

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنو بھگوان دی ہے

نہکنک ہر شبد بھنڈار

چوویسواں بھاگ

- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ چھمن سنگھ بلونت سنگھ تلونڈی ضلعے خاں جرنیل سنگھ شاہ والا نچھتر سنگھ شاہ والا کرتار کور رٹول سُرچیت کور مناواں
مختیار سنگھ کمال والا واڑا پہو ونڈ ۱۲
- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ سادھو سنگھ ہری سنگھ مہندر سنگھ ارجن سنگھ بستی خلیل تیج کور ولور بستی تیگا سنگھ والی فروزپُر ۱۴
- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بنس کور دے اتم سسکار سمیں مگلا رکننا فروزپُر ۱۵
- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ رام سنگھ گرچرن کور شہر سپورن سنگھ پھروزشاہ سنگھ سلکھن سنگھ موگلا رکننا گردیپ سنگھ توت ریش چند فروزپُر شہر جوگندر سنگھ
بستی خلیل سردول سنگھ بلس چندر فروزپُر چھاوئی ۱۷
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہر چندر کور پرسن کور دھرم جیت کور مایا کور، شیخ ۲۰
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ہر چند سنگھ تارا سنگھ دھن کور چک فتح سنگھ جاگیر سنگھ برے بختاور سنگھ خیالی والا سادھو سنگھ گامی والا پریتم کور روپ کور خیالی
والا سردارا سنگھ چھازلا مل سنگھ اکال گڑ کرنیل سنگھ ملوکا، ہر رائے پُر ۲۳
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ اقبال سنگھ، راج سنگھ، کرپال سنگھ، گردیو کور، جوگندر کور گولیوال، عیب سنگھ فرید کوٹ ۲۵
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ کھیم سنگھ، مادھو سنگھ بٹھنڈہ نچھتر سنگھ سُرچیت سنگھ اقبال سنگھ بٹھنڈہ کوٹکپورا ۲۸

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ سہاوا سنگھ بٹن سنگھ جسونت سنگھ راجپانا سُرچیت کور چنن کور ماڑی مُستچھا گرام سنگھ غالب رن سنگھ
بسنت کور سماں سر پنج گرائی ۳۰

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ ناظر سنگھ ہرجیت کور پورن سنگھ سداگر سنگھ مہندر سنگھ پریتم سنگھ مستری پریتم سنگھ اندر سنگھ ناتھیوال بسنت کور پتوہیرا
گلزار سنگھ سروپ سنگھ ڈڈی مکند سنگھ مرازا ناتھیوال ۳۲

۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ کپور سنگھ ہردیال کور رتن چند گردیپ سنگھ موگا گرتیج سنگھ گل کلاں مل سنگھ رزی وال کیہر سنگھ، موگے ۳۴
۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ گردیال سنگھ رامووالا، اوتار سنگھ رامووالا، تار سنگھ غازی آنا، نرین سنگھ، نہال سنگھ والا کرتار سنگھ چڑک، مہندر کور چڑک،
نرین کور دیدارے والا، دلپ سنگھ بدنی، بگڑ سنگھ برگاڑی، کرتار سنگھ رامووالا ۳۷

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ سپتیل سنگھ میلہ سنگھ دھنا سنگھ ڈگرو ہرنس سنگھ سُرچیت سنگھ ندھاں والا گرچن سنگھ گردیال سنگھ سدا سنگھ والا نند سنگھ تھمن
والا گہنا سنگھ کلاش ڈگرو ۳۹

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ بگیچا سنگھ فتح گڑھ پنج تور اندر سنگھ قادر والا سوہن سنگھ چند سنگھ شاہ بکر ۴۰

۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۰ دربار نواسی سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۴۲

پہلی آسو شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۴۴

۵ آسو شہنشاہی سمت ۱۰ آتما سنگھ، فوجا سنگھ، دربارا سنگھ، پیارا سنگھ، جیون سنگھ، درشن سنگھ، کیشن سنگھ ملووال، گردیال سنگھ مینیا، پریتم کور، جاگیر کور مینیا،
گلزار سنگھ روپووال، ملووال امرتسر ۵۹

۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ سُرجن سنگھ، مہندر سنگھ، پریتم سنگھ، اجیت سنگھ، بچن سنگھ، جسونت سنگھ کرتار، چرن سنگھ، چن سنگھ مانگا سرائے، کیسر سنگھ میسم پورا، جاگیر سنگھ مینیا مانگا سرائے امر تر ۶۱

۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ بخشیش سنگھ، کرنیل سنگھ، سورن سنگھ، اجیت سنگھ، سپورن کور، کرم سنگھ، مہندر سنگھ کادرا باد، گر بچن سنگھ، اجیت کور بابووال، مسا سنگھ بل، امر او سنگھ بل، جوگندر کور ملووال کادرا باد گرداس پُر ۶۳

۷ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سنگھ، پریتم سنگھ دھنتو، بلونت سنگھ، ٹھاکر سنگھ، گردت سنگھ نظام پُر، بچن کور ملک پُر، اندر کور، سرنگھ سنگھ ترن تارن، چرنیت کور دیوانا ضلع حصار نظام پُر امر تر ۶۵

۷ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ ہرچیت سنگھ، گرنام سنگھ، پشورا سنگھ، ہرنام کور، جوگندر کور، زین سنگھ ویرکا، رتن کور، گردیال سنگھ، ہرنس کور موڈھل، کڈن سنگھ پنڈوری، ہزارا سنگھ جیٹھونگل، آشا چند کانگڑا، جگدیش کور امر تر، صورت سنگھ گلوالی، ویرکا ۶۷

۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ سُرجن سنگھ، تیجا سنگھ، دلپ سنگھ، سنتوکھ سنگھ، گلزار سنگھ، جرنیل سنگھ، سورن سنگھ، سُرجن سنگھ، ترلوک سنگھ جنڈیالا گرو، شنکارا سنگھ کچھو کے، دلپ سنگھ ٹانگرا بنتی دھارڑ، جوگندر کور دھارڑ، ہرنس کور ٹھٹھیاں، امر کور بنڈالا، جوگندر کور دھنتو بنڈالا جنڈیالا گرو ۷۲

۱۳ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ اتم سنگھ چن سنگھ ویرو وال سوہن سنگھ رام پُر جرنیل سنگھ سرلی خرد اوتار سنگھ ایکل گڈا اُجاگر سنگھ کھڈور صاحب ویرو وال امر تر ۷۴

۱۳ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ اودھم سنگھ، گلزار سنگھ، بلونت سنگھ، مختیار سنگھ، دھرم بیر جلالا باد، فوجا سنگھ، بھجن سنگھ، مہندر سنگھ، شنکارا سنگھ، سُچا سنگھ، ترسیم سنگھ بھلائی پُر، مہندر سنگھ لاٹ، تیجا سنگھ، رچھپال سنگھ سٹھیالا، گرچرن سنگھ، دربارا سنگھ پھیرومان رات نوں جلالا باد ۷۷

۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ سکھدیوراج پریتم سنگھ جاگیر کور کرم سنگھ پیار کور گرچن سنگھ سردارا سنگھ گرگھ سنگھ پورن سنگھ ناظر سنگھ تارا سنگھ سورن سنگھ پریتم سنگھ درشن سنگھ سادھو سنگھ کرنیل سنگھ پیر کور گیزا سنگھ منگل سنگھ جندر سنگھ پریتم سنگھ ہری سنگھ ہر دیپ سنگھ دیال سنگھ کندن سنگھ ایشر کور کلا، کشمیر کور تخت چک تصویر کور سرجا کرم سنگھ بھلائی پُر سورن سنگھ فتح آباد کلا امرتسر ۸۰

۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ زین سنگھ گرنام سنگھ کنگ کندن سنگھ مال چک سوہن سنگھ مال چک مہندر سنگھ سورن سنگھ باٹھ کنگ امرتسر ۸۲

۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ مسنا سنگھ دارا سنگھ کرنیل سنگھ مکھن سنگھ نورنگباد کرنیل کور شفی پُر عیب کور باٹھ آتما سنگھ پی ہرنس کور باٹھ نورنگباد امرتسر ۸۵

۱۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ تربت سنگھ، سوہن سنگھ، سنٹا سنگھ، سورن سنگھ، کرتار کور ترن تارن، دلپ سنگھ، دیال سنگھ، سنت کور ترن تارن، سنٹا سنگھ، سرگھ سنگھ بگے پنڈوری گولہ ۸۷

۱۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ دیدار سنگھ بھگونت سنگھ جوگندر سنگھ جٹا تيجا سنگھ پورن سنگھ چن سنگھ زرنجن سنگھ انوکھ سنگھ موہن سنگھ ہیرا نند دلپ سنگھ سجن سنگھ رتن سنگھ کرتار سنگھ چمبل جٹا امرتسر ۸۹

۱۷ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ دربارا سنگھ وریاں گرچن سنگھ ارجن سنگھ پورن سنگھ اُسما فوجا سنگھ سرہالی اجیت سنگھ چوہلا صاحب گپال سنگھ منڈا پنڈ درشن سنگھ درگاہ پُر گرنام کور چھوٹا چوہلا خرد روڑ سنگھ دھن وریاں ۹۱

۱۷ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ مکھن سنگھ جوڑا بلی سنگھ کیرو دلپ سنگھ سرجن سنگھ نور پُر کیشورام سرہالی کرمی برنالہ جوڑا امرتسر ۹۲

۱۸ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ منی رام سدھو، ملکھا سنگھ، سمند سنگھ ماڑی میگھا، ہرنس کور نارلا، درشن سنگھ لاکھنا، قابل سنگھ،

جیتو باسرکے، گپال سنگھ، پچھمن سنگھ بھورے، وپرو ماڑی کبوکے سدھواں امرتسر ۹۶

۱۸ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ موتا سنگھ، دلپ سنگھ، پرتاپ سنگھ، پچھمن سنگھ، سُرجیت کور، سیوا سنگھ، بیرو، شام سنگھ، سجن سنگھ کلسی، گلاب کور ڈل،

گنڈا سنگھ درازکے، امریک کور ڈلیری، گرگھ سنگھ ڈلیری کلسی امرتسر ۹۹

۱۹ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سنگھ، مختیار سنگھ، گربخش سنگھ، کرم سنگھ، جاگیر سنگھ، چمن سنگھ، بجن کور گلوبوا، کرتار سنگھ، پرتاپ کور بھوجیاں،

سیوی ٹھٹھا، وپرو بگھیاڑی، جاگیر سنگھ صبرا، گلوبوا امرتسر ۱۰۱

۱۹ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ پورن سنگھ، ہری سنگھ، مہندر سنگھ، بچن سنگھ، گردپ کور سوہل، سُرجیت کور، گردپ سنگھ بھرو بھال، چرن کور بھسے،

وریام سنگھ ملیاں، وپرو ماڑی کبوکے، راج کور کھر سوہل امرتسر ۱۰۲

۲۰ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ نرین سنگھ، اجیت سنگھ، سورن سنگھ، ہرنام سنگھ گمان پُر بھاگ سنگھ ماہل، کرم سنگھ، گرمیز کور میا پُر، جگموہن سنگھ،

آس کور بوپارائے، اوتار سنگھ کاؤنکے، مہندر سنگھ بوپارائے، بھاگ سنگھ مہاوا، سما سنگھ مودے پچھندو گربچن کور دھنوائے، گمان پُر ۱۰۳

۲۰ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ چرن سنگھ، گردت سنگھ، دلپ سنگھ، تارا سنگھ مانا والا، سُرندر سنگھ بھلر، ہزارا سنگھ چھینے جستر آل، منگل سنگھ، تارو سنگھ سازگڑا،

سنتا سنگھ جاگیر کور، درشن کور لیلیاں مانا والا امرتسر ۱۰۵

۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ مہر سنگھ بھانیش کیدار ناتھ دے نوت چنڈی گڑھ ۱۰۷

۲۸ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۰ بھگت سنگھ، جوگندر سنگھ، ہریت سنگھ، سُرندر سنگھ، چمن لال اٹارسی، منگل سنگھ بھوپال، اٹارسی مدھ پردیش ۱۰۹

۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سنگھ ٹوپن رام پارول، ودھیال، پورن مل کوڑا مل سدن مل اٹاری، مانہہ سنگھ جبل پُر، ارجن سنگھ ڈرگ،
گرگھ سنگھ بھلئی اٹاری مدھ پردیش ۱۱۳

پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں وہار ہویا جیٹھووال امرتسر ۱۱۶

۳ کنگ شہنشاہی سمت ۱۰ رنجیت کور، امرجیت سنگھ، جاگیر کور، سُرجیت سنگھ، ہر بھجن سنگھ، پریتم سنگھ، گریت سنگھ، جگجیت سنگھ، وریام سنگھ، ستبیر سنگھ،
جگمیل سنگھ، امر سنگھ، ملکھا سنگھ، دلپ سنگھ، سنتوکھ سنگھ، ٹھاکر سنگھ، کرتار سنگھ، سروپ سنگھ، چن سنگھ، بھگوتی، ننتی، ہر جیت سنگھ، پال سنگھ، سورن کور،
ترپت کور، جوگندر کور گردھارا سنگھ، پریم سنگھ، کشمیر سنگھ، جاگیر سنگھ، پیارا سنگھ، رتن سنگھ، دلپ سنگھ، پریتم سنگھ، پریتم سنگھ، سلکھن سنگھ، بھان سنگھ،
ایشر سنگھ، جرنیل سنگھ، ہرنس سنگھ، جوگا سنگھ، وریام کور، کشمیر سنگھ، آسا سنگھ، پریتو، بنتی جیٹھووال، پرم جیت کور رنجیت باغ گرداس پُر ہر بھجن سنگھ
دربار دا جیٹھووال امرتسر ۱۲۷

۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر جیت سنگھ دے سرپر چھٹن نوت بالی چک امرتسر ۱۳۳

۱۲ کنگ شہنشاہی سمت ۱۰ برازیل توں آئے پھانراں دی میننتی تے جیٹھووال امرتسر ۱۳۵

۲۷ کنگ شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سنگھ، پریتم سنگھ، رتن سنگھ، جرنیل سنگھ، کشمیر سنگھ، پریتم سنگھ، سلکھن سنگھ، جاگیر سنگھ، آسا سنگھ، جوگا سنگھ،
دربار نواسی سیواداراں نوت جیٹھووال امرتسر ۱۴۰

پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۲

۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ پنجویں وشو دھرم سمیلن سمیں رام لپلا گراؤنڈ دلی ۱۵۴

۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ پنجویں وِشو دھرم سمیلن سمیں سٹیج تے راملیلا گراؤنڈ دلی ۱۵۴

۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۷

۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ جوگندر سنگھ دے گرہ، جاگیر سنگھ سوہل، پرسن کور فتح ننگل، درشن سنگھ نیشالا، کرم سنگھ نیشالا ڈڈواں گرداس پُرداس ۱۵۸

۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ شوہن گرداس پُرداس ۱۶۰

۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ الہڑ پنڈی گرداس پُرداس ۱۶۳

۲۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ منشا سنگھ میلہ سنگھ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ پیاری دلپ سنگھ دیدار سنگھ سنتا سنگھ ہزارا سنگھ منشا سنگھ آسا سنگھ بلاکا سنگھ پیارا سنگھ

رویل کور کرتار کور مکھن سنگھ بھاگ سنگھ درشن کور ورسا سنگھ ہندر کور ہرنام کور بابو پُرداس ۱۶۶

۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ کرم سنگھ مہنگا سنگھ جرنیل سنگھ بی بی دیواں بی بی گرورام کور چتر کور گریج سنگھ سدا چرن سنگھ درشن سنگھ اجیت سنگھ

راج سنگھ ہم راز پُرداس چھندو مدے پُرداس دیپو اچا پنڈ گریز کور کٹھیالی سدا گرداس پُرداس ۱۶۸

۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ گیان سنگھ چتر سنگھ اتر سنگھ لکھا سنگھ ہر دیپ سنگھ ترلوک سنگھ بشن سنگھ اوگرا چرن سنگھ انتور سنسار سنگھ ہم راز پُرداس چرن سنگھ

سنتوگھ سنگھ سوہن سنگھ گیانو اتار سنگھ سکول پریتو انتور اوگرا گرداس پُرداس ۱۷۰

۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ مختیار سنگھ میا جسونت سنگھ جیسے بوڑ سنگھ ہندر کور وزیر پُرداس گربخش سنگھ رتن کور نشہرا میا گرداس پُرداس ۱۷۲

۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ شانتی دیوی بھیم پُرداس پرکاش کور پنی سالووال بچن سنگھ بھاڑے چک کُشلیا دیوی دیو راج بھیم پُرداس

بھیم پُرداس گرداس پُرداس ۱۷۴

- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ اجیت سنگھ، گرچرن سنگھ کتوال، چرن سنگھ، جوئد سنگھ درگی، گیان دیئی نوال پنڈ کتوال گرداس پُر ۱۷۵
- ۲۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ، مہندر سنگھ، بھجن سنگھ، سورن سنگھ، بکار سنگھ، سروپ سنگھ، باوا سنگھ ہری جن کلونی دینانگر ۱۷۷
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ منگل سنگھ، گلزار سنگھ، سما سنگھ پھتو پُر، جوگندر سنگھ، دیال سنگھ، سُرندر سنگھ ڈیڈھ گواڑ، گر میت کور رسول پُر، جسپر سنگھ، سوہن سنگھ بھولے کے، ترلوک سنگھ اٹھوال پھتو پُر گرداس پُر ۱۷۹
- ۲۷ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ سُرچیت سنگھ، دلپ سنگھ، حکم سنگھ، اجیت سنگھ، جسونت سنگھ فیض پُر، چرن سنگھ سنینیا، کانشی رام سنینیا، سُرچیت کور شکار ماچھیا پنڈ فیض پُر گرداس پُر ۱۸۰
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ اجیت سنگھ، سیٹل سنگھ ہردو جھنڈے، ہر بنس سنگھ تارا گڑھ، نوال پنڈ کرتار کور پنج گرانینیا، دھن کور، تیج کور کھہرے، بی بی دیپو کوٹلی، بھان سنگھ بٹالا شہر وکھے ۱۸۲
- ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ورسا سنگھ، اوتار سنگھ ماڑی پنوآ، موہن سنگھ قادیاں، چندن سنگھ ٹھیکری والا، رام لبھایا سری ہر گوہند پُر، سری ہر گوہند پُر شہر گرداس پُر ۱۸۵
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۷
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ اندر سنگھ دے اتم سسکار سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۹۳
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ رنجیت سنگھ کلسیاں والے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۹۷
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ رتن سنگھ سکھندر سنگھ ۲۵ بی بی جاگیر سنگھ، اجمیر سنگھ سجاؤل پُر، ٹھاکر سنگھ پدم پُر گنگا نگر ۱۹۸

۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ بی بی مانہہ سنگھ، تارا سنگھ، ترلوک سنگھ، ۲۵ بی بی گنگا نگر ملکیت سنگھ بنوالی پرکاش سنگھ ۲۵ بی بی منگتا، ۲۱ بی بی

سُرچیت سنگھ بنوالی، گردیال سنگھ، پریکی کنیڈا ۲۵ بی بی ۲۰۱

۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار دوپہر نوں چھتی دیگاں چاولاں دیاں بناؤن سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۳

پھیر صدی چودھویں دالباس پا کے دوبارہ وہار ہویا ۲۰۵

۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۷

۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۲۰

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۵۲

۳۰ پوہ شہنشاہی سمت ۱۰ لوہڑی والی رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۵۷

پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۵۸

۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار دی نیہہ رکھن سمیں سویرے ساڈھے ۱۰ وجے دھیر پُر دلی-۹ ۲۶۲

۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات دے سے دھیر پُر دلی-۹ ۲۷۹

۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۰ بلوندر سنگھ درشن سنگھ اوتار سنگھ رتن سنگھ مایا دیوی سُرندر کور درشن سنگھ ہر بھجن سنگھ چندہ سنگھ پورن سنگھ گرچرن سنگھ بھجن سنگھ

گرمیز سنگھ صورت سنگھ کرتار سنگھ زلدا سنگھ سورن سنگھ کلواکڑی گوالیئر رتن سنگھ ونور پُر موہن سنگھ دلی ترلوک سنگھ ہری پُر دھیر پُر دلی ۹ ۲۸۲

۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ ۲۸۳

- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ سیوا سنگھ دوندرا سنگھ رجندر سنگھ ہرنس سنگھ گڑگاؤں آسا سنگھ کھانگ گڑگاؤں ۲۸۶
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار دھیرپڑ دلی ۲۸۸
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ مہندر سنگھ، گربچن سنگھ نیشالا، وشوا متر گریپ سنگھ پریکی دیوی ہنس راج ملکہ راج میرٹھ میرٹھ چھاؤنی ۲۹۸
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۰ اقبال سنگھ، شکتلا دیوی، منگلا دیوی نزیباد یو پی ۳۰۲
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۰۶
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ کرم سنگھ دے سرپر چھڈن نوت نیشال گرداس پڑ ۳۱۰
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ سلکھنی نیشالا گرداس پڑ ۳۱۷
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ اوتار سنگھ آہم پڑ والے دی شادی نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۱۹
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ سیوا کرن آئی سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۳۲۳
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ بلکار سنگھ تے بی بی پرو دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۲۵
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ اوتار سنگھ کرپا سنگھ ستونت کور گربچن سنگھ محل سنگھ گردت سنگھ امرت کور مہو شاشتری نگر کان پڑ ۳۳۰
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ، ملوک سنگھ پوکھر پڑ ۳۳۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۳۳۵
- ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ ہر سنگت نوت رات سے دھیرپڑ دلی-۹ ۳۴۴

- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۰ شام پنج وجے نیویارک ہوائی اڈے تے امریکہ وکھے ۳۴۶
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گره ہر سنگت نوت رات نوں ٹرانٹو آئیٹیو ۳۱ کینتھ اے وی ای کنیڈا ۳۵۶
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ کنیڈا رجنڈر سنگھ رات نوں ۱۴۰ ائیٹیو ہمنلٹن شہر ۳۶۰
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مکند سنگھ، جگیت سنگھ، گردیال سنگھ، لال سنگھ ریورٹون ایوینیو ایلموڈ مینیٹوبا وئی پیگ کنیڈا ۳۶۷
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ تروچن سنگھ دے گره وئی پیگ کنیڈا ۳۷۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گره ۴۱۶ شیر برگ سٹریٹ وئی پیگ مینیٹوبا کنیڈا ۳۸۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ پریمی دے گره ۱۵-۴۰ کیٹ سٹریٹ وئی پیگ مینیٹوبا کنیڈا ۳۸۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مکند سنگھ، جگیت سنگھ دے گره ۴۹۴ ریورٹون ایوینیو ایلموڈ مینیٹوبا وئی پیگ کنیڈا ۳۹۰
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سکھندر سنگھ دے گره ۱۷۲۵ پیرل سٹریٹ وکٹوریا کنیڈا ۳۹۴
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھجن سنگھ دے گره بی سی ۰ کنیڈا ۳۹۸
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سنگھ چوہان دے گره ۴۰۶۴ سیڈر ہل کروٹس روڈ وکٹوریا کنیڈا ۴۰۱
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی امر کور دے گره وینکوور کنیڈا ۴۰۹
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ رجنڈر سنگھ دے گره ولیم لیک لسننگٹن سب ڈویزن مکان نمبر ۲۴۲۴ کنیڈا ۴۱۳
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سرجیت سنگھ دے گره رات نوں ۴۷۱۶ سٹروم ٹیرس کنیڈا ۴۲۳

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سرجیت سنگھ دے گره رات ویلے ۴۷۱۶ سٹروم ٹیرس کنیڈا ۴۳۰
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ گرینچن سنگھ دھامی دے گره ۴۶۱۹ سٹروم ٹیرس کنیڈا ۴۳۳
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ تکھر دے گره ۵۰۰۸-۲ پارک ایونیو ٹیرس کنیڈا ۴۴۰
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ مکند سنگھ دے گره وئی پیگ کنیڈا ۴۴۵
- ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ دے گره ڈیٹرائٹ ۲۲۱ پھارچون یو ایس اے ۴۵۰
- ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گره ۴۰ پریوری اے وی ای ہورنسنے لنڈن نمبر ۸ انگلینڈ ۴۵۷
- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سنگھ دے گره ۳۲ کرانورن روڈ لنڈن نن ۱۰ مَسرل ہل ۴۶۰
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ دے گره ۹ گڈون ویل روڈ مَسول ہل نن ۱۰ لنڈن ۴۶۵
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ نربھئے سنگھ دے گره ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن نن ۱۰ لنڈن ۴۶۸
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گره ۳۰ بلچھور روڈ ساوتھ حال مڈل ایکس لنڈن ۴۷۱
- ۱۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گره ۸۲ رنیاگھ روڈ ساوتھ حال مڈل ایکس انگلینڈ ۴۷۳
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر کور دے گره ۲۳ اے ہیلے واک موسیلی برمنگوم ۱۳ لنڈن ۴۷۶
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گره ۶۵ کیرنس سٹریٹ والسال سٹاف لنڈن ۴۸۲
- ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش رام دے گره ۱۰۳ راگھ سٹریٹ والسال سٹاف لنڈن ۴۸۶

- ۱۴۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گره ۶۷ کیرنز سٹریٹ والسال سٹاف انگلینڈ ۴۸۸
- ۱۴۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیرتھ سنگھ دے گره نن ۱۸ پول روڈ ٹریچ ٹیلیچھورڈ شرپ نٹن ۴۹۱
- ۱۵۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ درشن سنگھ دے گره ۲۵ ہولی روڈ تھورٹن لوجھ ہڈیرس پھیلڈ لنڈن ۴۹۵
- ۱۶۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھجن کور دے گره نن ۲ باسل سٹریٹ ہڈرج پھیلڈ لنڈن ۴۹۸
- ۱۷۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گره ۱۱۱ سٹریٹ اوڈری ۵ روڈ بارہنگ بس ایکس لنڈن ۵۰۰
- ۱۹۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ منجیت کور دے گره گڈ وینج ولے نن ۱۰ انگلینڈ ۵۰۴
- ۱۹۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گره ۴۰ پریزی اوینیو ہیرنسے لنڈن - ۸ ۵۰۵
- ۲۰۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنیک سنگھ دے گره ۵۰۸
- ۲۰۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گره ۷۸ مسول ہل روڈ لنڈن نن - ۱۸ ۵۱۰
- ۲۰۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ نربھئے سنگھ دے گره ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن نن ۱۰ لنڈن ۵۱۲
- ۲۱۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سنگھ دے گره ۳۹ ٹڈور روڈ ساوتھ حال ڈیکس لنڈن ۵۱۴
- ۲۱۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گره ۳۰ بالچھور روڈ ساوتھ حال لنڈن ۵۲۰
- ۲۲۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گره ۳۸ رنے روڈ ساوتھ حال لنڈن ۵۲۴
- ۲۴۔ ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار نیڑے نرنکاری کلونی ودیش یاترا تو واپس بچن تے دھیر پرنکگڑوے کیمپ وئی ۵۳۴

- ۲۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پھولا رانی دے گرہ سائیدا محلہ گلی نمبر ۶ لدھیانہ ۵۴۳
- ۲۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رُڑکا گرمیز سنگھ دے گرہ جالندھر دو با سنگت نوت ۵۴۶
- ۲۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار ودیش ٹور توں واپس پُجن تے جیٹھووال ۵۴۸
- ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپُر چھاؤنی ۵۵۴
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۵۵۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار کلا ہر سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۵۶۴
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت نوت جنڈیالا گرو امرتسر ۵۶۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ رات نوں بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۶۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۷۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لاٹ صاحب دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۷۸
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ترسیم سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۸۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فوجا سنگھ دے گھر رات نوں کھیتاں وچ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۸۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۵۸۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھدیو رام دے گرہ کلا امرتسر ۵۸۸

- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵۹۰
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر دیپ سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵۹۱
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵۹۲
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ مسنا سنگھ دے گره نورنگباد امرتسر ۵۹۳
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گره نورنگباد امرتسر ۵۹۵
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گره نورنگباد امرتسر ۵۹۶
- ۲۲ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ ہیرے دے نوت جیٹھوال امرتسر ۵۹۷
- ۲۵ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ چیل سنگھ دے گره وزارت جوڈ جموں ۵۶۸
- ۲۶ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ دے گره نانک نگر جموں ۶۰۲
- ۲۶ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گره وزارت روڈ جموں ۶۰۳
- ۲۶ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ پھمن سنگھ دے گره وزارت روڈ جموں ۶۰۴
- ۲۶ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ بی بی رام کور دے گره وزارت روڈ جموں ۶۰۴
- ۲۶ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ باز سنگھ دے گره شکتی نگر جموں ۶۰۶
- ۲۶ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گره سیڑ جموں ۶۰۸

- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۰۹
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۱۱
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی کچھی دے گرہ سیڑ جموں ۶۱۳
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس کور دے گرہ سیڑ جموں ۶۱۵
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کچھی دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۶۱۵
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۶۱۶
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۶۱۷
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش چند دے گرہ گھووالی جموں ۶۱۸
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۶۱۹
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دولت رام دے گرہ کوٹلی جموں ۶۲۰
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بھان دے گرہ سیئی کلا جموں ۶۲۲
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شو سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۲۵
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گوہڑا رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۰
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پھتو رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۱

- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن داس دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۳
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۴
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فقیر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۵
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۳۶
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ میوارام دے گرہ گوکلے چک جموں ۶۳۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گرہ کوٹھے نہال پُر سمبل جموں ۶۳۹
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ نانک چند دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۴۱
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈورام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۶۴۲
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرارام دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۴۳
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چند پرکاش دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۴۴
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلورام دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۴۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شانتی دیوی دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۴۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۴۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہری سنگھ دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۴۹

- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رام چند دے گرہ نکووال جموں ۶۵۱
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جموں ۶۵۲
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہا سنگھ دے گرہ سیئی کلا جموں ۶۵۳
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کچھمن سنگھ دے گرہ سیئی خرد جموں ۶۵۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کچھمن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۵۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۵۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال دے گرہ سیئی کلاں کلوائے جموں ۶۵۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گلونت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۱
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریکی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۲
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جالندھر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۳
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنوں رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۴
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۵
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۶
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۷

- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیم کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۸
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۶۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۰
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۱
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۲
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھائی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۳
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۴
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ انگریز سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۵
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۶۷۸
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۷۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رمیش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۰
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سرگ واسی باورام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۱
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اندر رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۲
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنسو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۶۸۳

- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوگھ سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۸۴
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۸۵
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرنکھ سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۸۶
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرپال سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۸۷
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرپال سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۹۰
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گره سیئی کلاں جموں ۲۹۱
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنجن سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۹۲
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۹۳
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مان کور دے گره ستواری اشوک نگر جموں ۲۹۴
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بشن سنگھ دے گره سیئی کلاں جموں ۲۹۵
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فرنگی رام دے گره تریوا جموں ۲۹۶
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجو دیوی دے گره سیئی کلاں جموں ۲۹۸
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گره نانگا کیمپ جموں ۲۹۹
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن چند دے گره نانگا کیمپ جموں ۲۹۹

- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان چند دے گرہ نازگایمپ جموں ۷۰۰
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رسال سنگھ دے گرہ گھاہ پوت کیمپ جموں ۷۰۲
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اگردت سنگھ دے گرہ کیشن پُریکیمپ جموں ۷۰۳
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ کیشن پُریکیمپ جموں ۷۰۳
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گرہ ڈر جموں ۷۰۴
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنس سنگھ دے نوت ڈر جموں ۷۰۵
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۶
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۶
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۸
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھوجورام دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۰۹
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رولورام دے گرہ منوال کیمپ جموں ۷۱۰
- ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ دے گرہ مؤسے چک جموں ۷۱۱
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۷۱۲
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرین سنگھ، سورن سنگھ، دلپ سنگھ، تچا سنگھ، گلزار سنگھ، سنتوگھ سنگھ، جرنیل سنگھ، سُرین سنگھ دے گرہ جڈیالا گرو امرتسر ۷۲۱

- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ دربارِ نواسی سنگتِ نوتِ جیٹھووال امرتسر ۷۲۴
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوارِ راتِ ویلے جیٹھووال امرتسر ۷۲۸
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شادیاں دے سمیں سویرے جیٹھووال امرتسر ۷۵۴
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوارِ راتِ ویلے جیٹھووال امرتسر ۷۷۳
- ۳۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُبھاگِ ونٹی دے نوتِ جیٹھووال امرتسر ۷۷۷
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوارِ راتِ نون جیٹھووال امرتسر ۷۸۱
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہر جیتِ سنگھ دے نوتِ جیٹھووال امرتسر ۷۹۰
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ سُرندرِ سنگھ کرنال والے دے نوتِ جیٹھووال امرتسر ۷۹۲
- ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ارجنِ سنگھ دے گرہِ سلیم پُر کپور تھلا ۷۹۵
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ۷۹۹
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ پالِ سنگھ دے گرہِ داؤد پُر کپور تھلا ۸۰۱
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ چرنِ سنگھ دے گرہِ ڈھلواں کپور تھلا ۸۰۳
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ چرنِ کور دے گرہِ ڈھلواں کپور تھلا ۸۰۷
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ پریتمِ سنگھ دے گرہِ ڈھلواں کپور تھلا ۸۰۸

- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ ڈھلواں کپور تھلا ۸۰۹
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پھتو چک کپور تھلا ۸۱۱
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ دولت سنگھ دے گرہ کپور تھلا ۸۱۲
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۸۱۶
- ۰۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار ہر سنگت نوٹ جیٹھووال امرتسر ۸۳۲
- ۰۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کسپہر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۸۳۴
- ۰۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ مانل امرتسر ۸۳۵
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردت سنگھ دے گرہ طے امرتسر ۸۴۰
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۸۴۲
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۸۴۴
- ۰۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۸۴۵
- ۰۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کارج سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۸۴۷
- ۰۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی گر پنچ کور، بیبی چھندو دے گرہ دھنویں امرتسر ۸۴۹
- ۰۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۸۵۰

- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جگموہن سنگھ دے گرہ بوپارائے امرتسر ۸۵۲
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ بوپارائے امرتسر ۸۵۵
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ازین سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۸۵۷
- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۸۵۹
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۸۶۲
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ بھوجیاں امرتسر ۸۶۳
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۸۶۶
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ وریام سنگھ دے گرہ ملیاں امرتسر ۸۶۷
- ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چنن سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۸۶۹
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گربخش سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۸۷۰
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۸۷۲
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۸۷۳
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۸۷۴
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۸۷۶

- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سنگھ دے گرہ جھانکے امرتسر ۸۷۸
- ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گنڈا سنگھ دے گرہ دراجکے امرتسر ۸۸۰
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ملکھا سنگھ سمند سنگھ ماڑی امرتسر ۸۸۱
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ رگھبیر سنگھ دے گرہ ڈلیری امرتسر ۸۸۴
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بیر سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۸۸۵
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بے بے منی دے گرہ کلسیاں امرتسر ۸۸۷
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موتا سنگھ، دلپ سنگھ، رنجیت سنگھ، پھمن سنگھ، پرتاپ سنگھ، گلاب کور ڈل کلسیاں ۸۸۹
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سجن سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۸۹۱
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منی رام دے گرہ سدھم امرتسر ۸۹۲
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گرہ باسرکے امرتسر ۸۹۴
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جیتو دے گرہ باسرکے امرتسر ۸۹۵
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ سگا امرتسر ۸۹۶
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کیشو رام دے گرہ جنڈو کی سرہالی امرتسر ۸۹۸
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۹۰۰

- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گره چمبل امرتسر ۹۰۲
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گره چمبل امرتسر ۹۰۳
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ زرنجن سنگھ دے گره چمبل امرتسر ۹۰۴
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ انوکھ سنگھ دے گره چمبل امرتسر ۹۰۴
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گره چمبل امرتسر ۹۰۵
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گره رات نول جٹا امرتسر ۹۰۵
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ دے گره اُسا امرتسر ۹۰۸
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دربارا سنگھ دے گره وریاں امرتسر ۹۱۰
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گره ترن تارن امرتسر ۹۱۲
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ترپت سنگھ دے گره پنڈوری امرتسر ۹۱۲
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹۱۳
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹۱۶
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مسّا سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹۱۷
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۹۱۸

- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ عجیب کور دے گرہ باٹھ امرتسر ۹۱۹
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پھنودے گرہ باٹھ امرتسر ۹۲۱
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ باٹھ امرتسر ۹۲۲
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کندن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۹۲۳
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۹۲۴
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۹۲۶
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سکھدیو سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۲۷
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۲۸
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ، سورن سنگھ کلا امرتسر ۹۲۹
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ناظر سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۳۱
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سرنگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۳۱
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹۳۲
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اتم سنگھ دے گرہ ویرو وال امرتسر ۹۳۴
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ رام پُر امرتسر ۹۳۶

- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ ایکلگڈا امرتسر ۹۳۷
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بوٹا سنگھ سُرگ واسی ینکلگڈا امرتسر ۹۳۹
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت کور دے گرہ دھارڈ امرتسر ۹۴۰
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ شفی پُر امرتسر ۹۴۱
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۳
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بڈھا سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۴
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرپا سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۶
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۷
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ترلوک سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۷
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سنو دے گرہ بنڈالا امرتسر ۹۴۹
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ شگارا سنگھ دے گرہ پکھو کے امرتسر ۹۵۰
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بنسو دے گرہ ٹھٹھیاں امرتسر ۹۵۱
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۳
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۴

- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت جنڈیالا نوت جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۶
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سننوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۸
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۹
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تيجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۶۰
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ موڈھل امرتسر ۹۶۲
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۴
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنام کور دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۵
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۷
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۹۶۸
- ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گلزار سنگھ دے گرہ روپووالی امرتسر ۹۷۰
- ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سرجن سنگھ، مہندر سنگھ، بچن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۷۳
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۷۶
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۷۷
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ مینیاں کہاراں امرتسر ۹۷۸

- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرا سنگھ، سرگھ سنگھ نظام پُر امرتسر ۹۷۹
- ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ دے گرہ، ٹھاکر سنگھ، کرتار سنگھ، جسونت سنگھ، بلونت سنگھ، اندر کور بوہڑ نظام پُر امرتسر ۹۸۰
- ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دربار نواسی دلپ سنگھ، رتن سنگھ، کشمیر سنگھ، سلکھن سنگھ، پریتم سنگھ، بھجن سنگھ، ایشر سنگھ، جوگا سنگھ، بھان سنگھ جیٹھووال امرتسر ۹۸۳
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات جیٹھووال امرتسر ۹۸۴
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کلونت سنگھ دے گرہ ہیراں امرتسر ۹۹۰
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت نوت جیٹھووال امرتسر ۹۹۶
- ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ دُھسی تے شام نوں آدی گرداس پُر ۹۹۸
- ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر سنگت نوت بابو پُر گرداس پُر ۹۹۹
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۰۰۳
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۰۰۴
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھنی، ویرودے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۰۰۵
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اوگرا ہر سنگت نوت اوگرا گرداس پُر ۱۰۰۶
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سورگواسی کرم سنگھ دے نوت نیا شالا گرداس پُر ۱۰۰۸

- ۷ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ بھولی گرداس پُر ۱۰۰۹
- ۹ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گہنا سنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۰
- ۱۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سورگ واسی گر بچن کور کلا نوت جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۲
- ۲۲ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ناظر سنگھ دے گرہ بنگا لدھیانہ ۱۰۱۳
- ۲۳ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن سنگھ دے گرہ رجووال لدھیانہ ۱۰۱۵
- ۲۳ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اُجاگر سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۱۰۱۷
- ۲۳ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جرنیل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۱۰۲۱
- ۲۳ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردرشن سنگھ دے گرہ رام سروپ، سکھ رام داس، کرشن کمار، دیوی دیال سرہند لدھیانہ ۱۰۲۲
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردرشن سنگھ دے گرہ سرہند لدھیانہ ۱۰۲۵
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ روئی لدھیانہ ۱۰۲۷
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ، جسونت سنگھ، پریم سنگھ، شمشیر سنگھ، راج سنگھ، کرنیل سنگھ، اندر سنگھ ہربنس پُر لدھیانہ ۱۰۲۸
- ۲۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نچتر سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۰
- ۲۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گجن سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۳
- ۲۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۴

- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۰۳۶
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سِری رام دے گرہ مقصوڈڑا لدھیانہ ۱۰۳۸
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس سنگھ، جگدیس سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ اجنودھ لدھیانہ ۱۰۳۹
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرونٹ کور دے گرہ ساہنیوال لدھیانہ ۱۰۴۱
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ نت لدھیانہ ۱۰۴۲
- ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بگا سنگھ دے گرہ شملہ پُری لدھیانہ ۱۰۴۴
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۵
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۶
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کلدیپ کور دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۷
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پھولا رانی دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۸
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس کور دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۴۹
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گرہ شملہ پُری لدھیانہ ۱۰۴۹
- ۲۶ آسُو س ۱۱ کور دے گرہ سنگو وال لدھیانہ ۱۰۵۲
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۴

- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مدن سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۷
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۷
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نزویر سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۵۸
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ جبڈی لدھیانہ ۱۰۵۹
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سُر جن سنگھ دے گرہ جبڈی لدھیانہ ۱۰۶۰
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۶۲
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچرن سنگھ دے گرہ سراہا نگر لدھیانہ ۱۰۶۳
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ عجیب سنگھ دے گرہ گڑے لدھیانہ ۱۰۶۵
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ مستاق گنج لدھیانہ ۱۰۶۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سوتری دیوی دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۶۷
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سنگھ دے گرہ چندہ سنگھ کالونی لدھیانہ ۱۰۶۸
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گکھر سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۶۹
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سنگھ دے گرہ لدھیانہ شہر ۱۰۷۰
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ سنیت لدھیانہ ۱۰۷۱

- ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ جھٹ لدھیانہ ۱۰۷۲
- ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ بھنہوڑ لدھیانہ ۱۰۷۳
- ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ جوگندر سنگھ داکھا لدھیانہ ۱۰۷۵
- ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ منڈیانی لدھیانہ ۱۰۷۶
- ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ناہر سنگھ دے گرہ رقبہ لدھیانہ ۱۰۷۷
- ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ بڈھیل لدھیانہ ۱۰۷۹
- ۲۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال کور دے گرہ بوپارائے لدھیانہ ۱۰۸۰
- ۲۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سنگھ دے گرہ ٹلاں پُر لدھیانہ ۱۰۸۳
- ۲۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پاکھر سنگھ دے گرہ موہی لدھیانہ ۱۰۸۵
- ۲۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ دھنا سنگھ دے گرہ ڈھیہ پئی لدھیانہ ۱۰۸۷
- ۳۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہری سنگھ دے گرہ میہما سنگھ والا لدھیانہ ۱۰۸۹
- ۳۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت سنگھ دے گرہ گجر وال لدھیانہ ۱۰۹۲
- ۳۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۲
- ۳۱ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۷

- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۰۹۹
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سروان سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۱۰۱
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۱۱۰۲
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ناہر سنگھ دے گرہ ڈانگو لدھیانہ ۱۱۰۴
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ خوشیا سنگھ دے گرہ ڈانگو لدھیانہ ۱۱۰۵
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچرن سنگھ دے گرہ ڈانگو لدھیانہ ۱۱۰۶
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ شاہ پُر لدھیانہ ۱۱۰۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گرہ لتالا لدھیانہ ۱۱۱۰
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ بھان سنگھ دے گرہ لتالا لدھیانہ ۱۱۱۲
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ شاہ جہان پُر لدھیانہ ۱۱۱۳
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ جگجیت سنگھ دے گرہ کالسا لدھیانہ ۱۱۱۸
- ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نہال کور دے گرہ کامل پُر لدھیانہ ۱۱۲۰
- پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ میہر سنگھ دے گرہ جگراواں لدھیانہ ۱۱۲۰

- پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۲
- ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار دیوالی دی رات جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۸
- ۱۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گریت کور دے گرہ پہو وند واڑا فروزپڑ ۱۱۲۹
- ۲۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۱۱۳۱
- ۲۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلو کے فروزپڑ ۱۱۳۴
- ۲۱ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ شاہ بکر فروزپڑ ۱۱۳۶
- ۲۱ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ بغیچا سنگھ دے گرہ فتح گڑھ فروزپڑ ۱۱۳۷
- ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ اندر سنگھ دے گرہ قادر والا فروزپڑ ۱۱۴۱
- ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ مل سنگھ دے گرہ رچیوالا فروزپڑ ۱۱۴۴
- ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سنگھ دے گرہ غالب رن سنگھ والا فروزپڑ ۱۱۴۶
- ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گرتیج سنگھ دے گرہ گھل کلا فروزپڑ ۱۱۴۹
- ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سینٹل سنگھ دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۱۵۱
- ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جگدیش دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۱۵۴
- ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ دھٹا سنگھ دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۱۵۵

- ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ میلہ سنگھ دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۱۵۶
- ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان سنگھ گہنا سنگھ دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۱۵۷
- ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سندر سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپڑ ۱۱۵۷
- ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ والی فروزپڑ ۱۱۵۸
- ۲۵ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپڑ چھاؤنی ۱۱۶۱
- ۲۵ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن کور دے گرہ ہیرا منڈی گیٹ فروزپڑ ۱۱۶۲
- ۲۵ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سرڈول سنگھ دے گرہ فروزپڑ چھاؤنی ۱۱۶۵
- ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ برہم کماریاں دے آشرم وچ فروزپڑ ۱۱۶۶
- ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گردیپ سنگھ دے گرہ توتال والا فروزپڑ ۱۱۷۰
- ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھن سنگھ دے گرہ رُکنا موٹلا فروزپڑ ۱۱۷۱
- ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سپورن سنگھ دے گرہ چک ندھانا فروزپڑ ۱۱۷۳
- ۲۷ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ، اقبال سنگھ، راج سنگھ، عجیب سنگھ، نچتر سنگھ دے نوٹ فریدکوٹ ۱۱۷۵
- ۲۷ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا فریدکوٹ ۱۱۷۹
- ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گھڑ سنگھ دے گرہ برگاڑی فریدکوٹ ۱۱۸۳

- ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنگھ دے گرہ واندہ فریدکوٹ ۱۱۸۵
- ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ستنام سنگھ دے گرہ دہڑی خانا فریدکوٹ ۱۱۸۷
- ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۱۱۸۸
- ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ بسنت کور دے گرہ سماں سر بٹھنڈہ ۱۱۹۰
- ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا فریدکوٹ ۱۱۹۱
- ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۱۹۴
- ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۱۹۸
- ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۱۹۹
- ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرچیت کور دے گرہ ناتھیوال فریدکوٹ ۱۲۰۰
- ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ رامووالا فریدکوٹ ۱۲۰۱
- ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک فریدکوٹ ۱۲۰۴
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت کور دے گرہ چڑک فریدکوٹ ۱۲۰۶
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کپور سنگھ دے گرہ موگا فریدکوٹ ۱۲۰۷
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۲

- ۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ آتما سنگھ ملووال دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۷
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار پیارو جیٹھووال والی دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۹
- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی زرنجن کور جلالاباد نٹھو والی کھوہی امرتسر ۱۲۲۰
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی داتو دے نوٹ رام پُر امرتسر ۱۲۲۳
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جگیت سنگھ دے گرہ نانک نگر جموں ۱۲۲۶
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ اتم جیت سنگھ دے گرہ نانک نگر جموں ۱۲۳۱
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ باگو دیوی دے نوٹ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۲
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۳
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۰
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پھمن سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۲۳۴
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ بھائی دیوی دے گرہ جموں ۱۲۳۵
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ اوم پرکاش امبارائے اکھنور جموں ۱۲۳۶
- ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سومنا تھ دے گرہ امبارائے اکھنور جموں ۱۲۳۸
- ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جیون سنگھ دے گرہ جھماں اکھنور جموں ۱۲۳۹

- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گرہ جھماں تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۰
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جیون سنگھ دے نوت جھماں تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۱
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شانتی دیوی دے گرہ امبارائے تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۳
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ امبارائے تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۴
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن لال دے گرہ بمبھڑوا تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۴
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شو رام دے گرہ اکھنور جموں ۱۲۴۷
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ باری رام دے گرہ دیہی پڑ تحصیل اکھنور جموں ۱۲۴۹
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کلدیپ راج دے گرہ منٹھی تحصیل اکھنور جموں ۱۲۵۱
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈو رام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۱۲۵۵
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سدھرو دیوی دمانا نوت جیوڑیاں جموں ۱۲۵۵
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ یشپال رجوال جیوڑیاں جموں ۱۲۵۶
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رتن سنگھ دے گرہ ہی پڑ کونا جموں ۱۲۵۸
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے گرہ رانی باغ جموں ۱۲۵۸
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بچنو دیوی سروال جموں ۱۲۵۹

- ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پر بھات سنگھ دے گرہ ہی پُر کونا جموں ۱۲۶۰
- ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ کروڑ سنگھ دے گرہ ہی پُر کونا جموں ۱۲۶۲
- ۲۶ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۱۲۶۳
- ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۱۲۶۶
- ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پرتاپ سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۱۲۶۸
- ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ حیات محمد دے گرہ سروٹ تحصیل اکھنور جموں ۱۲۶۹
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۱۲۷۲
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گرہ کوٹھے نہال سنگھ سمبل جموں ۱۲۷۴
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۱۲۷۵
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بھان دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۲۷۸
- ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ شو سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۲۸۳
- ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ۱۲۸۳
- ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند منوال کیمپ سئی کلاں جموں ۱۲۸۴
- ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سو بھا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۸۵

- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پچھن سنگھ دے گرہ اندر وڑدیاں ہی دھنگالی کیمپ جموں ۱۲۸۷
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پچھن سنگھ دے گرہ رات نوں دھنگالی جموں ۱۲۸۸
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ گوڑا رام دے گرہ سئی خرد جموں ۱۲۸۹
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۰
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کرشنا دیوی دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۰
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیمو دیوی دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۲
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۲
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بٹن سنگھ دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۳
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جالندھر سنگھ دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۴
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۴
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۵
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بچنو دیوی دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۵
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۶
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بلبیر سنگھ انگریز سنگھ دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۷

- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی کلاں جموں ۱۲۹۸
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ بابو رام دے گرہ دیوان گڑھ جموں ۱۳۰۰
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گرہ مکھووالی جموں ۱۳۰۱
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ۱۳۰۳
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سنگھ دے گرہ مکھووالی جموں ۱۳۰۴
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ دروازے اندر وڑدیاں سیڑ جموں ۱۳۰۵
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۳۰۶
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۳۰۷
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۳۰۸
- ۳۰ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ، سنتوگ سنگھ، سوہن سنگھ، جگدیش سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۳۰۹
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۳۱۱
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ دلباغ سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۱۸
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار نہال بانی بٹالا دے نوٹ پرلوک سدھارن اُپرانت جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۰

۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ دربارِ نواسی نہنگ سنگھ، پریتم سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ ایشر سنگھ، بھان سنگھ، کشمیر سنگھ، جوگا سنگھ،

جاگیر سنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۱

۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۴

۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۴۷

۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ سویرے شادیاں دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۶۰

۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ لوہڑی والی رات جیٹھووال امرتسر ۱۳۶۴

پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۳۶۶

۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال درشن سنگھ دسانجھ جالندھر ۱۳۶۸

۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ سوڈھیاں دے نوٹ دسانجھ جالندھر ۱۳۶۹

۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بتالا امرتسر ۱۳۷۲

۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۷۵

۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۷۶

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۳۷۷

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرچیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۳۷۸

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ تارا چک گرداس پُر ۱۳۸۰

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ورسا سنگھ دے گرہ سری ہر گوبند پُر گرداس پُر ۱۳۸۱

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ ماڑی پنونا گرداس پُر ۱۳۸۲

۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ رندھیر سنگھ دے گرہ ماڑی پنونا گرداس پُر ۱۳۸۴

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ قادیاں گرداس پُر ۱۳۸۵

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنگھ دے گرہ ٹھیکری گرداس پُر ۱۳۸۶

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ بھولی گرداس پُر ۱۳۸۷

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھچندر سنگھ دے گرہ مانے پُر گرداس پُر ۱۳۸۸

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر دیپ کور دے گرہ پھٹونگل گرداس پُر ۱۳۹۱

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۱۳۹۲

۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۱۳۹۴

۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۳۹۶

۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھنی دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۳۹۷

۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس کور دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۱۳۹۸

- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرگھ سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۴۰۰
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھجن سنگھ دے گرہ جیو جلائی گرداس پُر ۱۴۰۱
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سنگھ دے گرہ شوہن گرداس پُر ۱۴۰۲
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیپو دے گرہ دوست پُر گرداس پُر ۱۴۰۴
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۴۰۵
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۴۰۸
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۰۹
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سنگھ دے نوٹ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۰۹
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۰
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۱
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۲
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۳
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ آسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۴
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۴

- ۱۴ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۵
- ۱۴ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۱۶
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۴۲۲
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ سورنی دے گرہ آندھی گرداس پُر ۱۴۲۳
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ گربخش سنگھ دے گرہ نشہرا گرداس پُر ۱۴۲۴
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ اتر سنگھ، چتر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۵
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ گیان سنگھ، ترلوک سنگھ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۶
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۷
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۸
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ ہر دیپ سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۴۲۹
- ۱۵ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ ممیاں گرداس پُر ۱۴۳۰
- ۱۶ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ سنتوگھ سنگھ دے گرہ سمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۱
- ۱۷ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ سمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۵
- ۱۷ ماگ شهنشاهی سمت ۱۱ ترلوک سنگھ دے گرہ سمل سکول گرداس پُر ۱۴۳۷

- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُر جن سنگھ دے گرہ سہل سکول گرداس پُر ۱۴۳۸
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ سہل سکول گرداس پُر ۱۴۳۹
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیانو دے گرہ سہل سکول گرداس پُر ۱۴۴۰
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ سہل سکول گرداس پُر ۱۴۴۱
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ مراج پُر تحصیل ہیرانگر ڈاک خانہ پنوکوٹ کٹھوا جموں کشمیر ۱۴۴۳
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ انتور گرداس پُر ۱۴۴۴
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بچن سنگھ دے گرہ پہاڑو چک گرداس پُر ۱۴۴۷
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ، سورن سنگھ، بھجن سنگھ، لال سنگھ، باوا سنگھ، بکار سنگھ دے گرہ دینانگر گرداس پُر ۱۴۴۹
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بکار سنگھ دے گرہ دینانگر گرداس پُر ۱۴۵۲
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھجن سنگھ دے گرہ دینانگر گرداس پُر ۱۴۵۳
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ لال چند اتے شانتی دیوی دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۱۴۵۴
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلدیو سنگھ کرشارانی بھیم پُر گرداس پُر ۱۴۵۵
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۱۴۵۶
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوند سنگھ دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۴۵۸

- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوند سنگھ دے گرہ رنجیت باغ گرداس پُر ۱۴۵۹
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سروپ سنگھ دے گرہ سکھے شاہ فقیر دے نال گرداس پُر ۱۴۶۱
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے نوٹ نیا شمالہ گرداس پُر ۱۴۶۹
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سندر سنگھ دے گرہ روسے گرداس پُر ۱۴۷۰
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دھرتا سنگھ دے گرہ کلانور گرداس پُر ۱۴۷۲
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلکار سنگھ دے گرہ رسول پُر گرداس پُر ۱۴۷۴
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گرہ پھتو پُر گرداس پُر ۱۴۷۶
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گلزار سنگھ دے گرہ پھتو پُر گرداس پُر ۱۴۷۷
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اٹھوال گرداس پُر ۱۴۷۸
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ شکار ماچھیاں گرداس پُر ۱۴۷۹
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کاشی رام دے گرہ سنیا گرداس پُر ۱۴۸۰
- ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مانگے سنگت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۸۳
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۸۵
- ۰۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سورگ واسی دربارا سنگھ دے سسکار سمیں ملووال امرتسر ۱۴۹۲

- ۰۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ جسوت سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۶
- ۰۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ بخشیش سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۴۹۷
- ۰۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۴۹۹
- ۰۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۴۹۹
- ۰۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۰
- ۰۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۱
- ۰۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۱
- ۰۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ کادراہاد گرداس پُر ۱۵۰۲
- ۰۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پیارو جیٹھووال نوت سنوٹک سنگھ، امر سنگھ، دلپ سنگھ، پیارا سنگھ، جیٹھووال جیٹھووال امرتسر ۱۵۰۳
- ۰۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ، ہزارا سنگھ پھتوچک، گیان سنگھ سُرخ پُر دے نوت ڈھلواں کپورتھلا ۱۵۰۵
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ ڈھلواں کپورتھلا ۱۵۰۸
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ دولت سنگھ، گردیال سنگھ، کرتار سنگھ، امر کور، منجیت کور نور پُر، کرتار کور ماہی جیت پُر دے نوت کپورتھلا ۱۵۱۰
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرمیت سنگھ دے گرہ پھیالی کپورتھلا ۱۵۱۱
- ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گرہ کھیہرا کپورتھلا ۱۵۱۳

- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ، پھمن سنگھ، اجیت سنگھ، اوتار سنگھ احمد پُر کپور تھلا ۱۵۱۵
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ لالا سنگھ، اجیت کور، ہر دیال سنگھ، نگینہ سنگھ جاندھر مل سنگھ، پال سنگھ للیاں، سورن سنگھ باہمنیا نوت ہیراں جاندھر ۱۵۱۷
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن کور دے نوت ہیر جاندھر ۱۵۲۰
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش کور دے گرہ سٹرا جاندھر ۱۵۲۱
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سرون سنگھ دے گرہ ہیر جاندھر ۱۵۲۲
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ، گرنام سنگھ، مہندر کور نوت جنڈیالا جاندھر ۱۵۲۳
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ چپا کلا، پریم سنگھ مہندر کھیڑا جاندھر ۱۵۲۴
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گر میج سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۱۵۲۷
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ اکھر سنگھ، دلپ کور، درشن سنگھ، سُرجیت سنگھ، گیجو، چھبو، بھجن کور، گرداور سنگھ، جوگندر سنگھ، اودھم کور، ہری پُر بھجن کور رڑکا جاندھر ۱۵۲۸
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ بنت سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۱۵۳۳
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ جاندھر ۱۵۳۴
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جاندھر ۱۵۳۶
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ دے گرہ جے جاندھر ۱۵۳۷

- ۱۴ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ حضورا سنگھ، نچھتر کور گرایا جاندھر ۱۵۳۹
- ۱۴ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دے اتم سکار سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۴۱
- ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ دے گرہ سوڈھیاں جاندھر ۱۵۴۲
- ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ ملکھا سنگھ، محل گیلا پریتم کور سیلا خرد ہوشیار پور ۱۵۴۷
- ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ گرپال سنگھ دے گرہ سکرولی ہوشیار پور ۱۵۴۹
- ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ جیت سنگھ، نصیب کور ڈوڈا رہانا ہوشیار پور ۱۵۵۱
- ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ، منشا سنگھ، چرن کور، گردیپ کور پھالا جاندھر ۱۵۵۳
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ گریت سنگھ دے گرہ ہردو پھالا جاندھر ۱۵۵۷
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ چرن کور دے گرہ ہردو پھالا جاندھر ۱۵۵۸
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ جیت کور دے گرہ آدم پور ہر بھجن سنگھ، سگوال جرنیل سنگھ جلیوتا ہوشیار پور ۱۵۵۹
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ سرندر سنگھ سرائیں امریک سنگھ میلہ سنگھ، بیرم پور ملہار سنگھ، خردا ترسیم سنگھ، کندھالا شیخ گردیو کور دے نوت
- رؤپوالا ہوشیار پور ۱۵۶۲
- ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ خیال سنگھ کلیاں دھٹا سنگھ کراالا گریت کور دسوا ہوشیار پور ۱۵۶۴
- ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ وطن سنگھ دے گرہ سرین پور ہوشیار پور ۱۵۶۶

- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۵۶۹
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱۵۷۰
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگل سنگھ، گیان چند تے آتم چند تلواڑا گاہڑیاں ہوشیار پُر ۱۵۷۱
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گرہ مکیریاں محلہ بانیاں مکان نمبر ۴۴ ہوشیار پُر ۱۵۷۳
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈواں ہوشیار پُر ۱۵۷۴
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سومراج سنگھ دے گرہ کوٹلہ ہوشیار پُر ۱۵۷۵
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ارجن سنگھ، میانی منشی رام، فتح گڑھ جوگندر سنگھ دے نوت سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۵۷۸
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ صورت سنگھ، سنت سنگھ دے گرہ ڈالا کپورتھلا ۱۵۸۰
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ داؤد پُر کپورتھلا ۱۵۸۳
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتوکھ سنگھ جنڈیالا نوت جیٹھووال امرتسر ۱۵۸۶
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۸۷
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دوندر سنگھ دے گرہ ملووال امرتسر ۱۵۸۸
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۵۹۰
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ موتا سنگھ شام سنگھ دلپ سنگھ پرتاپ سنگھ پھن دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۰۶

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ رنجیت سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرچیت کور دے نوٹ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پیرا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سجن سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پھمن سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۶۱۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ منی رام دے گرہ سدھواں امرتسر ۱۶۱۷
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار رات دے سمیں (کوٹھی اتے وِ سرام دھام تے) جیٹھووال ۱۶۵۸
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۶۲۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ جوگندر سنگھ بگا دے گرہ لدھیانہ ۱۶۲۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گر بھج کور دے گرہ کہیرو سنگرور ۱۶۲۳
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ مادھا سنگھ، امرچیت کور، بلچیت سنگھ دلچیت سنگھ دے گرہ دھوری شہر سنگرور ۱۶۲۴
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شام سنگھ دے گرہ برنالہ سنگرور ۱۶۲۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ سنگرور شہر سنگرور ۱۶۲۸
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرندر کور دے گرہ چھوٹا کمو ماجرہ سنگرور ۱۶۳۰

- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلپ کور دے گرہ سنام سنگرور ۱۶۳۱
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سردارا سنگھ دے گرہ چھاجلا سنگرور ۱۶۳۲
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سرجیت سنگھ دے گرہ چھاجلا سنگرور ۱۶۳۴
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ دے گرہ کھانگ سنگرور ۱۶۳۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ موہن سنگھ دے گرہ نابھہ شہر ۱۶۳۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بلونت سنگھ دے گرہ پٹیالہ ۱۶۳۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ راج سنگھ دے گرہ پٹیالہ ۱۶۴۲
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ستندر پال دے گرہ ۱۰۱ ڈی، پٹیالہ ۱۶۴۴
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شام کور دے گرہ پٹیالہ ۱۶۴۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بکرم جیت سنگھ دے گرہ پٹیالہ ۱۶۴۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ اشوک کمار دے گرہ پٹیالہ ۱۶۴۷
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پیارا سنگھ دے گرہ راج پُرا پٹیالہ ۱۶۴۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ کرتار سنگھ دے گرہ راج پُرا پٹیالہ ۱۶۵۰
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ، سرین سنگھ، بنتا سنگھ، کالا سنگھ دے گرہ کلسانی کورو کشیتر ۱۶۵۱

- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہرنس سنگھ دے گرہ سپورن سنگھ، لکھا سنگھ ٹھیکری، سلوندر سنگھ قومی فارم، رندھیر سنگھ ہرنایا، موہن سنگھ گڑھی لانگری،
سداگر سنگھ بھٹھا ماجرہ پیر سنگھ چیت نگر دے نوٹ ٹھیکری کوروشیترا ۱۶۵۲
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُر کوروشیترا ۱۶۵۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بھان سنگھ ٹھاکر سنگھ سوہن سنگھ پریتم سنگھ جگتار سنگھ نانک پُر نرنجن سنگھ
گرمیز سنگھ تھانیسر نانک پُر کرنال ۱۶۵۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ترلوک سنگھ، گرچرن سنگھ، چندہ سنگھ، ہر بھجن سنگھ، رلدا سنگھ، مہندر سنگھ، اوتار سنگھ، گر بلوندر سنگھ، مہنگا سنگھ، بھجن سنگھ،
گردرشن سنگھ سرہند، مل سنگھ فریداباد دھیر پُر دلی ۱۶۶۰
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار پورن سنگھ، سروپ سنگھ، سُرندر کور، مہندر کور، رتن سنگھ، کرتار سنگھ، سری ناتھ داس دھیر پُر دلی ۱۶۶۲
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ مہندر سنگھ سورن جیت کور دے گرہ یو-۱۵ گرین پارک ایکس ٹینشن دلی ۱۶۶۴
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۶۶۶
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہرنس سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۶۷۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ، جیٹھا سنگھ، پیر سنگھ بھٹھانا مانک پُر کلر امبالہ ۱۶۷۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سنت سنگھ دے گرہ مانک پُر کلر روپڑ ۱۶۷۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہزارا سنگھ دے گرہ چونی کلا روپڑ ۱۶۷۶

- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ نرمل سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ۱۶۷۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ۱۶۷۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سورگ واسی کرم سنگھ دے نوٹ چنڈی گڑھ ۱۶۷۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ امر چند دے گرہ چنڈی گڑھ ۱۶۸۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ نتھا سنگھ جاگیر سنگھ بنا سنگھ کرنیل سنگھ نصیب کور بڑھیڑی چنڈی گڑھ ۱۶۸۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ مہندر سنگھ دے گرہ بڑھیڑی چنڈی گڑھ ۱۶۸۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سرجیت سنگھ دے گرہ گھڑواں روپڑ ۱۶۸۶
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ دے گرہ گھڑواں روپڑ ۱۶۸۷
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سیوا سنگھ دے گرہ رڑکی روپڑ ۱۶۸۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ شیخ پڑ روپڑ ۱۶۸۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ میہر سنگھ دے گرہ شیخ پڑ روپڑ ۱۶۹۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بچن سنگھ دے گرہ دھیان پڑ روپڑ ۱۶۹۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ لچھمن سنگھ، دے گرہ دھسوری روپڑ ۱۶۹۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ درشن سنگھ دے گرہ دھسوری روپڑ ۱۶۹۶

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ اجیت سنگھ دے گرہ گوسلاں روپڑ ۱۶۹۸
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ جاگیر سنگھ دے گرہ رنگیل پڑ روپڑ ۱۶۹۹
۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پریتم سنگھ دے گرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۷۰۳
۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سر جیت سنگھ دے گرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۷۰۵

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِ شنوؤں بھگوان دی بے

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *
 ۱

بھادروں کہے ناردا پنا بھائی توں تیری آئی بھر جائی، گنگا بھجی واہو داہیا۔ گوداوری دیندی پھرے دُہائی، کوک کوک سنائی۔ سُرستی نیناں نیر وہائی،
 نیر رو رو رہی دکھائی۔ جمنا کہے میرا ماہی، گل پلُو واسطہ پائی۔ سُرستی کہے میں اشارہ دیواں اک گوسائیں، بن اشارے اکھ اٹھائی۔ چارے اکٹھیاں ہو
 کے کہن بن رسنا دینے سنائی، سوہنا رنگ درڑائی۔ راوی اپنے چک کے بھجے بوٹے کاہی، کائنات نوں رہی دکھائی۔ اٹھو ویکھو نیر کھولو کی رت جگت وِچ
 آئی، جگتی سمجھ کوئے نہ پائی۔ کھلے کیس دکھاوے حوامائی، آدم دوویں ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کمائی۔ بھادروں کہے ناردا کی کہندی تیری بھابی، بھابو کی جنائی۔ کی دھار اس دی دوآبی، دوہری کھیل کھلایا۔ کچھ آواز سُن لے ایس دی وِچوں ناہی،
 کی دُھناں ناد درڑائی۔ کی ایس دا رُوپ رنگ رکھ جگت والا پنجابی، پنجاں تتاں نال وڈیائی۔ کی ایس دے کول کوئی لیکھا بغدادی، جو نانک آیا سمجھائی۔
 کی ایس دا پیار حقیقی تے مجازی، کی مُجت رہی درڑائی۔ ذرا نگاہ مار شتابی، بن نیناں نین اٹھائی۔ اوہ دیکھ کی ستار کہے اگئی ربابی، ربی نُوں نُوں جنائی۔ جس
 دی کھیل سب توں سادی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ بھادروں کہے ناردا کی کہندی تیری بھابو،

بھيو کی گھلایا۔ گنگا کہے میں کوک کے کہاں اوہ شیر شیر جس نوں تتاں والا روپ دتا سی تابو، جس دی تابیا وچ دو جہان نظری آئی۔ جس دی خوشی
 وچ ہوئی باغ باغو، خوشیاں ڈھولے گائی۔ جس دا گھر گھر جگنا چراغو، چراگاہاں کرے رُشنايا۔ سندیسہ دیوے دُنیا دارو دُنیا کوڑی تیاگو، ترے گن اتیتا کی
 جنایا۔ اُٹھ اُٹھ سارے سنگر شبد دوارے بھاگو، بھجو واہو داہیا۔ اوہ ماہی محبوب تکنا تکو دیس ماجھو، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جس دا اک اک رواجو،
 رسم قسم نال دے بدلایا۔ چرنی ڈھیہہ جاو شاہ نوابو، تخت نواسیو تختاں دا لیکھا دیو مُکایا۔ آجاو وقت سہنجنا بن جاو ہنس کاگو، کاگوں ہنس بنایا۔
 دُرمت میل دھووے داغو، پت پت پت آپ اھوایا۔ جس دی اکو اک امدادو، دوسر لوڑ رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ داستگ آپ بنایا۔ بھادروں کہے نارد کی سندیسہ دیوے تیری بھر جانی، بھاگاں بھری کی درڑایا۔ گنگا کہے میں دین آئی ڈہائی، دو جہاناں
 دیاں سنایا۔ جمنا سرتی گوداوری نال ملائی، گرہ اکو رنگ رنگایا۔ اشارہ دتا راوی توں وی بھجنا چائیں چائیں، اپنا پینڈا پندھ مُکایا۔ ارجن دا لیکھا دسنا
 تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر ملے وڈیایا۔ بھڑی ساڈیاں پنجاں دیاں کھڑیاں باہیں، کوک کوک سنایا۔ ساڈا امرت جل کسے دی میٹ سکے نہ چھاہی،
 دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ روون مارن دھاہی، اکو تیرا ڈھولا گایا۔ کرپا کر ہر گوسائیں، مہربان تیری سرنايا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے بھادروں میری بھابو لے کے آگئی پاتی، پتر کا سمجھ کسے نہ آئی۔ نہ لکھی قلم دواتی،
 شاہی رنگ نہ کوئے وٹایا۔ اس دا جھگڑا دے نہ کاغذاتی، اکھر اکھر نہ کوئے سمجھایا۔ ایہہ کھیل بہہ بدھ بھانتی، بھيو ابھیدا رہی جنایا۔ اُٹھو ویکھو کھیل
 کملاپاتی، کی پت پر میثور اپنا حکم ورتایا۔ جس کوڑ نشانہ میٹنا کلج کاتی، کالکھ ٹکے دے دھوایا۔ اوہ ویس وٹائے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول
 دھول سہایا۔ جس دا جھگڑا نہیں کوئی ذاتی، اذاتی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساچی دیوے نام سوغاتی، وست اُل اتل ورتایا۔ میں اُس دی چرن دھوڑ نہاتی،
 اشان اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھيو آپ چکایا۔ نارد کہے بھادروں میری بھابو دا سُن لے
 پچن، کی ڈھولے رہی گایا۔ ایہہ کھندی سب دا ماہی اکو سچن، محبوب نور الاہیا۔ جس دے نام نگارے گھر گھر اندر و جن، گرہ گرہ کرے شنوایا۔ اوہ

بھگتاں بھگتی دھار آیا سدن، سندیسے آپ سُنائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، پھڑ باہوں باہر کڈھائیآ۔ کوڑ کریا میٹ کے حدن، حدوڈ اِکو اِک دکھائیآ۔
 جتھے دپیک جوتی اِکو جگن، نور نور نور کر رُشنائیآ۔ جن بھگت سہیلے لبھن، دوجا دیکھن کوئے نہ پائیآ۔ اوتھے تت سریر نہیں کوئی بدن، آتم پر ماتم مل کے
 وجے ودھائیآ۔ اوہ اِک سندیسہ دیوے اِکو سناوے بچن، سندیسہ اِک درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ
 اُٹھائیآ۔ نارد کہے بھادروں میری بھابی دی سُن لے خبر، بے خبراں کی جنائیآ۔ پر بھ دا حکم اگتا زبر، ظالماں ظلم دے مٹائیآ۔ جو آشار کھی محمد نے وڑن
 لگیاں وچ قبر، مقبرہ کی سُنائیآ۔ میرے پروردگار ساخجے یار نے سب دا توڑنا صبر، صبور ی رہن کوئے نہ پائیآ۔ جس مانو ذاتی اِک بناؤنا تہر، گنہہ اِکو اِک
 دکھائیآ۔ میری ذہائی وے اوہ پاؤن لگا غدر، گداگر کرے لوکائیآ۔ سنگر شبد دی پوری ہووے سدھر، صدمے وچ دے لوکائیآ۔ میں اُس دی آواز سنی
 جس دا گیت انوکھاتے دُھن سنی مدھر، خوشی خوشی نال جنائیآ۔ جس نے بھگتاں دا کرنا قدر، قدرت دا قادر نور الاہیا۔ میٹوں ایوں جا پدا سال بسالا
 سر شئی نے پھرنا اُس دے مگر، پچھے بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیآ۔ بھادروں کہے
 نارد تیری بھابو بڑی چلاک، میرے انتر آئی خیرانی۔ نارد کہے بھادروں ذرا کھول کے دیکھ لے تاک، ہتھ رکھ کے اپنی اُتے پیشانی۔ ایہہ روپ نہیں
 کوئی مٹی خاک، تتاں والی نہیں جوانی۔ ایہہ اِک اِک دی ذات، ایہدا نور نور نورانی۔ ایہدی اگلی سمجھن والی بات، اکھراں والی نہیں کہانی۔ جھٹ گنگا
 بولی سُنو میٹھوں حالات، حالت دیاں جنائیآ۔ جیہڑا لیکھا لکھیا نہیں نال قلم دوات، جس دی کاغذ دے نہ کوئی گواہیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے
 کھیل کرنا اپنی بھانت، بہہ بھانتی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ آہ دیکھو پنا اکھراں توں پتر کا پات، پڑھ کے سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ اوہ آیا لوک مات، متا سنگر شبد
 نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ دکھائیآ۔ گنگا کہے نارد اتوں کیوں میٹوں کہا بھابی، سچ دے
 سُنائیآ۔ میں بنی نہیں کسے دی باندی، بندنا وچ سیس نہ کسے نوائیآ۔ میں کسے دا کچھ نہیں پیندی کھاندی، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائیآ۔ کسے دے گرہ مندر
 نہیں جاندی، گھرانے ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ کسے دی ردھی کدے نہیں ہانڈی، جگت واسنا نہ کوئے جنائیآ۔ میں و نجان بنی نہیں رُپے سونے چاندی،

سُورِیہ چندرما میری دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ گنگا کہے ناردا مینوں کیوں کہا بھر جانی، کی تیری وڈیائی۔ مینوں بھید دے گھلانی، تینوں سچ رہی سناپیا۔ تُوں چار جگ دا پاندھی راہی، میں وی جگ چو کڑی بھجیاں واہو داہیا۔ میں اکو منگ منگائی، دوسری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جے میرا دیور بننا مینوں دس دے کیوں گوہند نے کہا لیکھا کئے میرا ڈھائی، ڈھیسے کی پترایا۔ سوہنیا اچ پہلی بھادروں توں دوا دے گواہی، شہادت اکھراں نال بھگتایا۔ نہیں تے اپنے منہ تے لالے سیاہی، لعنت دیا ماریا کھ جانا بھوائیا۔ میں اچے تک کوٹن جگ نہ کسے نال منگی تے نہ کسے نال ویاہی، نیز اکھ نہ کوئے ملاپیا۔ مینوں ایوں دسدائیتوں کجگ نے کر دتا شودائی، پچھلیاں جگاں وچ توں ایہہ بچن نہ دتا سناپیا۔ ہُن تیرے گل وچ میں پالینی پھانی، ایہہ پھاپھی پھاسی یسوہ والی لیکھا رہی سمجھایا۔ اُس نے دوویں ہتھ چک کے دتی ڈھائی، واحد اللہ تیری اوٹ تکایا۔ نالے کہا مریدو تہاڈے مُرشد دا مُرشد جس ویلے آیا دُھر دامانی، محبوب نور الاہیا۔ اوہ بڑا ہووے گا وڈا دانی، اپنا داؤ نہ کسے سمجھایا۔ اپنی کھیل کھیلی جائیگا چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ گنگا کہے ناردا میں آد جگاد کواری، کسے کنور نال نہ کدے پرناپیا۔ میرا جگ چو کڑی اکو شنگاری، ویس اوہیں نہ روپ دکھایا۔ میری دھار سدا ٹھنڈی ٹھاری، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ میں بھیجا جاواں دارو واری، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ نہ میں پُرکھ نہ میں ناری، تن وجود نہ کوئے جناپیا۔ شکر میری پاوے ساری، جٹا جوٹ جس دی دے گواہیا۔ میں اک دی پوجا کراں تے بناں پجاری، اک اک نوں سپس نوایا۔ جگ جگ جس دی کھیل نیاری، نیت نیت ویکھاں چائیں چانیا۔ تُوں اٹھکے نگاہ ماریں، بن نیناں نین تکایا۔ اوہ کل کلکی اوتاری، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا امام ااما سب دا سکداری، محبوب اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے چرن کول پنہاری، جگ جگ سپس نوایا۔ اُس دے درتے دیواں بہاری، دھوڑی خاک خاک رماپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ ناردا کہے گنگا بے شک میرا نہیں کوئی بھرا، بھاپی تینوں لیا بنایا۔ مسخری کرنا میری ادا، میرے پر بھ نے دتی وڈیائی۔ گنگا گوداوری جمنا سستی ساہمنے لئے بلا، راوی اپنے نال رکھایا۔ میں اک سندیسہ دیواں سنا، جو ڈھولا دُھر

درگاہیا۔ تَساں سُننا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ نالے اپنیاں اٹھاو بانہہ، بہیاں دیو دکھائیا۔ رسنا بولو اکوناں، جو ناؤں نرکارا دیاں سُنائیا۔ ساریاں کہو ساڈا پچھے پچھا رہیا نہ تھاں، تھان تھنتر نہ کوئے وڈیائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دِیالا سب دا پتا ماں، مات پت اک اکھوائیا۔ جس دی چرن سرن سرناء، چرن کول وڈیائیا۔ نی کملیو نین کھولو تہانوں اوہ صاحب دیاں دکھا، جس دکھرے دکھرے روپ دھارن کر کے اوتار پیغمبر گرو دتے بنائیا۔ اُس نے مینٹوں سکھیا دتی سکھا، سچ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے گنگا بھابو آکھیا ہویا کی، مینٹوں دے جنایا۔ توں آگوں کہنا سی جی، ست سچ نال سُنایا۔ آگے واسطے دھرم دی بن دی لپہ، لائن اک دکھائیا۔ سچج دی رکھدے نینہہ، دھرم دھار وڈیائیا۔ جھگڑا گدا جگت سیں، حصے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا تھم ورتایا۔ گنگا کہے نارد ا میں کی دساں تیرا رشتہ، رشتیداری کی جنایا۔ آہ دیکھ لے سندیسہ لے کے گیا جبرائیل فرشتہ، میکائیل اسرائیل اسرائیل اپنے نال ملایا۔ کی حال دتے گزشتہ، ماضی کی سمجھائیا۔ دیکھ لے کڈھ کے بہہ گیا نقشہ، خاکہ زمیں اسمان سمجھائیا۔ نی کملیو میرے محبوب نے سب دا حال کرنا خستہ، خسارا تکنا تھانوں تھانیا۔ دے میری دہائی انت اکو رہنا بھگت دوارا وسدا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نو کھنڈ دیکھو نسدا، بھجے واہو داہیا۔ اندھیرا ہونا رین اندھیری مس دا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ جھگڑا پینا ہتھو ہتھ دا، جگت کھنڈیاں خاک ملایا۔ جھٹ نارد بولیا گنگا گنگو تریئے ایہو لہنا سی جو گو بند ستھریار دا گھتدا، آسن کنڈیاں اُتے لایا۔ اُس ویلے نیز وسدا سی پت دا، ٹہنیاں کوک کوک سُنایا۔ کلج خوشیاں دے وچ ہسدا، تالیاں رہیا وجایا۔ نالے تیر انیالے کسدا، بنا چلے رہیا اٹھایا۔ اوہ وقت آونا گو بند شبد آگے جٹ دا، جو جٹا جوٹاں خاک ملایا۔ دیکھو میرا ڈھنیا کس بدھ جاندا ٹپدا، اپنا پنڈھ مکایا۔ پھیر وقت سُنہنجا ہونا پر میثور پت دا، پترکا پچھلی دے گواہیا۔ ایہہ مانس پیاسا ہونا پپو پت دی رت دا، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آیا۔ سادھ سنت بھروسہ رکھے کوئی نہ بیت دا، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے گنگا کی ہویا جے بھابی دتا آکھ، اکھراں نال اکھر بدلایا۔ مینٹوں شروع توں پر بھونے بنایا گستاخ، شرارت اکو اک درڑایا۔ میں اک گل آکھی سی گو بند

نوں جس ویلے سکھی بنائی پہلی وساھ، اک ست پنچ چھ نال ملایا۔ کیوں خبر اگئی گئی بھاکھ، کسے بے خبر نے دتی سنایا۔ میں سکیا مول نہ واچ، میری چلی
 نہ کوئے پترایا۔ پھیر سنی اگئی بات، کسے اندروں دتی سنایا۔ ناردا اٹھ ویکھ لے کلجگ اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ کسے ملے نہ امرت
 بوند سوانت، گنگا گوداوری جمنا سستی خالی کلس رہیاں دکھایا۔ نالے شبدی دھار بن اکھراں لکھیا پات، جس نوں پترکا کہے لوکایا۔ اُس وچ ایس ویلے دا
 حالات، جو حالت دے لوکایا۔ نارد کہے گنگا نہ پہلی نہ دوجی نہ تیجی نہ چوتھی دے جماعت، پنجویں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نی تسیں پنچے دھاراں پھرو وچ
 کائنات، بھجو واہو داہیا۔ ذرا نگاہ مارو جھات، بن اکھاں اکھ ملایا۔ کس دا کس نال جڑیا نانت، کون کون کس دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ گنگا کہے ناردا چھڈ دینے جگت والی کہانی، دیور بھابی مات پت بھین بھائی کی پترایا۔ آ اک شبد تے
 اک گایے بانی، جو بان انیالا تیر چلایا۔ سانوں پتہ نہیں ساڈا کدھر گیا امرت رس ٹھنڈا پانی، کلجگ اگنی اگت دتی تپایا۔ ساڈے وچ نہاؤن والیاں نوں
 آتما پرما تاملے کسے نہ ہانی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ ایہہ پچھلی کتھا پُرانی، پُران اٹھاراں چار لکھ ستاراں ہزار سلوک دین گواہیا۔ اگے کھیل
 تکیئے مہانی، کی مہما بے پرواہیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ بے پہچانی، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اُس دی اکو سنگر شبد دے نشانی، نشانے دین دنی
 بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے گنگا چھڈ دینے پچھلی کتھا، کتھنی دی لوڑ رہے
 نہ رانیا۔ اکو اک تکیئے جس دا کھیل یتھار تھ یتھا، یدی اپنا تھم ورتایا۔ اکٹھے ہو کے اُس نوں ٹیک دینے متھا، مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ جیہڑا بھگتاں
 دے ستھر لتھا، بھگتی اپنی سچ بنایا۔ اوہ دیوے اگئی و تھا، دست امولک اک ورتایا۔ کیوں اُس دے وچ سرب سمر تھا، سمر تھ پُرکھ نور الاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے گنگا کیوں بھادروں ہو گیا چپ، خاموشی وچ سمایا۔ گنگا کہے ناردا
 ایہدی بڑی کرڑی دھپ، سب نوں رہی ستایا۔ بھاردوں کہے متروں مینوں دسدا جگت اندھیرا گھپ، ساچا نور نہ کوئے چمکایا۔ ست سچ گیا چھپ، پردہ
 سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جھگڑا پیا پیو پت، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ اپرادھی ہو گئے ست، میا نین نین شرمایا۔ کی کھیل کرے ابناشی اچت، ہر کرتا

دُھر درگاہیا۔ جو اپنی بدن والا رت، رُترئی ویکھ کوڑ لوکانیا۔ چاروں کُنٹ دسے لُٹ، لُٹیرا کلجک بھجے واہو داہیا۔ سب دا ناٹھ رہیا تھ، ٹٹیاں سکے نہ کوئے ملائیا۔ سرشٹی بھاگ رہے نکھٹ، بھاگ مند دسے لوکانیا۔ اوہ تک لے دوستا موسیٰ عیسیٰ محمد دی دھار رہی جُٹ، جھکڑا لہندی دشا دکھائیا۔ جھٹ گنگا نے اُنکل رکھ لئی اپنے بُلھاں اُتے بٹ، پھر ٹھوڈی اُتے لُکانیا۔ نارد پھڑ کے زور دی گُٹ، ہلونا دتا دکھائیا۔ بھادروں ہس کے کہے کچھ میتھوں اگا لو پُچھ، سہج نال سمجھائیا۔ اوہ ویکھو سجن سجنناں نال رہے رُس، رشا اشارے نال درٹائیا۔ مینٹوں ایوں جاپدا میرے اگلے سمیں آون توں پہلاں ہونا کچھ دا کچھ، قسم نال دیاں سمجھائیا۔ کسے دا ہتھ کسے دی داہڑی تے کسے دی ہونی مچھ، مشکل سمجھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ پر بھ دا تھم ورتنا تچھ، تچھ ماتر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھادروں کہے نارد اہور سُن لے پیشینگوئی، پچھم ول دھیان لگائیا۔ جس نوں دُنیا دار سمجھے نہ کوئی، جگت و دیا نہ کوئے چترائیا۔ پھرنی فرش اُتے دروہی، عرش دا مالک ویکھے چائیں چائیا۔ جگت جگت ملے نہ ڈھوئی، جگیا سو چلے نہ کوئے چترائیا۔ ایہہ اشارہ دتا کیر نے لوئی، لو سُن دوہاں ہتھاں نال دبا ئیا۔ کملیئے اوہ ویکھ لے کلجک دا انت صدی چو دھویں بنا قصائی توں قسم نال دُنیا جانی کوہی، چھترے بکرے سارے دین گواہیا۔ ایہو جہی ہونی جیہڑی پچھے کدی نہیں ہوئی، ہوکا دے کے کاہن کرشن رہیا سنا ئیا۔ کائنات شرع دے دو دھڑ وچ جانی پروئی، پنڈتاں دے تھان کلجک پر وہت بن کے سب نوں تھان تھان جگت گرہ ٹچھتر دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ بھادروں کہے نارد مینٹوں کہا بھاردواج، سپتس رکھیاں وچوں جنائیا۔ سو میں دس لگا آج، عاجز ہو کے پر بھ نوں سپس جھکائیا۔ میرے صاحب تیری کرنی تیرا کاج، کرتے پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت دین دُنی دا دُبن والا جہاز، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ کیوں کلجک نے کوڑی کریا دا چلایا رواج، رسم موہ ممتا والی رکھائیا۔ گو بند دا اڈدا دسے کسے نہ باز، بازاں والا کی اپنا بھيو چھپائیا۔ جس نے شبدي دھار دی نوں سا جانا لئی ساج، ساجن بنے دُھر دا ماہیا۔ اُس دے تھم وچ تھم دی پینی بھاج، سرشٹی درشٹی بھجے واہو داہیا۔ دین دُنی لنگڑی لو لھی دسے اپانج، سچ رنگ نہ کوئے سما ئیا۔ جو اشارہ کیتا حضرت محمد نے علی اپنے داماد، دم آخری سواس نال سنا ئیا۔ میرا امام امان نور الہ صدی

چو دھویں اپنے حکم دی حکم کرے امداد، دوسر لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جس آؤنا اوتاراں پیغمبراں گروآں توں بعد، بانگ ازاں اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستی اک اکھوائیا۔ بھادروں کہے میں دستاں بات بھلی، پریم نال سمجھائیا۔ جس ویلے سواسے چھڈن
 لگا علی، اللہ اک دھیان رکھائیا۔ میری شہادت تیری بلی، بلدھاری تیری بے پرواہیا۔ گو بند دی دھار جس سیس سہاؤنا تلی، جگت طلب نہ کوئے
 رکھائیا۔ توں سچ دوارا پروردگار اکو بیٹھا ملی، مالک خالق تیری وڈ وڈیائیا۔ اوہ ویکھ لے تیرے حکم دی صدی چو دھویں لنگھدی چلی، بھجے واہو داہیا۔
 تیرے حکم توں بنا جائے نہ ٹھلھی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ میٹوں ایوں دسدا جس ویلے ہر بھگت دوار وچ جن بھگتاں وجائی ٹلی، ٹال مٹول دے سارے
 لیکھے ختم کرائیا۔ اکو یار رہناتے اکو رہنی یار دی گلی، گلو کڑی اکو نال پائیا۔ اُس ویلے محمد دی اُمت ہونی پھلی، انتم پھل پھل تیری بھیت کرائیا۔ میرا
 دلدل نہیں پھرنا وچ دلی، دلدار تیری اوٹ رکھائیا۔ توں واحد مالک نور نورانہ تیری دھار اکلے، کلمہ کائنات بدلایا۔ سب دی انتر انتر جائے سلی، سلل
 تیرا حکم بے پرواہیا۔ پھرنی دروہی جلی تھلی، مہیئل دین دہایا۔ چراغاں وچ رہنی نہیں تیل دی پلی، ساڈے مقبرے روون مارن دھاہیا۔ تیرا ویس ہونا
 اچھل اچھلی، ول چھلدھاری تیری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر مالک اگم اتھاہیا۔ بھادروں
 کہے ناردا سارے مل کے کہیئے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی راوی دی لئیے صلاح، مشورہ اکو اک بنائیا۔ پھیر اک دوجے
 دے بنیئے گواہ، شہادت دینیئے بھگتایا۔ پھیر اکو پیار بھجت وچ بنایئے ملاح، بیڑا اکو کندھ لکائیا۔ پھیر بھگتاں نوں دینیئے سنا، سنیسہرا چائیں چائیا۔ گرکھو
 سب دا اکو پتا اکو ماں، پڑکھ اکال نور الاہیا۔ اکو اشٹ لینا منا، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ اکو ڈھولا لینا گا، جو دسیا گو بند ماہیا۔ اکو مولا لینا منا، جو منسا
 پور کرائیا۔ اکو قول اقرار لہنا نبھا، جو وعدے نال سمجھائیا۔ اکو سب نے کرنی دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اکو سب دا حق خدا، خالق خلق نور الاہیا۔ جو
 کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سارے اوسے توں ہوئے فدا، اپنا آپ مٹائیا۔ جس نے مارگ کرنا سدھا، ست سچ سمجھائیا۔ جن
 بھگتاں ملن دی بنا کے بدھا، میلا میلے سچ سمجھائیا۔ بھادروں کہے ناردا سارے مل کے پائیئے گدھا، تارٹی بن ہتھاں ہتھ وجائیا۔ آہ ویکھ لے میں اُس

دی سرنی ڈگا، نو نو سیس جھکائیا۔ پیار محبت دے وچ بھجا، پریم وچ سمائیا۔ میں پچھلے سنجگ دا گجھا، او سے داراہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مستک لیکھ بنائیا۔ نارد کہے بھادروں مترا میریا، سجن سن لے میت۔ میرے اندر چاؤ گھنیریا، دستاں ساچی ریت۔ پہلوں پچھلیاں ڈھاہ لے ڈھیریاں، جھگڑا مکا دے مندر مسیت۔ شرع دیاں چھڈ دے گھنمن گھیریاں، مسلیاں والی نہیں کوئی ریت۔ ہن کرنیاں یینیاں دلیریاں، حوصلہ کرنا چیت۔ میٹوں ایں جاپدا لہندیوں چلنیاں ہنیریاں، جس سب دی پٹھی کرنی نیت۔ سمندراں وچ یینیاں گھنمن گھیریاں، ساگراں مارنی چیک۔ شاہ سلطانا ڈھاننیاں ڈھیریاں، کلج اتن سماں رہیا اڈیک۔ حضرت نوح نے ڈوبنیاں بیڑیاں، جس نوں خدا نے دتی حق تو فین۔ اوہ ویکھ سب دیاں جڑاں دسن اُکھیریاں، صدی چوڈھویں ویلا نزدیک۔ پتہ نہیں بچنیاں کیہڑیاں کیہڑیاں، کس دا لیکھا جانے لاشریک۔ اٹھ ویکھ لے تن وجوداں کھیریاں، نگاہ مار لے نال باریک۔ پر بھ دیاں جگ جگ دھاراں کیہڑیاں، جو کھیلے کھیل ہست کیٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مالک صاحب انڈیٹھ۔ نارد کہے گنگا میں پچھلا بولیا دتا چھڈ، چھڈی جگت لوکائیا۔ آپاں ہو جائے اڈ، وکھرا وکھرا گرہ سہائیا۔ جھٹ بھادروں لیکھا بیٹھا کڈھ، پورب رہیا دکھائیا۔ نگاہ مارو پر بھ دھرم نشانہ رہیا گڈ، گاڈ ہو کے اپنی کار بھگتائیا۔ خوشیاں وچ لڈاوے لڈ، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جس دے محکم نال کلج کوڑ کوڑ یارا جاوے بھج، بھجے واہو داہیا۔ سنجگ ساچا جاوے سچ، ساجن مل کے وجے ودھائیا۔ سارے مل کے بیننتی کریئے اچ، بھادروں رہیا سناٹیا۔ نارد اتوں بول جیکارا گج، گنگا گوداوری جمنا سستی راوی نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے چرن کول ہیسے سچ، سجن دینی مان وڈیائیا۔ توں سانوں لوک مات لینا لہ، ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ توں نور الہی اگتا رب، یامین تیری سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے اپنے درتے سد، صدقے واری گھول گھمائیا۔ تیتوں ویکھدے رہے جگ چو کڑی کد، قدیم دے مالک دھیان لگائیا۔ اپنی کلج گنی ویکھ لے اگ، اگلا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے نی گنگا نہ کوئی دیور نہ کوئی بھابی، جگت ناٹہ نہ کوئے رکھائیا۔ اٹھ نگاہ مار شتابی، شرع توں باہر ویکھ دکھائیا۔ اک جلوہ جوت نور جلوہ گر آفتابی، جس نوں روس سیس نوائیا۔ جہدی صورت سب توں دکھری سادی،

صدقے واری گھول گھمائی۔ جس دا حکم پُرانا ماضی، قدیم دا چلیا آئی۔ جس دے حکم وچ نام کلمے شرع نمازی، جگت جگت وڈیائی۔ جس نے گر اوتار پیغمبراں دین مذہب دی دتی آراضی، رازق رزق رحیم اکھوئی۔ اوہ شہنشاہ شاہ نوابی، پاتشاہ بے پرواہی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر میلا آپ ملائی۔ گنگا کہے ناردا ساڈی جگت والی نہیں گاتھا، دین دنی سمجھائی۔ ساڈا سنساریاں والا نہیں ساتھا، جتے جتے مر جانی۔ ساڈا مالک اک رکھوناتھا، جس نوں رکھوپت سیس نوئی۔ جو سدا ناتھ اتھا، منیاں دے وڈیائی۔ اُس دے چرن ٹیکئے ماتھا، مستک دھوڑی خاک رانی۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر چلایا راتھا، رتھوہی ہو کے ویکھ وکھائی۔ اُس دا اکو سمرن اکو پوجا اکو پاٹھا، نام کلما اک درڑائی۔ اکو مندر مسجد شو دوالا ماٹھا، چرچاں گرو دواریاں اکو رنگ وکھائی۔ اکو ست سروپ دے تیرتھ تاتا، گنگا گوداوری جمنائستی جس دے نو نو لاگے پائی۔ اکو امرت رس نہجر سروور دیوے باٹا، بوند سوانتی آپ پکائی۔ جس جگ جگ میٹنیاں واٹاں، کلجگ اتم لہندا دے چکائی۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، وست اگم نام ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی سچ سکھدائی۔ ناردا کہے بھادروں کچھ بھگتاں دیئے دس، دہ دشا دھیان لگائی۔ جھٹ گنگا بولی ہس، نیتز لوچن نین نین بگسائی۔ گوداوری آئی نس، کوک کوک سنائی۔ جھٹ میں گوبند دے لئے چرن جھس، ہتھ تلیاں ہیٹھ رکھائی۔ پر اوہنے مینٹوں نہیں کہا بس، مست ہو کے بیٹھا بیج ہنڈھائی۔ میرے اندر آیا رس، روم روم وجی ودھائی۔ میں خوشیاں وچ گیا جس، ڈھولے صفت صلاحیا۔ جھٹ گوبند نے میرے ہتھ اُتے ہتھ دتا رکھ، اپنی تلی ہیٹھ لکائی۔ نال اشارہ دتا کھیل ویکھ پرکھ سمرتھ، کی کرنی کار کمائی۔ جس ویلے ست دھرم دا بُرج گیا ڈھٹھ، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائی۔ مان رہنا نہیں اٹھٹھ، تیرتھ تھ نیتز نیناں نیر وہائی۔ گوداوری اُس ویلے آونا اُس نٹھ، جو مینٹوں اپنی گود لکائی۔ اُلٹی گیرنی لٹھ، نو ست بھوئی۔ ٹھاڈا سب دا کرنا اکٹھ، اکو در وکھائی۔ جوت نور جگا ونا لٹ لٹ، ظہور اپنا اک چکائی۔ دین دنی نے اُس نوں کہنا جٹ، جٹا جوٹ سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس شرع دی میٹنی وٹ، وٹے بھگتاں نام چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا لئے ملائی۔ جھٹ ناردا کہے گنگا مینٹوں سمجھیں نہ دیور چھوٹا، میری آو سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا پاٹا نہ ویکھیں لنگوٹا، لنگوٹی

جگت نہ کوئے بندھائیآ۔ میں جگ چوڑی دیکھے کوئی کوٹا، کوٹن کوٹ چوڑیاں خوشی بنائیآ۔ میں کسے مائی نے جسیا نہیں پُت نہ اُس دا اگے ہويا کوئی پوتا، پُت پوترے بنت نہ کوئے بنائیآ۔ میں سیج نہیں کوئی سوتا، جگت سینگھاسن نہ کوئے وچھائیآ۔ میں ہسیا نہیں کدے روتا، نیتز نیناں نہ نیر وہائیآ۔ میں ہتھ نہ پھڑی گڑوی نہ پھڑیا لوٹا، شرع وچ کدے نہ آئیآ۔ میں اکو نور نور دی جوتا، جوتی جاتے دتی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ نارد کہے گنگا کجھ مینٹوں دس گاؤن، گاوت گاوت خوشی بنائیآ۔ نی تیری ٹھنڈی دھارا پون، پانیاں وچ سمائیآ۔ ایس ویلے اٹھ کے نگاہ مار لے پر بھو دے بھگت کون، اوتار پیغمبراں گروآں نال ملایا۔ کس نام کھے دی اُچی دھون، کون گرنتھ شاستر دے وڈیائیآ۔ کون جگت کوڑ کوڑیاں دلدر آوے لاہن، پت پت پُت بنائیآ۔ کون نام ندھانے آوے پرچاؤن، پرچہ زمیں اسمان دکھائیآ۔ کون سچکھنڈ دوار آئے بہاؤن، درگاہ ساچی سچ لکائیآ۔ کون وچھڑے آئے ملاؤن، میلا ہر جگدیش کرائیآ۔ جھٹ گنگا لگی سمجھاؤن، سمجھ سچ سچ سمجھائیآ۔ نارد اوہ پر م پُرکھ پر ماتما جیہڑا رُسیاں نوں آیا مناؤن، وچھڑیاں جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ اک رنگائیآ۔ گنگا کہے نارد اوے سُن لے میری گل، ہتھ کنّاں اتے لکائیآ۔ تُوں نیتز میٹ لے پل، پلاکاں دے پچھے دیکھ دُھر دا ماہیا۔ پھیر نگاہ مار لے بلکھ دوارے راجے بل، باؤن کی سمجھائیآ۔ جس دا حکم سدا اٹل، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیآ۔ کی سُنیہڑے دیوے گھل، شبدی شبد جنائیآ۔ ذرا اُس دے ول چل، جو نہیل بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس کھیل کھیلنا کجک کل، کل کلکی اک اکھوائیآ۔ اُس دا دوارا لئیے مل، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیآ۔ اُس دا بھانا لئیے جھل، جو اپنی جھک رہیا دکھائیآ۔ نارد کہے گنگا پتہ نہیں اوہدا کیہڑا ہونا چھل، ول چھل دھاری اپنا حکم ورتائیآ۔ کی کھیل کرے جل، سمنڈ ساگر دیکھن نین اٹھائیآ۔ کی لیکھا جانے تھل، مارو ریت اکھ گھلایا۔ کی دھرنی دا دیوے پھل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ بھادروں کہے پر بھو میری نمسکار تیرے چرن، چرنودک دینا جام پیائیآ۔ جھگڑا میٹنا ورن برن، در ساچے منگ منگائیآ۔ تُوں مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ تیرا ڈھولا سارے اکو پڑھن، دین دُنی دینا سمجھائیآ۔ تیری منزل رہبر محبوب تیرے پیارے چڑھن، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیآ۔ نرگن دھار تیرا درشن کرن، جوتی

جاتے پُرکھ بدھاتے دینی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے بخشنی ساچی سرن، سرنگت رکھائیا۔ جن بھگتاں نیز کھول دے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کر رُشائیا۔ تیرے سچ دوارے وڑن، پورب پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ بھادروں کہے پر بھو میں منگتا، بھاگ ہین جگ مند۔ میل ملا دے ساچی سنگتا، اگیان اندھیر مٹا دے اندھ۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، خوشی کرا دے بند بند۔ لیکھا چکا دے بھکھ ننگ دا، ہر جن چکالے اپنے چند۔ لہنا دینا پورا کر دے ہنگ برہم دا، آون جاون مٹا دے پندھ۔ ساڈا نشانہ تیرے دھرم دا، مہربان لگالے انگ۔ ساڈا لیکھا رہے نہ کلجگ کرم دا، آتم دھار بخش اندھ۔ لہنا پورا کر دے جنم دا، جن بھگتاں تیرا گایا چھند۔ وقت ڈھیلا رہے نہ بھرم دا، بھانڈا بھرم ڈھاہ دے کندھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در دروازہ غریب نوازا اکو تیرا لیا منگ۔

* ۸ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ واڑا پہوونڈ، کچھمن سنگھ بلونت سنگھ تلونڈی جلے خاں، جرنیل سنگھ شاہ والا، ٹچھتر سنگھ شاہ والا،

کرتار کور رٹول، سرجیت کور مناواں، مختیار سنگھ کامل والا *

پنچ تت کہن پر بھ تیری سرن سرنائی گئے لاگ، لگ ماتر جگ کھیتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دُنی دے مالک ساڈا جگدا رہے چراغ، چراگاہاں تیری ہووے رُشائیا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے ساڈی بوجھا آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ نچ نیز لوچن نین کھول دے جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت نظری آیا۔ ہنس روپ بنا دے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پتت پُنیت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انتر انتنگرن اُپجا دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا نہ ڈسے ناگ، ترے گن اتیتے ہونا آپ سہائیا۔ سچ سوامی بنا دھر دا کنت سہاگ، کنت کنتوہل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیری سرن سرنائی گئے

ڈھٹھ، جگت مان نہ کوئے وڈیا ئیا۔ ساڈا لیکھا جان لے اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ نال ملا ئیا۔ اک دوارے ہو یا اکھ، گرہ مندر وجے
 ودھائیا۔ پچھلا پندھ مُکایا نٹھ، اگے مارگ اک درڑائیا۔ من نسا اٹی گیڑ دے لٹھ، منو آ اٹھ نہ دە دس دھائیا۔ کوڑی کریا کر دے بھٹھ، کھیڑا کایا گڑھ
 سہائیا۔ جھگڑا نکا دے مندر مسجد شودوالے مٹھ، کایا کعبہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری
 سرنا ئیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے بھگت سہیلے، جگ جگ سیو کما ئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میلے میلے، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اپنے دسنے کھیل
 نویلے، نج گھر پردہ دینا چُکائیا۔ کرپا کرنی سجن سہیلے، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دین دنی توں کر کے ولے، رنگ اپنا دینا رنگائیا۔ اکو گھر سمجھا دے گرو
 گر چیلے، چیلگر اک وڈیا ئیا۔ دپیک جوت جگا دے بن تیلے، باقی کملا پاتی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے چرن کول نمستے، نمو نمو سیس جھکائیا۔ سانوں پالے اپنے رستے، رہبر ہو کے دیا کما ئیا۔ تیرا کھیل تکیئے
 ہسدے ہسدے، ہستی ویکھئے بے پروا ہیا۔ جھگڑے میٹ دے رین اندھیری مس دے، زرنن نور جوت رُشائیا۔ امرت دھار بخش دے ساچے رس دے،
 امیوں رس آپ چوائیا۔ گھ بھرے ہون صفت صلاحی تیرے جس دے، ڈھولے گائیے چائیں چائیا۔ کھیل تکیئے تیرے رس دے، سور یہ چند نال
 ملا ئیا۔ چرن کول سدا رہیے وسدے، دھرنی دھول دینی وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ دکھائیا۔
 پنچ تت کہن پر بھ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، ہر کرتے اوٹ تکائیا۔ کوڑی کریا ساڈی متھ، مستک دھوڑ دے رما ئیا۔ نام اگئی جھولی پا دے وتھ، اتوٹ اٹھ
 آپ ورتائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سب کجھ تیرے ہتھ، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ سگل وسورے جان لٹھ، نج نیز لوچن کر رُشائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو آشا
 رکھی رام بیٹے دسر تھ، تریتا جگ دے گواہیا۔ توں گہر گمبھیر الکھنا الکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلج کوڑ گگرم میٹ دے رتھ، رتھوا ہی بن کے ڈھر
 داماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی زرنن زرویر
 زراکار زرنکار سب کجھ تیرے ہتھ، ہتھو ہتھ لہنا دینا کلج انت کنت بھگونت دینا چُکائیا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ بستی تیغا سنگھ والی، سادھو سنگھ ہری سنگھ مہندر سنگھ ارجن سنگھ بستی خلیل، تیج کور ولور * *

پنچ تت کہن پر بھ جگ جگ ہندی رہی راہ، مٹی خاک وچ سماییا۔ ساڈے انتشکرن اندر آئی اتم بھاگ، بھاگھیا دے کے دیئے جناییا۔ سچ سوامی تیرا سدا منگیئے ساتھ، سگلا سنگ بناییا۔ سانوں رکھنا دے کر ہاتھ، سر سر اپنا ہتھ دکائییا۔ توں میرا میں تیرا نرگن تیری گائیے گاتھ، سوخم ڈھولا اگم اتھاہیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیاا سرب کلا سمراتھ، پت پتونتا نور الاہیا۔ اسیں غریب نمانے انا تھا انا تھ، دین ہو کے منگ منگائییا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھ، دھوڑی تیرے چرناں خاک رمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائییا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی دین دنی اڈدی دھوڑ، چاروں کُنٹ کُنٹ دہائییا۔ ساڈا ناتا جڑیا کور، کور کُٹم دے لوکائییا۔ اسیں مورکھ ہوئے موڑھ، تتوت نہ کوئے چترائییا۔ کرپا ندھان سچ بخش دے اپنی دھوڑ، ٹکے مستک خاک رمائییا۔ دھر دانام رنگ چاڑھ دے گوڑھ، ایٹھے اوتھے اتر کدے نہ جائیا۔ لکھ چوراہی کٹ دے جوڑ، جنم جنم نہ کوئے بھواییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ مکائییا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی تیرے اگے عرضوئی، بیننتی وچ سیس نواییا۔ سانوں ملے کتے نہ ڈھوئی، چارے کھانی بھئیے واہو داہیا۔ ساڈا متر سہیلا بنیا نہ کوئی، اوتار پیغمبر گرو پلا گئے چھڈائییا۔ دُرمت میل کسے نہ دھوئی، پاپاں کرے نہ کوئے صفائییا۔ اتم پر ماتم تیرے نال پروئی، پارہر ہم برہم تیرے وچ سماییا۔ انت تیرے اگے ساڈی دروہی، رو رو کے نیتز نیناں نیر وہائییا، ساڈی پت پت پر میشور گئی کھوہی، خلق دے خالق دینی سرنائییا۔ اسیں پنچ تت تیرے حکم دے گروہی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سنگ بناییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائییا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے انت اخیر، آخر دیئے جناییا۔ سانوں اشارہ دے کے گئے اوتار پیغمبر گرو پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر جناییا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے بے نظیر، نرگن نور نور الاہیا۔ جس دی نظر نہ آوے تصویر، ترے گن اتینا دھر دا ماہیا۔ سندیہ دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سنائییا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیاا جس ویلے شرع توڑے زنجیر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ تہاڈی بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائییا۔ جھگڑا میٹ کے شاہ حقیر، دین

دُنی اِکو رنگ وکھائیا۔ رِوداس دا لیکھے لاکسیر، کوڑا گُرم دا پندھ مُکائیا۔ مہربان ہووے گنی گھیر، گھر گور اپنا بھيو چُکائیا۔ تہانوں انتم دیوے دھیر، دھیرج نال سمجھائیا۔ جنم مرن دی کٹ کے بھیر، آپ اپنے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اِک سناٹیا۔ پنچ تت کہن پر بھ توں مالک بے پرواہ، بے پرواہ اِک اکھوائیا۔ ساڈی مَنّت اِک دُعا، در تھانڈے منگ منگائیا۔ انت تیرے وِچ جايے سما، سماپت ہووے خلق خُدا ئیا۔ ستگر شبد ساڈا گواہ، شہادت اوتار پیغمبر گرو بھگتائیا۔ وِشن برہما شو نال ملا، سگلا سنگ سنگ وکھائیا۔ پھیر لوک مات نہ جايے آ، مات گر بھ نہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی جوت لینا ملا، آتم سنگ تتاں پار کرائیا۔ بن رسنا توں تیرا ڈھولا گایے واہ واہ، واہ گرو تیری وڈ وڈیائیا۔ توں نور نورانہ اِک الہ، عالمین اِک اکھوائیا۔ رام راما کاہن کاہنا رہیا اکھوا، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ در تھانڈے سیس دیئے جھکا، سیس جگدیش تیرے بھیٹ کرائیا۔ اسیں پنچ تت تیرے بھگت سہیلے توں مالک اِگم اتھا، اِگمڑے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈا ہڈ ماس ناڑی چڑا اپنے لیکھے لا، چم درستی اِگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سانوں تیرے ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا ایکنکار اِکو اِک جنائیا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ منغلاں زکنا ضلع فروزپور ہر بنس کور دے انتم سسکار سمیں *

آتما کہے میں پچی پگھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ میری صاحب نوں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وِچ سیس جھکائیا۔ جن بھگتو تئیں میرے دھرم دھار دا پروار، بنس سر بنس سوہنا نظری آئیا۔ کرپا کیتی آپ نرنکار، نرویر پُرکھ دتی وڈیائیا۔ گو بند دا لہنا دینا لیکھا دتا نوار، پور بلا پورب جھولی پائیا۔ میں چھڈ جگت سنسار، بھجیا واہو داہیا۔ پنچ تت جگت دا ادھار، دین دُنی رنگ رنگائیا۔ میری سب نوں جے جیکار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سوہنا دوس دہاڑا دین دُنی جگت شچروار، بھادروں نوں نورنگ رنگائیا۔ میں خوشیاں دے کراں اِظہار، صفتاں دے ڈھولے گائیا۔ دھن بھاگ میرا وقت سہنجننا

کیتا آپ نرنکار، قدرت دے مالک دیا کمائیا۔ میرا لیکھا پورا کیتا نردھن پائی سار، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا خوشیاں والا ہوئے سسکار، اگنی اگ نال
 وڈیائیا۔ میری مڑھی دا پکارے دھواں دھار، پون پوناں وچ سمائیا۔ سندیسہ دیوے میرا لیکھا زمیں اسمانا باہر، ترے گن داسنگ رہیا نہ رائیا۔ میٹوں کوئی
 رووے نہ زارو زار، بچے بردھ بال نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میں خوشی نال اپنے گھر دی مہکدی مہکدی چھڈی گلزار، چنتا جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ آتما کہے میں دساں اپنی ونڈ، انڈج جیرج اتبھج سیتج چارے کھانیاں دتیاں تھائیا۔
 میں تچ کے کھنڈ برہنڈ، پریاں لوآں گگن گگننتراں پنڈھ مکائیا۔ میں بچی درگاہ ساچی سچھنڈ، جتھے سنگر شبد دے وڈیائیا۔ میں سدا سہاگن سنگھن سنگھ
 نہ سمجھے آپ نوں رنڈ، جگت وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا صاحب سوامی میرے گرہ میرے بچیاں نوں پاؤن آیا ٹھنڈ، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جس دی
 پیار محبت والی دھرم دھار والی گنڈھ، دو جہان نہ کوئے کھلایا۔ سب نے اکو ڈھولا گاؤنا توں میرا میں تیرا چھنڈ، سوہنگ راگ اگم اتھایا۔ جس دے
 نال لکھ چوراسی مکے پنڈھ، جگت جنم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میرے پیار وچ ڈھولے گاؤن میرے فرزند، اقبال دلباغ آپا سنگ بنایا۔ میں اُس پر بھ دا
 نوری بناں چنڈ، جس دی دو جہان رُشنائیا۔ میرا میل ملیا جس دا کھیل پری انند، انند اپنے وچوں پرگٹایا۔ میں روپ ست سروپ ہو یا برہم ہنگ، آتما
 پر ماتما وچ مل کے وجی ودھائیا۔ جگت جہان دی منزل گیا لنگھ، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سنگر شبد شبدی دھار سوایا اتے پلنگ، جس دا پاوا چول باڈی بنت
 نہ کوئے بنایا۔ میرا لہنا دینا جگت دین دنی دا مکا سنگ، سنگے سنگی مل کے وجی ودھائیا۔ سارے خوشیاں وچ پر بھو کولوں منگو خوشی والی منگ، مانگت ہو
 کے جھولی ڈاہیا۔ صاحب سلطانا سیری بھگوانا جن بھگتاں ایسے طرح چاڑھیں اپنا رنگ، رنگت اپنی نال رنگائیا۔ جس دے چرناں وچ جمنائستی گوداوری
 ہی گنگ، گنگوتری بھجے واہو داہیا۔ اوہ میرے لیکھے لاوے سریر دے تت پنچ، پنچم دا میل میلے سچ سبھائیا۔ جن بھگتو میرے ولوں کریو کوئی نہ رنج،
 غمی چنتا نہ کوئے رکھائیا۔ دھن بھاگ گرگھ گرگھ آتما کہے میری خوشی دی چڑھے اچ جج، لاڑا دھر دا لیا بنایا۔ نیتز نیر وہاوے کوئی نہ انجھ، خوشیاں
 ڈھولے گائیا۔ میرا وقت سہنجننا نہ کوئی سویر نہ سنجھ، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس ویلے میرا سسکار ہووے ار مہ، جیکارے اگنی دینے لگایا۔

میرا صاحب دینِ دیال سدا بخشند، رحمت رحیم رحمان آپ کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، شبد دھار سَنگَر ایتھے اوتھے دو جہاناں سنگ، سگلا سنگی بہرے رنگی اپنی دیا کمائیآ۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت دس فروزپُر چھاؤنی رام سنگھ گرچرن کور فروزپُر شہر، سمپورن سنگھ فروزشاہ، سلکھن سنگھ مغللاں رُکنا، گردیپ سنگھ توت، رمیش چند فروزپُر شہر، جگندر سنگھ بستی خلیل، سردول سنگھ بال سچندر *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے میت سبجنا، سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیآ۔ چرن دھوڑ کراؤنا اگما مجنا، دُرمت میل دو جہان رہن کچھ نہ پائیآ۔ کایا ماٹی ٹھیکر انتم سب دا بھجنا، تن وجود حق محبوب لوک مات رہن نہ پائیآ۔ تیرا نام نگارہ ایکنکارا اکو وجنا، دو جہاناں کرے شنوئیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا پڑدا کجنا، سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ تیرے پرکاش دا اکو دیک جگنا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اندھ اندھیر دینا مٹائیآ۔ لوک مات مہربان ہو کے لبھنا، کھوجنا تھاؤں تھانیا۔ اسیں آسا رکھی سبناں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رہے سٹائیآ۔ ساڈے نور الاهی ربنا، یامین تیری وڈیائیآ۔ دُھر دے گوپال مورت مدنا، مد سون تیری سرنائیآ۔ ساڈی پچھلی میٹ دے حدنا، حدود نظر کوائے نہ آئیآ۔ ساڈا لیکھے لالے بدنا، بدیاں دا پندھ مُکائیآ۔ تیری سرن سرنائی اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف لینا کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در تیرے منگ منگائیآ۔ پنج تت کہن پر بھ اپنے لیکھے لینا لا، وکھرا جُز نہ کوائے رکھائیآ۔ نرگن دھار بننا ملاح، سرگن بیڑا آپ اٹھائیآ۔ ساڈے واکرُو نوری اللہ، رام رام تیری ڈھائیآ۔ نوری مالک حق خُدا، خادم ہو کے سپس جھکائیآ۔ بھگت ادھارنا تیری ادا، ادب نال منگ منگائیآ۔ پورب وعدہ پور کر، کرنی دے کرتے ہونا سہائیآ۔ تیرا نور ظہور ہووے رُشنا، جوتی جاتے ڈگمگائیآ۔ اندھ اندھیرا دینا گوا، کوڑ کوڑیاں دا لیکھا رہے نہ رائیآ۔ سچ سوامی انترجامی تیری اوٹ لئی تکا، آسرا اکو اک رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیآ۔ پنج تت کہن پر بھو اسیں تیرے در دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے

ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھی دُھر دے پنڈتے، بن اکھراں اکھر دے درڑائیا۔ جھگڑے میٹ دے کوڑے من دے، منسا اپنے
 نام وچ سمائیا۔ پرکاش دے دے نوری چند دے، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ کھیل ویکھئے تیرے اگم دے، اگم اگمڑے پڑدا دینا اٹھائیا۔ اسیں پیارے پریتم
 تیری دھار برہم دے، پاربرہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ساڈے لہنے مکاؤنے کایا مائی چم دے، چم درشی دینی بدلایا۔ ونجارے ہوئے تیرے دم دے،
 سواس سواس تیرا نام دھیائیا۔ جھگڑے مٹا دے چنتا غم دے، غم خوار ہونا سہائیا۔ اسیں پھیر رہیے نہ جمدے، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا تیرے چرن کول جائے لگ، مہربان مہربان
 مہر نظر نال ترائیا۔ سانوں ہنس بنالے گگ، دُرمت میل دھوائیا۔ توں صاحب سورا سر بگ، ہر کرتا اک اھوائیا۔ اسیں کلجک جیو الپک، تیری اوٹ
 تکائیا۔ سانوں درشن دینا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا ساڈے نہ اگ، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ اکو پر سیئے تیرے پگ، دوسر
 سیس نہ کدے جھکائیا۔ کرپا کر دے سوامی جھب، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈے نور الاهی رب، یا مبین تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سانوں چورا سی وچوں
 کڈھ، جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ ساڈے لیکھے لالے ماس ناڑی ہڈ، رکت بوند تیری بھیٹ چڑھائیا۔ دروہی لوک مات جائیں نہ چھڈ، سکھنڈ میلا میلنا
 چائیں چائیا۔ تیرا دھرم دا دھرم نشانہ دیئے گڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈی
 آسا کردے پوری، پورن برہم دے جنائیا۔ تیرا درشن تکیئے نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ جو اشارہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طوری، تریا توں پرے پڑدا لاہیا۔
 کلجک اتنم ساڈی تک مجبوری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیری منزل ہوئی دوری، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ اسیں درشن کرنا چاہندے حضور،
 حضرتاں دے حضرت تیری اوٹ تکائیا۔ بنا بھگتاں توں تیری کرے نہ کوئے مشہوری، مشورے والا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈی پوربلے جنم دی دے دے
 مزدوری، در تیرے منگ منگائیا۔ ساڈی شرع نہیں کوئی کوڑی، کوڑ کٹمب دتے تجائیا۔ تیرے چرن دی مستک لایئے دھوڑی، ٹکے خاک رمایا۔ اپنی
 خُماری دے دے مستی والی گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ پنج

تت کہن ساڈی آساتک لے ترسنا، ترکھا تیرے چرن کول ٹکایا۔ ساڈا لیکھا پچھ لے کولوں شو برہما وشنا، وشو دے مالک دھیان لگایا۔ لہنا تک لے جو سندیسہ دے کے گیا راما کرشنا، کاہن گھنڈیا اک درڑایا۔ کلجک انت تیری کرپا بن منو آکسے نہیں کلنا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ دین دُنی نے شرع دے ہٹ وچ وکنا، انت قیمت کوئے نہ پائی۔ انتشکرن کسے نہ جتنا، متا موہ لوبھ ہلکایا۔ تن وجود اندر کوڑی کرپا کر کر پٹنا، ساتک ست نہ کوئے رکھایا۔ آتم سیج سہنجنی کسے نہ لٹنا، دھونیاں جگت خاک رمایا۔ نور نورانہ شاہ شہانہ سری بھگوانا کسے نہ دسنا، نج نیز لوجن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میل ملا دھر دے پٹنا، پت پر میثور گود نہ کسے اٹھایا۔ بنا صاحب سلطان بھگتاں کارج نہ کسے نجھٹنا، سر سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کروٹ وچ اپنی بدل لے پٹھنا، ستمگھ ہو کے سو بھا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی اکو اک اکھ، اکھ اگوچر دیئے سنایا۔ سانوں درشن دے پر تکھ، نور نورانہ ڈمگایا۔ کلجک کوڑی کرپا وچوں رکھ، رکھک ہونا تھاؤں تھانیا۔ اسیں تیرا وچھایا ستھ، ستھر یارڑے سیج لیئی ہنڈھایا۔ نج نیز کھول دے اکھ، بن اکھراں کر پڑھایا۔ دین دُنی توں ہوئے وکھ، وکھرا گھر دینا وکھایا۔ جتھے تیری جوت جوتی جاتے جگے لٹ لٹ، نور نورانے ڈمگایا۔ شبد اگمی مار سٹ، دُھن انادی ناد جنایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جھٹ، مہربان مہر نظر نال ترایا۔ تیری سرن سرنائی بن قدماں توں جاییے ڈھٹھ، پھڑ باہوں لینا اٹھایا۔ نگاہ مار لے اسیں سنگی بنے اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نال رلائی۔ جگت جہان دی منزل جاییے ٹپ، ٹاپو آں دا پینڈا رہے نہ رایا۔ بچھلا لیکھا پچھے دینا ٹھپ، اگے اپنا حکم سنایا۔ سانوں کرنا پئے کوئی نہ تپ، جگت تپیانہ کوئے رکھایا۔ توں پر میثور سوامی پت، پار برہم پر بھ دینی دیا کمایا۔ سانوں آوٹا پئے پھیر نہ وت، وطنال دے مالک بے وطنال اپنے گھر وسایا۔ زرگن دھار جوڑ لے اپنانت، سرگن ہو کے دیئے سنایا۔ لیکھا رہے نہ ساڈارت، رتن امولک ہیرے اپنے لے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سیج دینی وڈایا۔ پنج تت کہن ساڈے آد زرخنا، آد پرکھ تیری سرنائی۔ دُھر داتے درد دکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرایا۔ نج نیز نام دا پا کے انجنا، لوجن نین دینا کھلایا۔ اکو تیرا سنیئے ندنا، نادی دُھن دینی درڑایا۔ توں گوپال مورت مدنا، ست سروپ سو بھا پائی۔ تیرا دپیک جوتی

اِکو جگنا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ سانوں اپنے گرہ وچ سدنا، صدقے داری گھول گھمایا۔ اسماں تیرا دوارا لنگھنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ساڈا بھاگ ہوئے نہ مندنا، مند بھاگاں دینی وڈیایا۔ ساڈا پندھ مُکا دے وچ ورجھنڈنا، برہمانڈ دا پندھ چُکایا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج انڈنا، اُتبیج سبیج نہ کوئے دکھایا۔ سچ سوامی اِکو بخش انڈنا، انند انند وچوں پرگٹایا۔ اسیں پنج تت تیرے بھگت سہیلے ساڈی منظور کر لے بندنا، بندگی وچ سارے سیس نوایا۔ پھیر سماں کدے نہیں لہبنا، جگ چوکڑی بیٹھے راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اِکو در دوارا بخشا پدنا، گرہ اِکے وچ رکھایا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ ہر چندر کور پرسن کور دھرمجیت کور مایا کور *

۲۰

پنج تت کہن سو پُرکھ نرنجن ساڈے مہربان، ہر پُرکھ نرنجن تیری سرناہیا۔ ایککار دینا دان، آد نرنجن دیا کماہیا۔ ابناشی کرتے ہونا مہربان، سری بھگوان تیری اوٹ تکایا۔ پاربرہم برہم ہونا نگاہبان، بن نیناں نین تکایا۔ سنگر شبد اپنے گرہ کریں پروان، پت پر میثور تیری آس رکھایا۔ اسیں اپ تیج وائے پر تھی آکاش جگت نشان، دین دنی روپ دکھایا۔ ترے گن مایا ساڈا بنیا ودھان، جگت ترسنا نال رلاہیا۔ نو دوار ویکھ دکان، نورس جگت جگت ہلکایا۔ آتم درسی نوجوان، گرہ مندر پڑا دینا چُکایا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، نرویر پُرکھ اگم اتھاپیا۔ اسیں عاجز ہو کے منگیئے دان، غریب نمائیاں جھولی ڈاہیا۔ تیرے بالک بال نادان، بالی بدھ نہ کوئے چٹرائیا۔ کرتے پُرکھ ساڈی میننتی کریں پروان، پاربرہم آسا آسا پور کرائیا۔ جن بھگت بھگتی دھار وچوں پہچان، سنگر شبد نال وڈیایا۔ بن اکھراں توں نراکھر دھار دے گیان، انبولت اپنا راگ سناہیا۔ امرت رس نخبھر جھرننا دے پین کھان، بوند سوانتی نا بھی کول ٹپکایا۔ تیرے شبد دی شبد سنیئے دھکان، انحد نادی ناد دینا وجایا۔ جوتی جوت تیرا تیکئے روپ مہان، بن رنگ رکھے سو بھا پائیا۔ ساڈے آد جگادی برہم برہمادی ست سروپی ساچے کاہن، رحمت رحیم رحمان دینی کماہیا۔ تیرے چرن کول تت نمانے پنا سیس توں سیس جھکان، جگدیش تیری

۲۰

بے پرواہیا۔ ساڈا کایا کعبہ پوتر کر مکان، گرہ مندر دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سوامی ہونا سہاںیا۔ پنچ تت کہن پر بھو ساڈا سہا دے مندر، تن وجود محبوب تیری وجے ودھانیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی کندر، کایا کٹیا ویکھ دکھانیا۔ بجر کپاٹ توڑ دے چندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔ منو آدہ دس اٹھ نہ دھاہے بندر، نو نو دا پنڈھ مکانیا۔ پرکاش دے دے پنا سورہ چندر، جوتی جاتا ڈمگنیا۔ بھاگ لگا دے ساڈے انگن، گرہ مندر ہوئے رُشانیا۔ اسیں تت وچارے ایکنکارے تیرا در آئے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں صاحب سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوانیا۔ پُرکھ اکالے چاٹھ دے رنگن، رنگ رنگیلے اپنا رنگ رنگانیا۔ لیکھے لالے تت پنجن، پنچم دینی مان وڈیاںیا۔ پنڈھ رہے نہ دین دُنی جگت برہمنڈن، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا مکا دے جیرج انڈن، اُتہج سیتج روپ نہ کوئے بنانیا۔ دُنی دوتی ڈھاہ دے کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ اپنی چرن دھوڑ بخش دے چندن، ٹلے خاکی خاک رمانیا۔ سچ دوار بخش انندن، انندن وچوں دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے انتس بخش دے نور، نور نورانے دیا کمانیا۔ تیرا ویکھے سچ ظہور، ظاہر ظہور ڈمگنیا۔ سانوں شبد سنا دے اپنی اگئی تور، تریا دا بھو رہے نہ رانیا۔ ساڈی آسا منسا پور، ترسنا کوڑ جگت چکانیا۔ تیرا درشن کریئے حاضر حضور، حضرتان دا مالک اکو نظری آنیا۔ تیرے شکرانے وچ ہوئے مشکور، شکر یا کہہ کے سیس نو انیا۔ ساڈے اندرون توڑنا گڑھ غرور، غربت دینی مٹانیا۔ منسا من نہ پائے فتور، فتویٰ پنجاں دینا تھاؤں تھانیا۔ ساڈی بیننتی کر منظور، در تیرے منگ منگانیا۔ پورب پچھلا بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈانیا۔ توں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ اسیں چاکر تیرے مزدور، جگ جگ سیو کمانیا۔ سانوں بخش دے نام سرور، سرتی شبد نال ملانیا۔ تیرا پیار کریئے مشہور، محبتاں وچ وڈیاںیا۔ تیرا پنڈھ رہے نہ دور، نیرن نیرا اندرون نظری آنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ ملے وڈیاںیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا انتگرن کھول دے پڑدا، بھو ابھید رہے نہ رانیا۔ تیرا گرہ مندر تکیئے ساچے گڑھ دا، سچ دوارا سو بھاپانیا۔ جتھے سورہ نہ کدے ڈبدا نہ کدے چڑھدا، تھت وار ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ بھے وچ کوئی نہ ڈردا، بھو سیس نہ کوئے جنانیا۔ آتم دھار نہ جنمے نہ مردا، مر جپوت روپ

نہ کوئے در سائیا۔ تیرا کھیل تکیئے نرائن نردا، نر ہر دینی مان وڈیائیا۔ پڑدالاہ دے نہچل دھام اٹل دا، سچھنڈ ساچا اک دکھائیا۔ لہنارہے نہ جل تھل دا،
 ہیسئل پندھ دینا مکائیا۔ لیکھا پورا کر دے کلج کل دا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ تیرا وچھوڑا ہووے نہ گھڑی پل دا، پکاں دے پچھے ملنا ساچے ماہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے اندروں کھول دے تاکی، پردہ پردیاں
 وچوں چکائیا۔ لیکھے لالے تن خاکی، وجود محبوب تیرے چرن کائیا۔ منوآ من رہے نہ عاتی، منسا کوڑ دینی مٹائیا۔ اپنی دھار بنالے جاتی، جوتی جاتے
 ویکھ دکھائیا۔ نرگن دھار جوڑ لے ناتی، در تیرے پندھ مکائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانتی، بدھ اپنی دے سمجھائیا۔ ساڈی رہے کوئی نہ ذاتی، جوتی جاتے
 تیرے وچ سمائیا۔ تیرا تکیئے کھیل اکانتی، اینکار دینا دکھائیا۔ ساڈا لہنا مکا دے لوک ماتی، تن وجود رہے گر لائیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں دے دے انتم
 شانتی، ست وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں بھگت سہیلے
 تیرے مت، متر پیارے دینی وڈیائیا۔ نرگن سرگن کرناہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ٹھگوری رہے کوئی نہ چت، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ تیرا
 درشن ہووے نت، نرگن ملنا ساچے ماہیا۔ توں آد جگادی پت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ ساڈی سہنجنی کر دے تھت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔
 ساڈی پوجا رہے نہ پتھر اٹ، پاہن سیس نہ کوئے نوائیا۔ سرتی شبد وچ سنگر جائے ٹک، ٹک ٹکی تیرے نال رکھائیا۔ تیری سیجا جائے لٹ، سچ سنگھاسن
 لینا سائیا۔ ساڈا لہنا دینا انتم لینا نجھ، کوک کوک سنائیا۔ کروٹ دھار بدل لے پٹھ، سنمکھ ساچے سو بھاپائیا۔ ساڈی اندروں منزل ویکھ لے سوا گٹھ،
 ڈھر دا بن کے پاندھی راہیا۔ تیتوں کھوجدے کوٹن کوٹی کت، کیتے دھیان لگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ توں سدا وسنا ساڈے وچ، وچلا بھيو چکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھے لالے ہڈاس ناڑی چام، چم درشتی دے بدلایا۔
 توں مالک خالق اگمی رام، رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ اندھ اندھیرا میٹ دے شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ جلوہ گر اگم امام، عملوں توں رہت تیری وڈ
 وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، پیغمبراں توں باہر پڑھائیا۔ تیرا نام اکوستنام، نام ست ست سمجھائیا۔ امرت دھار تیرا جام، گوہند دیونہارا ماہیا۔ توں آد

جُگادی شہنشاہ شاہ پاتشاہ اک سلطان، سِری بھگوان اک اھوایا۔ ساڈے اُتے ہونا مہربان، مہر نظر نظر ٹکایا۔ ساڈا کر دینا کلیان، کائنات وچ لیکھا رہے نہ رانیا۔ پنج تت کہن اسیں نہ زمیں رہیے نہ اسمان، اسم تیرے وچ سمانیا۔ جتھے بھگت آتما کریں پروان، اوتھے تتاں لیکھا لینا لگانیا۔ ساڈی بندنا ڈنڈاوت سجدیاں والی پرنام، نمو نمو نمو کہہ کے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی شبد انادی برہم برہمادی نوجوان، جو بن ونتے سِری بھگوانتے ڈھر دے کنتے تیرے ہتھ وڈیایا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ ہر رائے پُر ہر چند سنگھ تارا سنگھ دھن کور چک فتح سنگھ، جاگیر سنگھ برے، بختاور سنگھ خیالی والا،

سادھو سنگھ گامی والا، پریتم کور روپ کور خیالی والا، سردارا سنگھ چھاجلا، مل سنگھ اکال گڑ، کرنیل سنگھ ملوکا *

۲۳

پنج تت کہن پر بھو ساڈی نمو نمو نموسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ توں کرپا ندھان نرگن نروریر نراکارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہیا۔ سچ سوامی انترجامی ساڈی پاسارا، مہاسار تھی ہو کے دیکھ دکھایا۔ کھجگ کوڑ کرپا ساڈے اندروں میٹ اندھیارا، نور نورانہ کر رُشائیا۔ ساچے شبد ناد دی دے ڈھنکارا، انحد نادی ناد شنوایا۔ امرت رس دے دے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آپ ٹپکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا تکیے سچ دوارا، سچکھنڈ نواسی ہونا سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیایا۔ پنج تت کہن ست سچ دی دے نُماری، نام ندھان رس پیانیا۔ آد جُگادی تیرے نال رہے یاری، برہم برہمادی وچھڑ کدے نہ جانیا۔ ساڈا لیکھ رہے نہ کوئے پُرکھ ناری، نر نرائن تیری اوٹ ٹکایا۔ توں نروریر ساڈا بن ادھاری، ادر دا لیکھا دے مکایا۔ ست سچ بخش چرن پریتی یاری، پریتم ہو کے دیا کمایا۔ منو آمن نہ کرے غداری، منسا کوڑ نہ کوئے ہلاکایا۔ سنگر شبد شبد دی دے اڈاری، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکایا۔ سچ دوارا اینکار تیرا درس کریئے اپاری، اپر پیر تیرا نور نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں اکو دے دے رس، رستہ ہر جگدیش جنایا۔ اسیں تیرے

۲۳

ہوئے دس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ اندروں میٹ رین اندھیری مس، جوتی نور کر رُشنائیا۔ شبدی دھار گائیے جس، رسنا جہوانہ کوئے وڈیائیا۔ جگت
 جہان پیئڈا کئے نس، بھئیے واہو داہیا۔ تیر ائیلا مار کس، ائیلا آپ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری
 بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسپں بھگت سہیلے تیرے میت، متر پیارے دیئے جنایا۔ توں ہردے وسنا چیت، چت ٹھکوری رہے نہ رانیا۔ کرپا کر
 ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ کایا کردے ٹھانڈھی سیت، اگنی اگت اگت بھجائیا۔ توں میرا میں تیرا گائیے گیت، گو بند ڈھولا اک
 شنوایا۔ ساڈا جھگڑا مٹا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک رُشنائیا۔ کوڑ لگرم تے مار دے لیک، لائن عین دے سمجھایا۔ خالق مالک تیرے وچ حق توفیق،
 مہربان مہر نظر نال ترانیا۔ زرگن داتے پُرکھ بدھاتے تیری کردے رہے اڈیک، پروردگار ساخجے یار ہونا سہایا۔ سنگر شبد شبد کرے تصدیق، شہادت اکو
 اک بھگتایا۔ ساڈا لہنا مکا دے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ مٹھے کوڑے کر دے بیٹھ، رس نام رام بھرائیا۔ کروٹ وچ بدل لے پیٹھ، سنگم
 ہو کے سو بھاپایا۔ ایکا چاڑھ دے رنگ مھیٹھ، دُتیا بھاؤ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرانیا۔
 پنج تت کہن پر بھہ پر م پُرکھ ساڈے سجن، مترا تیری بے پرواہیا۔ نڈھ بن پڑدا کسے نہ کجنا، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ چرن دھوڑ کرا دے جنا، دُرمت
 میل دھوایا۔ نام انادی سنا دے ندنا، انحد اپنا راگ درڑایا۔ بن تیری کرپا دیک جوت کدے نہ جگنا، جوتی جوت نہ ڈگگایا۔ توں گوپال مورت مدنا،
 مدھ سوڈن اک اکھوایا۔ ست ستوادی چاڑھ دے رنگنا، رنگت اکو اک جنایا۔ تیرا دوارا اکو سب نے منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں دین دیال
 درد دکھ بھے بھجننا، بھو ساگر پار کرانیا۔ نیتز نام ندھان پا دے انجنا، لوچن نین نچ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن رکھ
 لے اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوایا۔ پنج تت کہن پر بھہ ساڈا لیکھا ویکھ حساب، نراکھ دھار دھیان لگایا۔ توں متر پیارا اک احباب، محبوب نور الاہیا۔
 ساڈے مالک حق جناب، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ ساڈی ست دی سا جنا ساج، سچ سچ دے وڈیائیا۔ مانس جنم دا پورا کرنا کاج، کرنی کرتے اپنے رنگ
 رنگایا۔ تیتوں کہیے گرو مہاراج، پاربرہم تیری اوٹ تکایا۔ ساڈی میننتی سُن اگئی آواز، در تیرے رہے سناہیا۔ ساڈا پورن کر دے کاج، کرتے پُرکھ

اپنی دیا کمائی۔ مہربانا اپنے سنت بنا لے سادھ، سادھنا اک سمجھائی۔ بنا رسنا توں تیتوں لیئے ارادھ، پون سواس نہ کوئے وڈیائی۔ توں آد جگادی لیکھا جانہارا وچ برہما، پر م پُرکھ تیری وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائی۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے دُھر دے ٹھاکرا، سوامی گہر گمبھیر۔ نگاہ مار لے کایا گاگرا، لیکھا تک لے شاہ فقیر۔ ساڈا نرمل کرم کر اُجاگرا، لہنا رہے نہ جگت کیر۔ در اپنے دے دے آدرا، پنجاں تتاں بخش دے دھیر۔ توں سوربیر بہادرا، تیرا لیکھا انت اخیر۔ توں کرتا کریم قادرا، قدرت دا مالک بے نظیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی بدل دے تقدیر۔ پنج تت کہن ساڈے مہربان محبوبا، مہبان بیدو تیری اوٹ تکائی۔ سانوں دس دے اپنی اک حدو دا، حد جگت نہ کوئے جنائی۔ تیرا تکیئے عالیشان عروجا، عرش فرش تیری وجے ودھائی۔ سانوں دکھا دے اپنی منزل حق مقصودا، درگاہ ساچی سچ جنائی۔ کوڑ کریا کر دے نیست و نابودا، لوک مات رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انجو بھیو کھلا دے گو جھا، پردہ پردہ نشیں دینا اٹھائی۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت دس فرید کوٹ شہر اقبال سنگھ، راج سنگھ، کرپال سنگھ، گردیو کور، جگندر کور گولیوال، عجیب سنگھ فرید کوٹ *
 پنج تت کہن پر بھ ساڈیاں آسا ہون پنیاں، پاربرہم پت پر میثور دینی مان وڈیائی۔ توں مالک خالق آد جگادی گن گنیا، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوایا۔ جگ چو کڑی تیریاں کتھا کہانیاں سُنیاں، اکھراں نال اکھڑ وجدی رہی ودھائی۔ لہنا دینا تکیا رکھیاں نیاں، اوتار پیغمبراں گرو آں سنگ بنایا۔ ہن لیکھے پورے کر دے جن بھگتاں جنہاں سپس رکھیاں چھیاں، دستاراں نال وڈیائی۔ ہر گھٹ اندر تیریاں آہن دھنیاں، دھن آتمک راگ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر ساچا سنگ بنائی۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی انتم رکھنی لاج، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائی۔ اسپس لنگڑے لوٹھے ہوئے اپانج، تن وجود نہ کوئے وڈیائی۔ ساڈی نوں ساچنا لیس ساچ، ساچن میت اپنی دیا کمائی۔ مانس جنم دا پورا کریں کاج، کرنی کرتے

اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا دینا سمجھائیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں تیرے داسی داس، نرگن سرگن سیو کمائیا۔ ساڈے گرہ کر پرکاش، گھر مندر ہوئے رُشنائیا۔ جگت ترسنا نہ رہے پیاس، ممتا موہ دینا مٹائیا۔ وشیاں توں باہر اپنا دے وشواس، وشو دے مالک ہو سہائیا۔ ساڈا لیکھا ہتھ نہ رہے شکر گیلش، کل دھاری سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اسیں آتما نال سدا چلیئے تیرے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ساڈا رُپ اپ تیج وائے رہے نہ پر تھی آکاش، آکاشاں توں پرے تیرے وچ سمائیا۔ جوت دی دھار وچ پائیے اگنی راس، رستہ صاحب دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھہ کرپا کریں آپ نرنکار، نر ویر دیا کمائیا۔ سانوں لے کے جانا سچ دوار، سچھنڈ ساچے وچ لکائیا۔ جتھے تتاں دا نہیں کوئی ادھار، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ چوڑاسی ونڈ نہ کوئی سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تیرا میلا ہوئے جگدیش اپر اپار، اپر مہر سوامی دینی وڈیائیا۔ در ٹھانڈے بھچھیا دینی انت ہوئے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے دو چار، چوٹھے جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرنا باہر، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھہ ساڈی جگت ہووے نہ ونڈ، حصہ دین دُنی نہ کوئے رکھائیا۔ پھیر آئیے نہ جیرج انڈ، اُتھج سیتج نہ بنت بنائیا۔ ناتا رہے نہ نوکھنڈ، نو نو دا پنڈھ مکائیا۔ تیرے در کوک کے پائیے ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ سنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں پاؤنی ٹھنڈ، اگنی تت تت بُجھائیا۔ آتم دھار اپنے نال لے گنڈھ، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ نرگن دھار بخشنا انند، انند انند وچوں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں تیرا رُپ ہوئیے اپار، اپر مہر دینی مان وڈیائیا۔ چھڈئیے جگت سنسار، ناتا دین دُنی تڑائیا۔ توں کرنا حق پیار، پریتم پریم دینا سمجھائیا۔ پھڑ باہوں کڈھنا باہر، بن ہتھاں ہتھ پُجھائیا۔ لے جانا سچھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے آتما اتھے بھگتاں دے تت تیرا رُپ ہون نرنکار، نر ویر تیرے وچ سمائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں عرض دتی گزار، نو نو سیس جھکائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پاؤنی سار، پار برہم تیری اوٹ تکائیا۔ توں واحد پروردگار، یامین نور الایہا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا ہوئے

نہ دُوجی وار، دُوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو بچشنا سچا گھر بار، گرہ مندر تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ اِکو سُنیئے شبد سچّی دُھنکار، انحد نادى ناد دینا سٹائیا۔ اِکو
 جوت ہووے اُجیار، نُور نُورانے تیرا نُور نظری آئی۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی پاؤنی سار، مہاسار تھی ٹدھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو آپ چُکائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا بنا آپ ملاح، کھیوٹ کھیٹا اِک اکھوائیا۔ چار جُگ دے بھگت
 بناؤنے گواہ، کبیر رُوداسا نال ملائی۔ جو دیونہار سچ صلاح، صِفت صِفت نال وڈیائی۔ جنہاں دا بھيو گھلایا نال قلم شاہ، کاغذاں رنگ رنگیائی۔ صوفی منگدے
 رہے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ انتم کہہ کے گئے حق خُدا، خود مالک خالق تیری بے پرواہیا۔ تُوں تتاں نالوں آتما رُوح نالوں بُت کردا رہوں جُدا، جُز
 وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ مڑھیاں گوراں وِچ دتے دفنا، مقبریاں وِچ لُکائیا۔ سڑ سڑ ہندے رہے سواہ، دین دُنی بھجے واہو داہیا۔ انت کنت بھگونت واسطہ رہے
 پا، نو نو سیس رہے جُھکائیا۔ پنج تت کہن پر بھو ساڈا نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، ساک سچن سین نہ کوئے اکھوائیا۔ جو ساڈھے تن ہتھ سیاں دتی تھان،
 کھنتر جگت رنگ رنگیائی۔ ایہہ وی تیرے چرن کول دینے لُکا، اپنی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اسیں چا ہندے سچھنڈ جائے نال چا، چاؤ گھنیرا دینا بنائیا۔ سَنگَر
 شبد پھڑا دے بانہہ، پلو اپنے نال بندھائیا۔ اسیں بھگت سُہیلے پنج تت تیرا ڈھولا گاؤندے ناں، ناؤں نرنکار تیرا وڈیائی۔ ساڈا بینڈا مُکا دے تھل اسگاہ، دو
 جہان رہن نہ پائی۔ نرگن دھار سائوں آتما پر ماتما اپنے وِچ رلا، وکھرا جُز نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں نُوری اللہ اِک خُدا، خود مالک بے پرواہیا۔ ساڈی قبول کر
 دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ لہنا دینا آد جُگادی برہم برہمادی دے مُکا، مکمل اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سدا سُہیلے اِک اکیلے ایکنکار دینی ٹھنڈی چھاں، اگنی تت تت نہ لاگے رائیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت دس کوٹ کپورا شہر کھیم سنگھ مادھو سنگھ بھنڈا نچھتر سنگھ سُر جیت سنگھ اقبال سنگھ بھنڈا * *

پنج تہ کہن پر بھ کھیل ویکھ لے بھگتاں تن کا، تتوت دھیان لگایا۔ زرگن زرویر زراکار زراکار پھیر لے مکا، منسا منسا وچ سمایا۔ ہرجن میت بنا لے اپنے جن کا، آپے ہو جنیندی مایا۔ ناد راگ سُننا پے نہ جگت کن کا، انحد نادى دُھن دینی اُپجایا۔ لالچ لوبھ رہے نہ دھن کا، نام بھنڈارا دینا بھرایا۔ جھگڑا میٹنا خوشی غم کا، گرہ مندر اپنا رنگ رنگایا۔ بھو گھلاؤنا اپنے برہم کا، پاربرہم دینی وڈیایا۔ اتم لیکھا رہے نہ جم کا، جم پھاس دینی کٹایا۔ تیرا مارگ اکو نظری آوے دھرم کا، دھرم دی دھار دینا درڑایا۔ سہارا بخش دے اپنی سرن کا، سرگت اک اھوایا۔ پت پر میثور کرتا کرنی کرن کا، قدرت قادر نور الاہیا۔ مارگ دس دے کایا مندر اندر اپنے گرہ وڑن کا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ڈھولا سمجھا دے توں میرا میں تیرا پڑھن کا، زراکھر اکھر وچوں پرگٹایا۔ ناتا توڑ دے جگت واشنا ورن برن کا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا وسا دے گھر، گرہ مندر ملے وڈیایا۔ اکو اک درسا دے در، دہ دشا دا پنڈھ مکایا۔ تیرا نور ظہور تکیے نرائن زر، زرگن دینی مان وڈیایا۔ کرپا ندھان کرپا کر، مہربان محبوب اپنا پڑدا دے گھلایا۔ سچ سوامی انترجامی اپنی کرپا دادے دے ور، کرپا ندھ ہونا سہایا۔ زربھو بھے چکا دے ڈر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ امرت دھار نہا دے اگے سر، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ پنج تہ کہن پر بھ دے دے ساچا نام ندھان، زراکھر اکھر سمجھایا۔ توں مالک خالق سری بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکایا۔ آد جگادی زرگن سرگن نگاہان، بن نیتز لوچن نیناں ویکھ وکھایا۔ ساڈی بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری اوٹ تکایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا لکھ چوڑا سی رہے نہ وچ جہان، انڈج جیرج اُتھج سیج وند نہ کوئی وندایا۔ تیرا درشن کریئے نوجوان، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ جے بھگتاں آتما کری پروان، پر م پُرکھ اپنے وچ سمایا۔ سانوں تتاں نوں دے دے دان، داتے دانی خالی جھولی دے بھرایا۔ اسیں نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں تیتوں لگے سناؤن، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش ساڈا میلا تیرے نال ہووے بھگوان، تتاں وچ پھیرت نہ کدے ملایا۔ سچھنڈ دوار وساؤنا حق مکان،

حقیقت دے مالک دینی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیری منزل جاییے
چڑھ، جگت دوار نہ کوئے پترائی۔ سانوں اپنے گرہ کھڑ، جگت جہان پندھ مکائی۔ تیرے دوارے جاییے وڑ، آگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ تیرا نرگن دھار
پھڑیا لڑ، سرگن لیکھا دینا مکائی۔ ساڈا جھگڑا پھیر رہے نہ گور مڑھ، پون مسان نہ کوئی پترائی۔ ساڈا نواں گھاڑن لینا گھڑ، دھر دی بنت لیئی بنائی۔ اسیں
تیرا پنجاں تتاں والا بھگتاں والا دھڑ، جس وچ تیرا آتما جھٹ لنگھائی۔ جے اُس اُتے کرپا دتی کر، مہر نظر نال ترائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک دکھائی۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں منگدے تیرا گرہ، استھان بھومکا دوجی نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے آد جگادی نرگن
دھار رہے، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے آسن لایا۔ جتھے اکو نرگن دھار دا اکو تیرا امرت دھار وہن وہے، جل پانی نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے چرن کول
کوٹن کوٹ اوتار پیئمبر گرو گئے بہہ، تھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ جتھے اینکار نرگن دھار تیری شکتی شوئے، دوسر نظر کوئے نہ آئی۔ توں بے پرواہ ام اتھاہ
اک اکلّا نر بھے، بھو سب نوں رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر دینی وڈیائی۔ پنچ تت کہن پر بھ اپنا گھر دکھا
سُہنجنا، سچکھنڈ ساچا نظری آئی۔ توں آد پُرکھ نر بنجا، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ جگ چوکڑی درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگراں پار کرائیا۔ تیرے پیار دا
کریئے مجنا، بن دھوڑی خاک رمایا۔ جے توں آتما دا بنیں سبجنا، کیوں بھگتاں دے تتاں لوک مات رُ لایا۔ ہن تیتوں سچکھنڈ دوار پیگا سدنا، سدا دھر دا
شبد جنایا۔ لیکھے لاؤنا پیگا بھگت سُہیلا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ پنچ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ توں نور الاهی ربنا، یامین بے پرواہ اکھوائیا۔ اسان تیرے دیپک وچ
دیپک ہو کے جگنا، جوتی جاتے تیرے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، سچ دوار نرگن دھار آپے سدنا، بن رسنا جہوا پتی دند دھر دا شبد شبد کر شنوائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ پنج گرائی سہاوا سنگھ بٹن سنگھ جسونت سنگھ راجیانا سرجیت کور چٹن کور ماڑی مستفا

گرنام سنگھ غالب رن سنگھ بسنت کور سماں سر *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی دھار تک ادھ مچی، دُور دُراڈے دھیان لگائیا۔ اپنی منزل پنڈھ مُکا دے اُچی، مُسافراں سفر رہے نہ رائیا۔ اپنی کھیل
پر گٹا دے سُچی، سنجم سچ دھرم سمجھائیا۔ نرگن دھار تیرے نال رہے رُچی، رچنا اپنی دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تُوں مالک اگم اتھاہ، اتھاہ دینی وڈیائیا۔ تُوں سوامی بے پرواہ، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ سانوں مارگ دے
دے اکو راہ، رہبر ہو کے بھیو گھلایا۔ پنجاں تتاں بن ملاح، بیڑا آتم نال ترایا۔ سانوں سچھنڈ جان دا چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ اگے نہ کوئے
اٹکا، پاندھیاں پنڈھ دینا مُکایا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ، پر م پُرکھ تیری سرناپیا۔ اسیں اکو دھیان دے تیرا ناں، دُجا ڈھولا گیت نہ کوئے سناپیا۔ تُوں آد
جگادی پتا ماں، پر م پُرکھ تیری سرناپیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پکڑی بانہہ، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ سنگر دھار سپس دینی ٹھنڈی چھاں، اگنی اگ نہ
لاگے راپیا۔ تیرا سہنجنا تکیئے سچ دوار گراں، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے اکو دیپ جوت ہووے رُشنا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اُس
دے وچ جاپیئے سما، سماپت ہووے پچھلی جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن
پر بھ ساڈا کر لے آپ ملاپ، تتوت رہن کوئے نہ پاپا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی ڈھر دا باپ، پت پر میسور تیری اوٹ تکایا۔ آتم دھار پر ماتم
تیرا جاپ، جگ جیون داتے تیرا ڈھولا گایا۔ کوٹ جنم دے دُرمت میل دھو دے پاپ، پت پت پت کرائیا۔ لہنا دینا رہے نہ لوک مات، دھرنی دھرت
دھول دھول لیکھا دینا مُکایا۔ اسیں پنج تت تیری بنیئے ذات، اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیرے وچ سماپیا۔ ساڈی میٹ اندھیری رات، نور نورانے کر
رُشناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرہ وجدی رہے ودھایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں سوہیئے تیرے چرن، دوسر در نظر
کوئے نہ آپیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، ذات اذاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ ساڈا جگت جہان نہ ہووے مرن، مر

جیوت تیرے وچ سمایا۔ ساڈا شبدی دھار ہووے پرن، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر دینا درڑایا۔ سانوں بنھنا اپنے لڑن، پوگنڈھ نہ کوئے کھلایا۔
 سانوں سچھنڈ دوارے دسدے چڑھن، بھئیے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک میل ملایا۔ پنج تت
 کہن پر بھ ساڈا نرگن دھار کر لے میلا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ ساڈا لیکھا تک گروگر چیلہ، سرت شبد توں باہر ونڈ ونڈایا۔ توں آد جگاد مالک اکیلا،
 ایکنکار نور الاہیا۔ نرگن دھار سجن سہیلا، سنگر شبد بے پرواہیا۔ ساڈا آون جاون دھرم رائے کٹ دے جیلا، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوایا۔ سانوں دس
 دے دھام نویلا، سچھنڈ ساچا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پنج تت کہن
 پر بھ سانوں دے دے اگتا مان، نمائیاں دے وڈایا۔ میننتی کر پروان، پر م پڑھ تیری سرنایا۔ ساڈا مکے آون جان، جوئی گربھ نہ کوئے بھوایا۔
 اسیں ویکھئے تیرا دھرم نشان، سچ دوار دینا جنایا۔ تیرا نام امرت رس ہووے پین کھان، دوجی ترسن نہ کوئے رکھایا۔ شبد ناد دینی دھنکان، بن کتاں
 راگ سنایا۔ انتر جوت ویکھئے مہان، نور نورانے نظری آیا۔ سانوں وساونا سچھنڈ سچ مکان، جتھے مقبرہ مڑھی گور نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈا تیرے اتے
 اک ایمان، دوجا دھرم ایشٹ درشت وچ نہ کوئے سمایا۔ توں کرنی دا کرتا کرتا پڑھ بلوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ اسیں بالک تیرے انجان، نئے ہو کے
 سیس جھکایا۔ سچھنڈ نواسی حکم دے فرمان، سندیسہ دھر درگاہیا۔ تیرا سنگر شبد سانوں کرے پروان، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ ساڈا ناتا تئے جگت
 جہان، دو جہاناں پندھ مکایا۔ ساڈے تت تیرے وچ مل جان، جوتی جوت وچ ملایا۔ توں سمرتھ پڑھ سرگن نرگن شہنشاہ نور الہی تیتوں جھکدے
 زمیں اسمان، پری لوء برہنڈ کھنڈ منڈل منڈپ نو لاگن پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی ساچی ریتی نرگن دھار بخش اک دھیان، بن نیتر لوچن نیناں نین نال ملایا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ ناٹھیوال ناظر سنگھ ہرچیت کور پورن سنگھ سوڈاگر سنگھ مہندر سنگھ پریتم سنگھ مستری پریتم سنگھ

اندر سنگھ ناٹھیوال بنست کور پتوہیرا، گلزار سنگھ سروپ سنگھ ڈھڈی، گمندر سنگھ مراز *

پنج تت کہن پر بھ ساڈا سرگن دھار دینا سودھی، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سانوں تیرے پیار دی اکو ملے چوگی، دوجارس نہ کوئے دکھائیآ۔
اسیں جگت جگیا سو نہیں جوگی، تیبیشراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ توں مالک خالق دھر سنجوگی، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ آتم رس تیرا رہے بھوگی، بھسٹ تیرے
رنگ سمائیآ۔ توں تن سریرا حق حقیقت نال سودھی، سو صاحب تیری سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار
تیری بے پرواہیآ۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے انتتکرن، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ تیری منگدے اکو دھوڑی چرن، خاکی خاک دینی رمائیآ۔ اکو ڈھولا تیرا
چاہندے پڑھن، نراکھر دھار صفت صلاحیآ۔ اسیں لکھ چوڑا سی چاہندے نہیں سڑن، جنم مرن روپ نہ کوئے بدلایآ۔ توں آد جگاد گھاڈن گھڑن، گھڑن
بھنہار تیری وڈیائیآ۔ سانوں اپنے بھ لے لڑن، پلو سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ اک
سمجھائیآ۔ پنج تت کہن پر بھ کرپا کر ابناشی اچتے، پاربرہم پر بھ دیا کمائیآ۔ سرگن دھار تیرے سٹے، پتت پتت دینے بنائیآ۔ ساڈی سہنجی کر دے رتے،
رڑی اپنے نال مہکائیآ۔ سانوں دھرتی اتوں لے جا اسماناں اتے، بچھنڈ اپنے وچ سمائیآ۔ ساڈی آشا دو جہان کدے نہ رُکے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیآ۔ آتما
نال ساڈے پینڈے جان مکے، بھگتی دھار تیرے وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ویکھ دکھائیآ۔
پنج تت کہن پر بھ اسیں بھئیے تیرے دربار، تتاں وچ تت نہ کوئے ملائیآ۔ آتما نال سانوں دینا ادھار، ادر دا لیکھا دینا چکائیآ۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش
دی پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ کرپا کر ایکنکار، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ ساڈا ناتا رہے نہ روپ رنگ رکھ نال سنسار، سنساری
بھنڈاری سنگھاری سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ اسیں چاہندے بچھنڈ بھئیے تیرے دربار، درگاہ ساچی پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جاتے پاؤنی سار، پُرکھ بدھاتے ویکھنا
چائیں چائیآ۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سیکدار، حکمران اک اکھوائیآ۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں تت کہن اسیں ہونے تیرے بھکھار، بھکھکاں

جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دارنگ اک رنگایا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں بھگتی دھار تیرے سجن، بھگون دینی مان وڈیایا۔ جس ویلے ساڈے کایا مائی بھانڈے بھجن، ناتا جگت جگ تڑایا۔ تون زرگن دھار آتما آویں سدن، سنگر شبد شبد سنگ بنایا۔ اُس ویلے ساڈا لیکھے لاؤنا بدن، بندیا نیوں باہر کڈھایا۔ اسیں گرگھ ہیرے تیرے رتن، امولک اپنے لینے بنایا۔ سانوں کرنا پئے کوئی نہ یتن، یتھار تھ تیری اوٹ تکایا۔ آتما نال سانوں لے کے جانا اپنے وطن، مائی خاک جگت نظر کوئے نہ آیا۔ تون پُرکھ اکال سدا سمر تھن، ہر کرتا اک اکھوایا۔ ساڈا لہنا دینا دینا ہتھو ہتھن، جگت ادھار نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر گرہ اک وسایا۔ پنج تت کہن پر بھہ وسنا تیرے گھر، گرہ مندر خوشی بنایا۔ تون مالک زرائن ز، ہر کرتا اک اکھوایا۔ اپنی کرپا دینی کر، کرپا ندھان ہو کے ویکھ وکھایا۔ تیری سرن سرنائی گئے پر، پرا پسنتی مدھم بیکھری دا پنڈھ دینا مکایا۔ تیرا بھانا رہے جر، نو نو سپس جھکایا۔ تون شرع دی میٹنی شر، شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار اینکار تیرے جاپئے تر، تار نہار تیری بے پرواہیا۔ جگت جہان وچوں زندگی دھار جاپئے مر، مر جپوت روپ بدلایا۔ سچھنڈ دوار کھلا رکھنا در، در دروازہ بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سٹایا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں تیرا شکر مناواں گے۔ سرگن ہو کے ڈھولے گاواں گے۔ زرگن تیرا رنگ رنگاواں گے۔ تیری ناد انادی سُن دُھن، دُھن آتمک راگ درڑاواں گے۔ تون مالک ہونا کُل، کُل مالک تیرا راہ تکاواں گے۔ تون سچ سوامی صلح کُل، صاحب اکو ویکھ وکھاواں گے۔ جے لوک مات گئے بھل، ابھل تیرے اگے واسطہ پاواں گے۔ جے آتما دھار تیری کُل، اسیں پنج تت تیرے رنگ سماواں گے۔ ساڈا بوٹا کدے نہ جاوے ہل، پھل بھگتی والا تیرے در تون پاواں گے۔ ساڈا رس جائے نہ ڈلھ، انرس تیرا رس چکھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناواں گے۔ جن بھگت کہن پر بھہ ساڈی تن وجود مٹی، جگت جہان جگ جگ نظری آیا۔ ساڈے دوارے بن دے رہے پتھر اٹیں، جگت نشان وڈیایا۔ ساڈی آشا تیرے چرن کول لٹی، دوسر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کلجگ انتم سانوں دھرنی دھرت دھول اُتے نہ سٹیں، زرگن دھار اپنی گود ٹکایا۔ ساڈی جنم کرم دی ریکھ

کرنی چٹی، دُرمت میل دھوئیا۔ اسیں کوئی ہا ہے والی سدا نہیں رہنی ٹپی، سو پُرکھ زرنجن تیرے وِج سہائیا۔ ساڈی دھار درگاہ ساچی ہووے لٹی، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ ساڈا لہنا دینا انت نچٹھی، ڈوری تیرے ہتھ پھرائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کدی نہ دیویں پٹھی، کروٹ لوک مات نہ کدے بدلایا۔ تیری چرن پریتی سانوں لگے مٹھی، انرس دینا چکھایا۔ پنچ تت کہن ساڈے کول باون دھار پُرانی چٹھی، بل دوارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے تیرے منگدے آن، پنچ تت کریں پروان، درگاہ ساچی سچھنڈ آتم دھار نال میلنا چائیں چائیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت دس موگے شہر کپور سنگھ ہر دیال کور رتن چند گردیپ سنگھ موگا،

گر تیج سنگھ گل کلاں، مل سنگھ رجبوال، کیہر سنگھ *

پنچ تت کہن پر بھ ساچا چاڑھ اپنا رنگ، جن بھگتاں میل ملائیا۔ نرگن دھار بخش دے سنگ، سگلے سنگی بہہ رنگی اپنی دیا کمائیا۔ در ٹھانڈے ایکنار منگیئے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جگت ترسنا میٹ دے بھکھ ننگ، سائتک ست ست ورتائیا۔ امرت دھار وہا دے نچھر گنگ، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ پنچ وکار کرے نہ جنگ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اپنے وِج سہائیا۔ دوس رین تیرے نام دا وجے مردنگ، نادانادی دُھن دینی شنوئیا۔ آتم تیج سہا پلنگ، سچ سنگھان ڈیرہ لائیا۔ اسیں تت وچارے پنچ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش سیس نوئیا۔ ٹوں ساڈی چنتا جگت میٹ دے رنج، رنجش اندروں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر تیج تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے سورے سر بگی، ہر کرتے دُھر درگاہیا۔ ساڈے انتشکرن بُجھا دے اگی، امرت میگھ نام برسایا۔ اسیں تیری دھار بنیے نہ جگت الگی، مہربان دینی وڈیائیا۔ ساڈے انتر اپنا درس دینا اُپر شاہ رگی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری دسم دواری دی دھار ویکھئے گی، بگے آسو ویکھنا چائیں چائیا۔ ٹوں نور الہی ربی، آد پُرکھ اک

اکھوایا۔ تیرا میلا ہندا سبھی، صاحب سنگر تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرے اشارے دے کے گئے پیغمبر رسول نبی، کلمہ کائنات جنایا۔ توں امام اِمام کھیل
 کرائی چو دھویں صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ ساڈی آشا تیرے چرناں ہیٹھاں دبی، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ اسیں جگت پیار وچ تیرے در
 دے ہوئے لہجھی، لوبھ موہ وکار ہنکار دینا تجایا۔ ساڈی دھار تیرے نال رہے بدھی، بندنا وچ در تیرے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سانوں لوک مات وچوں کڈھیں، دھرنی دھرت دھول دھول کائنات دا پندھ مُکایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے کھیل
 اپار، اپر پر سوامی تیری اوٹ تکایا۔ جگ جگ جنمے مرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھدے رہے چائیں چانیا۔ لہنا دینا تکدے رہے نال
 پیغمبر گر اوتار، سنجگ تیریتا دواپر کلجگ نت نت پندھ مُکایا۔ چوڑاسی وچ پھردے رہے وارو وار، انڈج جیرج اُتہج سیج چارے کھانی بھجے واہو داہیا۔
 پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا سُن دے رہے شبد دُھنکار، اکھراں نال پڑھایا۔ سندیسے دتے زرگن دھار، اوتری تیرا بھیو چُکایا۔ دھن بھاگ توں پائی
 سار، مہاسار تھی تیرے چرن کول سیس نوایا۔ توں لہنا دینا پورب قرض دے اُتار، مقروض ساڈے ہتھ پھڑایا۔ اسیں چاہندے جتھے آتما دی پیج دتی
 سوار، دتی مان وڈیایا۔ پنج تت بھگتاں تن جائے تیرے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ رُپ ہوئے تیرا جوت نور اُجیار، نور نورانے تیرے وچ سمایا۔
 ایہہ بیننتی کیتی نو نو چار بچھوں پہلی وار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی
 چولی تک سریر، سرگن زرگن ویکھ وکھایا۔ توں شہنشاہ گنی گھیر، گھر گور تیری بے پرواہیا۔ سانوں دیوے کوئی نہ دھیر، دھیرج نظر کوئے نہ آیا۔
 ساڈے اوڈھن بستر ویکھ چیر، چری وچھنے رہے گر لایا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑایا۔ ساڈا نیتز وگے نیر، ہنچھو ہار رہے بنا یا۔ توں
 داتا بے نظیر، مہر نظر نال ترایا۔ ساڈی منزل تک اخیر، آخر تیرے آگے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 تیرا اِکو نظری آیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے مالک حق حضور، حاضر ہو کے دیا کمایا۔ بیننتی کر منظور، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ اگلا پندھ رہے نہ
 دُور، پینڈا دین ذنی مُکایا۔ جو اشارہ کیتا موسیٰ اُتے کوہ طور، سو لہنا ساڈی جھولی پانیا۔ جو ہس کے کہا منصور، سولی چڑھدیاں دتا سنا یا۔ اسیں مور کھ گدھ

موڑھ، مت ہن در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ساڈا ت رہے نہ کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ اسیں چاہندے سچھنڈ اندر بنا تیرے چرن توں چرناں
 لایے دھوڑ، بنا مستک توں مستک خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا
 جگت تئے ناتا، چوڑاسی بندھن رہے نہ رانیا۔ توں پر م پُرکھ بدھاتا، دیونہار گوسانیا۔ نرگن پتا ماتا، پُرکھ اکال اکھوایا۔ جے آتم دھار تیری ذاتا، جوتی
 جاتے رنگ رنگایا۔ انتم ساڈی بچھ واتا، جن بھگتاں تن رہے گر لایا۔ توں سب توں وڈا داتا، دیونہار گوسانیا۔ ساڈی میٹ اندھیری راتا، ساچا چند نور
 کر رُشانیا۔ اسیں ویکھنا چاہندے سچھنڈ تیرا احاطہ، جتھے سور یہ چند نہ کوئے رُشانیا۔ بنا رسنا جہوا توں ہووے گاتھا، بنا اکھراں اکھ پڑھایا۔ تیرا نور ظہور
 نظر آوے پُرکھ سمرا تھا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرا منگدے سا تھا، سگلا سنگ دینا نبھایا۔ توں مالک ناتھ انا تھا، دیناں اپنے گلے
 لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچا سنگ بنا یا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے متر میت، جگت بھگت کہے لوکایا۔
 نرگن دھار بخش دے پریت، پریتم میلا میلنا سچ سبھایا۔ تیرا گایے گیت، گوہند ڈھولا ڈھر در گاہیا۔ ساڈی پوتر کرنی نیت، پتت پُنت بنا یا۔ پُرکھ
 اکالے وسنا چیت، چت ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ کایا کعبہ دکھاؤنا حق مسیت، مندر اکو اک رُشانیا۔ تیرا درس کریئے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دینی
 وڈیایا۔ اسیں بھگت سہیلے نہ ویکھیں ہست کیٹ، اوچاں نیچاں اکو رنگ رنگایا۔ تیرا بھانا لگے پیٹھ، سر سر ہتھ لکایا۔ ساڈا تن کوڑا نہ ہووے ریٹھ،
 امرت رس دینا بھرا یا۔ تیرا دھام سہنجنا تکئیے انڈیٹھ، سچھنڈ ویکھیے چائیں چانیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سانوں کدے نہ دیویں پیٹھ، کروٹ جگت نہ کدے
 بدلا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وسایا۔ پنچ تت کہن پر بھ توں داتا بے پرواہو، بے پرواہی وچ سما یا۔
 تیرا کھیل تھل اسگا ہو، جل تھل مہینل ڈیرہ لایا۔ سانوں تیرے ویکھن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ شبدی دھار پھڑ لے باہوں، بن ہتھاں ہتھ
 اٹھایا۔ ساڈا انتم کریں نیاؤں، عدل انصاف اک جنایا۔ پھڑ کے ہنس بنائیں کاؤں، سوہنگ مانک موتی چوگ چگایا۔ توں ہی پتا توں ہی ماؤں، پر م پُرکھ
 تیری گود اکو نظری آ یا۔ تیرے نام دا لیکھا سبئی تھاوں، تھان تھنتر دینی مان وڈیایا۔ اکو چاؤنا ساچا ناؤں، نر نرکار اک اکھوایا۔ سدا کہندے رہیے

واہو واہو، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے میت دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں آد
جُگاد تھکے ماندے، جُگ جُگ بھجے واہو داہیا۔ مائس دیہی تیرے ڈھولے گاندے، شبدی شبد ناد شنوائیا۔ تیرا نیناں راہ تکاندے، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔
گل پلُو واسطہ پاؤندے، نو نو سیس جُھکائیا۔ کوٹن وار گھولی گھول آپا آپ گھماؤندے، گھولی گھول گھمائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں کوک کوک سناؤندے،
سوہلے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو ابھید کھلایا۔ پنج تت کہن پر بھہ کھول دے دُھر دا بھيو،
ابھید دینا جنائیا۔ تُوں سب دا دیوی دیو، دیوت سُر تیری سرنائیا۔ تُوں وسیں نہچل دھام نہکیو، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ ساچے نام دا دیویں میو، امیوں
رس چکھائیا۔ ساڈی منظور کر لے سیو، سیوک سیوا چرن لکائیا۔ صیفتاں گائے رسنا جھو، جھوا ہر گن گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آدانت پائے کوائے نہ بھیت، ابھید اپنے وچ رکھائیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ رامووالا گردیال سنگھ، اوتار سنگھ رامووالا، تارا سنگھ غازیانا، نرائن سنگھ نہال سنگھ والا، کرتار سنگھ چڑک،

مہندر کور چڑک، نرین کور دیدارے والا، دلپ سنگھ بدنی، بگڑ سنگھ برگاڑی، کرتار سنگھ رامووالا *

پنج تت کہن پر بھہ جُگ جُگ تکیاں تیریاں کھانیاں، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج بھجے واہو داہیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم شبد انادی سُنیاں بانیاں، پرا پسنتی
مدھم بیکھری ڈھولے رہیاں گائیا۔ چار جُگ دے شاستر گرنتھ تیری مہا والیاں کہانیاں، سنگر شبد شنوائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہاتے پانیاں، گنگا گوداوری
جمنائستی بھجے واہو داہیا۔ سکھاسن جگت سُنہنجھنیاں سیجاں مانیاں، من ممتاناں ملایا۔ کھیل کھیلے بن بن راجے رانیاں، شاہ حقیراں روپ درسائیا۔ تُوں
کرپا ندھ سوامی شاہ پاتشاہ سری بھگوانیا، ہر بھگوان تیری بے پرواہیا۔ ساڈیاں انت ویکھ نشانیاں، نشانے اوتاراں پیغمبراں نال ملایا۔ برہوں دے تیر
چلدے رہے کانیاں، جو وچھوڑے وچ گھائل کردے رہے تھاواں تھانیا۔ ساڈیاں منزلاں انتم کر آسانیاں، اصل دے مالک وصل اپنا اک جنائیا۔ تُوں

آد جُگادی ہر گھٹ جان جانیاں، جانہار نُورِ الاہیا۔ ساڈے تن وجودِ وینہدے رہے کھانیاں، مٹی خاک وِچ ملائیا۔ تُوں مالک خالق دو جہانیاں، نرِگن
نرِویر نرِاکار نرِکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈیاں مُشکلاں کر آسانیاں، احسان سر نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈیاں منزلاں تک رُوحانیاں، رُوح بُت نال ملائیا۔ تُوں
مالک زمیں اسمانیاں، لوک پر لوک وجدی رہی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن
پر بھ ساڈا لیکھا لینا تک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ حقیقت ویکھ لے حق، ہر کرتے دُھر درگاہیا۔ تُوں مالک واحد یک، نُور نُورانہ نُورِ الاہیا۔ اسیں تیرے
سھر گئے لٹھ، یارڑے سچ ہنڈھائیا۔ تُوں سرب کلا سمر تھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سانوں اِکو دے دے و تھ، دُوجی منگ نہ کوئے منگائیا۔ جس ویلے ساڈا
بُرج جاوے ڈھٹھ، ناتا آتم دھار تڑائیا۔ اسیں میننتی کریئے اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نال ملائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے
سچھنڈ جائیے نٹھ، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ تھر گھر دوار اینکار تیری سرنائی جائیے ڈھٹھ، اپنا آپ تیری بھیٹ کرائیا۔ پھیر نہ آئیے وت، بے وطن
اپنے وطن لینا ٹکائیا۔ ساڈا ناتا جڑے نہ بوند رکت نت، تن وجود نہ کوئے دکھائیا۔ ساڈے لیکھے لاؤنے نرِگن دھار تت، تتوت تیرے وِچ سمائیا۔ تُوں
صاحبِ سوامی پر میشور پت، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی آس رکھائیا۔ پنج تت کہن
پر بھ تُوں کرنیاں اپنیاں مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈا مٹ جائے کوڑ اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ اک دکھاؤنا سانوں سنجھ سویرا، بن شمع دیپ کر
رُشنائیا۔ تیرا ویکھیے دھرم دوارے ڈیرہ، درگاہ ساچی پڑدا دینا لاہیا۔ جتھے اِکو راگ تُوں میرا میں تیرا، دُوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ نرِگن جوت تیرا نُور
نُورانہ کدے نہ ہوئے اندھیرا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اِکو نظری آئیا۔ تت کہن تُوں سَنگُ صاحبِ اسیں پنا سر پر تُوں تیرا چیرا، دکھ دکھ رُپ تیرے وِچ
سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، انت کنت بھگونت ساڈا کرنا حق
نہیرا، عدل انصاف جگت جہان آپ کمائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ ڈگرو سینٹل سنگھ میلا سنگھ دھنا سنگھ ڈگرو، ہر بنس سنگھ سرجیت سنگھ ندھاں والا،

گرچن سنگھ گردیال سنگھ سدا سنگھ والا، نند سنگھ تحمن والا گہنا سنگھ کلاش *

پنج تہ کہن پر بھ سائوں اپنے بنائے پتر، پتا پوت گود اٹھائیا۔ اسیں تیرا کرے شکر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ نرگن دھار نرکارا نرویر ہو کے
اتر، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ مانو ذاتی تک لے تڑپھدی بنا ٹکر، ٹکڑے ٹکڑے کر لوکائیا۔ غریب بنائیاں کوجھیاں کملیاں چک لے کچھڑ، پھڑ
باہوں گلے لگائیا۔ دین دیا لے اسیں تیرے پیار دے بھکھڑ، پر م پڑھ دینی مان وڈیائیا۔ ساڈا دین دنی دا تک لے ڈکھڑ، ڈکھی ہو کے رہے سنائیا۔ اٹا
پھیر ہوئے نہ رکھڑ، مات گربھ نہ اگن تپائیا۔ ساڈا بھو چکا دے دتر، دتیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا
ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ پنج تہ کہن سائوں بخش دے چرن کول سہارا، سہانک نانک تیری اوٹ تکائیا۔ تیری دھوڑی لایے مستک چھارا، شرع دا لیکھا
دینا مکائیا۔ تیرا گایے نام جیکارا، بے بے تیرا نام سنایا۔ ساچی شبد دی دے ڈھکارا، انحد نادی ناد درڑایا۔ امرت رس بخش دے ٹھنڈا ٹھارا، بوند
سوانتی آپ پٹکائیا۔ جوتی جوت کر اجیارا، کملاپاتی ڈگمگائیا۔ ساڈا تیرے چرن کول اک اشارہ، بن نیئاں رہے لگائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدارا، پروردگار نور
الاہیا۔ سائوں بخش دے سچھنڈ دوارا، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ لیکھا رہے نہ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری لہنا دینا مکائیا۔ پھیر آئیے نہ دوجی
وارا، جنم جنم نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ تیرے چرن کول
ہووے اکو ترسنا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جو اشارہ دتا برہما شو وشنا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جو آشارکھ کے گیا راما کرشنا، کاہن گھنٹیا نین تکائیا۔
جو نور ظہور تیرا پیغمبراں دسنا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جو نانک گوہند دھار لیکھا لکھنا، بن قلم شاہی دینا سمجھایا۔ اسیں چاہندے پنج تہ تیرے سچھنڈ
دوارے لٹنا، دوسر تھان نہ کوئے وڈیائیا۔ دین دنی وچ ساڈا کوڑ نشانہ مٹنا، درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیا۔ پھیر سنگ رہے نہ پتھر اٹنا، پانہاں سیس نہ
کوئے نوائیا۔ تیری دھار وچ نرکارا تیرا روپ ہو کے مٹنا، دوسر روپ نہ کوئے درسایا۔ پڑھ اکالے دین دیا لے ساڈے لیکھے اتم آپ نجھٹنا، در

ٹھانڈے منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اُتے کرنی کرپا، کرپال دیا کمایا۔ دین دُنی دی رہے نہ بیٹا، وپریت دئے گواہیا۔ سانوں رُپ بناؤنا ساچے سکھ دا، سَت سَت نال سمجھایا۔ ساڈا لیکھ تڈھ بن کوئے نہ لکھدا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ ساڈا رُپ نہیں کسے مَن رکھ دا، جگت حصّہ نہ کوئے رکھایا۔ اسیں پیار چاہندے اِکو ہت دا، ہتکاری دینی مان وڈیایا۔ ساڈا ناتا جوڑنا ہت دا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جھگڑا میٹنا آون جاون نت دا، نوت تیرے وِچ سمایا۔ ساڈا وقت سُہنجنا کر دے جت دا، ہار دا لیکھا رہے نہ رایا۔ لہنا دینا تک لے اپنی ساچی تھت دا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تڈھ بن اور کوئے نہ دِسداء، نیتر اکھ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا دوارا سُہنجنا دے اِک دا، ایکنکار دینی مان وڈیایا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت دس پنڈ شاہ مگر بغیچہ سنگھ فتح گڑھ پنچ تُو ر اندر سنگھ قادر والا سوہن سنگھ چند سنگھ شاہ مگر *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈے جنم مرن میٹ دے دُکھڑے، چوڑاسی پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ اُلٹے مات گر بھ نہ ہوئے رُکھڑے، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ساڈے اُجل کر دے کھڑے، دُرمت میٹل دھوایا۔ اسیں تیرے درس دے بھکھڑے، ترسنا کوڑ دینی مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا آد جگاد میٹ دے روگ، چنتا غم رہن نہ پایا۔ کوڑی کرپا رہے نہ سوگ، سگلے سنگی ہونا سہایا۔ زرگن دینا درس اموگھ، سرگن میلا میلنا چائیں چانیا۔ تیرا چرن پریتی ہووے جوگ، جگتی دھرم دھار سمجھایا۔ آتم رس بخش دے بھوگ، بھسمر اپنی دیا کمایا۔ جگت جہان نہ ہوئے جوگ، وچھوڑا انت رہن نہ پایا۔ اپنے نال کرنا سنوگ، دُھر میلا لینا ملایا۔ سدا مُجت دی بخشنی مَوَج، میلا میلنا سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا کھول دے انتر

پڑا، پردہ نشیں دیا کما ئیا۔ ایہہ کھیل تیرا گے گھر دا، گرہ مندر دینی وڈیا ئیا۔ تُوں رُوپ نرائن زردا، زہر اک اکھو ئیا۔ جگ جگ بھگتاں کرپا کردا،
 کرپن اپنے گلے لگائیا۔ دھام دکھا دے دُھر دے سردا، سرور اکو اک جنائیا۔ جس وچ بھگت سہیلا تر دا، دُرمت میل میل دھو ئیا۔ پُرکھ اکالے دین
 دیا لے جے آتم دھار بھگتاں وردا، تت وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈا کھیل نہیں کوئی ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں مالک چیتن چوٹی
 جڑ دا، لیکھا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ تت کہن پنا ساتھوں تیرا نام کوئے نہ پڑھدا، رسنا جہوانہ کوئے ہلا ئیا۔ کیوں نہیں ساڈے اُتے کرپا کردا، دروہی تیرا نام
 دُہائیا۔ پنچ تت کہن جگ جگ تیرا بھگت سرپر رہیا چھڈ دا، مڑھی گوراں سنگ بنائیا۔ آتما تیرے سچھنڈ دوارے رہیا وڑ دا، جوت جوت وچ سما ئیا۔ ہُن
 لہنا دینا دے دے ساڈے در دا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساڈا تت و نجارا ہووے تیرے گھر دا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش تیرے وچ سما ئیا۔ تُدھ بن
 گھاڑن کوئے نہ گھڑ دا، گھرن بھنہنہار نہ کوئے اکھو ئیا۔ وچھوڑا ہووے اگے نہ گھڑی پل دا، پلکاں دے بچھے بہن والیا دینی مان وڈیا ئیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ
 کج کل دا، کلکاتی دینا پنڈھ مکائیا۔ تُوں سوامی جل تھل دا، مہیئل تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں وچھوڑا ہوئے نہ گھڑی پل دا، پاربرہم برہم میلا میلنا
 چائیں چانیا۔ ہُن وچھوڑا دینا نہیں کج کل دا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ پنچ تت کہن
 پر بھ ساڈی میٹ دے حرص، ہو س رہن کوئے نہ پائیا۔ سانوں چک لے اُتوں فرش، زمیں مٹی خاک نہ کوئے رُلانیا۔ ساڈی منزل بنا دے اُتے عرش،
 عرشی پریتم ہونا آپ سہائیا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے تیرا جوتی دھار کریئے درس، دوسر نظر کچھ نہ آئیا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈے اُتے کرنا ترس،
 رحمت رحیم دینی کما ئیا۔ امرت میگھ اگتا دینا برس، بوندا باندی جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈا وعدہ پورا کر دے گر اوتاراں پیغمبراں والی شرط، شرع
 دے مالک دینی مان وڈیا ئیا۔ تُوں نرگن دھار نرُویر ہو کے آئیوں پرت، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن زردا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگاد جگ چو کڑی کھیل سدا اسپرج، اچرج لپلا دینی دکھائیا۔

* ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار نواسی سنگت نوت * *

پنج تہ کہن پر بھ ساڈی پوری کردے نسا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار باہر کڈھائیآ۔ ساڈا روپ ست سرپ بنا لے ہنسا، پت پر میثور سری بھگوان تیری اوٹ تکائیآ۔ اسیں تن وجود مائی خاک تیرا ہوئے نسا، بنسری والے کاہن بن نیناں دیکھنا چائیں چائیا۔ تیرے لھم وچ کوٹن کوٹ جگ مئے سہنسا، سہنسر مکھ شیش ناگ دئے گواہیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا من ممتا مار دے کنسا، کاہناں دے کاہن تیری اک سرنایا۔ توں مالک خالق پرتپالک آدجگادی بے اتا، پاربرہم پت پر میثور پروردگار نور الایہیا۔ ست سرپ شاہو بھوپ بنا لے سنتا، ساجن میت پنت پنت اپنی دیا کماآ۔ دین دنی دے مالک ساڈے انتکرن وچوں میٹ دے چنتا، غمی غم خوار دینی گواآ۔ ست دھرم دی دھار بنا بتا، گھرن بھنہار اپنا رنگ رنگایا۔ توں مالک سوامی اکو ہوویں کنتا، کنت کنٹول تیری اوٹ تکایا۔ تن وجوداں رنگ چاڑھ بسنتا، ایٹھے اوٹھے دو جہان اتر کدے نہ جایا۔ جگت کوڑا موہ میٹ دے ممتا، مایا نسا نہ کوئے ہلکایا۔ میں تیرے در دا منگتا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا رہے نہ جی جنت دا، جاگرت جوت کر رُشناآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناآ۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈے شاہو بھوپ راجنا، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ متر پیارے سوارنا کاجنا، کرتے پڑکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ لہنا دینا مکاؤنا کل کہ آجنا، اگلا پندھ دینا چکایا۔ شبدی دھار مار آوازنا، سوئی سرت سرت اٹھایا۔ سچ سرنائی تیری لاگنا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ بن تیری کرپا مول نہ جاگنا، بن نیتر لوچن نین اکھ دے کھلایا۔ میرے موہن مادھو مادھنا، مدھر دھن دینی سناآ۔ سد تیتوں اک ارادھنا، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھایا۔ انت کنت بھگونت ساڈا سوار کاجنا، کرتا پڑکھ ہونا سہایا۔ دُرمت میل دھونا داغنا، پنت پنت آپ کرایا۔ تیرا سُنئے ڈھولا اگم نادنا، نادی دھن کرنی شنوآ۔ ترے گن مایا بھجوانی آگنا، ترسنا ترکھانہ کوئے رکھایا۔ لکھ چوراسی وچو کاڈھنا، جم دی پھاسی دینی تڑایا۔ لیکھے لاؤنا ہڈ ماسنا، ناڑی ناڑی رہی گرلایا۔ تیرا سچ دوار ایکنکار ہووے واسنا، واسا اکو اک سمجھایا۔ تیرا جوت نور ہووے پرکاشنا، اندھ اندھیر مٹایا۔ توں شاہو بھوپ شاہاشنا، شہنشاہ نور الایہیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے انتم ساڈی پت راکھنا، پت پر میثور اپنے رنگ رنگایا۔ توں زرگن دھار سچا

ساکناء، متر پیارا اگم اتھاہیا۔ انت جن بھگتاں پڑدا کاجنا، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا
 کمائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھ تیری ڈنڈاوت کرئیے بندنا، جگت جگدیش سپیس نوایا۔ تُوں بخشنا اک اندنا، اند اند وچوں پر گٹائیآ۔ تیرا نُور نُور نہ تکیئے چندنا،
 جوتی جاتے ویکھ وکھائیآ۔ اِکو در دوار تیرا منگنا، دُوسرا اگے نہ جھولی وچھائیآ۔ تُوں دینا ناتھ درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار دینا کرایا۔ نیز نام ندھان پاؤنا
 انجنا، لوچن نین رُشائیآ۔ تُوں پڑدا کسے نہ کجنا، سر سر ہتھ نہ کوئے لکائیآ۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 دیا کمائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھ تُوں آد جگادی ایکا مالک، پار برہم پت پر میثور اک اھوائیا۔ دین دُنی دا سچا خالق، مخلوق تیری اوٹ تکائیآ۔ میں نٹھا بچہ
 تیرا بالک، پنچ تت بھگت روپ در سائیآ۔ تُوں لہنا دینا پورا کر سچالک، سندھیا سر گھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ تُوں ایتھے اوتھے دو جہاناں پر تپالک، پت
 پر میثور تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھ آد جگادی تیرے در
 دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نام ندھانے چولی رنگ دے، رنگت اِکو اک سمجھائیآ۔ انگیکار ہو کے اپنا انگ دے، گرہ اِکو لے وڈیائیآ۔ در سوالی
 ۲۳ ہو کے منگدے، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ اسیں ونجارے رہیے نہ کایا کاپی ونگ دے، تن وجود دا پنڈھ مُکائیآ۔ وچھوڑے ہون نہ تت پنچ دے، اپ
 تیج دے پر تھی آکاش سپیس نوایا۔ کی تیرے لہنے دینے من کلپنا جنگ دے، جھگڑے ویکھنے تھاوں تھانیا۔ پچھلے تیرے جگ ویکھے لنگھدے، سبج
 تریتا دواپر کلج بھجے واہو داہیا۔ ہن کھیل تک لے کلج منگ دے، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ سکھ آسن مان رہے نہ کسے پلنگ دے، سچ سہنجنی نہ
 کوئے وڈیائیآ۔ بھرم بھلکھے کڈھ دے دویتی کندھ دے، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ ساڈے لہنے دینے پورے کر دے تت پنچ دے، پنچم ناد شبد دُھن کر
 شنوایا۔ وچھوڑے رہن نہ نار دُھاگن رنڈ دے، کنت سہاگی دینی مان وڈیائیآ۔ اسیں ونجارے ہوئیے نہ نوکھنڈ دے، ست دیپ نہ بھجیئے واہو داہیا۔ اِکو
 نام ندھانا سری بھگوان اپنا ونڈ دے، دست اُلی اُل آپ ورتائیآ۔ جگ جنم دین دُنی اپنے نال گنڈھ دے، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ چڑھائیآ۔
 ست ستوادی برہم برہادی شبدی دھار اپنی ٹھنڈ دے، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ زرگن دھار سرگن اپنا سچ اند دے، اند اند وچوں پر گٹائیآ۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پنہہ مکا دے مہانے ونجھ دے، دوسر اوٹ نہ کوئے نکائیآ۔

* پہلی آسُو شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

آسُو کہے میں جگ جگ آسا رکھی، بن آس آس بنائیآ۔ جو سندیہ دتا کاہن نے سکھی، رادھکا ردھ سدھ توں باہر سمجھائیآ۔ کلجگ کھیل ویکھنا بنا نیتر لوجن اکھی، نین نین بدلایآ۔ دھرم دا ہونا نہیں کوئی پکھی، پشو پنچھی دین گواہیا۔ ملنے ساک کروڑی لکھی، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیآ۔ کوڑ کوڑیا ہونا یہہ بھکھی، ست سچ دھرم نوں کھائیآ۔ من کلپنا پھرنی نس، بھجینی واہو داہیا۔ لاڑی موت کھڑ کھڑا کے ہسی، تالی ڈہری دھار لگائیآ۔ مینوں سچ خبر اگلی دسی، کاہن دے کاہن کی کرنی کھیل اگم اتھاہیا۔ کس بدھ میرا لیکھا ہونا لکھ چار نال اسی، چوراسی ویکھ وکھائیآ۔ سرشی درشی جگت وکار وچ ہونی پھسی، فیصلہ سکے نہ کوئے کرائیآ۔ دین دُنیا بندھن ہووے دین مذہب دی رسی، رستہ حق نہ کوئے جنائیآ۔ کوڑ گڑیا دی گنڈھ ہونی کسی، قسم نال سکے نہ کوئے کھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر تھم آپ درڑائیآ۔ آسُو کہے میں آساوند، بن جگت دلیل بنائیآ۔ ڈھر دے تھم دا بن پابند، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ بول سکاں نہ کھ دند، رسنا جھوانہ کوئے پترائیآ۔ میں سندیہ دیواں جو دتا گوبند پُری انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ کلجگ کوڑ دھار دا ہونا بند، بندھن دین ذنی سمجھائیآ۔ نوڑی دے کوئی نہ چند، چاندنی جگت نہ کوئے رُشائیآ۔ بھرماں ڈھاہے کوئے نہ کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیآ۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھند، آتم پر ماتم وجے نہ کوئے ودھائیآ۔ پھرنی دروہی جیرج انڈ، اُتجھ سیتج رہی گرائیآ۔ کھیل کھلاؤنا نوکھنڈ، برہمنڈ نال وڈیائیآ۔ شبدی دھار چند پرچنڈ، دین ذنی ویکھ وکھائیآ۔ کسے انتر پئے مول نہ ٹھنڈ، سائک ست نہ کوئے کرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ آسُو کہے میں آسا رکھی تمام، بن خواہش خواہش جنائیآ۔ جو سندیہ دتا سیانے رام، رام سییا گیا

سمجھایا۔ کلج تک لے دھر دالنے کوئے نہ نام، نرنکار نرنہ کوئے درڈایا۔ شرع دی شرع ہوئی غلام، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ انتر دسے نہ کوئے
 گیان، اندھ اندھیرا چھایا۔ دھرم دادھرم نہ رہے نشان، کلج ڈنکا کوڑ و جائیا۔ رام رام رسنا سارے گان، ہر دے رام نہ کوئے وسایا۔ اوہ لیکھا تک
 لے سری بھگوان، کی بھگون بھو کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ اسوکھے میں آس اگئی تکی،
 تقویٰ اک رکھایا۔ میرا مالک حقیقی حتی، نور نورانہ نور الایا۔ جو آد جگاد کدے نہ ہووے شکی، شکوے سارے دے مٹایا۔ جس اوتار پیغمبر گرو آں
 نال کیتی پئی، مشورہ شبد گرو بنایا۔ اسدا کھیل ویکھنا ہتھو ہتھی، جگت جگت دھیان رکھایا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیالا پُرکھ وڈ سمر تھی، گھر گبھیہر بے
 نظیر اک اھوایا۔ جس دے ستر آد جگاد دین دنی دی بھگتی تھی، بھگون دیونہار مان وڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا
 ور، دھر پردہ آپ چکایا۔ اسوکھے میری آس اگئی، اگے دتی وڈایا۔ جگت دھار کدے نہ جی، جگ چوکڑی روپ نہ کوئے وکھایا۔ جس دی حد نہیں
 کوئی بنی، حدوداں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سرون سنے کچھ نہ کئی، کائنات دی کتھنی نہ کوئے چترایا۔ جگت دھناڈھ کوئے نہ دھنی، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔
 وسیرا کرے نہ چھپر چھٹی، محل اٹل نہ کوئے رکھایا۔ جننی لکھوں کسے نہ جنی، جنیندی بنے کوئے نہ مایا۔ کسے دی دختر بنی نہ چٹی، نور نور نہ کوئے
 وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اسوکھے میری آسا آد آد پُرانی، پنے پنے سیس نوایا۔ جس
 دا بھو کھولے کوئے نہ بانی، پردہ اکھر اکھر نہ کوئے چکایا۔ چار جگ دی نہیں کہانی، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لیکھا نہیں نال چارے کہانی، انڈج
 جیرج اتبھج سیج سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جس دا آد جگاد ملیا کوئے نہ ہانی، آسو پور نہ کوئے کرایا۔ میری آشا دی ترل جوانی، جو بن ونٹی اپنا روپ
 پرگٹایا۔ بولے بول بنا زبانی، رسنا رس نہ کوئے چترایا۔ جس دی کتھا کتھ کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ اسوکھے میری آشا وچ یار متر نارد من، منیستراں باہر جنایا۔ میری آواز لے سن، بن رسنا جھوا درڈایا۔ آکے
 دتے اپنا گن، بھو ابھید کھلایا۔ جگت مارگ لوے چن، رستہ اک سمجھایا۔ جھٹ نارد کہے میں پہنچ گیا ہن، اپنا پندھ مکایا۔ میرا مالک اک کن، گھر

گمبھیر اکھوایا۔ جس دی شبد اگئی دُھن، دُھن آتم راگ درڑایا۔ لکھ چورا سی کرے چھان پُن، مانس مانو مانٹھ کھوج کھوجایا۔ اُس دا بھيو جانے کون، گت کہن کچھ نہ پایا۔ جس دے وچھوڑے وچ سارے رون، نیر نینیاں نیر وہایا۔ اپنی پت آپے کھوہن، جگت ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جس داراہ تکے پانی پاؤن، پون پوناں رہیا تکایا۔ اوہ جگ جگ اُجڑے آئے وساؤن، وسدیاں لیکھا دئے مکایا۔ گڑہ ہنکاری آئے ڈھاہن، جگت جہان رہن نہ پایا۔ دُھر دا نام آئے ورتاؤن، نام ندھان اک ورتایا۔ جن بھگت سہیلے آپ آئے پرچاؤن، پرم پُرکھ اپنی دیا کمایا۔ جگ جنم دے وچھڑے آئے ملاؤن، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ گھر مندر دیپ آئے جگاؤن، جوتی جاتا کر رُشٹایا۔ سچ سندیسہ آئے سناؤن، ناد انادی دُھن اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ نارد کہے اسوجی میں پُجا، پوجن یوگ کس نوں سیس نوایا۔ میں تیرا اشارہ بنا رمز توں بھجا، سینت دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کچھ بھيو دس دے گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ دُتیا بھاؤ رہے نہ دُجا، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ کس بدھ دُھر دا حکم ہونا اگھا، اگھن آتھن ملے وڈیایا۔ جس دا لئے کوئے نہ بھگا، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو شرع میٹے کلجگا، سنجگ اپنا رنگ رنگایا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے بدھا، بدھی توں پرے درڑایا۔ مالک خالق نرگن دھار نرکار آؤنا اتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھایا۔ جس داشبدي دھار اگئی یدھا، یدھشٹر دا لہنا جھولی پایا۔ جو ہنوت نوں رام نے دسیا مدعا، مدتاں دا بھيو گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے اسوجی میں آگیا تیرے کول، قول اقرار ویکھ دکھایا۔ کچھ شبد اگتا بول، کی انبولت رہیا درڑایا۔ کی کھیل ہونا اُپر دھول، دھرم نال سمجھایا۔ میں بیٹھا مست ہو اڈول، ڈل کدے نہ جانیا۔ میتوں سچ دس دے کس کس دا ہونا گھول، کون کوئے دھیان لگایا۔ کون مارے پہلوں ڈھول، کی موسیٰ اپنے ہتھ اٹھایا۔ کہ عیسیٰ پڑدا دیوے کھول، خالق خلق جنایا۔ کہ محمد اپنا پورا کرے رول، نمبر سب دا دئے سمجھایا۔ کیوں نیاز ونڈی حضرت نے سوا پا چول، چلی چلی پانی ہتھ کسے نہ آیا۔ کیو گو بند نے ہتھاں نال چھکائی پائل، پنچ پنچ تپکے دتے ٹپکایا۔ ایہہ وقت ہن پُجنا جس دا بھيو گھلایا کرشن کلا سولھ، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ دُنیا دار نوں دُنیا کرے مخول، مسخری جگت اڈایا۔ نارد کہے میں سجننا سب دا کڈھنا پول،

بُھلکھا بھرانٹ رہے نہ رانیا۔ تیتوں مترا پورا تولنا پینا تول، آسو تیری آس نال ملانیا۔ بچن دس اک نرول، کی نربھے رہیا سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ آسو کہے ناردا میتوں چڑھیا چاؤ گھنیرا، کی گھنٹیا گیا سنانیا۔ کی باؤن کیتیاں مہراں، بل دوار
 دے وڈیاںیا۔ کی کاہن نے کاہن دا وقت دسیا نیرا، نیرن نیر نیر درسانیا۔ کی پیغمبراں بھو کھلایا سنجھ سویرا، شبے روز کی چترانیا۔ کی نانک گوبند نام
 درڑایا تیرا میرا، میرا تیرا کھیل کی دکھایا۔ کچھ لہنا دینا دس دے بن دلیرا، حوصلہ ہمت اپنی نال رکھایا۔ کس بدھ نو کھنڈ پر تھی پینا گھیرا، گھنمن
 گھیری وچ لوکانیا۔ کون چلائے چوراسی والا بیڑا، کون کندھ اٹھایا۔ دس دے پہلوں کیہرا اجرنا کھیرا، ستاں دیپاں دینا جنایا۔ میں چاہندا اک دو چار چار
 دو تن اک تن تے اک دے وچ اک دا ہو جائے جھیرا، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹایا۔ ناردا کہے آسو جی میں وی اوتھے جا کے لاواں ڈیرہ، ویکھاں نین
 اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرتا بے پرواہیا۔ آسو کہے ناردا توں بہت پُرانا میت، مترا دے جنایا۔ توں جگ
 جگ ویکھی ریت، سنجگ تریتا دوار کھلج بھجیا واہو داہیا۔ کی لیکھا مندر مسیت، کعبے کی رہے سنانیا۔ کی لہنا دینا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی کی
 درڑایا۔ کس بدھ لکھ چوراسی پرکھی نیت، گھر گھر اندر دیکھ دکھایا۔ اوہ دیکھ لے صدی چوڑھویں رہی بیت، آپ اپنا پنڈھ مکایا۔ کھج سب نوں رہیا
 جیت، بلدھاری اپنا بل پرگٹایا۔ سب دی تنگی ہوئی پیٹھ، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کھج جیو کوڑا ہو یا ریٹھ، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ کی
 صاحب دا کھیل ہونا اندیٹھ، جگ نیز لوچن نین دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنانیا۔
 ناردا کہے آسو جی میں پر بھ دی سناواں ڈگ ڈگی، بن تال تال بنایا۔ کھج دی اودھ دسدی پگی، ویکھاں نین اٹھایا۔ میرا لہنا جگ جگی، سنجگ تریتا
 دوار نال ملانیا۔ جگت جہان دی پوتر رہی نہ بدھی، مت ہن ہوئی لوکانیا۔ لیکھا سمجھ نہ آئے ودی سدی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ اوہ دیکھ لے دھرتی
 روندی بھبی بھبی، بن نیناں نیر وہانیا۔ میں جگت وچار دے کیچڑ کھبھی، باہر نہ سکے کوئے کڈھانیا۔ میری دھار رہی نہ دھھی، رس نظر کوئے نہ آیا۔
 میری سرتی ہوئی بے سدھی، مت ہن جگت گرلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ ناردا کہے آسو

میں وجواں ڈھول ڈھکا، بن جگت تال سنایا۔ کسے دا کوئی رہے نہ سکا، سجن میت نظر کوئے نہ آیا۔ میرا پر بھ نال وعدہ قول اقرار پکا، پئی طرح سنایا۔ دُنیا دارو تہاڈے نال پر بھ نے کرنا نہیں کوئی دھکا، زبردستی نہ کوئے دکھایا۔ تہاڈا لالچ تکنا پیسا ٹکا، مایا ممتا موہ ویکھ دکھایا۔ میتوں اینوں جا پدا سر شئی لنگھاوئی وچوں سوئی دے نکا، ناکا بندی کرے خلق خدایا۔ نارد کہے جے میں سچ دساں تے دساں حقیقت حق، حق حق نال جنایا۔ ضرور تیجے سال نوں کھیل ہونا مدینہ مکہ، کعبیاں پئے ڈہایا۔ نیتز رووے بوراسکا، کلمہ نظر کوئے نہ آیا۔ ایہہ اکو حکم یکا، واحد اللہ رہیا درڑایا۔ اپنا اپنا سب نے ویکھنا پٹا، صدی سدیوی کھوج کھوجایا۔ میں چاروں گنت پھر دا ٹٹھا، نارد کہے بھجا واہو داہیا۔ میری بودی نوں سارے کردے ٹٹھا، مخول رہے اڈایا۔ میں وی تالی مار کے آکھیا دُنیا دارو میں وی سنگرُ شبد دا پٹھا، دوجا مُرشد نہ کوئے منایا۔ ویکھو گھر گھر پوادانگا رٹا، رٹن دا لیکھا سمجھے کوئے نہ رایا۔ جنہاں نے کھادھا وچھا کٹا، کٹاکش نام والا لگایا۔ مذہباں والیو مذہباں نال ہونا دین دُنی دا بٹا، زیرو زیرو دے خلق خدایا۔ کسے نوں گھر نہیں لہنا چھٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے آسوجی میں وجاؤن آیا تالیاں، طلباں والیاں دیاں جنایا۔ میں گلاں نہیں کرنیاں ہالیاں، بہتی نہ کوئے چٹرایا۔ میں سندیسہ دیواں دین مذہباں دے مالیاں، اوتار پیغمبراں گروآں جنایا۔ اپنیاں اپنیاں جھولیاں ویکھو خالیاں، خالق خلق کی درڑایا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالیاں، پتہ ٹہنی گئی کملایا۔ تساں رسماں دسیاں سکھالیاں، گرنتھ شاستراں نال پڑھایا۔ اندروں ٹیاں نہ شاہیاں کالیاں، کالکھ ٹکا نہ کوئے گوائیا۔ کلج اتنم کرے نہ کوئے دلایاں، وچولا نظر کوئے نہ آیا۔ اپنیاں ویکھو حق ہالیاں، حقیقت کھوج کھوجایا۔ کسے دے مستک چڑھیاں دسن نہ لالیاں، لال گُلا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے آسوجی میں دساں خبر انہونی، دو جہان جنایا۔ پر بھ داروپ کوئی جگت دے نہ موہنی، تن وجود نہ کوئے چٹرایا۔ جس دے حکم نے سر شئی ساری کوہنی، کوہ قافاں پئے ڈہایا۔ کھیل نظر نہ آئے لوہنی، نیتز اکھ نہ کوئے وڈیایا۔ سر شئی کلج دھار نال پرونی، دوس اپنے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نارد کہے آسوجی میں اوتار پیغمبراں گروآں دیوا سدا، ہتھ

پُٹھے سدھے کرائیا۔ میں دُھر دے محکم دا بدھا، بندگی وچ پر بھ نوں سیس جھکائیا۔ دُھر دے محکم سنا کے ندا، انادی ناد درڑائیا۔ اپنا لیکھا ویکھو جو جگت دھار دی ادھا، حصّہ جگت وندائیا۔ نام نُماری تکو مدھا، مدھر دُھن نال ملائیا۔ منزل حق دا سمجھو پدا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو آد جگادی میرے مترو، سجتو میری دُہائیا۔ نرگن دھار وچوں نترو، نرور اپنا رُپ بدلایا۔ اگلا کرو فکرو، پچھلا لیکھا رہن نہ پائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھو سخر، منزل مزل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر آگے دھرم دوار، سوہنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی دا چتکار، نور نورانہ نور الاہیا۔ بن رسن کرن گفتار، گفت شنید شنوائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھن نین اگھاڑ، بن نیناں نین تکائیا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نوں کہا کلکی اوتار، نہکنا ناؤں سمجھائیا۔ براہمن گوڑا ہوتیار، پوت سپوتا ویس وٹائیا۔ امام امانور اجیار، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس دے چوڑاں لوک ہٹ بازار، چوڑاں طبقال ویکھے چائیں چائیا۔ جس دے کلمے نام آئے اچار، رسنا جہوا ڈھولے مٹی دند گائیا۔ جس دے چرن کول سجھیاں وچ کیتی نمسکار، نو نو لاگے پائیا۔ جس دی منزل سب نے دسی دُشوار، پوڑی ڈنڈا چڑھن کوئے نہ پائیا۔ سو جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کھیل کرے امّ اپار، الکھ اگوچر اپنا کھیل دکھائیا۔ اُس دے نال کاہدا تکرار، نو نو سیس جگدیش جھکائیا۔ جو بیس بیسا ہر جگدیشا ہو کے آیا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنا پور کرائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو سنگر اپنا میت، شبد اکو نظری آئیا۔ جس نے جگ جگ چلائی ریت، ریتوان امّ اتھایا۔ ہن تھادی بناؤن آیا پریت، پریت ہو کے میل ملایا۔ تیس اکو کلمہ رکھنا چیت، چت وت ٹھگوری رہے کوئے نہ رائیا۔ تھانڈا لہنا دینا نال ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی میلا میلے سچ سبھایا۔ جھگڑا چھڈنا مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھایا۔ اوہ ویکھ لو سب دا وقت سہنجن رہیا بیت، صدی سدیوی دیوے نال گواہیا۔ تھانڈے دھرم دی دُکھ وچ نکلے چیک، چیک چھاڑا رہیا پائیا۔ کی تھانڈے وچ توفیق، پڑکھ اکال کہے میتوں دیو سمجھایا۔ کی مارگ جگت باریک، نیتز نیناں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سچ دسو کس بدھ کردے رہے اڈیک، بن نیناں نین اٹھایا۔ اپنے بھوکھت دا وقت تکو

تاریخ، تواریخ بن اکھراں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنگر شبد تیرے بردے، بندھن جگت جگت دین دنی وڈیایا۔ اسیں پریمی تیرے گھر دے، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ تیرا نام کلمہ رہے پڑھدے، تیری صفت صلاحیا۔ جگ جگ رہے ڈردے، آپ اپنا بل نہ کوئے پرگٹایا۔ تن وجود ساڈے جم کے رہے مردے، تتاں چلی نہ کوئے چترایا۔ ہتھیں تیر کمانا رہے پھڑدے، شستراں کھنڈیاں نال لڑایا۔ ونڈاں ونڈدے رہے سیس دھڑدے، حصے دین دنی سمجھایا۔ بھو کھلاؤندے رہے چوٹی جڑدے، جڑ چیتن نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی دیا کمایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن وقت سہنجنا ہویا پہلی آسو، آسا اک جنایا۔ سجدے وچ کہے یسوہ، مسیح مسلیاں باہر درڑایا۔ نارد کہے میں خوشیاں دے وچ ہسوں، ہستی تکاں اگم خدا یا۔ نو کھنڈ پر تھمی نسوں، بھجاں واہو داہیا۔ کسے دے مذہب وچ نہ پھسوں، شرع رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اپنا کمر کسا آپے کسوں، قسم نال اپنا بل پرگٹایا۔ پر بھ نوں کہنا جنہاں نے کھادھے ڈھور پشو، پنچھیاں کھل لہایا۔ اوہناں دا دوارا رائے دھرم دوارے وسو، دوسر دھام نظر کوئے نہ آیا۔ ایہہ اشارہ دتا سمند ساگراں وچ کچھو، کچھپ گیا ۵۰

سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دیکھ رکھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ تیرا کھیل آد جگادی، جگ جگ تیری سیو کمایا۔ توں پاربرہم برہادی، برہمانڈ تیری وڈیایا۔ تیری دست اگمی تیرے کولوں لادھی، انت تیرے وچ ٹکایا۔ بسمل بسمل ہوئے وسادی، وشو دے مالک تیری اوٹ رکھایا۔ توں مالک خالق بودھ اگادھی، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے کریں پڑھایا۔ تیری دین دنیا جگ جگ تیرے مھم نال سادھی، صدقے واری گھول گھمایا۔ تیری شرع نال باندھی، بندنا سمجھاؤن والیا بندگی وچ تیتوں سیس نوایا۔ ایس وچ ساڈی وڈیائی کاہدی، کلے پڑھاؤن والیا کلمہ تیرا نام جنایا۔ تیتوں جگ بدلنا آد جگاد دی وادی، وعدے سب دے ویکھ رکھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن بہڑی تیرے سنگر شبد نے ڈھر حکم نال کر دینی بربادی، آبادی رہن کوئے نہ پایا۔ تیرے آگے ہو سکے نہ کوئے باغی، بغلیگر ویکھنے چائیں چانیا۔ ساڈا نہ کوئی سوال نہ جوابی، جواب طلبی تیرے چرن ٹکایا۔ بن تیرے دسے نہ کوئے امدادی، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ ساڈی لیکھے لگی تیرے پچھے ماس ناڑی ہاڈی، چڑی چم نہ کوئے وڈیایا۔

کی سندیسہ دتا پنا سواس توں یسُوہ دی باڈی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن توں مالک پیرن پیرا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا شاہ حقیرا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ لہنا دینا تک غریب امیرا، امرپد دے مالک پڑدا آپ اٹھایا۔ چار جگ ساڈیاں صفتاں والیاں تقریراں، تیرے نام ڈھولے سوہلے گئے گائیا۔ تیریاں شرع والیاں شمشیراں، شریعت دے مالک جگت اٹھایا۔ توں سوامی گہر گبھیرا، گور نور الاہیا۔ تیرا لہنا بے نظیرا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تیرا رُپ لا تصویرا، تصور کر نہ کوئے سمجھایا۔ کی سندیسہ دتا کبیرا، کہہ کے گیا درڑایا۔ کی ہتھ پھڑ کے کوڈی رُپ کسیرا، رَویداس چمار جنایا۔ لہنا کس بدھ ہونا اخیرا، کلجگ کوڑ مٹایا۔ کس بدھ دیوے دھیرا، دھیرج دھیر سمجھایا۔ اوڈھن سیس دے کسے نہ چیرا، چری وچھننے نہ کوئے ملایا۔ سرگن کڈھ کے گئے لکیرا، لائن تیری اک سمجھایا۔ تیرا لیکھا نال فقیرا، فقیریاں وچ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ اَسو کہے مینوں چڑھدیاں جاندیاں مستیاں، مست دیوانہ ہو کے درڑایا۔ میں تک کے گر اوتار پیغمبر اہستیاں، ہس کے دیاں سنایا۔ نالے ویکھو مذہباں والیاں بستیاں، گھرانے کھوج کھوجایا۔ جتھے تہاڈیاں اکھراں والیاں بانیاں ہونیاں ستیاں، قیمت سکے کوئے نہ پائیا۔ تہاڈے سکھاں مڑیداں نسا ویکھو نسدیاں، بھججن واہو داہیا۔ بھریاں نہیں پریم رس دیاں، رستے گھتھیاں مارن دھاہیاں۔ نوواں دواریاں دے وچ ڈھٹھدیاں، پھڑ باہوں نہ کوئے اٹھایا۔ ونجارناں ہونیاں تت اٹھ دیاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نال ملایا۔ کوڑ دوارا پھرن ٹپدیاں، قدم قدم نال بدلایا۔ ونجارناں ہو گئیاں کایا مٹ دیاں، مٹکے ہتھ کسے نہ آئی۔ کوڑ وکار رس چنڈیاں، رسنا جہوا نال ہلکایا۔ اپنا آپ آپے پھٹدیاں، پٹی نام نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو ساجبانو پے گیا غضب، میری ہو کے نال دہایا۔ تک لو اپنا اپنا مذہب، دین دُنی ویکھو چائیں چائیا۔ شرع والیو نہ ہو یو تعجب، حیرانی اندر نہ کوئے رکھایا۔ میں سچ دساں نارد کہندا کوئی جھگڑاپینا وچ مغرب، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ نوواں دیشاں بلوٹا ملنا وچوں عرب، عرب کھرب دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ نوواں نوں نوواں نال پھیر دینی ضرب، عیسیٰ موسیٰ محمد دینے ڈگایا۔ پھیر مشرق نوں بدل لو کرب، قدم قدم نال اٹھایا۔ دھن دولت

رہنا نہیں کسے درب، میری خوشیاں والی دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ناردا ساڈی سُن لے بات، باطن دینے جنائیا۔ ساڈا لیکھا تک لے بنا قلم دوات، بن کاغذ شاہی جو لیکھا لکھایا دُھر در گاہیا۔ اسیں خوشیاں وچ جھولی ڈاہ کے منگی دات، میننتی کر کر سیس نوایا۔ تُوں پُرکھ اکلا دین دِیالا پاربرہم پر میثور پات، پاربرہم نُور الاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت مینٹی اندھیری رات، سبج ساچا چند چڑھائیا۔ جھکڑا چکاؤنا ذات پات، دین مذہب نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑنات، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ایک شبد سب نوں دینی دات، کایا مندر اندر آپ کُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے ذات، دُوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ دُھر دے رام تیرا ہووے وڈ پرتاپ، کاہناں دے کاہن تینوں ملے وڈائیا۔ تُوں نظری آویں بھگتاں ساکھیات، ستمگھ ہو کے سوبھا پائیا۔ غریب نہانے کو جھے کملے بناؤنے پارجات، مہر مہر مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ناردا ساڈی تک لے خوشحالی، خوشیاں

۵۲

وچ ڈھولے گائیا۔ ساڈا سب دا اکو مانی، مالک خالق نُور الاہیا۔ جس دے در دے سارے سوالی، مانگت ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ ساڈے پُرکھ اکالے دین دِیالے اسیں تیری سیو کمالی باہلی، تیرے حکم وچ بھجے واہو داہیا۔ ہن اپنا بھو چکا دے شالی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری تکیے چال نرالی، نرائن دینی درڑائیا۔ نالے بن ہتھاں ماریئے تالی، دو جہاناں دینے سنائیا۔ اوہ تک لو خلق دا والی، وارث اکو اک اکھوائیا۔ جس نے گھر گھر اندر دیکھ جوتی بالی، لکھ چوراسی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی خوشیاں ہوئی رُت، گرُو گر دیو رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد اکو ڈلارا دُھر داسُت، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جس دا پیارا ابناشی اچُت، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جس سُنہنجنی کرنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا پٹ، ہر ہر دیوں باہر کڈھائیا۔ شہوہ دریائے دیوے سٹ، جگت جہان رہن نہ پائیا۔ پھیر بھاگ لگائے کایا بُت، بتھانیاں کرے صفائیا۔ امرت جام پیا کے گھٹ، نچھر جھرنادے جھرائیا۔ سوئی سرتی جائے اٹھ، اپنی لئے انگڑائیا۔ منوآ منسا والا لگ کے گٹھ، اپنا نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ اَسو کہے اوتار پیغمبر و میرے نال پوری کر لو

شرط، شرطیہ دیاں سُنائیآ۔ گرو گُردیو ویکھو اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول دھیان لگائیآ۔ سب دامالک اِکو آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نوں کھندے یودھا سُو رپر مردانہ مرد، جو بن ونا اگم اتھاہیا۔ جو غریب نماںیاں ونڈے درد، دُکھیاں ہوئے سہائیآ۔ شرع چھری رہن نہ دیوے کرد، قاتل مشوول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجک میٹ اندھیرا گرد، سنجگ نوری چند چکائیآ۔ جس دا کھیل ہونا اسپرج، اچرج لیل اک درسائیآ۔ جو لہنا دینا پورا کرے رام لیکھنا ل بھرت، کلکئی کُشلیا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی وڈ وڈیائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن ہر ساچے سچ سوامیا، پر بھ تیری ایکا اوٹ۔ آد جگادی انترجامیا، شبد نگارے لا دے چوٹ۔ تیریاں جگ جگ مہربانیاں، مہربان مہر کرے اوٹ۔ تیرے اُتوں دتیاں قربانیاں، شہادتیاں ہونیاں کوئی کوٹ۔ تیرے لیکھے لائیاں جوانیاں، میل ملایا زمل جوت۔ ساڈیاں منزلاں کر آسانیاں، دین مذہب رہے نہ سوچ۔ سب دیاں منزلاں اِکو ہون رُو حانیاں، جھگڑا میٹ دے اوت پوت۔ تُوں آتم دھار سب دا کاہنیاں، کاہن کاہنا تیرا اِکو سُنئیے سلوک۔ لیکھے لا لے چارے بانیاں، تیرا نام ندھانا اِکو بہت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ سچ پر گٹائیآ۔ اَسو کہے پر بھ تیرا نام ندھانا سچ، ہر سچ تیری وڈیائیآ۔ جگت جہاناں دے سے کچ، کنچن گڑھ نہ کوئے دکھائیآ۔ من ممتا وچ رہیا نچ، نو آ اپنا سانگ بنائیآ۔ بن تیری کرپا تیرا نام لوں لوں جائے کسے نہ رچ، روم روم نہ کوئے سمائیآ۔ تُوں پُرکھ اکالا پر میثور پت، پاربرہم تیری وڈیائیآ۔ جن بھگتاں لیکھے لا لے ہڈ ماس ناڈی رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیآ۔ جیہڑے تیرے چرن دوارے آئے وت، بے وطن اِپنے گھر وسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ سچ دی کرنی کار کمائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ بھيو ا بھیدا آپ کھلائیگا۔ اچھل اچھیدا پڑدا لاہیگا۔ وید کتیب لیکھے پائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیگا۔ سچ اپنا تھم ورتاویگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن بھيو چکاویگا۔ ایکنکار رنگ رنگاویگا۔ آد زرنجن جوت رُشاویگا۔ ابناشی کرتا ڈگمگاویگا۔ سری بھگوان اپنا گھر سہاویگا۔ پاربرہم در مندر اک وڈیاویگا۔ ست ستوادی ساچی کار کماویگا۔ شبد انادی سٹ پر گٹاویگا۔ برہم برہمادی ویکھ وکھاویگا۔ وشن برہما شو نال رلاویگا۔ کروڑ تیتیس گنڈھ پواویگا۔ گن گندھرو رنگ چڑھاویگا۔ کنریشپ راگ سناویگا۔

سُورِیہ چند نُورُ رُشناویگا۔ منڈل منڈپ آپ سُہاویگا۔ لوک پر لوک ویکھ وکھاویگا۔ زمیں اسماناں پڑدا لاہویگا۔ چوڈاں طبق آپ درڑاویگا۔ چوڈاں لوک پندھ
مُکاویگا۔ سچ سلوک اک گاویگا۔ پندھ مُکا کے جگ چوکڑی کوٹن کوٹ، انت اپنا محکم ورتاویگا۔ شبدی شبد لگا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھاویگا۔
لجک اتم اندروں کڈھکے کھوٹ، کھوٹے کھرے آپ بناویگا۔ پرکاش دے کے نرل جوت، جوتی جاتا ڈگمگاویگا۔ آتم پر ماتم دس کے گوت، گور مڑھی دا
ڈیرہ ڈھاہویگا۔ ہر جن کدے نہ ہووے فوت، پاربرہم برہم اپنے گھر وساویگا۔ خصم خصمانہ بنکے خونت، شوہر اپنا در درڑاویگا۔ بھگت سہیلا کدے نہ
جائے اونت، جگ جگ بنس سر بنس سُہاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاویگا۔ ساچا کھیل آپ
کھلاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ بھگت سہیلے آپ اٹھاویگا۔ گر چیلے جوڑ جڑاویگا۔ سجن سہیلے ویکھ وکھاویگا۔ دھام نویلے آپ بہاویگا۔ امرت رس نام مکھ
چواویگا۔ جن بھگتاں پورن کر کام، جنم مرن دا دکھ مٹاویگا۔ گھر نگر سہا کے گرام، گرہ مندر ڈیرہ لاویگا۔ کوڑی کریا میٹ تمام، طمع لالچ لوبھ چکاویگا۔
انتر رہے نہ اندھیری شام، شمع دیپ جوت نُورُ رُشناویگا۔ ساچے نام دادے پیغام، سندیسہ اکواک سُناویگا۔ جن بھگتو تہاڈا کرا آپ انتظام، بندوبست اپنے
ہتھ رکھاویگا۔ انتر آتم دے کلام، کلمہ قانات توں باہر سُناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماویگا۔ ہر کرتا
کار کماویگا۔ دین دیال اپنے رنگ رنگاویگا۔ بھگت سہیلے میل ملاویگا۔ کال مہاکال پندھ چکاویگا۔ چتر سکت نہ لیکھ وکھاویگا۔ رائے دھرم چوراسی ونڈ نہ کوئے
ونڈاویگا۔ لاڑی موت نال نہ کوئے پرناویگا۔ سنگر شبد شبد اٹھاویگا۔ آتم اپنے رنگ رنگاویگا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کراویگا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ
آپ ٹکاویگا۔ جگ جنم دی ٹٹی دھار گنڈھ، گنڈھنہار گوپال اپنے گھر وساویگا۔ جتھے آد جگادی ٹھنڈ، جگ جگ اکن نہ کوئے تپاویگا۔ ناتا ٹٹے ت پنچ، پنچم
میلا میل ملاویگا۔ جس دی ہتھ نہ آوے مہانیاں ونجھ، وہناں توں پار آپ کراویگا۔ جن بھگت سہیلا جگت ڈھیلا پندھ جائے لنگھ، پھڑ باہوں پار کراویگا۔
ساچی سچ سہنجنی وکھا پنگ، بن پاوا چول درساویگا۔ جتھے اکو اُپجے انند، انند انند وچوں پرگٹاویگا۔ جن بھگت سہیلے چاڑھ کے اپنے چند، سچکھنڈ ڈگمگاویگا۔
پہلی اَسو کہے جن بھگتو جیہڑے تسیں مار کے آئے پندھ، پاندھیوا تہاڈا اگلا پندھ مُکاویگا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ گایا جس نے چھند، شکر برہما وشن

تس دارنگ رنگاویگا۔ تہاڈا لہنا دینا پھیر نہیں ہونا جیرج انڈ، اُتبیج سبتج وچوں باہر کڈھاویگا۔ خوشی وچ کدے نہ آوے رنج، غمی غم خوار مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناویگا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو کھیل تک لو بھکت بھگوان، ہر کرتا آپ جنایا۔ جنہاں دھرم دا دھرم بنایا نشان، نشانہ جگت نہ کوئے دکھایا۔ اکو اشٹ اشٹ منان، دوسر سپیس نہ کوئے جھکایا۔ اکو نام کلمہ گان، ڈھولا اک سنایا۔ سوہنگ شبد کر پروان، اللہ ہو انا ہو رنگ دکھایا۔ سنگر شبد بنا کے رام، سیتا سرتی وچ رکایا۔ نرگن دھار اگتا کاہن، رادھا رده سدھ توں باہر سپیس نواپا۔ پیغمبراں دا پیغمبر نور امام، عملاں توں رہت اک اکھوایا۔ جودھا سور پیر ملی بلوان، بلدھاری وڈ وڈیایا۔ نہکلنکا نوجوان، کل کلکی اپنی کل ورتایا۔ بھگت سہیلے کر پہچان، پھڑ پھڑ اندروں میل ملایا۔ نوست بنا ودھان، قاعدہ قانون اک جنایا۔ جس نوں منن راج راجان، شاہ سلطان سپیس نواپا۔ جس دا لیکھا زمیں اسمان، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ سو بھگت سہیلے کر پروان، پروانے دھر دے لئے بنایا۔ جیہڑے چرن دوارے پہنچے آن، دین دنی دا پنڈھ مکایا۔ اوہناں دے بھاگ لگائے کایا مکان، ساڈھے تن ہتھ اندر ویکھ دکھایا۔ بنا منگیاں دیوے دان، نام ندھانا بھگتو تہاڈی جھولی پاپا۔ تسیں اے بال آنجان، بالی بدھ اکھوایا۔ تہاڈے لیکھے لائے سواس پران، ساہ ساہ وچ اپنا نام رکایا۔ تہاڈا پروان کرے پین کھان، پون پانیاں لیکھا رہے نہ راپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ اسو کہے میری آس انوکھی، بن اکھراں دیاں جنایا۔ جن بھگتو پر بھ دی منزل تک لو سوکھی، سجنو سچ نال سمجھایا۔ جیہڑی دھار پہلی دوجی تہی نہیں کوئی چوتھی، چوتھے پد دا اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ اپنے گھر وساون آیا، کرتا دھر درگا ہی۔ پچھلا پنڈھ چکاؤن آیا، بن اگتا ماہی۔ جنم جنم دے وچھڑے جوڑ جڑاؤن آیا، ویکھنہارا تھاوں تھائیں۔ ساچا نام ندھانا جام پیاؤن آیا، جگت جہان ترسنا رہیا مٹائی۔ اکو گھر وساون آیا، دوسر کوئی دے ناہیں۔ توں میرا میں تیرا نام چیاؤن آیا، ڈھولا سوہنگ گاؤنا چائیں چائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائی۔ نارد کہے جن بھگتو کرپا کرے ہر جگدیش، جگدیشر ہتھ وڈیایا۔ جس دے چھتر جھلے سپیس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الاہیا۔ جس لہنا دینا مکاؤنا بیس اکیس، اکیسا اکو اک بے پرواہیا۔

آسا پوری کرے تیس بتیس، اکھر اکھر نال وڈیائیا۔ جس دا حق حق دا کلمہ سچ سچ حدیث، حضرتان باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ساچارنگے رنگ پر بھ، اپنی دیا کمائیدا۔ بھگت سہیلے جگت لہ لہ، لوبھ موہ ہنکار مٹائیدا۔ امرت رس چوآ کے کول نبھ، بوندا باندی آپ پکائیدا۔ ترسنا ہوس میٹ کے سب، سب نال اپنا جوڑ جڑائیدا۔ بھائیں تت سمجھو بھائیں جوت سمجھو لاہی رب، نور نورانہ ڈمگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیدا۔ بھنڑی رین کہے مینٹوں چڑھی خُماری، اسو آس رکھایا۔ جن بھگتو بھگتی دھار لگے پیاری، پریمیو پریم نال جنایا۔ سب توں سچی صاحب سنگر نال یاری، جگت یارانہ کم کسے نہ آیا۔ جو شاہو بھوپ سدا تھادی کرے وفاداری، شہنشاہ ہو کے سیو کمایا۔ تھادے اندروں کڈھے غداری، کوڑی کرپا باہر سُٹایا۔ اکو جہا مان دے کے پُرکھ ناری، بردہ بالاں ہوئے سہایا۔ تھانوں دھرم دی چاڑھ کے کھاری، رنگ اکو اک رنگایا۔ پھر جنم لینا نہ پے دوباری، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ تھادے واسطے اک اٹاری، سچھنڈ دتی سہایا۔ جتھے جگے جوت زرنکاری، نور نورانہ نظری آیا۔ تھادی خوشیاں والی ہووے بہاری، سوہنی رت سہایا۔ تھادی آتما رہن نہ دیوے کواری، پر ماتم ہو کے آپ پرنا یا۔ ضرور درس دیا کریگا وارو واری، گھر ستیاں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملا یا۔ اسو کہے جن بھگتو میری آسا بڑی لمی، لمحہ لمحہ دے گواہیا۔ میرا پیار نہیں کایا مائی چھی، چم درشی دیاں جنایا۔ جے بھگتو جیناتے جیو پر بھو نام دے دی، سواس سواس او سے دانام دھیایا۔ نہ خوشی رہے نہ غمی، چنتا چکھانہ کوئے جلا یا۔ نہ لالچ رہے نہ طی، ترسنا کوڑ نہ کوئے ہلکایا۔ تھانوں کدے یاد نہ آوے اپنی امی، پتا ہو کے پوت اپنی گود اٹھایا۔ تھادا بیڑا رہیا بٹھی، پھر پھر اپنی گنڈھ بندھایا۔ دھر دا تھم سُن لو نال کنیں، کائنات دا مالک رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ اسو کہے جن بھگتو تھادی لیکھے لگے مزدوری، جو ساہ ساہ کمایا۔ تھادے اندر بخشے چند نوری، نور نورانہ آپ چکایا۔ جو اشارہ دتا مو سے اُتے کوہ طوری، تریا توں باہر وکھایا۔ تھادی ستیاں ستیاں ضرور آسا کریگا پوری، پورن سنگر نور نورانہ نظری آیا۔ تھادی کایا چولی رنگ چاڑھیگا گوڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ ہر جن کوئی رہے نہ

مورکھ موڑھی، چتر سنگھ دئے بنایا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑی، ٹکے خاک رمایا۔ تہاڑے کوٹ جنم دے میٹ قصوری، کسر اعشاریئے نال اڈایا۔
 منوآمن نہ پائے فتوری، فتویٰ دے دے سزایا۔ اندروں کڈھ مغروڑی، نون سو اکھر اک پڑھایا۔ پندھ مُکا کے نیڑے دُوری، کایا مندر اک
 سہایا۔ تہاڑی نو کھنڈ پر تھی کرنی مشہوری، مشورہ شبد گرو رکھایا۔ جس کارن نانک موڈھے تے چھی بھوری، کھسی تن اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ آپ جنایا۔ اَسو کہے جن بھکتو اوہ ویکھ لو سپتا آئی بھگی، رام سندیس سنایا۔ جس دی اڈی تلو سچی، سچ نال
 اٹھایا۔ خوشیاں نال ربّی، ڈھولے رہی گایا۔ غریب نمائیاں اِکو دی تار ویکھو وٹی، جو ستار رہی ہلایا۔ جوت نرالی جگی، جوگ ابھیاں سمجھایا۔ جگت
 بُجھاوے اگی، ترسنا کوڑ مُکایا۔ درس دیوے شاہ رگی، نو دوارے ڈیرہ ڈھایا۔ جوت پرکاش دکھاوے بگی، بگے اَسو سوبھاپایا۔ ایہہ رام رانا نور الہی ربّی،
 جس نوں یا مین کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ ایہہ پیار مُجّت دا بڑا بے لبی، جگت لوبھ والیو اپنے نام دا لوبھ لئے کرایا۔ پر ایہہ آؤندا کدی کدی،
 قدیم دے وچھڑے لئے ملائیا۔ تہاڑی اِکو پُشت تے اِکو جدی، دسر تھ دا بیٹا رام دئے گواہیا۔ ایہہ قول اقرار کیتا سی وِہندی دھار سرُجو ندی، جلاں
 تھلاں اسگاہ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مالک اِک اکھوایا۔ اَسو کہے جن بھکتو تہاڑی آشا ہووے پنی، پورن
 برہم درڑایا۔ بناوے وڈ گنی، گہر گسپھر سمجھایا۔ سناوے ناد دُھنی، دُھن آتمک راگ پرگٹایا۔ چوراسی وچوں کر کے چھان پُنی، لیکھا اپنے ہتھ
 رکھایا۔ یاد رکھیو جدوں شہنشاہی سمت آیا اُنی، اِک نو لیکھا دئے مُکایا۔ کسے دے سیس رہنی نہیں چُٹی، اوڈھن ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سب دی چوٹی
 جانی منی، مولا اپنا حکم ورتایا۔ بھاگ لگنا نہیں کسے دی کُلی، گل مالک کھیل کھلایا۔ اُمت والیو کسے ہتھ نہیں آونی کُلی، شرع دا غلام رہن کوئے نہ پائیا۔
 جے تسیں نام کلمہ پڑھدے بلیں، لبان دے رس والیو لبان تہاڑیاں دتیاں کٹایا۔ پنا سنگر شبد توں بھلو اڈی کدے نہ بھلی، پت تہنی نہ کوئے مہکایا۔
 اوہ تلو اوتار پینمبر و گروا بھگتاں دی دھار پر بھ دے چرن گھول کھلی، گھولی گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ کرنی کار کما ئیا۔ اَسو کہے پر بھ تیرے بھگت نمانے جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ رکھایا۔ کلج ترسن بُجھا دے اگ، اگنی تت نہ لاگے رایا۔ پھڑ

پھڑ ہنس بنا دے گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگایا۔ جے سَنگَر شبد تے درشن دے دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ہو کے نظری آئیآ۔ بھگتاں دی آتم سیجا ایسے طرح جانی سچ، سچن ہو کے ملنا چائیں چائیا۔ جدوں اندر وڑیں تیرا نام نگارہ جاوے وج، سوئی سُر تے لیئی اُٹھایا۔ پھیر تیرا گھر بیٹھیاں کعبے توں پرے ہو جائے جج، حاجت اُور رہے نہ رایا۔ ویکھیں بھگتاں نال کدی نہ لاویں پنج، اچھل اچھل نہ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا دینا ایکا ور، در ساچے آس رکھایا۔ اَسو کہے پر بھ میری آساتک لے آپ، اپنی دیا کمائیآ۔ جو جن تیرا کردے جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ کوٹ جنم دے میٹ دے پاپ، پتت پُنیت دے بنائیآ۔ جگت روگ نہ رہے سنپ، سَنگَر شبد ہونا سہایا۔ انت کنت بھگونت پچھنی وات، سر سر اپنا ہتھ لُکایا۔ کھجک ویکھ اندھیری رات، تَدھ بن ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میری اک میننتی تئی جی بات، باطن بھگتاں پڑدا دینا اُٹھایا۔ تُوں آتم دا پر ماتم آد جگادی پتاما، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیایا۔ کَریا ندھان سری بھگوان پہلی اَسو کہے در آیا نوں دے دے اپنے پیار دی دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچا آپ سہایا۔ گھر سہا سہنجنا، تن مندر اک وجود۔ تُوں مالک آد نرنجنا، نور الہی حق محبوب۔ دین دیاں درد دُکھ بھے بھنجنا، تیرا عالیشان عروج۔ تیرا نام نگارہ اکو وجنا، نوست میٹنی حدود۔ تُوں گویال مورت مدنا، ہر گھٹ رہیا موجود۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی منزل بخشنی حق مقصود۔

* ۵ اسوشہنشاہی سمت دس پنڈ ملووال ضلع امرتسر آتما سنگھ فوجا سنگھ دربارا سنگھ پیارا سنگھ جیون سنگھ درشن سنگھ کیشن سنگھ ملووال

گردیال سنگھ مینیا، پریتم کور جاگیر کور مینیا، گلزار سنگھ روپوال *

پنج تہ کہن پر بھ آتم نال سانوں تیری لوڑ، لڑیندے ساجن دینے جنایا۔ پر م پڑکھ اپنے نال ناتا جوڑ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ہو کے دینے
سنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت آپے بھڑ، بھڑی تیرا نام ڈھایا۔ مٹھے کر لے ریٹھے کوڑ، امرت رس نام بھرائیا۔ سچ دوار دالا دے پوڑ، پوڑی ڈنڈے
دین دنی پنڈھ مکایا۔ تیری درگاہ ساچی سچھنڈ دوار جاییے دوڑ، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ توں پر م پڑکھ پر ماتم براہمن گوڑ، وید ویاسا پڑکھ ابناشا تیری
دے گواہیا۔ ست سچ چڑھالے اپنے گھوڑ، راساں زرگن اپنے ہتھ رکھایا۔ جگت جہان دے باہر کڈھ لے وچوں جوہڑ، جلاں تھلاں وچ نہ کوئے
بھوایا۔ تیرا بھگت سہیلا اک وچوں لکھ کر وڑ، کوٹاں وچوں سو بھاپایا۔ تیرے نام دا پائیے شور، شوہر بانکے ویکھنا چائیں چاننیا۔ صدی چوڑھویں انتم تک
لے کر کے غور، گھر گبھیر دینے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرناہیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈے
پینڈے جان تک، پاندھی آگے رہیے نہ رایا۔ اسیں توں میرا میں تیرا گائی تک، سوہنگ ڈھولا آگم اتھاپیا۔ ساڈی منزل جائے نہ رُک، رُکنی کرشن دی
دھار دے گواہیا۔ تیرے نشانیوں جاییے کدی نہ آک، زرگن سرگن ویکھنا چائیں چاننیا۔ ساڈا پینڈا جائے تک، چوڑاسی پھاسی رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرے
چرن کول ایکا جاییے جھک، نو نو سپس نوائیا۔ ساڈا انت کنت بھگونت رہیا ڈھک، ویلا وقت دے گواہیا۔ دروہی اسیں ونجارے بننا نہیں تک، جگت
ترسنا نہ کوئے رکھایا۔ پھیر کدے نہ آئیے جننی گلھ، آگنی تہ نہ کوئے تپانیا۔ ساڈا اُجل کر دے گلھ، پنج تہ بھگتاں رہے گر لایا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار
سانوں دے دے سکھ، آتما نال ساڈا پنڈھ مکایا۔ تیرے لاڈلے جگت اسیں ست، ڈلارے سو بھاپایا۔ توں سوامی ابناشی اچت، کرنی دا کرتا اک
اکھوایا۔ ساڈی سہنجنی کردے رت، رتڑی اپنے نام نال مہکایا۔ دین دنی نالوں ساڈا ناتا جائے ٹٹ، رشتہ تیرے نال بنایا۔ سانوں سپنے لاونا گھٹ، پھڑ
باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرناہیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈے اُتے دیا کم، کرتے پڑکھ

تیری سرنائیا۔ ساڈی قبول کریں دُعا، رحمت کرنی دُھر درگاہیا۔ در ٹھانڈے منگ رہے منگا، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تُوں پاتشاہ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ تُوں اگم اگمرا اک خُدا، خود مالک نُورِ الاہیا۔ اسیں تیرے اُتوں ہوئے فدا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ پنج تت کہن سانوں مارگ دس دے سدھا، سدھ صادقاں باہر پڑھائیا۔ تیرے ملن دی تیرے وچوں ملے بدھا، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا ویکھیے در سہنجنا، سو بھاؤنت بے پرواہ۔ کرپا کر دے آد زرخنا، نُور نُورانے نُور رُشنا۔ تُوں دین دیال درد دُکھ بھے بھنجنا، پار برہم پت پر میثور اگم اتھاہ۔ آتم دھار ساچا سنجنا، سنگر شبد شبد ملاح۔ تن کہن ساڈا انتم ٹھیکر بھنجنا، تھر رہے کوئے نہ۔ سانوں اپنے دوارے سدنا، پر بھو تیرے ملن دا چا۔ جگت دین دُنی دوارا تنجا، لکھ چوڑا سی دینا پنندھ مُکا۔ سچ پریتی تیری وچ بھنجنا، ناتا سکے نہ کوئے تڑا۔ انت تیرے گرہ و ننجنا، و نچھ مہانا دے دے نام اللہ۔ نیتز پاندھان انجنا، نچ لوچن کر رُشنا۔ تُدھ بن پڑا کسے نہ کجنا، سر سر ہوئے نہ کوئے سہا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سانوں پئے کوئی نہ لبھنا، گھر گھر بھگتاں اپنا درس دکھا۔ لیکھا رہے نہ اعلیٰ ادنیٰ، شاہ کنگال اکو رنگ رنگا۔ تیرا دیپک جوتی دو جہان جگنا، جاگرت جوت کر رُشنا۔ پنج تت کہن پر بھو اسان سچکھنڈ دوارے وسنا، آتم نال لہنا دینا دے چکا۔ تیرا جوتی درشن کر کر ہسنا، بن نیناں درشن پا۔ تیرے چرن کوللاں جھسنا، بن ہتھاں ہتھ ٹکا۔ تُوں مارگ اگم دسنا، پردہ اندروں دینا اٹھا۔ اسان بن قداماں تیرے سچکھنڈ دوارے وسنا، منزل منزل پنندھ چکا۔ پھیر خوشیاں دے وچ ہسنا، ہستی تیری تک نُورِ الاہ۔ پنج تت کہن پر بھ جن بھگتاں تیرے نام دا لینا رسنا، رستہ اگم دینا درسا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہونا انتم آپ سہا۔

* ۶ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر سُر جن سنگھ مہندر سنگھ پریتم سنگھ اجیت سنگھ بچن سنگھ جسونت سنگھ کرتار

چرن سنگھ چٹن سنگھ مانگا سرائے، کیسر سنگھ میسم پورا، جاگیر سنگھ مینیا *

پنج تت کہن پر بھ توں داتا بے پرواہ، آد جگاد پرم پُرکھ اکھوائیا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار اگم ملاح، بیڑا دو جہان سری بھگوان آپ چلائی۔
دوئے جوڑ سیس جگدیش دیئے نوا، چرن دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ پت پر میثور پاربرہم ساڈی آشنا پور کرا، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگایا۔ جگ
جگ سڑ سڑ ہندے رہے سواہ، مٹی خاک رُپ بدلایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں ملیا نہ سچھنڈ تھاں، درگاہ ساچی نظر کوئے نہ آئی۔ انت کنت
بھگونت پکڑے کوئی نہ بانہہ، سہانک نانک تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ مقبریاں وچ دتا دبا، قبراں ساڈی دھار دبائی۔ اسیں بھگت سہیلے صوفی تیرے اگے
کریئے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ توں مالک اک خُدا، نور نورانہ نور الایا۔ تیرا ظہور دو جہاں، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ ساڈی خالی جھولی دے
بھرا، دست اگم اتھاہ ورتایا۔ پنج تت کہن سانوں چوراسی والی بھگتنی نہ پئے سزا، چارے کھانی لیکھا دینا مکایا۔ اسیں چلیئے تیری وچ رضا، رازق رزق
رحیم تیری اوٹ تکایا۔ آتما میلنا تیری آد آد ادا، عدل دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ سانوں تیرے سچھنڈ دوار جان دا چا، چاؤ گھنیرا اک درسایا۔
اسیں کجگ انت دُکھاں وچ بھریئے آہ، ہوکیاں وچ رہے سنائی۔ بن ہتھاں ساڈی پکڑیں بانہہ، بلدھاری ہونا آپ سہایا۔ اکو تیرا نگر کھیڑا اکو تیرا تکیئے
گراں، جتھے بن سور یہ چند ہووے رُشنائی۔ ساڈا ناتا رہے نہ پتا ماں، جگت تت نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن اسیں پر بھ جگ جگ رہے مٹدے، تن وجوداں پنڈھ مکایا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش رہے ٹکدے، بھجے
واہو داہیا۔ چوراسی وچ رہے وکدے، کرتے قیمت کوئے نہ پائی۔ انت سہارے تگے تیرے اک دے، اینکار تیری سرنائی۔ ساڈے لیکھ انوکھے لکھ
دے، لکھنہار تیری بے پرواہیا۔ سانوں پیار دے دے ساچے سکھ دے، سکھیا اکو اک سمجھایا۔ اسیں ونجارے جگت نہ ہوئے بھکھ دے، بھکھیا منگن
کدے نہ جانی۔ تیرے چرن کولاں ہوئے لٹدے، لٹاں کھول کے سیس جھکایا۔ ساڈے لہنے دینے تک جان پتھر اٹ دے، پانہاں سیس نہ کوئے

نوایا۔ ساڈے ناتے ٹٹ جان بوند رت دے، مات گربھ نہ اگن تپایا۔ اسیں درشن منگدے نت دے، نچ نیتز لوچن نین کر رُشایا۔ پیارے ہوئے
 تیرے ہت دے، ہتکاری ہو کے دیکھنا چائیں چانیا۔ حکم سندیسے سُنے شبد گرو گرت دے، متر پیارا کی سمجھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں
 لہنے آپ نجھ دے، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں
 بھگتاں تن سریر، جگت وجود سوبھاپایا۔ توں شہنشاہ شاہ گہر گمبھیر، گور اک اکھوایا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنایا۔ توں بے پرواہ بے
 نظیر، نظریے نال دینا بدلایا۔ ساڈے بستر ویکھ لے چیر، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ ساڈے اوڈھن ہوئے لیرو لیر، الفی گل نہ کوئے چترایا۔ توں
 شہنشاہ اسیں حقیر، فقیر درویش منگ منگایا۔ توں شہنشاہ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نور الاہیا۔ تیرے کلمے دی اکو پڑھیے تکبیر، ڈھولا سوبھلا اک
 جنایا۔ ساڈی منزل تک اخیر، آخر تیرے اگے واسطہ پایا۔ جو اشارہ دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سنایا۔ تیرے چرن کول ساڈا نیتز وگے نیر، نین
 رہے کر لایا۔ ساچے نام دا بخش دے ڈھر دا سیر، سرتی شبد نال ملایا۔ بجر کپائی پڑدا لاه چیر، چری وچھنے جوڑ جڑایا۔ نو دوار کٹ دے بھیر، واشنا کوڑ
 ۶۲ رہے نہ رانیا۔ دسم دوا ری اپنی دکھا تصویر، جوتی جاتا نظری آیا۔ بوند سوانتی امرت رس دے ٹھانڈا ہست کیر، کیٹ کیٹاں اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں کایا بھگتاں چولے، دین دنی نظری آیا۔ توں وسنا ساڈے
 کولے، گھر مندر ڈیرہ لایا۔ بھيو چکا دے پڑدے اوہلے، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ اسیں بنا رسنا توں سُنئے تیرے ڈھولے، گیت گوبند دینا جنایا۔ سب
 دے پڑدے دینے کھولے، خالق خلق اپنا رنگ رنگایا۔ اسیں تت وچارے آلے بھولے، جگت ودیا نہ کوئے چترایا۔ تیرے در دے ہوئے گولے،
 سیوک ہو کے سیو کمایا۔ سانوں رائے دھرم نہ انت ورو لے، چتر گپت لیکھ نہ کوئے سمجھایا۔ لاڑی موت نہ گاوے ڈھولے، قضا قزاق نال ملایا۔
 ساڈی سرتی تیرے شبد وچ مولے، مولا اپنا رنگ رنگایا۔ اسیں پڑدے تیرے اگے کھولے، بھيو ابھید نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن پورا تول کوئی نہ تولے، تولہار ایکنکار نراکار نرنکار نظر کوئے نہ آیا۔

* ۶ اسوشہنشاہی سمت دس پنڈ قادراباد ضلع امرتسر بخشیش سنگھ، کرنیل سنگھ، سورن سنگھ، اجیت سنگھ، سپورن کور، کرم سنگھ، مہندر سنگھ قادراباد، گرنچن سنگھ، اجیت کور بابووال، مسنا سنگھ بل، امر او سنگھ بل، جگندر کور ملووال *

پنج تت کہن پر بھ اپنا ویکھ سہنجنا وقت، جگت جہان سری بھگوان دھیان لگایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی لیکھے لالے بوند رکت، تن وجود حق محبوب تیرے چرن لکایا۔ سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ اپنی بخش دے شکت، شخصیت ولدیت اپنی اک سمجھایا۔ نرگن دھار نرویر نرنکار تیرے ہوئے بھگت، بھاؤنی سب دی پور کرایا۔ تیرا حکم نام ندھانا جگت نہ ہووے سخت، مہربان مہر نظر نال ترایا۔ تیری منزل وچ جائے کوئی نہ اٹک، رہبر رستہ اکو دینا دکھایا۔ مانس جنم رہے نہ بھٹک، بھاؤنا کوڑ رہے نہ رانیا۔ مات گربھ نہ آئے لٹک، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرے لیکھے جائے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپا۔ توں صاحب سورا سربگ، ہر کرتا اگم اتھاپا۔ پھر پھر ہنس بنا گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چگایا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپا۔ کلج کوڑی کرپا پوہ سکے نہ اگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ دین دنی دی پار کرادے حد، حدود اپنی دے دکھایا۔ اسیں آتمانال تیری ہوئے جد، یدی دینی مان وڈیایا۔ کی ہویا جے بن گئے روپ ماس ناڑی ہڈ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دین دنی رنگ رنگایا۔ صاحب سنگر کرپا ندھان انت نہ چھڈ، چھٹکارا ایکنکارا چوراسی وچوں دینا کرایا۔ نرگن نرویر تیرے نالوں نہ ہوئے اڈ، دکھرا گرہ نہ کوئے وسا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا گرہ سہا سہنجنا، سو بھاؤنت دے وڈیایا۔ کرپا کر آد پُرکھ نرنجنا، نر نرائن تیری سرنا یا۔ توں داتا دانی درد دکھ بھے بھنجنا،

بھو ساگر پار دینا کرائیا۔ نیز نام ندھانا پا دے انجنا، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ سچ سوامی در تیرا اکو منگنا، دوسراوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار
 چاڑھ دے رنگنا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ در ٹھانڈے سیس جگدیش جھکائیے وچ بندنا، سجدیاں وچ نو نو لاگئیے پائیا۔ تُوں سب نوں لاؤنا اپنے انگنا،
 انگیکار اک اکھوائیا۔ نام ندھان سری بھگوان اگتا وندنا، کایا مندر اندر لگائیا۔ شبدی شبد دے انندنا، امیوں رس بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ت
 پنجا، پنجم دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنچ ت کہن پر بھو ساڈے لیکھے لاؤنے
 ت، تتوت تت درڑائیا۔ انتر بخش دے برہم مت، پاربرہم سمجھائیا۔ جس نال پھیر نہ آئیے وت، بے وطن وطن دینا دکھائیا۔ جتھے جھگڑا ہووے
 موں نہ رت، رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ اکو مارگ ہووے ست، سچ نال وڈیائیا۔ انت کنت بھگونت ساڈی رکھنی پت، پت پر میثور تیری اوٹ
 تکائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا نور الہیا۔ تیرے دوار بولئیے اکھ، اکھ اگوچر دینی مان وڈیائیا۔ سنگر دھار ہونا پر تھ، سنگھ ہو کے سوبھ پائیا۔ پنچ
 تت کہن پر بھ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، بھگت سہیلے ہو کے آس تکائیا۔ بن رسنا جہوا تیرا گائیے جس، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ ساڈا وسیرا ہووے
 کدے نہ دکھ، دکھرا گرہ نہ کوئے جنائیا۔ تیری سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، سرنگت اک سمجھائیا۔ اوہ لیکھاتک لے پنچ تن اٹھ، اپ تیج دائے پر تھی آکاش
 من مت بدھ نال رلائی۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی لیکھا اور نہ کوئے سمجھائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا مندر مسجد شو دوالے مٹھ، کعبیاں
 پڑدا دینا چکائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ اسیں تت نمانے جوڑیے ہتھ، نو نو سیس جھکائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، پر م پُرکھ اک
 اکھوائیا۔ تیرے چرن کول جاییے ڈھٹھ، متا موہ نہ کوئے جنائیا۔ سچھنڈ دوار اینکار آتما نال ساڈا کرنا اکھ، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سد تیرا گائیے جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔

* ۷ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر جسونت سنگھ، پریتم سنگھ دھستو، بلونت سنگھ، ٹھاکر سنگھ، گروت سنگھ نظام پُر،

بچن کور ملک پُر، اندر کور سرگھ سنگھ ترنٹارن، چرنجیت کور دیوانہ ضلع حصار *

پنج تہ کہن پر بھ ساڈے انتر جگا دے جوتی، جوتی جاتے پُر کھ بدھاتے اپنی دیا کمائیآ۔ سچ سوامی ساڈی سرت رہے نہ سوتی، شبدی دھار ہر نرنکار
لیئی اٹھائیآ۔ پرم پُر کھ پرماتم جے آتم تیرا گوتی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنے رنگ رنگائیآ۔ ساڈے اندروں کڈھ واشنا کھوٹی، کھوٹے کھرے لے
بنائیآ۔ منزل چاڑھ کے ویکھ چوٹی، حقیقت دے مالک پڑدا آپ اٹھائیآ۔ اسیں جنم بھوگ لے کوٹن کوٹی، رائے دھرم دیندا رہیا سزائیآ۔ ساڈی آشا
تیرے چرن روتی، بن نیناں نیر وہائیآ۔ ساڈی آبو ہور ہووے نہ بہتی، چارے کھانی سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے گیا روپداس
چمارا موچی، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیآ۔ ویکھیں جگت دھار کدے نہ سوچی، سوچ وچ کدے نہ آئیآ۔ ساڈی آشا پوری کر دے لوچی، نج لوچن
نین تیرا درشن پائیآ۔ دُرمت میل جائے دھوتی، پتت پُنت دینا کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ
جگائیآ۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا رنگ رنگ دے آپ، اپنی دیا کمائیآ۔ تیرا انتر اکو ہووے جاپ، دوسر اور نہ کوئے وڈیائیآ۔ توں آد جگادی مائی باپ، پتا
پُر کھ اکال تیری سرنائیآ۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا میٹ دے تاپ، ترے گن اتیتے ہونا سہائیآ۔ انتر رہے نہ اندھیری رات، نوری چند دینا چکائیآ۔ جے آتم
تیری ذات، پنج تہ کہن گرہ اپنے دے وڈیائیآ۔ امرت بخش دے بوند سوانت، نا بھی کول کول اٹھائیآ۔ درشن دے دے بہہ بدھ بھانت، روپ انوپا
آپ جنائیآ۔ سدا رہیے تیرے چرن کول اکانت، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ کھانی بانی مکے واٹ، رسنا جہوا جگت نہ کوئے پڑھائیآ۔ منزل حقیقی دے
دے سچھنڈ دوارا گھاٹ، درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیآ۔ پنج تہ کہن پر بھ
ساڈا لیکھا ویکھ لے جگت جہان، بھگت جن ہو کے سپس نوائیآ۔ توں آد جگادی ایکا کاہن، کاہن کاہنا نور الاہیآ۔ تیرا ست داست نشان، نشانے دین دنی
بدلایآ۔ تیرے دھرم دا دھرم ایمان، امان تک خلق خدائیآ۔ نرگن ہونا نگاہبان، نرور اپنی اکھ اٹھائیآ۔ پت پر میثور دینا دان، پرم پُر کھ جھولی دینی

بھرائیا۔ پروردگار ساخھے یار تیری منزل ہووے آسان، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ در ٹھانڈے دینا مان، نمانے ہو کے سیس جھکائیا۔ ساڈے اندروں کڈھ
 پنچ شیطان، شرع کوڑ رہن نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا تیرا ہووے گان، آتم پر ماتم مل کے وچے ودھائیا۔ ساڈا بنک دوار سہا دے مکان، کایا کعبہ
 سو بھاپائیا۔ توں یودھا سور پیر جوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ پنچ تت کہن اسیں تیرے بال نادان، بالی بدھ نہ کوئے چترائیا۔ ساڈی آپ کریں پہچان،
 بے پہچان ویکھنا چائیں چانیا۔ سچھنڈ دوار بخش استھان، تھان تھنتر بہہ کے وچے ودھائیا۔ جے بھگتاں آتما کریں پروان، پنجاں تتاں دینی نال سرنائیا۔
 توں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ بھگت
 سہیلے تیرے میت، ساجن سجنناں ویکھ وکھائیا۔ ترے گن نالوں کرانیت، ترے بھون دھنی دے وڈیائیا۔ دوس رین وسنا چیت، ٹھگوری من دینی گوائیا۔
 اسیں تیری چلائے ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ ست سچ دا دسنا گیت، گو بند ڈھولا ڈھر در گاہیا۔ جھگڑا میٹنا ہست کیٹ، اوچ پنچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 ساڈی ننگی نہ ہووے پیٹھ، پشت پناہ ہتھ دینا ٹکائیا۔ تیرا نام رس سدا چکھیئے پیٹھ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ تیرا اکو کلمہ ہووے حدیث، حضرتان توں
 باہر تیری پڑھائیا۔ چھتر تکیئے تیرے سیس، جگدیش اکو نظری آئیا۔ جگ جگ لکھ چوڑا سی پیس لیا پیس، اندج جیرج اتبجج سیتج بھججے واہو داہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک اپنا رنگ چڑھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی انت انت عرضوی، آرزو تیرے چرن
 ٹکائیا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کوئی، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت جہان ملے نہ ڈھوئی، ڈھولا گیت سہاگی تیرا نہ کوئے سنائیا۔ دُرمت میل جائے نہ دھوئی،
 پت پت پت نہ کوئے بنائیا۔ آتم پر ماتم جائے نہ موہی، مُجبت وچ نہ کوئے سمائیا۔ دروہی ساڈی پت گئی کھوہی، خلق دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نام
 کلمہ تیری قدام دی دروہی، محبان بیروبی خیریا اللہ تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔
 پنچ تت کہن قبل از مبلو چشمے نوش خزلتوزا اوزی مبونورے یثا رحمتے خدا خود وزی وزیول زما کاڑستا مہستا ازا نزیبے نگس کوشے کُنہ کُنہ کُنہ کُنہ گما زویتے
 زہب آدابے محبوب عالیشان عرشے عروج منزله حق مقصود نور نورانے نور نور الہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ چرن کول دے سہارا، سہانک نانک اکو

نظری آئی۔ دھرم دی دھار لے دوار، نر نرکارا گرہ مندر دینا سہائی۔ تیرا شبد داشبد ہووے جیکارا، نر اکھر دھار دینا پڑھائی۔ انتر کھول دے بند کوڑا،
 پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ امرت بوند دے دے ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت تت بُجھائی۔ انادی ناد سنیئے ڈھکارا، ڈھن آتمک راگ درڑائی۔ تیرا نوری
 جوت ہووے اجیارا، جوتی جاتے ڈمگائی۔ تیرے چرن سرن نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائی۔ توں مہربان پروردگارا، سانجھیا رگم اتھاپیا۔ پنچ
 تت کہن پر بھ ساڈا جنم نہ ہووے دوبارہ، جننی ککھ نہ کوئے لکائی۔ چوراسی وچوں کڈھنا باہرا، پھاسی رائے دھرم نہ کوئے دکھائی۔ لاڑی موت نہ کرے
 شنگارہ، کال رنگ نہ کوئے رنگائی۔ سنگر شبد دا دینا سہارا، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ جن بھگتاں بھگون بخش اپنا دوارا، سچکھنڈ ساچا درگاہ ساچی اک دکھائی۔
 جتھے نرگن دیپ جوت ہووے اجیارا، تیل باقی نظر کوئے نہ آئی۔ توں شاہو بھوپ ہووے سکارا، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائی۔ تھر گھر بہہ کے آتھناں
 کرے نمسکارا، نو نو لاکھے پائی۔ انت کنت بھگونت پنچ تت کہن تیرا درس کرے اپارا، اپر پر دینی مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری در ٹھانڈے بیٹھے سیس نوائی۔

* ۷ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ ویرکا ضلع امرتسر ہرچیت سنگھ، گرانام سنگھ، پشورا سنگھ، ہرنام کور، جگندر کور، نرین سنگھ ویرکا، رتن کور،
 گردیال سنگھ، ہر بنس کور مودھل، کندن سنگھ پنڈوری، ہزارا سنگھ جے ٹھونگل،
 آشا چند کاکڑا، جگدیش کور امرتسر، صورت سنگھ گلوالی *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈی پوری کردے آسا، آسا رام دات جن بھگتاں نال ملایا۔ ڈھر دا چرن کول دے بھرواسا، پاربرہم پت پر میثور اپنی
 دیا کمائی۔ ساچے منڈل پاراسا، سرتی شبدی گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ ساڈا لیکھے لالے پون سواسا، ساہ ساہ تیرے وچ سائی۔ توں پاربرہم پت پر میثور

اُلکھنا الاکھا، الکھ اگوچر اگم اتھا تیرے ہتھ وڈیاں۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں ہونا راکھا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ توں صاحب سلطان آد جگادی دینا ساتھ، سگلا
 سنگ بنائیا۔ ہوں تت وچارا اتاھ اتاھ، دین دین دین اکھوائیا۔ سرگن دھار ہو کے زرگن تیری گاوے گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر دسنی سچ پڑھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈ وڈیاں۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے انتر کر پرکاش، نور نورانے نور کر رُشائیا۔
 تن وجود پوتر کر دے لاش، پنج وکاراں لشکر دے مٹائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ نال شکر گیلش، کلا دھاری اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ کوڑ کوڑیاں ہوئے ہنکار انتر
 زمر کرنا وناس، وشیان توں باہر دینی وڈیاں۔ ساڈا تیرے اُتے احساس، احسان سر نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھے لاؤنا ناڑی ہڈ ماس، مست دیوانے دینے بنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ آد جگادی کلا دھاری، کلجگ انت کنت بھگونت
 ویکھ وکھائیا۔ اسیں رویئے زارو زاری، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پاربرہم پت پر میثور پائیں ساری، سری بھگوان نوجوان مرد مردان ویکھنا تھاؤں تھانیا۔
 چاروں کُٹ رین اندھیاری، نوری چند دینا چکائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ نو دھاری، دسم دی دھار دینی پرگٹائیا۔ امرت بوئند بخشنی ٹھنڈی ٹھاری، ساتک ست
 ست کرائیا۔ تیرے نام شبد دی سنیئے اگم دھنکاری، انحد نادی ناد دینا جنائیا۔ زرگن جوت ہووے اُجباری، اُجالا دو جہان وکھائیا۔ سرت شبد تیرے در
 ہووے بھگھاری، در درویشا روپ الکھ جگائیا۔ توں کرتا پُرکھ کر نیہاری، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جس طرح آتما پر ماتما کریں پیاری، پر م پُرکھ اپنے
 رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں تت کہن سانوں لے جا بھگھنڈ دھاری، درگاہ ساچی دھام لکائیا۔ جتھے آؤنا پئے نہ پھیر دوباری، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سکداری، ہوں سیوک جگ جگ تیری سیو کمائیا۔ بھگتن تت کہن پر بھ بھیو نہ جاننا نر ناری، بردھ بال جوان اکو رنگ رنگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا ویکھ لے زرگن دھار، سرگناں لہنا دینا
 چکائیا۔ توں جوتی جاتا پُرکھ بھتار، کنت کنٹول اک اکھوائیا۔ جو آتما تیری زرویر پُرکھ نار، نر نرائن اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈی پنج دے سوار، پنچم رو رو
 ماریئے دھاہیا۔ توں سب کچھ کر نیہار، کرتے پُرکھ تیری وڈیاں۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے دو چار، چوراسی وچوں اپنے رنگ رنگائیا۔ کرپا ندھان

کڈھ لے باہر، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ تیرے چرن کول ہوئے پنہار، نو نو سیس جھکایا۔ توں ساجن صاحب میت مرار، متر پیارا اگم اتھاہیا۔ ساڈا جنم مران نہ ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دا لہنا دینا مکایا۔ ساڈا میلاناں ہووے سنکر شبد ساخجے یار، یارانہ اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی دیکھ لے اتم حالت، بن نیناں نین اٹھایا۔ بیننتی سُن وچ حق عدالت، عدل انصاف دے مالک در تیرے دیئے جنایا۔ تن وجوداں اندر منو آ کرے بغاوت، بغلگیر سنگ نہ کوئے بنا یا۔ ساچے نام دی بخش نیامت، زرگن سرگن جھولی دے بھرایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھاناں دے قیامت، سچ مقام دینا پہنچایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے دیکھ لے تن وجود سریر، مائی خاک خاک وڈایا۔ توں مالک گھر گسبھیر، گور اک اگم اتھاہیا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنایا۔ اسیں جگت ہوئے حقیر، دست ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ اپنی دس سچ تصویر، نور نورانے نور چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ نام نام سمجھایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں بھگت تیرے نکلے بالے، جگت جگت نہ کوئے وڈایا۔ تڈھ بن سار نہ کوئے سمجھالے، سمبل دے مالک دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈے لیکھے مکا دے شاہ کنگالے، جگت قیمت نہ کوئے رکھایا۔ ساڈا سب کچھ تیرے حوالے، احوال اپنا دینا درڑایا۔ پھل رہیا نہ ساچے ڈالے، پت ٹہنی گئی کملایا۔ تیری گھال کوئی نہ گھالے، گھائل ہندی دیکھ لوکایا۔ پت پر میثور ساڈی کرے نہ کوئے پرتپالے، پرتپالک ہو کے دیکھنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے مالک خالق خلق، مخلوق دیکھ لوکایا۔ کی تیرا نظارہ تکیئے اُتے فلک، عرشاں باہر دیکھ دکھایا۔ ساڈا وچھوڑا ہووے نہ پلک، پلکاں دے اوہلے بیٹھا نظری آیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تن مندر اندر دے دے اپنی جھلک، نور نورانے نوجوانے اپنا رنگ دکھایا۔ سچ پیار اینکار وچ سنسار پئے نہ فرق، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اسیں دین دُنی کرے ترک، ثرت اپنے نال لینا ملایا۔ ساڈا وعدہ پوری کر دے شرط، شرع دے مالک تیرے اگے منگ منگایا۔ لہنا دینا لیکھا رہے نہ اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول دا پنڈھ دینا مکایا۔ واسا کدے نہ ہووے

وچ نرک، سورگاں دا لہنا دینا بھگتاں دے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ تُوں یودھا سُو رپرِ مردانہ مرد، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ بھگتاں
 ونڈیں درد، ڈکھیاں ہونا سہائیا۔ میننتی منظور کریں عرض، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ سب دی آشا پوری کرنی عرض، غرض اپنی نہ کوئے جنا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساچے دھر دے سنگی، سگلا سنگ لینا بنا۔ لاؤنا اپنے
 انگی، انگیکار اکھوائیا۔ کایا چولی جائے رنگی، تن وجود ملے وڈیائیا۔ دروست انگی منگی، مانگت جھولی دینی بھرائیا۔ تیرے نام دی کدے نہ آوے تنگی،
 تنگ دست ہووے لوکائیا۔ ساڈی پٹھ کریں نہ تنگی، پشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ لیکھے لاؤنیاں پر کرتیاں پنہجھی، پنجاں تتاں دینی وڈیائیا۔ تُوں یودھا سُو رپرِ
 بہادر جنگی، جنگجو اک اکھوائیا۔ منوآ نسا والا مارنا فرنگی، فارس دا لیکھا دینا چکائیا۔ ساڈی آشارہ نہ لمبی، لمحہ لمحہ تیرا دھیان لگائیا۔ ناتا توڑنا کریر جنڈی،
 پانہاں سیس نہ کوئے جھکائیا۔ جتھے لوڑ رہے نہ پنڈت پنڈی، وڈیا چلے نہ کوئے چترائیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار اکو دسنی ڈنڈی، ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ جھگڑا
 ۷۰ مک جائے جیرج انڈی، اُتھج سیج لیکھا دینا مکائیا۔ تیرے نال نرکار پاوے گنڈھی، گنڈھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ ساڈی انگی تت تیری پون دیکھے ٹھنڈی،
 جتھے اُنجا پون سیس جھکائیا۔ پروردگار ساچھے یار ساڈی آشا ہووے نہ رنڈی، کنت سہاگ دینی مان وڈیائیا۔ انت کنارہ تک لے کنڈھی، کنڈھی بیٹھے راہ
 تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داگرہ اک دکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اپنا دس دے سچ گھرانہ، گھر گھیر بھو
 کھلایا۔ جتھے دیک جگے نور نورانہ، بن تیل باقی ہوئے رُشنائیا۔ پنا رسنا توں شبد دا ہووے ترانہ، تریا توں باہر دینا درڑائیا۔ پنا تتاں توں تیرا ہووے بانا،
 جوتی جاتا دیکھ دکھائیا۔ نظری آوے اکو کاہنا، رام رمیا ایک سو بھاپائیا۔ ایکو ہووے نور اماما، نور ظہور تیرا تکیئے چائیں چانیا۔ کھیل دیکھے ست ست سری
 بھگوانا، بھگون اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے منگدے دانا، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ تیرا تکیئے سچھنڈ مکانا، مقامے حق دیکھ دکھائیا۔ جتھے پھیر نہ
 ہووے آون جانا، پاندھیاں پنڈھ رہے نہ رانیا۔ ساڈی میننتی کر پروانہ، پر م پُرکھ دتی سنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایہتھے
 اوتھے مالک دو جہانا، نرگن سرگن اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن

پر بھ تیرے قدام وچ سلام، صحیح سلامت سیس نوایا۔ ساڈے شاہو بھوپ امام، نور نورانے نور الاہیا۔ تیرے بردے ہوئے غلام، غربت اندروں
 دینی کڈھایا۔ شرع دا لیکھا میٹ تمام، طمع لالچ لوبھ رہن نہ پایا۔ نام حقیقی پیا دے جام، رس امیوں رس آپ چکھایا۔ دھر کلمے دا دے پیغام،
 پیغمبراں توں باہر کر پڑھایا۔ جتھے اکھراں دا نہیں کوئی نشان، نراکھر دھار دے جنایا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ ماٹی چام، چم درستی دے بدلایا۔ نظری آئے
 اکو رام، کاہن کاہنا روپ دینا درڑایا۔ کلجک میٹ اندھیری شام، شمع نور جوت کر رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ سوامی انترجامی اپنا بھو کھلایا۔ پنج تت کہن پر بھ اپنا بھو کھول، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نام ندھانا دے انمول، انملڑی دات ورتایا۔ اپنا گھر
 درسا دے کول، گرہ مندر اک جنایا۔ تیرے شبد دا سنیئے ڈھول، بن ڈھولک چھینے دے کھڑکایا۔ تیری کھیل تکیئے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول
 دینی مان وڈیایا۔ ویکھیں بھگتاں نال نہ ماریں رول، اچھل اچھل تیرے آگے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈا اک درسایا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا ٹھانڈا ہووے دربار، در دروازہ دے کھلایا۔ جتھے بن تیل باقی نور ہووے اجیارا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ بن
 مندر مسجد شودوالے ٹھا کر تیرا درشن کریئے نرگن دھارا، جوتی جاتا پڑھ بدھاتا اکو نظری آیا۔ پنا شاستراں تیرا سنیئے ڈھنکارا، شبد انادی ناد دینا درڑایا۔
 پنا گنگا گوداوری جمنا سُرستی اٹھسٹھ تیرتھ تیرے نام دارس لینے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت تت بُجھایا۔ انتشکرن میٹ دے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکارا، من
 مت بُدھ اپنے رنگ رنگایا۔ پر م پڑھ پر ماتم ساچے چرن کول بخش پیارا، پریتم ہو کے اپنا پریم سمجھایا۔ کلجک ویکھ لے دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے
 رُشایا۔ تُوہ بن سار پائے کوئے نہ میت مُرارا، متر پیارا نظر کوئے نہ آیا۔ توں پاربرہم پت پر میشور نہکلکی اوتارا، امام ااما نور الاہیا۔ پنج تت کہن
 پر بھو تیرے چرن کول اُپر دھول ساڈی نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا صاحب سلطان سری بھگوان سیس جگدیش نوایا۔

* ۱۲ اُسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ جنڈیالا ضلع امرتسر سُرین سنگھ تيجا سنگھ دلپ سنگھ سنتوگھ سنگھ گلزار سنگھ جرنیل سنگھ سورن سنگھ سُرین سنگھ
 ترلوک سنگھ جنڈیالا گرو، شنگارہ سنگھ کچھو کے، دلپ سنگھ ٹانگرا، بنتی دھارڑ، جگندر کور دھارڑ،
 ہر بنس کور ٹھٹھیاں، امر کور بنڈالا، جگندر کور دھنتو بنڈالا *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈی جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال دیال اپنی دیا کمائیا۔ آتما نال جن بھگتاں دھار لے جا سچھنڈ، درگاہ ساچی سچ
 سچ کائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے نرگن ساڈی کریں پھیر نہ ونڈ، حصہ دین دنی جنائیا۔ لہنا دینا لیکھا تک جائے جیرج انڈ، اُتبھج سیتج روپ نہ کوئے
 درسائیا۔ تیرے ویکھے کھیل وچ برہمنڈ، برہمانڈ دا بھيو دینا مٹائیا۔ اسیں بھکھاری ہوئے پنچ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سنگ بنائیا۔ ساڈا جنم جنم دامیٹنا
 رنج، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن دھار اپنے لاؤنا انگ، انگیکار اک اھوائیا۔ ساڈی ترسنا پوری کر دے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں صاحب
 سورا سربنگ، ہر کرتا گم اتھاہیا۔ چوراسی پھاسی رہے نہ پنڈھ، بھٹکنا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ شبدي دھار دے انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ ساچے نور
 چاڈھ دے چند، جوتی جاتے اپنے رنگ رنگائیا۔ دو جہاناں منزل جائے لنگھ، آگے اور نہ کوئے اٹکائیا۔ سچھنڈ دوار اینکار شبد سنگھاسن دکھا پلنگ، جس دی
 پاوا چول باڈی بنت نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن ساڈے ول تک، بن نیئاں نینن نین
 اٹھائیا۔ مارگ دے حقیقت حق، حق حق نال سمجھائیا۔ سانوں دین دنی کائنات وچوں چک، جگت جہان دا پنڈھ مکائیا۔ چوراسی وچ اسیں گئے تھک،
 تھکاوٹ وچ تیری ڈھائیا۔ تیرے چرن کول رگڑیے نک، دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈا وعدہ پورا کر دے پک، پاربرہم پت پر میشور اپنی دیا کمائیا۔ توں مالک
 خالق واحد یک، یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر گر تیری دین ڈھائیا۔ پورب لیکھا سب دا کر دے پک، حکم فرمانا اک سمجھائیا۔ کرپا کر مہربان پر میشور پت،
 پر م پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی لیکھے لالے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ ساچا نام ندھان دے ست، ست ستوادی برہم
 برہمادی شبد انادی ناد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی میننتی کر منظور،

در تیرے سیس جھکائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ شاہ حضور، حضرتان دامالک نُورِ الاہیا۔ جگ بدلنا تیرا دستور، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ کچھ آساتک لے منصور، کی دین دُنی سمجھائیا۔ جگت شرع دا ویکھ قصور، نوسِت کھوج کھوجائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سرب کلا بھرپور، پاربرہم اک اکھوائیا۔ دُھر دا جوتی بخش دے نور، نور نورانہ دے چکائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جو وعدہ کیتا موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا تو پرے اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا پندھ رہے نہ نیڑا دُور، اِکو رنگ دینا رنگائیا۔ ہوں چاکر سیوک تیرا مزدور، خاکی خاک تن رمائیا۔ تیرا نام کلمہ جگ جگ کر دے رہے مشہور، ڈھولے سولے صفتاں والے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اپنا سچکھنڈ وکھا دے گھر، گرہ مندر اک جنائیا۔ جتھے آتما لے ور، پر ماتم ہوئے سہائیا۔ نر بھو بھے چکا دے ڈر، دھیرج دھیر دھرائیا۔ تت وجود جن بھگتاں لے ور، کنت کنتول روپ بدلایا۔ دین دُنی وچ کدے نہ جاون مر، مر جیوت روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا ویکھئے گھر سُنھنجا، سوبھاؤنت دینا دکھائیا۔ تُوں مالک آد جگاد نر جنجا، نور نورانہ نورِ الاہیا۔ دین دیال درد دُکھ بھے بھنجا، بھو ساگر پار کرائیا۔ اِکو نام ندھان پا دے انجا، نور نورانے نور کر رُشنائیا۔ گھر ملاوا ہووے دُھر دے سچنا، گرہ مندر خوشی منائیا۔ اِکو پریم چاڑھ دے رنگنا، دُوسر رنگ نہ کوئے وٹایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اِکو تیرا دوارا منگنا، دُوجا اِشٹ نہ کوئے دکھائیا۔ سچ دوار ایکنکار تیرے محم نال لنگھنا، جگت پاندھی پندھ نہ کوئے سمجھائیا۔ سانوں لیکھے لالے تت کہن پنچنا، پنچم میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک در سائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے گرہ رہیے وسدے، وصل یار دینا درڑائیا۔ خوشیاں وچ رہیے ہسدے، ہستی تکیئے بے پرواہیا۔ بن قداماں رہیے نسدے، بھجیئے واہو داہیا۔ ڈھولے گایئے تیرے جس دے، بن رسنا صفت صلاحیا۔ اشارے دے دے بنا اکھ دے، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ ساڈے وچھوڑے چنگے نہیں تیتھوں وکھ دے، وکھرا گرہ نہ کوئے بنائیا۔ تیرا کھیل تکیئے لکھنا لکھ دے، لکھ اگوچر دینی وڈیایا۔ تیرے چرن کول ستر اپنا گھتدے، گھائل ہو کے سیس نوائیا۔ نظارے ویکھئے پر میثور پت دے، پت پتونے دینی وڈیایا۔ پنچ تت کہن اسیں بھگت سہیلے

تیری چرن پریتی نت دے، ناتا بدھاتا اِکو دینا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، تیرے آد جگاد بھنڈارے ست دے، ست ستوادی شبد دینی وڈیایا۔

* ۱۳ اسوشہنشاہی سمت دس پنڈ ویرووال جلا امرتسر، اتم سنگھ چنن سنگھ ویرووال، سوہن سنگھ

رام پُر جرنیل سنگھ سرلی خرد، اوتار سنگھ ایکل گڈا، اجاگر سنگھ کھڈور صاحب *

پنج تت کہن پر بھ پُرکھ سمراتھی، ہر کرتے پُرکھ تیری وڈیایا۔ آتما نال سانوں بنا لے ساتھی، جن بھگت سنت صوفی رہے سناپا۔ ساڈا لہنا دینا
 ویکھ لے مستک ماتھی، نگاہبان بن نینا نین اٹھایا۔ ٹوں دین دیال ٹھاکر سوامی اتا تھ اتا تھی، ہر کرتا دھردر گاہپا۔ کوڑی وس ساڈی انتر جائے لاتھی،
 متا موہ دینی مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھردا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں بھگتاں تن وجود،
 اپ پنج وائے پر تھی آکاش سپس نوایا۔ ٹوں مالک خالق ساڈا حق محبوب، مُجبت تیری وچ سماپا۔ سانوں بخش دے عالیشان عرش عروج، عالی جاہ تیری
 وڈیایا۔ چوراسی ونڈ نہ رہے حدود، پھاسی جگت نہ کوئے لٹکایا۔ جدھر تکیئے دے موجود، چاروں گنت ویکھ دکھایا۔ آتما نال سانوں بخش دے منزل
 مقصود، درگاہ سچ سچ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنایا۔ پنج تت کہن پر بھ جن بھگت ہو کر یئے
 ارداس، نو نو سپس جھکایا۔ زرگن تیرے وسیئے پاس، سرگن تیرے وچ سماپا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھے لالے راس، رستہ وابستا اپنے نال کرایا۔ جھگڑا رہے
 نہ دس دس ماس، اگنی گربھ نہ کوئے تپایا۔ تیری یاد وچ تیرا نکلے سواس سواس، ساہ ساہ تیرا رنگ رنگایا۔ سانوں لیکھا نہ دینا پئے شکر کیلاش،
 کلادھاری میلا میلنا سچ سبھایا۔ جگت وشیان توں باہر دینا وشواس، وشودے مالک دیا کمایا۔ جے آتما تیرا نور جوت پرکاش، انت تیرے رنگ سماپا۔
 ساڈا لہنا دینا مکا دے پر تھی آکاش، گگن گگننتران پنڈھ مکایا۔ تیرے چرن کول بھکھاری ہوئے داسن داس، سیوک ساچی سیوکمایا۔ ٹوں پُرکھ اکالا

دین دِیالا اک ابناش، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اکھ اگوچر اگم اتھا اپنی دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے در دے ہوئے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں لیکھے لیکھے لالے ساڈے انگ انگ دے، انگیکار آپ ہو جائیا۔ آتما نال بھگتاں کایا چولی رنگ دے، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ نام مہانا اکو ونجھ دے، شوہ ساگراں پار کرائیا۔ تیرے پیار وچ سارے ہوئے لنگھدے، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سکھ دینے سنگرؤ اند دے، اندر والا گو بند گیا درڑائیا۔ لیکھے دیکھئے تیرے سچ سنگھاسن پلنگ دے، جس دی باڈی بنت نہ کوئے بنا ئیا۔ ساڈے تت رہن نہ تت پنچ دے، پنچم دامیلا اپنے وچ لینا ملا ئیا۔ ساڈے جھگڑے میٹ دے رنج دے، وچھوڑے وچ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساچا دے دے نام اُدھار، اُدرا دلیکھا دے مُکائیا۔ منگن آئے تیرا دوار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ تُوں آد جگادی ایکتکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ شاہ سلطانا بھوپ سکدار، شہنشاہ شاہ نور الاہیا۔ تیرے اتوٹ اتھ بھرے بھنڈار، کھٹ کدے نہ جائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، سچ سچ نال سمجھائیا۔ جے آتما تیرا نور اُجیار، انت تیرے وچ سما ئیا۔ اسیں اوسے دے متر پیار، ناتا دین دُنی جڑائیا۔ تُوں بھگت وچھل گردھار، مہربان محبان بیڈوبی خیر یا اللہ اک اکھوائیا۔ تیرے چرن کول بنا سیس جگدیش نمسکار، نمو نمو کہہ کے سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دین گواہیا۔ اسیں تت وچارے تیرے در کریئے پکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ تُوں بخشنہار سدا کرتار، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ سانوں بخش دے سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی سچ دے وڈیا ئیا۔ تھر گھر بہہ کے تیرا نور جوت کریئے دیدار، نور نورانے تیرا درشن پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا ساڈا لہنا دینا قرض دے اتار، مقروض ساڈا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں جائیے کھنڈ سچ، آتما نال مل کے وچ ددھائیا۔ کی ہویا جے ساڈا مائی بھانڈا کچ، ہڈ ماس ناڑی رنگ رنگائیا۔ ساڈا لوں لوں تیرے پیار وچ گیا رنج، رچنا اپنی دے وکھائیا۔ اسیں دین دُنی تون گئے پنچ، بچپن تیری جھولی پائیا۔ جگت اگن نہ جائیے مچ، ترے گن تت نہ لاگے رائیا۔ ساڈی جگت نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرے لے بنا ئیا۔

تُوں سوامی پر میثور پت، پاربرہم اگم اتھاہیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر لے وت، بے وطنناں اپنے وطن لینا پہنچانیا۔ اسیں ستھر بیٹھے گھت، یارڑے تیری تیج ہنڈھانیا۔ ساڈے سگل وسورے جان لٹھ، درشن دینا چائیں چانیا۔ تُوں اگم اتھاہ پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا اک اکھوانیا۔ ساڈا لہنا دینا دے دے ہتھو ہتھ، دو جہان نرگن سرگن ادھار نہ کوئے جنانیا۔ تیرے چرن کول سرنائی سوامی رہے ڈھٹھ، نو نو سیس جھکانیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ لیکھے لالے کایا ماٹی مٹ، مٹکی نام رس بھرانیا۔ تڈھ بن اور دا دے کوئے کنارہ تٹ، تیرتھ اٹھسٹھ روون مارن دھاہیا۔ گنگا گوداوری جمنائستی کھیڑا ہویا بھٹھ، بھٹھیالا کھجگ اگنی نال تپانیا۔ انت کنت بھگونت تیرے چرن دوارے کیتا اکھٹ، اک اکلے تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیج سوامی انترجامی گھٹ نواسی اپنا رنگ رنگانیا۔ تیج ت کھن پر بھ تیری منزل تکیئے اگم، اگڑے دینی مان وڈیانیا۔ ساڈا لیکھے لا لے ماٹی چم، چم درشتی دے بدلانیا۔ اسیں تیری دھار برہم، پاربرہم ویکھنا چائیں چانیا۔ ساڈا اُجل کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈے اندر رہے نہ بھرم، بھانڈا بھرم دینا بھٹانیا۔ لوک مات پھر نہ لینے جرم، جنم جنم دا لیکھا دینا چکانیا۔ تُوں کرنی دا کرتا سب کچھ کرن، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیانیا۔ ساڈا لہنا دینا میٹ دے ورن برن، ذات ذاتی نظر کوئے نہ آنیا۔ پُرکھ اکالے سچھنڈ تیری اکو ہووے سرن، سرنگت اکو اکھوانیا۔ تُوں آد جگادی تارن ترن، تارنہار دینی مان وڈیانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم دھار بھگت سہیلے تیرا ڈھولا پڑھن، دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک تیری منزل حقیقی چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ در دوار اینکار پروردگار سانجھے یار تیرے کھرن، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار مقامے حق تیرا نور نظری آنیا۔ تیج ت کھن پر بھ ساڈی انت کنت پکار، بھگون بھگونت تیرے چرن رکھانیا۔ لہنا دینا لیکھا کرنا سویکار، صاحب سلطان نوجوان دینی مان وڈیانیا۔ در ٹھانڈے درویش ہو کے ہوئے بھکھار، بھچھیا بھکھکاں دینی پانیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے نور دا ہووے دیدار، دین دیال در تیرے درشن پانیا۔ تیج ت کھن پر بھ ساڈی تیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ اٹکانیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے میت مرار، متر پیارا اینکارا اکو اک بنانیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوون بھگوان شاہو بھوپ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ
اوٹ تکائیا۔

* ۱۳ اسو شہنشاہی سمت دس رات نوون پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر اودھم سنگھ، گلزار سنگھ، بلونت سنگھ، مختیار سنگھ، دھرم پیر جلالاباد، فوجا سنگھ،
بھجن سنگھ، مہندر سنگھ، شنگارہ سنگھ، سُچا سنگھ، ترسیم سنگھ بھلائی پُر، مہندر سنگھ لاٹ، تيجا سنگھ،
رچھپال سنگھ سٹھیالا، گرچرن سنگھ، دربارا سنگھ پھیرومان *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈی سُن فریاد، پُرکھ اکالے دین دیا لے مہربان محبوب اپنی نظر اٹھائیا۔ آد پُرکھ اپر میر سوامی ست سچ دی دے دے داد،
وست اموک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا سُنئیے ناد، انحد نادی دُھن دینی اُپجائیا۔ تیرا کھیل تکیئے وِچ برہم برہما، برہمانڈ دا پردہ دینا
اٹھائیا۔ جگ چوکڑی ساڈا لیکھا تک لے آد دا آد، جگ جگاد تیری سیو کمائیا۔ رسنا جہوا تیرا نام کلمہ لئیے ارادھ، رادھا کرشن ساڈی دئے گواہیا۔ نرگن
دھار تیرے وِچ ہوئیے وساد، بسمل ہو کے تیری اوٹ تکائیا۔ توون مالک خالق اِکو واحد، محبوب تیری بے پرواہیا۔ نام ندھانا دے بودھ اگادھ، بُدھی
توون پرے دے سمجھائیا۔ ہر ہر دے اندر تیری ہووے یاد، یادو دا لہنا دینا لیکھا ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر
دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی پوتر کر بُدھ، بُدھ دی آسا ویکھ وکھائیا۔ انتشکرن ہووے شُدھ، ہر ہر دے دینی مان وڈیائیا۔ تیرے
پیار دی اُپجے سُدھ، سُدی ودی دا لیکھا دینا مٹائیا۔ پنچ وکار کرے نہ یُدھ، من مت جگت نہ کوئے ہلاکائیا۔ تیرا دوارا ایکنکارا جاوے سُجھ، بھيو اُبھیدا دینا
اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بھاگ لگاونا کایا بُت، بُتخانے وجدی رہی ودھائیا۔ سچ سوامی انترجامی ساڈی سُنھنجی کر دے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔
جے آتما تیرا سُت، دُلا رے پنچ تت لئے بنائیا۔ توون اٹھا کر سوامی پار برہم اچت، پت پر میشور اگم اتھاپیا۔ آون جاون پتت پاون ساڈا میٹ دے دُکھ،

دینن ہو کے در تیرے اکھ جگایا۔ سچھنڈ دوار اینکار دینا سکھ، سکھ ساگراں وچ سمایا۔ جننی پھیر آؤنا پئے نہ کھ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ کھج انت
سری بھگونت جن بھگتاں اپنی گودی چک، چار کٹ ویکھنا تھاواں تھانیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار در ٹھانڈے رہے جھک، نو نو سیس جگدیش جھکایا۔
توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گایئے تک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اپنا دینا اُچ، درگاہ ساچی سچ
سہانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے ول کر نگاہ، بن نیناں نین اٹھایا۔ اسیں بھئیئے تیری درگاہ، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ اینکارے بن ملاح، بیڑا اپنے
کندھ اُپر اٹھایا۔ سنگر شبد ہووے گواہ، شہادت اِکو وار بھگتایا۔ تیرا ڈھر دا دسے راہ، رہبر اِکو دینا دکھایا۔ توں آد جگاد پتا ماں، پُرکھ اکال تیری
وڈیایا۔ جن بھگت کہن اسیں نہ سور کھادانہ گاں، پشو پنچھیاں کھل نہ کوئے لہایا۔ سچھنڈ دوار بخش دے اپنا گراں، تھر گھر وجدی رہی ودھایا۔ سدا
سد تیرا گایئے ناں، ناواں نرنکار دینا درڑایا۔ بنا ہتھاں توں پھڑ لے بانہ، پاربرہم پر بھ اپنے رنگ رنگایا۔ ڈھر دی دھار دینی سرنا، سرنگت اِک
سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ پنچ تت کہن پر بھ کھول دے اپنا بھیت، بھید ابھید جنایا۔
سوامی ہو کے وسنا نیتن نیت، نچ نیز لوچن نین کر رُشنایا۔ توں میرا میں تیرا دس دے ہیت، ہنکاری ہو کے کھوج کھوجایا۔ ساڈی رُت بسنتی کر دے
چیت، چیتن سرتی آپ جگایا۔ کوڑی کرپا کایا ماٹی اندر کر دے کھیت، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، در تیرے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا در دروازہ جائے کھل، بھیت پر دہ رہے نہ رانیا۔ بھاگ لگا دے اپنی کُل، کُل مالک دیا کمایا۔ جے
تیرے پیارے تیرا پیار گئے بھل، اُبھل دینی مان وڈیایا۔ جن بھگتاں ہر دے وس بلاؤنے پین کدے نہ بل، رسنارس نہ کوئے وڈیایا۔ سچ پریتی تیری
جان کھل، گھولی گھول آپا آپ کرایا۔ نام ندھان سری بھگوان دے انمل، انملری دات ورتایا۔ توں مالک خالق آد جگادی صلح کُل، ست سوامی
انترجامی نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ورتاے اپنی دیا کمایا۔ پنچ تت کہن پر بھ دے دے وست اگئی،
اگترے دیا کمایا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چئی، چم درشی دے بدلایا۔ جنم جنم دی پوری کر دے کمی، وست اتوٹ اتٹ جھولی پانیا۔ ساچی دھار بخش

دے نوں، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم بیج سہاؤنی سویں، شکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ تخت نواسی گرہ مندر اپنے بہویں، سچ دوار ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا اک اپنا کہویں، کہہ کہہ سمجھائیا۔ تُوں پت پر میثور اوتار چوھی، چومبیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا روپداس چمارا روی، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ اُس دا لہنا دینا اتتم دوں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ سوہلا ڈھولاگیت انوکھا گوں، شبدی شبد پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر بھيو ا بھید گھلائی۔ پنچ تت کہن پر بھ تیری منزل تکیئے حدود، مقامے حق دھیان لگائیا۔ تیرا عالیشان عروج، عرش فرش دا پندھ دینا مکائیا۔ تیری منزل اک مقصود، مہربان دینی درسائیا۔ در دروازہ جائے بو جھ، سو جھ سو جھ وچوں سمجھائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو حضرتاں گایا ہزارا درود، دروہی تیرا نام خدائیا۔ تُوں ٹھا کر سوامی آد جگادی سد موجود، مفسلاں دینی مان وڈیائیا۔ اسیں پنچ تت جگت وچارے قلبوت، پنچ بھوتک روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ دے دے دست انملی، انمل آپ ورتائیا۔ بھاگ لگا دے کایا کلی، کل مالک ہونا آپ سہائیا۔ تیرا نام چنپا پئے نہ بھگتاں بلیں، شبد انادی دھن کر شنوائیا۔ تیری بھلو اڑی ویکھئے بھلی، پت ٹہنی دینی مہکائیا۔ تیری امرت دھار آد جگاد کدے نہ ڈلھی، بن رسنا رس دینا چکھائیا۔ تیرے چرن کول مستک لگے دھولی، دھوڑ ٹکے خاک رمائیا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے جو اشارہ کیتا عیسیٰ چڑھدیاں سولی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ جگ بدلنا تیرا کھیل معمولی، لہنا دینا سب دا لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیرا دھرم دھار اصولی، اصل دے مالک وصل حق دینا جنائیا۔

* ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر سکھ دیو راج پریتم سنگھ جاگیر کور کرم سنگھ پیار کور گرچن سنگھ سردارا سنگھ گرگھ سنگھ پورن سنگھ

ناظر سنگھ تارا سنگھ سورن سنگھ پریتم سنگھ درشن سنگھ سادھو سنگھ کرنیل سنگھ بیر کور گیزا سنگھ منگل سنگھ جندر سنگھ

پریتم سنگھ ہری سنگھ ہر دیپ سنگھ دیال سنگھ کندن سنگھ ایشر کور کلا، کشمیر کور تخت چک،

تصویر کور سرجا، کرم سنگھ بھلائی پُر، سورن سنگھ فتح باد *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اکھ تیرے ہتھ وڈیاں۔ آد جگاد جگ چو کڑی چلاؤن والے رتھ، رتھ رتھو ہی اگم اتھاہ تیری بے پرواہیا۔ ست سروپ شاہو بھوپ ساڈا تن وجود تیرے ستر گیا لٹھ، یارڑے سچ لینی ہنڈھایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا مکا دے ہتھو ہتھ، آگے اُدھار نہ کوئے جناں۔ تیرے چرن دوار زرگن دھار ٹیکئے متھ، سرگن ہو کے سپس نواں۔ ساڈا سگل وسورا جائے لٹھ، وکھ اندر رہن نہ پانیا۔ نت نوت تیرا گوئے گتھ، رسنا جہوا ڈھولے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرناں۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے پُرکھ اکال انگرے، اکھ اگوچر تیری سرناں۔ ساڈے لیکھے لالے کایا ماٹی چمڑے، چم درشی دینی گوانیا۔ ساڈی قیمت رہے نہ پیسے دھیلے ٹکے دمڑے، دامنگیر دینی مان وڈیاں۔ زرویر پُرکھ اپنے چک لے کندھڑے، پھر باہوں لے اٹھایا۔ جگ نیت رہین رہیے نہ اندھڑے، نچ نیت لوچن نین دینا کھلایا۔ تیرے گیت گوہند گوئے چنگڑے، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ ساڈے حال ہون نہ مندڑے، چوراسی وچ نہ کوئے بھوانیا۔ سانوں دھام وکھا دے ٹھنڈڑے، تھر گھر درگاہ ساچی پڑا آپ اٹھایا۔ ایکنکار زرنکار لاؤنا اپنے انگرے، انگیکار اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمانیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا گھر مندر تیکئے اک، ایکنکار دینا درساں۔ درگاہ ساچی جائے ٹک، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمانیا۔ پر م پُرکھ پر میثور درشن کریئے نت، زرگن زرویر نظری آں۔ ساڈی ٹھگوری میٹ دے چت، چیتن سرتی آپ کراں۔ سرتی شبد کراوے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھانیا۔ بند کواڑی کھول دے بھت، در دروازہ غریب نوازا آپ کھلایا۔ وقت سہنجا کر دے تھت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگانیا۔ کایا ماٹی

تن وجود امرت رس نال سنج، سنج ہری کیاری آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیا یا۔ پنچ
تت کہن پر بھہ اسیں بھگت نمانے جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ نکایا۔ کلج کوڑی کرپا بھجھا دے اگ، امرت میگھ نام برسایا۔ درس دکھا دے اُپر
شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوڑی کرپا میٹ دے حد، حدود اپنی اک سمجھایا۔ تیرے نام ندھان دا سنیئے ند، انحد نادی ناد کرے شنوایا۔ کرپا کر
سورے سر بگ، ہر کرتے دھر در گاہیا۔ زرگن دھار ہو کے جن بھگت سہیلے گر چیلے آپ لہ، نو ست کھوجنا چائیں چانیا۔ شبدی دھار بناؤنا سبب، میل
ملاؤنا تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی سچھنڈ دوار ایکنکار سد، صدقے واری گھول گھمایا۔ تت کہن پر بھہ آتما نالوں ہوئے جگت الگ، سچھنڈ مل
کے دوہاں وجے ودھایا۔ اسیں ہوئے گد گد، خوشیاں وچ تیرے ڈھولے گایا۔ ٹھاکر سوامی انتر جامی اکو دینا پد، در اکو اک سہایا۔ جے زرگن دھار
آتما تیری جد، یدی پنچ تت کہن سر ساڈے ہتھ لکایا۔ اسیں توں میرا میں تیرا گاؤندے رہے چھند، سوہنگ ڈھولا چائیں چانیا۔ ساڈا خوشی کر دے
بند بند، بندنا وچ سیس جھکایا۔ اسیں تیرے پیار دامانیے اک اند، اند اند وچوں درسایا۔ سچ دوار دے بنا دے دھر دے چند، چاند نے اپنا نور نال
رکھایا۔ اسیں غریب نمانے تت پنچ، پنچم مل کے دیئے ڈھایا۔ تیرے ویراگ اندر نیتز وہایئے انجھ، ہنہجو آں ہار بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر وجدی رہے ودھایا۔ پنچ تت کہن پر بھہ سانوں دکھا دے سچ گھرانہ، گرہ مندر اک دکھایا۔ جتھے تیرا دیک جوت
نور نورانہ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ بن رسنا توں شبد ترانہ، ثریا توں باہر پڑھایا۔ بنا مد توں تیرا دے سے میخانہ، سچ سرور دینا چڑھایا۔ بنا تت وجود توں
نظری آویں راما، کاہنا اپنا کھیل کھلایا۔ کرپا کرنی سچ اِماما، عملوں تو رہت نور الاہیا۔ توں آد جگادی جانی جانا، جانہار اک اکھوایا۔ بن سجدیاں توں
کراں سلاما، نو نو سیس جھکایا۔ کرپا کریں مہربانا، مہر مہر نظر اُٹھایا۔ پنچ تت کہن اسیں شرع دے رہیئے نہ انت غلاما، بندھن جگت نہ کوئے بندھایا۔
توں میرا میں تیرا گایئے گانا، آتم پر ماتم تیری صفت صلاحیا۔ توں انت کنت بھگونت ہونا نگاہانا، بن نیناں نین اُٹھایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا تیرے نال
پُرانا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا یا۔ پنچ تت کہن پر بھہ تیرے گرہ

مندرجائے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ ساڈی پوری کر دے اس، آسا تیرے نال ملائیا۔ مارگ اپنا اگمّ دس، دہ دشتا توں باہر پڑھائیا۔ تیر انیلا مار کس، قسم کھا کے سیس نوایا۔ اسیں دین دُنی وچوں کرے بس، اگے سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ در تیرے جائے نس، سچھنڈ بھجیئے چائیں چائیا۔ بن رسنا جہوا ڈھولا گایئے جس، صفتی صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنے پیار دادے دے رس، رستہ اکو اک جنائیا۔ جتھے نہ کوئی رو ہووے نہ سس، سوریہ چند لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا جگت دین دُنی پور کرائیا۔

* ۱۴ اسوشہنشاہی سمت دس پنڈ کنگ ضلع امرتسر، نرین سنگھ گرنام سنگھ کنگ کندن سنگھ مال چک،

سوہن سنگھ مال چک، مہندر سنگھ سورن سنگھ باٹھ *

پنج تت کہن پر بھ ساڈیاں مُشکلاں کر دے حل، حالت جہالت ویکھ خلق خدائیا۔ لہنا دینا جھولی پا دے جو باون اشارہ کیتا بل، بھو ابھید اچھل اچھید اپنا آپ درڑائیا۔ سچ سوامی انترجامی تیرے دوارے آئے چل، نہچل دھام دھر دے رام دینی سرنائیا۔ تیرا کھیل ویکھیے جل تھل، مہینل تیرا دھیان لگائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا ساڈے کایا مندر اندر گھل، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تیرا وچھوڑا ہوئے گھڑی نہ پل، پلاکاں دے اوہلے نظری آؤنا دھر دے ماہیا۔ جھگڑا میٹنا اندروں کجک کل، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جے آتما تیرے نال جائے رل، پنجاں تتاں اپنی دھار وچ ملائیا۔ ساڈے انتر نر نر دُنی دویتی میٹنا سل، صاحب سلطان مہربان اپنی دیا کمائیا۔ ماؤ ذاتی لاؤنا دھرم دا پھل، پھل بھل پت تھنی آپ مہکائیا۔ پنج وکار اندروں میٹ دے سل، دلدریاں دلدر دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، وست سچ نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا جگت وچھوڑا کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دوار دا کھول ہٹ، نام ندھانا دے ورتائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹ، نو نو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو ست سچ تیرا پیار لئے رٹ، رٹا اور

نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیتڑ دینی مان وڈیائیا۔ دُئی دویتی شرعتی اندروں کڈھ دے وٹ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سچ دوار
 ایکنکار تیرا ہووے تٹ، کنارہ اکو اک وکھائیا۔ پنا وائنا سرتی شبدی دھار آوے نٹھ، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ لیکھارہے نہ اٹھسٹھ، سر سرور چرن دھوڑ
 دینا نہائیا۔ سرن سرنائی تیری جاییے ڈھسٹھ، بن دھوڑی دھوڑی خاک رمائیا۔ جگت وائنا کوڑی کریا کردے بھسٹھ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ کایا مندر اندر
 نرگن نرور من منسا بھوا دے لٹھ، گیڑا کرم کانڈ چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داگرہ اک و سائیا۔ پنچ تت کہن
 پر بھ ساڈے اندروں کٹ دے میل، دُرمت تن وجود رہے نہ رائیا۔ نو دوارے رہی پھیل، دوس رین اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں دھار پہلوں کر
 لے ویہل، پہلی اپنی گنڈھ پوائیا۔ جگت جہان وچ ہر جن کوئی نہ ہووے فیل، فیصلہ حق سنائیا۔ آتما جے میلیا اپنا میل، اپ تیج وائے پر تھی آکاش
 پنجاں تتاں دینی مان وڈیائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی رائے دھرم دی کٹ جیل، لیکھا پتر گپت نہ کوئے وکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا ویکھئے اچرن
 کھیل، خلق دے خالق دینا وکھائیا۔ تُوں نرگن سرگن سدا سہائی سکھا سہیل، ساجن میت تیری وڈیائیا۔ بھو چکا دے گرو گر چیل، چیلگر آپ
 در سائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پُرکھ سمر تھ، در تیرے الکھ جگائیا۔ سگل
 وسورے ساڈے جان لٹھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ نام ندھان دے دے وٹھ، دست امولک آپ ورتائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو کیتا قول رام بیٹے
 دسر تھ، سینتاست ستواد درڑائیا۔ لہنارہے نہ دھار جگت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ نال رلائیا۔ تیری سرن سرنائی ہوئے اکٹھ، سچ
 دوار دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ جگت وچھوڑا میٹ دے ڈکھ،
 در دیاں درد وندائیا۔ مایا ممتا ترسنا رہے نہ بھکھ، لالچ لوبھ نہ کوئے ہکائیا۔ جننی پینا پئے نہ گکھ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ اٹا لٹکئیے پھیر نہ رخ، مہر نظر
 نال ترائیا۔ جے آتما تیرا ست، پر ماتم جوت نور رُشنائیا۔ ساڈی سہنجنی کر دے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کی ہویا جے پنچ تت کایا بن گئے بُت، بُت
 خانہ روپ در سائیا۔ تُوں پاربرہم ابناشی اچت، دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اتم سانوں دین دُئی وچوں چک، سکھنڈ دوار دے سرنائیا۔

ادھوائے کدے نہ جائیے رُک، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ ساڈی رسنا جہوا بٹی دند پڑھدی رہی تُوں میرا میں تیرا ٹک، سوہلا ڈھولا گایا چائیا۔ انت
 کنت بھگونت جن بھگتاں دھار دھار پُچھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ سچ ملے سرنائیا۔ پنچ
 تت کہن پر بھ ساڈا میٹ دے چنتا روگ، غمی غم خوار دے چکائیا۔ رہے ہرکھ نہ سوگ، مہریان مہر نظر نال ترائیا۔ چرن پریتی بخش دے یوگ،
 جوگیشراں باہر پڑھائیا۔ جے آتما تیری مانے مَوَج، تتاں رنگ رنگائیا۔ اپنا بھو کھولنا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ساڈا جگت وکار لینا سودھ، سُدی
 ودی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ تُوں داتا سور پیر یودھن یودھ، بلدھاری اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ چرن سرن
 بخش سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ کرپا کرنی آپ، اپنی دیا کمائیا۔ ساڈا جنم کرم دامیٹ سنتپ، دین دیاں درد دکھ نہ لاگے رائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری
 رات، ساچا چند کر رُشنائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں بخش نات، ناتا بدھاتا لینا جڑائیا۔ تُوں سوامی انترجامی کملاپات، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ جے آتما
 تیری ذات، پنجاں تتاں نال دینی وڈیائیا۔ اسیں در دوارے تیرے کرئیے ارداس، میننتی بن سیس جگدیش جھکائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ
 ساہ تیرا نام دھیائیا۔ ساڈا جھگڑا مُکا دے پر تھی آکاس، گگن گگننتراں پنڈھ مکائیا۔ اسیں چاہندے تیری جوت دا نور ہووے پرکاش، انت جوت جوت
 وچ ملائیا۔ چوراسی والا کٹ دے پھاس، تتوت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں جن بھگتاں تن پوری کر دے آس، نراسا رہن کوئے
 نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سانوں تیرے وچ و شواس، وشیاں توں باہر لہنا دینا دینا مکائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ نال شکر گیلش، کلا دھاری اپنی کل دینی دکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان پنچ تت کہن سدا سدا سد
 وسیئے تیرے چرن کول پاس، پاسا دین دُنی وچوں لینا بدلایا۔

* ۱۵ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر مستانگہ دارا سنگھ کرنیل سنگھ مکھن سنگھ نورنگباد کرنیل کور شفی پُر،

عجیب کور باٹھ، آتما سنگھ پٹی، ہر بنس کور باٹھ *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے کنت کتھولی، کرتا پُرکھ ہرکھ سوگ توں باہر تیری سرناہیا۔ بھگت ادھارنا تیرا کھیل معمولی، مہربان مہبان سری بھگوان تیری وڈ وڈیاہیا۔ دروہی کلجگ انت کسے نال کریں نہ بے اصولی، اصل دے مالک وصل دینا یار نور الاہیا۔ پریم دی دھار پر م پُرکھ کدے نہ بھولی، ہرجن بھلیاں مارگ لینا پائیا۔ سچ سوامی انترجامی چرن دھوڑ دی پاویں دھولی، بن خاک ٹکے دینے رامایا۔ تیری بھلو اڑی دو جہان سری بھگوان ہووے پھولی، بھگت بھگونت اپنے رنگ لینا رنگایا۔ تیرا جاپ جیپا جائے بنا ہوٹھاں بلیں، بن رسنا رس دینا چکھایا۔ پاربرہم پت پر میثور بھاگ لگاؤنا کایا کئی، کعبہ دو دوآبہ اگو گھر سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں بخش دے سچ ٹکانا، درگاہ سچ سچ درساہیا۔ توں آد جگاد سدا مہربانا، مہبان بیدو اک اکھوایا۔ جے آتما نال تیرا یارانہ، وچھڑیاں کلجگ انت ملاہیا۔ کیوں اپ پنج وائے پر تھی آکاش سمجھیں بیگانہ، در ٹھانڈے دینی مان وڈیاہیا۔ اسیں سرگن دھار تیرے چرن کول کرینے دھیانا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رامایا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اگم اتھایا۔ وست امولک دے دے دانا، دیاوان دینی ورتایا۔ توں گہر گبھیر گن ندھانا، گنونت کنت بھگونت اک اکھوایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا مکا دے دو جہانا، آون جاون پتت پاؤن رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں منزل دے دے حق حقیقی، حقیقت دے مالک دیا کمایا۔ توں واحد لاشریکی، نور نورانہ نور الاہیا۔ تیرے وچ اگم توفیقی، تیرے در منگ منگایا۔ ساڈی پچھلی آجیو جگ چوکڑی بیٹی، چوڑاسی وچ بھجے واہو داہیا۔ کلجگ انت سچ دی تیری پتی پریتی، پریتم دیا دینی کمایا۔ اپنے رنگ رنگاؤنا جن بھگت سہیلا ہست کیٹی، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دارنگ چڑھاؤنا میٹھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ درگاہ دھار دس اندیٹھی، بن اکھاں آپ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں ملا لے دھار اپنی

جوتی، جوتی جاتے دیا کمائیا۔ ساڈی آشار ہے نہ روتی، جگت نینا نیر نہ کوئے وہائیا۔ جے آتما پر ماتا تیری دھار گوتی، نرگن نرگن ویکھ دکھائیا۔ اسیں وی
 جنم بھوگے پچھے کوٹن کوٹی، تیرے آگے واسطہ کدے نہ پائیا۔ پنچ تت کہن جے ساڈی واشنا کھوٹی، کھرے سنگر لے بنائیا۔ ساڈی منزل تک لے چڑھ کے
 اپنی چوٹی، چوٹ پریم والی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک در سائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اُتے کر
 دے ترس، رحمت حق حق کمائیا۔ امرت میگھ اگتا برس، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ دین دُنی میٹ دے حرص، ہو س کوڑ رہن نہ پائیا۔ جوتی جاتے
 دے دے درس، بن نیز لوچن نظری آئیا۔ ساڈا سہنجنا ویکھ لے برس، نو نو چار پچھوں ملے وڈیائیا۔ نہ سوگ رہے نہ حرص، چنتا غم دینا گوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا انت نہیں رہنا سریر، تن وجود نہ نظری
 آئیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ گھر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ نگاہ مار لے بے نظیر، بن نینا نین تکائیا۔ تیرے چرن کولاں بھیٹ کرے اپنی ضمیر، آشا
 اور نہ کوئے رکھائیا۔ امرت دھار پیا دے سیر، سوئی سرت لے اٹھائیا۔ سو لہنا دینا پورا کردے جو آسا رکھ کر کے گیا کبیر، قبراں توں باہر درڑائیا۔
 شرع داکٹ جگت زنجیر، چھری رہے نہ جگت قصائیا۔ تیرے کلمے دی اکو پڑھئے تکبیر، تدبیر اپنی نال سمجھائیا۔ جھگڑا نک جائے شاہ حقیر، فقیر درویش
 تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیری درگاہ جائے بھج،
 بھجن بندگی تیری جھولی پائیا۔ بنا کعبیوں ساڈا لیکھے لالے جج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے جائے سچ، سبجنا ساڈی آشا پور کرائیا۔ ساڈا پڑدا انتم
 لہنا کج، بھگتاں تت دین دُھائیا۔ لوک پر لوک رکھنی لج، لاجاؤنت تیری سرنائیا۔ نگاہ مار لے وچ جگ، جاگرت جوت اکھ کھلائیا۔ درشن دینا پر شاہ رگ،
 شہنشاہ اپنا پڑدا لاہیا۔ تُوں نور الہی رب، یامین تیری وڈیائیا۔ ساڈی دین دُنی مُکاؤنی حد، حدود اپنی دینی دکھائیا۔ دُھر دے حکم نال لینا سد، صدقے
 واری گھول گھمائیا۔ پنچ تت کہن پُرکھ اکالے دین دیا لے انتم کریں مول نہ اڈ، وکھرا گرہ نہ کوئے دکھائیا۔ بھگتن آتما نالوں سانوں پچھے نہ جائیں چھڈ،

وچھوڑا جگت رہے نہ رانیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا ماس ناڑی ہڈ، رکت بوند تیرے چرناں وچ ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے سچ دوار ایکنکار جاییے سچ، ساجن میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی دینی مان وڈیائیا۔

* ۱۶ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ پنڈوری گولا ترپت سنگھ سوہن سنگھ سنتا سنگھ سورن سنگھ کرتار کور ترنتارن،

دلپ سنگھ دیال سنگھ سنت کور ترنتارن، سنتا سنگھ سرکھ سنگھ بگے *

پنج تت کہن پر بھ آد جگادی شاہ سلطانی، شہنشاہ بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربان محبوب محبت وچ کر مہربانی، مہر نظر بے نظیر اٹھائیا۔ پرم پڑکھ پر ماتم نرگن تک ساڈی قربانی، سرگن ہو کے منگ منگائیا۔ جے آد جگاد جگ چوکڑی آتما تیری نور نورانی، جوتی جاتے نظری آتیا۔ اسیں پنج تت تیری جگت والی نشانی، نشانہ دین دنی پرگٹائیا۔ پرم پڑکھ پر ماتم انت بھگتاں گرہ کھاویں مہمانی، در در اپنا کھیل کھلائیا۔ ساڈی اک میننتی مانیں، منسا تیرے چرن ٹکانیا۔ ٹوں مالک خالق پروردگار اک رُوحانی، رُوح بت تیری وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈی آشتا تک پُرانی، پنے پنے سپس نوایا۔ ساڈا لیکھ بنا دے مستک وچ پیشانی، پیشین گوئیاں پچھلیاں نال ملائیا۔ تیرے چرن کول اکو ہووے دھیانی، دو جاشٹ نہ کوئے منایا۔ بے شک تن سریر اتم ہونا فانی، تن وجود رہن نہ پائیا۔ تیرے نام کلمے دی ساڈی ہووے قربانی، شہادت عبادت والی بھگتائیا۔ سانوں منزل دینی اسمانی، برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائیا۔ تیری جوت نور ساڈی جو بن والی ہووے جوانی، جوتی جاتے تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا مندر تکیئے مہلا، محبوب اُچ عروج دینا دکھائیا۔ جتھے ایکنکار نرکار وسے آپ اِکلا، دوسر نظر کوئے نہ آتیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے جلا تھلا، مہیئل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ گھڑی پلا، سدا سد تیرا درشن پائیا۔ جے بھگتاں آتما تیرے وچ رلا، پنچم دے مان وڈیائیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش در دوار تیرے ہووے کھلا، خالق خلق دینی مان وڈیائیا۔ ٹوں نور الہی عالمین اللہ، دوسر نظر کوئے نہ

آیاء۔ اسیں ویکھنا چاہندے تیرا محل اٹلا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در ٹھانڈے سو بھاپایا۔ شبدي دھار اینکار پھڑا دے پلا، بن دست دست اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرایا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا ویکھئے گرہ مندر، بن بھومکالے وڈیایا۔ جتھے پرکاش نہیں سور یہ چندر، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیایا۔ اکو نور نورانہ شاہ سلطانا تیرا ہووے اندر، چھپر چھن سری بھگون سو بھاکوئے نہ پایا۔ بھاگ لگا دے اندھیری ڈوگھی کندر، کایا پڑدا آپ چکایا۔ گھر سوامی ٹھا کر توڑ دے چندر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ منوآ دہ دہ اٹھ نہ دھاپے بندر، نسا من نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر داسنگ آپ بنایا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا دوارا تکیئے بنک، بنک دوارا دینی وڈیایا۔ جھگڑا رہے نہ راو رنگ، اوچ نیچ نہ کوئے رکھایا۔ جو اشارہ دے کے گیا جنک، شبد سندی سے وچ درڑایا۔ کلجگ انتم لیکھا ویکھے واسی پری گھنک، گھنیا اگم اتھاہیا۔ زرگن دھار جوتی لاوے تنک، اشارہ شبد گرو سمجھایا۔ آتم پر ماتم دے مت، منتر نام درڑایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بنکے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ سب دا لیکھا جانے انت، انتشکرن ویکھ وکھایا۔ جس دی مہا جگ جگ اگنت، گنتی گن نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ کھیلے کھیل وچ جیو جنت، زرگن دھار کرنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا دیس سہاوا لئیے ویکھ، بن لوچن نین نین اٹھایا۔ جتھے نہ کوئی رنگ روپ رکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو ڈگمگایا۔ سنگر شبد دیوے سندیش، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ اکو شاہو بھوپ شہنشاہ ہوئے نر نریش، نر نرائن اکو نظری آیا۔ جوت نوت نوت زرگن سرگن دھارے بھیس، بھیکھ اولڑا اپنے ہتھ رکھایا۔ جہدیاں صفتاں کرے دو سہنسر جہوا شیش، ڈھولے سوہلے راگ درڑایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہاشو گنیش، گنپت نو نو لاگن پایا۔ تیتی کروڑ کرے آدیس، دھوڑی خاک خاک رما یا۔ گر اوتار پیغمبر بھيو گھلاون سنگھپ، شبدي ناد ناد کر شنوایا۔ تیرا نوت نوت داتکیئے لیکھ، لیکھنی دین دنی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پنج تت کہن جن بھگت در تیرے ہوئے پیش، پیشتر سب دا لہنا دینا دینا مکایا۔

* ۱۶ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ جٹا ضلع امرتسر دیدار سنگھ بھگونت سنگھ جگندر سنگھ جٹا تيجا سنگھ پورن سنگھ چٹن سنگھ زرنجن سنگھ

انوکھ سنگھ موہن سنگھ ہیرانند دلپ سنگھ سجن سنگھ رتن سنگھ کرتار سنگھ چمبل *

پنج تہ کہن پر بھ تیرے در سوالی، خالی جھولی خلق دے خالق دینی بھرائیا۔ زرنجن دھار زرنکار زراکار اسیں دست منگیئے نہ باہلی، لالچ لوبھ نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈے اندروں سیاہی میٹ دے کالی، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ دین دیاں لٹھاکر ساچے نام دی چاڑھ دے لالی، لالین اپنا رنگ رنگائیا۔ تیری نت نوت سیوا دی گھال گھالی، گھائل ہو کے دیئے سنائیا۔ پھل لگا دے ساڈی کایا ڈالی، پت ٹہنی دے مہکائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ ساڈا والی، وارث اینکار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیرے چرن کول سرنائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا میلنا گھر گرہ، در تیرے آس رکھائیا۔ ناتا رہے نہ ترے گن ترے، ترے بھون دھنی دینی مان وڈیائیا۔ دست امولک نام ندھان بخش دے شے، دست شہنشاہ اگم ورتائیا۔ تھہ بن اور دوجا کوئی نہ ہے، بے نظیر نظر کوئے نہ آئیا۔ بے شک تیری سرشتی ہووے لے، جن بھگت سنت وجدی رہے ودھائیا۔ جو چرن کول اُپر دھول تیری بہہ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن دینی مان وڈیائیا۔ زبھو اپنا بخشنا بھے، بھے بھیاک وچ ہونا سہائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو گئے کہہ، بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈی پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنی دیا کمائیا۔ توں زرنجن زرویر زراکار زرنکار، دوسر روپ نہ کوئے درسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں لے ساڈی پنج دینی سوار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اسیں مانگت تیرے در بھکھار، بھچھیا بھکھکاں دینی پائیا۔ ست سروپی شاہو بھوپی ہونا سکدار، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ تیرے شبد گرو داشبد ہووے جیکار، دو جہاناں بے جیکار کرائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر دور دراڈے کرن نمسکار، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ پنج تہ کہن تیرے بھگت سہیلے جگ جگ تیرا منگن دیدار، بن نیناں نین دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا ہونا سہانک، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ توں آد جگادی اکو نانک، خصم میرے بے پرواہیا۔ تیرا نام ندھانا سدا سکھانک، گھر گچھیر اک اکھوائیا۔

غریب نمانیاں کو جھیاں کملیاں بناؤنا لائق، من مت بُدھ دینی سمجھایا۔ تیرا بھویو ابھید جانے کوئے نہ شاید، لیکھ لکھ سکے نہ کوئے رایا۔ تُوں نُور نُورانہ پروردگار اِکو واحد، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ پروردگار سانجھے یار اپنا تک لے قول اِقراراں والا عہد، بن الف یے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تُدھ بن دُو جا نظر کوئے نہ آیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں ویکھنا نال چاؤ، خوشیاں نین اُٹھایا۔ تُوں مالک خالق بے پرواہو، پار برہم نُور الایا۔ تیرا لہنا دینا تھائیں تھائوں، دو جہاناں تکنا چائیں چانیا۔ تُوں آد جُگادی پتا ماؤں، پُرکھ اکالا اک اُکھوایا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے شبدی دھار پکڑ لے باہوں، بن ہتھاں ہتھ اُٹھایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناؤنا کاؤں، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگایا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرے ہتھ نیاؤں، عدل انصاف دینا کرایا۔ چار جگ دے لہنے دینے تیتوں کرن واہو واہو، واہگرو تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھویو ابھید آپ گھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ویکھنا انت، انتشکرن دھیان لگایا۔ تُوں صاحب سری بھگونت، بھگون اک اُکھوایا۔ تیرا ناتا لکھ چوڑا سی جو جنت، چارے کھانی رہیا سامیا۔ تیرا نام ندھان اگتا منت، منتو سب دے حل کرایا۔ تیری مہاسدا اگنت، گت کہن کچھ نہ پایا۔ تُوں بودھ اگادھا پنڈت، بُدھی توں پرے کریں پڑھایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ جن بھگتاں لیکھا رہے نہ سورگ بہشت جنت، بچھنڈ ساچے درگاہ ساچی دینی مان وڈیایا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج انڈج، اُتبیج سیج لہنا دینا مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر داسنگ آپ بنایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا بنا سگی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دھیان لگایا۔ نو سو پُرانوںے چو کڑی جگ بچھوں منگ منگی، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ آس نہ کوئے رکھایا۔ تُوں شاہو بھوپ سورا سر بنگی، ہر کرتا اک اُکھوایا۔ سانوں کرنا اپنے کار انگی، انگیکار اک اُکھوایا۔ جگ جنم دی میٹنی تنگی، دُکھ درد نہ لاگے رایا۔ تیری صفت صلاح سانوں لاگے چنگی، ڈھولے سوہلے تیرے نام گایا۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ پر کرتی پنچھی، پنچم تتاں دینی مان وڈیایا۔ ساڈا نیتز لوچن ویکھنا اکھ رہے نہ اندھی، اندھ اندھیار دینا مٹایا۔ چوڑا سی والی کٹ پھندی، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ امرت دھار بخش ٹھنڈی، اگنی تت بُجھایا۔ ساڈی پریتی نرگن دھار تیرے نال جائے گنڈھی، گنڈھنہار گوپال دیال میلا میلنا چائیں چانیا۔

جے آتما تیرا نور دُھر دا چندی، چند چاند نے تیرے وچ سمایا۔ پنج تت کہن پر بھہ کیوں سانوں سچھنڈ جان دی لائیں پابندی، پاربرہم دینا سمجھایا۔ جن بھگتاں آشا پراتن دیکھ لے لمبی، جگ چوکڑی دیکھ دکھایا۔ ہن چکنا پینا اپنی کندھی، لینا بھار اٹھایا۔ پندھ مکاؤنی دو جہاناں پندھی، برہمنڈ کھنڈ نہ کوئے اٹکایا۔ سچ دوار وساؤنا جتھے اکو ہووے انندی، اندر پڑ والا ملے گو بند دُھر دا ماہیا۔ تیری شبد گرو گرو اتار پیغمبراں نال بچھلی سندھی، لیکھا جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دھار نرگن اپنے نال گنڈھی، گنڈھنہار گوپال تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔

* ۱۷ اسوشہنشاہی سمت دس پنڈ وریاں دربارا سنگھ وریاں گرچن سنگھ ارجن سنگھ پورن سنگھ اُسا، فوجا سنگھ سرہالی، اجیت سنگھ چوہلا صاحب،

گوپال سنگھ منڈاپنڈ، درشن سنگھ درگاہ پُر، گرنام کور چوہیہلا خرد روڑ سنگھ دھن * ۹۱

پنج تت کہن پر بھہ ساڈا قبول کریں سجدہ، بن سیس جگدیش نوایا۔ تیرے در دا در درویش ہووے بردا، تن خاکی دینی مان وڈیایا۔ بھيو کھلاؤنا اگے گھر دا، جس گرہ مندر اندر وجے ودھایا۔ اکو نور ظہور نظری آئے نر ہر دا، نر ہر پڑدا دینا چکایا۔ تیرے حکم وچ منو آ ہووے ڈردا، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ ڈنڈاوت بندنا ہووے کردا، نیز نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائی۔ پنج تت کہن پر بھہ تیرے دوارے جگایا الکھ، الکھ اگوچر دینی مان وڈیایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ نالے بھنڈارے دیکھ لے سکھ، سچ سوامی وست دینی ورتایا۔ نج نیز کھولنی اکھ، نور نورانے نور دینا چکایا۔ بھيو ابھید دینا دس، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ بوند سوانتی نجھر دینا رس، نا بھی کول اٹھایا۔ تیری صفت صلاح شبدي دھار ہووے جس، انبولت راگ دینا درٹایا۔ انت کنت بھگونت ہوئے کدے نہ دکھ، گرہ مندر گھر نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ پنج تت کہن پر بھہ ساچی بخش دے ٹیک، ککے دھوڑی خاک

رمانیا۔ تُوں آد جُگادی ایکنکارا ایک، اکل کل دھاری اِک اکھوائیا۔ نِزِگن سرِگن بُدھی کر بِبیک، دُئی دویتِی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی
 تت نہ کوئے تپائیا۔ تیرا درشن لینے پیکھ، پیکھت پیکھت خوشی بنائیا۔ ساڈے جنم جنم دی بدل دے ریکھ، رکھیاں نیاں توں باہر اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک
 سوامی سَنگَر در درویش، دہ دشا ویکھنا چائیں چانیا۔ سدا سہیلا رہے ہمیش، ہم ساجن اِک اکھوائیا۔ کلج کوڑی کر یا کڈھ کلیش، قُدرت دے مالک دینی
 وڈیائیا۔ در ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشین گویاں تیرے اگے ٹکائیا۔ تُوں شاہ سُلطانا اِک نریش، نُور نُورانہ نُورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھيوَ اِجید آپ گھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں دینا اپنا مان، نمانے ہو کے منگ منگایا۔ تُوں شاہو بھوپ سُلطان،
 شہنشاہ نُورِ الاہیا۔ ویکھنہارا دو جہان، زِ میں اسماناں بھيوَ چُکایا۔ نِزِگن دھار لکھ چُوراسی کاہن، رام رچیم رحمان اِک اکھوائیا۔ آد جُگادی دیونہارا دان،
 داتے دانی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساڈی میننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیرے اگے واسطہ پائیا۔ چرن کول اُپر بخش دھیان، دھرنی دھرت دھول تیری اوٹ
 تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی اپنے رنگ رنگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تُوں سانوں دے سہارا، سہانک نانک
 دیا کمایا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت اِک اکھوائیا۔ نُورِ الاہی پروردِ گارا، سانجھیا رِگم اتھاہیا۔ شبدی ناد دے دُھکارا، انحد نادی نادِ درڑایا۔ امرت
 بخش ٹھنڈی ٹھارا، بوند سوانتی آپ ٹُکایا۔ جوتی جاتے ہو اُجیارا، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ جے آتما تیرا پیارا، پر م پُرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ پنچ تت کہن
 اسیں منگدے تیرا دوارا، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَنگَر سچ سچ تیری سرناہیا۔ پنچ تت کہن
 پر بھ چرن کول بخش دے اوٹ، اوٹک اپنی دیا کمایا۔ دُھر دے نام دی لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے دیکھ دکھایا۔ گھر پرکاش ہووے نرمل جوت،
 جوتی جاتا نظری آہیا۔ جے آتما تیری گوت، کیوں تتاں دینیں جُداہیا۔ سانوں تیرے ملن دا شوق، سچکھنڈ دوار دینا پہنچایا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ چوڈاں
 لوک، چوڈاں طبق نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرا نام گایے اِک سلوک، سوہلا دُھر دا دینا سمجھایا۔ تیری کرپا تیرے دوارے جایی پہنچ، اگے ہو نہ کوئے
 اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مالک اِک مٹایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی پاؤنی سار، سَنگَر شبد شبد سرناہیا۔ تیرے چرن

نمسکار، نو نو سپس جھکائی۔ تُوں شاہو بھوپ سِکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ ساڈا لہنا دینا نال پیغمبر گُر اوتار، اوتری تیری جگ جگ سیو کماہیا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے ہو کے مانگت بنے بھکھار، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ دیونہار داتار، داتا دانی اگم اتھاپیا۔ ساڈی پیج دے سوار، کلجگ انت سری بھگونت ہونا آپ سہایا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنچ تت مائی خاک لوک مات رہے نہ چھار، دھوڑی خاک اپنے چرن لینا بنایا۔ تیرا جوت داجوت تکیئے اجیار، نور نورانے نور دینا درسایا۔ تھر گھر واسی پُرکھ ابناشی بخشنا اپنا اک دوار، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ اسیں لوک مات آئیے نہ دوجی وار، جنم جنم نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تڈھ بن اور نہ کو، کوک کوک سنایا۔ سچ مُجبت بخش دے موہ، متا موہ مات مٹایا۔ پنچ وکار رہے نہ گروہ، تن وجود وچے ودھایا۔ تیرا حکم سندیسہ سُنئیے سو، سو پُرکھ زرنجن دینا سمجھایا۔ آتم پر ماتم دھار رہے نہ دو، ہنگ برہم پر بھ پڑا دینا چکایا۔ ننجھر اپنا امرت رس چو، بوند سوانتی آپ چکایا۔ بن نیز نیناں بخش لو، نچ لوچن اک کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر دا پڑا آپ چکایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا دیکھنا لیکھا انت، انتشکرن دھیان لگایا۔ تُوں صاحب سری بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ تیرا نام گایے منت، ہر ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیری مہاسدا اگت، الکھ لکھ سکے کوئے نہ رایا۔ ساچا لہنا دینا مُکاؤنا وچوں جیو جنت، لکھ چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے درتے ہوئے منگت، خالی جھولی دینی بھرایا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے تت پنچ، پنچ تت در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دی پاؤنی بندش، بندگی بندنا اپنے چرن کول درسایا۔

* ۱۷ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ جوڑا ضلع امرتسر مکھن سنگھ جوڑا، بلی سنگھ کیرو، دلپ سنگھ سرجن سنگھ نورپڑ،

کیشو رام سرہالی، کرمی برنالہ *

پنج تہ کہن پر بھ ساڈے دُھر دے سَیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ پاربرہم پت پر میثور نرگن دھار پھڑ لے بہیا، پروردگار سانجھے یار
اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ساڈی پار کرا دے نیا، نوکا نر نرائن اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساڈا ناتا کوڑا ٹٹیا بھیناں بھنیا، ساجن میت نہ کوئے
وڈیائیا۔ لہنا دینا لیکھا رائے دھرم ہتھ رہے نہ وہیا، پتر گپت نہ ونڈ ونڈائیا۔ آسا پوری کر دے جو سنبھ نَسنبھ سنگھار کے سندیسہ دتا دُرگا میا، ا شنبھج
جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ کرپا کر سِری بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ ساڈا
ویکھ لے انت نشانہ، نشانہ دین دُنی بدلایا۔ جگ چوکڑی تیرا بدلدا رہیا زمانہ، زِیں زماں دے مالک ہونا سہائیا۔ لیکھا پورب تک لے دُھر دے راما،
کاہن کاہنا نین اٹھائیا۔ کی محمد پیغمبراں نال تیرا اِماما، نور نورانے نور رُشنائیا۔ تُوں آد پُرکھ اپر مپر سوامی انترجاما، انتر آتم ویکھ دکھائیا۔ پنج تہ تیرا سدا
سدا غلاما، نت نوت سیس جھکایا۔ مندے رہے دین دُنی وچ بھانا، سِر سکلیا نہ کوئے اٹھائیا۔ رسنا جہوا مٹی دند تیرا گاوندے رہے گانا، ڈھولا سوہلا اک
درڑایا۔ تُوں انت سِری بھگونت ہونا آپ مہربانا، مہربان محبوب تیری اوٹ تکانیا۔ ساڈے گنونت گن نِدهانا، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ پنج تہ تہ کر
پروانہ، پر م پُرکھ اپنے گھر بخش وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کمائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا لیکھا
لے تک، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ لہنا دے دے حقیقت حق، حکم اپنا اک سنائیا۔ تیرا فرمان اکو ہووے یک، دُجی اور نہ کوئے شنوائیا۔ ساڈا پڑدا دین دُنی
وچ ڈھک، سِر اپنا ہتھ لکائیا۔ تیری سرن سرنائی اینکار گئے ڈھٹھ، نر نکار دینی وڈیائیا۔ ساڈا جھگڑا نہیں کوئی مندر مٹھ، شو دوالے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا جوت دھار تکیئے لٹ لٹ، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، جن بھگت سہیلے تکنے چائیں چانیا۔ بھاگ لگا دے
کایا ماٹی مٹ، شبد انادی دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میلا میلنا سچ سُبھایا۔ پنج تہ کہن پر بھ اسیں

تیرے بھگت دُلا رے، دُو لھا اِکو نظری آئیَا۔ بھکھیا منگیئے بنکے چرن بھکھارے، در ٹھانڈے سپس جھکائیَا۔ تُوں دیونہار نرنکارے، نر ویر تیرے ہتھ وڈیائیَا۔ یاد وِچ جُگ لنگھ گئے چارے، سَتجگ تریتا دوا پر بھجے واہو داہیا۔ انت آسا پوری کر دے دُھر دے پروردگارے، سانجھے یار تیری وڈیائیَا۔ ساڈے خالی بھر بھنڈارے، اتوٹ اٹھ نام ورتائیَا۔ جس دے اوتار پیغمبر گُر دے کے گئے اِشارے، بن سینت سینت لگائیَا۔ تیرا در سُنہنجا ایکا ایکنکارے، اکل کل دھاری نظری آئیَا۔ ساڈی بیچ دے سوارے، سوار تھ تیرے چرن لگائیَا۔ پھیر جنم ہوئے نہ دُو جی وارے، اگنی اگ نہ کوئے تپائیَا۔ اسپس پہنچئے سچکھنڈ سچے دربارے، درگاہ ساچی سو بھاپائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ آپ وکھائیَا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا ویکھئے اگم گھرانہ، درگاہ سچ سچ جنائیَا۔ جتھے اِکو ناد ہووے ترانہ، شبدی شبد شنوائیَا۔ اِکو مندر ہووے مکانا، چھپر چھن نہ کوئے سہائیَا۔ اِکو دیک جوت جگے مہانا، بن تیل باقی رُشنائیَا۔ اِکو سَنگھاسن سوہے کاہنا، کاہنا دے کاہن تیری وڈیائیَا۔ اِکو تیرا وِجے شبد داممہ، نر گن سر گن دھار در ژائیَا۔ پنچ تت کہن پر بھ جگت شرع کرے نہ کوئے غلاما، دین دُنی بندھن نہ کوئے رکھائیَا۔ ساڈا لہنا دینا میٹ تماہا، طمع لالچ نہ کوئے رکھائیَا۔ جوتی دھار تیرا سَنگ شبد اگمی جامہ، رُوپ رنگ ویکھن کوئے نہ پائیَا۔ پنچ تت کہن سانوں بخش دے اِک لگانا، ٹکے چرن دھوڑی خاک رمانیَا۔ تُوں مہربان ہونا مہربانا، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ عالمین تیری سرنائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست نام ورتائیَا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لہنا دینا دے دے مالک، خالق خلق تیری سرنائیَا۔ کلجگ انت ویکھ لے حالت، حال حال ساڈی دُہائیَا۔ چاروں گنٹ کوڑ جہالت، سچ رنگ نہ کوئے سمائیَا۔ سب نوں اندروں بھلی تیری عبادت، بانگ ازاں نہ کوئے شنوائیَا۔ تُوں محبوب سدا صحیح سلامت، شاہ پاتشاہ اِک اکھوائیَا۔ سَت سچ دی دے نیامت، رس اپنا آپ چکھائیَا۔ اسپس مورکھ مگدھ بال انجانت، بدھ ہین مات اکھوائیَا۔ تُوں کری آپ پہچانت، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیَا۔ جے آتما تیرا ساڈے وِچ امانت، انت تیرے وِچ سمائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سچ سچ رنگ رنگائیَا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں رنگدے رنگ چلوں، چو تھے جگ دُہائیَا۔ سمر تھ نہ جائیں بھول، اکھ اکھ تیری وڈیائیَا۔ بھگت اُدھارنا تیرا رُوں، یتقی نت نوت چلی آئیَا۔ تُوں مالک کنت کنٹول، ہر کرتا اِک اکھوائیَا۔

مہربان جائیں نہ بھول، ابھل دینی وڈیاںیا۔ تیرا حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاںیا۔ تیرے چرن کول سد لاؤندے رہیے دھول، دھوڑی ٹکے خاک
 رمائیا۔ تت اُدھارنا تیرا کام معمول، آتما نال بھگتاں تن دینی سرناںیا۔ رائے دھرم ساتھوں لہنا دینا نہ کرے وصول، وصل یار اپنا دینا دکھائیا۔ ساڈی
 بینتی کر قبول، کعبیاں توں پرے وتی جناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، آدجگادی کنت کنٹول، قدرت دے قادر کرتے پُرکھ پُرکھ پُرکھوتم تیری اوٹ اوڑک اک تکاںیا۔

* ۱۸ اُسو شہنشاہی سمت دس پنڈ سدھواں ضلع امرتسر منی رام سدھواں، ملکھا سنگھ سمنڈ سنگھ ماڑی میگھا، ہر بنس کور نارلا، درشن سنگھ لاکھنا،
 قابل سنگھ، جیتو باسرکے، گوپال سنگھ، پچھن سنگھ بھورے، ویرو ماڑی کمبوکے *

پنج تت کہن پر بھ جگ چو کڑیاں لنگھیاں بڑیاں، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دین دیاں ٹھا کر سوامی نت نوت تیریاں دیکھدے رہے
 گھڑیاں، پکاں دے پچھے دھیان لگائیا۔ تیرے حکم نال سڑدے رہے کھٹاں نال وچ مڑھیاں، جگت مساناں روپ وٹائیا۔ انک بار تیریاں نام بانیاں
 پڑھیاں، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ ساڈیاں دھاراں تیری منزل مول نہ چڑھیاں، درگاہ سچ نہ کوئے لگائیا۔ انت سرن سرنائی تیرے پڑیاں، پرم پُرکھ
 دینی مان وڈیاںیا۔ ساڈیاں جگت جہان والیاں توڑیں کڑیاں، شرع زنجیر نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 دُھر مالک ویکھ دکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے لہنے ویکھ لے سب دے، بھگوان بھگتی دھار رہے گر لائیا۔ جگ جگ تیتوں رہے لہدے، کھوجیا تھائیں
 تھانیا۔ تیرے درس نہ پائے نوری رب دے، بھيو ابھید نہ کوئے چکائیا۔ ہُن لہنے دینے تک سب دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بھيو چکائیا۔ ساڈے پنڈھ
 مُکا دے سڑنے اگ دے، متوت نہ کوئے تپائیا۔ ساڈے لیکھے پورے کر دے جگ دے، جاگرت جوت تیری وڈیاںیا۔ حکم سنا دے شبد انادی ند
 دے، انحد ناد کر شنوائیا۔ پنڈھ مُکا دے دین دنی دی حد دے، حدو اپنی اک دکھائیا۔ جھگڑے میٹ دے رہن الگ دے، میل ملاونا سچ سُبھائیا۔

اسیں جھولی تیرے اگے اڈدے، خالی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اُتے ہو کرپال، کرپاندھ دیا کمائیا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، ٹھاکر سوامی ہو کے دیکھ دکھائیا۔ اسیں تیری گھالیئے گھال، جگ جگ سیو کمائیا۔ توں صاحب بن پر تپال، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جے آتما تیرا لال، تن بھگتاں دے وڈیائیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش کہے اسیں وسیئے تیری سچی دھر مسال، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ ساڈی سرت آپ سنبھال، سمبل دے مالک دیکھ دکھائیا۔ تیری تکیئے اگئی چال، چال نرالی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ اک سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی سنبھال سرت، شبدی شبد دیکھ دکھائیا۔ تیرا نور اکال مورت، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ناد سنا اگئی تورت، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ ساڈی آسانسا پورت، پاربرہم دینی مان وڈیائیا۔ توں سرب کلا بھر پورت، بھر پور رہیا سرب ٹھانئیا۔ تیرے چرن لایئے دھوڑت، دھوڑی خاک رمانیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ مورکھ موڑھت، مگدھ انجان لینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اُتے ترس کماؤنا، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ جے بھگتاں آتما اپنے نال ملاؤنا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ بھگتاں تت سچھنڈ اپنے گرہ وساؤنا، گھر مندر دینا لکائیا۔ در تیرے واسطہ پاؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ اسیں تیری دھار وچ گوڑھی نیند سونا، ستیاں پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ چوراسی وچ پھیر کدے نہ آؤنا، انڈج جیرج اٹیج سیج نہ کوئے بھوائیا۔ تیرا رُپ تیرے وچ سماؤنا، تیری دھار تیرا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اُتے ترس کماؤنا، کرنی دے کرتے دینی مان وڈیائیا۔ ساڈا پنچ تت دا بُرج اکو وار ڈھانہا، پھیر ڈھانہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں لے چل چرن حضور، جن بھگت سیس نوائیا۔ تیرا تکیئے نور نورانہ نور، جلوہ گر دینا دکھائیا۔ توں سرب کلا بھر پور، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ ساڈا ناتا جگت توڑنا کوڑ، کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائیا۔ ساڈی منزل رہے نہ نیڑے دُور، دُتیا بھاؤ دینا چکائیا۔ توں بودھا مہابلی سور، سوریر اک اکھوائیا۔ ہن تیرے ناد شبد دی سُنئیے تُو، ترت دینی درڑائیا۔ اسیں تیرا سچھنڈ دیکھنا چاہندے ضرور، ضرورت تیرے اگے رکھائیا۔ تت کہن آساتک لے جیہڑی رکھی منصور،

منسا تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک خالق مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ پنج تت کہن جے آتما تیرا
 گوتی، گوتم بُدھ گیا سنا ئیا۔ نرِگن دھار تیرا جوتی، جوتی جاتے اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن ساڈی آئیو تک لے بہتی، جُگ جُگ تیری سیو کمائیا۔ ساڈی آسا
 ویکھ لے روتی، بن نیناں نیر وہائیا۔ اسیں جنم بھوگ لئے کوئی، کوٹن کوٹ ویس وٹائیا۔ کھیل کھیلیا بوند رکت بوٹی، تتو تتاں سنگ ملائیا۔ انت کنت
 بھگونت تیری رکھی اوٹی، سہارا اکو اک سنا ئیا۔ ساڈی بیننتی سُن لے چھوٹی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساڈا جھگڑا میٹ دے لوک پر لوکی، دو جہاناں
 پندھ مُکائیا۔ اسیں تیرا گایا سلوکی، رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ سچھنڈ دوار یوں کدے نہ روکیں، رُکمی دی آساتک جو کرشن گیا درڑائیا۔ اسیں بھگت سہیلے
 تیرے مانک موتی، چرن کول لینے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں
 بھگتاں تن وجود، ماٹی خاک وجے ودھائیا۔ ٹوں مالک اک محبوب، مُجبت وچ سائیا۔ ساڈے نال لیکھانہ کریں دُوج، دُتیا بھاؤ دینا چُکائیا۔ تیرا سنگر شبد آد
 جُگادی دُوت، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ ہر تھاں ٹوں سدا موجود، مُفلساں ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ ساڈی دین دُنی دی میٹ حدود، حد رہن کوئے نہ پائیا۔
 سانوں بخش دے عالیشان عروج، شہنشاہ درگاہ سچ دے وڈیائیا۔ تیری اکو کیتی پُوج، دُوسر سپس نہ کوئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرہ مندر آپ سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھ آتما نال سانوں دے مان، جن بھگت سہیلے ہو کے سپس نوائیا۔ ٹوں پنت پاؤن
 بھگوان، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوائیا۔ کرپا کر دے دُھر دے کاہن، کاہناں دے کاہن ویکھ وکھائیا۔ مہربان ہو کے مہر کر دے اگے رام، رمیا
 تیری اوٹ تکائیا۔ کجگ انت سری بھگونت ساڈا کر انتظام، بندوبست تیرے ہتھ نظری آئیا۔ اسیں تتاں نے تت نہیں رہنا غلام، جگت زنجیر کٹائیا۔
 تیرے سچھنڈ دوار ایکنکار کریئے آرام، درگاہ ساچی بہہ بہہ خوشی بنائیا۔ تیرے چرن کول اکو اک پرنام، نمستے کہہ کے سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ ساڈا لہنا
 دینا لیکھا ویکھ تمام، طمع لالچ اور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، ساڈا پکڑنا نرِگن دھار اگمی دام، دامنگیر آپ اکھوائیا۔

* ۱۸ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ کلسی ضلع امرتسر موٹا سنگھ دلپ سنگھ پرتاپ سنگھ پھمن سنگھ سرچیت کور سیوا سنگھ بیرو شام سنگھ

سجنگ سنگھ کلسی، گلاب کور ڈل، گنڈا سنگھ دراج کے، امریک کور ڈلیری، گرگھ سنگھ ڈلیری *

پنجت کہن پر بھ سُن لے ساڈی گریہ زاری، گھر گمبھیرے بے نظیر نظریہ نظر وچوں بدلائیا۔ جگ چوکڑی تن وجود مائی خاک ساڈی ہندی رہی
خواری، پرم پڑکھ پر ماتم در تیرے سیس جھکائیا۔ آد جگاد برہم برہماد تیری آتمنال بھجھدی یاری، یارانہ نوجوانا سری بھگوانا اک جنائیا۔ اسیں اگنی سڑ کے
بن دے رہے چھاری، مٹی خاک خاک روپ وٹائیا۔ سہجگ تریتا دوا پر کلجگ ساڈی آشنا کسے نہ کیتی پیاری، اوتار پیغمبر گرو آں اگے واسطہ پائیا۔ سچ
سندیہ نریشا سنا کے گئے اگنی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول تیری اوٹ تکائیا۔ پنجت کہن ساڈی نمو نمو نمونمکاری، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ
سیس جھکائیا۔ پار برہم پت پر میثور سانوں انت کنت بھگونت پار اٹاریں، اتر پورب پچھم دکھن لیکھا جگت جہان رہن نہ پائیا۔ ٹوں نرویر نرکار نرنکاری،
جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ پنجت کہن پر بھ تیرے اگے سناہیے بول، کوک کوک جنائیا۔ انت تولنا پورا تول، ترازو نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سچ دوارا ایکٹکارا
ساڈا پڑدا دینا کھول، خلق دے خالق دیا کمائیا۔ جے نرگن دھار آتمنال کریں چوہل، پر ماتما اپنا میل ملائیا۔ کیوں وچھوڑا جن بھگتاں تتاں دیویں اُپر
دھول، دھرنی دے مالک بھیو کھلائیا۔ اگے رہے نہ پڑدا اوہل، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی بول، قول اقرار نامہ ویکھ
وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنجت کہن پر بھ سد تیرا کریئے درس، در سچ دینی سرنائیا۔ ساڈی آد آد دی
حرص، ہو س دینی مٹائیا۔ غریب نمائیاں اُتے کرنا ترس، رحمت حق کمائیا۔ مہر دا امرت برس، میگھ نام جنائیا۔ ساڈا خوشیاں والا ہووے برس، ماس
دوس دینی وڈیائیا۔ چنتا سوگ میٹ دے ہرکھ، کریا کوڑ مٹائیا۔ بھڑی کلجگ انت کریں نہ پرکھ، پار کھو روپ نہ کوئے درسائیا۔ ساڈا وعدہ پچھلا تک لے
شرط، شرع توں باہر جنائیا۔ جے نرگن دھار آئیوں پرت، پت پر میثور اپنا ویس وٹائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے اُتے دھرت، دھول دے مالک ہونا
سہائیا۔ ساڈا وسیرا ہووے تیرے عرش، عرش پریم دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری

بے پرواہیا۔ پنج تہ کہن پر بھ سائوں سچھنڈ وساؤنا آپ، درگاہ سچ دینی وڈیائیا۔ تیرا نت نوت جییا جاپ، جگ جیون داتے سیو کمائیا۔ اپ پنج وائے
 پر تھی آکاش کر دے پاک، تیاں میل رہے نہ رائیا۔ تھر گھر دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جے پر ماتما آتما تیرا ساتھ، بھگتاں دے
 ت اپنے رنگ لینے رنگائیا۔ منزل پنڈھ مُکا دے واٹ، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ اسیں بھجیئے تیرے گھاٹ، پتن اِکو سو بھاپائیا۔ جتھے جوتی نور للاٹ،
 مستک جگت نہ کوئے دکھائیا۔ سچ دوار دکھاونہاٹ، ہٹوانے بھيو گھلایا۔ ساڈا لہنا دینا آون جاون دینا کاٹ، کٹاکش اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ تیرا ویکھنا گھر اتھاہ، تھر گھر واسی دینا دکھائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ جل تھل
 اسگاہ، مہیئل پنڈھ مُکائیا۔ ٹوں آد جُگادی اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا نور الاہیا۔ مئیوں مئیئے حق خُدا، خود مالک دینی وڈیائیا۔ جو صوفی آسا گئے رکھا، منسا
 تیرے چرن ٹکائیا۔ صدی چو دھویں جن بھگتاں تیاں دینی شفاء، شفقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ٹوں سوامی مہرباں، محبوب نور الاہیا۔ سائوں کدی نہ کریں
 جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ ساڈی میننتی تیرے آگے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں تہ اپنے چرن کول ٹکا، درگاہ سچ
 دے سرنائیا۔ وچھوڑے وچ پھیر بھریئے کدے نہ آہ، اُف ہائے نہ کوئے سنائیا۔ ٹوں آد جُگاد پتا ماں، مات پت اِک اکھوائیا۔ سچھنڈ دوارا ایکنکارا اپنا دینا
 تھاں، تھاں تھنتر اِک سہائیا۔ سدا سہیلے اِک اکیلے دینی ٹھنڈی چھاں، اگنی تہ نہ لاگے رائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کرنا حق نیاں، عدل انصاف
 آپ کمائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ تیری صفت کریئے واہ واہ، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ ہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن بھگتاں پکڑنہارا بانہہ، تُدھ بن دوجا اور نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۹ اسوشہنشاہی سمت دس پنڈ گلو بوا ضلع امرتسر دلپ سنگھ مختیار سنگھ گربخش سنگھ کرم سنگھ جاگیر سنگھ چٹن سنگھ بھجن کور گلوبوآ،

کرتار سنگھ پرتاپ کور بھوجیاں، سیوی ٹھٹھا، ویرو بھیاڑی، جاگیر سنگھ صبرا *

پنج تت کہن پر بھ ساڈا جگ جگ میٹ دے رٹا، جھگڑا تت رہن نہ پائیا۔ سب دا لیکھے لالے کھت والا پٹا، پاٹل ہو کے دھیان لگائیا۔ کجک نال
ستجگ کر دے وٹا، وٹاندر اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساڈا چیتھڑ ویکھ لے پھٹا، جگ چو کڑی پراتن دینے دکھائیا۔ ساڈا تن وجود ویکھ لے مٹا، اندر اندر دھیان
لگائیا۔ منوآ منسا والا پھرے نہ ٹھٹھا، بھجے واہو داہیا۔ لیکھا رہن نہ دینا اٹھسٹھا، تیرتھ تٹاں پنڈھ مکائیا۔ اٹھی گٹر پُرکھ اکالے لٹھا، گٹر اگٹے وچوں
بدلائیا۔ دین مذہب شرع دار ہے کوئی نہ رٹا، جھگڑا دے نہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک
دکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا دیکھے در سہاوا، سوہنی دینی وڈیائیا۔ ساڈا تیرے اُتے دعویٰ، دعویدار جگت اکھوائیا۔ درگاہ ساچی ساڈا لالے ناواں، نر
نرنکار ہو سہائیا۔ ساڈا روپ رہے نہ وانگ کاواں، ہنس اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا بھگت سہیلا مات رہے نہ کوئے نتھاواں، سچھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ پنج تت
کہن اپنی گودی چک لے بنا باہواں، پت پر میثور مہر نظر اٹھائیا۔ آتما نال ساڈا وزن کر دے ساواں، اکو کٹدے ترازو تول ٹلائی۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ڈھر دی وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی پوری کر دے منسا، ممتا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جے آتما
تیری انسا، تیرے روپ وچ سامائیا۔ سانوں اپنا بنا لے منسا، پروردگار تیری وڈیائیا۔ ساڈا انتر رہے نہ سنسا، چنتا روگ نہ کوئے ستائیا۔ دھرم دی دھار بنا
لے بتا، گھٹن بھٹنہار ویکھ دکھائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ من دا، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ جس ویلے ناتا ٹٹے تن کا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھیر لیکھا
ویکھنا اپنے جن کا، بن جنیندی مائیا۔ پرکاش دینا اپنے نوری چن کا، چند چاندنی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
ڈھر دی کھیل آپ کھلایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا لگے تیرے کول چرن، چرن کول دینی وڈیائیا۔ تکی تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ جے آتما
میلنا تیرا پرن، جن بھگتاں دینی وڈیائیا۔ پنج تت تیرا لڑ پھرن، پلو اکو گنڈھ دکھائیا۔ اوہ کیوں نہ تیری منزل چڑھن، سچھنڈ بچن چائیں چائیا۔ لیکھا

مُکاؤنا چوٹی جڑن، چیتن اپنے رنگ رنگایا۔ جیہڑے جگ جگ اگنی وچ سڑن، سڑ سڑ دھوڑی خاک اڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا رہے انت نہ لیکھا، جگت لیکھ دینا مٹایا۔ جگت بھرانٹ نہ رہے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھاو بھٹایا۔ تیرا نرگن دھار تکیا ویسا، جوتی جاتے نظری آیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے دیس پردیشا، دھرنی دھرت دھول پندھ دینا چکایا۔ تیرے چرن کول رہیے ہمیشہ، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ آتما اُدھارنا جے تیرا پیشہ، پنجاں تتاں نال دینی وڈایا۔ ساڈا اِکو اِک تیرے در سندیسہ، اُسنت دینے سناپا۔ آون جاون پتت پاؤن میٹ کلیشا، کل کاتی ہبہ بھانتی اپنا میلا لینا ملاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے چرن کول اِک آدیسا، دہ دشا دے مالک دینی مان وڈایا۔

۱۹ * اَسو شہنشاہی سمت دس پنڈ سوہیل ضلع امرتسر پورن سنگھ، ہری سنگھ، مہندر سنگھ، بچن سنگھ، گردیپ کور سوہیل، سُرچیت کور، گردیپ سنگھ ۱۰۲

بھردبھال، چرن کور بھسے، وریام سنگھ ملیا، ویرو ماڑی کمبوی، راج کور کھر *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی پوری کر دے آس، ترکھا ترسنا دین دُنی مٹایا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے نالوں شکر کیلاش، اکل کل دھاری اپنی دیا کمایا۔ گربھ وچ پھیر نہ ہوئے نواس، جننی گکھ نہ کوئے رکھایا۔ رائے دھرم نہ دیوے پھاس، پھاسی گل نہ کوئے لکایا۔ توں شہنشاہ شاہو شتاباش، ہر کرتا اِک اکھوایا۔ جگ جگ مالک پُرکھ ابناش، پرم پُرکھ نور الاہیا۔ ہوں سیوک تیرے داس، سیوا جگ مات کمایا۔ ساڈی انتر میٹ اُداس، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ ساڈی ترسنا نہ کریں نراس، نرگن ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملاپا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا چوراسی توڑ زنجیر، بندھن بندھ نہ کوئے رکھایا۔ توں مالک بے نظیر، نظریہ اپنالے بدلایا۔ ساڈی لیکھے لا تقدیر، تکبر جگت نہ کوئے جنایا۔ تیرے ہتھ تیری تدبیر، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آپا۔ اندروں ساڈی بدل ضمیر، ضامن ہو کے ویکھ وکھایا۔ ساڈی میننتی اِک اخیر، آخر

دیئے سنائیا۔ ساڈے نیر وگے نیر، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ توں شہنشاہ شاہ پیراں دا پیر، ہر کرتا نور الاہیا۔ آد جگادی گھر گسبھیر، گور اگم اتھاہیا۔ پنچ تت
 کہن جن بھگتاں لیکھے لاسریر، تن وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنارہے نہ ہست کیر، کیٹ کیٹاں گود اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دینی دھیر، دھیرج
 دھرم دھار سمجھائیا۔ سچ سوامی اگتا امرت بخش دے سیر، ترکھا دین دنی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ
 دینی وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی چوگ نہ جائے نکھٹ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریتم پریت جائے نہ ٹٹ، گنڈھنہار گوپال ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرا
 دوارا جائے نہ چھٹ، چھٹکی لو لینی لگائیا۔ امرت جام پیا دے گھٹ، رسنا رس چکھائیا۔ اسیں آد جگادی تیرے سٹ، پتا پوت لینے گل لائیا۔ کلج
 ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تیرے دھرم دانور گیا چھپ، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرے اگے دینے ڈکھ، ڈکھی ہو کے جگت جنائیا۔
 ساڈی ترسنا میٹ دے بھکھ، کامنا کام نہ کوئے وڈیائیا۔ اٹا پھیر ہوئے نہ رخ، رخصت دین دنی وچوں کرائیا۔ تیرے دوارے ساڈی سہنجنی ہووے
 رت، رتڑی سچھنڈ مہکائیا۔ توں پاربرہم ابناشی اچت، پاربرہم اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر داسنگ
 اک رکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے لیکھے جائے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ دے وڈیائی وچ جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلج کوڑ بھجا دے اگ،
 ترسنا ترکھا نہ کوئے تپائیا۔ ساڈے دھر درگا ہی رب، یامین تیری سرنائیا۔ سانوں چوراسی وچوں لہ، جے میلا میلیا چائیں چائیا۔ ہن کرپا کر دے جھب،
 اگلا پندھ نہ کوئے وکھائیا۔ سچھنڈ دوار وکھا دے حد، حدود اکو اک سمجھائیا۔ جتھے تیرے نام دا وجے ند، دھن آواز نہ کوئے سنائیا۔ دیک جوتی دیا
 جائے جگ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ سچ دوار اینکار دھر دھام اولڑے جائے سچ، ساجن دینی مان وڈیائیا۔ پنچ تت کہن سانوں تیرے ملن دالب، لوبھ
 لالچ کوڑ دتا تجائیا۔ خوشیاں نال صاحب سلطانے لینا سد، سدا دینا تھاؤں تھائیا۔ اسیں ہوئے گد گد، گداگر دا لیکھا دے مکائیا۔ جے آتما تیری جد،
 جن بھگتاں تت اپنے نال ملائیا۔ اسیں تیری سیوا کیتی ودھ، بھجے واہو داہیا۔ ساڈا حصہ دے دے آدھ، آدھ وچکار نہ کدے رکھائیا۔ اپنے نالوں کریں
 نہ اڈ، وکھرا گرہ وکھائیا۔ جن بھگتاں سچھنڈ دوارے آؤنا چھڈ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ لیکھے لاؤنا ناڑی ماس ہڈ، تتاں وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوون بھگوان، سچ دوار اینکار نرگن دھار لینا سد، سنگر شبد شبد
شنوایا۔

* ۲۰ اسوشہنشاہی سمت دس پنڈ گمان پرا ضلع امرتسر نرائن سنگھ اجیت سنگھ سورن سنگھ، ہرنام سنگھ گمان پرا، بھاگ سنگھ ماہل،
کرم سنگھ گرمیز کور میاں پور، جگموہن سنگھ آس کور بوپارائے، اوتار سنگھ کاونکے، مہندر سنگھ بوپارائے، بھاگ سنگھ مہاوا،
سما سنگھ مودے، چھندو گرچن کور دھنوںے *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی دُرمت میل دھو، مایا ممتا موہ مٹایا۔ کوڑی کریا ساڈے اندروں کھوہ، تھم دُھر دے نال مٹایا۔ پنج وکار رہے نہ گروہ،
گھر گمبھیر دینی وڈایا۔ تیرا نام اُتجے سو، سو پُرکھ ہونا آپ سہایا۔ آتم دھار تیرا گیا جے ہو، پنج تت میلا میلنا چائیں چائیا۔ تیرے چرن سرگن دھار
جایے چھوہ، شہنشاہ تیرے رنگ سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے
اندر سنا دے نا، انادی دُھن اُپجایا۔ بھيو چکا دے برہم برہما، برہمانڈ وجے ودھایا۔ توں مالک خالق پُرکھ اکالا آد، انت تیری اوٹ تکایا۔ جن
بھگتاں ہر دے سد تیری رہے یاد، من منسا موہ مٹایا۔ شبد سندیسہ دے دے بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھایا۔ جے آتما تیرا سچ سماج، سچ دے
مالک ساڈا میلا لینا ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر وجدی رہے ودھایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے اندر بخش
دے زمل نور، نور نورانے نور چکایا۔ تیرا تکیے حق ظہور، ظاہر بھيو دینا چکایا۔ پنڈھ رہے نہ نیڑا دُور، گرہ مندر مل کے وجدی رہے ودھایا۔ توں
سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ تیرے چرن کول شکرے وچ ہوئے مشکور، نو نو سیس جھکایا۔ ساڈے جنم جنم دے بخش قصور، مہربان
مہر نظر اٹھایا۔ ساڈی آسا منسا اتم کر پور، پورن برہم دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔

پنج تت کہن پر بھ ساڈے انتر امرت بخش دے میہوں، برکھا اگم اتھاہ نرگن دھار لگانیا۔ جوتی جاتے لگائے نیہوں، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ توں آد جگادی دُھر دا دیو، دیوت سُر تیری سرنائیا۔ توں مالک الکھ اہیو، بھے بھجن تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارا بھگتاں تت کہن سانوں بخشدا نہیں کیوں، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگ جگ تیرے چرن کول گئے نیوں، نو نو سیس جھکائیا۔ ساڈا جھکڑا مُکا دے ساڈے تن ہتھ سیوں، سیواں جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے اندر چاڑھ دے رنگ، رنگت اگم اتھاہیا۔ برہوں وچھوڑے وچ منگیئے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بے شک اپ تیج وائے پر تھمی آکاش اسیں تت پنج، پنچم شبد نال شنوائیا۔ ساڈا میٹ دے غم رنج، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ تیرے دوارے نیتز وہائیے ہنچھ، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ جگت وکار رہے نہ جنگ، لیکھا کوڑ دینا مکائیا۔ نج گھر واسی نج گھر دینا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ سانوں اپنے بنائے چند، چند چاندنی اک رُشائیا۔ جے آتما اپنے نال لئی گنڈھ، جن بھگتاں تت سنگ بنائیا۔ سچکھنڈ دوارے سانوں پئی ٹھنڈ، تھر گھر بہہ کے وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بھگتاں دیویں کدے نہ کنڈ، کروٹ لوک مات بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں میرا میں تیرا سدا سد گایا چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔

۱۰۵

۱۰۵

* ۲۰ اسو شہنشاہی سمت دس پنڈ مانا والا ضلع امرتسر چرن سنگھ گردت سنگھ دلپ سنگھ تارا سنگھ مانا والا، سُرندر سنگھ بھلر،

ہزارا سنگھ چھینے جسرال، منگل سنگھ تارو سنگھ سازگڑا، سنتا سنگھ جاگیر کور درشن کور لیلیاں *

پنج تت کہن پر بھ کرپا کر پر بھو کملاپاتی، پت پر میثور پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھ اندھیری راتی، نوست تیرا نور نہ کوئے رُشائیا۔ جھکڑا تک لے کاغذاتی، کلمہ نام کائنات ویکھ وکھائیا۔ کی کھیل کھلائے کلجگ انتم کاتی، کوڑی کرپا نال رلائییا۔ امرت بوند ملے نہ کسے سوانتی،

نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ غریب نمانیاں بھگتاں پچھے کوئے نہ واٹی، سر سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ پھری دروہی لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول
 رہی گر لائیا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیری منزل حق محبوب چڑھے کوئے نہ گھائی، سچ دوار نظر کوئے نہ آئیا۔ پھری
 دروہی تیر تھ اٹھ ساٹھی، گنگا گوداوری جمنا سرتی رہی گر لائیا۔ نگاہ مار لے پُرکھ اکالے دین دیا لے سمرا تھی، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ اسیں تت
 وچارے انا تھ انا تھی، غریب نمانے ہو کے منگ منگائیا۔ سنگر شبد دُلھے بنا دُھر دے سا تھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے مستک
 ما تھی، دھوڑی اِکو خاک رمائیا۔ پچھلا پندہ مُکا دے اگے اور رہے نہ واٹی، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا ویکھ لے کایا ماٹی چم، چم درِ شٹی باہر دھیان لگائیا۔ جگت چنتا ویکھ لے غم، غمی غم
 خوار دینی گوائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ بے آتما تیرا نور مایا دھار تیرا برہم، پاربرہم پڑدا دینا اٹھائیا۔ اسیں نیز روئیے
 چھماں چھم، چھبر نیناں والی لائیا۔ پُرکھ اکال ساڈا بیڑا اتم بُھ، بنھنہار دیا کمائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے جن، صوفی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وسِت سچ سچ درتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا لالے لوک ماتی، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر دے
 رام بن جا کملا پاتی، پت پر میثور دیا کمائیا۔ ساڈے تن وجوداں حق محبوبا دے دے شانتی، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ بے شک تیرے جگت وچ آونی
 کرانتی، نو ست کھیل کرنا تھاوں تھانیا۔ ساڈی منزل انت مُکا دے واٹی، پاندھی پندہ نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ بھگت سہیلے تیرے مت، مترا دے وڈیائیا۔ زرگن دھار کرنا ہت، سرگن ویکھنا چائیں
 چائیا۔ پر م پُرکھ ہو کے وسنا پت، ٹھگوری کوڑ رہے نہ رائیا۔ درشن دینا نت، نج نیز اکھ گھلائیا۔ پاربرہم پر بھ بنا پت، پت پر میثور گود اٹھائیا۔
 تیرے چرناں جائے ٹک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ لہنا دینا مُکاؤنا پتھر اِٹ، پانہاں سپس نہ کوئے جھکائیا۔ سانوں دھام وکھا دے انڈھ، سچھنڈ ساچا
 اک درسائیا۔ کروٹ وچ بدل لے پٹھ، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بھیو

چُکائی۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا بھو چُکا دے تن، وجوداں دے وڈیائی۔ دین دُنی وِچ بیڑا دے بھ، بنھنہار تیری سرنائیا۔ دُھر دا شبد جنا دے بنا کن، کائنات توں باہر کر پڑھائی۔ نوری جوت چاڑھ دے چن، چند چاندن کر رُشائی۔ نام ندھانا دے دے دھن، اتوٹ اٹھ آپ ورتائی۔ جن بھگتاں سچ بخش دے سرن، سرنگت اک درڑائی۔ لیکھا رہے نہ مرن ڈرن، چوڑا سی بھو نہ کوئے جنائی۔ خوشیاں نال تیری منزل چڑھن، اگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ سچھنڈ دوارے وڑن، تھر گھر اپنا آسن لائی۔ بن رسنا جہوا تیرا نام پڑھن، ہر ڈھولا صفت صلاحیا۔ توں کرتا پڑھ کر نی کرن، قدرت دا قادر نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جگادیت نوت جگ چوکڑی تیرا بھگتاں نال پرن، پر م پڑھ تیرا رنگ دینا رنگائی۔

* ۲۴ اسوشہنشاہی سمت دس چنڈی گڑھ شہر مہر سنگھ بھانسی کدار ناتھ دے نوت * ۱۰۷

پنج تہ کہن پر بھ ساڈی منزل کٹ، بھگت سہیلے اک اکیلے در ٹھانڈے سیس نوئی۔ پڑھ اکالے دین دیالے توں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ مندر کایا اندر سو بھاپائی۔ دُرمیت میل نرگن نرور ہو کے کٹ، کٹاکش دُھر دا نام لگائی۔ سچ دوار اینکار وکھا دے اپنا ہٹ، گرہ مندر اندر پڑدا آپ چُکائی۔ شبد انادی برہم برہادی مار دے سٹ، سوئی سرت اکال مورت دے جگائی۔ در دوار تیرا درشن کریئے جھٹ، بن جگت لوچن ویکھ وکھائی۔ پرکاش دینا کایا مٹ، اندھ اندھیر گوائیا۔ منوآدہ دشا پھرے نہ نٹھ، چار گنٹ نہ اٹھ اٹھ دھائی۔ دُئی دویتی شرع شریعتی اندروں میٹ دے پھٹ، بھانڈا بھرم بھو بھنئی۔ اکو نام ندھانا سری بھگوانا تیرا لئیے رٹ، دوسر اور نہ کوئے پڑھائی۔ نہجھر جھرنابوند سوانتی تیرا نام لئیے چٹ، جگت ترسنا بھکھ مٹائی۔ مانس دیہی لاه لئیے کھٹ، سنگر تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پنج تہ کہن ساڈا انتشکرن کر دے صاف، پتت پُنت بنائی۔ کوٹ جنم دے کرم کر معاف، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈی دین دُنی وِچ پچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائی۔ چارو

کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جے پر بھو آتما تیری ذات، انت جوت جوت وِچ ملائیا۔ کیوں نہیں پنجاں تتاں دیندا دات، جن بھگت سہیلے در تیرے واسطہ پائیا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے لوک مات، چوڑاسی ونڈ رہے نہ رائیا۔ تیرا درشن کرئیے اک اِکانت، اکل کل دھاری پڑدا دینا چکائیا۔ انت کنت بھگونت پُچھ لے وات، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ چرن کول اُپر دھول جے ساڈا جوڑیا نات، انت سچکھنڈ دے وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک سب دا پت مات، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ سچ پریتی جوڑ لے نات، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا رہے نہ اندھ گھور، گھوری ہو کے سنگر شبد جنائیا۔ سرتی نال بٹھ لے ڈور، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ لیکھا رہے نہ پنچ چور، پنچ وکار دینا مٹائیا۔ تیرا پریم دا ہووے گھنگھور، سوہنی رت دینی سہائیا۔ منوآ من نہ پاوے شور، شوہر بانکے ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سچکھنڈ تیرا وسیرا، وصل یار در سائیا۔ مہربان کر دے مہرا، محبوب تیری وڈیائیا۔ دین دئی نہ رہے اندھیرا، نوری چند دینا چکائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں نرگن تیرا ہووے پھیرا، جگ چوکڑی روپ نہ کوئے در سائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرا بھو پاوے کیہڑا، انت کہن کچھ نہ آئیا۔ چوڑاسی والا ساڈا مُکا دے جھیرا، جن بھگتاں دے تت دین گواہیا۔ سچکھنڈ سہا دے اپنا ویہڑا، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ آون جاون پتت پاؤن جھڈا دے کھسہرا، جوئی جون نہ کوئے دکھائیا۔ نج گھر واسی نظری آوے نیرن نیرا، نج گھر مل کے وجے ودھائیا۔ پچھلا وقت لنگھ گیا ہتھیرا، نو نو چار پندھ مکائیا۔ ساڈا سنگر شبد ویکھ لے جیرا، جیرج انڈج اُتھج سیتج پھر پھر اپنا پندھ مکائیا۔ جے کلج انت آگیوں سنگر شبد دی دھار شیرا، سنگھ اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت دس اٹاری مدھ پردیش بھگت سنگھ جوگندر سنگھ ہر دت سنگھ

سُرندر سنگھ چمن لال اٹاری، منگل سنگھ بھوپال *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈی نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سپس جھکائی۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی کرتا پڑکھ کر نیہار، قُدرت قادر
بے عیب نُورِ الاہیا۔ دینِ دِیال ساڈی پاؤنی سار، سمرتھ سوامی انترجامی اپنی دیا کمائی۔ اسیں ویس وٹاؤندے رہے جگ چوکڑی چار، سَتجگ تریتا دوا پر کجگ
بججے واہو داہیا۔ میلا ملدا رہیا نال پیغمبر گُر اوتار، تن وجوداں وجدی رہی ودھائی۔ تیرا نام کلمہ سوہلا ڈھولا رسنا جہوا آئے اُچار، صفتاں نال صفت
صالحیا۔ پڑکھ اکالے دینِ دِیالے انت کنت بھگونت تیرے اگے کریئے پکار، پنے پنے سپس نوائی۔ تُوں بخشنہار ایکنکار، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائی۔
جمن مرن تیرا کھیل بنیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری اپنا حکم ورتائی۔ انت رو رو در ٹھانڈے کریئے پکار، دروہی کوک کوک سنائی۔ جے بھگتاں
آتما دین ادھار، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے اپنے نال ملائی۔ کیوں پنچ تت تن وجود ہووے ماٹی چھار، خاکی خاک وچ ملائی۔ اسیں چاہندے سانوں بخش
دے ست دا بچھنڈ دوار، درگاہ سچ دے وڈیائی۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیرا رُوپ ست سرُوپ تکیئے پر اپار، اپر مپر سوامی دینا دکھائی۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہائی۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے آد جگادی میت، جن بھگتاں سنگ رکھائی۔ آتم
ادھارنا تیری ریت، جگ چوکڑی چلی آئی۔ اسیں گاؤندے تیرے ڈھولے گیت، صفتاں نال صالحیا۔ تُوں صاحب اک اتیت، ترے بھون دھنی نُور
الاہیا۔ اپنا بھو کھول انڈیٹھ، انڈھٹھرا بھو چکائی۔ ساڈا لیکھا رہے نہ کوڑا ریٹھ، امرت رس دینا بھرائی۔ کروٹ بدل اپنی انتم پیٹھ، ستمکھ نُور نُور نے
نظری آئی۔ ساڈا تت وجود کر دے ٹھانڈا سپت، امرت میگھ اگم برسائی۔ تیرے چرن کول کیتی پریت، پریتم پریم تیرے نال رکھائی۔ تُوں صاحب
ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری وڈیائی۔ جے آتما اپنے نال میلی ٹھیک، بھگتاں رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
دھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگائی۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں لے جا اپنے گھر، آتم نال گرہ مندر اک سہائی۔ کرپا کر مہربان محبوب ہر، ہر کرتے

تیری اک سرناہیا۔ وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائے تیرا در، درگاہ سچ ملے وڈیاہیا۔ تُوں دین دیاں نرائن نہ، نہ ہر اک اکھوایا۔ جگ چو کڑی اوتار پیغمبر گرو
 سانوں دے کے گئے ور، شبدی دھار دھار درڑاہیا۔ انت کنت بھگونت نرگن دھار پھڑا دے لڑ، پلو سکے نہ کوئے چھڈاہیا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل تیری
 جاییے چڑھ، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ساڈا تتاں والا سریر بے لوک مات جائے سڑ، وجود رہن کوئے نہ پانیا۔ ساڈی آشا تیرے چرن کول اسیں وتی
 دھر، دھرنی دھرت دھول دھول دا لیکھا دینا مکایا۔ سچ نہا اگے سر، سرور اکو اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا
 ور، دیونہار تیری وڈیاہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں دیکھنا تیرا گھر سہنجنا، درگاہ سچ ملے وڈیاہیا۔ جتھے نور الہی آد نرنجنا، جوتی جاتے ڈمگایا۔ تُوں داتا
 دانی درد دکھ بھ بھنجنا، پاربرہم اک اکھوایا۔ دو جہاناں میت سجننا، صاحب سنگر تیرے ہتھ وڈیاہیا۔ انت ساڈا پڑدا کجنا، در تیرے منگ منگایا۔ جے
 بھگتاں آتما اپنے دوارے سدنا، کیوں تتاں کریں جدایا۔ ساڈی پچھلی پچھے مُکا دے حدنا، اگے ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ ساڈا جھگڑا مُکا دے تن بدنا، وجود
 محبوب اپنے لیکھے پانیا۔ تُوں نور نورانہ الہی روپ ربنا، رحمت رحیم دینی کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک
 ہونا سہایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگتاں دی تن وجود چولی، چوجی پریتم دینے جنایا۔ تیرے اتوں گھول گھولی، صدقے واری گھول گھمایا۔ تیرے
 نام کلمے دی گائی بولی، انبولت راگ درڑاہیا۔ انت اپنے گرہ مندر دا کُنڈا کھولیں، خالق خلق دیا کمایا۔ سانوں مٹی خاک وچ نہ رو لیں، چوراسی گیڑیاں
 وچ بھوایا۔ ساڈا پورب تک لے اقرار قولی، وعدے پچھلے ویکھ وکھایا۔ سب نے کہا جس ویلے آوے پڑکھ اکالا اُپر دھولی، دھرم دی دھار نال وڈیاہیا۔
 اُس ویلے جن بھگتاں تن وجود دی چکے آپ ڈولی، کہا اور نہ کوئے رکھایا۔ جتھے آتما سچھنڈ دوار دی ہووے گولی، در ٹھانڈے سیو کمایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسوں تیرے دوارے ونجنا، دوسر گرہ نہ
 کوئے وڈیاہیا۔ چرن دھوڑ کرنا مجنا، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ جے بھگتاں آتما لایا اپنے انگنا، انگیکار سانوں لے بنایا۔ تیری دھوڑ مستک خاک لایے
 چندنا، ٹکے خاک رانیا۔ ساڈی منظور کر لے ڈنڈاوت بندنا، بندگی وچ منگ منگایا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ تت پنچنا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ہو کے دینے

دُہائیا۔ تیرے دوار دا سچ مانینے انندنا، انند انند وچوں دینا پرگٹائیا۔ چوڑاسی وچوں سانوں کڈھنا، متوت نہ کوئے سمائیا۔ دو جہان پار کراوئی حدنا، حدود
 اپنی دینی دکھائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار اینکار آتمنال سب نوں سدنا، سندیسہ اک جنائیا۔ تُوں ٹھا کر گوپال مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ منگتے در بھکھاری، بھکھک بھکھیا دینی پائیا۔ تُوں شاہو
 بھوپ سکداری، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ داتا نور اُجیاری، نور نورانہ ڈمگائیا۔ شبد ناد دھکاری، انحد ناد شنوائیا۔ امرت رس ٹھنڈی ٹھاری، سانتک ست ست
 ورتائیا۔ جے آتمنال تیری یاری، یارانہ تتاں نال توڑ نبھائیا۔ اسیں بھگتاں تت تیرے بھکھاری، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ سدا سدا سد تیرے
 سیواداری، سیوا سچ کمائیا۔ جگت کیتی نہیں کوئی غداری، گداگر اں دا لیکھا لیکھے لینا پائیا۔ سچھنڈ دوار تیرے بنیے پُجاری، پوجا اور نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا
 رُپ انوپ ست سروپ ہوئے جوت نرنکاری، زور تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست بن دست
 آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ آتمنالوں نہ ہوئے وچھوڑا، بھگتی دھار تیری سرنائیا۔ ساڈا تتاں دا کر دے جوڑا، جوڑی جگت جگت وڈیائیا۔ سنگر شبد
 چڑھالے اپنے گھوڑا، رتھ رتھوا ہی اپنی دیا کمائیا۔ انتم کلج تیری پے گئی لوڑا، لڑیندے ساجن ہونا سہائیا۔ اگلا وقت دسدا تھوڑا، بہتی ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھ گھورا، گھوری بیٹھے گھ چھپائیا۔ کوڑ کُرم پھرے نو کھنڈ پر تھی وانگ چورا، بھجے واہو داہپا۔ کسے سمجھ نہ آوے مورا تورا،
 موہ مجت نہ کوئے رکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں بخش دے اپنی دات بھورا بھورا، پنج تت کایا پھیر رہن نہ پائیا۔ اپنے نال بٹھ لے ڈورا، ڈوری سنگر
 شبد تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ در تیرے تے منگدے، اکور رکھی
 اوٹ۔ خوشیاں دے وچ رنگ دے، لیکھے لالے جنم کوئی کوٹ۔ آد جگادی ساچا سنگ دے، میل ملالے وچ نزل جوت۔ جے تیرے لیکھے نال ہنگ
 برہم دے، کیوں ساڈے نالوں کریں چھوٹ۔ تتاں وچ تت رل کے پھیر نہ پھریئے جم دے، جنم بھوگیئے کوٹن کوٹ۔ ساڈے جھگڑے میٹ دے غم
 دے، اگلی رہے کوئی نہ سوچ۔ اسیں ونجارے بنانا پھیر ہڈ ماس ناڑی چم دے، پچھلے جنم بھوگ لے بہت۔ ساڈے لیکھے مکا دے کرم دے، لہنے

دینے تیرے کول لیکھا کوئی کوٹ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی دُرمت میل دینی دھوت۔ پنچ تت کہن تُوں صاحب پُرکھ سمرا تھی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ اسیں آتما دے ساتھی، بھگت سہیلے جگت جگت اکھوائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند گائی گاتھی، ڈھولے تیرے صفت صلاحیا۔ تُوں ساڈا لہنا دینا تک لے مستک ماتھی، تنک للائی ویکھ دکھائیا۔ ہوں غریب نمانے صاحب انا تھ انا تھی، دین تیری اوٹ رکھائیا۔ تُوں پاربرہم پت پریشور الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ جے نُور نُورانہ شاہ سلطانا آتما تیرے ساتھی، سگلا ساتھی سنگ بنائیا۔ کیوں نہ ساڈی مکے واٹی، آون جاون گیر کٹائیا۔ اسیں اگے وکنا نہیں جگت جگت دی ہائی، قیمت تت نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈا پورب لہنا کائی، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ ساڈی منزل مکے واٹی، پندھ رہے نہ رایا۔ درگاہ سچ چڑھاؤنا گھائی، سچھنڈ دوار دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ محل اک سہائیا۔ پنچ تت کہن اسیں پر بھ بھگتاں دے وجود، خاکی خاک نظری آئی۔ تُوں مالک حق محبوب، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ سانوں اپنا دے ثبوت، صبر نال بیٹھے راہ تکائیا۔ ساڈی منزل ویکھ حدود، حد جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جے تُوں وسیں عالیشان اُچ عروج، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ کیوں ساڈے نال کریں دُوج، دُتیا بھاؤ دکھائیا۔ ساڈی انتم آشا بوجھ، انترجامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں نہیں بھیکھول دا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اسیں تت نہیں رہنا پنچ بھوت، بھوتک نُور نُور تیرا نُور نظری آئی۔ ساڈا لیکھا مکا دے چارے کوٹ، دہ دِشانہ کوئے وڈیائیا۔ بھگتاں آتما تت کہن ساڈے دوہاں دا تانا پیٹا اکو کر لے سوت، دوسر رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن پائے کوئی نہ سوجھ، سر سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت دس اٹاریں مدھ پردیش جسونت سنگھ ٹوپن رام پاروئل ودھیال پورن مل کوڑا مل سدن مل اٹاریں،

مہاں سنگھ جبل پُر، ارجن سنگھ دُرگ، گرگھ سنگھ بھلی * *

پنج تت کہن پر بھ کھیل تکیئے تیری سرگ دی، سورپیر سلطان شہنشاہ اکو نظری آئی۔ ساڈی کھیل مٹاؤنی کوڑ گڑیارے جگ دی، جاگرت جوت
بن ورن گوت اپنا رنگ رنگائی۔ کلپنا رہے نہ ترسناگ دی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا مٹائی۔ پیاس رہے نہ جگت ترسنا مد دی، مایا ممتا موہ وچوں باہر
کڈھائی۔ آواز سنیئے تیرے شبد انادی ند دی، انحد کرنی آپ شنوائی۔ منزل پار کراؤنی شاہ رگ دی، نو دواریاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھار میٹنی وچھوڑے والے
اڈ دی، گرہ مندر دینی مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا تکیئے جوتی
نور، نور نورانہ نظری آئی۔ تیرا ویکھئے حق ظہور، ظاہر ظہور ڈگمگائی۔ کوٹی کوٹ جنم بخش قصور، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائی۔ ٹوں سرب کلا بھرپور،
پاربرہم پت پر میثور اگم اتھاپیا۔ ساڈی منزل مکا دے نیڑے دور، پاندھیان پندھ دے چکائی۔ انتشکرن نہ رہے غرور، غربت اندروں باہر کڈھائی۔ سچ
خمار دے سرور، مستی نام والی چڑھائی۔ تیرا درشن کریئے حاضر حضور، حضراتاں توں پرے پڑدا دینا اٹھائی۔ سو آشا پوری کر دے جو موسیٰ دسیا اُتے
کوہ طور، ثریا توں باہر بھيو جنایا۔ جو آواز دتی جگت جگت منصور، منسا تیرے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
دوارے آپ رکھائی۔ پنج تت کہن پر بھ سنا اگئی ناد، انادی دُھن اُپجائی۔ ٹوں مالک برہم برہما، برہمانڈ تیری وڈیائی۔ ٹوں بسمل روپ وساد، کھیلے کھیل
تھاؤں تھانیا۔ تیرا جلوہ آد جگاد، جگ چوڑی تیری وجدی رہے ودھائی۔ تیرا نام کلمہ سندیہ بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ پنج کہن
پر بھ دین دُنی نالوں ساڈا بدل دے سماج، سمگری جگت نہ کوئے دکھائی۔ انت کنت بھگونت ساڈا پورن کر دے کاج، کرتا پُرکھ اپنے رنگ رنگائی۔ ٹوں
مالک خالق اکو واحد، واکرؤ تیری اوٹ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائی۔ پنج تت کہن پر بھ
ساڈے انتر بخش دے جوتی، جوتی جاتے دیا کمائی۔ جے آتما تیرا گوتی، نور نورانہ نور ڈگمگائی۔ ساڈی سرت رہے نہ سوتی، ستیاں لئے اٹھائی۔ ساڈی آیو

بیٹی چوکی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ چوراسی والی کھیل بڑی اُوکھی، نرگن سرگن سرگن نرگن تیرے آگے واسطہ پایا۔ ساڈا نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگی، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ تُوں ٹھا کر آد جگادی موبجی، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ تُوں پریتم پیارا چوجی، چوج نرالے اپنے آپ جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ دکھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اندر مار لے جھاکی، بن نیئاں نین اٹھایا۔ پڑا اندروں کھول دے تاکی، بجر کپاٹی اپنی دے مٹایا۔ دُھر دا جام پیا دے بن کے ساتی، نام پیالہ اک دکھایا۔ ساچے گھوڑ چڑھا دے راکی، شاہ سوارا اپنی دیا کمایا۔ بے شک اسمیں تن وجود خاکی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ جڑایا۔ نرگن دھار سرگن ہو کے تیرے نال جوڑیا ناتی، رشتہ جگت جہان دکھایا۔ تُوں بھیو کھولنا باطن باقی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ ساڈی آشا پوری کرنی لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول ساڈی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ سورے سر بگ ہر کرتے دینا رنگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے انتر جانا وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ بنا رسنا دینا رس، سنجھر جھرننا بوند سوانت چوایا۔ تیر انیالا مارنا کس، کمان دیکھن کوئے نہ پایا۔ اندھ اندھیر میٹنا مس، نور نورانہ ڈگمگایا۔ منو آمن کرنا وس، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ شبدی دھار مارگ دینا دس، من مت بدھ نہ کوئے پتھرایا۔ بن رسنا جہوا تیرا ہووے جس، شبدی شبد شبد وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ دینی سرنا یا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا انتشکرن کر پوت، پتت پُنیت دے بنایا۔ ابناشی کرتے وسنا چت، ٹھگوری چت رہے نہ رایا۔ تیرا درشن ہووے نت، نج لوچن نین کر رُشٹایا۔ ٹھا کر بننا ابناشی پت، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ گرہ مندر اندر کرنا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ ساڈا جھگڑا میٹنا بوند رت، رکت بوند نہ کوئے پتھرایا۔ دھام دکھاؤنا اک اندٹھ، درگاہ سچ دینی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرہ مندر اک سہایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا گرہ کر سہنجنا، در گھر دینی مان وڈیایا۔ تُوں آد پُرکھ نرنجنا، نور نورانہ نور الاہیا۔ سچ ست کرا دے مجنا، دُرمت میل دھوایا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا نوجوانا اکو وجنا، دوجی اور نہ کوئے شنوایا۔ سچ ست چاڈ دے رنگنا، رنگت اکو ویکھ دکھایا۔ در ٹھانڈا تیرا منگنا، خالی جھولی دینی بھرایا۔ پنچ تت کہن پر بھ سنگر ساڈے سجننا، مترا

مہر نظر اک اٹھایا۔ انتم تبتوں رکھنی پینی لجناء، لاجونت تیری وڈیایا۔ ٹوں بھگتاں تن لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کوئے رکھایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ
 دوارے سدنا، شبدی شبد شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا اندر
 تک لے آپ، انتشکرن دھیان لگایا۔ ٹوں زرگن دھار مائی باپ، پتا پڑکھ اکھوایا۔ اسیں تیرا جیبا جاپ، دوسر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ ساڈا ترے گن
 میٹ دے تاپ، ترے بھون تیری سرنایا۔ ترے گن کوڑ رہے نہ رات، نوری چند کر رُشنا یا۔ جے آتما تیری ذات، انت تیرے وچ سما یا۔ کیوں نہیں
 سانوں کردا پاک، پتت پُنیت بنایا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے درگاہ سچ کھول دے تاک، کُنڈا کھڑکی آپ گھلایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر دے واک،
 جو بھو کھتاں وچ گئے سنایا۔ چرن پریتی اگلی ریتی بخش دے نات، ناتا بدھاتا اپنے سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت سہیلے تیرے مات لوک، متا تیرے نال رکھایا۔ زرگن دھار تیرا پڑھیے سلوک، سوہلا اور
 نہ کوئے جنایا۔ سچھنڈ دوا ریوں سانوں سکے کوئی نہ روک، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ اسیں انتم ملیے تیری وچ جوت، جوتی جوت وچ سما یا۔ اساں جنم
 ۱۱۵ بھوگ لئے بہت، اگے لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ساڈی دُرمت میل دھوت۔ پنچ تت
 کہن پر بھ تیرے در آوانگے۔ تن وجود مات تجاواں گے۔ اگنی اگ رنگ رنگاواں گے۔ دُھر دے سنگی سگلا سنگ بناواں گے۔ زرگن دھار تیرا مان انند،
 انند انند وچ سماواں گے۔ جے آتما تیرا چند، نور نور نال رُشناواں گے۔ تیری سیجا سوں پلنگ، سکھ آسن اک وڈیاواں گے۔ جتھے شبد وچے مردنگ،
 دوسر ناد نہ کوئے درساواں گے۔ پھیر رہنا نہیں روپ ساڈا تت پنچ، پنچم دے مالک اکو تیرا روپ اکھواواں گے۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے پاؤنی ٹھنڈ،
 اگنی اگ تیرے چرن بھیٹ کراواں گے۔ جگ جنم دے وچھڑیاں پاؤنی گنڈھ، پلو تیرے نال بندھاواں گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچا اک وڈیاواں گے۔ پنچ تت کہن گھر ساچا اک سہایگا۔ دین دیا لے کمایگا۔ جوتی جاتا ویکھ وکھاویگا۔ پڑکھ بدھاتا رنگ رنگایگا۔
 پتا ماتا گود اٹھایگا۔ جوتی جاتا ڈمگایگا۔ مانک موتی اپنے آپ پرگٹایگا۔ جن بھگتاں وشنا رہن نہ دیوے کھوٹی، کھوٹے کھرے آپ بنائے گا۔ انتم چاڑھ

کے اپنی چوٹی، چوٹا ہو کے دیکھ دکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھوآ آپ چُکائیگا۔ ساچا بھوآ اتم چُکائیگا۔ آون جاون پیئڈا امیگا۔ پُرکھ اکال موُل نہ لئیگا۔ جن بھگتاں درگاہ ساچا بلیگا۔ تن وجود کایا ماٹی لوک ماتى بوٹا سئیگا۔ جیون زندگی بدل حیاتی، دین دیاں تئو دھارت اپنی گودی چُکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اِکو اِک رکھیگا۔ ہر لیکھا سچ رکھائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ بھگت وچھل پڑدا اُٹھائیگا۔ اچھل اچھل میل ملائیگا۔ جل تھل مہینل پار کرائیگا۔ بلدھاری اپنا بل پرگٹائیگا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی لا کے پھل، پتّ ٹہنی آپ مہکائیگا۔ اتم لہنا دینا مُکا کے کجگ کل، کلا اپنی اِک درسائیگا۔ دھام وسا کے نہچل اٹل، پد اِکو اِک جنائیگا۔ جتھے دپیک جوتی رہیا بل، بن تیل باقی نظری آئیگا۔ اتم دھارت سار جائے رل، پر ماتم اپنے وچ لکائیگا۔ سچ سسنگھاسن ہر جن لین ل، پھڑ باہوں آپ لکائیگا۔ آگے وچھوڑا ہوئے نہ گھڑی پل، پار برہم پر بھ اِکو رنگ رنگائیگا۔ آشا پوری کرے باون دھار بل، پورب لہنا جھولی پائیگا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آیا چل، نرگن اپنا سنگ نبھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سدا سدا اٹل، اٹل پدوی اِک رکھائیگا۔

* پہلی کنگ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں وبار ہویا *

کنگ کہے کجگ ویکھ لے اپنا کرم، نہکرمی رہیا جنایا۔ دھرم دار رہیا کوئی نہ دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دہایا۔ نیتز لوچن نین لجیا رہی نہ شرم، شرع رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ہوئے گڑھ توڑے کوئی نہ بھرم، بھانڈا کوڑ نہ کوئے بھٹایا۔ مایا متا گھر گھر ہویا جرم، نوست لئی انگڑایا۔ سرشٹی درشٹی ہو گئی جرم، چم درشٹی وچ ہلاکایا۔ بھو کھولے کوئی نہ برہم، برہم پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اِک دکھایا۔ کجگ کہے سٹکا میرا وقت سہاوا، سوہنی خوشی بنایا۔ میں اِک پر بھو نوں راواں، جو مالک حق گوسانیا۔ اِکو دانام دھیاواں،

اِکو نوں سیس جھکائیا۔ اِکو دا درشن پاواں، جو جوت نورِ الہیہا۔ او سے دا حکم سناواں، سچ سچ درڑائیا۔ میں پھرناں نال چاواں، نوست ویکھ دکھائیا۔
 شاہ سلطان کراں نتھاواں، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیا۔ وچھوڑا پا کے پتراں ماواں، کلج اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ دھرم دارہے کوئی نہ ساواں، سچ وچ نہ کوئے
 سمائیا۔ میں مترا اپنیاں اٹھاواں باہواں، بلدھاری ہو کے آپ سناٹیا۔ دین ذنی دی بدھی کرنی وانگ کاواں، کاگ روپ دے لوکائیا۔ اِکو پُرکھ اکال آگے
 واسطہ پاواں، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ کنگ کہے کلجکا تیرا ویکھیا کھیل انہونا،
 انڈھڑی کار کمائیا۔ انتم تیتوں پینا رونا، بن نیناں نیر وہائیا۔ خالی ہتھ پینا دھونا، جگت وست رہن کچھ نہ پائیا۔ جگت جہان چار دن دا پراہنا، چوتھے جگ
 سنا چائیں چائیا۔ تیرا بُرج ہنکاری جوت نرنکاری ڈھانہنا، ڈھنڈا گو بند والا نال ملایا۔ مان تان اپنا کھوہنا، خلق ملے نہ کوئے وڈیایا۔ امرت رس کسے نہ
 چونا، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلج کہے کنگا میرا صاحب
 سوامی ایک، ایککار اھوائیا۔ جس دی پکڑی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جو میرے وسے نیت نیت، نج گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ میں کراں اُس نال
 ۱۱۷
 ۱۱۷
 ہیت، جو آد جگاد دا پتا مائیا۔ جس دے حکم نال کرنی دین ذنی کھیت، خاطر اپنی نہ کوئے رکھائیا۔ میرا کوئی پاسکے نہ بھیت، پڑدا سکے نہ کوئے چکائیا۔
 میری مولن والی رت بسنتی چیت، چیتن سب نوں دیاں کرائیا۔ بے شک جگ چوکڑی آگے لنگھ گئے کیتی کیت، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میرا وقت سُبھنا سب
 نے ویکھنا چھیتی چھیت، چھتر دھاریاں خاک ملایا۔ میں کوڑ دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا جگت جہان چلائی۔ بدھی کسے دی پوتر رہن نہیں دینی وچ ماتا
 دے پیٹ، وشنا کوڑ نال بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ کنگ کہے کلجکا میں سنی اگئی خبر،
 بے خبراں دیاں جنائیا۔ سنگر شبد نرالا بڑ، بے نظیر نورِ الہیہا۔ جس دا دُھر فرمانا جبر، جبرائیل سیس نوائیا۔ جس داراہ تکے محمد وچ قبر، مقبرے دین
 گواہیا۔ اُس دی جانے کون قیمت قدر، قدرت قادر اک اھوائیا۔ جس سب دی پوری کرنی سدھر، گر اوتار پیغمبراں نال ملایا۔ دین ذنی نوں کرنا
 پدھر، پاربرہم برہم بھو چکائیا۔ نرگن دھار مہر کر کے ندر، ندری ندر اٹھائیا۔ تیری دھار نال کوڑ دا پاؤنا غدر، گداگر کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو اجد آپ چُکائی۔ کلج کہے ناردا میری کنگ دھار دی سُن لے بات، مترا کنگ نال ملائی۔ پر بھو دے مھم
 دی میری رات، رین اندھیرا اپنا رہی پر گٹائی۔ جگ چو کڑی میرا دیکھ لے کھات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ میں اکو کرنی بات، باطن بھو رہے نہ
 رائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جس میتوں دتی دات، دست اٹل اٹل میری جھولی پائی۔ میں اُس نوں بنایا کملاپات، پت پر میثور کہہ کے سیس نوائی۔
 بن کے داسی داس انا تھی انا تھ، نردھن ہو کے سیس جھکائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا دینا ساتھ، سانجھے یار تیری اوٹ تھائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اگم اتھاہیا۔ کلج کہے ستکا توں کرم کماؤندا کی، قدرت دا قادر کی جنائی۔ کی لہنا دینا تیرا دھرنی
 اُتے ساڈھے تن ہتھ سیس، زویداس چمارا کی گیا سمجھائی۔ کی گرداس سمجھایا ویہہ اکیہ، اینکار کی مھم سنائی۔ جس دی سب نے دتی ترجیح، پریم نال
 سنائی۔ اُس دا لیکھا کس بدھ مگنا ویہہ اکیہ، اکیسا جگدیشا کی اپنا مھم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو
 آپ چُکائی۔ کلج کہے ستکا میں کرم کی دساں، دہ دشا دھیان لگائی۔ میں خوشیاں دے وچ ہساں، ہستی تک بے پرواہیا۔ میتوں ملیا وقت مساں، مسیا
 رین اندھیری چھائی۔ چاروں گنٹ بن قداماں توں نساں، بھجاں واہو داہیا۔ خوشیاں دے وچ ماراں کجھاں، بازو بل اٹھائی۔ جو اشارہ کیتا مجھاں کجھاں،
 جل دھارا گئے درڑائی۔ جس نوں گوہند دھار کہا اچھا، اچھی طرح سمجھائی۔ جس دانام ندھانا دو جہاناں باہر رسا، بن رسنا رس چکھائی۔ اُس دے مھم نال
 ہوڑا پرسدھ ہونا اُپر سنا، صاحب نال پترائی۔ ہنگ برہم ہو کے نرگن دھار تتاں اندر وسا، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ اُس دی وڈیائی کاہدی صفت صلاح
 جسا، دُھر دے ڈھولے گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مھم آپ ورتائی۔ کنگ کہے کلج دیکھ لے دُھر دیاں
 تاراں، ترے گن اتیتا کی جنائی۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، چاروں گنٹ دیکھ وکھائی۔ جس دیاں آد جگاد جگ چو کڑی نویاں نت بہاراں، رُترئی رُت
 اپنے نال مہکائی۔ جس دیاں شبدی دھار دُھنکاراں، انحد نادی ناد کرے شنوائی۔ جس دیاں جوتی نال جوت چنکاراں، جوتی جاتا اک اھوائی۔ جس دیاں
 لکھ چوڑاسی چارے کھانیاں ناراں، نر نرائن کنت اگم اتھاہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا پاؤن آیا سارا، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائی۔ میں اُس نوں کراں

نمسکارا، نو نولاگاں پائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا پیغمبر گر اوتارا، اوتر اپنا حکم ورتائیا۔ جس کجگ تیرا میٹنا دھواں دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول
کرے رُشائیا۔ اُس دا نور نورانہ دو جہاناں ہوئے اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ اوہ تک لے جس دا سنگر شبد دے اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ کجگ تیرا
انت دا انت کنارہ، نیا نوکا کوڑ ویکھنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ کجگ کہے سٹکا
میٹوں نہیں بھلیکھا، بھرم نہ کوئے بھلائیا۔ میرا صاحب دے نال لیکھا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ میری بدلن والی ریکھا، رکھیاں نیاں توں باہر دیاں
جنائیا۔ میرا لہنا دینا نال دس دسمیشا، دہ دشا دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ لے میٹوں صاحب دا دسدا ویسا، جو اپنا روپ وٹائیا۔ جس نوں کھندے نر زیشا، نرائن
اگم اتھاہیا۔ جگ بدلنا جس دا پیشہ، سرگن نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا میرے کول رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکائیا۔ کجگ کہے کنگ پر بھ دوست ہمارو میت، متر اک اکھوائیا۔ جگت نیتھارو
پریت، پریت بے پرواہیا۔ جس دی دھار بدلنی ریت، ریتوان اکھوائیا۔ گھگوری پاوے چیت، چت وت نال ملایا۔ سب دی پر کھنہار انیت، نرگن نرور
نور الاہیا۔ میں اوسے دے ڈھولے گاواں گیت، جو سنگر شبد گو بند دھر دا ماہیا۔ جو تیرے میرے وسیا چیت، بھیتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو سدا ترے گن
انیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی گئے بیت، کجگ کہے انتم میرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ کنگ کہے کجگا میٹوں آوندا ڈر، مترا دیاں سنائیا۔ تیتوں چھڈنا پینا گھر، گھرانہ لوک مات تجائیا۔
تیرا پورا ہونا ور، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ ہن اگلا فکر کر، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے کول رہنا نہیں دھن زر، دولت کم کسے نہ آئیا۔ تیری بدھی
ہوئی وانگ خر، بیسی روپ نہ کوئے درسائیا۔ ہن مترا اپنا بھانا سرتے جر، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ تک لے کی کرتا پُرکھ رہیا کر، کرنی دا کرتا کار
کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ کجگ کہے سٹکا میں اچ کرن لگا ارداس، میننتی بنا زبان
سنائیا۔ کرپا ندھان میرے آپاس، میری آسا پور کرایا۔ پہلوں میٹوں دے شباش، سر میرے ہتھ لگائیا۔ جس ست دھرم دا کیتا ناس، کوڑی کریدتی

پرگٹائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے اُتے کسے دارہن نہیں دتا وشواس، وشیاں وچ کوڑ لوکائی۔ شکر دیکھ لے روند اُتے کیلاش، بہڑی بہڑی کر
 سنائی۔ برہما برہم نوں کرے تلاش، بھجے واہو داہیا۔ وشن وشو دی پوری کرے نہ آس، گھر گھر رزق نہ کوئے سبائی۔ کلج کہے میں پر بھو دا بن کے
 داسی داس، سیوا سچ سچ کمائی۔ سرت شبد دی پین نہیں دتی راس، گوپی کاہن سنگ نہ کوئے نبھائی۔ بلیا میل نہ کسے سرب گنتاس، گنوتا گھر نہ کوئے
 وسائی۔ جدھر دیکھو کلج کہے میں دُنیا کیتی اُداس، ساتک ست نہ کوئے کرائی۔ ہر ہر دا کیتا پر بھاس، جنگل جوہ دے لوکائی۔ میں پر بھ نوں اکو وار دینا
 آکھ، بن اکھراں دینا سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی کار کمائی۔ کلج کہے سٹکا پر بھ مینوں دے دلیری، سر
 میرے ہتھ لکائی۔ مہربان کرے مہری، مہر نظر نال ترائی۔ چاروں کُنٹ کر رین اندھیری، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ دین دُنی لے گھیری، چاروں کُنٹ
 پنڈھ مکائی۔ ساڈے اندر دے دے گیری، من منوآ من بھوایا۔ دھرم دی جڑ دے اُکھیری، تن وجوداں رہن کوئے نہ پائی۔ کلج بچو سچ دی چڑھے
 کوئے نہ بیڑی، نوکا نام ہتھ کسے نہ آیا۔ چاروں کُنٹ دکھا دے جھیری، جھگڑا جگت لوکائی۔ آگے کرے مول نہ دیری، دوہرا تال بنائی۔ تیرے پچھے
 پُرکھ اکال نے ماری پھیری، نرگن اپنا ویس وٹائی۔ تیرے انتر خوشی ہووے ہتھیری، چاؤ گھنیرا اک بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلج کہے سٹکا میری میننتی کرے منظور، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ درشن دیوے حاضر حضور، حضراتاں دا
 مالک نور الاہیا۔ جس دا حکم اک دستور، دست بنھ کے سیس بھکائی۔ جس نے میرے معاف کرنے قصور، کسر عاشاریے نال اڈائی۔ مینوں وڈیائی
 دیوے ضرور، سر میرے ہتھ لکائی۔ میں دین دُنیا وچ پاؤنا نٹور، فتویٰ سب دے اُتے لگائی۔ منوآ من کر مغرور، غربت بھرنی کوڑ لوکائی۔ جو آسار کھی
 موسیٰ اُتے کوہ طور، سولہنا دینا جنائی۔ جس کارن عیسیٰ عیسوی کیتی مشہور، مشورہ خدا نال بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ سنگ کہے کلجگا، سُن لے میت۔ اگم وقت سُنجننا تیرا پگا، دیکھنی اگلی ریت۔ ست دھرم ہونا آگھا، دیوے وڈیائی پت پت پت
 - تیرا مترا اُجڑنا جھگا، جھگڑا مٹنا مندر مسیت۔ دُتیا بھاؤ رہے نہ دُجا، ایکا گاؤنا سب نے گیت۔ دُھر دا حکم اگمی سُبھا، جو کرے پت پت پت۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرے بختیش۔ کلج کہے ستکا ایوں نہ کر وچاراں، دیلاں جگت بناٹیا۔ میریاں کھیلاں تکیں بہاراں،
 نوست دھیان لگاتیا۔ جو صلاحاں کیتیاں محمد نال چار یاراں، مشورے کعبیاں وچ بناٹیا۔ جو جبرائیل کھڑکائیاں ستاراں، وہی نازل رُپ درساٹیا۔ اگلا بھو
 دسنا ظاہرا، سچ نال سناٹیا۔ محمد اللہ ہو دالا کے نعرہ، نیناں نیر وہاٹیا۔ تیرا کھیل بے عیب پروردگارا، تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں اندھ اندھیا،
 چوڑس چند نہ کوئے رُشناٹیا۔ زمیں اسماناں دُھندوکارا، دھرت دھول دُہاٹیا۔ میرا اکو حق حق دا نعرہ، لاشریک دینا سناٹیا۔ اماما ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور
 ڈگمگاتیا۔ پھیر جھگڑا چھیڑنا وچ قاہرہ، قدم قدم نال بدلایا۔ تیرا سمجھے کوئے نہ دائرہ، حدود دیکھن کوئے نہ پاتیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں ہوئے مشاعرہ،
 ڈھولے سوہلے راگ سناٹیا۔ کلجگا کتے ہو نہ رہیں بہرہ، سُننا تھاؤں تھانیا۔ لیکھا مگنا سوا پہرہ، پاربرہم کی درٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک حکم سناٹیا۔ کلج کہے ستکا میں کوئی بچہ نہیں ننھا، جو بن ونت اکھوٹیا۔ میں کوئی سُن دا نہیں نال کٹاں، اُسنت کی
 سمجھایا۔ میں جگت والا نہیں کوئی چٹا، اپنا کچھ بدلایا۔ میں کوئی اکھراں والا نہیں ماما، پڑھ پڑھ دین دُنی درٹایا۔ میں کوئی حصہ نہیں کھنا، جگت وند
 نہ کوئی وندٹایا۔ میں کوئی کانڈ نہیں کرما، جگت جگ سناٹیا۔ میں کوئی دین دُنی نہیں دھرما، دھیرج رنگ نہ کوئے رنگاٹیا۔ میں توں نہیں حیا کوئی شرما،
 شہنشاہ دتی وڈیاٹیا۔ میں جھگڑا میٹنا ورنابرنا، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کوئے نہ پاتیا۔ میں لیکھا تکتا اُتے دھرنی دھرنا، دھول دھیان رکھایا۔ کلج
 کہے ستکا میں اِنج توں لہندی کوئے چڑھنا، خوشیاں نال پندھ مکاتیا۔ محمدیاں دے اندر وڑنا، آسن لوواں جماتیا۔ اللہ ہو اناہو دا نعرہ پڑھنا، بن اکھراں اکھر
 سناٹیا۔ جو محمد وزیول تا عم بادل تا کھیل بو چشمے رچھس جدیے اود رضیوم ماؤل جہبا تاجو و ہبل زاویزم مستائے وائے زُل جمودا حمل زما تیرا نور نور نور
 ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناٹیا۔ کنگ کہے کلجگا توں بڑا چلاک، سوربیر نظری آٹیا۔ کلج
 کہے مترا پر بھ نے میرا کھولیا تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جے میں کلج نہ ہوواں کتھوں اوتار پیغمبراں گورواں دا پورا ہووے واک، پُرکھ اکال
 دی کی وڈیاٹیا۔ سنگر شبد پھر کس نوں دیوے شبد دی دات، کون حکم حکم سناٹیا۔ اوتار پیغمبراں دا بنے کون ساک، گروآں دا سجن کون اکھوٹیا۔ ستکا

پُرکھ اکال میرے ولّ رہیا جھاک، بن نیناں نین اُٹھایا۔ پر میں وی چھیتی مُکاؤنی اپنی واٹ، وٹنا دینِ دُنی لگایا۔ سب نوں لیاؤنا اپنے گھاٹ، پتن اِکو
 اِک اکھوایا۔ سب توں پہلوں مُکاؤنی اپنی واٹ، پر بھ دی ساچی سیو کمایا۔ پر اِک ویراں صاحبِ سنکڑ نالوں دینِ دُنی دینی کاٹ، سُرَت شبد نہ کوئے
 جنایا۔ بے شک سنکڑ شبد میٹوں رہیا ڈانٹ، بھّے رہیا دکھایا۔ میں وی بڑا نوؤ آناٹ، اپنا سانگ پر گٹایا۔ نالے ہس کے کہواں میرے صاحبِ سنکڑ میں
 ویکھ لے دینِ دُنی دی سٹا کایا اندر والی کھاٹ، باہر سینگھاسن نظر کوئے نہ آیا۔ میں کوئی جگت گویا نہیں بھاٹ، جگت سوہلے ڈھولے دیاں سٹایا۔ میری
 اِک چھوٹی جہی بات، باطن دیاں سٹایا۔ میں وزگار کے کہواں او پر بھو جے میں کھج نہ ہوواں توں کس طرح آویں لوک مات، زرگن ہو کے اپنا کھیل
 کھلایا۔ تے پھیر میں کھج وی تیری ذات، میٹوں جنمیا کسے نہیں مایا۔ نہ کوئی میری بھین تے نہ کوئی بھرات، پتی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ توں میرا
 میں تیرا ایسے کر کے توں بچھی میری وات، میرے پچھے آئیوں چل کے پاندھی راہیا۔ پر میرے کول اِک پترکا بنا اکھراں توں پات، جس دا جگت وِ دیا
 لیکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داراہ اِک درسایا۔ کنگ کہے کھجکا کیوں پر بھو نوں رہیا وڈیا،
 وڈے دی کی وڈیایا۔ کوٹن کوٹ کھج وہ گئے اوہدے وچ وہنا والے دریا، تیری کی وڈیایا۔ اوہ بے پرواہ اگم اتھاہ، زرگن نور نور الاہیا۔ جس نے پتہ
 نہیں کتنے وشن برہما شو دتے اُپا، کوٹن کوٹ اتار پیغمبر گرو اپنے وچ سمایا۔ کتنے جگ چوکڑیاں دتے بدلا، سنجگ تریتا دواپر کھج بھجے واہو داہیا۔ جھٹ
 کھج مچھاں نوں دے کے تاء، کنگ نوں رہیا سٹایا۔ اوہ مترا میں بے چھڈے تھاں، جگت نشانے دتے گویا۔ اِکو اِشٹ لیا منا، جو مالک دُھر درگاہیا۔
 جس دے ڈھولے اتار پیغمبر اِک گرو آں دتے سنا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ پیغمبراں کہہ کے حق خُدا، خود مالک دتا درڑایا۔ گرو آں کہہ کے واہ
 واہ، واگرو ڈھولا لیا گایا۔ او ترا روپ انوپ درسا، بھيو اِجیدا دتا جنایا۔ شاہاں داشاہ، شہنشاہ اِک اکھوایا۔ کھج کہے سو میری پکڑے بانہہ، سر میرے
 ہتھ لکایا۔ جس نے میرے بدلے ساری سرشی نوں جپاؤنا اِک ناں، مارگ اِکو اِک درڑایا۔ سب دا بن کے پتا ماں، گودی اپنے لئے اُٹھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی خوشی آپ پر گٹایا۔ کھج کہے میرے سنکڑ سجن سہیلے، صاحبِ تیری سرنایا۔ زرگن دھار

کر لے میلے، بلنی ہر جگدیش جنائیا۔ ٹدھ بن کھیل کوئی نہ کھیلے، خالق خلق نہ ویکھ دکھائیا۔ اپنے گرہ دکھانویلے، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ پرم پُرکھ نہ
 گرو رہے نہ چیلے، کلج کہے ایہہ میری بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار نالوں سارے کیتے ولے، کوڑی کریارنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ کلج کہے پر بھو میں تیرے کولوں منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جو میتوں لگیاں چنگیاں،
 در تیرے بھیٹ کرائیا۔ توں میتوں کرنا کار انگیاں، انگیکار اکھوائیا۔ میں چاہندا دین دُنی دیاں چوٹیاں ہونونگیاں، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ سب
 دالیکھا ہووے میرے کندھیاں، گھاٹ پتن روون مارن دھاہیا۔ جگت دُہاگن دسن رنڈیاں، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈائیا۔ کلج کہے میری دھار پھرے
 وانگ پکھنڈیاں، بھجے واہو داہیا۔ دیناں مذہباں ویکھے ڈنڈیاں، شرع شریعت پھول بھلایا۔ نیزہین ویکھے اندھیاں، جنہاں بھلیا نور الاہیا۔ کوڑ گُریار
 دیاں میریاں ہونون پابندیاں، حکم تیرا اک سنائیا۔ جس طرح پچھلیاں جگ چو کڑیاں لنگھیاں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہن کھیل کھلا دے دیا کما دے ویکھ لے
 سور پیراں جنگیاں، جنگجو تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ کلج کہے پر بھو میرا چرن کول وچ
 سجدہ، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس جھکائیا۔ میں تیرے در دا بردا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں بھو کھلاؤنا اپنے گھر دا، گرہ پڑدا دینا اٹھائیا۔ میں درشن
 کراں نرائن نردا، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست منگ منگائیا۔ کلج کہے پر بھو میں
 تیری کراں تابعداری، طلب اور نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں گنت نگاہ ماری، بن نیناں نین تکائیا۔ ست سچ دی رہن دتی نہیں کوئی یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے
 نبھائیا۔ نام دی دے نہ کسے ٹھاری، مد متی کیتی لوکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے نال سارے کرن غداری، ست وچ نہ کوئے سمائی۔ تیرا دھرم
 اڈیا مار اڈاری، دھرنی دھرت دھول نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے کوڑ دی تیرے پیار نالوں سب نوں چنگی لگے یاری، یار پیارے متر لے بنائیا۔ نو کھنڈ
 پر تھی میری پنہاری، پر بھو تیری سیو نہ کوئے کمائیا۔ توں ویکھنا اپنی دھاری، جوتی جاتے دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دین اُدھاری، بھوکھتاں وچ
 سنائیا۔ انت کنت بھگونت آوے کل کلکی اوتاری، نہکھنکا نور الاہیا۔ امام امامے تیری ہووے سکداری، سر سر حکم منائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد

انادی پاساری، پاربرہم پر بھ اپنا بھیو چکائیا۔ توں نرگن نور جوت اُجیاری، نور نورانہ نظری آئی۔ تیرا کھیل سدا جگ چاری، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ کلج کہے میں تیرا سوت سوربیر بلکاری، بل اپنا دتا پرگٹائی۔ دھرم دا محل رہن دینا نہیں کوئی اٹاری، اٹل پدوی ہتھ کسے نہ آئی۔ دو چار سالوں وچ سب نوں کرا خواری، خاطر تیری پر بھو سیو کمائی۔ پچیا رہے نہ کوئی نر ناری، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں سندیسے دیواں سمند ساگراں جنگلاں جوہاں پہاڑی، ٹلیاں پر بتاں دینا سنائی۔ سارے خبردار ہو جاؤ شنکر نے تھم دے دتا موت لاڑی، رائے دھرم پتر گت لیکھے نال ملائی۔ جس نے پھرنا گھر گھر جھاڑی جھاڑی، کونے کونے دیکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائی۔ کلج کہے سجنو میری کرنی امداد، خوشیاں نال جنائی۔ رائے دھرم پچھلا لہنا رکھنا یاد، پتر گت بھل کدے نہ جائی۔ لاڑی موت توں وی چکھنا سواد، لکھ چوراسی کھا کھا خوشی منائی۔ میں پھیر آؤنا سبج تریتا دواپرتوں بعد، تن جگ تہانوں پھیر سکے نہ کوئے رجائی۔ ساتھیو سجنو سارے کھولو جاگ، کلج کہے اپنی لو انگڑائی۔ تہاڈے وڈے ہون والے بھاگ، بھاگاں بھریو تہانوں ملے وڈیائی۔ وعدہ کریئے دین دنی اُتے جگدا رہن نہیں دینا کوئی چراغ، چراگاہاں پھرے دہائی۔ ۱۲۲

ہنس بدھی والے بنا دینے کاگ، کاگ روپ دے لوکائی۔ کسے تخت نواسی دارہن نہیں دینا راج، شاہ پاتشاہ خاک وچ ملائی۔ رائے دھرم پتر گت لاڑی موت کلج کہے انج ساڈی ساریاں دی ہو جائے اک آواز، اکو سخن دینے سنائی۔ پھر پر بھو نوں کہیئے ساڈی رکھنی لاج، تیرے چرن سیس نوائی۔ سنگر شبد نوں کہیئے ساڈا پورا کرنا کاج، دینی مان وڈیائی۔ کیوں انت سب نوں دینا پینا جواب، جواب طلبی کرے بے پرواہیا۔ پیغمبراں دے پسنے نہیں کوئی خواب، خود مالک دا تھم تے خود مالک آپ ورتائی۔ محمد نے لبان کٹاؤن لگیاں کہا سی جے آیتے آئیگا وچ پنجاب، پنچے دوویں ملا کے دُعا خدا اگے کر کے وزہم وزہم وزہم کہہ کے سیس دتا جھکائی۔ اوہ میرا شہنشاہاں دا شہنشاہ نواباں دا نواب، بے محتاج محتاجاں اپنے گلے لگائی۔ جس دن نانک نے پہلے دن وجائی رباب، مردانے دتی سنائی۔ او مردانیا جو آؤنا دساں توں بعد، دُھر دا مالک اگم اتھاہیا۔ اوہ جوت روپ جس نے رچنا رچی آد، آد دا مالک اک اکھوئی۔ اوہا تھم اُس دا شبد شبد بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ اوہا پریم ٹھگاں چوراں نوں بنا دے سنت سادھ، بھگت بنا کے بھگوان

دیوے مان وڈیاںیا۔ ایسی اپنے پیار دی لاوے لاگ، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ راتی سُتیاں دِنے جاگدیاں دا بن جائے کنت سُہاگ، آتما دا پرما تما ہو کے اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سوامی دُھر درگاہیا۔ کلجگ کہے پر بھو ایہہ میری کوئی نہیں ذمیواری، اوہ دُھر دیا ضامنا تیتوں دیاں سُنائیا۔ تیرے حکم دی میرے سیس اُتے کھاری، خیر خواہ تیری سیو کمائیا۔ تیرے چرن کولاں وچ کدے نہ کراں غداری، گداگر ہو کے ہوکا دیواں تھاوں تھانیا۔ پر بھو جے سچ پچھیں کلجگ آکھے میرے توں بنا دُنیا وچ کوئی نہیں تیرا پُجاری، اکھراں نوں پڑھ پڑھ کے تیرا نام گئے بھلائیا۔ ایویں مار دے لمیاں اڈاری، اندر وڑ وڑ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کلجگ کہے میرے صاحب جے سچ پچھیں بنا تیری کرپا توں سب دی آتما کواری، کنت سُہاگ نظر کسے نہ آئیا۔ میں جدوں تکاں تے روون زارو زاری، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ اوہ ویکھ لے ہسدی موت لاڑی، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ واہ کلجگا تیری کہو جی بھلو اڑی، پت ٹہنی دتی مہکائیا۔ سرشی درشی ویکھی جھوٹھ بھریا ناڑی ناڑی، بہتر ناڑی دے گواہیا۔ کلجگ کہے میں وی سب دے پھراں پچھے اگاڑی، سنگر شبد دے آگے واسطہ پائیا۔ میرے صاحب اہناں نوں اپنے گھر نہ واڑیں، جیہڑے پر بھو نوں گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میرا صاحب سچا پیت جو، نظر کسے نہ آئیندا۔ میرے نال کرے مُجبت موہ، پیار نال سمجھائیندا۔ سب دا کرم دھرم لینا کھوہ، اپنا بل پر گٹائیندا۔ اک گل یاد رکھیں کلجگ جتھے آواز نکلے سوہنگ سو، سو پڑکھ آد زرنجن آپ سُنائیندا۔ او تھے آتما پرما تما نہیں دو، دوہاں دا اکو روپ نظری آئیندا۔ کلجگ کہے پر بھو جے اوہناں دے اندروں تیرے نور دا نور تے نظر آئی لو، لوئن تیجا ویکھ دکھائیندا۔ پھیر او تھے کدے نہ سکاں چھوہ، دُور دُراڈا سیس جھکائیندا۔ کیوں اوہ بھگت تیرے تیرے جوگے گئے ہو، او تھے کلجگ کی کرم کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیندا۔ کلجگ کہے میں بڑا سور بیر بہادر، انکھیلا جگت اکھوایا۔ جس نے کرنا حق عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرے نال سنجگ دا کرنا تبادول، تبدیلی بھگتاں دتی جنائیا۔ دُنیا سرشی کائنات مینٹوں ایوں دسدی کوئی مقتول کوئی قاتل، قتل گاہ دھرنی دھرت دھول دھول سو بھاپائیا۔ جے مُقدس دے باطل، بیتل پوت پاک اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ کنگ کہے کلجکا انت کریئے صلاح، نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں وقت گیا آئی۔
 دس کیہرا لہیئے ملاح، بیڑا جگت کون اٹھائی۔ کلجک کہندا سٹکا واہ واہ، ایہہ کی دتا سنائی۔ میرا مالک اگم اتھاہ، بے انت نور الاہیا۔ جس دھر فرمانا میتوں
 دتا جنا، بن اکھراں اکھر پڑھائی۔ اوتار پیغمبراں گرو آں نال دتا ملا، سہج سہج پڑدا وچوں اٹھائی۔ کلجکا توں نو کھنڈ پر تھی لاونا اپنا داء، داو سمجھ کچھ نہ پایا
 - ہر ہر دیوں پر بھو دا کڈھنا ناں، تن وجوداں کرنی صفائی۔ پیار توڑ کے پتراں ماں، پتا پوت دینا لڑائی۔ بدھی کوڑ بناونی خواہش رلاونی نال کاں، چاروں
 گنت کوک سنائی۔ پھیر کلجک کھیل پچو ایس کریں جس طرح حکم دیواں جنا، بن جنیندی مائی۔ جنہاں نے سور کھا دھا جنہاں نے کھا دھی گاں، دوہاں نوں
 دینا ٹکرائی۔ پھیر دوویں کھریاں کرنیاں بانہہ، چڑھدی لہندی دشا دینیاں ہلایا۔ نالے کہیں پر بھو کسے نوں دیویں نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تپدی دسے
 لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ پر گٹائی۔ کلجک کہے سٹکا توں کی کرم کماؤنا، کملیا میتوں دے
 جنائی۔ کنگ کہے کلجکا میں پر بھو نوں سیس نو اونا، نو نو لاگاں پایا۔ مستک دھوڑی خاک رماؤنا، ٹلے جوت للائی نال چکائی۔ گل پلو واسطہ پاؤنا، نیرتینیاں
 نیر وہائی۔ اک سندیس سناؤنا، اپنی اچھیا نہ کوئے پر گٹائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں آپ تراؤنا، دوجی اوٹ نہ کوئے نکائی۔ جتھے ہون اوٹھے
 درس دکھاؤنا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ ستیاں آپ اٹھاؤنا، پھر باہوں گلے لگائی۔ جنم مرن داروگ مٹاؤنا، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ رائے دھرم دا
 لیکھ مکاؤنا، چتر گپت نہ حساب رکھائی۔ لاڑی موت نہ پئے انت پرناؤنا، پرم پُرکھ تیری اک سرنائی۔ سنگر شبد نال جن بھگتاں بچھنڈاؤنا، آگے ہونہ
 کوئے اٹکائی۔ جنہاں تیرا درس کرنا تنہاں دا کرم کانڈ لیکھے لاؤنا، کنگ کہے اس توں پرے کرم نظر کوئے نہ آئی۔ میرا دوس سہنجن میں جن بھگتاں
 سیس جھکاؤنا، در ساچی منگ منگائی۔ جن بھگتو بنا پر بھو توں انت کوئی کم نہیں آؤنا، جگت کامنا نہ کوئے چترائی۔ ایہہ سریر چار دن دا پراہنا، جو آیا سو
 اٹھ جائی۔ میں اک گل دساں جنہاں سوہنگ ڈھولا گاؤنا، تنہاں ملے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگائی۔ کنگ کہے کرم کانڈ دا لیکھا جائے نک، مکمل دیاں درڑائی۔ جو جن توں میرا میں تیرا پڑھے نک، تخم تاثیر جائے بدلایا۔ منزل

چڑھدیاں کدے نہ جاوے رُک، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ سَنگَر شبد جن بھگت دُلا رے گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لئے لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے دُھر
 دربارے درگاہ ساچی مقامے حق دیوے سٹ، سچ ٹکانے آپ ٹکائیا۔ کنگ کہے کرماں والیو نہکرمی دی پی لٹ، لٹیریو لٹ لو چائیں چائیا۔ بنا پُرکھ اکال
 توں بھگتاں نوں کسے بنایا نہیں کدے پُت، گودی گود نہ کوئے ٹکائیا۔ سدا سدا سدا تہاڈی سُنہجینی رہے رُت، رُتری سَنگَر شبد نال مہکائیا۔ کنگ کہے میں
 سچ دسٹاں در آیاں دے سب دے مٹ جانے دُکھ، ایہتھے دُکھیو دُکھ جانے تہجائیا۔ گھر جا کے خوشیاں داما نا سَنگھ، سَنگھ صاحب سَنگَر جھولی وچ رکھائیا۔
 سب دا اُجھل ہووے کُھ، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ پھیر آؤنا پئے نہ جننی کُھ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، میٹنہارا کُجک اندھیرا گھپ، سَنگ سَت سچ چند چکائیا۔

۱۲۷

* ۳ کنگ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر رنجیت کور، امرجیت سَنگھ، جاگیر کور، سُرچیت سَنگھ، ہر بھجن سَنگھ،
 پریتم سَنگھ، گریت سَنگھ، جگجیت سَنگھ، وریام سَنگھ، ستیر سَنگھ، جگلیل سَنگھ، امر سَنگھ، ملکھا سَنگھ، دلپ سَنگھ، سنتوکھ سَنگھ،
 ٹھاکر سَنگھ، کرتار سَنگھ، سروپ سَنگھ، چن سَنگھ، بھگوانتی، ننتی، ہرچیت سَنگھ، پال سَنگھ، سورن کور، ترپت کور، جگندر کور،
 گردھارا سَنگھ، پریم سَنگھ، کشمیر سَنگھ، جاگیر سَنگھ، پیارا سَنگھ، رتن سَنگھ، دلپ سَنگھ، پریتم سَنگھ، پریتم سَنگھ،
 سکھن سَنگھ، بھان سَنگھ، ایشر سَنگھ، جرنیل سَنگھ، ہرنس سَنگھ، جوگا سَنگھ، وریام کور، کشمیر سَنگھ، آسا سَنگھ،
 پریتو، بٹی جیٹھووال، پرچیت کور رنجیت باغ گرداس پُر ہر بھجن سَنگھ دربار دا، *

۱۲۷

پنج تت کہن کینا کمزی کومت مبی تلوزو چن ہفتل بنمئل مزبل باہم وا کوزو تو سٹل تمھوا او سل خزبول نورے نشا محمدے دُعا رحمتے خدا ال گوم
 ال گزم زوینو زبی زیول مفا قُدرتے نجا چشمے چنید عرشے وزید نورے نگاہبان نوجوان ام اتھاپیا۔ سکلو محبس دیوانہ بوزی زمکا ال وہم مہمبم ولزکا جوئے

جگسٹے الویزو یقیناً مودوزے روبا مہبازو قادرے کیند شول ثمانیساؤ وضو عرشے نحو فرشے مفی اسمانے زوگ زپھلاؤ کول کوزی کبل پسطے دُآئے خُدا
 ولزموال نزیۃ زود شاہو مہر و زوئے زمی شاہینزی کلدا دؤ خاکے زمیں بندہ اے نویں قابل زمبل اوی کونا شرع شاہے نچھلو نوری تلو اسمانے وضو
 مویول مہا محمدے ادا کا جسے دُعا جستجو زخدم محلہ وزی وزیتے نصیحت نصیحت نصیحت جوہملا محمدے خُداے خُداے خُدا پنچ تت نبیولا دامستو دامستو کزینے
 کوکھ رسولے زوکھ نیئے پرتکھ پروردگارے یکھو واحدے مبی نورے ازی نور نورانہ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا
 ور، ڈھر دارنگ اک رنگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا حق قلبوت، کایا کعبہ نظری آئی۔ تیرا کلمہ دے ثبوت، صبر صبوری نال سمجھایا۔ نوری نور رُوے
 رواں تیرا دوت، جگت جہان کھیل کھلایا۔ حقیقت حق دے ثبوت، ست سچ نال سنایا۔ میرے مہربان محبوب، تیری محبت وچ وڈیایا۔ سدا سدا رہنا
 موجود، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ اندرون کڈھ کے کورٹی کریا کر نیست و نابود، مہربان مہر نظر رکھایا۔ دُتیار ہے نہ کوئے حدود، گرہ اکو دینا سہایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تن وجود بنے پیغمبر، کعبیاں خوشی بنایا۔ جگت
 دھار دیکھے سویمبر، سوہنا کھیل کھلایا۔ جگت وجود سہا کے مندر، تیری بنت بنایا۔ توں زرگن دھار وس کے اندر، بھو ابھید دتا سمجھایا۔ کر پرکاش
 اندھیرے کھنڈر، نور نورانہ ڈگمگایا۔ بھو چکا کے سور یہ چندر، دپیک جوتی جوت وکھایا۔ زرگن دھار لا کے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ سانوں
 پورب چیتا جس ویلے محمد لگا منگن، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ نور الہ چاڑھنی رنگن، رنگت اک درسایا۔ تیرا تن وجود میرے محبوب نہ ہووے بدن،
 جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ڈھر دے حکم نال تیرا حکم آوے سدن، سدا اکو اک سنایا۔ تیرے دپیک جوتی جگن، نور نورانہ ڈگمگایا۔ پیار وچ ہوون
 مگن، دوسراوٹ نہ کوئے رکھایا۔ میرے مالکا خلق دے خالق توں آپ مناونا سگن، مولی تند نہ کوئے چترایا۔ میری آشاتک لے تت پنجن، پنجم دے
 مالک تیرا دھیان لگایا۔ میرا غم میٹنا رنجن، رنجش دینی گوائیا۔ اکو اپنا پا کے انجن، دو جہان دینا چکایا۔ تیتوں پیغمبراں کہا دکھ بھنجن، بھو ساگر پار
 کرایا۔ بیڑا چکنا کندھن، کھیوٹ کھیٹا روپ درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ پنچ تت کہن پر بھ

محمد ہتھ رکھ کے اُتے چھاتی، سینہ خوشیاں نال دہانیا۔ دُعا کیتی اگے کملاپاتی، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ میری زندگی تیری حیاتی، جیون تیرے قدم ٹکایا۔ اتم میری پچھنی واتی، اتا ورن تکنا خلق خُدا یا۔ صدی چو دھویں ہونی اندھیری راتی، تیرا نُوری چند نہ کوئے چکایا۔ تیری حق دی دے نہ کوئے پر بھاتی، سائنک ست نہ کوئے جنایا۔ میرے ماکا میٹوں بخش اگئی داتی، دست اٹل ورتایا۔ میرے اِما آوَن لوک ماتی، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ میری پچھنی واتی، لہنا لہنیاں وچوں کڈھایا۔ ست سچ جوڑنا ناتی، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھایا۔ میرا لیکھا نہیں کاغذاتی، الف یے نہ کوئے وڈیایا۔ تُوں مالک نُور الہی صفاتی، ہستی تیری ویکھ وکھایا۔ تیتوں کہا سب نے کملاپاتی، پت پر میثور تیری وڈیایا۔ میری انت مُکاوَنی وائی، پندھ جگت رہے نہ رانیا۔ منزل چڑھاوَن گھاٹی، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ محمد کہے میری دو ہتھاں والی دُعا، دست دست نال ملایا۔ پروردگار بے پرواہ، بے پرواہی تیری ویکھ وکھایا۔ سچ سندیسہ دے سنا، حکم اِکو اک درڑایا۔ کس بدھ نُور نُورانہ کریں رُشنا، جوتی جاتا سو بھاپایا۔ جھٹ خبر اگئی گئی آ، بن آہٹ دتی درڑایا۔ میرے نبی کر دھیاں، رسول سچ نال جنایا۔ اتم کراں حق نیاں، انصاف وچ وڈیایا۔ امام اِما ویس وٹا، نُور نُورانہ ڈگمگایا۔ لہندیوں چڑھدے نین اٹھا، نیتز لے بدلایا۔ کی کھیل کرے تیرا خُدا، خود مالک نُور الہیا۔ جو حق دا دل رُبا، مُجبت وچ سما یا۔ جس اوتاراں اپنا بھیو دتا سمجھا، بُھل رہے نہ رانیا۔ پیغمبراں دتا درڑا، سچ نال سمجھایا۔ جس ویلے وقت سُنھنجا گیا آ، لوک مات خوشی بنا یا۔ نرگن نُور جوت کر رُشنا، جوتی جاتا سو بھاپایا۔ ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لا، سمبل اِکو رنگ رنگایا۔ ساچا مارگ اِک وکھا، نُوست دے سمجھایا۔ محمد تیری قبول کراں دُعا، دو جہاناں مالک ہوئے سہانیا۔ کعبیاں توں پرے اپنا بھیو دے کھلا، پردہ نشیں نظری آ یا۔ جیہڑا سب توں رہے جُدا، جُز وکھرا ونڈ وندا یا۔ نُور نُورانہ کر رُشنا، ظہور اپنا دے چکایا۔ ست سُنھنجا تھاں دے سہا، سوہنی بنت بنا یا۔ چار جگ دے مانس مانو مانگھ انساناں نال دے ملا، اپنی گنڈھ پوانیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھاں پندھ دے مُکا، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ جھٹ جبرائیل نے رولا دتا پا، زور زور سنا یا۔ حضرت حضرت محمد کی کھیل کرے مہرواں، محبوب نُور الہیا۔ جس اِکو گرہ دینا وسا، دوسر ونڈ نہ کوئے وندا یا۔ میٹوں ایوں دیا جبرائیل کہے اُس مالک خالق اِک بھگت

دوار دینا بنا، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھگت سہیلے صوفیاں اکو گھر دینا وساء، واسطہ اپنے نال بنایا۔ جتھے تیری آشا پھردی واہو داہ، بجھے چائی چانیا۔ اُس دھول نوں بھاگ دینا لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے بنا سجیاں سب نے سیس دینا جھکا، قدم بوسیاں وچ خلق خدایا۔ نگاہ مار لے بن نینا نین تکا، تقویٰ اِکے اُتے جنایا۔ اتم لہنا مدینہ مکہ دے مکا، مکمل اپنا حکم سنایا۔ دین دُنی مانو اکو رنگ دے رنگا، شرع زنجیر بے نظیر دے کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ پنج تت کہن محمد نے ماری آہ، ہوکیاں نال سنایا۔ میرے مولا بے پرواہ، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ میرے اگم اتھاہ عالی جاہ، شہنشاہ تیری سرنایا۔ تیرا حکم لیا پرنا، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ چلیا وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری وڈیایا۔ تیرے کلمے دا کعبے وچ تکیا مزہ، مذاق ویکھیا خلق خدایا۔ میرے محبوبا کیوں صدی چو دھویں انت سب نوں دیویں سزا، سزیا فتنہ دین دُنی نظری آیا۔ کیوں سب دے سرتے کوکدی قضا، قزاق کلج اپنا کھیل کھلایا۔ کیوں نہیں انساناں حیواناں ہتھ آونی غذا، غضب نال تیری دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ پنج تت کہن جس ویلے محمد نوں رکھیا بنا کے لاش، مقبرے وچ ٹکایا۔ شکر تک کے اوتوں کیلاش، نیتز نین بگھسایا۔ مٹی خاک نے کہا شتاباش، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ تیتوں کرن تلاش، کھوجن تھاون تھانیا۔ کون پوری کرے آس، ترسنا جگت مٹایا۔ کون دیوے دھرواس، دھرم دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ پنج تت کہن اسیں مقبرے وچ گئے لگ، محمد نظر کوئے نہ آیا۔ پھیر بن اکھراں پڑھی تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ نوری دھار بن نیتزاں نیتز لئے چک، ویکھیا چائیں چانیا۔ جیہڑا مات گربھ دا اٹا رکھ، دھرنی اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جو دو جہاناں دیونہارا ساچا سکھ، جوتی جاتا اِک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پنج تت کہن اسیں بن گئے مٹی، تن وجود نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈے مقبرے سوہے پتھر اٹیں، پانہاں نال وڈیایا۔ اِک آواز اگئی آئی جس سندیسہ دتا محمد ایتوں پھیر ملانگا جس ویلے ہاہے تے لائی ٹپی، اپنا روپ بدلایا۔ اُس ویلے صدی چو دھویں جانی چھپی، نوری چند نہ کوئے رُشنایا۔ پھیر نام کلماں دی سانجھی کراں گا لپی، ہونٹاں لپاں وچوں اکو وار کڈھایا۔ تیرا لہنا

دینا چکاواں گا جس ویلے شہنشاہی دس دی آئی متی، مترا دیاں درڑائیا۔ دین دُنیا کوڑ دی سیجا ہووے لٹی، ٹکے مستک خاک نہ کوئے رما یا۔ جگت رسنا ہونی مٹھی، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ اپنی کھیل کراں انڈٹھی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ پچھلی دھارا سب دی کراں چٹھی، کالکھ مول رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ پنج ت کہن اسیں مقبرے وچ گئے چھپ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ اسماں ویکھ اندھیرا گھپ، کوک کوک دتی ڈھائیا۔ پروردگار سا نچے یارا جے پیغمبراں بنایا اپنا سوت، ڈلارا اپنا رنگ رنگائیا۔ اتم وات ساڈی بچھ، پُشت پناہ ہتھ لکائیا۔ تیرا لہنا کی کچھ، کرنی دے کرتے دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج ت کہن مقبرے وچوں آئی آواز، ناد بانگ ازاں دتی جنائیا۔ نالے تیتوں کھول کے باطن بات، رازق رزق رحیم دتا سمجھائیا۔ محمد میرا لہنا نہیں نال وضو نماز، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا کھیل ویکھنا انت ہونا نہیں کسے ناراض، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ پر یاد کر تیرے توں بعد گوہند دا اڈنا باز، بازی دین دُنی اٹائیا۔ پھیر صدی چوڈھویں ڈھر کلے دا چلنا جہاز، نوکا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو تھم سندیس سُننا واحد، واضح کر کے دتا جنائیا۔ نور الہی بے پرواہی دا دکھرا ہونا مزاج، طبیعت طیب سمجھے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ مقبرہ کہے جس ویلے پنج ت نگاہ ماری چڑدا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ لیکھا تکیا گور مڑ دا، دھرنی دھول کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا تکیا سیس دھڑ دا، دین دُنی لڑائیا۔ ہنکار ویکھو ہوئے گڑھ دا، ہنگتا دے تڑائیا۔ اُس ویلے پروردگار سانجھیا گھاٹن ہووے گھڑدا، گھرن بھٹنہار اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہ نور الہی امام اماما سمبل دے اندر ویکھیا وڑدا، اپنا نور اپنے وچ چھپائیا۔ پھیر سندیسہ دتا ڈھر دے گھر دا، مقامے حق حق سمجھائیا۔ جس کھیل کھیلنا ول چھل دا، اچھل چھلدھاری اک اھوائیا۔ اوہ رلایاں کسے نال نہیں رلدا، وکھرا اپنا گھر بنائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بل دا، باون نال وڈیائیا۔ جس دے سندیسے راما رہیا گھلدا، سینا ست سمجھائیا۔ جس نوں کاہن گھنٹیا اپنا کاہن رہیا مندا، منسا توں باہر اک اھوائیا۔ جس نوں مو سے مالک نیا سارے تن دا، وجوداں رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ خوشیاں نال اُس دے پیار وچ پھلدا، پت ٹہنیاں نال مہکائیا۔ نانک لیکھ جنایا کج کل دا، بھیو ابھید آپ گھلائیا۔ گوہند کھیل کھیلیا اُس دے بل دا،

کھنڈا کھڑگ نال چکائیآ۔ انت اشارہ دتا جو مالک مہینل جل تھل دا، ہر گھٹ رہیا سمائیآ۔ اُس دا بھيو نہیں آؤنا پل دا، پلکاں دے اوہلے بہہ کے کی اپنا
 تھم ورتائیآ۔ جس دا جو بن کدے نہ ڈھلدا، جوانی بدل کدے نہ جائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیآ
 ۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں ماٹی بن سواس، کم کسے نہ آئیآ۔ ساڈی اتم اِکو آس، آشنا نال جنائیآ۔ بن کے داسی داس، پر بھہ چرن سیس جھکائیآ۔ پُرکھ
 اکالے دین دیا لے انت وسنا ساڈے پاس، سگلا سنگ بنائیآ۔ توں شہنشاہ شاہو شہاباش، سترگ نور الاہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیآ۔ پنج تت کہن ساڈا صاحب مٹنا کہنا، کہہ کے دیئے جنائیآ۔ اساں مقبریاں وچ نہیں رہنا، قبراں وچ نہ کوئے دفنائیآ۔
 اساں تیرا بھانا سہنا، نو نو سیس جھکائیآ۔ سدا سدا سد تیرے چرن کول وچ بہنا، دوسر دھام نہ کوئے وڈیائیآ۔ تیرا درشن کریئے سدا نیناں، بن نیناں نین
 لینا ملائیآ۔ سانوں کدی نہ کریں طرفینا، طرفداری اپنی اک سمجھائیآ۔ توں مات پت ساک سجن ساڈا بھائی بھینا، نار کنت بھگونت اِکو نظری آئیآ۔ اسیں
 تیرے دھام اولے تیرے چرن ڈھہنا، دھوڑی خاک خاک ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم اک سٹائیآ۔ محمد
 دے مقبرے کیتی پکار، توں ہی توں ہی سٹائیآ۔ واہ میرے پروردگار، نور نورانے نور الاہیآ۔ میں تیرا خدمتگار، خادم ہو کے سیس نوائیآ۔ تیرے چرن
 کول نمسکار، قدم بوسی وچ سیس جھکائیآ۔ میری میننتی سُن پکار، کوک کوک درڑائیآ۔ سچ دس کی کھیل کرے امام اماما بن سکدار، سر سر اپنا تھم ورتائیآ۔
 تیرے نال کاہدا تکرار، جھکڑا دُنی نہ کوئے رکھائیآ۔ میرے نال وعدہ کر اقرار، قول دینا سمجھائیآ۔ جھٹ تھم دتا سچ سرکار، خود مالک آپ سٹائیآ۔ محمد
 سُن لے نال پیار، آشنا تیری نال رکھائیآ۔ صدی چو دھویں لئے وچار، وچر کے سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ جس ویلے ہویا اندھ اندھیار، نوری چند نہ کوئے
 چکائیآ۔ متر اں دا متر رہے کوئی نہ یار، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھائیآ۔ دیناں مذہباں ہونی خار، نام کلمہ کرے لڑائیآ۔ کھنڈا کھڑگ چلے تلوار، اپنی لے
 انگڑائیآ۔ چاروں گنٹ ہاہاکار، اگنی تت بھجھائیآ۔ سچ ایمان رہے نہ وچ سنسار، سچ وچ نہ کوئے سمایآ۔ مندر مسجد رو رو کرن پکار، بن نیناں نیر وہائیآ۔ اُس
 ویلے پروردگار پاوے سار، سانجھ یار نور الاہیآ۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دو پروکھ وکھائیآ۔ اوہ کلجگ اتم لہنا دینا دیوے قرض اتار،

مقرُوض اپنا حکم ورتایا۔ جس ویلے مندر مسجد شودوالے مٹھ ہون خوار، پتھر اٹ نال ٹکرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ دھرنی کرے ہاہاکار، ہوکیا وچ سناٹیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرور تیری وڈیائیا۔ اُس ویلے امام اِماما بن کے ہوواں ظاہر، ظاہر ظہور کراں رُشناٹیا۔ سانجھابنا کے بھگت دوار، بھگوان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سمت شہنشاہی دس لینا وچار، تھت وار نہ کوئے جناٹیا۔ جس ویلے بھگتاں نے بھگت دوارے وچ بھگتاں دا کیتا بھنڈار، سوہنی خوشی بناٹیا۔ وشنوں ویکھے نین اگھاڑ، اپنا دھیان لگایا۔ برہما کرے وچار، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ شکر تکے اگم نظار، نظریہ لئے بدلایا۔ اُس ویلے کھیل ہونا اپر اپار، اپر پھر ہو کے دیاں جناٹیا۔ بھگت سہیلا بنے آپ نرنکار، قُدرت دا قادر اگم اتھاہیا۔ غریب نمانیاں پاوے سار، کوچھیاں کملیاں گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پر م پُرکھ آپ کرتار، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا کرنہار اینکار آپ اکھوائیا۔

* ۴ کنگ شہنشاہی سمت دس پنڈ بالیچک ضلع امرتسر ہرچیت سنگھ دے سرپر چھٹن نوت * *

پنج تت کہن پرہھ میرا ناؤں رکھیا ہرچیت، ہر دتی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے چرن پریت، پریتم میل ملایا سہج سبھایا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ چھوٹے بالے دی پرکھ کے نیت، نیتوان ہو یا سہایا۔ توں میرا میں تیرا گایا گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ بچھلا لیکھا میرا مات لوک گیا بیت، اگے بچھنڈ ملی وڈیائیا۔ میرا آتما ہو یا ٹھانڈا سپت، اگنی تت نہ کوئے جلاٹیا۔ توں صاحب سوامی میرے وسیا چیت، چیتن دھار لیا پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ پنج تت کہن پرہھ اساں چھڈیا جگت ناتا، دین دنی دی لوڑ رہی نہ راتیا۔ توں مالک خالق ملیا پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پت پر میثور اکو نظری آٹیا۔ جس کوڑی کریا میٹنی اندھیری راتا، نوری چند چند چمکایا۔ انت کنت بھگونت میری بچھی واتا، سر میرے ہتھ لگایا۔ دھیرج دینی میرے پتا ماتا، نیتز نیناں نیر نہ کوئے وہائیا۔ توں سب دا

جوتی جاتا، نور نورانہ اگم اتھاہیا۔ تیرا کھیل بہہ بدھ بھانتا، بھو سکے کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے
 ہتھ لکائیا۔ پنچ تت کہن ناتا ساڈا جھٹیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ تن وجود سڑیا گنی اگ، دھواں دھار جگت دکھائیا۔ کرپا کر سورے سرگ،
 مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔ میتوں سب دے نالوں کر الگ، آتما پر ماتما اپنے رنگ رنگائیا۔ میں جگت جہان دی منزل گیا لنگھ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔
 سچ دھار دا ویکھ پلنگ، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ جتھے شبد داشبد انند، دوسر اور نہ کوئے شنوائیا۔ پرکاش نکلیا پنا سور یہ چند، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکالا دین
 دیلا میرے وسیا سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ مانس جنم میرا نہیں ہو یا بھنگ، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا میلآ آپ ملائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا جگت جھٹیا لڑ، دین دنی میل نہ کوئے دکھائیا۔ چھڈے قلعے کوٹ گڑھ، چھپر چھن دین دنی تچائیا۔
 تیری منزل محبوب گیا چڑھ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ، آتما پر ماتما وچ ملائیا۔ سچ سہنجنا آد زرنجنا تیرا ویکھیا گڑھ، سچکھنڈ
 ۱۳۲ دوار اکو سو بھاپائیا۔ جتھے نہ کوئی بھے نہ کوئی ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے درسائیا۔ اکو پت پر میثور تیرا ملیا گھر، گرہ مندر خوشی بنائیا۔ بے شک دُنیا
 کھندی ہر جیت سنگھ گیا مر، مر جیوت اپنا آپ لیا بدلایا۔ تیرے چرن کول اپنا آپ دھر، بن سیس سیس جھکائیا۔ توں صاحب سلطان نرائن ز، زہر
 وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در اک سہائیا۔ تیرا سچ در سہنجنا، پر بھ ایککارے ایک۔ ملی وڈیائی آد
 زرنجنا، سنگر بخشئی ساچی ٹیک۔ توں مالک درد دکھ بھے بھنجنا، ترے گن مایا نہ لائے سیک۔ جوتی دھار پا کے انجنا، بدھی کیتی حق بیک۔ تیرے چرن
 کول کراں جنا، بخشئی ساچی ٹیک۔ میرے پُرکھ اکالے سچنا، درشن ہووے نیتن نیت۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچا
 کرے ہیت۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بال نادانے، بے انت تیری سرنائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطانے، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جگاد دھر دے
 کاہنے، نوجوانے نور الاہیا۔ ساچا بخشیا اک گیانے، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ آتم ملیا نال بھگوانے، پر ماتم تیرے وچ سمائیا۔ ناتا جھٹیا کوڑ جہانے، مات
 لوک نہ کوئے وڈیائیا۔ مات پت بھین بھرا میرے سمجانے، نیز نیر نہ کوئے وہائیا۔ میں پُجیا سچکھنڈ لکانے، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جتھے وشن برہما شو

اوتار پیغمبر گر گاؤں گانے، بھگت سنت ڈھولے رہے سٹائیا۔ اکو شبد ناد ترانے، تریا باہر شنوائیا۔ اکو نور جوت مہانے، جوتی جوتا ڈگمگائیا۔ میرا پر م پڑھ جس میری کیتی پچانے، بن نیناں نین ملایا۔ میں اپنے گھر آیا چھڈ کے گھر بیگانے، گرہ مندر کوڑ دتے تجائیا۔ ہن سٹا دے کر بانہہ سرہانے، جگ چوکڑی نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانے، نرگن دھار ایکنکار کل اپنے رنگ رنگایا۔

* ۱۲ کنگ شہنشاہی سمت دس برازیل توں آئے فارزاں دی بینتی تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پنج تت کہن ساڈا لیکھنال تینی اوتارا، اوتری دھار نرگن نرکار نرکار آپ جنایا۔ پیغمبر اں صلح کل دا کیتا اشارہ، بن سینت جگت جگت باہر جنایا۔ گرو آں دتا دھرم ادھارا، ادر دا لیکھا کون مکایا۔ بھگتاں صوفیاں کریاں نمسکاراں، ڈنداوت بندنا سجریاں وچ سیس جھکایا۔ ساڈے پڑھ اکال دین دیال پروردگار ظاہرا، ظہور تیری وڈ وڈیایا۔ کون وقت سری بھگونت ساڈا لیکھا میٹے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری لوڑ رہے نہ رایا۔ سنجگ تریتا دواپر کجگ محکم فرمان سنگر شبد دتا اپارا، اپر مہر سوامی انترجامی آپ جنایا۔ تت وجود حق محبوب دھر دا گاڈ پاوے سارا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جس نوں نرگن دھار سب نے کہنا چوویاں اوتارا، جوتی جاتا پڑھ بدھاتا اک اکھوایا۔ امام امان نور نورانہ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشناایا۔ سولہنا دینا انت کنت بھگونت پورا کرے آپ کرتارا، قدرت قادر ویکھ وکھایا۔ جس نوں سرگن دھار سرشی درشی اندر کرے نمسکارا، ڈنداوت بندنا سجریاں وچ سیس جھکایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی انت لہنا دینا ویکھے ویکھنہارا، دوسر اور نہ کوئے وڈیایا۔ جس نوں سب نے کہنا چوویاں اوتارا، اوتری اپنا محکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھيو آپ چکایا۔ پنج تت کہن گر اوتار پیغمبر اں دتا سندیسہ سدا، شبد کلمہ نام درڑایا۔ پروردگار سانجھیاں حق محبوب اپنا محکم وجائے ندا، دو جہان نوجوان کرے شنوائیا۔ جس دی شبدی دھار انوکھی ہووے گدا،

گداگر کرے لوکانیا۔ بھے بھو بھیانک والا دیوے دبا، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جس نوں سب نے کہنا ابا، پت مات نور الاہیا۔ اُس دا دپیک نور جوت پرکاش اِکو ہووے جگا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنانیا۔ جن بھگتاں میل ملائے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ پردہ آپ اٹھانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار مٹا کے اگا، امرت میگھ نام برسائیا۔ ختم کرائے کوڑ ملیچھ سبھا، سبھاپتی اپنا تھکم ورتائیا۔ جس دے تھکم وچ دو جہان زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر ہووے بدھا، بندنا وچ سارے سیس نوانیا۔ اوہ کوڑ گڑیار وچ سنسار میٹ کے حدا، حد حدود اپنی اک جنانیا۔ جس دا دپیک جوت اگتا ہووے جگا، نوست کرے رُشنانیا۔ جس شرع میٹنی محمد کتیاں لباں، لبریز کرے خلق خدانیا۔ اُس دی آد دی اِکو ہووے جدا، یدی اپنا تھکم سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر پردہ آپ چکانیا۔ پنج تت کہن سانوں اوتاراں دتالارا، سچ سچ جنانیا۔ پیغمبراں کیتا اشارہ، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دئے گواہیا۔ گروآں گوہند دھار دس دوارا، بھيو اُجھد دتا درژانیا۔ جس دا لہنا دینا گرنتھ شاستراں باہرا، بن اکھراں اکھ پڑھانیا۔ سو نرگن دھار نرور ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنانیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی انت نہ پاراوارا، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوانیا۔ سو جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ایکا شبدی شبد دالائے نعرہ، آتم پر ماتم بھيو چکانیا۔ جس دا نوست دا ہووے دائرہ، دامنگیر خلق خدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ پنج تت کہن سانوں اوتاراں دتی تسلی، پیار محبت وچ جنانیا۔ پیغمبراں دسی محبوب دی گلی، گلوکڑی اِکو پانیا۔ گوہند آکھیا سیس رکھ کے اپنی تلی، میل ملنا دُھر دے ماہیا۔ جن بھگتو جگت وکار دی دینی پینی بلی، بل دی آسا پورب چلی آیا۔ دُھر دی کھیل آد جگاد کدے نہ ٹلی، ٹال مٹول نہ کوئے دکھانیا۔ سچ دوار دی دھار دھرم دے پیار نال جائے ملی، مالک اِکو اک نظری آیا۔ جو آد جگادی ولی چھلی، اچھل چھل اپنی کھیل کھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا تھکم اک ورتائیا۔ پیغمبر کہن پنج تت دکھا کے ہینڈ، زمیں اسمان ہلانیا۔ بھاگ لگنا سمبل والی لینڈ، لینڈ مارک باڈی تن وجود جنانیا۔ جس دے تھرو تھکم ہونا سینڈ، دین دنی شنوائیا۔ جس کلجگ کوڑی کرپا کرنا اینڈ، انڈیکس ویکھے خلق خدانیا۔ جس دین مذہب کرنا جانینڈ، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا سب توں دے بیہانینڈ، ییفور اپنا تھکم ورتائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ مانینڈ،

مانئیں ہووے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک سُنائیا۔ پنج تت کہن محمد سانوں کہا پنا وووؤ زآ جمبا
 جاگو اُو المبائے انزا امبائے توزی ظوکھو زمبل ہفتی تختستل بیوزو نورے رُما واحدے خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک سُنائیا۔ پنج تت کہن سانوں گرو گُردیو گئے دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تُساں راہ تکنا ہس ہس، بن نیناں نین اُٹھائیا۔
 پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھکتو تہاڈے انتر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ نچھر جھرنا امرت دے کے رس، بن رسنا رس سمجھائیا۔ نام ندھانا تیر انیالا
 مارے کس، بن چلے جگت جگت اُٹھائیا۔ تہاڈا انتر میل ملاوا ہووے آتم دھار نس، منسا من نہ کوئے وڈیائیا۔ ترے گن تت نہ سکے ڈس، متا موہ نہ کوئے
 ہلکائیا۔ لیکھا رہے نہ رُو سس، سوریہ چند نہ کوئے چکائیا۔ انتر میٹ رین اندھیری مس، نور نورانہ چند دے چکائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا
 جس، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن سانوں اوتار پیغمبراں گرو آں دتیاں
 تاریخاں، صدی چودھویں بیسویں ڈھنیا نال وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگت جگدیشا، جگدیشر دُھر دا ماہیا۔ جس دی کرے کوئی نہ ریا، دوسر روپ نہ کوئے
 درسائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شامبیا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا اکو کلمہ محکم نام ہووے حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس ویکھنا لہنا دینا پورب
 لیکھا بیتا، باطن پڑدا دے اُٹھائیا۔ ست سچ چلا کے ریتا، کلج کرپا کوڑ مٹائیا۔ آتم دھار پر ماتم ہووے بیتا، متر پیارا نور الاہیا۔ ترے گن دھار وس اتیتا،
 ترے بھون دھنی کھیل کھلایا۔ لہنا دینا جانے رام سیتا، رادھا کرشن موں رہے نہ رائیا۔ پیغمبراں ویکھے قول اقرار کیتا، وعدہ وعدیاں وچوں پور کرائیا۔ جو
 گو بند انت اخیر آسا رکھی بیٹھن لگیاں وچ انگیٹھا، شبدی شبد نال وڈیائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا کھیل ہووے اندیٹھا، جگ نیت ویکھن
 کوئے نہ پائیا۔ تیرا بھانا سب نوں مٹا پے کر کے مٹھا، کلج اگنی اگ نہ لاگے رائیا۔ توں لیکھا مُکاؤنا ہست کیتا، اوچاں نیچاں ویکھ وکھائیا۔ اپنا بھيو
 گھلاؤنا بھیتر بھیتا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پر کھنیاں نیتاں، نیتیان تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیتا، کعبیاں چرچاں
 نہ کوئے چترائیا۔ تیرے نام کلمے وچ ہوون حق توفیقان، توفہ دین دنی ورتائیا۔ دین مذہب شرع دا میٹنا شریکا، شریعت ولدیت اکو اک جنائیا۔ تیرے

نام دیاں سارے کرن تمہیدا، صفتاں وچ صلاحیا۔ ساڈیاں پوریاں کرنیاں اُمیداں، آشا تیرے اُتے رکھانیا۔ چار جگ دے شاستر تیرے سندیسے دیاں
 رسیداں، یادداشت دین دُنی جنانیا۔ تیرا کھیل دین دُنی ہووے پچیدہ، پیشین گوئیاں سمجھ کچھ نہ پانیا۔ وڈیائی کر سکے کوئی نہ جیجھا، جہواگن نہ کوئے
 دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ آپ درسانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ گر اوتاراں قول اقرار کیتا سچا، سچ سچ نال
 درڈانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار جن بھگت تیرا بچہ، بچپن اپنے نال ملانیا۔ لیکھے لاوے تن وجود مائی بھانڈا کچا، کنجن گڑھ بنانیا۔ لوں لوں اندر
 ہووے رچا، رچنا اپنی دے سمجھانیا۔ منو آدہ دس پھرے نہ نچا، شبدی ڈور تند بندھانیا۔ آتم پر ماتم دس کے پتہ، پت پر میثور میل ملانیا۔ بھگت بھگوان
 فرق رہے نہ رتا، رتن امولک گرکھ ہیرے لے پرگٹانیا۔ لیکھا جانے پنچ تتا، تتوت کھوج کھوجانیا۔ انتم جوڑے ساچا تئا، رشتہ اپنے نال رکھانیا۔ جتھے
 آتما ہووے ستا، نال تتاں رنگ رنگانیا۔ ایسے کارن گوہند جیکارا بولیا فتح، فاتحہ پڑھے خلق خدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا میل آپ ملانیا۔ پنچ تت کہن سانوں اوتار پیغمبراں گرو آں دتا دلاسا، شبدی شبد دھار جنانیا۔ کلجک انت انت رکھو بھرواسا، بھگوان دیوے
 مان وڈیانیا۔ جس دے محکم وچ پانیاں راسا، رستے دین دُنی سمجھانیا۔ اوہ سب دیاں پوریاں کرے آسا، ترسنا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جنھ لہنا دینا تکنا شکر
 اُتے کیلاشا، کلادھاری کھوج کھوجانیا۔ برہما دیکھے دھام نواسا، وشن وشنو دا پڑدا آپ چُکانیا۔ تس دانور ظہور ہووے پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگانیا۔ ہر جن ہون
 دیوے نہ کدے اُداسا، چنتا غم دے کڈھانیا۔ نج گھر انتر رکھے واسا، گرہ مندر سو بھاپانیا۔ لیکھے لائے سواس سواسا، ساہ ساہ اپنا جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک ورتانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ہووے سہانک، سر سر ہتھ رکھانیا۔ اکو مالک مٹینے نانک،
 خصم خصمانہ نور الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا واحد، لاشریک اگم اتھاپیا۔ جس دا محکم دو جہاناں ہونا رانج، اگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ اوہ کھیل کھلاوے دیا
 کماوے زرگن دھار اگم شاید، شہنشاہ بھیو کوئے نہ پانیا۔ قول اقرار پورا کرے واحد، گر اوتار پیغمبراں نال ملانیا۔ جس دا سندیسہ فرمانا ہووے جائز،
 جائز اتکے خلق خدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکانیا۔ پنچ تت کہن اسیں وکدے رہے اوتار پیغمبراں

گروآں ہاٹ، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا پندھ نہ گیا واٹ، تن وجود لیکھ نہ کوئے مُکائیا۔ اسیں آوندے رہے آن باٹ، جنم جنم نال بدلایا۔ ساڈا پورا ہویا مول نہ گھاٹ، گھاٹ پتن بہہ کے دھیان لگایا۔ کھیل ویکھدے رہے بن کے نوآناٹ، کی سوانگی اپنا سوانگ دکھایا۔ بن اکھراں والی تکرے رہے پات، جو پترکا جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ کون ویلا پر بھو کجک انت میٹے اندھیری رات، رُترئی نرگن دھار اپنے نال مہکایا۔ جھگڑا مُکاوے ذات پات، دین دُنی کرے صفایا۔ لیکھا ویکھے کاغذات، قلم شاہیاں کھوج کھوجایا۔ لہنارہن نہ دیوے وچ نباتات، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جو بھو گھلاوے باطن بات، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ ساڈا لیکھا ویکھے لوک مات، بن نیناں نین اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم بخشے سچی دات، دست امول اُل ورتایا۔ جس دے نام کلمے پڑھدے رہے بہہ بدھ بھانت، اکھراں نال اکھر بدلایا۔ سو پُرکھ اگتا اتم پُچھے وات، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سچ دی سچ بنا کے سوغات، سگلا سنگ جنایا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، میل ملائے سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اٹھایا۔ پنج تت کہن گر اوتار پینمبراں کیتیاں مہرا، مہر نظر نال جنایا۔ انت سنگر شبد پرگٹ ہووے اک دیرا، دلیری نال جنایا۔ جو اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، شبے روز اپنا کھیل کھلایا۔ اُس دے ملن دا جن بھگتاں چاؤ گھنیرا، گھننیا آسا گیا تکایا۔ جس دا سمبل ہووے ڈیرہ، در گھر ساچا اک وڈیایا۔ جو جوتی جاتا ہو کے دیوے گیرا، جگت جگت نال بھوایا۔ اوہدا دھرم دا دھرم وسنا کھیڑا، کھنڈا نہ کوئے اٹھایا۔ اتم بھگتاں تتاں بٹھے بیڑا، بیڑی نیا نوکا اپنا نام بنایا۔ چرن چھوہ گیا جیہڑا جیہڑا، جیڑا جماں والا کٹایا۔ اگلا پندھ مُکا کے نیڑا، نیرن نیرا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی آسامنگ منگایا۔ پنج تت کہن اسیں اڈیکدے رہے وقت، بن نیناں نین اٹھایا۔ کون ویلا آوے وچ جگت، ملے میل سچ سُبھایا۔ لیکھا چکے بھگوان بھگت، بھگون دیوے مان وڈیایا۔ ناتا پھیر نہ ہوئے بوند رکت، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ میلا ملے اگنی بھکت، شخصیت جگت نہ کوئے وڈیایا۔ پھیر آئیے مول نہ اُتے دھرت، دھول نہ وجے ودھایا۔ میل ملے اگے مالک نال اُپر عرش، عرشی پریتم ہووے سہایا۔ بن نیناں پائیے درس، بن نیز لوچن لئیے بگھسایا۔ اگلی رہے کوئی نہ حرص، ہوس دئے بُجھایا۔ مہربان ہو کے نوجوان ہو کے سری بھگوان

کرے ترس، رحمت سچ سچ سمجھائی۔ جس بھگتاں تئاں لیکھا لاؤنا وچ شهنشاهی برس، دسواں دس دس ماس دا پنڈھ مُکائی۔ اوہ نرگن دھار ایکنکار آئے پرت، پت پر میثور پھیرا پائی۔ جس سب دا لہنا دینا پورا کرنا گر اوتار پیغمبراں والی شرط، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دی منظور کرے عرض، بینتی اپنے رنگ رنگی۔ اکومان دے کے زو مرد، بال بردھ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن انت ساڈی ونڈے درد، ڈکھیاں ڈکھ وچھوڑے والا مٹائی۔

* ۲۷ کنگ شهنشاهی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی سیواداراں نوت دلپ سنگھ، پریتم سنگھ، رتن سنگھ، جرنیل سنگھ، کشمیر سنگھ، پریتم سنگھ، سنگھن سنگھ، جاگیر سنگھ، آسا سنگھ، جوگا سنگھ *

۱۴۰

پنج تت کہن پر بھ تیرے بر خوردار، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ ٹوں آدجگادی ڈھر دا میت مُرار، متر پیارا ایکنکارا اک اھوئی۔ تیرے چرن کول اپر دھول نمسکار، نمو نمو ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائی۔ ٹوں قدرت قادر کرنہار، کرتا پُرکھ اک اھوئی۔ اگم اتھاہ تیرے بھرے بھنڈار، اٹو اٹو تیری بے پرواہیا۔ اسیں یاچک منگتے تیرے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وست امولک کایا گوک دینی ڈار، نرور اپنا رنگ رنگی۔ ٹوں شاہو بھوپ شهنشاہ سکدار، سر سر اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگی۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں سیوک تیرے گولے، گوک کایا دے بھرائیا۔ ساچے نام دے بخش دے ڈھولے، گیت گو بند دینے سنائی۔ بھو چکا دے پڑدے اوہلے، سنگھ ہو کے نظری آئی۔ کرپا ندھان وسنا کولے، دُور ڈراڈا پنڈھ مُکائی۔ تیرے پیار وچ جن بھگتاں رُٹڑی مولا، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ پچھلے پورے کر دے اقرار قولے، قول دھول نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائی۔ پنج تت کہن پر بھ تیری سیوا کریئے دن رات، رین بھڑی نال ملائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دینی دات، پروردگار سانجھے یار چرن کول دینی سرنائی۔ ٹوں نرور پُرکھ پتاما، پت

۱۴۰

پر میثور اک اھوایا۔ اسیں آتم تیری ذات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جاتے جوڑ لے نات، نور نورانے کر رُشانیا۔ انت ساڈی چُچھے وات،
 واتاؤرن ویکھ خلق خُدا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا یا۔ پنچ تت کہن پر بھھ اسیں تیرے سہیلے بھگت،
 بھگون دے وڈیا یا۔ ساڈی لیکھے لالے بوند رکت، تن وجود تیرے چرن ٹکا یا۔ نرگن دھار اپنی بخش شکت، شخصیت اپنی اک سمجھایا۔ ساڈا سہنجنا
 ہووے وقت، گھڑی پل تیرے نال ملا یا۔ جگت جہان اسیں پھرے وچ مٹک، کایا مٹکے کر صفایا۔ چوراسی وچ نہ جائے بھٹک، چارے کھانی نہ ونڈ
 ونڈایا۔ گر بھھ جوُن نہ جائے لٹک، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے اُپر دھرت، دھول دے مالک ہونا سہایا۔ جے نرگن دھار
 آئیوں پرت، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ تیرا لہنا دینا اُتے عرش، عرشی پریتم میل ملاؤنا چائیں چانیا۔ ساڈی جنم جنم دی پوری کر دے حرص، ہوس رام
 نال رکھایا۔ ساڈا خوشیاں والا ہووے برس، گرہ مندر اندر وجدی رہے ودھایا۔ نج نیز نرگن دھار دینا درس، بن لوچن لوچن لینا ملا یا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آ یا۔ پنچ تت کہن پر بھھ تیرے در دے درویش پُجاری، بن رسنا جہوا
 ڈھولے گایا۔ تُوں صاحب سلطان شاہو بھوپ سکداری، پاربرہم پت پر میثور اک اھوایا۔ تیرے چرن کول سدا نمسکاری، نو نو لگیئے پایا۔ جس کلج
 انت جن بھگتاں تیج سواری، سر سر ہتھ ٹکا یا۔ اسیں بردے تیرے تُوں مالک دُھر درباری، درگاہ ساچی سچ تیری سرنا یا۔ ساڈی کنگ والی تُوں لیکھے
 لاؤنی دہاڑی، لیکھے اپنے وچ پایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ پُرکھ اکالے اتم واڑیں، دوجا گرہ نظر کوئے نہ آ یا۔ پنچ تت کہن ساڈا لیکھا رہے نہ نال موت
 لاڑی، لاڑے دُھر دے لینا آپ پرنا یا۔ شبد اگے گھوڑے چاڑھیں، واگاں اپنے ہتھ رکھایا۔ دو جہاناں پار کر اوئی کھاڑی، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اگے ہو
 نہ کوئے اٹکایا۔ جن بھگت کہن تیرے در اپنی بھینڈا دتی چاڑھی، چار جگ دا لیکھا دینا مُکایا۔ جگ چو کڑی نرگن سرگن ساڈی بنی رہے سوئی ہاڑی، رُترتی
 اپنے رنگ رنگیا۔ پنچ تت کہن اسیں بھگت سہیلے در تیرے سدا پھرنا چُچھے اگاڑی، سر سر اپنا ہتھ ٹکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہانک ہونا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پربت سمنند ساگر کایا گاگر تیری اوٹ تکایا۔

* پہلی گھڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

گھڑ کہے جن بھگتو پر بھ دی دھار وچ ہوو مگن، مستی نام خُماری ایکنکار اک چڑھائی۔ سُر ت رہے نہ تن وجود بدن، پنج ت برہم مت ناڑی رت
 اکو رنگ رنگائی۔ جس دے دیپ جوتی گرہ گرہ کایا مندر اندر جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائی۔ جو آد جگادی برہم برہادی شبد انادی سجن،
 سچ سوامی انترجامی نہکامی اک اکھوائی۔ جو دین دنی جگت جہان نوجوان سیری بھگوان بُجھاؤن آیا اگن، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینا اپنا حکم ورتائی۔ جس نوں
 نرکار نرور کہا موہن مادھو مدن، مورت اکال دیال نور الاہیا۔ جو ایٹھے اتھے دو جہاناں صاحب سلطانا ہووے سجن، میت مرارا پرورد گارا سانجھیاں اک
 اکھوائی۔ جس نوں جگ چوڑی سارے کھوج کھوج لبھن، نوست دھیان لگائی۔ جس دا چار جگ دے شاستر کردے بھجن، بندگی صفتاں والی صفت
 صلاحیا۔ جو صاحب سوامی انترجامی کٹنہارا بندھن، بندگی بنا چھندگی اک سمجھائی۔ آتم دھار دیوے سچ انندن، انند انند وچوں پرگٹائی۔ تن وجود مائی
 خاک چاڑھے رنگن، دُرمت میل اندر باہر دھوائی۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں ملاوے اگن، انکیار اک اکھوائی۔ جس دے دواویوں اوتار پیغمبر گرو
 منگن، جگ چوڑی جھولی ڈاہیا۔ اوہ صاحب سورا سرنگن، ہر کرتا اک اکھوائی۔ جس نوں نور الہی سب نے کہا ربن، یامین تیری وڈیائی۔ اوہ لکھ
 چوراسی وچوں آیا کڈھن، شبدی دھار پار کرائی۔ دئی دویتی شرع شریعتی دھار آیا وڈھن، نام کھنڈا کھنڈاں برہمنڈاں اک چکائی۔ آتم پر ماتم نرگن دھار
 آیا گنڈھن، پار برہم برہم میلا میلے سچ سبھائی۔ جس دا پرکاش دسدا سورہ چندن، رُوس اپنا رنگ رنگائی۔ اوہ کوڑ گڑیا کھجگ آیا کھنڈن، ستجگ
 ست دھرم پرگٹائی۔ نام ندھانا نرگن دھار آیا وڈن، جن بھگتاں انتر نرتر آپ لگائی۔ بھيو کھلائے برہم برہمنڈن، پار برہم پر بھ پڑدا آپ چکائی۔
 ہردے اندر پاوے اپنی ٹھنڈن، بوند سوانتی نچھر جھرنیوں آپ ٹپکائی۔ آتم ہون دیوے کدے نہ رنڈن، کنت سہاگی لئے پرنائی۔ توں میرا میں تیرا
 گاؤنا سب نے چھندن، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ جن بھگت سہیلے دو جہان شوہ دریا لنگھن، آگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ بیڑا چلائے بنا مہانیوں ونجھن، تھل
 اسگاہاں پار کرائی۔ لیکھا پورا کرے تت پنجن، پنچم دیوے مان وڈیائی۔ نیتز نام ندھانا پاوے انجن، لوچن نین اکھ کھلائی۔ شبدی دھار چک کے کندھن،

جگت جہاناں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے گھڑا کی بھگتاں دے صلاح، مشورہ کی جنائیا۔ اٹھ کھیل ویکھ لے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس میری پکڑی بانہہ، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ اکو دس اگمناں، ناؤں نرنکارا دتا جنائیا۔ میرا کھیل تک لے میں سچ دتا سنا، انسنت رہن کوئے نہ پائیا۔ اچی کوک سناواں کڈھکے بانہہ، دھرنی دھرت دھول دھول دھایا۔ میں کھیل کھلاونا دین دنی اپنے تھاں، تھان تھنتر اک جنائیا۔ جھگڑا پا کے سور گاں، غریب نمائیاں کھیل دینا دکھائیا۔ جن بھگتاں سندیہ دیواں اگم اتھاہ، اکو وار جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا جہناں دا ہوئے سہا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ گھڑ کہے کلجگا توں لے کے آیوں کی سندیس، سچنا دے جنائیا۔ کلجگ کہے میرا مالک اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا سنگر شبد دس دسمیش، دہ دشارہیا سمائیا۔ اوہ ہر گھٹ وسے سدا ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا دین دنی دے دیس، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ اُس دا ویس اولڑا بھیس، بھیکھا دھاری روپ بدلایا۔ جس دے اگے سارے ہوئے پیش، پیشین گویاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے گھڑا اوہ تک لے گوئی پیشین، پیشتر سب نوں دیاں جنائیا۔ جو لیکھا میرا ہونا اتے زمین، دھرنی دھرت نال وڈیائیا۔ میتوں اشارہ دیوے میرا مالک خالق اک آمین، عالمین نور الاہیا۔ جس دے حکم اندر سارے ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اُس دا حکم سارے رہے چین، بن رسارس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ کہے میرا لیکھا نال محمد مجبو، مجبو رہیا جنائیا۔ میں ویکھنی کعبیاں والی جوہ، جو حضراتاں دتی جنائیا۔ میں تکنے بتائیاں وچ روج، رحمت تکنی بے پرواہیا۔ میرا شہنشاہ شاہے اعظموہ، ناوزلے نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گھڑ کہے کلجگا محمد مزولی لبے ہز کزا چاوستے نزی مبی زوا منزل کجشتی پونمل جوئل زوی زا کمہ بائے کلستم مدو ہستی ٹکھبائے وزیمم ال تاؤل زو کومل قضی کُشتا ازو زما جبا دو کھتہبائے کستی شول کھاہبا سہندی تورو زمی نورے نراں الاہ بے پرواہ، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے گھڑا کلمہ کُفر نزول نظ ہم زو کو میں سُنشستے سنی دانستے

زوی نُوْرے نِزا عرشے مِزا کُل ہستی بیہِرم چو یزُل جا کُہا زاوستو تخمینے تمہا داویچا دوستی دزونا مُرشدے محمد دیدے نزو دُضوُ واکسی ہما بیزوالے وزی وزیوُل
 رُمانوُرے رہنُما، رہبر اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجک کہے گھڑ آہ ویکھ لے میریاں
 اگئی کتاباں، کُتب خانیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جس وِچ شرع دیاں دِن مہراباں، محبوب رہیا سمجھایا۔ تن وجوداں دِن آداباں، سجدیاں وِچ سیس
 جھکایا۔ اِس توں پرے تک لے اک حکم بودھ اگادھا، بُدھی توں پرے درٹایا۔ جو سندیسہ بنا کُتاں توں کرشن نے دتا رادھا، بن رسنا اکھڑ جنایا۔ رام
 سینا نوں کہا رام راما موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن توں باہر جس دی شنوایا۔ جو آد جگادی سویا سدا جاگا، اپنی سمجھ نہ کسے سمجھایا۔ اُس دا لیکھ انت
 نرگن دھار نرُور ہو کے ہونا وِچ پنچ آبا، پنچم دا میلا میلے سچ سُبھایا۔ بن تند ستار وجائے ربابا، ریوُل ثانی جس دی دے گواہیا۔ اُس دا لہنا دینا نرگن
 دھار سنگر شبد ہووے نال والے بازا، بازی سمجھ کسے نہ آیا۔ ناداں توں باہر وجائے اپنا اگئی وِجا، جس دی سُر تال ویکھن کوئے نہ پایا۔ شاہو بھوپ
 بنے اگئی راجا، شہنشاہ نُور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ گھڑ کہے ناردا توں کدھروں آیا
 گاؤندا، ست سچ دے جنایا۔ نارد کہے میں نويس بنت آیا بناؤندا، جس دی سمجھ کوئے نہ پایا۔ بنا اکھراں توں اکھڑ آیا درٹاؤندا، بن رسنا جہوا ڈھولے
 گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے مترا میں لے کے آیا خبر اگئی، اگمڑے دتی
 جنایا۔ جیہڑی سنی نہیں کسے کایا مائی چھی، سروناں ملی نہ کوئے وڈیایا۔ گائی نہیں کسے بل نال دی، مکھ بنت نہ کوئے بنایا۔ تن وجود مائی خاک کسے نہیں
 جئی، جنیندی بنی کوئی نہ مایا۔ جس دی آواز آئی نہیں سرون کئی، کائنات وِچ بھيو نہ کوئے کھلایا۔ برہم دھار اوہنوں کوئی نہیں کہہ سکدا برہمی، رُپ
 رنگ نہ کوئے وکھایا۔ اوہدی ذات نہیں کوئی ورنی برنی، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں اک گل ست سچ دی کرنی، جو قدرت دے کرتے دتی درٹایا۔
 مینوں ایوں جاپدا سب نے انتم اکو تک پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اکو منزل چڑھنی، جتھے ملے دُھر دا ماہیا۔ اکو ڈوری پھڑنی، جس دا پلو نہ
 کوئے چھڈایا۔ جتھے ونڈ نہیں کوئی سیس دھڑنی، تت وجود نہ کوئے چٹرایا۔ گھاٹ نويس پے نہ گھڑنی، مارگ راہ نہ کوئے درسایا۔ شرع لڑائی پے نہ

لڑنی، کلمہ نام رنگ رنگائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دی سب نے پینا چرنی، سرنگت اِک سمجھائیا۔ اِکو دھار ہونی اُتے دھرنی، دھرت دھول وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اِک اکھوائیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا دُھر فرمانا انوکھا، سچ دیاں سنائیا۔ دُنیا نال ہون والا دھوکھا، دھرم نال دھرم دیاں سمجھائیا۔ میرے کول پنا اکھراں توں نراکھر دھار دا پوتھا، پُستک ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میٹوں ایوں دسدا اِک دو تن سال وچ نو کھنڈ پر تھی چڑھنی لوتھ اُتے لوتھا، تن مائی خاک رُلائی۔ اوہ ویکھ لے خوشیاں وچ ہسدا جگ چوتھا، کلجگ تالیاں رہیا وجائیا۔ نالے کہے میں دین دُنی دا اندر کیتا کھوٹا، کھوٹے کھرے نہ کوئے بنائیا۔ جس دین دُنی مذہباں وچ کرائی ٹوٹا ٹوٹا، پیغمبر گرو آں سنگ بنائیا۔ اتم سب دا خالی کرنا شرع والا لوٹا، لُٹیا کم کسے نہ آئی۔ دھرنی ویکھنی پوٹا پوٹا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ بے شک کلجگ بڑا چوٹا، چوٹی سب دی رہیا مُنائیا۔ نارد کہے میرے کول لیکھا اس دا وقت نہیں ہُن بہتا، صدی چو دھویں دے دُہائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جس کارن نانک ماریا غوطہ، جلدھار دے سمجھائیا۔ جس گنکا نوں دے کے طوطا، برہم و دیا دتی سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا نرگن دھار جوتی جاتا، جاگرت جوت نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اِک سنائیا۔ نارد کہے گھرا سُن لے میرے یار، کی یارڑا رہیا جنائیا۔ میں پہنچیا بھگت دوار، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ میٹوں سندیسہ دتاتی اوتار، رام کرشن کرشن سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کیتا اِظہار، صفت صفت وڈیائیا۔ نانک گوبند کہا پکار، شبدي شبد نال جنائیا۔ نارد اُتوں ہونا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ کلجگ نوں کہنا نال لکار، بھل رہے نہ رائیا۔ اتم لیکھا ایکا کل کلکی اوتار، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ امام اماما نور الاہی پروردگار، شاہ سلطان اِک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری رکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اِک اتم اُتھاپیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا سچ دھار دیاں دھاراں، سچکھنڈ نو اسی دتی وڈیائیا۔ جتھے دین دُنی دی دسے نہ کوئے وچار، وچر کے دسے نہ کوئے جنائیا۔ من مت بُدھ پاوے کوئے نہ سارا، عقل عاقلان نہ کوئے وڈیائیا۔ جس دا کھیل دین مذہب توں باہرا، ذات پات نہ رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا نرگن دھار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ دُنیا دارو جس دا اِکو ہونا نعرہ، کلمہ نام اِک سمجھائیا۔ اِکو ہونا دوارا، دُوجا گرہ نہ کوئے جنائیا۔ اِکو

ہونا پیارا، دُسر و نڈ نہ کوئے و نڈائیآ۔ اِکو ہووے نِمسکارا، سِیس جگدیش اِک جھکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں کی دساں کی کچھ میرے کول، کملاپت کی دتی وڈیائیآ۔ میں اوہدے سحم دا و جاؤن آیا ڈھول، ڈنکا اِکو نام کراں شنوائیا۔ جس سچ دوارا دتا کھول، خالق خلق رہیا سمجھائیآ۔ نرگن دھار پورا تولے تول، تولنہارا اگم اتھاپیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا مَول، مَولا رُپ نور الاہیا۔ جو سب دا پورا کرے قول، اِقرار نامے ویکھ وکھائیآ۔ لہنا دینا جانے دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دی دھار نال ملائیآ۔ جس داسندیسہ دتا کاہن سول سول، ساول سندر یا گیا سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایآ۔ نارد کہے میں لے کے آ گیا دُھر درگاہ دیاں چٹھیاں، جنھاں دا اکھر ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ اوہناں وچ خبراں اگمی مٹھیاں، رس رسنا نہ کوئے چکھائیآ۔ جس وچ کھیاں جگت انڈٹھیاں، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ میں خیران ہو کے گن دا رہیا گٹیاں، ہتھ مستک اُتے ٹکائیآ۔ کس بدھ کلجک اندر مینٹوں دھاراں دسن چٹیاں، اپنا رُپ بدلائیآ۔ جن بھگتاں رُحاں دسن لٹیاں، آتم سیجا سچ ہنڈھائیآ۔ جو اِکو صاحب دے ہٹ وکیاں، قیمت اور نہ کوئے رکھائیآ۔ جنہاں دیاں عمر اں نہیں وڈیاں نکیاں، نور نور وچوں پرگٹائیآ۔ اوہناں دا لہنا دینا نال سنا ہوڑا ہا ہے دیاں ٹپیاں، سوہنگ رُپ سمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا آپ گھلایآ۔ سنگر شبد کہے دوس سہنجننا چڑھیا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیآ۔ جس صاحب نے گھاڑن گھڑیا، دو جہاناں بنت بنائیآ۔ سو سچ دوارا اینکار کھڑیا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ جس دا دُھر فرمانا آد جگاد جگ چوکڑی سب نے پڑھیا، اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیآ۔ سو لیکھا جانے سیس دھڑیا، تن وجوداں پھول بھلایآ۔ نرگن دھار ہو کے ویکھے ہنکاری گڑھیا، من مت بدھ کھوج کھوجائیآ۔ لیکھا جانے چیتن جڑیا، مہربان اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جو نہ بھو بھے وچ کدے نہ ڈریا، بھے سب نوں رہیا وکھائیآ۔ اگنی اگ کدے نہ سڑیا، جلدھار نہ کوئے رُڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا بھیو آپ گھلایآ۔ سنگر شبد کہے میں شاہو بھوپ سلطانا، سنگر اِک اکھوائیا۔ آد جگاد مہربانا، محبوب نور الاہیا۔ چار جگ کلمہ حق کلاما، نام ندھانا صفت صلاحیا۔ شبد ناد ترانہ، تریا باہر شنوائیا۔ جوت نور مہانا، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ کھیل کھیل مہانا، مہا اگم اتھاپیا۔ جگ جگ بدل زمانہ،

اپنا حکم ورتا گیا۔ اوتر روپ پہر کے جامہ، سرگن کھیلاں کھیل چائیں چانیا۔ زرویر ہو کے نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ دین دُنی چلا نشانہ، جگت شرع سنگ بنایا۔ جگ چو کڑی کھیل کھیلا سری بھگوانا، بھگون رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے گھر گمبھیرا، گنوت اک اکھوائیا۔ میرا روپ بے نظیرا، جگت نیز ویکھن کوئے نہ آیا۔ میرا تن وجود نہیں سریرا، ماٹی خاک نہ کوئے وڈیایا۔ میں شاہو بھوپ پیرن پیرا، پاربرہم دتی وڈیایا۔ میرا کھیل گھر گمبھیرا، گور دتا درڑایا۔ میں ویکھنہارا دین دُنی تقدیرا، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ میرا نام شبد شمشیرا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چکایا۔ میرے کول اگم تدبیرا، طریقہ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ اتم میرا کھیل کھج نال جس دا کالا چیرا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ کھج کہے سنگر شبد جے تیرا میرے نال تعلق، طلب اور نہ کوئے رکھایا۔ میری کھیل ویکھ لے پلک، پلاک دے اوہلے بہہ کے دھیان لگایا۔ میں زرا لی وکھاواں جھلک، جھلی کراں خدایا۔ پھرے دروہی اُتے فلک، زمیں اسمان گُرا لایا۔ سندیسہ دیواں موت ملک، ملک الموت نال ملا لایا۔ ذرا نگاہ مار لے اچ کہ بھلک، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ کھج کہے سنگر شبد جے توں میرا ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ میں چلاواں کوڑ دا راتھی، بھجاں واہو داہیا۔ سب دا لیکھ بدلاواں مستک ماتھی، بدھنا لیکھ مٹایا۔ توں سرب کلا سمرا تھی، مالک اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرنا ہاتھو ہاتھی، بہتی دیر نہ کوئے کرایا۔ دین دُنی دی اُلٹی گیڑ دے لاٹھی، چاروں کُنٹ بھوایا۔ پوجا والا رہے کوئے نہ پاٹھی، پُستک کم کسے نہ آیا۔ دُہائی پھیر دے تیر تھ اٹھ ساٹھی، گنگا گوداوری جمناسرتی رووے مارے دھاہیا۔ جوت جگے نہ کسے للائی، نور ظہور نہ کوئے چکایا۔ بجر سکے نہ کسے دی پاٹی، بجر کپاٹ نہ کوئے گھلایا۔ سنگر شبد دین دُنی ساری بھیج دے میری ہاٹی، میں ہٹوانا اک اکھوائیا۔ کی ہویا جے گوہند دھار امرت رس چکھایا وچ باٹی، پنجاں نال ملی وڈیایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے کسے دی منزل پوری ہون نہ دیویں گھاٹی، سچ در چڑھن کوئے نہ پانیا۔ میری چار کُنٹ دہ دشا کر اندھیری راتی، رُتڑی میرے نال مہکایا۔ آہ تک لے سنگر شبد میرے کول چار جگ دی تیری پاتی، جو گر اوتار پینمبر گئے لکھایا۔ میرا سپنہ پاڑ کے ویکھ لے چھاتی، سچ

نال سیس جھکائی۔ بنا سنگر شبد میری پچھے کوئے نہ باقی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ تیرے چرن کول میرا جڑیا رہے ناتی، ناتا سکے نہ کوئے تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سنگر شبد کہے کلج نرگن دھار دیا کماواں گا۔ دھر دا حکم سندیس سناواں گا۔ وشن برہاشو مہیش گنیش نال رلاواں گا۔ توں سندیسہ دینا دیس پردیس، دو جہاناں آپ درڑاواں گا۔ اتم جھگڑا میٹ دے ملا شیخ، مسانکاں پندھ مکاواں گا۔ دین دنی دی بدل کے رکھ، رکھیاں نیاں آپ پڑھاواں گا۔ آتم دھار دس کے بھیکھ، پر ماتم ونڈ ونڈاواں گا۔ دھرم دوارا پرسدھ کر کے ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال رکھاواں گا۔ جتھے سب نے ہونا پیش، پیشتر اپنا حکم ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سنگر شبد کہے کلج جس ویلے مہینہ آیا گھڑ، سمت شہنشاہی دس نال ملائی۔ تیری پوری کراں سدھڑ، آشا ویکھاں چائیں چانیا۔ تیرا پیار وچ کراں قدر، قدرت دے قادر نال ملائی۔ سچ دھرم دا کر کے عدل، انصاف دیاں سمجھائی۔ دین دنی دی دھارا دیواں بدل، بدلا چھکے تھواں تھانیا۔ سب دی لیکھے لاواں مزل، منزل منزل پندھ مکائی۔ اُس ویلے کلج اوتار پینمبراں گرو آں نام کلمے دی اکو سانجھی گاؤنی غزل، جس دی غرض نہ کوئے رکھائی۔ پھیر دین دنی دا ناتا جڑنا نال اجل، لیکھا سکے نہ کوئے مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ سنگر شبد کہے کلج سچ سہنجنا وقت سہاؤنا، سوہنی ملے وڈیائی۔ سمت شہنشاہی نال ملاؤنا، ملنی ہر جگدیش کرائی۔ گھڑ مہینہ ونڈ ونڈاؤنا، تھت وار پہلا پروشٹا دیاں جنائی۔ ڈھولا گیت اکو گاؤنا، گوبند شبد شبنوائی۔ سیس جگدیش اک نوؤنا، دوسر اشٹ نہ کوئے منائی۔ گھر سوامی درشن پاؤنا، جوتی جاتا ڈمگائی۔ جس نے حکم سندیسہ اک درڑاؤنا، بدھی توں پرے پرے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے کلج نگاہ مار لے رتی، رتن امولک ہیرے جن بھگت دیاں دکھائی۔ جنہاں دے اندر اکو نام دی صفت راگ چھتی، چھتیسے نال چٹرائی۔ اوہناں دا مالک کملاپتی، پت پریشور اک اکھوائی۔ جنہاں دا نرگن دھار جڑیا نتی، آتم پر ماتم مل کے وجدی رہے ودھائی۔ اوہناں دا انتر اگنی جگت کدے نہ تی، تپیشراں توں باہر دے وڈیائی۔ بھاگ لگا کے کایا مٹی، تن وجود کرے صفائی۔ توں میرا میں تیرا پڑھا کے پٹی، پٹنے والے نال

میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ پھیر بھرنی پئے نہ چٹی، لکھ چوراسی وچ کدے نہ آیا۔ جم کی پھاسی جائے کئی، کٹاکش اپنا نام لگائیآ۔ جھگڑا نک جائے اٹھسٹھی، تیرتھ تٹ نہ کوئے نہائیآ۔ جوت جگائے لٹ لٹی، نور نورانہ کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ کلج کہے سنگر شبد تُوں آد جگاد لکھاری، جگ جگ تیری صفت صلاحیا۔ تیرے نام دی مہمانیاری، تیری وڈ وڈیائیآ۔ جھٹ نارد پُنج گیا ہس کے کہے سُنو میری پٹی سرکاری، سنگر شبد سپس نوائیآ۔ تُوں پُرکھ کہ ناری، نر نرائن دے درڑائیآ۔ تُوں اِشٹ دو کہ چاری، چار جگ کی تیری بے پرواہیا۔ تُوں شرع کہ پُجاری، کہ اِشٹ دیو اُکھوائیآ۔ تُوں جوت نور کہ نور نرنکاری، نرگن ڈمگائیآ۔ کہ تت سریر اہاری، پنچم سنگ بنائیآ۔ میری تیرے آگے نمسکاری، نو نو سپس نوائیآ۔ سچ دس کس بدھ کلج انتم ہووے خواری، سچ نال درڑائیآ۔ سنگر شبد کہے میرا حکم اک جیکاری، بے جیکار کرائیآ۔ کلج کہے میں جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیآ۔ نارد کہے اک سُنو بات ہماری، ہم ساجن ہو کے دیاں جنائیآ۔ نگاہ مارو وشن برہما شو سنساری بھنڈاری سنگھاری، لوک مات نین اُٹھائیآ۔ پُرکھ اکلا دین دیالا کی کھیل کرے اپر اپاری، اپر پیر اپنی کار بھگتائیآ۔ جو حکم سندیسہ دے کے آئے وارو داری، سبجگ تریتا دو اپر لوک مات درڑائیآ۔ انتم آوے کل کلکی اوتاری، نہککاکا روپ بدلایآ۔ امام ااما وڈ سکداری، شہنشاہ اک اُکھوائیآ۔ سو جن بھگتاں دیوے نام خُماری، مستی مستیوں باہر جنائیآ۔ آتم دھار لگا کے یاری، پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ جس دا وقت سُبھنا ہونا جگت تیوہاری، لوک مات ملے وڈیائیآ۔ جس پھرنا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پرتتاں سو بھاپائیآ۔ اوہدا لیکھا دو جہاناں پچھاڑاگاڑی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ سنگر شبد کہے نارد تُوں کیوں پیا ہس، ہس کے دے جنائیآ۔ نارد کہے پر بھو تیرا بھو نہ سکاں دس، دہ دشا ویکھ وکھائیآ۔ اُدھروں کلج آیانس، اپنا پندھ مُکائیآ۔ نیتز کھولے رُو سس، سورہ چن اکھ اُٹھائیآ۔ پر تھی آکاش گاوے جس، منڈل منڈپ ڈھولے رہے سُنائیآ۔ سب دا ایک گرہ ہویا اکھ، مل کے وجے ودھائیآ۔ کروڑ تیتیس سرن سرنائی رہیا ڈھٹھ، نو نولاگے پانیا۔ گر اوتار پینمبر جوتی نور تکن لٹ لٹ، نور نور وچوں پرگٹائیآ۔ سنگر شبد حکم دتا جھٹ، سچ نال سُنائیآ۔ کلج اپنی کروٹ وٹ، پاسا لے بدلایآ۔ نارد تُوں نہیں رہنا دکھ، وکھری ونڈ نہ کوئے

ونڈائیآ۔ اوہ دیکھ لے دینِ دُنی دے بھانڈے ہندے سکھ، وست نام سچ نہ کوئے ورتائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو کرے کوئی نہ کسے دا پکھ، پارکھو نظر کوئے نہ آئیآ۔ بنا پُرکھ اکال توں جیکارا بولے نہ کوئے الکھ، الکھ اگوچر سیس نہ کوئے نوایآ۔ جس دے گو بند ستر گیا لٹھ، یارڑا سچ ہنڈھائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں دیوے نام اگئی و تھ، وست امولک آپ ورتائیآ۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی اکھ، کتھنی کھ نہ سکے رائیآ۔ انت اُس دے سب کچھ ہتھ، جو آد جگادی پتا مائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم سچ سنائیآ۔ نارد کہے سنگر شبد شہنشاہی سمت جائے لنگھدا، کلج اپنا پندھ مکائیآ۔ کی کچھ انتم منگدا، سنگر دے سمجھائیآ۔ جس وہار کیتا جن بھگتاں پنچ پنچ دا، پنچم بخششی مان وڈیائیآ۔ جھگڑا میٹ کے غم رنج دا، خوشی خوشی وچوں سمجھائیآ۔ بھيو چکا کے سویر سنجھ دا، اگو گرہ وڈیائیآ۔ پڑدالاہ کے اپنے انند دا، انند انند وچوں درسائیآ۔ سجن بنا کے اپنے انگ دا، انگیکار آپ ہو جائیآ۔ ڈھولا جنا کے سوہنگ چھند دا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیآ۔ پندھ مکا کے مہانے ونجھ دا، دو جہاناں پار کرائیآ۔ لیکھا رہے نہ نو کھنڈ دا، برہمنڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگلا حکم سندیسہ سورے سر بگ دا، سچ نال سنائیآ۔ جس نشانہ میٹنا تارے چن دا، آشا محمد پور کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد کہے نارد جن بھگت سہیلے ڈھولے گاؤنگے۔ گر چیلے خوشی مناؤنگے۔ چھبھی پوہ دا وقت سہاؤنگے۔ دو اک داروپ وٹاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماؤنگے۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرا وقت ہونا سہنجنا، پر بھ دیوے مان وڈیائیآ۔ جوت جگائے آد نرنجا، نور نورانہ اگم اتھاہیا۔ جس غریب نمائیاں لاؤنا انگنا، اپنی گود ٹکائیآ۔ نوری نور چکا کے چندنا، جوتی جاتا ڈگگائیآ۔ جن بھگتو گھروں سب نے کر کے چلنا بندنا، دھوڑی مستک خاک رمائیآ۔ پریم پیار دا پرساد چھکنا، گرہ گرہ وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ سنگر شبد کہے جن بھگت باؤن دھار سہاؤنگے۔ بونجا بونجا رنگ رنگاؤنگے۔ پیلے ٹکے مستک وچ لگاؤنگے۔ وڈے نکے رنگ نہ کوئے رنگاؤنگے۔ چٹے بستر سارے پاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماؤنگے۔ بونجا ہونگے شستر دھاری، کھنڈے کھڑگ نال وڈیائیآ۔ بونجا روپ بدل کے ناری، کھلی مینڈھی دین دکھائیآ۔ بونجا بن کے شاہ سکداری، کلغی سیس لگائیآ۔

بونجا نیتز روون زارو زاری، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ بونجا بنے ہون پُجاری، تسبیح مالا ہتھ اٹھائیا۔ بونجا چڑھی ہووے خُماری، مستی ونڈ ونڈائیا۔ بونجا بنے
 ہون بھنڈاری، بھلکے پنج پنج ہتھ اٹھائیا۔ بونجا بنے ہون پُجاری، سوہنا رُوپ بدلایا۔ پنجاں دی بونجانال ہووے یاری، پنج پیارے جوڑ جڑائیا۔ پنج درباری
 مستک لکھ کے لائی ہووے مَوّت لاڑی، نیلے رنگ نال لکھائیا۔ پنجاں لکھاریاں بنا مُچھ توں رکھی ہووے داہڑی، اپنا رُوپ جنائیا۔ بونجا مار دے آون تاڑی،
 توں ہی پتا توں ہی مائیا۔ بونجا پھرن پچھے اکاڑی، بھجن واہو داہیا۔ بونجا بیسیاں گیت گاؤنگیاں پہاڑی، سوہنا راگ سنائیا۔ بونجا پھڑی ہووے ہتھ پٹاری،
 پٹنے والا لکھنا چائیں چائیا۔ بونجا کجل نین ہووے دھاری، کالا رنگ سہائیا۔ بونجا رُوپ بنیا ہووے پنہاری، پگھٹ اپنا آپ بنائیا۔ بونجا کیتا ہووے شنکاری،
 سیس سگی نال وڈیائیا۔ بونجا گرگھ چرن چرن نال آونگے جھاڑی، پیر پیر نال بدلایا۔ بونجا باون دھار نال دوہاں ہتھاں دی مارن اڈاری، سوہنا رُوپ
 بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسگ آپ بنائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا دوس سہنجنا آونا، میں سچ دیاں سنائیا۔
 سب نے اکوگیت گاونا، دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ اکو ایشٹ مناونا، پُرکھ اکال سیس جھکائیا۔ اکو گھر وساونا، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ باون دھار بونجا
 رنگ رنگاونا، رنگت پیلی پگڑی اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے نو نو دی
 دھار، پر بھ سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ہر سنگت سنگت پیار، ہر میلا سہج سُبھائیا۔ ہر سنگت سنگت دیدار، درشن دُھر درگاہیا۔ ہر سنگت گلشن دھرم دی موئے
 بہار، رت بسنت وڈیائیا۔ سب نے بولنا اک جیکار، اک آواز اٹھائیا۔ بونجا وار سب کرن گے نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ بونجا بھٹا کرن گے اپر اپار،
 جس دا بھو نہ کوئے جنائیا۔ بونجا پریم دی وجاوندے آون ستار، سوئی سُر ت اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کمائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈی میرے نال حصہ پتی، سجنو دیاں جنائیا۔ تْساں فکر نہ کرنا رتی، رتن امولک ہیر یو ملے وڈیائیا۔ تہاڈا مالک کملاپتی،
 پت پر میثور اک اکھوایا۔ تْساں خوشیاں وچ دیگاں چاڑھنیاں چھتی، چاول راول نال وڈیائیا۔ باراں نو اٹھ ست ماجھا مالوا دوآبہ جموں خوشیاں نال حصہ
 دیون گھتی، اپنی خوشی بنائیا۔ ایہہ منگ منگی سی سپتس رکھیاں جس ویلے بنے جگت دے تپی، تپیشتر رُوپ بدلایا۔ رام نے پیتا نوں کیتی پئی، سہج نال

درڑایا۔ کرشن نے رادھا نوں اشارہ کیتا نال اکھی، اکھیاں مار جنایا۔ جس ویلے آتما پر ماتا دی بنی سکھی، سخن سب دے پور کرایا۔ اوہ داتا گھر گجھیر
 جیہڑا لکھوں کرے لکھی، الکھ اگوچر اک اکھوایا۔ جس نے چوتھے جگ دی تپاؤنی بھٹھی، بھٹھیلا کلجک نال ملایا۔ بونجا گرگھ اگ ڈائنگے اکھی، ماچس
 اکو وار لگایا۔ محمد کوئیگا میری صدی چوڑھویں جاندی نٹھی، بھجے واہو داہیا۔ عیسیٰ اکھ کھولے اپنی پیٹی، پٹنے والے نال ملایا۔ اٹھ ویکھ لے گوہندا
 نرگن جوت اک جٹ دی بن گئی جٹی، جو بن اپنا گئی ہنڈھانیا۔ نہ کوئی اکھر پڑھدی نہ کوئی لکھدی پیٹی، حرفاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ موسیٰ کہے او سے
 دے حکم وچ سانوں بھرنی پینی چٹی، چٹک اور نہ کوئے رکھانیا۔ کلجک کہے میری ڈوری جانی کٹی، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ نارد کہے میں وی چھٹی پوہ نوں بنا
 تیل توں جگاواں گاؤٹی، سب نوں دیاں دکھانیا۔ سنگر شبد کہے میں وی وساگا گھٹ گھٹی، جن بھگتو تہاڈے اندر ڈیرہ لایا۔ جوت جگاواں لٹ لٹی، نور
 نور کر رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھٹی پوہ کہے میرا وقت سہاوا، جن بھگتو ملے وڈیایا۔
 ۱۵۲ میرا پر بھو دے نال دعوا، دعویدار ہو کے دیاں سنایا۔ سب دا سکھنڈ وچ لگنا ناواں، نرنکار بن اکھراں دے لکھانیا۔ انت چھڈنا جگت گراواں، گرہ مندر
 سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ جن بھگتو بھگت رہے نہ کوئے نتھاواں، سکھنڈ میلے سچ سبھانیا۔ تساں آؤنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک بنایا۔ سنگر ملے آگوں
 دوویں چک کے باہواں، بنا تن وجود توں گلوکڑی لئے پانیا۔ تہاڈا ناتا جوڑنا بنا بھراواں توں وانگ بھراواں، جیہڑے ویر وچھڑ کدے نہ جانیا۔ کسے نے
 ہوکا بھرنا نہیں ہاوا، ہائے اف نہ کوئے سنایا۔ یاد رکھیو چھٹی پوہ کہے تساں سنگر شبد نال لینیاں لاواں، لائن سنجج والی سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنجج کہے میں چھٹی پوہ تے آواں گا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے وچ سماواں گا۔ نرگن
 دھار جوڑ کے ناتے، رشتہ اپنا اک دکھاواں گا۔ جن بھگتو تہاڈے نال کر کے دو چار باتیں، باطن اپنا بھو کھلاواں گا۔ میرے وچ جھگڑا رہنا نہیں ذات
 پاتے، دین مذہب نہ ونڈ ونڈاواں گا۔ کلجک دے پیٹے پا کے دین مذہب دے کھاتے، خطرہ شرع والا چکاواں گا۔ اکو دس کے پر بھو دی گاتھے، ڈھولا
 سوہلا راگ سناواں گا۔ جو ہوئے سہائی انا تھ انا تھے، دین دیال اک درڑاواں گا۔ جو لہنا دینا بدلے مستک ماتھے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناواں گا۔ سنگر شبد کہے چھبھی پوہ دوس دہاڑا ہونا چنگا، سچ دیاں سنایا۔ کچھ حصہ لے کے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، اپنا پندھ مکائیآ۔ بھجآ آوے نال نارد پنڈا، بودی خوشیاں والی ہلایا۔ نالے کلج دا دسدا آوے کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دُہایا۔ کلج پھڑ کے ہتھ وچ ونگا ٹیڈھا ڈنڈا، بھجے واہو داہیا۔ نالے دھرم آوے کہے میں ہو گیا رنڈا، میری جگت دُہایا۔ اُدھروں چک کے کہے گوہنڈ دا کھنڈا، کھڑگاں دے ہلایا۔ ویکھو نو کھنڈ پر تھمی ونڈا، حصے دین دُنی جنایا۔ کی لہنا دینا چنڈ پر چنڈا، تیر ترکشاں نال کی کھیل کھلایا۔ کی اشارہ دیوے تارا چندا، بن سینت سینت لگایا۔ دو جہان کہن ویکھو پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیاں جوتی دھار بن گیا بندہ، بندگی توں رہت اپنا کھیل کھلایا۔ جس نام کلمے دا کسے نوں لین دینا نہیں چندہ، مایا ممتا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بنا اُنھو درِشٹی توں رہن دیوے کوئی نہ پنڈا، جگت ودیا لیکھا ڈھاہیا۔ لہنا دینا جانے جیرج انڈا، اُتجھ سیتج ویکھ وکھایا۔ جو محمد اشارہ دتا میرا مہربان کھیل کریگا یک شمشہا، مہان بیدو نور الاہیا۔ اُس دا حکم ورتنا اچنجا، اچرج اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنایا۔ سنگر شبد کہے گھڑا کچھ کر لے بات، اپنا حال جنایا۔ تیری خوشیاں والی رات، بھنڑی وچے ودھایا۔ بھگتاں تک ۱۵۳ جماعت، بیٹھے آسن لایا۔ جنہاں دا مالک کملاپات، پت پر میثور اک اکھوایا۔ اتم پچھے وات، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر داسنگ آپ رکھایا۔ گھڑ کہے سنگر شبد میں دساں نال پیار، پریم وچ جنایا۔ میری نمو نمو نمسکار، جن بھگتاں سیس نوایا۔ جو آئے بھگت دوار، بن کے پاندھی راہیا۔ سب دی تیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ راتی ستیاں سب نوں دینا دیدار، چھبھی پوہ تک خالی رہن کوئے نہ پائیآ۔ یاراں نوں ملنا بن کے ڈھر دایار، یارانہ سکے نہ کوئے ٹڑایا۔ توں جوتی جاتا کنت بھتار، کنت کنٹول اک اکھوایا۔ شبدی شبد شبد آسوار، شاہ آسوار اک اکھوایا۔ سب دا لہنا دینا دینا قرض اتار، پورب لیکھا دینا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ گھڑ کہے کلج پر بھو دے ویکھ لے بھگت، بھگن دتی وڈایا۔ نارداتک لے جگت، دین دُنی پڑدا آپ اٹھایا۔ سچ صاحب دا سوہنا وقت، رُتری اپنے نال مہکائیآ۔ زرگن دھار بدل کے شکت، شخصیت اک سمجھایا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے اُپر دھرت، دھول دھول سہایا۔ جنہاں کارن آیا

پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ قول اقرار پوری کرے شرط، شرع توں باہر کڈھائیا۔ گھر سہا کے اُپر عرش، عرشی پر یتم دے وڈیائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس دے گوائیا۔ جن بھگتو سمت شہنشاہی داشہانہ جاوے برس، برسی خوشیاں نال منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پچی سرکارا۔

* ۷ گھر شہنشاہی سمت دس رام لپلا گراؤنڈ دلی وکھے پنجویں وشو دھرم سمیلن سمیں *

سچ پرارتھنا اُپ راشٹرپتی جوتی، جوتی ہر جنائیا۔ مانو ذاتی ساری سمجھنی اگو گوتی، مانس مانگھ مانو ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دی سرت اٹھاؤنی سوتی، شبدی ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ منی سُسٹیل کمار بتر اگو اک تے اگو یار تے اگو لنگوٹی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ آتما پر ماتما سکھیا ساریاں سادھو آں سنتاں مہاتما صوفی فقیراں درویشاں جگیا سو آں سیاستدانان راشٹرپتی اُپ راشٹرپتی پردھان منتریاں بہتی، بہتی سکھیا کم کسے نہ آئیا۔ ویکھو کھیل اک منچ اک سٹیج سارے پیار مُج اک دوجے دے ساتھی بن جاو کسے دی مت رہے نہ تھوتھی، آتم پر ماتم نور نورانہ پاربرہم برہم اک رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، دیونہارا ایکا ور، ایکا رنگ رنگائے خالق خلق خدائیا۔

* ۸ گھر شہنشاہی سمت دس رام لپلا گراؤنڈ دلی شہر پنجویں وشو دھرم سمیلن سمیں سٹیج تے *

سنو سنو صوفی فقیرو درویشو جگیا سو او پر بھو دے پریمیو پیارو بھگتو ولڈ کانفرنس دا کرنا ہتا نومبر دوس بائی، بائیل دا لیکھا سب دے اندروں رہیا جنائیا۔ سارے نگاہ مار لو مہاراج سنت کرپال سنگھ دی دھار دی دھار وچوں ساڈے ساہنے ییٹھی ایہہ تائی، اوہ تختناں دا مالک تخت نواسی تخت مانو ایکتا دا رہیا سہائیا۔ اچ اُس دے پیار دی ہر ہر دے وچ دے دیو ڈھائی، ڈھولا سولہ اگو اک نام دا گائیا۔ مترو سجنو پریمیو پیارو اچ اُس کرپال دی جدائی، جس

دے وچھوڑے وچ رونق نظر کوئے نہ آئی۔ سارے ساودھان ہو جاؤ ہندو مسلم سکھ عیسائی، بودھی جینی اپنا انتر لوٹکائی۔ ماؤ ایتنا جگت کتھا کہانی نہیں
رسنا کہنا بھائی بھائی، انتر انتر نرنتر آتم پر ماتم درشن دینا تھاؤں تھانیا۔ وعدہ کر لو اک خُدا اک پر ماتما اک اللہ واگرُو گاڈ اُس دے نام کلیاں دی اچ ہتھو
ہتھ اک دُو جے نال کر لئیے سائی، سب دامالک تے سائیں گوسائیں اکو نظری آئی۔ جس دی یاد وچ دین مذہب ریہتی تتاں والی دُنیا وچ چلائی، تیئی اوتار
حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک دھار گو بند سنگ بنائی۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل تریت گرو گرنٹھ صاحب جس دی اکھر اکھر
صفتاں والی صلاحی، واہ واہ کہہ کے سارے ڈھولے گائی۔ اُس دا اک نام اک پیغام اک سندیسہ اکو رام اکو رہبر جس نوں سارے سجدیاں وچ کرن
سلام، سلاما علیکم کہہ کے سارے سپس نوائیا۔ تئیں سارے مسافر آتم دھار پر ماتم دے ملن والے راہی، رہبر دُھر دا اکو شبد سنگر لینا بنائی۔ جو تہانوں
سدا نال لے کے چلے چائیں چائیں، دُئی ددیت دا لیکھا دے مکائی۔ تہاڈا کوئی لہنا دینا جگت زمیں دھرنی دھرت دھول دھول کائنات وچ وکھ وکھ نہیں
کوئی تھائیں، اک تہاڈا کانا سچھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق جتھے اکو نور الاہیا۔ ایہہ زندگی زندگانی مات لوک وچ بھادیں اس نوں سینکڑے برس سمجھ لو
تے بھادیں سمجھ لو دن ڈھائی، ڈھنیا گو بند والا دے گواہیا۔ جو الہام دتا جو پیغام دتا جبرائیل وہی نازل ہو کے حضرت محمد صاحب نوں سندیسہ اک الاہی،
صدی چو دھویں کوک کوک رہی سنائی۔ آؤ حضرت موسیٰ مسلسل رہیا جنائی، عیسیٰ ویہویں صدی اپنی نال ملائی۔ نانک گو بند گیا سمجھائی، ایکا روپ ست
سرُوپ پاربرہم پت پر میشور اک اکلّا جس نوں سارے سجدیاں وچ سپس نوائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیونہارا جس نوں کہندے اگم اتھای، الکھ اگوچر
گھٹ گھٹ انتر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائی۔ بائی نومبر کہے مترو میں آ گیا آج،
جگ چوکڑی توں بدل بدل کے اپنا پنڈھ مکائی۔ وشو دھرم والیو میں سچج تریتا دواپر کلجگ ویکھے بڑے دھرم سماج، ریہتی نیٹی ماؤ مانکھ ماش وچ جگ جگ
بدلدی آئی۔ ہن سارے اکتھے ہو کے اک دیو آواز، پر م پُرکھ پر ماتم اسیں تیرے آتم توں سب دا پتا مائی۔ اپنی سرتی اندر من دی کلپنا وچوں جائے
جاگ، شرع شریعت جگت والا پنڈھ مکائی۔ اک صاحب دا پر م پُرکھ دا واحد خُدا دے تھم دا چلنا راج، رعیت سارے اکو وار ہو کے دیو دکھائی۔

تہاڈی اِکو دے ہتھ وِچ ہووے واگ، اِکو حکم دین والا ہووے دُھر دا ماہیا۔ اِکو شبد اِکو دُھن اِکو ناد اِک آواز پارجات، جس نوں سارے آد جُگاد جُگ
 چوڑی نراکھر دھار اکھراں وِچ گایا۔ سب دے اتم تے وڈے سریشٹ ہون بھاگ، جو اِک منچ اُتے اِک سیج اُتے اِک دھرم دی دھارتے مُجبت دے
 پیار وِچ بیٹھے اِکٹھے ہو کے وڈے چھوٹے سب بھائی بھائی۔ اگے دا سماں دیکھو اِک دو چار پنج چھ ستویں سال توں بعد کی کھیل کھیلنا اُس پروردگار سانجھے یار،
 جس نوں کہندے نور الایہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا اتا بے پرواہیا۔ بائی نومبر کہے میں سارے
 دیکھے مَنیشتر جُگیشر تپیشتر فقیر سادھو سنت، سچے کہے اگے پچھے دھیان لگایا۔ سب دا سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میشور پروردگار
 سانجھا یار اِکو کنت، کنت کنٹول کہہ کے جس نوں سارے گایا۔ اوسے دے نام اوسے دے کلمے اوسے دی بانی اوسے دی صفت اوسے دی صلاح
 اوسے دے منت، رسنا جہوا ڈھولے گا گا دین ذنی اپنا جھٹ لنگھایا۔ جس دے حکم وِچ جُگ چوڑی اگے لنگھ گئے انگنت، سبج تریتا دواپر کلج اپنا
 پنڈھ مُکایا۔ اگے سارے مانو اِک پیار وِچ اِکٹھے ہو جاو ایں دھرتی اُتے رت بنا دیو بسنت، پت ٹہنی بھل بھلو اڑی دین مذہباں والی دیو مہکایا۔ یاد رکھ لو
 ۱۵۶
 ۱۵۶
 صدی چوڑھویں دا ہون والا انت، بیسویں دا سندیسہ دتا اُس نور الایہا۔ نانک دی دھار نے گو بند اُپجائے سنت، ڈھیسے دا لیکھا جنائے بے پرواہیا۔ سوئے
 نہیں رہنا سب جیو جنت، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بچہ بچہ سارے انتر نرنتر اپنی اکھ لو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا میلا اپنے ہتھ رکھایا۔ بائی نومبر کہے میرا اکھ کیتا منی سُشیل، سُشیتا وِچ جنایا۔ پر میں اِک دوس دہاڑا میری مانوتا اگے اپیل، بن ہتھاں توں
 ہتھ بٹھ کے دیاں سنایا۔ جگیا سواو سنسار پو دھرم دے پیار وِچ اندروں بدل لو اپنی دلیل، من دے وچار من وِچ لو دبا یا۔ تہاڈا لہنا دینا اُس درگاہ تے
 سچے گھر وِچ جتھے اِکو مالک ساریاں دا چھیل چھیل، جس دین مذہب دا لیکھا دتا مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکنت نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان - - - - -

* ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پنج تت کہن پر بھ آد جگادی نہکیوا، نہچل دھام دھر دے رام تیری وڈیاںیا۔ نام ندھان سری بھگوان تیرا اگم میوہ، پاربرہم پت پر میثور بن
 رسنا جہوا چکھایا۔ توں آد جگادی برہم برہادی نرگن دھار دیوی دیوا، دیو آتما پر ماتما تیری اوٹ تکاںیا۔ ست سرپ شاہو بھوپ پنج تت کہن ساڈی لیکھے
 لاؤنی سیوا، بھگت سہیلے در تیرے سیو کماںیا۔ نام ندھان نوجوان کوستک نیا مستک لا دے تھیوا، دو جہان تیری اوٹ رکھایا۔ تیری صفت صلاح بے پرواہ
 کریئے نال جہوا، مکھ رسنا نال وڈیاںیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے توں الکھ اگوچر اگم اتھاہ اھیوا، بھيو اپنا دینا جناںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرناںیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں بخشنی چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رماںیا۔ دین دیاں جائے نہ بھول، اٹھل دینی
 مان وڈیاںیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ شکر نال ترسول، تریلوکی دا پنڈھ دینا مکاںیا۔ تیرا سچ سنگھاسن شبد بھنگھوڑا لیئے جھول، ہلارا دو جہان جناںیا۔ توں مالک خالق
 سوامی کنت کٹھول، ہر کرتا اک اکھواںیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرے ہتھ ساڈا مول، آدانت تیری وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگاںیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں سیوک تیرے بردے، در ٹھانڈے سیو کماںیا۔ بچے تیرے گھر دے، گرہ دینی
 مان وڈیاںیا۔ دین دنی نہ رہیئے سڑدے، اگنی تت دینی بھجایا۔ چوراسی وچ نہ رہیئے لڑدے، اندج جیرج اٹیجھ سیتج پنڈھ دینا مکاںیا۔ رائے دھرم کولوں
 نہ رہیئے ڈردے، پتر گپت نہ لیکھ بناںیا۔ سدا سدا سد تیرا درشن رہیئے کردے، بن نیناں نین بگھسایا۔ ساڈا نواں گھاڑن گھر دے، جیون جگت جگت
 بدلاںیا۔ تیری منزل جائیئے چڑھدے، سچکھنڈ ساچے سو بھاپاںیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں شبدی اپنا ور دے، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیاںیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں سیوک بھگت دوار، نئے بچے روپ وٹاںیا۔ توں ساڈا
 پالن ہار، سر سر ہتھ رکھایا۔ ساڈا لہنا سدا رہے جگ چار، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ وجدی رہے ودھایا۔ بھيو رہے نہ پُرکھ نار، بردھ بالاں نوجواناں میل
 ملاںیا۔ اپنے رنگ رنگنا کرتار، قدرت دے مالک دینی وڈیاںیا۔ ساڈی قبول کرنی نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ در تیرے سیس نوانیا۔ توں بخشنہار اک

نرنکار، نرور تیری وڈیا نیا۔ کجگ کوڑی کریا وچوں کڈھنا باہر، دُرمت میل دینی دھو نیا۔ امرت رس دینا ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تت گوانیا۔ مستک دھوڑ
 بخشنی چھار، ٹکے خاک رمانیا۔ تُوں ساچا پروردگار، سانجھیا راک اکھوانیا۔ در تیرے کرینے پکار، کوک کوک سنانیا۔ تُوں دینا راک ادھار، ہر ہر دا ویکھ
 دکھانیا۔ بھگتاں بنا میت مرار، مہربان مہربان مہر نظر نال ترانیا۔ اسیں سیوک در تیرے بھکھار، بھکھکاں بھچھیا دینی پانیا۔ سدا سدا سد تیرا کردے
 رہینے دیدار، دین دیال درشن اگم اتھاپیا۔ ساچی موئی رہے بہار، رُترئی تیرے نال مہکانیا۔ بھگت سہیلے تیرا گلشن تیری اگم گلزار، بن تیرے سمجھ کوئے
 نہ پانیا۔ ساڈا لہنا دینا تیرے ہتھ کرتار، قدرت قادر تیری سرانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے دو چار، بہتی گنت نہ کوئے گنانیا۔
 ساڈی آشانسا پوری کرنی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو ویکھن چائیں چانیا۔ تینی اوتار جان بلہار، خوشیاں ڈھولے گانیا۔ حضرت عیسیٰ
 موسیٰ محمد کہے پکار، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ نانک گوہند بولے جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کچھ کہن کوئے نہ پانیا۔
 بھگت سہیلے دینے تار، در تیرے آس رکھانیا۔ پنج تت تن سیوک سیوادار، ساچی سیوکمانیا۔ ویہ گھڑ کہے میں خوشیاں دا کراں اظہار، صفتی ڈھولے
 گانیا۔ منزل کسے نہ رہے کوئی دُشوار، پاندھیاں پندھ دینا مکانیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جن بھگت تیرا پر یوار، پر م پُرکھ تیری سرانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا چرن کول اُپر دھول راک ادھار، اُدر دا لیکھا دینا مکانیا۔

۱۵۸

۱۵۸

* ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت دس پنڈ ڈواں ضلع گرداس پُر جگندر سنگھ دے گرہ، جاگیر سنگھ سوبل،

پرسن کور فتح سنگل، درشن سنگھ نیشالا، کرم سنگھ نیشالا *

پنج تت کہن پر بھ آد جگاد تیرے میت، متر پیارے اینکارے دینے درڑانیا۔ نت نوت جگ چوڑی تیری ویکھی نیت، پتت پُنت بے پرواہیا۔
 ساڈا لہنا دینا لیکھا جڑیا رہیا نال مندر مسیت، تتاں ونڈن ونڈ وندنا نیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیلا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرانیا۔ مہربانا سری

بھگوانا سانوں کر دے ٹھانڈے سیت، اگنی تت تت بُجھائیآ۔ آتم پر ماتم تیرا گائیے گیت، گوبند میلا ہووے سچ سُبھائیآ۔ نو ست پوتر کر دے نیت،
 نیتوان تیری وڈیائیآ۔ مانس دیہی دین دُنی لئیے جیت، جگ جیون داتے تیری اوٹ ٹکائیآ۔ منوآ من تیرے حکم وچ ہووے بھے بھیت، دہ دِشانہ اُٹھ
 اُٹھ دھائیآ۔ ست سچ بخش چرن پریت، پریتم اِکو آس رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیآ۔ پنچ تت
 کہن پر بھ ساڈا لیکھا جاوے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن موُل نہ ساڑے اگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ درشن دینا نرِگن دھار اُپر شاہ رگ،
 شہنشاہ اپنا پڑدا لاہیا۔ تیرا دپیک جوتی نور نورانے جائے جگ، اندھ اندھیر دینا مٹائیآ۔ آتم دھار پر ماتم موُل نہ رہے اگ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔
 توں صاحب سورا سربگ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن
 پر بھ اسیں مانگت در بھکھاری، بھکھیا نام دینی ورتائیآ۔ توں شاہو بھوپ سکداری، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈی تیج دینی سواری، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔
 ونڈ رہے نہ پُرکھ ناری، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں آتمارہے نہ کواری، کنت کنتول لینی پرنائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان دینا اُدھاری، اُدر دا
 لہنا دینا دینا مکائیآ۔ سچ نام دی بخش خُماری، خالص اپنا رنگ رنگائیآ۔ گرہ مندر وکھا دے اپنی اٹاری، سچھنڈ ساچا اک جنائیآ۔ جتھے جگے جوت نر نکاری، بن
 تیل باقی ڈمگائیآ۔ بن شبد ناد ہووے دھنکاری، انراگی راگ درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیآ۔ پنچ تت
 کہن پر بھ ساڈی پوری کرنی آس، ترسنا کوڑ جگت مٹائیآ۔ ساڈے انتر دے پرکاش، اندھ اندھیرا انتشکرن رہے نہ رائیآ۔ بن گوپی کاہن پا دے راس،
 منڈل منڈپ وجدی رہے ودھائیآ۔ تیرا نام جیئے بنا رسن سواس، اجپا جاپ دینی وڈیائیآ۔ پنڈھ مکاؤنا پر تھمی آکاش، گگن گگنتر اں ڈیرہ ڈھائیآ۔ توں
 پر ماتم و سنا ساڈے پاس، پاسا دین دُنی بدلائیآ۔ مانو مانس مانگھ جنم کرنا رہر اس، رستہ اِکو اک درسائیآ۔ منوآ من نہ رہے اُداس، مت بدھ نہ کوئے ہلائیآ۔
 ساڈا لہنا مکا دے نالوں شکر کیلاش، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ سچھنڈ دوار اینکار کراؤنا واس، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ مڑھی گور دا لیکھا رہے نہ وچ پر بھاس،
 جنگل جوہ نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ در تیرے ہوئے منگتے،

مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ میل ملا دے ساچی سنگتے، سنگر شبد نال گڑمایا۔ جگت جہان منزل
 جایی لنگھدے، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ لیکھے مُکا دے غمی رنج دے، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ اسیں دوارا تیرا پنج تت منگدے، در ٹھانڈے سیس
 نوایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دو جہاناں ساڈا سنگ دے، سگلا ساتھ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ٹدھ بن دوجا
 نظر کوئے نہ آیا۔ پنج تت کہن پر بھہ سانوں بخش دے چرن دھوڑ، ٹلے دھوڑی خاک رمایا۔ ناتا ٹٹے کوڑو کوڑ، ست سچ وچ سمایا۔ پتر سگھڑ بنا لے
 مورکھ موڑ، مگدھاں اپنا رنگ چڑھایا۔ شرع دارہے کوئی نہ جوڑ، جگت زنجیر دینا کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
 در تیرے آس رکھایا۔ پنج تت کہن پر بھہ بھگت سہیلے تیرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ کرپا کر دے کملاپات، پت پر میثور تیری اوٹ
 تکانیا۔ ساڈا جگھڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سبجگ سچ چند چمکایا۔ چرن کول جوڑ دے نات، کوڑی
 کرپا رہے نہ رانیا۔ اٹھے پہر کرے پر بھات، دوس رین نہ ونڈ ونڈایا۔ کرپا کرنی پر بھو پر بھہ آپ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ روگ
 سنتاپ، سچ جاپ دینا سمجھایا۔ جنم کرم دے میٹنے پاپ، پتت پُنیت بنایا۔ توں جوتی جاتا ساڈا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ ساڈی سچی تھاپنا تھاپ،
 سبجگ سچ دے وڈیایا۔ کلجک پچھلی پچھے رہ جائے واٹ، اگلا پنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دینی اگئی دات، داتے دانی مہربان مہر نظر اٹھایا۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت دس پنڈ شوہن ضلع گرداس پُر *

پنج تت کہن پر بھہ ساڈا لیکھا مُکا دے اُٹا رُکھ، گر بھواس پچند رہن نہ پانیا۔ نرگن دھار بخش دے ساچا سکھ، سنگر شبد ہونا سہایا۔ اُجل کر دے
 دین دُنی وچ گھ، دُرمت میل رہے نہ شاہیا۔ جگت ترسنا میٹ دے بھکھ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ کوڑ کرپا وچوں بدل دے رُخ، مہربان مہر نظر نال تراپا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا میٹ دے دین دُنی، لوک مات رہن نہ پانیا۔ سچ پکار ایکنکار آپ سنی، بن رسنا جہوا ڈھولے دیئے جنایا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈگن گنی، گہر گبھیر بے نظیر اک اکھوایا۔ تیرے نام دی سدا انتر لُجیدی رہے دُھنی، دُھن آتمک راگ دینا درڑایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک شاہو بھوپ کُنی، گہر گبھیر اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا رہے نہ لوک مات، تن وجود تیری بھیٹ چڑھایا۔ تُوں آد جگادی پت مات، پُرکھ اکال تیری سرناپیا۔ زرویر زراکار زرنکار جوڑ لے نات، ساک سجن اک اکھوایا۔ جے آتما جوتی جاتے تیری ذات، پنجاں تتاں ہو سہاپیا۔ انت کنت بھگونت ساڈی بچھنی وات، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش اکٹھے ہو کے سپس نوایا۔ ست سچ تیرے نام دی لے دات، داتے دانی دینی ورتایا۔ تیرا کھیل تکیئے بہہ بدھ بھانت، بھيو ابھیدا دینا کھلایا۔ امرت رس دینا اگنی بوند سوانت، بن رسنا جہوا چکھایا۔ تیرا درشن ہووے اک اکانت، نور نورانے ساچا نور دینا چمکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے بھگت سہیلے، در تیرے آس نکایا۔ زرگن دھار سرگن کرنے میلے، میل ملاونا چائیں چانیا۔ ایک رنگ رنگاؤنے گروگر چیلے، گر شبد تیرے ہتھ وڈایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تُوں اچرج کھیل کھیلے، اکھ اگوچر اگم اتھاک اکھوایا۔ ساڈا آون جاون پنت پاؤن کٹ دے رائے دھرم دی جیلے، چوراسی پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ سدا وسیئے تیرے دھام نویلے، سچھنڈ دینی مان وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دی دھار اک جنایا۔ پنچ تت کہن پر بھ کرپا کر زرنکار، زرویر تیری سرناپیا۔ اسپس منگتے بنے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ وست امولک دینی ڈار، کرتے قیمت نہ کوئے جنایا۔ مہر نظر نال دینا تار، ثرت اپنا رنگ رنگایا۔ شبدی شبد بخش پیار، پریتم میلا میلنا چائیں چانیا۔ سانوں وکھاؤنا سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی اک جنایا۔ جتھے دپیک جوت جگے اپار، اپر پیر سوامی تیرا نظری آئے نور الاہیا۔ آون جاون رہے نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دا لیکھا دینا مکایا۔ مالک خالق پرتپالک ساڈا بننا کنت بھتار، کنٹول تیری اکو سچ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ

آپ اُٹھائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ اسیں تیرے گرہ مندر، دوسر در نہ کوئے وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ اندھیری کندر، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ بجر کپاٹ توڑ دے چندر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ منوآدہ دس اُٹھ نہ دھائے بندر، بندگی سچ دینی سمجھایا۔ پرکاش دینا بنا سورہ چندر، جوتی جاتے اکو نور دینا چکایا۔ ساڈی منظور کرنی بندن، بندگی وچ سپیس نوائیا۔ جے تُوں آتما پر ماتا دیوے اندن، اندن اند وچوں دکھایا۔ تُوں صاحب سلطانا آد جگاد ہارا تُوں گنڈھن، ست سچ گنڈھ پوائیا۔ اسیں تن وجود رسنا جہوا بتی دند تیرا گاؤندے چھندن، ڈھولے صفت صلاحیا۔ انت سانوں لاؤنا انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ ساڈا پنڈھ مکاؤنا دھرنی دھول آکاش برہمنڈن، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا رہے نہ جیرج انڈج، اُتہج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ زرگن دھار اپنے چکنا کندھن، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ وشن برہما شو تیرے پیار وچ کرن بندن، بندگی وچ سپیس جھکایا۔ سانوں پار کر اؤنا بنا مہانے ونجھن، دو جہاناں پنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر دا بھو آپ رکھایا۔ پنج تہ کہن پر بھ زرگن تیری کیتی سیو، سرگن سچ سچ سرنا یا۔ تُوں داتا اکھ ابھو، اگوچر اگم اک اکھوائیا۔ سدا سدا نہکیو، نہچل بیٹھا آسن لایا۔ تیری صفت کرے کی جہو، رسنا ڈھولا کی وڈیائیا۔ تُوں آد جگاد برہم برہما وڈ وڈا دیوی دیو، دیوت سُر سب بیٹھے سپیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ بنایا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈی بھگتی دھار منگ، بھگون آسا اک جنایا۔ جوتی جاتے چاڑھ دے رنگ، دو جہان اتر کدے نہ جایا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سکھاسن ڈیرہ لایا۔ سچھر جھرنیوں بخش اند، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ نا بھی کول سنا چھند، انراگی راگ درڑایا۔ ساڈی خوشی کر دے بند بند، بندگی تیرے چرن کول سرنا یا۔ جے آتما بھگتاں ہووے کدے نہ رنڈ، کنت سہاگ اک ہنڈھایا۔ کیوں نہیں پنجاں تتاں پاؤندا ٹھنڈ، اگنی اگت بھجھایا۔ ساڈا جھگڑا مکا دے جیرج انڈ، اُتہج سیتج جوئی جوئی نہ کوئے بھوائیا۔ تیری منزل محبوب جایی لکھ، اگے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار پروردگار تیرا مانیے اند، ساچھے یار مل کے وجے ودھایا۔ اسیں میننتی کریئے بھگتاں تہ پنج، پنچم دے مالک میلا میلنا سچ سبھایا۔ نہ خوشی

رہے نہ رنج، غمی غم خوار دینی مٹائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ جگت اندھیرا اندھ، سچ پرکاش وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار سدا جوان جو بن ونتے سری بھگونتے اک تیری اوٹ نکائیا۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت دس پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

پنچ تت کہن پر بھہ اسیں بھگت سہیلے تیرا انگ، انگیکار اک اھوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی اگسی منگ، اگم اتھاہ بے پرواہ دیئے جنائیا۔ نرگن دھار سرگن چولی رنگ، رنگ مچھٹھ انڈیٹھ آپ چڑھائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان سری بھگوان ہوناسنگ، سگلا ساتھی پُرکھ سمرا تھی آپ رنگائیا۔ نام ندھان نال کٹ بھکھ ننگ، ترسنا ترکھا جگت جگت دُور کرائیا۔ دین دیاں تیری منزل حق محبوب جائیے لنگھ، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ سچ پیار دی وکھا گنگ، گنگا گوداوری جمناسرتی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتائیا۔ پنچ تت کہن پر بھہ بھگتاں دے دے سچ دانام، ناؤں نرنکار دے ورتائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی چام، چم درشتی دے بدلایا۔ پرکاش کردے نگر کھیڑے گرام، تن وجود ڈگمگائیا۔ میلا میل سوامی اپنا آتما رام، رام رحیم رحمت دینی کمائیا۔ انتر رہے نہ اندھیرا شام، شمع نور جوت کر رُشنا ئیا۔ بنا زبان پیا دے جام، حقیقی حق حق پیائیا۔ منوئے من دا ، لھم دُھر دا اک سمجھائیا۔ بنا اھڑاں نرگن دھار دے کلام، کلیاں باہر شنوائیا۔ تیرے چرن کول ہوئے پرنام، نمسکار اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھہ اسیں بھگت سہیلے تن وجود سریر، مائی خاک خاک نظری آئیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ بے نظیر، نور نورانہ نور الاہیا۔ ساڈی آشنا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا کبیر، قبریں توں باہر گیا شنوائیا۔ ست سوامی انترجامی ساڈی بنا تاں توں کر تعمیر، باڈی اپنی گھاٹ گھڑائیا۔ ساڈی آشنا منسا نہ ہوئے دلگیر، من کا منکا دے بدلایا۔ تیرے کول حق حقیقت دی تدبیر، طریقہ نیکن نیکا اک سمجھائیا۔ ساڈا لیکھا ویکھ انت اخیر، آخر دیئے سمجھائیا۔ جے بھگتاں آتما تیرا وزیر، توں پیرن پیر

نُورِ الاہیاء۔ اسیں تن وجودِ جگت بسترِ چیر، چری و پُھننے ویکھ وکھائیاء۔ کِرپا کر دے مالک گہر گبھیر، گور تیری اوٹ تکائیاء۔ نیتر ساڈے وِرون نیر، نیناں
 چھبر لائیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیاء۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے انتشکرن، بن نیناں نین
 اُٹھائیاء۔ سہارا دے دے اگے چرن، بنا تن وجودِ نظری آئیاء۔ تُوں آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیاء۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے اُتے دھرن،
 دھرنی دھول دھول نال رلائیاء۔ ساڈا انتر آتما تیری پیا سرن، سرنگت اک اکھوائیاء۔ ساڈا جھگڑا مٹیا ورن برن، ذات پات نہ کوئے جنائیاء۔ پنج تت کہن
 اسیں تیری چاہندے منزل چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیاء۔ سانوں سچھنڈ دینا وٹن، پچھلے جگاں دا لیکھا رہے نہ رائیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیاء۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں ڈھولے گائیاء۔ جے بھگتاں آتما رُپ تیرا، کیوں
 پنجاں تتاں دین جڈائیاء۔ ساڈے اُتے کر دے مہرا، مہربان مہر نظر اُٹھائیاء۔ اِکو رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، اندھ اندھیرا دے مٹائیاء۔ ساڈا اپنے گرہ بنا
 دے کھیڑا، کُنڈی کھڑکی آپ کُھلائیاء۔ چوڑا سی وِچ رہے نہ گیڑا، جم کی پھاسی دے کٹائیاء۔ ساڈا پندھ کر دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا راہ نہ کوئے وکھائیاء۔
 ۱۶۲ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سَنگر شبد شیرا، تیری اوٹ تکائیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیاء۔ پنج تت
 کہن پر بھ اسیں بھگت سہیلے تیرا رُپ، تُدھ بن اور نہ کوئے دھیائیاء۔ تُوں شہنشاہ ساڈا بھوپ، پاتشاہ بے پرواہیاء۔ ساڈا لیکھا مُکا دے اندھ کوپ، جوتی
 جاتے کر رُشنائیاء۔ تیرا سَنگر شبد آد جگادی دُھر دا دُوت، دو جہاناں ویکھ وکھائیاء۔ سانوں لے جائے تیری کوٹ، کایا کُنیا پھیر نہ کدے وسائیاء۔ ناتاٹ
 جائے جوٹھ جھوٹھ، مایا متا موہ نہ کوئے ہلائیاء۔ ساڈے اُتے صاحبِ سُلطانے ٹٹھ، در تیرے واسطہ پائیاء۔ ساڈی سُنجھنی کر دے رُت، رُترئی اپنے نال
 مہکائیاء۔ تُوں پت پر میثور پاربرہم ابناشی اچت، چاروں گنٹ تیری دُہائیاء۔ سانوں اپنے بنا لے سُت، اپ تیج وائے پر تھمی، آکاش تیرے اگے واسطہ
 پائیاء۔ اسیں تیریاں بھگتاں دا جگت سہایا بُت، جسِ بتخانے وِچ آتما دتا کُکائیاء۔ جے آتما ساڈے وِچوں لیا چک، سچھنڈ کھنڈ کیتی رُشنائیاء۔ کیوں ساڈے
 کارن گیوں رُک، رُقہ گوہند دا دے گواہیاء۔ اسیں تیری گائی ٹک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دُھر در گاہیاء۔ انت ساڈی وات بچھ، پُشت پناہ ہتھ کُکائیاء۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ آشا پور کرائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ساچا گھاڈن گھر دے، گھرن بھنڈنہار تیری وڈیایا۔
 لہنے دینے چکا دے چیتن جڑ دے، چوٹی جڑ نہ ونڈ ونڈیایا۔ تیرا ڈھولا گیت رہیے پڑھدے، سوہلا بن اکھر دھار سمجھایا۔ سچکھنڈ دوار جاپیے وڈدے،
 آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ بردے نیئے تیرے در دے، در ٹھانڈے سیو کمایا۔ قفل کھول دے اپنے گھر دے، گرہ مندر دے دکھایا۔ جتھے درشن ہون
 نرائن نر دے، اکو جوت نور رُشناییا۔ لیکھے پورے کر دے کلج کل دے، کل کاتیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈے وعدے ویکھ لے راجے بل دے، باون دے
 گواہیا۔ تریئے جگ وچ سندیسے رہے گھلدے، رام سیتا نال وڈیایا۔ دوپر آشا وچ رہے پھلدے، کاہن کرشن گیا سمجھایا۔ کلج انت سری بھگونت
 ساڈے وچھوڑے میٹ دے گھڑی پل دے، سد اپنے رنگ رنگایا۔ اسیں ونجارے نہیں جل تھل دے، مہیئل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جے بھگتاں آتما
 پر ماتما تیرے وچ رلدے، کیوں پنجاں تتاں دین جڈایا۔ پچھے کیتے جگ تیرا وچھوڑا آئے جھلدے، آگے وچھڑ کدے نہ جاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ور داتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگتاں دی بھگتی تیری دھار، دھرم دھرم نال جنایا۔ ساڈا
 لہنا دینا ویکھ وچ سنسار، دین دنی دے مالک خالق پڑدا آپ اٹھایا۔ در درویش نر زیش تیرے ہوئے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں آد جگادی
 برہم برہمادی شبد انادی جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کل کلکی اوتار، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ نرگن نر ویر نر نکار نر اکار ساڈی تیج سوار، مہان بیدوبی خیریا
 تیری اوٹ تکایا۔ توں نور نورانہ شاہو بھوپ سکدار، پروردگار یا نچھیا یار اگم اتھاپیا۔ اسیں بتخانیاں وچ ہوئے بے زار، بندیخانے دے تڑایا۔ سانوں
 شرع دے وچوں کر فرار، فرصت دین دنی وچوں دوائیا۔ ساڈا تیرے نال نہیں کوئی تکرار، جھگڑا جگت نہ کوئے جنایا۔ وعدہ ویکھ لے جو کیتا قول اقرار،
 اقرار نامے پھول بھلایا۔ توں ماہی محبوب مجبت نال بخش پیار، آشا اپنے رنگ رنگایا۔ جھگڑا مُکا دے پڑکھ نار، نر نرائن تیری سرناییا۔ جے آتما دتا
 ادھار، بھگتاں ہو یا سہایا۔ کیوں بھگتاں دے تت سریر تیرے سچکھنڈ دوارے وچوں رہن باہر، اگنی خاک خاک ملایا۔ اسیں جانا تیرے اُس دوار، جتھے
 دوار کا واسی بیٹھے سیس نوایا۔ اکو شبد ہووے ڈھنکار، نادی دھن سنیئے چائیں چانیا۔ اکو دپیک جوت ہووے اُجیار، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ اکو شاہو بھوپ

ہوئے سِکدار، شہنشاہِ اک اکھوائیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا لہنا دینا تیرے ہووے وچ دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں آتما نال کیتا جگت
 ووبار، ووباری دینے سناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹدھ بن اور
 دوسر پائے کوئی نہ سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آہیا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس منشا سنگھ میلا سنگھ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ پیاری دلپ سنگھ دیدار سنگھ سنٹا سنگھ ہزارا سنگھ
 منشا سنگھ آسا سنگھ بلاکا سنگھ پیارا سنگھ روئل کور کرتار کور مکھن سنگھ بھاگ سنگھ درشن کور ورسا سنگھ مہندر کور ہرنام کور *

پنج تہ کہن پر بھ ساڈا روپ بن دارہیا لکھ چوراسی، چڑھا جگت جہان ویکھ دکھائیا۔ آتم دھار پر ماتم توں ساڈے اندر کردار ہوں واسی، واسطہ تن
 وجود دکھائیا۔ کھیل کھیلدار ہوں کر کرہاسی، ہستی وچ مستی آپ جناہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی ہوئی نہ بند خلاصی، بندھن سکیا نہ کوئے تڑائیا۔ اسیں بن
 دے رہے تن وجود مدراماسی، خونخوار روپ بدلایا۔ تیرا نام چدے رہے سواس سواسی، ساہ ساہ دھیایا۔ ساڈی کئی نہ گلوں سلک جم پھاسی، فیصلہ حق نہ
 کوئے سناہیا۔ سُن شاہو بھوپ پُرکھ ابناشی، ہر کرتے دیئے درڑایا۔ ساڈے انتر نرنتر آئی اداسی، دروہی تیرا نام دُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ پنج تہ کہن اسیں پھر دے رہے وچ چوراسی لکھ، الکھ الکھنے تیرا کھیل ویکھ دکھائیا۔ ساڈے تن وجود
 بھانڈے رہے سکھ، سچ وست نہ کوئے ورتایا۔ ساڈی دین دُنی قیمت رہی کوئی نہ کوڈی لکھ، در تیرے آگے اک دُہایا۔ اسیں جوئی بھوگی وکھ دکھ،
 انڈج جیرج اُتج سیتج بھجے واہو داہیا۔ انت جوں بھاوے توں لینا رکھ، در تیرے سیس نواہیا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیا لے ہویا پرتکھ، صاحب ستگر
 تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا نام جیکارا بولینے اک الکھ، الکھ اگوچر تیری اک اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 تیرے منگ منگایا۔ پنج تہ کہن پر بھ اسیں پھر پھر ویکھی لکھ چوراسی جوئی، اجوئی رہت تیری سرناہیا۔ توں تھم دامالک حاکم اک قانونی، قاعدہ باقاعدہ

اپنا لیا بنایا۔ تیرا نور ظہور وڈ جنونی، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم فرمان سندیس نہیں کوئی معمولی، مالک خالق تیرے ہتھ وڈیایا۔ توں سانجھیا ر
 کٹوہلی، زوریر اک اکھوایا۔ پنج تت کہن ساڈی دھار رہے نہ بھولی، اُبھل دینی وڈیایا۔ کوٹن وار رائے دھرم دی چڑھے سولی، پھاسی گل نہ کوئے کٹایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ پنج تت کہن پر بھ لکھ چوراسی بھوگیا بھوگ، بھسمر روپ نہ کوئے
 درسایا۔ ساڈا کرم کرم دا مٹیا نہ روگ، ڈکھی ہو کے دیئے ڈھایا۔ چنتا چکھا کھا گیا سوگ، غمی غم خوار نہ کوئے گویا۔ پُرکھ اکالے پرتپالے تیرے نال
 ہویا نہ کوئے سنوگ، ملنی ہر جگدیش نہ کوئے کرایا۔ قدرت دے قادر اپنی دکھا مَوج، مجلس اپنے نال رکھایا۔ ساڈی بدھی بسدھی وچ کر سکے نہ
 کھوج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ چرن پریتی بخش دے اکو جوگ، جگتی نام والی درڑایا۔ تیرا درشن کریئے سوامی روز، بن نیناں نین بگھسایا۔ پریتم
 پریم والا کرنا چوج، پیار مُجّت اک رکھایا۔ اپنا بھو کھلاؤنا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں کھلایا۔ ساڈا جنم دے سودھ، سُدی ودی نہ ونڈ ونڈایا۔ حکم سندیسہ
 دس دے اگادھ بودھ، بدھی توں پرے تیری پڑھایا۔ ترسنا ترکھا رہے نہ لوبھ، لالچ دینا مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر
 ۱۶۷ دا ور، ڈھر مالک دیا کمایا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا چوراسی والا چکر، چکرورتیا کی کھیل کھلایا۔ تیرا کھیل اگتا کوئی وچ نہ سکے پتر، نراکھر دھار سمجھایا۔
 سمجھ آوے نہ کوئی سطر، سطح بلندی ویکھن کوئے نہ پایا۔ تیرا سنگر شبد نرالا فقر، فقرے گر اتار پیغمبراں گیا پڑھایا۔ نرگن دھار ایکنکار جویں پنجال
 تاں کیتا اکترا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش جوڑ جڑایا۔ ساڈا گرہ بخش دے سچ نچھتر، نرگن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا دکھا دے
 وطن، بے وطن پڑدا لاہیا۔ ساڈا کم نہ آوے کوئی یتن، یتھارتھ دیئے درڑایا۔ اسیں غریب نمانے توں ہیرے بنا لے رتن، امولک روپ درسایا۔
 چرن پریت جوڑ لے متن، ناتا بدھاتا اک رکھایا۔ لہنا دینا دے دے ہتھو ہتھن، اگے اُدھار نہ کوئے دکھایا۔ تیری سرن سرنائی اکو وار سارے
 ڈھٹھن، نو نو لاگن پایا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھن، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ
 بنایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں لکھ چوراسی لیا بھرم، جگ جگ پھیرا پایا۔ تن وجود ہنڈھائے مائی چرم، جگت جگت جنایا۔ دین مذہب ذات پات ویکھے

دھرم، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ نرگن سرگن تیرا کھیل اگم اپنا ویکھ لے برہم، برہم پڑا آپ اٹھایا۔ نور نورانے شاہ سلطانے ساڈا میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نہ رنگ رنگایا۔ دروہی تیرا سچ دوارا تے اکو منگدے سرن، دوسراوٹ نہ کوءے رکھایا۔ توں کرتا پرکھ کرنی کرن، قدرت قادر نور الاہیا۔ تیرا پلو گھر گسپھر آئے پھرن، آتم پر ماتم دینا پھڑایا۔ تیری منزل حق محبوب آئے چڑھن، بن قدماں قدم لکھایا۔ توں خوشیاں نال اپنے گرہ مندر سچکھنڈ دوار دینا وڑن، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیری لکھ چوراسی تگی، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ توں مالک خالق نور الاہی حقی، حقیقت اپنی اک سمجھایا۔ مہربانا محبوبا ساڈا پڑا انتم ڈھکیں، اوڈھن نام سیس لکھایا۔ ساڈی دھار پھر پھر تھکی، تھکاوٹ وچ دہایا۔ اک وار نرنکار ساڈے ول تھکیں، بن نیناں نین اٹھایا۔ قول اقرار وعدے ویکھ لے جو گر اوتار پیغمبراں نال کیتی پئی، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ ساڈا وقت سہنجنا ہووے لگی، خوشیاں نال ڈھولے گایا۔ لکھ چوراسی پیسنی پئے پھیر نہ چلی، چار جگ دالہنا دینا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری دھار پیار والی سدا سدا سدا ساجن میت ہووے سکی، دوسر وند نہ کوءے وندایا۔

۱۶۸

۱۶۸

* ۲۴ گھر شہنشاہی سمت دس پنڈ سدا ضلع گرداس پُر کرم سنگھ مہنگا سنگھ جرنیل سنگھ بی بی دیواں بی بی گرو رام کور پتر کور گریچ سنگھ سدا

چرن سنگھ درشن سنگھ اجیت سنگھ راج سنگھ ہم راز پُر چھندو مدے پُر دیپو اچا پنڈ گریچ کور کٹھالی *

پنج تت کہن پر بھ تیرے چرن کول نمسکاری، نمونمو سیس جگدیش جھکانیا۔ پرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے ول نگاہ ماریں، بن نیتز نیناں نین اٹھایا۔ جگ چوکڑی سانوں ہندی رہی خواری، سبجگ تریتا دواپر کلجک دیندے رہے دہایا۔ انڈج جیرج اُتبھج سبتج پھر دے رہے وارو واری، آپ اپنا روپ بدلایا۔ تیرا لہنا دینا تیرے ہتھ جوت نرنکاری، زور تیری سرناہیا۔ کلجک انت پنج دے سواری، سوار تھ اور نہ کوءے رکھایا۔ سانوں لے جا

سجھنڈ دواہری، درگاہ ساچی سچ اُکھائی۔ جتھے دیک جوت ہووے اُجیاری، نور نورانہ ڈمگائی۔ شبد ناد ہووے دھکاری، انراگی راگ شنوائیا۔ تیرے چرن کول جائیے بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جے آتمتیتوں لگے پیاری، پریتم ساڈا میلا میلنا سچ سُبھائی۔ ساڈی منزل کٹ دُشواہری، در تیرے آس رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا تن وجود لیکھے لاؤنا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ سیس ہتھہ اُکاؤنا، مہر نظر اک اُٹھائی۔ پورب لیکھ مات چکاؤنا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائی۔ سانوں اپنے گھر وساؤنا، درگاہ ساچی سچ ملے وڈیائی۔ ناتا دین دُنی تڑاؤنا، جگت ونڈ نہ کوئے دکھائی۔ اسال تیرا درشن پاؤنا، دوجا ایشٹ نہ کوئے جنائی۔ جوتی جاتے اپنی جوت ملاؤنا، جاگرت جوت وچ سمائی۔ آد جگادی پنڈھ مکاؤنا، چوراسی ونڈ نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں بخش دے اگما در، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اُٹھائی۔ ساڈا پورا ہووے ور، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرے چرن کول نہاؤنا ساچے سر، سروور اکو اک وڈیائی۔ دو جہاناں جائیے تر، تار نہار تیری بے پرواہیا۔ مہربان ہو کے کرپا کر، کرتا پُرکھ اگم اتھاہیا۔ توں آد جگادی نرائن نر، نر نرائن اگم اتھاہیا۔ جگ چوکڑی دکھڑے لوک مات لئے بھر، بھرماں وچ بھرم بھلائی۔ ساڈا رائے دھرم چکا دے ڈر، لیکھا اور نہ کوئے چکا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے آس رکھائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا تیرے نال ہووے جوڑ، جوڑی ہر جگدیش بنائی۔ پُرکھ اکالے انتر بہڑ، بہڑی تیرا نام دُہائی۔ شبد اگمی چاڑھنا گھوڑ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائی۔ توں پار برہم پت پر میشور تیرا لیکھا نال براہمن گوڑ، گوہند دھار تیری سرنائیا۔ ساڈی آون جاون مکا دے دوڑ، لکھ چوراسی پنڈھ رہے نہ رائیا۔ ساڈا رس نہ ویکھیں مٹھا کوڑ، امرت دھار لینی پرگٹائی۔ پنڈھ رہے نہ لما چوڑ، منزل منزل ہونا آپ سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری وڈیائی۔ پنچ تت کہن سچ دکھا دے اپنا محل، مہربان دیا کمائی۔ گرہ ویکھیے اک اٹل، جتھے وجے نام ودھائی۔ جس نوں کہندے سدا نہیل، نہ کامی دینا درسائی۔ تن وجوداں لا دے پھل، پت تھنی آپ مہکائی۔ کوڑ وکارا میٹ دے دل، مہربان مہر نظر اُٹھائی۔ امرت دھار بخش دے جل، بوند سوانتی اک ٹپکائی۔ کلج کوڑی کریا میٹ دے کل، کلکاتی رہن

کوئے نہ پائیا۔ ساڈی مُشکل کر حل، سرِ سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساڈے نال کرے نہ کپٹ چھل، دل چھل دھاری ہونا آپ سہائیا۔ تیرے چرن کول
 جاییے بل بل، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ ساڈا وچھوڑا ہووے گھڑی نہ پل، پکاں دے پچھے بہہ کے درشن دینا چائیں چائیا۔ انتم تیری جوت دھار جاییے
 رل، تن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دیپک دیپ ہو کے جاییے بل، نور نورانے نظری آئی۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن لئیے مل، سو بھاونت دینی مان وڈیائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا لیکھا میٹنا جل تھل، مہینل ونڈ رہن
 کوئے نہ پائیا۔

* ۲۴ گھر شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُریاں سنگھ چتر سنگھ عطر سنگھ لکھا سنگھ ہر دیپ سنگھ تریلوک سنگھ بشن سنگھ اوگرا

۱۷۰

چرن سنگھ انور سنسار ہم راز پُر چرن سنگھ سنوٹک سنگھ سوہن سنگھ گیانو اوتار سنگھ سکول پریٹو انور *

۱۷۰

پنج تت کہن پر بھ تیرا کھیل نت نوتا، آد جگاد جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ تن وجود ماٹی خاک تیرا ہندا رہیا ہتا، ہتکاری زرنکاری اکو نظری آئی۔
 پر م پُرکھ پر ماتم وسدا رہوں نرگن دھار ساڈے چتا، ٹھگوری جگت نہ کوئے جنائیا۔ سانوں بالاں توں بنا کے انت ماتا پتا، پت پتیاں گنڈھ پوایا۔ تیری
 سمجھ نہ آوے کیہری سہنجنی وار تھتا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دو جہان سری بھگوان نو کھنڈ تیرا فطہ، منڈل منڈپ وجدی رہے ودھائیا۔ تن وجود
 سر پر ماٹی خاک پُرکھ اکالے دتا، دیونہار تیری اک سرنائیا۔ انت کنت بھگونت چڑھدے رہے اگنی دھار دی چتا، چکھا مڑھی گور نال وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داگرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھ جگ چوکڑی ساڈا گواہ، شہادت سنجگ تریتا دواپر کلجگ رہے
 بھگتایا۔ لیکھا تک لے اگم اتھاہ، بے پرواہ تیری اوٹ تکایا۔ جوئیاں وچ سانوں دتا بھوا، لکھ چوڑا سی بھجے واہو داہیا۔ رسنا جہوا مانو دھار تیرا گاوندے
 رہے نال، ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ تھان تھنتر ویکھدے رہے تیرے تھان، بھجڈے رہے واہو داہیا۔ ساڈا لہنا دینا جڑیا نال سور گان، دین مذہب

تیرے حکم رنگ رنگا گیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی پھڑی کسے نہ بانہہ، سر ہتھ نہ کسے نکا گیا۔ انت تُوں ہی پتا تُوں ہی ماں، دُجا نظر کوئے نہ آ گیا۔ سچ سوامی انتر جامی سر دے ٹھنڈی چھاں، کلجگ اگنی اگت بُجھایا۔ ساڈی بُدھی رہے وانگ نہ کاں، ہنس رُوپ لینے بدلایا۔ تیری وڈیائی وچ کرے واہ واہ، واہ واہ تیری اک سرنا گیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دست نام ورتا گیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا دیکھئے تھان تھنتر، گرہ مندر دے وڈایا۔ سچ دس نام اگتا منتر، منتو سارے حل کرایا۔ ساڈی نوں بنا دے بنتر، گھٹن بھنہار تیرے ہتھ وڈایا۔ تیرا ست سرُوپ تکیئے زرنتر، زرویر تیری اوٹ تکا گیا۔ تیرا درشن تکیئے اُتے گنگ گگنتر، زمیں اسماناں پنہدھ مکا گیا۔ جو آشارکھ کے گیا دھنتر، دھونتر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا رنگ نام رنگا گیا۔ پنچ تت کہن پر بھ جگ جگ تیری آشارکھی، آس آس وچوں پرگٹایا۔ سانوں خبر اگنی دسی، دہ دشا توں باہر کر پڑھایا۔ جس دھار وچ بھگتاں آتماوسی، وصل یار تیرا دیکھ وکھایا۔ اکو گرہ مانے سکھ رسی، رستہ اکو اک درسا گیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا مکا گیا۔ پنچ تت کہن ساڈے سری بھگوانا، بھگون دے وڈایا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اک اکھو گیا۔ آد جگادی راما، رمیا ہو کے دیکھ وکھایا۔ ساڈے سچھنڈ دے کاہنا، تیری اوٹ تکا گیا۔ جوتی نور اگم اماما، عملاں توں باہر دیکھ وکھایا۔ سچ دے منتر ستناما، ست ستوادی دینی دیا مکا گیا۔ تُوں مالک خالق والی دو جہانا، دوہرا اپنا رُوپ بدلایا۔ جے بھگتاں انتر جانی جانا، آتم میلا میلیں سچ سُبھایا۔ کیوں تتاں کرے بیگانہ، پنچ تت رو کے دین دُہایا۔ سانوں بخش دے سچھنڈ سچا مکانا، جتھے تیرا نور جوت الاہیا۔ پنا تن وجود توں کرے بسراما، بسمل ہو کے تیرے وچ سما گیا۔ نہ دوس رہے نہ رین رہے کوئی شاما، شمع جوت تیرا نور دے الاہیا۔ تیرے در دے ہوئے غلاما، نت نوت سیو مکا گیا۔ مہربان ہونا مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ تیرے چرن کول کرے بسراما، دُجا در نہ کوئے وکھایا۔ ساڈی ڈنڈاوت بندنا سجدیاں تو باہر سلاما، سیس جگدیش اک جھکا گیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام داسد وجدار ہے دامہ، دامنگیر بے نظیر اکو نظری آ گیا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت دس پنڈ مہیا ضلع گرداس پور مختیار سنگھ مہیا جسونت سنگھ جیسے بوڑ سنگھ مہندر کور وزیر پور

گر بخش سنگھ رتن کور نشہرا *

پنج تہ کہن پر بھ دھر دے سری بھگوانا، بھگون بھگوان تیری اوٹ تکایا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ نوجوان
بے پرواہیا۔ شہدی دھار ایکناک تیرا اپنا اکھراں توں گیانا، بن رسنا جہوا حق پڑھایا۔ سچ دوار سہنجنا دے مکانا، پاربرہم پت پر میثور اکو نظری آئی۔ جتھے
دیپک جوت جگے اگم استھانا، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ سو پڑکھ اکالے دین دیالے ساڈی بیننتی کریں پروانا، پر م پڑکھ در تیرے منگ منگایا۔ جے
بھگتاں آتماں تیرا یارانہ، میت مرارے اپنا رنگ رنگایا۔ کیوں بھگتاں تہ کریں بیگانہ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کوک کے دیئے ڈھایا۔ سچھنڈ دوار
سانوں بخش استھانا، مڑھی گور دا پنڈھ مکایا۔ توں رحمتاں والا رحیم رحمانا، رام رامے تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی دھار دھر دے کاہنا، کاہن کاہنا تیری
سرناہیا۔ جلوہ گر نور امانا، عملاں توں رہت دیکھ دکھایا۔ تیرے قدم قدیم دے مالک ساڈی سلاما، سر سر تیرے چرن لگایا۔ توں شاہو بھوپ مرد
۱۷۲

مردانہ، نوجوان اک اکھوایا۔ دین دیال ساڈی جھولی پا دے دانا، دیاندھ ٹھاکر آشا پور کرایا۔ پنج تہ کہن تیرا درشن بن نیز ہووے روزانہ، بن نیئاں
نین بگھسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے لکھ جگایا۔ پنج تہ کہن سانوں بخش دے اپنا نور، نور نورانے نور
دے چکایا۔ سانوں بخش دے اپنی نور، ثریا توں باہر شنوایا۔ توں سرب کلا بھر پور، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ ساڈا پنڈھ مکا دے نیڑے دور، نچ گھر
میلا لینا ملایا۔ ہر گھٹ تھاں وسنا حاضر حضور، حضرتاں دے مالک ہونا سہایا۔ جو آشار کھی موئی اٹے کوہ طور، قدرت دے مالک لہنا دینا چکایا۔ لیکھا
مکاونانت ضرور، ظاہر ظہور تیری سرناہیا۔ اسیں جگ چوکڑی تیرے سیوک رہے مزدور، جن بھگتاں تہ دین گواہیا۔ تیرا نام کلمہ کیتا مشہور، رسنا
جہوا ڈھولے سوہلے صفتی گایا۔ منو آمن نہ پائے فتور، منسا کوڑ دینی گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ اک
سہایا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا گرہ کر سہنجنا، تن ماٹی خاک دے وڈیایا۔ جوتی دھار صاحب آد زرخنا، پڑکھ پڑکھو تم تیری اوٹ تکایا۔ آد جگادی درد دکھ

بھجے بھنجنا، بھوساگر پار دینا کرایا۔ نام ندھانا نچ نیترا پا دے انجنا، دوئے لوچن لوڑ رہے نہ رایا۔ نرگن نرگن بنا ساک سین سجن، آتم پر ماتم مل کے
 وچے ودھایا۔ ساڈی قبول کرنی بندنا، سیس جگدیش تیرے چرن لکایا۔ بنا رسنا دینا اندنا، رس رس وچوں پرگٹایا۔ در ٹھانڈا اکو تیرا منگنا، مانگت ہو
 کے جھولی ڈاہیا۔ پنجاں تتاں چاڑھ دے رنگنا، بھگت قلبوت رہے گر لایا۔ رائے دھرم انت نہ دیوے دنڈنا، چتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ سانوں لوک مات
 کوڑ گڑیا را دیس چنگا چھڈنا، تھر گھر تیرے اوٹ تکایا۔ سچھنڈ دوارے اپنا پیار ونڈنا، دینا چائیں چانیا۔ جے توں بھگتاں آتم اپنے نال گنڈھنا، کیوں تتاں
 دینں جدایا۔ نرگن دھار سرگن ہونا سجن، ساجن میت اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس
 رکھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے لیکھے لاؤنے تن وجود، ماٹی خاک تیری سرنایا۔ توں مالک خالق حق محبوب، مہربان نور الاہیا۔ ساڈے انتر شرع
 دی رہے کوئی نہ دوج، دتیا بھاؤ دینا مٹایا۔ ساڈا انتسکرن کرنا سدھ، پتت پنت دینے بنایا۔ پنچ وکار کرے نہ یدھ، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار دینا مٹایا۔
 ۱۷۳ ساڈی پوتر کرنی بدھ، دُرمت میل میل دھوایا۔ سچ دوار اینکار تیرا جاوے سچھ، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ انت کنت بھگونت ساڈا وقت سہنجنا رہیا
 پنچ، پوجن یوگ تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بھو کھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت
 سہیلے تیرے ساتھی، جگ جگ تیری سیو کمایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمراتھی، سمرتھ اکھ تیری وڈیایا۔ ہوں سیوک اتا تھ اتا تھی، دین
 دیال دینن تیری اوٹ تکایا۔ لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، جوت للائی نال رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
 نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا اگم اتھاہ بے پرواہ لہنا دینا مکاونا ہاتھو ہاتھی، جگت ادھار اینکار نراکار نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت دس پنڈ بھیم پُر ضلع گرداس پُر لال سنگھ شانتی دیوی بھیم پُر پرکاش کور پُنی سالووال

بچن سنگھ بھاڑے چک سٹلیا دیوی دیو راج بھیم پُر *

پنج تہ کہن پر بھ ساڈی منظور کر بیننتی، بندنا وچ سیس جگدیش جھکائی۔ ساڈا گڑھ توڑ دے ہوئے، سنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائی۔ توں بودھ
اگادھا آد دا پنڈتی، نراکھر کر پڑھائی۔ تیرے نام دی دھار ہووے ساڈی پنتی، پنچم دا لیکھا دینا چکائی۔ ساڈی آشا تیرے در منگتی، مانگت ہو کے جھولی
ڈاہیا۔ ساڈا لیکھا تیرے چرن کول ہووے سنگتی، سنگر شبد دینی سرنائیا۔ منسا کوڑ رہے نہ من دی، ممتا موہ دینا مٹائی۔ کھیل تک لے ساڈے تن دی، پنج
ت رہے گر لائی۔ ساڈی سکھیا ویکھ لے من دی، کائنات دے مالک ہونا سہائی۔ ساڈی دھار تک لے برہم دی، پار برہم اپنا بھیو چکائی۔ جے آتما تیری
دھاروں جہی، تن وجود کہے ساڈی تیرے چرن سرنائیا۔ ساڈی کھیل مکا دے غم دی، غم خوار دینی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائی۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا لیکھے لالے تن ماٹی خاک، تیرے چرن سرن سرنائیا۔ منوآ من رہے نہ آک، ممتا موہ
دینا چکائی۔ بجر کپاٹ کھول دے تاک، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم بن ساک، سجن سین اک اکھوائیا۔ مہربانا سہری بھگوانا ساڈے ول جھاک،
بن نیناں نین اٹھائی۔ چار جگ دا پورب پورا کر واک، اوتار پیغمبر گر نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب
تیرے ہتھ وڈیائی۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈا بھیو کھول دے آپ، پردہ جگت رہن نہ پائی۔ نرگن دھار تیرا ہووے جاپ، جگ جیون داتے دینی مان
وڈیائی۔ انتشکرن میٹ اندھیری رات، نوری چند چند چکائی۔ برہم دھار ویکھ لے ذات، پر ماتم آتم سنگ بنائی۔ چوراسی والا تک لے کھات، چارے کھانی
پھول بھلایا۔ اسیں منگتے ہوئے لوک مات، سچھنڈ نواسی دینی مان وڈیائی۔ ساڈی اکو سن لے بات، باطن بھیو دینا گھلایا۔ توں مالک کملاپات، پت
پر میثور اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دے دے دات، داتے دانی آپ ورتائی۔ تیرا کھیل بہہ بدھ بھانت، کلجگ انتم ویکھ وکھائی۔ سچھنڈ دوار جوڑ لے
نات، ایکنکار اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دست نام ورتائی۔ پنج تہ کہن پر بھ سچھنڈ دوار بخش دے

ایک، اُتے ساڈے دیا کمایا۔ اسیں تیری رکھی ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمایا۔ تُوں کرنا سانوں بیک، پتت پُنتِ کرایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ نرگن دھار ہو کے دیکھ، نرور اکھ کھلایا۔ ساڈی پورب پچھلی بدل دے رکھ، لیکھا اور رہے نہ رایا۔ سانوں لے جا سچھنڈ دیس، درگاہ ساچی آپ کھلایا۔ جتھے وسے نر نریش، نر نرائن سو بھاپایا۔ ساڈا تیرے چرن کول آدیس، نو نو سیس جھکایا۔ تُوں مالک رہیں ہمیش، ہم ساجن اک اھوایا۔ تیرے درتے ہوئے پیش، در ٹھانڈے دینی وڈیایا۔ ساڈا انت اخیر سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چوراسی والا کٹ کلیش، کائنات دا پندھ مُکایا۔ تیرے چرن کول درگاہ ساچی رہیے ہمیش، ہم ساجن ہونا سہایا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک نر نریش، پروردگار نور الایہا۔ ساڈا پندھ مُکا دے لوک مات پردیس، گھر اپنے اک کھلایا۔ جتھے درشن ہووے نیتن نیت، جوتی جوت جوت رُشایا۔ انت اخیر بے نظیر کرہیت، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی رت بسنتی خوشیاں والی کرنی چیت، چیتن ہو کے پنچ تت واسطہ پانیا۔

* ۲۶ گھر شہنشاہی سمت دس پنڈ کتوال ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ گرچرن سنگھ کتوال،

چرن سنگھ جو ند سنگھ ڈرگی، گیان دیئی نواں پنڈ *

پنچ تت کہن پر بھ اسیں جگ جگ رہے بھر مدے، جنم جنم نال بدلایا۔ ونجارے رہے ماٹی چرم دے، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش مل کے خوشی بنایا۔ چارے کھانیاں رہے بھر مدے، انڈج جیرج اُتج سیتج بھجے واہو داہیا۔ پیاسے رہے تیرے نرگن روپ برہم دے، پار برہم تیری آس رکھایا۔ ونجارے رہے کانڈ کرم دے، کایا ماٹی رنگ رنگایا۔ شبد سندیسے سُن دے رہے تیرے دھرم دے، اکھر اکھراں نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہایا۔ پنچ تت کہن پر بھ جگ چو کڑی سرگن دھار رہے ترسدے، تت تتاں دھیان لگایا۔ امرت

میگھ اگما کلجگ انتم برس دے، برس شهنشاہی نال ملایا۔ ساڈے لیکھے میٹ دے ہوس حرص دے، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ تیری یاد وچ جن بھگت
 سہیلے تڑپھدے، دوس رین نیتز نین اٹھایا۔ آتم دھار پھرن بھٹکدے، منو آمن نہ کوئے پتڑایا۔ شبد ڈوری نال لٹکدے، پھاسی اور نہ کوئے رکھایا۔
 بے شک اسیں روپ بنے بوند رکت دے، تن وجود وجود درسایا۔ سانوں مان دے دے ساچے بھگت دے، بھگوان ہونا آپ سہایا۔ پندھ مکا دے
 آون جاون جگت دے، دین دنی وچوں باہر کڈھایا۔ ساڈے لیکھے لالے سواس سواس اپنے چرن وقت دے، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی گلوں کٹ جم پھاسی، رائے دھرم نہ دے سزایا۔
 ساڈی زندگی ہووے رہراسی، جیون تیرے چرن ٹکایا۔ ساڈا لیکھا مکا دے شکر کیلاشی، سرگن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پر م پڑکھ میٹ اداسی، چنتا چکھا باہر
 کڈھایا۔ نام جپا سواس سواسی، ساہ ساہ تیری وڈیایا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاشی، جوتی جاتا نظری آیا۔ ٹوں پر م پڑکھ پر ماتم اک ابناشی، ہر کرتا
 ڈھر درگاہیا۔ اسیں پنچ تت تیرے داس داسی، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ پندھ مکا دے دس دس ماسی، مات گر بھ پھیر نہ آیا۔ تیرے چرن کول
 سچھنڈ دوار ہووے داسی، درگاہ ساچی دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پنچ تت کہن
 پر بھ ساڈی تیرے چرن کول عرضوی، بن نیئاں نیر وہایا۔ ساڈی مات لوک دروہی، دروہی تیرا نام دہایا۔ ساڈا میت مرار دے نہ کوئی، ساجن سنگ نہ
 کوئے نبھایا۔ جوتی جاتے دھرنی دھرت دھول دھول ملے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ سرت اٹھائے کوئی نہ سوئی، شبدی ناد نہ کوئے شنوایا۔ آتم
 دھار جائے نہ موہی، مجبت حق نہ کوئے کمایا۔ ساڈے کول تیری پیشینگوئی، جو اوتار پیغمبر گئے درسایا۔ جو سندیسہ دتا کبیر لوئی، لونناں توں باہر
 جنایا۔ پڑکھ اکالے دین دیالے ساڈی پت گئی کھوہی، مہربان محبوب تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سچ امرت رس دھار اگئی دے چوئی، نچھر جھرنا
 آپ جھرایا۔ پنچ وکار میٹنا گروہی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کرتا پڑکھ جو کرے سو ہوئی، کرن کر او نہار کرتا تیرے ہتھ وڈیایا۔

* ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت دس دیناگر شہر ہریجن کلونی لال سنگھ مہندر سنگھ بھجن سنگھ

سورن سنگھ بکار سنگھ سروپ سنگھ باوا سنگھ *

پنچ تت کہن پر بھ جگ جگ پھر دے رہے چارے کھانیاں، اندج جیرج اُتہج سیتج بھجڈے رہے واہو داہیا۔ نرگن سرگن تیریاں سُن دے رہے
بانیاں، اکھراں نال اکھڑ صفت صلاحیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانیا، گہر گبھیر بے نظیر نور الاہیا۔ ساڈے اُتے کر مہربانیاں، مہربان محبوب اپنی دیا
کمائیا۔ تُوں آد جگادی جان جانی، جانہار اک اکھوایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے آتم دھار سچ دس دے نشانیاں، نشانہ سری بھگوانا اپنا اک جنایا۔ تیرے
تھکم وچ لکھ چوڑا سی جوئی موجدان مانیاں، تن وجوداں وجدی رہی ودھایا۔ تیرے کھیل ویکھے اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، سمند ساگراں وچ اپنا روپ بدلایا۔
اوتار پیغمبراں گروآں دسیاں تیرے تھکم دیاں کہانیاں، کتھنی کتھ کتھ درڑایا۔ سچ سوامی انترجامی جے بھگتاں آتما تیریاں سوانیاں، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔
پنچ تت کہن کیوں نہ سانوں کرے پروانیاں، پر م پُرکھ اپنے انگ لگایا۔ ہوں جگت وچھنیاں نمائیاں، جگ چوڑی تیری اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک اگم اتھاپیا۔ پنچ تت کہن پر بھ جگ چوڑی تیرا دھر دے رہے دھیان، بن نیٹیاں نین
اٹھایا۔ کرپا کر سری بھگوان، ہر کرتے ہو سہایا۔ نگاہ مار لے وچ جہان، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجایا۔ ہوں بالک تیرے آنجان، بالی بدھ
نہ کوئے وڈیایا۔ سچ پریتی بخش دے چرن کول کر پروان، پر م پُرکھ تیری اوٹ تکایا۔ نو سو پُرانوںے چوڑی جگ میتے وچ جگت جہان، سبجک تریتا
دوا پر کجگ اپنا پنڈھ مکایا۔ اوتار پیغمبر گم نام کلے دیندے گئے دان، ڈھولے سوہلے صفت صفتی راگ درڑایا۔ بن تیری کرپا سچھنڈ ملے نہ کسے
استھان، درگاہ ساچی بھومکا سچ نہ کوئے لکایا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی دھر دا کاہن، رام رمیا تیری اوٹ تکایا۔ سچ سوامی انترجامی پنچ تت کہن
انت سانوں کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرناہیا۔ بھگت سہیلے تیرے بال آنجان، من مت بدھ نہ کوئے وڈیایا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم
اتھاپیا۔ ساڈی میننتی کر پروان، پنے پنے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دی دست اک ورتایا۔ پنچ

تت کہن پر بھ جگ جگ تیریاں آساں تکیاں، نرگن سرگن دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبراں گروآں کیتیاں پکیاں، پاربرہم پر بھ تیرا بھو گھلایا۔ پڑکھ اکالا
 دین دیالا آتم دھار جوڑے نتیاں، پر ماتم اپنی گنڈھ پوانیا۔ کوڑ کڑیاں دیاں میٹے نتیاں، ست ستوادی شبد کرے شنوایا۔ جن بھگتاں کایا جان رتیاں، رتن
 امولک ہیرے لئے بنایا۔ لیکھا چکاوے جگت تپسیا والی تپیاں، تپیشراں توں باہر دے وڈیایا۔ آون جاون لکھ چوراسی منزلاں جان کٹیاں، کٹاکش اپنا نام
 لگایا۔ وکنا پے نہ دین دنی دی دھار وچ ہٹیاں، دیناں مذہباں نہ ونڈ ونڈایا۔ نراکھر دھار پڑھاوے پٹیاں، پٹے والا نال ملایا۔ رائے دھرم دیاں
 بھرنیاں پین نہ چٹیاں، چٹیک اپنا نام جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاہیا۔ پنخ تت کہن پر بھ
 تیرے گھر دے رہے ونجارے، جگ جگ بجے واہو داہیا۔ سچ دست بخش دے تھارے، تھر گھر دینی مان وڈیایا۔ گرہ بخشا سگھنڈ دوارے، درگاہ ساچی
 آس رکھایا۔ تیرا تیکے نور اُجیارے، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سد وسیئے تیرے چرن کول سہارے، دھول لیکھا دینا مکایا۔ تھہ بن پار نہ کوئے
 اتارے، پتت پُنیت نہ کوئے بنایا۔ سنگر شبد جنا جیکارے، ٹو ہی ٹو ہی راگ درڑایا۔ تیرے کھیل تگے جگ چارے، جگ چو کڑی بجے واہو داہیا۔
 کلج انت سری بھگونت پاسارے، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے دو چارے، بہتی گنت نہ کوئے گنایا۔ ساڈا آون جاون
 گیز دے نوارے، جنم جنم رہے نہ رانیا۔ جے بھگتاں آتما تیرا روپ اپارے، اپر پر تیرے وچ سمایا۔ کیوں پنخ تت ہون خوارے، خیر خواہ ہو کے
 دینی مان وڈیایا۔ تھہ بن پنچ نہ کوئے سوارے، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ ساڈی منظور کریں نمسکارے، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن سرگن
 نرگن تیرا کھیل اپارے، اپر پر سوامی انترجامی نہہکامی تیری اوٹ تکایا۔

* ۲۷ گھر شہنشاہی سمت دس پنڈ فتو پر ضلع گرداس پرنکل سنگھ گلزار سنگھ سما سنگھ فتو پر جگندر سنگھ دیال سنگھ سرندر سنگھ ڈیڈھ گوڑ،

گریت کور رسول پر، جسیر سنگھ سوہن سنگھ بھولے کے، تریلوک سنگھ اٹھوال *

پنج تت کہن پر بھ ساڈا وقت سہنجانا کر، کرنی دے کرتے دیا کمائیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے منگیئے تیرا در، در درویش نر نریش تیرے آگے
سیس جھکائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم تیری سرنی رہے پر، پاربرہم پت پر میثور ہونا آپ سہائیا۔ توں شاہو بھوپ نرائن نر، سلطان نوجوان اک اکھوائیا۔
چوراسی پھاسی جم کامیٹ دے ڈر، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی لے جانا اپنے گھر، گرہ مندر اکو اک دکھائیا۔ چرن
دھوڑ سچ سرور نہاؤنا سر، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ آتم دھار پر ماتم تیتوں لئیے ور، پت پر میثور تیرے رنگ سہائیا۔ مہربان ہو کے پنج تت جن بھگتاں
اپنے گرہ کھڑ، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ ساڈا لیکھے لالے تن وجود دھڑ، اپ پنج وائے پر تھی آکاش من مت بڈھ دیئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا ڈھر دا اک سوامی، کرنی کرتا اک اکھوائیا۔ نرگن دھار انترجامی،
بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جگت اندھیرا میٹ دے شامی، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ سانوں دکھا دے دیش انامی، جتھے تیری وجدی رہے ودھائیا۔ مہربان ہو
کے بھگت سہیلے آپ پہچانی، بے پہچان پڑدات اٹھائیا۔ توں نرویر پڑکھ سلطانی، شہنشاہ نور الاہیا۔ ساڈے اُتے کریں مہربانی، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔
آون جاون ساڈا لیکھا مکا دے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیج ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساڈی آشاتک لے جگ چوکڑی پرائی، پنے پنے سیس نوائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر سچ رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں رنگ رنگا گمڑا، الکھ اگوچر دیا کمائیا۔ لیکھے لا
لے کایا مائی چڑا، چم درشتی دے بدلایا۔ لوک مات ساڈا حال ہووے نہ مندڑا، مند بھاگ لے ترائیا۔ ساڈی قیمت رہی نہ کوڈی دمڑا، سر سر اپنا ہتھ
ٹکائیا۔ منو آ من نہ رہے نکمڑا، بڈھ بیک دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، درگاہ سچ ملے سرنائیا۔ پنج تت کہن
پر بھ سانوں بخش دے سچ درگاہ، سچھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ سنگر شبد بنا ملاح، بیڑا ڈھر دے کندھ اٹھائیا۔ تیرا پیار ہووے گواہ، شہادت بھگتی والی رکھائیا۔

تیرا جگت کرے واہ واہ، واہ واہ وجدی رہے ودھائیآ۔ اِکو چرن تیری ملے سرنا، سرنگت اِک اکھوائیآ۔ تُوں آد جُگادی پتا ماں، پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ ساڈا پندھ مُکا دے تھل اسگاہ، جل تھل نہ کوئے بھوائیآ۔ سانوں تیرے چرن کول رہن دا چاء، چاؤ گھنیرا اِک بنائیآ۔ نتھاوایاں درگاہ ساچی دینا تھان، تھان تھنتر وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک دیا کمائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا ملے انوکھا دھام، گرہ مندر وجے ودھائیآ۔ جتھے اِکو ہووے تیرا اگما نام، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیآ۔ اِکو نُورِ الاہی ہووے رام، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا مُکا تمام، طمع لالچ اور نہ کوئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، پنچ تت کہن چارے کھانی وِچ نہ رہیے غلام، شرع زنجیر بے نظیر دینی کٹائیآ۔

* ۲۷ گھڑ شہنشاہی سمت دس پنڈ فیضپنر ضلع گرداس پُر سُر جیت سنگھ دلپ سنگھ حکم سنگھ اجیت سنگھ جسونت سنگھ فیضپنر،

چرن سنگھ سنینیا، کاشی رام سنینیا، سُر جیت کور شکار ماچھیا *

پنچ تت کہن پر بھ دین دیاں بخشند، بخشش رحمت مہربان مہبان بیدو دینی کمائیآ۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن نُور چاڑھ چند، بن تیل باقی کایا مائی کر رُشنائیآ۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی دے اند، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار خوشی کر دے بند بند، بندگی بنا چھندگی اِک درڑائیآ۔ کوڑ وکارا وِچ سنسار کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائیآ۔ آد جُگادی برہم برہمادی وِچھڑی دھار اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیاں تیرے اگے واسطہ پائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا بن رسنا جہوا انتر نرتر اُپجے چھند، اکھر نراکھر دھار دینا سمجھائیآ۔ سنگر شبد ساڈے بھاگ ہون نہ دیویں مند، مدھر دُھن کرنی شنوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ چکائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں دینا اند سچ، ہر سچ تیری سرنائیآ۔ بھاگ لگا دے کایا مائی کچ، کنچن دیہہ دے وڈیائیآ۔ منوآدہ دِشانہ جاوے نچ، منسا من نہ کوئے

ہلکانیا۔ لوں لوں اندر جارچ، رچنا اپنی دے دکھانیا۔ ٹوں پاربرہم پر میثور پت، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ لیکھے لالے پنچ تت، اپ تیج وائے پر تھی
 آکاش تیرے اگے واسطہ پائیا۔ جھگڑا میٹ دے کوڑ گڑیاری رت، رکت بوند دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست سچ نام نال جوڑ لے نت، میلا میلنا سچ سُبھانیا۔ ساچا
 پنچ پنچ دے نام اگے وت، تن کایا ماٹی دے مہکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ
 دیا کما دے آپ، مہربان مہبان بیدوبی خیر یا اللہ تیری اک سرنائیا۔ تیرا کلمیاں توں باہر دا ہووے جاپ، اجپا جاپ دینا درڑائیا۔ ترے گن تینو میٹ
 دے تاپ، ترسنا کوڑ دے بُجھانیا۔ جگت رہے نہ کوئے سنتاپ، ست ستوادی درشن دینا تھاؤں تھانیا۔ تیرا سُنئیے شبد اگئی ناد، دُھن آتمک راگ دینا
 درڑائیا۔ تیرا نور تکیئے اکو واحد، واہ واہ واہ وَاگرُو تیرا میل ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اک
 درسائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے اگے نمسکار ڈنڈاوت، نمونمو سپس نوائیا۔ کلج کوڑی کرپا میٹ بغاوت، بغلگیر کر خلق خدائیا۔ دُھر دا نام کلمہ کر
 سخاوت، سُخن اپنے پور کرایا۔ دین دُنی نہ رہے عداوت، عدل انصاف اک جنائیا۔ منو آمن کر ممانت، دہ دِشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ آد جگادی آتما تیری
 امانت، تن مندر دیکھنی چائیں چانیا۔ جس نوں رکھنا سدا صحیح سلامت، بے عیب پروردگار ہونا سہانیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ نال قیامت، قُدرت دے قادر
 دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساچا دے حقیقی جام، بن رسنا
 رس چکھانیا۔ کرپا کر دے دُھر دے رام، رام رحیم تیری سرنائیا۔ کلج میٹ اندھیری شام، شام سُندر شمع نور کر رُشنائیا۔ چوڑا سی رہے نہ کوئے غلام،
 زنجیر بے نظیر دینے کٹانیا۔ ساڈا لیکھا میٹ تمام، در تیرے منگ منگانیا۔ پنا کلمیاں سجدیاں تیتوں کریئے پرنام، بن سپس جگدیش دھوڑی مستک خاک
 رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسپس بھگت نہانے جگ، جگ جیون داتے
 تیری اوٹ تکائیا۔ کلج کوڑی کرپا میٹ دے اگت، امرت میگھ آپ برسائیا۔ ساچا مارگ دے دے پگ، بھيو اہجد آپ گھلائیا۔ درشن بخش دے اُپر
 شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈی منسا رہے نہ وانگ گگ، ہنس روپ لینے بنائیا۔ گھر سوامی اپنے سد، ہوکا شبد والا کر شنوانیا۔ ٹوں نور الاهی رب،

یا مین تیری سرنائیا۔ بنا کعبیاں کرا دے حج، حُجرہ اک دکھائیا۔ تیرے چرن کول سِری بھگوان جاییے سج، تھر گھر سچ دینی وڈیائیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار
 ویکھیے بھج، پاربرہم پت پر میثور ساچا پندھ دینا مکائیا۔ کرپا کرنی پروردگار نور الاهی رب، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ اسیں پنج تت وچارے بھگت سہیلے
 لوک مات سب، سارے دینیئے سنائیا۔ سانوں جگت جیون دا لالچ نہیں کوئی لب، موہ وچ نہ کوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا گرہ آپ دکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اپنا گھر دکھا سہنجننا، دُھر دا بھو چُکائیا۔ پردہ لاه دے گوپال مورت مدنا، مدھ سوڈن
 تیری سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے لیکھے لالے اعلیٰ ادنیٰ، نرگن دینی مان وڈیائیا۔ کلجگ انتم پڑدا کجنا، سر سر ہتھ لکائیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار غریب نمائیاں
 سدنا، سدا سنگر شبد والا جنائیا۔ ساڈا پیار نگارہ تیرے دوارے وجنا، دوسر تال سنن کوئے نہ پائیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم پریتم ہو کے بھگت سہیلا ساچا
 لہجنا، کھوجنا چائیں چائیا۔ نرگن نر ویر نر کار نر نکار چاڑھ دے رنگنا، رنگت اگم رنگائیا۔ اکو تیرا دوارا منگنا، دوجا در ویکھن کدے نہ پائیا۔ جن بھگت
 سہیلے گرو گر چیلے تیرا سن دے نام ندھانا ندنا، بن سر تال جگت درڑائیا۔ سانوں انت کنت بھگونت لکھ چوراسی وچوں کڈھنا، جم کی پھاسی نہ کوئے
 لکائیا۔ اسیں خوشیاں نال اس لوک مات نوں چھڈنا، مایا ممتاسگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نر ویر تیرا ڈنکا سدا سد وجنا، وجوہات سمجھ کسے نہ آئیا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت دس بٹالا شہر وکھے اجیت سنگھ، سینل سنگھ ہر دو جھنڈے، ہر بنس سنگھ تارا گڑھ،

نواں پنڈ کرتار کور پنج گرانینیا، دھن کور تیج کور کھسے، بیبی دیپو کوٹلی، بھان سنگھ *

پنج تت کہن پر بھ اوتار پینمبر گرتیرے ڈلارے دُھر دے، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بنت بنائیا۔ تن وجود مائی خاک نال رہے پھر دے تردے،
 جگت جہان نوجوان سِری بھگوان بھجے واہو داہیا۔ ونجارے بنے رہے تیرے ناد شبد دُھن دُھر دے، سچھنڈ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ اندھیرے دُور

کردے رہے اندھ گھور دے، سچ ست برہم مت درڑائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم انتم لوک مات بنے مُردے، مُریداں چھڈ وچھوڑا گئے پائیا۔ سچ دس کس بدھ
 تیرے نال ہون جڑدے، جوڑی ہر جگدیش بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ
 گر اوتار پیغمبر تیری دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیایا۔ زرگن سرگن کھیل تیرا اپرا پار، اگم سوامی انترجامی دتی مان وڈیایا۔ تیرا نام سندیسہ دین دنی
 گئے اچار، رسنا جہوا صفتاں نال صلاحیا۔ تُوں مہربان ہو کے محبوب دیندار ہوں دیدار، ہر گھٹ انتر نرنتر اپنا ڈیرہ لایا۔ تیری دھار نال ہندی رہی
 نمسکار، نو نو سارے سپس جھکایا۔ انت سری بھگونت ہندے دیکھے چھار، مٹی خاک وچ سمایا۔ لہنا دینا تتاں چکیا نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 ناتا اپنے نال رکھایا۔ آتما جُبدی رہی تیرے دوار، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ تُوں دیندار ہوں ادھار، اُدر دا لیکھا لہنا موُل چکایا۔ کی کھیل تیرا سچّی سرکار،
 ہر کرتے دینا درڑائیا۔ پنچ تت کہن اسیں رویے زارو زار، بن نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو
 آپ گھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ گر اوتار پیغمبر تیرے گاوندے رہے ڈھولے، شبد انادی نادگیت درڑائیا۔ سچ سندیسے دسدے رہے سوہلے، سو پُرکھ
 نرنجن تیری صفت صلاحیا۔ تُوں گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی جگ چوکڑی ساچے تول تولے، تولنہار اک اکھوائیا۔ مہربان محبوب ہو کے مُجت وچ پڑدے
 کھولے، پردہ نشیں پردہ دتا چکایا۔ تیرے حکم وچ زرگن دھار رُپ مولے، مولا تیرے ہتھ وڈیایا۔ انت تیرے نالوں تیری دھار ہوئی کدے نہ
 اوہلے، آتم پر ماتم وچ سمایا۔ کیوں ساڈے پنچ تت کا یا خالی کیتے چولے، ناتا دین دنی تڑایا۔ بن تیرے پُرکھ ابناش ساڈی لاش موُل نہ بولے، پون
 سواس نہ کوئے چلایا۔ اسیں اگنی ماٹی خاک دے بن گئے گولے، تتاں تت مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ
 دے سرنایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت سنت بن گئے فقیر، فقرے تیرے ڈھولے گایا۔ تیرا نام دیندار رہیا دھیر، دھیرج دھرم دھار جنایا۔
 امرت بخشدار رہیا نیر، نچھر بوند سوانتی اگم ٹپکایا۔ شرع دی کڈا رہیا زنجیر، شریعت اک درسایا۔ لیکھا بھنڈا رہیا نال سریر، تن وجود و جی ودھایا۔ انت
 ہندار رہیا اخیر، آخر بھيو چکایا۔ دین دنی کسے نہ دتی دھیر، دھیرج دھرم نہ کوئے جنایا۔ گھتدے رہے آد جگاد وہیر، بھجے واہو داہیا۔ ساڈے نظر نہ

آون بستر چیر، جو کوٹی کوٹ جنم بھگتایا۔ جگ جگ تت ہوئے دِگِیر، بھڑی تیرا نام دُہایا۔ ساڈی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھایا۔ تُوں مالک
 بے نظیر، ساڈا نظریہ دے بدلایا۔ لیکھا رہے نہ شاہ حقیر، غریب نماںیاں دے وڈیایا۔ امرت دھار بخش دے سیر، سرتی شبد نال جڑایا۔ جے سچکھنڈ
 دھار تیرا بھگت سہیلا پُجا کبیر، کی قبراں وچ لاش دے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ پنچ تت
 کہن اسیں بن دے رہے صوفی سنت، سنگر تیری اوٹ تکایا۔ گاؤندے رہے تیرے نام دامت، اکھراں صفت صلاحیا۔ کھیل کھیلدے رہے وچ
 چو جنت، جاگرت جوت وچ سمایا۔ تُوں بودھ اگا دھا پنڈت، پاربرہم اک اکھوایا۔ ساڈی من لے اتم منت، منسا تیرے چرن رکھایا۔ تُوں آجا بھگتاں
 دی سمت، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، حوصلے گئے ڈھایا۔ کلج انت میٹ دے چنت، چنتا چکھا نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک بھو کھلایا۔ پنچ تت کہن اسیں بھگت سنت تیرے صوفی، صفتاں نال صفت صلاحیا۔
 ساڈا حق جگت نہ رہے موروشی، مہربان مہر نظر دینی کرایا۔ ساڈی تک لے حق خصوصی، خصوصیت سمجھ کسے نہ آیا۔ ساڈے انتر نر نتر جگت واشنا
 پھرے نہ کوئے جموسی، منو آمن نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ پنچ تت کہن پر بھ
 تیرے ہوئے سنت فقر سادھ، جگت جگت وڈیایا۔ تت ہو کے تیتوں لیا ارادھ، رسنا ڈھولے گایا۔ تیرے پیار وچ ہوئے وساد، بسمل دھار بنایا۔ سنیئے
 تیرا اگئی ناد، دُھن آتمک ناد شنوایا۔ سانوں چار جگ دا لیکھا یاد، بھل وچ اُبھل بھل کدے نہ جایا۔ ساڈی دے دے سانوں داد، در تیرے منگ
 منگایا۔ لیکھا رہے نہ نال واد وواد، وکھ اندروں دینی کڈھایا۔ تیرا گرہ ویکھے برہم برہماد، برہمانڈ دینا جنایا۔ تُوں سوامی آد دا آد، انت اپنے گھر لے
 کے جانا چائیں چانیا۔ سنجگ دا کلج وچوں چلا دے رواج، رستہ مارگ اک سمجھایا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے اپنے لے لادھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے
 نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد تیری اک امداد، دوسر
 اور لوڑ نہ کوئے رکھایا۔

* ۲۸ مکھڑ شہنشاہی سمت دس سری ہر گوبند پڑ شہر ضلع گرداس پڑ ورسا سنگھ اوتار سنگھ ماڑی پنوآ،

موہن سنگھ کادیاں، چندن سنگھ ٹھیکری والا، رام لُبھایا سری ہر گوبند پڑا *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی دھار کر دے چٹی، کلج کوڑ گڑیا کالکھ ٹکا دے مٹایا۔ دین دنی جگت جہان ساڈی اڈے خاک نہ مٹی، چرن دھوڑ تیرے چرن کول مستک لینے رمایا۔ ساڈا لہنا دینا مُکاون پتھر ائی، نرگن دھار اینکار درشن دینا چائیں چانیا۔ ساڈی خواہش تمنّا تیرے چرن کول ہووے لٹی، لٹاں کھول کے دیئے ڈھایا۔ سُرتی شبد نال ہووے لٹی، ٹک لٹی لوچن نین نال رکھایا۔ پار برہم برہم دھار کرنی ہتی، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ ساڈی یاد رکھنی وار تھتی اچ دی مٹی، مٹر پیارے دیئے مٹایا۔ ساڈی کلپنا کدے نہ ہووے دوچتی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا درشن کرینے نت نوتی، نچ گھر ملنا چائیں چانیا۔ ساڈی چوڑاسی والی دھار جائے جتی، ہار وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں گرہ کریں منظور، منسا تیرے چرن ٹکایا۔ ٹوں صاحب حاضر حضور، حضرتان دامالک نور الاہیا۔ کوٹ جنم دے ساڈے معاف کریں قصور، کسر اعشاریئے نال اڈایا۔ ٹوں سرب کلا بھر پور، مہربان تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈا پندھ مُکا دے نیڑا دُور، جگت جہان نہ کوئے بھوایا۔ سچ نام دادے سرور، سُرتی شبد نام وچ سمایا۔ بنا ناد و جا دے تور، تریا دے مالک بھیو چکایا۔ من منسا نہ رہے غرور، غربت اندروں باہر کڈھایا۔ تیرے چاکر سیوک رہیئے مزدور، سچ ساچی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے کٹ چوڑاسی گیڑے، جم پھاسی رائے دھرم نظر نہ آئی۔ نرگن دھار اپنے چاڈھ لے بیڑے، بے پرواہ ملاح اکو اک اکھوایا۔ دین دنی جگت جہان میٹ دے جھیڑے، جھگڑامات رہے نہ رانیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم لے جا اپنے کھیڑے، سچھنڈ ساچے آپ ٹکایا۔ جتھے آد جگاد جگ چو کڑی بھگتاں دے کھلے ویہڑے، بند کواڈ نہ کوئے کرائیا۔ ست سوامی کلج انت نہ لائیں دیرے، چریں وچھنے لینے ملائی۔ سنگر شبد پنج تت تیرے چیرے، چیلے گرو دینی وڈیایا۔ اسان انڈج جیرج اُتج سیتج جنم بھوگے بتھیرے، چارے کھانی بھجے واہو داہیا۔ انت کنت بھگونت ساڈے کٹ

اندھیرے، جوتی نور چند دے چکائیا۔ مہربان کرنی اپنی مہرے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گھر
 اک سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا دیکھ لے جگت جہان انت، انتشکرن دھیان لگائیا۔ تیرا رسنا جہوا گایے منت، منتو حل دینا کرائیا۔ ٹھا کر سوامی
 انترجامی ساچی بنا دے بنت، گھرن بھٹنہار تیری بے پرواہیا۔ دین دیال بن دھر داکنت، کنت کنتوہل تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول
 ساڈی مولے رت بسنت، پت ٹہنی تن وجود دینی مہکائیا۔ سنگر شبد دھار بنا دے بنت، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا دھر دا ور، دھر دا بھيو آپ گھلائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت سہیلے نمائے، نو نو سپس جھکائیا۔ سد چلیے تیرے بھانے، سپس نہ کوائے
 اٹھائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطانے، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ ساڈے ول کر دھیانے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ بے شک ساڈے جسم جگ چوکڑی پُرانے، تن
 وجود نظری آئیا۔ سانوں کریں نہ مات لوک بیگانے، در تیرے منگ منگائیا۔ جے بھگتاں آتما کری پروانے، پر م پُرکھ دتی وڈیائیا۔ کیوں نہ تتاں بخشش
 سچ مکانے، درگاہ سچ سچ ٹکائیا۔ سچھنڈ تیرا گھر مکانے، مہما کھ کھ جنائیا۔ اسیں پنچ تت تیرے بال آنجانے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سپس نوایا۔ ساڈا
 ۱۸۶ لہنا دینا پورا کر دے لیکھا لیکھ آپ مہانے، بن اکھراں اکھراں جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنچ
 تت کہن پر بھ اسیں بھگت سہیلے تیرے، جگ جگ تیری سیو کمائیا۔ ساڈے انتر چاؤ گھنیرے، سد وجدی رہے ودھائیا۔ جہناں خاطر نرگن مارے
 پھیرے، سرگن میلا لینا ملائیا۔ جے بھگتاں آتما تیرے وسے سچھنڈ ڈیرے، درگاہ ساچی جوت وچ سمائیا۔ کیوں سانوں لوک مات نکھیریں، وچھوڑے وچ
 رکھیں جدائیا۔ کلجگ انتم بٹھ بیڑے، دھر دے کندھ لے ٹکائیا۔ پھیر پیئے نہ چوراسی وچ گیڑے، لیکھا شکر نالوں چکائیا۔ اسیں جگ دیکھ لئے بھیرے،
 نو سو چرانوے چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ سانوں کڈھنا وچوں لوک مات اندھیرے، سچ پرکاش وچ ملائیا۔ مہربان محبوب ہو کے کریں مہرے، مہر نظر
 نال ترائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ہونا سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت نمائے وچ دین دنی،
 جگت جگت جنائیا۔ نرگن ساڈی پکار سنیں، انسنت ہونا سہائیا۔ توں شاہو بھوپ گن گنی، گہر گمبھیر نور الاہیا۔ اپنے نام ناد دی دینی ڈھنی، دھن آتمک

راگ سمجھائیآ۔ تُوں مالک خالق کُن کُنی، کائنات تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ساڈا لیکھا رہے نہ نال کسے جوئی، اجوئی رہت ہونا آپ سہایا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پہلی پوہ کہے کیوں نارد پاؤندا آیا ڈنڈ، بنا ڈنڈاوت بھجیا واہو داہیا۔ نارد کہے مترا میں کلجگ دا ویکھ گھنڈ، چاروں کُنٹ دتی ڈھایا۔ جس پھیری دروہی وِچ جیرج انڈ، اُتبج سیتج رہی گُرائیا۔ دین دُنی کیتی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کوڑ والا چکایا۔ پنچ وکارا گھر گھر ونڈ، نام ندھان دتا بھلایا۔ ٹٹی سکے کوئی نہ گنڈھ، کوڑ کر یا کیتی جدایا۔ پھری دروہی وِچ برہمنڈ، مات لوک لوک ڈھایا۔ نارد کہے پوہ جی اپنے پر بھ نوں کہو کچھ پاوے سب نوں ٹھنڈ، اگنی تت بُجھایا۔ کوڑ دی چک سکے کوئے نہ پنڈ، بھار ہیٹھ سرب گُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے سُن لے میری آشا پہلی پوہ، ودی سُدی توں باہر جنایا۔ بنا اکھاں توں پہلاں لواں رو، بن نیناں نیر وہایا۔ مترا اسیں جگت وِچ اکٹھے ہوئے دو، اور نظر کوئے نہ آیا۔ نگاہ ماریئے کلجگ نے ست دھرم لیا کھوہ، سچ دست رہن کوئے نہ پائیا۔ نوست دسے کوئی نہ لو، لوچن لوئن نہ کوئے کھلایا۔ جدھر تکیئے پنچ وکارا گروہ، اکٹھے بیٹھے سو بھاپایا۔ مایا متا ودھیا موہ، مُجبت سچ نہ کوئے رکھایا۔ آتم پر ماتم سکے کوئی نہ چھوہ، سرت شبد نہ کوئے ملایا۔ بن بھگتاں شبد گائے کوئی نہ سو، ہنگ برہم نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ پوہ کہے نارد ایہہ کھیل نہیں انڈٹھا، مترا دیاں جنایا۔ پر بھ دا بھانا من لے مٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اتم کلجگ ننگی ہونی پٹھا، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ تک لے سنگر شبد وچا چٹھا، اکھراں نال جڑایا۔ جس دا اتم لکنا سٹا، سٹے بازی تے خلق خدایا۔ پھیر نگاہ مار لے بھگتاں لیکھا چٹا، کالا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جھٹ کلجگ آکے مار دُہتھڑ پٹا، بہڑی میری ڈھایا۔ مترو میرے اندر میرا پر بھو لٹا، سکھاسن سو بھاپایا۔ جو آد جگادی میرا پتا، پت

پر میثور نورِ الاہیا۔ سد میٹوں کرے ہتا، سر سر ہتھ رکھایا۔ وسے میرے چتا، جگت ٹھکور جنایا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ تھتا، وار بھو نہ رانیا۔ اوہ کھیلے کھیل نیت نوتا، جگ جگ اگم اتھاپیا۔ جس نے میٹوں مان دتا، دیونہار وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پڑدا آپ اٹھایا۔ کلج کہے نارد متر میت، سجننا دیاں جنایا۔ اٹھ دیکھ لے میری ریت، جگت جگت توں باہر سمجھایا۔ میں جھگڑے پائے مندر مسیت، کعبیاں وچ ڈھانیا۔ پوتر رہن دتی نہیں کسے دی نیت، نیتوان نہ کوئے اکھوایا۔ میرا اتم سماں سہنجننا رہیا بیت، بجھے واہو داہیا۔ میں پر بھو و سیا رہن دتا نہیں کسے چیت، تن وجود نہ کوئے پترانیا۔ میرا وسیرا ہر گھٹ اندر بھیت، بیٹھا سو بھاپایا۔ میرا وقت سہنجننا ٹھانڈا سیت، دھرم دی اگنی دتی بھجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ کلج کہے نارد متر کر دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ میں سورپر بلوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ میٹوں پر بھ نے دتا گیان، پٹی سچ پڑھایا۔ نال شرع دا جوڑ شیطاں، شریعت دتی جنایا۔ زرگن ہو کے نگاہان، دیکھے چائیں چانیا۔ میں دھرم دا دھرم رہن نہیں دتا کوئی نشان، نشانے دین دنی بدلایا۔ نہ کوئی سیپاسیتا رام، گھنڈیا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نہ پیغمبراں رہن دتا ایمان، عملاں وچ نہ کوئے لوکانیا۔ ست نام ہون نہیں دتا پردھان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میرے اُتے کرپا کیتی سری بھگوان، سر سر ہتھ رکھایا۔ میں جو بن و نتا نوجوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ میرے ڈھولے سارے گان، گھر گھر و بے ودھایا۔ میں اک نویں خبر آیا سناؤن، سب نوں دیاں سنایا۔ میں ہن دیکھنا دین دنی دا میدان، چاروں گنٹ اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ پوہ کہے کلجگاتوں بڑا برخوردار، برخوردار تیری نظری آیا۔ تیرا کس دے نال پیار، ست سچ دے سمجھایا۔ کون سہنجننا دیکھیں دوار، کون در سو بھاپایا۔ کون تیرا میت مرار، کون رنگ رنگایا۔ کون گرہ و سیں گھر بار، مندر کون سہانیا۔ کلج ہس کے کہا واہ میرے متر مرار، سجننا دیاں سنایا۔ میں سب نوں کراں خوار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میری سب توں دکھری دھار، دھرنی اُتے درڑایا۔ میری ایہہ محبت نال کل کلکی اوتار، دوجا متر نظر کوئے نہ آیا۔ میں اچ اُس نوں کرن آیا نمسکار، نو نو سیس نوایا۔ میرے اُتے کرپا کر دے کر نہار، قدرت دے قادر تیری سرنایا۔ کی ہویا

جے تُوں بھگت تارنے آپ کرتار، قُدرت دے قادر دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ نارد
 کہے پوہ جی کھجک دی اجھلاشا، مینوں دے سمجھایا۔ کھجک کہے مترا میرا دیکھ تماشا، سوہنارنگ رنگائیا۔ بھائیں خوشی کریں بھائیں کریں ہاسا، بھائیں نیتز
 نیناں نیر وہایا۔ میں ضرور دین دُنی دی چاڑھنی لاش اُتے لاشا، لشکر شاہی خاک ملائی۔ میں پُرکھ اکال دے محم نال دین دُنی دا اُلٹاونا پاسا، اپنی کھیل
 کھلایا۔ میرا پر بھو دے چرن وچ واسا، دُسر دھام نہ کوئے رکھایا۔ اوہ تک لے میرا ساتھی شکر کیلاشا، چوٹی چڑھ کے دھیان لگایا۔ سنگر شبد مینوں
 دے دلاسا، مہر نظر اُٹھایا۔ اگے ملن والی شاباشا، مہربان ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی سچ کھیل
 کھلایا۔ نارد کہے کھجکا مترا نہ کر دیر، دلبر ہو کے دیاں سناپا۔ جس پُرکھ اکال نے نرگن دھار ماری پھیری، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ اوہ مہربان محبوب
 کرے مہری، مہر نظر اک اُٹھایا۔ انت اگے کرے نہ دیری، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس مترا تیری خاک کرنی ڈھیری، مٹی مٹی رہن کوئے نہ
 پائیا۔ تیری آوی جتنی بھوگ لئی بتھیری، بہتی اور نہ کوئے ودھایا۔ تیرے کوڑ دی دیکھے چاروں کُنٹ اندھیری، چوٹھے جگ دھیان لگایا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ پوہ کہے کھجک سُن لے ہور اشارہ، سچ نال سناپا۔ نگاہ مار لے بھگت دوارا، بن
 نیناں نین اُٹھایا۔ جتھے کل کلکی اوتارا، نہہکنکا نور الاہیا۔ امام ااما پروردگارا، سانجھیا رگم اتھاپا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، سنجگ تریتا دوا پر بندھ
 مکایا۔ اتم تیرا دیکھے کنارہ، پتن گھاٹ پھول بھلایا۔ جو روپ بدل کے آیا دوبارہ، سوہنا ویس وٹایا۔ دو جہاناں ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگایا۔
 اوتار پیغمبر گرو جس دا لیندے رہے سہارا، نو نو سپس جھکایا۔ اوہ کھیلے کھیل رگم اپارا، الکھ اگوچر اک اکھوایا۔ نور نورانہ نور ہو اجیارا، دو جہاناں کرے
 رُشائیا۔ کھجک کہے میں وی اُس نوں کراں نمسکارا، نو نو سپس جھکایا۔ جس دے محم توں کوئی دے نہ باہرا، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر بھو آپ چکایا۔ پوہ کہے کھجک اوہ میت مُرا آیا، نرگن نور الاہیا۔ جس جگ جگ کھیل کھلایا،
 جگ چو کڑی بندھ مکایا۔ سو دیکھنہارا سرشٹ سبایا، کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جس دا سنگر شبد بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمانیا۔ جو سب دا دائی دایا، نور

نورانه اگم اتھاپیا۔ اوہ دیکھے کھج تیری کوڑ دی کایا، کایا کپڑ پھول بھلایا۔ جس نوں آد جگاد کسے جننی مول نہ جایا، جننی بنے مول نہ مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ کھج کہے پوہ جی میرا سوامی اوہ، جو مالک اک اکھوایا۔ جو آد جگاد سدا نرموہ، کوڑ مجبت نہ کوئے رکھایا۔ جس دے رُپ انوپ نرگن سرگن دو، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ اوہ نے مینوں بخشی لو، لوئن دتا کھلایا۔ میں وی سُن داسد اگم سو، جو ہنگ برہم ترایا۔ جس میرا سب کجھ لینا کھوہ، خالق خلق وچ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسگ آپ بنایا۔ کھج کہے میں اپنے وقت دا کلاکار، سوہنا رُپ دکھایا۔ دین دُنی نال کراں پیار، اندر وڑ کے دیکھ دکھایا۔ میرا ناچ گانا جھوٹھ دی دھار، سچ نظر کوئے نہ آیا۔ میرا کوڑ وکار دا شنکار، مایا متا کجل نیناں پانیا۔ میں دیکھاں دین دُنی وچ سنسار، چاروں گنت دھیان لگایا۔ میں ہر گھٹ اندر بن کے شرع دا نچار، نچاں ٹپاں چائیں چانیا۔ میرے ساتھی بے شمار، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ پوہ جی کی ہو گیا جے پر بھو نے بھگت بنا لئے دو چار، چوٹھا جگ کہے ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں اپنے نال ملا لئے پُرکھ نار، جیواں جتناں سنگ رکھایا۔ اٹھ دیکھ لے مترا پوہ کیہڑی گنتی پر بھو دے وچ بھگت دوار، جن سکھیا جگت دی گنن کوئے نہ پانیا۔ میں سنگر دا بچہ ہونہار، جس اپنی کلا دتی دکھایا۔ اگلا کھیل کراں اپرا، جو اپر مہر سوامی رہیا درڑایا۔ شاہ سلطاناں کراں چھار، مٹی خاک وچ ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پوہ کہے کجگا پر بھ دے بھگت بڑے رنگیلے، رنگت جگت نہ کوئے جنایا۔ ایہناں دے دیکھ لے ادھم والے حیلے، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ آتم دھار بن کے جھیل چھیلے، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ چھڈ کے بستر کالے پیلے نیلے، نیلی دھاروں باہر بہہ کے دیکھن چائیں چانیا۔ جنہاں دے سنگر شبد بنائے وسیلے، وصل یار رہے ہنڈھایا۔ ایہہ اکو پتا پُرکھ اکال دے بن گئے قبیلے، قبلے از جس نوں سارے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پوہ کہے میرا وقت سہاوامات، دو جہان جنایا۔ میری بھنڑی دیکھو رات، رین وجے ودھایا۔ میرا میلاناں کلاپات، پت پر میثور جو اکھوایا۔ جس بھگتاں دتی دات، دست انمل ورتایا۔ اوہ رکھنہارا پات، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جس داسب توں وڈا کھات، گنتی گنت نہ کوئے

گنائیا۔ اتم بچھن آیا بات، زرگن ہو کے ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پوہ کہے میرا صاحب سنگر و ستونت، پڑکھ اکال اک اھوایا۔ جس دا اکو ہونا منت، اکو نام درسایا۔ جس نے بھگت ادھار نے سنت، ساجن میت دے وڈیایا۔ سبج سچ بناوئی بنت، گھڑن بھٹنہار آپ اھوایا۔ آتم دھار بنا کنت، کنتوہل نور الاہیا۔ مہما درساونی اگنت، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ بودھ اگادھابن کے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ چار ورن بنا کے سنگت، دیونہار سرب سرنایا۔ جس دا کھیل جگ چوکڑی اگنت، لیکھا لیکھ نہ کوئے درڑایا۔ اوہ لہنا دینا جانے شہنشاہی دس سمت، سماں سمیں نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ پوہ کہے میں بھجا آیا ٹھا، سال بسالا پنڈھ مکایا۔ میتوں سارے کردے ٹھٹھا، مخول رہے اڈایا۔ کلج بن کے پر م پڑکھ دا پٹھا، ویکھے چائیں چانیا۔ گر اوتار پیغمبر ہو کے اٹھا، شبد رہے سنایا۔ ڈہائی دیوے اٹھٹھا، تیرتھ تھ رہیا گر لایا۔ دروہی دسے مندر مسجد شو دوالے مٹھا، ہاہاکار خلق خدایا۔ ساتک رہی نہ اٹھٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نال رلایا۔ کلج چکے اپنے آپ گٹھا، بھار رہیا درسایا۔ نارد کہے میں پنڈت ہو کے کیہڑی گیڑاں لٹھا، اٹاگیڑ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکایا۔ پوہ کہے میرا لیکھ نال دھرنی، دھرم دوار جنایا۔ پر م پڑکھ دی اکو سرنی، سرنگت اکو نظری آیا۔ جس بھو چکاونا ورنی برنی، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ جس دی اکو تک سب نے پڑھنی، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ اکو منزل چڑھنی، بن پوڑی ڈنڈے دے دکھایا۔ اکو گھاڑن گھڑنی، ست ست نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ پہلی پوہ کہے جن بھگتو میت مرار اکلا، اکل کل دھار اک اھوایا۔ جس نام پھرایا پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے چھڈایا۔ دئی دویتی میٹے سلا، دکھیاں درد وندایا۔ ہو کے نور الاہی اللہ، عالمین دیا کمایا۔ جو وسے جلاں تھلاں، مہینل ڈیرہ لایا۔ جو آتما نال پر ماتما ہو کے رلا، اکو رنگ دکھایا۔ اوہ آگیا بھگت دوارے بھگتو تھڑے محلہ، محل اور نہ کوئے رکھایا۔ بھو اُس نوں سنگر شبد کہو بھو اوس کہہ دیو جٹ جھلا، جھلک اپنی اک رکھایا۔ اوہا وقت اگے کسے توں جانا نہیں ٹھلا، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جو گوہند

اشارہ کیتا ڈلا، کلج وچھوڑے والی جگت جدائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک سنائی۔ پوہ کہے جن بھگتو دوس
 سہنجنا انج، سب نوں ملے وڈیائی۔ درشن کرو رنج، نین نین بگھسائی۔ اس توں پرے نہیں کوئی حج، جو محمد چار یاراں گیا سمجھائی۔ جس سب دے
 پڑدے لینے کج، سر سر ہتھ ٹکائی۔ اُس وقت لنگھایا دین دُنی وچ لاکے اپنا پنج، بھو ابھید چھپائی۔ اوہا نام ندھانا چاروں گُنٹ جانا گج، گج دا لیکھنا ل
 رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ پوہ کہے جن بھگتو کلج ویکھو جھکدا، خوشیاں سپس نوئی۔
 نارد بھو کھولے اک تک دا، جو زرگن دھار سمائی۔ کوڑ گڑیارا پھرے لکدا، جگت نین شرمائی۔ جن بھگتاں پر بھو گودی چکدا، بن ہتھاں آپ اٹھائی۔ لیکھا
 جانے دھرم دی دھار سُت دا، پُرکھ اکال نور الاہیا۔ جس وقت سہاؤنا اپنی رت دا، صدی چو دھویں سپس نوئی۔ اوہا کھیل ہونا سب کچھ دا، کچھ سمجھ
 نہ آوے جگت لوکائی۔ اوہ پیاسا جن بھگتاں والی بھکھ دا، پریم وچ سمائی۔ اوہ بھنڈارا آد جگادی سکھ دا، سکھ ساگر رُپ جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ پوہ کہے میرا چڑھ گیا سہنجنا مہینہ، ماہ رتڑی نال وڈیائی۔ جن بھگتاں ٹھانڈا ہویا سینہ، امرت
 میگھ پر بھو برسائی۔ جسوں ویکھدے لوک تینا، بن نیناں نین نکائی۔ جس دا لحم سب نے چینا، بن اکھراں اکھ پڑھائی۔ اوہ جن بھگت سہیلے ویکھے جوں
 جل مینا، جل تھل دا مالک دیا کمائی۔ جس دے کلج چرن کول بیٹھا ادھینا، نو نولاگے پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا سنگ آپ نبھائی۔ پوہ کہے جن بھگتو بیننتی وچ کرو پرنام، آشنا جگت نہ کوئے رکھائی۔ گھر ملے سوامی رام، رمیا گم اتھاہیا۔ کاہن دا سچ ویکھو
 بسرام، ست دوارے سو بھاپائی۔ نور ظہور تلو امام، عملاں توں رہت نور خدائی۔ جس دا سب توں وکھرا پیغام، کلیاں باہر پڑھائی۔ جس دا اکو ہونا
 اسلام، اسم اعظم اک جنائی۔ جس دا اکو ہونا ستنام، نام نا صفت صلاحیا۔ سو کرن آیا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائی۔ اوہ کھیل کرے تمام، طمع
 لالچ نہ کوئے جنائی۔ کلج میٹے اندھیری شام، نور چند کرے رُشائی۔ اوہ وسے سمبل کھیڑے حق گرام، گرہ مندر سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھو آپ چکائی۔ پوہ کہے بھگتو میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، خوشیاں ڈھولے گائی۔ نو کھنڈ پر تھمی پھراں نسیا،

بھجیاں واہو داہیا۔ نالے نکاں کلجک رین اندھیری مسیا، بن نیناں نین اٹھایا۔ جاں نگاہ ماری نظر آیا ہوڑا اُتے سسیا، ست پُرکھ نرنجن دتا سمجھایا۔ میں اپنا کمر کسا کسیا، قسم کھا کے دیاں سُنایا۔ جاں پھیر ویکھیا ہنگ برہم دی دھار نال میرا پر ماتم وسیا، گھر بھگتاں ڈیرہ لایا۔ بھگتاں نوں پتہ نہیں اوہ اوہناں دا کرے جسیا، صفتی صفت صلاحیا۔ بنا رسنا توں دیوے رسیا، رسک رسک اپنا نام چوایا۔ میں حیران ہو گیا کیوں کلجک انت بھگتاں دے پیار وچ پھسیا، تن زنجیر سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ گرہ جن بھگتاں مندر وسیا، ڈیرہ اپنے گھر سہایا۔

* ے پوہ شہنشاہی سمت دس اندر سنگھ دے انتم سسکار سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

۱۹۳

ست پوہ کہے میری سہنجی ہوئی گھڑی، جگت وقت بھگت نال وڈیایا۔ جن بھگت کہے میں اکونک پڑھی، دوسر اکھرنہ کوئے رکھایا۔ آتما کہے میں سبکھنڈ دوار وڑی، پر بھ جوت جوت سمایا۔ آشنا کہے میرا لیکھا گیا چمکوڑ گڑھی، گوبند دتی مان وڈیایا۔ جگت جہان نالوں ٹٹی کڑی، ناتا موہ نہ کوئے رکھایا۔ لیکھا رہیا نہ ہڈ ماس نڑی، پنج تت پندھ مکایا۔ نرگن دھار جوت نرنکار جس دے پیار وچ آد جگاد کدے نہ سڑی، مرن روپ نہ کوئے دکھایا۔ سچ دوار جن بھگتاں نال جڑ گئی لڑی، کئی کئی گنڈھ پوایا۔ جس دا لیکھا دو جہان تول وچ نہیں سیر دھڑی، ونڈن ونڈنہ کوئے رکھایا۔ او سے پیار مجت وچ میری بانہہ پھڑی، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ میری ترسنا جگت جہان سمجھے کوئے نہ چھڑی، سنگر شبد دھر دا ساتھی میرا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ جن بھگت خوشیاں کرے تن وجود، سچ ملی سرنایا۔ گھر ملیا اک محبوب، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ جس میرا لیکھا پورا کیتا اصل نال سوڈ، شرع شرع رنگ رنگایا۔ منزل دے کے اک مقصود، لہنا دینا لیکھا جھولی پانیا۔ میرا تن وجود گیا جھوچ، شہادت سنگر چرن چرن رکھایا۔ جو آشار کھی پیغمبراں وچ ہزارا درود، داؤد دی آشنا نال ملایا۔ سو پُرکھ اکالے دین دیا لے میری کیتی سوچھ، سمجھ جگت

۱۹۳

نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملانیا۔ آتما کہے میرا لہنا سریرِ نال سنگھ اندر، اند اندرا سن
 دھیان لگائیا۔ جس دا دھرم دوار کھلیا جندر، کُنڈی کھڑکی بند نہ کوئے دکھائیا۔ جتھے آلس نہیں کوئی نندر، ترسنا جگت نہ کوئے جنائیا۔ متا جھے نہیں کوئی
 چندن، ست ست وچ وڈیائیا۔ بھگت بھگتاں مول نہ نندن، مل مل خوشی بنائیا۔ میرا لیکھا سریرِ لگا وچ ہندن، کعبیاں پئے ڈھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا
 دین دُنی لگا پنجن، پینجا میرا سریرِ جنائیا۔ مینٹوں خوشی ہوئی کسے بھگت سنت بھگت دوار وہائی نہیں پنجن، ہنجنھو نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے مستک سوہے
 سوہنی ہندن، اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ آتما کہے میں تن دا دساں حساب،
 لیکھا ڈھردر گاہیا۔ جیہڑا وجودِ متر بنیا احباب، سنگر سنگ نبھائیا۔ جس دے انتر شیر سنگھ پیار دی اگئی کتاب، بن رسنا جہوا پڑھائیا۔ اُس دی آکڑ جگت
 مزاج، دُنیا باہر رکھائیا۔ اندر سنگھ کہے میں مار کے کہاں آواز، سچ نال سنائیا۔ جس صاحب نے سیس اُتے پہن کے تاج، سر میرے ہتھ لکائیا۔ دین
 دُنی دا بدل رواج، بھگت دوار دتی وڈیائیا۔ میرا سوہنا کر کے کاج، گھوڑے اُتے لیا لکائیا۔ ہر سنگت ساری گئی جاگ، سوادھان کرائیا۔ اپنے ہتھ وچ پھڑ
 کے واگ، بھگت دوار وچ بھوائیا۔ میرا وڈا ہویا بھاگ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ مات لوک بھجھیا چراغ، سچکھنڈ ہوئی رُشنائیا۔ دین دُنی دتی تیاگ، بھگتاں
 مل کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سریر کہے جس ویلے میں گھوڑے اُتے چڑھیا
 پچھاڑی، سنگر آگے سو بھاپائیا۔ لاڑے دے نال بن گئی سوہنی لاڑی، سوہنا سنگن جنائیا۔ میری خوشیاں نال ہلی داہڑی، بن رسنا بل پھر کن چائیں چائیا۔
 میرا کھیل سوہنا ہویا ہاڑی، اک ست ست رلائیا۔ بھگت دوار میں سوہنا ویکھیا اکھاڑی، ہر سنگت ڈھولے گائیا۔ نیز رووے موت لاڑی، ہائے اُف ڈھائیا۔
 دھرنی کہے ایہہ گرگھ آؤنا نہیں وچ جنگل جھاڑی، مسانا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ تن کہے میں دساں نال پیار، کی پریتم دتی وڈیائیا۔ جتھے میری سپڑھی ہوئی تیار، سوہنی سچ سہائیا۔ ایہھے آکے مینٹوں آسوتوں دتا سی اتار، ہتھ
 مستک اُتے چھہائیا۔ تیرا لیکھا سدا رہے بھگت دوار، بھگون اپنا گھر سہائیا۔ درشن ہندار ہے دیدار، نیز نیناں نین رلائیا۔ خوشیاں والی ویکھنی خوشی بہار،

سچھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ آتما کہے میں جاواں بلہار، بل بل سیس
 نوائیا۔ میٹوں چرنی واجاں رہی مار، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ آجا چھڑیاں دے سردار، سچ تھان سہائیا۔ جتھے کھیل پتی سرکار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی
 پُرکھ نہ کوئی نار، اکو نور جوت رُشنائیا۔ اسیں ڈھولے گایے دو چار، بن رسنارس بنائیا۔ پھیر ہوئے خبردار، بھگتاں دیے جنائیا۔ ساڈا لہنا دینا جگ
 چوکڑی بنیا نال نرنکار، قدرت قادر دتا بنائیا۔ اسیں سچھنڈ پتے اپنی وار، وارتا اگلی دیے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چرنی آتما کہے سُن وے میریا بھائیا، بھین بھائی نظر کوئے نہ آئیا۔ آجا دو جہان یا راہیا، پنڈھ مکیا چائیں چائیا۔ جگت
 جہان دیاں لٹھیاں ساہیاں، شہنشاہ دتی وڈائیا۔ ساڈا لیکھا ہویا نہیں وچ بیلے کاہیاں، جنکلاں وچ نہ کوئے بھوئیا۔ بے شک تیرا گوہند دا لہنا چھیمبے جھیور
 نائیاں، جٹاں ونڈ ونڈائیا۔ تیریاں شہدات شہدات گواہیاں، سدا سدا کرن شنوائیا۔ میٹوں یاد آوندیاں تیریاں پریتاں لائیاں، پریم سکیا نہ کوئے
 تڑائیا۔ جس دا لیکھا ہندسیاں والیاں نہیں وچ اکائیاں، دہائیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میلا ملیا نال بھگتاں بھائیاں، بھین بھیناں نال ملایا۔ بسنت کور کہے
 میں خوشیاں وچ دیواں ودھائیاں، بشن کور نال ملایا۔ پال سنگھ کہے میں سدھیاں کر کلائیاں، ہتھوں ہتھ ملایا۔ ساڈی پنجاں دی اک صلاحیا، سچ نال
 سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ پنچے کہن اکو گایے سچا راگ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پورن
 سنگر پکڑی واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریم پیار دا بخش ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ دھرم دادے تیاگ، ترے گن اگن بُجھائیا۔ ہنس بنا
 کے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئی جگت رباب، سرتال توں باہر شنوائیا۔ ساڈا خوشیاں والا مہکیا باغ، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔
 ساڈا دپیک جوتی جگدر ہے چراغ، تیرے گھر رُشنائیا۔ ترسنا میٹنی آگ، ہوس نہ کوئے دکھائیا۔ اسیں پنچے میننتی کردے تیرے چرن کول لاگ، نیوں
 نیوں سیس نوائیا۔ دلی دربار دی نینہہ رکھنی نو ماگھ، آگے پچھے تھت نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا
 لینا ملایا۔ پنچ تت کہے میں سریر جگت اک، اندر سنگھ وڈائیا۔ میں چاہندا بھگت دوارے جاواں ٹک، گرہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ میرا ڈھر دا لیکھ لکھ،

پُورب پنندھ مُکائیا۔ بال بالا تیرا سکھ، تیرے وچ سمائیا۔ میرا ناتا نہیں کوئی کسے نال مُن رکھ، تپیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ دوار پا دے بھکھ، دیونہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ بھسم کہے میں مڑھی گور ہونا سواہ، اگنی تت جلائیا۔ میرا مالک بے پرواہ، جس اگے واسطہ پائیا۔ میری قبول کریں دُعا، رحمت کرنی دُھر دے ماہیا۔ پنچ میرے ہون گواہ، پنچم دینی مان وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن ملے سچا تھان، سوہنا سنگ بنائیا۔ وٹی دربار پھیر کھڑنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ میں بھگتاں دیاں سنا، سچ نال سمجھائیا۔ جن بھگتو بھگت پیار دی پھڑنی بانہہ، بن ہتھان ہتھ ملایا۔ جگ چوکڑی نالوں نواں چلنا راہ، رہبر بے پرواہیا۔ سچ دوار دینا سہا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ہر اک گر سکھ جن بھگت میرے پیار وچ سیوا لئے کما، چھوٹا وڈا بڈھا بال نوجوان رہن کوئے نہ پائیا۔ اندر سنگھ کہے میں خوشیاں نال سیوک ہو کے سب نوں دیاں سنا، بن رسنا بول جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر گرہ دے وڈیائیا۔ اندر سنگھ کہے سنگر شبد نے دتیاں مَوجاں، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ میں بیننتی کراں میرے تھان پیارا ہووے سنگھ فوجا، بسنت کور خوشیاں نال جنائیا۔ ایہدا لیکھا پُورب جو گوہند نال سنگھ جوگا، جگتی جگت نال درڑائیا۔ ساچا سکھ آتم دھار سچ دوار بھوگا، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ کوئی لاچ نہیں لوبھا، ممتا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ میرے تھان گرکھ تیرے درتے پاوے سوہا، سوہنی خوشی بنائیا۔ سد اپنی رکھنا گودا، گودی گود وچ لکائیا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جس ویلے گوداوری اُتے ارداسا سودھا، نین زمیں اسمان توں باہر رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سنگر شبد میرا رُپ ہووے یودھا، بلدھاری بل پرگٹائیا۔ بُدھی توں پرے ہووے بودھا، عقل نہ کوئے چٹرائیا۔ جس دو جہان ہووے سودھا، سدھی ودی توں باہر ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں کرنا اگنی بھیت، ریتی جگت جنائیا۔ آتما کہے میرا بن کے کھیوٹ کھیٹ، سچکھنڈ سچ دھار سہائیا۔ پنچ تت کہن پھیر اسیں تیری درگاہ جاییے لیٹ، دھرنی دھول دھول نہ کوئے چٹرائیا۔ پھیر جنم لیئے نہ کدی ماتا دے پیٹ، جوئی جوئن نہ کوئے بھوائیا۔ اگے جگ لنگھ گئے کیتی کیت، یکترے پنندھ مُکائیا۔ تھہ بن کرے کوئی نہ ہیت، ہتکاری سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں تیری رت مولے بسنتی چیت، چیتن سب نوں

آپ کرائیا۔ جن بھگتاں و سنانیتن نیت، نیرن نیر نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرے پیار وچ ہوون کھیت، مُجبت تیری وچ سمانیا۔

* ے پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رنجیت سنگھ کلسیاں والے دے نوت *

پنج تت کہن پر بھ روپ بنا لے جن کا، نرگن دھار ایکنکار بن جنیندی مانیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا رہے نہ وجود مائی خاک تن کا، تتو دے مالک دینی مان وڈیا نیا۔ جھگڑا رہے نہ منسا والا من کا، ممتا موہ وکار دینا گوانیا۔ وسیرا دے کوئے نہ چھپر چھن کا، چرن کول تیری سرنا نیا۔ بھنڈارا دینا نام والے دھن کا، جگت دولت کم کسے نہ آئیآ۔ مارگ دسنا اک دھرم دا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیا نیا۔ روپ درسا دے اپنے برہم کا، پاربرہم پڑدا آپ چکائیآ۔ بھيو کھلا دے اپنے گرہ کھرن دا، سکھنڈ ساچے وچے ودھائیآ۔ مارگ دس دے اپنے مندر چڑھن کا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میت بے پروا ہیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی جگ جنم دی میٹ دے تپش، تپسیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جگت ترسنا رہے نہ ہوس، ہم ساجن دینی مان وڈیا نیا۔ کرپا ندھان کرنا ترس، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیآ۔ امرت میگھ دینا برس، بوند سوانتی اک پکائیآ۔ میل ملاؤنا اتے فرش، عرشی پریتم دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا نیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا آد جگاد ویکھ لے گیڑ، جگ چوکڑی بجھے واہو داہیا۔ ساڈا اتم کر نہیر، لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ چوراسی والا کٹ دے گیڑ، جم کی پھاسی نہ کوئے بھوائیا۔ لہنا دینا دے نہیر، گھر مندر وچے ودھائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کریں نہ دیر، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تحم اک سنانیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں تیرا تت سرُپ، سرگن دھار سو بھا پانیا۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ، اکل کل دھاری اک اھوائیا۔ تیرا لہنا دینا چارے کوٹ، دہ دشا تیری وڈیا نیا۔ کلج اتم میٹ دے جھوٹھ، کوڑ گگرم دینا مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا مکاؤنا جگ، جگ جیون داتے دینی وڈیایا۔ توں صاحب سورا سر بگ، ہر کرتا نور الاہیا۔ دھرم دی دھار بخش دے ادھ، اگلا پیئڈا دے مکایا۔ تیرا نام سندیسہ دُھر داسد سُنئیے ند، انحد نادی ناد درڈایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ دوار ایکنکار نرگن دھار میل لے جھب، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ کجھ سب، کوڑ دے مالک ست سچ دینا پرگٹایا۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت دس ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر ضلع بیکانیر، رتن سنگھ سکھندر سنگھ،

۲۵ بی ۰ بی ۰ رتیوال جاگیر سنگھ، اجمیر سنگھ سجاول پُر، ٹھاکر سنگھ پدم پُر *

۱۹۸

پنج تت کہن پر بھ بھگتن نام کر اگھا، اگن آتھن پُرکھ سمرا تھن دے وڈیایا۔ دیک جگت جہان دُنی وچ ہووے نہ بھجھا، جوت چراغ چراگاہاں کر رُشانیایا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا ہووے سچھا، سچ سوامی انترجامی دینی مان وڈیایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سکھنڈ دکھاؤنا جھگا، گرہ مندر اکو اک سہایا۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ اتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول دا پندھ مکایا۔ انت اخیر بے نظیر ساڈا لیکھا مات پُجا، پون پانی تیری اوٹ مکایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ساڈا آد جگادی ویکھ لے مدعا، مدتاں دے مالک دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ پنج تت کہن پر بھ جن بھگتاں پاؤنی سار، مہاسار تھی دیا کمایا۔ کجگ کوڑ کگرم ویکھ اندھیار، اندھ اگیان کھوج کھوجایا۔ کایا مندر اندر بن نیز نگاہ لیئی مار، بن لوچن نین اکھ گھلایا۔ توں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ اسیں جگ چوکڑی مٹی خاک ہندے چھار، انڈج جیرج اُتھج سیتج چارے کھانی پھر دے رہے واہو داہیا۔ تیرا کردے رہے انتظار، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دھیان لگایا۔ دھن بھاگ جے ہو یا تیرا دیدار، بن نیناں نین ملایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اک اکلے پاؤنی سار، سمر تھ سوامی انترجامی اپنی دیا کمایا۔ بن دھوڑ توں چرن کول بخشنی چھار، مستک ٹکے

۱۹۸

بن خاک خاک رمایا۔ ساڈا آون جاون پتت پاؤن گیٹر نوار، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اسیں پہنچئے سچھنڈ سچے دوار، درگاہ ساچی مقامے حق حق جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ دینی سرنایا۔ پنج تت کہن پرہہ تیرے بھگت سہیلے لوک ماتی، غریب نمانے ویکھ وکھایا۔ ساڈی کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، رُتڑی اپنے نام نال مہکایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پاتی، شرع شریعت اندروں دینی مٹایا۔ ساڈا لہنا دینا دین دُنی رہے نہ کاغذاتی، کلے دے مالک کائنات دینی وڈایا۔ ساڈی زندگی تیرے چرن کول حیاتی، جیون تیرے قداماں وچ رکھایا۔ تُوں شاہو بھوپ مہربان کملاپاتی، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ ساڈی اتم مُکا دے واٹی، پاندھی پندھ نہ کوئے رکھایا۔ ساڈی منزل چڑھا دے گھاٹی، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ساڈا لیکھے لالے تن وجود مائی، پنج تت واسطہ پایا۔ ساچی بخش دے اکو کھاٹی، سنگھاسن آسن اک درڑایا۔ تیرا تکیئے نُور جوت للاٹی، نُور نورانہ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ کھلایا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے تیرے، تریا توں باہر دے وڈایا۔ زِگن دھار وس جانیرے، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ ساڈے انتر بخش دے چاؤ گھنیرے، مایا ممتانہ کوئے ہلاکایا۔ اسیں آگے جنم بھوگ لئے ہتھیرے، جے جے مر مر جائیا۔ کھیل تک لے گرو گرو چیرے، چیلے گرو روپ درسایا۔ اتم کڈھ لے وچوں کلجک اندھیرے، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ اکو رنگ وکھا دے سنجھ سویرے، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اسیں گرہ مندر سچھنڈ وسیئے تیرے، دُوجا در نظر کوئے نہ آیا۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا کر دے مہرے، مہربانا مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر رنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے تڈھ، دُوسرا شٹ نہ کوئے منایا۔ ساڈی نرمل کر دے بدھ، پتت پُنیت بنایا۔ پنج وکار کرنا پئے نہ یدھ، کھنڈا کوڑ نہ کوئے کھڑکایا۔ تیرا بھیو اولٹا لئیے بُجھ، پردہ اوہلا دینا چُکایا۔ تیرا دوارا جائے سنجھ، گرہ مندر اک وکھایا۔ ساڈا لوک مات لہنا دینا گیا پگ، آگے آس نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ پنج تت کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے منگیئے تیرا دوار، در ٹھانڈے سیس نواہیا۔ تُوں شاہو بھوپ سِکدار، شہنشاہ اک اکھوایا۔ میلا میلنا اپنی دھار، ساڈی دھرنی دھرت دھول دھول تیری دُہایا۔ اپ تچ وائے پر تھی

آکاش رویے زارو زار، بن نیناں نیر دہانیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے مڑھی گور نالوں وچوں سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ساڈی دین گواہیا۔ اوہ لیکھا پورا
 کردے جو آشارکھ کے گئے تینی اوتار، اوتری تیری اوٹ رکھانیا۔ پیغمبراں پیغام والی سُن پکار، جو بنا الف یے سنانیا۔ جو گروآں بولیا جیکار، بن رسنا
 ڈھولے گانیا۔ لہنا دینا تک لے آپ اپنی انم وار، وارث ہو کے دیکھ دکھانیا۔ پنچ تت کہن ساڈی بن نیتراں گریہ زار، بن ہنچھوآں ہار بنانیا۔ تُوں بخش
 لے بخشن یوگ نرنکار، نرور تیری سرانیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سد وسیے تیرے سچ دوار، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جے آتما تیرا رُوپ نور اُجیار،
 جوتی جاتے تیرے وچ سماںیا۔ کیوں بھگتاں تت ہون خوار، تتوت رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ ساڈی نمونو نمونسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکانیا۔
 ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے کل کلکی اوتار، کلک کل کاتی ڈیرہ ڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھیو ابھید
 آپ گھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ جن بھگتاں دین دُنی رہے نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے کانڈ کرم، نہکرمی دیا کمانیا۔ تیری اکو
 آوے سرن، سرنگت اک رکھانیا۔ لیکھا مُکا دے جنم مرن، مر جیوت تیرا رُوپ درسانیا۔ تُوں آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوانیا۔ ساڈی
 گھاڑن آئیوں گھرن، گھرن بھنہار اک اکھوانیا۔ بھگت سہیلے آئیوں پھرن، پھڑ باہوں باہر کڈھانیا۔ لیکھا مُکا دے سپس دھرن، چوٹی جڑ اپنے رنگ
 رنگانیا۔ جو تیری دھار تیرا نام ڈھولا پڑھن، تیرے تیرے وچ سماںیا۔ انم تیری منزل چڑھن، سچکھنڈ ساچے پنچن چائیں چانیا۔ تُوں نرگن دھار اپنے
 لاونا لڑن، انگیکار اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا گرہ اک سہانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا گرہ
 ویکھیے سہنجنا، سوبھاوت اگم۔ جتھے دیک جگے آد نرنجا، نور نورانہ شاہ سلطانا اکو الہی کھیل ہووے پاربرہم۔ درشن کریئے درد دکھ بھے بھنجنا، آد
 جگادی برہم برہادی شبد انادی میٹنا بھرم۔ بن دھوڑی خاک تیرے چرن کول ہووے مجا، ست سچ صاحب سوامی انترجامی دینا سرن۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، جن بھگت سہیلے منگن تیرا درن۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے در بھکاری، بھگتن دینی مان وڈیانیا۔ تُوں نرگن
 جوت نرنکاری، تت سہیلے لینے منانیا۔ جے آتما دس اُدھاری، بھگون اپنا رنگ رنگانیا۔ کیوں نہ پنجاں تتاں کریں اُدھاری، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ جگ

چو کڑی بچھوں تیرے در کیتی پکاری، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پنجاں تتاں انتم پار اُتاریں، پر م پُرکھ دینی سرناپیا۔ درگاہ ساچی سبکھنڈ مقامے حق تیری کریئے تابعداری، بن سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ تیرا کھیل تکیئے نور اُجیاری، جوتی جاتے دھیان لگائیا۔ ست دی سچ بخش دے دات اپاری، اپر پر سوامی دیا کمائیا۔ نرگن نرنگار داتا ساڈی انتم تیج سواریں، انتم میلا میلنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔

* ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت دس ۲۵ بی ۰ بی ۰ ماہہ سنگھ، تارا سنگھ، تریلوک سنگھ، ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر ملکیت سنگھ بلوالی پرکاش سنگھ ۲۵ بی ۰ بی ۰، منگتا ۲۱ بی ۰ بی ۰ سُر جیت سنگھ بنوالی، گردیال سنگھ، پری می کنیڈا *

۲۰۱

پنچ تت کہن پر بھ ساڈی تیرے چرن کول عرضوئی، آرزو آد جگاد دے مالک پور دینی کرائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے در دروہی، ہوکا دے دے کوک کوک سناپیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا ساتھ دیوے نہ کوئی، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ پت پر میثور ساڈی پت گئی کھوہی، خلق دے خالق دینی وڈیائیا۔ ساڈی آشنا پنا ہنجھو آں دھار روئی، بن نیئاں نیر وہائیا۔ ساڈے انتر نرنتر جن بھگتاں سرت اٹھا دے سوئی، سوت جاگت روپ در سائیا۔ سو آسا پوری کر دے جو وعدہ کیتا کبیر نال لوئی، لوئن اندروں اکھ کھلایا۔ جھگڑا میٹ دے پنچ گروہی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ آتما پر ماتما تیرے نال جائے چھوہی، شوہر بانکے اپنا رنگ دینا رنگایا۔ ساڈی دُرمت میل بن اٹھسٹھ تیرتھ جائے دھوئی، پت پُنیت دے کرائیا۔ ساڈی لیکھے لا لے اوتار پیغمبراں والی پیشینگوئی، در تیرے منگ منگایا۔ کلجگ تک لے رین اندھیری ہوئی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا تک لے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ تُوں آد جگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ ساڈے میٹ روگ سنتاپ، سنسا اور رہے نہ راپیا۔ اکو تیرا جیئے جاپ، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تُوں شہنشاہ کملاپات، پت پر میثور اگم

۲۰۱

اٹھاہیا۔ بے آتما تیری ذات، کیوں تئاں کریں جدائیا۔ ساڈا جوڑ لے زِ رِگن دھار نات، میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ ساڈی انتم پچھیں وات، وقت سُنھنجا گیا
 آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سچ پیار دی پادے بھکھیا، بھکھک بھکھاری
 منگ منگائیا۔ گن ندھانے دے دے سکھیا، ساچی سچ سچ درڑائیا۔ وعدہ پورا کر دے جو قول اقرار نہ رکھیا، دُھر دا حکم حکم جنائیا۔ بے شک
 تیری سرشٹی دے مستھیا، دین دُنی رہن نہ پائیا۔ تُوں پر م پُرکھ ابناشی اپتیا، چیتن سب نوں دینا کرائیا۔ ساڈا وقت سہا دے سُنھنجنی کر دے رُتیا، رُتڑی
 اپنے نال مہکائیا۔ تیرا بھگت سہیلا تیرے راہوں جائے نہ کھتھیا، پھر باہوں لینا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 تیرے آس رکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں بخشا دُھر سنوگ، وچھوڑا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ بھسمر بھوگیئے تیرا بھوگ، بھرم وچ نہ کوئے بھلایا۔
 اکو نام ندھان دا بخشا جوگ، جگتی دین دُنی باہر سمجھائیا۔ سچھنڈ نواسی تیرے در تے مانیئے مَوج، مجلس شبد گرو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے در ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشین گویاں ہتھ اٹھائیا۔ تُوں مالک نر
 نریش، نران نور الاہیا۔ ساڈا سُن لے اک سندیس، بن خبراں خبر جنائیا۔ جو سندیسہ دتا گو بند دس دسمیش، دہ دشا باہر سمجھائیا۔ پُرکھ اکلا دین دِیالا
 جوتی جامہ دھارے بھیکھ، بھیکھ دھاری اپنا بھیکھ وٹائیا۔ جس دی نظر نہ آئے مچھ داہڑی کوئی کیس، موئڈ منڈایا رنگ نہ کوئے وکھائیا۔ اوہ مالک خالق
 رہے سدا ہمیش، ہمساجن بے پرواہیا۔ جو ایٹھے اوٹھے نر نریش، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ جس دے منگتے وشن برہما شو مہیش گنیش، در ٹھانڈے خالی
 جھولیاں بیٹھے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دِیا کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا تیرے آگے واسطہ،
 واستک بھيو دینا گھلایا۔ اکو دس دے راستا، رہبر دُھر دے نور الاہیا۔ کھیل تکیئے تیرا آتما پر ماتا والی راس دا، گوپی کاہن ناچ دینا جنائیا۔ ساڈا لہنا رہے
 نہ پورب آس دا، ترسنا دینی مٹائیا۔ تیرا رُپ پُرکھ ابناش دا، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل سچھنڈ نواس دا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے اکو نور
 ظہور تیری جوت پرکاش دا، دیا باقی اور نہ کوئے رُشنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت سہیلے تیرے وچ سنسار، سنگر تیری اوٹ تکائیا۔ زِ رِگن ہو کے

نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھانیا۔ اسیں کوک کوک کریئے پکار، پنے پنے سیس جھکانیا۔ ساڈا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض تیرے ہتھ وڈیانیا۔ تُوں شاہو بھوپ
 سکدار، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ ساڈی تیج دے سوار، سر سر اپنا ہتھ اُکھانیا۔ تُوں کل کلکی اوتار، نہہکنک تیری سرانیا۔ امام ااما کر اُدھار، اُدر دا لیکھا رہے نہ
 رانیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں وچوں کر لے باہر، درگاہ سچ سچ اُکھانیا۔ جتھے تیرا اکو ہووے دیدار، درشن دید دید کر خوشی منانیا۔ اکو گرہ ہووے
 گھر بار، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیج تہ کہن پرہہ اسیں بھگت سہیلے تیرے متر مرار، ساجن میت تیری بے پرواہیا۔ ساڈی کلجگ انت دین دُنی وچوں
 تیج سوار، بھوجل لیکھا رہے نہ رانیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ساڈی منظور کریں نمسکار، نو نو سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر
 داور، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچّی سرکار، شہنشاہ شاہ تیری سرانیا۔

۲۰۳

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دوپہر نوں چھٹی دیگاں چاولاں دیاں بناؤن سمیں *

۲۰۳

چھبھی پوہ کہے میرا مالک پُرکھ ابناش، ابناش کرتا اگم اتھاہیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں ویکھنا کھیل تماش، چار جگ دا پورب لیکھنا ل ملانیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میرے انتر اگم آس، بن شرع جگت شنوائیا۔ میں دین دُنی تکی اداس، ساتک ست نہ کوئے ورتانیا۔ میٹوں سندیسہ دیوے شکر اتوں
 گیلاش، جٹا جوٹ رہیا سنانیا۔ کلجگ وقت سہنجننا نو کھنڈ پر تھی بختانیاں والی تک لے لاش، محمد مقبر انال ملانیا۔ جس دے انتر نرنتر اکو نور نور پرکاش،
 جوتی جاتا رہیا درسانیا۔ سارے اکٹھے ہو کے کہن سنگر شبد دا صدی چوڈھویں دا بنیا ہووے لباس، سوہنا رُپ درسانیا۔ ایہہ وقت سہنجننا جگ چوڈھویں
 بچھوں خاص، خالص اپنا بھيو چکانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پر تھی آکاش پاتال گگن گگنتر پاون راس، دو جہان خوشیاں ناچ نچانیا۔ جس پُرکھ اکالے دین دیا لے
 پروردگار سانجھے یار سب نوں دینی شاباش، شہنشاہ ہو کے اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر پردہ آپ
 چکانیا۔ چھبھی پوہ کہے میری آسا اگم، نراکھر دھار جنانیا۔ جیہڑی خواہش چار جگ کسے انتر موئل نہ جی، رسنا جہوانہ کوئے وڈیانیا۔ میری برہوں ویراگ

توں باہر اک طمی، لالچِ نرگن دھار جنائیا۔ جو نانک دھار چھٹیویں جگ دی ویکھی کمی، اکھڑا ہرُ شبد شہادتِ اک بھگتایا۔ جس نوں سرشی درشی انتر گایا مول نہ دی، دامنگیر نہ کوئے اکھوایا۔ اُس دی دُور کرنی درد دھار دی غمی، غم خوار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایہہ رسم جگت جہان توں نوں، نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ دیپ سمجھائیا۔ جس دالہنا دینا نال اتار چووی، چو میسا ہر جگدیشا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چو دھویں کہے میری قدم بوسی زل بوم تُوڑے زوی ارشو نزا کُوڑے خُدا لُولُزی جابومائے توؤ تُوڑو زوقتی جاہداؤ لشی نوڑے خُدا مہربان مہبان بے پرواہ بے پرواہی وِچ سمائیا۔ مُحنتے وضو خُداے روؤ دُآئے ازو بن رسنا زباں جبرائیل باوگل زولی جامستو تانیزے زہم محمد زوآئے عرشے نُرآئے فرشے خُداے خود مالکِ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکمِ اک ورتائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے دُھر دے پروردگارا، یامین تیری سرنائیا۔ جے نرگن دھار نانک تیرا پیارا، سرگن تت و بے ودھائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، سبجگ تریتا دوا پر کھج ویکھ وکھائیا۔ میری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وِچ سیس جھکائیا۔ میں چا ہندی میرے لباس وِچ انج توں ہو ظاہرا، ظاہر ظہور دے کر رُشنائیا۔ پھیر ویکھنا کھیل وِچ قاہرہ، کعبیاں پرے کی تیرا لیکھا دُھر دے ماہیا۔ میں چا ہندی حضرت دی آسا مطابق گوہند دی دھار جے کھیلیا کھیل دوبارہ، دوہرا رنگ رنگائیا۔ میں تیرے لباس وِچ شاہو شاباش سجدہ کراں اک وارا، ایکنکار تیری اوٹ رکھائیا۔ جن بھگتاں آگے کراں پکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے مالک سب دا لیکھا تک تک اپنے کنارہ، کنڈھا گھاٹ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا لباس شاہو شاباش چو داں طبق بنا الف یے توں ہووے ظاہرا، بن اکھراں اکھڑ دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ دُھر دے مالک دینا اُٹھائیا۔

* پھر صدی چوڑھویں دا لباس پا کے دوبارہ وبار ہويا * *

دھرنی کہے میں جگ جگ رکھدی رہی اڈیکان، بن آسا جگت رکھائیا۔ چھبسی پوہ سہنجنی ہووے تارنجا، سمت شہنشاہی نال ملائیا۔ اٹھ نگاہ مار لے
 بالمیکا، بٹواریا دھیان لگائیا۔ آہ زمیں دیکھ لے جتھے ماریاں لیکان، بنا رام توں دتی رام دُہائیا۔ جس مالک وچ حق توفیق، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ تیریاں
 کرن آیا تصدیقاں، شہادت بھگتاں والی بھگتائیا۔ چڑھدا لہندا د کھن پہاڑ دیکھ لے چاروں گنٹ نکنیاں چیکاں، چیک چھاڑا جگت لوکائیا۔ اوہ وقت سہنجنا
 ہو گیا ٹھیکا، جو ٹھا کر براہمن گوڑے نال وڈیائیا۔ باون کھیل کھیلیا بن کے نیکن نیکا، بل دیونہار گواہیا۔ جو مالک خالق لکھ چوڑاسی جیو جی کا، چارے
 کھانی چارے بانی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے بالمیکی دیکھ لے اپنا
 بڈھیپا، نڈھیا روپ جنائیا۔ دُھر دے رام داتک لے پچا، پیشینگوئی نال رکھائیا۔ جو تیرے پیار وچ مترا آیا اچھا، نرگن اپنا روپ بدلایا۔ اوہ سماں رکھ
 لے چیتا، چیتن ہو کے رہیا درڑائیا۔ جس ویلے موڈھاپے کے وچ کھیتا، کھتری براہمن شوڈر ویش توں باہر دھیان لگائیا۔ نالے اکو نیا نیتا، نر نرنکار
 سیس جھکائیا۔ جس ہس کے کہا بٹواریا نیچا میرا نیچی ذات نال ٹھیاہ، رويداس پھر تیرے نال ملایا۔ جنہاں پچھے گوہند نے بچے کرنے بھٹا، ست نہیاں
 ہیٹھ دباٹیا۔ پھر پُرکھ اکلا دین دیالا بن کے آوے کھیوٹ کھیٹا، دُھر ملاح نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے بالمیک نے من کے اکو پتی، پت ٹہنی جنگلاں والی مکھ وچ پائیا۔ اپنی ہو س رکھی نہ رتی، تمنا جگت نہ کوئے جنائیا۔ پھیر نین
 موند کے چاروں گنٹ تکیا سب دا مالک کملاپتی، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ اُس ویلے ایس دھرتی وچوں آواز آئی نانک نرگن دھار آوٹا جس نے بھيو
 گھلاوٹا جگ چھٹی، چھتیسا دھار وڈیائیا۔ جس دی جوت گوہند دھار ہونی تھی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس وچ فرق ہونا نہیں رتی، بھيو ابھیدا دتا سمجھائیا۔
 بالمیک پھیر میٹ کے اکھی، بن اکھیاں اکھ گھلاٹیا۔ رام سییا توں بعد تک لئی کاہن دی سکھی، سخاوت وچ بخششی دُھر درگاہیا۔ کلے دھار سنی سستی، اکھر
 اکھراں وچوں بدلایا۔ کلج دی کھیل دیکھی دین دُنیا گنی تپی، سا تک ست نہ کوئے کرائیا۔ جاں نگاہ ماری صدی چوڑھویں پھرے بھجری پٹی، اپنا پنڈھ

مُکائیا۔ ست دھرم دی دھار ویکھی چھپی، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ اُس وقت دُھر دے رام خبر اگئی دسی، دہ دِشا توں باہر دِتا دِرڑائیا۔ بھگتاں اندر
میری دھار بھگتاں دے پیار وِچ ہووے وی، دُو جا گھر نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد دی ڈوری ہووے رسی، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائیا۔ بالمیک نے متھے نوں لائی دھرتی ایس دی دھوڑی، خوشیاں خاک رمائیا۔ کھ پلا پا کے کہا
میری ترسنا اندروں رہے نہ کوڑی، کوڑی کریا نہ کوئے وڈیائیا۔ میں مورکھ تیرا موڑھی، دینی مان وڈیائیا۔ مینٹوں رنگن چاڑھنی پنا رنگ توں گوڑھی، دو
جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ اُس ویلے مینٹوں بھگت بناویں سنت بناویں میں تیری کراں مشہوری، پڑدا اکھیاں اُتے رکھائیا۔ ناتا ویکھیں دین دُنی کوڑی، کوڑ
نُٹب بنے جگت لوکائیا۔ میرے رام راما تیرا پندھ رہے نہ دُوری، دُور دُراڈے ملنا دُھر دے ماہیا۔ میرا لیکھا تیرے نال ہووے ضروری، ضرورت اگلی
نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ بالمیک بن ہتھھاں کیتی نمسکار، بن ڈنڈاوت
ڈنڈاوت جنائیا۔ واہ میرے دُھر دے متر مُرار، تیری بے پرواہیا۔ میں کلجک ویکھنا چاہندا تیری بہار، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ تیری گلشن ویکھاں
۲۰۶ گلزار، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ اُس ویلے بے شک تینی ہو جان اوتار، پیغمبر گرو اپنا پندھ مُکائیا۔ ساریاں سندیسہ دینا وارو وار، پیشین گوئیاں بھوکھتاں
نال جنائیا۔ نالے بالمیک نے تاڑی ماری جے آویں تے آویں بن کل کلکی اوتار، کلا دیا مالکا سولاں کلا تیریاں کم کسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ
بنیں سب دا سانجھیا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ سانجھا بنائیں اک دوار، جتھے دوارکا واسی بیٹھے سیس نوائیا۔ اکو نام کریں جیکار، اکو شبد شبد شنوائیا۔ نالے
رو کے ہس کے دوہاں دی دھار وِچ بالمیک نے کہا جاناں چر پر بھو میریا سانجھا کریں نہ جگت والا آہار، کھانا پینا جگت نہ رنگ رنگائیا۔ تیرا کھیل اُس ویلے
تکاں جس ویلے چھٹی راگ سندیسہ دے چکن تے کوکن کوک پکار، دروہی دروہی تیری دُہائیا۔ تیرا کھیل ہووے اس دھرنی اُتے جتھے میں کیتی
گرہ زار، نیز نیناں نیر وہائیا۔ دُھر دا تھم ہو یا شبد سندیسہ دتا سچی سرکار، ست ست ست نال سمجھائیا۔ میں آواں زرگن سرگن نانک دھار توں باہر،
بے عیب نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ سب دا لہنا دینا قرضہ دیاں اُتار، محمد دی آشنا نال جڑائیا۔ صدی چو دھویں تیرے قدماں وِچ رووے ہووے بے زار، گرہ

زاری وچ دُہایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن چارے کھانی چارے بانی نام کلمیاں دینا اُدھار، بھگتاں اُدرا دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اُس ویلے تیرا رُوپ اگتا ہووے نر نرکار، نر نرائن دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا انت آخیری اک سوال، میں نیناں نیر وها کے دیاں سُنایا۔ میرے شہنشاہ میں ہوئی کنگال، کملی کو جھی روواں ماراں دھاہیا۔ میرے اُتے دھرم دارہیانہ کوئے دلال، وچولا سچ ملن کوئے نہ پائیا۔ حقیقت دے نہ حق حلال، عملاں وچ نہ دے لوکائیا۔ پوتر دے نہ کوئی دھر مسال، کعبے کوک کوک دین دُہایا۔ میری بینتی اکو اک تیرا تکاں جلوہ گر نور جلال، ظہور تیرا ویکھ دکھائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں آساناں توں کھیل کر کمال، کملاپاتی اپنا رنگ رنگائیا۔ میں چاہندی جن بھگتاں سنتاں صوفی فقیراں درویشاں جگیا سو آں سنساریاں اکو بھوجن دینا کھوال، خالق اپنا رنگ چڑھائیا۔ جو چار جگ دے وچھڑے لئے بھال، میل میلا سچ سُبھائیا۔ چھتی دیگاں نہیں جن بھگتاں دا مہکیا پت ٹہنی ڈال، مہک دو جہان دکھائیا۔ اس دا لیکھا بے مثال، چھٹی پوہ دی رین کہے میں گاواں چائیں چائیا۔ بالیک بٹوریا پال سنگھا اٹھ کے سب نوں کہہ دے جن بھگتو دیگاں تھلے اک دیو بال، ماچس خوشیاں نال لگائیا۔ ۲۰۷

اگے واسطے جنم مرن دا کھان پین دا سب دا حل ہويا سوال، ترسنا کوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جیکارے بولو اگی بن کے دُھر دے لال، لالن میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتو تہاڈی لیکھے لاوے گھال، اگے گھال گھالن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

چھٹی پوہ کہے جن بھگتو سنگر شبد دا حکم کہنا، جو پُرکھ اکالا دین دیا لا رہیا جنایا۔ پریم پیار مُجّت وچ سب نے خوشیاں نال بہنا، انتر نر نتر اک دھیان لگائیا۔ ہتھ جوڑ کے درشن کر لو اپنے نیناں، نیز سنگر اکھ ملایا۔ پھیر تک لو ہر سنگت بھائی بھیناں، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ چار جگ دے مترو

اِنج لے لو اپنا لہنا، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ ست دھرم دا تن وجود سہاوے گہنا، تن مائی دے وڈیائیا۔ جو آشا رکھی بالمیک وچ رمانا، رام راما رنگ
 رنگائیا۔ تہاڈا ملیا دھر داساک سینا، سجن نور الاہیا۔ جس دے کول رہے نہ کوئے طرفینا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کوڑ وکار وہن نہ وہنا، ست سچ نال
 جڑائیا۔ ناتا توڑے لاڑی موت ڈینا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر میلانے ملائیا۔
 سمت شہنشاہی دس کہے جن بھگتو باہروں ہونا چپ، انتر سرتی شبد نال جڑائیا۔ پرکاش تلنا اندھیرا گھپ، لوئن لوچن نال ملائیا۔ جیہڑا پر ماتا تہا تھوں بیٹھا
 چھپ، سو پردہ دے اٹھائیا۔ تیس بھگت سہیلے اس دے لاڈلے پت، پتا پوت گود لکائیا۔ اِنج سہنجی ہوئی رت، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ لیکھا ویکھو ابناشی
 اچت، جو چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ جس دھر دے نام دی بنا قیمت پائی لٹ، لٹیر یو لٹنا تھاون تھانیا۔ اِنج نام ندھانا امرت پینا گھٹ، امیوں رس
 نچھروں دے جھرائیا۔ کوڑ دی لوگئی جائے چھٹ، ست نال ملائیا۔ تہاڈا ناتا جائے نہ ٹٹ، ٹٹیاں جوڑے چائیں چانیا۔ کسے دا بھاگ نہ جائے کھٹ،
 کھوٹے کھرے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلائیا۔ چھٹی پوہ کہے جن بھگتو دھرتی دا ویکھو بھاگ،
 بھگون کی دے وڈیائیا۔ جتھے دپک جوت جگا چراغ، نور نورانہ کرے رُشنائیا۔ کوڑ کرپا جگت اگن بھجا کے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ تہاڈا سچ دا ویکھ
 تیاگ، ترے گن اتینا دے وڈیائیا۔ کسے ہر جن روپ نہیں بنا کاگ، ہنس گرگھ آپ بنائیا۔ انتر نرنتر دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔
 ساودھانی وچ سب نے جانا جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلے دھرم دے بنا سادھ، سادھنا سنگر چرن سرنائیا۔ جس نوں آد جگاد سارے
 رہے ارادھ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اوہ آیا گر اوتار پیغمبراں بعد، نرگن زوریر اپنا پھیرا پائیا۔ جس دارسنا والا نہیں سواد، کھ دند نہ کوئے چترائیا۔ انتر
 آتم ہوئے وساد، بسمل اپنا کھیل کھلائیا۔ جس داشبد بودھ اگادھ، بدھی توں پرے پڑھائیا۔ نام ندھانا سٹائے ناد، انحد نادى ناد جنائیا۔ سو لہنا دینا سب دا
 دیوے آج، اجل دا لیکھا رہے نہ رایا۔ جنم جنم سوار کے کاج، کرنی دا کرتا ہوئے سہائیا۔ آتما اندر بن رسنا سارے مارو آواز، سرتی شبد نال جڑائیا۔
 سنگر پریم دا دے جواب، اکھر اکھر نہ کوئے چترائیا۔ نرگن دھار وجائے رباب، جگت ساز نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا دُھر دا ور، دُھر میلا لئے ملائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پہلوں میرا لُو پیار، صدقے واری گھول گھمائیا۔ جنہاں ملیا دُھر دایار، مٹر پیارا نورِ الاہیا۔
 جس پیغمبر بنائے برخوردار، عزیز عزیزاں رنگ چڑھائیا۔ کلمہ کائنات دے ادھار، سندیہ دتا دُھر درگاہیا۔ سو کھیل کرے اپر اپار، اپر پر سوامی ویس
 وٹائیا۔ جس دا لیکھا سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کھجگ دے گواہیا۔ جس نوں بھگتاں کیتا بے جیکار، بالمیک سیس نوایا۔ چرن کول بیننتی دتی گزار،
 گزارش وچ منگ منگائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اگم اتھایا۔ زرگن سرگن کھیل اپار، اپر پر سوامی آپ کرائیا۔ تریتا دواپر تیری دھار، دھرم
 دی دھار نال وڈیایا۔ کھجگ کھیل اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ نوست دھواں دھار، کریا کوڑ اندھیرا چھایا۔ تیرا درس نہ ہوئے دیدار، نیز
 نین نہ کوئے بگھسایا۔ میں کوک کراں پکار، دروہی نام تیرا خدایا۔ خلق دے خالق ہونا مددگار، مہربان محبوب اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرا سب نوں اکو اک سندیس، سبجو دیاں سنایا۔ جو مالک رہے ہمیش،
 زرگن داتا نورِ الاہیا۔ اوہ تہاڈے دوار بنیا درویش، ویس اگم پرگٹایا۔ جس دانہ کوئی مجھ داہری کیس، موٹڈ منڈایا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا لہنا دینا
 نال دس دسمیش، گوہند دھارا نال ملائیا۔ اوہ جانہارا آد جگادی لیکھ، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ جس آسا پوری کرنی مسانک ملا شیخ، پیغمبراں رنگ رنگایا۔
 تس صاحب نوں اک آدیس، نو نو سجیاں وچ سیس جھکایا۔ جس کھجگ میٹنا کلیش، کل کاتیاں کرے صفایا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا آد انت دا اک
 زریش، نر زائن آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم آپ ورتایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میری سب
 نوں انت پریم والی سلام، سجدہ سیس نوایا۔ میرے امام دی سُنو کلام، کلمہ کائنات درڑایا۔ جو حضرت محمد ہو یا الہام، جبرائیل صفت صلاحیا۔ سو صدی
 چودھویں دیوے پیغام، پیغمبراں باہر شنوایا۔ جس سب دا کرنا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھایا۔ جن بھگتاں دیوے حقیقی جام، صوفیاں اپنا رنگ
 رنگایا۔ کھجگ کوڑی کریا میٹے تمام، ترسنا دے کھپایا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جنت عوام، عالم فاضل جانے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرے کول پیشین گوئیاں، پیشتر دیاں جنایا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں نال

صلاحاں ہونیاں، مشورے شبد گرو جنایا۔ جس دے حکم وچ بینیاں دروہیاں، باہاکار خلق خُداِیا۔ اُس دیاں دھاراں دھرم دھار کسے نہ ڈھونیاں، نیر
 ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو اِنج وقت سُنہنجا آیا، پرہ
 سوہنی دے وڈیایا۔ جس اوتار پیغمبر گرو آں حکم سُنایا، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ مَن نارد نال ملایا، بن روپ رنگ دکھایا۔ چار جگ دا لیکھا ہتھ پھڑایا،
 بن اکھر دھار سمجھایا۔ ترے گن لیکھا ویکھو دین دُنی دی مایا، متا موہ نال وڈیایا۔ کیوں چاروں گنٹ اندھیرا چھایا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جنہاں نے
 نام کلمہ رسنا گایا، گا گا نہ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو
 میرے کول چار جگ دی پچھلی پُرانی پوتھی، اکھر جگت نہ ونڈ ونڈایا۔ جس دی دھار کدے نہ تھوتھی، بدلی وچ بدل کدے نہ جایا۔ منسا کدے نہ
 ہووے ہوچھی، نفرت نہ ونڈ ونڈایا۔ اوہدا بھو کھلے کسے نہ کوشی، جگت اکھر نہ کوئے چترایا۔ بُدھی سوچ سکے نہ سوچی، عقل نہ کوئے وڈیایا۔ اوہدی
 سار پائی رَویداس پمارے موچی، بالیک بٹوارے بھو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر رنگ آپ رنگایا۔
 چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میری پوتھی دا لیکھا چنگا، چنگی طرح جنایا۔ جو پورب پچھلا وقت لنگھا، اپنا پنہدھ مُکایا۔ اگلا حکم سُنو سورا سربنگا، کی کرتا رہیا
 درڑایا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دا مان سنکا، سنگی سنگ رکھایا۔ جمناسرتی گوداوری جس دی دھار گنگا، گنگوتری رنگ رنگایا۔ جس نے سنجگ تریتا
 دواپر کجگ مانو دھار کرایا جنگا، کھنڈے کھڑگاں نال کھڑکایا۔ اوہ صاحب سلطان سورا سربنگا، ہر کرتا اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پڑدا آپ اٹھایا۔ چھبھی پوہ کہے میرا دوس سُنہنجا لوک مات، ماتر بھومی نال ملایا۔ پچھلا وعدہ نکاں جو لیکھا اِنج دی رات،
 رُتری رین پرہ دے نام نال وڈیایا۔ جو سندیسہ دتا کملاپات، پت پر میثور حکم جنایا۔ انت پچھاں تیری بات، لیکھا جانا تھاؤں تھانیا۔ جس ویلے آتم
 پر ماتم ٹٹیانات، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ جھگڑاپینا ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ ست دھرم دی ہونی وفات، کریا کوڑ کوڑ چکایا۔ گرو
 چیلے کرن اک دوجے دا گھات، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ اُس ویلے لیکھا جانے کملاپات، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جن بھگتاں پچھے وات، سر سر اپنا

ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ گھلایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو اپنے وعدے نال اوہ تک لو آؤندا نارد گنجا، بودی دھرم دھار ہلایا۔ جگت سنگھاسن ویکھے منجا، پاوا چول دھیان لگایا۔ دین دنی نوں ویکھ کے اُس دے انتر آوے رنجا، رنجش وچ گرا لایا۔ بہڑی دُنیا وچ کس طرح کوڑ دا سماں لنگھا، جگت مل کے خوشی بنایا۔ پھیر یاد آ گیا جو سندیسہ دتا گو بند پُری انندا، انند نال سمجھایا۔ میرے ڈھیسے توں بعد پوتر رہے کوئی نہ بندہ، بندگی وچ نہ کوئے سما لیا۔ انتر سب دا ہووے گندہ، کوڑی کریا نال ہلکایا۔ پرکاش ہوئے نہ اندھیری کھڈا، کھنڈر دے سے خلق خدایا۔ بھار چھکے کوئے نہ کندھا، گر اوتار پیغمبر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جگت جگیا سو ہووے اندھا، نچ نیتز لوچن نین نہ کوئے گھلایا۔ مان رہے نہ سرگھی سندھا، گھڑی پل نہ کوئے چتر لایا۔ موہ وکارا کلجگ ہووے دھندا، دھرم دی دھار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ دکھایا۔ نارد کہے میرے کول پچھلا قول اقرار، لیکھا دھرم دھار جنایا۔ اوہ تک لو آؤندے تینی اوتار، اپنا پنڈھ مکھایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نوری نور ہو کے خبردار، بھججن واہو داہیا۔ گرو گرو دیو بول جیکار، بیٹھن پنڈھ مکھایا۔ امرت دھار وچ سنسار، ندیاں وہن سنگ ملا لایا۔ نارد کہے میں کھیل نکال اپار، اپر پر سوامی رہیا دکھایا۔ نالے تالیاں رہیا مار، دو ہتھاں تال ملا لایا۔ ویکھو دین دنی اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملا لایا۔ چاروں گنٹ ہو یا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ مندر مسجد شوڈ آ لے مٹھ تنکو گرو دوار، چرچاں پھول بھلایا۔ کایا مندر اندر کعبے نگاہ لو مار، حقیقت حق کھوج کھوجا لایا۔ ساچا ملے کسے نہ یار، مُجبت وچ نہ کوئے سما لیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جوڑے نہ پُرکھ نار، نر نرائن نہ رنگ رنگ لایا۔ کی ہو یا جے لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے بنا لئے دو چار، مہر نظر نظر نال تر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں بچیا چھبھی پوہ تیرے دربار، درگاہ ساچی ویکھ دکھایا۔ اچ مترا کچھ کر لئیے تکرار، جھگڑا دسیئے خلق خدایا۔ کدھر جت تے کدھر ہووے ہار، کون در ملے وڈی لایا۔ میتوں پریم نال بچھ لین دے کی سندیسہ دین تینی اوتار، وید ویاسا کی سمجھایا۔ کی پیغمبر کرن اظہار، حضرت محمد کون کلمہ دئے سنایا۔ صدی چودھویں کس دی کرے پکار، کوک کوک سنایا۔ نانک گو بند کیہڑی دسے دھار، دھرم دوارا کی جنایا۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی

کبھری بخشے رس ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ میں دیکھے سدا جگ چار، چوکڑیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں بچے سچ استھان، استھل گرہ دیکھ دکھائیا۔ جتھے اکو نور جوت مہان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو شبد
 نام گیان، اکو صفت صلاحیا۔ اکو مندر حق مکان، کعبہ اکو نظری آئیا۔ اکو شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اکو نور دے سے زمیں اسمان، چوڑاں
 لوک چوڑاں طبق دین گواہیا۔ اکو نور نورانہ کھیلے کھیل دو جہان، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اک سمائیا۔ اکو دے دھرم نشان، نشانہ اور نہ کوئے
 جنائیا۔ اکو سوامی مہربان، محبوب اک اکھوائیا۔ اکو دیونہارا دان، جو اوتار پیغمبر اس گروآں جھولی کلے نام بھرائیا۔ اکو پُرکھ اکالا پروردگارا جوتی جاتا
 نوجوان، بردہ بال نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ نارد کہے میرے سچن میت مُرارو،
 گرو گرو دیو دیو جنائیا۔ پیغمبر دسو اظہارو، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ اوتار میرا سنسا روگ نوارو، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اپنا بھوکھت آپ وچارو،
 پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ لیکھا دسو کل کلکی اوتارو، کی اوتر تھم ورتائیا۔ نہکلنکا کون سچ سرکارو، ہر کرتا گم اتھاپیا۔ الہی نور امام پروردگارو، سانجھ یار
 کون خدائیا۔ جس دے گرہ نہیں تکرارو، جھگڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس دا گن سرب وچارو، اوگن نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے آد کیتا پساو، اپر مپر سوامی
 دھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ نرگن سرگن دھار جنائیا۔ نارد کہے میرے سوامیو، سنگر صاحب سچ۔
 چار جگ دے انتر جامیو، کایا ماٹی ویکھو کچ۔ نرا کھر دھار اچار نہار بانیو، پڑدا کھولو پنچ تت۔ پُرکھ اکال دی سچ سوامیو، آتم دھار جوڑونت۔ کی لہنا دینا نال
 لیکھا جگت پرانیو، کس کارن آئے وت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں پنڈت بن و دیا
 جانا کھر، جگت کتاب نہ کوئے رکھائیا۔ میرا ایشٹ نہیں کوئی اٹ پتھر، پاہن روپ نہ کوئے درسائیا۔ میں اکو یار دے لتھا ستھر، ساچی سچ سہائیا۔ جس
 دے ویراگ وچ میری وہندی اتھر، نیناں نیر وہائیا۔ اُس دا تھم سندیہ آیا دسن، خوشیاں نال سمجھائیا۔ جس دا بنا زبان توں رسن، امیوں رس انتر دے
 چوائیا۔ جس دی مہما چار جگ دے شاستر لکھن، کاغذ قلم شاہی نال وڈیائیا۔ اوہ صاحب سچا سمر تھن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی کتھنی کرے کوئے

نہ کتھن، کہہ کہہ نہ کچھ جنائیا۔ اوہ کوڑ کوڑیاں آیا متھن، متھن کرے لوکائیا۔ جس کلجک دھار تکنا رتھن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھانہ
 کوئے سمجھ اسنکھ استکھن، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ دھرنی کہے
 ناردا کچھ میرا دس دے لیکھا، پنڈتا بھيو چکائیا۔ جے تُوں آگیاں مانجھے دیسا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کی لہنا نر نریشا، نر نرائن کی سمجھائیا۔ جس دا جگ تُوں اوٹرا
 ویسا، جگت سمجھ کچھ نہ پائیا۔ جو آیامات لوک وچ پردیسا، سچکھنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس داراہ تکنا شیشا، باسک نین اکھ اٹھائیا۔ اُس دا آد جگاد اگتا پیشہ،
 پیشین گویاں سب نوں گیا سنائیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک گوسائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر و میرے اُتے مار لو جھاک، گرو گریو دیا کمائیا۔ میری نو کھنڈ دی کھول کے ویکھو تاکی، پڑدا ست دیپ اٹھائیا۔
 پھیر مانس ویکھو خاکی، تن وجوداں پھول بھلایا۔ جنہاں نوں نام پیالہ جام پیا کے گئے ساتی، آب حیات نال چترائیا۔ اوہ منزل چڑھے کوئے نہ گھائی،
 سچ در نظر کوئے نہ آئیا۔ چوراسی مکے کسے نہ واٹی، جم کی پھاسی چھند نہ کوئے تڑائیا۔ ویکھو کلجک کوڑ دی وک گئے ہاٹی، دھرم دی قیمت رہی نہ رانیا۔
 منوآ ہو گیا جگت نوآ نائی، اپنا ناچ دکھائیا۔ آتم پر ماتم پریتی گئی کاٹی، کٹاکش لگا تھاوں تھانیا۔ کسے ہتھ نہ آیا گوبند دھار امرت باٹی، امیوں رس نہ
 کوئے چوائیا۔ آتم سیجا سوئے کوئے نہ کھائی، سچ سنگھاسن نہ کوئے وڈیائیا۔ جوت نور جگے نہ کوئے للائی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سُن نی دھرنی دھرت، دھول دھول دھیان لگائیا۔ ساڈی
 صاحب دے نال شرط، شرطیہ دیئے سمجھائیا۔ تُوں کلجک اتم آونا پرت، پت پر میثور روپ بدلایا۔ تیرا لیکھا جانے کوئے نہ اُتے عرش، فرش تیری
 بے پرواہیا۔ غریب نمائیاں اُتے کرنا ترس، رحمت سچ کمائیا۔ کرپا کوڑ دی میٹنی حرص، ہوس موہ دینی مٹائیا۔ جن بھگتاں دینا درس، پردہ کایا اندر چکائیا۔
 امرت میگھ دینا برس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ سب دی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے چرن رکھائیا۔ جگ بدلنا تیرا فرض، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ دھرنی کہے میرا ہویا گرہ سہنجنا، سوہنی ملی وڈیائیا۔ جن بھگتاں نیز نام

پاؤنا انجنا، اندھ اگیان گوانیا۔ چرن دھوڑ کرنا مجنا، دُرمت میل مٹانیا۔ گھر سوامی تکنا سچنا، گرہ مندر خوشی دکھانیا۔ جس دا دپیک جوتی جگنا، نُور نُور
 چکائیا۔ اوہ درشن دیوے اُپر شاہ رگنا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس دا شبد انادی ندنا، بن رسنا دے سمجھانیا۔ اوہ گوپال مورت مدنا، جوتی جاتا اک
 اکھوانیا۔ جیہڑا لبھیاں کسے نہیں لبھنا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہدا لیکھنال اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطاناں ویکھ دکھانیا۔ جس دا ڈنکا نام وجنا، دو جہاناں
 کرے شنوانیا۔ اوہ بھگتاں رکھے لبنا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پریم آپ سمجھانیا۔ دھرنی
 کہے جن بھگتو میری اچ دی خوشیاں والی دہاڑی، دیوہاڑی خوشی بنانیا۔ اوہ ویکھ لو روندی پھردی موت لاڑی، نیتز نینا نیر وہانیا۔ لیکھا تکدی اشٹ بھج دا
 جھاڑ نال جھاڑی، بن خوبے چائیں چانیا۔ جس دا لہنا دینا نال بہتر ناڑی، تن وجوداں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوانیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر و آو مل کے کریئے صلاح، مشورہ حق حق سنانیا۔ اکو سارے لبھیئے ملاح، بیڑا اکو کندھ
 لکائیا۔ اکو سب دا سانجھا ہووے راہ، رہبر ہووے نُور الاہیا۔ اکو کلمہ دے سمجھا، اکو نام کرے شنوانیا۔ جس نوں سب نے کہا واہ واہ، واگرو اللہ رام
 تیری بے پرواہیا۔ جو مالک خالق کدے نہ ہووے جدا، جُز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جگ بدلنا جس دی ادا، عادت وچ عبادت سب نوں دے سمجھانیا۔
 کون سب دا ہووے دل رُبا، محبوب کون اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے
 اوتار پیغمبر گرو گرو دیوا گر گر سیو کمائیا۔ میرے کول لیکھا جو لکھائے لکھ ابھیوا، اگم اگوچر آپ درڑانیا۔ جس نوں سارے مندے دیوی دیوا، دیو آتما
 سنگ بنانیا۔ جو وسے دھام ہنچل نہکیوا، سچھنڈ ساچے سوہا پانیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے جہوا، اکھرنہ کوئے چترانیا۔ اوہ دیونہارا سب نوں میوہ، نام
 اگتا آپ چکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھی اپنی کتاب، کُتب
 خانیاں باہر دھیان لگائیا۔ جس وچ ساڈا جگت حساب، لیکھا دین دُنی درڑانیا۔ جو حکم سندیسے دتے متر احباب، ہر کرتے آپ جنانیا۔ جس دی انتر نرتر
 وجی رباب، سُر تال شبد شنوانیا۔ جس دا حکم بودھ اگادھ، بدھی تول باہر درڑانیا۔ اوہ منگنہارا انت جواب، جواب طلی وچ رکھانیا۔ جس دا دین دُنی

لیندی رہی خواب، بن آسا جگت جنائیا۔ جس دا جلوہ نور مہتاب، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جو دیونہارا حیاتِ آب، امرت رس چکھائیا۔ جو آیا اوتار
 پیغمبراں گروآں بعد، جگت جہان لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دین دُنی دین مذہب توں کرنی آزاد، ذات پات دا پندھ مُکائیا۔ جس نے رچنارچی آد، انت دا
 لیکھا دئے سمجھائیا۔ سو موہن مادھو مادھ، مدھر دُهن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک درسائیا۔
 نارد کہے میرے صاحب سری سرتاجو، تخت نواسیو دیو جنائیا۔ دین دُنی وچ خوشیاں نال بھاجو، نو کھنڈ پر تھی ویکھو چائیں چائیا۔ دین مذہب اپنا تلو سماجو،
 اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائیا۔ جو دس کے آئے رواجو، شرع شرع نال سمجھائیا۔ اُس دا کیوں ملیا جواو، بُھلی خلق خدائیا۔ تہاڈا سب دا اشارہ سرگن
 دھار گھر آوے تابو، تابعداری نظر کوئے نہ آئیا۔ جسدا کھیل دین دُنی ویکھے عذابو، اجل دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سارے اٹھ اٹھ بن قدم توں بھاگو،
 بھجو واہو داہیا۔ کیوں ست دھرم دا بُجھیا چراغو، دیک جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کیوں ہندو مسلم سکھ عیسائی بن گئے ہنس کاگو، بُدھی کاگ وانگ گُرائیا۔
 ۲۱۵ ترے گن مایا لگی آگو، جگت سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ دین دُنی دے شاہ نوابو، اپنی لو انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن حکم سندیسہ حقا، حقیقت نال جنائیا۔ اسماں دین مذہب اپنا تکا، بن نیئاں نین اٹھائیا۔ کسے دا انتشکرن رہیا
 نہ پگا، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ پھری دروہی مدینہ مکہ، کعبے کرن شنوائیا۔ لہنا تکیا بورا سکا، حضرت عیسیٰ رہیا درڑائیا۔ موسیٰ کہے میری قیمت رہی نہ ٹکا،
 ہٹو ہٹ وکائیا۔ اوتار کہن جگت دا کھیل بازی گرٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ سرشی سرشی نال ہونی وٹا، زپرو روپ دے سے خلق خدائیا۔ نالے اپنا اپنا
 کڈھکے ویکھن پٹا، پٹنے والا نال ملایا۔ ویکھو سب دا وقت جاندا ٹپا، صدی بیسویں چودھویں نال ملایا۔ دین مذہب دا ضرور پویگا رٹا، جھگڑا سکے نہ کوئے
 چُکائیا۔ سب توں چھیتی سب توں جلدی سرشی اندر اڈنا گھٹا، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ سب دا لیکھا گنا کٹھا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو کلج نوں لو سد، سدا نام جنائیا۔ -----
 -- حدو داں کھوج کھوجائیا۔ کپڑی پوتر رہن دتی جد، یادو بنسی گیا سمجھائیا۔ پچھلے جگ کیتے گئے لد، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ سارے خوشیاں وچ ہوو وگد

گد، سوہنے ڈھولے گائیا۔ جگت خُماری دیکھو مد، مدھر دُھن گئے بھلائیا۔ اپنے مُرید سِکھ مُرشد لو بھ، کھوجو تھاوں تھانیا۔ اُلٹی دسے کسے نہ کول نبھ، امیوں رس نہ کوئے چوائیا۔ بچ وکارے سب نوں لیا دب، سُرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ آتم پر ماتم دھار ہوئی اڈ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پرکاش دسے نہ اندھیری کھڈ، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ سچ لڈائے کوئی نہ لڈ، گودی گود نہ کوئے اٹھائیا۔ تہاڈے سِکھ مُرید تہانوں گئے چھڈ، ناتا دین دُنی تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ درسائیا۔ دھرنی کہے پہلے میری سُنو پکار، کوک کوک سُنائیا۔ جے زرگن سرگن دھار تئیں اوتار، تیئی اپنا سنگ بنائیا۔ جے حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بن گئے یار، یارانہ جگت جگت جنائیا۔ جے نانک گوہند ایک جوت اُجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جے سنگر شبد سب دامیت مُرار، ساجن اک اکھوائیا۔ سارے اُس دا بولو جیکار، تُوں ہی پتا تُوں ہی مائیا۔ تُوں ہی خالق پروردگار، نور نورانہ نور الاہیا۔ تُوں ہی صاحب زر زنگار، زرگن زوریر اک اکھوائیا۔ اسیں تیرے برخوردار، سبجگ تریتا دو پرسو کمائیا۔ تیرے نام کلمے دتے اُچار، شاستر حکم نال سمجھائیا۔ تُوں پاونہارا سار، دیکھنہارا تھاوں تھانیا۔ کی ہویا جے سرشی درشی اندر ہو گئی گناہگار، عیباں بھری لوکائیا۔ تُوں دیکھے وگسے پاویں سار، دیکھنہار تیری وڈیائیا۔ اسیں بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ تیرا حکم سندیسہ آئے اُچار، پیشین گوئیاں نال شنوائیا۔ کلجگ انت آئے کل کلکی اوتار، نہنہکنکا روپ وٹائیا۔ امام اِماما ہوئے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ اسیں سارے تیرے تابعدار، خادم ہو کے خدمت وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ نارد کہے میں لیا خبراں اگئیاں، اگڑے دتی وڈیائیا۔ جیہڑیاں دھاراں دھار وچوں کسے نہ جئیاں، جگت نشان نہ کوئے دکھائیا۔ اُس وچ کھیلاں دسن نویاں، نواں کھنڈاں کھنڈاں درڑائیا۔ جیہڑی سار پائی نہیں چار جگ دے کویاں، اکھراں نال اکھر صلاحیا۔ اوہ لیکھا جانے زرگن دھار اوتار چوویاں، چوہیسا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبرو آو تکیئے نویں ریتی، ریتوان کی سمجھائیا۔ جس دا لیکھا مندر مسیتی، مندر مٹھاں سنگ بنائیا۔ جس دا کھیل ترے گن تیتی، ترے بھون کی اپنا حکم سمجھائیا۔ جس لکھ چوڑاسی پرکھنی نیتی، نیتوان اک اکھوائیا۔ جس دی یاد وچ یاد پُرانی تیتی، جگ چوڑی دین

گواہیا۔ جس دے پیار وچ اکھی میٹی، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سو کھیل کرے انڈیٹھی، انڈھڑا حکم ورتایا۔ جس دی دھار سب نے منی میٹھی، حکم وچ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر و او گرو صاحبانو میری اکو اک آواز، بن رسنا جہوا دیاں سنایا۔ اپنے صاحب دا ویکھو راز، کی رازق رزق رحیم رہیا کھلایا۔ جس دے اُتے تہانوں سب نوں ناز، سج دیاں وچ سیس جھکایا۔ اُس دانواں تک لو رواج، کی اپنی بنت بنایا۔ کی کرے اگتا کاج، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نوں سب نے منیا گرو مہاراج، محبوب نور الاہیا۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا سیس جگدیش رکھ کے تاج، تاجاں والیاں کرے صفایا۔ نگاہ مار لو بن نیتراں تن وجود دیس ماجھ، بن اکھیاں اکھ کھلایا۔ بن رسنا گاو و راگ، ڈھولے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اگم اتھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر و ویکھو صاحب داکم، کرم کانڈ دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ جو لیکھا جانے آتم دھار برہم، پاربرہم نور الاہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے بنا سواس توں دم، دامنگیر آپ ہو جایا۔ لہنا دینا چکائے کایا ماٹی چڑی چم، چم درشی دے بدلایا۔ رین اندھیری رہن نہ دیوے شم، شمع نور جوت کرے رُشنا یا۔ اندروں کڈھکے کوڑ کوڑیاں دا غم، غم خوار ہوئے سہایا۔ ساری مانو ذاتی اکو سمجھا کے دھرم، دین مذہب دا پندھ مکایا۔ ستگر شبد شبد دے گھر دے کے جرم، آپ بنے جنیندی مایا۔ جس نوں سب نے منیا پڑکھ پر، پت پر میثور اک اھوایا۔ دیناں مذہباں دے کڈھکے وچوں بھرم، بھانڈے کوڑ رہیا بھٹایا۔ اکو پریتم دس کے پریت چرن، چرنو دک جام پیایا۔ نیتز کھول کے ہرن پھرن نج لوچن کرے رُشنا یا۔ جو آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، پاربرہم برہم نال ملایا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل چڑھن، درگاہ ساچی سچھنڈ دے وڈایا۔ اوہ آگیا نواں گھاٹن گھٹن، گھٹن بھٹنہار اپنا حکم ورتایا۔ جس جھگڑا مکاونا سیس دھٹن، وجوداں ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر و مینوں خوشیاں وچ آوندا ہاسا، ہس کے دیاں جنایا۔ آورل مل کے جگت دیکھیے تماشا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ پھیر ویکھو کس دے اندر پڑکھ ابناش دا واسا، گھر مندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ کس گرہ پاوے اپنی راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ کس طرح نام چپائے سواس

سواسا، ساہ ساہ وِچ سہائیا۔ نالے نگاہ مارو دھرتی اُتے آکاشا، گنگن گنگنتر کھوج کھوجائیا۔ جس نوں کہندے پُرکھ ابناشا، پُرکھ اکال اگم اتھاپیا۔ جو آد جگادی داسی داسا، نت نوت سیو کمائیا۔ کون دھام گرہ کوٹ اُس دا پرکاشا، کون مندر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ سمجھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو اک نوں سُنو کہانی، کہاوت گرنٹھ نہ کوئے جنائیا۔ ایہہ کوئی شاستراں والی نہیں بانی، صفتاں نال نہ صفت صلاحیا۔ ایہہ کوئی تیرتھالا والا نہیں پانی، اٹھاس سٹھاس سوبھاپائیا۔ ایہہ کوئی جگت جہان دا نہیں بانی، جو بن ونا روپ انوپ چکائیا۔ ایہدا لیکھا نہیں کوئی چار کھانی، انڈج جیرج اُتج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایہدانا تا نہیں چار بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ نہ کوئے سناپیا۔ ایہدا پیار نہیں نال کسے سوانی، متر پیارا نہ کوئے اھوایا۔ ایہدا لہنا دینا نال منزل رُوحانی، رُوح بُت نال ملایا۔ ایہہ مترہ دا مترتے سب دا جان جانی، جانہار اک اھوایا۔ اپنے بھوکھت ویکھوتے نالے ویکھو اسدی نوں نشانی، جو نشانے دین دُنی بدلایا۔ ایہدی منزل تکو آسانی، احسان سر نہ کوئے چڑھایا۔ جس دے پچھے دے کے آئے قُربانی، کربلیاں دا مالک لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ جس نوں نوری اللہ کہندے اسمانی، اسم اعظم من کے سپس نوایا۔ اُس دا اکو حکم کلمہ مزبول دُزاؤ کوزی شنبائے مپھلزا ہمبا دوی کوتل کبا وِستل تزا ماضی چشمے نزو نورے خُدا امبول دُعا محمدے رضا سولائے وہی وہی وزلدا جستمل محمدے بے عیب بے عیب نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ سمجھائیا۔ گرو اوتار پیغمبر کہن ساڈا اکو اک وچار، وچر کے دیئے جنائیا۔ نارد اُتے آئے گفتار، گُفت شنید شنوایا۔ جس دی جگ چوکڑی دسدے آئے رفتار، بھجے واہو داہیا۔ جو متر پیارا سب دا سانجھا یار، یارڈا اک اھوایا۔ اوسے دے نام دتے وِچ سنسار، ڈھولے صفتاں وِچ گانیا۔ اوسے دے حکم وِچ کھنڈے کھڑگ چکائے ہتھ پکڑی تلوار، تیر ترکشاں نال سہائیا۔ اسیں جگ جگ دے سیو ادار، سیوا کیتی چائیں چانیا۔ ساڈا وقت سہنجنا ہونا پار، صدی چوڈھویں پنڈھ مکائیا۔ بیسویں رووے زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ موسیٰ کہے کسے دا نہیں کوئی اختیار، مختارے سارے دیئے دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ چھبھی پوہ کہے اوتار پیغمبر گرو نارد من میری اک دلیل، دوسر سنگ نہ کوئے بنایا۔

سارے اپنے پیار دی کرو اپیل، بن اکھراں اکھراں لکھنایا۔ سنگر شبد بناؤ وکیل، ڈکلیاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ نالے لیکھا یاد کر لو جو سندیسہ دتا ارجن نوں سنگھ رکھا کے بھیل، بھیلنی رام گیا سمجھنایا۔ جو اشارہ کیتا حضرت محمد مار کے کیل، کھنڈے کھڑگ نال وڈیانیا۔ کی کھیل کرے میرا مالک آمین، کامل مرشد ڈھردر گاہیا۔ جس آؤنا اُتے زمین، امام اماما پھیرا پانیا۔ سب دا حق حقوق لینا چھین، خالی ہتھ دے دکھانیا۔ جس دے چرناں ہیٹھ جھکنے لوک تین، چوڑاں طبق سر نہ کوئے اُٹھانیا۔ اُس دے اُتے کرنا اک یقین، جو واحد اللہ نور الایہا۔ اسیں اوس دے مسکین، نو نو سیس نو انیا۔ اوس دی سب توں دکھری ہونی تعلیم، طلبے صوفی فقیر بھگت لئے بنانیا۔ جس مذہباں دی رہن نہیں دینی تقسیم، جز ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ نالے اشارہ کیتا ڈنڈا ویکھ کے میم، نقطہ نوں نال سمجھانیا۔ جس دے سارے ادھین، سر سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ اوہ پر م پڑکھ پروردگار نہ نر نہ مدین، تن وجود نہ کوئے رکھانیا۔ جس نے سب دی بدھی کرنی ملین، عقل عاقلان نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک کھوانیا۔ چھبھی پوہ کہے گرو اتار پیغمبرو میرے بنو ساتھی، سگلا سنگ بنانیا۔ ویکھو کھیل پڑکھ سمرا تھی، کی کرتا کار کمانیا۔ جس دا لیکھا انا تھ انا تھی، ویکھنہارا تھواں تھانیا۔ لہنا دینا چکا دے مستک ماتھی، پورب سب دی جھولی پانیا۔ جس دی مہا جگت اکا تھی، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی بے پرواہیا۔ سچ سوامی صاحب سلطانا، ہر کرتا اگم اتھاہ۔ شاہو بھوپ نوجوانا، پر م پڑکھ بے پرواہ۔ دیونہارا ساچا دانا، نام کلمے جگت سنا۔ دھرم جھلاونہار نشانہ، لیکھا جانے دو جہاں۔ آد جگادی مہربانا، محبوب نور الاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھردر دا ور، ڈھردر مالک ہوئے سہا۔ سہانک نانک اکو خالق، ہر کرتا ڈھردر گاہی۔ آد جگاد سدا پرتپالک، مہربان نور الاہی۔ ایہتھے اوتھے ساچا مالک، لہنا دینا جانے تھواں تھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانی۔ سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ سو پڑکھ زرنجن کھیل کھلاؤندا اے۔ ہر پڑکھ زرنجن ویکھ دکھاؤندا اے۔ آد زرنجن نور رُشاؤندا اے۔ ابناشی کرتا ونڈ ونڈاؤندا اے۔ اینکارا چند چکاؤندا اے۔ سری بھگوان روپ درساؤندا اے۔ پاربرہم کھیل کھلاؤندا اے۔ شبدی دھار سُت اُچاؤندا اے۔ وشن برہما شو اپنا روپ سمجھاؤندا اے۔ ترے گن

مایا پنج تت ونڈ ونڈاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی پا کے گنڈھ، انڈج جیرج اُتبیج سیج جوڑ جڑاؤندا اے۔ نرگن نوری جوت چاڑھ کے چند، آتم پر ماتم ویس
 وٹاؤندا اے۔ جس دے لحم وچ جگ چوڑی گئے لنگھ، سماں سمیں نال بدلاؤندا اے۔ سو پڑکھ اکلا دین دیا جوتی دھار ایکنکار پروردگار بیٹھ دھرم
 پنگ، سچ سنگھاسن اک سہاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڑی پوری ہونی منگ، ترسنا سب دی ویکھ دکھاؤندا اے۔ اوہ نگہ مار لو صدی اتنم چوڑھویں ہونا
 جنگ، جنگ جو بہادر آپ اکھواؤندا اے۔ جس نے سب دی تہاتھوں کرائی ونڈ، حصے مذہباں والے بناؤندا اے۔ اتنم اکو دیوے گنڈھ، آتم پر ماتم جوڑ
 جڑاؤندا اے۔ پہلوں بھگتاں پا کے ٹھنڈ، ساتنک ست کراؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھید آپ گھلاؤندا
 اے۔ بھيو ابھید آپ گھلاؤندا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ جن بھگتاں بھاگ لیکھے لائیگا۔ کال مہاکال نیڑ نہ آئیگا۔ سنگر شبد دلال رکھائیگا۔ سچ وصال وصل اکو
 یار جنائیگا۔ ہر جن پریم پیارا آپ بھال، گرکھ گر گر گود اٹھائیگا۔ سمبل بیٹھ کے کرے سنبھال، ساچا نگر اک وڈیائیگا۔ ترے گن مایا توڑ کے جنجال،
 جاگرت جوت جوت رُشائیگا۔ لیکھے لا کے شاہ کنگال، غریب نمانے گود ٹکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک
 ۲۲۰ درسائیگا۔ چھبھی پوہ کہے میرا وقت سہایا آپ، پر بھ دتی مان وڈیائیگا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، اگنی تت بُجھائیگا۔ سوہنگ شبد دس کے جاپ، آتم
 پر ماتم رنگ رنگائیگا۔ جنم جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوئیگا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی سانپ، کوڑ کریا نہ ہوئے ہلکائیگا۔ کرپا کرے کملاپات، پت
 پر میثور دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیگا۔ چھبھی پوہ جن بھگتو کہے میرے نال کرو میلا،
 ملنی ہر جگدیش جنائیگا۔ سنگر شبد جس دا آد جگادی چیلہ، چیلے دی سیوک خلق خدائیگا۔ جیہڑا لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے وہلا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیگا۔ اوہ وسے
 دھام نویلا، نرگن داتا نور الاہیا۔ اوہ اچرج کھیل کھلج اتنم کھلیا، خالق خلق بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دامارگ اک پرگٹائیگا۔ مارگ کہے مینوں آگیا دھر دا ہور پیغام، پیغمبر و دیاں سنائیگا۔ کی سندیسہ دیوے دھر امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس دی
 ست سچ کلام، کلمہ کائنات درڑائیگا۔ جس نے سب دا لینا انجام، اجال دا لیکھا ویکھے چائیں چائیا۔ جنھ مائی خاک تکنی چام، چم در شئی پھول پھلائیگا۔ جس

دی آسار رکھ کے گیا شام، کاہن گھنٹیا اُٹھایا۔ جس داسندیہ دتا سپیانے رام، رام سپیا گیا سمجھایا۔ جس نوں باؤن ہس کے کہا میرا مہربان، بھگون بھاگ وان اکھوایا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا کھیل کھیلے دو جہان، دوہری اپنی کل ورتایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھر کے جامہ، جن بھگتاں ضامن ہووے تھاوں تھانیا۔ ساچے گرہ کرے بسراما، آسن سنگھاسن اک سہایا۔ جتھے شبدی شبد داو جے دامہ، جگت تال نہ کوئے رکھایا۔ جتھے نہ کوئی سجدہ ڈنڈاوت بندنا نہ کوئی سلاما، سر سر نہ کوئے نواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامارگ اک رکھایا۔ نارد کہے بھگتو چھبھی پوہ اوہ سب داسا نچامیت، مترو دیاں جنایا۔ جس وچ دین دنی دی بدلنی ریت، ریتوان اک ہو آہیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، مسلے سب دے حل کرایا۔ آتم دھار سب نے گاؤنا گیت، گو بند دیونہار وڈیایا۔ سب نے پوتر کرنی اپنی اندروں نیت، من کلپنا دینی گویا۔ اکو پُرکھ اکالا وسنا چیت، من چت تھگوری کوئے نہ پانیا۔ پردہ رہنا نہیں بھیتر بھیت، اوہلا انتر نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ رکھایا۔ جن بھگت کہن کی سندیسہ دیویں مترا پوہ، سجننا دے سٹنایا۔ کس بدھ سانوں کرے نرموہ، ناتا دین دنی تڑایا۔ کس بدھ لیکھا مکائے پنج گروہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکایا۔ کون دھار دے اندر لو، لوئن انتر دے کھلایا۔ آتم پر ماتم جائے چھوہ، میللا ملے سچ سکھایا۔ اندروں آواز نکلے سو، ہنگ برہم مل کے وجے ودھایا۔ آتم پر ماتم رہے نہ دو، دو آیکے وچ ملایا۔ کوڑی کرپا سب کچھ لئے کھوہ، انتر سچ سچ سمجھایا۔ نچھر جھرنیوں امرت دیوے چو، بوند سوانتی اک پُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے میں اک ہور ویکھیا رُقہ، جو بن اکھراں نظری آہیا۔ جس وچ اکو اگئی ٹکا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جس وچ سب دا پینڈا مُکا، اگے قدم نہ کوئے اُٹھایا۔ ایہہ بھیت رہنا نہیں لکا، پوشیدہ راز نہ کوئے رکھایا۔ اک محبوب دے قدماں اُتے سر سب دا ہونا جھکا، ڈنڈاوت بندنا اگے نوں سپس نواہیا۔ جس دا لیکھا دین دنی وچ کدے نہ سکا، انت کہن کچھ نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں نال گھنمدی، آد جگاد بھجیاں واہو داہیا۔ جن بھگتو اچ تہاڈے چرن چمڈی، بن رسنا جہوارس چکھایا۔ کیوں تہاڈی آشنا نہیں کسے

رکھ مَن دی، تہاڈا میلاناں دُھر درگاہیا۔ میں ہستی تکی تہاڈے دوارے کُن دی، کُل مالک نظری آئیآ۔ جس دی کھیل سدا جگ بھمن دی، جگ جگ اپنا لحم ورتائیآ۔ میں اُس دا احسان کدے نہیں بھلدی، جو انساناں دے وڈیائیآ۔ میں ونجارن پُجارن اوس دی کُل دی، جو سنگر شبد اکھوائیآ۔ میری پیار وچ ہنجھو نیز ڈلھدی، نیناں نیر وہائیآ۔ اوہدی وڈیائی نہیں کسے بل دی، رسنا جہوانہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دے وڈیائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا بلپک نال پُرانا تعلق، پرانیو دیاں جنائیآ۔ جیہدا لیکھا اُتے فلک، زمیں زماں ویکھ دکھائیآ۔ جس دا کھیل کل کہ بھلک، بھوونہ کوئے درڑائیآ۔ میں سدیسہ دیواں خلق، دین دُنی جنائیآ۔ میرے سوامی دی ویکھو جھلک، جھلیو تکو نور الاہیا۔ جس دی سب توں وکھری ڈلک، دو جہاناں سو بھاپائیآ۔ جس دے لحم وچ اُٹھن والی موت ملک، اپنی لے انگڑائیآ۔ چوڈاں طبقات نکلے کلک، چوڈاں لوک روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دھار اک سمجھائیآ۔ دھرنی کہے بھگتو میں پر بھ نوں سب کچھ دسدی، دہ دشا دھیان لگائیآ۔ تہانوں ویکھ ویکھ کے ہسدی، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ میں ونجارن سدا جس دی، رسنا بن صفت صلاحیا۔ میں بھری پریم رس دی، رستوں گھتھیاں دیاں سمجھائیآ۔ کلجگ کوڑی آسا سب دی نسدی، بھجے واہو داہیا۔ جگت دھار رین اندھیری مس دی، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دھرم اک سمجھائیآ۔ دھرنی کہے بھگتو میں عرض کراں اگے حضور، چرن بدن کر کے سیس نوائیآ۔ میری بیننتی کر منظور، مہربان دیا کمائیآ۔ جو آشار کھی منصور، سو لیکھا دینا چکائیآ۔ جو موسیٰ کہا اُتے کوہ طور، تریا تو باہر سمجھائیآ۔ جو عیسیٰ کیتا مشہور، مشورہ تیرا کلمہ بنائیآ۔ جو محمد دسیا دستور، چار یاری گنڈھ پوائیآ۔ جو نانک کہا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ جو گوبند درسایا نور، نور نورانہ اک چکائیآ۔ انت بھگتاں دا لیکھا ویکھنا پنڈھ مکا کے دُور، نیرن نیرے دھیان لگائیآ۔ گڑھ توڑنا غرور، ہنگتا دینی مٹائیآ۔ نام دینا سرور، سرت شبد ملائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو جے توں آیا میرے دوارے، سوہنیاں پھیرا پائیآ۔ کرپا کر میرے زرنکارے، زرویر تیری سرنائیآ۔ میرے سانجھے پروردگارے، جلوہ گر نور الاہیا۔ میرے لیکھے تک لے جگ چارے، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ

دھیان لگایا۔ سندیسے سُن لے تینی اوتارے، اوتری اپنی کار کمائی۔ کی پیغمبر گئے پکارے، کوک کوک سنایا۔ جو گرو آں دتے اشارے، بن سینت
 سینت درسایا۔ جد آوے تے آویگا کل کلکی اوتارے، نہہکنک روپ وٹایا۔ امام اماما ہووے ظاہرے، ظاہر ظہور کرے رُشایا۔ اپنے چار جگ دے
 پورے کر دے لارے، لیکھے پچھلے ویکھ وکھایا۔ دھرنی کہے میری بیننتی میرے پر بھو تیرے بھگت ہن مول نہ رہن کوارے، اچ دی رین اپنے نال
 لینے پرنا یا۔ جو آگئے تیرے دوارے، جگت دا پندھ دینا چکایا۔ ویکھ لو خوشیاں نال سارے مار دے نعرے، تیرے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملا یا۔ دھرنی کہے میں تیرے گن گاواں، گا گا شکر منایا۔ تیرا نام دھیاواں، تُوں ہی دُھر دا ماہیا۔
 میں پھراں نال چاواں، بھجاں واہو داہیا۔ میرا پیار جوں پتراں نال ماواں، سوہنی گود سہایا۔ تیرا بھگت نہ رہوے کوئی نتھاواں، درگاہ سچ دے سرنا یا۔
 میں کوک کوک کے واسطہ پاواں، گل پلو خاک رما یا۔ تیرے قدماں بل بل جاواں، اپنا آپ مٹا یا۔ سچ سوامیا انترجامیا آتم پیاریا پر ماتما اپنیاں بھگتاں
 نال لے لے لاواں، اکو گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرا
 ہووے سُنجننا وواہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم دا اکو ہووے راہ، رہبر بننا نور الاہیا۔ میری تیرے نال صلاح، مشورہ اور نہ کوئے جنا یا۔ بھگتو
 اچ بھگتاں دے بنیو سارے گواہ، شہادت سنکر شبد والی بھگتا یا۔ پر بھو دے پیار وچ سارے کھڑھیاں کرو بانہاں، اکو وار اٹھایا۔ سکھوں کہو سانوں سچکھنڈ
 جان دا چاء، اگے سکے نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری آتم
 پر ماتم نرگن نرگن ہووے شادی، شادیا نے اوتار پیغمبر گرو گرو وجایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری دھرم دھار دی ودھے آبادی، بربادی ہووے
 کوڑی خلق خدایا۔ تیرا نام ہووے شبد انادی، دُھن آتمک راگ دے سنایا۔ تیرا لیکھا تکاں برہم برہادی، برہمانڈ دا پڑدا اٹھایا۔ تُوں پُرکھ آد دا آدی،
 انت تیری سرنا یا۔ دھرنی کہے ہن شرم حیا کاہدی، جد ملیا دُھر دا ماہیا۔ جو سندیسہ دتاسی گوبند بچیاں گجری دادی، سچ نال سنایا۔ جو اشارہ کیتا مردانے
 نانک ربابی، بن تند ستار ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو آپے ویکھ لے

پیارے سبّج، سبّجنا دھیان لگایا۔ نالے بھگتاں دی چرن دھوڑ دا کر لے محبن، سوہنی خوشی بنایا۔ جیہڑے تینوں سبّجھنڈ وچوں سدن، لوک مات مات
 لگایا۔ تُوں اوہناں دے پوتر کرنے بدن، تن وجوداں کر صفایا۔ تیرا درشن کر کر رجن، ترسنا بھکھ مٹایا۔ جے آئیوں پڑدے کجبن، ہونا آپ سہایا۔
 تینوں جنگلاں وچ موں نہ لبھن، راتیں سُنیاں گھر گھر ملنا چائیں چانیا۔ جے کوئی آسا رکھے آوے کرشن کاہن مورت مدن، رام راما روپ لینا بدلایا۔
 جے پیغمبر دی دھار مارے آوازن، نور نورانہ دینا چکایا۔ نانک گوبند تیرا کھیل رہے نہ اڈن، ساچا سروپ دینا دکھایا۔ ویکھیں آگے کریں نہ اجن پبّج،
 پچھلی ریتی دینی بدلایا۔ سب دے اندروں ہنکاری بھانڈے بھجبن، مایا ممتا موہ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں ویکھاں تیری آس، سوہنیاں دینی دکھایا۔ نالے میتوں دینں شاباش، سر میرے ہتھ لگایا۔ میں تیری داسی
 داس، جگ جگ سیو کمایا۔ اوہ اشارے دیندا شکر اتوں کیلاش، بن سینت سینت لگایا۔ دھرنی نی تیرا بڑالما وشواس، پر بھ تیری آشا کلجگ اتم پور
 کرایا۔ نالے نور تک لے نالے جوت ویکھ پرکاش، اندھ اندھیرا رہیا مٹایا۔ نی باہروں نہ تکیں تے باہروں دے پورن دی لاش، پورن سنگر اندر نظری
 آئی۔ جس نے بھگتاں دا کھولنا تاک، گنڈیاں دے کھلایا۔ راتیں سُنیاں نوں دے جاگدیاں اپنے نام دی دیوے دات، سندیسے چائیں چانیا۔ آہ ویکھو
 اشارہ دیندا حضرت عیسیٰ والا کلاک، کی کل مالک حکم ورتایا۔ پیغمبر ہو رہے بے تاب، اپنی لئے انگڑایا۔ نالے کہن ساڈا واحد اللہ جناب، نور نورانہ نور
 الاہیا۔ نالے ہسدے نچدے ٹپدے اوہ میت مرارا نور نورانہ آگیا وچ پنجاب، پنجاں دا مالک پنچہ اپنا دے لگایا۔ جس نوں اکو اک آداب، سجدیاں وچ
 سارے سیس جھکایا۔ اوتھے نہ کوئی پن نہ کوئی صواب، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہہ آواز دتی سی نانک دی رباب، ربیول ثانی دا لیکھا دے
 مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے اوہ میریا مالکا، میری اک ڈھائی۔ اوہ
 میریا دھرم دیا سچا لکا، تیری کی وڈیائی۔ کی ہو یا جے تیرا بھگت سہیلا نکا جہا بالکا، کیوں دیویں لوک مات جدائی۔ تیرا سنگر شبد سچا تالشا، پھڑ پھڑ باہوں
 لئے ملائی۔ گوبند نے کہا میرا پُرکھ اکال کریگا سچا خالصہ، رہبر ہووے نور الاہی۔ جس نوں مذہب دی نہیں کوئی لالسا، تن وجود نہ ونڈ ونڈائی۔ اوہ لیکھا

جانے پت ڈال کا، دیکھنہارا تھاؤں تھائیں۔ اوہ لیکھا جانے شاہ کنگال کا، غریب نمانے ہوئے سہائی۔ جس دا اشارہ کیتا گنگن تھال کا، منڈل منڈپ سو بھا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چھبھی پوہ کہے میں وی وقت سیال کا، ٹھنڈ رہیا ورتائی۔ بھگتو اچ تھادا لیکھا نہیں سی روٹی دال دا، تریتا جگ دئے گواہی۔ بالمیک نوں رام اندر وڑ وڑ سکھالدا، بن رسنا جہوا کر پڑھائی۔ اوہ بے پرواہ سب نوں سمبھالدا، جو مالک سرشٹ سبائی۔ بھگتو اچ اوہ بنیا تھادے نال دا، جس دا ہندسہ اک اکائی۔ جو لکھ پچوراسی کدے ماردا کدے جوالدا، ایہہ اوہدی بے پرواہی۔ اوتھے کوئی حکم نہیں جواب سوال دا، نہ کوئی پچھن والا شہنشاہی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بن اک رتھوہی۔ دھرنی کہے دیکھو آگیا اوتار ککلی، ککلی دو جہان پوایا۔ ایہہ آشا پوری کرے بل کی، باؤن دیونہار وڈیایا۔ جس کھیل کھیلانی جل تھل کی، مہیئل اپنا رنگ رنگایا۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل کی، پلاکاں دے اوہلے بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جن بھگتو تھادی دھار دُنیا نوں چھل دی، اچھل چھل تھادا لیکھا دیکھ وکھایا۔ تھانوں پتہ نہیں کیوں تھادی آتما پر ماتما نال رلدی، رل مل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میریا بھگوانا، اوئے بھگوانا دے وڈیایا۔ میرا اُجڑیا گھر ہو یا ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئی۔ دھرم دار ہیانہ کوئے نشانہ، نشانے سارے گئے بدلایا۔ اپنا دیکھ لے نام والا پیمانہ، بن ہتھال ہتھ لکایا۔ سب نوں بھل گتیاں اوتاراں پیغمبراں گرو آں دیاں کلاماں، کلمیاں توں خالی دسے لوکایا۔ دُہائی تیرے پیار دی کیوں بنا شمع توں پے گتیاں شاماں، شام سُندر گھنٹیا کی گیا سمجھایا۔ کی گوہند دا کہے دامہ، اندر پری کھڑکایا۔ کی حضرت محمد دا کہے الہاما، اسمائیل پیغمبر کی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ بھو کھلایا۔ دھرنی کہے وے ناردا آ جا چھیتی، پنڈتا اپنا پنڈھ مکایا۔ توں پُرانا پر بھو دا بھیتی، کچھ بچھلا حال دے سمجھایا۔ نارد کہندا ایہدا حکم کدے نہیں ہندا بتیاں توں تیتی، تتی واء بھگتاں نہ لاگے رایا۔ توں تے دھرنیے خوشیاں نال ایہدے چرناں وچ لیٹی، اپنا آسن لایا۔ تے نالے ایہنوں پتا کہہ کے بن جا ایہدی بیٹی، اپنی خوشی وکھایا۔ نی اٹھ دیکھ لے کی رنگ چڑھیا اسماناں اُتے سلٹی، روپ روپ لینا بدلایا۔ تے نارد کہے دھرنیے میں تیرے نال اک ہور کرن آیا نیکی، نکیسے بالیے تیتوں دیاں

سمجھائیا۔ اوہ ایہہ پر بھو پُرانا جُگاں دا بڑا وڈا دھاری بھیکھی، بھیکھ جُگ جُگ لئے بدلائیا۔ ایہدی کھیل پچھلی ساری دیکھی، اگا پھیر بیٹھا چھپائیا۔ ایسے دے پیار وچ نانک نے دھر کے موڈھے تے کھیسے، دین دُنی وچ تھم دتا سُنائیا۔ اوہ مالک شاہ نریشی، نرائن نُوں الاہیا۔ اُس دے اگے ساریاں دی انتم ہونی پیشی، پیشین گویاں اپنے ہتھ پھڑائیا۔ تیرا مالک بن جانا پردیسی، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا سنگی اِکو اِک اکھوائیا۔ نارد کہے نی دھر نی تیتوں سارے کہندے ماتا، او امیے کی تیتوں دیاں جنائیا۔ اٹھ ویکھ لے اپنا پُرکھ بدھاتا، جو بدھنا دے لیکھے رہیا مٹائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تیرے اُتے ذاتا پاتا، دین مذہب دی کرے صفائیا۔ نی میتوں ایں دسدا اوہدا اِکو نام تے اِکو کلمہ اِکو ہونی گاتھا، اِکو سکھیا دے سمجھائیا۔ پھیر میں ویکھیا تے اوہ بھگتاں دا دیوے سا تھا، سگلا سنگی دُھر درگا ہیا۔ نارد کہے میتوں وی ٹیک لین دیو ماتھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ نالے مسخری کر کے کہے نی دھر نیے نی دھولے نی دھرت نی اُس نے تیرے اُتے کلمیے بدل دینا پاشا، پیشین گویاں پیغمبراں والیاں نال ملائیا۔ نی اوہ آگیا اُتوں آکاشا، آکاش بانی سُنن والیاں ساریاں نوں دے سمجھائیا۔ جیہڑیاں تُساں پائیاں راسا، ناچ گویاں نال نچائیا۔ وے راما جس تیتوں پھرایا وچ پر بھاسا، سیتا ست ست سنگ بنائیا۔ اوہدی ہن ویکھ لو ساریاں توں دکھری بھاشا، نوں سکھیا رہیا سمجھائیا۔ پھیر دھر نیے میں ہور تک لیا نارد کہندا اوہ ویکھ لے تیجے چوتھے سال نوں اُس چاڑھنی لاش اُتے لاشا، دُہائی دُہائی کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اِک سُنائیا۔ دھر نی کہے وے نارد ویرا، بھئی کجھ ہور دے سُنائیا۔ نارد کہے دھر نیے میتوں ایں جا پدا کسے دے سرتے شہنشاہی تاج دار ہنا نہیں چیرا، چری وچھنیے تیتوں دیاں سمجھائیا۔ جو آسار کھی پیغمبراں پیراں، دین دُنی توں باہر اکھ اٹھائیا۔ نی اُس پر بھو نے سب دیاں بدل دینیاں تقدیراں، تلمبر والیاں نوں دے کھپائیا۔ جس نوں اچ کوئی یاد نہیں کردا تے اٹھاں سالاں تک لہنیاں ایہدیاں تصویراں، نو کھنڈ پر تھی ہتھ متھے اُتے مار مار کے دے دُہائیا۔ جس دیاں دو جہان جاگیراں، اوہ مالک خلق خدائیا۔ جس دی آشار کھ کے گیا کسیرا، شرع توں باہر سُنائیا۔ پیغمبراں کہا بے نظیرا، نظراں توں اوہلے نُوں الاہیا۔ گوہند نے کہا اوہنے مان دینا چھیمبیاں تے جھیراں، جٹاں وچ جٹ ہو کے سو بھا پائیا۔ او بے جٹ نہ ہووے تے کس طرح کٹے

غریباں دیاں پیڑاں، مظلوماں ہووے کون سہایا۔ او بھگتو تہاڈیاں ضرور بٹھیگا بیڑاں، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے ناردا میرے ول کر لے اھ، اھئی لے بدلایا۔ ناردا کہے دھرنی اپنے اُتے دیکھ پر تھ، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جس سب دے بھانڈے کیتے سکھ، سچ دست نظر کوئے نہ آئی۔ جس نوں کہندے لکھنا لکھ، لکھ اگوچر اک اھوایا۔ جس دین دنی جگ جگ کیتی وکھ، وکھری ونڈ ونڈایا۔ نام کلمے اکھراں والے جس، دہ دشا کرے پڑھایا۔ اٹھ دوویں لئیے ہس، خوشیاں دے ڈھولے گایا۔ نو کھنڈ پر تھی آئے نس، بھجیے واہو داہیا۔ دھرنی کہے او ناردا میں کتھے جاواں تے میں اچ بھگتاں دے نال ایہدے پیار وچ گئی پھس، پلو مول نہ سکاں جھڈایا۔ میٹوں تے ڈر لگدا کتے میری اُلٹی کر نہ دیوے صف، صفا دین دنی اُلٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ناردا کہے دھرنی ایہہ میرا صاحب سچا سلطانا، بے پرواہ اھوایا۔ نی ایہہ بڑا مہربانا، مہر نظر نال ترایا۔ میں تیتوں اک گل دساں جیہڑی کہہ گیا سی راما، رام رام رام کہہ کے دتی دہایا۔ نالے اشارہ دتا کاہنا، گھنٹیا کی وڈیایا۔ نالے پیغمبراں دا دسیا پیغام، بن اکھراں اکھراں کھایا۔ نالے نانک دا دسیا ستناما، سچ سچ سمجھایا۔ پھیر ساریاں توں بعد دسیا اوہ پر بھو بے انت سب دا کنت جس دا جانے نہ کوئے نشانہ، نشانے سب دے دے بدلایا۔ اُن آوٹا اُس ویلے جس ویلے لیکھا جانے زمیں اسمانا، دھرنی دھرتی دھول دھول تیرے دھولے جھاٹے دی کھیل تیتوں دے وکھایا۔ اُس ویلے تیرے اُتے وسن والا انسان پر ماتا نال ہونا بیگانہ، پر بھو دا پیارا نظر کوئے نہ آئی۔ بے شک کوئی ہندو ہووے کوئی مسلمانا، عیسائی سکھ جگت ونڈ ونڈایا۔ سب دے ہتھیں لاڑی موت نے بنھنا گانا، صدی چوڑھویں محمد دی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ حکم ورتایا۔ چھٹی پوہ کہے پر بھو میں تے بڑا ٹھنڈا، سیٹل دھار نظری آئی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں میری پئی ونڈا، دُور دُراڈا ویکھاں اھ اٹھایا۔ پر میٹوں پتہ نہیں ایہہ اچ کدھروں آگیا ناردا پنڈا، اپنا پھیرا پائی۔ پر اک خوشی تیرے ہتھ وچ ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ ایہہ کوئی لوہار ترکھان دا گھڑیا ہویا نہیں کھنڈا، جو اگنی تت جلائی۔ تیرے شبد دی دھار نے سب دا توڑنا گھمنڈا، من تن دی کرے صفایا۔ نوری جوت دا

چاڑھنا چندا، دو جہاناں ڈمگائیا۔ جو محمد نے آشار کھی میرا لیکھ ہووے یک شنبہ، یکے بعد دیگرے اپنا حکم ورتائیا۔ مینٹوں ایوں جا پدا تیرا حکم نہیں ہونا
 لمبا، لمحہ لمحہ دئے گواہیا۔ نارد کہے دھرنیے نی ایس دا کھیل ہونا اچنبا، خیرانی وچ سارے رہے گر لائیا۔ دھرنی کہے وے نارد میرا سپنہ کمبا، کب کب
 کے دیاں دکھائیا۔ نارد کہے دھرنیے توں نہیں ویکھے بھگت سہیلے راجے بن گئے تے سرتے رکھ کے مور دے کھمبھا، کھنجا مور دا لیکھ نال ا شنبہ ڈرگا
 دئے ملائیا۔ جس نے سنبھ نسنجھ تے دینتاں دا لیکھ تے حال کیتا مندا، دھرنی کہے اُس ویلے میرے اُتے پئی دُہائیا۔ اِس سمیں واسطے دھرتی کہے گو بند
 نے پُری اند وچوں نکلن لگیاں سچے ہتھ دا لایا سی پنجا، پنجا لاکے مکھ نال چُم کے پُرکھ اکال دے اگے واسطے پائیا۔ نالے زور دی ہلون کے کندھا، کھرگ
 کچھ کے سچے ہتھ نال ہلایا۔ میرے دین دیا لاجے گو بند دھار ہوئے تے تیرا نور ہووے شبد سوریر ہووے چنگا، چنگی طرح درڑائیا۔ تے تیرا جے نشان
 ہووے تے نشان ہووے جوت دی دھار میرا ہووے رنگا، دوجا رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا پریم ہووے میرا اندا، سکھ بھگتاں اندر دکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیے تیرے اُتے بہہ گئے بھگت پیارے، نیناں والیے
 نینیں دھیان لے لگائیا۔ دھرنی کھندی نارد اہن میں اہنناں دے سہارے، بنا بھگتاں توں میرا متر نظر کوئے نہ آئیا۔ میری آشا کوک کوک پکارے،
 دو جہاناں رہی سنائیا۔ آجا آجا آجا کل کلکی اوتارے، کائنات دیا مالکا میرا ہو سہائیا۔ مینٹوں تیرے سارے دے کے گئے لارے، اوتار پیغمبر گرو خبراں
 وچ سنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ایہہ جگ کیہڑے وچارے، تیرے حکم وچ بھجن واہو داہپا۔ تے بن تیرے میری تیج نہ کوئے سوارے، سر ہتھ نہ
 کوئے کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو سنگر صاحب اک، اینکار تیری
 سرنائیا۔ جیہڑے تیرے بھگت میرے اُتے گئے ٹک، ٹکے مستک خوشیاں والے لگائیا۔ اہنناں دے اچ نوں لیکھ لکھ، پچھلے لیکھے دے مٹائیا۔ جے
 تیتھوں منگ نہیں سکے بھکھ، بن منگیاں جھولی دے بھرائیا۔ ایہہ ہندو نہیں ایہہ سکھ نہیں ایہہ عیسائی نہیں ایہہ مسلمان نہیں ایہہ گو بند دے پیارے
 اوہ سکھ، جنہاں دی سکھیا گو بند نے اپنے وچ کائیا۔ ایہہ کسے نوں نیتراں نال نہیں پیندے دس، دہ دشار رہی گر لائیا۔ اچ انہاں دا دے دے حص،

حصہ انہاں دے اندر دے اُکائیآ۔ پتہ نہیں تیرے پیار وچ رہنا کس کس، قسمت سب دی دے بدلایآ۔ ویکھیں تیرا نشانہ کدے نہ جاوے مس، اوہ
 مستریا اِنج انہاں نوں بنا دے استریاں اسم اعظم وچ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھائیآ۔
 آہ! دھرنی کہے میری چھاتی وچ وچا ست رنگا، اُف میری دُہائیآ۔ اوہ روندی آگئی گنگا، نیناں نیر وہائیآ۔ بھجا آگیا تارا چندا، صدی چو دھویں اپنا پندھ
 مُکائیآ۔ سب دے اندر خوشی نال غما، خوشی غمی اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ تے سب نوں اپنا اپنا طمع، لالچ رہے دکھائیآ۔ اُدھروں نارد کھندا پیاریو مترو ایختے تے
 مارگ چلنا نواں، تہاڈی کی چٹرائیآ۔ اوہ ویکھو سارے بھگت سہیلے ہو گئے جمع، جو اپنا لیکھا گئے مُکائیآ۔ ایہہ تے نویں جگن والی شمع، نور جوت کرے
 رُشائیآ۔ کسے نوں ہن بھروسہ نہیں اپنیاں دماں، سواساں کی وڈیائیآ۔ بھگت بن نہیں سکدا ہماں طمع، پنا سنگر کرپا توں بھگون دیوے نہ مان وڈیائیآ۔
 تہانوں پتہ نہیں اوہ جنھ روٹی کھادھی جوں، تے پانی نال اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ ہن بدل کے دین دُنی دا سماں، بھگتاں نوں مٹھے چاول رہیا کھوائیآ۔ چھتھی
 دیگاں نے اپنا گیت گواں، آواز سوا سوا کر کے دتی سٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب سچ دی دھار
 اک پرگٹائیآ۔ دیگاں کہن اسیں کوئی جگت والا نہیں بنایا پلاء، پلا لیاں دا لیکھا دتا مُکائیآ۔ اپنے تھلے کر کے سواہ، خاک جگت والی اڈائیآ۔ جن بھگتاں دیاں
 بنکے گواہ، شہادت شہیدی والی رکھائیآ۔ بھگتو تہانوں پتہ نہیں اوہ مترو تساں سانوں ہتھاں نال دتا تاء، ماچس زور زور نال گھسائیآ۔ پر پھر وی اسیں
 ٹھنڈیاں کہ پُرکھ اکال نے ساڈی پکڑی بانہہ، ہو یا آپ سہائیآ۔ جب تک تسیں رہو گے جگ چوکڑی ساڈا وی تہاڈے نال رہے گا ناں، اوہ پر بھ نے دتی
 وڈیائیآ۔ بھوویں سانوں جہیاں نہیں کسے ماں، نہ کوئی بنی جنیندی مائیآ۔ پر اسیں اُس دھرتی اُتے گنیاں آ، جتھے بالیک لیکھا گیا لکھائیآ۔ جے تساں ہن
 خوشیاں نال لیا کھا، کھا کے بیٹھے سوہنے سو بھاپائیآ۔ تے سانوں یاد آوندی محمد والی نیاز اک پا، چاول دا دانہ اک اک سمجھائیآ۔ جس کارن گو بند نے
 امرت رس دتا پیا، چولیاں ہتھاں نال ورتائیآ۔ اِنج اُس دا لہنا دینا پورا کیتا اُس خُدا، جو رہبر نور الاہیا۔ جس دی خوشی وچ گیا واہ واہ، واگر تیری
 بے پرواہیا۔ ایہو رام گیا سی سمجھا، ہنونت نوں اندر وڑ کے آپ اٹھائیآ۔ بدر دے الو نے ساگ نوں بھوگ لگا، کرشن نے کلجک دا سماں دتا در سائیآ۔

جدوں آیا کاہنا دا کاہن دھرنی اُتے نواں رنگ دے رنگا، رنگت اِکو اک سمجھائیا۔ جن بھگتو فکر نہ کریو دیگاں کہن جو تہاڈے گھر گھر دے وچوں چوئل لئے منگا، تہاڈا اک اک دا دانہ دو جہاناں دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پیسا ٹکا کسے دا بنیا نہیں کوئی سہا، سہائی نظر کوئے نہ آئی۔ اِنج تے تہاڈا پتہ نہیں کس طرح لگ گیا داء، پیچا سَنگُ لیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ آپ سمجھائیا۔ چاول کہے جن بھگتو میں اک اک دانہ رجھدا، تئیں اگنی خوشیاں نال ڈاہیا۔ میں پھیر پیارا بنیا تہاڈے لہو مجھ دا، خوشیاں وچ سائیا۔ تئیں میرا وہن نہیں ویکھیا، ہنچھ دا، کی نیناں نیر وہائیا۔ پر مینوں آس میں بھگتاں دے نال پر بھو ملن نوں گجھدا، ریتی بھگتاں دتی سمجھائیا۔ جنہاں دا پیار پر م پُرکھ نال بھجدا، مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ نارد کہے او چاولو نہ کرو اپنی وڈیائی، ایویں نہ صفت صلاحیا۔ نمانے ہو کے دیو ڈھائی، کوک کوک سنائیا۔ گل پٹو لیو پائی، ہتھ بنھ کے سیس جھکائیا۔ چھٹی دیگاں دا اک اک دانہ کہے سانوں کھا کے بن جاو بھائی بھائی، بھین بھنیا اِکو روپ نظری آئی۔ ویکھو گرسکھ گرسکھ دا بنیو نہ کدے قصائی، ایہہ گوہند دی ریتی پُرانی چلی آئی۔ تہاڈا اِکو گرہ اِکو دارا اِکو تھائیں، تھان تھنتر اِکو اک سمجھائیا۔ سَنگُ پیار وچ کتے مستک لاناہ لُو کوڑ دی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ تہاڈا میلا میلیا چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اِک گوسانیا۔ چھبے پوہ کہے دھرنی میری وی آ لین دے واری، میں وی پُرانا بیٹھا آس رکھائیا۔ نارد کہے اِک ساڈی وی پچھلی یاری، یاراں نوں یار مل کے خوشی بنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈا وی پچھلا اُدھاری، لیکھا ویکھئے چائیں چانیا۔ سَنگُ شبد کہے ایہہ کھیل اپر اپاری، جگت سمجھ کچھ نہ پائیا۔ نرگن جوت کہے نُو نُو اُجیاری، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ میں لہنا دینا پورا کرنا جو دھرتی رہی پکاری، پنے پنے سیس نوائیا۔ چاروں گنٹ ویکھاں کراں خبرداری، بے خبراں خبر سنائیا۔ سب توں اتم سریشٹ وچار جو سب توں وسے باہری، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ اوہ بھگت سہیلا اِک اکیلا جگ جگ آئے وارو واری، وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ جو ساچی دے بہاری، رُترئی اپنے نال مہکائیا۔ جگت مہکائے بھلو اڑی، پتہ ٹھنی دھر دے حکم وچ اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری سرنائیا۔ تُوں میرے اُتے ہوئیوں دِیال، دینن دتی وڈیائیا۔ سچ بنا کے سچی دھر مسال، بھگت دوارا دتا سہائیا۔ جتھے اکتھے ہوئے بردھ بال، نوجوان مل کے وجے ودھائیا۔ ایجھے لیکھا نہیں شاہ کنگال، وڈا چھوٹا نہ کوئے دکھائیا۔ تیری سچ پریتی تے پریتی آتما پرماتما ایہہ تیری بے پرواہیا۔ میری اک میننتی تے اک سوال، اک آرزو عرض تیرے چرن کول رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ روپ درسائیا۔ دھرنی کہے جے میرے دوارے لایا بھاگ، دتی مان وڈیائیا۔ میری آشنا دے اندر اک چراغ، نوری جوت جوت ڈگمگائیا۔ جس دے نال مینٹوں اُچھیا ویراگ، میرا انتر رہیا گر لائیا۔ جے میرا دھونا داغ، دُرمت میل کرنی صفائیا۔ بھگتاں دا بھگت بناؤنا سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ کلج کوڑی کریا دا مینٹا راج، ست دھرم سچ نال وڈیائیا۔ کجھ لیکھا کھ دے آج، اگلا تھم تھم نال سنائیا۔ ساری سرشتی جاوے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب تیرے چرن کول سیس نوائیا۔

دھرتی کہے میرے نرنکارا، نرویر تیری سرنائیا۔ میں کوگ کراں پکارا، در تیرے واسطہ پائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جے بھگتاں دتا سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اگلا کھیل کرنا اپارا، اپر پر سوامی ہونا سہائیا۔ سہاؤنا جمنا دا کنارا، پورب لیکھا کاہن والا مکائیا۔ بناؤنا دتی دربارا، دل دیاں پیاریاں لینا بلائیا۔ اوہ تئال سالان وچ پرسدھ کر دینا سنسارا، چارے کنتال وجے ودھائیا۔ اوہدا اکھر چھاپ نہ سکن علماں والی اخبارا، اوہ دھر دے شبد نال کرنی جنائیا۔ ویکھیں کتے ہو نہ جائیں بے اعتبارا، اعتبار اپنا لینا جمائیا۔ دھرنی کہے میری پُنہ پُنہ نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجھایاں وچ سیس جُھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی سمگری سچ ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گروا و میں تہاڈا کراں دھن واد، در آیا خوشی بنائیا۔ مینٹوں کھیل تہاڈا پُرانا یاد، یادداشت نہ کدے بھلائییا۔ جس کارن سارے رہے ارادھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سو سوامی مینٹوں گیا لادھ، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس میرے اُتے سب دا سانجھا بھگت دوارا کیتا آباد، سوہنی دتی وڈیائیا۔ ایہہ لیکھا بودھ اگادھ، ودی سدی توں پرے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک دکھائیا۔ سچ گرہ تک لو حقیقی، حکمت نال سمجھائیا۔ جتھے مٹدی دین

دُنی دی تاریکی، اندھ اگیان رہے نہ رایا۔ شرع دی رہے نہ کوئے شریکی، شرکت اندروں باہر کڈھائیا۔ جس دے وِچ حق توفیقی، تحفہ نام دیوے تھاوں تھانیا۔ جس دی دھار ترے گن آیتی، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ ایختے جھگڑا نہیں مندر مسیتی، ساچا گھر اک سہائیا۔ جتھے ہندے پتت پُنتی، پتت پاؤن اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ کوئی پچھلی کہانی نہیں پتی، نواں مارگ دتا چلایا۔ جن بھگتو اک پر بھو دے نال ہووے پریتی، پریتم اکو اک دکھایا۔ جس دی نسیں بھلواری باغیچی، بوٹے جگت جہان سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ جن بھگتو اُس پر بھو دے پیار دا بن جاؤ بوٹا، بوٹے نام والے لگایا۔ اُس دا اگلا آگے لے کے ویکھیو ہوٹا، بنا ہلاریوں دے جھلایا۔ تہاڈا جس کراں گا چارے کوٹاں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ایہہ کوئی بھجن والا نہیں ٹھوٹھا، ایہہ مالک نور الایہا۔ ایہہ رُسن والا نہیں روٹھا، سگوں رُسیاں لئے ملائیا۔ تہاڈا پیار محبت والا ستگر چرن دا جوتا، جوتاں جگدیاں گھر گھر دے دکھایا۔ تہاڈا آواکدے نہ جائے اونتا، سونترے جگت وِچ بنایا۔ ایختے کوئی نہیں رہے گا اچھوتا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسایا۔ او تہاڈا لیکھے لایا سریر پنچ بھوتا، پنجاں دا لیکھا گن گن دتا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ دھرنی کہے اوہ پر بھو سہا دے گھر، گرہ مندر دے وڈیایا۔ دے دے اپنا ور، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جے آگتے تیرے در، درویشاں اپنے گلے لگایا۔ تیرے پیار وِچ جان مر، مر کے پھر جس دی لوڑ رہے نہ رایا۔ نہا دے اُس سر، دُرمت میل دے دھوایا۔ انہاں اُتے کرپا اوہ کر، جس دی دھرو پرہلا د آسا گئے رکھایا۔ رَویداس نے سٹ کے جورو زر، تیرے چرن سرن لئی تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ اپنا در دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے نی دھرتیے توں کی دسیں اشارے، اپنی دلیل جنایا۔ ایہہ بھگت پر بھو دے پیارے، جگ جگ سنگ رکھایا۔ کوٹن وار لوک مات وِچ تارے، جگ چوکڑی گنت نہ کوئے گنایا۔ ایہہ کھیل کرے اپر اپارے، اپر پھر ہو کے ویکھ دکھایا۔ جنہاں اک واری میرے نام دے لائے نعرے، ست سچ وِچ سمایا۔ اِنج فیصلہ دتا بھگت رہن نہ مول کوارے، ناتا اپنے نال جڑایا۔ جو سریر چھڈ کے آگیا دوبارے، دوہرا ویس وٹایا۔ لے کے جاوانگا سچکھنڈ دوارے، چوبدار ہو کے سیو کمایا۔ ایہہ پچھلے پچھلے اُدھارے، قرضے سب دے

دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے لیکھے اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو کتے آوندی نہیں جاندی
 تھکاوٹ، سچ نال میتوں دیو جنائیا۔ میں تہاڈی بناواں بناوٹ، سوہنا ڈھنگ سمجھائیا۔ میری تے پرائیاں جگاں دی کہات، کہہ کہہ سنائیا۔ اک گل یاد
 رکھو پر بھو دے پیار وچ اچ جن بھگتو اپنے اندروں کڈھ کے جانا عداوت، دویت رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کلج دی کوڑی قیامت، کلج دی جھولی دینی
 ٹکائیا۔ باقی تے ساری دُنیا تے آونی شامت، شمع نور جوت نہ کوئے رُشائیا۔ کیوں محمد کہے میرے اماما میری چھیتی لیا قیامت، صدی چو دھویں بھجے واہو
 داہیا۔ تے بھگتو تہانوں نویں ملی نیامت، نام انرس دتا چکھائیا۔ تہانوں پتہ نہیں نو سو پُرانوے چو کڑی جگ توں تہاڈی سانہ کے رکھی امانت، سچ سچ
 تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے بھگتو سونا چنگا کہ جاگنا، چھیتی
 دیو بتلایا۔ پر بھو دے پیار وچ رہنا چنگا کہ چھڈ کے بھاگنا، خوشیاں نال درڑائیا۔ نال رہنا کہ الاگنا، ایویں ای دیو درسایا۔ کیوں پریمیو تہاڈی نویں ساجی
 ساجنا، نواں راگ الائیا۔ تہانوں پتہ نہیں کتھوں مار مار کے آوازنا، تے اکٹھے کیتے تھاوں تھانیا۔ ایہہ کوئی بھگت دوارا حصے نہیں آیا ماجھنا، ماجھے والیاں
 نہ کوئے وڈیایا۔ اس دی تے نانک نے وجائی ربانہ، ستار ستار وچوں ہلایا۔ گوہند نے اڈایا بازنا، خوشیاں رنگ چڑھایا۔ شبد سنگر دانانا، جیہڑا تہانوں
 کرے شنوایا۔ تہاڈا بھگتی دا اک ساجنا، بھگون دے وڈیایا۔ تہاڈا میلانا مادھو مادھنا، جو مدھر دُھن دے راگ رہیا سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک دکھایا۔ نارد کہے ایویں نہ ملائیو ہاں وچ ہاں، مترو میں سچ وچ دیاں سنایا۔ اچ وقت بھاویں ہنس بن
 جاو بھاویں بن جاو کاں، دوویں راہ سمجھایا۔ تھلیوں کوک کے کہے دھرنی ماں، بچھو میری دُہائیا۔ ایہہ سنگر نے پکڑی تہاڈی بانہہ، نال میتوں وی باہر
 لئے کڈھایا۔ اوہ تئیں نہ سور کھانا تے نہ گاں، دوہاں دا لیکھا دتا مُکائیا۔ تئیں نہ زمیں رہنا نہ سماں، سچھنڈ بیٹھنا چائیں چانیا۔ تہاڈی اچ دی پہلی تے
 اچ دی آخری لاں، لاواں چار جگ دیاں چارے کئناں دین گواہیا۔ تہاڈے سرتے سدا رکھے ٹھنڈی چھاں، مہربان ہو کے اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈے
 سریر دا ساڈھے تن ہتھ دا سہا کے گراں، گھر گھر درشن دیوے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک

اک گوسانیا۔ دھرنی کہے میں وی اچ پکار دی، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ بھگتو یاری لبھنی نہیں ایس یار دی، یارانے کوٹن کوٹ گئے تڑائیا۔ اوہ تہاڈی
 ملنی اتنم وار دی، جیہڑی انتشکرن دی کرے صفائیا۔ ایہدی کوئی دھارا نہیں نر نار دی، نر نرائن نور الاہیا۔ ایہہ کھیل اک کرتار دی، جو قدرت دا قادر
 ہو کے رہیا دکھائیا۔ ایہہ آشا پیغمبر گر اوتار دی، لیکھے سب دے جھولی پائیا۔ ایہدی مہر دی نگاہ پنا بھگتی توں تار دی، جس نوں چاہے پھر بانہو پار کرائیا۔
 ایہدی کوئی بیڑی نہیں ارار دی، بیڑی شہہ دریا نہ کوئے ڈبائیا۔ ایہہ کھیل ایس سچی سرکار دی، جو سرکارے اعلیٰ آد جگاد اک اک اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اچ دی گھڑی بڑی سلکھنی، سوہنے سمیں نال
 وڈیائیا۔ میں چاہندی کسے دے پیار والی گودی رہے نہ سکھنی، خالی سب دی دئے بھرائیا۔ پر ایہہ دُنیا وچوں سانہہ کے رکھنی، اپنے کایا مندر اندر لکھایا۔
 کدی سماں سی کاہن نے سکھیاں توں کھادھی مکھنی، ہن تہاڈے پریم رس نال اپنا جھٹ لنگھایا۔ تہانوں اگلی اکو خبر دسئی، دہ دشا توں باہر سمجھایا۔ بھگتو
 ہن بھگتاں دی بستی بسنی، باقی ہووے سرب صفائیا۔ تساں دیکھنا تہاڈے پچھے دُنیا نسئی، آکھنا سانوں دُھر دا ماہی دیو ملایا۔ اسیں سُنئیے اُس دے بچنی،
 جو لنمے بچن سناپیا۔ جس دی پیار دی دھار ساڈے لوں لوں وچ رچنی، ساڈھے تن کروڑ خوشی بنایا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا گڑھ کچنی، سوہنا رنگ رنگایا۔
 ایس پر بھو دے ویراگ وچ ساری سرشٹی دی آشا مچنی، چھتیاں جگاں دی دھار دا لیکھا چھتئی ماچساں دین سمجھایا۔ ایہہ کوئی جگت ونجاریاں دی نہیں
 ہٹنی، سودا کوڑ والا رکھایا۔ اس پر بھو نے پہلوں کوڑ گڑیا دی جڑ پٹنی، پٹنے والے دا لیکھا اپنے نال رکھایا۔ تسیں دیکھیو جس ویلے صدی چو دھویس پٹنی،
 دین دُنیا دا نقشہ دیوے بدلایا۔ پنا پیار توں وست کسے نہیں کھٹنی، کھٹکے وچ دے لوکایا۔ وقت آویگا توں میرا میں تیرا سب نے تک رٹنی، رٹا کنا جگت
 خلق خدایا۔ اکو جوت جگے لٹ لٹنی، نور نورانہ ڈمگایا۔ جس نے پچھلی ڈوری کٹنی، آگے اکو گنڈھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دا لیکھا دئے مکایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میتوں کھندے دھول، دھرم نال سناپیا۔ میتوں اُس ویلے خوشی ہوئی جس ویلے گوہند
 نے چھکائی پاہل، امرت رس بنایا۔ اُس ویلے شرع دی شریعت نے کیتا مخول، ہاسیاں دتیاں اڈایا۔ پر اُس نے کیتا اک قول، اقرار گیا درساپیا۔ جسوں

سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، وِدیادان نہ کوئے سمجھائیا۔ دھرنی کہے جے کوئی میرا سپنہ ویکھے پھول، میری چھاتی دئے دُہائیا۔ مینٹوں یاد گوہند دے بول، میرے اندروں آواز آئے چائیں چائیا۔ مینٹوں دسن لگی نوں پیندا ہول، ہائے میری دُہائیا۔ اوہ وقت اودوں آؤنا جس ویلے میرا دُھنیا لنگھیا تے میرے سکھ جانگے ڈول، مرید مرشد نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر دھرواں بٹھانگا نانک دی دھار دیگاں چاڑھ کے چھتیویں جگ دے کھوا کے چول، ساتک ست ست ورتائیا۔ باقی سب کچھ میرے کول، جدوں چاہواں دیاں ورتائیا۔ تھہاڈا پریم پیار وچ دیواں گھول، گھولی اپنا آپ گھمائیا۔ بنا ترازو توں دیواں تول، تولنہارا اک اکھوائیا۔ ایٹھے اوتھے رکھاں اڈول، دو جہاناں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو کی تئیں ہن تھکے، پریم نال سٹائیا۔ اوہ ویکھو کی آواز آؤندی مدینے کئے، کعبے کی سٹائیا۔ دروہی سب نوں پینے دھکے، ہائے ہائے کر گرائیا۔ ایہہ حکم ملنا دیگرے بعد یکے، یک حکم اک سٹائیا۔ ہلونا ملنا بورے کئے، ثابت رہن کوئے نہ پائیا۔ کسے دے کم نہیں آؤنے کئے، دین دنی ٹکیاں ہٹ وکائیا۔ سب دے کوڑ گڑیار دے لیکھے جانے کئے، کٹاکش لگے تھاوں تھانیا۔ اُپے مندر جانے ڈھٹھے، محل ویکھن وچ خوشی نہ کوئے بنائیا۔ اوہ رہنے جیہڑے پر بھو دے پٹھے، بھگت جن بیٹھے سو بھاپائیا۔ سچ پیار دے بننا پچے، بچپن سنگر چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کجک بڑا زبر، زبردستی سب دے نال کرائیا۔ کسے دارہن نہیں دینا صبر، صبوری اندر نہ کوئے رکھائیا۔ میں نگاہ مادی تے میرے اُتے ایس گال دتے تبراں دے تبرا، کنبے دیناں مذہباں والے اپنے وچ رٹھائیا۔ ایہہ بڑا سورپیر بہادر زبر، جھے سب نوں رہیا دکھائیا۔ پر اک آواز آؤندی وچوں محمد دی قبر، اُچی کوک کوک سٹائیا۔ الہی نور آگیا امام اِمام اتوں امبر، زمیں اسماناں کھیل کھلائیا۔ جس نے نواں رچنا سویمبر، سوہنی بنت بنائیا۔ جس نے لیکھا ویکھنا تارا سورپہ چندر، اپنا چند چکائیا۔ جگت دھار ویکھنی دُونگھی کندر، کونا کونا پھول بھلائیا۔ جھگڑا میٹنا مسیتاں مندر، مند بھاگ تکے خلق خدائیا۔ پھیر وڑنا بھگتاں دے اندر، اپنا ڈیرہ لائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھندن، ساچی کرے پڑھائیا۔ دیناں مذہباں دے توڑ کے بندھن، بندگی اگلی دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو پر بھو دے پیار دی چاڑھے

رنگن، رنگت اپنی دے دکھایا۔ کیوں سنگر شبد کدے جاندا نہ کسے توں منگن، انگیکار آپ اکھوایا۔ جدوں چکے تے چکے اپنے کندھن، دو جہاناں پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اپنے آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں بڑے دیکھے جگ، اپنا پندھ مکایا۔ سب دے سمیں گئے پگ، بھجے واہو داہیا۔ جے کوئی ہور پچھے مجھ، میں دیاں سمجھایا۔ میں کی آکھاں میرا پر بھوکدے کچھ تے کدے کچھ، پتہ نہیں کی ایہدی بے پرواہیا۔ میںوں کچھ نہیں آؤندا سبھ، کتنے روپ جگ چوکڑیاں اپنے لئے وٹایا۔ ایہدا بھو نہیں کھلدا گجھ، گجھی رمز اپنی آپے رہیا لگایا۔ کدے پیار کرے تے کدے دُنیا وچ دُج، دویت دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جھٹ ناردار کے ہجھ، دھرتی نوں رہیا ہلایا۔ نالے پیار کد، پٹے چائیں چانیا۔ نی تیتوں بسدھا اہے نہیں آئی سدھ، سدی ودی دا لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اوہ دیکھ کی کہہ کے گیا بدھ، تیسواں اوتار بن اکھراں اکھر سمجھایا۔ جس ویلے ست دی دھار دا دیک گیا بھجھ، پر بھو پھیر اپنی کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسماں آپ سہایا۔ چھبھی پوہ کہے میری بھنڑی رین سہادی، سوہنی ملی وڈیایا۔ اوہ بھجی نٹھی آگئی راوی، اپنا پندھ مکایا۔ بیلیاں کاپیناں وچ بن گئی باوی، بوزار روپ درسایا۔ نالے بھرے ہادی، ہوکیاں نال ڈھولے گایا۔ میرے پر بھو میرے گھر دی آویں، اپنی دیا کمایا۔ اپنے سچے چرن نال میرا تن جھہاویں، سوہنی دیویں وڈیایا۔ میں چاواں نال اڈاں تے تیرا راہ نکاں تے توں میرے دل نکاویں، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ ویکھیں کتے میںوں کرنہ دیویں نتھاپیں، گر ارجن میری دے گواہیا۔ میری تکر تول دیویں سانویں، ساول سندر تیرے ہتھ وڈیایا۔ میری سار پاویں، پنجاب وچ میرے آؤن دا لیکھا دین مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میرا دھولا ہو گیا جھٹا، جگ چوکڑی میرے اُتے پتے میںوں سمجھ کچھ نہ آیا۔ پتہ نہیں ہن میںوں کدھروں آ گیا گھٹا، میری تیرا نام دُہایا۔ میرا چیتھڑ ویکھ لے پاٹا، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ میرے ہتھوں چھٹ گیا گوہند والا باٹا، امرت رس نہ کوئے چھکایا۔ میرا مہبت والا رہیا نہ باٹا، کوڑ وچ کرے لوکایا۔ میری پوتر رہی نہ کھٹا، سادھاں سنتاں دے نیتز نین شرم حیا گویا۔ اوہ کسے نوں یاد نہیں دیوی والی لاٹا، دُرگا شنبھج ویکھے نین اٹھایا۔ پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ ساتا،

ست زیں اسمان دین گواہیا۔ اوتار اک دُجے نال کرن باتاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ نالے کہن رام کرشن جی ساڈا جگت نالوں تٹ گیا ناتا، ناتواں ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ نالے ساڈا پچھلا حساب مکیا کھاتہ، لہنا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں پہلوں دین دُنی اکھو اوندے رہے چاچا، ہن پتا پُرکھ اکال اپنا لھم ورتائیا۔ جیہڑا لوں لوں اندر راجا، رچنا اپنی دے سمجھائیا۔ جس بھاگ لگایا کایا ماٹی کاچا، پنجاں تتاں سو بھاپائیا۔ اُس دا لھم چار جگ دے شاستراں وچا، وچک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دوارا سہنجنا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ کرپا کیتی آد زرنجا، مہربان ہو یا سہائیا۔ میں چا ہندی جن بھگتو تہاڈا متر ہووے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ تہاڈے اندر نیتز نام پا کے انجنا، نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس نے تہاڈا پرڈا کجنا، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ جس دا ڈنکا دو جہاناں وجنا، چار کُنٹ شنوائیا۔ اوہ تہاڈے پریم پیار دا پیارا ہو کے تہاڈے وچ سچنا، سچنو سچن بن کے دینا دکھائیا۔ ویکھو جگت وبار وچ کدے نہ چھڈ کے بھجنا، بھجیاں ہتھ سچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا پیار مُجبت دا سوہنا سماں سہایا، ملی مان وڈیائیا۔ میں پر بھ دا درشن پایا، نیتز نین بگھسائیا۔ بھگتو تہانوں دیاں سنایا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تساں اپنا اپنا قدم جو میرے واسطے اٹھایا، بھج کے آئے واہو داہیا۔ میں تہاڈا شکر منایا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھو میری خوشیاں والی کر دے رات، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ انہاں بچیاں نوں دے دے دات، پریتم ہو کے پیار دی وست جھولی دے بھرائیا۔ تیرے نالوں تُو نہ نات، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ تُوں آد جگادی پتاماں، مات پت اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانت، جگ چو کڑی ریتی چلی آئیا۔ در آیاں دے ہر دے دے دے سانت، اگنی تت بُجھائیا۔ انہاں درشن دیا کر اکانت، راتی ستیاں دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک دکھائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرے ہتھ جوڑے، میں سچ سچ سنائیا۔ اچ چڑھ کے جانیو سنگر شبد دے گھوڑے، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچھنڈ نوں جانیو دوڑے، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ چڑھنا اُس پر بھو دے پوڑے، جتھے پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ بے شک اوتھے

مارگ بڑے سوڑے، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ تہانوں نہیں پتہ سسے اُتے لا کے ہوڑے، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ ہنگ برہم آپے بہڑے، پاربرہم ہو کے
 ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے پھل مٹھے کرے کوڑے، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ بے شک تہاں اپنے سرتے چکے توڑے، گھڑیاں سیس اٹھائیا۔ ایہہ لیکھا
 براہمن گوڑے، جو وید ویاسا گیا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ مٹکائیا۔ چھٹی پوہ کہے اچ کوئی میتوں
 پُچھے، میں کی دیاں سنائیا۔ میں ایہو دساں ایہہ بھگت پر بھو دے سچے، جو سچ وچ سمائیا۔ بے شک دُنیا انہاں نالوں رُسے، رُسے نہ دُھر دا ماہیا۔ جے
 بھگتو تہاں ہو جاؤ غصے، پھیر وی گلوکڑی پا کے لواں منائیا۔ تہاڈے پیار دے خزانے کدے نہ جاوَن کھسے، خالی جھولی نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ چھٹی پوہ کہے پر بھو اپنا بن جا سنگی، سنگی بھگت لے بنائیا۔ انہاں دی ہُن کٹ
 دے تنگی، کیوں بھگھے رہیا مرائیا۔ تیرے کول بہتھیرے ڈھنگی، لہنے دینے سب دے جھولی پائیا۔ کی ہو گیا جے سر پر وچ پر کرتیاں پنچھی، پنجاں دیا مالکا
 پنجاں لیکھا اندر دے بنائیا۔ تُوں سوریر بہادر جنگی، چھتر دھاری اک اکھوائیا۔ بھگتاں دی پٹھ ہون نہ دیویں ننگی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جے انہاں توں
 وست نہیں گئی منگی، امنگی دولت جھولی دے پائیا۔ پتہ نہیں تیری کنی آو لبی، کتنے جگ تیری سیو کمائیا۔ جھٹ نارد ٹنڈ کڈھے گنجی، سر اُتے ہتھ
 گھسائیا۔ نالے کہے پر بھو میریاں تیرے اگے منتاں کردے دیاں گھس گئیاں دندی، جگ جگ تیرے اگے واسطہ پائیا۔ جے تُوں سر شئی کیتی اندھی،
 اگیان اندھیرے وچ رکھائیا۔ بھگتاں دے اندروں ضرور واسنا کڈھ دے گندی، پتت پُنیت آپ کرائیا۔ کسے دی رہن نہ دے پابندی، شرع دے تند
 دینے کٹائیا۔ اپنے کر لے کار انگی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ چھٹی پوہ کہے
 جن بھگتو میرا تہانوں پیار وچ نمسکار، نمستے وچ سیس جھکائیا۔ آو اچ سارے اک تے اک دا کرئے دیدار، دیدا دانستہ نظری آئیا۔ جس دی بھلوڑی
 گلشن بنی گلزار، سوہنی مہک وچ مہکائیا۔ او جس دا اوتار پیغمبراں گروآں کیتا انتظار، لیکھے لیکھنی نال لکھائیا۔ اوہ اچ بنا کے تہاڈا پر یوار، وچ بیٹھا دُھر
 دا ماہیا۔ جس دی یاد وچ سارے کرن پکار، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ وچ وچوں پر گٹائیا۔

چھبھی پوہ کہے جن بھگتو سارے کھولو اکھّاں، اکھیاں والیو دھیان لگایا۔ بے شک سرشٹی اسنکھ اسنکھ تے کروڑاں لکھّاں، گنتی گنت نہ کوئے گنّایا۔ پر
 میٹوں ایوں جاپدا تھوڑیاں اُتے صاحب دیاں رکھاں، جنہاں انتر اپنا پردہ لاپیا۔ لہنا دینا دے دے ہتھو ہتھا، جگت اُدھار نہ کوئے بنا یا۔ میں وعدے
 نال کہواں چھبھی پوہ کہے جس اک وار ٹیک لیا متھا، متھرا دے کاہن کول بچھنڈ دے پہنچایا۔ ایہہ حکم بیتھار تھ بیتھا، جدپ یدی دیاں درڑایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھبھی پوہ کہے ایہہ میرا دُھر امام، عملّاں توں رہت نور الاہیا۔ جس
 نے اک ویراں کر لیا سلام، سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ اوہدا جھگڑا میٹیا تمام، طمع لالچ نہ کوئے دکھایا۔ شرع دارہن نہ دیوے غلام، زنجیراں دے
 کٹایا۔ سچ مُجّت دا دیوے انعام، درگاہ ساچی وچ لکّایا۔ جتھے نہ کدی صُبح تے نہ کوئی شام، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک دکھایا۔ چھبھی پوہ کہے میں خوشیاں وچ سب دا ہوواں بنگلیر، دستگیر دتی وڈیایا۔ ایس در اُتے نہ کوئی
 غریب تے نہ امیر، سارے اکو رنگ دیکھ دکھایا۔ جنہاں اندر میرے صاحب دی تصویر، تنہاں تصوّر کراں تے نو نو لاگا پانیا۔ ایہو کہہ کے گیا سی کبیر،
 جدوں آیاتے آیکا سبناں دا سانجھا پیر، پیراں دا پیر نور الاہیا۔ جس نے ساریاں دی بدل دینی ضمیر، زمیں اسمان دا پندھ چکّایا۔ اوہدے کول شبد دی
 شمشیر، کھنڈا کھڑگ نام والا اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی دی بدل دیوے تقدیر، تکبر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جے کوئی اوہنوں پاتشاہ کہے جے کوئی اوہنوں کہے فقیر، اوہ
 فقیراں دا فقیر شہنشاہاں دا شہنشاہ نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو
 سچ دا کھیل کھلاؤنا، سچ خوشی بنا یا۔ مارگ ست چلاؤنا، چار گنٹ وڈیایا۔ سچ رنگ رنگاؤنا، اتر کدے نہ جایا۔ سچ شبد درڑاؤنا، سچ وچ سمجھایا۔ کلج چار
 دن دا پراہنہا، انت رہن نہ پانیا۔ ٹساں ہُن خوشیاں دے نال سونا، اپنی خوشی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا گرہ اک وساؤنا، جس گھر سد ملدی رہے مان وڈیایا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹووال ضلع امرتسر رات سمیں *

ستائی پوہ کہے سُن دُوئے ساتے، سَت ستوادی دھیان لگائی۔ سرگن نرگن نال جڑ گئے ناتے، رشتہ سمجھ کوئے نہ پائی۔ کیتے کھیل پُرکھ بدھاتے، بدھ اپنے ہتھ وکھائی۔ کلج ویکھ اندھیری راتے، چاروں گُنٹ دھیان لگائی۔ دین دُنیا دے تک کھاتے، پھول بھلائے تھاؤں تھانیا۔ سچ دست دے کتے نہ داتے، سَت سچ نہ کوئے سمایا۔ جھگڑا تکی ذات پاتے، دین مذہب کرے لڑائی۔ پر بھ دی باطن سُنے کوئے نہ باتے، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائی۔ سچ دے وڑے کوئی نہ احاطے، دوارا سچ نہ کوئے سہائی۔ دروہی پھر گئی لوک ماتے، ماتر بھومی رہی گر لائی۔ میرے اُتے انتر سب دی ہونی وفاتے، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائی۔ پوہ کہے میرا دوس دو ست، انک انک نال ملائی۔ میرا لہنا دینا بنا ہڈ ماس ناڑی رت، تتوت نہ کوئے جنائی۔ میں کی کھیل دستاں پر میثور پت، پاربرہم کی تھم ورتائی۔ جیہڑا نرگن دھار آیا وت، وطن دا مالک دُھر درگاہیا۔ جس دین دُنی داتکنا سَت، سَت ستوادی دھیان لگائی۔ سادھاں سنتاں ویکھنایت، دھیرج دھرم کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ پوہ کہے میرا دو ست دا جوڑا، سوہنی بنت بنایا۔ سسے اُتے ویکھیا ہوڑا، ہنگ برہم نال وڈیائی۔ شبدی دھار منکیا گھوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ میں نرگن ہو کے ہتھ جوڑا، سیس جگدیش جھکائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری اتنم لوڑا، لڑیندے ساجن دینی مان وڈیائی۔ میں بھگتاں کہاں بھگتو جو منگیا سو تھوڑا، منگن دی جاچ سکھنی چائیں چانیا۔ جس وچ کوئی اٹکا نہ سکے روڑا، لیکھا جگت نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائی۔ پوہ کہے جن بھگتو دو ست لیکھا نال جگت، جگ جیون داتا دے وڈیائی۔ جو لیکھا جانے بوند رکت، تتوت اپنا بھيو چکائی۔ جس دی آد جگادی اکو شکت، شخصیت وند نہ کوئے وندائی۔ پوہ کہے اوہ دیونہارا اکو دست، وستو اپنی آپ ورتائی۔ جس دے نال کرے کوئی نہ حسد، دُتیا بھاؤ نہ کوئے درڑائی۔ جو سدا تھاری دیوے مست، مستی وچ رکھائی۔ نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ پچھوں پُرکھ اکال دا آیا وقت، پروردگار ہوئے سہائی۔ جس بن منگیاں توں غریب نمائیو تھانوں بنا دتا بھگت، بھگت

توں پرے درجہ نظر کوئے نہ آئی۔ تہاڑی خاطر آیا پرت، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ پھیر گوہند دی دیکھو شرط، جو شرع توں باہر سمجھائی۔ جس بھاگ لگایا اُتے دھرت، دھول خوشیاں ڈھولے گائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پوہ کہے میرا دوست دا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائی۔ چار جگ اگتا کھیلا، اوتار پیغمبر گر گر اپنا روپ در سائی۔ سنگ بنا کے گر وگر چیلا، مُرید مُرشداں نال رلائی۔ آپ وس کے دھام نویلا، دیکھنہارا چائیں چانیا۔ اچرج کھیل جگ جگ کھیلا، سنجگ تریتا دواپر کھج دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دوست کہے میرا آد جگاد اکو نام سواسا، جگت اکھر نہ کوئے وڈیایا۔ میرے گرہ اگئی آسا، ترسنا جگت نہ کوئے جنایا۔ پر بھ دا بن کے داسا، جگ جگ سیو کمائی۔ انتر ہویا نہ کدے نراسا، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ میں دیکھاں پر تھمی آکاشا، گنگن لگنتراں دھیان لگایا۔ منڈلاں دیکھاں راسا، گوپی کاہن نچن ٹپن چائیں چانیا۔ میرا خوشیاں وچ نکلے ہاسا، ہستی تک بے پرواہیا۔ جس نے کرنا بند خلاصہ، خلاصی دو جہان کرائیا۔ اُس اُتے بھگتو سب نوں رکھنا پینا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھرم دئے بھٹایا۔ سب دا پورا کرے کایا کاسہ، ترسنا جگت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دوست کہن ساڈا لیکھا نال پوہ ستائی، ست ستوادی دیا کمائی۔ جن بھگتو تئیں بن جاؤ وڈے دائی، داؤ اپنا لو لگایا۔ سچ مارگ دے بن جاؤ راہی، بھجو چائیں چانیا۔ ناتا جوڑو بھائی بھائی، جگت ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اکتھے ہووو جھیور نائی، جٹاں گنڈھ پوائیا۔ شرع دار ہے نہ کوئے قصائی، چھری کوڑ نہ کوئے اٹھایا۔ میل میلو اپنے ماہی، مُجبت وچ سمائی۔ پنا ہتھھاں توں کرو دُعائی، انتر انتر دھیان لگایا۔ توں مالک دُھر در گاہی، سچ تیری وڈیایا۔ سو دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ کتے بھل نہ جائیو جٹ کردا پھردا واہی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ سب دا مالک تے سب دا بن گوسائیں، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ لہنا دینا دیوے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دوست کہے ساڈا پوہ نال پیار، سچ سچ سنائی۔ مل کے اک الاہی یار، مُجبت وچ سمائی۔ پھیر کیتی پکار، تیرا نام ڈھائی۔ اٹھ دیکھ اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ لیکھا تک تینی اوتار، نرگن نرویر پڑا آپ چکائی۔ پیغمبر تک دھار،

عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ جنائیا۔ گرو گرو دیواتک کنار، کنڈھی گھاٹ دھیان لگائیا۔ جیو جنت ویکھ دین دنی گوار، گھر گمبھیر اپنا بھو چکائیا۔ بھگت سہیلے تک جو روون زارو زار، وچھوڑے وچ گولائیا۔ ساڈا پچھلا قرض اتار، مقروض لیکھا دے چکائیا۔ آگے کرنا نہیں ادھار، لہنا ہتھو ہتھ پھرائیا۔ ساڈی خوشیاں مولے بہار، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ مذہباں وچ نہ رہیے گرفتار، شرع زنجیر دینے کٹائیا۔ اکومان دینا پڑکھ نار، استری مردنہ ونڈ ونڈائیا۔ سب دی تیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ توں آد جگادی دُھر دایار، یارانہ اپنا دینا جنائیا۔ تیرے سب کچھ اختیار، خود مالک ہونا سہائیا۔ توں دیونہار داتار، دیاوان تیری وڈیائیا۔ اسیں منگتے تیرے بھگھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نام ندھانا بخش دے سچے سچ وچوں دربار، وست آگم اتھار ورتائیا۔ چرن دھوڑ بخش دے چھار، مستک ٹلے خاک رمائیا۔ پورب لہنا تک لے زویداس چمار، کی چریٹا گیا جنائیا۔ بالیک تک اشار، شبد سینت نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھگتو بن جاؤ ساچے رند، جام حقیقی دے دکھائیا۔ اک پر بھو دی ہو جاؤ بند، بند رابن داکاہن جس نوں سیس نوائیا۔ تہانوں پہلوں مان دتا وچ ہند، آگے نو کھنڈ پر تھی اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈی جنم مرن دی میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ پوجا کرن نہیں دتی کسے پتھر پاہن لنگ، پتھراں سیس نہ کسے نوائیا۔ جھگڑا رہیا نہیں کروڑ تیتیسا سُرپت اند، اند اندراس پنڈھ مکائیا۔ تہاڈا مالک ہو کے گنی گہند، گھر گمبھیر دے وڈیائیا۔ امرت دھارا بخش کے ساگر سندھ، امیوں رس جام آپ پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دو آساتا کہے جے پینا جام حقیقی، حکم منو چائیں چانیا۔ تہاڈے اندروں مٹے تارپکی، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ سنگر ویکھو لاشریکی، جس دی شرع توں باہر پڑھائیا۔ جس دے کول حق توفیتی، ٹخے گھر گھر دیوے چائیں چانیا۔ تہاڈا لہنا دینا جگت اکھراں والا نہیں رسیدی، صفتاں والی نہ کوئے وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں سب دی پوری کیتی امیدی، آشا اپنے نال ملایا۔ تہاڈی اندروں کھول کے نیدی، آلس دین دنی والا چکائیا۔ تہاڈی پگڈنڈی کر کے سیدھی، رستہ سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھگتو منگتو ہوو تیار، ترے گن اپنا دیا کمائیا۔ سچ پیار وچ کرو نمسکار، جگت ترسنا

نہ کوئے دکھائیآ۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر ہوئے سہائیآ۔ ناتا توڑ کے نو دوار، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاپیآ۔ امرت بوند بخشے ٹھنڈی ٹھار، نا بھی کول کول
 اٹھائیآ۔ شبد انادی دے ڈھنکار، انحد نادی ناد درڑائیآ۔ اندر میٹ کے دھواں دھار، اندھ اگیان دے چکائیآ۔ جوتی نور کر اجیار، جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ جگت
 منگاں کوٹن کوٹ اگنتی گنت نہ لکھ ہزار، من ترسنا وچ لیٹائیآ۔ اکو منگ جے پوری کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دیا کمائیآ۔ پھر باہوں چوراسی وچوں
 کڈھے باہر، چرن کول دے سرنائیآ۔ اندر وڑ کے دے ادھار، ادر دا لیکھا دے مکائیآ۔ راتی ستیاں دے دیدار، آپ اپنی اکھ کھلایآ۔ منگتیاں دے گھر
 منگتا بنے نرنکار، پریم پریتی منگے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ سمجھائیآ۔ پوہ کہے جن بھگتو منگنا
 آد جگاد چنگا، چنگی طرح جنائیآ۔ سدا منگو پر بھو دا سنگا، جو سگلا سنگ دے نبھائیآ۔ جو نرگن ہو کے لاوے انگا، انگیکار آپ اکھوایآ۔ سیس ہون نہ دیوے
 ننگا، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ دین مذہب دا بھرن نہ دیوے چندہ، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جس دا لیکھا نہیں پنج تت دا بندہ، بندگی اپنی دے سمجھائیآ۔ بنا
 رس توں دے اندا، اندر پڑ واسی جس دی دے گواہیا۔ جس آتم پر ماتم سمجھایا اپنا چندا، ڈھولا سوہلا اک سمجھائیآ۔ سو آپ سہائے اک پلنگا، آسن
 سنگھاسن اک وچھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ ستائی پوہ کہے میں دیکھ کے جگت جگ دی
 دھار، دھرم والیو دیاں سنائیآ۔ میں دیکھے جگ چوکڑی چار، سنجگ تریتا دواپر کھججے واہو داہیا۔ لیکھے تے پیغمبر گر اوتار، دین دنی دھیان لگائیآ۔
 سب نے پر بھو دے نام کلمے حکم وچ دتے اچار، صفت صفتی ڈھولے گائیآ۔ ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ کردے گئے نمسکار، نو نو سیس بھکائیآ۔ خالی
 جھولی ڈا ہندے گئے بن بھکھار، بھکھک ہو کے منگ منگائیآ۔ کرپا کر پئی سرکار، در تیرے لکھ جگائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تھوڑا تھوڑا اپنے نام دا
 حصہ جھولی دتا ڈار، ونڈ حصیاں والی رکھائیآ۔ پوہ کہے میں سچ کراں پکار، کوک کوک سنائیآ۔ میرے صاحب دا کھیل اپار، جو اپر پر سوامی آپ کرائیآ۔
 میں جگ جگ دیکھنہار، نت نت دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جد کرپا کرے بھگتاں نوں دیوے آپ دیدار، دھرنی دھرت دھول دھول دے
 وڈیائیآ۔ پھر باہوں تیج دے سوار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ ستائی پوہ

کہے او ویکھو نارد آؤندا لیڈا، پاسا کندھ نال بدلایا۔ نالے اشارہ دتے پیٹ دا، ہتھ ہتھیاں نال چھہایا۔ کی لہنا دینا ہونا کھیوٹ کھیٹ دا، جو مالک دھر درگاہیا۔ جس دا سہارا اکو ٹیک دا، ٹکے مستک دھوڑی خاک سارے رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اک اکھوایا۔ نارد کہے جن بھگتو آؤیل کے منگیئے، منگنا دیاں جنایا۔ پہلوں کوڑ گگرم دی لیک لنگھیئے، بن قدم قدم بدلایا۔ دین دُنیا کولوں نہ سنگیئے، ناتا جگت جہان تڑایا۔ بھار چکھیئے اپنے کندھیئے، اپنا بل پرگٹایا۔ ست دھرم دی کریئے سندھیئے، لیکھا بن قلم دوات لکھایا۔ دین مذہب شرع دی توڑیئے پابندیئے، بندی خانہ نہ کوئے جنایا۔ پھیر خوشیاں پر ساد وندیئے، جو گرگھ گرسکھ کوڑی کرپا کڈھ گھمنڈیئے، نو نو سپس جھکایا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج انڈیئے، اُتبیج سیتیج ڈیرہ ڈھاہیا۔ پریتی وچ پر بھو دے نال ہندیئے، جگت ناتا نہ کوئے رکھایا۔ نارد کہے جن بھگتو اچ توں قسم کھا لو آتما پر ماتا ایس نال گنڈھیئے، جو گنڈھے کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ سانوں پھیر کوئی کہے نہ رنڈیئے، رنڈیا جگت رہن نہ پانیا۔ سنگر پیار دی پون لیئے ٹھنڈیئے، اگنی تت بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھایا۔ نارد جن بھگتاں ہلا کے موڈھے، منگن دی جاچ رہیا سکھایا۔ نالے ہس کے کہا کیوں محمد شرع وچوں کیتے کوڈے، نگاہ دھرتی اُتے ٹکایا۔ کیوں موڈھے مار کے گوڈے، ہتھ زمیں اسمان اٹھایا۔ کیوں گروآں ارداسے سوڈھے، نو نو سپس جھکایا۔ کیوں اوتاراں رکھائے بودے، سپس جگدیش وڈیایا۔ کیوں دین دُنی وچ پر بھ نے دتے عہدے، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ آو کجھ بھو دساں گوجھے، گنجھلاں وچ لکایا۔ جو اشارہ کیتا گو بند سنگھ جوگے، جگتی نال جنایا۔ گرسکھا جے توں میرے نال بھوگ بھوگے، میرے وچ سمایا۔ تیرے اندر نہ لالچ رہے نہ لونھے، متا موہ نہ کوئے رکھایا۔ میرے نام دے تیرے بھرے رہن بوجھے، خالی ہتھ دُنیا دینی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ نارد کہے جن بھگتو منگنا اوکھا، میں سچ سچ سنا یا۔ پر بھو نوں ملنا نہیں کوئی سوکھا، سنگھیس ساندی ہتھ کسے نہ آیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سب نال کرے دھوکھا، دھوکھے باز اپنی رچن رچا یا۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں اپنیاں صفتاں دا بنا کے پوتھا، گرنتھ شاستراں نال وڈیایا۔ نام کلپیاں بنا کے ہوکا، حکم دھر دا اک درسایا۔ بھو گھلا کے لوک پر لوکا، برہمنڈاں کھنڈاں

سنگ بنائیا۔ اپنے وچوں تھوڑی تھوڑی سب دے اندر رکھ کے جوتا، جوتی جاتے دتی چکائیا۔ جس نال سریر گیا دھوتا، کرپا ندھان کری صفائیا۔ پھیر نگاہ مار لو گر اوتار پیغمبر جو آیا سو گیا روتا، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ جن بھگتاں اُتے پر بھ ہو یا آپ موہتا، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ دُنیا وچوں پھڑ اٹھایا سوتا، سُتیاں لیا جگائیا۔ کایا مندر اندر مار کے غوطہ، سمند ساگراں وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتو تہانوں شرع دا کوئی ہتھ پھرایا نہیں لوٹا، تسبیح مالا نہ کوئے بھوائیا۔ سودا کیتا نہیں کوئی کھوٹا، سائی کوڑ نہ کوئے جنائیا۔ تہاڑی بھگتی واسطے تہاڑے پروار دی لئی کوئی نہ ووٹا، ویٹو اپنا حکم سنائیا۔ پھیر نہیں سمجھیا وڈا چھوٹا، بردہ بالاں نوجواناں اکو رنگ رنگائیا۔ تہاڑے پروار نوں کوئی کرنے سکے ٹوٹا، کھنڈے کھڑگ نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ نارد کہے بھگتو بے شک محفل چنگی محبوب، جام حقیقی دئے پيائیا۔ اُس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ اوہدی سب توں وکھری حدو، حداں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جدھر تکو بن شرع توں تہاڑے اندر باہر موجود، آپ اپنا میل ملائیا۔ جے تسیں نہیں سی اپنا آپ دے سکدے ایہہ سریر شیر سنگھ دا تہاڑے پچھے گیا جو بھ، ہستی ہستی جگت وچوں پھیر پرگٹائیا۔ ہن نہ کوئی مذہب نہ کوئی دُوج، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھگتو منگن واسطے بنیے نکے نکے کا کے، گکو پو اپنا نام رکھائیا۔ پیار مُجبت وچ بنیے لڑاکے، سُخن سُنیے چائیں چانیا۔ نالے تکیے پچھلے بھوکھت واکے، کی واقع بھيو گھلائییا۔ نارد کہے بھگتو تہانوں پتہ نہیں کی نانک کہا وچ ڈھاکے، ڈھاکاں اُتے ہتھ رکھائیا۔ نالے ہس کے کہا او وقت آؤنا جس ویلے گوبند دیاں سکھاں نے سکھاں نوں مارنے ڈاکے، ڈاکو گھر گھر نظری آئیا۔ اُس دا امرت رس کوئی نہ چاٹے، رسنا کوڑ نال ہووے ہلکائیا۔ پردہ کسے دا کسے دے ہونے سا کے، جگت جہان جگت نہ کوئے وکھائیا۔ اُس ویلے پر م پر کھ پر ماتم اپنا کھولے تاکے، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پرگٹ ہو کے لوک ماتے، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پچھے واتے، ویکھے وچوں خلق خدائیا۔ کایا دے اندر مندر وڑ کے جھاکے، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ جس نے گرگھاں دے کھلے کرا کے جھاٹے، رُوپ انوپ دتا بدلایا۔ پچھلے پندھ مُکا کے واٹے، اگے اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگتو بھگت وکے نہ کدے کسے دے ہاٹے، جگت قیمت نہ کوئے

رکھائی۔ نارد کہے تہاڑے پریم دے پریم وچ چلے پٹاکے، پٹنے والا اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ دکھائی۔ نارد کہے جن بھگتو رل مل گایئے ترانہ، تریا توں باہر جنائی۔ ساڈا شہنشاہی سمت دس سالانہ، ایکا صفیرے نال وڈیائی۔ شاہو بھوپ تکیئے
 سلطانا، کرتا دُھر درگاہیا۔ جلوہ گر ویکھئے نُوَر نُوَرانہ، نُوَر جوت رُشنائیا۔ گل پلُو پا کے کہیئے ساڈا تیرے نال یارانہ، یاری سکے نہ کوئے تڑائی۔ ناتا چھٹ
 جائے دین دُنی جہانا، تتو ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سانوں میلیا پتہ نہیں کس بہانہ، کیہری ونڈ ونڈائی۔ ساڈا لیکھا بن گیا رَویداس دا ساڈھے تن ہتھ دا کانا،
 کسیرا کوڈی گنڈھ دکھائی۔ نارد کہے مینوں یاد آگیا جو نانک تھم دتا مردانہ، بن اکھراں اکھر سمجھائی۔ اوہ نگاہ مار لے کی کھیل دسے بھگوانا، ہر کرتا
 دُھر درگاہیا۔ کھجک وقت آوَنّا جس ویلے میرے نالوں میرا ہونا بیگانہ، پریم وچ نہ کوئے سمائی۔ مانساں پنچھیاں پنکھیاں کھانا، پشوآں کھل لہائی۔ ساچا مندر
 کسے نہ پانا، گرہ ویکھن کوئے نہ آئی۔ مستی وچ نہ ہوئے کوئی مستانہ، نام نُماری نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے جن بھگتو منگن لئی ہوئے اکٹھے، ایکتا لئیے بنائی۔ پہلوں فیصلہ کریئے ساڈا لیکھا کڈھیا تیر تھ اکٹھے، گنگا گوداوری
 جمناسرتی سنگ نہ کوئے بنائی۔ ساڈا لہنا دینا نال نہیں مندر مسجد مٹھے، شودوالیاں رنگ نہ کوئے رنگائی۔ اسیں اک صاحب دے پٹھے، جو سب دا پتا
 مائی۔ جس نے سنگر شبد بھجیا گر اوتار پیغمبراں دے وٹے، وٹنا اپنے نال لگائی۔ جس دے چرن وشن برہما شو جٹے، رس رسنا بن رسنا گھ لگائی۔ جس
 دے تھم وچ جگ چوکڑی پٹے، بھجے واہو داہیا۔ جس دے صفتی گرنٹھ شاستر چھے، اکھر اکھراں نال جڑائی۔ نارد کہے جن بھگتو اُس نے مان دتا کھجک
 انتم اکو پپے، پورن پت پر میشور روپ سمائی۔ جس دا ستھر سنگر گوبند گتے، سوہنی سچ ہنڈھائی۔ اوہ بھگتاں تن وجود رتے، دُھر دا اپنا رنگ چڑھائی۔
 جس نے اک جیکارا بلایا فتح، فاتحہ کرے سرب لوکائی۔ جو چار جگ اوتار پیغمبر گر نام کلمے دے سرتے چک کے بھتے، دین دُنی گئے ورتائی۔ انتم سب
 دے بھارتھے، خالی ہتھ دُہائی۔ لیکھا رہیا نہ کسے متھے، مستک دین دُہائی۔ اوہ کھیل ویکھئے پُرکھ سمرتھے، کی کرتا کار کمائی۔ جس کھجک وچ سمجک چلاؤنا
 رتھے، رتھ رتھواہی اک اھوائیا۔ جس لیکھے لاؤنے کھنڈے کھرگ تلواراں نال بھتھے، تیر کماناں جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو منگن لئی ہوو دیر، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ سنگر شبد ویکھ لو شیر، بھے بھو سب نوں رہیا
 دکھائیا۔ اپنی مُجّت وچ مہربان لو گھیر، گھیرا پریم والا پائیا۔ سجنو مول نہ کریو دیر، بھجو چائیں چائیا۔ جس دین دُنیا کرنی زبر توں زیر، زیر زبر دی سمجھ
 کوئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھنہارا کجگ اندھ اندھیر، سوریہ چند توں باہر کھوج کھوجائیا۔ پتہ نہیں اُس دا کہو جہا ہیر پھیر، کی ہیرا پھیری کرے خلق خُدا ئیا۔
 میٹوں یاد آؤندی نارد کہے گو بند اک سندیہ دتا ندیڑ، نیڑے ہو کے گیا سنا ئیا۔ اپنے ڈھئیے توں بعد دین دُنی نوں لوواں گھیر، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹائیا۔
 اُمت اُمتی جھگڑا دیوے چھیڑ، سوہنی کھیل کھلایا۔ جن بھگتو جس تہاڑے شرع دے کٹے جیڑ، بندھن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنا ئیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھ توں منگیئے مال دھن، مایا متا جگت سنگ رلا ئیا۔ آشا پوری کرایئے من، جو
 منسا وچ ہلکائیا۔ سُنئے حکم کن، جو کائنات درڑائیا۔ اپنا خوشی کریئے تن، وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تہاڑیاں منگاں اے پُرانیاں، پریمیو دیاں جنائیا۔ تہاڑا پریم جگت سوانیاں، ترسنا متا نال ودھائیا۔ تہاڑا ناتا نال
 کھانیاں، چارے کھانی بھجو واہو داہیا۔ تہاڑا تعلق نال بانیاں، پڑھ پڑھ ڈھولے گائیا۔ سجنو جب تک آتما پرما تاملے نہ میل ہان بانیاں، سچ سہنجی وجے
 نہ کدے ودھائیا۔ اٹھ کے ویکھو ہُن رونے راجے رانیاں، محل اٹل نہ کوئے وڈیائیا۔ پھرنی دروہی اٹھسٹھ تیر تھ پانیاں، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رہی
 گر لائیا۔ جس کجگ دی دھار پچھے گو بند نے دتیاں قُربانیاں، کر بلے دا لیکھا دئے چکائیا۔ حضرت محمد دیاں صدی چو دھویں دیاں تلو نشانیاں، نشانے دو
 جہان پرگٹائیا۔ اوہ تسیں ہُن بھگتی نہیں کردے سگوں پرما تاملے دیاں کھان آؤندے مہمانیاں، اِس توں وڈی کی وڈیائیا۔ سنگر جاگے تے تسیں اُتے چادراں
 ہندیاں تانیاں، تے چائیں چائیا۔ جس نے تہاڑیاں رُوحاں پچھانیاں، اوہ دیونہار گوسائیا۔ اوہدا لیکھا قلمماں کی لکھن نمانیاں، کاغذ شاہی کی چٹرائیا۔ اوہ
 جدوں آیاتے اُدوں بھگتاں اُتے کرے مہربانیاں، مہر نظر نال ترایا۔ تہاڑا جھگڑا نہیں کوئی عدالتاں دیوانیاں، جگت شہادت سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بنا
 تہاڑے منگیاں توں تہاڑے اندر مارے دھیانیا، ستیو تہانوں ستیاں لیا جگایا۔ اوہ تسیں آتما پرما تاملے دیاں شانیاں، شوہر دے نال مل کے تہاڑی وجے

ودھائیا۔ تہانوں بخش دتا بخشیش وچوں پد زربانیاں، گرہ اکو اک وکھائیا۔ جس دی صفت کردے راگ نال مدھانیاں، ڈھولے سوہلے جگت جگت جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب دیا کمائیا۔ نارد کہے بھگتو منگن لئی تیار کرو اپنی کایا چولی، چارے کتیا لو اٹھائیا۔
 پہلوں سارے مل کے اپنی اک کرو بولی، جو انبولت وتی سمجھائیا۔ کسے دی اندروں سرت رہے نہ بھولی، بھولے بھالیو اپنی لو انگڑائیا۔ پھیر او پر بھو دی
 بن جاؤ گولی، جو تہاڈی کایا گوک دے بھرائیا۔ جس نے سچ دی ہٹی کھولی، ہٹوانا بنیا ڈھر دا ماہیا۔ نارد کہے اوہ بڑا پکا اُس نے چھیتی اپنی گنڈھ کدے
 نہیں کھولی، سوماں دا سووم نظری آئیا۔ اوہ ٹھونگے مار کے تولدا رہیا توی، اس کر کے کوٹاں وچوں کوئی ورا بھگت سہیلا ملن آئیا۔ پر نارد کہے میں سچ
 دساں جدوں کرپا کرے بھگتاں نال پریم دی کھیلے ہولی، رنگ گللا آپ چڑھائیا۔ میں جدوں جدوں جد تکاں اپنیاں پیاریاں دی چک کے ڈولی، بن کہار
 ڈھر دا یار بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے جن بھگتو سب توں پہلاں
 منگیئے دال روٹی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جس کھادھیاں اندروں نیت رہے نہ کھوٹی، دُرمت میل دھوئیا۔ جھٹ اپنی منزل چڑھالے چوٹی، چوٹے
 من دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھیر درشن کرا دے اپنی جوتی، جوتی دا جاتا نظری آئیا۔ بھگت کہن پر بھ اسیں تیرے گوتی، گوتم دا لکھیا دین وکھائیا۔ جس نے کہا
 سی زرنکارا جدوں چاہوے مٹی خاک توں بنا دیوے مانک موتی، انملڑے ہیرے اپنے وچوں پر گٹائیا۔ بے شک اُس نوں یاد کردے کوٹن کوٹی، انگنت
 دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں تہانوں پرانی سناواں کتھا، کہانی
 جگت والی جنائیا۔ پر بھ نوں ملن واسطے دھرتی تے رگڑے متھا، پتھراں نوں سپس نوئیا۔ جل دھاراں کردے نال ہتھاں، نیتز نیناں اکھ پٹھہائیا۔
 واپک بن کے سناوندے کتھا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ پر سچ پچھو جہاں چہ پر بھو دے پیار وچ ستر نہ ہووے لتھا، یارڈا سچ نہ رنگ رنگائیا۔ اوناں
 چہ اوہ بے پرواہ نہیں آؤندا تھھا، بھجے واہو داہیا۔ نارد کہے بھگتو شکر کرو تہاڈا لیکھا مکایا اکٹھا، دُور دُراڈیوں اکو وار ترائیا۔ اُس دا پچھلا حساب بڑا مٹھا،
 ہوئی ہوئی جگ جگ بھگتاں نال کرے صلاحیا۔ پر یاد رکھیو بھگتاں نوں سدا جگت جہان نے کیتا تھٹھا، مخول سارے رہے اڈائیا۔ نو وار کیر نے سر وچ

پایا گھٹا، چمیار نوں ٹھو کراں نال اٹھایا۔ لے اوئے رویداسیا ٹکا، پانہے گنڈھن والیا تیری کی وڈیایا۔ اُس اک دن ہس کے اپنی رمبی نال تن لائے ٹپا،
 چم چیر چیر کے دتا دکھایا۔ اوس چاروں طرف پھیر ویکھیا اُف اُف میرے پر بھونے دُنیا نوں دُنیا نال کر دینا بٹا، زیرو دا زیرو انک بنا یا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے بھگتو منگن لئی بھجو، بھجن بندگی والیاں دیاں سنایا۔ پر بھ دا لیکھا
 ویکھو کس پدھ مکدا اجو، اجل توں سارے لئے بچایا۔ نارد کہے ہر دے پیار وچ سجو، سجنو میل ملیا دُھر دے ماہیا۔ بنا اکھیاں توں اکھیاں والیو درشن کر کر
 رجو، نیت نین نین بگھسایا۔ اپنے کوڑ وکار دا پڑدا کجو، سیس چرناں اُتے لکایا۔ نہ کوئی جگت شرع رہے نہ لجو، مہربان دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے مینٹوں ایس دسیا منگن واسطے اکتھا ہویا جموں مالوا ماجھ نال دوآبہ،
 سوہنا جوڑ جڑھایا۔ صلاح کیتی اچ سنگر نوں مارو دابا، دب دبا اپنا رہے دکھایا۔ جویں رام کرشن توں پھیر بھاگ لگا وچ کعبہ، کعبیاں توں پرے سنگر نانک
 دتا پرگٹایا۔ نانک توں بعد بن کے گوہند والا بازا، بازی دین دنی اٹھایا۔ نارد کہے بھگتو ایہدا ایہو رواج، جگ جگ اپنی کھیل کھلایا۔ جدوں دل چاہے
 بھگتاں دا اوہناں دے اندروں اپنا و جا دیوے و اجا، وجہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ایسے کر کے سنگر نانک تند ستار ہلائی ربابا، دین دنی توں باہر پڑھایا۔ اوہ
 متراں دا متر پیارا احبابا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس اتم آؤتا وچ پنج آبا، پنجاں تتاں دا لیکھا دئے چکایا۔ جس دا لیکھا کھیا نال مائی حواتے آدم بابا، اوہ
 بابل بے پرواہیا۔ جس نوں حضرتان نیا امام دُھر دا نوابا، اوہ نور نورانہ نور الاہیا۔ اُس وچ اک نواں ہونا وادھا، ودی سدی توں باہر دینا دکھایا۔ اک
 نواں بے غیچ لگاؤنا باغا، باغبان آپ ہو جایا۔ پھیر دیک جوت جگا چراغا، بوٹے بوٹے کرے رُشانیا۔ دُنیا توں ہو کے علیحدہ، وکھری ونڈ ونڈایا۔ اوتار
 پیغمبراں گروآں دا پورا کرے معاہدہ، پیشین گوئیاں سنگ رکھایا۔ نارد کہے سب نوں کہا اُس کولوں بنا بھگتاں توں ہونا نہیں کسے نوں فاندہ، نقصان
 دین دنی نظری آیا۔ نارد کہے اوہ سب دالین والا جائزہ، جائز اپنا حکم سنایا۔ پر مینٹوں اک گل یاد آئی باؤن آکھیا جس ویلے کلجگ انت ہونا دین دُنیا وچ
 کوڑ کریا دا پھیلگا ہیضہ، گھر گھر گھر گرا لیا۔ پھیر میرا مہربان بنا جننی توں ہووے گا پیدا، جس دی پیدائش سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اُس دا نواں قانون نواں

ہووے گا قاعدہ ، نوں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک اکھوائیا۔ نارد کہے بھگتو منگن نوں دسو کی جی کردا، قسم نال اکو وار سنائیا۔ میں تے اُس پر بھو دا بردا، جو بندرخانیوں باہر کڈھائیا۔ جو مالک ساچے گھر دا، گھر گھر اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا لہنا دینا چوٹی جڑ دا، استھول دا مول مکائیا۔ حساب جانے ہنکاری گڑھ دا، گرہ مندرراں پھول بھلائییا۔ بھے وچ کدے نہیں ڈردا، بھو سب دے سر رکھائیا۔ میں اُس دا لڑ پھڑدا، جو کئی جگت جگ نہ کدے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے بھگتو پر بھ نوں آکھئے ساڈے نہ کڈھاترے، تریلوکی ناتھان دیاں مالکا ترے گن دا لیکھا دے مکائیا۔ اسیں تیرے توں سانوں ہن ور لے، ورلاپ کر کے تیتوں دینے سنائیا۔ سکھیاں دے مالک ساڈا انتر ہر لے، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ دین دُنی دا ساڈا لاه ڈر لے، بھے سر نہ کوئے جنائیا۔ جو کرنی ساڈے نال کر لے، بھادویں دُکھ بھکھ نال ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے

۲۵۰

بھگتو میرے اندر آگئی آواز، سب نوں دیاں سنائیا۔ پر م پرکھ کھول کے راز، پردہ دتا اٹھائیا۔ تہاڈا لیکھا رہیا نہ نال روزہ نماز، گائتری منتر نہ کوئے پڑھائیا۔ نوں ساجنا دتی ساچ، ساجن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ کرپا کرے غریب نواز، مہربان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تہاڈیاں منگاں پوریاں کرے جو منگیاں آج، عاجز ہو کے تہاڈی سیو کمائیا۔ تہاڈا سب توں اتم بنائے ساچ، سمگری نام والی ورتائیا۔ تہانوں اڈ اڈ ویکھے سنگر شبد گو بند دا باز، بازاں والا کھیل کھلایا۔ جس دا اشارہ دتا وید ویاسے براہمن گوڑا سمبل نگری سہائے دیس ماجھ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ برہے نوں نا بھی وچوں آئی آواز، کول کول کول الٹایا۔ شکر دی کھل گئی جاگ، نیز نین رہیا اٹھائیا۔ وشنوں رہیا بھاج، بھجے واہو داہیا۔ جدوں تکیئے اتار پیغمبر گر کہن کون بھگتاں دی رکھے لانج، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دین دُنی وچ سوارے کاج، کرنی دا کرتا ہوئے سہایا۔ جو آتم سیجا جائے براج، سکھاسن سو بھاپائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تسیں ایتھے اوتھے دو جہاناں وچ پھرنا نال مزاج، آکڑ نال چلنا چائیں چاننیا۔ چھاتی تے ہتھ مار کے کہنا ساڈے صاحب دے سپس تے تاج، جس تاجاں والے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھ توں لیئے چھٹیاں، چھٹی پریم وچ

۲۵۰

سَمایا۔ ساڈیاں پوریاں کرے تڑپیاں، ترے گن اتینا دیا کمایا۔ ساڈے اندر اگلے چھبھی پوہ نوں شاخاں نویاں ہون بھٹیاں، نویں توں نواں روپ بدلائی۔
 ساڈیاں خواہشاں جگت جہان نالوں ہون ٹٹیاں، پر بھ دی سرن ملے سرنائی۔ نالے خوشیاں منائیاں جدوں سنگر ملے سانوں ساڈی کایا وچ کٹیا، کٹلتا اندروں
 باہر کڈھائی۔ پھیر اسیں کہاواں گیاں اسیں نہیں جانا لٹیاں، لوٹے پھرن والیو تہاڈے گھر گھر پئے ڈھائی۔ نالے ہس کے کہو ویکھو ساڈا صاحب ساڈیاں
 کرن آیا بتیاں، بُختیاں کرے صفایا۔ جس دیاں گھر گھر پھر دے دیاں گھس گھس گتیاں جتیاں، جوتی دا جاتا اپنا رنگ رنگائی۔ بھگتاں دیاں رُوحاں رہن نہ
 ستیاں، ستیاں لئے اٹھائی۔ نارد کہے جن بھگتو تہانوں مل گتیاں منزلاں لُچیاں، تھر گھر بہہ کے سچھنڈ نواسی دا درشن پائی۔ تہاڈیاں اندروں دھاراں ہو
 گتیاں سُچیاں، سنجم اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے جن بھگتو سارے ہو
 گئے منگتے، منگن دی خوشی بنائی۔ اک بچن سُن لو سنگتے، سچ نال نارد سمجھائی۔ اسیں روپ ہنگ برہم دے، پاربرہم وڈیائی۔ اسیں پیارے اکو دھرم
 دے، دوسر وڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اسیں سدا سدا سدا پر بھو دے گھر جنم دے، پھیر آتما پر بھ دے وچ ملائی۔ چوراسی وچ کدے نہیں بھرمدے، انڈج
 جیرج اُتبیج سیج چارے کھانی نہ سنگ رکھائی۔ اسیں روپ اگے برہم دے، پاربرہم رنگ رنگائی۔ ساڈے لیکھے نک گئے پچھلے کرم دے، کرم کانڈ دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ ونجارے رہے نہیں ذات پات ورن دے، برناں دا پنڈھ دتا مُکائی۔ اسیں سہارے تک لئے اکو پورن دی سرن دے، سرنگت اکو اک
 جنائی۔ سانوں مارگ مل گئے سچھنڈ منزل چڑھن دے، درگاہ ساچی جاییے چائیں چانیا۔ ساڈے کول حکمنامے تھر گھر وڈن دے، اگے ہو نہ کوئے
 اٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائی۔ سنگر شبد کہے میرا شبدی دھار پیار، پریم وچ سرنائی۔ بھگت
 وچھل بن گردھار، دیواں مان وڈیائی۔ جو جن آئے بھگت دوار، اپنا پنڈھ مُکائی۔ اُس بنس سر بنس سارے دتے تار، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ خوشیاں
 نال جان گے سچھنڈ سچے دربار، جتھے ملے دُھر دا ماہیا۔ اُس نوں جن بھگتو سارے اکو وار کر دیو نمسکار، نو نو سیس جھکائی۔ پھیر بولنگے ائی جیکار،
 خوشیاں ڈھولے گایا۔ ستائی پوہ کہے میرا پورا ہویا وہار، وویاری دتی وڈیائی۔ بھگتو تہاتھوں جانا بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔ ویکھو بنیو نہ کوئے غدار، پلو

جگت نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ خدا تعالیٰ اکو اک نور الہیہ۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے شادیاں سمیں *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے ربا، پاربرہم تیری سرنایا۔ تیرا نور ظہور اکو لبھا، لوبھ لالچ توں باہر تیری سرنایا۔ میری آشا پوری کر دے ہباہ، پورن سنگر تیری اوٹ تکایا۔ سچ دھرم دی سچ پرگٹا دے سبھا، سوبھاؤنت تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو مانو ذاتی بدل دے شرع، اصول اپنا اک سمجھایا۔ میرے اُتے خوشیاں والا شہنشاہی دسواں ورہا، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی اک گھلائے درا، دروازہ غریب نوازا اک سمجھایا۔ میرے اُتے دھرم کر دے ہرا، کوڑی کرپا پنڈھ مکایا۔ سب نوں اک دکھا دے گھرا، مانو ذاتی اکو رنگ رنگایا۔ میں تیری سرن سرنائی پرا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبراں شبد سنا دے کھرا، خالص اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں کسے دار ہے مول نہ ڈرا، بھے جگت نہ کوئے جنایا۔ جو کھیل انوکھا دین دنی وچ کرا، کرامات توں باہر تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے جگت جہان ذرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھایا۔ جگ بدلنا جس طرح، طریقہ اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بدل سماج، سمگری سچ ورتایا۔ میری آشا بھری آواز، پریم وچ سنا۔ تیرا دھرم دا تکاں راج، رعیت دین دنی تکاں چائیں چانیا۔ کچھ لیکھا لکھ دے آج، عاجز ہو کے سپس نوا۔ تیرے دھرم دا چلے جہاز، بیڑا اکو اک پرگٹایا۔ جن بھگتاں رکھی لاج، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دین دنی دی اندروں بدل مزاج، نرنکار اپنا بھیو چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دھولا ہو گیا جھانا، جگ چو کڑی پنڈھ مکایا۔ میری مکی اے نہ وانا، دیناں مذہباں ویکھاں

تھاؤں تھانیا۔ میرا کایا چیتھر پاتا، لیر و لیر دیکھاں خلق خُدا یا۔ کسے ہتھ نہ آوے گو بند امرت بائا، امیوں رس نہ کوئے چو انیا۔ سہنجی ہوئے کوئے نہ کھاا، کھیا رنگ نہ کوئے رنگا یا۔ خالی دے کایا ماا، وست نام نہ کوئے جنا یا۔ لیکھا دے نہ دیوی والی لائا، نُور جوت نہ کوئے رُشنا یا۔ گر اوتار پیغمبراں جو شبد گایا بن کے بھاا، ڈھولے سوہلے راگاں ناداں وِچ سُنایا۔ میرے پر م پرکھ پر ماتم میرا پچھلا لیکھا دینا کائا، کٹاکش اپنا نام دینا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا تک لوک ماتی، متر پیارے دھیان لگایا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑایا۔ سچ سندیہ دے دے دُھر دی پاتی، پتر کا نام والی سمجھایا۔ جیہڑا سماج ونڈیا بہنہ بدھ بھانتی، حصے مانو مانو پانیا۔ انتم اوہناں پچھے باتی، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ آشا کسے دی رہے نہ نار کمذاتی، کلکھنی رُپ نہ کوئی درسایا۔ سب داسماں کر پر بھاتی، سندھیا پنڈھ مُکایا۔ میرا سپنہ ٹھانڈا کردے چھاتی، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے چرن کول سر شئی در شئی ہووے نہاتی، جل دھار نہ کوئے چترایا۔ برہوں نشانے تیر دی مار کاتی، فُدرت دے قادر دیا کمایا۔ سب نوں بنالے اک جماعتی، اکو اکھ پڑھایا۔ تیرا ناؤں شبد صفاتی، صاحب سلطان تیری سرنا یا۔ تیرا آؤنا ہو یا اتقانی، بھو کوئے نہ پانیا۔ میری انتم پچھے واتی، وطن دے مالک دیا کمایا۔ میں بنتاں کراں اکانتی، اک اکلّ واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھ میں کھا کے کہاں قسم، سو گنداں نال جنا یا۔ میری لیکھے لالے بھسم، تن وجود تیری بھیٹ چڑھایا۔ میرا لہنا تک لے نُوری چشم، چشمے دید ویکھ وکھایا۔ سب نوں اک جنا دے اسم، اسم اعظم اک درسایا۔ توں ہی رام توں ہی کرشن، پیغمبر نرگن نور الاہیا۔ گرُو گر دھار تیری دسن، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھی بنالے سکھن، سکھیا اک سمجھایا۔ پنج پیارے پنج لکھاری دُھر دا لیکھا لکھن، پنج درباری نال وڈیا یا۔ لہنا رہے نہ پتھر اٹن، پانہاں کر صفایا۔ سب دے منوئے تیرے چرن لکھن، سرتی شبد نال ملا یا۔ امرت میگھ برس دے جھٹن، بونڈی بوند آپ ٹپکایا۔ کوڑی کر یا مول نہ وکن، وکارے ہٹ کوئے نہ جانیا۔ توں صاحب سوامی نیکن نیکن، گھر گھر ویکھنا چائی چانیا۔ میری چھاتی پھاڑ کے ویکھ لے لکھن، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ توں سوامی توں ہی پتن، پتا پرکھ اکال اکھو انیا۔

میرے نال کر ہن، پریمیو پریم لینا بنائیا۔ جے جگت جہان دی دھار آئیوں جتن، ہار دا لیکھا دینا مکائیا۔ جیو جہان تیری چرنی لٹن، لٹاں والے سیس
نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی اکو منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا گھاڑن گھڑ دے، گھرن بھنہنہار تیری
سرنائیا۔ حکم سنا دے لہندے چڑھدے، دکھن پہاڑ و جے ودھائیا۔ میں چاہندی توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے ہون پڑھدے، صفت صفت صلاحیا۔
تیرے مندر ہون وڑدے، دوجا گھر نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑے مُکا دے چوٹی جڑ دے، جڑ چیتن دے سمجھائیا۔ تیرے آگے کوئی نہ دسن اڑدے، سیس
جگدیش دینا نوائیا۔ تیرا پلو ہون پھڑدے، لاڑی رُپ دے سے خلق خدائیا۔ اوہ آشنا پوری کر دے جو بدھ نے رکھی بیٹھاں بڑھ دے، بدھی توں باہر
دھیان لگائیا۔ ناتے تک لے سیس دھڑ دے، دھڑے بازا اپنا رُپ لے بدلایا۔ دُنیدار ویکھ لے ہڑھدے، رُڑھدے جاندے تھاؤں تھانیا۔ ہُن
مہربان ہو کے کڈھ دے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دیناں مذہباں بناؤن والیا اپنی عادت چھڈ دے، آگے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دے اندروں شرع دی
ڈوری وڈھ دے، وڈھی خور رہن کوئے نہ پائیا۔ کیوں جھگڑے پائے ماس ناڑی ہڈ دے، تتاں رہیا لڑائیا۔ ہُن میرے اُتے دھرم نشانہ گڈ دے، سو
پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں دے دے اپنے
حکم دی اطلاع، سندیسہ سچ جنائیا۔ بن جا اک ملاح، بیڑا لے اٹھائیا۔ میں کراں واہ واہ، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لہنا تک لے تھل اسگاہ، جل تھل
ہیسئل کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی نواں دس دے راہ، میرے رہر بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکا دے سوراں گاں، جھٹکا حلالی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ہنس بدھی بنا لے
کاں، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگائیا۔ میٹوں دھرم دی پھیر بنا لے ماں، نمانی ہو کے واسطہ پائیا۔ چرن کول بنا لے تھان، تھان تھنتر اک سہائیا۔
میں تیرا چپاں ناں، ناؤں نرنکار تیری وڈیائیا۔ سچ سُنھننا کریں گراں، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ کوچھی کملی پکڑیں بانہہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ سر رکھیں
سدا چھاں، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سب دی اکو نام نال پوری کر لے لاں، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ میرے مالکا خوشیاں وچ کر دے ہاں، مہر نظر
اٹھائیا۔ میں بھجاں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ خوشیاں دے ڈھولے لواں گا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں بہتیاں نہیں بینتیاں، بے اِکو اِک رکھائیا۔ اکھراں والیاں نہیں پنکتیاں، اکھراں والی نہ کوئے لکھائیا۔ تُوں مالک دُھر داکنتیا، کنٹوہل اِک گوسانیا۔ مینٹوں چاڑھ دے رنگ بسنتیا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ میں تیرے در دی منگتیا، خالی جھولی جگت بھرائیا۔ دین دُنی دا میلا کر لے اپنی سنگتیا، سنگر اپنا رنگ رنگائیا۔ اندروں گڑھ توڑ دے ہوئے سنگتیا، ہنگ برہم جنائیا۔ تُوں سب توں وڈا پنڈتیا، براہمن برہم دینا درڑائیا۔ لیکھا مُکا دے نو کھنڈتیا، نو نو دا لیکھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھرم دی کر آبادی، آبادکاری اِک جنائیا۔ میں نرُگن دھار میتوں رہی ارادھی، رادھکا توں پرے اپنا رُپ بنائیا۔ جگ چوکڑی لا کے پیٹھی سادھی، جلاں تے اپنا آپ لُکائیا۔ میتوں سمجھ کے اِک امدادی، در تیرے واسطہ پائیا۔ جگت شرع دی میٹ دے حادی، حدو د اِکو اِک سمجھائیا۔ ساچا شبد سنا دے نادی، ناد دُھن کر شنوائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھی، مہربان اِک اکھوائیا۔ لیکھا پورا کر دے نانک دھار بغدادی، بغلگیر سارے لے بنائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی سب دی سانجھی کرے شادی، شادیاں میرے اُتے وجائیا۔ مینٹوں ایوں دسد دین دُنی دی ہو جانی بربادی، بدلہ چکے تھاؤں تھانیا۔ جنہاں نے کوڑ کر یار سنا دھار کھادھی، کھا کھا اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا اِکو ہووے راہ، رہبر اِک اکھوائیا۔ دھرم دا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا گواہ، شہادت نام کلیاں والی بھگتائیا۔ سب نوں سندیسہ دے دے وقت سہنجنا گیا آ، سوہنی وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دیا دے کما، کامل مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ سب تھائیں ہو سہا، سہانتا اِکو اِک جنائیا۔ ساچی بخش چرن سرنا، چرنودک جام دینا پیا۔ ورننا برناں دیناں مذہباں پھڑ بانہہ، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیا۔ تُوں ہی پتا توں ہی ماں، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ اِک جنا دے اپنا ناں، ناؤں نرُکارا اِک سمجھائیا۔ آتم دھار پر ماتم بخش دے ساچا تھان، تھنتر اِک سہائیا۔ بنا دین مذہب ذات پات توں جن بھگتاں بھگتی دھار ہووے وواہ، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مینٹوں خوشیاں ہوون انوکھیاں، میں گاواں ڈھولے گیت۔

تیریاں منزلاں ہوون سوکھیاں، جھگڑا مٹے مندر مسیت۔ جن بھگتاں پڑھنیاں پین نہ پوتھیاں، لہنا دینا ترے گن اتیت۔ سب دیاں اندروں واشنا جان دھوتیاں، کرنا پتت پُنیت۔ شبدي دھار پرونا موتیاں، کایا کرنی ٹھانڈھی سیت۔ گرکھاں رُوحاں رہن نہ سوتیاں۔ چرن کول بخشنی پریت۔ لہنا مُکاؤنا جنجُو دھوتیاں، کِرپا کرنی دُھر دے میت۔ کسے آشارہے نہ لوٹیاں، جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ۔ اندروں دلیلاں کڈھ دے کھوٹیاں، ہر دے وسنا نیچ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک سب دی پوتر کرنی نیت۔ دھرنی کہے پر بھو میں خوشیاں عرض گزار دی، گزریا حال جنایا۔ رسم تکی پیغمبر گر اوتار دی، جگ جگ دھیان لگایا۔ آخری کھیل ویکھنی دُھر دے یار دی، یرانے تیرے نال رکھایا۔ آواز سنی دین دنی ستار دی، ست ستوادی ویکھ وکھایا۔ میں سکھیا سنی گرنتھ شاستر دھرم دربار دی، اکھر اکھراں سنگ بنایا۔ جاں نگاہ ماری منزل ملی پروردگار دی، جو آتم پر ماتم رُوپ سمایا۔ تن ماٹی ڈھیری ویکھی چھار دی، شرع سنگ کسے نہ جانیا۔ کھیل تکی مڑھی گور باہر دی، چاروں کُنٹ اکھ گھلایا۔ دین دنی ویکھی تن وجود شنگار دی، لاڑی لاڑا رُوپ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا ہووے پوری، پورن برہم دینا سمجھایا۔ تُوں داتا اگم نوری، نور نورانے تیری سرنایا۔ جن بھگتاں کارج ہون تیرے حضور، حضراتاں توں باہر تیری وڈیایا۔ اک میری منگ ضروری، پوری کرنی دُھر دے ماہیا۔ جو موسیٰ کہ گیا اتے کوہ طوری، قدرت دے قادر تیری اوٹ رکھایا۔ جس کارن گر اوتاراں تیری کیتی مزدوری، نام والی سیو کمایا۔ سو پندھ رہیا نہ دُوری، نیرن نیر گیا آیا۔ جن بھگتاں سب نوں بخش دے چرن دھوڑی، دھوڑی ٹکے خاک رمایا۔ میں تیرا خوشیاں وچ کراں مشکوری، مسکرا کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرے صاحب سرب کلا بھر پوری، بھر پور ہو کے دینا وکھایا۔

* ۳۰ پوہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹووال ضلع امرتسر لوہڑی والی رات دے سمیں *

لوہڑی کہے جن بھگتو سچ پیار دا لوڑیہا، رُوپا سونا چاندی جگت کم کچھ نہ آئی۔ پُرکھ اکالا دین دیا بناؤ دُھر دا سنیہا، مالک مِتر پیارا ایکنکارا سنگ نبھائیہ۔ ساجن مِیت اک دُوے دے بنو سنیہا، سگلے سنگی بہہ رنگی اپنی خوشی بنائیہ۔ دُھر دے رام دی چڑھو اگئی نئیہ، نوکا سنگر شبد آپ دکھائیہ۔ رائے دھرم لیکھا کڈھ نہ سکے وہیا، وعدے سب دے پور کرائیہ۔ جس کارن بلھے گایا تھنیا، تھنیا تھنیا کہہ کہہ خوشی بنائیہ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا تہاڈا اک رمیہا، رام رحیم نور الاہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیہ۔ لوہڑی کہے بھگتو دھرم دھار دے چو دانے سگی، مکمل دیاں درڑائیہ۔ پر بھو دا پیار ویکھو حق، حقیقت نال سنائیہ۔ جس دی دھار جیو جہان کسے نہ تکی، جگت نیتز درشن کوئے نہ پایہ۔ اُس دے نال پریتی جوڑو پئی، پاربرہم پر بھ اپنے رنگ رنگائیہ۔ نگاہ مار کے ویکھو اکھی، بن نین نین اٹھائیہ۔ جس دا لیکھا دیگرے بعد کی، یک اکو نور الاہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھائیہ۔ لوہڑی کہے جن بھگتو سچ پیار دا لوڑس، مٹھا اکو نام درڑائیہ۔ ہر دے ہر جو جائے وس، انڈھڑا کھیل دکھائیہ۔ پندھ مارنا پئے نہ نس نس، بھجن دی لوڑ رہے نہ رائیہ۔ جس دا لیکھا باہر روس، سوریہ چند نہ کوئے چترائیہ۔ اوہ میٹنہار اندھیری مس، چند چاندنا کرے رُشنائیہ۔ سو پُرکھ اکالا تہاڈا گاوے جس، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی کرنی کار کمائیہ۔ لوہڑی کہے جن بھگتو سچ پیار دی پپو مد، مدھر دُھن نام شنوائیہ۔ سنگر دوار سُنجنی حد، حد دواں ڈیرہ ڈھاپیہ۔ تسیں اُس پر بھ دی جد، جویدی اپنا کھیل ورتائیہ۔ سچ پریت وچ جاؤ لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیہ۔ تہاڈے اندروں بھجھوے اگ، امرت میگھ برسائیہ۔ کوڑی کرپا مٹے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا بھيو آپ گھلایہ۔ لوہڑی کہے جن بھگتو اپنی آشنا لینی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپیہ۔ پرم پُرکھ چاڈھ دے رنگ، دو جہاناں اتر نہ جایہ۔ زرگن دھار ہونا سنگ، سگلے سنگی بہہ رنگی بھيو دینا چکائیہ۔ پرم پُرکھ پرماتم تیرا سچ دوارا جائیے لگھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیہ۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، دینی سچ سچ سرنائیہ۔ آتم سچ سہاؤنی پلنگ، در ٹھانڈے سیو کمائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو اج خوشیاں دوس دھرنی ویکھو دسری، دہ دشارہی جنائیا۔ مستی دے وچ ہسری، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پیاسی پریم رس دی، چاروں گنت ویکھ دکھائیا۔ اپنی برہوں کہانی دسری، کوک کوک جنائیا۔ میرے اُتے دھار رہی نہیں سچ دی، کلج کوڑ کُٹمب ودھائیا۔ میری چھاتی ویکھو مچدی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو سنگر شبد دالو پیار، جوتی جاتا سر ہتھہ لکائیا۔ میرا خوشیاں دا ووار، دوس رین ڈھولے گائیا۔ دھن بھاگ جے تہانوں ہویا دیدار، نرگن نور جوت الاہیا۔ تہاڈی تیج جائے سوار، سر سر اپنا ہتھہ لکائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا تھاول تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتو پر بھ دیاں لوڑاں، لڑیندا ساجن دے وڈیائیا۔ آد جگاد بھگت بھگوان دا جوڑا، جگ چوڑی ریتی چلی آئیا۔ جن بھگتاں پر بھ سدا ہووے بہڑا، باہوں پھڑ پھڑ باہر کڈھائیا۔ تہاڈا انتر رہے نہ کوڑا، سنگر مٹھارس دے پیائیا۔ جس دا شبد اگئی گھوڑا، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اُس دی سدا سدا سد لوڑا، لڑیندا سجن دھر درگاہیا۔ جس سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہنگ برہم دتی وڈیائیا۔ جس دا وقت اگے تھوڑا، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریم دا بخشنہارا گھوڑا، بن راساں چار گنت دوڑائیا۔

* پہلی ماگہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

پہلی ماگہ کہے جن بھگتو پر بھ چرن دھوڑ کرو اشنا، جگت تیر تھ دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ انتر آتم دھرو دھیانا، جگت اکھ نہ کوئے چترائیا۔ ملے میل سری بھگوانا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو آد جگادی کاہنا، شاہو بھوپ نور الاہیا۔ جو دیوے نام ندھانا، وست اُل اُل ورتائیا۔ چرن پریتی بخشے وچ جہانا، سر سر اپنا ہتھہ لکائیا۔ جو جگ جگ کھیل کھلانا، سنجگ تریتا دواپر کلج میلے چائیں چائیا۔ آد جگادی شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا اک اھوائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو پر بھ چرن دھوڑی کرو محن، دُرمت میل گوانیا۔ گھر سوامی
 ویکھو سجن، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جس دے پیار وچ شبد انادی ناد و جن، انراگی راگ سنا نیا۔ کوڑ وکارے بھانڈے بھجن، بھرم بھرانٹ رہے نہ رانیا۔
 اوہ سب دا پڑدے کجن، سر سر ہتھ رکائیا۔ جس دے آتم دیک جوتی جگن، لکھ پوراسی ڈگگائیا۔ اوہ ناؤں نرنکارا دیونہارا سگن، وسنت سچ ورتانیا۔ دھر
 پریم وچ کرے مگن، آلس نندرارہے نہ رانیا۔ لیکھے لاوے جن بھگتاں بدن، تن وجود دے وڈیا نیا۔ کلج کوڑ بھجا کے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔
 کوڑی کریا پار کرا کے حدن، حدود اپنی دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ پہلی ماگھ کہے جن
 بھگتو پر بھ نوں کرو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوانیا۔ جس دا لہنا نال پیغمبر گر اوتار، بھگتاں بھگتی نال وڈیا نیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ
 تریتا دواپر کلج اپنا رنگ رنگانیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ جس دا وقت سہنجنا سوہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن
 نین اٹھانیا۔ اُس دا لیکھا اپرا پار، اپر پر سوامی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ پہلی
 ماگھ کہے سب دا متر پیارا اکو تتی، جو تن وجوداں کرے صفائیا۔ جس سندیسہ دتا سنگھ منی، من منسا باہر درٹانیا۔ اوہ پُرکھ اکلا وڈ دھن دھنی، دھناڈھ
 اک اکھوانیا۔ جو سے پنا چھپر چھنی، محل اٹل نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ منی
 سنگھ کہے میرا پچھلا شبد بیانا، شبدی دھار جنانیا۔ نہ جسم رہیا نہ جگت جسمانا، تن وجود نہ کوئے وڈیا نیا۔ نہ رسنا رس رہیا ترانہ، جہوا گن نہ کوئے شنوانیا۔
 شبدی حکم سری بھگوانا، ہر بھگوان رہیا درٹانیا۔ جو نرگن دھار پھر کے بانا، کھیل کھیلے چائیں چانیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں پریم دا بچن سناؤنا، خوشیاں
 راگ درٹانیا۔ نو ماگھ دا وقت ہوئے سہاؤنا، سوہنی وجے ودھائیا۔ کرشن دا لیکھا پور کراؤنا، جو کاہن گیاں درٹانیا۔ جمن کہے میرا لہنا پُرانا، پورب آس
 رکھائیا۔ میں راہ تکاں کون ویلے آئے جوانا، جو بن ونا دھر درگاہیا۔ جس دی خاطر دھرنی اُتے لایا نشانہ، نشان ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جو مالک خالق دو
 جہاناں، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ منی سنگھ کہے میں اُس نوں سپس جھکاؤنا، نو نو لاگا پانیا۔ میں تکاں زمیں اسمانا، برہمنڈاں کھنڈاں اکھ اٹھانیا۔ سارے کہن

اسیں جگ بدلا دیکھنا زمانہ، زمیں اسمان نین اٹھایا۔ اگوں نارد کہے پنج لکھاریاں بدھا ہوئے گانا، موئی تند محمد والی ست رنگ دکھایا۔ کول لکھ کے رکھیا ہووے ہرجن ہوئے نہ کدے بیگانہ، سنگر اکو رنگ رنگایا۔ کول فوٹو ہوئے نانک تے مردانہ، ستار ہتھ وچ سہایا۔ گوپال روپ ہووے کرشنا کاہنا، سوہنا رنگ رنگایا۔ رام راما نال کرے دھیانا، اپنا نین اٹھایا۔ مسیح دا ساچا سنگ بنانا، وچھڑ کوئے نہ جایا۔ چرنی دا لیکھا ساتھ رلانا، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ منی سنگھ کہے لکھاریو سننی میری گل، جگت جگت نہ کوئے جنایا۔ میری اچھیا دا پر بھ نے تھانوں لایا پھل، سوہنا رنگ رنگایا۔ وچھڑے گھڑی نہ پل، لیکھا بل دا پور کرایا۔ سب نے سوا سوا سیر کول رکھنا جل، جس ویلے نشان لگایا۔ نال ریتا رکھنی مارو تھل، تھل اسگا ہاں نال ملایا۔ نیلا لکھیا ہوئے کلج کل، سوہنا رنگ رنگایا۔ ہرن دی لٹھی ہوئے کھل، سنگر چرناں ہیٹھ سہایا۔ گرگھ سنگھ و جاؤندا ہووے ٹل، سوہنا تال بنا یا۔ چیل سنگھ لوں دا لے کے ڈل، دونوں ہتھاں اُتے ٹکایا۔ پریم سنگھ خوشی دے لے کے پھل، چرن کول کول سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک رکھایا۔ منی سنگھ کہے لکھاریو میرا اک پروانہ، سچ نال جنایا۔ پنج پنج قلمناں نال رکھنیاں کانا، اپنی گھڑت گھڑایا۔ ایہہ میرا بچھلا نشانہ، جو آگے دے گواہیا۔ پہلا لیکھ لکھنا نال شہانہ، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ سنت منی سنگھ کہے میں آکھاں نال پیار، پریمو پریم نال جنایا۔ لکھاریاں کول اک رمبی ہووے آر، رویداس دی دھار نال ملا یا۔ پال سنگھ کول ساڈھے تن ہون گے ہار، بالمیک دا لیکھا نال ملا یا۔ درشن سنگھ پٹھی کر تلوار، زمیں اسمان بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ منی سنگھ کہے میں خوشیاں نال آکھاں ہس، سوہنا ڈھولا گایا۔ جن بگتو کسے دا چلے نہیں کوئی وس، واسطہ جگت نہ کوئے رکھایا۔ دلی دربار دی نینہہ رکھنی ساڈھے دس، وقت اور نہ کوئے جنایا۔ سب نے انتر لینا رس، پریم پیار وچ سما یا۔ بن رسنا لینا چکھ، صفتی ڈھولے اک درڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ سنت منی سنگھ کہے چار لکھاری بہن گے چارے کُنٹ، مکھ چار کُنٹ بھوایا۔ کسے دے پیر جوڑا جگت جگتی نہ ہووے بوٹ، خالی پیر سو بھاپایا۔ انتر

پیار ہووے اٹھ، ٹٹ کدے نہ جائیا۔ سب نے لکھن توں پہلاں امرت پینا گھٹ، رس بلاں نال چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنت منی سنگھ کہے جن بھگتو لیکھ لکھنا آگے رکھ کے سچا چرن، لت سدھی دینی کرائیا۔ ایہہ آشار کھی جس ویلے میں اتم لگا مرن، سواس تن وجودوں باہر کڈھائیا۔ پر بھو دا لڑ لگا پھرن، پھر پلو باہر کڈھائیا۔ درگاہ ساچی منزل لگا چڑھن، جگت جہان پندھ مکائیا۔ جس ویلے سچھنڈ لگا ورن، تھر گھر اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ سنت منی سنگھ کہے جن بھگتو تہاڈیاں تن ہون گیاں اکھاں، سچ نیز نال وڈیائیا۔ سنگر سجن ملے سکھا، سگلا سنگ بنائیا۔ جس نوں لبھدے کروڑی لکھاں، کوٹن کوٹ دھیان لگائیا۔ اوہ آوند اکسے نہیں ہتھا، نیز روون مارن دھاہیا۔ جس تہاڈا لیکھے لاؤنا مستک متھا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے گوہند ستر لتھا، اوہ یارڑا نور الاہیا۔ اُس دی شبد کہانی اگئی کتھا، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ بنائیا۔ منی سنگھ کہے میں لکھاریاں دساں بات، خوشیاں نال جنائیا۔ پر بھو دانہ کوئی دوس نہ کوئی رات، اٹھے پھر اکو رنگ دکھائیا۔ دھن بھاگ بے تہانوں ملی دات، وست امل دتی ورتائیا۔ امرت بخشے بوند سوانت، رس نہجھراک جھرائیا۔ تساں بیٹھنا ہو اکانت، بن جگت نیز نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ منی سنگھ کہے جن بھگتو تہاڈے کول شاہی ضرور ہووے لال، نیلی دھار نال وڈیائیا۔ کچھ سندیسہ دیوے سنگھ پال، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ اک چیت سنگھ دا سوال، جو سچ نال سمجھائیا۔ تیجا سنگھ ضرور کڈھیا گال، پورب آشا نال ملائیا۔ ٹھا کر سنگھ کرے خیال، سنگھ اندر نین تکائیا۔ ایہہ کھیل ہووے کمال، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سیوا سنگھ دے کول ہوویگی ڈھال، جگت رنگ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں پچاں ضرور، جس کنارہ ویکھ دکھائیا۔ جتھے میرا صاحب آوے حضور، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو جوتی بخشے نور، نور نورانہ ڈگگائیا۔ جس دا سب توں وکھرا دستور، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنت منی سنگھ کہے ہر بھگت دوارا بنے اپنے دھام، دھرنی

دھرت لے وڈیا۔ جو اشارہ دتا سیانوں رام، بن اکھراں اکھڑ لکھائیا۔ جسدا لیکھناں لکھنئیے کاہن، کاہن کاہنا وڈ وڈیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ پہلی ماگھ کہے میں رکھدا رہیا اڈیکاں، جگ جگ دھیان لگایا۔ میٹوں اوتار پیغمبراں دسیاں تریخاں، تواربخاں گئے جنایا۔ ساڈے صاحب نے پورب لیکھے تے ماریاں لیکاں، لائن عین اک سمجھایا۔ شہادت کرے تصدیقاں، شہادت کلمیاں والی بھگتایا۔ دین دنی دیاں بدل دے ریتاں، مارگ اک درسایا۔ جھگڑا میٹے مندر مسیتاں، کعبیاں دے وڈیا۔ کھیلے کھیل ترے گن اتیا، ترے بھون دھنی اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے میں جگ لیکھے رہیا تکدا، بن اکھراں کھوج کھوجایا۔ ایہہ لہنا دینا حقیقی حق دا، سچ سچ سمجھایا۔ کی تھم ورتنا لکھنا لکھ دا، اگوچر کی اپنا بھيو چکایا۔ کس بدھ بھگت دوارے نینہہ ہووے رکھدا، اٹاں پانناں نال وڈیا۔ اُس ویلے لکھاریاں کول ہووے پتلا اک ککھ دا، ککھاں کسیرے رويد اس نال وڈیا۔ جس دا لہنا نہیں کسے ککھ دا، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ پیاسا دین دنی دی رت دا، جو رتن امولک ہیرے گرکھ لے پرگٹایا۔ اگلا تھم سنگر ۲۶۲

صاحب سوامی سچ دا، سچ نال وڈیا۔ فوجا سنگھ کول گلاس ہووے اک کچ دا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ منی سنگھ کہے میرے اندر وڈیاں آسا، سچ سچ نال جنایا۔ جن بھگتو سب نوں لے بھروسا، بھانڈا بھرم بھرم بھٹایا۔ وقت سُنجننا ہووے پر تھمی آکاشا، گنگن گنگنتر سوبھا پائیا۔ شکر ویکھے اوتوں کیلاشا، برہما برہم لوک نین اٹھایا۔ وشنوں وشنو دا کھولے خلاصہ، بھيو ابھید سمجھایا۔ کی لہنا شاہو شاباشا، شہنشاہ کی چٹرایا۔ جس دے اوتار پیغمبر گر داسی داسا، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنت منی سنگھ کہے میں خوشیاں نال جاواں لٹ، سچ سنگھاسن اک سہایا۔ میرے کول بن اکھراں والی چٹ، جس دا اکھڑ نظر کوئے نہ آیا۔ ویکھو دھرتی رہی پٹ، رو رو دے ڈھایا۔ جھگڑا پیا پتھر اٹ، پاہن رہے گرلایا۔ کسے دا منو آ جائے نہ ٹک، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ منی سنگھ کہے میرا لیکھا میں دھر دی بناں

باندی، بندنا وچ سیس نوایا۔ میری آشا ہووے گاندی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ جگت ترسنا دیکھاں تھکی ماندی، آلس نندرا نہ کوئے مٹایا۔ جگت
 واشا اک دُو بے نوں ہووے کھاندی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ دھرم دا بنے کوئے نہ پاندھی، منزل چڑھن کوئے نہ آئی۔ سیس دسے نہ کوئے
 پراندی، جگت دُہاگن رووے مارے دھاہیا۔ سچ سرور کوئی آتما دسے نہ نہاندی، سنگر دھوڑ چرن مجن نہ کوئے کرایا۔ سنت منی سنگھ کہے ہر بھگت دوار
 سوگند سب نوں سور گاں دی، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگایا۔ ایہہ آشا بٹن کور بڈھیے والی ماں دی، ممتا جگت والی تجایا۔ دھرنی سُنھنجی ہو کے
 کہے میٹوں خوشی ملنی ساچے تھاں دی، سوہنی رنگت میرے اُتے نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار
 کمایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے وہار ہونا نواں، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ میں خوشیاں دے وچ بھواں، بھجاں واہو داہیا۔ میرے اُتے دھرم دا جگ
 ہونا رواں، چاروں کُنٹ دیکھ وکھایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی بھواں، بھجاں واہو داہیا۔ پر م پُرکھ دی سرنی پراں، نو نولا گاں پانیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا
 پڑھاں، گا گا خوشی بنائی۔ میٹوں لالچ نہیں کوئی طمع، لو بھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ۲۶۳ ورتایا۔ منی سنگھ کہے جن بھگتو سُنھنجی ہونی رت، نو ماگھ وڈیایا۔ ہر جن پر بھ دے سوہنے سُنھننے ہونے سَت، جگت ملے وڈیایا۔ نینہہ تھلے سب توں
 پہلاں سوا تولہ چاندی دار کھیا جائیگا بُت، امرجیت سنگھ دے ٹکایا۔ اُتے امرت پایا جائیگا گھٹ، سوہنا سگن منایا۔ پھیر رُپے سونے چاندی پچھے دین دنی
 سچ پینی لٹ، کلجک اپنا رنگ وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 دیوے حکم ابناشی اچت، گُردرشن دے لال رنگ نال رنگے ہونگے گٹ، نشان گوڈیاں اُتے رکھایا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت دس دلی دھیر پُر ہر بھگت دوار دی نینہہ رکھن سمیں سویرے ساڈھے دس وجے *

سو پُر کھ نرنجن ساچا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ ہر پُر کھ نرنجن ٹھانڈا سیت، ست ستوادی اگم اتھاہیا۔ ایکنکارا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی
 اک اکھوائیا۔ آد نرنجن سدا جگیت، نرنجن نرویر اک اکھوائیا۔ ابناشی کرتا پت پت پت، پت پاؤن دھر درگاہیا۔ سری بھگوان دھرم دی دھار چلائے
 ریت، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ پاربرہم کھیل کرے آد جگادی ٹھیک، ٹھاکر سوامی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دھر داور، دھر رنگ اک رنگایا۔ سنگر شبد آد دی دھار، نرنجن نرویر نرنکار کھیل کھلایا۔ جس داروپ انوپ اگم اپار، الکھ اگوچر ست ستوادی وڈ
 وڈیایا۔ جو کھیلے کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کجگ اپنی ونڈ ونڈایا۔ جس دا لہنا دینا دین دنی نال تینی اوتار، راما کرشنا نور نورانہ نور نور رُشانیایا۔
 حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد دیونہارا ادھار، جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ نانک نرنجن سرگن گوہند شبد جیکار، سنگھ سنگھ اک الاہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے دھر دا حکم سدا جگ چار، جگ چوکڑی آپ ورتایا۔ جس دے حکمے اندر
 تینی اوتار، اوتر اپنی کھیل کھلایا۔ جس دا لہنا دینا نال دھرنی دھرت دھول دھول وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دین گواہیا۔ بھگت
 سہیلے ویکھے وگسے ویکھنہار، گر چیلے کھوج کھوجایا۔ جس دارسنا جہوا جگت و دیا باہر اظہار، صفتاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چار جگ دے شاستر اکھراں نال
 کرن پکار، نراکھر دھار دھار شنوائیا۔ سو پر پُر کھ دھر دارام کرنی دا کرتا ایکنکار، اکل کل دھاری وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے پیغمبراں اعظمزی وزوول زمیول زکوئے آیشیجما نورے رُشنا محمدے دُعا زیول زما مووزی نو سٹل
 زمبائے خدا خود مالک اک اکھوائیا۔ کونا کز شاہے زوز روزم مبی موسیٰ ٹولا جبائے جگنستا جبرائیلے زور رُوے نواستے مزہ استیمزما مؤزل ٹوزل مزیول
 کموزے جامستی دمبائے خدا کعبائے کود شرع اے زود نورے چشم عرشے وزی ٹویزے ترجی زمیول زما رہنما اک نور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سنگر شبد اگمی دھار، دھرت دھول وڈیایا۔ نانک نرنجن سرگن کھیل اپار،

گوبند میلا سچ سُبھائیآ۔ چار ورن اک ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندائیآ۔ لیکھا جانے آپ نرنکار، نرور اک اکھوائیا۔ جس دے شبد
سندیسے بھوکتاں وچ گُر اوتار پیغمبر گئے اُچار، پیشین گویاں نال ملائیآ۔ سو کھیلے کھیل اپنی وار، وارث ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ ستگر شبد کہے شبد دی دھار آد جگادی بھگت، بھگون دیونہار وڈیائیآ۔ جنہاں دے انتر نام دی شکت،
شخصیت جگت وچ پرگٹائیآ۔ اوس دا سدا سُنھنا ہووے وقت، ویلا اپنے رنگ رنگائیآ۔ جس دا لہنا دینا نال دین دُنی فقط، فقرے ڈھولے سوہلے راگ
درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ ستگر شبد کہے وقت سُنھنا آیا، سوہنی ملے وڈیائیآ۔ پر بھ
جوتی جوت رُشنا، دو جہاناں ڈگمگائیآ۔ اوتر اپنا کھیل کھلایا، کھیلنہار اگم اتھایا۔ اوتار پیغمبر گر سنگ ملایا، ایکا گنڈھ پوائیا۔ ڈھر دا پردہ آپ گھلایا، بھيو
رہے نہ رائیا۔ رویداس دئے گواہیا، شہادت نام والی بھگتائیآ۔ بالمیک ویکھ دکھایا، تریتا جگ نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ رویداس کہے جن بھگتو میں بھگت پیارا میت، متراں دیاں سُنائیآ۔ غریباں وچ غریبی والی ریت، جگ چوکڑی چلی آئیآ۔
اندروں کا یا سب نے کرنی ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ من منو آ لینا جیت، دہ دِشانہ اُٹھ اُٹھ دھایا۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا گیت، سوہنگ
سچ پڑھائیآ۔ ساچا دہرا مندر مسیت، کا یا کعبہ نظری آئیآ۔ میلا ہونا نال ہست کیٹ، شاہ سلطان نہ کوئے وڈیائیآ۔ پچھلا لیکھا پچھے گیا سیت، اگلا حکم چلے
ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ بالمیک کہے میں بٹوارا، تریتا میری دئے گواہیا۔ میں
لیکھا کھیا گیت ظاہرا، بن اکھراں اکھر درڑائیآ۔ سندیسہ سُن دا رہیا بن سروناں اپنے انتر انتر کردا رہیا وچارا، جگت عقل بدھی نہ کوئے رکھائیآ۔ دھرنی
دھرت دھول دھول رام راما ہوئے اُجیارا، رام رمیا رام رام روپ پرگٹائیآ۔ جس دا کھیل چارے گنٹ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیآ۔ انت کنت
دے کے سچ اشارہ، بھگونت اپنا بھيو چکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دی دھار آپ سمجھائیآ۔ ڈھر دی دھار
کہے میں آد جگادی سچ، پر بھ دی سچ وڈیائیآ۔ لوں لوں اندر سب دے جاواں رچ، رچنا پر بھ دی دیاں دکھائیآ۔ میرا ناتا نہیں نال کا یا ماٹی کچ، کنچن

گڑھ نہ کوئے چترائیا۔ سب دا سوامی مالک اِکو پر میثور پت، پاربرہم اکھوائیا۔ جس بھگتاں لیکھے لاوئی رت، رتن امولک ہیرے آپ پر گٹائیا۔ دھرم دا دھرم دوار کھولناہٹ، وست سچ نام اِکائیا۔ شرع زنجیر دینی کٹ، کٹاکش اِکو اِک دکھائیا۔ دُئی دویت میٹنا پھٹ، پٹی نام والی بندھائیا۔ شرع دی رہے کوئی نہ وٹ، وٹنا نام والا ملنا چائیں چائیا۔ سو کھیل کرے پر بھ جو وسے گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ بیٹھا سو بھ پائیا۔ جس دے نام کلمے رہے رٹ، رسنا جہوا سُرتی سوہلے ڈھولے گائیا۔ اوہ آتم سچ سُنھنجی سُهائے کھٹ، کھٹیا اِک وڈیائیا۔ جوت جگائے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ شبدی سُر ت مار کے سٹ، سوئی سوانی لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں آد جگاد دی کرنی، قدرت قادر دتی وڈیائیا۔ میں ویکھنا کھیل پر بھو دی چرنی، چرنی دی دھار شہادت فوٹو دے گواہیا۔ میرا جھگڑا نہیں ورنی برنی، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں چاہندی اِکو مارگ ہووے اُتے دھرنی، دھرنی دھرت دھول دھول سو بھ پائیا۔ پُرکھ اکال دی پوڑی سب نے چڑھنی، رام راما رنگ رنگائیا۔ کوڑی کرپا جگت جہان وچوں ہڑھنی، دین دُئی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کرپا کہے میرا کھجگ ناتا، سچ سچ سُنائیا۔ کھجگ کہے میرا کھیل نال پُرکھ بدھاتا، جو بدھنا دا مالک اگم اتھاپیا۔ جس میرا وقت سُنھنجا دین دُئی کیتا اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جھگڑا پا کے دین مذہب ذاتا پاتا، مائس مانو دتے ٹکرائیا۔ اپنے محم دارکھ کے ڈونگھا کھاتے، بھو ابھید لیا چھپائیا۔ میں سچ سندیسہ دیواں دیپ ساتا، نو کھنڈ کھنڈ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نو ست کہن ساڈا روپ انوپ اپارا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجریاں وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا نال تیئی اوتارا، سنجگ تریتا دواپر کھجگ گنڈھ پوائیا۔ ساڈا کھیل سنگ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد یارا، مہربان محبان بیدو اپنا کھیل سمجھائیا۔ ساڈا لہنا دینا نانک نرگن دھار گوہند دھار اپارا، اپر پیر دے وڈیائیا۔ ساڈا میت ساجن بھگت سہیلا جو بھگون ہوئے پیارا، دھرم دی دھار وچ سمائیا۔ نو کھنڈ کہن ست دیپ اسیں اوس پر بھو دا بولینے جیکارا، جو آد جگاد اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ ست دیپ کہن ساڈی دھرنی

دھرت دھول اپار، اپر پیر دے وڈیاںیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکار، نو نو سیس جھکایا۔ دھن بھاگ جے دھر دا حکم چلے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری خوشی منایا۔ مانو ذاتی اک ہوئے پیار، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ جو بھگت سنت صوفی سندیسہ دے کے گئے اپنی وار، پورب لیکھے نال ملاںیا۔ بھگتاں دا گرہ ہووے بھگت دوار، بھگون مل کے وجے ودھایا۔ شرع دا ہووے نہ کوئے سکدار، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو نور جوت اجیار، نور نورانہ نظری آیا۔ اکو شبد ہووے دھنکار، انحد نادی ناد کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ کھلایا۔ دھرتی کہے میں آد جگاد دی دھول، دھرم نال سمجھایا۔ میرا مالک پُرکھ اکالا نور الاهی اکو اول، عالمین اک اکھوایا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا رام رام نال کرشن کاہن سول، سانوریا اپنا رنگ رنگایا۔ جس گوہند دھار چھکائی پائل، امرت رس بن رسنا رس چکھایا۔ اوہ بھگت سہیلے پرگٹائے اپنے کول، کملاپاتی اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرتی کہے وقت سہنجنا آیا نو ماگھ، خوشیاں ڈھولے گایا۔ میرے انتر اُجیا اک ویراگ، ویری کوڑے باہر کڈھایا۔ جن بھگتو دُرمت میل دھونا داغ، پاپ رہے نہ رانیا۔ کایا مندر دیک جوت ویکھنا چراغ، جوتی جاتا کرے رُشانیا۔ نو کھنڈ پر تھی چار گنٹ دہ دشا چارے لکھار پو لکھو گئی آگ، اگنی سکے نہ کوئے بُجھایا۔ شاہ سلطاناں رعیت حکومتاں جانیاں تیاگ، ترے گن اتینا اپنا کھیل سمجھایا۔ کسے دی پُچھے کوئی نہ وات، سگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ستاں دیپاں ہووے اندھیری رات، چارے گنٹ اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھایا۔ دھرتی کہے لکھار پو تہاڈا دے گانا بدھا مہندی تند، سنگ محمد چار یار رلاںیا۔ ایہہ لیکھا کسے نہیں سندھا، عقل بدھی سمجھ کسے نہ آیا۔ جگت جہان نوجوان کرم کانڈ وچ اندھا، نچ نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کھج اپنی دھار وچوں لنگھا، بھجنا جائے چائیں چائیا۔ انتم سب دا حال ہونا مندا، مند بھاگ دے لوکایا۔ صدی چودھویں انتم ہویا کڈھا، کڈھی گھاٹ سارے بیٹھے دھیان لگایا۔ جو وید ویاسے پائیاں ونڈاں، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اٹھاراں پران دین گواہیا۔ کیٹری کھیل کھیلے گوڑ براہمن نوری دھار ہو کے پنڈا، پاربرہم برہم بھو آپ گھلایا۔ شبدی دھار چمکے چنڈ پر چنڈا، جگت جہان نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں ڈھولے، پر بھ نوں سیس نوائیا۔ شبدي دھار جو شبد اگما بولے، انبولت راگ
 سنايا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو دھرم دھار دے تولے، نام کنڈے ہتھ اٹھایا۔ جس نے دیناں مذہباں والے ہٹ کھولے، چار گنت دتی وڈیایا۔
 جس دے لیکھے وچ لہنے دینے سب دے کولے، قول اقرار نال بنایا۔ اوہ ویکھے دھار اُپر دھولے، دھرم دھار نال جنایا۔ جس نے سچ دوارے کھولے،
 خالق خلق خلق سمجھایا۔ نوست تنکے رولے، ساتک ست نہ کولے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمایا۔ دھرنی کہے میں چاروں گنت ماراں دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ اوہ ویکھو پنڈت نارد آوندنا بنا رسنا توں دے گیان، بن جہوا جہوارہیا ہلایا۔ اٹھ
 ویکھ لاکی کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس ست دیپ حکم چلایا تے ورتنا وچ جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ لہندی دشنا اکھ پٹ لا
 تے نال سُن لے کان، بن کنناں دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں نارد
 کی دساں، سچ سچ جنایا۔ میں دین دنی نوں ویکھ ویکھ ہساں، جو میرے اُتے سو بھاپایا۔ کسے اندر پر بھو دے پیار دا رہیا نہیں رسا، رسنا جہوا ڈھولے
 سارے گایا۔ میں دُور ڈراڈی جگت جگیا سوآں کولوں نشاں، بھجاں واہو داہیا۔ میٹوں ایس جا پدا پر بھو دا بھگت کوئی ورا لا کوٹاں وچوں لکھتاں، گنتی گنت نہ
 کولے گنایا۔ پر یاد کر لے نارد اسرشی ایس سڑنی جویں سڑدا پتلا کھتاں، چاروں گنت ویکھنا تھاون تھانیا۔ کلج کھیل ہونا وانگ بازی گر نشاں، نوٹ آہو
 کے اپنا سوانگ ورتایا۔ میں انت اک پر بھوتے اپنی آسا سٹاں، دوسراوٹ نہ کولے تکانیا۔ جس دین مذہب دیاں میٹنیاں وٹاں، جھگڑے نام نہ کولے
 رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے دھرنیے میں وی ہویا حیران، حیرانی میرے اندر
 چھایا۔ کلج کوڑ دے پردھان، چاروں گنت بھجے واہو داہیا۔ شرع روپ بنی شیطان، شریعت کرے لڑایا۔ انسان دا ویری بنیا انسان، انسانیت ہتھ
 کسے نہ آیا۔ پر یاد کر لے جو سییا نوں سندیہ دتارام، بنواسی اپنا حکم سنايا۔ کلج کوڑ کوڑیا ہونا جگت جہان، نوست اپنا رنگ رنگایا۔ جو ارجن نوں
 گیتا لکھن لگیاں دسیا کاہن، گھنیا ڈھر دا حکم درڑایا۔ کلج انت پر بھو دی کرے نہ کولے پہچان، بھگون رنگ نہ کولے سنايا۔ نو کھنڈ پر تھی ہووے

پریشان، پریشانی وِج دُہائیآ۔ انتر آتم اُتجے نہ کوئے برہم گیان، برہم وِدیانہ کوئے پڑھائیآ۔ امرت رس ملے نہ پین کھان، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیآ۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے کسے نہ آن، تن مندر نہ وجے کوئے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر داسنگ آپ بنائیآ۔ نارد کہے دھرنیے میں ہور کچھ تگاں، چاروں گنٹ دھیان لگائیآ۔ اوہ ویکھ لے تچے سال نوں جھکڑا پینا وِج مدینہ مکہ، کعبے اپنا حال درڑائیآ۔ پھیر لہنا دینا ہونا نال بورا سکا، حضرت عیسیٰ دیونہار شہادت نال گواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی رشیانال امریکہ لگنا دھکا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیآ۔ دین ذنی دی قیمت رہنی نہیں کوئی ٹکا، شاہ سلطان راج راجان مایادھاری مٹی خاک وِج رُلائیآ۔ اکو دھرم دی دھار پر بھو دے نام دی ہونی ستا، جسوں سنگر شبد مئے جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر داسنگ آپ بنائیآ۔ دھرنی کہے نارد جی میں وی چکچیا بھار، نو کھنڈ چوڑا سی لکھ اپنے اُتے اٹھائیآ۔ میری دوس رین پکار، کوک کوک سٹائیآ۔ میرے پریتم پیارے میری پاسار، پر م پُرکھ ہونا آپ سہائیآ۔ چاروں گنٹ ہو یا دھواں دھار، تیرا نوری چند نہ کوئے چمکائیآ۔ تیرے نام کلیمیاں والی کھار، دین مذہب کرے لڑائیآ۔ تُوں آتم پر ماتم نور اُجیار، نور نورانہ اک اکھوائیآ۔ کلجک میٹ دے دھواں دھار، دھرم دی دھار اک سمجھائیآ۔ اکو تیرا نام ہووے جیکار، اکو تیری صفت صلاحیا۔ اکو تیرا مندر ہووے دار، شودوالا مٹھ گرو دوار اک دکھائیآ۔ اکو شبد ہووے دھکار، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیآ۔ اکو تیری ہووے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیدیاں وِج سارے سیس جُھکائیآ۔ تُوں شاہو بھوپ ہوویں سکدار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء تیری وجے ودھائیآ۔ دھرنی کہے میری نمو نمو نمسکار، نو نو تیرے لاگاں پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیآ۔ نارد کہے دھرنیے پر م پُرکھ بڑا چالاک، میں جگ چو کڑی ویکھ دکھائیآ۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پیتے سب نوں کردار ہیا خاک، مائی خاک وِج ملائیآ۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں کھولدا رہیا تاک، بجر کپائی پڑدا آپ چکائیآ۔ اپنا دسدا رہیا شبد اگنی واک، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ سچ پریتی جوڑدا رہیا نات، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ سوانت پُچھنہارا وات، جگ چو کڑی جس دے حکم اندر بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیآ۔ دھرنی کہے نارد جی میں اوسے نوں ٹیکاں

متھا، جو مالک دُھر در گاہیا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر ستر لتھا، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر کردے کتھا، وید پُران انجیل قرآن
 بائبل تریت گیتا گرو گرنھ ڈھولے سوہلے راگ سُنائیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا بیتھار تھ بیتھا، جویدی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے شبدي دھار دا اگنی اکو بھتھا،
 تیر ترکش کمان ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ اوہدا یدھ بنا تن وجود ہتھا، حکمی حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 دا مالک نور الاہیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ مالک پرم پُرکھ اپار، پر ماتم اک اھوائیا۔ جس جگ چوکڑی کھیلیا کھیل وچ سنسار، سنگر شبد نال وڈیائیا۔ اوتار
 پیغمبر گرو آں دتا ادھار، اُدر دا لیکھا دتا مُکائیا۔ نر اکھر دھار وچوں اکھر دتے اچار، جگت شاستر دین گواہیا۔ جس نے مندر مسجد شودوارے مٹھ بنائے
 گرو دوار، چرچاں دتی مان وڈیائیا۔ دیناں مذہباں دس نام جیکار، شرع دارنگ دتا رنگائیا۔ جھگڑیاں وچ کھیل کیتا وارو وار، وارتا پچھلی دے گواہیا۔ سو
 پُرکھ اکالا دین دیلا آد جگادی پرم پُرکھ پروردگار، رام راماکاہن کاہنا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دا
 کھیل آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت ہویا سہنجنا، سوہنی لے وڈیائیا۔ کرپا کرے آد زرخنا، آد پُرکھ دیا کمائیا۔ جس نوں کھندے درد ڈکھ بھے
 بھنجنا، بھوساگر پار لنگھائیا۔ اوہ بھگتاں پاوے نام دا انجنا، نج نیتز لوچن نین اکھ کھائیا۔ جس دے حکم وچ جگت جہان ونجنا، بھجے واہو داہیا۔ جس سب
 دا پڑدا کجنا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس دا نام ڈنکا وجنا، چارو کٹ کرے شنوائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے دین دنی کایا ماٹی بدنا، جسم جسم ضمیر وچوں آپ سمجھائیا۔
 سو صاحب سورا سر بگنا، ہر کرتا اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دی کرنی آپ کمائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت
 کون سمبھالے، سمبل بیٹھا نظر کسے نہ آئیا۔ جو لیکھا جانے شاہ کنگالے، غریب غریباں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام سچا دھن مالے، دھن دولت کم کسے نہ
 آئیا۔ جو بھاگ لگائے ساچے ڈالے، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ میرے دھوئے داغ کالے، دُرمت رہے نہ رانیا۔ امرت دھار اندروں اچھالے، سوا سیر
 پانی لکھاریاں دے گواہیا۔ پیخ پیخ بھگتاں دے شہادت دین بھالے، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ آتم دھار وسے نالے، پر ماتم وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دے
 پچھے بھگت سہیلے جگ جگ گھالنا رہے گھالے، روداس رویداس نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دا لیکھا آپ

درسائیا۔ دھرنی کہے میں کوک کہاں پکار، دو جہاناں دیاں سناٹیا۔ سب دا اکو متر مرار، پر م پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس نے بالیک دتا تار، بٹورا اپنے
 رنگ رنگاٹیا۔ ڈاکے ماردا وچ سنسار، سچ لُیرا اک اکھوائیا۔ جس دی دچھنارام دے لیکھے ساڈھے تن ہار، کلجک لہنا پور کرائیا۔ گوپال گوپال کاہن کرشن
 ویکھے نین مندھار، نین مؤند دیا کماٹیا۔ عیسیٰ کہے میرا لیکھنال پروردگار، جو یار یارا گم اتھاہیا۔ محمد کہے میں اوس دا کراں اظہار، جو صفتاں دا مالک
 صفت صلاحیا۔ نانک کہے میں اُس دی وجاواں ستار، جو ستیاں لئے جگائیا۔ جن بھگتو ایہہ ساری سرشٹی دا سبجگ وچ ہووے گا بھگت دوار، انج دا لیکھا
 اِس دی دے گواہیا۔ درشن سنگھ دی پُٹھی دے تلوار، ڈھال اپنا روپ درسائیا۔ خالی گلاس کہے چاروں کُنٹ ہونی ہاہاکار، پھل کھن پھل کسے ہتھ نہ
 آتیا۔ نیز رووے ناری نار، بن ہنچھو آں ہنچھو وایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کماٹیا۔ نارد کہے
 دھرنے ویکھ لے بھگتاں نے دوویں رنگے ہوئے گٹ، لال اپنا رنگ دکھائیا۔ اک وار پر بھ نالوں سب دی پریتی جانی تٹ، ٹٹیاں پھیر پر بھو جڑائیا۔ نو
 کھنڈ پر تھی پینی لٹ، کلجک لُیرا پھرے چائیں چائیا۔ دیناں مذہباں ہونی پُٹھ، میلا سکے نہ کوئے ملاٹیا۔ بے شک شرستی پر بھو دا نام جیدی رسنا جہوا ہلاں
 نال بٹ، ہردے رام نہ کوئے وسائیا۔ سب دا بھاگ جانا کھٹ، کھوٹے کھرے روپ نہ کوئے درسائیا۔ پھیر ست سچ دی مولنی رت، رتڑی اپنا رنگ
 رنگاٹیا۔ بھگت دوار دی نینہہ تھلے چاندی دا دبٹا بٹ، بتخانے ویکھن تھاواں تھانیا۔ ایہہ وبار اوس صاحب دا جس دا شبد دلارا ست، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ نارد کہے دھرنے میں کی ویکھاں ہندا سگن، سگلا دھیان لگائیا۔ بھگتاں
 انتر آتما ہووے مگن، جگت وشنا باہر کڈھائیا۔ اوڈھن دے کسے نہ سپس سرشٹی ہوئی نگن، سر ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ بنا بھگتاں توں کایا مندر اندر دیک
 کسے نہ جگن، جاگرت جوت نہ کوئے رُشناٹیا۔ کی ہویا جے بھگت دوار دی دھار نال لگی اگن، اگن جگت والی سمجھائیا۔ کسے دارہنا نہیں کوئی سجن، متر
 میت نہ کوئے اکھوائیا۔ انت گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، من ممتا دور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل
 آپ کھلاٹیا۔ دھرنی کہے ناردا میں اوتار پینمبر گرو تکاں ساکھیات، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جنہاں چار جگ دی پچھلی لکھی گاتھ، اکھراں نال ملاٹیا۔

سَچ تریتا دوا پر کلجک چلدا ویکھیا راتھ، نرگن سرگن ہو کے بھجے چائیں چائیا۔ انت لہنا دینا اُس ہتھ پُرکھ سمراتھ، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ جو ہوئے سہائی
 انا تھاں ناتھ، دین اپنے گلے لگائیا۔ سو سب دا لہنا دینا دیوے مستک ماتھ، پورب لیکھا بدھنا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا لیکھا بہت پُرانا، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ میرا کاہن نال یارانہ، جو سکھیاں سُخن گیا سمجھایا۔ دُنیا دین
 وچ بدل جانا زمانہ، جمن کنارہ سنگ رکھایا۔ کلجک کوڑ ہونا پردھانا، چاروں گُنٹ بھجے واہو داہیا۔ دھرم دارہنا نہیں کوئی نشانہ، دھرم دی دھار نہ کوئے
 رکھایا۔ دین مذہب ہونا بیگانہ، نام کلمہ کرے لڑایا۔ انتر گائے نہ کوئے ترانہ، تریا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوس سمیں کھیل کرے دُھر دا کاہنا، کاہن
 کاہن نال وڈیایا۔ جس دا لہنا دینا دو جہانا، زمیں اسمان ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد کرے پردھانا، دُسر نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنی میں وی سنی بات، پچھے ہو کے دھیان لگایا۔ جو کھیل ہونا لوک مات، کاہن گھننیا
 گیا دِرڑایا۔ کسے دی پچھنی نہیں کسے نے بات، سنگی سنگ نہ کوئے بنا یا۔ کی ہویا بے اٹھاراں کشتونیاں ہونیاں گھات، دھرم یڈھ یڈھ سمجھایا۔ کلجک اتم
 ۲۷۲
 محکم ورتے کملاپات، پت پر میثور اپنا محکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں
 کردی رہی کاہن نوں یاد، گوپال سیس نوایا۔ جو میتوں دے کے گیا داد، وست اُل نام ورتایا۔ تیرا کھیڑا ہوئے آباد، ہر بھگت دوار سو بھا پائیا۔ جتھے
 سارے اکٹھے ہون گے سنت سادھ، صوفیاں رنگ رنگایا۔ انتر رہے نہ واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھایا۔ شرع دی دسے کوئی نہ حاد، مذہباں رنگ نہ
 کوئے رنگایا۔ اکو مالک نظری آئے واحد، گاڈ اکو ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد
 کہے دھرنی میں وی سنیاسندیس، جو کرشن گھننیا کاہن کاہن گیا دِرڑایا۔ میں دُروں ہو کے پیش، پیشینگوئی پچھی چائیں چائیا۔ سچ دس ایہہ دھام سُنہجنا
 کون کرے تے کیہڑا ہووے نریش، کون محکم محکم ورتایا۔ اوس ہس کے کہا میرا بنا اکھراں توں لیکھ، قلم شاہی نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جاتا دھارے
 بھیکھ، اولٹا روپ پرگٹایا۔ جس کوڑ کوڑیاں دی میٹنی ریکھ، رکھیاں نیاں دے سمجھایا۔ اوہ آوے جمن کنارہ ایس دیس، دیس دستر ویکھ وکھایا۔ جس

جگت جہان دا تکنا کلمیش، کل کاتیاں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ دستاں آج، حقیقت سچ درڑایا۔ ساری سرشی دا بھگت دھار ہونا سماج، سمگری پر بھو نام ورتایا۔ میرے اُتے میرا بنک دوار سہائے سیوا کرن گے راجن راج، رعیت اپنا سنگ بنایا۔ ایہہ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں ہونا کاج، کرنی دا کرتا آپ سمجھایا۔ میرا مالک خالق اکو مہاراج، پر م پُرکھ اک اکھوایا۔ جس نے دھرم چلایا جہاز، نیا نوکانا نام درڑایا۔ چارے گنت مانی آواز، چارے ورنان لئے اٹھایا۔ سب دا سا نجا ہووے سماج، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میری آسا نسا ہووے پور، پورب بیٹھی دھیان لگایا۔ میرے رام دا سچ دستور، جگ چو کڑی چلایا آیا۔ جو کاہناں دا کاہن حاضر حضور، حضراتاں دا مالک نور الایہا۔ جنھ شبدی دھار دتا سرور، گرو گریو دے وڈیایا۔ جس دی منزل نہ نیڑے نہ دور، دور دراڈا پندھ مکایا۔ جن بھگتو تہاڈی بھگتی کرے منظور، در آیاں لیکھے لایا۔

تساں سب نے آتما دھار ہونا مشکور، شکریہ کہہ کے شکر منایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری آسا پوری ہووے نسا، خوشیاں راگ جنایا۔ میرا مالک ملے مینوں کاہنا جس ہنکار میٹیا کنسا، دتی مان وڈیایا۔ جس دا کھیل سہنس سہنسا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جس سبج وچ مانو ذاتی اک بناؤنا نسا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گڑھ توڑنا ہووے ہنستا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ جو لیکھا لکھیا وید ویاسے گوڑ براہمن پر تھائے پنڈتا، بھوکھت پُران نو ہزار سلوک دین گواہیا۔ اوہ کھیل کھیلے دھرتی اُتے نو کھنڈتا، ست ست ویکھے چائیں چانیا۔ جس دا جھگڑا نہیں من مت دا، متاموہ نہ کوئے رکھایا۔ اوہدا کھیل پر میثور پت دا، پتت پاؤن وڈ وڈیایا۔ جو لیکھا جانے مت گت دا، انتر نرنتر بیٹھا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو سارے کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ کلج انت مٹے تینو تاپ، ترے گن اگن نہ کوئے تپایا۔ سب دا اکو نام ہووے جاپ، اکو سوہلا ڈھولا کلمہ صفت صلاحیا۔ اکو مالک ہووے کملاپات، پت پر میثور اک منایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دیناں مذہب نہ کرے لڑایا۔ اپنا بھوکھتاں والا ویکھو کھات، صدی چو دھویں پیسویں نال

ملائیا۔ ڈھنیا گوہند والا بچھن والا وات، واتاؤرن تکے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔
 دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبان کرو خیال، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھرم دوار دا دھرم ہووے دلال، وچولا اور نہ کوئے بنائیا۔ جس دی صاحب سَنگُ
 شبد کرے سنبھال، سمبل دا مالک دیا کمائیا۔ جتھے سوہنے شاہ کنگال، غریب غریباں دے وڈیائیا۔ دین دنی دا ہووے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت کرے
 رُشائیا۔ جس دی آشار کھی سَنگھ پال، مہربان مہربان مہربان ویکھ وکھائیا۔ جس دا ٹھاکر سوامی دتا گیان، اندر سَنگھ سَنگھ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مندر اک سہائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر میرا ویکھو میت، مترو سچ جنائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی سب
 نے رکھیا چیت، پتر کے سکلیا نہ کوئے وکھائیا۔ جو جگ جگ بدلدا رہیا ریت، ریتوان اگم اتھاپیا۔ سو سب دی انتر من کلپنا کرے پت پت پت، پت
 پاؤن دیا کمائیا۔ جس نوں کہندے سدا جگیت، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھ نال مندر مسیت، کعبیاں پھول پھلایا۔ اوہ آتم پر ماتم بندھائے
 سب دی پریت، پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنی تیرے
 اتے ہونا وقت سہنجنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ گھر سہائے آد زرخنا، بنک دوارا ویکھ وکھائیا۔ جتھے اکو دیکھ جگنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جو سب دا ہووے سجننا،
 میت مُرا اگم اتھاپیا۔ جو نام ندھان دی چاڑھے رنگنا، رنگت اپنی آپ پرگٹایا۔ اوہ بھکتو تہاڈی بھکتی دا مناوے سگنا، سگلے سنگی آپ رکھائیا۔ زرنگن
 دھارلاوے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ انتر زرنتر دے اندنا، انند انند وچوں پرگٹایا۔ لیکھے لگے پنچ ت سر پر پنچنا، پنچ ت ملے مان وڈیائیا۔ سمت
 شہنشاہی دس کہے دین دنی دا لیکھا جس ہتھ گند منوہر گندنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔
 دھرنی کہے میری پیار مُجت والی تشریح، خوشیاں نال جنائیا۔ بھگتاں دی بھسم چرنی دی دھار گرگھ اک اک چوڈھی بھرن گے ویہہ، ماجھا مالوا دوآبہ
 جموں ونڈ ونڈائیا۔ لکاؤن گے چڑھدے والی کوٹ وچ نینہہ، خوشیاں نال رکھائیا۔ دھرم دا پنچ دینا بیء، سنجگ پھل نال پھل لے مہکائیا۔ رَویداس دا
 لیکھا جو لکھیا ساڈھے تن ہتھ سیں، دھرنی دھرت دھول خوشی بنائیا۔ اگے پتہ نہیں ہونا کی، دھرنی نو نو سیس نوائیا۔ لکھ چوڑا سی پر بھ دے جی، جیو

جنناں وچ سماييا۔ تہاڈے اُتوں بل بل جاواں تھیں، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔
 دھرنی کہے مٹی خاک بھسم رکھنی نینہہ تھلے اک اک چوئڈی، بیس یسا رنگ رنگائیا۔ اُتے دھرم دھار دی ہووے کھوئڈی، کھڑگاں کھنڈیاں باہر
 سمجھائیا۔ دھرنی کہے میں پنا زبان توں کوندی، کوک کوک سنائیا۔ میتوں سار ساریاں بت رُوح دی، رُوح بتاں ویکھ وکھائیا۔ میں خبر سناواں اُس شبد گرو
 دی، جو گر اوتار پیغمبراں دے وڈیائیا۔ جن بھگتو اچ دی نیا دسجگ دھار شروع دی، ست دھرم ساچا رنگ رنگائیا۔ اجے تے کھیل ہونی دُڑو دُڑو دی،
 ستاں سالاں توں بعد ایہتھے دھرم دے جھنڈے جھلنے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔
 دھرنی کہے میرے اُتے بنا گرہ مندر، سوہنی ملے وڈیائیا۔ جتھے بھگتاں دا بھگتی دھار تھنا بجر کپائی چندر، زندگی وچوں زندگی دے بدلایا۔ پرکاش ہووے
 اندھیری کندر، تن وجود نور نورانہ ڈمگائیا۔ منو آدہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دھاوے بندر، من منسا نہ کوئے ہلاکایا۔ جن بھگتاں ہر جنناں صوفیاں سنتاں لیکھے لگے
 ۲۷۵ تت پنجن، پنچم دا میلا ملے سچ سُبھائیا۔ کسے دے انتھکرن وچ نہ ہووے رنجن، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کیتے جگ
 چوکڑیاں لنگھن، سبجگ تریتا دواپر کلجک بھجے واہو داہیا۔ کوٹن وار دین دنی شرع دی لگی اگن، بھسم ہو کے مٹی خاک وچ ملائیا۔ کوٹن وار میرے اُتے
 شادیانے وجن، گر اوتار پیغمبر دُھر دے راگ ناد گئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماييا۔ نارد
 کہے دھرنیے میرا جی کردا میں تیتوں کراں اک مخول، مسخرہ ہو کے دیاں سنائیا۔ تیتوں دھرنی کہاں دھرت کہاں دھول کہاں کہہاں دھول، دھرم
 نال دے جنائیا۔ سچ دس تیرا اوتار پیغمبراں نال کی قول، وعدہ گرو گرو دیو کی جنائیا۔ میرا جی کردا کوڑ کوڑیاں دا وچا دیواں ڈھول، ڈنکا سناواں تھاول
 تھانیا۔ ساری سرشی دی درشی جاوے ڈول، ثابت رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا دھرم دا دوار دھرم دا مالک دیوے کھول، خلق دا خالق ویکھ وکھائیا۔ جس
 دا بھیو جانے نہ کوئی پنڈت پاندھا رول، تھتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایہہ لیکھا اُس دا جس نوں تریلو کی ناتھ کہندے ساول سول، سانوریا اپنا کھیل
 کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ دھرنی کہے نارد اچھے میں وی دسنا ضرور، ضرورت اپنی دیاں

جنائیا۔ میٹوں دسدا میرے اُتے پیا نٹور، دھرم نوں فتویٰ لگا تھاؤں تھانیا۔ سچ دا سچ دسے نہ نور، نور نورانہ چند نہ کوئے چکائیا۔ ساچے نام دی سُنے
 کوئے نہ تور، تریا پد دی منزل ہتھ کسے نہ آئیآ۔ میٹوں کلجگ کوڑ کیتا مشہور، چاروں گنت جھوٹھ دے ڈنکے رہیا وجائیا۔ میں آسا رکھی میرا صاحب
 میٹوں کدوں بختیگا چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جگت دا وقت مٹے ہر جن رہے نہ کوئے مورکھ موڑھ، گرگھ ہر جن بھگت سہیلے لئے بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ ویکھ لے کلجگ کالا ملنگ، نو کھنڈ پر تھی ست
 دیپ بھجے واہو داہیا۔ جو وجاوے موہ ممتا دا مردنگ، ممتا مایا والی نال رلائیآ۔ جس گھر گھر چھیریا جنگ، من کا منکا دتا بھوائیا۔ دین دُنی نوں کیتا تنگ،
 تنگ دست ہوئی لوکائیا۔ جدھر ویکھیں کلجگ نے کیتی بھکھ ننگ، بھکھیاں سکے نہ کوئے رجا ئیا۔ انتر آتم ملے نہ کسے انند، انند وچوں انند نہ کوئے
 پرگٹائیا۔ توں میرا میں تیرا آتما پر ماتما گائے کوئی نہ چھنڈ، پاربرہم برہم سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ آتم سچ سہنجنی دسے نہ کسے پلنگ، ستھریار نہ کوئے
 ہنڈھائیا۔ سرشی دی درشی انتھکرن وچ ہوئی رنڈ، پتی پت پتونتا ہر کنت نظر کسے نہ آئیآ۔ نگاہ مار لے وچ نو کھنڈ، ستاں دیپاں دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھیں
 اودھر شرع دی پوے ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ پر بھ نوں سیس نہ کوئے نوایا۔ دروہی مچی جیرج انڈ، اُتبیج سیتج رہی گر لائیا۔ سرشی دی دھار ہوئی بھیکھ
 پکھنڈ، ست سچ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میری اکو آشا اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے صاحب سورے سر بنگ، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے سُن نارد مئی، مئیشران باہر جنائیا۔ میری پکار اوتار پیغمبراں
 گروآں سنی، انسنت نظر کوئے نہ آئیآ۔ جو جگ چو کڑی دھرم دے دھار بنے وڈگنی، گنونت جگت اکھوائیا۔ شبد نام دی جنائی ڈھنی، ڈھن آتمک راگ
 درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے میری نینہہ رکھنی نال جگت دی اٹ، مائی کچ
 رنگ رنگائیا۔ پر بھو وچ رکھے بن اکھراں توں چٹ، چٹے اُتے کالا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نیلی لال شاہی دوویں رہیاں پٹ، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ قلمناں
 کانیاں کہن اسیں کتھے جائے تک، کون دھام ملے وڈیائیا۔ کس دے اُتے آشا دیئے سٹ، سٹابازی ویکھی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پلو آپ پھڑائیا۔ دھرنی کہے میرے دیکھ لے پچھلے کرم، کانڈاں باہر جنایا۔ جگ جگ داتک لے دھرم، ناردا بن اکھاں
 اکھ کھلایا۔ کلج تک لے کی جھکڑا ورن برن، ذات ذاتی کی پترائیا۔ میرے نیتزیناں آوے شرم، پر بھ نوں بھلی سرب لوکایا۔ میرا لیکھا نال اُس
 کرنی کرن، جو کرنی کرتا ڈھردر گاہیا۔ میں اُس دا پلو لگی پھڑن، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ اوس دی منزل لگی چڑھن، بن قداماں قدم لکایا۔ اوسے دانام
 لگی پڑھن، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اوسے دے فراق وچ ویراگ وچ لگی سڑن، برہوں اندروں رہی گرلایا۔ میرے پر بھو جھکڑا
 میٹ دے پنج تت دھڑن، سیس جگدیش اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہایا۔ دھرنی
 کہے جن بھگتو میری اک میننتی، خوشیاں وچ سنایا۔ ایہہ لیکھا نہیں کسے پنڈتی، عقل بدھی نہ کوئے وڈیایا۔ آسا نہیں کسے من دی، کلپنا ترسنا نہ کوئے
 رلایا۔ ایہہ کھیل اگے چن دی، جو نور نورانہ آد جگادی نور الاہیا۔ ایہہ آواز نہیں کسے کن دی، سروناں باہر شنوایا۔ ایہہ وڈیائی نہیں کسے دھن دی،
 لوبھ لالچ نہ کوئے وڈیایا۔ اک پریتی پریتم ہووے جن دی، جن بھگتو مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ۲۷۷
 ۲۷۷
 ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا لیکھا پر بھو نال آد، جگ چوکڑی ریتی چلی آیا۔ میرے اُتے دین دنی ہندی رہی برباد، سبجگ
 تریتا دواپر کلج میری دے گواہیا۔ پیار محبت وچ ہندے رہے وساد، بسمل ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ میں جگ جگ سُن دی رہی ناد، شبدی دھار بن
 اکھراں اکھڑ ہندی رہی شنوایا۔ میرا لہنا دینا انت کلج سب توں بعد، آخر آخر دیاں درڑایا۔ جس کارن نانک وجائی رباب، ستار دین دنی دکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک دکھایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو دھرم دوارا وسنا، سبجگ ملے مان وڈیایا۔ دیناں
 مذہباں بہہ بہہ ہسنا، ایکو خوشی بنایا۔ نو کھنڈ پر تھی نسنا، بھجے واہو داہیا۔ نام امیوں رس چکھنا، بن رسنا رس چکھایا۔ تہاڈی پیار محبت والی دچھنا، پر بھ
 لیکھے لئے لگایا۔ سچ پریم وچوں رہے کوئی نہ سکھنا، کایا چولی دے لکایا۔ ایہہ لہنا دینا ہتھو ہتھنا، اگے اُدھار نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا پریم دا ساچا درس، نین دید خوشی بنایا۔ میری پوری ہوئی حرص،

ہوسِ دتی مٹائیا۔ نرگن دھار کیتا ترس، جوت نور نور رُشنائیا۔ میرا سُنہجنا ہویا فرش، مٹی خاک خوشی بنائیا۔ امبراں توں دیکھن اوتار پیغمبر گرو گرو دیو
 نال عرش، عرشی پریتم سوبھا پائیا۔ نہ سوگ رہیا نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ اس بھگت دوار تے ساری سرشتی دی ہونی پرکھ، پرکھنہارا اکو دُھر دا
 ماہیا۔ ایہدا لیکھا سنجگ دھار دے سنجگ والے برکھ، برس اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
 چکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دیکھو سوبھدی پراندی لال، لاڑی موت خوشی بنائیا۔ نارمیل کہن اسیں وی بنا وچ دلال، وچولے جگت جگت جنائیا۔ کوڑ
 گڑیاں کرنی بھال، کھوجنا تھاؤں تھانیا۔ ساڈا لیکھا نہیں شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساڈی اک بیننتی تے اک سوال، دوجی آس نہ
 کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ پرگٹائیا۔ دھرنی کہے میرا انت آخری سندیس، سندھیا سرگھی باہر
 جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی بھگتی رہے ہمیش، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ تہاڈا لیکھا تکے باسک سُنہجنا شیش، وشنوں رنگ رنگائیا۔ برہما دے آدیس، سُخن
 سولے آپ جنائیا۔ شکر ہووے پیش، دھرم دھار درڑائیا۔ آواز دیوے آپ گنیش، گنپت کی سُنائیا۔ تیری اوتار کہن جگت بدھی نہ رہے ملیچھ، کوڑی کریا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ پیغمبر کہن جھکڑا مکے ملا شیخ، مساکاں رنگ رنگائیا۔ جو سندیس دتاناںک نرگن گوہند دس دسمیش، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب
 دا پر ماتم آتم دھار ایک، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتو بھگتاں دی صاحب اُتے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے جن بھگتو خوشیاں نال پرساد ونڈنا، میری خوشی بنائیا۔ ناتا سب دے نال گنڈھنا، مُجّت
 مُجّت وچوں رکھائیا۔ پلو سنگر شبد کدے نہ چھڈنا، ناتا تھے جگت لوکائیا۔ تہاڈا لیکھے لگے ناڑی ماس ہڈنا، بوند رکت اپنے رنگ رنگائیا۔ بھرم بھلیکھا ڈئی
 دویت والا کڈھنا، شرع شریعت دینی تجائیا۔ تیس اکو پر م پرکھ دی جڈنا، آتم پر ماتم کھیل تلنا تھاؤں تھانیا۔ میری دھرم دی دھار حدنا، حد حدود اک
 رکھائیا۔ سچ پرکاش دا دیک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سورا سرنگنا، سور بیر نوری نور اک اھوائیا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دھیر پُر کنگزوے کیمپ دئی-۹ رات دے سمیں *

نو ماگھ کہے میری نمو نمو نمونمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس جھکائی۔ بن رسنا جہوا شبدی دھار بول جیکارا، ڈھولا سوہلا اکو اک سنائی۔ نرگن سرگن ویکھاں کھیل اپارا، جو اپر پیر سوامی دیکھ دکھائی۔ شاہو بھوپ ویکھاں سکدارا، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، سبجگ تریتا دوا پر کلجک ونڈ ونڈائی۔ اوہ جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا دیونہار سہارا، سر سر ہتھ ٹکائی۔ جس دا لہنا دینا نال جن کنارہ، گھاٹ کنڈھا کھوج کھوجائی۔ جس دی آشا رکھ کے گیا کرشن مرارا، موہن مادھو اپنا بھيو چکائی۔ جس پیغمبراں نور کیتا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈمگائی۔ جس ست دھرم چلایا نعرہ، گرو گرو دیو درٹائی۔ سو پاربرہم پت پر میثور آدجادی پروردگارا، سانجھیا نور الاہیا۔ جس لہنا دینا پورب قرض دینا اتارا، مقروض اپنا لیکھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نو ماگھ کہے میں خوشیاں دے وچ ہساں، مسکراہٹ نظر کسے نہ آئی۔ میں گرو اتار پیغمبراں دساں، بن ڈھولے سوہلے راگ درٹائی۔ بن قداماں جگت جہان نساں، نو ست بھجاں واہو داہیا۔ بن نیتران ویکھاں رین اندھیری مساء ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ امرت دھار ملے کسے نہ رسا، رسنا جہوا دین دنی نہ کوئے ہلکائی۔ کسے نظر نہ آوے ہوڑا اُپر سنا، ہاہے پٹی ہنگ برہم بھيو نہ کوئے چکائی۔ پر بھو انتر نرنتر دے کسے نہ وساء، واستوک رنگ ساچا نہ کوئے چڑھائی۔ سچ پریم دا کرے کوئی نہ جسا، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنائی۔ نو ماگھ کہے میرا خوشیاں والا وقت، پر بھ دیوے مان وڈیائی۔ میں پر سدا ہوواں وچ جگت، دین دنی نال مل کے وجے ودھائی۔ میرے صاحب سوامی مان دینا اپنے بھگت، بھگون اپنے رنگ رنگائی۔ آتم دھار بخشنی شکت، جوتی جاتا ڈمگائی۔ لیکھے لاونا بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا پردہ آپ اٹھائی۔ نو ماگھ کہے میرا لیکھا نال امام، جو عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس دی وکھری سدا کلام، کلکیاں باہر پڑھائی۔ اوہ دیونہارا پیغام، بن اکھراں اکھر شنوائیا۔ سو پورا کرے اپنا کام، کامنا جگت نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹنہارا اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رشنائی۔ نو ماگھ کہے میں

خوشیاں دے وچ جھکدا، بن سس سس جگدیش نوایا۔ جس بھو کھلاؤنا اک تک دا، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پڑدا دے اٹھایا۔ بھگتاں کولوں کدے نہ ہووے لگدا، ستمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ ناتا جوڑے پتا پت دا، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ جس دا وقت سہنجنا ہونا اپنی رت دا، رتڑی بھگتاں نال مہکایا۔ میں چاکر اُس اپناشی اچت دا، جو پاربرہم پت پر میثور اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک ہوئے سہایا۔ نو ماگھ کہے میرا جھکے اکو سس، جگ نیز نظر کوئے نہ آیا۔ میرا مالک اک جگدیش، جگدیش نور الایا۔ جس دا پیسن رہیا پیس، کلجک چکی کوڑ چلایا۔ اوہ ویکھنہارا کلے نام حدیث، حضرتوں دی دھار کھوج کھوجایا۔ جس نوں کہا میں اکیس، ویہہ اکیہ گرداس نال وڈیایا۔ جو لیکھا جانے راگ چھتیس، بتیسا اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اپنا رنگ رنگایا۔ نو ماگھ کہے میرا خوشیاں والا مہینہ، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا ہووے سینہ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ کیوں پر بھو پریم پیار وچ جس نے جینا، جن رنا صفت صلاحیا۔ اوہ لیکھ چکائے لوک تینا، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام رنگ چڑھائے بھینا، بھنڑی رین نال ملایا۔ لیکھے لاوے جن بھگتاں جگت جگت دا جینا، زندگی اپنے قدم رکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھایا۔ نو ماگھ کہے میرا وقت سہنجنا آیا، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ میں نو نو سس جھکایا، بن قداماں لاگا پایا۔ بن رنا جہوا گایا، بن صفتی صفت صلاحیا۔ توں شاہو بھوپ بے پرواہیا، پاربرہم تیری وڈیایا۔ جس بھگتاں بھاگ لگایا، کایا مائی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ نو ماگھ کہے میں خوشیاں دے وچ نچدا، ٹپاں کداں چائیں چانیا۔ میں بچن دساں سچ دا، سچ سچ سمجھایا۔ جن بھگتو کایا مائی بھانڈا کچ دا، انت رہن کوئے نہ پایا۔ آتما پیارا کرو پر میثور پت دا، برہم میلا میلنا سچ سبھایا۔ ٹھاڈا لیکھا کئے ہڈ ماس ناڑی رت دا، رتن امولک ہیرے لئے بنایا۔ مارگ دتے اکو ست دا، ست ستوادی ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپا۔ نو ماگھ کہے میرا وقت سہنجنا، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ میں دھوڑی کراں مجنا، دُرمت میل دھوایا۔ گھر سوامی ملے سبجنا، کھوجن دی لوڑ رہے نہ راپا۔ جس دا نام نگارہ ڈنکا وجنا، دو جہان کرے شنوایا۔ میں اُس نوں

کراں بندنا، نو نو لاگاں پائیا۔ جو غمی میٹے رنجنا، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ جو جھگڑا مکائے تت پنجننا، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ جس نوں کھندے درد
 ڈکھ بھجے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ اوہ لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطاناں کھوج کھوجائیا۔ جو شرع دی میٹے حدنا، حدود اکو اک رکھائیا۔ جو مالک سورا
 سرگنا، سچ سوامی نور الاہیا۔ جس دا دیک جوتی جگنا، دو جہاناں ڈمگائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے کایا مائی بدنا، تن وجوداں پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں کرے کار انگنا،
 انگیکار آپ ہو جائیا۔ سچ پریم دی چاڑے رنگنا، نرگن دیوے مان وڈیائیا۔ مائس جنم نہ ہووے بھگنا، جو چل آئے سرنائیا۔ سنگر چکے اپنے کندھنا، شوہ
 دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ نام مہانا دیوے ونجنا، بیڑا اکو اک رکھائیا۔ جس دی جگت ہووے نہ ونڈنا، حصہ دین دنی نہ پائیا۔ اوہ پنڈھ مکائے دھرنی دھرت
 دھول دھول برہمنڈنا، پاربرہم پرہم اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر سوامی بے پرواہیا۔ نو ماگھ کہے
 پر بھو میری اک عرضوئی، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ جن بھگتاں ملے کتے نہ ڈھوئی، سر سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ نو ست پئی دروہی، ہاہاکار وچ لوکائیا۔
 ۲۸۱ کلج سرشی درشی اندروں موہی، مہبت سچ نام تڑائیا۔ کی ہویا جے تیرا بھگت کوئی کوئی، کوٹاں وچوں ورا نظری آئیا۔ نہجھر دھار بوند سوانتی کول نا بھی
 وچوں چوئی، بن رسارس چکھائیا۔ اوہناں سرت اٹھائی سوئی، ستیاں لیا جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ
 منگائیا۔ نو ماگھ کہے میں نمسکار کراں ڈنداوت، صاحب سنگر سیس نوایا۔ میرے پر م پڑھ دین دنی دی تک عداوت، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ شرع
 دی شرع توں ہوئی بغاوت، بغلیگر رہن کوئے نہ پائیا۔ توں مالک صحیح سلامت، واحد مرشد نور الاہیا۔ کس بدھ دین دنی دے اتے آونی قیامت، کلیاں
 دیا مالک دینا سمجھائیا۔ کس بدھ میٹے اندھیری شامت، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ نام دی دے نیامت، وست اتول اتل آپ ورتائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت دس دلی ہر بھگت دوار بلوندر سنگھ درشن سنگھ اوتار سنگھ رتن سنگھ مایا دیوی سُرندر کور درشن سنگھ

ہر بھجن سنگھ چندہ سنگھ پورنسنگھ گرچرن سنگھ بھجن سنگھ گرمیز سنگھ صورت سنگھ کرتار سنگھ زلدا سنگھ

سورن سنگھ کلواکڑی گوالیر رتن سنگھ نورپر موہن سنگھ دلی تریلوک سنگھ ہری پر *

پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا جاوے مک، تن مائی خاک اور رہے نہ رانیا۔ پردہ اوہلا بھیو چکاؤنا لگ، اندھ اندھیر دینا مٹانیا۔ توں میرا میں تیرا گایئے تک، سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ ساڈی منزل جائے نہ رُک، سرتی شبد نال ملانیا۔ دو جہاناں گودی لینا چک، پھڑ باہوں آپ اٹھانیا۔ کلجگ وقت سہنجنا رہیا ڈھک، گھڑی پل دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا تیرے ہتھ، دوجا نظر کونے نہ آتیا۔ دست اگمی دے دے وتھ، نام امولک آپ ورتانیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ ست سچ چلاؤنا تھ، رتھواہی ہو کے ویکھ وکھانیا۔ ساڈا بھاگ نہ مکھٹے متھ، مستک دینی مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی بیننتی کر منظور، در تیرے منگ منگانیا۔ توں شاہو بھوپ حضور، شہنشاہ اک اکھوانیا۔ پنڈھ مکا کے نیڑا دور، گرہ مندر اک سہانیا۔ تیرا جوتی ہووے نور، نور نورانہ نظری آتیا۔ شبد انادی بخش دے نور، تریا باہر کر شنوانیا۔ توں سرب کلا بھرپور، ہر پور رہیا سرب تھانیا۔ اسیں سیوک تیرے مزدور، چاکر جگت وچ اکھوانیا۔ ساڈا لہنا پورا کر دے جو آسا رکھی موسی اُتے کوہ طور، کایا کعبیاں دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا تیرے اگے اکو واسطہ، وصل یار دینا سمجھانیا۔ تیرے گرہ دا ملے راستہ، منزل اور نہ کونے جنانیا۔ نور ملے سچ پرکاش دا، جوتی جاتا ڈمگانیا۔ منڈل وکھا دے اپنی راس دا، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ ساڈا لہنا مکے دس دس ماس دا، جننی گکھ پھیر نہ آتیا۔ گرہ سہا دے اُتے آکاش دا، گگن گگننتران پنڈھ مکانیا۔ لہنا پھیر نہ رہے شکر کیلاش دا، پر بت پاہن دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داستک آپ بنانیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی آسانت اخیر، آخر اک جنانیا۔ تیرے ہتھ

دھرم دھار تدبیر، طریقہ تیرے چرن کول سرنا یا۔ ساڈا شرع دا توڑ زنجیر، بندھن تن رہے نہ رانیا۔ منو آ من نہ ہوئے دگیر، منو آ من نہ کوئے ہلکایا۔ سو آسا پوری کر جو رکھ کے گیا کبیر، قبراں باہر درسا یا۔ تُوں داتا گنی گہیر، گہر گور اک اھوایا۔ امرت آتم بخش دے سیر، جگت ترسنا رہے نہ رانیا۔ سچ سوامی دیوے دھیر، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیا یا۔ تُوں صاحب بے نظیر، مہر نظر نال ترا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگا یا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی انتم ویکھو خواہش، سچ سچ جنایا۔ ساڈی لیکھے لاؤنی ماٹی والی لاش، تن وجود دینی وڈیا یا۔ سدا سدا سد تیرے رہیے داس، داسی داس سیو کما یا۔ تُوں وسنا انتر نرتر ساڈے پاس، پر م پڑکھ پر ماتم اپنا رنگ رنگا یا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا رہے نہ مات، متا تیرے نال پکا یا۔ سچ وست دینی دات، دین دیال دیا کما یا۔ کلج کوڑ میٹ اندھیری رات، سچ چند کر رشنا یا۔ آتم پر ماتم جوڑنا نات، وچھوڑا جگت دینا کٹایا۔ باطن دسنی اپنی بات، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ سچ پریتی جڑیا رہے نات، چرن کول ملے سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن مہبھانت، بھو ابھید اپنا دینا کھلایا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت دس دلی ہر بھگت دوار *

انیں سو پچتر جنوری کہے میرا دوس ستائی، دو ست آتم پر ماتم نرگن سرگن دھار مل کے وجے ودھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوا پر کلج دین ذنی ست دھرم دے ہر جن ساچے راہی، رہبر مالک خالق اکو نور الایا۔ جس داسندیہ دے کے گئے چائیں چائیں، راما کرشنا رمان گیتا گنڈھ پوایا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد جس نور الایہ دی دتی دہائی، مبیول زما زکستے نزو آ نورے خدا مہبان بیدو بے پرواہیا۔ گرو آں جس داسندیہ دتا سو پڑکھ اکالا لکھ چوراسی سرب ملاھی، نو ست برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان نوجوان سری بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستائی جنوری کہے میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سس
 جھکائیا۔ جو پرم پُرکھ پر ماتم میلے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس دی دین گواہیا۔ چار جگ دے شاستر کرن پکار، نراکھ دھار
 اکھراں وچ پرگٹائیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا تن وجود مائی خاک پاؤنہارا سار، لکھ چوڑا سی اندج جیرج اتہج سیتج چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین
 دیلا پروردگار سانجھیا، رام رچیا کرشنا کاہنا مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں سنتاں صوفیاں انتر نرنتر نچ نیتز دیونہار دیدار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو
 نظری آئیا۔ جس دا ناد شبد دُھن تن مندر اندر پٹی دُھنکار، بن رسنا جہوا پٹی دند صفتی ڈھولے نام سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ستائی جنوری کہے میری نمو نمو ڈنڈاوت، پرم پُرکھ پر ماتم سس نوایا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں صحیح
 سلامت، نور الہ بے پرواہ اک اکھوائیا۔ جس دین دنی ذات پات دین مذہب میٹنی بغاوت، بغلیگر چار ورن اٹھاراں برن دین گواہیا۔ توں پُرکھ اکالا دین
 دیلا جوتی دھار سب نوں ساچے نام دی دیویں دعوت، بن رسنا جہوا امرت رس نچھر دے جھرائیا۔ جس دا نام کلمہ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اگئی
 امانت، نیامت ست سچ جگت ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ ستائی جنوری کہے میرا دوس
 دہاڑا چنگا، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر وہائے ہر دے دھار جل گنگا، گوداوری جمناسرستی نال ملایا۔ ہر جن پر بھو بھگت نچ نیتز رہے
 کوئے نہ اندھا، اندھ اگیان دے مٹایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم ایش جیو جگدیش لائے اپنے انگا، انگیکار اک اکھوائیا۔ جس دے لحم وچ سبجگ تریتا
 دو اپر لنگھا، کجگ ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑی کرپا کرے دنگا، من کلپنا نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلا اک پرگٹائیا۔ ستائی جنوری کہے میری پکار، پنے پنے سس نوایا۔ میں چاہندی ساری سرشٹی دا اک ہووے
 جیکار، نام ڈھولا سوہلا اکو راگ جنایا۔ اکو مندر ہووے دوار، گرو دوارا شو دوالے مٹھ چرچاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو شبد ہووے دُھنکار، نام ندھانا وجے
 ودھایا۔ اکو نور ہووے اجیار، جوتی جاتا ہر گھٹ اندر بیٹھا نظری آئیا۔ اکو شاہو بھوپ ہووے سکدار، شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ اکو لحم سندیہ دیوے

دُھر دی دھار، دھرم دامارگ اک سمجھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ دکھائے گھر بار، جس گھر سے دُھر داماہیا۔ جگت دھرنی دھرت
دھول دھول اُتے دیکھے وگسے پاوے سار، پاربرہم پت پر میثور اپنا کھیل کھلایا۔ ستائی جنوری کہے جس دھرتی اُتے دھیر پُر بننا بھگت دوار، ایہہ نشانہ
کرشنا کاہنا جمن کنارے گوپال ہو کے بنسری دُھن نال گیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگی اک
اکھوایا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ رہی گھنمدی، بھجی واہو داہیا۔ سری بھگوان دے چرن رہی چمڈی، بن بلاں رس چکھایا۔ اُس دی مدھر دُھن رہی
سُن دی، جو بن کتاں کری شنوایا۔ میری کھیل آد جگاد مالک کُن دی، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ خبر یاد رکھنی ہُن دی، سچ نال رہی درڑایا۔ جس ویلے
کھج وچار رہی نہ پاپ پُن دی، کوڑ چاروں کُنٹ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میں کاہن دے
چھوہے چرن، میرے انتر خوشی آئی۔ میرا کھلیا ہرن پھرن، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ میں بھے وچ لگی ڈرن، نیوں نیوں سپس نوایا۔ پلو لگی پھرن،
اپنی گنڈھ پوایا۔ دھرنی کہے میںوں اشارہ دتا دھرتی کھج انت جس ویلے سرشی من کلپنا وچ لگی سڑن، چاروں کُنٹ اگن نہ کوئے بھجھایا۔ کوڑی وِدیا
لگی پڑھن، آتم وِدیا جان بھلایا۔ گھر گھر سریر ہنکاری بنے گڑھن، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹایا۔ ساچے مندر سچ دوار جگیا سو مول نہ وڑن، جگت واسنا
بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو ساچے بھگتاں دے ادھار، سر سر
ہتھ لکایا۔ چار ورنان دے پیار، کھتری برہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دیناں مذہباں اک دکھا سچا گھر بار، درگاہ ساچی سچھنڈ مقامے حق حق
سمجھایا۔ میری انت کنت بھگونت صدی چوڑھویں تیج سوار، تیرے اگے منگ منگایا۔ میری آشا پُرانی ساری دُنیا اُتے ساری سرشی مانوتا دا اکو تیرے پیار
دا ہووے بھگت دوار، بھگوان سب نوں مل کے وجے ودھایا۔ دئی دویت شرع شریعت اندروں کڈھنی باہر، من کلپنا کوڑ کرپا کرنی آپ صفایا۔ توں
شاہو بھو شہنشاہ سکدار، تیرے ہتھ وڈایا۔ دھرنی کہے ایس دھام دا لیکھ لکھن لئی آگے انسپیکٹر صاحب تے نال تحصیلدار، تسلی کر کے جان چائیں
چانیا۔ ایہہ کوئی ٹھگاں چوراں دا نہیں بازار، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہھے اکو پرم پُرکھ پر ماتم نوں ہونی نمسکار، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ آتما پر ماتما

پر ماتا آتما ہووے بے جیکار، تُوں میرا میں تیرا ساچا میلا ملے سچ سُبھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن کھیلے کھیل گم اپار، الکھ اگوچر گم اتھا بے پرواہ پروردگار سانجھا
 یار نورِ الہ اک اکھوائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت دس گڑگاؤں شہر سیوا سنگھ دوندرا سنگھ رچندر سنگھ ہر بنس سنگھ گڑگاؤں آسا سنگھ کھانگ *

پنج تت کہن پر بھ کرپا کر اپاری، اپر پیر سوامی تیری اوٹ تکائیآ۔ تُوں آد جگاد شاہو بھوپ وڈ سکرداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔
 نرگن سرگن نر ویر ہو کے پنج سواری، مہربان محبوب سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ نو نو چار پچھوں آئی تیری واری، وارث ہو کے ویکھنا تھاؤں تھائیآ۔ جن بھگتاں
 آتما پر بھونہ رہے کواری، کائنات دے مالک یعنی انت کنت پرنائیا۔ سچ دوار اینکار چرن دھوڑ بخشنی چھاری، ٹکے پریم پیار لگائیآ۔ ساڈی آسا تیرے چرن
 کول ہووے ونجاری، دوسر ہٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ پنج تت کہن پر بھ
 ساڈا لیکھا لاؤنا جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کوڑ ترسنا میٹ دے اگ، امرت میگھ نام برسائیآ۔ ہنس بدھی بنا لے گگ، کاگ ہنس روپ وکھائیآ۔
 تیری دھاروں رہے نہ کوئی الگ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جن بھگت سہیلا دے نہ کوئے الگ، سر بگ دینی مان وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیآ۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا تک لے انت کنارہ، جگ چوکڑی پورب دھیان لگائیآ۔ ساڈی نمو نمو نمسکارا،
 ڈنڈاوت بندنا سجدیاں ونج سپس نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکردار، شہنشاہ گم اتھاپیا۔ تیرا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتارا، اوتری تیرا بھيو کوئے نہ پائیا۔ نگاہ
 مار لے جگ چوکڑی چارا، چارے کھانی کھوج کھوجائیآ۔ ساڈا آون جاون بنیا رہیا دوبارہ، تن وجوداں رنگ رنگائیآ۔ جے آتما تیرے سوہے بنک دوارا،
 سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیآ۔ کیوں تئاں لوک مات دُرکارا، بھگتاں تت ملے نہ کوئے وڈیائیآ۔ انت ویکھ سُن ساڈی پکارا، پنے پنے سپس نوائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں جگ جگ رہے سڑدے، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔
 ونجارے بنے رہے گور مڑھ دے، ماٹی خاک نال وڈیایا۔ کلجک انت ساڈا نواں گھاڑن گھڑ دے، گھرن بھنہنہار تیری سرنایا۔ آون جاون لکھ چوراسی
 وچوں کڈھ دے، ناتا لوک مات رہے نہ رانیا۔ پورب لہنا دینا پُرکھ بدھاتے ساڈا چھڈ دے، اگے اپنا رنگ رنگایا۔ اسیں چاہندے آتما نال سچکھنڈ دا
 سانوں پد دے، درگاہ ساچی سچ تیرے وچ سمایا۔ حکم نال ساڈا حصے نال ادھ دے، بن تن وجود آتم بھگتاں نال لوک مات نظر کوئے نہ آیا۔ انت
 اخیر بے نظیر سانوں بچھے نالوں لیکھا وڈھ دے، وعدے گر اوتار پیغمبراں پور کرایا۔ اسیں پیارے آد جگاد تیری جد دے، بن بھگتاں تیرا بنس نظر
 کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنا یا۔ پنج تت کہن پر بھہ ساڈی جگت نہیں کوئی ونڈ،
 حصہ نظر کوئے نہ آیا۔ اسیں جانا آتما نال تیرے سچکھنڈ، سچ دوارے سوبھاپایا۔ پھیر آونا نہیں جیرج انڈ، اُتبیج سبتج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساڈا ناتا
 نہیں کوئی نوکھنڈ، دیپ ست نہ رنگ رنگایا۔ جے آتما اپنے نال لئی گنڈھ، کیوں جن بھگتاں تتاں کریں جدایا۔ اسیں کوئی پوجا کیتی نہیں کریر جنڈ،
 پاہن پتھر نہ سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گرہ دینی سرنا یا۔ پنج تت کہن پر بھہ ساڈا جگت نہ ہووے مرنا،
 مر جیوت رُپ بنا یا۔ نواس دینا اپنے چرناں، سچکھنڈ ملے سرنا یا۔ تیری کرپا نال ترنا، تارنہار ویکھنا چائیں چانیا۔ سچ سہاؤنا اپنا گھرنا، گرہ مندر دینی مان
 وڈیایا۔ اسان تیری منزل چڑھنا، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ تیرا ڈھولا پڑھنا، تیری صفت صلاحیا۔ تیرا پلو پھڑنا، دوسر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ انت ساچا
 گھاڑن گھڑنا، گھرن بھنہنہار اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ پنج تت کہن پر بھہ ساڈی
 پوری کرنی آس، ترسنا جگت نہ کوئے رکھایا۔ تیرے گرہ ہووے نواس، گھر سچ ملے وڈیایا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ وچ بھرواس، ماٹی خاک نہ کوئے چترایا۔
 جے آتما تیرا نور تیرا ست پرکاش، بھگتاں تت تیرا رنگ سما یا۔ جگ چوکڑی اسیں ہندے رہے اداس، گر اوتار پیغمبراں اگے واسطہ پایا۔ ساڈا پندھ
 مکاؤنا دس دس ماس، مات گر بھ نہ اگن تپایا۔ ساڈی کرنی بند خلاص، بندیخاںیاں وچوں باہر کڈھایا۔ سارے دیندے گئے شاباش، خوشیاں ڈھولے

سولے نال جنایا۔ جس ویلے آوے پڑھ ابناش، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ اوہ لیکھا مکاوے شکر اُتے کیلاش، رائے دھرم دا پندھ مُکایا۔ تہاڈی پوری کرے آس، ترسنا اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں تیرے بھگت میت، مترا تیری سرنا ئیا۔ بن تیرے ساڈی چلے کوئی نہ ریت، ریتوان نظر کوئے نہ آئیا۔ کس دے نال کریں پریت، پریت کہہ نہ تیتوں کوئے بلائیا۔ بے شک توں مالک ترے گن اپیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ بن بھگتاں توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ گیت، گہر گبھیہر تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ نہ کوئی تیتوں وسن دیوے چیت، گرہ مندر نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھردا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈھاہیا۔ جن بھگت تت تیرے بردے، جگ جگ سیو کمایا۔ سرگن دھار نرگن تیتھوں رہے ڈردے، نت نوت سیس جھکایا۔ ڈکھ کشت تیرے پچھے رہے جھلدے، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ بھکھاری بنے رہے تیرے در دے، کایا مندر اندر الکھ جگایا۔ آتم دھار پر ماتم تیتوں رہے وردے، جگت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ہن مہربان ہو کے کرپا کر دے، مہر نظر نظر اٹھایا۔ اشان کروا دے اپنے سردے، دُرمت میل میل دھوائیا۔ نظارے تکیئے تیرے نرائن نردے، نر ہر پڑا دینا چکایا۔ مالک بنیئے تیرے سچھنڈ گھر دے، پردہ اندروں دینا اٹھایا۔ پھیر جم کے رہیئے نہ مردے، جنم مرن رہے نہ رانیا۔ اکو وار کرپا کر دے، کرپال ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن تیرے نور وچ جاییے رلدے، آگے لیکھے رہن نہ کلج کل دے، کل کلیش لہنا دینا دینا مُکایا۔

* ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دلی دھیر پڑ وکھے *

دھرنی کہے پر بھہ میرے اُتے رووے دھرم، دھرم دی دھار دے ڈھانیا۔ ساچی کرنی دا کرے کوئی نہ کرم، کرم کانڈ کرپا کوڑ جگت ہلکایا۔ مایا متا موہ دا گھر گھر ہو یا جرم، جگت واسنا بنی جنیندی مایا۔ دین دنی در شٹی ہو گئی جرم، چم در شٹی وچ سرب ہلکایا۔ کایا مندر اندر سب توں ہو یا بھرم،

بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ تیرا پیار رہیا نہ ورن برن، پاربرہم برہم پرہم ملن کوئے نہ پانیا۔ میرے نیتز لوچن نو کھنڈست دیپ کھاندے شرم، نین
 اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پرہم میرے اُتے دھرم ماردا
 چیکاں، چاروں کُنٹ دُہایا۔ نوست ویکھ شریکا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جھگڑاپیا جیو جی کا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ تیرا بھيو جانے کوئے نہ
 نیکن نیکا، نر نرائن نظر کسے نہ آیا۔ میرا انتر پُرکھ اکالے ہویا پھیکا، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ کوڑ گڑیارے سب نوں لائیاں لیکاں، دُرمت میل
 نہ کوئے دھوایا۔ گرنتھ شاستراں سمجھے کوئے نہ ٹیکا، ٹیکا ٹپنی خلق خدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ
 کھلایا۔ دھرنی کہے پرہم میرے اُتے دھرم رہیا پُکار، بن رسنا جھوا سنا یا۔ نیتز نیناں رووے زارو زار، ہنچھو آں ہار بنایا۔ بنا زبان کرے گفتار، گُفت
 شُنید بھيو چُکایا۔ چاروں کُنٹ ہویا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ کوڑی کریا ویکھ پُرکھ نار، نر نرائن تیرے رنگ نہ کوئے سما یا۔ ورن برن
 دھاہاں رہے مار، سامتک ست نہ کوئے ورتایا۔ لیکھا رہیا نہ تینی اوتار، پیغمبر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ گرو گرو دیو نہ کوئے ادھار، قُدرت دا لیکھ نہ کوئے
 مٹایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کرن وچار، سوچ سمجھ کوئے نہ آیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ بھجن وارو وار، دوس رین پنڈھ مکایا۔ ساچا ملے نہ کسے دوار، درگاہ
 سچ نہ کوئے وڈیایا۔ دینا مذہباں ویکھ خار، خالص رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرے نام دے کھنڈے کھڑکدے نال تلوار، ترکش تیر کماناں جوڑ جڑایا۔
 میں ویکھ ہوئی بے زار، خیرانی وچ دُہایا۔ انتر نرتر رہیا نہ کسے پیار، مُجبت وچ نہ کوئے سما یا۔ دھرنی کہے میرے پرہم میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت
 بندنا وچ سپیس جھکایا۔ ساچا مارگ دے اک سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھایا۔ اکو نام دے جیکار، بے جیکار کرے لوکایا۔ دویت لیکھا
 رہے نہ کسے دوار، گرہ مندر کر صفایا۔ سرشٹی درشٹی اندر نرگن دھار کر اُجیار، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ دلاں دے مالک دلاں دی پاؤنی سار، دلبر ہو
 کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پرہم میرے اُتے دھرم ویکھ لے رونداء،
 بن نیناں نیر وہایا۔ نوست پھرے بھونداء، سچ دوار نہ کوئے کُکایا۔ تیرا ڈھولا پھرے گاؤندا، بھجے واہو داہیا۔ بل تکه کلج کاؤں دا، جو چار کُنٹ اپنا

کھیل کھلایا۔ پیار رہیا نہ کسے دھرتی ماؤں دا، ممتا کوڑ جگت ہلکایا۔ انصاف رہیا نہ کسے نیاؤں دا، عدل سچ نہ کوئے کمایا۔ شبد رہیا نہ واہو واہو دا، واہگرو
 تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ ستکار رہیا نہ کسے پاؤں دا، چرن کول نہ کوئے سرنایا۔ مان رہیا نہ کسے راؤ دا، رہبر گر اوتار دین گواہیا۔ ونج دے نہ کسے
 شاہو دا، ساچی وست نہ کوئے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ دھرتی کہے پر بھو دھرم
 میرے وچ چھپدا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جس روپ دھریا چپ دا، رسنا جہوا مکھ نہ صفت صلاحیا۔ توں کھیل ویکھ لے کلج اندھیرے گھپ دا،
 کوڑ کریا نال ہلکایا۔ پیار رہیا نہ پتا پت دا، مات پت روون مارن دھاہیا۔ وقت سہنجنا دے کسے نہ رت دا، رتڑی سچ نہ کوئے مہکایا۔ جھگڑا تک لے کایا
 پنچ بھت دا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے آس نہ کوئے رکھایا۔ جھٹ نارد آئیانی
 دھرتی توں کیوں گراؤندی، کی تیری وڈیائی۔ کس صاحب نوں سناؤندی، دکھاں بھری دین دہائی۔ کی وڈیائی تیرے تھاؤں دی، تھنتر دے سنائی۔
 ۲۹۰ کی کھیل اگم اتھاہو دی، بے پرواہ کی جنایا۔ کی آشار کھی سچے شاہو دی، شہنشاہ اگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ نارد کہے دھرتی میں سُنیاں تیریاں گلاں، جو پریم نال سنائی۔ جس نے سچ سَنگھاسن ملا، سَنگھاسن بیٹھا دھر در گاہیا۔ جس نوں
 پیغمبراں کہا اللہ، الہی نور اک اھوئی۔ اوہ آد جگادی اگلا، سچ سَنگھاسن سو بھا پائی۔ جس دا لہنا دینا جلاں تھلاں، مہینل ویکھے دھر در گاہیا۔ اوہا سب
 توں وکھرا ہلا، ہلڑبازی سمجھ کسے نہ آئی۔ جو کردا ولا چھلا، اچھل چھل اپنی کھیل کھلایا۔ جس نے سنگر شبد سندیہ گھلا، پیغام نور الایا۔ اوہ ویکھنہارا کایا
 ماٹی کھلا، خالق خلق کھوج کھوجا ئیا۔ اوہ وسے نہچیل دھام اٹلا، سچھنڈ ساچے سو بھا پائی۔ جس نے کھلیئے تیرے اُتے بھگت دوار وساؤنا محلا، محل دھر دا
 آپ پرگٹایا۔ ست دھرم نوں ست دا دیوے پھلا، ستجگ سچ رنگ رنگایا۔ جتھے کرشن کاہن نے بنسری نال ہتھ پھڑ وجایا اٹلا، سَنگھ ناد دُھن سنائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرتی توں کی پر بھو نوں دس دی، کھلیئے دے جنایا۔ توں
 جگ چو کڑی اوہدے چرناں ہیٹھ و سدی، نت نوت سیو کمایا۔ توں بھری پریم رس دی، سَنگھ ساتھ روپ سمایا۔ تیری صفت وڈیائی جس دی، ڈھولے

سوہلے راگ درڑاٹیا۔ تُوں بن قداماں تُوں نسدی، بھجیس واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل رہیا کھلایا۔
 نارد کہے دھرنیے میں پھڑ کے ہلونا دیواں تیتوں گٹ، پوٹے سچ نال دباٹیا۔ تُوں میری بودی وچوں اک وال پٹ، دُکھ درد نہ لاگے راتیا۔ پھیر اُس نوں
 پر بھ دے چرناں وچ سٹ، سوہنی گنت گناٹیا۔ جیہڑی پریتی دھرم دی دین دُنی نالوں گئی چھٹ، چھٹکی لو دے لگایا۔ پھیر اپنے سوار بٹ، بلاں نام
 رنگ رنگایا۔ پھیر اپنی آشنا اندروں کڈھ بھٹ، بن رسنا ڈھولے گایا۔ تیرا بھاگ نہ جائے نکھٹ، پر بھ دیونہار ڈیاٹیا۔ اوہ تک لے کلجگ کوڑ گڑیا دی
 چاروں گنت لٹ، سائتک ست نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے
 تیرے اُتے دھرم ہونا اگھا، اگن آتھن ملے وڈیاٹیا۔ تیرا وقت سہنجن پگا، پورب لیکھا ویکھن پاتیا۔ تیرا کرم کانڈ دا لینا بھجا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔
 تُوں کیوں نیتز روویں نین موند بسدھا، سدھ ساچی سچ لے انگڑاٹیا۔ تیرے اُتے ہونا یدھا، چاروں گنت ڈھایا۔ پھیر بھگت دوار دا سمجھنا مدعا، مدتاں دا
 لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے دھرنیے تیرا دھرم جاوے اٹھ، اپنی
 لئے انگڑاٹیا۔ تُوں ویکھ لے چارے گٹھ، چارے گنتاں پھول بھلایا۔ پوتر دے نہ کوئی مٹی خاک مٹھ، چاروں گنت کوڑ ہلکایا۔ تیرے تیرے نالوں
 رہے رُٹھ، رُٹھیاں سکے نہ کوئے مناٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد میں ویکھ
 کے ہوواں دُکھی، چاروں گنت دھیان لگایا۔ پر بھو پیار وچ دے کوئی نہ سکھی، ست وچ نہ کوئے سماٹیا۔ دھرم دی دھار رہی نہ کھی، دیک جوت نہ
 کوئے رُشناٹیا۔ جگت اندھیرا ہویا کھی، ست سچ نہ کوئے رُشناٹیا۔ میری آشنا دھرم دھار دی بھکھی، ترسنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھایا۔ نارد کہے دھرنیے میں تیرے دکھاں ویکھ ہسنا، تالیاں رہیا وجایا۔ چاروں گنت نسنا، بھجاں
 واہو داہیا۔ تکاں رین ہنیری مسنا، جو چاروں گنت اپنا رنگ رنگایا۔ ویکھاں کھیل الکھ الکھنا، جو کرتا رہیا کرایا۔ میرا حکم دُھر دا اکو جو پر بھ دا بھو
 کھولے جس رچائی رچنا، جگت جگت وند وندایا۔ جس دا اوتار پیغمبراں گرواں نیاں بچنا، نو نو سپس جھکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد میں اک دی رکھاں ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمایا۔ جو بدھی کرے بیک، پت پُنیت بنایا۔
 اگنی تن نہ لائے سیک، متوت نہ کوئے جلائی۔ چرن کول بخشے اپنی ایک، ایتکار دئے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، دُھر دا لھم آپ ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے میں تیتوں کراں خبردار، بے خبرے خبر جنایا۔ اٹھ ویکھ اگتیا، جو متر پیارا نور الاہیا۔ جس دا کھیل
 سدا جگ چار، جگ چو کڑیاں اپنا لھم ورتایا۔ سو لہنا دینا پورب لیکھے لائے سرب سنسار، سنسا جگت رہے نہ رانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں قرضہ دئے
 اُتار، مقروض اپنا لھم ورتایا۔ سو تیرے اُتے دھرم دا کرپسار، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ پہلوں اُس نوں ڈنڈاوت بندنا دھوڑی وچ کر نِمسکار، دھوڑی
 ٹکے خاک رمایا۔ جس نے سچ دوار کھولیا اپنی دھار، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھگتاں دا بن آپ سکدار، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ویکھنہارا پاوے سار،
 پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ تیرے اُتے سُنھننا کرنا دلی دربار، درگاہ سچ دا سچ رُپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے دھرنیے تیرے اُتے بھگت دوار دی رکھی نینہ، نینہوں بھگتاں نال رکھایا۔ ست سچ دا یج کے بی، پت ٹہنی آپ
 پرگٹایا۔ رویداس دا لہنا ساڈھے تن ہتھ سپیں، دین دُنی ونڈ ونڈایا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جنت جی، جگ جیون داتا اک اکھوایا۔ اوہدا لیکھا جانے
 کوئی کی، کاتب لکھن کوئے نہ پایا۔ جس دا اشارہ گرداس نے کیتا ویہہ اکیہ، بیس پسا اگم اتھاپا۔ جس دی سب توں وکھری لیہ، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے گر اوتار پیغمبراں ویکھ لے ہستیاں، جو نور جوت رُشٹایا۔ بھگتاں چڑھدیاں
 ویکھ لے مستیاں، مست خُماری اک رکھایا۔ تیرے گرہ اندر پر بھو پیاریاں دیاں رکھیاں گتیاں استیاں، ار تھی جگت نہ کوئے اٹھایا۔ انہاں دیاں قیمتاں
 نہیں کوئی ستیاں، جگت قیمت نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ چاروں گنٹ تیر انیالے کسدیاں، بن ترکش ہتھ اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ڈسدیاں، وکھ نو ست
 نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنی توں لیکھا تک پُرانا، تیتوں دیاں سٹنایا۔
 جو منی سنگھ دتا بیانا، انگلاں دس مکھ وچ ٹکایا۔ تیری کھیل سری بھگوانا، میری قلم نہ سکے سمجھایا۔ ٹوں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اگم اتھاپا۔ میں

سیوک تیرا نمانا، نو نو لاگاں پائیا۔ تیرے ہتھ وچ قلم کانا، کائنات دا تیرا رنگ چڑھائیا۔ تُوں یودھا سُو رِ مردانہ، بلدھاری اک اکھوائیا۔ اوہ ویکھ لے
 میں وی جمن کنارے لایا نشانہ، نشانہ تیرے نال بنائیا۔ جس کارن تیرا لہنا دینا ہونا جگت جہانا، سہج نال دیاں درڑائیا۔ تیرے لکھاریاں بدھا ہونا گانا،
 شہادت شہیدی جگت والی سمجھائیا۔ ایہہ کوئی قوم مذہب دا بننا نہیں مکانا، حداں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ منی سنگھ کہے میں ماریاں نو نو لکیراں، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس ویلے بھگت دوارا کرے تائیرا، طرح طرح دا
 کھیل کھلایا۔ پھیر جھگڑاپینا غریباں امیراں، نو کھنڈ پر تھی پئے ڈھائیا۔ کسے نوں سار نہ آئے اپنے سریرا، تن وجود نہ کوئے چٹرائیا۔ سب دیاں بدل
 جان ضمیراں، بھیو سکے نہ کوئے کھلایا۔ ایہو آشارکھ کے گیا کیرا، ہتھ مستک اُتے لکائیا۔ رَویداس نے ہتھ پھڑ کسیرا، قسم کھا کے تیرے چرناں وچ
 لکائیا۔ تیرا بھگت دوارا نو کھنڈ پر تھی دی ہونی اک جاگیرا، دوجا وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے بدلنیاں سب دیاں تقدیراں، تدبیر سمجھ کوئے نہ پائیا۔
 جس دے لیکھے وچ لیکھے لگنا گرکھ ہیرا، ہرجن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد
 کہے دھرنیے آہ ویکھ میں تیتوں پترا دکھاواں پاڑ، جو بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ جس دانہ کوئی پچھانہ اگاڑ، آگے سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس نے نہیاں
 رکھن کارن تیرا سینہ دتا پاڑ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ اُس دا لیکھا پھیر سمجھاواں گاستاراں ہاڑ، ہاڑے کڈھن والیئے تیتوں دیاں درڑائیا۔ جس دا پرکاش ہونا
 جنگل جوہ اُجاڑ، پہاڑاں ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد میں وچاری بھولی،
 بُھل وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں آد جگاد گولی، جگ جگ سیو کمائیا۔ میں سُننہار گُر اوتار پیغمبراں بولی، جو میرے اُتے گئے سنائیا۔ میں کلجگ انت کوڑ
 گڑیاں ویکھ کے ڈولی، دھیرج دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ دھن بھاگ جے تُوں بھیت رہیا کھولی، پردہ رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لیا ملائیا۔ نارد کہے دھرنیے آک دو جے نال گل کریئے کجھی، جگت سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ دھرنی کہے نارد میں تیتوں اک گل
 سچھی، سچ نال درڑائیا۔ نارد کہے دھرنیے ہُن تے ویلا کلجی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ دھرنی کہے نارد کسے دی پوتر رہی نہ بدھی، بدھ ہن دسے

لوکائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے، میرے اندر ہندی گڈ گڈی، مینٹوں ہاسا رہیا آئیآ۔ اوہ نگاہ مار لے پچھلی اڈدھ سب دی پگی، آگے پنڈھ نہ کوئے ودھائیآ۔ دین دینا کوڈ دے کیچڑ کھسھی، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے میں تیتوں ہوئی جی ماراں نگا جہا دھکا، دھکیل کے دیاں جنائیآ۔ توں نہیں ویکھدی کی تیرے نال وعدہ پکا، قول اقرار کی نظری آئیآ۔ نالے لیکھا تک لے کی لہنا پیسا ٹکا، دین دُنی ونڈ ونڈائیآ۔ پھیر نگاہ مار لے جو مالک حقیقی حق، صاحب اک گوسانیا۔ جو تیرا بنیا سکا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ اک رکھائیآ۔ نارد کہے دھرنیئے میں تیرے اُتے کڈا لایا بھاگ، بھاگوئے تیتوں دیاں جنائیآ۔ جگت دیئے سٹیئے جگ وچوں جاگ، جاگرت جوت نیر نین ویکھ چائیں چانیا۔ تیرے اُتے ست دا سچ جگیا چراغ، بن تیل باقی ڈگمگائیآ۔ تیری بُجھاونہارا آگ، اگنی تت گوائیآ۔ اُس صاحب دی سرن لاگ، جو سر سر رزق سبائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک ورتائیآ۔ دھرنی کہے نارد میں اُس دا کراں شکرانہ، نو نو سپس جھکائیآ۔ جو پیر کے اگنی بانا، بان انبالے تیر چلائیآ۔ جس دوا پر دابدل دتا زمانہ، کلجگ انتم ویکھے چائیں چانیا۔ تیرا پوتر کرایا استھانا، سوہنی دتی وڈیائیآ۔ بھگتاں نال جڑایا یارانہ، پریتی سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ دھرنی کہے نارد مینٹوں پتہ نہیں ہر جن لیا کس بہانہ، باہوں پھڑ پھڑ اپنا سنگ بنائیآ۔ جنہاں دوس رین سیوا کر دیاں خوشیاں دا گایا ترانہ، طرح طرح دے گیت دتے درڑائیآ۔ میرے اُتے ست دا سچ دا جھلا کے نشانہ، نشان دین دُنی دتے بدلایا۔ میں انہاں دا کراں مانا، نمائی ہو کے سپس جھکائیآ۔ جنہاں میرے سینے اُتے بہہ کے کھادھا کھانا، خوشیاں رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا سچ آپ پرگٹائیآ۔ دھرنی کہے میں بھگتاں کراں دھن واد، خوشیاں وچ سپس نوائیآ۔ بھگتو تساں میرا کھیڑا کرنا آباد، جتھے دین دُنی ملے وڈیائیآ۔ جس دانام رہے آد جگاد، جگ چوکڑی وجے ودھائیآ۔ میرا اصلی رُپ پھیر بنیکا کلجگ دی دھار توں بعد، سبجگ اپنا رنگ پرگٹائیآ۔ جس ویلے ساری سر شٹی دا ہویا اک رواج، اکو مارگ دین دُنی چلے چائیں چانیا۔ اکو نام شبد دی آویگی آواز، اکو سروتا ہووے ڈھر دا ماہیا۔ اکو شبد گوہند دا ہووے باز، بازی دین دُنی اُلٹائیآ۔ میں تہاڈا شکر کراں جنہاں نے بھگت دوار سہایا پہلوں وچ پنجاب، پھیر

دلی دوار دتی وڈیا گیا۔ جتھے صاحب سنگر دے شبد دا ہونا راج، رعیت نو کھنڈ پر تھی بیٹھے سیس نوایا۔ جس دا شاہ سلطان کرن گے کاج، کرنی دا کرتا اپنے حکم وچ بھوایا۔ تسیں پر بھو دے بھگتو میرے وڈے میں تہانوں کراں آداب، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پایا۔ جنہاں نے میرا پورا کیتا خواب، ماجھا مالوا دوآبہ جموں آیا چائیں چانیا۔ پر یاد رکھو ایجھے ساری سرشی واسطے دھرم دی کھلیگی کتاب، جس دا مضمون جگت قانون نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے بھگتو تہاں میرے اُتے کوئی سٹی نہیں مٹی، جگت گھٹا نہ ونڈ وندا گیا۔ میں اتھے سکھ دے آسن اُتے لٹی، سوہنی بیج سہایا۔ کیوں تہاڈے اندر پر بھو دے پیار دی دھار ویکھی چٹی، جو چٹے اُتے کالے اکھر رہیا لکھایا۔ جس دے کول دوہتر مارا کے پٹی، پٹنے والا نال ملایا۔ اُنھ مینوں اشارہ دتا جا بھگتاں کولوں ویکھ لے ہاے اُتے لگی ٹپی، ہوڑا سسے والا نال ملایا۔ میں جاں نگاہ ماری اوہناں دے اندروں آواز آئی مٹھی، توں میرا میں تیرا دوجا ڈھولا کوئے نہ گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے نواں کھنڈاں دے لیکھ لکھاؤنے وکھ وکھ، نو دروازے نواں کھنڈاں دا راہ نکایا۔ ستاں دیپاں نے ست دا کرنا کچھ، ست رنگ دا نشانہ دئے گواہیا۔ باقی سرشی دے لاپنے بھکھ، چاروں کٹ اندھیرا چھایا۔ میرے دھرم دوار دی گنتی کوئی کر نہیں سکیگا کروڑی لکھ، ٹکلیاں ونڈ نہ کوئے وندا گیا۔ جگت دیاں دھاراں دا ہووے گا اکھ، بھجن سارے واہو داہیا۔ کوئی سماں نہیں بہتاں تے سال سارے اٹھ، کھیل ویکھنا چائیں چانیا۔ شکر تہاڈا تہاں میری کیتی چٹھ، جگت دی ریتی دھر دی چلی آیا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں مٹھ، دیہریاں ونڈ نہ کوئے وندا گیا۔ جس نے سب دی گیار دینی الٹی لٹھ، گیار اپنے گھروں چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک وڈیا گیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری اک اک چوندھی متھے نوں لا کے جاییو خاک، جتھے گرگھاں دیاں استھیاں دتیاں دبا گیا۔ پھیر سنگھ کے جاییونال ناک، مہک اندرے اندر لکایا۔ نالے کہندے جاییو پر بھو نے پورا کیتا واک، جو کرشن آسا گیا رکھایا۔ ہس کے کہندے جاییو ساری سرشی دا کھلیا تاک، مذہباں ونڈ نہ کوئے وندا گیا۔ بھگتاں نوں مار دے جاییو ہاک، میلا ملیا چائیں چانیا۔ سب توں بن کے جاییو چالاک، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ جو در آئے

سب دے رُوح بُت ہو گئے پاک، پر بھو دیوے مان وڈیائیا۔ سَچِ سچ سمجھو ایہدے وچوں اگئی نکلدی رہیگی لاٹ، نور جوت جوت رُشناییا۔ بھگتاں
 دی دھار وچوں نکلگی پاٹ، پٹنے والا دیکھے چائیں چانیا۔ ایہہ ہووے گا دین دُنی دا گھاٹ، پتن اِکو اک سو بھاپاییا۔ سب نے دھیرج رکھنا ہاٹھ، میری
 دھرم نال دُہائییا۔ دھرنی کہے بھگتو میرے پیار دے بچناں دی گھٹ کے بنھنی گانٹھ، راہ وچ جانیاں وِسر کوئے نہ جائیا۔ کدے خیال نہیں کرنا بھگت
 دوارے آ کے اسیں تے نہیں اُتے کھاٹ، سوہنا آسن نہ کوئے لگایا۔ جے کوئی میٹوں پُچھے دھرنی کہے میں خوشیاں وچ دساں بات، باطن بھو کھلایا۔
 جس ویلے میرے اُتے بھگت سوندے میری کالی توں چٹی ہو جاندی رات، بن سورہ چند رُشناییا۔ تِساں میٹوں دئی دوار آ کے پیار دی دتی دات، میں
 اپنی خالی جھولی لئی ڈکایا۔ کیوں تہاڈا نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، آتما پر ماتما ل کے خوشی بناییا۔ میں سچ دساں جس ویلے تہاڈے آٹے والی میرے سینے
 اُتے ہلدی پرات، پُراتن لیکھے یاد کرایا۔ کیوں باؤن نے بل نوں سچ نال دتاسی آکھ، شبدی شبد شبد کیتی شنوایا۔ جس ویلے کھجک اندھیری ہوئی
 رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دھرم دا دھرم نالوں ٹٹیا نال، ناتا سکے نہ کوئے جُڑایا۔ پھیر آویگا کملاپات، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ کھیل کریگا وچ
 لوک مات، جوتی جاتا ہو کے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں
 منتاں کراں اگے حضور، نو نو سیس جھکایا۔ میرے صاحب انہاں دی سیوا کریں منظور، جو چل کے آئے پاندھی راہیا۔ جنہاں پیڈے مارے دُور، بھجے
 واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے پچھلے بخش دینے قصور، اگے اپنا رنگ رنگایا۔ ایہہ کوئی جگت چاکر نہیں مزدور، بھگت سہیلے تیرے سو بھاپایا۔ ایس
 بھگت دوار پچھے جگت جہان اُتے کر دینے مشہور، دیش پردیشاں وچ نام کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے بھگتو تہانوں نہیں پتہ روز سنگر تہاڈے نام رہیا کھدا، دوس رین حساب لگایا۔ صدق پر کھیا ساچے سکھ دا، جو گوبند گیا
 سمجھایا۔ نالے قول پورا کیتا بھوکھ دا، اوتار پینمبراں باراں دن نال رکھایا۔ تہاتھوں سہارا لیا نینہہ والی اٹ دا، جگت ریتی جگت نال چلایا۔ جس دا
 کھیل شبدی دھار اگئی چٹ دا، جگت جہان شاستر بھو نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ اپنا کھیل آپے نچھدا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ سدا سہارا بنیا رہے

تہاڈی پٹھ دا، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکایا۔ تہاڈے اندر پینڈا صرف سوا گٹھ دا، دو جہاناں پندھ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈے چرن بڑے پوتر، جو میرے اُتے ٹکایا۔ کیوں پر بھو تہاڈے پچھے آیا میرا
 متر، تہاڈے پچھے اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے بھگت دوارے دا بنا دینا سوہنا پتر، چاترکاں دی ترکھا دئے بُجھایا۔ تہاڈے پریم وچوں آئے نکل، باہروں
 لبھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جس نوں جھکنے لوک ستل و تل اتل، بیٹھن سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے بھگتو بنیے بھائی بھین، پریم نال جنایا۔ تہاڈا میرا سانجھا ہووے نین، اکھ اکھ وچ رکھایا۔ مُجّت وچ رہے نہ کوئے
 طرفین، دُتیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو اشارہ دتا بالیک وچ رمان، میرے محبوب نے پورا دتا کرایا۔ جو آکھیا نائی سین، سینت نال سمجھایا۔ جو زویداس
 دسیا گھن، رستہ رستیاں وچوں پرگٹایا۔ اگے دسے نہ کوئی پرائن، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں کو جھی کملی شُدرن، دھرنی ہس کے رہی سناپا۔ میرے
 اُتے پتہ نہیں کئی کو سرشٹی نوں کھا گئی موت لاڑی ڈین، شاہ سلطان بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میں کہاں بھگتو تہاڈے دھن بھاگ جنہاں نوں آپ آیا
 لین، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ تہاڈے پچھے ویرو اوہنوں کدے نہیں آؤندا چھین، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کیوں اُس اپنی کرپا نال تہانوں تارنا وچوں کالی
 رین، بھگتی چرن پریتی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک سہایا۔ دھرنی کہے بھگتو میں تہاڈا
 ضرور کرائی دس، درس پیاسی ناؤں دھرایا۔ کیوں ایہہ میرے شہنشاہ دا خوشیاں والا برس، دہ دشا گنڈھ پوانیندا۔ میری بھگننا مٹے حرص، ہوس اور نہ
 کوئے جنائیندا۔ تساں میرے اُتے کر کے جانا ترس، تہاڈی رحمت پر بھ دا نور نظری آئیندا۔ بے شک دُنیا کہندی اوہ دسے اُتے عرش، میتوں تہاڈے
 اندر دسے سو بھاپائیندا۔ ویکھیو مات پت بھین بھرا نار کنت پتا پوت کدے نہ کہہ دیو ساڈا ہویا خرچ، گنتی گنت نہ کوئے گنائیندا۔ ایہہ آشار کھی سی یسُوہ
 نے جس ویلے میرا لیکھا لگنا نالوں چرچ، چار جگ دے انت اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 آپ ورتائیندا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری نکی جھی عرضوی، عرضاں کرن والیو دیاں جنایا۔ جگاں وچوں بھگتی کر کے پر بھو دا بھگت بنیا کوئی کوئی، کوٹاں

وچوں کوئی نظری آئی۔ ہن تہاڈی آپے سرت اٹھائی سوئی، ستیو تہانوں آپ جگایا۔ تہاڈی آتما آپ موہی، مُجبت اپنے نال جنایا۔ جنہاں نال جائے چھوہی، شوہر بانکا اپنے رنگ رنگایا۔ تہاڈی دُرمت میل جائے دھوئی، دھوبی ہو کے نُخب پُکا نام والا لگایا۔ امرت رس جائے چوئی، جگت ترسنا بُھکھ مٹایا۔ لیکھے لاؤندا جائے پیشینگوئی، گر اوتار پیغمبراں میل ملایا۔ سچ پُچھو دھرنی کہے ایہو جی اگے کدی نہیں ہوئی، انہونی اپنی کھیل کھلایا۔ جس دی یاد وچ سارے کردے گئے دروہی، دو جہاناں دامالک اپنا ویس وٹایا۔ تئیں بھگت سہیلے تہاڈی آشنا سدا رہے نویں نزوئی، زرگن آشنا اپنے نال ملایا۔ کسے دی پت جائے نہ کھوہی، پت پتوئا ہو کے سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک سہایا۔ جن بھگتو تہاڈا پیار گہرا ساگر، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جو رکھیا وچ کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ آپ لکایا۔ در آیاں نوں دیوے پر بھو آپ آدر، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ تہاڈا نرمل کرم کرے اُجاگر، تہاڈی اُجرت اپنے لیکھے پائی۔ تئیں سچ دے بنے سو داگر، دست نام تہاڈے ہٹ وکایا۔ بڑے سوریر بنے بہادر، یودھے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرم دی دھار کرے عادل، انصاف وچ پچھلے کرم گُرم معاف سرب کرائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت دس میرٹھ چھاؤنی مہندر سنگھ، گرچن سنگھ نیاشالا، وشوا متر گردیپ سنگھ

پریکی دیوی ہنس راج ملکہ راج میرٹھ *

پنج تت کہن پر بھ دھر دے کملاپاتی، پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ دین دیال کھج ویکھ اندھیری راتی، نو کھنڈ وچ ور بھنڈ، دھیان لگایا۔ دھرم رہیا نہ نو ساتی، چار ورن اٹھاراں برن رہے گر لایا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئے جماعتی، ودیا نرا کھر دھار نہ کوئے سمجھایا۔ امرت ملے نہ بوئد سوانتی، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پنج تت کہن پر بھ چاروں گنٹ اندھیرا

جگ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سرشی درشی انتر گئی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیری دھار تیتھوں ہوئی الگ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ تُوں صاحب سلطان نوجوان سورا سربگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اھوائیا۔ سرشی دین دنی دکھاوے اکو پگ، مارگ راہ رہبر اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا نیتز وگے نیر، چار گنٹ گنٹ دُھائیا۔ وجود دھرے نہ کوئی دھیر، دھرم دھار نہ کوئے پر گٹائیا۔ اسیں کوجھے کملے ہوئے حقیر، شاہ فقیر سار کوئے نہ پائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے بے نظیر، نچ لوچن نین نہ کوئے رُشنائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا بھگت سہیلا جگت کبیر، صدی چو دھویں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے دُھر امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ تیرا سندیسہ سُنئیے پیغام، پیغمبراں توں باہر کر شنوائیا۔ بھيو گھلا دے جگت اندھیرا شام، شمع نور کر رُشنائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کر تمام، تانس ترسنا میٹ مٹائیا۔ ساڈا اکو کلمہ ہوئے کلام، کائنات اک پڑھائیا۔ اکو سندیسہ دینا اگے نام، ناؤں نرنکار اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھ جھگڑا میٹ وچ دین دنی، نرگن سرگن ہو سہائیا۔ تُوں مالک کن گنی، خالق خلق اک اھوائیا۔ ساڈی پکار نرگن دھار سُنیں، انسنت تیری سرنائیا۔ ہر ہر دے انتر تیرے نام دی وجے دُھنی، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیری اکو ہووے تبلیغ، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مانس مانو کر قریب، کر بلے دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ نوست دے ترتیب، طریقہ دُھر دا اک درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ امیر غریب، غُربت سب دے اندروں باہر کرائیا۔ لیکھا ویکھ لے قرآن مجید، جو تیس تیسے نال سمجھائیا۔ پنج تت کہن تیرے پیار وچ ہندے رہے شہید، شہادت جگت والی رکھائیا۔ ساڈی آسانسا پوری کر امید، ترسنا تیرے اگے ٹکائیا۔ اسیں تن وجود تیرے عزیز، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن جے بھگتاں آتما دیں اند، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ کیوں نہیں ساڈا خوشی کردا بند بند، جو بندگی تیری وچ سمائیا۔ اسیں وجود مائی خاک تیرے سوہنے چند، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درشن

پائیا۔ سچھنڈ دوار اینکار درگاہ ساچی ساڈی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ دوار تیرا آتمانال آئیے لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ توں صاحب سورا
 سرنگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ ساڈی غمی میٹ دے رنج، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور،
 ڈھر داسنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں جگ جگ رکھیاں آشا، اوتار پیغمبر گر نال ملایا۔ جو شبدی دھار دیندے گئے دلاسا، کلمہ کلمیاں وچوں
 سمجھائیا۔ قدرت دا قادر تہاڈیاں پوریاں کرے آساں، خوشیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ مقبریاں وچ تک لے لاشاں، لاشریک پردہ آپ اٹھائیا۔ ساڈا ویکھ کھیل
 وچ بھرواسا، مڑھی گوراں نال وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن
 پر بھہ کلج ویکھ لے انت کنارہ، نوست دھیان لگائیا۔ ساڈا دسے نہ کوئے پیارا، محبت وچ نہ کوئے سائیا۔ چاروں گنت اندھ اندھیارا، نوری چند نہ کوئے
 رُشائیا۔ لہنا پورا کر دے پیغمبر گر اوتارا، جو بھوکتاں وچ آساں ڈھر دیاں گئے رکھائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا تکیئے اک دوارا، گرہ مندر اندر اکو
 سو بھاپائیا۔ جتھے نور جوت ہووے اجیارا، بن تیل باقی دیک دیا ڈمگائیا۔ توں شاہو بھوپ نظری آسیں سکدارا، شہنشاہ آگم اتھاپیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکارا،
 ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے انت کنت بھگونت اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول لیکھا رہے نہ رایا۔ سنگر شبد دا
 شبدی دے اشارہ، سینت اور نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر دے مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن وزیول
 زبا زوی نول اللہ مول محمدے دُعا نورے خدا خود مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر پردہ آپ اٹھائیا۔
 پنج تت کہن پر بھہ نگاہ مار لے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ تیرا سنیئے اک سلوک، سوہلا ڈھولا انبولت بولا دینا جنائیا۔ جس دا حکم سکے کوئی نہ
 روک، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ تیرا پرکاش تکیئے دو جہاناں نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئی۔ آتم پر ماتم پر ماتم سب نوں اپنی بنالے
 گوت، گوتم دا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ اک سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں پتے ماٹی
 خاک، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڑ جڑائیا۔ ساڈا انتر کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ تن وجود کر دے پاک، پتت پُنت دیا کمائیا۔

تیرے سیوک بنیے چاک، چاکر ہو کے سیوکمائی۔ منو آمن رہے نہ آک، ترسنا کوڑ نہ کوئے ہلکائی۔ شبد گھوڑ چڑھاؤنا راک، شاہ آسوارے دیا کمائی۔ ساڈا
پندھ مُکاؤنا واٹ، لیکھا آگے دینا چُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا میلا لینا ملائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا کرنا
آپ ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائی۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا ہووے جاپ، دُسر اور نہ کوئے پڑھائی۔ ترے گن اتیتے میٹنا تاپ، ترے گن دا لیکھا
دینا چُکائی۔ اوتار پیغمبراں گرو آں پورا کرنا واک، واقع دیکھنا چائیں چائیا۔ تیرے درس دا میلا ہووے نال اتفاق، اتفاق آؤنا واہو داہیا۔ جگت جہان
مُکاؤنی واٹ، بن قدام قدم لکائی۔ تیرا درشن تکیے نُور جوت للاٹ، نُور نورانہ ڈمگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
دُھر میلا آپ ملائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا کرنا گھر سُنجنہا، ساڈھے تن ہتھ دینی وڈیائی۔ تُوں آد پرکھ نرنجنا، اپر مپر بے پرواہیا۔ سدا سہیلا درد دُکھ
بھے بھنجنہا، بھو ساگر پار کرائی۔ کلجک نیتز نام دا پا دے انجنا، اندھ اندھیرا رہے نہ رائی۔ ٹھاکر سوامی بننا سجنہا، میت ہو کے ویکھ دکھائی۔ انت کنت
جگت جہان رکھنی لجنہا، سر سر ہتھ لکائی۔ جن بھگتاں پڑدا کجنا، مہربان دیا کمائی۔ تیرا دیک جوتی اکو جگنا، چار کنت کرے رُشنائی۔ بھگتاں کوڑ بُجھاؤنی
اگنا، امرت میگھ نام برسائی۔ چرن پریتی وچ کرنا مگنا، چرنودک نام گھ دینا چوائی۔ تُوں نُورِ الہی سب دا ربنا، یامین تیری وڈیائی۔ تُوں گوپال مورت
مدنا، سوامی اک اھوائی۔ لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیراں اکو گھر وسائی۔ جن بھگتاں خوشیاں نال تیتوں سدنا، ہوکا دین تھاول تھانیا۔ ساڈا لہنا دینا
چُکاؤنا کایا ماٹی پنچ تت بدنا، بدی دا ڈیرہ ڈھائی۔ تُوں نرگن نرورِ نُورِ الہی ربنا، یامین تیری سرنائی۔ ساڈی آون جاون لکھ چوڑاسی میٹنی حدنا، حدود اپنی
دینی دکھائی۔ جتھے اکو ڈنکا وچنا، دُسر اور نہ کوئے شنوائی۔ اکو دیک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی تیرے آگے ارداس، میننتی چرن کول لکائی۔ ساڈا جنم کرنا راس، رستہ رہبر دینا دکھائی۔
نرگن دھار وسنا پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ جوتی جاتے دینا پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹائی۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، پون پوناں
رنگ رنگائی۔ تُوں شاہو بھوپ ابناس، کرنی دا کرتا اک اھوائی۔ ساڈا لیکھا مُکاؤنا دس دس ماس، مات گربھ نہ اگن تپائی۔ جھگڑا رہے نہ نال شکر کیلاش،

لاڑی موت نہ کوئے چترائیا۔ رائے دھرم نہ کرے اداس، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ سنگر شبد سنگر ساڈے ہونا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ توں پُرکھ
اکلا دین دیا آد جگاد سمراتھ، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن تیرے آگے پر بھو جوڑیئے ہاتھ، نو نو سیس جھکائیا۔ اسیں غریب نمانے انا تھاں انا تھ،
دین تیری اوٹ تکائیا۔ توں گہر گور رگھوپت رگھوناتھ، رہر تیری اک سرنائیا۔ ساڈا لیکھ بدل دے مستک وچوں ماتھ، متھن دے کرائیا۔ سولہنا تک
لے جو آشا رکھ کے گیا رام بیٹا دسراتھ، بنواسی اپنا دھیان لگائیا۔ جو کرشن سندیسہ ارجن دتا ساکھیات، سہج نال درٹائیا۔ جس ویلے کلجک ہووے
اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم پر ماتم ٹٹے نات، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ دھرم دا دھرم پائے وفات، کوڑ گڑیا راجھے واہو داہیا۔
اُس ویلے بنا پر بھو توں پنجاں تتاں لیکھا چکے نہ کوئی لوک مات، ماتر بھومی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور،
نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی نرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار پچھے وات، وطنوں دے مالک
بے وطنوں پار کرائیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت دس اقبال سنگھ، شکنتلا دیوی، منگلا دیوی نضیبا باد یو پی *

پنج تت کہن پر بھ انتر نرنتر دے ویراگ، ویری اندرون کایا مندروں باہر کڈھائیا۔ سرتی شبد گھلا جاگ، انراگی اپنا راگ ناد دُھن کر شنوائیا۔
دُرمت میل دھو داغ، پت پت پت کرنا چائیں چائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کاگ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ ساڈے اتم کر بھاگ، بھگوان دینی مان وڈیائیا۔ انتر
نرنتر دیک جوت جگا چراغ، اندھ اگیان دور کرائیا۔ سچ سرنائی جائے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر
داور، دھر پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے انتر میٹ اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ اکو روپ درسا دے سنجھ سویرا، نرگن نور جوت
کر رُشنائیا۔ بھو کھلا دے تیرا میرا، پار برہم برہم پڑا آپ اٹھائیا۔ آتما بخش دے چاؤ گھنیرا، پر ماتما مل کے وجے ودھائیا۔ بھو رہے نہ گرو چیرا، چیللا

گر رُوپ در سائیا۔ در وکھا دے نیرن نیرا، دُور دُر اڈا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دِیالے پنچ تت کہن ساڈے اُتے کر دے مہرا، مہربان محبوب ہونا
 سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دِیا کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے کملاپاتی، پت پر میشور تیری
 سرنائیا۔ وست امولک دے داتی، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ گھر دِپیک جوت جگا باقی، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ امرت بوند بخش سوانتی، نچھر جھرن کول ناہ
 جھرائیا۔ شبد سندیسہ دے دے پاتی، پترکا نراکھر دھار دِڑائیا۔ تُوں مہربان محبوب کملاپاتی، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ ساڈے انتر میٹ اندھیری راتی،
 نوری چند کر رُشنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن تن وجود سانوں لا لاپسینے نال چھاتی، چھتر دھاریاں پندھ مُکائیا۔ تیرے چرن کول زندگی نال حیاتی،
 جیون تیری جھولی پائیا۔ اکو وقت سہا دے گرہ مندر پر بھاتی، سندھیا لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم دھار جوڑ لے ناتی، برہم میللا لینا ملائیا۔ تُوں پر م پُرکھ بدھاتی،
 بدھ اپنی دینی سمجھائیا۔ درشن بخشا اک اکانتی، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ انت کال پچھنی ساڈی واتی، بے وطن ہو کے دیئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ۳۰۳ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تُوں مالک پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ ساڈی پوری کرنی آس،
 ترسنا تیرے چرن لُکائیا۔ ساڈا لہنا دینا تک لے جنگل جوہ وچ بھراس، ٹلے پر بتاں دھیان لگائیا۔ ساڈا لہنا نال پر تھی آکاش، اپ تیج وائے مل کے دیئے
 دُہائیا۔ انتر نرتر ساڈا لیکھے لاونا سواس سواس، ساہ ساہ تیرے وچ سمائیا۔ جھگڑا رہے نہ دس دس ماس، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ گھر ٹھا کر دکھاؤنی اپنی
 راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے انتر تیری
 آشا آد جگاد، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ بھيو کھلاؤنا بودھ اگادھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ شبدی شبد سناؤنا ناد، انحد نادی دُھن پر گٹائیا۔ کوڑا کڈھنا واد
 وواد، وکھ امرت رُوپ مہکائیا۔ بن رسنا جھوا بخشا سواد، بوند سوانتی امرت رس ٹُکائیا۔ تیرا لہنا دینا اوتار پیغمبراں گرو آں بعد، بادِ سحر تیری اوٹ تکائیا۔
 ساڈا کایا کپڑ کرنا آباد، انتر وسنا چائیں چائیا۔ دُھر داشبد کرنا اہلاد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی منگ اک منگائیا۔ پنچ تت کہن
 پر بھ ساڈے مار کے تک لے انتر جھاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ منو آمن ہو یا عاکی، بھے بھو نہ کوئے رکھائیا۔ مہربان محبوب ہو کے کھول دے اندروں

تاک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائی۔ جامِ حقیقی بخش دے محبوبِ ساقی، صاحبِ سلطان تیری سرنائیا۔ لہنا دینا دینِ دُنی وِچ رہے نہ باقی، باقاعدہ منگ
 منگائی۔ پھر تن وجود نہ پایئے خاکی، خلق دے خالق دینی مان وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔
 پنچ تت کہن تلزے زجمِ نزیول جحما ز مبی زو نُورے نزی عرشے مزی محمدے دُعا رحمتے رہنما نُور نُورانے نُورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے پُن صوابا، شرع توں باہر جنائی۔ تیری قدم بوسی وِچ آدابا، نو نو
 سیس جھکائی۔ بھیو کھلا دے نُور نُورے اگے کعبہ، قبل از تیری سرنائیا۔ پردہ رہے نہ دو دو آبا، آبِ حیات دینا چائیں چانیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ عشق
 حقیقی نال مزاجا، دوہاں دا پندھ دینا چکائی۔ انت کنت بھگونتِ نرگن رکھنی اپنی لاجا، سرِ سر اپنا ہتھ لکائی۔ جو اشارہ دے کے گیا خضر خواجہ، جل پیر
 نیر نیر نیناں وچوں وہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی آسا بہہ پُرانی، جگ
 چوکڑی دھیان لگائی۔ ساڈا لیکھا نال چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج بھجے واہو داہیا۔ ساڈا ناتا نال چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے گائی۔
 توں مالک خالق جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ ساڈی کریں آپ پچھانی، بے پہچان ہونا سہائی۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل جگت مہانی، دھرنی دھرت دھول
 دھول ویکھ وکھائی۔ انت دینا ساچا مانی، نمائیاں ہونا سہائی۔ جے بھگتاں آتما تیرا بانی، مل کے وجے ودھائی۔ کیوں تتاں دھار سمجھیں بیگانی، بے گھر کیتا
 وِچ خلق خدائی۔ ساڈا لیکھا تیرے نال سری بھگوانی، بھگوان سچ دینے درڑائی۔ بے شک پنچ تت اسیں ہندے رہے فانی، انت مٹی گور مڑھی نال وجدی
 رہی ساڈی ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائی۔ پنچ تت کہن توں صاحبِ اکِ ملاح، کھیوٹ
 کھیٹا اک اکھوائیا۔ مالک خالق بے پرواہ، بے انت نُورِ الاہیا۔ ساڈی قبول کریں دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ توں رہبر نُورِ الہ، عالمین تیری سرنائیا۔
 توں حقیقت حق خد، خود ویکھنا چائیں چانیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئے جداء، جُز وکھرا ونڈ ونڈائی۔ تیری رحمت سانوں کرے فدا، فطرت تیرے چرناں
 وِچ لکائی۔ سد چلیے تیری وِچ رضا، رازقِ رزقِ رحیم دینی وڈیائی۔ بے شک سر شئی اُتے کوکدی قضا، قزاق کلجک نال ملائی۔ بھگتاں تت کہن تیرے

پیار دا چکھنا مزہ، بے شک سانوں مذاق کرے لوکائیآ۔ ساڈا لہنا مکاؤنا جگہ بجگہ، تھان تھنتر دینی وڈیائیآ۔ توں آد جگادی دُھر دا ابا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیآ۔
 میلا ہویا نال سببا، کلجگ انت جگت دئے گواہیا۔ لوک مات برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں ساڈیاں پار کرنیاں حداں، حدود
 محدود اکو دینی دکھائیآ۔ جے آتما تیری جدآ، پرما تیرے وچ سمائیآ۔ کیوں پنجاں تتاں بھگتاں دیویں دغا، ناتا دین ذنی تڑائیآ۔ ساڈا لیکھا ویکھ لے اگا،
 پچھلا پچھے پندھ مکائیآ۔ تیری مُجّت وچ ساڈا رشتہ ہووے بدھا، فرشتہ جبرائیل اسرائیل اسرائیل میکائیل نہ سکے تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری اوٹ نکائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھہ اسیں پھیر نہ رہیے جہمے، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ ساڈے جھگڑے
 میٹھے غم دے، غم خوار ہونا سہائیآ۔ اسیں سخن کرنے دھرم دے، دھرم نال درڑائیآ۔ اسیں ونجارے رہنا نہیں کایا ماٹی چرم دے، چم درشتی دینی
 بدلائیآ۔ ساڈے حصے نہیں ورن برن دے، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیآ۔ اسیں انت پیاسے ہو گئے تیرے چرن دے، چرن کول دے سرنائیآ۔ سانوں
 مارگ دس دے سچکھنڈ منزل چڑھن دے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیآ۔ مہربان محبوب سانوں حکم دے دے درگاہ ساچی ورن دے، مقامے حق بھئیے چائیں
 چانیا۔ ساڈے لیکھے لگن سڑن دے، جھگڑا جگت نہ کوئے رکھائیآ۔ بھانڈے پھیر نہ بنیے ٹھھیار تیرے گھرن دے، گھرن بھنہار تیری سرنائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ ملے سچی سرنائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھہ ساڈی بُجھاؤنی پیاس، ترسنا جگت مٹائیآ۔ سچکھنڈ بخشنا
 نواس، تھر گھر مل کے وجے ودھائیآ۔ تیرا تکیئے نور جوت پرکاش، بن تیل باقی ڈگمگائیآ۔ توں شاہو بھوپ ابناش، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ ساڈا امتر نہ
 ہوئے اداس، انت تیرے وچ سمائیآ۔ اسیں بے شک پنچ تت اپ تیج وائے پر تھی آکاش، پنچم مل کے وجدی رہے ودھائیآ۔ انت بھئیے تیرے پاس،
 سچکھنڈ بخشی سچ سرنائیآ۔ ساڈا لہنا دینا رہے نہ نال شکر کیلاش، کل دھاری ہونا آپ سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار اینکار نرگن دھار اپنی دکھاؤنی راس، دوسر نظر کوئے نہ آئیآ۔

* پہلی پھلگن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

کھج کہے پھلگن میری دیکھ بھلواڑی، چار کُنٹ دہ دشا نوکھنڈ دھیان لگایا۔ خوشیاں نال مترا مار دے تاڑی، ہتھ ہتھاں نال ملائی۔ پھیر نگہ مار لے کی کھیل ہونا اگاڑی، بن نیناں نین اٹھایا۔ اوہ دیکھ سندیسہ دیندا خواجہ پھیر کے ہتھ اُتے داہڑی، لباں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نوست اگنی تپدی دسے ہاڑی، ہاڑا تک خلق خدایا۔ دروہی پھرنی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پر بت سمند ساگر رہے گر لایا۔ سگلا سنگی نظر آئے نہ کوئے پچھے اگاڑی، ایہتھے اوتھے نہ کوئے سہایا۔ اوہ تک لے نچدی ٹپدی پھرے موت لاڑی، سوہنا انہونا ویس وٹایا۔ کلجگا تیری ڈونگھی دسے کھاڑی، کندھا گھاٹ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کھج کہے پھلگن سچنا میری دیکھ لے رت، رتڑی تیرے نال مہکایا۔ میں پر بھو دا لاڈلا بن کے پُت، پتا پوت کھیل کھلایا۔ سرشی دا کھیل تک لے جو کھلایے ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ حکم ورتایا۔ خالی دسن کایا ماٹی بُت، بُتخانے دین دُہایا۔ اپرادھی ہوئی دین دُنی دی دھار سُت، سُتیاں سکے نہ کوئے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ کھج کہے پھلگن میرا دیکھ لے وقت سہاوا، پر بھ سوہنی دے وڈیایا۔ میرا کوڑ کوڑ دا دعویٰ، دعویدار اکھوایا۔ دین دُنی بدھی کیتی وانگ کاواں، کائنات دیکھ دکھایا۔ پریم رہن دتا نہیں وچ بھراواں، پتا پوت نہ کوئے چترایا۔ پھری دروہی وچ پنچ تت گراواں، ساڈھے تن ہتھ حال دُہایا۔ سیس دیوے کوئی نہ ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ کھج کہے پھلگن میرے پنچ وکار داتک لے دل، سورپیر جگت اکھوایا۔ جیہڑا ٹکے گھڑی نہ پل، پکاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو سب نال کردا چھل، ول چھل اپنی کھیل کھلایا۔ ترے گن مایا گیا رل، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ دُئی دویتی لایا سل، تیر انیالا اک چلایا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی جل، اٹھسٹھ روون مارن دھایا۔ دیک جوت کسے گرہ جائے نہ بل، نور ظہور نہ کوئے رُشایا۔ اگنی تن تپایا کھل، خالق خلق دتی وڈیایا۔ میرا کوڑ کڑیارا جگت سنگھاسن بیٹھا مل، آسن سکے نہ کوئے اٹایا۔ میرا لہنا دینا سچ دھام جتھے دیک جوتی بن تیل باقی رہیا بل، نور نورانہ نور نظری آئی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ پھلگن کہے کلجگا میں سنی تیری اگنی بات، جو باطن بھیو کھلایا۔ بے شک چاروں گنت تیری اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ من کلپنا کوڑ دے کم ذات، کلکھنی اپنا رُپ بدلایا۔ ست سچ دا جوڑے کوئی نہ نات، پریتم پریم وچ نہ کوئے سمایا۔ اٹھ کھیل تک لے جن بھگتاں پر بھ دیوے اپنی دات، دیاوان دیا کمائیآ۔ شبد سندیس سنائے پات، بن پترکا آپ درڑایا۔ تیرے وچ بچھے وات، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پھلگن کہے کلجگا پر بھ داتک اگنی نور، اندھ اندھیرا رہیا مٹایا۔ جس دانام کلمہ جگت جہان مشہور، مشورے جگ چوکڑی گیا سمجھایا۔ جو نام مستی دیوے سرور، سرت شبد نال ملایا۔ جس دی انادی اکو تور، ترت کرے شنوایا۔ اوہ صاحب حاضر حضور، حضرتاں دامالک نور الاہیا۔ بھگت ادھارنا جس داسنور، ریتی جگ چوکڑی چلی آئیآ۔ اوہ ہر جن پار کرائے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوایا۔ پھلگن کہے کلجگا میری رتڑی تک بسنت، پریمیاں پر بھو پریم نال مہکایا۔ جو آد جگادی دھر داکنت، کنٹول اک اکھوایا۔ جس گڑھ توڑیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ اُس دالہنا دینا ویکھ انت، انک کل دھاری کھیل کھلایا۔ جس نوں کھو جدے جگ چوکڑی سنت، سادھنا وچ سمایا۔ اوہ مالک خالق بے انت، بے عیب نور الاہیا۔ جس تیرے وچ آتم پر ماتم دس کے چھنت، سوہنگ ڈھولا دتا درڑایا۔ جو پار اتارے جیو جنت، سادھ سنت رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ درسایا۔ پھلگن کہے کلجگا کھیل ویکھ سورے سرنگ دا، کی کرتا تھم ورتایا۔ جس کولوں اوتار پیغمبر گرو منگدا، بھگتاں جھولی دے بھرایا۔ اُس دالہنا دینا اکو انگ دا، انگیکار آپ اکھوایا۔ جو آد جگادی کدے نہیں منگدا، دیونہارا صاحب سکھدایا۔ جس بھگتاں کھیل کھلایا کارج اند دا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ بھیو چکایا سوہنگ چھند دا، پار برہم برہم میلا میلیا چائیں چانیا۔ سفر رہیا نہ اگلے پنڈھ دا، مسافر اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے کلجگا مترا چاروں گنت نس، دوس رین پنڈھ مکایا۔ پھیر خوشیاں وچ پیا ہس،

ڈھولے سوہلے راگِ درڑا ئیا۔ کون کوٹے ملے رس، اند اند وچوں سمجھائیا۔ کیہرا سُننا جس، صفتی ڈھولے راگِ درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ پھلگن کہے کلجگ اٹھ لیکھاتک لے ہر کرتار، کی کرتا کار کما ئیا۔ جو بن کے سانجھ یار، متر پیارا رُپ بدلا ئیا۔ سد دیندار ہے ادھار، سر سر ہتھ لکائیا۔ بھگتاں پیج رہیا سوار، دیونہار مان وڈیا ئیا۔ گرہ مندر دکھائے گھربار، سہنجنا اک جنائیا۔ جگت و دیا وسے باہر، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ تس وچ میری موئے رت بہار، پت ٹہنی پھل پھل آپ مہکائیا۔ میں ویکھاں بھگتاں گلزار، گلشن سوہنا رُپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنا ئیا۔ پھلگن کہے کلجگا بن ہتھاں کر سلام، سپس جگدیش جھکائیا۔ تک لے نورِ الہی امام، عملاں توں رہت بے پروا ہیا۔ جس دا اکو اک حقیقی جام، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ شرع دا لیکھانہ رہے تمام، طمع لالچ لوبھ دے گوا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلا ئیا۔ پھلگن کہے کلجگا پُرکھ اکال تک لے عدلی، انصاف سچ کما ئیا۔ تیری ہون والی بدلی، بدلا چکے تھاؤں تھائیا۔ ہن اپنے سنگی ساتھی سد لئیں، سدا دینا چائیں چائیا۔ تیری کوڑ کرپا ودھ گئی، وادھا دے خلق خدائیا۔ ہن نگاہ مار لے اپنی حد لئی، بن حدوداں دیکھ دکھائیا۔ تیری کھیل دین دُنیا جگ لئی، جاگرت جوت بن ورن گوت پر بھ بھگتاں دتی وڈیا ئیا۔ جنہاں نو ست پھر پھر حقیقی دھار لہ لئی، لوبھ لالچ نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہدی مُجّت مترا سب لئی، دین مذہب نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلا ئیا۔ پھلگن کہے کلجگا بھگتاں دیکھ لے رُپ رنگ، ریکھ ریکھنی نال ملا ئیا۔ جو پر بھ دی سیجا ستے پلنگ، آسن اور نہ کوئے چترائیا۔ زرگن دھار لگے انگ، انگیکار اک اھوائیا۔ جس دا امرت دھار سوما وہے گنگ، گنگوتری اپنا مان گوا ئیا۔ اوہ صاحب سورا سر بگ، ہر کرتا اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملا ئیا۔ پھلگن کہے کلجگا بھگتاں تک لے میت، متر پیارا نظری آئیا۔ جس دی سب توں وکھری نیت، نیتیان دُھر درگا ہیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبیاں رنگ رنگا ئیا۔ اوہ مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی نورِ الہیا۔ جو سب نوں رہیا جیت، جت ہار ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ جس تیرے اندر سوہنگ شبد سنا کے گیت، گہر گمبھیر کیتی پڑھائیا۔

اوہ ویکھ لے چار جگ دی ریت، ریتوان دتی درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے
 کلجگا میری رت مولی ویکھ بہار، پت ٹہنی دے گواہیا۔ تیرا لیکھا لہنا کوڑ ہویا کڑیاریا، کلجگ گنڈھ پوانیا۔ میرا شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اک اکھوانیا۔ جس
 بھگت سہیلے دتے تار، پھڑ پھڑ باہوں پار کرائیا۔ اُس نوں کھندے کل کلکی اوتار، نہکنا نور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، جگ چو کڑی ویکھن
 تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجگ کہے پھلگنا جو بھگت سہیلے دسدا، خوشیاں نال
 جنایا۔ ویکھ ویکھ کے ہسدا، بن نیناں نین تکایا۔ چاروں گنٹ دسدا، سوہلے ڈھولے راگاں نال شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پھلگن کہے کلجگ جن بھگتاں ویکھ گھرانہ، گرہ مندر دھیان لگایا۔ جتھے دھرم دھار نشانہ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔
 اُس دا بھگتاں نال یارانہ، یاری سکے نہ کوئے تڑایا۔ جس دا شہنشاہی سمت دس مہانا، مہاگنت نہ کوئے گنایا۔ اُس دا حکم کرنا پے پروانا، سر سکے نہ
 کوئے اٹھایا۔ اوہ نرگن دھار کاہنا دا کاہنا، کاہن اک اکھوانیا۔ جس نوں سب نے مٹیا رام، رام وٹس وٹایا۔ جس دا شبد دھار دامہ، دو جہاناں لیکھا
 جانے تھاؤں تھانیا۔ اُس دا کھیل تکنا زمین اسمانا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ پھلگن کہے جن بھگتو سچ دھرم دا تکرہ، پُرکھ اکال دے وڈیایا۔ کلجگ کوڑ دا دسے ملاج، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ تیس پھرو تھل اسگاہ، بھجو
 واہو داہیا۔ گرہ گرہ خوشی یعنی منا، مل سکھیاں ڈھولے گایا۔ ہر جن کہنا واہ واہ، واہ واہ وجدی رہے ودھایا۔ توں پرِم پُرکھ پر ماتم سب دے کٹنہار
 گناہ، مُشکل رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ پھلگن کہے کلجگا تیرا پینڈا جاندا مکدا،
 انت نظر کچھ نہ آیا۔ ہُن ویلا رہیا نہیں لگ دا، تن وجود نہ کوئے چھپایا۔ پر بھ نے بھو کھولیا اک تک دا، تخم تاثیر سب دی دتی بدلایا۔ جیہڑا منو آ
 کسے نہیں جھکدا، اوہ پر بھ سرن لاگے پانیا۔ ساچا وقت سُنجننا ہووے سکھ دا، سکھ ساگر روپ بدلایا۔ وقت ڈھیلا نہ ہووے دکھ دا، دریاں درد چُکایا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پھلگن کہے جن بھگتاں گھر گھر پھر دا بچھدا،
 پچیا جگت زمیں اسمان رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲ پھلگن شہنشاہی سمت دس کرم سنگھ دے سریر چھڈن نوٹ پنڈ نیاشالا ضلع گرداس پُر * *

دو پھلگن کہے میرا دھرم دھار دا پھل، پروشٹا اشٹ اک جنائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھنا نال راجے بل، باؤن دھار ملی وڈیائیا۔ جس سچ دوارا دھرم دی
 دھار لیا مل، سنگھاسن اکو اک سہائیا۔ جو دیونہارا امرت جل، جل دھارا وچ سہائیا۔ جس دا لیکھا مہینل تھل، اسگاہاں کھوج کھوجا جانی۔ سو لہنا دینا جانے
 گھڑی گھڑی پل پل، پلکاں دامالک نور الاہیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، سچھنڈ دوارا اک سہائیا۔ جو ست سچ سندیسہ نرگن سرگن دیوے گل، بن اکھراں
 اکھر درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے میرا لیکھا بل دوار، باؤن نال ملی وڈیائیا۔
 ستجگ کوک کہے پکار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میرا وقت سہنجنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا جگت اکھ نہیں
 اظہار، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ جو پنا زبان توں کوک کرے پکار، دو جہان شنوایا۔ سو پتت پاؤن پاؤنہارا سار، دیکھنہارا گم اتھاہیا۔ جس دا لہنا دینا
 سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ پھلگن کہے میرا
 پروشٹا دو، دو جہان خوشی منایا۔ میرے انتر آئی لو، لوئن پر بھ نے دتا گھلایا۔ میں سن کے شبد اگئی سو، سو پڑکھ نرنجن سیس نوائیا۔ جو آتم دھار
 آپے ہو، نرگن کھیل کھیلے چائیں چانیا۔ جس دا بھیو جانے نہ کو، پردہ سکے نہ کوئے گھلایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا دین دنی نالوں ہو نر موہ، مُجبت بھگتاں
 نال رکھایا۔ سچ سوامی انتر جامی امرت رس نچھر دیوے چو، بن رسنا جہوا آپ چکھایا۔ پنچ وکار میٹ کے گروہ، گھر میلا میلے سچ سہجایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے میری رت سہنجنی دے سے جگت، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ میرا کوئی نہ

جانے وقت، گھڑی پل تھت وار نہ کوئی چٹرائیا۔ میرا ناتا نہیں نال بوند رکت، متوت نہ رنگ رنگایا۔ میرے انتر اکو پر بھو دی شکت، جو ساکھیات اپنا درس دکھایا۔ میں لیکھا جانا بل دوارے بھکت، کی بھگون دے وڈیایا۔ خوشیاں وچ موالے دھرت، دھول دھول اپنا رنگ رنگایا۔ جس دی سنگر شبد دھار شرط، شرع توں باہر سمجھایا۔ آد جگادی آوے پرت، پت پر میثور نور الاہیا۔ جو مالک خالق والی عرش، نور نورانہ اک اھوایا۔ زرگن سرگن دیوے درس، بن نیز لوچن نیناں پردہ دے چکایا۔ جگ جگ دی میٹہ حرص، ہوس کوڑ دے مٹایا۔ جن بھکتاں اُتے کرے ترس، مہربان مہبان مہر نظر اک اٹھایا۔ امرت میگھ دیوے برس، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ پھلگن کہے میں کتھا دساں پُرانی، پروشنا دو نال ملاہیا۔ جس دا لیکھا نال چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبج سیج سنگ ملاہیا۔ چار جگ دے شاستر جس دی اگنی بانی، نام انیالے تیر چلاہیا۔ اوہ آد جگادی سب دا جان جانی، جانہار اک اھوایا۔ جس دے چرن کول وٹھو قُربانی، آپ اپنا بھیٹ کرایا۔ سو آد انت سب دی کرے پچھانی، بے پچان اپنا بھیو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ دو پھلگن کہے اوہ تک لو نارد آیا دوڑا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ نالے چڑھ کے اگنی پوڑھا، پوڑھی ڈنڈے پنڈھ مُکایا۔ سندیسہ دیوے تک لو براہمن گوڑا، گہر گبھیر بے پرواہیا۔ جس دامارگ سب توں لمان چوڑا، چار جگ سمجھ کسے نہ آہیا۔ جو مٹھا کر نہارا ریٹھا کوڑا، کوڑی کریا ویکھ دکھایا۔ جو آتم پر ماتم جگ بنائے جوڑا، بھکت بھگون رنگ رنگایا۔ جس دا لیکھا کلجگ انتم نال تھوڑا، بہتی سبجگ دے وڈیایا۔ اوہ ویکھنہارا سسے اُتے ہوڑا، ہاہے ٹپی نال ملاہیا۔ جس دا شبد اگنی گھوڑا، دو جہان بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے میں دساں پُرانی کتھا، بن کتھنی دیاں درڑایا۔ جو پر بھ دا کھیل بیتھارتھ بیتھا، جدپ یدی دیاں سمجھایا۔ پہلوں بنا ہتھیاں توں ٹیک کے متھا، سیس جگدیش جھکایا۔ پھیر کہاں پُرکھ سمرتھا، تیری وڈ وڈیایا۔ جس دا گوبند ستھر لتھا، یارڈا سیج ہنڈھایا۔ اُس دا جگ چوکڑی سبجگ تریتا دو اپر کلجگ چلدا رتھا، رتھ رتھو اہی ویکھ دکھایا۔ جس دا شبدی تیر کمان بھتھا، جگت کھنڈے نہ کوئے کھڑکایا۔ جو لکھ چوڑا سی آتم دھار پاوے نتھا، شبدی ڈوری تند بندھایا۔ سو لہنا دینا

دیوے جگ جگ ہتھو ہتھا، اُدھار رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے
میں دساں پچھلی پُرانی بات، باطن بھیو کھلایا۔ نیزو نام براہمن ذات، کھتری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ خوشیاں نال گن گاوے پر بھو دے رات، رین
بھڑی نال ملایا۔ انتر آتم جوڑ کے نات، کھیل ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرنایا۔ نارد کہے میری کتھا بہت
انملی، جگ قیمت کوئے نہ پائیا۔ میں سنائی کدے نہیں بلیں، رسنارس نہ کوئے چترایا۔ میری دھار کدے نہ بھلی، اُبھل دتی وڈیایا۔ میرا لیکھنال کایا
کلی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ میرا مالک صلح کلی، کل مالک اک اکھوایا۔ میری بات جگ چوکڑی کدے نہ رلی، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپا۔ نارد کہے جس ویلے باون آیا بل دوار، اپنا رُپ بدلایا۔ اسمیدھ گیگ دا کھیل
اپار، اپر مپر رچنا دتی رچایا۔ تیراں سؤ ستاسی ریشیاں دا لیکھنال ادھار، میلا ملیا چائیں چانیا۔ جو اکو وار کرن پکار، توں ہی توں ہی راگ سنایا۔ اوہ ویکھن
نین اگھاڑ، چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ دھرم دی دھار بھرے بھنڈار، اتوٹ اتوٹ نظر کوئے نہ آپا۔ سارے کردے بے جیکار، خوشیاں ڈھولے
گایا۔ بل بیٹھ اپنے دوار، مجلس اپنی رہیا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں
کوک کران پکار، سچ سچ سنایا۔ جس ویلے باون تیری دھار، دھرنی دھرت دھول وچے ودھایا۔ براہمن ہو کے خبردار، پروہت اپنی لئی انگڑایا۔ بل
کر کے نمسکار، سندیسہ دتا چائیں چانیا۔ تیرے درویش آیا کوئی بھگھار، خالی جھولی رہیا دکھایا۔ چارے ویداں رہیا اچار، نیزا اکھ نہ کدے اُٹھایا۔ بل ہس
کے کہا میرے یار، مترا دیاں سنایا۔ کچھ پریم پریتی گھال، گھال گھالنا تیری تیری جھولی پائیا۔ اُس نوں پیار مُجّت وچ بھوجن آپ کھوال، خوشیاں رنگ
رنگایا۔ سچ دوار لینا بہال، در اکو اک دکھایا۔ پتہ نہیں اوہ شاہ کہ کنگال، کون ذاتی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، سچ دا بھیو آپ چکایا۔ نارد کہے جھٹ براہمن سپس دتا جھکا، نمو نمو کہہ کے خوشی بنایا۔ بنا اکھاں توں دھرم دی دھار لے کے رُقہ، بھجیا واہو
داہیا۔ نالے بھوجن دا تھال چکا، دو ہتھاں اُتے اُٹھایا۔ پھیر میٹ کے دوویں مُٹھاں، بھجیا واہو داہیا۔ سجا قدم پہلے پٹا، سوہنی اپنی گنت گنایا۔ پھیر

بلوں کے اپنے گٹھا، ساودھان لیا کرائیا۔ اندر یاد کیتا ابناشی لپختا، چیتن سرتی لئی کرائیا۔ کڈی سہاوی ہوئی رُتا، رُتڑی پر بھ نے دتی مہکایا۔ براہمن نے
 برہم روپ تکلیا اک گٹھ تے اک مُٹھا، باؤن سو بھاپایا۔ جو اگے ہتھ کر کے پُٹھا، اشاریاں نال جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ نارد کہے پنڈت نے تھال لیاندا پروس، سوہنی خوشی بنایا۔ ہتھ جوڑ کے کہا میں زردوش، دوش نظر کوئے نہ آیا۔ تسیں
 پنڈھ ماریا کوٹن کوٹ، آئے چائیں چانیا۔ میری آشا اکو لوچ، نسا دیاں سنا یا۔ تسیں کرو کوئی نہ سوچ، بھوجن چھکو چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ جھٹ باؤن اک سندیسہ دتا آپ، اپنی خوشی بنایا۔ پنڈتا پہلوں سنا چا، کی منتر رہیا دھیایا۔
 کس بدھ تن سر پر اترے پاپ، پتت پُنیت بنایا۔ لیکھا کئے لوک مات، جنم جنم رہے نہ رایا۔ سچ پریتی جڑے نات، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ توں کس
 دواربو لیایا دات، جو میرے اگے ٹکایا۔ نہ ایہہ چاول نہ ایہہ بھات، پدارتھ برہم نہ روپ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگایا۔ براہمن کہا میٹوں راجے بل دتا بھج، حکم حکم نال جنایا۔ میں دیکھ کے تیرا تیج، خیرانی وچ بگھسایا۔ تیرا سنگھاسن
 اگئی سچ، سکھ آسن سو بھاپایا۔ میٹوں پتہ نہیں ایہہ بھکھ کے بھوج لہج پھسج، چارے کھانی چارے بانی کی رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ باؤن کہا پنڈتا میں کھانا نہیں آہا، رسنارس نہ مول لگایا۔ جا کے کہہ دے بل دوار، پریم پریم
 نال جنایا۔ بڈھا پنڈت پُرانا آیا در بھکھار، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ ڈھائی کرماں دا ادھار، دھرنی دینی چائیں چانیا۔ جتھے چھتر چھن لوواں اُسار، اپنا
 سیس لکایا۔ ناتا توڑ جگت سنسار، سنسار دین دُنی مُکایا۔ اکو میل ملے دُھر دے یار، متر پیارا ویکھ وکھایا۔ جو سدا دیوے آہا، جگ جگ ترسنا بھکھ مٹایا۔
 پنڈت رو کے کہا لُکار، کوک کوک سنا یا۔ تسیں کھاؤ میری سرکار، تہاڈے اگے بھیٹ کرایا۔ باؤن کہا سُن شبد اگم وچار، وچر کے دیاں سنا یا۔ توں پنڈتا
 ہونا خبردار، بے خبراں خبر درڑایا۔ تیرا میرا ہویا ادھار، لیکھا تیرے نال رکھایا۔ اوہ ویکھ لے سبج تریتا دوا پر جگ ہندے پار، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کلج
 نگاہ مار لے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ چاروں کُنٹ ہونا اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جس ویلے دُکھ بھکھ نال سر شٹی وچ

ہووے ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میرا رُوپ ہووے نر اوتار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ تیرا جنم پھیر ہووے اپار، اپر پر آپ کرائیا۔ مانس
 توں مانس چوراسی نال نہیں تکرار، جھگڑا جوُن نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ باؤن
 کہا براہمن برہم درڑاواں گا۔ نرگن نُوَر جوت رُشناواں گا۔ سنگر شبد نال ملاواں گا۔ جوتی جاتا اک اکھواوانگا۔ پُرکھ بدھاتا ناؤں پرگٹاواں گا۔ کھجک اتم
 ویس وٹاواں گا۔ سمبل وس کے ساچے دیس، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگاواں گا۔ دُھر دا مالک بن نریش، نر نرائن اک اکھواوانگا۔ گوہند شبد دس
 دسمیش، دہ دِشا سنگ نبھاواں گا۔ کھجک کوڑی کریمٹ کلیش، کل کاتیاں پنڈھ مُکاواں گا۔ اتم پر ماتم دے کے سچ سندیس، سکھیا سنگر اک رکھاواں
 گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ باؤن کہا پنڈت شبدی دھار ہو یا دھرم، سچ نال جنایا۔ کھجک
 پھیر دیواں جرم، جنم جنم وچوں بدلایا۔ دین دُنی وچوں میٹ کے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ تیرا ناؤں رکھ کے سنگھ کرم، گوہند گودی گود اٹھائیا۔
 ۳۱۲ لیکھے لا کے کایا مائی چرم، چم درشتی جگت بدلایا۔ سچھنڈ دوا کے ساچی سرن، سرنگت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ باؤن کہا میرا تیرا ہو یا قول اقرار، وعدہ سچ سچ سمجھائیا۔ جس ویلے آواں بن کل کلکی اوتار، نہہکنک رُوپ بدلایا۔ جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، نُوَر نُوَرانہ ڈمگائیا۔ اکو شبد ہووے جیکار، دو جہان وجے ودھائیا۔ کھجک کوڑ ویکھاں اندھیار، اندھ آتم کھوج کھوجایا۔ نوست
 پاواں سار، برہم مت بھو چکائیا۔ تتوت دیاں ادھار، ترے گن اتیتا ہو کے بناں گوسائیا۔ تیرا لہنا دینا دیواں قرض اُتار، مقروض ہو کے تیری جھولی
 پائیا۔ مانس جنم دیاں سوار، سر اپنا ہتھ ڈکائیا۔ تیرے دھرم دا دھرم ہووے جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ تیرے پریم وچ تیرا تار دیواں پرور،
 بنس سربنسا رنگ رنگائیا۔ تیری خوشیاں والی مہکی رہے گلزار، گلشن اپنا اک دکھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا انت ہونا سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے
 بھگت سہیلے کرن انتظار، گرو گرو دیو بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت ہووے چنتکار، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ براہمن کہے میرا اتم سریشٹ ہووے جرم، ملے مان وڈیائیا۔ منسا من رہے نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ لوک ماتی

ناں رکھیا سنگھ کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا رہیا نہ نال کسے ورن، ورن برن نہ کوئے جنایا۔ اکو پڑکھ اکال دی ملی سرن، سچھنڈ ساچی وجی
 ودھایا۔ جو مالک خالق آد جگادی تارن ترن، تارنہار اک اکھوایا۔ جس دے ڈھولے گیت نام کلمے سارے پڑھن، بن اکھراں اکھر پڑھایا۔ سو پڑکھ
 اکالا دین دیا لا میرا پلو آیا پھرن، پھر باہوں گلے لگایا۔ دھن بھاگ میرا لوک مات وچوں چھٹیا لڑن، کئی گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے میرا تن
 وجود لگا سرن، اگنی اگ خوشی منایا۔ میرا آتما سچ دوار لگا چڑھن، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 گرہ اک سہایا۔ کرم سنگھ کہے میں جگت نہیں کوئی مریا، مر جیوت روپ وٹایا۔ لکھ چوراسی وچوں تریا، آون جاون پنڈھ رہیا نہ رایا۔ میں بچیا اپنے
 گھریا، جس گرہ مندر وجے ودھایا۔ جتھے اکو زائن زریا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس جگ جگ کھیل کریا، سنجگ تریتا دواپر کھلگ وند وند آیا۔ میں اُس
 دی سرنی پریا، جو صاحب سلطان نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کرم سنگھ کہے میرا سوہنا
 گھر سہنجنا، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ جتھے دیک جوت جگے آد زرخنا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ میرا مالک گوسائیں درد دکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرایا۔ جس
 ۳۱۵ نیت نام ندھانا پا کے انجنا، دو جہان دا اندھیرا دتا مٹایا۔ سو صاحب سلطانا سنجنا، سچھنڈ میلا میلے چائیں چانیا۔ جتھے بھگتوانت سب نے ونجنا، جگت سکے نہ
 کوئے اٹکایا۔ میری موت دانہ کوئی دکھ کرے نہ رنجنا، بنس سربنس دتا سنایا۔ جو گھریا سو ٹھیکر بھجنا، پنج تت نہ کوئے چترایا۔ دھن بھاگ جے پر بھ
 دے چرن ملے جنا، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ جس نے انتم پڑدا کجنا، سر سر ہتھ لکایا۔ سو رکھنہارا لجننا، جگ جگ ہوئے سہایا۔ اوہ میرا گوپال
 مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوایا۔ جس نے بھگتاں وارو واری سدنا، حکم سندیسے شبد شبد نال شنوایا۔ جتھے لیکھا نہیں اعلیٰ ادنیٰ، وڈا چھوٹا نہ کوئے
 اکھوایا۔ اُس لیکھا مکایا میرا ات پنچنا، پنچم دتی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ کرم سنگھ
 کہے میرا ناتا چھٹیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔ بے شک میرا سریر سڑیا وچ اگ، تتاں تن تپایا۔ میں دین دنی توں ہو کے الگ، وکھرا گرہ اک
 سہایا۔ جتھے میرا شہنشاہ سورا سرگ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ میں پنڈھ مکایا بھج بھج، لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرایا۔ سچ دوار اینکار زرن دھار

درس کراں رج رج، جگت ترسنا رہی نہ رانیا۔ میرا سچ سندیسہ شبدی دھار خوشیاں نال سناواں اچ، دُھر دے تھم نال درڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ دو پھگن کہے میری ساچی بندنا، بندگی وچ سپس نوانیا۔ بھگت سہیلا مانے انندنا، انند انند
 وچوں پرگٹانیا۔ جس ڈھولا گایا سوہنگ چھندنا، سو سنگر شبد وچ سمانیا۔ ناتا توڑ کے تت پنچنا، پنچم میلا ملیا سچ سبھانیا۔ نہ کوئی غم رہیا نہ رنجنا، چنتا چکھانہ
 کوئے تپانیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملیا سبھنا، جو چھن وچ اپنے کندھ اٹھانیا۔ نہ کوئی نیتز نیر وہایا ہنچھنا، اُف ہائے نہ کوئے سنانیا۔ میرا لیکھے لگا بدنا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگانیا۔ جن بھگت کہے میں گھر سہنچنا پایا، پاربرہم دتی سرانیا۔ بن رسنا جہوا شکر
 منایا، بن سپس سپس جگدیش جھکانیا۔ توں مالک خالق سرب سکھدایا، سچ سوامی تیری وڈ وڈیانیا۔ جس پورب لہنا جھولی پایا، باون دا پچھلا لہنا جھولی پانیا۔
 میرے گرہ سچ پکوان بھوگ لگایا، بھگون دتی وڈیانیا۔ میں سچھنڈ وچ تیرا شکر منایا، تیرے ڈھولے گاواں صفت صلاحیا۔ جس لہنا دینا پورب میرے
 لیکھے لایا، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ میں خوشیاں منگل گایا، ڈھولا تیرا دُھر درگاہیا۔ ہر سنگت دیاں سنایا، انبولت روپ جنانیا۔ پر بھ مالک خالق بے پرواہیا،
 بے پرواہی وچ سمانیا۔ جس مینوں سچھنڈ دوار بھگتاں وچ رلایا، بھگون دتی وڈیانیا۔ میں جوتی نور نور وچ سمایا، جوت روپ روپ اکھوانیا۔ چوراسی گیرا
 پنڈھ مکایا، جم کی پھاسی رہی نہ رانیا۔ رس سواسی سوہنگ ڈھولا گایا، انتر وجدی رہی ودھانیا۔ ترے گن مایا لیکھ مکایا، ممتا موہ نہ کوئے ہلکانیا۔ میرے
 سنگر شبد میرا پنڈھ چکایا، اپنے کندھ اٹھانیا۔ درگاہ ساچی سچ تھان پہنچایا، تھر گھر دتا لکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ کرنی کرم کمایا، کرم سنگھ کرم کانڈ دا لیکھا رہیا نہ رانیا۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت دس پنڈ نیشالا ضلع گرداس پُ سٹکھنی *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے اکھ ابھوا، پار برہم پر بھ تیری اک سرنایا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی دیوی دیوا، دیو آتما پر ماتما تیری اوٹ رکھایا۔ سدا سدا سد تیرے گن گایے نال جہوا، تیس بتیسا تیری صفت صلاحیا۔ تُوں وسنہارا سچھنڈ دھام نہکیوا، نہپل بیٹھا آسن لایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈی لیکھے لائیں سیوا، سیوا سنگر سرن سرن دینی سرنایا۔ نام جھنڈارا امرت رس بخشا اگنی میوہ، پھل اپنا آپ کھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی سیوا کرنی قبول، قدرت دے قادر دیا کمایا۔ اپنے چرن بخشنی دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمایا۔ جو آسا رکھ کے گئے اوتار پیغمبر رسول، گرو گردیو دھیان لگایا۔ سو صاحب سوامی آد جگادی نہ جانا بھول، بھلیاں مارگ آپ لگایا۔ تُوں مالک کنت کٹھول، ہر کرتا اک کھوایا۔ تیرا شبد پنکھوڑا لئیے جھول، ہلارا دو جہان دکھایا۔ بھگت ادھارنا تیرا اصول، اصل دے مالک وصل دینا یار خدایا۔ تیرا حکم منیے معقول، مہربان مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں قبول کریں اپنے در، گرہ ملے مان وڈیایا۔ چرن کول بخشا گھر، گھر مندر سو بھاپایا۔ آتم پر ماتم لینا ور، میل میلنا سچ سبھایا۔ تُوں کرپا ندھان اینکار ہر، ہر کرتا اک کھوایا۔ ساڈے اُتے کرپا کر، کرپا ندھان تیری وڈیایا۔ ساڈا لیکھا رہیا نہ جورو زر، زیر زبر دا روپ نہ کوئے درسایا۔ امرت سروور نہا دے سر، دُرمت میل میل دھوایا۔ خالی بھنڈارے دینے بھر، دست اگم اتھاہ ورتایا۔ تُوں مالک خالق نرائن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک کھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک سنگ نبھایا۔ پنج تت کہن ساڈا لیکھے لاؤنا جنم، جنم جنم دا لیکھ چکایا۔ ماٹی خاک دیکھنا چرم، چم درشی دینی بدلایا۔ انتسکرن میٹنا بھرم، بھانڈا کوڑ دینا بھٹایا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات ورن، آتم برہم دینا سمجھایا۔ شبدی دھار لاؤنا لڑن، انگیکار اک کھوایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تُوں آد جگادی بھنہارا گھرن، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا تیرے چرن جاوے لگ، چرنودک جام دینا پیایا۔

تیرے نالوں نہ ہوئے الگ، وکھرا گرہ نہ کوئے دکھائیا۔ تُوں سُو رِ پِ رِ س رِ ب گ، شاہو بھوپ اِک اکھوائیا۔ بے شک ساڈا ناتا تُوئے نالوں جگ، جگ جیون داتے دینی وڈیائیا۔ اسیں بھسم ہوئے نہ نال اگ، ماٹی خاک خاک رُ لائیا۔ ساڈی دھار ہون نہ دیویں گگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ جوتی جوت سَرُ پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ دینا دکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا تن وجود جائے سڑ، ماٹی گوراں وِچ دبا ئیا۔ نرِ گن تیرا پھڑیے لڑ، پلُو نام گنڈھ بندھائیا۔ تُوں لیکھا جانیں جیتن جڑ، ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ انت تیری منزل جائیے چڑھ، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ رائے دھرم نہ سکے پھڑ، چوڑا سی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُری لوءِ قلعہ رہے نہ گڑھ، چار دیوار نہ کوئے وڈیائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا پنجاں تتاں والا دھڑ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سارے مل کے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرے جائیے وڑ، تھر گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سَرُ پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے میل ملائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے بے پرواہ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ ساڈا سترُ شبد شبد گواہ، شہادت دو جہان بھگتائیا۔ بے شک اسیں سڑ کے ہوئے سواہ، جگت ماٹی خاکی رُوپ در سائیا۔ تُوں پنجاں تتاں پکڑنی بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دو جہاناں بنا اِک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ۳۱۸

سچکھنڈ دکھاؤنا ساچا راہ، رہبر ہو کے بھیو کھلائیا۔ ساڈا ناتا تُوئے جگت جہاں، دین دُنی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھا رہے نہ پتا ماں، پوت گود نہ کوئے دکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول چھڈیے جھوٹھ گراں، گھر مندر نہ کوئے سہائیا۔ سچ دوار درگاہ ساچی دینا تھاں، تھان تھنتر بہہ کے وجے ودھائیا۔ اِکو سُنئیے تیرا ناں، دُو سر اور نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سَرُ پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اِک سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھ در تیرے واسطہ پاؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ ساڈا لیکھا انت مُکاؤنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ چار جگ دا پندھ چُکاؤنا، سترُ جگ تریتا دوار پر کلجک بھجے واہو داہیا۔ مہربان مہر نظر نال تراؤنا، تار نہار تیری سر نائیا۔ پنج تت ساڈا لیکھے لاؤنا، کھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جے آتما تیرے وِچ سماؤنا، بھگتاں دیویں مان وڈیائیا۔ پنج تت کہن اسیں سچکھنڈ دوار تیرا درشن پاؤنا، پون پانی سارے مل کے سیس نوائیا۔ تُوں نرِ گن دھار ساڈا مان رکھاؤنا، نما نے ہو کے منگ منگائیا۔ نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ پچھوں تیرا ہووے آؤنا، آون جاون تیری کھیل بے پرواہیا۔ پر م پُرکھ سانوں چوڑا سی وِچ پئے نہ بھوؤنا، ترے بھون دھنی دینی

وڈیاںیا۔ سچھنڈ نواسی درگاہ ساچی آپ وساؤنا، گرہ مندر اک دکھایا۔ اکو دپیک جوت جگاؤنا، جوتی جاتے تیرا نور نظری آیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان اک اکھواؤنا، آخر بن اکھراں کرنی پڑھایا۔ شبد انادی ناد درڑاؤنا، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ بیخ تت کہن پر بھ بھگتاں اپنے در بہاؤنا، چرن کول کول چرن دینی سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا آون جاون پتت پاؤن سرگن دھار پندھ مکاؤنا، نرگن نرکار اپنے ونج سمایا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت دس اوتار سنگھ آہم پڑ والے دی شادی نوت
ہر بھگت دوار جھٹھووال ضلع امرتسر *

۳۱۹

ستگر شبد کہے جن بھگتو مولے رت، رتڑی پرم پڑکھ پر ماتم آتم نال مہکایا۔ کرپا کرے مہربان محبوب ابناشی اچت، پاربرہم پت پر میشور اپنی دیا کمایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سنت سہیلے تارے ست، سری بھگوان نوجوان مرد مردان ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک سہایا۔ ستگر شبد کہے میری سہنجنی ہوئے بہار، بھگون دیوے مان وڈیاںیا۔ آد جگادی ایکنکار، اک اکل نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کجگ ونڈ ونڈایا۔ جس دانام ندھانا وچ جہانا دیون وارو وار، اوتار پیغمبر گر ڈھولے سوہلے راگ جنایا۔ سو شاہو بھوپ شہنشاہ سچی سرکار، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جس دا چار جگ دے شاستر کرن اظہار، اکھر صفتی صفت صلاحیا۔ سو پاربرہم پت پر میشور پروردگار، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک وڈیاںیا۔ ستگر شبد کہے میرا سہنجنا ہویا وقت، تھت وار گھڑی پل اپنی خوشی بنایا۔ میرا لہنا دینا جگ چوکڑی نال جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت پر بھ نال مل کے وجے ودھایا۔ میرا لیکھا ہر جن ساچے نال بھگت، بھگون بہاؤنا دھر دی نال درڑایا۔ جس آد پڑکھ اپر مپر سوامی نرگن دھار بخشنی شکت، ست ستوادی دیا کمایا۔ جو لیکھا جانے بوند رکت، تن

۳۱۹

وجوداں دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ سَنگَر شبد کہے میرا ہویا وقت سُنہنجا، لوک مات
 وجے ودھائیا۔ کرپا کرے آد نرنجا، پُرکھ پُرکھو تم دُھر درگاہیا۔ جو نرگن ساچا ساک سُنجا، سرگن میلا میلے سچ سُنہائیا۔ ایختے اوختے دو جہاناں ہووے
 درد دُکھ بھے بھنجا، بھوساگر پار کرائیا۔ جو نیز نام ندھانا پاوے انجا، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ چنتا غم مٹائے رنجا، سرتی شبد شبد سمائیا۔ تن وجود ماٹی
 خاک چاڑھے رنگنا، ایختے اوختے اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سَنگَر شبد کہے
 میری آد جگادی دھار، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ میرا رُپ پیغمبر گُر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچ سندیسے دے کے وارو وار، شبدی شبد کری
 پڑھائیا۔ لیکھ لکھا کے اکھراں نال وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ ملائیا۔ بودھ اگادھا کھیل کرا اپر اپار، اپر پیر سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 پُرکھ اکالا دین دیلا میری پاونہارا سار، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ جس نُور جُھکدے پیغمبر گُر اوتار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس جُھکائیا۔ سو ویکھے وگے
 ویکھنہار، پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ جو لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ہوئے آپ سہائیا۔ جو بھوکتاں وچ آشارکھ کے گئے
 نرگن نُور جوت اجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لیکھا جانے تھاوے تھانیا۔ جس آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھو دسنا آپ کرتار، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سَنگَر شبد کہے میرا آتم پر ماتم ساچا سنگ، سگلا سگی اک اکھوائیا۔ جن
 بھگتاں کایا ماٹی چاڑھے رنگ، رنگت اکو اک سمجھائیا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ نام ندھان و جا مردنگ، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔
 گرہ مندر اپنے لنگھ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھو کھلا کے برہم ہنگ، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ نرگن نُور چاڑھے چند، جوتی جاتا نظری آئیا۔ من منسا
 میٹ کے من، منسا کوڑ و کار چُکائیا۔ جن بھگتاں بھو کھلا کے برہم، پار برہم دیاں ملائیا۔ جگت ترسنا رہے نہ تم، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ پون سواسی لیکھے
 لا کے دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ لہنا دینا ویکھاں کایا ماٹی چم، اپ تیج وائے پر تھی آکاش تتوت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میرا آد جگادی کھیل تماشا، نت نُوت ویکھ وکھائیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں دتا بھروسا،

دھیرج دھیر ست دھرم سمجھائیا۔ ساچے منڈل بن گوپی کاہن پا کے راسا، سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاشا، اندھ
 اگیان دے مٹائیا۔ لہنا مکا کے شکر دھار گیشا، وشن وشو دا میلا دے ملایا۔ برہما پوری کرے آسا، جگت ترسنا دور کرائیا۔ کھیلے کھیل شاہو شاہابشا،
 شہنشاہ دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک دکھائیا۔ سنگر شبد کہے بھگتن ساچا ہوئے ملاپ، ملنی ہر
 جگدیش کرائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے جاپ، سوہنگ ڈھولا شبد آگم اتھایا۔ ترے گن ترے بھون دھنی میٹے تاپ، ترے گن اتینا دیا کمائیا۔
 کلج میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چوکائیا۔ جن بھگتاں نام ندھانا دے کے دات، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ امرت بوند پیا سوانت، ہوئے ہنگتا گڑھ
 تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساچا رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے میرا آد جگادی دکھاراہ، جگ جگ بھیو کوئے
 نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا ملاح، بیڑے دین دنی کندھ اٹھائیا۔ نام سندیسہ نرگن سرگن دھار سنا، شبدی اکھراں جوڑ جڑائیا۔ جگت ریتی دیناں مذہباں ونڈ
 ونڈا، تن وجوداں سو بھاپائیا۔ بھیو ابھیدا اپنا آپ کھلا، پردہ پردیاں وچوں چوکائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا ہو کے دتا سنا، انسنت دتا سمجھائیا۔ سب نے نرگن
 دھار نر ویر آگے کیتی دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ توں مالک خالق بے عیب نوری نور خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ جو دکھرا دکھرا مارگ جگت جگت دیاں
 چلا، چاروں کُنٹ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ہونا سہائیا۔ سنگر شبد کہے میرا آد جگاد جگ
 چوکڑی دھرم سماج، سمگری اپنے ہتھ رکھائیا۔ میری ست سچ نرگن سرگن دھار آواز، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ آتم پر ماتم بھگت بھگوت کاج، کرنی دا
 کرتا ہو کے آپ کرائیا۔ کلج انم جن بھگتاں رکھاں لانج، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس کارن گو بند اڈایا باز، بازی دین دنی اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے بھگتاں دا بھگتی دھار جوڑا، تن وجود میل ملایا۔ آتم پر ماتم شبدی دھار آگم گھوڑا،
 شاہ آسوارا اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سب نے رکھی لوڑا، لوڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جس سسے اُپر لایا ہوڑا، ہاہے ٹپی نال ملایا۔ سو
 پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن دھار آپے بہڑا، سرگن دیکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملایا۔

سَنگَر شَبَد کہے میرا وقت سُنہنچنا پھلگن ہویا دس، دہ دشا دھیان لگایا۔ وشن برہما شو رہے ہس، اوتار پیغمبر گر گردیو ڈھولے گایا۔ دو جہان پیون امرت
 رس، کروڑ تیتیا سیس جھکایا۔ پری لوء برہمنڈ کھنڈ گگن لگنتر رہے نس، زمیں اسمان بھجن واہو داہیا۔ خوشی مناؤن رُو سس، بن نیتر لوچن نین اکھ
 اٹھایا۔ گن گندھرب گاون جس، بن رسنا ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا بھيو آپ کھلایا۔ دس
 پھلگن کہے میری نمو نمو نمسکار، در ٹھانڈے سیس نوايا۔ میرا شاہو بھوپ سچي سرکار، ہر کرتا اگم اتھایا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، زرگن سرگن ویس
 وٹایا۔ جو لہنا دینا پورا کرے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس چار ورن اٹھاراں برن دینا اک ادھار، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ
 کوئے وندایا۔ دیناں مذہباں انتر نرتر میٹنی خار، کھرے کھوٹے آپ بنایا۔ آتم پر ماتم دے پیار، انتر درشٹی سرشٹی اک سمجھایا۔ تن وجوداں لیکھا جان
 آپ کرتار، قدرت دا قادر ہوئے سہایا۔ میل ملا کے ناری نار، نر نرائن رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 ۳۲۲ در آپ وڈایا۔ دس پھلگن کہے میرا مالک اگم اتھا، اگم اک اھوایا۔ جو آد جگادی بن ملاح، بیڑا دو جہان چلایا۔ جس دی چار جگ دے شاستر مہما
 رہے گا، اکھرا ڈھولے صفت صلاحیا۔ سو سنجگ ست دامارگ رہیا لگا، مہربان محبوب اپنی دیا کمايا۔ جگ بدلنا جس دی سدا ادا، عدالت دا مالک نور
 الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں نیا حق خُدا، واگرو کہہ کے گر گر سیس نوايا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ
 ملايا۔ پھلگن کہے سَنگَر شَبَد سدا انادی، آد جگاد اک اھوایا۔ جس دا کھیل برہم برہادی، برہم برہمانڈ اپنی رچن رچایا۔ جس دا حکم سدا اہلادی، نہ کوئی
 میٹے میٹے مٹایا۔ جو بھگتاں بنے امدادی، سر سر ہتھ لکایا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیا لا ہر جن جن ہر دھرم دی دھار کرے شادی، شادیا نے دو جہان وجایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا سدا سَنگَر شَبَد دی دھار
 بنے سماجی، سمگری اپنا حکم سچ ورتایا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال سیوا کرن آئی سگت نوت * *

نارد کہے سُن بسدھے، سدھ اپنی لے انگڑائی۔ تیرا بھاگ ہون والا اُدے، اُگن آتھن لے وڈیائی۔ لیکھا تک لے جو اشارہ دتا بدھے، بدھی توں باہر گیا سمجھائی۔ نوست جگت دھار ہونا بدھے، بدھشٹر دا لیکھا کرشن نال ملائی۔ سپر رہنا نہیں کسے امرت رس دُدھے، ست سچ شانت نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائی۔ نارد کہے دھرنیے دھولے تیتوں کہن بسدھا، بے سدھ ہو کے دھیان لگایا۔ کلجگ اتم تک لے مدعا، مدتاں توں رہن والیے اپنی اکھ کھلایا۔ نوست کوڑ کرپا تک لے بدھا، پنچ وکار کرے لڑائی۔ ست دھرم رہیا کوئے نہ ہدا، جگت جگت نہ کوئے پترائی۔ کلجگ کوڑ وکار تیرے اُتے کدا، چارگنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ نارد کہے بسدھا تک لے اپنی اکھ، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سب دے کایا مائی بھانڈے ہوئے سکھ، سچ دست وچ نہ کوئے لکائی۔ پر بھ دا درشن ستمکھ کرے نہ کوئے پرتکھ، ساکھیات نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ جیوانگنت کر وڑی لکھ، گنتی گنت نہ کوئے سمجھائی۔ چارگنٹ ۳۲۳

دہ دشا پاؤنا بھکھ، نوست رنگ نہ کوئے رنگائی۔ پر بھ دا کھیل تک لکھنا لکھ، اکھ اگوچر کی سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائی۔ نارد کہے دھرنیے تیرے اُتے ہویا اندھیرا، اندھ آتم دے لوکائی۔ نظر آئے نہ سنجھ سویرا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ بھرماں ڈھاہے کوئے نہ ڈیرہ، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائی۔ آتم پر ماتم شبد گائے نہ کوئی تیرا میرا، سچ سروپ نہ کوئے سمائی۔ کلجگ وقت گزریا ہتھیرا، پاندھی بن کے بھجیا واہو داہیا۔ پیار رہیا نہ گرو چیرا، چیلار نہ کوئے پترائی۔ سچگنڈ دوار ایکنکار دے نہ نیرا، نج گھر نہ کوئے ملائی۔ اوہ تک لے کھلیے تیرے بچھے پر م پڑکھ ماریا پھیرا، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے ویس وٹائی۔ جو جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہربان محبوب اپنی دیا کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے ناردا میں تکاں کیہڑا راہ، کون کوئے دھیان لگایا۔ نارد کہے توں لیکھا چھڈ تھل اسگاہ، جوہاں جنگلاں پنڈھ مکائی۔ اکونین لے اٹھا، بن لوچن اپنی اکھ کھلایا۔ پڑکھ اکالا دین دیا لا زرگن جوت کرے رشنا، جوتی

جاتا ڈمگائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہاں، نرگن نرور ہو کے دیکھ وکھائیا۔ اوہ کھیل کرے ام اتھاہ، اکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں،
 سنگر ہو کے گود لکائیا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاں، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس نوں سارے کھندے واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوہ کلج انت
 کرے حق نیاں، نرگن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں ساڈھے تن ہتھ تکے نگر گراں، کایا کھیڑا دھیان لکائیا۔ ناتا جوڑ کے پتراں ماں، پتا ہو کے گود
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے دھرنیے اپنے اُتے مار لے جھاتی، بن نیناں نین
 اٹھائیا۔ پُرکھ اکالاتک لے کملاپاتی، پت پریشور نور الاہیا۔ جو میٹنہارا اندھیری راتی، سنج ساچا چند چکائیا۔ جن بھگتاں جوڑ کے ساچا ناتی، آتم پر ماتم
 میلا میلے سچ سبھائیا۔ درشن دیوے اک اکانتی، اک اکلّا سوبھاپائیا۔ سو ہر جن ساچے پُچھے واتی، مہربان ہو کے دیکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے نال قلم دواتی،
 شاہی کاغذ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے نارد میں تکاں دھر دا سوامی،
 نرگن دھار نور الاہیا۔ جو آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ انتر دیکھ وکھائیا۔ تس دی بنا دھی توں کر پہچانی، جگت عقل نہ کوئے چترائیا۔ جو شاہو بھوپ
 ۳۲۲
 ۳۲۲
 سلطانی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس جھگڑا میٹنا دین دنی جسمانی، جسم ضمیر دے بدلایا۔ سو مالک خالق بن اسمانی، اسم اعظم اک جنائیا۔ جن بھگتاں منزل بخشے
 روحانی، روح بُت وجدی رہے ودھائیا۔ جھگڑا مکاوے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج پندھ رہے نہ رانیا۔ درگاہ ساچی دیوے سچ مقامی، سچ دوارا
 اک سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد شاہو بھوپ تک سلطانا، میں دیکھ ویکھ
 بگسائیا۔ میرا مالک دھر دارا، مہربان اک اکھوائیا۔ نرگن دھار اگئی کاہنا، جو لکھ چوراسی سکھی رہیا پرنائیا۔ جس دا دھرم دھار اسلاما، شرع اپنی گنڈھ
 پوائیا۔ جس دا منتر ستناما، ست ستوادی برہم برہمادی بے پرواہیا۔ اوہ کھیل کرے وچ دو جہاناں، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام
 ندھانا، نراکھر دھار وچوں سمجھائیا۔ سچ پریم دا بخش حقیقی جاہا، امرت رس رس چوائیا۔ اندروں میٹ اندھیری شاما، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جن
 بھگتاں چرن پریتی دیوے دانا، دیاوان ہوئے سہائیا۔ سب دا لیکھے لائے آنا، جو آئے چل سرنائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں خوشیاں وچ بودی خوب ہلانا،

تریلوکی رنگ رنگایا۔ جن بھکتو جگت و ہار دُنیا دا بہانہ، میل ملائے سچ سُبھائیآ۔ تہاڈا بل دوار دا لیکھاتے سمت شہنشاہی دس دا انتم کھانا، پیار مُجبت وِچ تہاڈے رسناکھ نال لگایا۔ لہنا دینا جگ چو کڑی پُرانا، پُران اٹھاراں جس دی دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سب نوں چرن دھوڑ کرائے اِشانا، جنم جنم دی دُرمت میل رہے نہ رایا۔

* ۱۱ پھلن شہنشاہی سمت دس بکار سنگھ تے بی بی بیرو دی شادی سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے دُھر دے میت، سو پُرکھ نرنجن تیری اک سرنایا۔ ہر پُرکھ نرنجن آد جگادی ٹھانڈے سیت، اینکار اگم اتھاپیا۔ آد نرنجن ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیرے ہتھ وڈیایا۔ ابناشی کرتے ست سچ تیرا لیکھا ٹھیک، ٹھاکر سوامی انترجامی بے نظیر تیری تیرے رنگ وِچ سمایا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان آتم پر ماتم سچ پریت، پریتم دینی مان وڈیایا۔ پاربرہم برہم کرنی آپ تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ جگ چو کڑی تیرے وِچ نرگن سرگن دھار توفیق، تتوت رنگ دینا رنگایا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن سب نوں دسناگیت، گو بند میلا ہووے سچ سُبھایا۔ کلج وچوں سنجگ ست دھار بدل دے ریت، ریتوان تیرے ہتھ وڈیایا۔ لہنا دینا ویکھ مندر مسیت، کایا کعبیاں بھيو چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ اوتار پیغمبر کہن سری بھگوان، ہر کرتے تیری اک سرنایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج بیتیا وِچ جہان، چو تھا جگ بھجے واہو داہی۔ شاہو بھوپ شہنشاہ اگم سلطان، بے عیب پروردگار نور الہی۔ در درویش منگیئے تیرا اکو دان، داتے دانی دینی مان وڈیائی۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر ویکھ مار دھیان، ست دیپ پردہ اوہلا رہے نہ رائی۔ مانو مانس مانکھ تیرے جیو دسن جگت جہان، چاروں کُنٹ سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دوار، دُھر داستگ آپ بنائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ تیرا دھرم دا ہووے سماج، سمگری اکو نام ورتایا۔ تن وجوداں سوہے کاج، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، نج نیز لوچن نین کر رُشٹایا۔ ترے گن مایا بھجا آگ، تتوت نہ

کوئے تپائیا۔ گھر سُنہنجا بخش کنت سہاگ، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کریا ہووے تیاگ،
 ترے گن اتیتے ہونا آپ سہائیا۔ ہنس گرگھ بنا کاگ، مانک موتی چوگ چُگائیا۔ سچ وسْت سچ دی دے دے داد، اُل اُل آپ ورتائیا۔ تیرا کھیل ہووے
 وِچ برہما، برہمانڈ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ اکو تیری
 ہووے رنگت، رنگت سچ دینی رنگائیا۔ مانو ذاتی آتم دھار ہووے سنگت، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ورن برن توں باہر ہووے پنگت، چارے بانی
 انتر نرنتر بھيو دینا گھلایا۔ در تیرے سارے ہوون منگت، بھگھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں دیونہارا جیرج انڈج، اُتھج سیتج کھوج کھوجایا۔ بودھ اگادھا
 دُھر دا پنڈت، عقل بُدھی توں باہر تیری پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو آپ چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن پر بھ سبج سچ بنا دے دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ بھيو گھلا دے آتم دھار برہم، پاربرہم پردہ آپ اٹھائیا۔ فشکرمی سچ کما
 دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانو ذاتی تیرے گھروں لئے جرم، مات تیرا نور نظری آئیا۔ جگت شرع میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔
 لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں کرنی دا کرتا سب کچھ ہارا کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سارے
 تیری ہوون سرن، سرنگت اک جنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم ڈھولا پر ماتم سارے پڑھن، ست سچ دینا سمجھائیا۔ نرگن دھار تیری منزل چڑھن، آگے
 ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیاں،
 پروردگار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی اُتے بنا دے سچی دھرمسال، سچ دوار اک پرگٹائیا۔ جگت اولوی نرگن سرگن تیری ہووے چال، چال نرالی اک
 جنائیا۔ مانس مانو مانکھ تیرے ہوون لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی نور دے جمال، انتشکرن کر رُشنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی کھال، پنچم تت تت
 پڑھائیا۔ تیرے آگے دُھر دا اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ جھگڑا مُکا دے شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آکے ویکھ مریداں حال،
 ساچے مُرشد دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دین دنی کارج

ہووے ساچا انند، میل ملاؤنا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں خوشی کرنا بند بند، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ ست سچ درساؤنا اک چھند، سنسا من رہے نہ
 رایا۔ بھرماں ڈھانہنی اندروں کندھ، دُئی دویت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نرگن نور چاڑھ کے چند، جوتی جاتے ڈگگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا گھر اپنے لینا ملائیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈی اک عرضوی، آرزو تیرے قدم رکھائیا۔ آد پرکھ اپر پر سوامی سچ سُن ساڈی
 دروہی، بن رسنا جہوا دیئے سنائیا۔ جو اشارہ دتا کبیر نوں لوئی، لوئیاں توں باہر باہر درسائیا۔ ذات پات دین مذہب دا لیکھا میٹ سکے نہ کوئی، جگت
 بندھن نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر دھار اگئی شبد، بن
 تن وجود تیری سرنائیا۔ دو جہان تیرا کرن ادب، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ڈھولے گایا۔ کلجگ انتم لیکھا تک لے دین
 مذہب، ذات پات کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنٹ جگت شرع نے کیتا غضب، خیرانی وچ دین دُئی گرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دامارگ اک درسائیا۔ دُھر داشد حکم درڑاؤندا اے۔ نراکھر دھار وچوں اکھر پرگٹاؤندا اے۔ اوتار پیغمبر گر، گر سنگر رنگ رنگاؤندا
 اے۔ نانک گو بند دھار جو نرگن نرگن نال گئی جُڑ، جوڑی جگت جہان دکھاؤندا اے۔ جس نوں دیکھن دیوت سُر، وشن برہما شو نین اٹھاؤندا اے۔ جو
 سندیسہ دے کے گیا انند پُڑ، پُریاں لوآں باہر درساؤندا اے۔ جس ویلے کلجگ ہویا گھور، ڈھنیا گو بند پنڈھ مکاؤندا اے۔ کلجگ جیو ہوئے ٹھگ چور،
 یاری حق نہ کوئے نبھاؤندا اے۔ مایا متا پاوے شور، شرع دین دُئی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ پُرکھ اکالا دین دیاں صدی چو دھویں انتم کرے غور، گور مڑھی
 محمد نال راہ تکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماؤندا اے۔ مڑھی کہے محمد میری اک سلام، بن
 سجدیاں سیس جھکایا۔ میرا مالک نور الہی اک امام، بے عیب اگم اتھاپیا۔ جس شرع دا جھگڑا میٹنا تمام، طمع صدی چو دھویں نال ملائیا۔ مانو ذاتی بدلنا
 نظام، نیم کلجگ دُھر دا اکو دے درڑائیا۔ جس رشتہ جوڑنا کائنات عوام، میل ملاؤنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا بھیو آپ چکایا۔ پیغمبر کہن ہر وزیول زما افتی تویزے عظیم چاکٹونوں توفیے خدار ہنما نورے الہ، اللہ اک اکھوائیا۔ جس سرشتی نوست تن وجود

حق محبوب دُھر دے کلمے نال کرنا نکاح، نقاب پردے سارے دے اٹھائیا۔ جس دے آگے محمد کیتی دُعا، عیسیٰ صلیب لیندیاں واسطہ گیا پائیا۔ توں مالک
 میں سدا چلاں تیری وچ رضا، رازق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ موسیٰ کوہ طور اُتے کوک کے دتا سنا، جل وانگ تیری دھار اِکو نظری آئی۔ کیوں جگت
 شرع ونڈ رہیا ونڈا، مانو مائس مانگھ اپنا حکم ورتائیا۔ ساڈی آشنا پوری کریں میرے محبوب ربّ خُدا، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ اوہ تک لے نانک نرگن
 دھار کھنڈا رہیا چچکا، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ جس سندیسہ دینا تھاؤں تھان، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انتم کوڑ کر یا لیکھا دے مُکا، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔
 دیناں مذہباں شرع زنجیر دے کٹا، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو مارگ دے سمجھا، رستہ وابستہ اپنے نال کرائیا۔ جس دا لیکھا نال ہووے حقیقی خُدا،
 خود مالک سنگ نبھائیا۔ دیناں مذہباں توں باہر کلمہ دے سنا، جبرائیل دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر داشد پیغام بن رسنا جہوا دیوے آ، کائنات داکتا گوہند
 والا اِک سمجھائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا واہ واہ، واہ واہ پر بھو تیری بے پرواہیا۔ مانو ذاتی تن وجود پیار مُجبت اِکو ہووے راہ، جوڑا جڑے تھاؤں تھانیا۔
 ۳۲۸ غریب نمانیاں نتھادیاں پر م پُرکھ چرن کول دینا تھان، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھاگ لگاؤنا ساڈھے تن ہتھ گراں، سچ دوار وجدی رہے ودھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر سچھنڈ دوار تیرا کھیل ویکھن نال چاء، چاؤ گھنیرا اِک جنائیا۔ سنگر شبد سب دا ہووے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جگت ریتی بغیر مندر
 مسیتی سب دا حقیقی ہووے نکاح، شادی دے شادیاں خوشیاں نال وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ
 کھلایا۔ پھلگن کہے میں اِک اِک گیاراں، نرگن نرگن نال مل کے وجے ودھائیا۔ میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، بہشتاں جنتاں سورگاں توں باہر دیاں
 سمجھائیا۔ میریاں دین دُنیا توں دکھریاں سرکاراں، شاہ سلطان سری بھگوان اِکو نظری آئی۔ جس دیاں لکھ چوراسی چارے کھانیاں ناراں، انڈج جیرج
 اُتھج سیتج آد جگاد پرنائیا۔ جس سندیسہ دتا پیغمبر گر اوتارا، اوتری ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جس سنجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کھیلیا وچ سنسارا، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو حکم حکم وچ چلائی۔ شرع دیاں چار کُنٹ شریعت والیاں کھڑھیاں کر دیواراں، حد حدوداں ونڈ ونڈائیا۔ انت کھیل کرے
 اپر اپارا، اپر مپر سوامی دُھر درگاہیا۔ مانو ذاتی ایکا در اِک دوارا، گھر اِکو اِک سہائیا۔ شبد انادی اِک دُھنکارا، دُھن آتمک دے درٹایا۔ پُرکھ اکلا میت

مُرا، گھر بیٹھا سبّجَن سو بھا پائیا۔ جس دا کھیل سدا سد نیرا، نرِگن ہو کے سرگن دے جگائیا۔ سو کلجگ انتم کوڑ کِریا کرے پار کنارہ، مہربان محبوب
 اپنے رنگ رنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو مُسلم سیکھ عیسائی دیوے اک ادھارا، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ تن وجود ناتا مائس جڑے پُرکھ نار، جوڑی
 جگت جہان نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک دکھائیا۔ پھلگن کہے میں خوشیاں گاواں گیت گوہند، بن
 رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جو سب دی میٹنہارا چند، چنتا چکھا وچوں باہر رکھائیا۔ جو بھگت سہیلے گرگھ گر سیکھ آتم دھار بنا کے اپنی ہند، نور نورانہ شاہ سلطانا
 اپنا بھو چکائیا۔ دیوے مان وڈ جو دھا سوربیر مرگند، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس دا لہنا بھارت نال ہند، نوست اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ ویکھنہارا جیو پنڈ، برہمنڈ
 کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پھلگن کہے میرا وقت سہاونا، اک اک نال
 وڈیائیا۔ میں اکو ڈھولا گاونا، گوہند گوہند دھر داماپیا۔ جس سچ مارگ چلاونا، نوست ست سمجھائیا۔ اکو اشٹ درساونا، پُرکھ اکالا نور الاہیا۔ جس کلجگ پار
 ۳۲۹ کراونا، سبجگ سچ درسائیا۔ گرہ مندر اک سہاونا، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ شبد انادی اک درڑاونا، بن رسنا جہوا دے سنائیا۔ دیکھ جوتی اک
 جگاونا، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ انتر آتم میل ملاونا، پر ماتم ہو کے سنگ نبھائیا۔ انند کارج تن وجود جگت سہاونا، جگت دین دنی نال وڈیائیا۔ گیاراں پھلگن
 کہے میں نو نو سیس جھکاونا، بن چرناں چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ دوہاں میل ملیا پر ماتما پر بھ پوری کرے بھاونا، آشنا منسا نال ملاییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگد جگ چو کڑی نرگن دھار نر نکار نر اکار نر ویر
 سب دا پکڑے دامنا، دامنگیر بے نظیر لاشریک اک اکھوائیا۔

* ۱۷ پھلگن شہنشاہی سمت دس کان پُر شاستری نگر اوتار سنگھ کرپا سنگھ ستونت کور گر بچن سنگھ

محل سنگھ گردت سنگھ امرت کور مہو *

پنچ تت کہن پر بھ ساچے کملاپت، پت پر میثور تیری اوٹ تکا نیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے لیکھے لالے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک
ہیرے لے بنا نیا۔ چرن کول جوڑ لے نت، نر نرکار پر بھ اپنے رنگ رنگا نیا۔ ست سچ دی دے دے بڈھ مت، من منسا کوڑ وکار دے مٹا نیا۔ آتم
دھار بخش دے ست، پار برہم پر بھ اپنا بھو چکا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگا نیا۔ پنچ تت کہن
پر بھ سد اپنا بنا لے داس، داسی داس سیو کما نیا۔ مانس جنم کر دے راس، رستہ اپنا اک درسا نیا۔ آد جگادی برہم برہادی ساڈی پوری کر دے آس، تر سنا
کوڑ جگت مٹا نیا۔ توں مالک خالق شاہو شاباش، شہنشاہ اگم اتھا ہیا۔ تن وجوداں ساڈی لیکھے لاونی لاش، ککھی نرائن تیری اوٹ تکا نیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ
نال شکر کیلاش، کلا دھاری دینی مان وڈیا نیا۔ نام ندھانا بخش پون سواس، ساہ ساہ تیرے وچ سما نیا۔ نرگن نور جوت کر جگت پرکاش، اندھ اگیان دے
مٹا نیا۔ نچ گھر سوامی کرنا واس، واسطہ اپنے نال رکھا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنا نیا۔ پنچ تت کہن
پر بھ ساچے سورے سر بنگ، ہر کرتے تیری سرنا نیا۔ نرگن دھار لگا لے انگ، انگیکار اک اکھوا نیا۔ سچ پریم چاڑھ دے رنگ، رنگت اکو اک درسا نیا۔
گھٹ نو اسی ساڈی پوری کرنی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈا ہیا۔ جے آتما سچ سہائیں پلنگ، گرہ مندر اندر ڈیرہ لایا۔ ساڈا خوشی کرنا بند بند، بندگی وچ
سیس جھکا نیا۔ جگ چوکڑی کیتے گئے لنگھ، در تیرے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھا نیا۔
پنچ تت کہن پر بھ اسیں گاوندے تیرا گیت، آد جگاد تیری سرنا نیا۔ جگ جگ تیری دیکھی ریت، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ پندھ مکا نیا۔ توں مالک
ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ سارے جھگڑے میٹ دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھا نیا۔ توں میرا میں تیرا گایے اک گیت، دوسر
اور نہ کوئے پڑھا نیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگا نیا۔ ساچا کلمہ اک دینا حدیث، حضرتان توں باہر کرنی پڑھا نیا۔ تیرے قداما جھکے

سپس، جگدیش تیری سرنایا۔ لیکھا ویکھ لے بیس اکیس، سرگن نرگن میل ملایا۔ لیکھا تک لے راگ چھتیس، تیس بتیسا کی اپنی ونڈ ونڈایا۔ ساڈا لیکھا
 لہنا رہے نہ پر کرتی پیچیس، در تیرے منگ منگایا۔ اکو چھتر سوہے اگے سپس، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، در ساچے الھ جگایا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں بھگت بنا لے جگ، جگ جیون داتے دے وڈیایا۔ کلج کرپا کوڑ بھجا دے اگ، اگنی تت نہ
 کوئے تپایا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ آپ اٹھایا۔ تیرے نالوں نہ ہوئے اگ، وکھرا جز نہ کوئے ونڈایا۔ توں صاحب سورا سربگ، ہر
 کرتا نور خدایا۔ ساڈی شرع دی میٹ دے حد، حدود اپنی دے سمجھایا۔ جے آتما تیری جد، کیوں تتاں دینں جدایا۔ تیرا نام اکو سنیئے ند، انحد کرنی
 آپ شنوایا۔ سانوں ہنس بنا دے گگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمایا۔ پنج تت
 کہن پر بھ سانوں بخش دے چرن دھوڑ، ٹکے دھوڑی مستک خاک رمایا۔ ناتا توڑ دے کرپا کوڑ، مایا ممتا موہ گوانیا۔ چتر سگھڑ بنا لے مورکھ موڑھ، اوگن
 رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ پریتی رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دُرمت میل دے دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی
 ۳۳۱ وست نام ورتایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا میٹنا بھرم، بھانڈا بھرم، بھو بھنایا۔ لیکھے لاؤنا کایا مائی چرم، چم درشی دینی بدلایا۔ کلج کوڑ رہے نہ کرم،
 کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جے تیرا ست سروپ برہم، پار برہم اپنا بھو چکایا۔ ساڈا اکو ہووے دھرم، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچی بخشنی سرن،
 سرنگت اکو اک تکایا۔ ساڈا انت نہ ہووے مرن، مر جیوت تیرا روپ نظری آیا۔ توں آد جگاد کرنی کرن، کرتا پرکھ اگم اتھاہیا۔ جے بھگتاں آتما
 تیری منزل چڑھن، کیوں تتاں کریں جدایا۔ اسپس تیرا لڑ آئے پھرن، پلو اپنی گنڈھ پوانیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا سپس دھرن، تتوت دینی وڈیایا۔ توں آد
 جگادی گھاڈن گھرن، بھنہار نور الاہیا۔ بے شک تن وجود جن بھگتاں انتم سرن، سڑ کے تیرے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسپس جنم بھوگے کوٹن کوٹی، چارے کھانی بھجے واہو داہیا۔ انتم رکھی تیری اوٹی، اوڑک تیرا
 دھیان لگایا۔ ساڈی واشنا کڈھ دے کھوٹی، کھوٹے کھرے لے بنایا۔ ساڈی تکیں نہ جگت دھار لنگوٹی، کپڑ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سانوں چاڑھ لے درگاہ

ساچی اپنی چوٹی، منزل حق حق دکھائی۔ ساڈی خواہش رہے نہ اکلوتی، اک اکلے تیرے وچ سمایا۔ جے آتما تیری جوتی، جوت تیرے وچ مل کے تیرا
 رُوپ درسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائی۔ پنج تت کہن پر بھ سائوں بخش سچ دوار، درگاہ ساچی
 سچ سچ سرنائیا۔ جتھے نرگن نور تیرا اُجیار، جوتی جاتے ڈمگائی۔ جتھے بھگتاں آتما لے ادھار، اُدر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ساڈی تیج دینی سوار، سر سر اپنا
 ہتھ لکائی۔ ساڈی منزل مول نہ رہے دُشوار، دو جہاناں پنڈھ مکائی۔ تیرے گرہ جاییے اینکار، اک اکلے تیری سرنائیا۔ تُوں ساڈا پروردگار، بے عیب نور
 الاہیا۔ تیرا دیکھیے حق حقیقی دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ جس دانو سو چرانوے چو کڑی جگ کردے رہے انتظار، سنجگ تریتا دواپر کلجک نین اٹھائی۔ جو
 سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ سو وقت سُنھننا کر دے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔
 تُوں کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر ساڈا بن میت مُرار، متر پیارا اک اکھوئی۔ اسیں ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ کریئے نمسکار، نو نو سیس جھکائی۔ آد جگاد
 برہم برہماد شبد انادی ساڈا بیڑا کر دے پار، کنارہ جگت رہن کوئے نہ پائی۔ پنج تت کہن اسیں انتم مٹی خاک ہونا چھار، مڑھی گوراں کھیل کھلایا۔ اپ
 تیج وائے پر تھی آکاش پنجاں اپنے گرہ دینا ادھار، سچکھنڈ سچ ملے سرنائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پاؤنی سار، پر م پُرکھ پر ماتم اپنا رنگ رنگایا۔ سو پُرکھ
 نرنجن تڈھ بن دسے نہ کوئے سہار، ہر پُرکھ نرنجن تیری اوٹ تکایا۔ اینکارے ساڈا لہنا دینا دینا قرض اُتار، آد نرنجن اپنا رنگ رنگایا۔ ابناشی کرتے
 چرن پریتی بخشا پیار، سری بھگوان ہونا آپ سہایا۔ پار برہم پت پر میثور تیرا درس ہووے دیدار، بن نیتز لوچن نین نین بگسایا۔ سنگر شبد تُوں شاہو
 بھوپ سکدار، دو جہاناں اک اکھوئی۔ ترے گن مایا دینا قرض اُتار، پنج تت منگ منگایا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے میت مُرار، متر پیارے تیرے نال
 مل کے وجدی رہے ودھایا۔ جے بھگتاں آتما جائے سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی تیرے نور وچ سمایا۔ تُوں بھگت وچھل گرور گردھار، گہر گمبھیر بے
 نظیر اک اکھوئی۔ ساڈی نمو نمو نمو نمونو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا گرہ سُنھننا کرنا آپ کرتار، قُدرت دے قادر دینی
 وڈیائی۔ در بھکھک ہو کے منگدے بھکھار، جھولی دُھر دے مالک دینی بھرائیا۔ ساڈا لہنا دینا آون جاون لکھ چوراسی ناتا تے وچ سنسار، چارے کھانی

انڈج جیرج اُنبھج سبتج بھرم نہ کوئے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹدھ بن اور نہ کوئے سیکدار، مالک خالق پر تپاک نرگن سرگن نظر کوئے نہ آیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت دس کرنیل سنگھ جرنیل سنگھ ملوک سنگھ پنڈ پوکھر پتر پردیس *

پنج تت کہن پر بھ سچھنڈ نواسی سو پڑکھ نرنجن، ہر پڑکھ نرنجن تیری اک سرناہیا۔ ایکنکارا آد جگاد درد ڈکھ بھے بھجن، آد نرنجن نور نورانے تیری جوت رُشناہیا۔ سری بھگوان نرگن سرگن دھار ساچے سجن، ابناشی کرتے پر م پڑکھ پر ماتم تیرے ہتھ وڈیاہیا۔ پاربرہم پت پر میثور سچ ست دا پا دے انجن، نج نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سنگر شبد شبد انادی تیرے ناد وجن، انحد کرنی آپ شنواہیا۔ سچ دوار کرا دے اپنا مجن، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ رشنا جہوا تیرا گایے بھجن، بندگی بنا مجھندگی دینی سمجھایا۔ گرٹھ ہنکاری وکاری بھانڈے بھجن، مایا ممتا موہ نہ کوئے ہلاکایا۔ انتر آتم پر ماتم تیرا دیک جوت جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگایا۔ توں صاحب سوامی انتر جامی اکال مورت مدن، مدھ سو دھن تیرے ہتھ وڈیاہیا۔ دین دنی شرع شریعت میٹ کے حدن، حدود محبوب اک دکھایا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا تن وجود بدن، تتوت اپنے رنگ رنگایا۔ ٹدھ بن اور کوئی دے نہ پڑدے کجن، سر سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کلجک انت سری بھگونت نوست ہوئے نگن، اوڈھن سیس جگدیش نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرناہیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی تیرے آگے عرضوی، سچھنڈ نواسی در ٹھانڈے سیس نواہیا۔ نرگن دھار ساڈی سرت جگا دے سوئی، شبدی شبد نال ملاہیا۔ ساڈی تیرے چرن کول دروہی، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ تیری دست ساڈے اندروں گئی کھوہی، ساچا نام نہ کوئے ورتایا۔ پورب لیکھا تک لے جو اشارہ دتا کبیر نوں لوئی، جگت لونناں توں باہر جناہیا۔ کلجک انت ملے کتے نہ ڈھوئی، سچ در نہ کوئے سرناہیا۔ نہجھر جھرنا بوند سوانتی کول نابھ دیوے کوئے نہ چوئی، رسنارس نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناہیا۔ پنج تت کہن

پر بھ سا نوں جگ جگ ملیا اشارہ، سبجگ تریتا دو پردے گواہیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں دتا ادھارا، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ شاستراں لکھیا لیکھ
 اپارا، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑایا۔ جن بھگتاں کیتی کوک پکارا، انتشکرن تیری دہایا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 وشن برہما شو دا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جاتے پرکھ بدھاتے تڈھ بن اور نہ کوئے سہارا، خصم نانک گوسائیں نظر کوئے نہ آیا۔ پرکھ اکالے دین دیا لے
 ساڈی پاسارا، پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ اندھیارا، ست سچ کر رُشنا یا۔ انتر زمر تیرے پریم دی ہووے بے جیکارا،
 بن رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی تیرا چرن کول
 اک دوارا، دوار کا واسی جس دا بھیو گیا گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ
 جن بھگتاں پاؤنی سار، مہاسار تھی دیا کمایا۔ لیکھا تکنا تینی اوتار، ترے گن اتیے دھیان لگایا۔ پیغمبر گر رہے نہ کوئے ادھار، لہنا سب دا جھولی پایا۔ گرو
 گردیو قرضہ دینا اُتار، مقروض اپنی دیا کمایا۔ جگ چوکڑی منگدے رہے تیرے دوار، در دوار لیکھ الکھ جگایا۔ ساڈا جنم مرن لیکھا دے سوار، در تیرے
 آس رکھایا۔ بے بھگتاں آتما دین ادھار، ادر دا لیکھا مات مکایا۔ کیوں تتاں کریں خوار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنچ تت رویے ماریے دھانپیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ پنچ تت کہن پر بھ توں شہنشاہ شاہو بھوپ، دھر مالک اک اکھوایا۔
 اسیں بھگت سہیلے تیرے روپ، بن روپ رنگ ریکھ ویکھنا چائیں چانیا۔ بے آتما تیرا پوت، سٹ دلارا اک اکھوایا۔ اُس دی سہنجنی کر رت، رتڑی
 اپنے نال مہکایا۔ کیوں نہ لیکھے لائیں کایا ماٹی بت، بتخائیاں دسیں وڈیایا۔ توں پار برہم ابناشی اچت، چاترک ہو کے رہے بللایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ مکایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت تیرے دلارے، نئے پچے نظری آیا۔ ساڈی تیج دے
 سوارے، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جنم لینا نہ پے دوبارے، مات گر بھ نہ اگن تپایا۔ بے شک ساڈی خاک دے وچ سنسارے، اگنی تت تت جلا یا۔
 ساڈی آشا بھجیے تیرے چبارے، سکھنڈ ساچے سو بھا پایا۔ جتھے تیرا نور اُجیارے، جوتی جاتے ڈگمگایا۔ روپ بنیے تینی اوتارے، پیغمبراں وچ سما یا۔ گرو

گردیو کھیل پارے، اپر مپر سوامی دینا دکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دے تیرے لارے، انتم پورے دے کرائیا۔ کلجگ وچوں کڈھ اندھیارے، ست سچ وچ لکائیا۔ تیرا سنیے شبد ناد دھنکارارے، بن کتاں ہوئے شنوائیا۔ تکیے نور جوت چیتکارے، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ پنج تت کہن پر بھ سچکھنڈ دکھاونا گھر، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ اکو سہنجنا ہووے در، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ درشن پائیے تیرا ہر، انت تیرے وچ سمائیا۔ لیکھا رہے نہ جوروزر، ترسنا ہوس دینی مٹائیا۔ توں مالک نرائن نر، نر ہر تیری وڈ وڈیائیا۔ اپنی کرپا دینی کر، کرنی دے کرتے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در دینی سرنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا رہے نہ لوک مات، بھگون تیرے وچ سمائیا۔ ساڈی لیکھے لاؤنی اچ دی رات، رٹری اپنے نال مہکائیا۔ باطن دسنی اگمی بات، شبدی شبد شنوائیا۔ در گھر ساچے پچھنی وات، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساڈا لیکھا نہیں کاغذات، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چرن کول جڑے نات، رشتہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ توں سوامی کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ مہربان ہو کے دینی دھر دی دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں ہردا کرنا شانت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تیرا درس ہوئے اکانت، اک اکلے مانا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن تیرا کھیل بہدھ بھانت، بھيو ابھید اچھل اچھید چھل تیرا سمجھ کوئے نہ پائیا۔

۳۳۵

۳۳۵

* ۲۷ پھلن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

بینتی کرے تیرے اگے حضرت عیسیٰ، مالک مخلوق تیری سرنائیا۔ میرا لیکھا تک لے شاہو شاباش پیسا، بے پرواہ اگم اتھاہ دیا کمائیا۔ تیرا نور ظہور نظری آئے ایکا اک اکیسا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ شاہ سلطان نوجوان تیرا نور ظہور اگمی سپسہ، تن وجود سریر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میٹوں یاد آؤندی تیری صاحب سچ حدیثا، جو حکم حکم نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ حضرت کہے میرے

نور نورانے پروردگار، ست سچ تیری سرنائیا۔ دو جہاناں مالک نرگن میت مرار، مترا تیری بے پرواہیا۔ صدی سدیوی تیرا کردارہیا انتظار، جگت دوس
ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ خادم ہو کے بنیا رہیا خدمتگار، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان محبوب بن نیتراں نگاہ مار، بن نیئاں نین تکائیا۔ میری بندنا قدم
بوسی تیرے چرن دوار، دھوڑی خاک مستک ٹکے جگت رمائیا۔ توں نرگن زرویر نرکار، نرکار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میرے نواب، نرگن دھار تیری سرنائیا۔ میتھوں پچھلا لے حساب، لیکھا تیرے آگے ٹکائیا۔
بن اکھراں کھول کتاب، بن نیتراں کر پڑھائیا۔ میرے نور نورانے حق احباب، ساجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں جھک کے کراں آداب، نو نو لاگاں
پائیا۔ تیری منزل حق محراب، محبوب تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ دے رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ کہے
میرے نور نورانے گاڈ، گڈ ایونگ کہہ کے سپس نوایا۔ تیرا شبد نورانہ اگتا راڈ، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس ویلے تیرے کلمے نے میتھوں دتا عذاب،
اجل داروپ بدلایا۔ میں نگاہ ماری روس تکیا مہتاب، بن نیتز نین اکھ اٹھائیا۔ اکو نظر آیا جناب، جناب عالی دھر درگاہیا۔ میتھوں اشارہ کیتا عیسیٰ آوانگا
تے آوانگا وچ پنجاب، پنچم دی دھار رنگ رنگائیا۔ نال نانک دی دکھائی رباب، جو ربی حکم رہیا سنائیا۔ پھیر اشارہ دتا لیکھا مکا کے بغداد، بغلگیر کراں خلق
خدائیا۔ نرگن دھار ہو سب دی کراں امداد، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ انج صلیب لینی تے پھیر مغرب وچ ہووگی تیری ساری جائداد، دوجا وارث نظر
کوئے نہ آئیا۔ عیسیٰ ہتھ اٹھا کے لیا ارادہ، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ پھیر حکم ہویا میں آوانگا پیغمبراں گروآں توں بعد، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ میرے
حکم نوں رکھنا یاد، بھل وچ نہ کدے بھلائییا۔ کھیل ہووے وچ برہما، برہمانڈ دیاں سمجھائیا۔ نرگن دھار بدل کے سوانگ، سوانگی ہو کے کھیل کھلائییا۔
تیرا لہنا دینا جلدھارا دی پار کر کے کانگ، سمند ساگراں پندھ مکائیا۔ جتھے باؤن دی دوجی گئی سی پلانگھ، پھیر گھ لیا بھوایا۔ نالے حکم دتا اوہ لینڈ جس
نوں ٹرن-ٹو-سے کہہ کے بیلانگ، آپ اپنا روپ درسایا۔ انت جس ویلے شرع دی شرع توں پرے لگی چھلانگ، قدم قدم نال بدلایا۔ اُس ویلے
میری رکھیں تانگھ، طرح طرح نال دتا درڑائیا۔ عیسیٰ دی زور نال نکلی چانگ، کوک کوک دتا سنائیا۔ کی پرگٹ ہووے اوتاراں پیغمبراں وانگ، تن

وجود ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ عیسیٰ کہے میرے مالک حق، حق تیری سرنائیا۔ میں خوشی وچ خوشحال لک، ایل-یو-سی-کے جس دا بھيو سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرے حکم دا دو جہان دا کلک، ویل بگن ون ٹو کہہ کے تیرے درتے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ عیسیٰ کہے جھٹ میریاں اکھاں آگے آگیا ماٹو، مٹی خاک تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ نال اشارہ دتا جتھوں ٹرن کیتا اُس دا نام ہووے ٹرانٹو، ٹرن ٹو دوسرا اپنا روپ بدلایا۔ کوئی بھيو نہ جانے وٹ یو وانٹو، وٹ یو وانٹ دیٹ دوز سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ عیسیٰ کہے میں نگاہ ماری اُتے لینڈ، پھر نیزین اٹھائیا۔ پھر جھکا کے آرمز اپنے ہینڈ، ہینڈز اپ کر کے دتی دھائیا۔ کی حکم سندیسہ کرے سینڈ، سینڈ سٹارماں وچ پے دھائیا۔ پتہ نہیں تیرا کتھے بگن تے کتھے اینڈ، اینڈیکس سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سب نوں اپنے نال کر کے جائنڈ، میل میلے سچ سبھائیا۔ کھیلے کھیل بہائینڈ، بھيو ابھید نہ کوئے کھائیا۔ تیرا پہلا حکم تے پہلا ہووے سینڈ، تیری سٹ سینگ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھائیا۔ عیسیٰ کہا میرے شہنشاہ میری عرضوی، بن سیس سیس نوائیا۔ ٹدھ بن اور نہ دیسے کوئی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیخ تے پھرے دروہی، دو جہان دین دھائیا۔ نرگن دھار نرگن نال جائے نہ چھوہی، ساچا میل نہ کوئے ملائیا۔ سب دی پت جائے کھوہی، سر سر ہتھ نہ کوئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جھٹ نارد آگیا آکے کیتا سلام، سیس دتا نوائیا۔ مترا کس نال کریں کلام، کس رہیا سمجھائیا۔ کہ حکم سندیسے سنیں بنام، سُن سُن خوشی بنائیا۔ عیسیٰ کہا ایہہ کھیل نہیں عوام، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں دُھر دا سُن پیغام، جو حکم رہیا جنائیا۔ جس انت اخیر کرنا انتظام، انتقام لئے لوکائیا۔ شرع زنجیر کٹنے غلام، عُربت دُور کرائیا۔ لیکھے لاؤنے ماٹی چام، چم درشتی دے گوائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا شرع حجام، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ میرا مالک جس نوں کراں سلام، نو نو لاگاں پائیا۔ جو سچھنڈ دوار کرے آرام، آرامگاہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھائیا۔ حضرت کہا ناردائیاں دین دنی دسدی وانگ بھیداں،

بھنڈاری سب دا اِکو نظری آئیآ۔ میری اِنج دی وچارتے بیسویں صدی دیاں کھیڈاں، تینتوں سچ دیاں سمجھائیآ۔ نالے زور دی دھرنی تے مار کے ٹھہڈا،
 دھوڑ وچوں دھوڑ دتی اڈائیآ۔ نالے نک دی رکھ کے سیدھا، ہتھ مستک اُتے چھہائیآ۔ کی لیکھا لکھیا برہمانے وچ چارے ویدا، ذرا مینٹوں دے درڑائیآ۔
 انتر نرنتر کھلے بھیدا، بھو نہ کوئے رکھائیآ۔ نارد کہا اوہ مالک اچھل اچھیدا، بل دھاری اگم اتھاہیا۔ اوہ اپنے ورگاتے اپنے جیڈا، دو جاسنگ نہ کوئے
 رکھائیآ۔ حضرت عیسیٰ نگاہ مار لے جس ویلے اُس نوری دپک جوت جگایا وچ کنیڈا، کنڈھی گھاٹ سارے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ عیسیٰ کہا نارد کنیڈا کیہڑی ہووے دھرتی، دھرم دھار جنائیآ۔ اوتھے کوئن ہووے ندھ پرتی، کوئن
 کرے شنوائیآ۔ نارد ہس کے کہا اوہ صاحب سوامی ایہہ کھیل اُس دے گھر دی، گھرانہ دو جہان جنائیآ۔ میری آشا تیری منسا کھیل جنائے ور دی، سچ سچ
 نال درڑائیآ۔ اوہدی جوت نورانی روپ دھرے نرائن زور دی، زور مادی سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ جس کھیل کھیل کے دشا چڑھدی، اپنا حکم درسائیآ۔ جس نوں
 آد جگاد جگت پیار ترسنا پڑھدی، انتر نرنتر دھیان لگائیآ۔ اوہ کھیل جانے چوٹی جڑ دی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ اُس ویلے اُس نے سیوا لینی تیرے باراں
 چیلیاں وچوں اک دھر دی، تینتوں سچ نال سمجھائیآ۔ جس لُبانگ دی کتھا تینتوں ہووے پھڑدی، بندھن جگت نال بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایآ۔ عیسیٰ کہا نارد اوہ کیہڑی ہووے دھار، سچ دے سمجھائیآ۔ نارد کہا پہلوں کہہ توں شبد گرو سب
 کچھ کرنیہار، شرارتی عبارت جگ جگ اک اکھوائیآ۔ تیرا کھیل اگم اپار، اتھاہ تیری بے پرواہیا۔ میں سندیسہ دساں ساچے یار، سچ دیاں جنائیآ۔ اوہ مالک
 نور نورانہ ہووے نرگن نور جوت اجیار، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ تیرا دھرنی اُتے ہووے گھر بار، گرہ مندران دھیان لگائیآ۔ توں رہنا خبردار،
 بے خبراں خبر دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ نارد کہا سنگر شبد ہو سناواں گا۔ حضرت عیسیٰ
 بھو چکاواں گا۔ دھر دی حدیثا اک سناواں گا۔ بیس بیس نال ملاواں گا۔ انیس تیری گنڈھ پوادانگا۔ خالی کھیسا سرب وکھاواں گا۔ جگت سیس تاج
 درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ چکاواں گا۔ نارد کہا حضرت دھر دی سن لے بات، باطن

دیاں جنائیا۔ انت خوشیاں والی موہنی رات، جنگلاں ونڈ ونڈائیا۔ تیرا ساتھی سندیہ لے کے جاوے پات، سُنہیہڑا اک سُنائیا۔ آؤ ویکھو مارو جھات، عیسیٰ بیٹھا سو بھاپائیا۔ تیرا لیکھا اُس دے نال ہووے نات، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ تہانوں پھڑاوے ویلے وچ پر بھات، تیرا کلاک دیوے گواہیا۔ جس کارن تیرا وجود پائے وفات، باڈی نظر کوئے نہ آئیا۔ عیسیٰ لکھن لگا نال قلم دوات، نارد ہتھ دتا اٹھائیا۔ میرے نال کر ٹاک، جس لینگو توج دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دو جہاناں ویکھ پلاٹ، جگت ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ نالے اشارہ کیتا تیرا انت اخیر ٹرانٹو وچوں ہونا سٹارٹ، لائن عین عین سمجھائیا۔ اپنی شرع دا پھڑ لے پاٹ، کاسہ ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہا حضرت پر بھ ساچا کھیل کھلاویگا۔ نرگن نور جوت رُشناویگا۔ سچ سرُور اک چڑھاویگا۔ نام کلمہ کر مشہور، مشورہ اپنے نال رکھاویگا۔ دین دُنی دا کرے اک دستور، دست سب دے بٹھ وکھاویگا۔ جس دی آشا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، اوہ کرتا کرنی کار کماویگا۔ عیسیٰ کہا اوہ میرا مالک اک حضور، جو نور نور پرگٹاویگا۔ نارد کہا اوہ آوے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھاویگا۔ عیسیٰ کہا میں ہونا مشکور، شکرے وچ سپس نو اوویگا۔ نارد کہا اوہ وسے نیڑے دُور، دوہری ونڈ ونڈاویگا۔ جس دی نام ستار تریا والی تور، ترت اپنا روپ وٹاویگا۔ پرگٹ ہو کے نور نور، نور نورانہ اک چکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناویگا۔ نارد کہے حضرت اُس دا حکم شبد دی دھار، جگت اکھر نہ ونڈ ونڈائیا۔ عقل بدھی نہ کوئے وچار، من مت نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ سب توں وسے باہر، دو جہاناں ویکھن کوئے نہ آئیا۔ نرگن نور جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ وسے سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس بھجے تیئی اوتار، اوتری اپنی کل ورتائیا۔ جس موسیٰ بنایا سکدار، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ کرے خبردار، دُھر دی خبر دتی جنائیا۔ اُس دا کرنا انتظار، نیتز لوچن نین اٹھائیا۔ اوہ آوے کل کلکی اوتار، امام اماما دُھر درگاہیا۔ حکم سندیہ دیوے اپنی وار، وارث ہو کے آپ جنائیا۔ عیسیٰ کوک کے کہا پکار، دروہی نام خدائیا۔ میں اُس دا دلارا وچ سنسار، پتا پوت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناویگا۔ عیسیٰ کہا نارد کی اُس دی ہووے دھرم نشانی، سچ نال جنائیا۔ کس بدھ میری کرے پہچانی، ویکھے تھاون تھانیا۔ کون جوہ ہووے بیگانی، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔

میرے اندر آوے خیرانی، میتوں دے سمجھائیا۔ پسینہ آوے پیشانی، مستک دے ڈھائیا۔ کی کھیل کرے نورانی، نور نورانہ دُھر درگاہیا۔ نارد کہا حضرتنا
نگاہ مار دو جہانی، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے تیرے گرہ کھان آوے مہمانی، اپنا ویس وٹائیا۔ اُس دی سدھراں بھری ہووے جوانی، جو بن انتر
نرتر رکھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کانی، کائنات نہ کوئے وڈیائیا۔ جس نے پار کرنے سمند ساگر پانی، اُس نے چرناں ہیٹھ دباہیا۔ ذرا نگاہ مار دھیانی،
ویکھنا چائیں چانیا۔ اوہ شہنشاہ ہووے شہانی، شاہو بھوپ بے پرواہیا۔ رُوح بُت توں باہر اُس دی منزل ہووے رُوحانی، رونق جگت جہان کرائیا۔ اُس
ویلے ہر جن ساچے بھگت دی پریم دی لئے قربانی، لہنا اپنے وچ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
کھلایا۔ نارد کہا عیسیٰ کیوں سُن کے ہوئیں خیران، خیرانی کیوں آئیا۔ اوہ سوربیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جو سب دی کرے پہچان، بے پہچان نور
الاہیا۔ جھٹ عیسیٰ نے پھڑ کے اپنی زبان، زور نال دتی کھچایا۔ دھن بھاگ جے میرے گھر بن کے آوے مہمان، مہربان نور الاہیا۔ پھیر بھائیں
ساری دھرتی ہووے بھومی شمشان، شمع نور نظر کوئے نہ آئیا۔ نالے ہتھ دوویں کر کے ول اسمان، اسم اعظم اپنا ویکھ دکھائیا۔ میں بالک تیر اندھان،
توں باپ وڈ وڈیائیا۔ میتوں حق دادے دے دان، حقیقت دے ورتایا۔ میں ویکھاں سُنج مسان، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے سوامی ہونا نگاہبان،
نین نین وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے عیسیٰ اُس ویلے جھلنا پئے دُکھ، سچ
نال سناہیا۔ چاروں کُنٹ ورتنی بھکھ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ دروہی پھرنی وچ منکھ، مانساں دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ دھرم دارہنا نہیں کوئی رُکھ،
چھایا سچ نہ کوئے جنایا۔ جے توں پروردگار دا بنیاپت، ست ڈلارا اک اکھوائیا۔ کس کس دا بھار لئیں چک، میتوں دے درڑایا۔ اُدھروں اک بردھ آ
گیا جس نے عیسیٰ نوں جیہی پائی گھٹ، گل نال لیا لگایا۔ پیغمبرا اوہ تک لے تیری ویہویں صدی دا تارا رہیاٹٹ، اسمان رہے گر لایا۔ میتوں اپنا بنا لے
جُٹ، جوڑیدار اکھوائیا۔ بانہہ پھڑا لے گُٹ، ہتھاں ہتھ ملاہیا۔ مکھ ہلا لے بٹ، بلاں نال سناہیا۔ تیری میری پریت نہ جائے ٹٹ، سکے نہ کوئے تڑایا۔
میرا بھاگ نہ جائے کھٹ، کرم نہ روپ درسایا۔ اکو دھار پیئے اٹھ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بھائیں میتوں دوزخاں وچ سٹ، بھائیں بہشتاں وچ لکائیا۔

بھاری سکا دے دے ٹک، کھا کے جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ عیسیٰ پھڑ کے لایا
 نال چھاتی، پریم نال رکھایا۔ جھٹ سندیسہ سُنیا کملاپاتی، انتر انتر دتا جنایا۔ بنا نگاہ توں نگاہ مار کے جھاک، بنا نین نین اٹھایا۔ اوہ لیکھا تک لے باقی،
 تیتوں دیاں سمجھایا۔ تیری چھیتی مکنی حیاتی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیری صفت کاغذاتی، اکھراں نال صلاحیا۔ ایہہ جو تیرا بنیا ساتھی، سوہناسنگ
 رکھایا۔ ایہدے ہتھ وچ ویکھ لے لاٹھی، لوہا لنگڑا بیٹھوں نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ عیسیٰ نگاہ ماری مسکرایا وچوں بلاں بٹیاں، ہتھ ہتھاں اُتے لگایا۔ سانوں کھلیاں ملیاں جھٹیاں، مل مل کے نگاہ ملائی۔ جاں نگاہ ماری متر دیاں
 لتاں ویکھیاں ٹٹیاں، دوویں دھیان جنایا۔ پھیر میٹ کے اپنیاں مٹھیاں، زور نال دبا۔ میں تیرا پُت تیریاں کر نہارا بٹیاں، بُتھنیاں اندر ڈیرہ لایا۔
 میرے مالکا میریاں سہاؤنیاں رتیاں، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ جھٹ حکم ہویا جس ویلے تہاڈیاں اتم آشاکیاں، جگت لہنارہن کوئے نہ پانیا۔ سب دیاں
 خالی ہون حقییاں، حکم ملے دُھر درگاہیا۔ اکو پڑھنی سب نے ٹلیا، تخم تاثیر دے بدلایا۔ جس متر پیارے تیرے تیریاں باہواں چکیاں، سینے نال لگایا۔
 ایہہ پریتاں رہن نہ لگیاں، پردہ پردیاں وچوں کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ عیسیٰ
 کہا میرا متر جس دا نام سی جانسن، اکھراں چوہ نال وڈیایا۔ میرا محبوب وچوں دسیا خالص، نور نور الاہیا۔ میں وچولا بن کے ثالث، سچ نال سیس
 جھکایا۔ اس دا دلدر کٹ کے آلس، جگت روگ گویا۔ سچ جیون دا دے چانس، چرن تیرے سرنا۔ پھیر بناؤنا مائس توں مائس، مانوتا اپنی گنڈھ
 پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک درسایا۔ پروردگار کہاں میرے مسیح، مسد دیاں سمجھایا۔ میرا
 لیکھا بڑا وسیع، آدانت نہ کوئے سمجھایا۔ جس متر دی کیتی تشریح، سچ نال سنایا۔ ایہدا اگے کرنا کی، منگ منگ لے چائیں چانیا۔ ایہہ مانو ہووے کہ
 جی، جیو آتما ونڈ ونڈایا۔ کہ سے ساڈھے تن ہتھ دی سین، سینے اندر میرا نام رکھایا۔ جھٹ عیسیٰ نے ماری لہ، لیک دتی لگایا۔ جس ویلے میرے
 مالکا میرے انت دی رکھیں نینہ، جڑ جگت جگت اکھڑایا۔ اُس ویلے میرا لیکھا ہووے اُنی نال ویہہ، ییسویں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناٹیا۔ جھٹ نارد دا متر نال ہويا وچار، جانسن نوں رہیا سناٹیا۔ کی توں کیتا دیدار، میٹوں دے درڑاٹیا۔ اُس ہس کے کہا میں گجھی سنی گفتر، بھو نہ کوئے گھلاٹیا۔ پتہ نہیں عیسیٰ دا کھڑا یار، اندر وڑ کے یرانے رہیا نبھائیا۔ بنا رسنا توں بولے جیکار، سندیسے دیوے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگاٹیا۔ عیسیٰ کہا میرا لیکھا انت حساب، سچ سچ درڑاٹیا۔ میرا مالک حق جناب، پردہ دینا اٹھائیا۔ تیتوں کراں آداب، نو نو سپس جھکاٹیا۔ دُھر حکم کیتا مہاراج، سچ نال سناٹیا۔ عیسیٰ زرگن دھار تک لے تاج، تخت نو اسی اک اھوٹیا۔ جس ویلے چاروں گنٹ پینی بھاج، دین دُنی دُہائیا۔ دھرم دارہے نہ کوئے سماج، سمگری سچ نہ کوئے ورتائیا۔ جھٹ اُس ویلے اٹھ کے لوٹھے لنگڑے اپانج، پر بھ آگے واسطہ پائیا۔ جے اُس ویلے میرے نال سورے تہاڈا کاج، پھیر وی اپنا میں تن بھینٹا دیاں کرائیا۔ جھٹ عیسیٰ دے کھ وچوں نکلی آواز، خوشیاں نال سناٹیا۔ ہن توں میرا متر پھیر تیرا ساتھی ہووے گا جس دے ہتھ اُتے ہووے گا باز، بازاں والا روپ پرگٹائیا۔ پھیر اُس توں زرگن نور ہو کے آویگا بعد، جوتی جاتا اک اھوٹیا۔ تیتوں جنم وچوں جنم دے کے پھیر لئیگا لادھ، ہونا آپ سہائیا۔ بے شک توں لنگڑا لوٹھا اپانج، دوویں لتاں نظر کوئے نہ آتیا۔ اُس ہس کے کہا جے میرا مالک میرے سر پر بے نظیر دین دُنی دا بدل دیوے راج، رعیت ہو کے اپنا آپ بھینٹ کرائیا۔ جھٹ حکم ہويا عیسیٰ ایہہ کھیل بودھ اگادھ، بدھی توں پرے درساٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جھٹ عیسیٰ نے میٹیاں اکھاں، پٹھے ہتھ لے کرائیا۔ تیرا روپ کروڑ کروڑی لکھاں، گنتی گنت نہ کوئے گناٹیا۔ جدھر ویکھاں دین دُنی روپ لکھاں، سڑدی دے لوکائیا۔ کیہڑی کوٹے نساں، جاواں چائیں چانیا۔ آگوں آواز آئی ذرا نگاہ مار لے ہوڑا اُتے سسا، ستجگ دے وڈیائیا۔ جس ویلے کھج رین اندھیری ہوئی مساء، ہس روپ نہ کوئے درساٹیا۔ سب دے گل وچ تیری پھاسی دے تھان شرع دا ہونا رسا، زنجیر بے نظیر سکے نہ کوئے کٹائیا۔ ایہہ کھیل انوکھا دساں، دہ دشا توں باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ عیسیٰ کہا میری اکو اک خواہش، دُھر دے مالک دیاں درڑاٹیا۔ میری اکو اک آس، سچ دیاں سمجھائیا۔ جھٹ لنگڑے لوٹھے نے کہا میری ضرور لیکھے لائیو

لاش، کسے لشکر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پر اک گل میرے صاحب مینوں آپ کریں تلاش، تسبیح مالا ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ میرے انتر دینیں وشواس،
 وشیاں توں باہر رکھانیا۔ جھٹ عیسیٰ نے کہا شاباش، مترا تیرے ہتھ وڈیانیا۔ تینوں مار نہیں سکدا لشکر بیٹھا اُتے کیلاش، کلا دھاری تیرا ہوئے سہانیا۔
 میری ویہویں صدی تے میں وی ہونا نہیں نراس، مالک آگے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ
 چکانیا۔ دُھر تھم ہو یا سُن عیسیٰ میرے سُن ت، سچ دیاں سُنانیا۔ میرا نور ابناشی اچت، آد جگاد آگم اتھاپیا۔ جس ویلے میری مولی رت، رتڑی جگت بھگت
 مہکانیا۔ توں وی پینا اٹھ، لینی سچ انگڑانیا۔ میں صاحب ہو کے جاواں تھہ، دیواں مان وڈیانیا۔ جس ویلے آواں تیری نگاہ پار دی گٹھ، تن وجود وند نہ
 کوئے وندانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ عیسیٰ کہا اُس ویلے پر بھو تیری کی ہووے نشانی،
 بھو دینا کھلانا۔ تھم ہو یا بنا زبانی، دُھر دا کلمہ دتا سُنانیا۔ اٹھ ویکھ کھیل جہانی، دو جہاناں باہر دیاں وکھانیا۔ تیری مُجبت کچھلی پُرانی، پریمو ویکھنی چائیں
 چانیا۔ جانسن دا جامہ پھیر ہووے انسانی، انسان انساناں ورگا سو بھاپانیا۔ ایہہ کھیل بڑا مہانی، مُجبت وچ دیاں درڑانیا۔ سب دا بنکے بانی، بان اینالا تیر
 چلانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلانا۔ عیسیٰ کہا میرا انت دینا سدھار، تیری اک سرنانیا۔ کوک کیتی
 پکار، دروہی نام خدانیا۔ تھم ملیا اپار، اپر پر دتی وڈیانیا۔ اُس ویلے کل کلکی ہونا اوتار، نور نورانہ ڈگمگانیا۔ پورب لہنا دینا قرض دیواں اُتار، قول اقرار
 ویکھ وکھانیا۔ تیرے متر نوں جنم دوا کے وچ سنسار، نام اودھم سنگھ دھرانیا۔ کھجک نوں اُلٹاؤن بدلے اودھا لیکھا لگے اپار، اپر پر سوامی رہیا سمجھانیا۔
 اوہ ایسے طرح چل نہ سکے لتاں بھار، عیسیٰ تیری یاد پھیر دیاں رکھانیا۔ چاروں گنٹ ہووے ہاباکار، ہاباکار کرے لوکانیا۔ پھیر دے کے دونوں ہتھوں دا
 پیار، پریمی پیارا اپنا لوں بنانیا۔ اوناں چر سمت شہنشاہی دس وچ جانہ سکاں سمندروں پار، پورب لیکھا وعدے والا نال ملانیا۔ اوہ عیسیٰ اچ اُس دا کر شکر
 گزار، جو بھگت دوار بیٹھا سو بھاپانیا۔ ایہہ شد دی کھیل جو جگو جگ پوری کرے تے ویکھے وارو وار، جو اُبھل ہو کے بُھل کدے نہ جانیا۔ ہن توں
 جیون دیوے تے توں دیوے پیار، خوشیاں رنگ رنگانیا۔ جس دی ویہویں صدی کردی انتظار، بیٹھی راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچے بھگتاں دا بھگتی دا لیکھا بھگتن پورا کیتا ادھار، عدل دا عدل انصاف
ست سچ والا کرائیا۔

* ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دلی-۹ دھیر پُر ہر سنگت نوت رات سمیں *

یسوہ کہے شیر سجدہ بیس بیسے وچ بھارت، بھگت دوار دلی سپس نوائیا۔ جس دا حکم فرمان سندیسہ ہونا سٹارٹ، شروع وچ اپنا حکم کرائیا۔ جو چار
جگ دے اوتار پیغمبراں گروآں دا دیکھنہارا آرٹ، گرنتھ شاستراں پھول بھلائی۔ مہربان محبوب نوست تکے اندھیرا ڈارک، نور مون لائیٹ نظر
کوئے نہ آئی۔ میں چرن چھوہاں بن تن وجود جس ویلے پہنچے وچ نیویارک، یک مالک دیکھ خوشی منائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائی۔ حضرت عیسیٰ کہے میں قدم بوسی کراں فٹ فیٹ، صفتاں دا مالک دیکھ خوشی منائی۔ جس میری دھار دی دیکھنی
سٹریٹ، سٹینڈ سٹ نظر کسے نہ آئی۔ جس دی سمجھ سکے نہ کوئی بیٹ، بیٹوین دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ عیسیٰ کہے میرا خوشیاں نال جھکے ہیڈ، گاڈ کہے کے سپس نوائیا۔ میرے انتر نرنتر پڑا کھولے لڈ، لینڈ دا مالک نور
الاہیا۔ سچ سہنجنہا گرہ دیکھے اپنا بیڈ، زمیں اسمان دیکھن کوئے نہ پائی۔ جس دے حکم وچ میری آشا ہونی ڈیڈ، ڈڈ ڈو ڈز سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ چکائی۔ عیسیٰ کہے میری سہنجنی ہووے لینڈ، لینڈ مارک دیکھ وکھائی۔ میرے بدھے
ہون ہینڈ، ہند دا مالک دیکھاں چائیں چائیا۔ جس دے حکم وچ ویہویں صدی کر سٹینڈ، قدم قدم نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا ہونا اینڈ، انڈیکس
اپنے وچ چھپائی۔ جو آد جگاد نرگن دھار سب دا فرینڈ، پروردگار اگم اتھاپیا۔ سو دھر فرمان حکم سندیسہ کرے سینڈ، سینڈ سٹارماں اُس نوں پار کرائیا۔
جس دین دنی آتم دھار کرنی جائینڈ، آد دا مالک انت اپنا حکم ورتائی۔ جس دا بھیو ابھیدا سدا سدا بہائینڈ، نیتز لوچن نین اکھ دیکھن کوئے نہ پائی۔ جس

نوں سمجھ سکے کوئی نہ مائینڈ، مائینس کرے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ جھٹ
 نارد کہے سُن حضرت عیسیٰ مسیح، کی مسلا تیرے اگے پر بھو رہیا رکھائیا۔ تُوں اخلاق وچ کر تشریح، بے نقاب پردہ دے اُٹھائیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد وسیع،
 وصیتاں دامالک سب نوں گیا بنائیا۔ کس بدھ اُس تیری لینڈ اُتے کرن آوئا تفریح، تفصیل نال دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ حضرت کہے نارد ا میرے کول اگما کارڈ، جس دا اکھر نظر کسے نہ آئیا۔ اُس دے اُتے حکم سندیہ ہارڈ، بھے
 وچ دے خلق خدائیا۔ اوہ سب دامالک خالق لارڈ، دو جہاناں نظری آئیا۔ دین دُنی جس دا اکو وارڈ، حصے ونڈ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نارد کہے عیسیٰ کی حکم سندیہ دیوے میت، مترادے جنائیا۔ کی تیرے وسیا چیت، پڑدا
 پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ حضرت کہے جس بدل دینی دُنی دی ریت، ریتوان اگم اتھائیا۔ زرگن دھار دسنی اپنی پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میری
 صدی گئی بیت، اُنسا پیسا اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں گاداں او سے دے گیت، جو گھر گمبھیر نور الاہیا۔ جس لہنا دینا ویکھنا ہست کیٹ، لکھ چوراسی پھول
 بھلائییا۔ اوہ صاحب پیٹھلو پیٹھ، پاربرہم دُھر درگاہیا۔ جس مٹھا کوڑا کرنا ریٹھ، امرت رس رس بھرائیا۔ اوہ پشت پناہ ہتھ رکھے میری پیٹھ، لیکھا ویکھے
 چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ نارد کہے حضرت اُس دے کول کی طریقہ، جگ
 جگ کی سمجھائییا۔ کی حق حق توفیق، تھے دیوے نام خلق خدائیا۔ کیوں پچھلیاں اُتے مارے لیکاں، لائن اگلی دے وکھائییا۔ حضرت کہا میرا پورب لہنا
 جس وچ چرن پُھہائے وچ امریکہ، امراپد دامالک اگم اتھائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے جیو جی کا، جاگرت جوت ڈگمگائییا۔ جس دے چھتر جھلے اکو سپسا، سپس
 جگدیش سو بھاپائیا۔ میں اُس دی سناں حق حدیثا، جو پتا پوت گود اُٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی
 کار کمائییا۔ حضرت کرے میں کی کھیل دساں بہتی، جگت جہان نہ کوئے وڈیائییا۔ جس دا اکو حکم دھار سلوکی، سوہلے ڈھولے راگ درڑائییا۔ جس دین
 دُنی اُٹھاؤنی سوتی، سوادھان دھار لوکائییا۔ جن بھگت سہیلے بنائے مانک موتی، قیمت دین دُنی نہ کوئے چکائییا۔ سو مہربان محبوب امریکہ وچ پہن کے ست

رنگ دی ٹوپی، ست دا ست نشان دکھائیا۔ لہنا دینا جانے کوٹن کوٹی، دیکھنہارا تھاواں تھانیا۔ جس دین دنی کراوئی بوٹی بوٹی، نو ست ست گرا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ نارد کہے حضرت تیرا کیہڑا سوہنا پارک، پریم نال دے جنائیا۔ کیہڑا تن وجود اگم بارک، دیکھیں اکھ اٹھائیا۔ حضرت کہا میری آشنا پرانی یوروشلم دا لیکھا نیز نشانی نیویارک، جوہ بیگانی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلی آگے میری دیہویں صدی دی دے آخر اکھراں والی عبارت، عبرت دا لیکھا ابو اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت دس شام پنج وجے نیویارک ہوائی اڈے تے اکیرا وکھے *

۳۲۶

پھلگن کہے میرا دوس دہاڑا تیس، تیس بتیسا ہر جگدیشا دیا کما لیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا چھتر جھلے جس دے اگمی سیس، بن تن وجود مائی خاک پنج تت سو بھاپایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نام کلمے صفتاں والی حدیث، اوتار پینمبر گر نرگن سرگن ڈھولے گائیا۔ جو لیکھا جانے بیس بیسا ہر جگدیش، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈمگائیا۔ جس آشنا پوری کرنی نرگن سرگن دھار حیکریو، اینکار اکل کل دھاری اگم اتھاپیا۔ جو کھجک وچ بدلنہارا سنجگ ساچی ریت، ریتوان سری بھگوان نوجوان مرد مردان اک اھوائیا۔ پروردگار سانجھیاں جس وچ حق توفیق، مہربان محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا وقت سہنجنا دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دے نزدیک، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتر زمیں اسمان جس دا دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا بدلنہارا تاریخ، تواریخاں اپنے وچ سما لیا۔ پھلگن کہے میں انت در ٹھانڈے منگاں بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میرا تیس جگت دہاڑا، سمت شہنشاہی دس نال وڈیائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم دو جہان تکیا اکو اگمی لاڑا، ست سروپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ نظری آئیا۔ تھر گھر دوار اوتار پینمبراں گرو آں نال جس دا لگا اکھاڑا، ست ستوادی شبد انادی اپنا حکم

۳۲۶

ورتائیا۔ نوست کوڑی کریا جگت دیکھے سرشی گنی گلی بہتر ناڑا، متوت شانت نہ کوئے کرائیا۔ پنچ وکار وچ سنسار کوڑی کریا رنگ چاڑھیا گاڑھا، دُرمت
میل سکے نہ کوئے دھوائیا۔ پھری دروہی جنگل جوہ اُجاڑ وچ پہاڑا، ٹلے پربت سمند ساگر روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ پھلگن کہے سُن شبد سندیہ دھول دھول دھرتی، دھرنی دیاں جناہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم دھار بن کے ندھ
پرتی، پریتم اپنا کھیل کھلایا۔ جس اوتار پیغمبراں گروآں لہنا دینا پورا کرنا شرطی، شریعت دا لیکھا دیکھے تھاوں تھانیا۔ اوہ کھیل کرے اگنی نرائن زدی،
زہر اپنا تھم ورتائیا۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑی رہی مردی، مر جیوت اپنا روپ بدلایا۔ اوہ انتم دھار تکے اپنے گھر دی، گرہ مندر اندر نو کھنڈ
ست دیپ پھول بھلایا۔ جس دے نام کلمے ڈھولے دین دُنی رہی رسنا جہوا پڑھدی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل دیکھے سیس دھڑ دی، دین
دُنی پڑدا پڑدیاں وچوں چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پھلگنا میں نگاہ ماری بنا
نین، لوچن نظر کوئے نہ آہیا۔ جوت دھاری تکیا ساک سجن سین، پُرکھ اکالا دین دایلا تکیا دُھر دا ماہیا۔ چار جگ دے شاستر جس دی صفت کہن، اکھر
اکھراں نال ملایا۔ جس دا اشارہ دتا بالمیک وچ رمان، رام رمیا دُھر دا مالک اک اکھوایا۔ سو ست ستوادی برہم برہمادی سب دا بن ساک سجن سین،
ست سوامی انترجامی اپنا کھیل کھلایا۔ اُس نے پورا کرنا باون والا لہن دین، سنج سچ سچ نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں تکدی رہی میرے نچ نیتز لوچن نین اکھ، اکھراں توں باہر دیاں سمجھایا۔ میرا پروردگار سانجھیا
نور الہ دسیا پرتکھ، پاربرہم پت پر میثور نظری آہیا۔ میں بول جیکار الکھ، الکھ اگوچر دتا سناہیا۔ میرے نوجوانا سیری بھگوانا کیوں دین دُنی دین مذہب
وچ کیتی وکھ وکھ، وکھری ونڈ ونڈایا۔ سب دے کایا مائی بھانڈے ہوئے سکھ، نام سچ نظر کوئے نہ آہیا۔ تن وجود تک لے کنچن ہوئے کچ، کام کرودھ
لوبھ موہ ہنکار وکار نال لڑایا۔ صاحب سنگر تیرا نام ندھانا لوں لوں اندر سکے کوئی نہ رچ، رچنا تیری دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑاپیا بُدھ من مت، ماتر
بھومی ہو کے دیاں دُہانیا۔ میری آشا پیاسی ہوئی مانس رت، رتڑی کلج نال مہکایا۔ پُرکھ اکالے دین دایا لے سچ وست میری جھولی گھت، خالی ہتھ دیاں

دُہانیا۔ مہربان محبوبِ نرگن دھار آئیوں وت، بے وطنان دے مالک میرا وطن دے سہانیا۔ سچ دواویوں نورِ الہ جوڑاں ہتھ، سمر تھ تیری اوٹ تکانیا۔
 بن قداماں تیرے چرن جاواں ڈھٹھ، نمانی ہو کے سپس نوایا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی سو بھاپانیا۔ تیری جوت نورِ جگے لٹ لٹ، دو جہاناں
 ڈگمگایا۔ ست دوار کھول دے ہٹ، ہٹوانے اکو نام وست دے ورتانیا۔ جھگڑا رہے نہ تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھو چکا دے مندر مسجد
 شودوالے مٹھ، کایا کعبہ اک سمجھانیا۔ شبد انادی مار دے سٹ، سوئی سُرقتی دینِ دُنی جگانیا۔ اکو ناؤں نرنکار سرشٹی درشٹی اندر تیرا لئیے رٹ، رٹا مکے خلق
 خدایا۔ میں دوس رین رہی تھ، دھرنی کہے بھجاں واہو داہیا۔ میرے اُتے وچھوڑے والا میٹ دے پھٹ، پٹی نام والی بندھانیا۔ میں سندیسہ دیواں
 جھٹ، سچ سچ نال درڑانیا۔ کلج اتم کروٹ وٹ، پاسا دینِ دُنی بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور
 کرایا۔ دھرنی کہے میٹوں یاد آوندی تیری خوشیاں والی رات، بھنڑی رین خوشی بنانیا۔ میری جھولی پا دے دات، داتے دانی دیا کمانیا۔ انت کنت
 بھگونت پچھے وات، اتا ورن ویکھ خلق خدایا۔ تیرا لیکھا نو سات، نو کھنڈ پر تھی تیری اوٹ تکانیا۔ میٹوں ساری سرشٹی کھندی مات، نو نو سپس جھکانیا۔
 انت میرا ویکھ حالات، تھدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم میرا انتشکرن کر شانت، اگنی تت تت گوانیا۔ درشن دے اک اکانت، ایکنکار
 میری دُہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ پھلگن کہے دھرنیے نگاہ مار لے پلک، بن لوچن اکھ
 گھلایا۔ نرگن دھار تک لے جھک، جھلیئے تیتوں دیاں سمجھانیا۔ جو مالک دینِ دُنی سرشٹی خالق خلق، مخلوق اک گوسانیا۔ اُس دا لہنا تک لے پچھلا
 بھلک، بھو بھاؤ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ دھرنی کہے میرے صاحبِ سلطانا،
 ہر سچ تیری سرانیا۔ توں مالک دو جہاناں، بے پرواہ نورِ الہیا۔ تیرا ویکھاں سچ نشانہ، نشان نشانیاں وچوں بدلانیا۔ میرے آد جگادی کاہنا، تیرے ہتھ
 وڈیانیا۔ توں محبوب میرا مہربانا، مُجت وچ سپس نوایا۔ تیری امبراں وچ اڈانا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میرے رحیم رحمانا، رحمت تیری وچ
 سرانیا۔ میرا چوراسی والا نشانہ، نو ست رنگ رنگانیا۔ میں نگاہ ماری ویکھاں نال دھیانا، دھرم نال سمجھانیا۔ سمند ساگر تیرا کھیل مہانا، مہاسار تھی

تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرا یا۔ دھرنی کہے میری آشا بہہ پُرانی، جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ تُوں مالک خالق دو جہانی، نرُویر نُورِ الاہیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تیری کہانی، جگت و دیا اکھرنہ کوئے پتر ایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری دیندے گئے نشانی، نشانہ دینِ دُنی درڑا یا۔ کلجگ انت سری بھگونت شاہو بھوپ ہوئے سلطانی، شہنشاہ اک اھو ایا۔ میری جوہ نہ کریں پُرانی، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں گیت، تیس پھگن نال ملا یا۔ میرا پورب گیا بیت، اگا ویکھاں چائیں چانیا۔ تُوں صاحب اک جگدیش، جگدیشر دُھر در گاہیا۔ لیکھا تک لے بیس اکیس، اکیسے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ تیری سچ سُنہنجی ہووے حدیث، حضرتاں باہر پڑھایا۔ تیرے وچ اگم توفیق، تھنے دیوے خلق خدایا۔ میرے اُتوں میٹ اندھیرا تاریک، نرُگن نُورِ جوت کر رُشانیا۔ اُس ویلے تیرا ظہور تکاں ٹھیک، ٹھا کر تیتوں سیس نو ایا۔ جو پیغمبر کر کے گئے تبلیغ، الف یے نال سمجھایا۔ تُوں سب دا بننا رفیقن، فریق نظر کوئے نہ آیا۔ میں ویکھاں تیری اصلیت، ولدیت و لدیت دینی سمجھایا۔ سچ چرن بخشنی پریت، پریتم میرے ویکھ و کھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو سلام، سج دیاں وچ سیس جھکایا۔ میرے نُورِ الاہی امام، عملاں توں رہت تیری وڈیاںیا۔ تیری سُن اگئی کلام، کائنات دینی درڑا یا۔ مینوں یاد آؤندی جس ویلے میرے اُتے نگاہ ماری نہ صُبح نہ شام، گھڑی پل و نڈ نہ کوئے و نڈا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے تیس پھگن دی ہوئی ال صُبح، سبحان اللہ کہہ کے قدم بوسی وچ سیس نو ایا۔ بنا رسنا توں کہا بسملا، بسمل دے مالک تیری وڈ وڈیاںیا۔ تُوں نُورِ الاہ یک سچ جھنتے زوی شمع اُل زوی تانختے زود عربے شود محمدے روزو نُورے نوس شاہو شوز مُختل زوی زومبا زوی ظونوں زوکھ عرشے کوش زیدنول زما میرے رہنما نُورے نُورِ نُورِ الاہیا۔ دھرنی کہے میرے چھنمائے بائے زود چو داں طبقے نود سوہنگ بیضاندی ظوکشم شبے روز زویت زوا میرے خدا محمدے دُعا رحمتے رہنما رہبر دُھر در گاہیا۔ دھرنی کہے میری مٹی خاک، قدم بوسی وچ دھیان لگایا۔ نگاہبان مینوں کرنا پاک، پت پت پُنیت بنا یا۔ صدی چو دھویں چو داں طبقاں

کھولدے تاک، پڑدا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوتاراں پیغمبراں پورا کر دے واک، واقعات دیکھ خلق خدائیا۔ جو حضرت عیسیٰ تیرے نال کیتی ٹاک، بن
 ٹنگ جہوا زبان ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا دے چکایا۔ دھرنی کہے میں تیرا زرگن نور تکیا اگئی جوتی،
 جوتی جاتے نظری آئی۔ میری آشا اٹھی سوتی، سنتی لئی انگڑائی۔ میری منزل دیکھی چٹھ کے چوٹی، دو جہاناں پندھ مکایا۔ میتوں نظر آئی ست رنگ دی
 ٹوپی، ٹوپاں والیاں کرنی صفایا۔ نال محمد دی دیکھنی لوٹی، پڑدا اوہلا دینا چکایا۔ تیتوں کھوجدے کوٹن کوٹی، اگنت بیٹھے دھیان لگایا۔ بن تیری کرپا
 دھرنی کہے میری میل نہ جائے دھوتی، دُرمت دُور نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ
 کھلایا۔ دھرنی کہے میں ٹوپی دے تگے رنگ ست، ست ستوادی دھیان لگایا۔ میری قائم رہی نہ مت، بدھ ہن ہو کے دیاں ڈھایا۔ چاروں گنٹ رہیا
 نہ دھیرجیت، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ آتم پر ماتم جڑیا کسے نہ نت، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ابلے رت، رتن امولک ہیرا گرگھ
 ہرجن سوہا کوئے نہ پائیا۔ تیرے لتھا کوئے نہ ستھ، ستھ یارڑے سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ میں نیر روواں بن اکھیاں اکھ، ہنچھو آں ہار بنایا۔ ٹوں پرم
 پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تیرے چرن کول دھول کہے میں جانا ڈھٹھ، نو نولاگاں پائیا۔ میرے اُتے اپنے محم دی گیز دے لٹھ، دو جہاناں
 دے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ ست رنگ کہن دھرنیے اسیں دیتے حالت، بھيو ابھید
 کھلایا۔ تیرے اُتے سرشی درشی اندر ہوئی جہالت، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ اٹھ کھیل تک خلق دے خالق، کرنی دا کرتا کی اپنا محم ورتایا۔
 کس بدھ دُھر شبد دی کرے عدالت، انصاف اپنا دئے درٹایا۔ جس وچ دکلا کرے نہ کوئے وکالت، عقل بدھی نہ کوئے پتھرایا۔ سو تیرا لہنا دینا دیکھے
 صحیح سلامت، جس نوں کہندے نور الایا۔ اپنا پورب لیکھا تک لے باون والی امانت، راجا بل دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک گوسانیا۔ ٹوپی کہے میرا ست رنگ آد جگاد نور، نور نورانے دتی وڈیایا۔ میرا مالک سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا
 سرب ٹھانیا۔ جو دو جہاناں حاضر حضور، حضرتان دا مالک اک اکھوایا۔ جگ بدلنا جس دا دستور، سنجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکایا۔ تیری آشنا نسا پوری

کرے ضرور، ضرورت سب دی دیکھے تھائیں تھانیا۔ جو موئی اشارہ دتا اُتے کوہ طور، ثریا پرے درڑائیا۔ جس کارن عیسیٰ کیتا مشہور، مسیح مسلہ اک پڑھائیا۔ جو محمد زعمم زمد نویول زکم زوی توشیول وزی ممبائے نول جوخو ممبائے چاول زودی زُنبا زُنبا نوریے اشد شمع ال زماں میرا مہرواں محبوب نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا آسن تیرے چرن ٹکائیا۔ ست رنگ کہن دھرنی جس ویلے تیرا دوارا تکیا نیویارک، یکے بعد دیگرے دھیان لگائیا۔ ذرا حضرت مسیح کردا مارچ، ہینڈ دوویں رہیا دکھائیا۔ جس دے کولوں خدا نے خود لینا چارج، جارج خود بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، اُس دا لہنا دینا نال بھارت، بھاونا پورن دیاں سمجھائیا۔ نیویارک کہے میری دھرتی دتے یاد پُرانی، پُران اٹھاراں دھیان لگائیا۔ جس دی چار لکھ ستاراں ہزار سلوک کہے کہانی، نو ہزار سلوک بھوکھت پُران رہیا درڑائیا۔ لیکھ لکھیا وید ویاس اپنی قلم کانی، کائنات بھيو چکائیا۔ جس ویلے منزل رہی نہ کوئے رُوحانی، رُوح بُت روون مارن دھاہیا۔ عیسیٰ کہا میرا باپ آوے اسمانی، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ محمد سُن کے حق پیغامی، کوک کوک دتا جنائیا۔ جو مالک عالمے جاویدانی، دو جہاناں پھول بھلایا۔ جس دی زرگن ناک دتی سچ نشانی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ گوہند کہا اوہ شاہو بھوپ سلطانی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو جھگڑا میٹے زمیں اسمانی، عرش فرش فلک پندھ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا نیویارک والا پچھلا ٹکانا، پنا ٹکیاں توں دیاں جنائیا۔ سکند پُران وچ کھیا لیکھ مہانا، نو سو نونوے سلوک دی دھار دئے گواہیا۔ کلجک انت صدی چودھویں ویہویں کھیل ہوئے مہانا، مہاگنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پہرے بانا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو اوتار پیغمبراں گرو آں لیکھا پورا کرے وچ جہانا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ سمت شہنشاہی دس انتم اُس دا خوشیاں والا ہونا نظرانہ، نظر بے نظیر لئے بدلایا۔ جس تن وجود شبدی دھار میل میل کے آتم پر ماتم کھیل کھلانا، ست سچ دا چرن ٹکا کے چرنو دک دھرنی دھرت دھول تیری دھار رکھائیا۔ باون جس دا دے کے گیا بیانا، بل راجے نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ دھرنی کہے چرن چھوہیا میری اُتے چھاتی، چھتر دھاریاں دیاں جنائیا۔ ویکھو جگت اندھیرا راتی، ساچا چند نہ

کوئے چکائیا۔ دھرم دی دسے نہ کوئے پر بھاتی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ حقیقی منزل پندھ مکے کسے نہ وائی، درگاہ سچ نہ کوئے سہائیا۔ کلج
 کھیل بازی گر نائی، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا مائی، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم سیجا سوئے کوئے نہ کھائی، آسن سنگھاسن نہ
 کوئے چترائیا۔ جھکڑا مکے نہ ذات پاتی، دین مذہب نہ سنگ نبھائیا۔ کی کھیل کرے کملاپاتی، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جس اتم میری پچھنی واتی، جو
 جگ جگ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے میری اکو اک آواز، بن رسنا
 دیاں جنائیا۔ نیویارک دا کھول دیواں راز، پڑا پڑیاں وچوں اٹھائیا۔ کی تحم ورتے پر م پڑکھ مہاراج، ہر کرتا کی ورتائیا۔ شاہو بھوپ سلطان قائم رہے
 کوئی نہ راج، رعیت رووے مارے دھاہیا۔ چوتھے سال نوں چاروں گنٹ پینی بھاج، سارے بھجنے واہو داہیا۔ میتوں چیتا آگیا جس ویلے گوبند نے پہلے
 دن اڈایا باز، بازاں والا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ ڈھر کھیل آپ کھلاویگا۔ سو
 پڑکھ نرنجن دیا کماویگا۔ ہر پڑکھ نرنجن پڑا لاہویگا۔ ایکنارا ویکھ وکھاویگا۔ آد نرنجن ڈمگاویگا۔ ابناشی کرتا رنگ چڑھاویگا۔ سری بھگوان سوبھا پاویگا۔ ۳۵۲
 پاربرہم برہم ویس وٹاویگا۔ جوتی جاتا ڈمگاویگا۔ سنگر شبد پر گٹاویگا۔ وشن برہما شو شو اٹھاویگا۔ ڈھر سندیسہ بن سندھیوں سرگھی آپ سمجھاویگا۔ نرنریشا
 حکم ورتاویگا۔ اوتار پیغمبر گرو جو جوتی دھار رہے ہمیشہ، ہم ساجن نال ملاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سندیسہ دیوے
 دیش پردیشا، دو جہاناں آپ جتاویگا۔ جگ بدلنا جس دا آد جگادی پیشہ، پیشین گویاں سب دیاں ویکھ وکھاویگا۔ جس کلج کوڑی کریا میٹنا کلیشا، کل کلکی
 ناؤں پر گٹاویگا۔ جس دا لہنا دینا نال بدیشا، ستاں دیپاں سوبھا پاویگا۔ جس پڑا لاہنا ملا شیخاں، بھيو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ باون آشنا ویکھ وکھاویگا۔ رام راما آپ سمجھائے گا۔ کرشن کاہنا
 ونڈ ونڈائیگا۔ پیغمبر اں ساچا سنگ نبھائیگا۔ نانک گوبند انگ لگائے گا۔ سنگر شبد ڈنک و جاویگا۔ راؤ رنک آپ اٹھائیگا۔ سچ دوار بنک سوبھا پائیگا۔ دین دنی پھیر
 من کامنک، منسا کوڑ ویکھ وکھاویگا۔ جو آشار کھی بھگت جنک، جنک اشارہ نیویارک اک درسائیگا۔ جو لیکھ لکھیا برہمے ست سنک، سنت کمار ویکھ وکھاویگا۔

جو براہ وجایا ڈنک، دو جہاناں آپ سناہیگا۔ گیے پُرش میٹ کے شتک، ہاوگریو ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیگا۔ دھرنی کہے میرا پُراتن لیکھا امریکہ، امر ناؤں دھرائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں سمجھایا اک طریقہ، جس دی سمجھ عقل بدھی جگت کوئے نہ پائیا۔ پر بھ دا کھیل نیکن نیکا، نیتز لوچن اکھ نظر کسے نہ آئیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا لکھ پورا سی جیو جی کا، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ کلجگ انتم ویکھ پھل پھیکا، چاروں گنت کھوج کھوجایا۔ نر نرائن جس دی سمجھائی ریتا، ریتوان اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھایا۔ اٹھ ویکھ پر بھو دی شکت، جو شخصیت سب دی دے بدلایا۔ انت اخیر ویکھ لے وقت، واقف کار ہو کے دیاں سناہیا۔ دین دُنی جھگڑا میٹنا بوند رکت، نہ کوئی میٹے میٹے مٹایا۔ ایسے کر کے چرن چھھایا نیویارک فقط، فکرے اکھراں والے بنایا۔ اوہ وعدہ ویکھ لے کرشن نے کیتا نال بدھک، تیر کمان وچوں کھچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پڑدا آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول پُرائیاں دھاراں، جگت شاستراں توں باہر سمجھایا۔ میٹوں لہنے یاد جو آشناں رکھیاں تئی اوتاراں، اوتر ہو کے ویکھ دکھایا۔ جو پیغمبراں کیتا اشارہ، حضرت حضور دا بھو گئے کھلایا۔ جو گروآں گردیو دا لایا نعرہ، توں ہی توں ہی دتا سمجھایا۔ جس نوں نیا سب نے نہکلنک کلکی چوویاں اوتارا، امام اماما اگم اتھایا۔ جس ویلے اوہ آئے تیرے دوبارہ، دوارکا واسی دی آشنا پور کرائیا۔ جو ارجن نوں اٹھاراں دھیائے دسدیاں باہر دا دتا اشارہ، سینت شبد والی لگایا۔ اوہ تک لے کلجگ دھواں دھارا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ پر بھ دا کھیل ہونا اپارا، اپر پیر سوامی اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ پُرکھ نارا، عقل بدھی چلے نہ کوئے پترایا۔ اوہ سمنند ساگراں ویکھے پار کنارہ، نیا نوکا جانے بے پرواہیا۔ سو رُپ انوپا شاہو بھوپا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے دھرنیے گوہند نے تیر دی مکھی نال تئیوں دتا چیر، چری وچھنیے دیاں جنایا۔ جو مالک پیراں دا پیر، پیغمبر نور الایہا۔ جس نوں سب نے کہنا گھر گبھیر، گور اک کھوایا۔ جس تیرے اتوں دین دُنی دی بدل دینی تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ اُس دا نور ہونا بے نظیر، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ پر یاد رکھیں

جس ویلے چرن چُھہایا تے اپنے کھیل دا سمجھیں اخیر، آخر کتا گو بند والا دے گواہیا۔ ایہو آشا رکھی بن مقبریاں توں کبیر، بنا سریر دھیان لگایا۔
 رویداس نے ہتھ وچ پھڑ کے کوڈی کسیر، سوگند کھا کے دتا جنایا۔ میرا مالک سوامی نرگن دھار گھت کے آوے وہیر، وہناں پار کرائیا۔ سمنند ساگر جس
 دی چرن چھوہ نوں تڑپھن سارے نیر، اوشن اپنا موشن لین بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔
 ست رنگ کہن اسیں ٹوپی بن کے سچھنڈ چڑھ گئے اُتے چوٹی، سوہنارنگ سمایا۔ ساڈا ہڈ ماس ناڑی دسے کوئے نہ بوٹی، تن وجود نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈا
 رُپ انوپ ست سرپ اِکو جوتی، جوتی جاتے نال مل کے وجے ودھایا۔ ساڈے انتھکرن انتر آشا آئی بہتی، بہہ کے دیئے سمجھایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم
 تیری دین دُنی ویکھی روتی، نیز نیناں نیر وہایا۔ آتم دھار بنے کوئے نہ گوتی، گوتم دالہنا تک لے جو تینیواں اوتار ہو کے گیا سمجھایا۔ سرشٹی اندروں
 واسنا کڈھے کوئے نہ کھوٹی، کھوٹے کھرے نہ کوئے بنایا۔ تیرے نالوں پیاری ہو گئی جگت والی روٹی، رُٹین وچ یامین تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ ذرا نگاہ
 مار لے چو داں لوکی، چو داں طبق ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ نیویارک کہے میرے
 صاحب سری بھگوانا، نو نو سیس جھکایا۔ ٹوں مالک رحیم رحمانا، محبان اک اکھوایا۔ میری آشا پورب کھی جو وچ پُرانا، وید ویاس گیا سمجھایا۔ باؤن نے
 مینٹوں دتا دانا، جھولی گیا نکایا۔ گو بند کس کے تیر کمانا، نشان دین دُنی وکھایا۔ ارجن بھو کھلا کے کاہنا، گھنیا نیا اک چڑھایا۔ مسیح نے مسلسل تیرے
 نال لگایا یارانہ، یامین تیری اوٹ نکایا۔ گاڈ گڈ کہہ کے کیتی سلاما، سجدے وچ سیس جھکایا۔ صدی ویہویں میرا باپ احباب کھیل کرے نوجوانا، بال
 بردھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست دست ورتایا۔ دھرتی کہے میں بے شک آد جگاد
 گھنمدی، بھجناں واہو داہیا۔ پر م پُرکھ دے چرن چھڑی، بن رسنا جھو اٹلاں رس اپنے وچوں پرگٹایا۔ میں ونجارن مالک کن دی، دوجی اوٹ نہ کوئے
 نکایا۔ میں ارادھن گن اوگن دی، ویکھنہاری چائیں چانیا۔ میرے صاحب دی کھیل پھن دی، جس دا منتر اِکو اک سو بھاپانیا۔ ہن کتھا کہانی دتاں
 ہن دی، پھلگن تیبہ نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ دھرتی کہے مینٹوں حکم آیا فرمان،

بن کٹاں دیاں سٹائیا۔ اٹھ کھیل تک سری بھگوان، کی کرتا کار کمائیا۔ کلجگ کوڑ میٹنا نشان، نشانہ دھرم دھار پر گٹائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، منڈل منڈپ بیٹھن سیس نوایا۔ جس سرشتی اُتے بدل دینا ودھان، وِ دیا دا ودت اِکو تھم ورتائیا۔ جو نو کھنڈ پر تھی سنگر سبھانے پردھان، پردھانگی اِکو ہتھ رکھائیا۔ جس اتر پورب پچھم دکھن اِکو کلمہ سمجھاؤنا نال زبان، اِکو ڈھولا گائیا۔ اِکو ست دا دھرم ہووے ایمان، اِکو اشٹ سرشت دے سمجھائیا۔ اِکو مندر مسجد شو دوالے مٹھ دھرم دا ہووے مکان، کعبہ دوآبہ اِک سمجھائیا۔ اِکو پاربرہم پت پر میثور ہووے جانی جان، جانہار اِک اکھوائیا۔ دھرنیے سُننا بناکان، بنا سوناں دیاں سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے میٹوں چار جگ دی اڈیک، بیٹھی دھیان لگائیا۔ کون ویلا سہنجی ہووے تاریخ، توارخ نال ملائی۔ میں سچ دساں میرا لیکھا لکھ کے گیا بالمیک، بالی بڈھ بڈھ وڈیائی۔ میرا رام رام میری پوری کرے اُمید، آشا آشا وچوں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میٹوں اشارہ دتا دتا ترے، سچ نال سٹائیا۔ کپل مَن گیا کہہ، پریم وچ وڈیائی۔ رکھو دتی شے، شہنشاہ آوے دُھر در گاہیا۔ پر تھو میرے اُتے بہہ، نوواں اوتار اکھراں دھیان لگائیا۔ متس جلدھارا وہن وہ، سمند ساگراں دتی وڈیائی۔ کچھپ اِکو نور دی بول کے جی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ دھنتر پنا سر پرتوں پر بھ دے چرنی ڈھیہہ، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ نر سنگھ نر نرائن ہو کے میٹے دے، دویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائی۔ دھرنی کہے میرا لیکھا نہیں کوئی عام، نیویارک دی دھرتی دے گواہیا۔ میرے ول اشارہ کیتا پرس رام، جگت شاستر ہتھ اٹھائیا۔ دُھر دارام کلجگ ویکھے شرع دے غلام، شریعت دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا امام، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس نوں سجدیاں وچ کرن سلام، قدم بوسیاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ اوہ آوے امریکہ والے گرام، گرہ پورب ویکھ وکھائیا۔ جتھوں بل دوارے رشاں دا گیا سی طوام، طمع جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو میٹنہارا آد جگاد جگ چوکڑی اندھیری شام، شمع نور جوت جوتی جاتا کرے رُشائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گرہ ٹرانٹو آئینیو ۳۱ کینتھ اے وی ای

کنیڈا ہر سنگت نوت رات نوں *

پہلی چیت کہے سمت اک اک گیاراں، اک نال اک مل کے آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، پت ٹہنی پھل پھل پیار والی مہکائیا۔ میری آشنا نال تیئی اوتاراں، ترے گن اتینا گیا سمجھائیا۔ میریاں پیغمبراں نال چل دیاں رہیاں وچاراں، وچر کے دیاں درٹائیا۔ گرو آں نال کھیل ہو یا دس دس واراں، دہ دشا توں باہر بھیو ابھید کھلایا۔ سنگر شبد سنگر آد جگاد ہووے ظاہر، ظاہر ظہور ڈگگائیا۔ پہلی چیت کہے میں اشارہ دیواں وچ قاہرہ، قہر رتے خلق خدائیا۔ ستاراں سو سٹھ میل دا ہووے دائرہ، چاروں کٹ اکو رنگ رنگائیا۔ دین دنی کوئی ہو رہے نہ باہر، بحر حال گیا سمجھائیا۔ دیناں مذہباں ہون والا مشاہرہ، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ حکم ورتے گجھیر گہرا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک گوسائیا۔ پہلی چیت کہے میں جگت جہان چڑھیا، چڑھدیوں لہندے ویکھ وکھائیا۔ میں نہ اکھر دھار وچوں بنا الف یے ہو اکھ پڑھیا، جس دی اے بی سی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دانہ کوئی لیکھ سیس دھڑیا، تن وجود نہ کوئے چٹرائیا۔ میں تکیا سنگر شبد ساچی منزل کھڑیا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس دا اوتاراں پیغمبراں گرو آں لڑ پھڑیا، آد جگاد سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ جس نے لکھ چوراسی چارے کھانی جیو جنت گھاٹن گھڑیا، گھٹن بھٹنہار بے پرواہیا۔ جس دے بھے وچ برہما وشن شو ڈریا، کروڑ تیتپسا سر نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چیت کہے شہنشاہی سمت میرا جگ، اک اک نال ملایا۔ نو کھنڈ پر تھی لگی دے اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلج جیو ہنس بدھی ہوئی کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کوئے چنگائیا۔ پر بھ دا درس کرے کوئی نہ اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائیا۔ کوڑی کر یا مٹے کوئی نہ حد، حد وچ نہ کوئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ جد، یدھسٹر دا لیکھ کرشن والا سارے گئے جھلایا۔ کلج کوڑی کر یا جگت و اشنا ویکھی مد، مدھر دھن نہ کوئے سنایا۔ ہن لیکھا مکنا جھب، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نو ست لگنی اگ، اگنی تت تت تپائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرا کھلیا ہرن پھرن، سچ سچ جنائیا۔ پُرکھ اکلا کھیل لگا کرن، کرنی دا کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا ذات پات ورن برن، شرع وند نہ کوئے وندائیا۔ جو لیکھا جانے باؤن دھار جس دُجے قدم نال ٹرانٹو توں کیتا ٹرن، اپنا آپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ٹرانٹو کہے میری دھرتی سُنھنجی، سوہنی ملے وڈیایا۔ میرے نیتز پیا انجی، اندھکار دتا گوائیا۔ کرپا کیتی درد دُکھ بھے بھنجی، ساگراں پار کرایا۔ جس دی ہاتھ نہ آوے و نھنجی، گہر گہبھر گوسانیا۔ جس دی جوتی اکو جگنی، دو جہاناں ڈگمگایا۔ جس نے میٹوں لایا انگنی، انگیکار اھوائیا۔ میں سچ کہنا میری آشا مول نہ سنگنی، دھرنی رہی جنایا۔ پر بھ نے دین دُنی لاڑی موت نال کیتی منگنی، جگت گنڈھ پوائیا۔ جس کھیل ویکھنی تن نچنی، پنچم گر دیونہار گواہیا۔ جس کھیل کھلاؤنی جیرج انڈنی، اُتھج سیتج پھول پھلایا۔ اوہ دھار جانے وچ برہمنڈنی، برہمنڈ دا پڑدا آپ اُٹھایا۔ پھرے دروہی وچ در بھنڈنی، بھنڈ ہو کے سنگر شبد کرے شنوایا۔ جوتی

۳۵۷

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ دھرنی کہے جس ویلے باؤن ٹرانٹو اتوں پایا موڑ، بلکھ ول دھیان لگایا۔ میں آشا کیتی میٹوں پھیر تیری لوڑ، لڑیندے ساجن دیاں سنایا۔ کیوں میٹوں چلیا وچھوڑ، وچھوڑے وچ دُہایا۔ میرے سوامی میٹوں بھڑ، بھڑی بھڑی کہہ کے دیاں جنایا۔ اُس ہس کے کہا دھرنیے کھجگ انتم سنگر دھار شبد چڑھ اگے گھوڑ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ تیرے نال پریتی نبھاواں توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے رکھایا۔ اُس ویلے میٹوں کسے کہنا برہمن گوڑ، لیکھا وید ویاس سمجھ کوئے نہ پایا۔ میرے حکم دا پھر پہلا وچنا پوڑ، پوڑی ڈنڈے سب دے ہلایا۔ کھجگ جیواں ویکھنا مٹھا کوڑ، بھيو ا بھید رہے نہ رانیا۔ اُس ویلے سسے اُپر ہووے میرا ہوڑ، ہاہے پٹی دیاں سمجھایا۔ کسے دا چلے کوئی نہ زور، جور زور رووے مارے دھانیا۔ جس ویلے چاروں کُنٹ پیا شور، شوہر بانکا نظر کسے نہ آیا۔ کھجگ ہویا گھور، گھوری سیٹھن مکھ چھپایا۔ کھجگ سادھ سنت جیو جنت ہوون چور، ٹھگی پر بھو دے نال کما یا۔ اُس ویلے باؤن کہا میرا روپ ہووے ہور دا ہور، اور دا اور ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہا باؤن میرے شاہ، شہنشاہ تیری سرنا یا۔ انت بنیں آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ باؤن ہس کے

۳۵۷

کہا اپنی مٹی میرے چرناں دے چُھہا، اُد اُد خوشی بنائیا۔ میں لے کے جانا نال چاء، بل دوار دیاں کُٹائیا۔ جتھے رشی میرا اُدیکن راہ، بیٹھے نین اُٹھائیا۔
توں کرنا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی چک اُچی بانہہ، بن ہتھھاں ہتھ ہلائیآ۔ کلجگ انت میں بھری ہونا نال گناہ، میرا دامن صاف نہ کوئے
کرائیا۔ دھرم دی بنائے کوئی نہ ماں، پتاسگ نہ کوئے رکھائیا۔ کلجگ بدھی ہوئی وانگ کاں، سرشئی کاگ وانگ گُرائیا۔ ہردے وسے کسے نہ ناں، ناؤں
نر نکار نہ کوئے جنائیا۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، چھتر دھاری سیس تاج نہ کوئے کُٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
سچ داسگ آپ رکھائیا۔ باؤن کہا دھرنیے میرے قدم تیرے اُتے اوہ ڈھائی، سچ سچ سمجھائیا۔ بل دی باقی رہے کوئی نہ شاہی، شہنشاہ نظر کوئے نہ آیا۔
میرا رُپ اگم اتھاہی، بھیو سکے نہ کوئے گھلائیآ۔ سارے میتوں رہے دھیائی، انتر انتر دھیان لگائیا۔ میں آد جگاد وڈا دائی، اچھل چھل اک اکھوائیا۔
اونے چر نوں آگیا اک راہی، جو نیوں کے سیس نوایا۔ کیہڑا میرا بھائی، کی تیری چترائیا۔ باؤن ہس کے کہا بھل نہ جائیں، جاندا جاندا تیتوں دیاں
سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا گیا چھائی، چاروں کُنٹ ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ پھیر بن کے آواں نور الاہی، بھیو ابھید اپنے وچ سمائیا۔ جنم تیتوں
دیواں دوائی، مانس مانس رُپ پرگٹائیا۔ پھیر موڑاں ایسے تھائیں، تھان تھنتر سو بھاپائیا۔ پریتم سنگھ دا لہنا پھر چُکائی، پر بھ دی پر بھ دے ہتھ وڈیائیا۔
ریشیاں دا رُپ چیل سنگھ جیہڑا اتھے رہ کے گیا سی سال ڈھائی، بل دوار اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سُر جیت سنگھ اک نکا جہا ہندا سی گھائی، جو جگت جگیا سوآں والی
ونڈ ونڈائیا۔ باؤن دھار تک تھلے اپنا اوڈھن دتا وچھائی، خوشی وچ وچھائیا۔ سانوں اپنے نال لے رلائی، رل مل کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جھٹ باؤن نے
پنا قلم شاہی توں کیتی لکھائی، بن اکھراں اکھراں پوائیا۔ جس ویلے نرگن جوت بن کے آوے دُھر دا ماہی، مالک محبوب اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھ اپنے نال
لئے بلائی، بلیا میل وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اُٹھ نگاہ مار لے نالے تک لے کلجگ اندھ اندھیرا نہ ہووے سچ رُشنائی، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ باؤن کہا دھرنیے توں رکھنا دھرواسا، دھرم دی دھار دھار درڑائیا۔ تیرا
انتر نہ ہوئے اداسا، تریتا دوا پر کلجگ ویکھنے چائیں چائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے شکر اُتوں کیلاشا، نو نو سیس نوایا۔ کیوں برہما کرے ہاسا، ہس ہس

رہیا دکھایا۔ وشنو کی ہڑی دھار پاوے راسا، روپ انوپ سمجھایا۔ دھرنی کہا باون تیری چرن چھوہ میرا بدل جانا پاسا، پاسا دین دنی اٹھایا۔ میں پھیر
 خوش ہوواں کلجگ انت میری دھار اُتے آ کے تیری بدل جاوے بھاشا، لپی نویں نویں دینی اٹھایا۔ جھٹ جوتی نور ہو یا پرکاشا، پرکاش پرکاش وچوں سو بھا
 پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیل آپ ملایا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، میری تیرے تیرے آگے
 ڈھایا۔ میرے سوامی دھر دے کنت، کی ویس لیا وٹھایا۔ تیرا کیڑا منت، کی کریں پڑھایا۔ تیری مہاسدا اگنت، گنتی گنت نہ کوئے رکھایا۔ توں مالک
 لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت جوت تیری نظری آئی۔ توں بودھ اگادھا پنڈت، بدھی توں پرے پڑھایا۔ کی لیکھا دسین کلجگ انت، انتشکرن ویکھ خلق
 خدایا۔ توں توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھایا۔
 دھرنی کہا باون میں تیرا روپ تگاں کی باون، سب توں نکا نظری آئی۔ باون ہس کے کہا جس ویلے رام روپ ہو کے سنگھاراں راون، اپنا آپ بدلایا۔
 جس ویلے کھیل کراں بن کاہن، دوپر جگ دیاں اٹھایا۔ پھیر بناں نوجوانن، نور نورانہ اک اٹھایا۔ کلجگ انت تیری کراں پہچانن، بے پہچان اپنی کھیل
 کھلایا۔ دھرنی خوشی وچ خوشی لگی مناون، انترا انتر لئی انگڑایا۔ میرے سوامی انتراجامی گھٹ نواسی پرکھ ابناشی میں دھرنی تیری کوچھی کملی سمند
 ساگراں پار میرا پکڑیں دامن، دامنگیر اک اٹھایا۔ جھٹ اک پاسیوں راہی آگئے تن تے کہن سانوں بنا لے اپنا ضامن، انت شہادت دیئے پائی۔
 دھرنی کہا ہن بچن اپنا مانن، پڑدا اوہلا نہ کوئے رکھایا۔ میتوں نہیں پتہ اُس ویلے بردھ روپ ہووے کی گوڑ براہمن، برہم و دیا دی برہم و دیا وچوں
 پڑھایا۔ نہ کوئی ترسنا ہووے طامن، جگت ترکھانہ کوئے رکھایا۔ باون ہس کے کہا جو تھادی آشا بھاون، بھاونا پور کرائیا۔ ایسے کارن میل ملیا رجندر
 سنگھ بلدیو سنگھ گرچرن سنگھ وقت سہنجنا آپ کری پہچانن، اپنا رنگ رنگایا۔ پھیر باون نے نگاہ ماری بن نیتز لوچن نین اکھ اٹھانن، نیتز جگت نہ کوئے
 وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنا یا۔ دھرنی کہا باون نے اتھوں کیتا دھیان، ٹرانڈ دی دھرتی
 دے گواہیا۔ میتوں پتہ نہیں کیہڑے چڑھیا وچ بان، کون روپ لیا بدلایا۔ نالے میتوں اشارہ کیتا دھرنی اٹھ اوہ ویکھ راجے بل دا دربان، جو میتوں

پہلوں نظری آئی۔ دھرنی کہا میرے بھگوان، ایہہ تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں چاہندی جس ویلے کلجگ انت توں مینوں دیوں آویں دان، اپنی دیا کمائی۔ اوہ ضرور بچیا ہووے دھرتی اُتے نوجوان، اپنا پنڈھ مکائی۔ ایسے کارن جگجیت آیا وچ میدان، بھجیا واہو داہیا۔ ریشم سنگھ اس دا پچھلا سی جانی جان، بل دوارے تے اپنی سیو کمائی۔ اس دے اندر اکو یاد ہندی سی بھگوان، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ جس ویلے بل دوارے پہنچیا ایہناں اکٹھی کیتی سی پرنام، دُروں ویکھ سپس جھکائی۔ انتر آشار کھی اسمیدھ یگ وچوں ایہنوں کھوایے پکوان، بڈھا براہمن نظری آئی۔ جھٹ باؤن نے حکم دتا فرمان، پیار نال سمجھائی۔ میں کجھ نہیں آیا پین کھان، چارے وید میری شنوایا۔ پر تہاڈا ادھار پورا کرانا وچ جہان، منشا جنم وچوں منشا جنم پھیر دیاں پرگٹائی۔ جھٹ ٹرانو دی دھرتی نے کہا جے میری کرنی کلیان، کل دھاری اپنا رنگ رنگایا۔ میری سہنجنی خاک اُتے بھگتاں دی دھار بنیں مہمان، مہربان اپنا سنگ بنایا۔ بھگتاں نوں بھگتی دا دیویں دان، بھگت وچھل بخشنی سچ سرنائی۔ ویکھیں پر بھونہ جانیں ایہہ بچے نادان، جگ جگ اپنا سنگ رکھائی۔ توں سدا سدا سد مہربان، محبوب نور الاہیا۔ ٹرانو دی دھرتی کہے میرا پورب لیکھا پہلی چیت ہووے پروان، سمت شہنشاہی گیاراں وجدی رہے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگاد اک اکھوایا۔

۳۶۰

۳۶۰

* ۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ کنیڈا رجندر سنگھ ۱۴۰ اُنٹیویو، ہملٹن شہر وکھے رات نوں *

دھرنی کہے میرے دُھر درگاہی ابا، پاربرہم پت پر میثور تیری اک سرنائی۔ جوت دھار نور الاہی ربا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائی۔ کلجگ انت سری بھگونت میرا کوڑ دامیٹ دے دھتا، دُرمت میل انتر نر نتر رہن کوئے نہ پائی۔ موہ وکار جگت اٹھا دے سبھا، صحیح سلامت اپنی دیا کمائی۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جگت ترسنا ویکھ لے مدھا، مدھر دُھن سنن کوئے نہ پائی۔ سچ سوامیا انتر جامیا گھٹ نواسیا پُرکھ ابناشیا میں تیتوں دیواں سدا، مرد مردان نوجوان سری بھگوان آونا چائیں چانیا۔ مالک خالق میرے اوتوں شرع دی میٹنی حداء، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ست دوار ایکنکار جن بھگتاں

درشن دینا اُپر شاہ رگا، نوست نو در دا پندھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم اپنا دینا مزہ، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا دیکھ نوری جوت اکو
 ہووے جگا، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈمگائیا۔ توں صاحب سلطان پُرکھ اکال سورا سربگا، بلدھاری اگم اتھاہیا۔ میں تیرے چرن کول اپنا ہست بدھا،
 نو نو سیس نو اییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا
 سجدیاں وچ سیس نو اییا۔ پر م پُرکھ پر ماتم میری پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنی دیا کمائیا۔ نوست میرے اُتے ودھیا و بچار، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان
 لگائیا۔ کلجک جیو ہوونے گوار، مانس مانو منکھ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جدھر تگاں ہاہاکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کلجک کیتا دھواں دھار، دیکھ جوت نہ
 کوئے رُشنائیا۔ لہنا پورا کر دے جو آشا رکھ کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا دھیان لگائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس سبجک
 تریتا دوا پر کیتا پار، کلجک لہنا انت دے مکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی میں تیری سیوادار، جگ چوکڑی یاچک خادم ہو کے سیو کمائیا۔ تیرے
 چرناں اتوں میری لگدی رہے دھوڑی چھار، مٹی خاک خاک سرنائیا۔ انت کنت بھگونت میری تیج سوار، سر میرے ہتھ لگائیا۔ دھرنی کہے میں روواں
 ۳۶۱ زاروزار، بن نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دھر دا بنا سگی،
 سگلا سنگ نبھائیا۔ میرے اُتے اپنی دین دنی ویکھ بہہ رنگی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ دروہی میری پٹھ ہوئی نگی، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ اوہ
 تک لے صدی ییسویں جاندی لنگھی، چو دھویں اپنا پندھ مُکائیا۔ میرے اُتے جھگڑا پین والا محمد دھار نال فرنگی، فارس دا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں نیتز
 دھار وہاواں انجھی، ہنچھو آں وہن وہائیا۔ جھگڑا ہون والا پر کرتی پنچھی، پنچت نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے شہنشاہ سلطانی، ہر کرتے دھر درگاہیا۔ میری آشا تک پُرانی، پنے پنے سیس نو اییا۔ میرے انتر آئے حیرانی، حیرت
 وچ دھائیا۔ جدھر تگاں نوکھنڈ دے بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی خلق خدائیا۔ جھگڑا پیا جسم جسمانی، ضمیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ منزل رہی نہ کوئے روحانی،
 روح بُت رہے گر لائیا۔ عیسیٰ کہے میرا آوے باپ اسمانی، اسم اعظم اک جنائیا۔ محمد تے نور نورانی، جلوہ تیرا دتا سمجھائیا۔ توں مالک خالق دو جہانی،

شہنشاہِ اگم اتھاہیا۔ تینوں سب نے نیا بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ دھرنی کہے میں کو جھی کملی نمائی، نو نو لاگاں پایا۔ آ کے لیکھا تک لے اپنی چارے کھانی، اندج جیرج اُتجج سیتج بھو رہے نہ رانیا۔ میرے اُتے جھگڑا تکنا جس دا لیکھا نال شاہ ایرانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بھو کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے لایا نشانہ، اوتار تیرے گئے سمجھایا۔ پیغمبروں کلمے دھار دتا بیانا، اکھر اکھراں نال رلایا۔ گروآں کہہ کے سچ فرمانا، فرماں بردار ہو کے گئے درڑایا۔ کلجگ انت کھیل کرے سری بھگوانا، بھگون اپنا ویس وٹایا۔ جو آد جگاد دُھر دا کاہنا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جو لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈاں کھنڈاں زمین اسمان ویکھ دکھایا۔ اُس دا اکو شبد اک نام کلمہ ہووے ترانہ، تریا تریا توں باہر دے سمجھایا۔ اکو نور جوت ہوئے اما، عملاں توں رہت اگم اتھاہیا۔ جس دا حقیقت والا حق حق ہوئے پیغام، پیغمبروں توں باہر ہوئے پڑھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھے جگت میدانا، دیپاں ستاں پھول بھلایا۔ ست سچ دھرم دی دھار بن کھمرانا، حکم اکو اک سمجھایا۔ جس کلجگ کوڑی کریا میٹنا نشانہ، نشانہ ست دھرم دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ جھٹ نارد خوشیاں دے نال ہسیا، دھرنی رہیا درڑایا۔ کی گر اوتار پیغمبروں بھو دسیا، دہ دشا کی سمجھایا۔ جھٹ کلجگ آیا نسیا، اپنا پنڈھ مکانیا۔ میرا لیکھا چاروں کُنٹ رین اندھیری کیتی مسیا، مسلہ حل نہ کوئے کرایا۔ نارد کہے اوہ تک ہوڑا اُپر سسیا، سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلایا۔ جس نے شبد انیلا تیر کسیا، ہنگ برہم ہوئے سہانیا۔ تیرا انت ہنکاری بُرج ڈھٹھیا، لوک مات رہن نہ پایا۔ جھگڑا کنا ت اٹھیا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نہ کوئے پترانیا۔ پنڈھ رہے نہ اٹھسٹھیا، تیر تھ ت گنگا گوداوری جمناسرتی ویکھے نین اٹھایا۔ پھرے دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھیا، گرو دوار چرچاں سار کوئے نہ پایا۔ مائس قیمت رہی کوئے نہ ٹکیا، کنجن گڑھ نہ کوئے سہانیا۔ کلجگ خوشیاں دے وچ ٹپیا، قدم قدم نال بدلایا۔ نارد میرے کول پر م پُرکھ دا ویکھ لے پٹیا، جو پٹنے والا گیا درڑایا۔ انت سرشٹی زیرو نال زیرو کرنی بیٹا، انت نظر کوئے نہ آیا۔ اکو جوت پرکاش پر بھ نور ہوئے لٹ لٹیا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ دین دُنی دا چیتھر ویکھ پھٹیا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ جدھر تکو اُدھر ہووے رٹیا، رٹا سکے نہ کوئے مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا

اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے نارد میری دیکھ تقدیر، بن نیتراکھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبروں ماری لکیر، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ دُھر دے صاحب دے ہتھ تدبیر، طریقہ جگت نہ کوئے جنائیا۔ جس نے میرے اُتوں شرع دے کٹنے زنجیر، چھری مذہب نہ کوئے قصائیا۔ اوہ مالک گہر گبھیر، گور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوائیا۔ نارد کہے دھرنی کی تیرا لہنا دشا لہندی، بھیو ابھید دینا کھلائیا۔ کی سنگناں والی لاویں مہندی، بن ہتھاں ہتھ رنگائیا۔ دھرنی خوشیاں نال کہندی، کہہ کہہ رہی درڑائیا۔ میری انتم دھار ہووے ڈھندی، ڈھنیا گوہند والا نال ملائیا۔ سمند ساگراں دھار دیکھ نیں دی، نیترا لوچن اکھ کھلائیا۔ نشانی دے سے کسے نہ شے دی، شہنشاہ لیکھے پور کرائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں ہوئے ہن دی، ہنگتا گڑھ رہیا تڑائیا۔ آشنا تک محمد والی لے دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنی میرے کول پرائی کتاب، کتب خانیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ لیکھا لکھیا دُھر احباب، متر گیا جنائیا۔ جس وچ اکھ ہندسیاں دا نہیں حساب، سطران ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گنتی نہیں کوئی تعداد، انک انک نہ کوئے ملائیا۔ جو آشنا دے کے آیا ناک وچ بغداد، بگلگیر اکو اک رکھائیا۔ جس توں پیغمبروں منگی امداد، دُعا وچ سیس جگدیش نوایا۔ اوہ سب دے پورے کرے خواب، کھمزے ولی لویزا علی نانکے تاملی چشمے چاوز عرشے نوز فرشے مزوآ مزبول مُبا نورے خُدا خود مالک دیا کمائیا۔ نانک کہا آزونکی پردہ نشیں نقابے زوؤ آنہزکتے خُدا عرشے زُباع شہنشاہ اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر دُھر مالک اگم اتھایا۔ نارد کہے دھرنی میری کتاب لیکھا دیکھ جگ، جگ جیون داتا کی جنائیا۔ جس دا سمجھ نہ کوئے سب، بھید ابھید نہ کوئے کھلائیا۔ کھوجیاں پئے کسے نہ لہہ، لہاں نال گاؤن والے روون مارن دھاپیا۔ جس دی شرع توں باہر حد، حدو داں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس نے انتم آتم پر ماتم بناؤنی جد، یدی یدی اپنا کھیل کھلائیا۔ کھجگ کوڑ کرایا دھار کرنی الگ، گرہ مندر اک سہائیا۔ توں پرسیں اُس دے پگ، دھوڑی چرن خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے نارد نیا گرا اوتار پیغمبروں دتیاں تھلپیاں، تھپک تھپک گئے جنائیا۔ بھوکھتاں والیاں لکھیاں کاپیاں، پیشین گوئیاں نال وڈائیا۔ کھجگ آونی اندھیری راتیا، رُڑی جگت نہ کوئے سہائیا۔ جھگڑا

بیٹا شرع جماعتیاں، میٹ سکے کوئے نہ رانیا۔ پوتر رہنیاں نہیں حیاتیاں، جیون سچ نہ کوئے دکھانیا۔ کلج کوڑا مارے کاتیاں، قتل گاہ بنے لوکانیا۔ انت
 سب نے پاؤنی وفاتحہ، بچیا نظر کوئے نہ آتیا۔ لیکھا رہے نہ ذات پاتیا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے تیرے اُتے لکھ پورا سی سدی، اندج جیرج اُتھج سیج چارے کھانی خوشی بنایا۔ تیری صفت وڈیائی جس
 دی، مہما اگم اتھایا۔ توں آدج گادی رہی سدی، بھجیس واہو داہیا۔ میری کتاب بن اکھراں توں کجھ دسدی، نراکھر دھار درٹانیا۔ اگے کھیل ورتنی
 لکھنا لکھ دی، لکھ اگوچر آپ ورتانیا۔ تیری جھولی خالی دسے سکھ دی، جھولی دست نہ کوئے دکھانیا۔ توں پیاسی ہونا مانورٹ دی، مانس سارے جانے
 کھانیا۔ نشانی رہے نہ کوڑے تت دی، تتوت دئے جنایا۔ جھٹ دھرنی واسطہ گھندی، دوئے جوڑ سپس نوایا۔ میں آشار کھی اُس پر میثور پت دی، جو
 پتت پاؤن اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے دھرنیے کی لہنا تن چیتز دی
 دھار، ترے گن اتینا کی جنایا۔ بے خبرے ذرا اپنی نگاہ مار، نیتز لوچن نین اکھ اٹھانیا۔ کی سندیسہ دیوے اپنی وار، وارث ہو کے کی سمجھانیا۔ ہمنلٹن دا
 لیکھا کی نال کرتار، قدرت دا قادر کی دکھانیا۔ ایہتھے سپت رکھیاں کھ نوں لا کے چھار، اپناروپ لیا بدلایا۔ منگی منگ بن بھکھار، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔
 اتری کوک کہا پکار، درس دینا چائیں چانیا۔ تیرا تکیئے نور جوت اجیار، اجالا ہووے تھاؤں تھانیا۔ سنگر شبد سندیسہ دتا تئیں سارے کرو دیدار، بن نیتراں
 درشن پانیا۔ اگے نگاہ لو مار، لوچن اکھ کھلایا۔ سنج تریتا دوپر رہے نہ وچ سنسار، وشن برہما شو دئے گواہیا۔ کلج انتم ہوئے دھواں دھار، چاروں گنٹ
 اندھیرا چھانیا۔ ساچا میت نظر نہ آئے کوئے مرار، سنگی سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ ایہہ دھام دھرنیے تیرا رہے برقرار، اقرار بھل کدے نہ جانیا۔ بھگتاں
 سنگ ہووے بھگت دوار، بھگون رنگ رنگانیا۔ چرن دھوڑی تینوں بخشے چھار، شہنشاہ اپناروپ پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ اپنا رنگ چڑھانیا۔ دھرنی کہے میں خوشی وچ ہوئی چپ، رسنا کہن کجھ نہ پانیا۔ دُھر شبد سندیسہ دتا جس ویلے اندھیرا ہویا گھپ، کلج نال
 ملانیا۔ تیرے اُتے دھرم دارہیا کوئی نہ پت، پتا پوت گود نہ کوئے سہانیا۔ سہنجنی دسے کوئی نہ رت، رتڑی پر بھ نام نال نہ کوئے مہکانیا۔ اُس ویلے

تیرے در آوے اپناشی اچت، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائی۔ جس دا کھیل ہووے پنج بھت، پنچم اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا پور کرائیا۔ دھرنی کہے ہمنٹن دے تھاں ایہداناں ہندا سی ہنم، سپتس رکھی دین گواہیا۔ جتھے کوڑی دھار بوٹا سی اک ہنم، پت ٹہنی نال مہکائی۔ جل دھارا تھلے رہیا سی سم، اپنا وہن بنایا۔ جس دا لیکھا نال پر بت ہنم، ہم گنڈ نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا لیکھا لکھیا وچ گرڑ پُران، ہنما کہہ کے ہمنٹن ناؤں جنایا۔ وید ویاس نو وار کیتا دھیان، ہتھ مستک اُتے لکایا۔ بنا اکھراں توں بول گیان، نراکھر دھار درڑایا۔ کلجگ انت تیری ہووے پہچان، بے پہچان ویکھ وکھایا۔ کرپا کرے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ باہروں تتاں والا ہوئے انسان، انتر نرگن جوت جوت رُشانیا۔ جس دی آشا رکھی کرشن کاہن، گھنٹیا گنڈ منوہر لکھمی نرائن گیا درڑایا۔ عیسیٰ دوہاں ہتھاں منگیا دان، صلیب لیندیاں آس رکھایا۔ محمد اشارہ کیتا محید قرآن، قرآن شریف دے گواہیا۔ نانک نرگن سرگن لایا نشان، نشانہ زمیں اسمان نظر کسے نہ آئی۔ گوہنڈ شبدی کچھ کمان، چلہ تیر کمان اگم اتھاہ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجن پُجا، پوجنیوگ دتی وڈیایا۔ میرا بھو کھلایا گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ بے شک دُنیا میتوں اکھری دھار کہے بسدھا، دھول دھول کہہ کے ڈھولے گایا۔ کجھ آسا رکھ کے گیا بدھا، بدھی توں باہر گیا جنایا۔ کلجگ انتم نوست دا ہووے یدھا، یدھشٹر دی آشا کرشن کاہن نال ملایا۔ سو وقت سہنجن میرا پُگا، پر م پُرکھ دتی وڈیایا۔ میرا بھاگ ہووے ادا، اداے است میری دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے سپتس رِشیاں لایا انگوٹھا، پنچہ زمیں نال چھہایا۔ پھر کر کے خالی ٹھوٹھا، کاسہ چاروں گنٹ بھوایا۔ پھر اپنا آپ بنایا روٹھا، نیتز نین نہ کوئے کھلایا۔ پھر دین دنی جگت نوں دسیا جھوٹھا، سد رہن کوئے پائی۔ پھر پھڑ کے کاہی کانے دا بوٹا، جڑ توں دتا ہلایا۔ پھر دو ہتھاں دالے کے جھوٹا، زمیں اسمان ویکھ وکھایا۔ پھر پیراں توں لاہ کے جوتا، ننگے ہو کے میرے اُتے چرن چھہایا۔ پھیر دھار روپ اودوتا، کلجگ کوڑ دتا وکھایا۔ میں ہس کے سپتس رِشیاں پوچھا، میننتی اک جنایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سمجھائیا۔ سپتس رکھ سچ درڑایا اے۔ دھرنیے تیرے اُتے لیکھا دتا کھ، آگے سکے نہ
 کوئے مٹایا اے۔ سچ دی دھار پائے بھکھ، خالی جھولی جگت بھرایا اے۔ جو کجھ سانوں رہیا دکھ، تیتوں دتا درڑایا اے۔ ایہہ دُنیا سرشٹی ساری دسے
 مٹھ، انت رہن کوئے نہ پایا اے۔ ساچا دسے کوئے نہ مت، متر پیارا نہ کوئے اکھویا اے۔ پر بھ دا کھیل تیرے اُتے ہووے نت، نوٹ ونڈ ونڈایا
 اے۔ کلجگ انتم کرے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا اے۔ تن چیز ہووے تھت، سمت شہنشاہی گیاراں سنگ نبھایا اے۔ توں یاد رکھنی اپنی چت،
 ٹھکوری چت نہ کوئے جنایا اے۔ جھٹ دھرنی چرناں اُتے گئی لٹ، لٹاں کھول کے سیس نوایا اے۔ پھر دو ہتھ مار کے لیا پٹ، دروہی تیرا نام خدایا
 اے۔ سپتس رکھی پھڑ کے اک اٹ، پاہن نال جڑایا اے۔ بن کاغذ دے کے چٹ، چٹے اُتے چٹا لیکھ لکھایا اے۔ تیری آشا تھے جاوے ٹک، ٹک
 کئی اکو نام جنایا اے۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جو آد جگاد اک، ایکنکار اک اکھویا اے۔ کلجگ تیری انتم پوری کرے سک، آشا تیری تیرے نال ملایا اے۔
 جن بھگتاں بنکے دُھر دا پت، پت پر میثور ویکھ دکھایا اے۔ تیرا لہنا دینا لیکھ لئے نبھٹھ، اوتار پیغمبراں گرو آں آشا اپنے وچ سما اے۔ کملیے کھیل
 ہونا انڈٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ آیا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا اے۔ ہملٹن کہے میں پُرانا و سنیک، چار جگ
 دی آشا نال ملایا۔ میری سپتس رکھیاں کرنی تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ میری آشا منسا پوری کر اُمید، ترسنا جگت رہی نہ رانیا۔ میری پراتن بن
 ہندسیاں والی تاریخ، تواریخ نویں نال جنایا۔ میں ست سچ چلاواں ریت، ریتی پر بھ نے دتی سمجھایا۔ میرے اُتے سپتس رکھیاں ڈھولا گایا سی گیت،
 توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد پڑھایا۔ اچ میری کایا ہوئی ٹھانڈھی سیت، اگنی تت تت گوانیا۔ میری خاک ہوئی پُنیت، پتت دا لیکھا دتا مکھایا۔ کرپا
 کیتی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی بخشی سرنا یا۔ راجندر سنگھ تیری ست دی سچ پریت، پریتم اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوایا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ا۱ کند سنگھ، جگجیت سنگھ، گردیال سنگھ، لال سنگھ

۴۹۴ ریورٹون ایونینو ایلموڈ مینیسٹوبا ونی پیگ کنیڈا *

نو چیت کہے میری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سپس جگدیش جھکائی۔ سو پڑکھ نرنجن تیرا کھیل اگم اپارا، ہر پڑکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔
اینکارا شاہو بھوپ سکدارا، آد نرنجن نور الہیا۔ ابناشی کرتے تیرا انت نہ پاراوارا، سری بھگوان شاہ سلطان تیرے ہتھ وڈیائی۔ پاربرہم پت پر میثور
تیرا سچ دوارا، نرگن زویر نراکار سوبھاپایا۔ شبد انادی تیرا اک دلارا، دو جہان نو جوان نظری آئی۔ آد انت تیرا لیکھ سب توں باہرا، بھيو ابھید سمجھ
کوئے نہ پایا۔ وشن برہاشو تیرا سیوادارا، جگ چوکڑی دھر دی سیو کمایا۔ ترے گن مایا پنچ تت تیرا پسارا، ست ستوادی برہم برہادی تیری تیرے ہتھ
وڈیائی۔ تیرا حکم سندیسہ اُتے تیری وچوں دھارا، دوسر سنن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو
آپ کھلایا۔ نو چیت کہے تیرا کھیل نو کھنڈ، نو نو دھیان لگایا۔ تیرا لیکھا کوٹن کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ تیرے وچ سمایا۔ تیری دھارا جیرج انڈ، اُتھج سبتج
وجدی رہے ودھایا۔ تیرا پرکاش سورہ چند، نور نورانے نظری آئی۔ توں شاہو بھوپ سورا سربنگ، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ نرگن تیرا سرگن چڑھیا رنگ،
توت کھیل کھلایا۔ شدی دھارا اگمی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
کھلایا۔ نو چیت کہے میری آشا آد جگاد پرائی، پنے پنے سپس نوایا۔ توں شاہو بھوپ سلطانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ تیرا جلوہ نور نورانی، جوتی جاتا سوبھاپایا۔
تیری مہما اتھ کہانی، صفتی صفت نہ کوئے وڈیائی۔ توں سچکھنڈ نواسی آد جگاد حکمرانی، تخت نواسی اک اکھوایا۔ مہربان محبوب تیری اکو دسے مہربانی،
مبان بیدو تیری اوٹ تکایا۔ ست سچ تیری اک نشانی، ست ستوادی سوبھاپایا۔ تیرا حکم سندیسہ تیرا دھر فرمانی، جگت اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کمایا۔ نو چیت کہے میرے پر م پڑکھ سلطان، ہر کرتے دھر در گاہیا۔ سچکھنڈ نواسی
نو جوان، مرد مردان تیری بے پرواہیا۔ تھر گھر تیرا نشان، نشانہ تیرے وچ سمایا۔ تیرا لیکھا دو جہان، نرگن سرگن وجدی رہے ودھایا۔ میری میننتی

در بھکھاری ہو کے منگاں دان، داتے دینی دیا کمائیآ۔ آشار رکھاں بنا زبان، جہوار سن نہ کوئے ہلایآ۔ اکھراں والی نہیں کلام، کائنات نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ نوچیت کہے پر بھو تیری آد جگاد دھارا، دھر مالک ویکھ وکھائیآ۔ تیرا نور جوت اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ تیرا شبد سُت دُلا را، دُلھا اِکو سوبھا پائیآ۔ تیرا وِشن برہما شو پسارا، وِشو دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ ترے گن تیرا کھیل نیارا، پنچم میلا سچ سُبھائیآ۔ چوڑاسی تیرا لکھ اکھاڑا، اندج جیرج اُتسج سیتج ونڈ ونڈائیآ۔ میری نمو نمو نمسکارا، نو نو سیس جُھکائیآ۔ میرا پورب لیکھا تک اُدھارا، لہنا تیرے آگے اِکائیآ۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرا پسارا، پسری تیرا کھیل ویکھ وکھائیآ۔ تیئی اوتار تیرا نور اُجیارا، جوتی جاتے سوبھا پائیآ۔ پینغمبر تیرا حقیقت والا نعرہ، حق حق درڑائیآ۔ گرو گدیو تیرا بول جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولے گائیآ۔ چار جگ دے شاستر تیرا دین اشارہ، سینت نام والی لگائیآ۔ تُوں سب تُوں و سیں باہرا، پار برہم برہم بے پرواہیا۔ نگاہ مار میرے اینکارا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا رُوپ اپارا، اپر پر دتی مان وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیآ۔ نوچیت کہے پر بھو میرا لیکھا تک پورب قول اقرار، وعدہ شبد گر سمجھائیآ۔ جس دی جگت اکھر کر نہ سکن وچار، قلم شاہی لیکھ نہ کوئے بنائیآ۔ رسنا والا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا بدھی نہ کوئے سمجھائیآ۔ رسنا بول سکے نہ کوئے جیکار، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایآ۔ در تیرے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دیونہار داتار، داتا دانی اِک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا پورب ویکھ وچار، مہربان دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ نوچیت کہے پر بھو میرا دھر دا اِکو بولا، انبولت دیاں جنائیآ۔ سنگر شبد میرا وچولا، آد جگاد جو اِک اکھوائیا۔ جس دا سب تُوں دکھرا اِکو ڈھولا، سرون سُنن کوئے نہ پائیآ۔ جس نے تیرا نام ندھان دوبارہ کھولا، لوک مات خوشی بنائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چولا، تتوت دتی وڈیائیآ۔ تیرے حکم دا بن کے گولا، سیوک ہو کے سیو کمائیآ۔ نہ کوئی پڑدا رکھیا اوہلا، بھيو ابھید دتا جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ نوچیت کہے پر بھو میرا دھرنی نال اشارہ، دھرت دھول دھول نال ملایآ۔ وِشن برہما شو دے کے گیا ادھارا، ترے گن اتیتے تیرا بھيو کھلایآ۔ برہما سُت بول

کے اگم جیکارا، سنت کمار گیا جنائیا۔ براہ کوگ کوگ پکارا، تیرا نام ڈہائیا۔ گیگے پُرش اِکو نام اُچارا، اُچر کے دتا دِرڑائیا۔ حیکر پو لئے سہارا، سر سر تیرے
 قدم لگائیا۔ نر نرائن تیرا کھیل اپارا، اپر پمر سوامی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کپل مَن لا کے سچ اکھاڑا، دو جہان گیا دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ نو چیت کہے دھرنیے توں وی اٹھ کے جاگ، ستیئے لے انگڑائیا۔ اپنے انتر کر ویراگ، برہوں چوٹ
 لگائیا۔ پُرکھ اکالے سرنی لاگ، جو آد جگاد دُھر دا ماہیا۔ جس دو جہاناں پکڑی واگ، ڈوری نظر کوئے نہ آئیا۔ جو دیکھنہارا ہنس کاگ، لکھ چوڑا سی پھول
 بھلائییا۔ تیرے اُتے جگائے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ شبدی شبد سنائے آواز، بن رسنا رسن دِرڑائیا۔ اگلا کھولے راز، رازق رزق رحیم دے
 گواہیا۔ سُنجنی رُت نو چیت کہے ہوئی آج، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ جو سنجگ تریتا دوا پر بدلا آیا سماج، کلجگ لہنا دے چکائیا۔ کوڑی کریا میٹنہارا راج،
 رعیت سچ وچ سہایا۔ اُس دے کولوں لے لے لایا، حصہ اپنی جھولی پائیا۔ جو سب دا شہنشاہ نواب، محبوب نور الایا۔ جس دا نور جوت مہتاب، روشن
 دین دُئی کرائیا۔ اُس نوں بنا قدموں کر آداب، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے حکم دی سد وجدی رہے رباب، جگت ستار نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ
 سب دا متر احباب، مہربان اِک اکھوائیا۔ جس دی بنا اکھراں توں کتاب، نراکھر دھار دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ دھرنی کہے نو چیت میرا منتاں نال ہاڑا، نو نو سیس جھکائیا۔ میٹوں یاد آگیا اِنج دا دہاڑا، جو دتا ترے گیا دِرڑائیا۔ رکھپ ایسے
 دا کیتا اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ پرتھو بول اِک جیکارا، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ متس وڑ جل دھارا، رُپ انوپ دتا سمجھائیا۔ کچھپ کھیل کر نیارا،
 سمند ساگراں پھول بھلائییا۔ دھنتر دھوڑی مستک لا کے چھارا، خاکی خاکی خاک پھہائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا
 ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نو چیت کہے دھرنیے پچھلا لیکھا آپ منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس
 دے حکم وچ کوٹن کوٹ جگ چو کڑی گئے لکھ، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جو سچ سنگھاسن سچھنڈ ستا اگم پلنگ، جس دی پاوا چول نظر کوئے
 نہ آئیا۔ سو دیونہار اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نشانے میٹنے تارا چند، سورہہ دیکھے نین اٹھائیا۔ اوہ مکا ونہارا تیرا پنڈھ، جو پاندھی ہو کے بھجے واہو

داہیا۔ نگاہ مار لے کیوں ہو یا اندھیرا اندھ، چاروں کُنٹ رین اندھیری چھائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے کسے کار انگ، انگیکار نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے نو چیت میری نمو نمو نمسکار مستک ٹیکاں متھا، بن دھوڑی
 خاک رامیا۔ میں بھید ابھید دساں یتھارتھ یتھا، یدی دیاں سمجھائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، جگ
 چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جس دے ستھر دو جہان لتھا، یارٹا سچ نظر کسے نہ آئی۔ اوہ لکھ چوڑا سی چلاؤ نہارا رتھا، رتھو اہی بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ ویکھ
 کے ہسا، ہستی تک نور الاہیا۔ جو لکھ چوڑا سی انتر نرنتر ویکھنہارا دھرم دارسا، رس رسنا باہر رکھائیا۔ اوہ جانے میری رین اندھیری مساء، مس دا لیکھ نال
 ملائیا۔ میٹوں براہ شبد سندیسہ اک دسا، دہ دشا توں باہر جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر دا بھيو آپ
 چکائیا۔ دھرنی کہے میٹوں براہ نے دتا آکھ، بن اکھراں اکھ درٹائیا۔ کھیل تک لکھنا الاکھ، جو لکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جو جگ جگ تیری مستک لائے
 راکھ، سر سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ ٹوں اُس دی آشالی نی بھاکھ، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی
 کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میٹوں براہ نے دتا اشارہ، خوشیاں نال جنائیا۔ تیرے نال قول اقرار، وعدہ سچ سچ سمجھائیا۔ کھیل کھیلے ہر نرنکارا، کرتا پُرکھ
 اگم اتھاہیا۔ جس دا نور ظہور ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کجگ کرے پسارا، پسر پساری دیا کمائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا ہووے نال تیئی
 اوتارا، ترے گن اتینارنگ رنگائیا۔ پیغمبراں دینا سچ سہارا، مہربان محبوب مہر نظر ٹکائیا۔ گرو گرو دیو بول جیکارا، ناد دُھن شنوائیا۔ چار جگ دے شاستر
 صفتی صفت کرن اظہارا، اکھراں نال ملائیا۔ نو نو چار دا پھیر ویکھنا انت کنارہ، نو ست دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ نو چیت کہے دھرنی پورب لیکھا گیا بیت، بے وطنی تیتوں دیاں سمجھائیا۔ لیکھا تک ترے گن اتیت،
 ترے بھون دھنی کی وڈیائیا۔ جو سب دا آد جگادی میت، متر پیارا اگم اتھاہیا۔ جگ چوکڑی بدلنہارا نیت، نیتوان اک اکھوائیا۔ جس اوتار پیغمبراں
 گرو آں دسیاگیت، کلمہ نام شبد دتا سمجھائیا۔ جو وسنہارا ہر گھٹ چیت، گرہ گرہ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس کھیل کھلایا مندر مسیت، کعبیاں نال شنوائیا۔

حکمِ سندیسہ دے حدیث، حضرتان کیتی پڑھائیا۔ جس دا لہنا دینا بیس اکیس، اکیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ جس دی صفت کرے راگ چھتیس، ڈھولے
 اکھراں نال سناٹیا۔ اوہ ست دا سچ مالک کرنہار پریت، پریت وڈ وڈیاٹیا۔ جس دی سب نے رکھی اڈیک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اُس دے وچ حق توفیق،
 تھے دیوے تھاوں تھانیا۔ اوہ جگ جگ میٹنہارا تاریک، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ جس دی سنگر شبد کرے تصدیق، شہادت اوتار پیغمبر گر بھگتایا۔
 جس دی آشنا منسا رکھی امید، بیٹھے دھیان لگایا۔ اوہ سب دی کھولنہارا نیند، آلس نندرا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ چیت کہے دھرنیے اچ دا دوس لے وچار، وچر کے دیاں جناٹیا۔ نگاہ مار وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن
 برہما شو نال ملاٹیا۔ لیکھا تک پیغمبر گر اوتار، کی اوتری رہیا جناٹیا۔ بھيو کھول اپنی وچوں دھار، دھرم دی دھار نال سمجھایا۔ جس دا لیکھا نال وید چار،
 چارے کھانی چارے بانی جس دی صفت صلاحیا۔ سو پر م پُرکھ پر ماتم کی کرے ووار، ووار کی اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ نارد کہے میں جھٹ دھرنی تیرے کول پُجا، سنگر شبد روپ درساٹیا۔ زرگن دھار بھيو گھلاواں گجھا، پردہ
 پردیاں وچوں اٹھایا۔ نگاہ مار لے اپنے اُتے بسدھا، سدھ اپنی وچ لے انگڑایا۔ تیرے اُتے ہون والا یدھا، یدھشٹر دا لیکھا کرشن نال سمجھایا۔ جو اشارہ
 دے کے گیا بدھا، بدھی توں باہر اپنے وچوں کڈھایا۔ سو وقت سہنجا پُجا، پوجنیوگ دتا سناٹیا۔ جھگڑا ویکھنا آتھن ادا، ادا است تیری دھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھرنی کہے میرے کول پُرانا حساب، ہندسہ نظر کوئے نہ آٹیا۔ میں
 ویکھی اگم کتاب، جس دا اکھرنہ کوئے درساٹیا۔ جس دا اشارہ دے کے آیا وچ بغداد، بغلیگر کر خلق خدایا۔ سجدے وچ کر آداب، نمو کہہ کے سپس
 نوائیا۔ سو صاحب اک مہاراج، محبوب نور الاہیا۔ جس دا اکو بنا سپس توں سوہے تاج، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد بھجاونہارا آگ، اگنی تت
 تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا سنگ آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے میتوں باون کیتا اشارہ، بنا سینت
 جگت لگایا۔ چرن چھہا ٹرانٹو دوارا، بل دا لہنا نال ملاٹیا۔ بنا قلم شاہی توں ماری لکارا، لائن عین دتی درڑایا۔ دھر دا حکم سندیسہ دتا اگنی دھارا، دھرنی

دھرت دھول جنائیا۔ سنجگ تریتا دوپر ہووے پار کنارہ، کلجگ انتم کھیل کھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہووے دھواں دھارا، ست دیپ نہ کوئے رُشنائیا۔ مان رہے نہ پیغمبر گر اوتارا، سپس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ تن وجود ماٹی خاک گڑھ بنے ہنکارا، ہوئے ہنگتنا نال ملایا۔ بیخ تہ ہوئے وکارا، کام کرودھ موہ لوبھ ہنکار ہلکایا۔ شاستر سمرت پاوے کوئی نہ سارا، کھانی بانی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جگت و دیا کرے ہاہاکارا، سائک ست نہ کوئے کرایا۔ استری پُرش کرے و بھچارا، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ پیار رہے نہ ناری نارا، نار کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ دروہی پھرے وچ سنسارا، وشن برہما شو روون مارن دھاپیا۔ دھولے تیتھوں چلیا جائے نہ بھارا، دھولے ویکھنا اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے جس ویلے باون ٹرانٹو توں کیتا ٹرن، بن قدام قدم بدلایا۔ میرے نال کیتا پرن، وعدہ وعدیاں وچوں جنایا۔ نال کھلا کے ہرن پھرن، نیز لوچن بنا اکھ اکھ دکھایا۔ چھہا کے میرے سینے اُتے چرن، چرنودک جام پیایا۔ نوں گھاٹ لگا گھرن، گھرن بھنہار دے وڈیایا۔ بنا اکھراں لگا پڑھن، جگت و دیا نہ کوئے چترایا۔ دھرنی کلجگ انتم جس ویلے نو کھنڈ پر تھی لگی لٹن، متر پیارا نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چوراسی لگی سٹن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کوڑی کرپا وچ لگی ہٹھن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ اوتار پیغمبر گرو پلوکسے نہ پھرن، ساچا سنگ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میتوں باون دسی اگئی بات، باطن بھیو کھلایا۔ کلجگ ہونی انت اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ دھرم دی رہے نہ کوئے جماعت، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ جھکڑ اپینا ذات پات، دین دُنی دُنی دُہایا۔ پتا پوت کرے گھات، دین مذہب بنے روپ قصایا۔ جھکڑ اپینا کاغذات، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ کسے دی بچھے کوئی نہ وات، واتا ورن وگڑے خلق خدایا۔ دروہی پھرنی لوک مات، ماتر بھومی تیری سار کوئے نہ پانیا۔ کلجگ انتم مارنی جھات، جھاک لینی چائیں چانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا جس دے کول ڈونگھا کھات، کھاتے اپنے وچ سمایا۔ اوہ لیکھا جانے کملاپات، پت پر میثور دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے باون نے اشارہ کیتا بھیو درسایا وید رگ، خوشیاں نال درڑایا۔ پرم پُرکھ پرماتم جس دا لہنا سب توں بگ، بگن سمجھ کوئے نہ پانیا۔ کلجگ انت

ٹرانٹو دی دھار تیرا لیکھا جانے وئی پیگ، پیغام شبد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے وئی پیگ جگت والا نہیں گرام، دین دُنی نہ ونڈ ونڈائیا۔ مسیح نے اشارہ کیتا صلیب لیندیاں وچ عوام، نوری اللہ ویکھ دکھائیا۔ موسیٰ کہہ کے اک کلام، کلیاں باہر درڑائیا۔ سندیہ دتا کرشن کاہن، گھنٹیا سانوریا اک سمجھائیا۔ بناسی ہو کے سپتا نوں کہا رام، رمیئے میرا اک گوسائیا۔ باؤن نے اپنا پلو جتا کے دامن، دامنگیر اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نور اک چکائیا۔ دھرنی کہے نوچیت دھاڑا ہووے چنگا، باؤن دا لیکھا پورب دیاں جنائیا۔ سچج تریتا دواپر ہووے لگھا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ میرا سیس دھرم دی دھار ہووے نگا، اوڈھن اُپر نہ کوئے لکائیا۔ دین دُنی دا انت انتر گندہ، پت پت نہ کوئے بنائیا۔ سرشی درشی انتر زرتہ ہووے گندہ، سچ وچ نہ کوئے سائیا۔ اُس ویلے میرا محبوب اندھیرا ویکھے اندھا، اندھ اگیان کھوج کھوجائیا۔ جو اشارہ کیتا گوہند نے کوی دھار بونجا، باؤن اپنا رنگ رنگائیا۔ ہرجن میری دھرنی اُتے سہاوے اپنے نال پنجہ، پنجم میلا میلے چائیں چائیا۔ میرے نیر لوچن نین بنا اکھیاں وگے ہنجا، ہنچھو آس ہار بنائیا۔ مینٹوں دروہی آوے رنجا، رنجش وچ دھائیا۔ دروہی ۳۷۳
 میرے اُتے ہونا دنگا، نو کھنڈ کھنڈ کر لائیا۔ انت آخری بے نظیری میرا ویکھے کڈھا، کڈھی گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ جس دا شبدی ہووے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ حکم ورتا وے وچ برہمنڈا، برہمانڈ دے سمجھائیا۔ جس دا بھو پائے کوئی نہ پنڈا، ویدیا ودق نہ کوئے پترائیا۔ جس دا شبد اگئی کھنڈا، کھنڈا کھڑگا کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وئی پیگ کہے میری دھرنی دھرت دھول، دھول جگت سمجھائیا۔ میرا لہنا نال نوری الہی اول، جو عالمین اکھوائیا۔ مینٹوں یاد آوندا جدوں گوہند چھکایا پول، امرت رس رس پرگٹائیا۔ میرے نال کیتا قول، اقرار بنا اکھراں دتا لکھائیا۔ تیرے اُتے کھیل کرے ساول سول، سندر نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ وئی پیگ کہے میرا ڈنڈاوت بندنا وچ سجدہ، گاڈ کہہ کے سیس نوائیا۔ میں اندروں چک کے ویکھیا پردہ، پردہ نشین دتی وڈیائیا۔ جس دا دو جہان بردا، بندیخانے وچ بیٹھے سیس نوائیا۔ اوہ لیکھا جانے نو کھنڈ پر تھوی گھر دا، گرہ گرہ پھول پھلایا۔ جس دا اگما روپ نرائن

نردا، نر ہر اک گوسانیا۔ جو آتم دھار لکھ چوراسی وردا، میلا میلے سچ سُبھانیا۔ جس کھیل کھیلنا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ پردہ دے اٹھانیا۔ جگ جگ
 نوں گھاڑن گھڑدا، گھرن بھننہار اک اکھوانیا۔ اُس دے محم وچ کلجگ وہن دیکھیا ہڑھدا، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ قلعہ نکیا ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا
 نال ملانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا کوئے نہ پڑھدا، سوہلا سچ نہ کوئے سمجھانیا۔ دین مذہب شرع دی دھار وچ دیکھیا لڑدا، امرت میگھ نہ
 کوئے برسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ سچ رنگ آپ رنگاویگا۔ سو پڑکھ نرنجن دیا کماویگا۔ ہر
 پڑکھ نرنجن بھو کھلاویگا۔ اکنکارا پڑدا لاہویگا۔ آد نرنجن نور رُشاویگا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاویگا۔ سری بھگوان ڈگگواویگا۔ پاربرہم پت پر میشور سوہا پاویگا۔
 سنگر شبد محم ورتاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ اوتار پیغمبر گر بھو چکاویگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی پھول بھلاویگا۔ نام کلمے جنا کے منت،
 منتوسب دے حل کراویگا۔ کلجگ لہنامیٹ کے انت، انتشکرن سب دا آپ بدلاویگا۔ سبج رت بسنت، پت ٹہنی بھل آپ مہکاویگا۔ مہما دس اگنت،
 بے انت اپنی کھیل کھلاویگا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، بدھی توں پرے آپ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر
 ۳۷۲ دا گرہ اک وکھاویگا۔ دُھر گرہ اک درسایگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ ہرجن سنت سہیلے لال اٹھانیا۔ گروگر چیلے میل ملانیا۔ سجن سہیلے ویکھ وکھانیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکاویگا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا، پر بھ سوہنی دے وڈیانیا۔ میں نیت چرن
 دھوڑ پاواں انجنا، لوچن اکھ اکھ چکانیا۔ گھر سوامی ملے سجن، گھر گبھیہر اک گوسانیا۔ جس دے محم وچ کلجگ لنگھنا، پاندھی اپنا پندھ مکانیا۔ اُس دے
 دواریوں ہبھ کچھ منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میتوں نوں چاڑھ دے رنگنا، دُرمت میل دے دھوانیا۔ پوتر کردے تت پنچنا، پت پنت تیری
 سرنایا۔ تیرا اکو دیک جوتی دو جہان جگنا، جاگرت جوت ڈگگایا۔ ست سچ دا پا دے سگنا، سگل منور تھ میرے پور کراپا۔ کلجگ جیو بدھی رہے نہ گگنا،
 ہنس گرکھ لئے پرگٹانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہو سہانیا۔ دھرنی کہے میرا ونپنگ بنا اکھراں توں سندیس،
 ودیا جگت نہ کوئے چترانیا۔ میرا مالک اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جو سدا رہے ہمیش، آد جگاد گم اتھانیا۔ جو میرے اتوں میٹے کلش، کل دھاری

اک اکھوائیا۔ لہنا جانے گو بند دس دسمیش، دہ دشا پھول بھلائیآ۔ میں اُس دے آگے ہوئی پیش، پیشتر پیشین گویاں ہتھ اٹھائیآ۔ ذرا نگاہ مار لے دس
 کے اپنے سمبل دیش، دیس دیسنتر اں کھوج کھوجائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا نہیں کوئی پردیش، پردیشاں دے مالک ہونا سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دی منگ اک منگائیآ۔ دھرنی کہے میری ڈنڈاوت بندنا، باندی ہو کے سیس نوائیا۔ میں تیرا سناں اکو چھندنا، شہنشاہ
 دینا درڑائیآ۔ ساچا بخشنا اک انندنا، انند وچوں پر گٹائیآ۔ دھرم دی دھار چاڑھ دے رنگنا، کلج کرپا کوڑ مٹائیآ۔ تیرے حکم نال کوڑ وکار ونجنا، شوہ
 دریائے دینا رڑھائیآ۔ توں صاحب سوامی اک سرنگنا، سنگر شبد تیری اک بے پرواہیا۔ دین دُنی تیرا ڈھولا اکو نئے چھندنا، اکو نام صفت صلاحیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرا سہنجنا ہویا وقت، گھڑی پل تھت پچھلی نال ملائیآ۔
 میرا لہنا دینا نال جگت، دین دُنی کھوج کھوجائیآ۔ دھن بھاگ جے میرے اُتے سوہندے تیرے بھگت، بھگون دینی اک سرنایا۔ انہاں دی لیکھے لاؤنی بوند
 رکت، متوت اپنے وچ سائیآ۔ جنہاں دے کارن آئیوں فقط، فقرے سنگر شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 سچ دا گرہ اک سہائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو چرن دھوڑی لاواں خاک، مستک آپ رمائیآ۔ میرا در دوار کرنا پاک، پتت پُنیت تیری سرنایا۔ سچ سچ کھولنا
 تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ جو پیشین گویاں وچ اوتاراں پیغمبراں گرواں کیتا واک، پورا سب دا دینا کرائیا۔ کلج میٹنی اندھیری رات، سنجگ
 سچ چند چکائیآ۔ توں مالک خالق پرتپاک کائنات، مخلوق تیرا نور نظری آئیآ۔ آتم پر ماتم سب نون دے اتفاق، اتفاقا اپنا میل کرائیا۔ لکھ چوراسی تیری
 ذات، اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ پاربرہم برہم میلنا نات، سرت شبد شبد جنائیآ۔ تیرا حکم سندیسہ نئے دیپ سات، ست ستوادی کر پڑھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در آپ دکھائیآ۔ دھرنی کہے میرے بھاگ ہوئے چنگے، چنگی طرح جنائیآ۔ سنجگ تریتا دوا پر میرے
 اُتے لنگھے، اپنا پنڈھ مکائیآ۔ میٹوں خوشی ہوئی زرگن دھار لگایا انگے، انگیکار آپ ہو جائیا۔ میرے لیکھ نہ ہوون مندے، مندہین دیاں دُہائیآ۔ ذرا نگاہ مار
 لے کس بدھ نشان میٹنے تارا چندے، محمد دی آساناں ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ دکھائیآ۔ محمد

آشا صدی چو دھوپسِ مزوول زوا ناوونتی زوی گولوشتو خدا بوشتے مبارحیے زوا زکول ظواومم چاکستل زوی ماول مزی آسٹے نرؤا نورے نزا حقیقے خدا خود مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر داسنگ اپنا آپ بنا یا۔ دھرنی کہے میری آشا پنی، پر بھ دتی مان وڈیا یا۔ نور الاهی مالک نکیا کئی، اگم اگمرا دُھر در گاہیا۔ جس لیکھ مکاونا لکھ چوراسی جونی، جونی رہت اک اکھوایا۔ جھگڑا میٹنا دین دنی، دوہری اپنی کل ورتا یا۔ میں چرن پریتی گھول گھلی، اپنا آپ گھمایا۔ جس لیکھ مکاونا رسنا جہوا جاپ بلیس، آتم پر ماتم سرت شبد پار برہم برہم پر بھ میلا میلے سچ سُبھایا۔ جن بھگتاں بھاگ لگایا کایا ماٹی کئی، ساڈھے تن ہتھ سرتھ دے سُبھایا۔ جس نوں پیغمبراں کہا صلح کئی، کل مالک نور الاهی۔ دھرنی کہے میں اُس دے تول تلی، جو تولنہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میٹوں قیمت دتی بہہ کئی، گنتی گنت نہ کوئے گننا یا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ وینپگ ترلوچن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے بھگونت، ہر بھگون تیری بے پرواہیا۔ میرے آد جگاد سچکھنڈ نواسی کنت، مالک خالق اگم اتھاہیا۔ دین دنی اپنے نام کلمے تک لے منت، اکھر اکھراں پھول بھلایا۔ نرگن دھار دے کوئی نہ سنت، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملا یا۔ نو کھنڈ پر تھی گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو کوئے نہ پانیا۔ بودھ اگادھا دے کوئی نہ پنڈت، جگت و دیا ہوئی ہلکایا۔ دھرم دی دھار زت مولے نہ کوئی بسنت، ست سچ پت ٹہنی نہ کوئے مہکایا۔ دروہی پھری وچ جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ ورن برن بنے کوئی نہ سنگت، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکایا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ نور الاهی۔ آد جگادی برہم برہمادی سچکھنڈ نواسی پردھانا، پر م پرکھ تیرے ہتھ وڈیا یا۔ سبجگ تریتا دو پر میرے اُتے گزریا زمانہ، کلجگ اپنا رنگ رنگایا۔ چار جگ دے

شاستر تیرا دین بیانا، اکھڑ اکھڑاں نال ملایا۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں شبد سندیسہ دتا وچ جہانا، دین دُنی دُنی سمجھایا۔ پرم پُرکھ پرماتم کلجگ انتم کھیل مہانا،
 نرگن نرور اپنا بھيو درسایا۔ نو کھنڈ پر تھی دھرنی کہے تیرا مانو ہویا بیگانہ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ شبد انادی دُهن آتمک سُنے نہ کوئے ترانہ، تُریا دی
 دھار منزل ہتھ کسے نہ آیا۔ امرت رس نچھر ملے نہ پینا کھانا، ترسنا کوڑ نہ کوئے مٹایا۔ میرے پرم پُرکھ پرماتم میں صدی چو دھویں ہوئی خیرانا، خیرت
 وچ میری دُہایا۔ نرادھار نرکار نرور میرے اتوں کل کلش میٹ زمانہ، زمیں دے مالک خالق اپنی دیا کمایا۔ اوہ لیکھا تک لے جو کہہ کے گیا راما،
 دسرتھ سٹ سٹ سمجھایا۔ جو اشارہ کیتا کرشنا کاہنا، گھنٹیا ہو کے بھيو گھلایا۔ موسیٰ گا کے تیرا ترانہ، ترے گن اتیتے دتا درٹایا۔ عیسیٰ بول کے بنا زبانا،
 حکم حکم وچوں سمجھایا۔ محمد چار یاری لایارنہ، چو تھے جگ گیا درٹایا۔ نانک بنا اکھاں دے دھیانا، بن تت تت درسایا۔ گو بند کھج کے چلہ تیر کمانا،
 کملاپت گیا سمجھایا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا لیکھا انت انت مکاؤنا، مکمل تیرے چرناں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں چار جگ دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری چو کڑی سدا سدا سد رہے لنگھدی،
 سبجگ تریتا دوا پرسنگ ملایا۔ میری دھار دیکھ لے اپنے انگ دی، انگیکار اک بنایا۔ میرے اتوں کھیل میٹ دے وکارے پنچ دی، پنچم دھار شبدی ناد ناد
 کر شنوایا۔ میری غمی دیکھ لے رنج دی، چنتا چکھا وچ جلا یا۔ میری دھار دیکھ لے نیرا نچھ دی، نیناں نیر وہایا۔ اوہ آسا دیکھ لے جمناسرتی گوداوری
 گنگ دی، کی رو رو رہی منایا۔ شرع میٹ دے دُنی دُیتی کندھ دی، کندھی دے مالک دھیان لگایا۔ رین اندھیر رہے نہ اندھ دی، اگیان دینا چکایا۔
 میٹوں کھیل نظر آوندی میرے اتے دھار ہونی تیرے جنگ دی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمند ساگر روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری انتشکرن دیکھ، بن نیر لوچن نین اکھ اٹھایا۔ میری کلجگ کوڑی کریا
 بدل دے رکھ، رکھی رکھی شتر جس دا بھيو کوئے نہ پایا۔ تیرا اوٹرا دو جہاناں ہووے بھیکھ، بھیکھ دھاری اپنا روپ بدلایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے
 نظیر لاشریک جھگڑا رہے نہ ملا شیخ، مسانک اپنے رنگ رنگایا۔ میں تیری ایککار اکو رکھی ٹیک، ٹلے مستک دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ میرے اتے مانو

ذاتی بُدھی کر بییک، مانس مانو اکو گھر وسایا۔ پرم پڑکھ پرماتم نرگن دھار اپنا کھول بھیت، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جس کارن گر ارجن سیس پوائی
 تتی ریت، اگنی تت جلائی۔ تس دا وقت سُهنجنا ہووے تے مو لے رت چیت، چیتن سب نوں دے کرایا۔ آتم پرماتم دس بھیت، پاربرہم برہم پرہ
 میلا میلنا سچ سُبھایا۔ نج گھر نج گرہ دسانیتن نیت، نج نیز لوچن نین کر رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو
 آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں جگ پُرانیاں آشا، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دھیان لگایا۔ تیرا نور نکاں پرکاشا، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹایا۔
 میٹوں یاد آون کاہن والیاں راساں، گوپیاں اپنا سنگ نبھایا۔ تیرا لہنا دینا توں دیونہارا شاہو شہا شاہا، شہنشاہ اک اھوایا۔ میٹوں یاد آوندا تیرا انتم سمبل
 ہونا واسا، ساڈھے تن ہتھ و جے ودھایا۔ میٹوں جھکدے پر تھی آکاشا، گگن گگنتر سیس نوایا۔ دو جہاناں کرنا ہاسا، وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر ڈھولے
 گایا۔ توں سب دا بھو کھولنا خلاصہ، خلق دے خالق اپنا رنگ رنگایا۔ میرے اُتے دین دُنی صدی چو دھویں انتم ویکھنا تماشا، تماشین ہو کے اپنا حکم
 ورتایا۔ میٹوں ایوں جا پدا نوست چڑھنی لاش تے لاشا، لشکر نیز نظر کوئے نہ آیا۔ حکم ملنا شکر اُتے کیلاشا، کلا دھاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ لاڑی موت
 بدل لئے پاسا، رائے دھرم اکھ اٹھایا۔ کلجگ انتم جائے ناسا، بجھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ
 آپ چُکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ول مار جھاتی، بن نیز اکھ اٹھایا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جھکڑا ویکھ لے ذات پاتی،
 دین دُنی گر لایا۔ آہ ویکھ سینے انتر اوتار پیغمبر اں گرو آں والی پاتی، جو نراکھر دھار درڑایا۔ جس دی زندگی سمجھے نہ کوئے حیاتی، آیو ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ میری آشا تے اک اکانتی، اکل کل دھاری دھیان لگایا۔ جس دا لیکھ لکھیا نہیں قلم دواتی، جگت شاہی نہ رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میس سُن دی رہی سندیسے، بن سروناں دھیان لگایا۔ میٹوں اشارے
 دتے وشن برہما شو گنیشے، گنپت اپنی اکھ گھلایا۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں لکھے لیکھے، دھر شبد نال وڈیایا۔ میٹوں نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دے پچھلے
 چیتے، چیتن ہو کے دیاں سناہیا۔ کوٹن کوٹ جگ پیتے کیتے، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ شاہ سلطان بنے نیتے، نر نرکار تیرے حکم وچ کھیل گھلایا۔ تیرا کوئی

پانہ سکے بھیتے، بھيو سمجھ وچ نہ آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ نارد آگیا کہے دھرنیے بن اکھراں توں لے چٹھی، کوچھی کملینے تیرے ہتھ پھڑایا۔ اٹھ نگاہ مار لے چار گنٹ دہ دشا کھیل ہون والی انڈھی، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس دے حکم دی دھار پیغمبراں گروآں منی مٹھی، اوتر گئے سپس نوانیا۔ اُس دا حکم سندیسہ فرمان اک نکئی جہی چٹھی، اکھر سمجھ کوئی نہ پانیا۔ تیرے اُتے خاک اوڈھن والی مٹی، چار گنٹ گنٹ ڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے سچکھنڈ نواسی کی کجھ کہندا، بن اکھراں حکم جنایا۔ جس دا بھانا جگ چوکڑی لکھ چوراسی جیو جنت سہندا، سادھ سنت سپس نہ کوئے اٹھایا۔ جو نرگن نرکار نرکار ساچے تخت تخت نواسی بہندا، جس دی باڈھی گھرت نہ کوئے گھڑایا۔ کی کھیل اُس دا ہونا دشا بہندا، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمايا۔ دھرنی کہے نارد ا میں کی دستاں حال، حالت کی جنایا۔ میں بے سدھ ہوئی بے حال، بہیل ہو کے روواں ماراں دھاہیا۔ میرا دھرم دا لٹیا گیا دھن مال، سچ وست رہن نہ پانیا۔ میرے اُتے کوکدا کال، کلج نگارہ ڈنک وجانیا۔ میرا پر م پُرکھ پر ماتم جو ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد اکو ڈھر درگاہیا۔ جو میری سُرَت لے سنجال، سمبل وچ اپنا نور کر رُشانیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو گھالنا گئے گھال، حکمے وچ حکمی سیو کمايا۔ اوہ وکھری چلن والا چال، جس دا بھيو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں سُنیاں اگئی خبراں، بے خبرے دیاں جنایا۔ کی سندیسہ آوے اوتوں امبرا، بن رسنا جہوا حکم کی درڑانیا۔ جس نے نواں رچنا سو مبرا، نو ست جوڑ جڑانیا۔ لیکھا نکاؤنا مسجداں مندران، کعبیاں پڑا رہے نہ رانیا۔ جگت جہان ویکھنا ڈونگھی کندراں، ٹلے پر بت پھول بھلایا۔ سر شئی در شئی ہوئی وانگ کھنڈرا، محل اٹل نہ کوئے سہانیا۔ لہنا گنا سور یہ چندنا، منڈل منڈپ ویکھ وکھایا۔ جس دا حکم ورتنا تے ورتنا صدی چودھویں انتم کنگ پندراں، تھت وار جگت جگت سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد ا میرے اندر آوے ڈر، بھے وچ کی جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کی رہیا کر، کرتا پُرکھ ڈھر دا ماہیا۔ جس نے کلج کوڑ دا دتا ور، ممتا موہ وکار نال ملانیا۔ دھرم

دا دسے کوئی نہ سر، سرور نظر کوئے نہ آیا۔ ست سچ دھرم میرے اُتوں گیا کھر، جگت جگت ویکھن کوئے نہ پایا۔ نظری آئے کسے نہ ہر، ہر دے ہر
 نہ کوئے وسایا۔ دین دنی جگت وکار و بچار وچ رہی سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جھگڑا پیا سیس دھڑ، تن وجود نہ کوئے صفایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا
 میرے اُتے نواں گھاڑن لئے گھڑ، گھرن بھنہار اپنا تھم ورتایا۔ کلجگ توڑے قلعہ ہنکاری گڑھ، سنت سہیلے گرو گڑ چیلے آتم دھار لئے پھڑ، انتر انتر
 نرتر اپنا میل ملائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، چیتن اپنا کھیل کھلایا۔ سرشی درشی اندر توں میرا میں تیرا اکو اکھر جائے پڑھ، آخر اپنا تھم ورتایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول چار جگ دی کتھا کہانی، جگت
 شاستر سمجھ کوئے نہ پایا۔ پرا پستی مدھم بیکھری سمجھے کوئے نہ بانی، انیالا تیر نہ کوئے چلایا۔ میں لیکھا جانا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ایٹھے اوتھے دو
 جہانی، پر تھی آکاش گنگ گگنتر پھول پھلایا۔ میرا صاحب سلطان سری بھگوان نوجوانی، جو بن ونا ہر بھگوانتا اک اکھوائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا میٹنی
 نشانی، نشانہ دھرم دھار پر گٹائی۔ لہنا دینا مکاونا اٹھسٹھ تیر تھ پانی، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجایا۔ جو آد جگاد برہم برہما شد اناد سب دا جان جانی، جانہار
 اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے ناردا میں بنا اکھراں توں اکھر ایکدی،
 جگت و دیا نہ کوئے چترایا۔ میں اُس پر بھو نوں اڈیکدی، جس دے اوتار پیغمبر گرو ڈھولے گایا۔ جس دی کھیل حق توفیق دی، تھنے نام دیوے تھاؤں
 تھانیا۔ جس دی ست سچ ریتی پریت دی، پریت ہووے دھردر گاہیا۔ میں بنا اکھیاں توں اکھیاں پیڈی، نچ نیز دھیان لگایا۔ جس کھیل مٹاؤنی ہست
 کیٹ دی، اوچاں نیچاں اکو گھر وسایا۔ اوہ تک لے محمد دی صدی چو دھویں پیندی، بجھے واہو داہیا۔ صدی یسویں عیسیٰ والی تصدیق دی، شہادت کلمے
 والی بھگتایا۔ کھیل ہونی اک بجھے بھیت دی، جو سب دے بھیترو سیا دھردر گاہیا۔ ونڈ رہے نہ مندر مسیت دی، کایا کعبہ اکو اک سمجھایا۔ جس دی
 شرع ہونی حدیث دی، حضراتاں توں باہر پڑھایا۔ اوہ آشا ویکھے بیس اکیس دی، جو گرداس گیا سمجھایا۔ جس دی دھار ہونی اکو چھتر سیس دی، جگدیش
 نور الاہیا۔ جس دے تھم نال سنجگ تریتا دوا پر دنیا آئی پیس دی، جگ جگ اپنا کھیل وکھایا۔ اوہدی دھار تک لے پت پت پت دی، پاون اگم اتھایا۔

جس دی آواز ہوئی تُوں میرا میں تیرا اِکو گیت دی، سوہنگ دھار دھار پر گٹائیا۔ میں اوسے دی دھار وِچ چیکدی، چپک چھاڑا رہی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل آپ ملایا۔ نارد کہے دھرنیے سو پُرکھ نرنجن آویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ ایکنار ویس وٹاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگاویگا۔ ابناشی کرتا سو بھاپاویگا۔ سری بھگوان ویکھ دکھاویگا۔ پاربرہم رُپ درساویگا۔ شبد انادی سٹ پر گٹاویگا۔ وِشن برہما شو اٹھاویگا۔ ترے گن لیکھا مول چکاویگا۔ پنج تت تت مول سمجھاویگا۔ لکھ چوراسی ویکھ دکھاویگا۔ جوت پرکاشی نور ڈگمگاویگا۔ تیری پورب پوری کرے آسی، ترسنا ترکھا تیری بُجھاویگا۔ جھگڑا میٹ پر تھی آکاشی، گگن لگنتر سنگ بُجھاویگا۔ کھج میٹے تیری اداسی، چنتا غمی باہر کڈھاویگا۔ جس کارن عیسے گل وِچ پائی پھاسی، صلیب دا لہنا سب دی جھولی ٹکاویگا۔ تُوں خوشیاں نال کرہاسی، ہستی دا مالک اِکو نظری آویگا۔ جس دا لہنا دینا شکر نال کیلاشی، کلادھاری حکم ورتاویگا۔ کھج میٹے کوڑ کرپا بد معاشی، بدی دا لیکھا اُس دے ہتھ پھڑاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اِک اکھواویگا۔ دھرنی کہے نارد ا میرے بنھے ویکھ لے ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملایا۔ جس دی مہا سدا اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ ملے صاحب میرا سمرتھ، جس دے گوبند ستھر گیا لٹھ، یارڈا سچ ہنڈھانیا۔ میری برہوں وِچھوڑے وِچ ہنچھو نیتز وگے اتھ، جل دھار نال ملایا۔ جس کھج چلایا رتھ، رتھ رتھو ہی ہو کے ویکھ دکھانیا۔ جو انت سری بھگونت کوڑی کرپا دیوے متھ، سچ سچ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے دھرنیے پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ مہربان مہر نظر اٹھاویگا۔ کھج انت دیر نہ لاویگا۔ بھگت سہیلے جگت سنت جگاویگا۔ جس دی مہا سدا اگنت، گنتی گنت نہ کوئے رکھاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے منت، مننؤ تیرا حل کراویگا۔ لیکھا دیوے جیو جنت، جاگرت جوت ڈگمگاویگا۔ ست دھرم دی نویں بنا کے بنت، گھرن بھننہار ویکھ دکھاویگا۔ اوسے در دی ہونا منگت، جو بھک بھکارن تیری جھولی بھراویگا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا کے سنگت، ہندو مسلم سکھ عیسائی جوڑ جڑاویگا۔ کھج کوڑ گڑیاں دا کر کے انت، انتشکرن تیرا ویکھ دکھاویگا۔ سو صاحب سوامی انترجامی

گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھیا یار نورِ الہ سِری بھگونت، بھگون اپناسنگ نبھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس آد جگاد برہم برہما بنائی بنت، سو ویکھنہارا اینکار اپنی کل ورتاویگا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ ۴۱۶ شیر برگ سٹریٹ وئی پیگ مینیٹوبا کنیڈا *

باؤن کہے میرا لیکھناں بل، سنجگ ست ست وجی ودھائی۔ کھیل کھیلیا بن کے اچھل اچھل، ول چھلدھاری ہو کے اپنا آپ چھپائی۔ لیکھا جان
 کے سمند ساگراں جل، مہیل تھل ویکھ وکھائی۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاشاں پاتالاں دھام اٹل، آسن سنگھاسن اک سہائی۔ نرگن دھار
 سرگن تت رل، جگت جگت اپنا کھیل کھلایا۔ دُھر سندیسہ نام ندھانا اگما کھل، بھید ابھید دتا سمجھائی۔ نگاہ ماری اتم ویکھیا کجک کل، کلکاتی دھیان لگائی۔
 سرشٹی درشٹی اندروں رہی بل، سانک ست نہ کوئے کرائیا۔ بھاگ لگانہ کسے کایا ماٹی کھل، خلق خالق رنگ نہ کوئے سمایا۔ دُھر دانام تن دے کسے نہ
 پھل، امرت رس نہ کوئے چکھائی۔ کوڑ وکار سکے کوئی نہ ٹھل، کجک اپنا وہن وہائی۔ دُئی دویتی میٹے کوئی نہ سل، سلل وچ نہ کوئے سمایا۔ مایا ممتا ہوئی
 پر بل، پر بت ٹلے روون مارن دھاپیا۔ پھری دروہی وچ اسگاہاں تھل، چار کُنٹ کُنٹ گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 دُھر داہر، دُھر دا بھيو آپ سمجھائی۔ باؤن کہے میرا کھیل نیارا، عقل بُدھی جگت نہ کوئے وڈیائی۔ نرگن سرگن لئے اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ وکھائی۔
 نو کھنڈ پر تھمی پائی سارا، ستاں دیپاں چرناں ہیٹھ دباہیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں حکم دسیا باہرا، جگت و دیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم پر ماتم توں میرا میں
 تیرا بول نعرہ، نر نرائن رنگ رہیا رنگایا۔ وشن برہما شو جس دی پاسکن نہ سارا، انت کہن کچھ نہ پائی۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد وچ سنسارا، الکھ اگوچر
 اپنے ہتھ رکھائی۔ جھٹ سندیسہ دتا کجک انت سِری بھگونت کل کلکی لئے اوتارا، چو بیسا جگدیشا اک اھوایا۔ جس دا لہنا دینا جگت شرع توں ہووے
 باہرا، بندھن دین دُئی نہ کوئے رکھائی۔ مانس مانکھ تن وجود دے ادھارا، ماٹی خاک پت پت پُنت اپنے رنگ رنگایا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے

کھیل دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نوست پائے سارا، نو نوچار دا پندھ مُکائیا۔ جس دا زر سنگھ دے کے گیا اشارہ، بن
 سینت سینت آپ سمجھائیا۔ پرہلاد کھول کے بند کواڑا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوہ تک کلجگ انت سری بھگونت چوہیسا اوتارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 اک اکھوائیا۔ جس دا روپ رنگ رکھ نہ ناری نہ نار، تتوت تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی قدرت قادر
 کرنی دا کرتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور نور اپنا دئے چکائیا۔ جس نوں دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان اوتار پیغمبر گر
 زرگن دھار کرن نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجریاں وچ سپس جھکائیا۔ سو دیکھے وگسے پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جس دا آد انت جگا
 جگنت انت نہ پاراوارا، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ باون کہے میں نگاہ
 چوں نگاہ بدلی، لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ سچھنڈ دوار دا بن کے عدلی، عدل انصاف دتا جنائیا۔ کلجگ سبجگ کھیل ویکھنا مدھ لئی، تریتا دوا پر نال ملایا۔ نال
 اشارہ دتا لوک مات انج لئی، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ دھرنے انت کنت بھگونت کلجگ اپنے اُتے سد لئیں، سدا دینا سپس نوایا۔ پورب میرا لیکھا کڈھ
 لئیں، بن کاغذ بن شاہی لکھائیا۔ اوہ تک اشارہ صدی چو دھویں حد لئی، حدود اور نہ کوئے رکھائیا۔ صدی بیسویں دھار تیری جگ لئی، عیسیٰ اپنی اکھ
 اٹھائیا۔ توں ترسنا پر م پُرکھ دے پگ لئی، چرن کولاں اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔
 دھرنی کہے میرے باون، پنا بھجاں توں سپس نوایا۔ میرا پکڑیں دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ آگوں ہس کے کہا تیرا لیکھا نال راما رامن، رمیا اپنا بھيو
 چکائیا۔ نگاہ مار لے کرشنا کاہن، گھنٹیا سنیا سو بھاپایا۔ پیغمبراں تیرا بناؤنا ضامن، موسیٰ عیسیٰ محمد نال ملایا۔ نانک گو بند تیری دھار پہچان، پردہ پردیاں
 وچوں چکائیا۔ پھر اندھیرا ہونا اندھیری شامن، کلجگ اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑ کر یا ویکھ کلیش کامنی کامن، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نال ملایا۔ ساچا امرت
 میگھ برسے کوئی نہ ساون، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ بے شک دُنیا سر شٹی کائنات مانس اٹھسٹھ تیر تھ نہاؤن، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھججن واہو
 داہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ملے نہ کسے پتت پاؤن، پار برہم برہم رنگ نہ کوئے سمائیا۔ ست سچ گائے کوئی نہ گاؤن، جگت و دیا ہوئے ہلکایا۔ دھرنی اُس ویلے

کھیل کرے سِری بھگوان، ہر بھگوان دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں دے کے نام نِدھان، نچ آتم میلِ مِلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے باؤن میری نمو نمو نمسکار، تیرے چرناں دھوڑ رمایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوہنی سرکار، ست
 ستوادی اک اکھوایا۔ میری بنِ آشنا تُوں سُن پکار، بن ترسنا تیرے اگے ٹکایا۔ جے تُوں پرگٹ ہو یا بل دے دوار، آپ اپنا رُپ بدلایا۔ بھگھاری ہو
 کے بنیوں بھگھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ آپ اپنا کر آکار، اکل کل دھاری کی اپنی کھیل کھلایا۔ کی ڈھائی کرماں دا وہار، مینٹوں دے سمجھایا۔
 کیوں چرن ٹکایا میرے اُتے دُجی وار، چرن چرن نال بدلایا۔ تُوں پُرکھ اکالا دینِ دیلا سب کُجھ جانہار، تیرے ہتھ میری وڈیایا۔ باؤن ہس کے کہا سُن
 حکم میرا جو دیواں اپنی دھار، بن اکھراں اکھرا لکھایا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی جگ تیرے اُتے پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کمایا۔
 آوندے رہے پینمبر گُر اوتار، تن وجوداں جگت ہنڈھایا۔ نام کلمے گئے اُچار، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ دیناں مذہباں کر پسا، ماؤ ذاتی ونڈ
 ونڈایا۔ شرع دی کھڑی کر دیوار، حصے دینِ دُنی پانیا۔ قاتل مقثول دا کھیل کیتا اپار، شستر کھنڈے تیر کماناں ہتھ اٹھایا۔ نالے کوک کوک کر دے گئے
 ۳۸۴ ۳۸۴
 پکار، پر م پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی اک ایککار، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ سندیسہ دیندے گئے وارو وار،
 بھوکھت پیشین گونیاں پیشتر جگت جنایا۔ کجگ انت آوے کل کلکی اوتار، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ وسے ساڈھے تن ہتھ سمبل نگر اپار، جس دی
 باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، انڈج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی ویکھ وکھایا۔ کجگ کوڑی کریا لیکھا جانے آپ کرتار، قُدرت دا
 قادر نورِ الاہیا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، مقرُوض اپنا لیکھا دے مُکایا۔ دھرنی تیرے اُتے کرپا کرے آپ داتار، داتا دانی ہو کے ویکھ
 وکھایا۔ جن بھگت سہیلے کر تیار، ترے گن ایتیا دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔
 دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی بے حال، بہیل ہو کے سیس نواہیا۔ باؤن میں کس بدھ کراں بھال، کھوجاں کیہڑی تھانیا۔ کون بناواں دلال، وچولا
 کون اکھوایا۔ کس بدھ پھل لگے میرے ڈال، پت ٹہنی نال مہکایا۔ آ کے پُچھے میرا حال، مُرشد دُھر درگاہیا۔ باؤن کہے کملیے اوہ آد جگاد تیرا حل

کرے سوال، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیا۔ ساچا دیوے تیتوں دھن مال، نام ندھانا تیری جھولی پائیا۔ اوہدا بھگت سہیلا تیرے اُتے آئے انوکھا لال، لال
 اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری لیکھے لاوے گھال، گھالنا اوڑ رہے نہ رائیا۔ بے شک اوہ بال ہوئے آنجانا بال، بالی بُدھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہا دھرنی تک لے دھرم دوار، دھولے تیتوں دیاں درڑائیا۔ تیرا شاہو بھوپ سکدار، ہر
 کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کھجک ویکھ دکھائیا۔ جس میرا روپ بنایا پاوے کوئی نہ سار، انت کہن کچھ نہ آئیا۔ چار
 جگ دے شاستر جس دے پنہار، نت نوت سیو کمائیا۔ جو اوتار پیغمبراں گرو آں دے ادھار، اُدر دے لیکھے نال ملایا۔ انت کھجک جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 تیری پاوے سار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا اپنی دیا کمائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا تیری جھولی دیوے ڈار، بچیا رہن کچھ نہ پائیا۔ پھر ہو جاویں خبردار، بے
 خبرے خبر سنایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرے اُتے ہونی باہا کر، ہو کیاں وچ دے لوکائیا۔ کھجک کوڑ کڑیارا تیرے اُتوں کڈھے باہر، انت زرنتر رہن مول نہ
 پائیا۔ سنجگ ست سچ دا کر اجیار، اُجالا اپنا نام رکھائیا۔ رُو سس سور یہ چند منڈل منڈپ کرن نمسکار، نو نو لاگن پائیا۔ تُوں اُس دی کریں انتظار، اڈیک
 وچ اپنے نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے وڈے ہوون بھاگ، خوشیاں
 ڈھولے گائیا۔ سرن سرنائی جاواں لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس ویلے میرے اُتے جگے چراغ، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میری ہنس بدھی بنے کاگ،
 دُرمت میل دھوائیا۔ میرے اندر اُتجے ویراگ، ویری رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت ترسنا بُجھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ مانو ذاتی بدل سماج، آتم
 پر ماتم میل ملایا۔ جتھے سوال رہے نہ جواب، جواب طلبی وچ سارے سپس نوائیا۔ جس دا اوتار پیغمبراں گرو آں لیا خواب، پیشین گوئیاں وچ جنایا۔
 جس دے حکم وچ سور یہ دے مہتاب، محبوب اگم اتھاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا واحد، لاشریک اک اکھوائیا۔ جس دا اکو قانون ہووے کوز قواعد،
 طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا حکم کر عائد، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ نچدی، بن قدام قدم اٹھائیا۔ میرے اندروں برہوں پریم دی اگنی مچدی، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میری آشا

بھری سچ دی، سچ نال ملے وڈیاںیا۔ میں نگہ ماری لکھ چوڑاسی جیو جنت کایا ماٹی کچ دی، کنچن گڑھ نظر کوئے نہ آئیآ۔ کلجگ انت اخیر دین دُنی دی خواہش ویکھی ڈھٹھدی، آشا پور نہ کوئے کرایا۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ دی، گروڈوار رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ نشانی رہے نہ تیر تھ اٹھسٹھ دی، جل دھار نہ کوئے سمائیآ۔ کلجگ اتم کھیل ہونی بھٹھ دی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساچا سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ میں چاروں گنٹ خوشیاں دے وچ نٹھدی، بھجاں واہو داہیا۔ میں سوچ سٹی پڑکھ سمر تھ دی، جو کرتا پڑکھ اک اکھوائیا۔ جس کھیل مُکاؤنی کلجگ کوڑے رتھ دی، ستجگ سچ سچ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے باؤن کیتا دھیان، میرا انتشکرن جنایا۔ میتوں بنا و دیا توں آیا گیان، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیآ۔ میں نور تکیا سری بھگوان، جوتی جاتا سو بھا پائیآ۔ جس میری کرنی کلیان، کائنات دا لیکھ مُکائیآ۔ سو وقت سُنہنجن پُجیا آن، گھڑی پل تھت وار دے گواہیا۔ میں خوشیاں وچ گاؤندی گان، ڈھولے ڈھر در گاہیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملیا آن، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیآ۔ میں چرن کول کول چرن دھوڑی کراں پان، دھول اپنے وچ سمائیآ۔ خوشی والا دوس مہان، رین بھنڑی نال ملایا۔ سنگر ہوئے ۳۸۶

آپ مہربان، محبان بیدو دتی وڈیائیآ۔ بھگت سہیلا جگت پہچان، گر چپلا رنگ رنگائیآ۔ لال سنگھ سہاوا سنگھ دالال کر پروان، پاربرہم پت پر میثور پر بھ دیونہار وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی اتم پر ماتم لیکھا جانے گونی کاہن، پاربرہم برہم میلنہار اک اکھوائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہ سمت ۱۱ گردیال سنگھ پریگی دے گرہ ۱۵-۱۴ کپٹ سٹریٹ ونی پیگ مینیٹوبا کنڈیا *

دھرنی کہے پر بھو میرا تک لے روپ خاکی، مٹی خاک دھیان لگائیآ۔ میرے اُتے جیو رہیا کوئی نہ پاکی، پتت پاؤن کی تیری بے پرواہیا۔ اتم رس دا دے کوئی نہ ساقی، نچھر جھرننا جام نہ کوئے پیائیآ۔ من منو آسب دا ہو یا عاقی، بُدھی چلے نہ کوئے چترائیآ۔ اوتار پینمبراں گرو آں لہنا دینا دے دے

باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتایا۔ نرگن دھار نو کھنڈ پر تھی کھول تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ میں بنا اکھاں توں رہی جھاکی، بن نیتز لوچن نین اکھ اٹھایا۔ میری دُرمت میل دے کاٹی، دُئی دَویت دینی گوائیا۔ سچ دھرم دی کھول ہائی، کھجک کوڑ کُٹمب مُکایا۔ بھاگ لگا دے کایا بیخ ت مائی، پنچم میل میلنا سچ سُبھایا۔ صدی چو دھویں انت میٹ دے واٹی، محمد آشا تیرے چرن رکھایا۔ جو نور در سایا موسیٰ کوہ طور اُتے للائی، ظہور اپنا اک درڑایا۔ مسیح منزل ویکھ لے گھائی، دُھر دے پاندھی پندھ مُکایا۔ نانک نرگن دھار میری سچ سُبھائی کھائی، گوبند ستر یارٹا سچ گیا ہنڈھایا۔ انت کنت بھگونت میری بچھے واٹی، واتا ورن تک خلق خدایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ آتم پر ماتم دے نہ کوئے جماعتی، نرا کھر دھار وچ نہ کوئے سمایا۔ کھجک انت زندگی تک حیاتی، آبو آرجا پھول بھلایا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا جھگڑا میٹ کاغذاتی، کلمہ شرع نام نہ ہوئے کوئے لڑایا۔ تیری چرن دھوڑ سر شئی در شئی انتر ہووے نہائی، دُرمت میل میل گوائیا۔ آتک لے میرے کول باون دی بن اکھراں والی پاتی، جگت و دیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس سندیسہ دتا کھجک انت جوتی جاتا آوے کملاپاتی، پت پر میثور نور الاہیا۔ جو تیری تکیے دُنگھی کھاتی، گھر گمبھیر بے نظیر پھول بھلایا۔ درشن دیوے اک اکانتی، اک اکل وایس وٹایا۔ امرت بخش کے بوند سوانتی، تیری تر کھا دے بھجھایا۔ چرن چھہائے تیرے اُتے سینے چھاتی، چھتر دھاریاں کرے صفایا۔ ست دھرم تیتوں دیوے داتی، داتا ہو کے آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنایا۔ کھجک کوڑی کرپا بدل دے رت، رُترئی اپنے نام نال مہکایا۔ مائس ذاتی بنا لے اپنے ست، اپرادھی رہن کوئے نہ پائیا۔ پوتر کر دے بیخ بھت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنے رنگ رنگایا۔ توں پرکھ اکالا دین دیا لا ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرایا۔ صدی چو دھویں میری کھلی ویکھ لے گت، مینڈھی سپس نہ کوئے گندایا۔ پاربرہم پت پر میثور میتوں روندی کرا چپ، چپ چیتے آپ دیا کمایا۔ دروہی میرے اُتے ہویا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دھرم دی دھار گئی چھپ، نو ست اندھیرا چھایا۔ میرے انتر کھجک انتم ودھیا دُکھ، دُکھی ہو کے منگ منگایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھجک ممتا ودھی بھکھ، تر سنا تر پت نہ کوئے کرایا۔ جننی سچھل ہوئے کوئے نہ گھ،

بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ مات گر بھ دے مانو دسدے اُلٹے رُکھ، چوڑاسی پھاسی نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر م پُرکھ بخش دے پریم، پریمی پیاریاں نال ملایا۔ میرا ست سچ دا ہووے نیم، دھرم دی دھار وجے ودھایا۔
 جو اشارہ کیتا گو بند نے گنٹ ہم، سپت سرنگ دھار سمجھایا۔ نیز تک اگئی اپنے نیم، نینن نیناں نال ملایا۔ جس دی صفت اوتار پیغمبر کہن، گرو گرو دیو
 شبد شنوایا۔ سو میرا پورا کر دے لہن دین، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ جو آسا رکھی بھگت سین، سینت اندر اندر درڑایا۔ جو بالمیک اشارہ دتا وچ
 رمان، سکند دسواں سچ سچ سمجھایا۔ روداس تیرا لہنا دسیا پران، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر گیان سمجھایا۔ صوفیاں اشارہ کیتا عین دا عین، انا الحق
 نال ملایا۔ تڈھ بن آوے کتے نہ چین، چری وچھننے ہونا آپ سہایا۔ کلج کوڑی کر یا نو ست شوہ دریا رڑھا دے وہن، ڈوگھے ساگر آپ سٹایا۔ آتم
 پر ماتم رہے نہ کوئی طرفین، پاربرہم برہم میلا میلنا سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماایا۔
 ۳۸۸ دھرنی کہے پر بھو میری آشتاک پُرانی، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ چار لکھ ستاراں ہزار سلوک جس کی کہانی، اکھراں نال ملایا۔ وید ویاسا جس لکھیا
 لیکھ مہانی، مہما کھ کھ درڑایا۔ باون ہو کے میرے اُتے لائی اگم نشانی، نشانہ دین دنی بدلایا۔ بل دوار جس دا لیکھا دو جہانی، بلکھ اپنی ونڈ ونڈایا۔ نگاہ
 ماری شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنی اکھ اٹھایا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ چارے کھانی، چارے بانی بھو کوئے نہ آیا۔ توں مہربان محبوب کریں آپ مہربانی،
 مُجبت وچ تیری اوٹ تکایا۔ توں آد جگاد دو جہاناں دانی، وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر مانگت ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ میری کلج انت اپنے چرن سرن
 لاوئی قربانی، کر بلے دا لیکھا محمد نال ملایا۔ توں مالک خالق عالمے جابدانی، نور نورانہ اک اھوایا۔ میری انت میٹ پریشانی، پر بچھت دا لہنا میری جھولی
 پائیا۔ جو اتھر بن وچ برہمے لیکھا لکھیا بنا کانی، وید چوتھ نال ملایا۔ تیری شبد اگئی نراکھ دھار سناں بانی، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا زرن بھوپ
 دو جہانی، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تیری آس رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میٹوں کر پوت، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ تیرا کھیل نت نوت، سنجگ تریتا دوا پر وجدی رہے ودھایا۔ جن بھگت سہیلا بنا مت، متر پیارا اک

اکھوایا۔ میری سہنجی ہووے تھت، گھڑی پل جگت جگ وند نہ کوئے وندایا۔ درشن کراں نت، نچ نیتز لوچن نین دینی اکھ گھلایا۔ کلج کوڑی کریا
 کڈھ وچوں چت، گھگوری من رہے نہ رایا۔ توں ٹھا کر سوامی سب دا پت، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جن بھگتاں کرنا ہت، کوچھے کملے اپنے چرن
 رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں بخش دے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکا
 خاک رمایا۔ کلج کریا میٹ دے کوڑ، ست دھرم نال شنوایا۔ چتر سگھڑ بنا لے مور کھ موڑھ، اندھ اگیان دے مٹایا۔ توں مالک خالق حاضر حضور،
 حضراتاں توں باہر تیری پڑھایا۔ میں تکاں تیرا اگئی نور، نور نورانے دینا درسایا۔ جس دھار وچ سولی چڑھیا منصور، منسا بھگتاں پور کرایا۔ منو آمن نہ
 کرے فتور، فاتحہ اندرے اندر کرایا۔ میری آسا منسا پوری کریں ضرور، ضرورت تیرے چرن ٹکایا۔ نام ٹھاری مستی دین سرور، سرتی بھگتاں شبد نال
 ملایا۔ توں سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ تیرا پندھ رہے نہ نیڑے دور، دو جہاناں اکو رنگ رنگایا۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں بخشے
 قصور، مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گرہ دینا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں بینتیاں اگم مٹھیاں،
 رسنا جگت نہ کوئے جنایا۔ میریاں خبراں اندٹھیاں، جگ دیکھن کوئے نہ پانیا۔ میرے کول اوتار پیغمبراں گرو آں دیاں چٹھیاں، جو پیشین گوئیاں وچ
 گئے درڑایا۔ جنہاں آشا تیرے چرن کول سٹیاں، سٹے بازی دسی خلق خدایا۔ کھیل کھلا کے پتھر اٹیاں، پانہاں دین دنی رنگ چڑھایا۔ میں ایس ویلے
 بن ہتھھاں دھتھڑ مار کے پٹیاں، پٹنے والا نال ملایا۔ اٹھ دیکھ لے ہا ہے اُتے پٹیاں، ہنگ برہم روپ نہ کوئے درسایا۔ پچھلیاں بتیدیاں گئیاں تیاں، متر
 پیارے ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اوتوں بھجا دے
 اگ، اگنی تت نہ لاگے رایا۔ توں صاحب سورا سربگ، ہر کرتا دھر درگا ہیا۔ جو بھگت سہیلے تیرے سرنی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ دینا ڈھایا۔ درشن دینا
 اُپر شاہ رگ، نو دواریاں پندھ مکایا۔ آتم رہے نہ تیتھوں الگ، وکھری وند نہ کوئے وندایا۔ اکو سچھنڈ دوار دا بخشا پد، منزل اور نہ کوئے جنایا۔ آون
 جاون لکھ چوراسی میٹنی حد، جم کی پھاسی رائے دھرم نہ دے سزایا۔ مہربان محبوب جن بھگتاں اپنے چرن کول لینا سد، ہوں صدقے واری گھولی گھول

گھمائی۔ نامِ نُماری بخشنی مد، مدھر دُهن کرنی شنوائیا۔ لہنا دینا رہے نہ دینِ دُنی جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگایا۔ شبد دھار وچوں پریم پیار وچوں لینے لبھ، ہر جن پڑدا آپ اٹھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میلنا تیرا سبب، سنگ نبھاؤنا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں انتشکرن کرنا گد گد، گردیال سنگھ گرو گریو اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور اُجالا جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے جائے مگھ، مگن بھگتاں اپنے نام وچ رکھایا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مکند سنگھ، جگیت سنگھ دے گرہ ونپیگ ۴۹۴ ریورٹن اپوینیو ایلوڈ مینیٹوبا کنیڈا *

دھرنی کہے پر بھو میرے سمرتھ، پر م پڑکھ تیری اک سرنایا۔ سچ وست دے دے اگئی و تھ، وست اموک اک ورتایا۔ کلج کوڑ کریا میرے اتوں متھ، متھن کر خلق خدایا۔ میری نیتز و ہندی ویکھ اتھ، و ہنا دھار وہانیا۔ جس کارن گو بند ستر گیا گھت، یارڑے تیری سچ ہنڈایا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ست سچ چلا رتھ، رتھ رتھو ہی ہو کے دیا کمایا۔ میرے سگل و سورے جان اتھ، دُرمت میل کر صفایا۔ بنا ہتھاں توں جوڑاں ہتھ، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ تیری مہما سدا اکھ، جگ جگ تیری وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو ست سچ دی بخش دے دات، سنجگ میرا سنگ بنایا۔ کلج میٹ اندھیری رات، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیواں جتاں بچھے وات، و اتاورن تک خلق خدایا۔ دروہی پھری وچ مات، ماتر بھومی ہو کے رہی گر لایا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پات، دین دُنی مذہب کرے لڑایا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا پا گیا وفات، چار کُنٹ دہ دشا نظر کوئے نہ آیا۔ پھری دروہی تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ روون مارن دھاہیا۔ دھرم رہیا نہ مندر مسجد شو دوالے ماٹھ، گرو دوار نہ کوئے چترایا۔ رسنا جہوا سر شئی کرے پاٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ پڑکھ اکالے دین دیالے میرے اُتے اُلٹی گیز دے لاٹھ، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے

دیکھ اندھیرا اندھ، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشائیا۔ دُئی دویتی بھرماں ڈھاہے کوئی نہ کندھ، بھے بھو سِر نہ کوئے رکھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر پورب گیا
 لنگھ، کلجگ انت دیکھ رکھائیا۔ کی اشارہ دیوے تارا چند، بن سینت سینت رہیا جنائیا۔ نگاہ مار وچ برہمنڈ، برہمانڈ دھیان رکھائیا۔ ہاہاکار جیرج اند، اُتبج
 سیج رہی گر لائیا۔ دین دیال درد ڈکھ بھے بھجن آتم پر ماتم ٹٹی دھار گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیا۔ میرے اُتے دیناں مذہباں مانو ذاتی
 کیتی کھنڈ کھنڈ، حصے تتوت رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اِکو اگم
 آسا، بن اکھراں دینا جنائیا۔ توں شاہو بھوپ شاباشا، شہنشاہ اگم اتھایا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی تیرے اُتے رکھیا بھروسا، اوتار پیغمبر گر نال ملائیا۔
 تیرا نور جوت نرگن دھار ہوئے پرکاشا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ منڈل منڈپ پُری لوء تیری دیکھن راسا، آکاش پاتال گنگن گنگنتر دھیان لگائیا۔ پاتال گنگن
 میرے انتکرن وچ ہون نہ دینیں نراسا، نراکار دینی مان وڈیائیا۔ میرا خالی بھر دے کاسہ، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے توں کیوں رہی چیک، بن نیناں نیر وہائیا۔ چار جگ
 دے ساشتر میری کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ پیشین گوئیاں رہیاں اڈیک، بھوکت بیٹھے دھیان لگائیا۔ میں چاروں گنٹ کرنا اندھیرا
 تاریک، سچ چند نہ کوئے رُشائیا۔ میرے وچ حق توفیق، ٹخف دتا دھر دے ماہیا۔ میرا وقت سُنجننا نزدیک، کھیل کھیلاں چائیں چائیا۔ سرشی دو دھڑ بنا
 شریک، شرکت بھراں خلق خدائیا۔ لیکھا رہے نہ حق حقیق، حقیقت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں رہے نہ کوئے پریت، پریتم اپنا حکم ورتائیا۔ نو
 کھنڈ تیرے اُتے ہوون بھے بھیت، ست دیپ سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ اوہ تک سنگر شبد تیرے اُتے مارن والا لیک، لائن عین رہیا بنائیا۔ جس آتم
 پر ماتم سب دی بدلنی ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبہ اِکو اک پرگٹائیا۔ جس دے حکم وچ صدی چودھویں رہی بیت، محمد
 بیٹھانین تکائیا۔ اوتار پیغمبر گر سارے گاؤندے اِکو گیت، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹاؤنا جس ہست کیٹ، اوجاں نیچاں اِکو
 رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک خالق میرا میٹھلو پیٹھ، جس نوں کہندے دھر دا ماہیا۔ جس دے حکم نال میں انتر نر نتر کایا مندر من کلپنا کوڑا کیتا ریٹھ،

امرت رس نظر کوئے نہ آئی۔ سرشی درشی اندروں لئی جیت، جگ جیون داتا ملن کوئے نہ پایا۔ کایا ہوئے نہ کسے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے
 بُجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھائی۔ کلجگ کہے دھرنیے میں سوربیر بلوان، بلدھاری اک
 اکھوائیا۔ تیرے اُتے ہوئے حکمران، حکم اپنا اک ورتائی۔ نہ کوئی روکے شاہ سلطان، مانوسر نہ کوئے اُٹھائی۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشان، تیرے اُتے دتا
 جُھلایا۔ انتر آتم رہن دتا نہیں کوئی گیان، سادھ سنت نہ کوئے وڈیائی۔ گھر گھر اندر شرع ہوئی شیطان، دین مذہب کرن لڑائی۔ اگے ویکھیں جھگڑا پاون
 انجیل قرآن، کعبے روون مارن دھاپیا۔ ثابت رہن دینا نہیں ایمان، ابلن نظر کوئے نہ آئی۔ میں تیتوں خبر آیا سناون، انسنت تیتوں دیاں جنایا۔ کی
 حکم دیوے سری بھگوان، جو مالک اگم اتھاپیا۔ جس دا لہنا دینا زمیں اسمان، منڈل منڈپ کھوج کھوجائی۔ جو جگ جگ لیکھا منگے آن، آون جاون اپنا
 کھیل کھلایا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا سنگر شبد کرے پردھان، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں پر بھ داسُت دُلارا، دُلھا اکو نظری آئی۔ میں دیواں کوڑ گڑیاں دا ہلارا، ہلونا و بے تھاوں تھانیا۔ کھیل
 ویکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ چاروں کُنٹ کراں دھواں دھارا، اُتر پورب پچھم دکھن سمجھ کوئے نہ آئی۔ تیرا لہنا
 دینا پورا کرے کرائے آپ کرتارا، قُدرت دا قادر حکم سنائی۔ اک دو چار سال وچ میرا ویکھ لئیں نظارہ، بن نیتر لوچن نیناں اکھ اُٹھائی۔ نوست پیار وچ
 رہے نہ کوئے پیارا، ساجن میت نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے اُتے نو نو دا لگے اکھاڑا، ست سچ و بے ودھائی۔ تھت سہنجنی ہونی ستاراں ہاڑا، ودی سُدی
 ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ مانور ت تیتوں رنگ چڑھنا گاہڑا، راما کرشنا ویکھنا چائیں چانیا۔ باون دا لہنا دینا وچ اُجاڑا، بل دوار نال وڈیائی۔ جس سرشی چینی
 ہیٹھاں داہڑا، لکھ چوراسی سمجھ کوئے نہ پایا۔ اگ لگا دے بہتر ناڑا، تتوت تت جلائی۔ میں اُس دے اگے کڈھاں ہاڑا، نو نو لاگاں پایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ کلجگ کہے دھرنیے میرا کوئی نہیں گناہ، کوڑ گڑیاں میری وڈیائی۔ میرا مالک اک
 مہرواں، مہبان نور الاہیا۔ جس دے حکم نال دتا اعلان، کوک کوک دتا سنائی۔ اوہدے حکم نال کھیلنا کھیل وچ جہاں، دو جہاناں مالک جو اکھوائیا۔ میں

پیار نال جگت دی بدھی کیتی وانگ کاں، ہنس روپ نظر کوئے نہ آئیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں میری پکڑنی بانہہ، سر میرے ہتھ لکائیآ۔ میری ٹھوک پشت
 پناہ، مان دتا چائیں چانیا۔ لہنا دینا تکنا سور گاں، لیکھ ویکھنا بن کے دین دنی داراہیا۔ جس کارن گو بند کہا واہ واہ، واہرو تیری بے پرواہیا۔ اُس دا بھو دینا
 چکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ میرے کول اک اگم اتھاہ دارقہ، جس دا لیکھا کرشن رُکنی گیا سمجھائیآ۔ سنگر شبد اگئی اٹھنا ستا، جس دا روپ رنگ ریکھ
 نظر کوئے نہ آئیآ۔ نہ تن وجود ہووے بتا، مائی خاک ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک ورتائیآ۔ کھج کہے دھرنی میری کھیل نیاری، پر م پُرکھ دتی سمجھائیآ۔ میں چاروں گنت کراواں ہاہا کاری، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیآ۔ مُجبت رہے
 نہ زرناری، نر زرائن ملن کوئے نہ پائیآ۔ شاہ سلطان کرن غداری، گداگر کراں خلق خدائیآ۔ انتم لہنا دینا مکاونا محمد سنگ چار یاری، چوتھا جگ کہے میرے
 ہتھ وڈیائیآ۔ عیسیٰ کوک کے کہا جس ویلے صلیب گل وچ ڈاری، بن رسنا رسن ہلایآ۔ موسیٰ ڈگ کے منہ دے بھاری، کوہ طور گیا سمجھائیآ۔ میرا مالک
 خالق پروردگاری، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس انت کنت بھگونت انتر آتما کرنی پیاری، پریتم ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ اُس نے کو جھیسے کھلیئے میتوں دتی
 مختیاری، مختیار دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ دھرنی کہے کھج نہ پا
 رولا، چاروں گنت دُہائیآ۔ میرا مالک خالق اکو مولا، جس نوں کہندے اول نور الاہیا۔ اُس دا میرے نال اقرار تولا، وعدہ پچھلا دیاں دکھائیآ۔ جس بھار
 کرنا میرے تے ہولا، ہولی ہولی اپنا حکم ورتائیآ۔ جس کارن گو بند امرت دھار چھکائی پاہلا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ دھرنی کہے کھج تیرا کوڑ رہے نہ وقت، دھرم دی دھار نال سمجھائیآ۔ میرا مالک سوامی جس دا
 لہنا نال جگت، جاگرت جوت جوت رُشائیآ۔ اوہ آسا منسا پوری کرے بھگت، بھگوان ویکھنہار بے پرواہیا۔ جس لیکھے لاؤنی بوند رکت، وجوداں رنگ
 چڑھائیآ۔ اوہ نرگن دھار آوے فقط، فقرہ ڈھولا اکو اک گایا۔ لہنا دینا میرا پورا کرے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول کہے میں نو نو لاگاں پائیآ۔ جس
 دی تیبی اوتاراں نال شرط، پیغمبراں گرواں لیکھا گیا درڑائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرور ہو کے آوے پرت، پت پر میشور اگم اتھاہیا۔ مالک خالق بن

کے والی عرش، عرش پر یتیم دیا کمائیا۔ میری جگ جگ دی میٹے حرص، کلج انتم آشنا پور کرائیا۔ مہربان ہو کے کھاوے ترس، ہرمت اپنی نال ترائیا۔ میرا خوشیاں والا سہنجنا چڑھیا برس، شہنشاہی وجدی رہے ودھائیا۔ جو بھگتاں انتر نرتر امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی اک پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشی بند بند، پر م پڑھ آپ کرائیا۔ دیونہارا سچ انند، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ جس لیکھ دکھاؤنا تارا چند، چند چادنا نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹنا پندھ، ستجگ ست دھرم پر گٹائیا۔ آتم پر ماتم جس بھگتاں دینا سنگ، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ کایا چولی دیوے رنگ، دو جہان رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ نو دوار منزل جائے لنگھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ آتم سچ سہائے پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جن بھگتاں لا کے اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ لہنا دینا جھولی پا کے سنگھ مگند، مگند منوہر لکھی نرائن کاہن کرشن دا پورب پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جگجیت اتیت نیتز اکھ ہوون نہ دیوے اندھ، اندھ اگیان دا پندھ مکائیا۔ جنہاں اک وار توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گایا چھند، سو پڑھ نر نجن لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی نام شبد دُھن آتمک وجاؤنہار مردنگ، جس داتان سُنن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سحتندر سنگھ دے گرہ ۱۷۲۵ پیرل سٹریٹ وکٹوریا کنیڈا *

براہ کہے پر بھو میری بیننتی اک نکی، نر اکار نر نکار تیرے چرن کول کائیا۔ تیری دھار نال دھرنی جلدھارا اُتے کئی، جل تھل مہینتل تیری وجدی رہے ودھائیا۔ پورب لیکھا میرا دوس دہارا تک لے چیت چیتن اکی، اک اکلے تیری بے پرواہیا۔ جس دی قلم دھار شاہی کاغذ لیکھ نہیں لکھی، برہما ست، سنت کمار نال رکھائیا۔ نرگن تیرا روپ انوپ بھید ابھید انڈھٹی، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میری آشنا تیرے چرن کول تیرے پیار وچ مٹھی، مٹھاس رس سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس کارن دھرنی بن نیناں نیر وہا کے پٹی، پاٹل تیرے آگے سپس نوائیا۔ تیری کھیل ویکھ چٹی، چار جگ دے مالک اپنی

خوشی بنائیا۔ اُس ویلے دُھر شبدِ اشارہ دتا ہا ہے اُتے پٹی، سو پُرکھ نرنجن پڑدا آپ چُکائیا۔ حکمی حکم دین دُنی جائے جتی، ہار جت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ براہ کہے پر بھو تیری کرپا ملیا ادھار، اُدرا دا لیکھا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا رُوپ اَنوپ اپار، اپر پمر سوامی دتی مان وڈیائیا۔ دھرنی جلدھارا وچوں آئی باہر، دھوڑی تیرے چرن کول خاک رمائیا۔ وشن برہما شو ویکھ وارو وار، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے تیرا کھیل اگم اتھاپیا۔ وشنوں وشنو نگاہ لئی مار، بن نیتز لوچن نیناں اکھ اٹھائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن پائی سار، مہاسار تھی دو جہاناں پندھ مکائیا۔ دھرنی کوک کیتی پکار، ہوکا دتا چائیں چانیا۔ میرے مہربانا میری پیج سوار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دُھر حکم کیتا نرنکار، نرویر دتا جنائیا۔ دھرنی رہنا خبردار، بے خبراں اکھ اٹھائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ پیتے وچ سنسار، چار جگ دے ساشتر نال ملایا۔ سندیسہ دیون تینی اوتار، پسنمبر گر نال ملایا۔ کلجگ انت آوے کل کلکی اوتار، نہکنا نور الاہیا۔ تیرا لکھن دیپ ویکھے ویکھنہار، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ کرتا پُرکھ دے ادھار، نو کھنڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُوں لیننی سرت سنبھال، سمبل دا مالک آوے دُھر درگاہیا۔ جس لہنا دینا میٹنا شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے لال، لالن اپنا میل ملایا۔ تیری کرے بھال، جتھے براہ اشارہ دے کے گیا سمجھائیا۔ پھل لگائے دھرم دے ڈال، پت ٹہنی نام مہکائیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جھٹ دھرنی کیتا سوال، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ براہ کہے میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس میری سیوا دتی لا، نرگن سرگن رُوپ پرگٹائیا۔ دُھر شبد دتی صلاح، سندیسہ اک سمجھائیا۔ جتھے نو ست دا لیکھا دتا مُکا، مکمل کھیل جنائیا۔ براہ کہے میں ایہتھے نو سو چرانوے وار پر بھو دا لیا ناں، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سو سہنجنی دھرنی دھول دھول دھرت سہائے تھاں، تھنتر رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہہ، ہوئے آپ سہائیا۔ کرے سچ نیاں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ براہ کہے دھرنی اُتے میں اتھے گیا ٹک، وقت سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ بن آشا گیا لٹ، تمنا جگت نہ کوئے جنائیا۔ میٹوں حکم ہو یا کلجگ انت کھیل ہونا سٹینڈ سٹ، سٹیزن نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت

دھول دھول ڈونگھا ہونا پٹ، پٹیشن چلے نہ جگت لوکائی۔ دھر دے محم دی لگنی ہٹ، ہیٹ وچ سڑے خلق خدائی۔ ست دھرم نے کرنی رٹ، رٹن دا لیکھا نہ کوئے ڈرڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ براہ کہے دھرنی سُن کے ماری چپک، رو رو وتی ڈہائی۔ سنکر شبد نے ماری لیک، لائن عین وتی دکھائی۔ براہ کہے میں کیتی تصدیق، شہادت سچ والی بھگتائی۔ کلج کہے اتم رکھ اڈیک، چار جگ دا پندھ مکائی۔ تیرا وقت آئے نزدیک، دُور ڈراڈا رہے نہ رائی۔ جس دے وچ حق توفیق، اوہ مالک دُھر درگاہیا۔ جو سدا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اھوئی۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، نیتوان وڈ وڈیائی۔ جن بھگتاں دیوے چرن پریت، پریتم اپنا رنگ رنگیائی۔ اُس ویلے دھرنیے توں میرا میں تیرا ہوئے گیت، اتم پر ماتم مل کے وجے ودھائی۔ تیری گنی کرے ٹھانڈھی سیت، امرت میگھ اپنا نام برسائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرنی آپ کمائی۔ براہ کہے دھرنیے تیتوں سب نے کہنا دھرت دھول دھول، مٹی خاک تیری وجے ودھائی۔ میں تیرے نال کراں قول، قول اقرار سمجھ کوئے نہ پائی۔ میرا سُن آگما بول، جو انبولت رہیا ڈرڑائی۔ جس ویلے کلج انت کوڈ دا وئے ڈھول، دھرم نگارہ رہن کوئے نہ پائی۔ گو بند رس رہیا نہ پاہل، پر م پرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ کوجھئے کھلیئے انت آوے تیرے کول، کرنی دا کرتا پھیرا پائی۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ سکے نہ پاندھا رول، جگت ودیا نہ کوئے چترائی۔ سو سوامی انترجامی پورا تولنہارا تول، کنڈا نال ترازو اپنا آپ اٹھائی۔ لکھ چوراسی انتشکر نرگن دھار لئے پھول، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ جوتی سمند ساگر کایا گاگر تن وجوداں لئے پھول، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائی۔ براہ کہے دھرنیے اوہ تک پر تھو والی دھار، ناواں اوتار کھیل کھلایا۔ تیتوں متھن کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری وشن برہما شونال ملائی۔ تیرا رس تیرے وچوں کڈھے باہر، تیری تیرے نال وڈیائی۔ اوہ وقت سہنجنا جس دی پاوے کوئی نہ سار، تھت وار سکے نہ کوئے سمجھائی۔ جل دھارا جس دی ہووے شنگار، متس پھیر آوے چائیں چائیا۔ اتھے نگاہ لئے مار، جس نوں برہمے اشارے نال دتا سمجھائی۔ جس دھرتی دانام اتھے کھنناں والی دھار، کُشا اپنی گنڈھ پوئی۔ جس دا لہنا دینا لیکھا سب توں باہر، بہر حال سمجھ کوئے نہ پائی۔ نگاہ مار لے کلج اپنی کلا لئے دھار، اوتر اپنا ویس وٹائی۔ جس نوں سارے کرن نمسکار، ڈنڈاوت بندنا

وچ سیس نوائیا۔ اوہ آوے تیرے در دوار، بھکھار نے تیری خالی جھولی دے بھرائیا۔ دھرنی کہے میں چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔
 براہ نے کوک کہا پکار، بن رسنا جہوا ڈھولا دتا درڑائیا۔ توں اُس دا رکھنا انتظار، اڈیکاں وچ اپنا نین اٹھائیا۔ جس نے پرتھو نال کرنا پیار، پرتھی تیرا سنگ
 بنائیا۔ متس سمند ساگراں وچ لئے ادھار، کچھپ مچھ کچھ دھار وڈیائیا۔ مندرا پربت چک آپے بھار، رتن ورو لے چوڈاں تھاواں تھانیا۔ چوڈاں لوک
 دے ادھار، چوڈاں طبق کلج پیغمبراں سنگ بنائیا۔ چوڈھویں صدی انت سب دا لہنا دینا دے نوار، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نور نورانہ نوری نور ہووے
 اجیار، اجالا کرے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرا پراتن نام لکھن
 دیپ وچ لنک، ڈونگھے ساگراں سنگ رلائی۔ وید ویاسے لکھیا شاہی نال انک، پُراں گرڈ دے گواہیا۔ ایہہ لہنا دینا لیکھا ہویا سارا نو منٹ، گھڑی پل اور
 نہ کوئے ملائی۔ جس نوں کر سکے نہ کوئی ہنٹ، بھے بھو نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرنی کہے براہ اشارہ
 کیتا تیرا نرگن دھار نال ہونا لنک، دوسرا اوتار پیغمبر گر نظر کوئے نہ آئی۔ دھرنی کہے میں خوشیاں نال جوڑے ہینڈ، ہتھ ہتھ نال ملائی۔ شبد اگم دھن
 اناد سُنیا ہینڈ، راگ راگنی باہر شنوائیا۔ آشار کھی میری سہنجنی ہووے لینڈ، لینڈ مارک براہ گیا لگائیا۔ پھیر کلج کوڑی کریا ہونا اینڈ، اینڈیکس دیکھے خلق
 خدائیا۔ پتہ نہیں کی لیکھا اس توں بعد بیہینڈ، مہربان اپنی کار کمائیا۔ جس آتم پر ماتم نرگن نرگن جوتی دھار سول کرنا جائنڈ، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ دھرنی کہا متس ماری بن نیتراں نگاہ اگم، لوچن نظر کوئے نہ آئی۔ اشارہ
 کیتا بن سواس دم، پون پون نہ کوئے وڈیائیا۔ سرشی درشی انتر نرتر دھار دیکھی برہم، پاربرہم اپنا سنگ رکھائیا۔ جو پنا جننی گکھ توں پے جم، چوڑا سی
 سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جو گگن رہائے بنا تھم، گلگنتر اپنا تھم ورتائیا۔ جس دھرنی تیرے اُتے دین دنی دا اکو کرنا دھرم، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔
 مانس مانو مانگھ اکو ہووے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے ماٹی چرم، چم درشی دے بدلایا۔ جھگڑا میڈے دین مذہب ذات پات ورن
 برن، ... .. سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ مہربان ہو کے آوے کرنی کرن، کرتا پُرکھ اپنا ویس وٹایا۔ توں قول اقرار یاد رکھنا پرن، پرم پُرکھ دے

سمجھائی۔ انت کنت بھگونت اپنی لاوے سرن، سرنگت اک سمجھائی۔ جس ویلے دین دُنی ماؤ ذاتی لگے لڑن، سائیک ست نہ کوئے ورتائی۔ اوہ اک اکیلا بھگت سہیلا سب نوں آوے پھرن، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائی۔ جن بھگتاں انتر نرنتر منزل آوے چڑھن، چڑھدیوں لہندا لہندیوں چڑھدا اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو نمسکار، نو نو سیس نوایا۔ جس ویلے آئے میرے دوار، دو جہاناں مالک دُھر درگاہیا۔ میں چرن دھوڑ لاواں چہار، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ جس کلجگ انتم کرنا انت کنار، انتشکرن ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہر، ظاہر ظہور ڈمگایا۔ جس چرن پُچھاؤنا میرے انت کنار، وکٹوریا دی دھرنی خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ میں سدا سدا سد تکدی رہاں سہار، آشا آشا وچوں پرگٹایا۔ پرتھو بولنا سچ جیکار، شبدی شبد شنوایا۔ اوہ شاہو بھوپ آوے اوتار، پیغمبراں گروآں باہرا جوتی جاتا اک اھوایا۔ جس کھیل کھلاؤنا بھیو چکاؤنا پُرکھ نار، نرنراں اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سارا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے جگ چوکڑی وارو وار، آد جگاد برہم برہما اپنا حکم ورتائی۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھجن سنگھ دے گرہ بی . سی . کنڈا * *

کھنڈ کہے میرا لیکھا وچ کلا کھنڈ، کھن دیپ نال وڈیایا۔ میں تکی بن نیتز لوچن نین برہمنڈ، پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر زمیں اسمان دھیان لگایا۔ نگاہ ماری جیرج انڈ، اُتھج سیج ویکھ وکھایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لکھ چوراسی ونڈی ونڈ، چارے کھانی سو بھاپایا۔ ہر گھٹ انتر نرنتر سہا دے کنڈ، گرہ مندر اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوایا۔ کھنڈ کہے میرے انتر نرنتر مٹھاس، رس ویکھن کوئے نہ پائی۔ میں پر م پرکھ پر ماتما دی تکاں راس، دو جہاناں سو بھاپایا۔ میرا لہنا دینا مانس ماؤ مانگھ رسنا جہوا پون سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ وکھایا۔ کی اشارہ دیوے میٹوں اُتے کیلاش، کلا دھاری کی درڑایا۔ نگاہ مار وچ پر بھاس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمند ساگر دھیان

لگایا۔ دھرنی کہے میری جگ چوکڑی پُرانی آس، براہ اشارہ دے کے گیا جنایا۔ پر تھو نے دسی اگئی بات، باطن پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ بل نے باؤن نال سندیسہ دتا خاص، جس دا لیکھ قلم شاہی کاغذ جانے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرویر نرکار نرکار اگم اتھا اپنا کرے پرکاش، نور نورانہ ڈمگنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے وچوں سمجھنایا۔ کھنڈ کہے میرا دین دنی نال ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ میرا پر م پُرکھ سمرا تھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی چلاو نہارا راتھ، سنجگ تریتا دواپر کجگ اپنے حکم وچ چلایا۔ جس دی نرگن سرگن دھار شبدا گئی گاتھ، نر اکھ دھار وچوں اکھ پر گنایا۔ سو مہربان سری بھگوان میرا دیوے ساتھ، سگلا سنگی بہنہ رنگی اپنا رنگ رنگنایا۔ میں نمائی انا تھن انا تھ، دینن ہو کے سپس جھکایا۔ میتوں یاد آگئی جو سندیسہ دتا بھگت رویداس، کبیر قبراں توں باہر سٹنایا۔ کی آواز دتی محمد دی تتاں والی لاش، صدی چو دھویں دھیان رکھنایا۔ عیسی گل لین لگیاں پھاس، اشارہ کپتا ول نور الاہیا۔ موسیٰ کوہ طور تے تک پرکاش، بن نیتز لوچن نیناں نین گیا بگسنا۔ کھنڈ کہے میرا روپ رنگ رکھ جگت وچ نہیں کوئی پارجات، جاتی سمجھ کوئے نہ آیا۔ میری نرگن سرگن دھار سنگر نانک بچھی وات، بے وطنان دا مالک ہو کے اپنا وطن دے وڈیایا۔ گر گوہند امرت رس بھریا وچ پرات، کھنڈا کھڑگ شستر دُھر دا نام نام نال رکھنایا۔ میں جگ جگ جن بھگتاں رہی داسی داس، نت نوت سیوک ہو کے سیو کمایا۔ میری اک بیننتی گرکھاں اگے ارداس، بن رسنا جہوا دیاں درسنا۔ جن بھگتو آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگاد اکو ذات، دوجا ورن نظر کوئے نہ آیا۔ جس کھیل کھلایا اُتے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ کھنڈ کہے میں مل جاواں وچ ددھ، اپنا آپ چھپایا۔ میرے انتشکرن پر بھو پریم دی دھار پئے کد، نچے نچے چائیں چانیا۔ میتوں خوشی ہوئی ایس دھرنی اُتے بے سدھ، بسدھا شکر کر کے اپنی خوشی بنایا۔ جس گرکھ نے پریم نال پریم وچوں پریم دی دھار دتا ددھ، ایہہ پر تھو دا پچھلا ساتھی نظری آیا۔ اس دا لیکھا نہیں کوئی نال لکڑی وڈ، وندن وند نہ کوئے وندنایا۔ پراتن دی دھار شبدا ادھار لہنا دینا پور بلا شڈ، پر م پُرکھ دا لہنا چلیا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچ

ملائیا۔ کھنڈ کہے میرا دُدھ وِچ ہو یا ملاپ، آپ آپا دتا مٹائیا۔ میرا رہیا نہ تینو تاپ، رجو طمعو ستو دا سنگ نہ کوئے جنائیا۔ میرا اپنا آپ نہ کوئی رہیا مائی
 باپ، جگت سنگی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا مالک خالق پر تپالک پار برہم پت پر میثور میری پُچھے وات، واتا ورن جو تکے خلق خُدا ئیا۔ جس نے دُدھ دی
 دھار وِچ میری ملا دتی ذات، جوتی جاتا اپنا رنگ رنگائیا۔ میں ہو گئی اک اکانت، درشن کریا اک اکلے دُھر دے ماہیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھانت،
 جگ چوکڑی اپنی کھیل کھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک اک اکھوائیا۔ کھنڈ کہے میں گرگھاں دے اندر
 جاواں لگھ، دُدھ وِچ اپنا آپ ملا ئیا۔ سچ دھار دا ویکھاں رنگ، جس دی رنگت جگت ویکھن نظر کوئے نہ پائیا۔ پھیر تگاں سچ سنگھان آتما اتے پنگ،
 جس دی گھاٹ باڈھی نہ کوئے گھڑائیا۔ پھر سرتی شبدی ڈوری تگاں پنگ، جو انتر نرنتر اڈے چائیں چائیا۔ میری اکو آشا اکو منگ، اکو اک دیاں
 درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک وکھائیا۔ کھنڈ کہے جن بھگتاں میں جاواں کایا اندر، تن وجود سوبھا
 پائیا۔ میں ویکھاں ساڈھے تن ہتھ دا مندر، نو دواریاں کھوج کھوجائیا۔ بجر کپائی تگاں چندر، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اندھیرا ویکھاں ڈو نگھی کندر، سور یہ
 چند نہ کوئے رُشائیا۔ پھیر پر م پُرکھ نوں اکو کراں بدن، بن مستک سیس سیس نوایا۔ میرے صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی سب دے
 انتر دینا انندن، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان جو نرگن دھار ہو کے جگ جگ آوے ونڈن، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔
 ویکھیں کھنڈ کہے پر بھو میرا لیکھا کریں نہ کھنڈن، کھنڈ کھنڈ ہو کے آپ آپا تیرے بھیٹ کرائیا۔ بے شک جگ چوکڑیاں کیتے لنگھن، بھجن واہو داہیا۔
 پر میرا لیکھا بنیا رہے نال تت پنجن، پنجم شبد دُھن ناد سُن دی رہاں شنوائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میرے مالک آد نرنجن، نر نرائن تیری اوٹ
 رکھائیا۔ توں سدا سدا کرپالو دین درد دُکھ بھے بھجن، بھو ساگراں پار کرائیا۔ میرا پیار وِچ پیار تیری چاڈھے رنگن، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ورتاتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سنگھ چوہان دے گرہ ۲۰۶۴ سیڈر ہل کراس روڈ وکٹوریا کنیڈا *

دھرنی کہے میرے اُتے دوس دہاڑا اِگی چیت، چیتن نوست دین دُنی دیاں کراہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم مہربانا میرے نال کرہیت، ہتکاری اینکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ آد جگادی برہم برہادی میرے اُتے جگ چوکڑی لنگھ گئے کیت، کیتے وشن برہاشو اپنا پنڈھ مکایا۔ جگ چوکڑی ہندے گئے کھیت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکایا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا بودھ اگادھ دا دسدے گئے بھیت، نراکھر دھار اکھراں وچ سماہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم بھو کھلا دے اپنا کیتن کیت، سچ نیز لوجن نین کر رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو کیتے جگ گئے لنگھ، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مکایا۔ میری نو نوچار دی منگ، نو سو پُرانویے چوکڑی جگ دین گواہیا۔ میں سُننا چاہندی تیرے نام ندھان دا اگم مردنگ، جس دی سرتال سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پاربرہم پت پر میسور سرشی درشی اندر بھو کھلا دے برہم ہنگ، نرگن اپنا نور چمکایا۔ تن وجود مائی خاک پنج تت دے رنگ، ست ستوادی اپنا سنگ بناہیا۔ جن بھگتاں آتم سچ سہا پلنگ، سنگھاسن آسن اک وڈیاہیا۔ نچھر جھرنا امرت دھار وھا دے گنگ، گنگا گوداوری جمنا سرتی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ست ستوادی سرتی شبد دے انند، انند پر واسی میلا میلنا سچ سُبھایا۔ پر م پُرکھ نرویر ہو کے بدل کند، کروٹ اپنی آپ وٹایا۔ میرے اُتوں دُئی دویت شرع دی ڈھاہ دے کندھ، وکار ہنکار و بھچار رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار میٹ دے پنڈھ، ستجگ سچ ورتایا۔ توں میرا میں تیرا دین دُنی گاوے چھند، سو پُرکھ نرنجن تیری وجدی رہے ودھایا۔ پنج وکار اینکار کر دے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام اٹھایا۔ بھید کھلا دے اپنا آپ برہمنڈ، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نگاہ مار لے جیرج اند، اُتھج سیتج کھوج کھوجایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوٹن کوٹ جگ گئے ہنڈھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آشا ویکھ بہہ بھانتی، بھو ابھید سمجھ کوئے نہ پانیا۔ نگاہ مار لوک ماتی، متا اوتار پیغمبر اراں گرو آں نال ملاہیا۔ چاروں کُنٹ تک لے ہوئی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ جھگڑا ویکھ لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑایا۔ امرت بوند بخشے نہ کوئے سوانتی، ساتک ست نہ کوئے کراہیا۔ شرع شرع دی ہوئی گھاتی، گھائل

۲۰۱

۲۰۱

دسے خلق خُدا نیا۔ تُوڈھ بن پُچھے کوئے نہ واتی، سر سر ہتھ نہ کوئے کُنیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم بنے نہ کوئے جماعتی، انبو بھیو نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے تینی اوتار میرے اُتے دھرو دھیان، بن تتاں دھیان لگایا۔ شاستراں رہیا نہ کوئے گیان، اگنی اگت نہ کوئے بُجھایا۔ چاروں کُنٹ کُجگ کوڑ پھرے شیطان، شرع شرع نال نکرایا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صدی چو دھویں کوک کوک سنایا۔ پیغمبر و ہووو نگاہبان، موسیٰ عیسیٰ محمد اپنا سنگ بنایا۔ کائنات کرو پوچان، بے پوچان ہو کے ویکھو تھاواں تھانیا۔ نوست میں خاک رہی چھان، مٹی دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ اپنا بھوکھت بنا کھت توں ویکھو بیان، بنا اکھراں اکھڑ جوڑ بُڑایا۔ میں سچ سندیسہ اکو اک آئی سناون، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ میرے اُتے دھرم دی دھار رہیا نہ کوئے نشان، نشانہ دین دُنی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پیغمبر و نگاہ مارو وزیول زوا جو کسٹے دا نوڑے خُدا مزیول اباہ محبوب بے پرواہیا۔ تہاڈا تہاڈے نالوں ہووے جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈایا۔ نوست برہم مت رہیا نہ کوئے رہنما، اللہ ہو انا ہو سنگ نہ کوئے بنایا۔ میری سب دے آگے دُعا، دست بدست اپنا سیس جُھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میرے نانک گو بند دھار، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ میری بینتی اگم پکار، بن رسنا جہوا دیاں سنایا۔ نوست ویکھو و بچھار، کوڑی کرپا وچ گرایا۔ ست سچ سوہے نہ کوئے دوار، منزل حق نہ کوئے جنایا۔ دھرم دا پندھ ہو یا دُشوار، مارگ سچ نہ کوئے رکھایا۔ میں روواں زارو زار، بن نیناں نیر وہایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کھیل کراونا اگم اپار، الکھ اگوچر کھم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر تسیں ویکھو بنا نیناں، جوتی دھار دھیان لگایا۔ مُشکل ہو گیا میرے اُتے دین دُنی دارہنا، دروہی تیرا نام خُدا نیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب نے اُس دا بھانا سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس نے دین دُنی دا لہنا دینا دینا، جھولی سب دی آپ بھرایا۔ نال اشارہ تک لے جو بالیک دتا وچ رمانا، رام دی رام رام دہایا۔ کُجگ انت بُرج ہنکاری ڈھنہا، مٹی خاک خاک اڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دوس

ہوئے سہاونا، سوہنی ملے وڈیاںیا۔ میری پوری کر بھاونا، بھاونا بھگتاں نال رکھایا۔ جوتی جاتے پکڑ دامنا، دامنگیر نور الاہیا۔ میری چار جگ دی کامنا، کامل
 مُرشد پور کرائیا۔ جو اشارہ کیتا بل نوں باونا، بل دوار دئے گواہیا۔ جو سندیسہ دتا رجن کرشنا کاہننا، اکھر اکھر نال جڑایا۔ جس کارن موسیٰ نور نور چکاونا،
 کوہ طور ڈگمگایا۔ عیسیٰ تت وجود پا کے پھاندنا، پھاسی فیصلہ حق سنایا۔ محمد زجیول زما سنہشتے نواں عرشے وجاں نوزے نزاونا، نورے نور نور الاہیا۔ نانک
 کہا پتت پاونا، پر م پُرکھ اگم اتھاہیا۔ گوہند کہہ کے شاہ سلطانا، سُنٹ ڈلارا ہو کے سیس نوایا۔ دھرنیے تیرا لیکھا کلجگ انتم جس مُکاونا، مکمل اپنا حکم
 ورتایا۔ جس دا سوہلا ڈھولا نو کھنڈ پر تھی اگو گاونا، توں میرا میں تیرا دوسر سنگ نہ کوئے جنایا۔ اوہ کھیل کرے بھگوانا، بھگوان دیونہار وڈیاںیا۔ جس
 نوں کہندے پتت پاونا، پت پر میثور اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک سہایا۔ اگی چیت کہے میرا
 دوس دہاڑا دھرنی دھرت، دھول دھول دیاں جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں جس دی سب دے نال شرط، شرع شریعت سنگ رکھایا۔ سو زرگن زریور
 زراکار زرنکار آوے پرت، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد دو جہاناں اُتے عرش، عرش پریم اک اھوایا۔ اوہ تیری میٹے حرص،
 ہوس پور دئے کرائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت ست سچ کمایا۔ جس دا خوشیاں والا ہووے برس، سہنجنی گھڑی تیرے نال ملایا۔ زرگن دھار
 ہو کے دیوے درس، نچ نیتر لوچن نین اھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ اگی چیت کہے
 دھرنیے میرا ست سچ دہاڑا، دہاڑی سیس نوایا۔ میرا سوامی ٹھا کر دُھر دا لاڑا، دو جہاناں اک اھوایا۔ جو چاڑھنہارا رنگ گاڑھا، آد جگاد اتر کدے نہ
 جایا۔ تیرے اُتے ویکھے کوڑ اکھاڑا، نو کھنڈ کھوج کھوجاںیا۔ اگی تتی تک ہاڑا، تن ماٹی خاک ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں میرا دے دے حق، حقیقت پچھلی نال ملایا۔ سچھنڈ نواسی نگاہبان ہو کے تک،
 تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ میں کلجگ انتم گئی تھک، تھکاوٹ وچ میری دہایا۔ میری دُرمت میل کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ ست دھرم دا کھول دے
 ہٹ، وست اگو نام ورتایا۔ جھگڑا رہے نہ تیر تھ تھ، جل ساگراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پوتر کر دے مانو ذاتی بدھ مت، من ممتا دور کرائیا۔ بھاگ

لگا دے پنج تہ، متو اپنا بھو کھلایا۔ میں سرن سرنائی تیری جانا ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمانیا۔ پرم پُرکھ ست دھرم دی اُلٹی گیز دے لٹھ، کجک کوڑ کوڑ مٹایا۔ میں پنڈھ مکیا نٹھ نٹھ، بھجی واہو داہیا۔ اوہ تک لے نیتز روندے تیرتھ اٹھسٹھ، بن اکھیاں ہنچھو آں ہار بنایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار گردیو سار کوئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرا کھیڑا ہویا بھٹھ، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ دھرم دا بُرج گیا ڈھٹھ، کجک ڈنکا کوڑ وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتایا۔ چیت کہے دھرنیے سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھاویگا۔ ایکنارا رنگ رنگاویگا۔ آد زرنجن ڈمگاویگا۔ ابناشی کرتا بھو کھلاویگا۔ سری بھگوان پڑا آپ اٹھاویگا۔ پاربرہم پر بھ اپنا سنگ نبھاویگا۔ سنگر شبد جنواویگا۔ بن جننی روپ پر گٹاویگا۔ مات پت نہ کوئے رکھاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ پنجاں تتاں ونڈ ونڈاویگا۔ جیرج انڈاں ویکھ وکھاویگا۔ اُتبیج سبتج راہ وکھاویگا۔ چارے بانی شبد الاویگا۔ پراپسنتی مدھم بیکھری تیری دھار درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سٹاویگا۔ پرم پُرکھ پر بھ دیا کماویگا۔ تینی اوتار نال ملاویگا۔ پینمبراں دھر دی گنڈھ نال رکھایگا۔ نانک گوہند انگ جڑایگا۔ کھیل کر کے وچ بھارت ہند، نو کھنڈ ویکھ وکھایگا۔ تیری سگلی لاسے چند، چنتا چکھا وچ سٹایگا۔ یودھا سوریر بن مرگند، پُرکھ اکالا حکم ورتاویگا۔ بھگت سہیلے بنا کے اپنی بند، بندرا بن دے واسی دالیکھا پور کرایگا۔ توں نیتز مول نہ وہائیں ہنچھ، امرت میگھ آپ برسایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پڑا آپ اٹھایگا۔ چیت کہے دھرنیے توں سُن اگتا بول، انبولت کی جنایا۔ جس چوڈاں طبقاں تولنا تول، چوڈاں لوک نام کنڈے اُتے لکایا۔ جس داشبد انادی وجنا ڈھول، دو جہان کرے شنوایا۔ تیرے اُتے انت کنت بھگونت دین دُنی کرا کے گھول، لیکھا میٹے تھاول تھانیا۔ جن بھگتاں انتر جائے مول، مولا ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوہ تک لے جو باون نال کیتا بل قول، اقرار پچھلا رہیا وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے میں آد جگاد دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا نہیں جگت و دیا نال پنڈتی، شاستر سنگ نہ کوئے بنایا۔ میں ونجارن نہیں کوئی ان دی، مٹی خاک سو بھاپایا۔ میں سروتی نہیں کن دی، سروناں وجدی رہے ودھایا۔ میتوں آشا

نہیں سوریہ چند دی، منڈل منڈپ نہ کوئے پترائی۔ میں دھار نہیں کوئی برہم دی، تن وجوداں وچ جتے مر جائیا۔ میری خوشی نہیں کوئی غم دی، چنتا وچ نہ کوئے گر لائی۔ میں ونجارن اُس رام دی، جو رمیا اک اھوائیا۔ میں پیاری اُس کاہن دی، جس نوں گھنٹیا دے کے گیا وڈیائی۔ میں اداہرن اُس مہربان دی، جو محبوب نور الایہا۔ میں ونجارن ست نام دی، جو نانک نرگن سرگن گیا درڑائی۔ میری آشنا گوہند والی پرنام دی، بن سیس سیس جگدیش جھکائی۔ میری آواز نہیں کوئی اکھراں والی کلام دی، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں پیاسی اُس امام دی، جس نوں پیغمبراں کہا نور الایہا۔ میں ونجارن اک پیغام دی، جو بن رسنا دئے سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست اک ورتائی۔ دھرنی کہے میرا وقت سہاوا، سوہنی ملی وڈیائی۔ میں اکو گوہند گن گاواں، گا گا خوشی بنائی۔ پُرکھ اکلا کنت راواں، دوسر سچ نہ کوئے ہنڈھائی۔ اکو صاحب دے بل بل جاواں، چرن کول جو دیوے مان وڈیائی۔ اکو ڈھولا گیت نام ندھانا گاواں، جس دی چار جگ دے شاستر صفتاں نال صفتی دین صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست اک ورتائی۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو گرو دیو مارو جھاک، میرے اُتے نین اٹھائی۔ سچکھنڈ ۲۰۵

دوار دی کھولو تاکی، درگاہ ساچی پردہ لو چکائی۔ کی حالت ہوئی بندہ خاکی، بندگی وچ نہ کوئے سمائی۔ اپنا اپنا لہنا تکو باقی، صدی پیسویں چودھویں نال ملائی۔ گوہند ڈھئے والی تک لے ہائی، بن اکھیاں اھ کھلایا۔ جھگڑا پیا تن وجود ماٹی، انگیکار نہ کوئے اھوائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، سچ دوار نظر کسے نہ آئی۔ مستک نور رہیا نہ کوئے لائی، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری اک الکھ، اگوچر دیاں جنائی۔ کلجگ انت میری پت رکھ، پت پر میثور دیا کمائی۔ میرے اُتے جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کایا ماٹی بھانڈے ہوئے سکھ، وست نام وچ نہ کوئے کائی۔ نوست چار کنت دہ دشا بھاوندے سکھ، لکھن دیپ میری دئے گواہیا۔ آد جگاد سب کچھ تیرے ہتھ، ہتھ بٹھ کے سپس نوائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، دیونہار بے پرواہیا۔ تیری مہما سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سکے رایا۔ تیرے چرن کول نرگن دھار جاواں ڈھٹھ، سرگن روپ نہ کوئے درسائی۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹنا وچ سال اٹھ، اگے آؤ نہ کوئے ودھائی۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ،

ہر گھٹ رہیا سماںیا۔ تیرا کھیل آد جگاد بازی گر نٹ، سوانگی تیرا سوانگ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میری کوڑ کریا ڈوری کٹ، شرع چھری رہے نہ کوئے قصانیا۔
 تیرا جوتی نور نکاں لٹ لٹ، چاروں کنت نظری آئی۔ ست دھرم گھلا دے ہٹ، سچ دست نام ورتانیا۔ اوہ تک محمد دی صدی چو دھویں رہی ٹپ، ٹاپو
 سارے رہے گر لانی۔ میسویں دا لیکھا دینا ٹھپ، ٹھپا مہر اپنا نام لگانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری
 سرنایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر سُنو میری بینتی، پنا ہتھاں منگ منگانی۔ زرگن دھار دی اگئی پڑھو پنگتی، جس دا لیکھ لکھ سکے کوئے نہ قلم شاہیا۔
 جس وچ آشا نہیں کوئی من دی، ممتا موہ نہ کوئے جنایا۔ نالے دھار تک گوہند چن دی، جو نور نورانہ ڈمگانی۔ جس کھیل ویکھنی چھپر چھن دی، شہنشاہ
 اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر داسنگ آپ نبھانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیے آ ویکھ ساڈے
 بھوکھت، پیشین گوئیاں نال ملانی۔ چار جگ دے شاستراں والی لکھت، اکھر اکھر دے گواہیا۔ انت ثابت رہنا نہیں کسے دا اشٹ، اشٹ دیو نہ کوئے
 منانیا۔ بدھی سب دی ہونی بھرسٹ، بھرماں بھلے کوڑ لوکانیا۔ جو سندیسہ رام نوں دتا وشٹ، وشیاں توں باہر سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ اوتار پیغمبر کہن دھرنیے ساڈا وقت اخیر، نراکھر دھار درڑانیا۔ ساڈا مالک خالق ایککار شہنشاہ اگم امیری، امر اپد دا مالک
 اک اھوانیا۔ جس انت شرع دی توڑنی زنجیری، کھنڈا کھڑگ نام چکانیا۔ لیکھا مکاؤنا شاہ حقیری، اوچاں نیچاں اکو در سہانیا۔ اُس دا آونا ہووے تقدیری،
 تقدیر سب دی دے بدلانی۔ جو دھرم دی دھار دے فقیری، فقرہ اکو نام سنانیا۔ جو آشار کھی کیری، رَویداس دھیان لگانی۔ اُس دا نور تک بے نظیری،
 نظراں توں اوہلے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنانیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر و میتوں دیو
 دلاسا، پُرکھ پُرکھو تم ہتھ لگانی۔ میں پرتھوی تکاں اُتے آکشا، آکشاں پھول بھلانی۔ منڈلاں توں پرے ویکھاں راسا، بن گوپی کاہن کھوج
 کھوجانیا۔ جلوہ گر نور نورانہ کھیل جانا شاہو شاہاسا، جو شہنشاہ اک اھوانیا۔ جس دے تسیں چار جگ دے ہوئے داسی داسا، سنجگ تریتا دوپر کجگ سیو
 کمانیا۔ جس نام کلپیاں دا تھانوں گھلایا خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھانیا۔ تھان لیکھ لکھیا شبد دھار اگئی بھاشا، اکھر اکھراں نال جڑانیا۔ سو محبوب انت

کرے نہ کدے اُداسا، اُداسی میری دُور کرائیا۔ اوہ ویکھو اِشارے دیندا شکر اُتوں کیلاشا، برہما برہم دھار سمجھائیا۔ وِشنوں خوشیاں وِچ کرے ہاسا، ہستی
 تک اگم اتھاہیا۔ جس تیرے اُتے دھرنیے دین دُنی اُلٹاوتا پاسا، سَنگُ شبد شبد جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ور
 ورداتا جھولی پائیا۔ دھرنی کہے چیت تیرا اِگی دوس چنگا، چار جگ دے شاستر خوشی منائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ میرے اُتے لنگھا، کوٹن کوٹ اوتار
 پیغمبر گر گئے پندھ مُکائیا۔ میرا لہنا دینا شبدی دھار دھار بونجا، باؤن باؤن بھید کھلائیا۔ میری دھار اُتے تک لے پون اُنجا، کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ نگاہ مار
 لے سورہ چندا، چند چاندنی ویکھ وکھائیا۔ پھیر تک لے تیج تدا بندہ، بندگی وِچ نظر کوئے نہ آئیا۔ کھج کوڑی کرپا کیتا گندہ، ہردے ہر نہ کوئے
 وسائیا۔ موہ وکارا بنیا دھندا، دھواں دھار دسے لوکائیا۔ میرا سینہ ہووے نہ ٹھنڈا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ میرا انت آخری چوتھے جگ دا کڈھا،
 کڈھی گھاٹ دیاں درڑائیا۔ اگلا سفر رہیا نہ لمبا، لمی پے کے دیاں دُہائیا۔ پر م پُرکھ دا کھیل ہونا اچنجا، اچرج اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی دھار وِچ جنبو
 دیش جماء جسوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اُس بھيو چکاونا کایا مائی چما، چم درشی دے بدلایا۔ جس دی اڈیک وِچ راہ تکے وِشن شو برہما، بن نیناں نین تکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ وِشن برہما شو کہے دھرنی ساڈا ویکھ لے اِشارہ، بن سینت جگت جنائیا۔
 ساڈا انت انت تک کنارہ، نیا نوکا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے اُتے کھیل کرے دوبارہ، دوہری دھار بے پرواہیا۔ جس نوں اوتار پیغمبراں گروآں کہا
 چوویاں اوتارا، چوہمیس جگدیشا اک اکھوائیا۔ پیغمبراں کہا نور اُجیارا، امام اِمام اگم اتھاہیا۔ سو پرگٹ ہوئے اپنی دھارا، دھرم دی دھار نال رکھائیا۔ سَنگُ
 شبدی شبد دے سہارا، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ جس لہنا دینا تکنا پُرکھ نارا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جس دامانو ذاتی اِکو ہووے جیکارا، تُوں میرا میں تیرا آتم
 پر ماتم ڈھولا دے جنائیا۔ اُس دے چرن کول کریں نمسکارا، نو نو دھوڑی خاک رامائیا۔ دھرنی کہے بل بل جاواں بلہارا، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے میرا سُنجنا دیپ کھن، وِکٹوریا وِچ وجے ودھائیا۔ میرا گرہ نہ
 ہووے سکھن، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ میری پت آوے رکھن، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جو صاحب سدا سمر تھن، پُرکھ اگم اتھاہیا۔ جو لکھ چوڑا سی

ہار متھن، متھن کرے کوڑ لوکانیا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھن، کلج لیکھا نال رلایا۔ جوتی نور جگائے لٹ لٹن، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دی دھار اک درڑایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب صاحب بے انت، بے عیب تیری سرنایا۔ میرا
 پورا کر دے منت، منتو تیرے چرن ٹکانیا۔ تیتوں کھوجدے کیتے سنت، چارگٹ بھجن واہو داہیا۔ تیرا لیکھا میرے اُتے نال چيو جنت، جاگرت جوت
 جوت کر رُشنايا۔ توں بودھ اگادھا پنڈت، بن اکھراں کریں پڑھایا۔ میری اکو اک مٹت، نمائی ہو کے منگ منگایا۔ چڑدا لہندا میری ویکھیں بار سمت،
 پہاڑ دکھن کھوج کھوجایا۔ نوست رہے نہ کوئی نندک، نندیا وچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پر بھو سچ
 تیری سرنايا۔ دھرنی کہے پر بھو میں آسانت رکھی، اوڑک اوٹ تکانیا۔ لہنا پورا کر دے جو کرشن نے کہا رادھا سکھی، سکھی سخن شبد دھار درڑایا۔
 میرا لکھن دیپ تک لے لکھی، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈایا۔ بھنڈارا بھرنا اپنے ہتھیں، بن ہتھاں آپ ورتایا۔ توں سرب کلا سمر تھی، سمر تھ پُرکھ
 اک اکھوایا۔ میں تیرے ستھر لکھی، یارڑا سچ گوہند دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دواویوں آپ ورتایا۔
 دھرنی کہے پر بھو میری ہور اگم ارداس، عرشی پریتم دیا کمايا۔ سچکھنڈ تیرا تکاں نواس، نواس اکو سو بھاپایا۔ جتھے نور جوت پرکاش، بن تیل باقی ڈگمگایا۔
 تن وجود تیری دسے کوئی نہ لاش، مایا سنگ نہ کوئے بنایا۔ نہ کوئی پر تھی نہ آکاش، گنگن منڈل نہ کوئے وڈایا۔ نہ کوئی پون دھار سواس، ساہ ساہ نہ
 کوئے سمايا۔ میری اک بیننتی خاص، خالص ہو کے منگ منگایا۔ میتوں تیرے اُتے وشواس، وشیاں توں باہر دیاں سنايا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیں
 اداس، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ پر م پُرکھ سب کچھ تیرے پاس، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ مائس جنم کرنا راس، رستہ اپنا اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنايا۔ جن بھگتاں سہنجنی کر دے
 رُت، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ سچکھنڈ دواویوں دھرم دی دھار بخش دے سٹ، خالی جگت جھولی دے بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر مالک ہونا سہایا۔ پُرکھ اکالے جوتی جاتے، دھرنی دھرت دھول دھول منگتی۔ میرے اتوں میٹ اندھیری راتے، ہنکار رہے نہ

ہنگتی۔ نو نو کھیل کھلا دے، ساڈے بودھ اگادھے ڈھر دے پنڈتی۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتے، آتم برہم دی دس دے سنگتی۔ جن بھگتاں انتم بچھ واتے، پر م پڑھ پر ماتم پورب جنم دی دیکھ لے بھگتی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی کہے میں تیرے در منگتی۔ دھرنی کہے منگنہاری منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں چاڑھ اپنا رنگ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ کایا مندر اندر لنگھ، نو دوار ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، آسن ابناشن اک اکھوانیا۔ بھاگ ہون نہ دیویں مند، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی اپنی اک درڑانیا۔ جگت نراسا مٹاونا پندھ، آشنا اگلی ہور بنایا۔ گھر گرہ ڈھر درگا ہوں بخشنا اک فرزند، مات پت گودی دینی سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن جن ہر آتم دھار لگاؤنے اپنے انگ، پر ماتم انگیکار اک اکھوانیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ بی بی امر کور دے گرہ وینکٹور کنیڈا *

سنگر شبد آد جگاد آپے بولدا، انبولت نادى نادى نادى شنوایا۔ جن بھگتاں انتر آتم پڑدا کھولدا، بھيو ابھید اپنا آپ سمجھانیا۔ شبد اناد اگئی ہو کے تول تولدا، تولنہارا ڈھر درگاہیا۔ امرت نام رس بھنڈارا دیوے انمول دا، رسنا جہوا جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم میل ملاوے کول دا، کل مالک ہو کے سنگ بنایا۔ کھیل کھیلے رنگ گلال دا، لالن ہو کے ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا پڑدا آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے میں بولنہارا، آد جگاد حکم درڑانیا۔ بھيو ابھید کھولنہارا، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ دو جہاناں دیونہار سہارا، پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں گنڈھ پوانیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا، انڈج جیرج اتبجج سیج میل میلے سچ سبھانیا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے جگ جگ ویکھنہارا، بن نیز لوجن نین اکھ اکھ بدلانیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے دیونہار دیدارا، ست ستوادى برہم برہمادی اپنا بھيو چکایا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن ست سچ دس جیکارا، بے جیکار دے درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ سنگر شبد کہے میرا بول اگما، جگت ویدا

سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پون سواسی سمجھے کوئے نہ دما، ساہ ساہ رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ سار پاسکے نہ کوئے کایا مائی چّاء، چمّ درِ شئی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اِکو بول
سنایا آد انادی ہو کے برہما، برہم وِدیا دتی درڑانیا۔ جس وِچ لالچ نہ کوئی طمع، موہ ممتانہ کوئے رکھانیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غما، چننا چکھانہ کوئے جلاانیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سَنگَر شبد کہے میں بولاں سدا آپ، آپ اپنے رنگ سمايا۔ ترے گن
جگت مٹاواں تاپ، ترے گن اتیتے نال ملايا۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پت پُنیت دیاں کرايا۔ جن بھگتاں جگ جگ بچھاں وات، واتا ورن
تکاں خلق خُدانیا۔ کراں پرکاش تک اندھیری رات، جوتی نور نور چکایا۔ امرت بوند بخش سوانت، رس امیوں اک برسایا۔ درس دکھا کے اک اِکانت،
اک اِکلا میلاں دُھر دا ماہیا۔ جس دا ورن نہیں کوئی ذات، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جو ویکھنہارا جگ چو کڑی لوک مات، کلج انت دھیان لگایا۔
سچ ست دی دیوے دات، وست امولک اک ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سَنگَر شبد کہے
میں بولاں سدا اکھ، اکھ اگوچر دے وڈیانیا۔ جن بھگتاں کایا مائی بھانڈے بھراں سکھ، ستنام وست وِچ کُکایا۔ نرگن دھار ہو کے درس دیواں پر تکھ،
ساکیات نظری آيا۔ انت کنت بھگونت ہو کے پِچ لواں رکھ، سر سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم ہون نہ دیواں وکھ، سرتی شبد نال ملايا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ سَنگَر شبد کہے میں حکم سندیسہ کہنا، دُھر دی دھار دھار پر گٹانیا۔ پر
پُرکھ پر ماتم ویکھنا نچ نیز لوچن نیناں، جگ اکھ نہ کوئے پتُرانیا۔ جو آد جگادی برہم برہادی نرگن ساک سجن سینا، میت مُرار اک اکھوانیا۔ جس دا اشارہ
دِتا بالمیک وِچ رمانا، رام رمیا اگم اتھایا۔ سو جگ جگ نت نوت جن بھگتاں دیوے لہنا دینا، دیونہارا اک اکھوانیا۔ نام ندھان سری بھگوان تن وجود
پائے گہنا، ست ستوادى اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھانیا۔ سَنگَر شبد کہے میں کہنا سدا
یوگ، جگتی اوتار پینمبر گرو گرو دیو جنانیا۔ میرا بن رسنا جہوا جگت صلح توں بھوگ، بھسمر رُپ رُپ درسایا۔ جس سوامی انترجامی دا درس سدا اموگھ،
بن نیز نیز نور چکایا۔ اوہ دیونہارا ست سچ دا یوگ، جگتی جگت جگت درڑانیا۔ جس نال من شانت رہے روز، وہ دِشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے میرے کہن دا انوکھا ڈھنگ، جگت ودیانہ کوئے چترایا۔ جن
 بھگتاں پوری کراں منگ، ترسنا ترکھا پور کرایا۔ کایا مندر اندر لنگھ، ساڈھے تن ہتھ ویکھاں چائیں چانیا۔ شبد اناد وجامردنگ، سوئی سرت سرت اٹھایا۔
 آتم بیج سہا پلنگ، سنگھاسن اکو اک سمجھایا۔ میں رسنا جہوا دے انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ پرکاش کر کے بنا سور یہ چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگایا۔
 توں میرا میں تیرا دس کے چھند، آتم پر ماتم میلا میلنا سچ سُبھایا۔ سچھنڈ دوار اکو وست دیواں ونڈ، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔ اکو بول وچ سدا سدا سدا
 پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے میرا بول انوکھا،
 جگت شاستر کہن کچھ نہ پانیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، دو جہان وجدی رہے ودھایا۔ جس دا نرا کھر دھار پوتھا، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 اوہ جگ چوکڑی حکم سنائے لوک پر لوکا، دو جہان کرے شنوایا۔ جس دا آد جگاد برہم برہما اکو ہوکا، حقیقت حق حق درڑایا۔ رُپ انوپ ست سرُپ
 جوتا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اوہ بولنہارا نرگن دھار ایکنکارا اکو اک بہتا، بہ لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ نہ جاگرت نہ سوتا، آلس نندرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو
 ایہتے اوتھے دو جہان ہوتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میری انوکھی گل، جگت سمجھ
 کچھ نہ آیا۔ میرا حکم سدا اٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ شبد سندیسہ دتا بل، بل اپنی کار کماٹیا۔ باؤن دھار لایا پھل، پھلی بھوت دتا دکھایا۔ بھيو کھلا
 کے نیچل دھام اٹل، درگاہ سچ سچ وڈایا۔ پاوے سار جل تھل، مہینٹل اپنارنگ رنگایا۔ جس دا فرمان سدا گھڑی گھڑی پل پل، پکاں اوہلے بیٹھا نور
 الاہیا۔ جے آتم دھار پر ماتم ہو کے جائے رل، ہر جن اپنے وچ سماٹیا۔ بیچ وکاراں دے دل، کوڑ گڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں زندگی جیون دا مسلہ
 کرے حل، اگے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی ڈونگھے ڈل، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ جو ویکھنہارا اسگاہ تھل، کھو جے چائیں چانیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ سچی بات آپ درڑاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل
 کھلاویگا۔ ایکنکارا کل ورتاویگا۔ آد نرنجن ڈگمگاوےگا۔ ابناشی کرتا سو بھاپاویگا۔ سری بھگوان سنگ رکھاویگا۔ پار برہم برہم درڑاویگا۔ سنگر شبد جگاویگا۔

وشن برہا شو نال ملاویگا۔ ترے بھون دھنی ترے گن رنگ چڑھاویگا۔ پنچ تت برہم مت آپ درساویگا۔ شاہو بھوپ بن سورا سربنگ، گل اکو اک جناویگا۔
 سچ سوامی بخش کے سنگ، سگلا سنگ درساویگا۔ کایا مندر اندر دے اندر، اندر واسی نال ملاویگا۔ سنگر شبد بن بخشند، بخشش رحمت آپ ورتاویگا۔ جنم جنم
 دامیٹ کے پنندھ، چوراہی پھاسی جم کٹاویگا۔ اگے رہے نہ اندھیرا اندھ، اندھ اگیان دور کراویگا۔ بھرماں ڈھاہ کے دویتی کندھ، سگلا سنگ آپ سمجھاویگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔ ساچی گل اک درڑائیگا۔ ول چھل بھو کھلائیگا۔ پنچ وکارا دور کرائے
 دل، آلس ندرامیٹ مٹائیگا۔ جیون زندگی کر کے حل، حالت پچھلی نال درسائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا
 آپ اٹھائیگا۔ آپے آپ دتے میت، ہر سنگر وڈ وڈیائیگا۔ جن بھگتاں انتر انتر بدل کے نیت، نیتوان دے وڈیائیگا۔ آتم برہم بخش پریت، پریت میل میل
 سچ سبھائیگا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشنائیگا۔ مائی خاک ہوئے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ میگھ برسائیگا۔ پر م پڑکھ پر بھ کر نہارا پتت
 پُنیت، پڑکھ پڑکھو تم اک اھوائیگا۔ جس دی اک گل نال مانس جنم لینا جیت، ہار رہن کوئے نہ پائیگا۔ کوڑی کریا ہووے بھے بھیت، سر سکے نہ کوئے
 اٹھائیگا۔ ست سچ دی سچ ہووے حدیث، حضرتان باہر پڑھائیگا۔ جس دا لہنا دینا نال تیس بتیس، راگ چھتیس دین گواہیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اپنا گرہ دکھائیگا۔ ساچی بات سنگر سرن، سرنگت سرنائیگا۔ ساچی بات پر بھ دے چرن، پر سنے چائیں چانڈیا۔
 ساچی بات پر بھ کھولے نیت ہرن پھرن، نچ لوچن ڈگگائیگا۔ ساچی بات چکے مرن ڈرن، آون جاون لکھ چوراہی کٹائیگا۔ ساچی بات جن بھگت منزل
 حقیقی چڑھن، اگے ہونہ کوئے اٹکائیگا۔ ساچی بات سنت سہیلے شبدی لڑ پھرن، سرتی شبد وچ سمائیگا۔ ساچی بات بن اکھراں نراکھر دھار پڑھن، جگت و دیا
 دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ درسائیگا۔ ساچی بات کتھنی اکھ، رسنا کتھ سکے نہ رانیا۔
 دیونہار پڑکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھردر گاہیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، ہتھو ہتھ لیکھا دے مکائیگا۔ نام ندھانے چاڑھ کے رتھ، دو جہاناں پنندھ
 مکائیگا۔ سگل و سورے جان لٹھ، جگت سنتاپ روگ رہن نہ پائیگا۔ کوڑ وکارا دیوے متھ، مایا ممتا موہ مٹائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ ساچی بات آد جگادی اک، اینکار آپ درڑائیآ۔ جس نال من منوآ جائے ٹک، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ جنم مرن دی پوری ہووے سک، خواہش تمنا دین دنی نہ کوئے دکھائیآ۔ رسنا جہوارس رہے نہ پھک، امیوں رس نجر جہرنا بوند سوانتی اپنی آپ لکائیآ۔ جھگڑا مٹے پتھر اٹ، پانہاں لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ سہائیآ۔ اپنے وچوں اپنی نہیں کوئی وچار، آشنا جگت نہ کوئے رکھائیآ۔ سنگر شبد شبد دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دے وڈائیآ۔ جو سندیسہ سُن دے رہے پیغمبر گر اوتار، بن رسنا جہوا انسنت دیاں سنائیآ۔ جو سندیسہ دیوے وارو وار، سنجگ تریتا دواپر کجگ اپنا حکم سنائیآ۔ جس دا بھگت سنت صوفی کرن دیدار، نج نیتز لوچن نین درشن پائیآ۔ سو مالک خالق پروردگار، سانجھا یار نور خدائیآ۔ جس دا لیکھا دین دنی توں باہر، ظاہر ظہور اپنا حکم ورتائیآ۔ سو آسانسا پوری کر نیہار آپ کرتار، قدرت دا مالک اک اھوائیآ۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن بھگتاں ہووے یار، میت متر اک اھوائیآ۔ تِس دے چرن کول اُپر دھول سارے جاون بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیآ۔ جس دی اک گل جگ چوکڑی چار جگ دے شاستراں دے ادھار، آد انت اکو رنگ رنگائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا نیت نوت پاونہارا سار، پر م پُرکھ اپنا بھیو چکائیآ۔ امر کور امر اپد دا اکو گرہ اکو مندر اکو گھر اکو در دوار، جس دا دروازہ سنگر شبد نام کُنجی نال کھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیکھنہار سرب سنسار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر زمیں اسمان سور یہ چند چند چاننا اپنا نور جوت کرے رُشنائیآ۔

۴۱۳

۴۱۳

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ رجندر سنگھ دے گرہ ولیم لیک لیسٹنگن سب ڈویزن مکان نمبر ۲۴۲۴ کنیڈا *

دھرنی کہے پر بھو میرا حصہ تک لے ولیم لیک، لوک پر لوک دے مالک دھیان لگائیآ۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تیری رکھی ٹیک، کَلے مستک دھوڑی خاک خاک رمانیآ۔ توں آد پُرکھ اپر مہر سوامی زرگن دھار ایک، اک اکلے تیرے ہتھ وڈائیآ۔ سو پُرکھ نرنجن میرا انتشکرن کر بیک،

دُرمت میل میل دھوایا۔ ہر پُرکھ نرنجن ترے گن مایا لائے نہ سیک، اگنی تت تت بُجھایا۔ دو جہاناں والی ہو کے دیکھ، بن نیتز لوچن نین اکھ اٹھایا۔
 آد نرنجن جوتی جاتے کوڑی کریا میٹ دے بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ابناشی کرتے لہنا دینا تک لے مُنی رکھ، رکھیشراں دا لہنا دے مُکایا۔ سری
 بھگوان نوجوان لوک مات میرے اُتے دیکھ اپنا دیس، نوکھنڈ برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ پاربرہم پت پر میشور میں تیتوں رہی چیت، مہینہ چیت میری دے
 گواہیا۔ سنگر شبد شبدی دھار کھول دے بھیت، انھو پڑا آپ اٹھایا۔ تیرا درشن کراں نیتن نیت، بن نیتز لوچن نین ڈگمگایا۔ میرے اُتے جگ چو کڑی
 لنگھ گئے کیتن کیت، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکایا۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں سرگن دھار تیرا دسیا ہیت، ہتکاری ہو کے گئے درڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو دیکھ لے اپنا لکھن دیپ، دیس دیسنترہ دھیان لگایا۔ میری
 تیرے چرن کول آدیس، نو نو سیس جھکایا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوہند دس دسمیش، دہ دشاتوں باہر باہر درڑایا۔ جس دا حکم آد جگاد سدا چلے ہمیش،
 ہم ساجن اک اھوایا۔ کلجگ انت دھرنی تیرا میٹے کلیش، کل کلکی اپنا پھیرا پانیا۔ جو مالک خالق دو جہاناں ہووے نریش، سچھنڈ نو اسی اک اھوایا۔
 جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیا نو نو لاگن پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔
 دھرنی کہے پر بھو میری آد جگاد دی آسا، نو سو چرانوے چو کڑی جگ تیرا دھیان لگایا۔ میتوں اشارہ دیوے شکر اُتے کیلاشا، بن سینت سینت لگایا۔ برہما
 شبد جنائے بن سواسا، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلایا۔ وشنو و شو دی جنائے راسا، منڈل منڈپ سورہ چند بیٹھے سیس نوایا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ
 شاہ شاباسا، سچھنڈ نو اسی اک اھوایا۔ تیرے حکم وچ پر تھی کہے کھیل تے کوٹن کوٹ آکاشا، زمیں اسمان دے مالک تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گر
 تیرا بنکے داسا، جگ جگ تیرا حکم گئے درڑایا۔ تن وجود مائی خاک دکھاوندے رہے تماشہا، سرتی شبد شبد پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میت، متر پیارے تیری اوٹ تکایا۔ نرنجن دھار سرگن میرے اُتے
 بدل دے ریت، ریتوان اور نہ کوئے وڈیایا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھایا۔ منسا من کوڑی لے جیت، جگ جیون داتے سر اپنا

ہتھ لگایا۔ تن وجود مائی خاک کر دے ٹھانڈھی سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ صدی چو دھویں رہی بیت، بیٹھی اپنا پندھ مُکائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ
 نیچ، راو رنگ نہ کوئے چترایا۔ سنگر دھار ہو کے شبدی شبد کر تصدیق، شہادت اوتار پیغمبر گر بُھگتایا۔ تیرا لہنا دینا نال ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں ویکھ
 دکھایا۔ میرے صاحب سوامی میٹھلو میٹھ، ہر کرتے دھر در گاہیا۔ میرا لہنا دینا ویکھ انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ کلجگ کوڑ کرایا بھن دے کوڑا
 ریٹھ، سنجگ امرت رس میرے اُتے دے چوایا۔ کیوں ستا دے کر پیٹھ، سچھنڈ نو اسی اپنی کروٹ لے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا
 کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے محبوب، مہربان مہربان بیدو تیری بے پرواہیا۔ تیرا عالیشان اگم عروج، عرشاں دے
 مالک نور الاہیا۔ میرے اُتوں جگت شرع دی میٹ حدود، حد اکو اک سمجھایا۔ تیری منزل اک مقصود، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ مہربان ہو کے نو کھنڈ
 پر تھی ست دیپ چار کُنٹ کر محفوظ، شبدی شبد حکم ورتایا۔ میری چار جگ دی پچھلی آشا بوجھ، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ میری بیننتی بنا اکھراں توں
 بوجھ، جگت و دیا سنگ نہ کوئے ملائیا۔ جس نوں جان سکے نہ کوئے من مت بوڈھ، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا
 کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں تیری رکھی اوٹ، اوڑک دیاں سنایا۔ میرے اُتے جگ لنگھ گئے کوئی کوٹ،
 کیتے اپنا پندھ مُکائیا۔ میرا لہنا دینا نال نرمل جوت، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اک اکھوایا۔ میری آشا پُرانی جس دی ترسنا بہت، ترکھا سکے نہ کوئے بُجھایا۔
 نگاہ مارو جو جھگڑاپیا ورن گوت، دین مذہب کرے لڑایا۔ ساچا نظر آئے کسے نہ کھونت، خصم خصمانہ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اوہ تک شکر کی اشارہ دیندا
 لاڑی موت، ملکل بجھے واہو داہیا۔ جس نو کھنڈ ورنناں برناں پاؤنی اداوت، عدل انصاف نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرایا کر، ایک
 دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے اوتار تیری میری سُنو ساکھی، سُنن دھر دے نال سنایا۔ میں بیننتی اکو آکھی، آخر دیاں درڑایا۔ دھرم
 دی کرے کوئے نہ راکھی، رکھک نظر کوئے نہ آیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ ساتھی، منسا ممتا کوڑ کوڑ ہلائیا۔ میں لیکھا دساں جو گوبند دی دھار میرے
 اُتے آون والی وساکھی، واسطہ پا کے دیاں سنایا۔ میٹوں خبر اگئی بھاکھی، جس نوں چار جگ دے شاستر سمجھ سکن نہ رانیا۔ میرا مالک لکھنا لاکھی، الکھ

اگوچر اک اکھوایا۔ جس دی جگ جگ داس داسی، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ جو منڈل منڈپ پاوے راسی، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ جس دا لہنا دینا پر تھی
 آکاشی، پر تھی کہے پر تھو میری آشا پور کرایا۔ اوہ سچھنڈ نواسی درگاہ سچ دا سچ نواسی، نرکار نرنکار نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ کرایا۔ دھرنی کہے پیغمبر و کرو دھیان، دھرت دھول دھول نین اٹھایا۔ اپنا اپنا دیکھو بیان، الف یے ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ کی کھیل کرے مہربان محبوب نوجوان، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت تن وجود پنج تت انسان، گرہ گرہ مندر وجوداں پھول
 بھلایا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہاناں حکمران، کلے نام سندیسے دیوے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے دس گرو گرو دیو دیکھو نس، لوک ماتی پنڈھ مکایا۔ میرے اُتے دھرم دارہیا کوئی نہ رس، رستہ دین دنی گئی بدلایا۔ چاروں
 کُنٹ رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ موہ وکار سرشی درشی گئی پھس، شرع زنجیر نہ کوئے کٹایا۔ میرا کھیڑا ہندا دیکھو بھٹھ، بھانڈا بھرم
 نہ کوئے بھٹایا۔ جیکارا نام بولے نہ کوئی الکھ، لکھن دیپ میری دے گواہیا۔ نچ نیز لوچن نین کھلے کسے نہ اکھ، کلجک جیو روون مارن دھاہیا۔ پرم پُرکھ
 دا درس کرے نہ کوئے پر تکھ، ساکھیاں نظر کسے نہ آیا۔ برہم دھار پار برہم نالوں ہوئی دکھ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ توں میرا میں تیرا گائے
 کوئی نہ جس، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ دھرنی کہے مینوں اک سندیسہ جو گوبند گیا دس، دہ دشتا توں باہر جنایا۔ تیرا لہنا دینا انت متس نال کچھ،
 کچھپ رنگ رنگایا۔ جو پر تھو لیکھا لکھیا بنا ہتھ، قلم شاہی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جس کارن براہ چرن گیا ڈھٹھ، بن چرن سیس بھکایا۔ اُس دا لہنا دینا
 جگ جگ جو دیوے پُرکھ سمر تھ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی
 کہے اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے کرو خیال، جوتی دھار دیکھ دکھایا۔ شرع دارہیا نہ کوئے دلال، وچولا نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں کُنٹ کوکدا کال، کلجک
 ڈنکا کوڑ وجایا۔ سچ دارہیا نہ کوئے دھن مال، نام وست ہٹ نہ کوئے وکایا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا ماٹی کھال، پنج تت تت نہ کوئے رُشٹایا۔ سچ
 پریتی سکے کوئی نہ گھال، گھائل ہندی دسے لوکایا۔ میری اک بینتی اک اگما سوال، جس دی ونڈ جگت نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر اں گرو آں سجھنڈ وچوں ماری جھاک، بن نیناں نین اٹھایا۔ مہربان ہو کے کھولے اگئی تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ شبد اگے گھوڑے چڑھے راکی، آسو اکو نام دوڑایا۔ آکے دیکھو بندے خاکی، خاک مٹی میری پھول بھلایا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ تہاڈا رہیا نہ کوئے جماعتی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نور رہیا نہ آفتابی، جلوہ گر نہ کوئے درسایا۔ دھرم دا دے نہ کوئی امدادی، سچ وچ نہ کوئے سمجھایا۔ سادھ سنت بنے نہ کوئے بودھ اگادھی، بدھی توں پرے نہ کوئے پڑھایا۔ میں اکو پریم نال ماراں آوازی، خوشیاں نال سنایا۔ میرے اُتے کجگ کوڑ دی اُلٹن والی بازی، جو بازاں والا گیا سمجھایا۔ نالے اپنا لیکھا تلو ماضی، پورب لہنا نال ملایا۔ انت جھگڑا گنٹا ملا شیخ مسانک قاضی، قضا دیکھے خلق خدایا۔ دھن دولت ثابت رہے نہ کسے اراضی، شاہ سلطان روون مارن دھاہیا۔ مُجبت رہے نہ حقیقی مجازی، پیار وچ نہ کوئے سمایا۔ ست سچ دے نہ کوئے سادھی، سماں اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میری کرو مدد، مدتتاں دے مالک دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ دیکھو تشدد، جھگڑا کرے کوڑ لوکایا۔ ۴۱۷

صوفی رہے کوٹاں وچوں کجھ عدد، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ نگاہ مارو اپنے اپنے وچ دین مذہب، صوفی دیکھو چائیں چانیا۔ دروہی میرے اُتے ہویا غضب، نیتز رو رو دیاں دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی مات، مات لوک تیرا دھیان لگایا۔ پر بھ دا لیکھا سد لکھیا بنا قلم دوات، شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس جھگڑا پوایا ذات پات، شرع دین دُنی سنگ رلایا۔ اوہ دیکھنہارا تیرا حالات، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ انتم تیری بچھے وات، وارث ہو کے لئے انگڑایا۔ جس داروپ انوپ بہہ بھانت، بھيو سکے کوئے نہ پانیا۔ تیرا لہنا چکائے دیپ سات، نو کھنڈ پر تھمی کھوج کھوجایا۔ سچ پریت بخش کے نات، میلا میلے سچ سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دھرنی ساڈا مالک اینکار، اک اگلا گم اتھایا۔ جس نوں کہا پروردگار، یامین کہہ کے سیس نوایا۔ اوہ دیکھے وگسے پاوے سار، دیکھنہارا نور الاہیا۔ جس دے نام کلمے اسیں آئے اچار، اکھراں نال جڑایا۔ دیناں مذہباں ونڈ وچ سنسار،

مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگایا۔ سو لیکھا جانے جانہار، جاگرت جوت ڈمگایا۔ جس دے چرن کول نمسکار، بندنا سجدیاں وچ سس جھکایا۔ جو لیکھا
 جانے اپنی وار، دوسر سنگ نہ کوئے ملایا۔ پرگٹ ہووے جوتی جاتا نرگن نور کر اجیار، تتوت نہ کوئے پترایا۔ اتر پورب پچھم دکھن دیکھے آپ کرتار،
 قدرت دا قادر دھیان لگایا۔ توں کیوں روندی زارو زار، بن نیناں نیر دہایا۔ اسیں چار جگ دے مذہباں دے مختیار، مختیار نامے ساڈے ہتھ پھرایا۔
 ویہویں صدی چودھویں ساڈا ادھار، قرضہ مقروض دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اوتار
 پیغمبر گرو کہن دھرنی، ہر کرتا دیا کماویگا۔ پرکھ اکالا ویکھ وکھاویگا۔ پردہ اوہلا بھو چکاویگا۔ ساچا ڈھولا سولہا اک درڑاویگا۔ نرگن دھار بن کے تول، لکھ
 چوراسی تول تلاویگا۔ اوتار پیغمبر جس دا گولا، سو پرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ کلج کوڑی کریا میٹے رولا، رونق اپنی اک درساویگا۔ جس نوں پیغمبراں کہا
 مولا، سو مہربان ہو کے پھیرا پویگا۔ تیرا بھار کرے ہولا، ہوئی ہوئی اپنا رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کماویگا۔ ہر کرنی کار کماویگا۔ دین دیا ویکھ وکھاویگا۔ اوتار پیغمبر گرو اپنے سنگ ملاویگا۔ جس دے حکم وچ سبج تریتا دوا پر گیا لنگھ، کلج انتم
 پنڈھ مکایگا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، سر تیرے ہتھ لکایگا۔ جس نشان میٹنا تارا چند، چار یاری محمد اپنے گرہ وسایگا۔ جو اشارہ دے کے گیا
 گو بند پڑی اند، اند اند وچوں پرگٹایگا۔ تیری تنگی ہون نہ دیوے کنڈ، پشت پناہ ہتھ لکایگا۔ جو لیکھا جانے وچ برہمنڈ، برہمانڈ کھوج کھجایگا۔ جھگڑا میٹے
 جیرج اند، اُتھج سبج ڈیرہ ڈھایگا۔ تیری آشا ہون نہ دیوے رنڈ، کنت سہاگی سوبھا پائیگا۔ نگاہ مارے نو کھنڈ، ست دیپاں پھول بھلایگا۔ تیری ٹٹی لئے
 گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتایگا۔ جھٹ کلج کہے گر
 اوتار پیغمبر و میری اک سلام، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے سس نواہیا۔ میں وی اُس صاحب دا غلام، جو پروردگار نور الاہیا۔ میری آشا رکھ کے گیا باون
 اک بھگوان، بل دوارا نال ملایا۔ میرا سندیسہ دتارام، بالمیک دے گواہیا۔ میری آشا رکھی کاہن، گھننیا اپنی آس جناہیا۔ میرا لہنا دینا جگت جہان، جیو
 جنت نال وڈیایا۔ میٹوں پیغمبراں کیتا سلام، نو نو سس جھکایا۔ میں ہس کے کہا سب نوں تمام، طمع لالچ میری بے پرواہیا۔ کوئی کر نہ سکے انتظام،

بندوبست دے نہ خلق خُدا ئیا۔ دین دُنی میری ہووے غلام، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ میں انتم اپنا پورا کرنا کام، کام کردھ لوبھ موہ ہنکار وچ سر شٹی در شٹی کرنی ہلکائیا۔ کوڑی کریا کرنی شام، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نال اگئی امام، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جس انتم وسنا سمبل نگر انوکھے گرام، دھرنی تیرے اُتے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے کی گر اوتار پیغمبراں دیویں سدا، شبد گر کی شنوائیا۔ میری انت اخیر ویکھ لے حدا، حدوڈ اپنی دیاں سمجھائیا۔ میں مان رہن دینا نہیں وچ کسے جدا، یُدھشٹر دا لیکھا کرشن نال پور کرائیا۔ نوست تیرے اُتے ہونا دغا، فریب کرنا خلق خُدا ئیا۔ اوہ ویکھ لے گو بند لیکھ لکھیا بن قلم شاہی بگا، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ماچھوواڑا دھار تک لے جتھے سہنجنی ہوئی جگہ، دین دُنی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نرویر نرکار نرکار میتوں دتا پدا، پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ تیرے اُتے دین دُنی انتم بھوگنی سب نے سزا، سزا یافتہ دے خلق خُدا ئیا۔ کملیے دو چار سال وچ میں سب نوں چکھا دیواں مزہ، جو مذاق کر کے میتوں رہیا دکھائیا۔ میرا صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ جوتی دھار ایکنکار پروردگار تیرے لکھن دیپ وچ کردا پھرے گجا، غضب دی دھار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نی توں چلنا اُس دی وچ رضا، جو رازق رزق رحیم نور الاہیا۔ جس دے حکم دی سمجھ سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ میں وی اوسے دے حکم وچ پھر دا بھجا، بھجاں واہو داہیا۔ اوہ ویکھ لے جس کارن گو بند نے ہتھ اٹھایا سجا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے میرا مالک اگم سوامی، جو سمیں سمیں اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سب نے نیا انتر جامی، انتر نرتر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاوندے بانی، اکھر اکھراں نال ملایا۔ جس سبج تریتا دوپر کیتا فانی، انت میرا فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ پر یاد کر لے جس دن ارجن گرنے چکی قلم کانی، کاغذ شاہی نال ملایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا بن کے سچھنڈ دادانی، وست اگم دتی ورتائیا۔ سندیسہ دتا بنا زبان کلامی، کلماں توں باہر سمجھائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت دین دُنی ہندی فانی، فنا فی اللہ دے خلق خُدا ئیا۔ کسے سمجھ نہیں آونی کیہڑا مہینہ ہووے رمزانی، رمز سمجھ کوئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ تک بے ایمانی، بیوہ دے سے کوڑ لوکائیا۔ میرے حکم دی اکو لہر

چلنی طوفانی، جس نوں جگت سکے نہ کوئے اٹکایا۔ اُس ویلے منزل رہنی نہیں کوئی رُوحانی، رُوح بُت نہ کوئے چترایا۔ کلجگ کہے دھرنیے تیرا میرا محبوب
 اک ایکنکار جو جگ جگ سرگن نرگن پیار وچ کھان آئے مہمانی، مہربان اپنا ویس وٹایا۔ بن اکھاں توں اُس نوں توں پہچانی، جو بے پہچان دُھر دا ماہیا۔
 جس دی جوہ کدے نہ ہوئی بے گانی، بیگھراں دا مالک اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔
 دھرنی کہے کلجگ کی مینٹوں دینیں اشارہ، سچ ست درڑایا۔ میں رو رو کردی گریہ زارا، پر بھو تیرا نام دُہایا۔ چاروں کُنٹ میرے اُتے ہاہاکارا، دھیرج دھیر
 نہ کوئے رکھایا۔ دین مذہب تیرے نام کلمے لکارا، شرع شرع نین اٹھایا۔ جیو جنت درشتی اندر ودھیا و بھچارا، و بھچار کرے خلق خدایا۔ پیار رہیا نہ ناری
 نارا، نر نرائن تیرا درس کوئے نہ پایا۔ مان رہیا نہ وید چارا، پُران اٹھاراں سنگ نہ کوئے نبھایا۔ گیتا گیان دتا نہ کوئے سہارا، جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں بڑا سور پیر بہادر، گر تیغ بہادر میری دے گواہیا۔ مینٹوں حکم دتا کریم
 قادر، جو کرتا پُرکھ اک اکھوایا۔ جس دا بھجو جانے کوئی نہ شاد و نادر، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ میں اپنا کرم کیتا اُجاگر، نو کھنڈ تیرے اُتے دتا
 ورتایا۔ مان رہیا نہ پدر مادر، پتا پوت نہ کوئے چترایا۔ دھرم دار ہے کوئی نہ عادل، انصاف حق نہ کوئے جنایا۔ دین دُنی بنی قاتل، مقبول مذہب رُوپ
 درسایا۔ بھجو کھولے کوئی نہ باطن، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرے اُتے کیتی اندھیری راتن، دھرم دا چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے کلجگ میرے صاحب بڑے بلونت، بلدھاری اک اکھوایا۔ جو آد جگادی دُھر دا
 کنت، کنٹول نور الایا۔ جو سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرا بدل دیوے منت، منتو اپنا حل کرایا۔ جس تیری بنائی بنت، گھٹن بھٹنہار اک اکھوایا۔ جس
 دی مہما سدا اگنت، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ جس کھیل کھلایا میرے اُتے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت نال ملایا۔ تیرا کوڑ گڑیا کرے بھسنت،
 بھسٹ اپنا رُوپ درسایا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے جنایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں وی پر بھ دا سٹ دُلارا، دُلھا اک اکھوایا۔ میری پاوے

کوئی نہ سارا، بھیو سکے نہ کوئے کھلایا۔ میں تیرے اُتے نو کھنڈ دتا ہلارا، ست دیپ دتے ہلایا۔ جگت و دیا کیتا خوارا، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ من
 کلپنا کوئے کرے پکارا، دروہی دروہی کر سنایا۔ بیچ و کار ودھا وچ سنسارا، مایا متنا نال ملایا۔ اوہ ویکھ لے میتوں سنگر شبد دے اشارہ، سینت اگم لگایا۔
 تیئی اوتار بولن جیکارا، اکو راگ سنایا۔ پیغمبراں ویکھ اُدھارا، پورب لہنا نال ملایا۔ نانک گوہند جس نے میرا انت انت دا دسیا کنارہ، کنارہ سرسا دے
 گواہیا۔ میرا لہنا دینا نال انت کل کلکی اوتارا، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ اُس دے حکم وچ میں پھراں وارو وارا، اتر پورب دکھن پچھم بھجاں واہو داہیا۔
 جس جوتی جاتے ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگایا۔ دین دنی وچ کوئی ہو رہے نہ باہرا، دُھر دا حکم دیاں سمجھایا۔ تیرے اُتے انت ہون والا مشاہرا، مشکل
 حل نہ کوئے کرایا۔ حکم ورتے گمبھیر گہرا، گور اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔
 دھرنی کہے کلجگا میری میننتی سچ دوارے آج، چووی چیت چوہیے سیس نوایا۔ جو میرا سوارے کاج، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔ دین دنی بدلے ساچ،
 سمگری نام والی ورتایا۔ میرے اتم کرے بھاگ، دُرمت میل دے دھوایا۔ جوتی نور جگا چراغ، نو کھنڈ کرے رُشایا۔ ہنس بدھی بنائے کاگ، مانس مانو
 بھیو چُکایا۔ سرتی شبدی جن بھگتاں کھولے جاگ، پردہ انتشکرن لاہیا۔ میری اپنے ہتھ وچ پکڑے داگ، چاروں گنٹ گنٹ بھوایا۔ دھرم دا میرے
 اُتے مہکے باغ، پت تھنی سو بھاپایا۔ جس دی یاد وچ میرے انتر آؤندا ویراگ، ویری کوڑے دے کھپایا۔ تینوں کلجگا کرنا پئے تیاگ، ترے گن اتینا حکم
 دیوے تھاؤں تھانیا۔ جس دا لہنا دینا ہووے اتم دیس ماجھ، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جس تیری ساچنا لئی ساچ، سچن ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس گوہند
 شبد اڈایا باز، بازی تیری دے اُٹایا۔ نام ندھانا وجائے ناد، دُھن آتمک راگ سنایا۔ سرشٹ سبائی کرے آزاد، شرع زنجیر دے کٹایا۔ جس نے آؤنا
 اوتاراں پیغمبراں گروآں بعد، آپ اپنا پھیرا پاپایا۔ اُس نوں سب نے کرنا آداب، سر سر سیس نوایا۔ جس نوں زرگن دھار سرگن رہے ارادھ، انتر
 زمرتر ویکھ وکھایا۔ اوہ نام ندھانا سری بھگوانا وجائے اپنی اک رباب، جس نوں ربیول ثانی وچ محمد گیا آس رکھایا۔ جس دا سمجھے نہ کوئی پُن صواب، بھیو
 بھیت نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے کلجگا میرے صاحب صاحب

نرنکاری، نرویر اک اھوائیا۔ جس دے چرن جاواں بلہاری، دھوڑی مستک خاک خاک نال رمانیا۔ اُس دی چار جگ دے شاستر کرن انتظار ی، گر
 اوتار پیغمبر نین اُٹھایا۔ جس تیرا جھگڑا میٹنا تکراری، ترت اپنا حکم ورتایا۔ اوہ ویکھ لے وعدہ قول اقراری، اقرارنامہ تیتوں دیاں درسایا۔ جس دی
 جوت اگم ہونی ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ امام اِماما جس نوں پیغمبراں کیتا کلیاں وچ مظاہری، مشیول مؤسطِ مزدازو ہموا نو سٹل تم بازی زو کو
 زم دستے اشتم مہائے رُوے نوا خدائے مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اُٹھایا۔ دھرنی کہے
 کلجگا میری بیننتی سُن عرضوئی، میں نو نو سیس نوایا۔ میری اُس دے اگے دروہی، جو دو جہاناں مالک اک اھوائیا۔ جس دا بھيو پائے نہ کوئی، سمجھ سکے
 کوئی نہ رانیا۔ جس دا اشارہ کپیر نے دتا لوئی، بن لوئنا نیناں گیا سمجھایا۔ میں اُس دی داسی ہوئی، ہوکا دے کے دیاں سُنایا۔ جس نے میٹنا وکار پنچ
 گروہی، گرہ مندر میرے کرے صفایا۔ غریب نمائیاں دیوے ڈھوئی، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ شاہ سلطاناں پت جائے کھوہی، سیس تاج نہ کوئے لکایا۔
 اوہ تک لے پیغمبراں دی پیشینگوئی، جو لکھت بھوکھت اوتار پیغمبراں گرو آں نال ملایا۔ میری آشا ہونی نوں نروئی، نر نرائن دے وڈیایا۔ جن بھگتاں
 آتم پر ماتم جانی چھوہی، سرتی شبد شبد جڑایا۔ دُرمت میل جانی دھوئی، پت پت کرائیا۔ سچ مُجبت وچ دُنیا جانی موہی، پیار پیار وچوں پرگٹایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں والا دہاڑا، نو نو سیس نوایا۔ پُرکھ اکالے دین
 دیا لے میرا منیں ہاڑا، ہر ہر دے اندر کرنی صفایا۔ ست دھرم دارنگ چاڑھنا گاڑھا، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ کلجگ کوڑی کریا اکو وار
 لگاؤنا اکھاڑا، جڑ اُکھیرنی تھاؤں تھانیا۔ اگنی لاؤنی کوڑ گڑیا را بہتر ناڑا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ ٹلے پربت وچ اُجاڑا، سمند
 ساگر سار کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میری اچ دی گھڑی سکھنی،
 پر پُرکھ دے وڈیایا۔ میری آشا رہے نہ سکھنی، خالی جھولی دے بھرایا۔ جس انت کلجگ پت رکھنی، سر میرے ہتھ لکایا۔ ناتا جوڑے چرن پریتی
 نئی، کول دے سرنایا۔ کوڑ گڑیاری میٹ کے متی، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرت شبد میل کرا کے پت پتی، آتم سیجا دے سہایا۔ ہر جن میلے اپنے

وطنی، بے وطنان گلے لگایا۔ میری دُہائی دروہی پیغمبر و تہاڈی لیکھ لیکھنی پیسوس چوڈ دھویں صدی انت نہیں ٹینی، ٹاپو سارے رہے گر لایا۔ لیکھا مکنا پنچ
 تت خاک مٹی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھوجا۔ نوکھنڈ وچ ورجنڈ چار گنٹ نچینی، بچھے واہو داہیا۔ قیمت کسے دی رہنی نہیں ہٹنی، ہٹوانا نظر
 کوئے نہ آئی۔ اتم مٹی خاک ہونی بھٹھنی، بھٹھیالا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ دھار رہنی نہیں تیر تھ اٹھسٹھنی، گنگا گوداوری جمناسرتی رووے مارے دھاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے وقت سہاوا چیت چو پیسا، جگدیشا سر میرے ہتھ لکایا۔
 جس دا اکو نام کلمہ ہوئے حدیثا، حضراتاں توں باہر کرے پڑھایا۔ اکو چھتر جھلے صاحب دے سیسا، جو مالک خالق نور الاہیا۔ جس دے حکم وچ جگ
 چو کڑی پیسن پیسا، سیوک ہو کے سیو کما۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی اتم بنے میرا میتا، متر پیارا اک اھوایا۔ جو ٹھگوری میٹے تن چیتا، چیتن سرتی
 دے کرایا۔ جو آشار کھی کرشن وچ گیتا، گاستری منتر نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد برہم برہما جو بدنہارا ریتا، ریتوان سری بھگوان مہربان اک اھوایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سرجیت سنگھ دے گرہ ۱۶-۴ سٹوروم ٹیرس کنڈارات دے ویلے *

گرگھ سدا آئے لین، دیونہار سنگر شبد اک اھوایا۔ جو آد جگاد نت نوت نچ نیز لوچن کھولے نین، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھایا۔ اتم پر ماتم میل
 ملاوے دھر نرائن، نر ہر میلا ہووے سچ سبھایا۔ جس دی صفت وڈیائی رسنا کچھ نہ سکے کہن، اکھر اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ گرگھ آد جگاد دا منگدا، ہر دیونہار کرتار۔ تن کایا مائی چولی رنگدا، رنگ چاڑھے اپر اپار۔
 ناد سنائے شبد مردنگ دا، انادی دھناں دے دھنکار۔ گرہ مندر اندر لنگھدا، بجر کپائی پڑدا پاڑ۔ دھام سہائے اتم سچ پلنگ دا، سچ سنگھاسن اپر اپار۔ بھيو
 چکا کے سور یہ چند دا، جوتی جاتا جوت کرے اجیار۔ میل ملاوا ہووے واسی پری اند دا، گوہند ماہی کنت بھتار۔ جھگڑا میٹے وکارے پنچ دا، کام کرودھ

لوبھ موہ رہے نہ ہنکار۔ لیکھا رہے نہ سویر سنجھ دا، اٹھے پہر اگم بہار۔ ناتا توڑے غمی رنج دا، امرت بخشے بوند سوانت ٹھنڈی ٹھار۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ صاحب اینکار۔ گرگھ ساچا سدا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سنگر شبد گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ
 برہم بھو کھلایا۔ میل ملائے اپنے انگ دا، انگیکار اک اھوایا۔ وکار میٹے بند بند دا، بندگی ڈھر دی اک سمجھایا۔ پردہ لاپے دئی دویتی کندھ دا، بھانڈا
 بھرم بھو نوار۔ لیکھا کئے بھاگ مند دا، لوک مات ہوئے اجیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ سچی سرکار۔
 گرگھ منگے منگ ایک، اینکار تیری سرنایا۔ سنگر شبد بخشے ڈھر دی ٹیک، بن دھوڑی خاک مستک ٹکے نام رمایا۔ انتر نرنتر کرے بدھ بیک، ڈرمت
 میل نظر کوئے نہ آیا۔ سچ سوامی انترجامی دے سے ایک ایک، اک اگلا سوبھاپایا۔ جو جگ چوکڑی روپ انوپ دھارنہار انیک، تن وجود مائی خاک سوبھا
 پانیا۔ ترے گن مایا بھواونہارا سیک، امرت میگھ نام برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ گرگھ
 منگے سچ دوار، سچھنڈ دھیان لگایا۔ سو پڑکھ نرنجن دیونہار، ہر پڑکھ نرنجن جھولی دے بھرایا۔ اینکارا پاوے سار، آد نرنجن نرنجن نور جوت کرے
 رُشانیا۔ ابناشی کرتا خالی بھرنہار بھنڈار، سری بھگوان مہر نظر اٹھایا۔ پار برہم پت پر میثور لیکھا جانے وچ سنسار، سنگر شبد شبد نال وڈیایا۔ وشن برہما شو
 جس در کھڑے بھگھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا لا آد جگاد جگ چوکڑی نرنجن سرگن ویکھنہار، دو جاسنگ نہ کوئے رکھایا۔
 سنجگ تریتا دواپر کلج چارے جگ دے ادھار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنی دیا کمایا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے آتم پر ماتم میلے میلہنہار، پار برہم برہم
 اپنا رنگ رنگایا۔ ست وست نام ست کایا مندر اندر کر اجیار، اندھ اگیان وچ جہان دور کرایا۔ مایا متا شرع میٹے وچ جہان، چھری کوڑ جگت رہے
 نہ مول قصایا۔ توں میرا میں تیرا دس گیان، نراکھ دھار دے سمجھایا۔ بھاگ لگا کے کایا کعبہ حق مکان، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک بے پرواہیا۔ گرگھ مانگے آد جگاد، جگ چوکڑی ریتی چلی آیا۔ پر بھ دیونہار شبد داد، نام
 ست وست ورتایا۔ بھو کھلا کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے دے سمجھایا۔ شبد ڈھنکار شنانا، انراگی اپنا راگ درڈایا۔ بن رسنا جہو مار آواز، سوئی

سُرت لئے اُٹھائیا۔ انتر آتم کھلا کے راز، رازق رِزق رحیم دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سنگر شبد دیونہار اگم، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جو وسنہارا پون سواسی دم، ساہ ساہ اپنارنگ سمائیا۔ بھيو چکا کے آتم برہم، پاربرہم میلا میلے سچ سُبھایا۔ جھکڑا رہے نہ ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا دے جلائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درِشٹی دے بدلایا۔ پنچ وکارا کوڑ کڑیارا دیوے ڈن، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ انتر نرنتر میٹ اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ سچ درڑایا۔ گرگھ مگے پر بھ دا درس، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سنگر شبد میٹنہارا حرص، ہوس جگت دینی چکایا۔ انتر آتم میگھ برس، ساتک ست ست کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دات داتا دانی ہو کے آپ ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں منگاں، مانگت ہو کے در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا سیس ہو گیا ننگا، پروردگار سانجھے یار اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ نگاہ مار لے اوتار پیغمبراں گرو آں دا بھوکھت لنگھا، چار جگ دے شاستر نال ملایا۔ جو شبد سندیسہ دتا گوہند پنجا، پنچ آب دے مالک تیری بے پرواہیا۔ دین دیاں بھگت وچھل کرپال تیرا سنسار ہو یا اندھا، نج نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ من کلپنا کلج کوڑ کڑیارا کیتا گندہ، ست دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ موہ ہنکار وکار اُتے میرے پایا پھندا، جگت جنجال سکے نہ کوئے تڑایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر ویکھ کنڈھا، محمد سنگ چار یار بیٹھانین اُٹھایا۔ عیسیٰ آس وقت کریں مول نہ لمبا، صدی ییسویں نال ملایا۔ شبد گوہند دھار تکھا تک لے کھنڈا، جو کھڑگ جگت شستراں باہر چکایا۔ جس کارن نو کھنڈ پر تھی پائی ونڈا، ستاں دیپاں تکنا تھاؤں تھانیا۔ جھکڑا ویکھ لے جیرج انڈا، اُتبھج سبتج میل نہ کوئے ملایا۔ میری دروہی وچ ورجھنڈا، بھنڈی پاوے تیری خلق خدایا۔ تیرا آتم پر ماتم ہو گیا رنڈا، جگت دُهاگن دے نار لوکایا۔ نو کھنڈ ست دیپ دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرا لیکھا رہیا مول نہ چنگا، چاروں گنٹ گنٹ دُھایا۔ نیتز رووے جمنا سرتی گوداوری گنگا، تیر تھ مارن دھاہیا۔ جو اشارہ دے کے گیا میرے اُتے گوہند پُری انندا، انڈپر دا واسی تیرا شبد شبد کر شنوایا۔ جس کارن انت نشان میٹنا تارا چندا، چند ستار ویکھن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے

مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے ٹھاکر سوامی، گھر گسبھیر بے نظیر تیری اک سر نایا۔ آد جگادی برہم برہمادی انترجامی، گھٹ نو اسی پڑکھ ابناشی
 تیری اوٹ تکایا۔ میرے اُتے لیکھا تک لے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیج ویکھ دکھایا۔ بھو کھولے کوئی نہ تیری اگم اتھاہ بانی، پرا پسنتی مدھم
 بیکھری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا تک شاستر وید پرائی، انجیل قرآنی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ دروہی تیرے اُتے میرے نام دی ہوئی بانی، ہائے اف میری
 ڈہائیا۔ امرت رس رہیا نہ کسے سروور پانی، ست ستوادی برہم برہمادی تھہ بن دوجا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میری چار جگ دی پچھلی تک کہانی، وارتا
 واستو تیرے اگے لکایا۔ تیری منزل حقیقی چڑھے نہ کوئی رُو حانی، رُو ح بُت رہے گر لایا۔ میتوں اشارہ دتا عیسیٰ میرا باپ آوے اسمانی، اسم اعظم اک
 اکھوایا۔ محمد کہا میرا محبوب نور نورانی، امام امان حق خدایا۔ گوہند اشارہ دے کے تیر کمانی، چلہ تیرا نام چڑھایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اک سلطانی،
 سور پیر وڈ وڈیایا۔ جو کلج انت میٹے کوڑ نشانی، نشانہ دین دنی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمانیا۔
 دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے انتسکرن، بن نیتز دھیان لگایا۔ میں تیرے چرن لگی پھرن، بن ہتھاں ہتھا اٹھایا۔ دروہی تیری سرشی میرے اُتے لگی
 لڑن، کائنات ہاکار کرے لوکایا۔ کسے بھو نہ آوے چوٹی جڑن، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نو کھنڈ پر تھی بنیا گڑھن، ہوئے ہنگتا دور نہ کوئے
 کرایا۔ تیرا نام کلمہ مول نہ پڑھن، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ توں مالک خالق بھننہار گھرن، سمر تھ تیری اوٹ تکایا۔ انت تیرا پلو پھڑاں لڑن،
 دامنگیر تیری آس رکھایا۔ میرے محبوب تیری خلق خالق کوڑ شوہ دریا وچ لگی ہڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انت اخیر تیرے چرن سہارا، سہانک تیری اوٹ تکایا۔ میتوں اشارہ دے
 کے گئے تینی اوتارا، اوتر تیرا دھیان رکھایا۔ پیغمبر اللہ ہو دالا کے نعرہ، لاشریک دتا درڑایا۔ نانک زرگن سرگن ستنام کر ورتارا، بھو ابھیدا دتا گھلایا۔
 گوہند سنگھ شبد ڈنک وجا نگارہ، دو جہان دتا سنا یا۔ انت کنت بھگونت دھرنی تیری پاوے سارا، مہاسار تھی اک اکھوایا۔ جو آد جگاد شبد انادی ویکھے
 وگے ویکھنہارا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کلج کوڑ کوڑ یار کرے پار کنارہ، سمند ساگراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم ست ست دے ادھارا، ادر تیرا دے

سُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری چار جگ دی آسا، نو سو چرانوے
چو کڑی پورب نال ملائیا۔ مینٹوں سب نے دتا بھروسا، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ میرے اُتے خوشیاں والی ہوئی راسا، زرگن سرگن تیرا رُپ گوپا کاہن
کاہن جنائیا۔ کلمے دیاں سُنیاں شاخاں، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ میں نمانی ہو کے بیننتی اک آکھاں، بن اکھراں جگت سنائیا۔ تڈھ بن انت ہوئے
کوئی نہ راکھا، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ توں پر م پُرکھ سمراتھا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے لگا دے اپنی چرن دھوڑ میرے مستک
ماتھا، دُرمت میل کر صفائیا۔ میں دین دین دیاں انا تھ انا تھ، توں دیونہار گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
سوامی اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سُن لے کوک، دروہی تیرا نام خدائیا۔ تیری سرشٹی سستی گھوک، لوچن نیزا اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ نگاہ مار لے
کایا کعبے وچ پنچ بھوت، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش پھول بھلائیا۔ جھگڑا دے سے چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ دیناں مذہباں پئی پھوٹ، میل سکے نہ
کوئے ملائیا۔ آتم پر ماتم پریتی گئی ٹوٹ، ٹٹی گڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ سرتی شبدی لو گئی چھوٹ، چھٹکی لو نہ کوئے لگائیا۔ چاروں گنٹ تک لے جوٹھ
جھوٹھ، مایا ممتا وچ دین دنی ہلکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی وچوں اٹھ،
لوک مات اپنا پھیرا پائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن چارے تک لے میری وارو وار گٹھ، کونا کونا پھول بھلائیا۔ تیرے پیارے تیرے نالوں گئے رُٹھ، پریتم
پریم وچ نہ کوئے سمائیا۔ کلج کوڑ کوڑیاریے پائی لٹ، لئیرا بنیا تھاوں تھانیا۔ ست دھرم دی جڑ دتی پُٹ، پٹنے والیا تڈھ بن دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔
مینٹوں ہلونا دے دے پھڑکے میرے گٹ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔
دھرنی کہے پر بھو مینٹوں جگ جگ منگن دی عادت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیری درگاہ ساچی سچ عدالت، سچھنڈ نو اسی سو بھا پائیا۔ میرے اُتے نگاہ مار
لے ماؤ مائس مانگھ کرے بغاوت، بغلگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ ست سچ دی دیوے نہ کوئے سخاوت، وست نام نہ کوئے ورتائیا۔ مُجبت پیار والی رہی نہ کوئی
نیامت، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ میرے صاحبا مہربانا نوجوانا سری بھگوانا کی میرے اُتے آئی قیامت، قائم مقام نظر کوئے نہ آئیا۔ میں بُدھ ہن

انجانت، عقل بدھی نہ کوئے چترائیا۔ تُوں صاحب سَنگَرِ میری کریں پہچانت، بے پہچان اپنی دیا کمائیا۔ سَت دھرم سچ دست میری جھولی پا دے پچھلی
 امانت، جو تیرے چرن لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دست دست ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے سورے
 سربنگا، صاحب تیرے ہتھ وڈائیا۔ اوہ تک کلج کرن والا دنگا، چارے کُنٹ لئے انگڑائیا۔ جو پُریاں لو آں جگت دھار دی دھار توں باہر لنگھا، نوست
 بجے واہو داہیا۔ جس تیرا پیار رہن نہیں دتا چنگا، چار کُنٹ کُنٹ کیتی ہلکائیا۔ تیرے کول سوامی انوکھا ڈھنگا، تیرا بھو کوئے نہ پائیا۔ سَنگَرِ شبد گو بند
 دھار چکا کے کھنڈا، برہنڈاں کرے صفائیا۔ میں خوشی وچ تیرے پیار نوں جگت سنسار اندر ونڈا، کایا مائی تیخ تت وچ لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں منگ منگ تھکاں، میری تھکاوٹ وچ ڈھائیا۔ تیرے نال اوتار پیغمبراں
 گرو آں وعدہ کیتا پگا، پیشین گوئیاں بھوکھتاں نال بھوکھت گئے سمجھائیا۔ انت لیکھا ویکھ لے بورا کگا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جو لہنا دینا صدی چو دھویں
 انت اخیر بے نظیر محمد دھارا وچ نال مکہ، کعبے بے آبے دیوے سمجھائیا۔ نوست میرے سوامی انترجامی میرے اُتے لگن والا دھکا، چاروں کُنٹ سمجھل
 کوئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی قیمت انت رہنی نہیں کوئی ٹکا، جگت مایا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ تیرا کھیل ہونا حقیقت حق، حق دے مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی میں تیرے ول ٹکا، تقدیر میری دینی بدلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری بدل دے تقدیر،
 طریقہ اپنا اک درڑائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کبیر، قبراں باہر سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ جو نانک نرگن سرگن بغداد
 وچ ماری لکیر، دجلا فرات دے گواہیا۔ جس کارن گو بند پکڑی شمشیر، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، فقیراں فقرہ اک سمجھائیا۔
 لیکھا مُکا دے غریب امیر، امر اپد اک سمجھائیا۔ سَت دھرم میرے اُتے کر تعمیر، کلج کوڑا بُرج دینا ڈھائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان پیراں دا پیر،
 بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در اک سہائیا۔ دھرنی کہے میرے آد زرخنا، مہربان محبوب۔
 میرا کر دے گھر سُنہنجا، عالیشان عروج۔ تیرے چرن دھوڑ کراں مجنا، دین دنی وچوں کڈھ دویتی دوج۔ آتم پر ماتم سب دا بن سجننا، سچ پریتی وچ

جاواں جوُجھ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ بھو کھلاؤنا گوُجھ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر سُنہنجی رُت، رُتری اپنے نام نال مہکائی۔ تُوں پر م پُرکھ ابناشی اچت، چیستن سب نوں دے کرائیا۔ پوتر کر دے کایا مائی بُت، بُتخانیں کر صفایا۔ آتم دھار سرب بنالے اپنے سُت، سوئی سرشی لے جگایا۔ سُنگر شبد ہو کے اپنی گودی چک، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم پر ماتم نرگن دھار جنا دے اگئی ٹک، سُختم تاثیر بے نظیر دے بدلایا۔ پڑدا اولہا کایا چولا رہے موں نہ لگ، جوتی جاتے جوت نور کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میرے اُتے پاندھی جائے مک، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ سُپھل کرا دے میری لکھ، جننی ہو کے واسطہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا تیرے چرن لُکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا پور، پر م پُرکھ تیری وڈیایا۔ جن بھگتاں انتر آتم دے سرور، امرت رس رس بھرائیا۔ نرگن اپنا بخش دے نور، نور نورانہ ڈگمگایا۔ اوہ تک لے جو آشار کھی موسی اُتے کوہ طور، تُریا توں باہر اپنا سنگ بنایا۔ تُوں مالک خالق اک حضور، حضرتاں دے مالک بے پرواہیا۔ تُوں صاحب سوامی سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ میرا پنہدہ مُکا دے نیڑا دور، دور دُراڈے دیکھنا چائیں چانیا۔ میرے اُتوں کلپنا کڈھ دے کوڑ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم میری جھولی پاؤنا ضرور، ضرورت تیرے اگے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری جھولی خالی بھر، اونتا رہن کوئے نہ پائی۔ مینٹوں سب نے دتا ور، جگ چوکڑی سندیسے گئے سنایا۔ کلجگ اتم تیرا لیکھا نال نرائن نر، نر ہر تیری اوٹ تکایا۔ میرا سُنہنجنا پوتر کر دے گرہ گھر، مٹی خاک ہو کے سپیس نوائیا۔ امرت دھار وھا دے سچ سرور سر، سر سے دا لیکھا گوبند والا پور کرائیا۔ تُوں سوامی اکو نرائن نر، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ میرا بھے بھو چکا دے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے درسایا۔ دین دُنی دی شرع میٹ دے شر، شریعت روپ بنے نہ انت قصایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دھار دینی سمجھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اکو منگ آخیری، بن اکھراں آخر دیاں جنایا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ امیری، امر اپد دے مالک تیری اوٹ تکایا۔ تُوں خالق بے نظیری، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ اپنا لیکھا تک لے جو شبدی حکم کیتا تحریری، اکھراں نال جڑایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری تکاں ہستی، آد جگادی ویکھاں چائیں چانیا۔ میں تیرے حکم وچ جگ چو کڑی نسدی، بھجیاں واہو داہیا۔ پچھلے جگاں دا حال دسدی، خوشیاں ڈھولے گایا۔ بہڑی کلجگ انتم گل رہی نہیں میرے وس دی، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تیری سرشٹی کوڑی کلپنا وچ دیکھ لے پھسدی، پھاسی گل نہ کوئے کٹایا۔ زبان بھری رہی نہ تیرے نام رس دی، رستہ سارے گئے بھلایا۔ وڈیائی رہی نہ سنگر شبد جس دی، صفتی ڈھولے کوئے نہ گایا۔ کھیل رہی نہ نج نیز اکھ دی، لوچن نین نہ کوئے گھلایا۔ دروہی میرے اتوں کتھا کہانی کی سچ دی، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ توں نگاہ مار لے اپنی سرشٹی تک لے پنج تت کایا مائی کچ دی، کنچن گڑھ نہ کوئے سہایا۔ نہ کلپنا وچ پھرے نچدی، دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ پنج وکار وچ پھرے ٹپدی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ تیرا ستنام نام ست نہ مول چیدی، جس دی سنگر نانک دے گواہیا۔ اوہ دیکھ لے محمد دی صدی چو دھویں جاندی ٹپدی، ٹاپو سارے رہے گرلایا۔ میرے اُتے پنڈ ودھ گئی بھار والے پپ دی، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ وچار رہی نہیں گرمت دی، من مت اپنا رنگ رنگایا۔ دین دُنیا پیاسی ہوئی مانس رت دی، رتن امولک ہیرا تیرا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ میرے صاحب سوامی سنگر تیرے آگے واسطہ گھتدی، نو نولاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری چرن دھوڑ میری خواہش پوری کرے مستک متھ دی، جگت تلک نظر کوئے نہ آئی۔

۲۳۰

۲۳۰

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ سُرچیت سنگھ دے گرہ رات ویلے ۲۷۱۶ سُر و م ٹیرس کنیڈا *

ہر جن سدا جائے اپنے گھر، گرہ مندر اکو سوبھا پائیا۔ جس دا گھلا رہے سدا در، نو دوارے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انتر نر متر لے سرور سر، بوند سوانتی سوبھا پائیا۔ گھر دپیک جوت پرکاش کرے نرائن نر، بن تیل باقی کملاپاتی ڈمگایا۔ بن قداں سچ دوارے جائے چڑھ، منزل منزل پنڈھ مکایا۔ درگاہ ساچی توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولائے پڑھ، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سچ سوامی لائے اپنے لڑ، پلو گنڈھ نام بندھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک دکھائیا۔ گرگھ جاوے اپنے مندر، گرہ ساچے وجے ودھائیا۔ بھاگ لگے
 ڈوگھی کندر، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ منوآ من دہ دشا اُٹھ نہ دھائے بندر، متاموہ نہ کوئے ہلکائیا۔ بجر کپائی تھے جندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔
 گھر پرکاش ملے بنا سورہ چندر، جوتی جاتا دیا کمائیا۔ سنت سہیلے گھر اپنے ساچے لنگھن، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ بنا پاوے چول سنگھاسن ویکھن منجن، بستر
 لیف تلائی نہ کوئے دکھائیا۔ چاروں کُنٹ دپیک جگن، نور نورانے ڈمگائیا۔ سوامی مل کے گھر ساچے ہووے مگن، سرتی سرت نہ کوئے پترائیا۔ سچ پریتی
 لگے لگن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے اک سہائیا۔ گرگھ گرہ اپنے سدا جاندا، آون
 جاون کھیل بنائیا۔ شبد انادی ڈھولا گاؤندا، بن رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ سر سرور دُھر دے نہاندا، دُرمت میل میل دھوائیا۔ امرت رس بوند سوانتی
 پیندا کھاندا، نچھر جھرنا ٹپکے اگم اتھایا۔ سچ دوارے بنے پاندھا، پاندھی بن کے پندھ مُکائیا۔ جگت واشنا جائے ڈھوندا، کوڑی کرپا خاک ملائیا۔ گرہ مندر
 جس سوامی سنگر آپ دکھاؤندا، مارگ دُور کرایا۔ پھڑ سرتی راہے پاؤندا، شبدی شبد نال جڑائیا۔ منزل حقیقت حق چڑھاؤندا، درگاہ ساچی سچ اٹکائیا۔
 سچکنڈ دوار وساؤندا، وچھوڑا جتھے رہے نہ رانیا۔ جوتی جاتا ڈمگائوندا، نور نورانہ نور الاہیا۔ گھر مندر اک دکھاؤندا، جتھے وسے دُھر دامہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک سہائیا۔ گرگھ اپنے گرہ جاوے بھج، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ جگت واشنا جائے تچ، دین دنی نہ
 رنگ رنگائیا۔ بن کعبیوں کرے جج، حضرت میلے دُھر دامہیا۔ جو پردے لئے کج، سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ درشن دیوے رنج رنج، ترسنا دو جہان مُکائیا۔ مان
 وڈیائی دیوے وچ جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گھر دکھا کے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ترے گن مایا بُجھا کے اگ، گرہ مندر کرے
 صفائیا۔ گھر وسائے سورا سرگ، ہر کرتا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک سہائیا۔ ہر جن ویکھے گھر
 سہنجنا، کایا مائی تن وجود۔ جتھے وسے درد دکھ بھے بھنجنا، پاربرہم پت پر میثور الاہی محبوب۔ جو اندر باہر ساک سجننا، جگت شرع میٹے حدود۔ دو
 جہاناں رکھے لجننا، گھر اپنے رکھے محدود۔ جس دا ڈنکا نام ندھانا وجنا، عالیشان اگم عروج۔ نرگن دھار سنگر پیار ہو کے سدنا، جس دا اشارہ دیوے ہزارا

درود۔ سچ سنگھاسن گرگھ بہہ بہہ سجن، بھاگ لگے کایا ماٹی تن وجود۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس دی منزل اک
 مقصود۔ گھر سہاؤنے ہرجن جانڈے، بھججن واہو داہیا۔ راتیں سُنیاں پندھ مُکاؤندے، جاگدیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُریاں لوآں پار کراؤندے،
 برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ کروڑ تیتیاں ویکھ وکھاؤندے، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ سنگر شبد دے ڈھولے گاؤندے، بن اکھراں صفت صلاحیا۔
 بن پلوڑ پھراؤندے، بھججن واہو داہیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ اپنے گھر سہاؤندے، جس گرہ اکوٹے سچا ماہیا۔ سچ سہنجنی سیجا ڈیرہ لاؤندے، آلس نندرا
 پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داگھر اک وکھایا۔ سچ گھر جاواں اپنے بھج، بھجن بندگی نال ملایا۔ سچ مُجبت
 وچ پڑدا لینا کج، اوڈھن سیس نام لکایا۔ شبد جیکارا بولنا گج، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جگت وشنا جانی تچ، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ
 سنگھاسن سونارنج، سُنیاں پھیر نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر کرے رُشانیا۔ سچ گھر جنہاں جان دا
 چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ پندھ مُکاؤنا تھل اسگاہ، جل تھل مہینل پار کرایا۔ پُریاں لوآں پندھ مُکا، بھججن واہو داہیا۔ نچ نیتز لوچن نین اٹھا، ویکھن
 تھاوں تھانیا۔ کون گرہ مندر جس گھر سوامی ٹھا کر سوامی لئے بلا، شبد اگئی آواز لگایا۔ جو سندیسہ دیوے مالک ہو کے کلا، کلی کایا بھاگ دے لگایا۔ جس
 گھر مندر گرہ جان وچ اُتے لینا پئے نہ جلا، جگت بستر لوڑ رہے نہ رانیا۔ گھر سنگھاسن ملے انملا، آتم سیجا سو بھاپایا۔ جس دا ویہڑا سدا سدا سد گھلا،
 کھڑکی دروازہ بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک سہانیا۔ گھر کہے میں بنیا بنا چار دیوار، چار جگ
 دے شاستر دین گواہیا۔ سانوں ویکھن پیغمبر گر اوتار، بھگت سنت نین اٹھایا۔ ساڈا لہنا دینا نہیں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ نہ کوئے
 چلاٹیا۔ ساچا در سچا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نر نرائن اکو نور الاہیا۔ جو آد جگادی سانجھا پروردگار، پت پریشور اک
 اکھوایا۔ جتھے نرگن نور جوت ہووے اجیار، تیل باقی نہ کوئے چترایا۔ اوہ بھگتاں داسدا سہنجنا سچکھنڈ سچا دوار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے سنت سہیلے
 آؤندے وارو وار، لوک مات اپنا پندھ مُکایا۔ ست وچ سوندے پیر پسا، سُنیاں پھیر نہ کوئے جگایا۔ سو گھر سہاوا جتھے وسے آپ کرتار، قُدرت دا قادر

دیا کمایا۔ اُس گرہ جان دا سارے کرو انتظار، دوس رین بھجو واہو داہیا۔ سو انتر نرنتر آتم پر ماتم کیتا قول اقرار، وعدہ وعدیاں وچوں ویکھ دکھایا۔ جے گھر لہننا تے لہو اینکار، جتھے اک اکلّا بیٹھا سب دا حق گوسانیا۔ چھبھی چیت کہے اچ دی تھت سُنجنی تے سُنجنی دے وار، وار تا آد جگاد دی چلی آئی۔ سُرچیت سنگھ دا کایا مندر جس مندر وچ سدا خوشیاں والی بہار، خزاں نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگ جگت نرگن سرگن ویکھے وگسے ویکھنہار، پار برہم پت پر میثور پروردگار سانجھ یار اگم اتھاہ اک اکلّا نور الاہیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ گرچن سنگھ دھامی دے گرہ ۲۶۱۹ سٹروم ٹیرس کنیڈا وکھے *

۲۳۳

سنگر شبد میٹنہارا شنکا، بھو ابھید آد جگاد کھلایا۔ جو سہاؤنہارا سچھنڈ دوار بنکا، تھر گھر اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں ڈنکا، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کرے شنوآیا۔ جو نرگن سرگن دھار لائے تنکا، تن وجود حق محبوب ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جو جگ چوکڑی بھوانہارا من کا منکا، مانس مانو مانٹھ اپنا تھم ورتایا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت دھرنی دھول دھرت دھول دھن کا، کھوجنہارا بے پرواہیا۔ جو سروتا بنے سرون کن کا، کائنات اپنا تھم ورتایا۔ جو روپ انوپ دھارے انیک آنکا، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا لہنا دینا کلجگ انتم تارا چن کا، سور یہ لیکھا لے لگایا۔ جو بھو کھلاوے آتم پر ماتم برہم کا، پار برہم پڑدا آپ اٹھایا۔ جو مالک خالق ہووے سچ دھرم کا، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ جو لہنا دینا جانے جن بھگت سہیلے جرم کا، جنم جنم دا پنڈھ مکایا۔ جو سہانک نانک ہووے کایا مائی چرم کا، چم درشتی دے بدلایا۔ جو بھٹنہارا بھانڈا بھرم کا، بھے بھاؤ اپنا اک درسایا۔ جو سہارا دیونہارا چرن کا، چرنودک اگما جام پیایا۔ جو اشارہ دیوے نیتز ہرن پھرن کا، فرنیاں توں باہر اپنا تھم درٹایا۔ جو مالک محبوب ہووے جس مرن کا، چوراسی ویکھنہارا چائیں چانیا۔ جو بھو چکائے چوٹی جڑن کا، جڑ چیتن اپنا رنگ رنگایا۔ جو نراکھر دھار روپ بنے اکھر پڑھن کا،

۲۳۳

اکھراں نال ملائیا۔ جو صاحب سلطانا نوجوانا مالک ہووے منزل چڑھن کا، چارے کٹناں اپنا پنڈھ مکائیا۔ جو شستر تیر انیالا ہووے لڑن کا، گھاؤ دو جہان لگائیا۔ جو مالک بن کے بھٹن گھرن کا، جگ جگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جو لیکھا مکاوے سیس دھرن کا، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد جگ جگ شنکا کڈھے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ زرگن سرگن بن کے مائی باپ، پتا پڑکھ اکال ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سرشی درشی اندر ویکھنہارا تینو تاپ، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سپتا پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جس دی جگت شاستر دسدے اگئی بات، باطن بھیو دئے کھلائیا۔ جو زرگن سرگن کھیل کرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے نام کلمے ست سچ سوغات، ست ستوادی برہم برہادی آپ ورتائیا۔ جس دے حکم سندیسے پاک، پترکانام والی وڈیائیا۔ جس دا کھیل بہہ پدھ بھانت، ویس انیکا اپنا روپ دھرائیا۔ جو جگ جگ پچھنہارا وات، واتا ورن تکے خلق خدائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا کجگ تکے اندھیری رات، چاروں کٹ اندھیرا چھائیا۔ سچ وقت نہ رہیا پر بھات، پر بھاتی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد جھگڑا ویکھے مکدا، شنکا جگت جہان نہ کوئے رکھائیا۔ جو زرگن سرگن لکایا کدی نہ لکدا، پردہ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اوہا ندھانا نام اکو تک دا، تخم تاثیر سب دی دئے بدلایا۔ جس دا وقت سہنجنا ڈھکدا، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ اوہا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا کھیل اگے ست دا، سنگر شبد وڈیائیا۔ جو سندیسہ دیوے ابناشی اچت دا، پاربرہم کی سمجھائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا کایا مائی پنچ بھت دا، تن وجود بھیو چکائیا۔ اُس دا وقت سہنجنا ہونا رت دا، رتڑی اپنے نام نال مہکائیا۔ جو بھگت سہیلے جگ جگ گودی چکدا، پھر باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسائیا۔ سنگر شبد کہے میں جگ جگ شنکا کڈھدا، اوتر میرا دھیان لگائیا۔ دھرم نشانہ گڈدا، دو جہان دھیان لگائیا۔ بن قداماں آگے ودھدا، نہ کوئی روکے روک رکائیا۔ میرا بھیو پایا نہیں کسے حد دا، حدو سمجھ کوئے نہ آئیا۔ میرا ست دلارا اکو جد دا، یدپ یدی دتی مان وڈیائیا۔ میرا نور الاهی رب دا، یامین کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ میرا کھیل سورے سرگ دا، ہر کرتا اک اھوائیا۔ میرا لہنا دینا آد جگاد مدھ دا،

ست ست اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا شنکا کوئے نہ کردا، بدھی
 مت من نہ کوئے چترائیا۔ اوتار پیغمبر گر میرا بردا، جگ جگ دھر دی سیو کمائیا۔ بھيو کھلاواں ساچے گھردا، سچ گھر پڑدا آپ اٹھائیا۔ رُپ درسا کے
 نرائن نردا، نر ہر ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ حکمے اندر سب کچھ کردا، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ نہ جپوت نہ مردا، جپون مرن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی
 جاتا ہو کے جگدا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ رہنا اپنا وکھرا دسدا، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ جس داشبدی دھار پروار ودھدا، آتم اپنا کھیل کھلائی۔ جس دے حکم
 وچ جگ چوکڑی لدھدا، بھجے واہو داہیا۔ اوہدا لیکھانت نوت کدا، قدیم دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ جیہڑا کھوجیاں کسے نہیں لبھدا، نیز نظر کوئے نہ پائیا۔
 اوہدا میلاناں سب دا، صاحب سلطان اپنا کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سنگر
 شبد کہے سب داشنکا کیتا دُور، نرگن سرگن بھيو کھلائی۔ اوتار پیغمبر اں گروآں دے کے جوتی نور، نور نورانہ ڈمگائیا۔ شبد انادی دے کے نور، تریا توں
 باہر دتا درڑائیا۔ حاضر ہو کے حاضر حضور، حضراتاں دے مالک کیتی پڑھائیا۔ نام کلمہ دین دنی دستور، حکم حکم وچوں سمجھائیا۔ سچ ست مستی دے
 سرور، رس رس نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے شنکے دا لیکھا نہیں نال پر بھ،
 بھگوان سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ انہو درشی وچوں مول پئے نہ بھ، شنکا رُپ نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا آد جگاد دو جہان کچھ سب، مالک خالق اک
 اکھوائیا۔ اُس دی آد انت جگ جگنت جانے کوئی نہ حد، حدود نظر کوئے نہ آئی۔ جو نرگن سرگن کھیل کھیلے وچ جگ، جاگرت جوت ڈمگائیا۔ جگ جگ
 دین دنی میٹنہار کایا اندر لگی اگ، امرت میگھ نام برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ سنگر شبد
 کہے پر بھ اپنی دیا کماویگا۔ پر م پُرکھ پر بھ کھیل کھلاویگا۔ اوتار پیغمبر گر نال ملاویگا۔ وشن برہما شو اکھ کھلاویگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پڑدا لاہویگا۔
 چار جگ دے شاستراں اکھ اکھ ویکھ وکھاویگا۔ جس کارن گو بند یارڈے لٹھا ستھر، سو سوئی سچ رنگ رنگاویگا۔ جس دا پیار وچ پیار و گیا اتھر، نیز
 ہنچھواں گنڈھ پواویگا۔ جس دی مہاسدا کتھن، کتھ کتھ اپنا حکم سنایگا۔ جو آد جگاد چلائے رتھن، رتھ رتھوا ہی ویکھ وکھاویگا۔ کلج اتم آوے متھن،

نام مدھانا ہتھ اٹھاویگا۔ جس دے محکم نال ہنکاری بُرج ڈھٹھن، ہنگتا گڑھ تڑاویگا۔ کوڑ گڑیار چاروں کُنٹ نٹھن، دُھر دا محکم آپ ورتاویگا۔ کوڑی کریا
 کرے بھٹھن، ترے گن مایا اگن جلاویگا۔ لیکھا کے اکھسٹھن، تیرتھ تٹ نہ ونڈ ونڈاویگا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھن، جیو جنت بھیونہ آویگا۔ سب دا لہنا
 دینا دیوے ہتھو ہتھن، چار جگ دا پورب ادھار منگاویگا۔ دین دنی دی اُلٹی گیڑ کے لٹھن، گیار شبد نام گڑاویگا۔ جس دے محکم وچ جگ چوکڑی ٹپن،
 اوہ ٹاپوآں پندھ مُکاویگا۔ جو اشارہ کیتا گوبند پائل پٹن، پٹنے والا ویکھ دکھاویگا۔ جس دا سچ دوار اکو ہووے ہٹن، وچ سچ نام کراویگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلاویگا۔ سنگر شبد کہے میرے اُتے شنکا کرے کوئی کی، بھیو سکے کوئی نہ پائیا۔ تن وجود مائی
 خاک پنچ تت پتلے جگت جی، جیون سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس کارن لہنا دینا بنیا ساڈھے تن ہتھ سیسے، رویداس چمار جس دی دے گواہیا۔ اوتار پیغمبراں
 گروآں نام کلمے والی چلائی لیہ، لائن عین سنگر شبد سمجھائیا۔ کی گرداس اشارہ دتا ویہہ اکیہ، بیس بیس ہر جگدیشا کی اپنا محکم ورتائیا۔ کی سندیسے
 دیندے کلمے والے سپارے تیہہ، تیس بتیس کی کھیل کھیلے آپ گوسائیا۔ جس کلج وچ ست دھرم دی رکھنی نینہہ، نرکار نرکار اپنا محکم ورتائیا۔ جن
 بھگتاں اندر پریم پیار دا بیج کے بی، بھل بھلواری تن وجود آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کرائیا۔ سنگر شبد کہے میرا شنکا آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ جس نوں سارے رہے ارادھ، اُدر دے اندر بیٹھے سارے دھیان لگائیا۔ جو ہر گھٹ
 اندر سارے رہے وساد، سمل اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا نام اگتا ناد، بن سروناں کرے شنوائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا کلج میٹنہارا واد وواد، وکھ
 اندروں باہر کڈھائیا۔ بھیو کھلا کے بودھ اگادھ، شبدی شبد دے درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا چار جگ دے شاستر دین اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتارا، رسنا جہوا ڈھولے بتی دند صفت
 صلاحیا۔ شبد انادی ناد جنا جیکارا، بے جیکار گئے سمجھائیا۔ کلج انت سری بھگونت امام امان نور نورانہ شاہو بھوپ ہر جگدیشا آئے نرکارا، نرور نرکار ہو
 کے اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا لہنا دینا ایٹھے اوٹھے دو جہان سدا جگ چارا، چارے کھانی چارے بانی اپنا رنگ رنگائیا۔ جو بیس بیس جگت جگدیشا ہو کے

پاوے سارا، مہاسار تھی اپنا حکم ورتایا۔ جنہاں لہنا دینا پورب سب دا دینا اُدھارا، باقی رہن کوئے نہ پایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اِکو دس کے نعرہ، نر
 نرائن اپنا رنگ رنگایا۔ جو دینا مذہباں ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں راو رنگاں وسے باہرا، ست ستوادی برہم برہمادی سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی
 پروردگار پاربرہم سانجھیا اپنا گرہ سہایا۔ جس دی یاد وچ اُس کہا اوہ مالک خالق نورِ الہ امامِ مہربان محبوب سب دا ہووے سکدارا، سرِ سر اپنا حکم
 ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل ہووے اولّا، جگت سمجھ کوئے نہ
 پایا۔ ویس وٹاواں اک اِکلا، اِکنکارا نورِ الہیا۔ جو وسنہارا جل تھلا، مہینل اپنا کھیل کھلایا۔ دپیک جوت پرکاش ہو کے آپے آپ بلا، تیل باقی لوڑ رہے
 نہ رایا۔ سچ سندیسہ شبدی دھار گھلا، جگت اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو کھج انت سری بھگونت پیار وچ اک بولاں حلا، حالت وگڑے خلق خدایا۔
 اوتار پیغمبر گر کسے دا پھڑے کوئی نہ پلا، پکاں دے اوہلے دے کوئے نہ ماہیا۔ بھاگ لگا رہن نہ دیوے کایا مائی کھلا، پنچ تت وجے نہ کوئے ودھایا۔
 ۲۳۷
 ۲۳۷
 صدی چو دھویں انت سنگر کہے میرا محبوب مچائے تر تھلا، تھل اسگاہ روون مارن دھایا۔ جو گو بند اشارہ دے کے گیا ڈلا، لیکھا بن قلم شاہی لکھایا۔ جو
 کرشن نے بنا تیر توں لایا سلا، نشانہ نشانے وچوں بدلایا۔ جو رام نے رام نوں سندیسہ گھلا، تریتے اپنی گنڈھ پوایا۔ جو باون ہو کے جھلا، جھلک اپنی گیا
 دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ سنگر شبد کہے میرا حکم اگم فرمان، جگت شاستر سمجھ کوئے نہ
 آیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو کرن پروان، کروڑ تیتیس سبیس نوایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان منن آن، سر
 سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اِکو حکم سندیسہ ورتے شاہو بھوپ سری بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کھج کوڑی کر یا مٹے نشان، نشانہ دین دنی بدلایا۔ اِکو مالک
 ہووے حکمران، رعیت اِکو رنگ رنگایا۔ اِکو اِشٹ ہووے جیو جہان، گردیو اِک درسایا۔ اِکو منزل ہووے مکان، کعبہ اِکو اِک سمجھایا۔ اِکو دھرم
 ہووے ایمان، اِکو پریم وجدی رہے ودھایا۔ اِکو پین ہووے کھان، اِکو رنگ دے رنگایا۔ اِکو حکم سب نے کرنا پروان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس
 نے بیس اِکیسا ہو کے بدل دینا ودھان، ویدا دی لپی اِک جنایا۔ جس نوں پیغمبر ویکھن نال دھیان، اوتار نین نین اٹھایا۔ گرو گردیو خوشیاں ڈھولے

گان، واہ واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی دھرنی دھرت دھول لیکھا مکے جگت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا بھو آپ گھلایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر نگاہ مارو جلدی، جل تھل مہینل دھیان لگایا۔ ویکھو کھیل کجگ کل دی، کی کرتا حکم ورتایا۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، پردہ پڑا نہ کوئے اٹھایا۔ کی آشا راجے بل دی، باون نال گیا ملائی۔ کی موسیٰ دھار سندیسہ گھلدی، بن سینت سینت لگایا۔ کی اشارہ دیوے پھاسی عیسیٰ گل دی، ست رنگ رنگ وڈیایا۔ محمد پکار کرے میرے انت قیامت صدی چو دھویں مول نہ ٹلدی، چار یار بیٹھے سپس نوایا۔ گو بند دھار کہے پر بھ دی کھیل آد جگاد اگے چھل دی، ول چھل اپنی کار کمائی۔ جس دی زرگن جوت ہر گھٹ اندر رلدی، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میرا دھرنی نال لہنا، لہنیدار اک اھوایا۔ میں دُھر دا حکم کہنا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رایا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیاں سچکھنڈ نو اسی ساچے دھام بہنا، جس نوں سمبل کہہ کے سارے گایا۔ جس نوں تک سکے نہ نال کوئی نیناں، دوئے لوچن کم کسے نہ آئی۔ اُس دا کھیل نہیں کوئی طرفینا، طرفداری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا اشارہ دتا بالیک وچ رمانا، رام دارام بے پرواہیا۔ جس کارن ارجن کاہن دا نیا کہنا، کہہ کے گیا سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھایا۔ سنگر شبد کہے کیوں ناردا آویں نٹھیا، سونہیا مینٹوں دے سمجھایا۔ پر بھو دے بھگت پیارے پٹھیا، پاٹھکا کی تیری وڈیایا۔ جھٹ نارد پنا سپس توں چرنی ڈھٹھیا، پنا چرناں سپس نوایا۔ مستک دھوڑی لایا گھٹیا، خاکی خاک رمانا۔ ڈہائی دتی میرے سنگر شبد کیوں سر شٹی کرن لگا زیرو نال زیرو بٹیا، انک نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ ویکھ کجگ ہنکار بُرج جاندا ڈھٹھیا، ڈھیبہ ڈھیبہ ڈھیری خاک خاک ملائی۔ سنگر شبد کہنا ناردا میں لوک مات اوتار پیغمبر اں گرو آں دے آیا وٹیا، انت میرا کوئے نہ پائی۔ جس دا کلمہ نام نبی رسولان رٹیا، ڈھولے شرع شریعت والے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد سُن میریاں اڈیکاں، نارد رہیا جنایا۔ میرے کول چار جگ دیاں تاریخاں، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سنایا۔ جس دا لیکھ لکھیا بن قلم شاہی کاغذ لیکاں، لائناں ونڈ نہ کوئے

وَنذَانِيَا۔ جنہاں وِجِ حَقِّ تَوْفِيقَاں، تَخْفے میری جھولی گئے بھرائیا۔ اوہ تیرے تھم والی حدیثا، حضرتتاں دے ماکا دیاں سَنائیا۔ اِکو چھتر جُھلا اگمّا سیسا، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ آہ ویکھ لے کی اِشارہ کیتا عیسیٰ، عیسویٰ سلام کی سَنائیا۔ محمد کی تکدامار کے نیجھاں، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں سب دیاں پوریاں کرنیاں ریجھاں، آپ اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے سَنگَر شبد تیرا کلمہ کائنات حقیقت حق، سَت سچ نال وڈیائیا۔ اوہ ویکھ محمد اِشارہ دیندا نُورِ الٰہی یک، یکمَل وزی عرضے وضو نُورے چِشا جمنزے اللہ موزلو خود مالک اگم اتھاہیا۔ پوزستی پون چوزے چُکست نظرے بیدز شہنشاہے شوج شُرف اے عظمیٰ علمائے ازی توپول جکاؤ جُستے مزہ مہربان مہربان محبوب نُورِ الٰہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم کی سَنائیا۔ نارد کہے سَنگَر شبد اوہ تک عیسیٰ اُٹھاوے پینڈ، پینڈز اپ ویکھے خلق خُداِیا۔ جس دی خالی ہونی لینڈ، لینڈمارک اپنی رہیا جئائیا۔ تیرا تھم سندیسہ تیرے وچوں کس نوں ہونا سینڈ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ پتہ نہیں کی بھیسو ابھیدا تیرا اگم بیہانینڈ، پردہ سکے نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم آپ ورتائیا۔ نارد کہے سَنگَر شبد موسیٰ کہے مسولی زب زمی روزے شبا سیومزل مُفتے زوا کوشے اود شمسے شمی جیویل زوا نُورے اللہ زکو زود تاسینو سد گُستو گوا فرشتو دُعا محبوبے نوا شاہے سوا شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے سَنگَر شبد نانکے نزد عرشے مزو مُجتے مزا سُسکتے زوا شمیویل شے بہشتل وزی صدقے سدا ادبے خُدا نُورے نُور اپنا تھم ورتائیا۔ .....

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ تھہر دے گرہ ۲-۵۰۰۸ پارک ایونیو ٹیرس کنیڈا *

ٹیرس کہے میرا جگاں بعد آیا ٹرم، ٹرینل سمجھ کسے نہ آیا۔ دھن بھاگ سبجگ بچھوں کلجک وچ ہو یا میرا جرم، تریتا دوپراکھ نہ کوئے کھلایا۔ مہربان پر بھ میرے اتم کیتے کرم، جگت کانڈ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا دُور کیتا بھلیکھا بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ پُرکھ ابناشی بخشی سرن، سرنگت اک جنایا۔ جو متس دتا ورن، جل دھارا وچ گیا رُٹھایا۔ سو وقت سہنجنا میں خوشیاں وچ ڈھولے لگا پڑھن، بن رسنا جہوا گایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میرے اُتے پُچھائے چرن، بن چرناں چرن لکایا۔ میرا کھولیا ہرن پھرن، سچ نیز کری رُٹھایا۔ میرا لیکھا نہیں کسے ذات پات برن، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہایا۔ ٹیرس کہے میری دھرتی جگ چو کڑی پُرانی، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ میرے اُتے لائی رکھپ دیو نثانی، اوتار اٹھواں دے گواہیا۔ عیسیٰ سندیس دتا زبانی، لیکھ لکھیا بن قلم شاہیا۔ نانک نرگن دھار کر دھیانی، بن سینت سینت گیا سمجھایا۔ سنگر گو بند کیتی مہربانی، مہر مہر نظر اٹھایا۔ جس ویلے کلجک انت کوڑی کر یا ودھی بے ایمانی، بیوہ روپ دے خلق خدایا۔ سلامت رہے نہ کوئی ایمانی، دھرم دی دھار نہ کوئے جنایا۔ نوست ہوئے خیرانی، خیرت گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ مان رہے نہ کسے گرنٹھ شاستر بانی، بان انیالا تیر پر بھ اپنا حکم چلایا۔ جس دا لہنا دینا نال چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سبجک دیکھاں چائیں چانیا۔ سو شاہو بھوپ سلطانی، سچھنڈ نو اسی اپنی دیا کمایا۔ جن بھگت سہیلے گرگھ ورو لے امرت رس اگما پانی، جس داروپ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ٹیرس کہے میرا لہنا دینا عجیب، رگ وید دے وڈیایا۔ محمد اشارہ کیتا وچ قرآن مجید، مطاع کر کے گیا سمجھایا۔ بھگت کبیر کیتی تمہید، خوشیاں خوشیاں ڈھولے گایا۔ منصور اپنی خوشی وچ حق دسی عید، عید الفطر نال ملایا۔ سنگر شبد کھولے نیند، ڈھر دا کلمہ لے اگٹرایا۔ سب دی آشنا منسا پوری کرے امید، ترسنا پچھلی دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ ٹیرس کہے متس میرے اُتے رکھیا قدم، قدیم دا بھيو دیاں جنایا۔ کی لیکھا جانے موہن مادھو مدن، مدھ سو دن اپنی دھار پر گٹایا۔ جس نوں

کھج انتم اوتار پیغمبر گرو سدن، سدے دھر نام کلمے والے لئے لگایا۔ جو دین دنی شرع دی میٹے حدن، حدود اِکواک پر گٹایا۔ نام ندھان وجائے
 ندن، دو جہان کرے شنوایا۔ جس دے لکھ چوڑا سی جیو جنت دیپک جوتی جگن، جوتی جاتا ڈمگگایا۔ اوہ انت کنت بھگونت میری بُجھاون آئے اگن،
 ترسنا تر کھا دُور کرایا۔ جن بھگتاں نال آتم پر ماتم پاوے سگن، سرتی شبد نال جڑایا۔ ست سچ دے کے بھجن، گھرن بھٹنہار اپنا رنگ رنگایا۔ نرگن دھار
 نیز پائے انجن، نر نرائن کرے رُشنائیا۔ ایہتھے اوتھے بنے سجن، سگلا سنگ رکھایا۔ سنت سہیلا آوے پڑدے کجن، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ ٹیرس کہے
 میں اُس دے چرن دھوڑی کراں مجن، آپ اپنا چرن کول لگایا۔ جس کھج کوڑ کڑیا کرنا دجھن، مٹی خاک خاک سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ ٹیرس کہے میری دھرتی ہوئی پوتر، پتت پاؤن دے وڈیایا۔ گھر سوامی ملیا مٹر، باہر کھوجن دی لوڑ
 رہے نہ رانیا۔ جس دا کھیل انوکھا بچتر، بچتر ناک وچ گوہند گیا جنایا۔ جو نرگن دھاروں آوے نتر، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ جو سب دا سوامی پتر،
 پت پر میثور اک اکھوایا۔ جس داتس دسویں اوتار نے کیتا ذکر، ذکر یا جس نوں آشا وچ گیا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ٹیرس کہے میں جگ جگ رہیا تکدا، تقدیر پر بھ دے ہتھ پھرایا۔ میرا منسا بنیا رہیا حق دا، حقیقت اپنے وچ لگایا۔
 میں کھیل تکنا اوس لکھ دا، جو لکھ اگوچر نور الاہیا۔ جس دا جگ چوکڑی سنگر شبد مارگ دسدا، نوست ست سمجھایا۔ جس دے حکم اندر دو جہان
 وسدا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ مالک خالق ہووے گھٹ گھٹ دا، گھٹ بھیتر ویکھ وکھایا۔ جوت پرکاش ہووے لٹ لٹ دا، نرگن نور ڈمگگایا۔
 ونجارا ہووے نام اگئی ہٹ دا، وست اِکواک ورتایا۔ جو پیار وچ ہر ہر دا ہووے پھٹدا، سلل اپنا تیر چلایا۔ جس دا کھیل بازی گرنت دا، سوانگی اپنا
 رُپ بدلایا۔ اُس دے پیار وچ ٹیرس کہے میں خوشیاں دے وچ ٹپدا، بھجاں نٹھاں واہو داہیا۔ دوس رین بن رسنا جہوا مٹی خاک دے توں میرا میں
 تیرا نام چپدا، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ میں توں سہارا ملیا اک پر میثور پت دا، جو پار برہم دھر در گاہیا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں سچ رکھدا، سر سر اپنا
 ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ ٹیرس کہے میری پر م پُرکھ اگے عرضوئی، جن بھگتو دیاں

جنائیا۔ جس میری آشا اٹھائی سوئی، ستیاں لیا جگایا۔ جس دا بھو نہ جانے کوئی، پڑا سکے نہ کوئے کھلایا۔ میں اُس دے نام دی دیواں دروہی، دو
 جہاناں دیاں سنایا۔ جو اشارہ دتا کبیر نے لوئی، لونتا توں باہر باہر درڑایا۔ اس دے پیار وچ دھرنی دھرت جانی موہی، مُجبت اپنے وچوں پرگٹایا۔ اُس
 دی سب نے دینی پیشینگوئی، پیغمبر آسا گئے رکھایا۔ جس دے پیار وچ امرت دھار جانی چوئی، بن رسنا رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میٹوں سمجھو نہ مٹی خاک، خاکی بندیاں دیاں جنایا۔ میرا جگ جگ کھلدا تاک، در دروازہ
 غریب نوازا آپ کھلایا۔ میں سنج تریتا دوا پر کجگ سنے بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سنایا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی دا میرے اُتے
 آون دا ہووے اتفاق، اتقاقہ اپنا پھیرا پاپا۔ جو دین دنی آتم پر ماتم بنائے سجن ساک، رشتہ فرستیاں باہر جنایا۔ رُوح بُت تن وجود کرے پاک، پتت
 پُنیت آپ اکھوایا۔ جگ جگ دا میرا پورا پچھلا کرے گھاٹ، متس دا لیکھ نال ملایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا شبدری دھار پنڈھ مُکا کے واٹ،
 ۴۴۲ کھیلے کھیل اگم اتھاپا۔ میں زرگن نور سچ ظہور تکاں جوت للاٹ، للاٹی اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی صفت صلاح گاوندے گئے بھاٹ، بھٹناگر اپنا حکم
 ورتایا۔ جو آتم سچ سہاوے سہنجی کھاٹ، کھٹیا اپنی آپ سہایا۔ میری دُرمت میل دھرنی کہے دیوے کاٹ، پاپاں کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب ہوئے سہایا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ رکھی آس، زرگن سرگن دھیان لگایا۔ میں تکدی رہی
 اُتے آکاش، گگن منڈل باہر ویکھ وکھایا۔ کون ویلا میرا صاحب کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈمگایا۔ میرے اُتے زرگن دھار کرے واس، واسطہ اپنے نال
 رکھایا۔ جس نوں سیس جھکائے شکر اُتے کیلاش، برہما وشن نو نولاگن پانیا۔ جس دے آد جگاد سارے داسی داس، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ جس دی
 منڈل منڈپ ویکھاں راس، گوپی کاہن نچن ٹپن گدن چائیں چانیا۔ میرا لہنا دینا انتم پورا کرے آپ ابناش، ابناشی کرتا ڈھردر گاپا۔ جس اگے میری
 بینتی اک خاص، خصوصیت سمجھ کسے نہ آیا۔ میرا ڈکھڑا کرے ناس، دلدری ڈیرہ ڈھاپا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ میرے ٹلے ویکھے پر بھاس، سمند
 ساگراں پھول بھلایا۔ لکھ چوراسی جو جنت سادھ سنت تے ہڈ ناڑی ماس، انتر زرت دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میری جگ جگ خواہش اگئی، جگت ودیا سمجھ کسے نہ آئی۔ کسے جننی سکھوں مول نہ جنمی، شاستر وند نہ کوئے ونڈائی۔ جس دی پوری کر سکے نہ کوئے کمی، کامل مرشد نظر کوئے نہ آئی۔ بے شک میتوں ساری سرشتی کہندی امی، امی کہہ کے سپیس نوئی۔ میرا لیکھا نہیں کایا مائی چھی، چم درشتی نہ کوئے رکھائی۔ میں برہما دھار نہیں کوئی برہمی، پاربرہم دتی وڈیائی۔ میری ونڈ نہیں کوئی برنی، ورننا رنگ نہ کوئے رنگیائی۔ میں اکو پڑکھ اکال دی سمجھا کرنی، جو کرتا پڑکھ اک اکھوئی۔ جس دی آد جگاد ڈھٹھاں چرنی، بن چرناں سپیس نوئی۔ کلجگ انت او سے میری بانہہ پھڑنی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی منزل حق حقیقی چڑھنی، اگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ جس لیکھ مکاؤناتن وجود دھرنی، سپیس جگدیش پھول بھلایا۔ جس دی اکونک ست دھار وچ سب نے پڑھنی، دوجا اشٹ سرشت نہ کوئے دکھائی۔ سو توڑنہارا ہنکار گڑھنی، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ جن بھگت سہیلے جنہاں دھر دی منزل چڑھنی، درگاہ سچ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ٹیرس کہے میری مٹی خاک والی دھرت، دھرم نال جنائی۔ جس دا لہنا دینا پورب والی شرط، متس اپنا بھو کھلایا۔ پرم پڑکھ پرماتم تیرے اُتے آوے پرت، پت پر میثور دھر درگاہیا۔ تیری آسا منسا پوری کرے ہو س، حرص اور نہ کوئے جنائی۔ شاہ شہانہ اک اک دا ہووے برس، جگت برسی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نور نورانہ تیرا دھام سہائے فرش، عرشی پریتم اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا لہنا دینا چار جگ دا جھولی پائے قرض، مقروض اپنی دیا کمائی۔ دھرنی کہے میتوں پُرانی غرض، آشا وچ دھیان رکھائی۔ میں حیران ہوئی کس بدھ کھیل ہو یا اسچرج، اسچرج لیلادتی ورتائیا۔ میرا نام سنگر شبد نام والا کیتا درج، درجہ اپنا آپ سمجھائی۔ کلجگ انت ہون نہیں دتا حرج، ہر جن پچھلے ویکھ دکھائی۔ میری بیننتی اکو عرض، آرزو وچ سپیس نوئی۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں نال ونڈیں درد، دکھیاں درد اپنے وچ سمائی۔ کلجگ کوڑی کرپا قتل کرے کسے نہ کرد، قاتل مقول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی سچ دست ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے لگا بھاگ، وڈبھاگن ہو کے دیا کمائی۔ جوتی جاتے جگایا چراغ، بن تیل باقی کیتی رُشنائیا۔ جگ جگ دی بھجائی آگ، ترسنا ترپت کرائیا۔ میرے انتر بخشنے اک ویراگ، برہوں تیر تیر لگائی۔ میرے

اُتے بھل بھلوڑی دھرم دی دھار مہکے باغ، گلشن اپنے رنگ رنگاںیا۔ ہرجن ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، دُرمت میل میل دھوایا۔ دھرنی کہے جس ویلے
 گوہند پہلے دن اڈایا باز، بازاں والا میرے اُتے اکھ اٹھایا۔ جو دسویں اوتار نے دتی آواز، متس گیا سناںیا۔ اُس دا لہنا دینا دین دنی کلجک انت جگت دا
 بدلے رواج، شرع شرع وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوساںیا۔ تیرس کہے سُن لے
 دھرنی مئا، مئیے امیدے تیتوں دیاں جناںیا۔ پورب لیکھا کڈھ کے ویکھ لے وچ دہنیا، وہناں گہناں توں باہر تیرا لیکھا نظری آںیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے دھر
 دا سنا، سری بھگوان صاحب سلطان نوجوان کی سمجھایا۔ جس دے پیار وچ بلھے نے گایا تھنیا تھنیا، تھنیا تھنیا کہہ کے سیس نوایا۔ جس دا اشارہ دتا
 رام رمیا، بنواسی ہو کے سیا گیا جناںیا۔ جس دا نشان لگایا کاہن گھننیا، کاہن کاہناں دا مالک اک اھوایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا گوہند والا ڈھنیا، ڈھونکا
 ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوساںیا۔ تیرس کہے میرا پچھلا نام ٹنملی، رگید میری
 دے گواہیا۔ میرا مالک خالق زوے از زمی، پیغمبراں نال ملایا۔ میری پچھلی ویکھ تشریح، جو صفتاں نال صلاحیا۔ میرا لہنا دینا جگ وچ کی، کیوں کرتا
 قیمت پائیا۔ توں بل بل دھرنیے اُس صاحب توں تھی، جو تھر دا مالک اک اھوایا۔ جو امرت دھار نام دا برسے مینہ، میگھلا اک برسایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناںیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب بڑا مہربان، مہربان اک اھوایا۔ جو جگ جگ دیوے
 دان، داتا دانی خالی جھولی دے بھراںیا۔ ایہتھے ضرور دھرم دا دھرم جھلیگا نشان، جس دا نشان نہ کوئے مٹایا۔ سنجک وچ ضرور ہووے گا پردھان، پر
 پُرکھ اپنے رنگ رنگاںیا۔ جس دا لیکھنا نال زمیں اسمان، دو جہان ویکھے چائیں چانیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا تیرس دی دھرتی کرے پروان، جس دا پروانہ
 جگت لیکھ نہ کوئے جناںیا۔ دھرنی کہے دھرم دی دھار میرا اچ دا دوس مہان، مہما وچ پر بھ دے ڈھولے گانیا۔ گرکھو گر سکھو اُس سنگرُو دا دھرو
 دھیان، جو انتر زرنتر سب دے اندر وسیا دھار دا ماہیا۔ جس گرہ سنگر ناک گوہند ملے آن، پیر پیغمبر اوتار بیٹھے آسن لایا۔ بنا رسنا جہوا پتی دند شبد اگمی
 گیت گان، گا گاپنی خوشی وکھایا۔ سچ دوار بنک سوہے اگما مکان، بن تیل باقی ہوئے رُشناںیا۔ دھرنی کہے میری انتر آشا میرے پار برہم پت پر میشر

پروردگار سناجھے یار ہر ہر دے اندر اپنے پیار دادے گیان، اگیان اندروں باہر کڈھائیآ۔ تُوں آتما گوپی دا پر ماتما ساچا کاہن، آتم پر ماتم گوپی کاہن ہو کے وجے ودھائیآ۔ میں تیرا شکر شکرئیے وچ جگت آئی منان، من دی منسانہ کوئے رکھائیآ۔ میری میننتی بے پرواہ کریں پروان، پر م پُرکھ تیرے چرن کول کائیآ۔ جن بھگتاں گرگھیاں سب نوں سچ پریت دا دیویں دان، داتے دانی کا یا مندر اندر آپ کائیآ۔ من کلپنا کوڑ نہ پھرے شیطان، دہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دھائیآ۔ نچ گھر واسی نچ گرہ نچ مندر نچ آتم پر ماتم بخشیں مان، نہنیاں اپنے انگ لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے جگ جگ تیرا کھیل مہان، مہا اکھ کتھنی کتھ سکے نہ رانیآ۔

* پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ااکند سنگھ دے گرہ وئی پیگ کنیڈا *

۲۲۵

وساکھ کہے پر بھ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ گئے بیت، سنجگ تریتا دوپر کلج اپنا پنڈھ مکائیآ۔ تیرا کھیل تکیا آد جگادی برہم برہمادی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ نرگن سرگن تیری لکھ چوڑاسی دیکھی ریت، ریتوان اگم اتھاہ تیری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ آتم پر ماتم شبد نگارہ سُن دا رہیا گیت، ڈھولا سوبلا رسنا جہوانال جنائیآ۔ پاربرہم برہم بن دا رہوں میت، متر پیارے اپنا کھیل کھلایآ۔ جگ چوکڑی ہر گھٹ جان دا رہوں نیت، نیتوان تیری سرنائیآ۔ اوتار پیغمبر گر تیری دسدے گئے پریت، پریتم تیرا بھيو چکائیآ۔ کھیل کھلاؤندار ہوں مندر شودوالے مٹھ گرو دوار مسیت، چرچاں چراگاہاں دے وڈیائیآ۔ بن تیری کرپا پُرکھ اکالے دین دیا لے کوئے کرے نہ ساتنک سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیآ۔ تُوں مالک خالق ایکنکارا جگ جیت، جگ جیون داتے تیری بے پرواہیا۔ وساکھ کہے پر بھو میں کلج انتم ہو یا بھے بھیت، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ جگت جگیا سوآں کرے نہ کوئے پت پُنیت، پاؤن تیرا رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایآ۔ وساکھ کہے پر بھو میرے سورے سربنگ، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیآ۔ نرکار نرکار لا لا اپنے انگ، انگیکار اپنی دیا کمائیآ۔ میری خواہش تمنا نو نو چار دی منگ، مانگت ہو

۲۲۵

کے جھولی ڈاہیا۔ میں بال نادانا تیرا بھینگ، بردھ رُوپ نہ کوئے درسایا۔ تیرے شبد دا دیکھدا رہیا ترنگ، جو تریا توں باہر بھجے واہو داہیا۔ جس دے
 حکم وچ جگ چوکڑی کیتے گئے لنگھ، آپ اپنا پنڈھ مُکایا۔ میں ویکھ ویکھ ہندا رہیا دنگ، دہ دشا اکھ اٹھایا۔ میرے انتر نرتر کدے نہ آیا رنج، رنجش
 وچ نہ کوئے دُہایا۔ میٹوں یاد آؤندی جس ویلے گلج گوبند دھار بنائی پیارے پنچ، پنچم اپنی گنڈھ پوایا۔ پھر خوشیاں وچ نیتز وگے ہنچھ، ہنچھو آں ہار
 بنایا۔ میں ویکھاں جگت جہان منجھ، منجھدھارا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچی آس رکھایا۔ وساکھ
 کہے پر بھو میرا نو چار توں وکھرا پر وٹشا، پاربرہم دیاں جنایا۔ میرا تیرے اُتے اٹشا، اٹشا دیوگر سوامی اکو اک رکھایا۔ میرے پروردگار ساخجے یار
 اپنی دین دُنی نو کھنڈ تک لا سر وٹشا، سریشٹ اپنا دھیان لگایا۔ تیرے اُتے دھرم دارہیا کسے نہ نسچا، پریم وچ نہ کوئے سمایا۔ چارے کُنٹ اندھیرا دسداء،
 ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ میں لیکھ دشاں کس کس دا، اوتار پیغمبر گر سارے ویکھن تھاؤں تھانیا۔ ہتکار رہیا نہ کسے پر میثور پت دا، پاربرہم تیری اوٹ
 نہ کوئے تکانیا۔ میرے کول لہنا دینا تیرا نت نوت دا، جگ چوکڑی اپنے وچ چھپایا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے گوبند والے ہت دا، جو ہتکاری ہو کے گیا سمجھایا۔
 انت پیار رہنا نہیں کسے مت دا، متر پیارے جس تیری سچ ہنڈھایا۔ اوہ وقت سہنجنا وساکھ کہے میرے والی تھت دا، گھڑی پل اور ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 جگت جگیا سو ٹھگورا پیا منوئے چت دا، چیتن سرت نہ کوئے کرایا۔ پیار رہیا نہ ایکنکار تیرا اک دا، اک اکلے میل نہ کوئے ملایا۔ منوآ من کسے نہ ٹکدا،
 دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ کھیل ویکھ لے بوند رت دا، رکت بوند کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 دیا کمایا۔ وساکھ کہے پر بھو میرے کول سنگر شبد دا اگئی پتر، جس دی کاغذ قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت نظر آوے کوئی نہ سطر، اکھراں رنگ نہ
 کوئے رنگایا۔ جس وچ لیکھا گوبند دھار دو ست ست دا پچھلا دو سو ستتر، ست ستوادی تیرے رنگ رنگایا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ سنگھڑ سیانا پتر، جگت
 و دیا کم کوئے نہ آیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال گرہ نچتر، گھڑی پل ونڈ کوئے نہ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دے مالک دیا کمایا۔ وساکھ کہے میرا پتر کی کچھ لکھدا، بن اکھراں اکھڑ سمجھایا۔ جگ نیتز کسے نہیں دسداء، لوچن ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس وچ بھیت

اگتا بھوکھ دا، بھوکھت چار جگ دا پھول پھلایا۔ انت پیار رہنا نہیں گرو گرو دیو کسے سکھ دا، مُرشد مُرید سنگ نہ کوئے بنایا۔ دھرم کلج کوڑی کریا وچ ہونا وکدا، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ جگت جھگڑا ہووے پتھر اٹ دا، پاہن دین دُنیا ویکھ بگسایا۔ وساکھ کہے میں ایس دوس نوں ویکھ کے پٹ دا، پٹنے والیا دیاں سنایا۔ میرا لہنا تک لے اک چٹ دا، جس دے چٹے اُتے کالا اکھر نہ کوئے لکایا۔ میرا کھیل تیری دھار وچوں نت دا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ وساکھ کہے میری چٹھی بہہ پڑانی، پُران اٹھاراں سار کوئے نہ پانیا۔ جس دی بودھ اگادھ کہانی، وید شاستر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نوں گا سکے نہ کوئے زبانی، جہوا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دی منزل ہتھ نہ آئے رُوحانی، رُوح بُت نہ ویکھ وکھایا۔ کاتب لکھے کوئے نال نہ کانی، کائنات نہ کوئے پتھرایا۔ جس دا کھیل نہیں جسمانی، تن وجود نہ رنگ چڑھایا۔ وساکھ کہے میرے پر م پُرکھ تیرا حکم اک اسمانی، اسم اعظم تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیری منزل پنڈہ زبانی، زرویر تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ وساکھ کہے پر بھو میری لکھت دا ویکھ لا سر لیکھ، زرگن دھار دھار جنایا۔ بن نیتز لوچن نیناں پیکھ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ کلج انت سری بھگونت تیرا کیہڑا ہووے بھیکھ، رُپ اولٹا کی وٹایا۔ کی نام کلمہ دین سندیس، سندیسہ دھر درگاہیا۔ کیہڑے وسیں انوکھے دیش، دشا اپنی دے جنایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں میرے اُتے تک کلیش، کلکاتی بنی لوکایا۔ توں ویکھنہارا آد جگاد ہمیش، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔ جس کارن مینٹوں مان دتا گو بند دس دسمیش، دہ دشا اپنا رنگ رنگایا۔ اُس دا اشارہ دیوے وشن دی دھار تھلے شیش، سہسر گھ نال درڑایا۔ اوہ تک لے اوتار پینغمبر سارے پر بھ دے ہندے آگے پیش، پیشین گویاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ وساکھ کہے پر بھو میرا نام دھریا وساکھی، وکھ داماگ اک درڑایا۔ میں گو بند مٹی آکھی، جو سچ نال گیا سنایا۔ میں تیری کراں راکھی، رکھک ہو کے ویکھاں چائیں چانیا۔ میرے انتشرن اک خبر اگئی بھاکھی، بھاکھیا دے کے دیاں سنایا۔ چاروں گنٹ میرے سنگر ویکھ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ جیون وچوں بدلے نہ کوئے حیاتی، زندگی ہتھ کسے نہ آئی۔ چار جگ دے شاستراں دا لہنا تک

لے کاغذاتی، اکھر اکھراں نال ملائیا۔ میری اک میننتی تے اکونکی جہی باقی، باطن پڑدا دینا چُکائیا۔ تیرے دھرم دا رہیا نہ کوئے جماعتی، ساچا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ امرت رس رہیا نہ کسے پر بھاتی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، ماتر بھومی نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکائیا۔ جھٹ سنگر شبد کہے سُن وساکھ میرے پیتا، مترا دیاں جنائیا۔ اوہ دیکھ لے کی اشارہ دتا رام نے پیتا، ست ست وچ سمجھائیا۔ کرشن سندیسہ دے کے وچ گیتا، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ موسیٰ بن رسنا کہے حدیثا، عیسیٰ اسم اعظم اک سمجھائیا۔ محمد صدی چو دھویں دسی حق توفیقا، ٹھفے دتے خلق خدائیا۔ نانک نرگن دھار بدل دتی توارینا، تاریخ شبد والی جنائیا۔ گوہند کھنڈے دھار مار کے لیکاں، لائن لائن وچوں دکھائیا۔ وساکھئے تیرے دھرم دھار دی ریتا، مندر مسیتاں باہر سمجھائیا۔ اکو رنگ رنگاونا ہست کپٹا، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام امرت رس دے کے پیٹھا، انرس دیاں چکھائیا۔ اگلا کھیل کرائے اندیٹھا، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا صاحب اک گوسائیا۔ سنگر شبد کہے وساکھی کھیل تک لے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جو بنیا رہیا ملاح، کھیوٹ کھیٹا دُھر درگاہیا۔ جس نے اوتار پیغمبراں گرو آں دسیا راہ، رستہ نام کلمے والا جنائیا۔ سرتی شبد دتی صلاح، مشورہ اپنا حکم رکھائیا۔ انتر کہہ کے واہ واہ، واکرُ شبد دتا درڑائیا۔ کھیل دس کے تھل اسگاہ، مہینل اپنا رنگ رنگائیا۔ اوتار پیغمبر گر بھيو ابھیدا آپ اتوں گھلا، خالق خلق دتا سمجھائیا۔ اوتار پیغمبراں پندھ مُکا، گرو آں گوہند جوت کیتی رُشنائیا۔ امرت رس آتم دھار چُچا، رس رس وچوں پرگٹائیا۔ کھنڈا کھڑگ کھڑگ پُچھا، شوہر بانکے دئے وڈیائیا۔ ورن برن میٹ مٹا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سچ دارنگ رنگا، رنگت نام والی دکھائیا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن سنت سہیلے اپنے انگ لگا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ پنجاں تتاں پنچم میلانے ملا، پنچم پیتا ہوئے سہائیا۔ پنچم شبد ناد دُھن جنا، انتر آتم راگ درڑائیا۔ پنچ وکارا موہ چُکا، امرت رس رس بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا ساچا وقت سہائیا۔ وساکھ کہے سنگر شبد جگ کیتے گئے لنگھدے، اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے منگدے، پر بھ اگے جھولیاں ڈاہیا۔ کھیل دیکھدے رہے ت پنچ دے، پنچم پنچم پھول پھلایا۔ انتم جو کھیل کھلائے گوہند

نوری چند نے، چند چاندنیاں باہر رُشنائیا۔ جس بھو کھلائے برہم ہنگ دے، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ جس دھارو آد جگاد نرگن دھار بھگت سنت گرگھ
 گر سکھ جمدے، آپ بنے جنیندی مائیا۔ کھیل کھلا کے کایا مائی چم دے، چم درشی دتی بدلایا۔ لیکھے پورے کر دے پون سواسی دم دے، دامنگیر آپ
 اکھوائیا۔ سنسے رہے نہ ہر کھ سوگ غم دے، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ وساکھ کہے سنگر شبد میرے کول لیکھ جس دا کوئی نہ جانے اکھر، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آہ ویکھ جس دے گوہند لتھا ستھر، یارڈا سچ ہنڈھائیا۔
 نیز ورولیا مول نہ اتھر، ہنچھو آں ہار نہ کوئے رکھائیا۔ جس نوں کتھنی کرے کوئی نہ کتھن، کتھ کتھ نہ کوئے سمجھائیا۔ وساکھ کہے میرے اتے بھید آیا
 دس، وساکھی گوہند والی نال ملایا۔ جس لیکھ مکاونا ہتھو ہتھن، جگت ادھار نہ کوئے جنایا۔ جس میری دھار آونا متھن، رڑکے خلق خدایا۔ میرا روگ
 آوے کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ وساکھ کہے سنگر شبد میری ویکھ
 اگئی تقدیر، قدرت دے قادر دتی جنایا۔ جس نوں کر سکے نہ کوئے تحریر، تاریخ وچ نہ صفت صلاحیا۔ جس نوں لکھ سکے نہ کوئی فقیر، فقرے ڈھولے
 نہ کوئے گائیا۔ جسدا کھیل تیا کبیر، قبراں توں باہر ویکھ دکھائیا۔ انت کہہ کے بے نظیر، نظریہ آپ بھوائیا۔ شبد کہا اوہ مالک پیراں دا پیر، پیغمبراں دا
 پیغمبر نور الہیا۔ جس نوں کہندے لاتصویر، تصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا نام کھنڈا شمشیر، شرع شرع وچوں اٹھایا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ حقیر،
 حقیقت اپنی اک پرگٹایا۔ جو نرگن دھار شہنشاہ تے سمت شہنشاہی جس دا وزیر، وزارت جگت دے بدلایا۔ جو گوہند دھار امرت رس چکھائے سیر،
 امیوں رس آپ چوائیا۔ اوہ مالک گہر گبھیر، گور اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل پنا سریر، تن وجود سوہا پائیا۔ جس نے انت چرناں دور رکھنے سمند ساگراں
 نیر، جلاں تھلاں بھو کوئے نہ آئیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول قیمت رہے نہ کوئے کسیر، کسیرا رویداس دادے گواہیا۔ انت شرع دے توڑے زنجیر،
 شریعت اپنا حکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ وساکھی کہے پر بھو میں گوہند دی
 دھار آئی دو سو ستتر سال بعد، بادے صحر سیس نوائیا۔ میں اچ وکھری منگنی داد، دیدہ دانستہ تیرے اگے واسطہ پائیا۔ توں سوامی میرا آد جگاد، جگ

جگ تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا نام سُن دی رہی ناد، کلمے کلمیاں نال شنوائیا۔ تیرا کھیل نکیا موہن مادھو مادھ، مادھو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نگاہ مار لے ست دھرم میرے اُتے ہويا برباد، سچ وچ نہ کوئے سماييا۔ میرے مہر بانا سري بھگوانا ميٹوں کر دے آزاد، مہر نظر نظر اُٹھائيا۔ میرے انتشکرن ميٹ دے واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائيا۔ میرے وڈ وڈ کر بھاگ، وڈ بھاگن ہوواں وچ خلق خُداييا۔ سُنی دی کھول دے جاگ، وچ لوچن نین کر رُشنائيا۔ اپنی سرشٹی درشٹی اندر تک لے بنی کاگ، کاگ ہنس نہ کوئے رُوپ بدلایا۔ رسنا جہوا کوڑی کريا بُجھائے کوئی نہ آگ، گو بند امرت ہتھ کسے نہ آييا۔ وسا کھی کہے ميں لوئی لنگڑی ہوئی اپانچ، قدم سکاں نہ آگے اُٹھایا۔ میرے صاحب سنگر پر م پُرکھ پر ماتم کوڑی کريا میرے اُتوں بدل دے راج، رنگ اپنا اک رنگایا۔ سچ پیار بخش دے اک سماج، سمگری اکو اک ورتایا۔ تُوں مالک اگم اتھاہ گو بند دھار جس کھیل کھیلیا وچ پنچ آب، پنچم ميلا ميلنا سچ سُبھایا۔ تیتوں پیغمبراں کہا جناب، ميں وی جناب عالی کہہ کے سپس نوایا۔ ميٹوں دے خطاب، خطا میری معاف کرایا۔ اوہ لیکھ ویکھ جو نانک دس کے آیا وچ بغداد، بگلگیر بغلیاں بغل وچ رکھایا۔ .....

۲۵۰

۲۵۰

* ۶ وسا کھ شهنشاهی سمت ۱۱ ارجن سنگھ دے گرہ ڈیٹرائٹ ۲۲۱ فارچون یو۔ ایس۔ اے۔ ۰ * ❁

دھرنی کہے میرا خوشیاں والا دہاڑا چھ وسا کھ، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرے انتشکرن اگئی آئی بھا کھ، جس نوں جگت و دیا اکھراں وچ نہ کوئے گایا۔ جو سچ سندیہ نر نریشا بن تن وجود باون گیا آکھ، بن رسنا جہوا ڈھولے سوہلے شبد سنایا۔ انت کنت بھگونت کھیل کرے الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنا کھیل کھلایا۔ ميں میننتی کیتی نمائی ہو کے انا تھن ناتھ، دینن ہو کے سپس جُھکایا۔ کريا کر میرے پر م پُرکھ سمراتھ، پار برہم بھيو اہید کھلایا۔ ميں خالی بنا ہتھاں اُٹھائے ہاتھ، دھرنی کہے آسماناں باہر دھیان لگایا۔ جھٹ شبد اگئی سنی بات، جس دا چار جگ دے شاستر بھيو نہ کوئے کھلایا۔ ميں نو نو ٹیکیا ماتھ، دھوڑی خاک رماييا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے ميں

خوشیاں نال چرن کول کیتی ڈنڈاوت، بندنا وچ سیس نوائیا۔ پر م پُرکھ چرن دھوڑ دینی نیامت، نر اکار نر نکار اپنا رنگ رنگایا۔ میرے انتر تیرے پیار دی رہے امانت، جگ چوکڑی سکے نہ کوئے مٹایا۔ توں مالک خالق نور نورانہ صحیح سلامت، صاحب سوامی انتر جامی اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی میرے اُتے کیوں ہندی رہی قیامت، نوست ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ مہربانا محبوبا تیرے ہم نال میری بنی بناوٹ، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں میرے انتشکرن آوے تھکاوٹ، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ دروہی کیوں میرے اُتے ہوئی بغاوت، بغلگیر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے جس ویلے باون نرگن شبدی دھار میرے اُتوں لنگھیا، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ میرا خوشیاں نال انگن گیا رنگیا، لال گلال اگم رنگ رنگایا۔ پریم پیار وچ داسی ہو اکو پیار منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم دین دنی سچ چڑھاؤنا چندیا، بن سورہ چند کرے رُشائیا۔ باون خوشی وچ کہا جس ویلے سبج تریتا دوا پر لنگھیا، کلج انت ویکھ وکھایا۔ ستگر شبد کھیل کرے پری اندیا، گوہند گوہند گوہند رنگ رنگایا۔ جس دا لہنا دینا انتم ہونا نو کھنڈیا، ست دیپ سو بھا پائیا۔ جو دیکھے وگسے دو جہان برہمنڈیا، پری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر دھیان لگایا۔ لیکھ مکائے انتم اُتبھج سبج جیرج انڈیا، چارے کھانی کھوج کھوجایا۔ نام ندھان وکھائے کھنڈ کھنڈیا، کھڑگ اک پرگٹایا۔ جس نے دین دنی وچ جگت جہان ونڈیا، نام کلمے سنگ بنایا۔ اوہ دھرنی تیرا ویکھے انتم کھنڈیا، کھنڈھی گھاٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ ستگر دھار اینکار بھیو کھلائے اگئی ڈنڈیا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ تیرا دھرم سہاگ ہون نہ دیوے رنڈیا، شاہو بھوپ مہر نظر اٹھایا۔ اُس ویلے نشان ہونا تارا چندیا، سورہ بھان پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ دھول تیرا میٹنا حدنیا، دھرنی ویکھنا چائیں چانیا۔ مانو دھار من منسا ہونی گندیا، سچ ست وچ نہ کوئے سمایا۔ کلج کوڑ وکار ہونا دھندیا، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ مانس مانس پیار ہووے نہ کسے بندیا، بندگی وچ نہ کوئے سمایا۔ اوتار پینمبراں گرو آں اُس ویلے وقت ہونا لنگھیا، پچھلا پندھ نہ کوئے جنایا۔ پھرنی دروہی جنگل جوہ اجاڑیلے ڈونگھے ڈلیا، شتوہ دریا دین دہایا۔ جگت نیز جہان ہونا اندھیا، نچ نیز نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ امرت رس رہنا نہیں گنگیا، گوداوری جمناسرتی رووے مارے دھاپیا۔ نو کھنڈ تیرے اُتے ودھے پکھنڈیا،

دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کوڑ کلپنا ہووے گھمنڈیا، نمرتا وچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میں باون آگے کیتی منت، بن آسا جگت جنایا۔ نگاہ ماری میری سمت، دشا کوٹ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس ویلے تیری سرشتی ہوئی نندک، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ دھرم دی رہے کوئی نہ ہمت، حوصلہ ہتھ کسے نہ آیا۔ میری کلپنا والی میٹنی چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے میری خوشیاں والی ڈیٹ، ڈیٹروٹ وچ دھیان لگایا۔ میں چار جگ کیتا ویٹ، بن نیز لوچن نین اکھ اٹھایا۔ کس ویلے میرا محبوب ماہی آوے کھیوٹ کھیٹ، خالق خلق نور الاہیا۔ میں درشن کراں نیتن نیت، سچ نیز لوچن نین اکھ اٹھایا۔ جو زرگن سرگن کرے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ میرا پورب کھولے بھیت، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ میں سچ دساں جس کارن گر ار جن سپس پوائی تتی ریت، تتی توی سو بھاپایا۔ تن وجود کر کے کھیت، پنجاں تتاں سنگ چھڈایا۔ اوہ ہوکا دے کے گیا سندیس، سندیسہ دھر در گاہیا۔ کلجگ انت کرپا کرے نر نریش، نر نرائن اگم اتھاہیا۔ جس دے آگے سارے ہوئے پیش، پیشین گویاں اپنیاں ہتھ اٹھایا۔ اوہ کرے اولٹا بھیس، بھیکھا دھاری اپنا ویس وٹایا۔ جس دا نظر نہ آئے مجھ داہری کیس، کیس گڑھ دا لیکھا گو بند نال ملایا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ سو دھرنی تیرے اتوں میٹے کلیش، کل کلکی اپنی کل ورتایا۔ اس دا اشارہ سو دتا گو بند دس دسمیش، ماچھو واڑا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے میں باون آگے کیتی ارداس، بن سپس سپس نوایا۔ میری بیننتی سُن اُتے آکاش، آکاش آکاشاں توں پرے دھیان لگایا۔ میں تیری منڈل منڈپ تکاں راس، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم توں آونا میرے پاس، پاسا دین دنی بدلایا۔ سنگر شبد سندیسہ دتا خاص، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ دھرنی توں نہ ہوئیں اُداس، اُداسی چنتا نہ کوئے جنایا۔ اوہ ویکھ کی آشار کھی بیٹھا شکر اُتے کیلاش، کل دھاری اپنا دھیان لگایا۔ جس ویلے ست سچ پر بھو دا نام رہیا نہ کسے وچ سواس، ساہ ساہ نہ کوئے دھیانیا۔ نوست کوڑ وکار ہووے ولاس، بسمل روپ نہ کوئے درسایا۔ شرع دا شرع کرے ناس، نام کلمہ کلمے نال لڑایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے جس ویلے میں باؤن ول تکیا، نگاہ زمیں آسمان توں باہر رکھانیا۔
 میرا سنسار ہیانا نہ شکلیا، بھرماں بھرم نہ کوئے بھلانیا۔ میرا انتشکرن ہویا پکیا، دھیرج دھیر وچ پرگٹانیا۔ میٹوں حکم سندیسہ ملیا یکیا، واحد اکو اک سنانیا۔
 دھولے نگاہ مار لے بنا پر م پُرکھ توں تیرا پڑا کسے نہ ڈھکیا، اوڈھن سیس نہ کوئے لکانیا۔ پُشت پناہ ہتھ کسے نہ رکھیا، مہر نظر نہ کوئے اٹھانیا۔ سنجگ تریتا
 دوپر بنے کوئے نہ سکھیا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ دین دُنی جگت جہان جگ تیرے اُتے جانے متھیا، متھن ہندی رہے لوکانیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال دا لیکھا رسنا جہوا پتی دند شبدی دھار نال جاوے کتھیا، اکھراں نال ملانیا۔ سنجگ تریتا دوپر کجگ چلدا جاوے رتھیا، رتھوا ہی ہووے
 دُھر درگا ہیا۔ اوہ ویکھ لے تریتا دوپر کجگ جاندا نٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ انتر مان رہنا نہیں تیرتھ اٹھسٹھیا، چاروں کُنٹ کُنٹ گرلانیا۔ نیز رووے مندر
 مسجد شو دوالے مٹھیا، گُردوار سار کوئے نہ پانیا۔ کجگ سب دا کھیرا کرنا بھٹھیا، اگنی کوڑ گُریار تپانیا۔ کسے دی قیمت رہنی نہیں ٹکا وٹیا، جگت رنگ نہ
 کوئے رنگانیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا مٹیا، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 ۲۵۳
 کھلانیا۔ دھرنی کہے میرا تھان سہنجنا، وسا کھ چھ ملے وڈیانیا۔ کرپا کرے پر بھ درد دُکھ بھجے بھنجنا، ساگراں پار میرے اُتے دیا کمانیا۔ جس دی چرن
 دھوڑ نال میرے نیز پیا انجنا، لوچن اکھ کھلانیا۔ میٹوں چار جگ دا مل گیا ساک سجننا، میت مُرا اگم اتھاپیا۔ جس دا نوست اکو نام دا ڈنکا وجنا، وجہ
 سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ جس دا نوری دیپک جوت چار کُنٹ جگنا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشانیا۔ جس دے حکم وچ شاہ سلطان بھجننا،
 دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ جس دے حکم وچ کوڑ گُریارا ونجھنا، ونجھی ہاتھ کسے نہ آنیا۔ جس دے حکم وچ پینڈا پنڈھ لنگھنا، بیس بیس ہر جگدیش اپنا
 رنگ رنگانیا۔ جس دے انگیکار سب نے لگنا، گودی گود اک سہانیا۔ جس نے شرع دی میٹنی حدنا، حدو رہن کوئے نہ پانیا۔ گوپال سوامی مدھ مدنا،
 مدھ سوڈن جس نوں سارے سیس نوانیا۔ جس نے آتم دھار کراونا ججنا، مئے کعبے ویکھن نین اٹھانیا۔ سچ دوار دا اکو پدنا، درگاہ ساچی اک سہانیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلانیا۔ دھرنی کہے میں باؤن چرن جھکدی، نو نو سیس نوانیا۔ میں آواز سنی اگمی

تھک دی، جس نوں رسنا جہوا سکے نہ کوئے درڑا ئیا۔ جس دے نال میری جگ چو کڑی مگدی، سبج تریتا دوا پر بیٹھن پندھ مکا ئیا۔ جس کھیل کھلاوئی مائس
 ذاتی اُلٹے رُکھ دی، تن وجوداں پھول بھلایا۔ میرے اُتے درد ونداوئی مائس منکھ دی، منکھتا ویکھے تھاووں تھانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں جگ چو کڑی
 رہی پچھدی، سنیہرے شبد شبد والے جنا ئیا۔ کی کھیل ہونی اُس ابناشی اچت دی، جو چیتن سب نوں دے کرا ئیا۔ جس کھیل سہاوئی اپنی سہنجنی رت
 دی، رُتری پریم والی مہکایا۔ رکھیا کرنی میری کھلی گت دی، گو تم دی آشنا ویکھ وکھایا۔ جس فریاد سننی گوبند سٹ دی، پتا پوت ہو کے گود اٹھایا۔ جس
 کلج کوڑی شرع میٹنی لٹ دی، لٹیرا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ دھرنی
 کہے میرے نیتراں وگیا نیر، ہنچھو آں ہار بنا ئیا۔ میں باؤن آگے رکھی اپنی تقدیر، جگت ہتھ نہ کسے پھڑا ئیا۔ میتوں تکنا نال اپنی تدبیر، طریقہ اور نہ
 کوئے جنا ئیا۔ کس بدھ میرا لہنا دینا ہووے نال شاہ حقیر، شاہ سلطاناں رنگ رنگا ئیا۔ اُس اشارہ دتا دھرنیے اوہ کھیل تک گنی گہیر، گہر گور کی درڑا ئیا۔ جو
 تیرے اُتے دین مذہب کرنے تعمیر، اوتار پیغمبراں گرو آں گنڈھ پوایا۔ مانو مانکھ مائس دینے چیر، چاروں کُنٹ ویکھ وکھایا۔ اپنے حکم دا انیالا لا کے تیر،
 دو جہان و نھے تھاووں تھانیا۔ تیرے اُتے پنج تتاں شرع دے پازنجیر، نام کلماں بندھ بندھائیا۔ ایہہ کھیل بے نظیر، نظریہ سب دادے بدلایا۔ توں
 لہنا دینا لینا انت اخیر، انترا انترا دھیان لگایا۔ جس نوں سب نے منا پیراں دا پیر، پیغمبر نور الاہیا۔ جس دی دو جہان جاگیر، آد جگاد جاگرت جوت
 ڈگمگایا۔ اوہ تیرے بناکھ توں امرت رس پاوے سیر، کوڑ گڑیاں اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 بھو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں باؤن تکیا نور الہ، تن وجود ماٹی خاک نظر کوئے نہ آئیا۔ جو بنیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما ئیا۔ دوئے کرماں وچ نیا
 میرا تھاں، تھان تھنتر وند نہ کوئے وندا ئیا۔ میں اُس دا سن اگئی ناں، نعرہ اکو دتا سنا ئیا۔ تیرے قدماں بل بل جاں، چرن کول تیری سرنا ئیا۔ توں
 ہونا مہرواں، مہر نظر اٹھایا۔ میرا پوتر کرنا تھاں، تھنتر دینی سرنا ئیا۔ جھٹ شبد سنگر سندیہ دتا آ، آنا فنا گیا سمجھایا۔ دھرنی تک لے جل تھل نین
 اٹھا، مہیئل دھیان لگایا۔ اوہ ویکھ سبج تریتا دوا پرانتم کلج جاوے پندھ مکا، بجھے واہو داہیا۔ کرپا کرے آپ خدہ، خود مالک نور الاہیا۔ تینوں کدے

نہ کرے جداء، جُز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس نوں جگ بدلن دی ادا، عداوت تیری دئے مٹائیا۔ صدی چو دھویں بنکے آوے رہنما، رحمت تیرے
 اُتے کمائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہنا ساڈا نورِ الہ، امامِ اِمامِ اک اُکھوائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے ویس وٹا، رُوپ اگم اتھاہیا۔ دھرنی
 دھرت دھول تیرا لیکھا دئے چکا، چلّنی ہو کے رہنا تھاؤں تھانیا۔ تیرے سینے چرن کول دئے لکا، دھوڑی ٹکے تیرے مستک خاک رمائیا۔ تیتوں کوڑ
 گڑیار دیئے مُردیئے دئے جوا، جیون جیون وِچ بدلایا۔ دھرنی کہے میں جھٹ شکر لیا منا، شکرانے وِچ لاگی پائیا۔ بنا زبان توں کہہ کے واہ واہ، واہ واہ
 کہہ کے تیرے ڈھولے گائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری کلجگ اتم پکڑیں بانہہ، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہا دھرنیے سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن نین اٹھویگا۔ ایکنکار ویکھ وکھاویگا۔ آد زرنجن
 ڈگمگایگا۔ ابناشی کرتا سو بھا پادویگا۔ سری بھگوان کھیل کھلاویگا۔ پاربرہم آپ اُکھواویگا۔ سنگر شبد اُٹھویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ آکاش
 پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان بھو چکاویگا۔ ترے گن مایا پنچ تت لکھ چوراسی کھیل کھلاویگا۔ سرشٹی درشٹی اندروں ویکھے برہم مت، پاربرہم اپنا بھیکھ
 وکھاویگا۔ تیرے اُتے دھرم دا پھیرنچ نیچے وت، بے وطنے وطن تیرا پھیر وساویگا۔ چرن پریتی جوڑ کے نت، ناتا اپنے نال رکھاویگا۔ جس اُتے گوبند
 یارڑے ستھر جانا گھت، سو صاحب سلطانا تیرا رنگ رنگاویگا۔ توں خالی رکھنے ہتھ، جھولی تیری آپ بھراویگا۔ جس نوں سب نے کہنا پُرکھ سمرتھ، سو
 صاحب تیرا سگلا سنگ نبھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔ باؤن کہا دھرنیے اکو پُرکھ اکال دی
 رکھیں اوٹ، اوڑک تیتوں ویکھ وکھائیا۔ بے شک تیرے حصے دانام ہونا ڈیٹروٹ، جگت اکھراں سنگ بنائیا۔ اُس ویلے دین دُنی ڈگی ہونی آلیوں بوٹ،
 پھڑ باہوں نہ کوئے لکائیا۔ شبد نام دی لائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جس دانور ہووے زمل جوت، جوتی جاتا اک اُکھوائیا۔ جو سنگر شبد دو
 جہاناں اکو بہت، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری دُرمت میل جائے دھوت، پتت پاؤن دیا کمائیا۔ جس ساری سرشٹی تیرے اُتے اتم پرما تم اکو کرنی گوت،
 دوسر ورن برن رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ پیار مُجبت وِچ کھلیئے کوجھیئے ہونا موہت، مُجبت پر بھ دے نال رکھائیا۔ تیرے نو کھنڈ دے انتر انتر کھولے

سوت، سٹیئے تیتوں لئے جگایا۔ تیرا مالک خالق اکو اک اگما کھونت، کنت کنتوئل اک اکھوایا۔ جس دی جگ جگ ہووے دھونس، دھونس نام والا وجایا۔ جس دا وزن کوئی نہیں وچ پونڈ اونس، گنتی گنت نہ کوئے رکھایا۔ اُس نے سنجگ ست چلاونی رونس، کلجگ کوڑ گڑیا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا ساچا سنگ بناایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہسی، باون دتی وڈیاایا۔ میں بن قدماں توں نسی، چاروں گنت واہو داہیا۔ پھیر میں ویکھی اپنے اُتے چارے کھانی چار نال اسی، چوراسی سو بھاپایا۔ میں بے خبراں خبر انوکھی دسی، دہ دشا دشا درڑایا۔ دین دنی اتم پر بھ نے بنھنی دین مذہب والی رسی، گنڈھ شرع والی پوایا۔ من کلپنا سر شٹی ہونی پھسی، فیصلہ حق نہ کوئے سناایا۔ کلجگ دھار ویکھ کے میتوں پے گئی غشی، ہوش مت نہ کوئے رکھایا۔ میں چڑدی دشا نگاہ ماری میتوں کھیل دسیا پوشی، بے انت بے پرواہ دتا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میتوں باون دتا بھروسہ، بھروسے وچ سمجھایا۔ میرا انتر نہیں ہویا ہوچھا، ہوچھی مت نہ کوئے جناایا۔ میں چار جگ دے شاستراں سُن دی رہی پوتھا، اکھراں اکھراں دھیان لگایا۔ میری بدل نہ سکی ہوشا، بدھی جگت نہ کوئے سمجھایا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبراں جگت کھیل کھیلیا انت ہو خاموشا، پردہ پردہ نہ کوئے کھلایا۔ میں سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کردی رہی سوچا، سمجھ سمجھ وچوں اٹھایا۔ کون ویلا میرا پر م پُرکھ پر ماتم میری پوری کرے لوچا، لوچن اپنے نال ملاایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میرا لیکھا پور کرایا۔ دھرنی کہے میں آشا وچ رکھی اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ نمائی ہو کے منگدی رہی بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا صاحب سوامی میرے آؤنا نزدیک، زرگن اپنا پنڈھ مُکایا۔ تیرا درشن کراں لاشریک، شرع توں باہر ویکھ دکھایا۔ خوشیاں نال کراں تعریف، ڈھولے سوہلے راگ جناایا۔ میری آؤ ہون نہ دسین ضعیف، ضعیفال عمر نہ کوئے رکھایا۔ تیرا نام کلمہ سناں اگم حدیث، حضرتان توں باہر دینی پڑھایا۔ میرا لہنا دینا تیرے نال جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکایا۔ تیری صفت صلاح باہر راگ چھتیس، اکھراں وند نہ کوئے وندایا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سیس، دو جہان سری بھگوان بیٹھن سیس نوایا۔ میرا لیکھے لاؤنا چار جگ دا پیسن پیس، پسر پدر تیری آس رکھایا۔ توں مالک سوامی میرا اک جگدیش، جگدیش

تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ سب دامتہر پیارا میت، ساجن اک اگم اتھاہیا۔ دھن بھاگ میرے اُتے دھرم دی بدلے ریت، مندر مسیت پنڈھ مُکائیا۔ مانس مانو مانکھ کر کے پتت پُنتیت، پتت پاؤن اپنی دیا کمائیا۔ کیتے جگ چوکڑیاں گئے بیت، پورب پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ انت میری کایا کر دے ٹھانڈی سیت، کلجگ اگنی اگ بُجھائیا۔ تُوں مہربان محبوب ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ میں تیرا ڈھولا سوبلا گاواں اینکارا گیت، گوبند میلا میلیا سچ سُبھائیا۔ میرا پنا سس تُوں تیرے قدما جھکے سس، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد لیکھا اینکارا نراکار اک اکیس، اک اکلے تیری آس آس وچوں رکھائیا۔

* ۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ۴۰ پریاوری اے۔ وی۔ ای۔ ہورنسنے لنڈن نمبر ۸ انگلینڈ *

۲۵۷

دھرنی کہے میرے صاحب سری بھگوانا، بھگونت کنت پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی والی دو جہانا، پاربرہم پت پر میشر تڈھ بن دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ پر م پڑکھ پروردگار شاہ سلطانا، اگم اتھاہ نور الہ تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ اوتار پیغمبر گرو مینٹوں دیندے رہے تیرا پیغام، نراکھر دھار اکھراں وچ بدلایا۔ تُوں کرپا ندھان نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ میں کلجگ انت انتشکرن وچ ہوئی خیرانا، خیرانی وچ میری ڈھایا۔ چار گنت نوکھنڈ میرے اُتے کوڑ ہو یا پردھانا، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے گیانا، پاربرہم پر بھ میل نہ کوئے ملائیا۔ آد جگاد جانی جانا، جانہار اینکار تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ صدی چو دھویں انت میرا کر کلیانا، کائنات دا کلمہ دے بدلایا۔ میرے رحمان رحیم رحمانا، رحمت میرے اُتے کمائیا۔ میری مٹی خاک پوتر کر استھانا، دھول دھرت ہو کے منگ منگائیا۔ تُوں مرد مردان وڈ بلوانا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ ست سچ میری جھولی پا دے دانا، داتے دانی مہر نظر اٹھایا۔ کوچھی کملی مات لوک دینا مانا، نمائی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے صاحب سنگر سر بگ، شاہو بھوپ تیری سرنائیا۔ میری دھار نہ کریں الگ، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ نگاہ مار

۲۵۷

لے چاروں گنٹ لگی اگ، نوکھنڈ امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میں کوڑ کلپنا وچ گئی دگ، دغا فریب کرے تیری خلق خُدا یا۔ کلجک جیو پڑے ہو گئے
 بگ، ہنس روپ نظر کوئے نہ آیا۔ دوس رین موہ وکار تتی واء رہی وگ، پون رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میری دُہائی نگاہ مار لے اپنی دین دُنی جگ، جاگرت
 جوت بن ورن گوت ویکھ دکھایا۔ مائس مانو مانکھ تیرا درس کرے نہ اُپر کوئی شاہ رگ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملا یا۔ دُهن آتمک سُنے کوئی نہ ند، انحد
 نادى ناد نہ کوئے شنوایا۔ میرے محبوبا دین مذہب شرع میٹ دے حد، حدود اپنی دے سمجھایا۔ لکھ چوراسی تیری نرگن دھار جد، جدپ اپنا پڑدا
 دے اٹھایا۔ کلجک کوڑ کلپنا رہے نہ مدھ، موہن مادھو دینی مان وڈیا یا۔ میرے اُتے سنجگ تریتا دوا پر گئے لد، کلجک انت ویکھنا تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سُن پکار، میننتی بنے تیرے چرن کول ٹکایا۔ سو پُرکھ
 نرنجن سانجھے یار، ہر پُرکھ نرنجن تیری آس رکھایا۔ ایکنکارے دے ادھار، آد نرنجن کر رُشنا یا۔ ابناشی کرتے پاسار، سری بھگوان ہو سہا یا۔ پار برہم
 میرا بیڑا کر دے پار، برہما پڑدا آپ چُکایا۔ سنگر شبد میرا لہنا دینا قرضہ دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھایا۔ مینتوں سندیسہ دے کے گئے پیغمبر
 گر اوتار، راما کرشنا اکھ نال بدلایا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد کیتی گفتر، گُفت شنید تیرا بھو چُکایا۔ نانک گوہند بول جیکار، تیرا سوہلا ڈھولا دتا سنا یا۔
 میں سندیسے سُنے وارو وار، سنجگ تریتا دوا پر کلجک اپنی اکھ اٹھایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے انت میری پاؤنی سار، مہاسار تھی ہونا آپ سہا یا۔
 میرے اُتے میٹ دے دھواں دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کوک کوک سنا یا۔ میں روواں زارو زار، بن نیناں اکھیاں نیر وہا یا۔ میری منزل ویکھ
 دُشوار، دُشمن گرہ نظری آیا۔ تیرا کرے نہ کوئی دیدار، دید عید نہ کوئے رُشنا یا۔ تن وجوداں اندر تک پنج وکار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔
 شبد انادی سُنے نہ کوئی دھنکار، برہمادی بھو نہ کوئے گھلایا۔ چاروں گنٹ ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ توں مالک خالق امام ااما اگم سکدار، صاحب
 سلطان اک اھوایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی اوتار، کل کلیش دا لیکھا دے چُکایا۔ تیرے چرن کول دھوڑی لا کے چھار، مستک ٹکے نام والے
 رما یا۔ میں چاہندی میرے اُتے بھگت سہیلے ہون اُجیار، اُجل کھ دینا کرایا۔ امرت رس نچھر جھرنیوں بوند سوانتی دینا ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تت بُجھایا۔

گھر مندر گرہ سہاؤنا بنک دوار، دوارکا واسی کرشن جس دا اشارہ گیا کرائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا کاغذ قلم شاہی توں باہر، رسنا جہوا صفتی صفت نہ کوئے
 وڈیائیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں تیرا دوار، دھرم دی دھرم آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کلجگ انتم بنی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری نراکھر دھار دی پنگتی، پاربرہم جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں تیرے
 دوار تے بھکھی ننگتی، درویش ہو کے سیس نوائیا۔ میرا لہنا تک لے صدی چو دھویں جاندی لنگھدی، محمد بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ کی دھارا وہنی کوڑی گنگ دی،
 گہر گبھیر دینا سمجھائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں بیس یسے ہر جگدیشے انتم آشار کھی جنگ دی، جگہ جگہ اپنا نین اٹھائیا۔ میرے اُتے کس بدھ نشانی ٹٹنی تارا
 چند دی، چند چاندنا کون رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پُشت پناہ نہ
 ہووے ننگن، سیس جگدیش ہتھ لکائیا۔ بھاگ ہن نہ ہوواں مندن، مند بھاگ دینی وڈیائیا۔ میرا نیتز نین رہے نہ اندھن، لوچن تیرا درشن پائیا۔
 ۲۵۹ دھوڑی خاک رما کے صاحب سوامی چندن، چند ستارے دیاں سنائیا۔ جس نو کھنڈ پر تھی بھرماں ڈھاؤنی کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جن بھگتاں آتم
 پر ماتم ٹٹی آوے گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہاناں وچ برہمنڈن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گنگ گگنتر دیکھے
 چائیں چائیا۔ میں او سے نمسکار کراں چرن بندن، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جس دے لحم وچ جگ چو کڑی لنگھن، پاندھی ہو کے پنڈھ مکائیا۔ میں توں
 دیوے سچ انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ گو بند دی دھار لیکھا جانے کنگن، تن وجوداں پھول بھلائییا۔ توں میرا میں تیرا میں توں تیرا جنائے اگتا
 چھندن، پاربرہم پر بھ میلا میلے سچ سبھائیا۔ دھرنی کہے میں بھاگ بھری ہوواں وچ لٹن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ اٹھ دا اٹھ رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر اک ویراگ، ویری کلجگ دینا
 مٹائیا۔ دُرمت میل دھونا داغ، پتت پُنت دینا بنائیا۔ بدھی کوڑ رہے نہ کاگ، ہنس روپ دینا درسائییا۔ ترے گن تت بُجھاؤنی آگ، رجو طمعو ستو ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ میرے گرہ جگاؤنا چراغ، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ میرے گرہ دھرنی کہے لگاؤنا بھاگ، بھگوان بھاگ سنگھ سنگ اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے پیار وچ پر م پڑھ ہونا وساد، دوسراوٹ نہ کوئے
تکائیا۔

* ۹ وساھ شہنشاہی سمت ۱۱ ملکیت سنگھ دے گرہ ۳۲ کرانورن روڈ لندن نمبر ۱۰ مسرل ہل *

نارد کہے دھرنیے میں پر بھ دا بھگت چراں کا، چری وچھنیے میٹوں دیاں جنائیا۔ میرے کول جگ چوکڑی پُرانا ساکھ، جو نراکھر دھار وچ اپنے
کندھ اٹھائیا۔ جس وچوں حکم سندیہ سُنیا بھوکھت واکا، اوتار پیغمبر گر دید شنید دھیان لگائیا۔ میں خیران ہو گیا پڑھ اکالے دین دیا لے حکم دتا شبد اگئی
کا، کلج کلکاتی دھیان لگائیا۔ جو نو کھنڈ پر تھی سب نوں مارے ہاکاں، حکم حکم وچوں سنائیا۔ توں چار کُنٹ دہ دشا کھول کے رکھیں تاکا، کُنڈی کھڑکی
بند نہ کوئے کرائیا۔ اُس دا رُوپ انوپ بن اھیاں تکنا بانکا، چھوہر بانکا دو جہاناں نظری آئیا۔ جو زمیں زماں ویکھنہارا خاکہ، خلق خالق پڑدا آپ اٹھائیا۔
اگئی آسو چڑھیا ہووے راکا، جگت جہاناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے
دھرنیے میں پر بھ دا بھگت پُرانا ایک، ایککار دتی وڈیائیا۔ بنا تن وجود رکھی ٹیک، ہڈ ماس ناڑی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ من مت بدھ باہر اپنا انتر رکھیا
بیک، منسا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ بنا شرع توں بنیا رہیا نیک، حکم وچوں حکم سناں چائیں چائیا۔ تیرا کلج کوڑی کرپا تکاں سیک، متا موہ اگن تپائیا۔
میں سچ دا سچ کھولن آیا بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ اٹھ کے دھرم دی دھار نال ویکھ، بن اھیاں اکھ اٹھائیا۔ جس بدھ لہنا دینا مکنا ملا شیخ، مسانک
بیٹھن پندھ مکائیا۔ تیرے اُتے دھرم دی دھار بدلنی رکھ، رکھی مُنی رکھیشتر جگدیشتر دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے سمبل دیش، دیس دیساتراں پردہ
پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیرا صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑھ ابناشی شاہو بھوپ نر نریش، ایککار اک اکل اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار مکائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں پر بھ دا آد جگادی سٹ، دُلھا اکو نظری آئیا۔ میرا مالک خالق ابناشی

اچت، چیتن سب نوں دیاں کرائیا۔ جس تیری ویکھنی کلجگ انتم رت، رتڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ توں ساودھان ہو کے اٹھ، آپ اپنی لے انگڑائیا۔ نگاہ مار لے پچھم والی گٹھ، کی کھیل کھیلے بے پرواہیا۔ جو انت کنت بھگونت رہیا تھ، مہربان محبوب اپنا لحم ورتائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا راپائے لٹ، لٹیرا کلجگ نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیے میری آشا جگ جگ پر بھ نے سودھی، وشا جگت نہ کوئے جنائیا۔ میری زمیں اسماناں باہر ہلدی بودی، انت کہن کچھ نہ آئیا۔ میں کھیل کھیلدا اگئی گودی، گوداوری کنڈھے گوبند میری دے گواہیا۔ مینوں جگ چوکڑی پر بھ نے دتی سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ میں چار جگ دا پُرانا بودھی، بدھی توں پرے میری پڑھائیا۔ توں کی سوچنا انگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، ٹھوکر لگے تھاؤں تھانیا۔ میں پُرانا پنڈت میرے ہتھ لالے گوڈی، گڈ مارنگ کہہ کے سیس نوایا۔ میں نو سو پُرانوں چوکڑی جگ دا جوگی، جگتی پر بھ نے دتی چائیں چانیا۔ تیرے نال میل ہویا کلجگ انت سنجوگی، جگ وچھڑیے دیاں سمجھائیا۔ کیوں کلجگ مانو ذاتی مایا متا ہوئی بھوگی، آتم رس نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے اُتے بھار ودھیا بو جھی، ہولا سکے نہ کوئے کرائیا۔ توں ترسنا دی ہوئی روگی، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ کی لحم سندیسہ دیوے پریتم چوگی، دو جہاناں باہر رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے دھرنیے بے خبرے مار جھاک، تینوں پورب بھو کھلائیا۔ کی تیرا لہنا دینا باقی، باقاعدہ دیاں درڑائیا۔ کی نوپ چلنی ساکھی، لحم سندیسہ کی سنائیا۔ کس بدھ تیری میل جانی کاٹی، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ دھرم دوار دی کھلے ہاٹی، ہٹوانا دسے اکو ماہیا۔ دھرم دی منزل دسے واٹی، کوڑی کرپا پنڈھ مکائیا۔ لیکھے لاوے گوبند رس امرت والی ہاٹی، پاربرہم پر بھ اپنا سنگ بنائیا۔ جوت جگائے مستک تیرے نور للاٹی، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ سچ سُنجنی کرے سیجا کھاٹی، بن پاوے چول دے وڈیائیا۔ پوتر ہووے تیری نوست دی ماٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ویکھ دکھائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں آگیا پھر دا پھر دا، پاندھی ہو کے پنڈھ مکائیا۔ نی تیرا لہنا دینا پُرانا چر دا، چار جگ دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ بنا اکھاں توں ویکھ اپنا ہردا، بن نیناں نین تکائیا۔ کی کھیل پُرکھ اکال گرور گر دا، گہر گبھیر کی سمجھائیا۔ تیرا کھیل سُنجناروپ تک لے نرائن

نردا، نرکار وکھنا چائیں چائیا۔ جس دے حکم نال گہڑا گڑدا، چارے جگ اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا بھو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے میں پر بھو دا سجن میت، سا جو آدے وڈیایا۔ جس تیتوں کرنا ٹھانڈھی سیت، اگنی تت تت بُجھایا۔ بخشنی حق
 پریت، پریتم میلا میلے ڈھر درگا ہیا۔ میرے کول لیکھا اگما جس دی سارے کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بُھگتایا۔ جس دا بنے نہ کوئی فریق، شرکت وچ
 خلق خدایا۔ اُس دی سارے کرن اڈیک، گھڑی پل کھوج کھوجایا۔ سو وقت سہنجنا آیا نزدیک، نیرن نیر نیر اکھوایا۔ جس دامارگ اتی باریک، قدم
 سکے نہ کوئے کائیا۔ اوہ کھیلے کھیل لاشریک، واحد اکو نور الاہیا۔ جس دی پیغمبراں کیتی تبلیغ، الف یے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول اگما کوش، کشا دیپ دھیان لگایا۔ جیہڑا جگ چو کڑی رہیا روپوش،
 پیشین گوئیاں وچ بھو نہ کوئے کھلایا۔ جس دی دھار وچ سارے ہوئے مدھ ہوش، مدھر دھن سنن کوئے نہ پانیا۔ جس سارے کیتے خاموش، رسنا
 جہوانہ کوئے چترایا۔ جس انت دین دنی لایا دوش، دوست متر متر نہ کوئے بنایا۔ اوہ وکھنہارا کایا ماٹی پوش، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے آہ وکھ لے ہاے اتے ٹپی، ٹیکا پٹنی سمجھ کسے نہ آئیا۔ آہ وکھ
 لے سمت شہنشاہی متی، اک اک نال ملایا۔ آہ تک لے جس دی دھار جائے نہ جتی، دو جہاناں سنگ نہ کوئے بنایا۔ اُس دی سہنجنی وکھ لے تھتی،
 گھڑی پل اپنا سنگ بنایا۔ جس دی دھار اگنی نکی، دو جہاناں کھ پھپھایا۔ جھٹ --- دھرنی اپنی آشا سٹی، بلہین ہو کے رہی جنایا۔ نارد میری کھلی
 وکھ لے لٹی، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ میں ڈھتھر مار کے پٹی، پٹنے والیا تیری جھلی نہ جائے جدایا۔ میرا جھگڑا میٹ دے پتھر اٹی، پانہاں سیس
 نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول پُرانا لیکھ، جگت اکھر
 نہ کوئے وکھایا۔ جس وچ ہونا اولٹرا بھیس، بھیکھا دھاری اپنا روپ بدلایا۔ دین دنی سکے کوئی نہ وکھ، لوچن نین جگت نہ کوئے چترایا۔ جو مالک خالق
 ساجن رہے ہمیش، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سو بھاپایا۔ سو اوہ سہنجنا کرے تیرا دیس، پردیسی ہو کے وکھ وکھایا۔ جس کلجگ انت سری بھگونت میٹنا

کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ سو سوامی بن نریش، نر نرائن اپنا پندھ مُکائیا۔ تُوں اُس دے ہونا پیش، پیشین گونیاں پچھلیاں نال ملائیا۔ جس نوں
 سنگر شبد سب نے کہنا دس دسمیش، دہ دشا داملک اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک
 گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے آہ تک لے میرے کول پُرانی کھت، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ جس وچ شبد گرو دا بھوکھت، دوسر سمجھ کسے نہ آئی۔ جو لیکھا
 جانے سبائی سرشت، سریشٹ اپنا بھو چکائیا۔ آتم پر ماتم دسے ایشٹ، ایش جیو جگدیش دے سمجھائیا۔ جو سندیسہ دتا رام نوں وشٹ، وشیاں توں باہر
 درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے دھرنیے مینوں مول نہ جانی پُرانا براہمن، برہم ودیا
 میری پڑھائیا۔ میں پر بھ دا پکڑیا دامن، دامنگیر اک رکھائیا۔ میں چار جگ دی ترسنا تکی طامن، آشنا منسا نال ملائیا۔ تُوں درشن کرنا صاحب دا آمن
 ساہمن، سنمگھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس کھیل کھلایا رام رامن، رام راما بے پرواہیا۔ جس سنگ نبھایا کرشنا کاہن، گھنیا سنا وڈیائیا۔ جس پیغمبراں
 میٹی اندھیری شامن، شمع نور جوت کیتی رُشنائیا۔ جس گرو گرو بنایا پنت پاؤن، پاربرہم اگم اتھاپیا۔ سو تیرے اُتے مہربان نام ندھانا میگھ بر سے
 ساؤن، ساوریا اپنی دیا کمائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی چامن، چم درشی دے بدلایا۔ کوڑی کریا میٹے ترسنا طامن، ترکھا مایا ممتا دے گوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول ہور پُرانیاں چٹھیاں، بن اکھراں لیکھ جنائیا۔ جگ
 نیز کسے نہ ڈٹھیاں، پُستکاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُس وچ خبراں اگئی مٹھیاں، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ جس کوٹن جگ چوکڑیاں نجٹھیاں، سبجگ تریتا
 دوپر کجگ بیٹھے پندھ مکائیا۔ میں انت آشناں او سے تے سٹیاں، جو سٹیبازی ویکھے خلق خدائیا۔ تُوں وی اُس دے چرناں وچ لٹی آں، لمی پے کے دے
 دہائیا۔ وقت لنگھانہ لیں گن کے گٹیاں، ویلا گیا ہتھ نہ آئی۔ آہ ویکھ لے جس دیاں دھاراں آد جگاد چٹیاں، کالا رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ جس دی آشنا
 وچ گر اتار پیغمبراں خواہشاں ٹکیاں، ترسنا اور نہ کوئے جنائیا۔ اوہ ویکھنہارا جگ چوکڑی وار تھتیاں، گھڑی پل تیریاں پلکاں پچھے کھوج کھوجائیا۔ جس
 نے تینوں وڈیائیاں دتیاں، دیونہار اگم گوسانیا۔ اوہ انتم کرے ہتیاں، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے دھرنی اک اگئی سُن لے بات آہ تک لے کی لیکھ لکھیا پُراتن اچ دی رات، نو نو دا بھو چُکائیا۔ جس دا لہنا دینا
 نہیں نال کسے کاغذات، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے اتوں جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دُنی اپنا بھو گھلایا۔ مالک خالق بن
 کے کملاپات، پت پر میثور بنے نور الاہیا۔ سب نوں انتر نر نتر امرت بوند دے سوانت، نجر جھرنے نا بھی کول وچ آپ پر گٹایا۔ تیرا لہنا دینا دیکھے
 لوک مات، ماتر بھومیے تیتوں دیاں جنایا۔ انت تیری بچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ دھرنی دھرت دھولے دھولے تیرا بندھائے نات، رشتہ
 فرستیاں باہر وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ نارد کہے دھرنی آہ ویکھ لے بن اکھراں دے
 دھار، دھرم دھار جنایا۔ اوہ کل کلکی اوتار، نہرکٹکا نور الاہیا۔ جس نوں سارے رہے چتر، وشن برہما شو دھیان لگایا۔ گر اوتار بول جیکار، ڈھولے
 سوہلے راگ سنایا۔ اوہ وسنہارا سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جس دا نرمل نور جوت اجیار، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ سنگر شبد سُت ڈار، دو جہاناں
 بچھے واہو داہیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نور الاہیا۔ تیرا ڈکھرا دے نور، دکھیاں درد گوائیا۔ تُوں خوشیاں وچ جس دا کیتا انتظار، بن نیناں نین
 اٹھایا۔ اوہ تیرے مستک دھوڑی لاوے چھار، کٹکا نظر کسے نہ آیا۔ تُوں چرن کول جانا بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔ جس تیرا لہنا دینا پورا کرنا وچ سال
 دو چار، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نارد کہے میں پنڈت پُرانا میرا میلاناں اوس نر نکار، جو نر کار اکھوایا۔ میں تیتوں دساں نال پیار، پریتی وچ سمجھایا۔
 جس تیری دھرنی دھرت دھول دھول دتا ادھار، ادر دا لیکھا رہیا نہ رایا۔ دھرنی کہے نارد میں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔ جو آد جگادی میت
 مرار، برہم برہمادی اک اکھوایا۔ جگ جگ بھگت سہیلے کرے پار، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ میں اُس نوں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پانیا۔ جو
 شاہو بھوپ دو جہاناں سکدار، سر سر اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے دھرنی
 سُن میتھوں اصلیت، اصل دیاں جنایا۔ میرے کول جگ چو کڑی دی وصیت، بن اکھراں اکھ آپ اٹھایا۔ جس دا لیکھا سمجھ سکے نہ کوئے ولدیت، ولد
 والدہ نظر کوئے نہ آیا۔ بدھی وچ وچار سکے نہ کوئے نیت، نین ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میرے صاحب دی اک حیثیت، جس دا حاصل ضرب انک نظر

کوئے نہ آئی۔ آد انت جُگا جُگنت دو جہان اُس دی ملکیت، جو ملکیت سَنگھ دے وڈیائی۔ جس تیرے اُتوں جھگڑا میٹنا شریعت، شرع شروع دی اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی شبد انادی نوجوان مرد مردان سری بھگوان اک اکھوائیا۔

* ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سَنگھ دے گرہ ۹ گڈون ویل روڈ مُسول ہل نمبر ۱۰ لندن * *

دھرنی کہے نارد میریاں روندیاں اکھیاں، براہمن برہم وِدیا باہر جنایا۔ کی کھیل کرے میرا صاحب سلطان اکھیا، اگوچر اپنا حکم ورتایا۔ آتم دھار پیار وِچ چھڑیاں سکھیاں، سکھی سلطان نوجوان نظر کسے نہ آئی۔ میں جگ چوکڑی آشنا خواہشاں سانجھ کے رکھیاں، بن پردیوں پردیاں وِچ لکائی۔ میں اک وار نرگن دھار گوہند گوہند دسیاں، سرگن سنگ نہ کوئے جنایا۔ جس وِچ جگ چوکڑیاں دسیاں، واسطہ پر بھ دے نال رکھائی۔ نال تکدی رہی اندھیری مسیاں، اماوس اپنا روپ بدلایا۔ میریاں خواہشاں بنا قداماں توں پھریاں نسیاں، بھچیاں واہو داہیا۔ میں شرع زنجیر تکے بنا رسیاں، تن وجوداں بندھن پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے نارد میں روندی مار کے اُبھی، دھیرج نظر کوئے نہ آئی۔ میں کملیا پھس گئی کوڑ گڑیاں وِکار دے کیچڑ کھسھی، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائی۔ دروہی میرے اُتے پوتر رہی کوئے نہ بُدھی، بُدھ ہین ہوئی لوکائی۔ دھرم دی دھار دے کوئے نہ سُدھی، شوڈر ویش وِٹ نہ کوئے وِٹائی۔ اوہ تک لے کی کھیل ہونا نوست میرے اُتے یُدھی، یُدھسٹر دی آشنا کاہن کارن پور کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول میٹوں سب نے کہا بُدھی، بے سُدھ ہو کے دیاں سنائی۔ انتم ست دی آشنا بچی، پاندھی پندھ نہ کوئے رکھائی۔ میرے اُتے وسدی رہے کوئے نہ جھگی، جھگڑا دے نہ خلق خدایا۔ اکو جوت نرنکار اینکار ہونی اُگھی، اُگن آتھن ویکھے چائیں چانیا۔ میری ہوش حواس اپنی آپ اڈی، ہوس وِچ سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ناردا میرا رہیا نہ دھیرج یت، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ میری چاروں کُنٹ لتھی پت، پت پر میثور دیاں سُنایا۔ میرے
 سوامی میرا لیکھا پورا کر دے وت، بے وطنوں دے مالک دیا کمایا۔ میں تیرا ستر بیٹھی گھت، گھائل ہو کے رہی سُنایا۔ دین دُنی تیرے اُتے اُبلے
 رت، ہڈ ماس ناڑی سائتک ست نہ کوئے کرایا۔ چار جگ دے شبد سندیسے نرا کھر دھار ویکھ لے خط، جگت خطوطاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پرم پُرکھ پر ماتم
 سچ دے نہ کوئی برہم مت، پاربرہم تیرا بھیو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا خالق اک اکھوائیا۔
 نارد کہے دھرنیے توں کس بدھ نیر وہاؤندی، ویناں دھار بنایا۔ کس بدھ ڈھولے گاندی، گھر گمبھیر رہی سُنایا۔ کیوں کھجگ انتم تھکی ماندی، بلہین روپ
 وٹایا۔ کتھے آشاگئی تیری سرشٹ سبائی ماں دی، متاہین کیوں اکھوائیا۔ انت کھیل تک لے تیرے اُتے ہونی سور گاں دی، شرع شرع نال ٹکرایا۔
 کھجگ جیواں بدھی تک لے کاں دی، کوک کوک رہی گرلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔
 دھرنی کہے ناردا میٹوں جگ جگ سب نے دتا بھروسا، دھیرج جگت والی دھرایا۔ میں رکھدی رہی آشا، آشا آشا وچوں پرگٹایا۔ میں تکان اُپر آکاشا،
 بن نیناں نین اٹھایا۔ کس بدھ مہر کرے میرا شہنشاہ شاہو شاباسا، پانتشاہ نور الاہیا۔ جو دھرم دی دھار پاوے راسا، آتم پر ماتم گوپی کاہن نچایا۔ میں
 اُس نوں کھول کے دستاں خلاصہ، خالص اپنا پڑا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گھر اک سہایا۔ نارد کہے
 دھرنی اوہ پرم پُرکھ بے پرواہ، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد دو جہان ملان، بیڑا نرگن سرگن اپنے کندھ اٹھایا۔ جو دین دُنی جگ بدلے
 راہ، رہبر بنے نور الاہیا۔ جس نوں سب نے کہنا واہ واہ، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار گیا آ، آدم روپ شاہو بھوپ
 سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دارسنا جہوا ڈھولا سارے گئے گا، صفتاں والا صفت صلاحیا۔ اوہ سچ سوامی انتراجی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی بن کے نور الاہ،
 عالمین اپنا رنگ رنگایا۔ جو نتھاویئے تیری پکڑے بانہہ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنایا۔ دھرنی کہے ناردا میں آد جگاد جگ چوکڑی تھکی ماندی، بلہین ہو کے دیاں ڈھایا۔ میٹوں اکو اوٹ اُس پر بھو دے ناں دی، جو نام ندھانا اپنے

وچوں پرگٹائیا۔ جس دی دھار میرے اُتے اُس اگئی چھاں دی، جس دا ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس کھیل مُکاؤنی انتم میرے اُتوں دھرم دھار گاں دی،
 گو بند اپنا رنگ رنگائیا۔ میری خوشی بناؤنی چاء دی، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم آپ
 ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے تیتوں سناواں خبر اِنج دی، سچکھنڈ دھار وچوں پرگٹائیا۔ کی کھیل ہونی اُس سورے سر بگ دی، جو شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ جس کلا
 میٹنی کوڑی اگ دی، اگنی تت بُجھائیا۔ سچ رکھنی سر شئی پگ دی، پاربرہم پر بھ دیا کمائیا۔ شرع میٹنی دین مذہب حد دی، حد وداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ وڈیائی
 بخشنی آتم پر ماتم جد دی، یدی اپنا کھیل کھلایا۔ جس نوں ساری سر شئی پھرنی لہدی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے بے صبرے اپنا کر لے صبر، دھیرج دھرم دھار جنائیا۔ اوہ مالک خالق ظاہر ظہور جبر،
 جبرائیل جس نوں بیٹھا سیس نوائیا۔ جس دا نور الہی اگتا شیر بڑ، بابل دو جہان اک اکھوائیا۔ اُس دی نام دھار دُھن سُن لے مدھر، دُھن دُھن
 وچوں شنوائیا۔ جس تیرے اُتے دین دُنی دھار پاؤنا غدر، گداگر کرے خلق خدائیا۔ تیری آشنا منسا ویکھے سدھر، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ مہربانا
 مہربانا محبوب کرے ندر، محبان بیدو اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے
 دھرنیے دھولے دھول معزیزل مازول تُل زمی کزہ نورے الہ زبہیزوما زفتوزی شاہو زکوآ نورے زوازلے خدا مہربان محبوب محبان اک اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے ناردا میتوں خبر اگئی دس، داستان دے سمجھائیا۔ جس صاحب
 دا ہونا جس، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ کس بدھ ہر ہر دے جائے وس، واسطہ تن وجود رکھائیا۔ میرے اُتوں میٹے اندھیرا مس، نوری چند چند چکائیا۔
 شبد انیلا تیر مارے کس، بنا کمند اُٹھائیا۔ کوڑ گڑیار ہنکار بُرج جان ڈھٹھ، گڑھ رہن کوئے نہ پائیا۔ مہر نگاہ نال گیڑ کے اُلٹی لٹھ، پاسا دین دُنی بدلایا۔
 میں اُس دی سرن چرن کول جاواں ڈھٹھ، مٹی خاک ہو کے خاک رمایا۔ جس میرا پندھ مُکاؤنا نٹھ نٹھ، زرگن ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ کائیا۔ نارد کہے دھرنیے نہ پا اچی رولا، کوک کوک سنائیا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا مولا،

گھر گبھیر نورِ الٰہیہ۔ جس دا سب دے نال اقرار قولہ، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دا روپ الٰہی اولہ، عالمین اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک پرگٹائیا۔ نارد کہے دھرنیے تیری دیکھے سچ پریت، پریتم ہو کے کھوج کھوجائیا۔ اوہ مالک ترے گن اتیت، ترے گن اتیتا اک اکھوائیا۔ توں انتر نرنتر گاؤناگیت، بن رسنا جہوا ڈھولا ڈھولیاں وچوں جنائیا۔ تیری کایا کرے ٹھانڈھی سیت، امرت نہجھر جھرنارس جھرائیا۔ بے شک کوٹن جگ چوکڑی تیرے اُتے گئے بیت، نو نو چار پندھ مکائیا۔ کلجگ انتم بدلے ریت، سنجگ سچ سچ چکائیا۔ جھگڑا میٹے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جس دانام نگارہ دو جہان گو بند دھار وجے رنجیت، رنجیت سنگھ نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہتھ رکھے تیری پُشت پناہ پیٹھ، بھے بھو اور رہے نہ رانیا۔

* ۱۱ و ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ نر بھے سنگھ دے گرہ ۴۱ گڈ لینڈ گارڈن نند ۱۰۰ لنڈن *

اک اکلے اک اینکار، اک اک میلا میلنا سچ سبھائیا۔ توں آد جگاد برہم برہما نوری نور جوت اُجیار، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیا۔ شبد انادی برہم برہما دی تیری دھنکار، دو جہان نوجوان مرد مردان کرنی شنوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے درگاہ ساچی سچ سوامی پروردگار، درگاہ ساچی نور الٰہ اگم اتھہ اک اکھوائیا۔ انت کنت بھگونت میری بیننتی سنی پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ توں مالک خالق سدا جگ چار، جگ چوکڑی تیری سیو کمائیا۔ میں خادم ہو کے منگاں دھوڑی چھار، چرن چرنودک دینا جام پیائیا۔ نرویر ہو کے میرے اُتے نگاہ مار، نر اچھت اپنی اکھ اٹھائیا۔ میں دھول دبی پاپاں بھار، کوڑ گڑیار بیٹھی سیس نوائیا۔ میتوں سندیسہ دے کے پیغمبر گئے گر اوتار، اوتری تیری اوٹ تکائیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سکردار، حکم حکم وچوں دے بدلایا۔ نوست میری دیکھ لے گریہ زار، گرہ میرا کھوج کھوجائیا۔ رت بسنت رہی نہ کوئے بہار، بہار خزاں اپنا روپ بدلایا۔ تیری چوراسی مہکی دے نہ کوئے گلزار، گلشن روپ سچ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں کو جھی کملی روواں زارو زار، ظاہر ظہور دھر دے نور تیرے اگے واسطہ پائیا۔ میرا

لہنا دینا کلجگ اتم دے نوار، نوازش وچ بیٹھی سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ول کر دھیان، ویکھنا چائیں چانیا۔ توں مالک خالق دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء تیری سرنائیا۔ میں پورب دیاں بیان، اکھر اکھراں نال جنائیا۔ میٹوں باؤن دے کے گیا دان، پہلا قدم میرے اُتے ٹکائیا۔ پورب بھاشا انگنام دس کے گیا انگستان، چوتھا جگ جگ سمجھائیا۔ تریتے رام سنایا بناکان، شبدی شبد شبد دھار پرگٹائیا۔ بھيو کھولیا گھنئیے آپ کاہن، کاہن کاہنا تیرا پڑا آپ چکائیا۔ پیغمبراں تیرا نور جوت دسیا مہان، نور نورانے نور الاہیا۔ نانک زرگن سرگن بغداد کھیلیا کھیل مہان، دجلا شہادت رہیا بھگتائیا۔ گوہنڈ چلہ کھچ کے تیر کمان، کامل مرشد ونڈ ونڈائیا۔ میں بنانی توں میرا جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔ میری دھرنی پوتر تیرا استھان، استھل اپنا رنگ رنگائیا۔ میں خوشیاں ڈھولے گیت گاواں گان، تیری تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرا پراتن لیکھا انگ، پُران سکند دے گواہیا۔ جس دا اشارہ کیتا شکر دھار لنگ، پانہاں باہر ونڈ ونڈائیا۔ نگہ ماری گوہنڈ کُنڈ ہیم، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرا باؤن نال نیم، نمسکار ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ میرا لیکھا نال کامدھین، چوڈاں رتناں ویکھنا چائیں چانیا۔ میں اشارہ دتا بھگت روداس نال سین، سیناپت تیری اوٹ رکھائیا۔ میرے تے نگہ رکھی جس ویلے پیغمبراں حرف لکھیا عین، عین دتا درڑائیا۔ میں تیرا ڈھولا گیت گاؤندی رہی گان، گا گا شکر منائیا۔ کون ویلا میرا ماہی محبوب میں تکیا نین، نیتز نیتزاں نال ملائیا۔ میں در دوار سچ بیننتی آئی کہن، کہہ کہہ دیاں درڑائیا۔ میرا بُرج کلجگ انت لگا ڈھن، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک رمائیا۔ موہ وکار شوہ دریائے روڑھنا وہن، وٹھی دھار ہاتھ کوئے نہ آئیا۔ میرے پر ماتم آتم دھار دیواں دین، دیونہار تیری سرنائیا۔ میرا لیکھا تک لے جو اشارہ کیتا رام دی دھار بالمیک وچ رمان، رام راما کھوج کھوجائیا۔ میٹوں تریتا دوا پر کلجگ مول نہ آیا چین، ساتنک ست نہ کوئے ورتائیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم جھگڑا میٹ دے دئی دویت طرفین، طرف دار پار برہم برہم دے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا تک لے کر بلا جو کلمہ سنایا حسین، عباس اپنا حکم ورتائیا۔ جو سندیسہ دتا رکھو دیو جس دھار بھئی اُجین، اُجل تیرا نام کرائیا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی تیرے چرن کول تکدی رہی بن نین، لوچن اکھ نہ کوئے

کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں لالے اپنے انگی، انگیکار تیری
 سرنایا۔ میری چوٹی ہووے نہ ننگی، چوٹی چڑھ کے دیکھنا چائیں چائیا۔ جس نوں گرتیخ بہادر کہا فرنگی، فیصلہ شبد گرتنایا۔ گو بند دھار پنج پنج کہا پنجمی،
 پچیسے تیرے ہتھ وڈیایا۔ جس زنگن دھار نانک خزانہ کہا گنجی، بے انت تیرے ہتھ وڈیایا۔ جس داسندیہ دتا کوی دھار بونجی، باون اپنا لھم ورتایا۔
 میرے مہربانا میری اکھ ہون نہ دیویں اندھی، اندھ اگیان دے مٹایا۔ جس کارن مار کے آئیوں پندھی، پاندھی ہو کے پھیرا پانیا۔ اوہ تک لے میلا
 یوروشلم دی نال سندھی، سندھیا سرگی وقت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری چھاتی کملاپاتی کرنی ٹھنڈی، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ میری آشنا مول نہ ہون
 دیویں رنڈی، کنت سہاگ تیری اوٹ تکایا۔ آد جگاد میری ٹٹی گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔ اوہ نشانہ تک لے جو دھرم دھار دا
 جنگی، جگت جہان سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے نگاہ مار لے میری
 گائل، گھر گبھیر دھیان لگایا۔ سچ پیار مُجّت وچ کر لے قائل، قادر قُدرت اپنا رنگ رنگایا۔ میرے اتوں کوڑ کڑیاری میٹ دے وائل، وشا وکار رہن
 نہ پانیا۔ دھرم دا دھرم نو کھنڈ پر تھوی جاوے پھیل، ست داست رنگ چڑھایا۔ تیرا نام ندھانا سنگر ہووے جھیل، جھیل چھیل اکو نظری آیا۔ ہر
 ہردے تیرا ہووے ڈائل، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بھگت ادھارنا مہربان ہو کے زبھیل، بھانڈا بھرم بھرم بھنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھاں آون جاون پتت پاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی رائے دھرم دی
 کٹنی جیل، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار اینکار دینی سرنایا۔

* ۱۱ وساڪھ شهنشاهي سمت ۱۱ پيارا سنگھ دے گرہ ۳۰ بلفور روڈ ساؤتھ حال بڈ لسٹیکس لنڈن * *

دھرنی کہے میرے سری بھگوانا، بھگون بھگونت بھاگ مینوں دینا لگائیا۔ نور پرکاش دے اگمی چٹا، چند چاندی نوست کر رُشنائیا۔ اوہ لیکھا تک لے گوہند والا کٹا، کائنات دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ جس دی شہادت دیوے چوڈاں سو تیبہ انک دا پٹا، پاربرہم پر بھ ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ جس دی یاد کراوے غریب نما جٹ دھننا، وڈ دھناڈھ دھیان لگائیا۔ میرا تن وجود حصہ تک لے کھٹا کھٹا، چاروں گنت ویکھ وکھائیا۔ جیو جنت من منسا ویکھ لے منا، تن وجوداں اندر دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھوی میرا گرہ تک لے چھپر چھنہ، محل اٹل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر م پُرکھ گوہند کٹا کی کی کہندا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تیری سرن سرنائی پیندا، پاربرہم دھوڑی خاک رمائیا۔ کی لیکھا ہونا دشا لہندا، چڑھدیوں اپنی اکھ اٹھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ہوئے کھندا، خالق خلق کی تیری بے پرواہیا۔ لال گللا رنگ چڑھے مہندا، جگت نظر کسے نہ آئیا۔ دین مذہب تیرا بھانا ہووے سہندا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا پانا چیتھڑ ویکھ لے لہنگا، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ کٹا کہے میں گوہند روپ اپارا، اپر پر دتی مان وڈیائیا۔ میرا روپ انوپ ساکارا، شاہ پاتشاہ بیٹھن سیس نوایا۔ میں کھیل کھیلنا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن تھاؤں تھانیا۔ میرا لہنا دینا نال چوویاں اوتارا، اوتری اپنا حکم ورتائیا۔ میرا انت سمجھ سکے کوئی نہ دائرہ، دعویدار نہ کوئے اکھوائیا۔ میرا لیکھ گرنٹھ شاستراں توں باہرا، بہرہال دیاں سمجھائیا۔ مینوں سنگر شبد دتا اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ میں ہو گیا ہوشیارا، سوادھانی وچ لئی انٹرائیا۔ میں لیکھا تکیا چند ستارا، سطح بلندی کھوج کھوجائیا۔ میں دھرنی تکی دھواں دھارا، دھرم نشان نہ کوئے اٹھائیا۔ میں کوک کیتی پکارا، پُرکھ اکال دتا سناٹیا۔ تیرا حق دا حق لائے کوئی نہ نعرہ، نر نرائن تیری اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ کلج کوڑی کر یا دین مذہب کیتا خدارا، گداگر ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ کٹا کہے جس ویلے گوہند میری بنائی بنت، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ میرا ناتا جوڑیا نال اگمی کنت، جو پُرکھ اکال دھر دا ماہیا۔ جس دا بھيو پائے کوئی نہ

سنت، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جس دی مہاسدا اگنت، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا جانے جیو جنت، جاگرت جوت ڈمگائیا۔ جس نوں بودھ
 اگادھی سب نے کہنا پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جس دی آتم پر ماتم نرگن نرگن دھار سنگت، دیناں مذہباں لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامک اک اکھوائیا۔ کتا کہے جس ویلے میں بنا قلم شاہی لگا، لگ ماتر نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا روپ
 ہویا کالا بگا، بگ بیڑا ڈیرہ ڈھایا۔ میٹوں نظر آیا کلجگ اتم اگا، آگن وچ خوشی منائیا۔ میٹوں ست ست دی ملی جگہ، جاگرت جوت نور رُشائیا۔ میں
 دیناں مذہباں اگے بند کیتی حداء، حدود اور نہ کوئے رکھائیا۔ اکو پُرکھ اکال دادس کے پدا، پت پر میثور دتا درڑائیا۔ جس دی چار جگ چوڑا سی لکھ جداء،
 یدی جدپ اپنا تھم ورتائیا۔ دُھر دانام سناوے نداء، انخد نادی ناد وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہایا
 - کتا کہے میرا باون دھار کر چیتا، چرن چرن ویکھ وکھائیا۔ جس نے اکو درڑایا نیتا، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ بل دوار کھلا بھیتا، بھانڈا بھرم، ہو بھٹائیا۔ کلجگ
 اتم کر لے پیتا، شبدی شبہ سمجھائیا۔ میں اُس دی رکھی ٹیکا، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جس داروہ آد جگاد انیکا، ایککارا اک اکھوائیا۔ جس آتم
 دھار جگت جہان کرنا ایکا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں اُس دی ہویا بھیتا، آپ اپنا بھیت کر اییا۔ جس گو بند بنایا بیٹا، ست دُلا را گود سہایا۔ بن کے
 کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنا ونجھ مہانیوں آپ اُٹھائیا۔ میں اُس دی دھار لیٹا، شکھ آسن اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا وقت آپ سہایا۔ کتا کہے میرا لہنا دینا نال نر نکار، نر اکار دتی سر نائیا۔ میں نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں آیا وچ سنسار، چار جگ نظر کسے
 نہ آئیا۔ سر شئی در شئی اندر کراں خبردار، بن رسنا جہوا ڈھولا دیاں سنائیا۔ کلجگ ویلا وقت لو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو آسا رکھ کے گئے تینی
 اوتار، ترے گن اتیتا آپ سمجھائیا۔ پیغمبر گرواں گو بند کھیڈ کیتی اپار، اپر پیر اپنا بھیو چکائیا۔ میں کوک کہاں لکار، ڈھولا گاواں تھواں تھاپینا۔ نو ست
 ویکھاں ہا ہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ باون چرن چھہایا دھرنی تیرا کیتا ادھار، دھرم دی دھار نال درڑائیا۔ جس دی پاسکے کوئی نہ سار، سمجھ
 وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ کتا کہے میں اُس پر بھو نوں کراں نمسکار، نو نولا گاں پائیا۔ جس دی چار جگ کردے رہے انتظار، بنا اکھاں نین اُٹھائیا۔ اوہ شاہو

بھوپ سکدار، شہنشاہِ اگم روپِ الاہیا۔ میں اُس دا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ میرا روپ نہیں پڑھ نار، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ میں مانگت بناں بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کرنی آپ کرتا، قدرت دے قادر دیا کمائیا۔ گوبند دی دھار وچوں بخشنا پیار، پیار پیارے لال لال رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنی گھال، مہربان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اتم کرنا حل سوال، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ ۸۲ ریلگاھ روڈ ساوتھ حال ڈیکس انگلینڈ *

نارد کہے دھرنیے مینڈھی گند لے سیس، پٹی پٹے والے دے دکھائیا۔ نگاہ مار لے کی کھیل کرے جگدیش، ہر جگدیشر دھردر گاہیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی پیسن لیا پیس، گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ جس دے پیار وچ لکھ چوراسی بھار چکھیا اپنے سیس، سرگن اپنا سنگ بنائیا۔ نگاہ مار لے کی لیکھا تیرا کھیا نال دند بتیس، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ دین مذہب والی تک حدیث، حضرتان حضور کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیے کجل پالے اگے نین، لوچن جگت نہ کوئے رکھائیا۔ پرم پڑھ تک لے ساک سین، متر پیارا نور الاہیا۔ جو جگ جگ دیونہارا دین، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ جس دا لیکھا شرع وچ نہیں کوئی طرفین، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں اُس دا سندیہ آیا کہن، بن رسنا دیاں سنائیا۔ اوہدا نور تک لے عین دا عین، جوتی جاتا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیے اپنا صاحب تک مرگندی، گہر گبھیہر دھیان لگائیا۔ کھلیئے خوشیاں وچ مستک لالے ہندی، جو بندرا بن وچ کاہن گیا درڑائیا۔ جس دا لہنا دینا نال ہندی، کھیل کھیلے تھاؤں تھانیا۔ جس نے لیکھ مکاؤنا شکر دھار پنڈی، تیرا پڑدا آپ چکائیا۔ جو آشار رکھی جیو پنڈ انڈی، برہمنڈاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنیے اپنے تن سہا لے

انگی، انگیکار اِکو نظری آئیا۔ یاد کر لے جو سَتجگ دھار منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ جس دے تھم وچ تیرے اُتے آؤن والی تنگی، تنگ دست ہوئے لوکایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا ہونا اندھی، دُھندھوکار دے سے خلق خُداآیا۔ تیرا مگن والا کَلج پندھی، جگت مُسافر رہن کوئے نہ پائیا۔ شرع والی نُٹن لگی بندی، بندی خانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ تک لے کی آسار کھ کے بیٹھی گوداوری جمناسُستی گنگی، گوبند ول دھیان لگایا۔ جو کَلج انتم سب دے آوے کنڈھی، کنڈھن پتن گھاٹ پھول بھلایا۔ نوست تکے پاکھنڈی، پردہ پڑیاں وچوں چُکایا۔ جس دے تھم نال کھڑکنی چنڈ پرچنڈی، چنڈکا چنڈ روپ بدلایا۔ بنا بھگتاں آتما پر ماتما جائے کسے نہ کنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا سچ تھم ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ تک اوتار پیغمبر گرو مار دے جھاتیاں، سچھنڈ بیٹھے دھیان لگایا۔ بھوکھتاں والیاں کڈھ کے پاتیاں، پت پریشور چرناں وچ لُکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جھگڑا میٹ دے ذات پاتیاں، دیناں مذہباں لیکھا اپنے نال ملایا۔ شبد نرالے تیر مار کاتیاں، قتل گاہاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوڑی کرپا دے وفاتیا، فیصلہ حق حق سنایا۔ تُوں سَنگر دیونہارا داتیا، وست اگم دے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر سچ سچ سُبھایا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ دیکھ اوتار پیغمبر گرو تگدے، درگاہ ساچی دھیان لگایا۔ اپنے حقوق منگن حق دے، حقیقت وچوں آس رکھایا۔ ساڈے شرع زنجیر کٹ دے، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ ونجارے بنا لے اِکو نام ہٹ دے، وست انمل اٹل دے ورتایا۔ تیتوں بھید لکھ چوراسی گھٹ گھٹ دے، جانہار تیری سرناآیا۔ دپیک جوت جگا دے لٹ لٹ دے، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ پرم پُرکھ پر ماتم جے تن وجود گھیرے آئیوں جٹ دے، جٹا دھاریاں لیکھا رہے نہ رانیا۔ اسیں ڈوری تیرے اُتے سٹدے، آسا تیرے چرن لُکایا۔ جھگڑے میٹ دے دین مذہب وٹ دے، مہربان محبوب مہر نظر اِک اٹھایا۔ جیو جنت تیرا نام کلمہ ہوون چیدے، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ سا تک ست سر پر کر دے تپدے، اگنی کوڑ نہ لاگے رانیا۔ لہنے مُکا دے من مت دے، گرمت اِک جنایا۔ سنسے رہن نہ بوند رت دے، رکت بوند اپنا رنگ وکھایا۔ اسیں واسطہ تیرے چرن کول گھتدے، گھر گمبھیر بے نظیر تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سُبھایا۔ نارد

کہے دھرنیے گر اوتار پیغمبر تیرے دل دھیان لگاؤندے، جگت نین نہ کوئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اک شبد سناؤندے، تُوں ہی تُوں ہی راگ جنائیا۔ نرگن جوتی دھار ایشٹ مناؤندے، پنچ تت نہ کوئے وڈیائیا۔ سچھنڈ دوار سہاؤندے، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کلجگ اتم کھوج کھجاؤندے، چارے کوٹاں ویکھنا چائیں چائیا۔ اتم سب دے نیت نین شرمناؤندے، شرع شریعت رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے دھرنیے میری سُن خوش خبری، بے خبرے دیاں جنائیا۔ پربھو دا کھیل ہونا زبری، جابر جبر رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا نُور ظہور تکنا سب دے اُپر امبری، اسماناں دھیان لگائیا۔ جو آشا پوری کرن والا پیغمبری، پیرن پیر نور الایہا۔ اُس کھیل کھلاؤنا تیرے جوہ کندی، ٹلے پربتوں ویکھ وکھائیا۔ تیرے انتکرن دا توڑے جندی، کُنھی اپنا نام لگائیا۔ تُوں کو جھینے کھیلے اک منگ منگ لیں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دیا کماؤنی گوہند چن لئی، چند چاندنا اک چکائیا۔ کھیل کھلاؤنا ساڈھے تن ہتھ دھار تت پنچ لئی، پنچم اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ نارد کہے دھرنیے نگاہ مار لے جلدی، جل دھارا باہر دھیان لگائیا۔ کی کھیل ہونی کلجگ کل دی، کل کلکی کی اپنا حکم ورتائیا۔ جس آشا پوری کرنی بل دی، باؤن مل کے وجے ودھائیا۔ جس کھیل مٹاؤنی جل تھل دی، مہیئل ویکھے چائیں چائیا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی پلکاں دے اوہلے بہہ کے حکم ورتائیا۔ ذرا دھار تک لے چھل دی، اچھل چھلدھاری کی اپنا ویس وٹائیا۔ کس بدھ آتم پر ماتم جن بھگتاں جوتی رلدی، رل مل اِکو روپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے نارد میرا صاحب گنی گہندا، گہر گور اکھوائیا۔ جو میٹے میری چندا، چنتا پچھا وچوں باہر رکھائیا۔ میں اُس دی نرگن دھار سرگن ہندا، ہندی پٹی میرا رنگ بدلایا۔ جس دے پیار وچ جگت جہان زندہ، زندگی او سے دے چرن لگائیا۔ جس دا کھیل ہونا وچ ہندا، ہندی اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب سچ سکھدائیا۔ دھرنی کہے نارد میں او سے دی رکھی آشا، آہستہ آہستہ دیاں جنائیا۔ جس نوں تکدے اُپر آکاشا، آکاشاں کھوج کھوجائیا۔ جس دا حکم منن والا شکر کیلاشا، کلا دھاری دھیان لگائیا۔ میں اُس نوں گاؤندی سواس سواسا، ساہ ساہ سمائیا۔

میرا اُس دے اگے اِکو ارداسا، جے میننتی سُنے دُھر داماہیا۔ میری چار جگ دی پوری کرے خواہشا، خالص اپنا حکم ورتایا۔ میری مرتک ہون نہ دیوے
 لاشا، چرن چھوہ نال لئے اُٹھایا۔ میرے اُتے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جس اِک چلاونی بھاشا، لپی اپنا حکم درڑایا۔ جس دے حکم نال نو ست اُلٹنا پاسا،
 کروٹ اپنی لئے بدلایا۔ میٹوں خوشیاں وِچ آوند اہاسا، ہستی تکاں اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکایا۔ دھرنی کہے
 ناردا میں گھالنا رہی گھال، کھجگ انتم سیو کمايا۔ آپے بچھے مُریداں حال، مُرشد دُھر درگاہیا۔ میری سُر ت لئے سنبھال، سمبل دامالک دیا کمايا۔ جھکڑا
 میٹ کے شاہ کنگال، شہنشاہ اِکو رنگ رنگایا۔ نام ندھان دے کے دھن مال، خالی جھولی دے بھرایا۔ جن بھگتاں حل کرے سوال، زندگی زندگی
 وچوں بدلایا۔ پھل لگاوے کایا ڈال، پت تھنی آپ مہکایا۔ جو سدا سہیلا وسے نال، وچھوڑے وِچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ جو گندر سنگھ بنا جوگ جگت بنا
 کے اپنالال، لالن اپنی گنڈھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد
 جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار سدا ہوئے پرتپال، پرتپالک ہو کے اپنی گود اُٹھایا۔

* ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر کور دے گرہ ۲۳ اے پیلے واک موسیٰ بر منگوم ۱۳ لنڈن *

سنگر شبد جن بھگتاں سدا رنگدا، انتر نر نتر اپنا رنگ چڑھایا۔ پریم پیار مُجبت کرنوں کدے نہ سنگدا، مہربان مہربان مہربان ہو کے نظر اُٹھایا۔
 جگت طریقہ رکھے اپنے ڈھنگ دا، بھيو ابھید اپنے وچوں گھلایا۔ سوامی ہو کے انتر جامی ہو کے جن بھگتاں اندر لنگھدا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھایا۔ شبد سنائے
 اناد اگئی مردنگ دا، تند ستار اور نہ کوئے ہلایا۔ امرت سروور بخشے نچھر دھارا گنگ دا، بوند سوانتی نا بھی کول کول اُلٹایا۔ بھيو گھلایے ساگر گاگر کایا
 مہانے ونجھ دا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملايا۔ سنگر شبد رنگ چاڑھے اگم،
 جگ نیز نظر کسے نہ آيا۔ لیکھے لاوے پون سواسی دما، دامنگیر ہو کے میلا میلے سچ سُبھایا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی چٹا، چم درشی اندروں دے بدلایا۔

بھو کھلائے آتم دھار رس دیوے پرماندا، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دین دیاں ہو کے بدل دیوے جنما، جنم جنم وچوں درساٹیا۔ ساچی دھار بخشے دھرماء، دھرم دی دھار آپ پرگٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے ورنابرنا، پاربرہم برہم پرہم میلے سہج سُبھائیا۔ نچ نیتز کھولے ہرنا پھرنا، لوچن اکو اک درساٹیا۔ جس دے نال نظری آوے سنگر چرنا، چرن کول دیوے مان وڈیائیا۔ بھو کھلائے الہی نور اولاء، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ پرگٹائیا۔ سنگر شبد ساچا رنگ جوگ، جگتی نال ہتھ کسے نہ پھڑائیا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم میلے سچ سنجوگ، ڈھر سنجوگی آپ اکھوئیا۔ مایا متا موہ وکار انتر کٹے روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ نام ندھان سری بھگوان بخشے ساچی چوگ، چنچلی بندیا انتر رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم سچ سلکھنی پر ماتم اگما دتے بھوگ، بھگون اپنا سنگ بناٹیا۔ جس نوں سمجھ سکے کوئی نہ جوگ، جگت و دیا دیکھن کوئے نہ پائیا۔ ساچے رنگ دی جیوندیاں ہو کے دیوے مَوج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ گھٹ سوامی انتر وڑ کے کرے چوج، چوجی پریتم اپنا پڑدا لاہیا۔ سچ سوامی سدا درشن دیوے روز، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دا میلانے ملائیا۔ سنگر شبد جن بھگتاں چاڑھے رنگ چلول، کایا چولی آپ رنگائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی کدے نہ جاوے بھول، دیکھنہارا تھاوے تھانیا۔ کنت سہاگی بن کنٹھل، قدرت دا قادر لہنا دینا دیوے اگم اتھاہیا۔ جو آد آد دا جانے مول، انت انت وچ سماٹیا۔ جس دی یاد رکھ کے گئے پیغمبر رسول، بسمل ہو کے دھیان لگائیا۔ اوہ جن بھگتاں صوفیاں سنتاں اپنے در کرے قبول، قبلیے از پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ سنگر چاڑھے رنگ جگت جگدیشتر، دیاوان دیا کماٹیا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوٹ تپیشتر، سرتی اندر بھجن واہو داہیا۔ جس دی اشار رکھ کے گئے رکھیشتر، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سو صاحب سوامی جن بھگتاں کایا کرنہارا سیتل، امرت میگھ نام برسائیا۔ کایا گڑھ کنچن کرے پیتل، پتت ادھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم بن کے پیتل، متر پیارا اک اکھوئیا۔ بھگت ادھارنا جس دی ریتل، جگ جگ اپنا سنگ بناٹیا۔ توں میرا میں تیرا دتے گیتل، آتم پر ماتم پر ماتم آتم وچ سماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ وچ سماٹیا۔ سنگر شبد رنگ چاڑھے اندٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آٹیا۔ امرت آتم رس

دیوے میٹھ، بن رسنا رس چکھائیا۔ پندھ مکا کے سوا گٹھ، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ سنگھاسن ابناشن ہو کے جائے لٹ، بن تن وجود سو بھاپائیا۔ دین دیال ہو کے درشن دیوے نت، نچ نیتر لوچن نین اکھ گھلایا۔ ٹھگوری رہن نہ دیوے چت، منسا من نہ کوئے ہلکایا۔ تن کیاری دیوے ست، نام ندھانا میگھ برسائیا۔ جس دی سہنجی گھری سہاوی ہووے تھت، گھری پل اپنی بنت بنائیا۔ سو لیکھے لاونہارا بوند رت، رکت بوند اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ سنگر بخشنہارا چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رماپیا۔ چتر سنگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، من ممتا دُور کرایا۔ وشا وکار اندروں کڈھے کوڑ، کریا لگرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد انادی بخشے تور، تریا دا پڑدا آپ اٹھایا۔ جوتی جاتا ہو کے دیوے نور، ظہور نور اک چکایا۔ مستی نام بخشے سرور، سرتی شبد شبد سمایا۔ جو پندھ مارے نیڑے دُور، نوست بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپیا۔ دھوڑ کہے میں روپ پر بھو چرن، چرنودک روپ درسایا۔ میرا نہ کوئی ذات برن، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں اکو صاحب دا پھریا لٹن، پلو سکے نہ کوئے چھڈایا۔ میں زراکھر دھار ڈھولے لگی پڑھن، جگت ودیا نہ کوئے چترایا۔ منزل اگمی لگی چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ میں بھگتاں آتما لگی پھرن، بن ہتھاں ہتھ رکھایا۔ انوکھی سیوا لگی کرن، کرنی دا کرتا اپنا حکم سنایا۔ میں تکیا سہاونا گھرن، گرہ مندر وجدی ویکھی ودھایا۔ میرا کھلیا نیتر ہرن پھرن، فریاں توں باہر دیاں ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک اکھوایا۔ رنگ کہے میرا رنگنہارا اک سوامی، دوسر نظر کوئے نہ آپیا۔ جو آد جگاد انتر جامی، ہرجن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جو انتر رس دیونہارا ٹھنڈا پانی، جھرنا اپنا آپ جھرایا۔ جس دا لہنا دینا چارے بانی، چارے کھانی اپنا سنگ نبھایا۔ اوہ شاہو بھوپ بن سلطانی، شہنشاہ اپنا پھیرا پاپیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دا سندیسہ دے کے گئے زبانی، صفتی صفت وڈایا۔ اوہ جلوہ گر نور نورانی، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ جو ویکھنہارا جن بھگتاں انتر انتر نشانی، نشانے دین دنی تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ رنگ کہے میں خوشی نال چڑھدا انتر جن بھگت، سنگر شبد چڑھایا۔ جگ جگ نشان میرا دسے جگت، رویداس کپیر دے گواہیا۔ میرا لہنا دینا آتم دھار نال فقط، فقرہ اکو اک

سمجھائی۔ اچّ سُنھجنا ہویا وقت، ایشر کور ایشور نال دیاں ملائی۔ لیکھا تک جائے بوند رکت، بیچ تت تتناں وچ سمائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو نور شکت، شخصیت اور نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک گھلایا۔ سنگر شبد کہے میں بھگتاں در کھولنا، بند کواڑ رہن نہ پائی۔ بن رسنا جہوا بولنا، شبد انادی کراں شنوائیا۔ بن کنڈے ترازو تولنا، نام ندھانا ہتھ اٹھایا۔ بھگت سہیلا دھرم دی دھار وچوں ورونلا، آپ اپنے رنگ رنگایا۔ میل ملا کے نال ماہی ساچے ڈھولنا، در گھر ساچا دیاں جنائی۔ جتھے آتم پر ماتم اکو روپ ہونا، جوتی جوت جوت سمائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میت اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میں بھگتاں چاڈھنا رنگ انوکھا، نرگن دھار دھار نال ملائی۔ کلج کرنا انت مول نہیں دھوکھا، کوڑ کریا نہ کوئے ہلکایا۔ مہربان ہو کے مارگ دسیا سوکھا، جگت منزل پنڈہ نہ کوئے بھوایا۔ منو آمن ہون نہیں دینا تھوتھا، ترسنا کوڑ نہ کوئے ہلکایا۔ پرکاش کرنا کایا کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ ہووے رُشنائیا۔ نام جپاونا بنا بلاں ہوٹھاں، اجپا جاپ وچ رکھائی۔ پرکاش دے کے نرل جوتا، بن تیل باقی ڈمگائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ رنگ کہے میں بھگتاں چڑھنا زبردستی، بن ہتھاں گلو کڑی لینا پائی۔ سچ خمار دی مستی، مستی مستی وچوں پرگٹائی۔ نال ملاونا پر بھو دی ہستی، ہست کیٹ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اندر اکو نور نظر آوے شرطی، ساکھیاں سو بھاپائی۔ جو برہمنڈ کھنڈ پھرے اوہ بھگتاں اندر وسدی، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ کھیل تک جائے جگت کہانی جس دی، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ دھار دیوے اپنے امرت اگے رس دی، بن رسنا رس چکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ اپنے وچوں پرگٹائی۔ رنگ کہے پر بھو بھگتاں آسا کردے پوری، پورن برہم دے سمجھائی۔ توں مالک خالق حاضر حضور، شاہو بھوپ تیری سرنائیا۔ اپنا نور بخش دے نوری، نور نورانے ڈمگائی۔ تریا دا پڑدا لاہ دے توری، ترت میلا میلنا چائیں چائیا۔ رنگ کہے اچّ بھگت نوں تارنا ضروری، رام رام دسرتھ دے بیٹے دے سنگ دی ویکھ دکھایا۔ بے شک ایہہ جگت جہان دُنیا کوڑی، لالچ لوبھ وچ ہلکایا۔ ہر جن بخش دے اپنی دھوڑی، ٹکے نام نام خاک رمائی۔ توں آد جگاد بڑا دستوری، شاہو بھوپ اگم اتھاپیا۔ سب دی لیکھے لالے جنم جنم دی مزدوری، مہربان مہر نظر رکھائی۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مندر آپ سہائیا۔ سَنگَر شبد رنگ کہے میں اِکو اِک منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔
توں سوامی درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھو ساگراں پار کرائیا۔ تیتوں سب نے کہا گوپال مورت مدنا، مدھسودن اِک اکھوائیا۔ آتم دھار بخش دے انندنا، انند
انند وچوں پرگٹائیا۔ سچ دوار ایکنکار قبول کرے بندنا، بندگی اپنے لیکھے پائیا۔ توں آد جگادی درد ڈکھ بھے بھنجنا، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ بن تیری کرپا سچ
دوار کسے نہ لنگھنا، سچھنڈ ملن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے رنگ،
ساچے رنگ ضرور چڑھاواں گا۔ جگت اندھیرا میٹ کے اندھ، اندھ اگیان دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ کایا مندر اندر نو دوار دامیٹ کے پنڈھ، دسم دوار آپ
ڈکاواں گا۔ امرت دھار چوا کے بنا دند، بن رسنا رس چکھاواں گا۔ جوتی جاتا ہو کے جاواں لنگھ، سچ سَنگھاسن اِک سہاواں گا۔ بن پاوا چول ویکھ پلنگ،
سوبھاؤنت ہو کے ڈیرہ لاواں گا۔ دوس رین نوری چاڑھ کے چند، جوتی جاتا ہو کے ڈمگلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، سچ داستگ آپ بناواں گا۔ سَنگَر شبد کہے ایشر کور آتما تاری، تن وجود جگت دی چولی جگت رکھائیا۔ سچ آتما نہ پُرکھ نہ ناری، چوراسی ونڈ نہ کوئے
ونڈائیا۔ گھر مندر اندر سوہے محل اٹاری، چھپر چھن دا پنڈھ مکائیا۔ کرپا کرے آپ بنواری، بسن کسنجھڑا رنگ بدلائی۔ دھوڑ دے کے مستک چھاری،
ٹکے سچ سچ رمائیا۔ آون جاون پنڈھ دے نوار، چوراسی پھاسی جم رہن کوئے نہ پائیا۔ رائے دھرم نہ لیکھ دے لکھاری، پتر سکت نہ کوئے پترائیا۔ وشن
برہما شو ویکھ سکن نہ نین اگھاڑی، نیتز نین نین بگسائیا۔ اوتار پیغمبر گر خوشیاں نال دیون پیاری، بن ہتھاں ہتھ ڈکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا سچھنڈ بنک
وکھائے جتھے جگے جوت اپر اپاری، اپر پیر سوامی سوبھاپائیا۔ پھیر جنم لینا پے نہ دوجی واری، آون جاون رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اِک وکھائیا۔ آتما کہے میں سچ گھر جاواں گا۔ پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں پنڈھ مکاواں گا۔ نام ندھانا سیری
بھگوانا، بن رسنا جہوا گاواں گا۔ بن کے سور پیر مرد مردانہ، بن قدماں قدم اٹھاواں گا۔ جو کھیل کرے میرا مہربانا، تس نوں اپنی جھولی پاواں گا۔ جا
کے درشن کراں اُس کاہنا، جس کاہن نال مل کے سکھی روپ نہ پھیر وکھاواں گا۔ اِکو گرہ مندر گھر سچھنڈ ہووے مکانا، درگاہ ساچی سوبھاپاواں گا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملاواں گا۔ آتما کہے میرے انتر ہندا چاؤ گھنیرا، جو رمیا رام گیا جنائیا۔ میں
 گوہند دھار سنگر شبد دا بنیا چیرا، جو چریں وچھنیاں میل ملائیا۔ میرا کایا کعبہ مندر بنایا ساچا دَوہرا، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ میں پچھے ہور دا بن گیا ہورا،
 آگے اور دا اور رُپ وکھائیا۔ لیکھا رہیا نہ تورا مورا، مور تور دا رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ میں سنگر شبد دا بن کے بانکا چھوہرا، جو بن وندا ہو کے بھجیاں واہو
 داہیا۔ میرا آون جاون لکھ چوراسی پنہ مک گیا دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اندھ گھورا، گر بھ نواس رہن نہ پائیا۔ آگے سریر دا وقت رہ گیا تھوڑا،
 بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا پر ماتم نال نرگن نرگن ہونا جوڑا، جڑیا جوڑ نہ کوئے تڑائیا۔ میتوں بنا اکھاں توں نظر آوندا سسے اُتے ہوڑا، ہاہے ٹپی ہنگ
 برہم رُپ رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ رنگ کہے میری نمو نمو نمسکار،
 ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ میرے بھگت وچھل گردھار، مہربان مہبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ چرن کول اُپر دھول دینا سہار، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔
 جن بھگتاں پورب لہنا دینا جھولی دینا ڈار، مقروض قرضہ سب دا دینا مکائیا۔ اوہ تک چاروں کُنٹ اندھ اندھیار، اتر پورب پچھم دکھن ہووے نہ کوئے
 رُشائیا۔ نوست ہاہاکار، ہوئے ہنگتا بھری لوکائیا۔ نگاہ مار لے جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبدی شبد شبد جنائیا۔ نوست دھواں دھار، نوری
 چند نہ کوئے چکائیا۔ چار جگ دے شاستر کرن پکار، پنہ پنہ سیس نوائیا۔ تیر تھ تھ روون زارو زار، گنگا گوداوری جمناسرستی روون مارن دھاہیا۔ مندر
 مسجد شو دوالے مٹھ پائے کوئی نہ سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئیا۔ بیخ مت دے نہ کوئے ادھار، اُدر دا لیکھانہ کوئے مکائیا۔ رنگ کہے پر بھو
 آپ نرنکار، نرویر ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن
 بھگت سہیلے گرو گرجیلے انتر آتم پر ماتم دھار کرنے میلے، ملنی ہر جگدیش اپنے نال کرائیا۔

* ۱۳ و ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ ۶۵ کیرنس سٹریٹ والسال سٹاف لنڈن *

سنگر شبد کہے وشنوں لے انگڑائی، باسک سیجا ساگو پانگ تجائی۔ وشو دی دھار تک دُہائی، دروہی پھری خلق خدائی۔ سرشی درشی اندر ہوئی
نرموہی، مُجبت وچ نہ کوئے سمائی۔ پر بھو دا بھگت پیارا دے کوئی، کوٹاں وچوں صوفی سنت فقیر نظری آئی۔ نال تک لے اوتار پیغمبر گرو آں دی
پیشینگوئی، لکھت بھوکھت نال ملائی۔ سرتی اٹھے کسے نہ سوئی، شبد ناد دُھن نہ کوئے شنوایا۔ امرت بوند نخبھر جھرائے نہ کوئی، بن رسا رس جگت دکھائی۔
دھرم دی دھار پت گئی کھوہی، ست سچ نہ کوئے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار نہ کوئے سہائی۔ سنگر شبد
کہے برہے ویکھ لے برہم مت، مات لوک دھیان لگائی۔ نگاہ مار لے پنچ تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھوجائی۔ دھیرج رہیا کوئی نہ جت، ست
ستواد رنگ نہ کوئے رنگائی۔ وکار ہنکار وچ ابلے رت، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبراں گرو آں بھوکھتاں والے دتے خط،
خطوطاں پڑھ کے دھیان لگائی۔ آتم پر ماتم پیار رہیا نہ نت، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
دا بھو آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے نگاہ مار لے شکر گیلش، کلا دھاری کی کھیل کھلایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تک لے لاش، ہڈ ماس ناڑی پھول بھلایا۔
پون پونی ویکھ سواس، ساہ ساہ دھیان لگائی۔ پر بھو اتے رہیا نہیں کسے دا وشواس، وشیاں وچ خلق خدائی۔ کایا منڈل پائے نہ کوئے راس، گوپنی کاہن
سرت شبد ناچ نہ کوئے نچائی۔ نوری دیپک جوت دے نہ کوئے پرکاش، بن تیل باقی ڈمگائی۔ نوست دے پر بھاس، پر بھ دارنگ نظر کوئے نہ آئی۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے وشن برہما شو تے لہ کے ویکھو پڑدا، اوہلا رہن کوئے نہ
پایا۔ کھیل ویکھو چوٹی جڑ دا، کی چیستن اپنا سنگ بنایا۔ جگت جہان ویکھو سڑدا، بن اگنی تت تپایا۔ بن شتر آں ویکھو لڑدا، من منسا ہوئی ہلائی۔ نو کھنڈ
گرہ بنیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے ہنگت نہ کوئے مٹایا۔ نشانہ تکو سیس دھڑ دا، تن وجوداں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ وشنوں کہے سنگر شبد میں تمکیا سنسار، بن اکھیاں ویکھ دکھائی۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نور چند نہ کوئے رُشنائیا۔

سرشتی درِ شئی اندر باہاکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ مان رہیا نہ کسے پیغمبر گر اوتار، چار جگ دے شاستر روون مارن دھاہیا۔ دروہی پھری اٹھسٹھ تیر تھ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار، کعبہ دو دو آبا میل نہ کوئے ملائیا۔ امرت رس کسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانت نہ کوئے ٹپکایا۔ مانس مانو مانگھ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ہون خوار، خالص رنگ نہ کوئے رنگایا۔ وشو دا مالک ملے نہ کسے نرنکار، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ میں بنا اٹھیاں توں دو جہان نگاہ لئی مار، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں ویکھ دکھایا۔ میری اک بیننتی بنا اکھراں توں گفنتار، گُفت شنید دیاں سنایا۔ نگاہ مار لے جو وعدے کیتے نال پیغمبر گر اوتار، شبدی شبد شبد سندیس سنایا۔ سو لہنا دینا مقروض قرضہ دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن جھولی خالی دے بھرایا۔ جگت منزل محبوب والی ہوئی دُشوار، مقدّس ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھایا۔ برہما کہے سنگر شبد آد جگاد پار برہم، برہم ویتا ہو کے دیاں جنایا۔ ست سچ دارہیا کوئی نہ دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ڈھایا۔ نہہکرمی ہو کے دین دُنی دا ویکھ لے کرم، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ نگاہ مار لے کایا مائی چرم، چم درِ شئی بھری دے لوکایا۔ بھانڈا بھنے کوئی نہ بھرم، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ پھری ڈھائی ورن برن، ذات پات پریم نہ کوئے رکھایا۔ دین مذہب اک دُوبے نال لڑن، نام کلمے جھگڑا رہے پائیا۔ ساچی ویدیا جگت جگیا سو موں نہ پڑھن، سوہنگ ست سروپ نہ کوئے سمائیا۔ آتم پر ماتم پھرے کوئی نہ لڑن، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ بھے وچ موں نہ ڈرن، ہنکار وچ خلق خدایا۔ توں سوامی کرنی کرن، کرتا پڑکھ اک اکھوئیا۔ مانگت ہو کے منگاں تیرے درن، درویش ہو کے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ شکر کہے سنگر شبد کی دساں کھیل اپاری، بھيو ابھید جنایا۔ بے شک میں لکھ چوراسی دا سنگھاری، جیوت رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا بھے رہیا نہ وچ سنساری، سنسیاں وچ دین دُنی نظری آئیا۔ چاروں گنٹ باہاکاری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ آتم پر ماتم دے کوئے نہ یاری، یارانہ سنگر شبد نہ کوئے نبھایا۔ پیار رہیا نہ پڑکھ ناری، پتا پوت نہ گود سہایا۔ جدھر تکاں باہاکاری، خیرت وچ میری ڈھایا۔ میں سدا تیری رہاں وچ تابعداری، نو نو سیس جھکانیا۔ جگ چوکڑی میٹاں دین دُنی غداری، گدا تیرا نام بھوئیا۔ میں وقت تکنا کی سندیسہ

دتا پیغمبر گر اوتاری، اوتری کی جنائیا۔ چاروں گنٹ کراں خواری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے وشن برہما شو اٹھو لو انگڑائی، غفلت رہن کوئے نہ پائیا۔ گو بند دا وقت لنگھیا ویکھو صدیاں ڈھائی، ڈھنیا اپنا
 پندھ مکائیا۔ صدی چو دھویں دوویں بُجھاں رہی اٹھائی، چو داں طبقات خالی ہتھ وکھائیا۔ صدی بیسویں رو رو مارے دھانہی، بن نیناں نیر وہائیا۔ کرپا
 کریں میرے گوسائیں، گہر گبھیر تیری سرنائیا۔ جس کارن گو بند بوٹا پٹیا کاہی، کائنات دا لیکھا دینا مکائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ویکھنی دھرنی والی تھائیں،
 تھنتر اں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مارگ آپ درسائیا۔ سنگر شبد کہے وشن برہما شو ویکھو اپنا پچھلا
 وقت قدیم، قدرت دے قادر کی جنائیا۔ جو مالک خالق والی دو جہان عظیم، عالی جاہ شہنشاہ نور الاہیا۔ جس نے جگ چوکڑی کیتی تقسیم، سنجگ تریتا
 دو پر کلجک ونڈ ونڈائیا۔ اوہ تے کرن والا ترمیم، ترتیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا حکم سندیسہ سکے کوئی نہ چین، بدھی وچ سمجھ کوئے نہ آئیا۔ اُس دا
 مارگ اگم مہین، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے اُتے زمین، زمیں زماں ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا روپ نہیں نر مدین، نر نرائن اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ وشن برہما شو کہن سنگر شبد اسیں اُس دے بردے،
 بندگی وچ سارے سیس نوایا۔ سیوک سیوادار اُس دے گھر دے، جگ چوکڑی سیو مکائیا۔ آد جگاد رہے ڈردے، بھے وچ بیٹھے سیس نوایا۔ بھکھاری
 رہے اگے در دے، خالی جھولیاں اگے ڈاپیا۔ ساڈے بھنڈارے بھر دے، دو جہان دے ورتائیا۔ مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان مہربان
 تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست دست ورتائیا۔ سنگر شبد کہے وشن برہما شو پُرکھ اکالا کرے انصاف،
 عدلی اکو اک اکھوائیا۔ دین دُنی تکے گُستاخ، سر شئی در شئی اندر ویکھ وکھائیا۔ بنا بھگتاں کدے کسے کرے نہ مُعاف، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ شکر اتوں
 خبردار رہنا اُتے کیلاش، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ دھرنی اُتے چڑھنی کوڑ گڑیاری لاش تے لاش، لشکر نظر کوئے نہ آئیا۔ مایا ممتا کرنی ناس، موہ وکار
 دینا مٹائیا۔ برہے برہم دی کرنی تلاش، بھجنا واہو داہیا۔ وشنوں وشنو دا بھيو کھولنا شہنشاہ شاہو شاباس، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ وشن شو برہما تے کرن صلاح، مشورہ سَنگَر شبد نال بنا ئیا۔ سب دامالک بے پرواہ،
 بے پرواہی وچ سما ئیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا نورِ الہ، عالمین کہہ کے سیس نو ئیا۔ جس نوں گرو آں کہا واہ واہ، واہگرو تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ جس نوں
 اوتاراں کہا رام رام اگم اتھاہ، اگڑی کھیل کھلا ئیا۔ سو ویکھنہارا دو جہاں، برہمنڈاں کھنڈاں پھول بھلا ئیا۔ سنے پکار جگت دھرنی ماں، کی اپنا حال جنا ئیا۔
 کجگ اتم دین دُنی تے بُدھی کاں، جو کاگ وانگ گرلا ئیا۔ انت جھگڑا ویکھے سور گاں، گو بند ہو کے دُھر داماہیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں پکڑے بانہہ،
 سر اپنا ہتھ لگا ئیا۔ صدی چودھویں انت کرے حق نیاں، حقیقت دامالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ کجگ وچوں سنجگ دے بدلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک درسایا۔ وشنو کہے میں دیواں رزق سب، سَنگَر شبد دتی وڈیا ئیا۔ برہما کہے میں برہم نور کراں رشنا،
 پاربرہم بھیو کھلا ئیا۔ شکر کہے میں لہنے دینے دیاں مُکا، دین دُنی رہن کوئے نہ پائیا۔ سَنگَر شبد کہے پُرکھ اکال دا اکو راہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو آد
 جگاد بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ لگا ئیا۔ جو سب دا ہووے پتا ماں، پوت سپوتے اپنی گود لگا ئیا۔ نرگن دھار سرگن درڑا کے دُھر دا
 ناں، ناؤں نرنکارا آپ جنا ئیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، سر سر اپنا ہتھ لگا ئیا۔ جن بھگتاں نت نوت پکڑے بانہہ، مہربان مہربان مہر نظر
 اٹھایا۔ تس صاحب کولوں سَنگَر شبد کہے آد جگاد بل بل جاں، وشن برہما شو نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ درسایا۔ سَنگَر شبد کہے تے کرو وچار، جگت عقل نہ کوئے رکھایا۔ بن نیتراں نگاہ لومار، بن اکھیاں اکھ اٹھایا۔ جس دے حکم وچ
 سیوا کیتی نو سو چرانوے چوکڑی جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کجگ ویکھے چائیں چانیا۔ نرگن سرگن ہو کے بنے رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کما ئیا۔
 جس دا اوتار پیغمبراں گرو آں کیتا اظہار، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا کھیل کرے اپر اپار، اپر پیر ہو کے آپ کھلا ئیا۔ جس نوں
 سب نے کہا کل کلکی اوتار، نہہکنک اپنا روپ پرگٹایا۔ سب دا لہنا دینا جھولی دیوے ڈار، پورب لیکھا آپ مکا ئیا۔ اٹھو ویکھو دیدِ درس کرو دیدار، دیدا
 دانستہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتا ئیا۔ وشن برہما شو کہن سَنگَر شبد ساڈی اک میننتی،

جگت ترسانہ کوئے رکھائیا۔ سانوں یاد آدی اُس دی اک پگتی، جو شاستراں گرنھیاں باہر درڑائیا۔ جس نے سنگر شبد تیتوں بودھ اگادھ بنایا پنڈتی، نراکھر دھار درڑائیا۔ اوہ کھیل جانے برہم ہنگ دی، پاربرہم ڈھردرگاہیا۔ جس دی دھار وچوں ساڈی دھار جھدی، جس والی اور کوئے نہ مائیا۔ جس کھیل کھلائی ترے گن مایا پنج ت کا یا مائی چم دی، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ جس دا لھم دو جہاناں دھار منڈی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس آشا پوری کرنی انت اپنے گوہند چن دی، چند چاندنی کرے رُشائیا۔ پیج رکھنی اپنے بھگت جن دی، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کھیل مُکاوئی چھپر چھن دی، جوہ جنگل اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت سمند ساگر ویکھ وکھائیا۔ اکو آواز آوئی جس دے نام دھن دھن دھن دی، دھرنی دھرت دھول دھول نو نو لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کھیل مکائے غم دی، غم خوار ہو کے اپنا لھم ورتائیا۔

* ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش رام دے گرہ ۱۰۳ رالگھ سٹریٹ والسال سٹاف لنڈن *

وشن برہما شو پرہہ در بن سوالی، بھکھک ہو کے دھیان لگائیا۔ کرپا کر نرگن نور جوت اکالی، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری دین دنی ست دھرم وچوں ہوئی خالی، خلق دے خالق خالص روپ نہ کوئے درسائیا۔ توں آد جگاد لکھ چوراسی مالی، مالک مہربان نور الاہیا۔ تیرے لھم وچ جگ چو کڑی کھال کھالی، گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ توں نگاہ مار کے وقت تک لے حالی، حالت ویکھ تھاون تھانیا۔ نام کلمہ شرع کرے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربان مہربان اپنی مہر کر دے شالی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ نگاہ مار لے جیواں جنتاں کایا گنگ منڈل خالی، منڈپ اپنا دھیان لگائیا۔ آتم دھار تیرے پیار وچ کسے نہ ڈھالی، ڈھنیا گوہند والا دے گواہیا۔ نو ست دے رین اندھیری کالی، کل کلکی تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نگاہ مار لے شرکن شالی، چارے کُنٹاں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کیتی کمالی، کامل مُرشد تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ آشا تیرے چرن ٹکائیا۔ وشن برہما شو کہن پر بھ کوڑی کریا تک لے درب، دینن اپنا دھیان لگائیا۔ جن سکھیا ویکھ لے آرب کھرب، خیریا پردہ آپ چکائیا۔ ہن زیرو نال زیرو دے کے ضرب، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ سانوں تیری مہر دی اکو غرض، دوسر آس نہ کوئے نکائیا۔ ساڈی بیننتی منظور کر عرض، آرزو تیرے چرن رکھائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی اسپرج، اچرج لپلا تیری نظری آئیا۔ دین دُنی دے مالک ساڈی ونڈ درد، دکھی ہو کے رہے سنائیا۔ جگت شرع ویکھ لے چھری کرد، قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ جو جودھا سوربیر مردانہ مرد، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ وشن برہما شو کہن ست دی پٹھی ہو گئی نرد، پاسا دین دُنی اٹائیا۔ اسیں کوک سنائیے گرج، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو کہن پر بھو نگاہ مار لے اُتے فلک، آسماناں باہر دھیان لگائیا۔ تیرا نور الاهی اگتا جھلک، جگ نیتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ آہ تک لے اپنی خلق، خالق پڑدا آپ چکائیا۔ تیرا میل ہووے نہ کسے پلک، پلکاں اوہلے نظر آئے نہ دھر دامہیا۔ نور للائی لگے کسے نہ تیک، جوتی جوت نہ کوئے رُشائیا۔ نام خُماری کرے کوئی نہ مست، مستی وچ نہ کوئے سمائیا۔ جھگڑا تک لے کیٹ ہست، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجائیا۔

۴۸۷

سب دا لہنا دینا پورا کر دے دست، ہتھو ہتھ لیکھا دے مکائیا۔ جو اشارہ دے گیا منی اگست، سپتس رکھیاں سنگ بنائیا۔ جس کارن اوتار پیغمبراں گروآں تیری سرشٹی وچ کیتی گشت، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ انت سب نوں آوندی ویکھ شکست، جت بیٹھی کھ چھپائیا۔ دھرم دی دھار رہی کوئی نہ وست، اٹل نام نہ کوئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ وشن برہما شو کہن پر بھ ساڈی ویکھ لے حالت، حال احوال تیتوں دیئے جنائیا۔ دھرم دی دھار کر عدالت، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ نام وست رہی نہ کوئے امانت، خالی دے خلق خدائیا۔ ایمان وچ رہیا نہ کوئے سلامت، صلح کل نظر کوئے نہ آئیا۔ کھج کوڑی کریا کرے بغاوت، بگلگیراں سنگ تڑائیا۔ امیوں رس ملے نہ کوئے نیامت، انرس نہ کوئے چکھائیا۔ سانوں سچ دس کس ویلے دین دُنی اُتے آونی قیامت، قائم مقام رہن کوئے نہ پائیا۔ ست کوڑ دی ہوئے مڑاہمت، مسلہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک کھیل کھلائیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں پر بھ آد آد دے

بھکاری، جگ جگ منگ منگائی۔ توں دیونہار داتاری، دیا ندھ اک اھوائیا۔ ساچی تیرے چرن کول نمسکاری، نو نو سیس جھکائی۔ کلجک میٹ رین اندھیاری، اندھ آتم پڑدالاہیا۔ زرگن نور جوت کر اجیاری، اُجالا دو جہان دکھائی۔ اسیں رہیے وچ تیری تابعداری، جگ جگ سیس جھکائی۔ توں شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ اک اھوائیا۔ اک بیننتی سُن ہماری، ہم ساجن ہو کے دیئے جنایا۔ شکر کہے میں جلدی کراں تیاری، ترے گن اتیتے دینی مان وڈیائی۔ لاڑی موت دیواں شنگاری، سوہنی مینڈھی سیس گندائی۔ نین پاواں کجل دھاری، مستک بندی تیرا ستم ورتائی۔ سندیہ دیواں پھر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پریت ویکھ دکھائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت مانو ذاتی اپنی فصل تکی ہاڑی، ہاڑ ستاراں تھت نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک زراں زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلے اک اکیلے ساڈی لاج رکھنی چرن چھہائی داہڑی، داڑھاں ہیٹھ پیسے خلق خدایا۔

* ۱۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گرہ ۶۷ کیرنر سٹریٹ والسال سٹاف انگلینڈ *

وٹن برہما شو کہے پر بھو تونبی دیاں ویکھ لے تن لڑیاں، رجو طمعو ستو کھیل کھلایا۔ تیریاں جگ چوکڑیاں لنگھیاں بڑیاں، سبجک تریتا دواپر کلجک پندھ مکائی۔ زراکھر دھار دے مالک تیریاں اکھراں والیاں پوتھیاں پڑھیاں، گرنتھ شاستراں دھیان لگایا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان تیریاں تکیاں پل گھڑیاں، برس ماس بیٹھے پندھ مکائی۔ کوٹن کوٹ آتم دھاراں تیرے در کھڑیاں، انت اپنی آس پرگٹایا۔ مہربان محبوب تیرے شبد دیاں ویکھیاں جڑیاں، بندھن دین دنی بندھائی۔ تیرے پیار دیاں تکیاں کڑیاں، گنڈا سکے نہ کوئے کھلایا۔ جگت وشنا وچ تن وجود دیاں ویکھیاں نڑیاں، ناڑی ناڑی دھیان لگایا۔ ترے گن دے مالک تریلوکی دھار تیرا کھیل سیس دھڑیاں، تن وجوداں وجدی رہے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ تونبی کہے میریاں تے لڑیاں دے تک لو موتی، وٹن برہما شو دھیان لگایا۔ جنہاں نوں توں روپ دتا زرگن

دھار اگمی جوتی، جوتی جاتے دیا کمائیا۔ میری کو جھی کملی دی سرت اٹھائی سوتی، میں سُنیاں لئی انگڑائیا۔ جاں نگہ ماری مینوں بھگت سہیلے سارے دے گوتی، گوتم دا لیکھا پچھلا یاد کرائیا۔ جس صاحب نوں لہجہ دے کوٹن کوٹی، جگ چو کڑی کھوجن تھاؤں تھانیا۔ اوہ چڑھ کے آئے منزل حق حقیقی چوٹی، ہر جن انتر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دا لباس نہ لگا نہ دھوتی، بستر تن نہ کوئے جھہائیا۔ اوہ کھیل دیکھنہار ایکنکار اک اکلوتی، اک اکلّا دُھر دا ماہیا۔ جس دے وچھوڑے وچ دو جہان آشنا روتی، بن نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ موتی کہن وشن برہما شو ساڈا دیکھ ہویا میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جس دا آد جگاد جگا جگنتر کھیل، زرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ جو لکھ چوڑا سی نالوں آپ ہو کے ویہل، سنساری بھنڈاری سنگھاری تھادی سیوا دتی لگائیا۔ دپک جوتی بال بنا باقی تیل، ترے گن اتینا اپنا کھیل کھلایا۔ آپ وس کے سچکھنڈ دھام نویل، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ سنگر شبد شبد بنا کے چیل، دین دنی دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ لڑیاں کہن ساڈے اندر تکو کچا دھاگا، تندری تند دھیان لگائیا۔ ساڈا انتھکرن دیکھو جاگا، آلس نندرا دور کرائیا۔ ساڈے اندر اگمی ویراگا، برہوں وچھوڑے وچ پر بھ دا دھیان لگائیا۔ ساڈا روپ رہیا نہ کاگا، ہنس بن کے موتی چوگ چکھئے چائیں چانیا۔ ساڈا جنم جنم دا دھویا گیا داغا، دُرمت میل دتی مکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لگھر مل گیا کنت سہاگا، سوامی ٹھا کر اکو نظری آئیا۔ ساڈے ہو گئے وڈ وڈ بھاگا، بھاگ ہین نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ دھاگا کہے میرا پیار نال ستار، تندری تند تند جنائیا۔ جو تُوں ہی تُوں ہی گائے زرنکار، زرویر کہہ کے سپس نوایا۔ اسپس خوشی نال سنیئے گفتار، گُفت شنید جو پڑدے رہی کھلایا۔ مستی وچ چڑھے خُمار، ہستی تکیئے دُھر درگاہیا۔ جس دا روپ نہ پُرکھ نہ نار، جوتی جاتا نظری آئیا۔ جس دا سچکھنڈ سچا دربار، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ بنا سپس جگدیش کریئے نمسکار، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جو دیونہار ادھار، دھیرج دھیر اک دھروایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ تُوں ہی کہے میری وشن برہما شو تک لو تار ستار تندری، تندوئے دا پورب لیکھا ہری نال سوبھا پائیا۔ جو وسے دھرنی دی دھار توں سدا اُتے بلندی، آکاش آکاشاں پرے

ڈیرہ لائیا۔ جس نوں سیس نو اووندے تارا چندی، سوریه جھک جھک لاگے پائیا۔ اوہدا شبد سندیسہ میرے وچوں نکلیا چھندی، سوہلا ڈھولا راگ سنائیا۔
 مینوں پریم دی آئی سنگدھی، جگت وانشا رہن کوئے نہ پائیا۔ میری انتر آشا سیتل دھار ہوئی ٹھنڈی، کلجگ اگنی اگت بُجھائیا۔ میری ترسنا رہی نہ رنڈی،
 رنڈیا دو جہان کٹائیا۔ میری پورب بچھلی ٹٹی گنڈھی، تندو آویکھے چائیں چائیا۔ ایہہ راگ سنیا گوہند نے جس دن پہلے ہتھ اٹھائی چندی، پرچنڈ اپنا لھم
 ورتائیا۔ تن تونبی دی دھار جس دی انتر شبد گنجار پر بھ ملن دی سدھی ڈنڈی، ڈنڈاوت دین دُنی بدلایا۔ جو پار کراوے ایہتھے اوتھے دو جہاناں کنڈھی،
 ادھ وچکار نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ تونبی کہے میں پیار نال وجدی، سُر تال
 آپ بنائیا۔ میں خوشیاں دے وچ گجڈی، کوک کوک درڑائیا۔ میری کتھا کہانی نہیں کوئی اچ دی، نارد میری سُر تال گیا بنائیا۔ برہما مینوں دات دتی
 جگ دی، وشنوں وشو دی دھار ہو کے سر میرے ہتھ رکھائیا۔ شکر نے کھیل سنائی اُپر شاہ رگ دی، نواں دواریاں پنڈھ مکائیا۔ پر میں و نجان ساں
 کایا ماٹی اندر جتھوں ویکھیاں کسے نہ لہدی، کھوجن کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ مینوں سپتس رکھیاں دسی گل سچ دی، سچ نال ملایا۔ نی تونیسے ایہہ کایا
 ماٹی سدا رہنی بھجڈی، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ نہیں کوئی نیاد سبجگ تریتا دوا پر کلجگ جگ دی، جگ جگ بیٹھن پنڈھ مکائیا۔ تون تے کو جھینے کملینے
 صفت کرنی اُس پر میشور پت دی، جس نوں دو جہان بیٹھن سیس نوایا۔ تیری بناوٹ نہیں کوئی بڈ ماس ناڑی رت دی، لکڑی کاٹھ تیرا وجود نظری
 آئیا۔ تون سنساریاں نوں پھریں ٹھکدی، تے بھگتاں دے اندر وڑ کے اپنی ستار دینی وجائیا۔ پھیر مستی لئیں اُس اگنی مد دی، جو مدھر دُهن ست سچ
 دے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اک ورتائیا۔ تونبی کہے جن بھکتو میری تساں وجدی ویکھی ستار، اُنگی
 اُنگی سو بھاپائیا۔ پر میرے وچوں جس لبھنا تے لبھنا میرے پر بھو دا پیار، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو بھو گھلائے کایا مندر اندر دسم دوار، دہ وشتا دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت آتم نچھر جھرنوں دیوے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی کول نا بھی وچ ٹپکایا۔ شبد انادی دے دھنکار، انحد نادی ناد وجائیا۔ دیا باقی کملا پاتی
 جوتی نور کرے اُجیار، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ انت کنت بھگونت جن بھگتاں لے کے جائے سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت دا مالک اپنے

وِجِ ملائیا۔ تُوئی کہے میرا اِنّجِ دا عجبِ نرالا وِوہار، وِوہاری ہو کے دیاں سُنائیا۔ مِیں اُس مالکِ دی سیوادار، جو جگِ جگِ سیو کمائیا۔ جس کارنِ میرا ناتا نانکِ نال جوڑیا داتار، دِیاوانِ دِیا کمائیا۔ مِیں پھردی وِجِ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وِشنِ برہما شو دیاں سُنائیا۔ میری اُس صاحبِ نوں نِمسکار، نمو نمو کہہ کے سپیس جھکائیا۔ جو بھگتاں پیتا بھگتاں دے دیدار، نرگنِ سرگنِ اپنا رنگِ رنگائیا۔ تُوئی کہے جس طرحِ میرا کیسرِ سنگھِ نال پیار، سنگرِ شبدِ ایسے طرحِ کیسرِ رنگِ جن بھگتاں دینا چڑھائیا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنکِ نرائنِ نر، مہاراجِ شیرِ سنگھِ وِشنوؤں بھگوان، آدِ جگادِ جگِ چو کڑی نرگنِ پاو نہارا سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھے چائیں چائیا۔

* ۱۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیر تھ سنگھ دے گرہ نمبر ۱۸ پُولِ روڈِ ٹریجِ ٹیلیفورڈ شَرپِ شَر لندن * *

۴۹۱

کَلجِ کہے پر بھو مِیں تیرا سُنِتِ دُلا را، دُولھا لوکِ ماتِ سو بھاپائیا۔ چاروں کُنٹِ تکِ میرا ہلارا، نو سُنِتِ دھرنی دھرتِ دھولِ دھولِ ہلائییا۔ ہنکارِ وِکارِ تکِ میرا جِیکارا، ہنگتا گڑھِ نال وِڈیائیا۔ کوڑی کرپا ویکھِ پسارا، گھٹِ گھٹِ انترِ دِتا ٹکائیا۔ مانسِ مانو انترِ کیتا اندھِ اندھیارا، نرگنِ نورِ جوتِ نہ کوئے رُشنائیا۔ تیرا شبدِ انادی سُنے نہ کوئے دُھکارا، انحدِ نادِ نادِ نہ کوئے سُنوائیا۔ امرتِ رسِ کسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوندِ سوانتِ نہ کوئے پُکائیا۔ اُترِ پوربِ پچھمِ دکھنِ میرا کھیل ویکھِ اپارا، اپرِ پیرِ سوامی دیاں وکھائیا۔ مِیں مانِ رہنِ نہیں دِتائینی اوتارا، رامِ کرشنِ بیٹھے سپیسِ نوایا۔ پیغمبراں نورِ چندِ نہ دسے کوئی چتکارا، ظہورِ رہنِ کوئے نہ پائیا۔ گرو آسِ ملے نہ کوئی مِیتِ مُرارا، منِ متِ کیتی جگتِ ہلائییا۔ دروہی پھری مندرِ مسجدِ شودوالے مٹھِ گرو دوارا، چرچِ چراگاہاں رہے گر لائیا۔ تیر تھ تھ امرتِ رسِ نظرِ نہ آئے کوئی تیرا پیارا، پاربرہمِ تیرے رنگِ نہ کوئے سائیا۔ مِیں چوتھا جگِ تیرا پوتِ سپوتا تیرا منگاں سہارا، دوسرِ اوٹِ نہ کوئے تکائیا۔ اوہ تکِ لے مینوں سنگرِ شبدِ دے اشارہ، بنِ نیترا اکھِ سینتِ رہیا لگائیا۔ تیرا لہنا دینا نال کلِ کلکی اوتارا، کَلجِ اپنی لئے انگڑائیا۔ مِیں سوادھانِ ہو کے ہویا ہوشیارا، آلسِ ندرانہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوتِ سروپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچِ دا حکم

۴۹۱

اک ورتائیا۔ کلج کہے پر بھو میں تیرا ست بڑا بلکار، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میں نو ست کہاں للکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ میرا وقت سہنجنا وچ
 سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری چلے نہ کوئے چترائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں پیغمبر گر اوتار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ تیرا بن کے فرماں بردار، سیوک
 ہو کے سیو کمائیا۔ سر شئی در شئی بھری نال کوڑ و بچار، کرم کانڈ سمجھ کسے نہ آئیا۔ نو ست برہم مت وچ کیتا دھواں دھار، مانس مانو مانکھ پڑا نہ کوئے
 اٹھائیا۔ میں تیرے چرن کول کراں پکار، نو نو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ کلج
 کہے پر بھو میری پشت پناہ دے دے تھاپی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آہ تک میرے کول سنگر شبد دی اگنی کاپی، جس دی نکل نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا
 حکم نیا لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول بھجیا واہو داہیا۔ میرے کھیل ویکھ لے جھگڑا پایا دین مذہب ذات پاتی، نام کلمے شرع شرع نال ٹکرائیا۔
 نو نو چار ویکھ اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پوتر رہن نہیں دتی کسے دی حیاتی، مانس جنم سچھل نہ کوئے کرائیا۔ مہربانا سری بھگوانا مینٹوں ہوو
 بخش دے داتی، دیاوان ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کلج کہے پر بھو میں
 تیرا ننھا جہا بچے، بچپن تیرے چرن ٹکائیا۔ میں بچن بولاں سچا، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ میں کوڑی کرپا نال پنچ تت بھریا کایا مائی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ نظر
 کوئے نہ آئیا۔ میں گھٹ گھٹ دے اندر وڑ کے نچا، من چنچل نال بنائیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں اندر رچا، ساڈھے تن کروڑ میری دے گوہیا۔
 آتم دھار تیرا کسے نوں لگن نہیں دتا پتہ، پت پر میثور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ ہر ہر دے اندر میری ویکھ لے فتھا، فتح دا ڈنکا دتا وجائیا۔ کوڑ بیجیا اپنے
 وتا، سچ دی جڑ دتی اکھڑائیا۔ دھرم دی دھرتی اُتے کر کے ہتا، ہتیا کیتی تھاون تھانیا۔ بن تیرے مینٹوں بھے نہیں کوئی رتا، گر اوتار پیغمبراں ڈر کے
 سیس نہ کوئے نوائیا۔ تیرے اگے واسطہ گھتاں، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری منسا ویکھ دکھائیا۔
 کلج کہے پر بھو میری تک لے منسا، خواہش تیرے چرن ٹکائیا۔ کلج جیو کاگ بنائے ہنسا، مانک موتی چوگ چلگن کوئے نہ پائیا۔ پنچ وکار بنا کے اپنے ہنسا،
 کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کیتا ہلکائیا۔ میرے انتر زرتہ رہے کوئی نہ سنسا، سنسا جگت دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، سچ مالک ہونا سہانیا۔ کھجگ کہے پر بھو میرے اُتے کرپا ہور کر دے، کرپن اپنی دیا کمانیا۔ میرے خالی بھنڈارے بھر دے، دست اُل اٹل ورتانیا۔
 کھیل ویکھ لے میرے سہنجنے گھر دے، لوک مات دھیان لگانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے کولوں چو موُل نہ ڈردے، بھے وچ نہ کوئے سماںیا۔
 من کلپنا وچ سارے لڑدے، بُدھی چلے نہ کوئے پترانیا۔ میں بھرانٹ بھلکھے رکھے چوٹی جڑ دے، چیتن سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ گھر گھر قلعے بنائے تیرے
 ہنکاری گڑھ دے، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹانیا۔ میری کوڑ دی اگنی وچ سارے ویکھ لے سڑدے، سائنتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھانیا۔ کھجگ کہے پر بھو مینٹوں پیار نال بٹھالے اپنی گودی، گوداوری لیکھا گوبند والا پور کرائیا۔ اوہ
 تک لے نارد ہلاؤندا آگیا بودی، بن پوناں پون اڈانیا۔ نالے بولدا آوے تیرا پر بھو کھیل بڑا موگھی، انت کہن کچھ نہ پانیا۔ تیری سرشٹی جگت موُل نہ
 جائے سو دھی، سدی ودی سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ کھجگ کہے پر بھو
 میں سٹ تیرا جو بن ورتا، جوانی وچ لواں انگڑانیا۔ مان رہن دینا نہیں کسے پنڈتا، عقل بُدھی دی چلے نہ کوئے پترانیا۔ میں کھیل کھلاؤنا جیرج انڈجا،
 اُتہج سیتج بلوؤنا دینا تھاؤں تھانیا۔ میرا روپ نہیں کوئی تت پنچ دا، پنچم سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ میرا دل کردا صدی چو دھویں انت کھیل ویکھاں نو کھنڈ
 پر تھی جنگ دا، ستاں دیپاں نال ملائیآ۔ ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے پُرکھ اکالے اکو منگ منگدا، پروردگار سانجھے یار میری جھولی دینی پانیا۔ اوہ ویکھ لے
 موسیٰ عیسیٰ وقت جاندا لنگھدا، سارے تگن تھاؤں تھانیا۔ توں کھیل ویکھ لے گوبند اپنے فرزند دا، فاضل ہو کے دھیان لگانیا۔ جس لیکھا پورا کرنا پڑی
 اند دا، اند اند وچوں پر گٹانیا۔ اوہ ویکھ اشارہ ملدا تارا چند دا، چند ستار کی سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے
 الکھ جگانیا۔ کھجگ کہے پر بھو میں سیوا کراں اپار، اپر پر سوامی دینی وڈیانیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے نگاہ مار، مہبان تیری اوٹ تکانیا۔ میں کھلیاں
 کھیل وچ سنسار، سنسا جگت رہے نہ رانیا۔ توں میرا ہونا مددگار، سر میرے ہتھ لگانیا۔ نو کھنڈ پر تھی بلوؤنا دیواں ایک وار، ایک کار تیری اوٹ تکانیا۔ میں
 اپنا کھیل وکھاؤنا چاہندا وچ سال دو چار، بہتی منگ نہ کوئے منگانیا۔ دروہی پھیراں وچ پُرکھ نار، نر نرائن دو جا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میری میننتی سن لے

گر یہ زار، گرابان ہو کے دھیان لگایا۔ میں تیرا سوت ڈلارا مانگت بناں بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے خالی بھر بھنڈار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتایا۔ کلجگ کہے پر بھو میرے اُتے کر مہربانی، مہر نظر نظر اٹھایا۔ میں چاروں گنٹ کوڑ دی دستاں نشانی، نشانہ دھرم رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر ہر دے اندر تکاں بے ایمانی، بیوہ کراں خلق خدایا۔ نور نظر نہ آئے اسمانی، اسم اعظم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ چارے گنٹ گنٹ کراں پریشانی، پچپتاپ وچ دے لوکایا۔ سب نوں دستاں جوہ بیگانی، گھر مندر نہ کوئے سہایا۔ منزل رہے نہ کسے روحانی، رُوح بُت دوویں روون مارن دھایا۔ میرے مالک خالق میرا لیکھا لکھ دے بنا قلم کانی، کائنات وچوں منگ منگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ کلجگ کہے پر بھو میں دوس رین تیری سیو کردا، کرتا پُرکھ دینی سرناہیا۔ میں مالک بنیا گھر گھر دا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ میرے پیار وچ تیرے نال پیار کوئی نہ کردا، مَحبت وچ نہ کوئے سماہیا۔ میرا ناتا لہنا نال پنچ دل دا، دوسر سنگ نہ کوئے بناہیا۔ کوڑ گڑیار میرا پروار ویکھ لے پھلدا، پھلی بھوت دینا کرائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں تیر تھ اٹھسٹھ جل دا، جلدھار امرت روپ نہ کوئے سماہیا۔ سواس پوتر رہن دتا نہیں کایا ماٹی کھل دا، خالق خلق تیری اوٹ تکانیا۔ میرا لہنا دینا تک لے جل تھل دا، مہینل کھوج کھوجایا۔ دھرنی اُتے دیکھ رہے کوئی نہ جلد، جاگرت جوت نظر کسے نہ آہیا۔ مینٹوں تیرا سنگر شبد سنیہوڑے گھلدا، بن رسنا جہوا سناہیا۔ بھانا مینٹا پُرکھ اکال اٹل دا، جو نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ لیکھا پورا کرنا نانک والی اک گل دا، جس دا پڑدا سکے نہ کوئے چکایا۔ کلجگ کہے پر بھو میرا وقت سہنجا اچھل چھل دا، چھلدھاری دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک ہونا سہایا۔ کلجگ کہے پر بھو میں خوشیاں دے وچ نٹھا، بھجاں واہو داہیا۔ مینٹوں سنجگ تریتا دوا پر کردے ٹھٹھا، مخول رہے اڈایا۔ میں ہس کے کہا سونہیو میں اُس پرکھ دا پٹھا، جس دی گوہند یارڈا سچ ہنڈھایا۔ میں اُس دی سرن سرنائی ڈھٹھا، بن قداماں سیس نوائیا۔ جس نے نو کھنڈ پر تھی دین مذہب کر کے اکٹھا، اکو تھم دینا سمجھایا۔ میرے انت سری بھگونت اٹھی گیڑنی لٹھا، گیڑا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ جھٹ سنگر شبد اگئی دھار پیا

ہس، ہس کے رہیا جنائیا۔ کلج کبھ اپنی ہور حقیقت دس، دہ دشا دا پڑدا لاپہا۔ کی کوڑ وکار دا ورتایا رس، رستہ کون کون دکھائیا۔ کیہرا دین مذہب تیرے وکار وچ گیا پھس، زنجیر سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کلج کہے سنگر شبد اوہ تک لے چاروں گنت اندھیری مس، نوری چند نہ کوئے رُشائیا۔ پر بھو دا کر سکے کوئی نہ جس، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ میں کوڑ کڑیاری مایا نال ہر ہر دا دتا ڈس، ناگنی ہو کے اپنا ڈنگ چلائیا۔ سورپیراں شاہ سلطاناں کر کے کوڑ دے وس، واسطہ متانال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلج کہے سنگر شبد میرا سُن لے کوڑ دا ڈنکا، ڈور و دتا وجائیا۔ مان رہن نہیں دتا راؤ رنکا، راج راجان شاہ سلطان بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ ست داروپ بنایا دھار پنچ گوکا، وجود محبوب نظر کسے نہ آئیا۔ پیار رہیا نہ تیرے نال جگت جن کا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ کھیل کھیلیا مایا ممتا موہ وکار آنکا، انگ کل اپنی دتی ورتائیا۔ تیرے نام نال لوبھ لالچ ودھایا دھن کا، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ پیار رہن دتا نہیں کسے نوں برہم کا، برہم و دیا پڑھن کوئے نہ پائیا۔ ڈر رہیا نہیں شکر والے جم کا، لاڑی موت بھے نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج کہے اکو سہارا تیرے چرن کا، چرن کول اُپر دھول دینی سرن سچئی سرنائیا۔

۲۹۵

۲۹۵

* ۱۵ وساھ شہنشاہی سمت ۱۱ درشن سنگھ دے گرہ ۲۵ ہولی روڈ تھورٹن لوجھ ہڈیر سفیلڈ لنڈن *

کلج کہے پر بھو میرا بننا سکا، سگلا سنگی بہہ رنگی اک اکھوائیا۔ نرگن نروریر نرکار نرکار میرا ناتا جوڑنا پکا، پاربرہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ مینٹوں حکم سندیسہ اکو دے دے یکا، واحد اپنا حکم ورتائیا۔ تیرے حکم وچ دین دنی لاواں دھکا، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں ہلایا۔ ہلونا دے کے بورا سکا، کر بلے کعبیاں لواں اٹھایا۔ شرع شریعت ہلونا دیواں مدیناں مکہ، مقبرے پیغمبراں دے دین گواہیا۔ توں پروردگار نور الہ مالک حق، حقیقت تیری ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سمجھائیا۔ کلج کہے پر بھو تیرے حکم دی اگئی لوڑ، لڑیندے سجن

دیاں جنائیا۔ میں کوڑ گڑیار دے چڑھاں گھوڑ، بن قداماں بھجھاں واہو داہیا۔ تیری کائنات پھل کراں مٹھا کوڑ، رسنا رس رہن کوئے نہ پائیا۔ بے شک تیتوں وید ویاسے کہا آوے براہمن گوڑ، برہم توں پرے پڑدا آپ چکائیا۔ انت کلجگ تیتوں جاوے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے خلق خدائیا۔ جس دامارگ ہووے بڑا سوڑ، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میرا کوڑ سب دا بنے مدئی، مدعا سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں کھیل کھلاواں بن کے شرع دا شرعی، شریعت اپنا حکم ورتائیا۔ میری آشنا پوری کرنی جو رام سندیسہ دتا تریتے جگ کئی، متریبی اپنا حکم ورتائیا۔ کرشن ارجن نال پائی صھی، سچ سچ اپنا بھو چکائیا۔ محمد نوں سندیسہ دتا جبرائیل وہی، میکائیل اسرائیل اسرائیل ویکھ وکھائیا۔ گو بند اشارہ دتا لہنا تک لے ڈھنڈیا ڈھنڈی، لوک ماتی اپنا پندھ مکائیا۔ اوسے ویلے رائے دھرم سب دا لیکھا کڈھکے ویکھے وہی، چتر گپت نال ملایا۔ لاڑی موت اپنی کھیل کرے نی، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرے حکم وچ جگ لنگھ گئے کیتڑے کئی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ انتم اپنا پندھ مکائیا۔ میرے پڑکھ اکال دین دیاں میتوں وست اگم دئی، دیونہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میریاں پوریاں کر مراداں، مرشد بن کے دھر درگاہیا۔ آگے سنجگ تریتا دواپر میریاں رہن یاداں، گن سکے نہ کوئے بھلائییا۔ تیرا کھیل آد جگاد برہم برہمادا، برہمانڈ تیری وڈ وڈیائییا۔ توں نرگن دھار بودھ اگادھا، بدھی توں پرے دینی پڑھائییا۔ میتوں جس کارن لڈایا لاڈا، اپنی گود لکائییا۔ اوہ وقت یاد کر لے جس ویلے عیسیٰ تیتوں کہا گاڈا، گڈ گاڈ کہہ کے تیتوں سیس نوائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آشنا پور کرائییا۔ کلجگ کہے پر بھو میری اکو اک آشنا، اصل وصل یار دیاں کرائیا۔ توں شہنشاہ تے شاہو شہاباشا، پاتشاہ نور الاہیا۔ میتوں اوتار پیغمبراں گرواں تیرا دتا بھروسا، بھگون تیرا راہ جنائیا۔ میتوں سندیسہ دیوے شکر اتوں کیلاشا، بن رسنا جہوارہیا درڑائییا۔ کلجگا دین دُنیا اُلٹا دے پاسا، پیشین گوئیاں پچھلیاں نال ملاییا۔ شرع دارہے نہ کوئے بد معاشا، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں تیتوں گاواں سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیائییا۔ اوہ تک لے تیرے حکم وچ لاڑی موت کردی ہاسا، اپنا ناچ وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دے صاحب میرے گوسائیا۔ شکر کہے کلجگ سوہنیا اپنی کلا دھار، کلکاتی ہو کے لے انگڑائیا۔ نگاہ مار وچ سنسار، گرہ گرہ اندر ویکھ دکھائیا۔ تیرا
 لہنا دینا نال پُرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پیار رہن دینا نہیں نال کسے پیغمبر گُر اوتار، پریتی وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چوڑھویں تک
 لے محمد دی آشنا کرے اظہار، استغفار کہہ کے سپس نوایا۔ میرے مہربان محبوب میں تیرا کراں انتظار، بن نیناں نین اٹھایا۔ تُوں میرا نورِ الہ بے
 پرواہ پروردگار، سانجھا یار اک اکھوایا۔ تیری قدم بوسی وچ آپا دینا وار، ہوں گھولی گھول گھمایا۔ میرے باقی رہندے گنتی دے کوئی سال دو چار، بیخ
 ست دا لیکھا دینا مکائیا۔ میں مانگت ہو کے بناں بھکھار، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کہے میں بناں اُس دا میت مرار، ساجن سجنو آ اک اکھوایا۔
 میرا وعدہ محمد نال قول اقرار، شہادت چار یار رہے بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ کلجگ
 کہے میرا مالک ازی، عرشے عالی جاہ نورِ الہیا۔ لیکھا یاد کر جو آشاکھی مسیح، مسلہ تیرے قدم قدم ٹکائیا۔ جس دی بنا زبان توں کیتی تشریح، بن قلم
 شاہی لیکھ بناایا۔ اودھی آشنا کہندی کی، کائنات کی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتایا۔ کلجگ
 کہے عیسیٰ صدی بیسویں منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مینوں کرنا کار انگی، آپ اپنی گود اٹھایا۔ جس ویلے تُوں جل دھارا ہووے لنگھی، چوتھے اپنے
 قدم ٹکایا۔ میری اُمت ایمان والی ہووے فرنگی، فیصلہ حق دینا کرایا۔ تُوں باپ میرا میری یاد وچ اتم ویکھیں میری تنگی، بن نیناں نین اٹھایا۔ تیرا
 لیکھا ہووے دھار دو کندھی، کائنات ونڈ ونڈائیا۔ تیرے شہ دی بنا نہار توں چمکے چنڈی، اپنا رُوپ بدلایا۔ دروہی پھیرنی وچ ورجنڈی، برہمنڈ کھنڈ
 ہلکایا۔ تیرا رُوپ انوپ شاہو بھوپ سنگر شہد انت ہووے جنگی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میرا قول اقرار پروردگار میت مرار گل پھاسی والی سندھی،
 صلیب شہادت دے بھگتایا۔ اُس ویلے صدی بیسویں وچ سال رہندے ہونے پنچھی، پنجاں دے مالک میرا لہنا دینا میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دا لہنا پور کرایا۔ کلجگ کہے پر بھو میرے نیتراں نیر ڈلھدا، بن اکھیاں رہیا وہایا۔ تُوں مالک سوامی گل دا،
 اگم اتھاہ دُھر درگاہیا۔ میرا لہنا دینا ہویا کوئی نہیں بھل دا، بھلیاں مارگ آپ لگایا۔ میرا کو پچن مل دا، کرنی قیمت دینی چکایا۔ میرا کوڑ گڑیار دوار

تیرے حکم نال کھلدا، جس نوں بند نہ کوئے کرائیا۔ میں لکھ چوراسی تیرا بوٹا دیکھاں ہلدا، پھل بھل سنمل والے نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے حکم وچ میرا کوڑ نشانہ ہووے جھلدا، جھلک تکے خلق خدائیا۔ میں پیاسا تیرے چرن کول دھل دا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ میرا موہ وکار وچ سنسار ہووے بھلدا، پت تھنی دینی مہکائیا۔ بن تیری کرپا تیری چرن پریتی کوئی نہ گھلدا، گھولی گھول نہ کوئے گھمائیا۔ توں پیارا آد جگاد مالک صلح کل دا، کل مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں مان رہن دینا نہیں کسے رسنا جہو بات بل دا، ہتی دند دند نہ کوئے وڈیائیا۔

* ۱۶ و ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھجن کور دے گرہ نمبر ۲ باسل سٹریٹ ہڈرز فیلڈ لنڈن *

۴۹۸

نارد کہے سنو پیغمبر گر اوتار، چار جگ دے رہرو تھانوں دیاں سنائیا۔ سنگر شبد دا کھیل دیکھو اپار، اپر میر ہو کے کی اپنا کھیل کھلایا۔ پُرکھ اکال دی تکو اگئی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے کی اکھ اُٹھایا۔ جوتی جاتا ہو کے پھرے وچ سرب سنسار، نوست اپنے کھیل دیکھے چائیں چانیا۔ جس داشبد سندیسہ دے کے آئے وارو وار، اوہ وارث تہاڈے ہنے رہیا مکائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن جس دی مولن والی بہار، رت اپنے حکم نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ سمجھایا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر و دیکھو کی ہو یا غضب، حیرانی وچ میری ڈھایا۔ پر بھونے تہاڈے کولوں نکلے بنا کے مذہب، حصے مانو ذاتی دتے بنایا۔ دین دُنیا توں تہاڈے پونج کرا کے قدم، مٹی خاک تیخ ت رنگ رنگایا۔ میں ہو گیا ویکھ تعجب، پریشانی وچ دیاں سنائیا۔ اُس تھانوں انت سب نوں اپنے وچ کر لینا جذب، جز وکھری ونڈ رہن کوئے نہ پائیا۔ تئیں چار جگ اُس دی سمجھ نہ سکے رمز، جو اشاریاں وچ اشارے گیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے پیغمبر و تئیں پہلوں تکو اپنا وقت، وقتن فوقتن جس دا دھیان لگایا۔ جس لہنا دینا لیکھا نال جگت، جگت تہاڈی دیکھے تھاؤں تھانیا۔ وقت

۴۹۸

سُہنجنا بیسویں صدی چوڑھویں فقط، فکرے سب دے پور کرائیا۔ انتر انتر سب دی اپنے وچ ملائے شکت، شکتی شالی رہن کوئے نہ پائیا۔ جو چرن جُھہائے تہاڈی لینڈ ہووے دھرت، اوہ دھرت دھول دا مالک بے پرواہیا۔ جھٹ عیسیٰ نگاہ پھیر کے دیکھیا پرت، نین نین وچوں بدلایا۔ اوہ میرا مالک خالق فادر جس نال اگئی شرط، شرطیہ میرا لیکھا پور کرائیا۔ دین دیال ہو کے ونڈے درد، دیاوان ہو کے دیا کمائیا۔ جس دے کول کوٹن آد جگاد گر اوتار پیغمبر والی فرد، فیصلے حق حق سنایا۔ اوہ ساڈی بیننتی منظور کر کے عرض، آرزو سب دی لیکھے لایا۔ جس نوں آد جگاد نہیں کوئی غرض، غرض جگت جہان پوری دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ اک پرگٹایا۔ نارد کہے پیغمبر و اپنا کھول کے دیکھو تاک، تقویٰ اکو اک رکھایا۔ عیسیٰ اپنا بن نیزاں ویکھ کلاک، جو کلا دھاری دتا درڑایا۔ جو بن قدماں کردا واک، بھجے واہو داہیا۔ جس تیرا لیکھا پورا کرنا انگلینڈ والے بلاک، بلیک پردے آپ کھلایا۔ انت شرع دا شرع نے دینا طلاق، شریعت بیٹھی کھ بھوایا۔ اوہ دیکھ مانس مانو جس دا روپ دے بوہ بھانت، تن وجود ماٹی خاک نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے حضرت حاضر ویکھ حضور، مالک نور الاہیا۔ جس دا حکم کرنا چے منظور، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جگ بدلنا جس دا دستور، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ اوہ پندھ مکا کے نیڑا دور، دو جہاناں تنکے چائیں چائیا۔ جس دے کولوں کوئی ہو نہ سکے مفرور، اوہلا نظر کوئے نہ آئی۔ پتہ نہیں ان کس بدھ سب نوں بناؤنا وار قصور، لیکھا کسر اعشاریے نال اڈایا۔ اوہ دیکھ لے کی آواز دیندا موسیٰ اُتے کوہ طور، ثرت اپنی لئے انگڑایا۔ میرا خدا ازہمی آوے ضرور، زمیں زماں زائیزوم اپنا رنگ رنگایا۔ محمد شکرانے وچ کہے غفور، گزیمان جُعبہ میرا مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا جانے سرب کلا بھر پور، بھر پور اپنا حکم ورتایا۔

* ۱۷ وساڪ شهنشاهى سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گره ۱۱۱ سٹریٹ اوڈری ۵ روڈ بارہنگ ايسنيڪس لنڈن * *

دھرنى کہے ميں بھجاں اٹھاواں بانہى، بن ہتھاں دياں دُہانیا۔ جوتى جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار ميرے ماہى، محبوب تيرى آس رکھانیا۔ چار جگ دے شاستر ميرى دين گواہى، شہادت دھرم دھار بھگتانيا۔ سنگر شبد بنا دے راہى، رہبر اکو اک پرگتانيا۔ اوہ وقت سُنھنجا تک لے گو بند دا لنگھيا ڈھنيا ڈھانیا، ڈھونکے وچ اپنا پنڈھ مُکانيا۔ نو کھنڈ پر تھى دين مذہب شرع بنى قصائى، قاتل مقتول دے خلق خُدانيا۔ چاروں گنٹ اندھيرا گيا چھانیا، ساچا چن نظر کوءے نہ آنيا۔ ميں واسطہ نردھن ہو کے رہى پانیا، سردھن ويکھنا چائیں چاننيا۔ ميرالہنا دينا پُرکھ اکالے دينا پور کرائى، سو پُرکھ نرنجن تيرے ہتھ وڈيانيا۔ ہر پُرکھ نرنجن تيرے چرن کول آس رکھانیا، اينکارے ہونا آپ سہانيا۔ آد نرنجن درد ڈکھ بھے بھنجن ميٹ اندھيرا چھانیا، نور نورانہ اک چکانيا۔ ابا نشى کرتے ميرى کٹ دے بن رسيان والى پھانیا، فيصلہ حق سنانيا۔ ابا نشى کرتے تيرے چرن دھوڑ خاک رہى رمانيا، بن خاک خاک اٹھانیا۔ پاربرہم ميراپورب ليکھا نو سو چرانوے چوکڑى جگ دا جھولى دينا پانیا۔ ميں اپنا آپ تيرے قدماں ہیٹھ بيٹھى وچھانیا، وشو دے مالک ويکھ اکھ اٹھانیا۔ سنگر شبد ميرے اُتے بھيجنا چائیں چائیں، چاو گھنيرا اک رکھانیا۔ ميں وشن برہمے شو سندیسہ ديواں بنا پون ہوانيا، تيرا نام نام درڑانیا۔ اوتاراں پينگمبراں گروآں دينا سنانيا، انسنت رہن کوءے نہ پانیا۔ چار جگ دے گرنتھاں نال ملانیا، شاستر سگلا سنگ بنانیا۔ تيرتھ تھان سُنتياں لواں اٹھانیا، نيتز لوچن نين اکھ کھلانیا۔ نو کھنڈ ميراست ديپ تيرے اگے دے دُہانیا، دو جہاناں مالک تُدھ بن اور نہ کوءے گوساننيا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھاں ہلونا دينا تھاون تھانیں، گرو دوار گرو ديو دينا درڑانیا۔ دھرنى کہے ميرے پر م پُرکھ پرماتم لکھ چوراسى سُنسيہرا ديواں تيرا سچ سکھانیا، اکو اک اينکار سنانيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دے مالک ديا کمانیا۔ دھرنى کہے ميں پُرکھ اکالے کوکدى، در تيرے واسطہ پانیا۔ آسا پورى کر دے گو بند ڈلارے سُن دى، جو سُنتياں لئے جگانيا۔ کھيل ويکھ لے کايانچ بھوت دى، تن وجوداں پھول بھلانیا۔ دروہى تک لے ميرے اُتے چارے کوٹ دى، اتر پورب پچھم دکھن ويکھ وکھانیا۔ وست تک لے کلج کوڑى کريا جھوٹھ دى، گھر گھر بيٹھى ڈيرہ لانیا۔ ميرى منسا دوس رين پنا گھڑى پل توں

چوگدی، آلس نندراگئی تجائیا۔ کلجک جیواں آشا ویکھ لے کوگدی، اگنی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ میری چھاتی بھری دُکھ دی، تھدہ بن درد نہ کوئے مٹائیا۔ میرے اُتے گھڑی سلکھنی کر دے سٹکھ دی، سوکھم روپ اپنا دے سمجھائیا۔ میں خبر سُننا چاہندی کلجک وقت منسوخ دی، منسا تیرے چرن رکھائیا۔ میتوں کھیل دکھا دے سنگر شبد اگے دُت دی، دُتیا بھاؤ دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان میرے تک لے خالی ہتھ، ہتھیلی تیرے اگے لکائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیاں صاحب سمرتھ، انترجامی سوامی دُھر درگاہیا۔ تیری مہما آد جگاد اکھ، جگ چوگڑی کوئی کتھ سکے نہ رائیا۔ تُوں کلجک چلاؤ نہارا رتھ، رتھ رتھوای دُھر درگاہیا۔ میرے اُتوں کوڑ کلپنا کرپا کر دے متھ، متھن کر خلق خدائیا۔ تیری سرن سرنائی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ ویکھیں کتے کلجک آبو ودھ کریں نہ سال اٹھ، اٹھان تتاں پندھ مکائیا۔ میں تیرا نور ظہور تکاں لٹ لٹ، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ مہربان ہو کے دھرم دی دھار کھول دے ہٹ، نام وست ست ورتائیا۔ کوڑ کریا ڈوری دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی ہر ہر دا تیرا نام لئے رٹ، ساہ ساہ تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گھر دینا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ویکھ لے بیٹھے سدھے گٹ، گھٹے ٹیک کے دیاں دُہائیا۔ تیرا پیار سب دے اندروں گیاٹ، ٹٹیاں سکے نہ کوئے ملائیا۔ سرت شبد پریتی گئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے لگائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا کوڑی کریا میرے اندروں کڈھ دے کٹ، کٹلتا دین دُنی رہن کوئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں میٹ دے پھٹ، بھٹکل روپ نہ کوئے دکھائیا۔ امرت جام پیا دے اپنا گھٹ، امیوں رس بن رسنا آپ چکھائیا۔ مہربان ہو کے جاناٹھ، دین دیاں ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ نگاہ مار لے میری چارے گٹھ، چارے گٹ گٹ گرا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتھکرن ویکھ لے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ تیریاں تیرا بھلیا جاپ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ نوست ودھیا پاپ، پتت ہوئی لوکائیا۔ جھگڑا تک لے ذات پات، نام کلمہ دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے کوئی نہ نات، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چاروں گٹ اندھیری رات، اندھ اگیان نہ کوئے گوائیا۔ ساچی دیوے کوئی نہ دات، وست سچ

نہ کوئے درتائیا۔ دروہی پھر گئی لوک مات، ماتر بھومی ہو کے واسطہ پائیا۔ میری کوئی نہ مجھے وات، وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ توں پر م پرکھ میرا کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ درتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن ویکھ لے اُتے جگ، جاگرت جوت دھیان لگایا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے الگ، ساچا میل نہ کوئے ملائیا۔ کوڑ گڑیار نے ہنس روپ کیتے سگ، کلجگ کاتی اپنا کھیل کھلائیا۔ میرے چاروں کُنٹ لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ میرے دین دیا لے تیرے پر سے کوئی نہ پگ، پاہناں پوجے جگت لوکائیا۔ تیرا درس ہووے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کوئے نہ پائیا۔ میرا روپ تک لے ہو گیا بڑا بگ، سر بگ تیرا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں میٹیاں ویکھ لے مٹھیاں، بن ہتھیاں دیاں دکھائیا۔ میں جگت وکارے انتم کٹھیاں، تن وجود حق نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ ریتاں ویکھ لے پٹھیاں، ست سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ جگت جگیا سو آں وچاراں ہوئیاں جھوٹھیاں، منسا من من ہلکائیا۔ بھاگ لگا دسے نہ کایا پنج بھوتیاں، متوت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سرشی درشی اندر رُوحاں ویکھیاں ستیاں، شبدی لئے نہ کوئے انگڑائیا۔ خالی دسے کایا بھانڈے پنج بتیاں، بتخانے دین دُہائیا۔ میرے اُتے ہوئیاں خزاں دیاں رتیاں، رت بسنت نہ کوئے مہکائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں آسا ہوئیاں دو چتیاں، چیتن تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ میتوں بھاگ لگیا نہیں کلجگ انتم دھرم دھار دی پتیاں، پوت سپوتا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے سوامی انترجامی میں کلجگ گئی لٹی آں، کلجگ چوتھا جگ لٹیرا نظری آئیا۔ پوتر رہیاں نہیں کسے دیاں کٹیاں، کایا گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ تیرا نام ندھان گاوے کوئی نہ دوٹھیاں، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ واٹاں دسن کسے نہ کمیاں، چوڑا سی پندھ نہ کوئے چکائیا۔ میرے پرکھ اکالے دین دیا لے ستگر شبد دُلھے دُلا رے دے دے جھٹیاں، حکم حکم نال جنائیا۔ جس دے حکم نال کلجگ جڑاں جان پٹیاں، پٹنے والا سنگی ساتھی نال سو بھاپائیا۔ میں چاہندی تیرے نام دیاں نویاں کھیاں جان پٹیاں، اکھراں نال رلائییا۔ میں خوشی وچ تیرے درتے آواں نٹھیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ ست دھرم دیاں ستگر پورے کھول دے گٹھیاں، گنڈھ اپنی آپ گھلائیا۔ میرے اُتے الٹی گیر دے لٹھیا، سنجگ سچ لئے انگڑائیا۔ اوہ ویکھ لے

پنجمبر اں صدیاں جان دیاں ٹپیاں، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دھرنی کہے میں چا ہندی میرے اُتے دین مذہب دیاں رہن کوئی نہ پتیاں، پت پر میثور اکو نظری آئیآ۔ تیرا نام ندھان ہووے نہ کوئی تولے ماشے رتیاں، قیمت جگت نہ کوئے جنائیا۔ اوہ لیکھ پورا کر دے جو آشا رکھیاں راگاں چھتیاں، چھتیسے بتیسے تیرے اگے میری ڈھائیا۔ دھرنی کہے میں چا ہندی میرے اُتے ہر ہر دے وچ تیرے پیار دیاں جگدیاں ہون بتیاں، جوت جوت وچوں رُشنائیآ۔ آتما تیرے چرن کول ہون رتیاں، رتن امولک ہیرے ہر جن آپ بنائیا۔ میں تیرے چرن سرن اپنا ستھر بیٹھی گھتی آں، یارڑے اپنی سچ دینی سہائیا۔ کلج کوڑ گڑیاں میٹنیاں متیاں، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں یج بیجنا اپنے وتیا، نام ندھان اک کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے دین دیا لے بخشند، بخشش رحمت دینی کمائیا۔ میں تیری دھرم دھار دی بنا مات پت توں بند، روپ انوپ تیرا نظری آئیآ۔ میرا پون سواس تیری چرن کول چند، زندگی جگت نہ کوئے رکھائیا۔ میں آس رکھی نو سو چرانوے چو کڑی جگ وچ ہند، ہند دے مالک دیا دینی کمائیا۔ تیرا روپ انوپ ساگر سندھ، گھر گھیر تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لالے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری رکھیں لاجا، لاجونت اکھوائیا۔ جن بھگتاں پورا کرنا کاجا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیتوں سب نے کہا غریب نوازا، غریب بنائیاں گود اٹھائیا۔ سنگر شبد ہو کے نو کھنڈ پھرنا بھاجا، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ سنگ ست دھرم چلاونا رواج، روایت اپنی دینی درڑائیا۔ جس کارن نرگن دھار آئیوں دیس ماجھا، سمبل اپنا تھان سہائیا۔ جس بدھ جن بھگت اٹھائے مار کے آوازا، شبدی شبد کیتی شنوائیا۔ سیس پہن اگئی تاجا، تخت نواسی ہونا سہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرے اُتے بناونا اک سماجا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس بدھ تیرا بھگت سہیلا جگندر سنگھ جاگا، جوت بن ورن گوت دین دینی جگائیا۔

* ۱۹ وساھ شهنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ منجیت کور دے گرہ گڈ وینز ولے نمبر ۱۰ انگلیٹڈ *

خوشی نال اتوں تکه عرش، عرشی پریتم آرش تیری خوشی منائیا۔ تیرا جلوہ نور ویکھاں اُتے فرش، زمیں زماں دے مالک دھیان لگائیا۔ جگ
چو کڑی مٹاؤنہارا حرص، ہوس سب دی پور کرائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، رحمت نرگن دھار کمائیا۔ جوتی جاتے دے کے درس، ترسنا تر کھا جگت
کوڑ بھجائیا۔ خوشیاں والا سہنجنا دے سے برس، برسی چار جگ دی نال ملایا۔ تیرا کھیل انوکھا اسچرن، اسچرن لپلا ویکھ وکھائیا۔ میس کوک کے بولاں گرج،
برہمنڈ کھنڈ دیاں سنایا۔ ویکھو جن اتار پیغمبراں گرو آں مٹی عرض، آرزو اپنے چرناں ہیٹھ لگایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، مقروض لیکھا دے
مکائیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ کلج شرع شریعت میٹے کرد، قتل گاہ دا پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندھیرا گرد،
نوری چند کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنا پورا کرے فرض، فاضل ہو کے اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ عرش کہے میرا مالک اُتے مٹی خاک، خاکی جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ شبدی آسو چڑھے راک، دو جہاناں بھجے واہو داہپا۔
سچ دوار کھول کے تاک، بھگت بھگوان میل ملایا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے مارے جھاک،
نرگن ہو کے اکھ کھلایا۔ جو عیسیٰ کر کے گیا ٹاک، تس دا لیکھا جھولی دے لگایا۔ بن قداماں کر کے واک، لینڈ انگلیٹڈ والی سہائیا۔ جس دا لیکھا محکم والا
آگے شارٹ، شوٹ کرے خلق خدائیا۔ جو ویکھنہارا جگت جہان وڈے چھوٹے پارٹ، پاربرہم پر بھ اپنا محکم ورتائیا۔ جس دا سب توں وکھرا ہونا آرٹ،
ایٹینشن ہو کے تنکے خلق خدائیا۔ اُس دا بن اکھراں والا پڑھ سکے کوئی نہ کارڈ، بھيو سکے نہ کوئی کھلایا۔ جو سچکھنڈ نواسی سب دا جارج، مالک دو جہان
اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ عرش کہے میرے مالک گاڈ دا اکو پول، سطح بلندی نظر
کوئے نہ آئیا۔ جو نرگن دھار کرے اپنا رول، رول نمبر پچھلے سب دے پھول بھلایا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ نظر آئے نہ کسے وچوں ہول، ہولی سولی
اپنا کھیل کھلایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا لیکھا جانے اُپر اپنا دھول، دھرنی دھار دھار جنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا رہیا کھول، گرہ دوارا اکو اک سہائیا۔ سب

۵۰۴

۵۰۴

دے لیکھے پورے کرے قول، اقرار اک اکلّا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ عرش کہے میرا مالک بن رسنا جہو ادے رس سویٹ، گن اوگن سمجھ کسے نہ آئیا۔ جو نرگن دھار آتم کرے ٹریٹ، ٹنگ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دی سول دھار دی ہیٹ، اگنی اگ اگ دکھائیا۔ سو بھگتاں پہنچ کے اُتے بیٹ، بٹوین دا لیکھا دے مُکائیا۔ جس دی سب توں مُشکل سٹریٹ، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ ہر جن بخش کے آتم دھار سپٹ، سٹ سٹینڈ دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار اینکار دھرنی دھرت دھول دھول بھو کھلائے اپنا مارگ دُھر دی ریت، ریتوان دیا کمائیا۔

۵۰۵

* ۱۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ۴۰ پریری وینیو ہیرن سے لنڈن ۸ *

۵۰۵

عرش کہے فرشا خوشیاں وچ ہو خوشحال، بن مستی مستی انتر چڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ پتی دھرمسال، سچ دوار اینکار آپ سہائیا۔ تیری جگ چوکڑی دی پوری کرے گھال، کیتی گھال اپنے لیکھے پائیا۔ سوہنیاں کجھ اپنا دس لے حال، حالت پتی دے جنائیا۔ جس صاحب دی سارے کردے رہے بھال، کھوجدے رہے تھاؤں تھانیا۔ جو آد جگاد اک اکلّا پر م پرکھ اکال، اکل کل دھاری اگم اتھاپیا۔ تیری میننتی سنے تے اپنا اگلا دس سوال، خواہش دین دنی جگت نال ملائیا۔ جو ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد دُھر درگاہیا۔ جس دی جگ چوکڑی جگت سمجھ توں باہر اولڑی چال، مارگ پندھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہ جلوہ گرتیوں دیوے نور جلال، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دی سمبل وچ سارے کردے بھال، کھوجت کھوجت کھوج کھوجائیا۔ اوہ دیناں بندھپ دین دیاں، دیاندھ ٹھاکر اپنی دیا کمائیا۔ جو جگ جگ تیتوں دیوے نام سچا دھن مال، اتوٹ اتوٹ خزینہ آپ ورتائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا جانے شاہ کنگال، شہنشاہ ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ سچ حکم ورتائیا۔ عرش کہے فرشا اپنی

خوشیاں نال لے انگڑائی، آلس نندرا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا تک نُورِ الاهی، عرش فرش داما ملک اِکو نظری آئیآ۔ جس دا حکم سندیسہ سب نے سُننا جوُن جُلائی، جُلابا کبیر اِشارے نال درڑائیآ۔ جس نوں اوتار پَسینمبر گُرو رہے دِھیائی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیآ۔ سو دیکھنہارا تیرے اُتے خلق خُدائی، خود مالک ہو کے بھيو چُکائیآ۔ سَنگَر شبد بن کے دھرم دھار داراہی، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جس کھج تیری دُرمت میل دھونی شاہی، شہنشاہ ہو کے کرے صفائیآ۔ جس نوں سارے لجدے تھل اسگاہی، مہینل کھوجن تھاوں تھانیا۔ سو پر م پُرکھ پُرکھو تم اپنا بھيو رہیا چُکائی، چوکنا ہو کے اپنی اکھ لینی اُٹھائیآ۔ جس دا حکم سندیسہ میں دیواں چائیں چائیں، خوشیاں خوشیاں خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ میرا مالک اگم گوسانئی، گہر کسپھر اپنی دیا کمائیآ۔ وقت سُهَنجنا میں تیتوں دیاں ودھائی، ودی سُدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نُور جوت کرے رُشنائی، اندھ اندھیرا دین دُنی مٹائیآ۔ عرش کہے فرشا خوشیاں دے وِچ بچ، تیرا رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیآ۔ میں تیتوں بچن سنداواں سچ، سندیسہ دیواں دُھر درگاہیا۔ جو لوں لوں اندر ہر گھٹ گیا رچ، لکھ چوراسی وِچ سمائیآ۔ جو لہنا دینا دیکھے کایا مائی کچ، تتوتتاں پھول بھلائیآ۔ جس دے حکم وِچ کوئی نہ سکے بچ، بچن سب دا دیکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ عرش کہے فرشا نگاہ مار لے اپنے چاروں گُنت، بن اکھاں اکھ اُٹھائیآ۔ کی کھیل کرے جس نوں سارے کہندے واسی بیکنٹھ، سچکھنڈ نواسی اپنا حکم ورتائیآ۔ جو دین دُنی دو جہاناں دیوے کُٹھ، کُٹلتا کڈھے کوڑ لوکائیآ۔ ارباں کھرہاں وِچوں ہر بھگت سہیلے میلے اِکو مُٹھ، مُٹھی بھر سرشٹی چرناں ہیٹھ رکھائیآ۔ ایہہ کھیل پر بھو دا کھج اتم ہونا اُٹھ، بے انت ہو کے آپ ورتائیآ۔ سرشٹی بھاگ جانے کُٹھ، کھوٹیاں کھرے نہ کوئے بنائیآ۔ اتم دھار پیار جانے تُٹ، تُمیاں گنڈھ نہ کوئے پوآئیآ۔ کھج کوڑی کرپا سب دی جڑ دینی پُٹ، پٹنے والا سَنگَر شبد اپنا حکم ورتائیآ۔ تیرے اُتے شرع دی ہونی پُٹھ، بھٹکل دے کوڑ لوکائیآ۔ سب نوں ہلونا دے دے پھڑ کے گُٹ، باہو بل آپ پرگٹائیآ۔ دین دُنی شرع شریعت اک دوجے نال جانے جُٹ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ عرش کہے فرشا میں خوشیاں دے وِچ ہسدا، ہستی تک بے پرواہیا۔ وشن برہما شو دسدا،

دیوت سُر بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں کول بول جیکارا الکھ دا، الکھ الکھ کہہ کے سیس نوایا۔ اوہ ویکھو تگوبن پُرکھ اکالے کسے دی پت کوئے نہ رکھدا، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت ونجارا روپ تگے اتم لکھ دا، لکھ کروڑی روون مارن دھاہیا۔ پر ماتم کھیل درسائے اپنا پرتکھ دا، پرتھی اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی کرنی کار کمایا۔ عرش کہے فرشا ویکھ لے نور الاہی جھلک، جھلیا اپنی ہوش لے بدلایا۔ مالک ویکھ لے عرشی پریتم جو وسے اُتے فلک، زمیں اسماناں باہر ڈیرہ لایا۔ جس دی لکھ چوراسی خلق، خالق ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ جس دا بھو پائسے کوئی نہ پلک، پلکاں دا مالک اپنی کار بھگتایا۔ نرگن دھار جوتی نور ویکھ لے ڈلک، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹایا۔ جس دا حکم سندیسہ اڈیکے موت ملک، ملک الموت بیٹھی سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ عرش کہے تیتوں کھندے خاک مٹی، فرشا تیری کی وڈیایا۔ جگ چوکڑی سرشٹی تیرے اُتے پئی، دُکھی ہو کے سرب گر لایا۔ پر بھو داروہ ویکھ لے پتھرائی، پانہاں بیٹھے سیس نوایا۔ سرتی تن اندر کسے نہ کھی، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ رکھی مُنی پھردے کھلی لٹی، ساچا سیس نہ کوئے گندایا۔ نر اکھ دھار دسے کوئی نہ چٹی، چٹک کوڑ جگت نہ کوئے چکایا۔ اوہ تک لے اتم اکوہا ہے اُتے پئی، جو ٹیکا ٹینی میٹے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ عرش کہے فرشا میری لے صلاح، سجننا دیاں جنایا۔ پُرکھ اکال من لے اک ملاح، بیڑا دو جہان چلایا۔ جو پھرے جلاں تھلاں اسگاہ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا پندھ مُکایا۔ جس نوں سب نے کہا واہ واہ، واہ گرو کہہ کے سیس نوایا۔ جس نوں پیغمبراں نیا نور الاہ، عالمین اکو اک خلق خدایا۔ سو تیرا گرہ سُنجننا دے سہا، سچ سُنجنی دے بنایا۔ توں سیوا کرنی نال چاء، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ دھوڑی خاک لینی رما، رمتا ویکھنا دُھر دا ماہیا۔ جس تیرے اُتے دین دُنی دا سماں دینا بدلا، سماپت کرے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ عرش کہے فرشا میں سندیسہ دیواں اگتا، جس دی سار کوئے نہ پائیا۔ دُھر سندیس دیاں درڑا، درڑھ وشواس نال سمجھایا۔ میرا مالک اک خد، خود مالک اک اھوایا۔ جس دین دُنی سرشٹی مذہباں وچ کیتی جد، جُز وکھرا ونڈ ونڈایا۔ سو اتم سب

دا لہنا دینا پورا دئے کرا، کرنی دا کرتا پورا دئے کرائیا۔ سب دی قبول کرے دُعا، پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آدانت جگا جگنت بے انت بے پرواہ، بے پرواہی اپنی وچ سامایا۔

* ۲۰ * ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہرنیک سنگھ دے گرہ *

عرش کہے فرشا اپنے تک لے نو کھنڈ، بن کھنڈے کھڑگ دھیان لگایا۔ کس پدھ سنگر شبد ونڈاں رہیا ونڈ، حصہ دین دنی بنایا۔ پھیر نگاہ مار لے وچ ورونڈ، ورجنڈی دمالک کی اپنا حکم ورتایا۔ میرا اشارہ تک لے اُتے برہمنڈ، پُریاں لوآں توں باہر دیاں دکھایا۔ پھرنی دروہی جیرج انڈ، مترا اُتج سمیج دئے ڈھایا۔ شاہ سلطاناں نگی ہونی کنڈ، سیس ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ سینے پئے کسے نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ اوہ تک لے کلج اودھ گئی ہنڈ، اگے اور نہ کوئے ودھایا۔ فرش کہے عرشا میں وی کوڑی کرپا پاپاں چھی پنڈ، بوجھل ہو کے دیاں ڈھایا۔ میرے اُتے سرشی درشی اندر ہو گئی رنڈ، ہر کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈایا۔ آتم دھار ٹٹی سکے کوئی نہ گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی نظر کسے نہ آئی۔ میں وی نردھن ہو کے منگاں رہیا منگ، مانگت بھکھک ہو کے جھولی ڈھپا۔ میرے صاحب سلطان نوجوان اپنی دھاروں آپے باہر لنگھ، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ سچ سوامی ہو کے دینا سنگ، سگلا سنگ رکھایا۔ نگاہ مار لے گوداوری گنگ، جننا سستی رہی گر لایا۔ بھيو کھلے نہ کسے برہم ہنگ، پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جھکڑا تک لے تت پنچ، پنچم شبد نہ کوئے شنوایا۔ ہر ہر دے اندر رنج، رنجش دُور نہ کوئے کرائیا۔ میری نیتز وگے ہنچھ، رو رو دیاں ڈھایا۔ دروہی نوست تیرے حکم دا ہون والا جنگ، کھنڈا کھڑکے تھاؤں تھانیا۔ تیرا سمجھ کوئی نہ ڈھنگ، کنارہ ویکھن کوئے نہ پانیا۔ کلج کنارہ تک لے کنڈھ، کنڈھی بیٹھے اوتار پیغمبر گرو دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب دیا کمایا۔ عرش کہے فرشا کھیل تک لے سُدیاں ودیاں، پکھ پکھاں وچوں بدلایا۔ جگت دھار ویکھ لے ندیاں، کوڑے وہناں وہن وہانیا۔ کلج بیتدیاں تک لے صدیاں، صدی چودھویں رہی گر لایا۔ شاہ سلطاناں

مٹدیاں دیکھ لے گدیاں، گداگر ہووے خلق خُدا ئیا۔ شرع دیاں انت رہنیاں نہیں حدیاں، حدو داں ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ منساں مذہباں رہن نہ بدھیاں، بندھن سارے رہیا تڑا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ فرش کہے میرے عرشی میت مرار، مترامیتوں دیاں جنا ئیا۔ بن نیز نیناں نگاہ لیسی مار، بن اکھاں اکھ کھلا ئیا۔ دین دُنی تک سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملا ئیا۔ عرشی پریتم کی حکم سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول جنا ئیا۔ بلو نا دے دے شبدی شبد تئی اوتار، پیغمبراں اپنا رنگ دکھایا۔ گرو گرو دیواں دے ہلار، بلو نا دھر دانام لگا ئیا۔ سچھنڈ دا کھول کوٹا، کُنڈی کھڑکی بند نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکالے کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوایا۔ جو مالک خالق جوتی جاتا نور اُجیار، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا ڈیرہ لایا۔ میری پاؤن آیا سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ میں کراں درس دیدار، عید چند نور رُشنا ئیا۔ جو میرا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض میرا لیکھا جھولی پایا۔ نو ست میٹے دھواں دھار، دھرم دی دھار اک پرگٹا ئیا۔ جس دا اکو نرا کھر دھار ہووے جیکار، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دے سنا ئیا۔ جس دا سوہے بنک دوار، اینکارا اکو اک دکھایا۔ سچ ست دا دیوے آپ ادھار، آدرش اپنا اک دکھایا۔ کھجگ کوڑی کریا دے نور، نرگن ہو کے اپنا حکم ورتا ئیا۔ فرش کہے میں اُس پر بھو دے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرا ئیا۔ دھوڑی ماٹی خاک لاواں چھار، مستک ٹکے اگم رما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دیا کما ئیا۔ عرش کہے فرشا میں سچھنڈ دوارے وچوں تکدا، دھرنی دھرت دھیان لگا ئیا۔ ساچا کھیل دیکھنا حقیقت حق دا، جو دھر مالک آپ کرا ئیا۔ میرا تیرا وعدہ آد جگادی قول اقرار پک دا، کچی گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ دھر دا صاحب ویس کرے نٹوے نٹ دا، سوانگی اپنا سوانگ ورتا ئیا۔ نو کھنڈ کوڑی کریا جڑ دیکھ لے پڈا، پاٹل ہو کے اپنا حکم ورتا ئیا۔ جو ونجارا بنے دھر درگا ہی اگنی ہٹ دا، نام وست اک ورتا ئیا۔ جس دا نور جوت پرکاش لٹ لٹ دا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ جو لہنا دینا جانے تیرے اُتے تیر تھ تٹ دا، مندر مسجد کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چو کڑی حکم ورتے اپنا سمر تھ دا، دوسر نظر کوئے نہ آ ئیا۔

* ۲۰ وساھ شهنشاہی سمت ۱۱ مختيار سنگھ دے گرہ ۷۸ مسول ہل روڈ لنڈن نمبر ۱۸ *

عرش کہے فرشتا تک لے جوتی جاتا، نرگن نرگن نور نور رُشناييا۔ آد جگاد ویکھ لے پت ماتا، پاربرہم پت پر میشور دھیان لگایا۔ نراکار نرکار جو سدا سہیلا اک اکانتا، سچھنڈ ساچے سو بھا پایا۔ اوہ تیرے اُتے سرگن بندھائے اپنا ناتا، رشتہ فرستیاں باہر سمجھایا۔ سچ سچ دی دیونہارا داتا، داتا دانی دیا کمایا۔ جو دو جہاناں پندھ مار کے واٹا، در تیرا اک سہایا۔ توں سہنجنی رکھنی اپنی کھاٹا، کھٹیا اور نہ کوئے جنایا۔ تیرا چیتھڑ ویکھے کلجگ اتتم پاتا، پاربرہم پر بھ اپنا دھیان لگایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دا تکے گھلا جھاٹا، مینڈھی سہاگ سیس نہ کوئے گندایا۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا گو بند دھار امرت باٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ عرش کہے فرشتا تک لے جلوہ نور، نور نورانہ نظری آئی۔ جس دا دو جہاناں وڈ ظہور، جو بن ونا اک اکھوایا۔ جو لیکھا جانے منڈل منڈپ چند ستار سورہ سور، پریاں لو آں کھوج کھوجایا۔ سب دی آشنا منسا کرے پور، پورن برہم دے درڑایا۔ شبد انادی دے کے تور، ترت سرت سوئی لے جگایا۔ کلجگ لیکھا لے ضرور، ضرورت دھرنی دھرت دھول اپنے نال ملایا۔ جن بھگتاں ہو حاضر حضور، حضرتاں دا مالک ویکھے چائیں چانیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے بخش قصور، بن کسر اعشاریئے دے اڈایا۔ جس دین دنی کرنی مجبور، مجبوری وچ دے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کار اگم کمایا۔ عرش کہے فرشتا میرے اندر خبراں اگیاں بھاکھیاں، بن جگت و دیا دیاں درڑایا۔ جو سنگر شبد گلاں نراکھر دھار آکھیاں، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو تیرے اُتے گر اوتار پیغمبراں لکھیاں ساکھیاں، نخن دھر دے گئے درڑایا۔ اوہناں سب نے پر م پڑکھ دیاں مننیاں آکھیاں، سر سر جگت گئے جھکایا۔ سو صاحب سوامی لہنا دینا دیوے باقیہ، باقاعدہ اپنا تھم ورتایا۔ توں نو کھنڈاں دیاں کھول کے رکھنیاں تاکیاں، ستاں دیپاں پڑدا آپ چکایا۔ جس کلجگ انت میننیاں واٹیاں، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوہ تیریاں منزلاں تکے گھاٹیاں، گھٹ گھٹ وسنہارا دھر درگاہیا۔ نرگن نور جوت جگائے نور للاٹیاں، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ فرش کہے عرشا میں اوسے دا تکاں راہ، جو رہر دھر درگاہیا۔ جو لکھ

چوڑا سی بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ تیرا لہنا دینا میرے اُتے جانے تھل اسگاہ، سمنڈ ساگر ٹلے پربت اسگاہاں کھوج کھوجایا۔ جس داسب نے
 اکھراں وچ گایاناں، ناؤں نرنکار کہہ کے سیس نوایا۔ اوہ انت کنت بھگونت میری پکڑے بانہہ، ساجن ہو کے ہوئے سہایا۔ میں اُس دے بل بل
 جاں، بل بل اپنا آپ کرایا۔ جو میری دھرت سہنجنی کرے پوتر تھان، تھنتران دیوے مان وڈیایا۔ میرا پوتر کرے گراں، کھیرا سچ دا سچ دے
 سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ فرش کہے عرشا میں اوسے داراہ تکدا، تقویٰ اکو اُتے رکھایا۔
 جو مالک حقیقت حق دا، حاکم دے نور الایہا۔ جس دا لیکھا آد جگاد یک دا، یکے بعد دیگرے گر اوتار پیغمبر گئے سناہیا۔ توں ست دیپ منزلاں کڈا،
 کٹاکش اپنا نام لگایا۔ میں اوسے دی سرن سرنائی ڈھٹھ دا، نو نولا گاپایا۔ جس اٹا دینا گیرا کلج کوڑی لٹھ دا، نوست ست بھوایا۔ بُرج ہنکاری ویکھاں
 ڈھٹھا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ جس جھٹرا مکاؤنا مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، گردودارا اکو رنگ چڑھایا۔ اُس دا کھیل تکنا آتم پر ماتم دھار مانو ذاتی
 اکھ دا، پاربرہم برہم میلے سچ سبھایا۔ جو بھگتاں اندر پیار وچ سبج تریتا دواپر آیا ٹھدا، کلج اتم اپنا پڑدا دے چکایا۔ میں اوسے دانام رٹدا، جو
 رٹا میٹے خلق خدایا۔ میں اوٹ اوسے تے گھتدا، دوسر سیس نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ
 سہایا۔ عرش کہے فرشا سو پڑکھ نرنجن دیا کماویگا۔ دین دیال ویس وٹاویگا۔ کال مہاکال نال ملاویگا۔ جگت جہان بے مثال کھیل کھلاویگا۔ جانی جان ہو کے
 ویکھ وکھاویگا۔ شبد بانی ڈنک و جاویگا۔ آتم پر ماتم ہانی جوڑ جڑاویگا۔ شاہ سلطانی بھوپ اکو اپنا تھم ورتاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ
 اپنا بھو چکاویگا۔ آپ اپنا بھو چکاویگا۔ پردہ اوہلا دو جہان اٹھاویگا۔ ساچا سوہلا نام درڑاویگا۔ کایا چولا رنگ چڑھاویگا۔ مولا ہو کے میل ملاویگا۔ پورب کیتا
 قول اقرار ویکھ وکھاویگا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول جوت چکاویگا۔ جس نوں سب نے کہنا نور الایہی اولاء، عالمین ہو کے ویکھ
 وکھاویگا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کاہن سولا، ساول سندر یا روپ انوپ پرگٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا تھم اک ورتاویگا۔ عرش کہے فرشا تیری تکاں فرماں برداری، فارغ ہو کے ویکھے خلق خدایا۔ توں آد جگاد مٹی اکو تابعداری، دوسر اوٹ نہ کوئے

تکائیا۔ تیرا ناتا نال جوت نرنکاری، جو نرویر نور الاہیا۔ جس نے تیرے اُتے سرشٹ پساری، پسر پساری ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جس جگ چوکڑی پار اتاری، کوٹن کوٹ گئے پندھ مکائیا۔ سو دیکھے وگسے پاوے ساری، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا جس دا رُوپ نہ پُرکھ نہ ناری، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ تُوں اپنا کھول کے رکھیں در دروازہ جتھے ملے متر مَراری، موہن مادھو اپنا درس دکھائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتاری، بن سیس سیس نوائیا۔ اوہ پاوے تیری ساری، سرب گھٹ واسی دیا مکائیا۔ تُوں نو نو کریں نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجریاں وچ سیس جھکائیا۔ فرش کہے عرشا میں اُس دا ہونا شکر گزاری، شکرانے وچ لاگاں پانیا۔ دھن بھاگ جو نرگن کھیل کیتا دوباری، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول بنا دھوڑ توں لاواں چھاری، بنا مستک مستک خاک رمائیا۔

* ۲۰ و ساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ نربھے سنگھ دے گرہ ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن نمبر ۱۰ لنڈن *

نارد کہے دھرنیے میتھوں لے اگئی پرچی، پراچین دا لیکھا دیاں جنائیا۔ میں پھر دا آیا مندر مسیتاں وچ چرچیں، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ میرے کول چار جگ دی سب دی پُرانی عرضی، جو بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ اوہ سندیسہ دیوے کی پروردگار دی مرضی، کرنی دا کرتا کی کھیل کھلایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دا بنے دردی، دکھیاں درد وندائیا۔ اٹھ کھیل تک لے اپنے گھر دی، گرہ مندر پھول بھلایا۔ کی دھار ہووے نرائن نر دی، کی اپنی کل ورتائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں دوس رین ڈردی، بھجاں واہو داہیا۔ میں اتر پورب پچھم دکھن بن قداماں توں چڑھدی، پندھ سکے نہ کوئے مکائیا۔ میں کھیل ویکھاں اپنے اُتے ہنکار گڑھ دی، ہوئے وچ خلق خدائیا۔ کسے خبر نہیں چوٹی جڑ دی، چیتن بھیونہ کوئے کھلایا۔ آتم دھار پر ماتم نام کوئی نہ پڑھدی، جگت و دیا ہوئی ہلکائیا۔ ترے گن اندر سرشٹی میرے اُتے سڑدی، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ شرع دی دھار دیکھ لڑدی، سیس دھڑ روون

مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک ورتا نیا۔ نارد کہے دھرنیے اپنا اندروں کھول لے بھیت پڑدا، بھانڈا بھرم بھرم بھٹا نیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ جگ نواں گھاڑن گھڑدا، بھٹنہار دُھر در گاہیا۔ جو جوتی جاتا ہو کے ساڈھے تن ہتھ اندر وڑدا، سہیل اپنا دھام سہا نیا۔ جو زرگن زرویر ہو کے نو کھنڈ پر تھی کھڑدا، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میں وی او سے دے کولوں ڈردا، بھے وچ سیس جھکا نیا۔ بھکاری بن کے اگے در دا، درویش ہو کے الکھ جگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے میری بودی دے اشارہ، بدھیوان سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میرا کھیل سدا جگ چارا، جگ چوکڑی میری دے گواہیا۔ میں پر بھو دا بھگت پیارا، پرینے تیتوں دیاں سنا نیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج رہیا کوارا، جگت کنیا نہ کوئے پرنا نیا۔ میں آد جگاد توں میرا میں تیرا لاؤندا رہیا نعرہ، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ میں تکدا رہیا زرگن سرگن کھیل پیغمبر گر اوتارا، اوتری کی اپنا لحم ورتا نیا۔ جس دا لیکھ لکھ سکے نہ کاغذ قلم وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو بھیو کوئے نہ آیا۔ اوہ زرگن نور ظاہر ظہور جوتی جاتا کھیل کرے دوبارہ، دوہری اپنی کل پرگٹا نیا۔ جس نے کلج میٹنا اندھ اندھیارا، سنجگ نوری چند چند چکا نیا۔ تیرا میٹنہارا دھواں دھارا، دھرت دھول دھول توں پھرنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے نارد توں بڑا پُرانا پنڈت، جگت و دیا توں باہر تیری پڑھایا۔ میں او سے در دی منگت، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ماس ذاتی چاڑھ دے رنگت، رنگ چلول آپ چڑھایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ چار ورن بنا دے اکو سنگت، دین مذہب رہن کوئے نہ پانیا۔ میری نمائی دی منظور کرنی منت، نو نو لاگاں پانیا۔ جے آگیوں لہندی سمت، کوٹ اپنے لیکھے لایا۔ میرے وچ نہیں کوئی ہمت، کلجگ انتم حوصلہ بیٹھی ڈھاہیا۔ پر م پُرکھ میری اندروں میٹ دے چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلا نیا۔ میں چاہندی میرے بھگونت میرے اُتے رہے کوئی نہ نندک، چُغلی لکھ نہ کوئے سنا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہا نیا۔ نارد کہے دھرنیے اٹھ منالے اگتا سگن، سکلا بھو مٹا نیا۔ سچ پریتی وچ ہو جاگن، مگر لا پنڈھ رہے نہ رانیا۔ نی تیرے لیکھے لائے وجود

بدن، تن مائی رنگ چڑھائیا۔ اوہ تک لے کی لیکھا ہون والا وچ عدن، انصاف اپنا رہیا جنائیا۔ موسیٰ کی کرے یتن، یتھارتھ دیاں درڑائیا۔ عیسیٰ کھول کے دیکھے آخری پتن، پترکا پچھلی ہتھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پروردگار سانجھا یار جو سب دی ڈوری آوے کٹن، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیے میری بودی توں بچھ لے حال، حالت تیتوں دے جنائیا۔ جس دی یاد وچ بیت گئے کوٹن کال، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ خلق دا خالق کھیل کرے کمال، کملاپاتی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی سمجھ سکے کوئی نہ چال، اولڑی چلے تھاؤں تھانیا۔ جو سہاؤنہارا گنگ منڈل تھال، دھولے تیرا پڑدا دے چکائیا۔ پھل دیکھے لکھ چوراسی والے ڈال، پت ہنیاں کھوج کھوجائیا۔ توں بنا سرتی توں کریں خیال، بنا بدھی توں دھیان لگائیا۔ جس داسب نے دتا احوال، سندیسیاں وچ گئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری لیکھے پاوے آد جگاد گھال، آگے گھائل ہون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

۵۱۲

۵۱۲

* ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر چند سنگھ دے گرہ ۳۹ ٹڈور روڈ ساوتھ حال بڈ نیگس لنڈن *

نارد کہے فرش میں نوست بھجیاں ساری رین، بن قداماں اپنا پنڈھ مکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی تکیا ساچا ملیا کوئی نہ سجن سین، میت مرار نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دنی آتم پر ماتم دھار ہوئی طرفین، پاربرہم برہم سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں تیتوں سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں درڑائیا۔ وقت سہنجنا تک لے جو بالمیک اشارہ دتا وچ رمان، رام راما دھیان لگائیا۔ میتوں دیکھ کے مول نہ آیا چین، حیرانی وچ میری دُہائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبر گر دیناں مذہباں دھار اک دوجے نال کھن، کلمہ نام کرے لڑائیا۔ کجگ کوڑی کریا چاروں کٹن وھندا وھن، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں رہیا رڑھائیا۔ دھرم دا ناتا رہیا نہ مات پت بھائی بھین، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے فرش میتوں عرش توں پرے سنگر شبد ماریاں آوازاں، زمیں اسماناں باہر حکم دتا درڑائیا۔ اٹھ تک لے نرگن دھار شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دا راجا، پاربرہم

پت پر میثور اِکو نظری آئیآ۔ جس آد آد سرشٹ سبائی ساجن ساجا، وشن برہما شو اپنے حکم وچ چلائیآ۔ جو اوتار پیغمبران گرو آں انحد شبد و جاوند ا رہیا
 واجا، اپنی دُھن آپ پرگٹائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا کلجگ اتم اپنا رچن والا کاجا، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائیآ۔ اُس نوں سب نے نرگن دھار نیا
 غریب نوازا، نرگن نرکار نرکار اپنا کھیل کھلایآ۔ جس دا سنکر شبد برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں دو جہاناں پھرے بھاجا، بھجن بندگی تکاں خلق خُدائیآ۔
 دوس رین گھڑی پل نہ سویا نہ جاگا، جاگرت جوت بن ورن گوت اِکو اپنا روپ درسائیآ۔ جو ویکھنہارا سرشٹی درشٹی اندر انتشکرن ویراگا، گرہ گرہ اندر کایا
 ماٹی کھوج کھوجائیآ۔ جس دی تار ستار اگئی ہوئے ربابا، جگت ساز ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اُس دا حکم سُن لے جو دیون والا وچ کعبہ، مقبریاں وچ مُرشد ماٹی
 خاک لین اگڑائیآ۔ جو شاہو بھوپ سلطان درگاہ ساچی بن نوابا، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حکم اک ورتائیآ۔ نارد کہے فرش میں دُھردا دستاں فرمانا، فرماں بردار ہو کے سُننا چائیں چائیا۔ اوہ ویکھ کی کھیل کرے والی دو جہانا، سچھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی اپنا حکم ورتائیآ۔ جس دا سنکر شبد شبد بلوانا، بن تن وجود ماٹی خاک سو بھاپائیآ۔ جس دا وشن برہما شو ترے گن کھیل دین دُنی وچ جہانا، جاگرت جوت
 اِکو اک ڈگمگائیآ۔ سو پر م پُرکھ پر ماتم بدلنہار ودھانا، بدھ اپنی اک سمجھائیآ۔ جس دا تریا توں بعد اِکو اک ترانہ، ترے گن اتینا آپ درڑائیآ۔ جس دا اوتار
 پیغمبر گرو دس کے گئے نشانہ، نشانہ اپنا نام چلائیآ۔ سو پر م پُرکھ پروردگار سانجھیا ر نور الہا پھر کے ساچا بانا، محبان پیدا اپنا حکم ورتائیآ۔ جس دا پنا اکھراں
 لیکھ جگ نیز نظر نہ آئے جو حکم حکم دیوے فرمانا، پار برہم پت پر میثور اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا پردہ آپ چُکائیآ۔ فرش کہے نارد میرا مٹی خاک تن وجود، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نظری آئیآ۔ میرا مالک خالق حق حقیقت والا اک محبوب، نور
 نورانہ نور الہیا۔ جس دی منزل اگئی بیٹھا حق مقصود، مُشکل میری حل کرائیآ۔ جس دا اشارہ دتا پیغمبران وچ ہزارا درود، دروہی تیرا نام خُدائیآ۔ سو ہر
 گھٹ ہر تھاں دسے موجود، گرہ گرہ اندر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جس میرے اتوں دین دُنی دی میٹنی دوج، شرع شرع دا پندھ مکائیآ۔ آتم پر ماتم بھيو کھولنا گوجھ،
 پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ برہم پار برہم بخشنی سوجھ، سوئی سرتی شبد اٹھائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا بت، بتخائیاں کرے صفائیآ۔ جس کلجگ اندر سنجگ سہاؤنی

رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ سو پاربرہم ابناشی اچت، پت پر میثور اگم اتھاپیا۔ جو میرے اُتے مہربان ہو کے پئے سُٹھ، مہر مہر نظر اُٹھائیآ۔ کوڑی کریا
 جڑ دیوے پُٹ، پٹنے والا سنگر شبد شبد نال ملائیآ۔ امرت جام دھرنی دھرت دھول دھول امیوں رس دیوے گھٹ، بن رسنا رس چکھائیآ۔ جس نال ہر
 ہردے دھرم دی دھار پئے پُٹھ، پُٹھکل دے نہ کوئے لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ چڑھائیآ۔
 فرش کہے نارد میں اُس نوں اُڈیکدا، تھت وار ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جس دے تھم وچ کھجک جاندا بیتدا، صدی چودھویں اپنا پنڈھ مکائیآ۔ میں ونجارا
 ہونا اتم اُس دے اکوگیت دا، جو گوہند سوہلا ڈھولا دے سنائیآ۔ میرے اوتوں جھگڑا مٹنا مندر مسیت دا، کعبہ کائنات رہن کوئے نہ پائیآ۔ میں پیسا اتم
 پر ماتم پریت دا، پریتم میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ میں رُپ تکلنا ٹھانڈے سیت دا، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ اکو مان تکلنا ہست کیٹ دا، اوچاں نیچاں ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ رنگ چڑھاؤنا اگم مچھڈ دا، دو جہاناں اتر کدے نہ جایآ۔ رس بخشے جو اپنے پیٹھ دا، بن رسنا جہوا دے چکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دامارگ اک درسائیآ۔ نارد کہے فرش، سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھاویگا۔ ایکنکارا بھو چکاویگا۔ آد
 زرنجن نور رُشاویگا۔ ابناشی کرتا سو بھا پاویگا۔ سری بھگوان ڈمگاویگا۔ پاربرہم رُپ پرگٹاویگا۔ سنگر شبد شبد اُٹھاویگا۔ سکھنڈ کھنڈ دوار سہاویگا۔ درگاہ ساچی
 در دروازہ آپ گھلاویگا۔ غریب نوازا اپنا تھم ورتاویگا۔ تیرا کھیل تکی شاہو بھوپ بن راجا، شہنشاہ اپنا پردہ آپ اُٹھاویگا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوہند والا
 بازا، بازی دین دُنی اُٹھاویگا۔ جو مائس مانو مانکھ بدھی ہو گئی وانگ کاگا، کاگ ہنس رُپ بدلاویگا۔ ہر ہردے انتر بخش اگم ویراگا، ویری اندروں باہر
 کڈھاویگا۔ شبد دُھن سنا کے انادی واجا، انحد اپنا آپ وجاویگا۔ جوتی جاتا ہو کے جاوے جاگا، جاگرت جوت ڈمگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلاویگا۔ نارد کہے فرشا میرے کول بہت پُرانی حدیثا، حضرتتاں توں باہر دیاں جنائیآ۔ جس وچ کھیل اک اکیسا،
 بیس پیسا نال ملائیآ۔ جو سندیسہ دتا بن اکھراں نور الہی عیسیٰ، اسم اعظم اک جنائیآ۔ جو گوہند دھار کہہ کے گیا جگدیشا، جگدیشر اپنا تھم ورتائیآ۔ جس
 دے بھے وچ آد جگاد جگ چوکڑی سب نے پیسن پیسا، سیوک ہو کے سیو کمائیآ۔ اُس دالہنا دینا پورا ہونا اوتار پیغمبراں گرواں نال وچ اُنپسا، ایک نایا مل

کے وجے ودھائیا۔ اکو چھتر بھلے صاحب دے سپسا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے فرشا میرے کول نو سو پُرانویے چوکڑی جگ دیاں پورب کتاباں، کتب خانیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دے وچ برہمنڈ کھنڈ دیاں محراباں، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس وچ سندیسہ دیوے اک اگم احبابا، متر پیارا دھر درگاہیا۔ جس داسب دے نال نرگن دھار ہويا وعدہ، اقرار اقرار وچوں پرگٹائیا۔ اوہ اپنا حکم ورتے باقاعدہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آہ تک لے سکھنڈ نو اسی جو جوتی جاتے کیتا معاہدہ، مہربان ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ پتہ نہیں کوٹاں وچوں کس نوں ملنا فائدہ، جگت گنتی گنت نہ کوئے گنٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک درسائیا۔ نارد کہے فرشا میرے کول چٹھی بن اکھراں ویکھ لے لکھی، ماچھو واڑا دے گواہیا۔ جس وچ گوہند دھار نظری آوے سکھی، بن جگ نیتراں ویکھنا چائیں چائیا۔ جس دی سمجھ سکے کوئے نہ تھتی، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ متر پیارے دی یاد وچ اگم مٹی، جو یارڈا سچ دے گواہیا۔ حقیقت نال بن قلم شاہی کاغذ توں گوہند نے ہاے اُتے لائی پٹی، ہنگ برہم برہم پاربرہم درڑائیا۔ جس دی دھار اُتے جوت نرکار سدا لٹی، آتم سیجا سچ سہائیا۔ جس دی بناوٹ بنے کدے نہ پتھر نال اٹی، پانہاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جدوں ویکھو جوتی نور نور نور دی دھار چٹی، دوجا رنگ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ نارد کہے فرشا گوہند پھڑ کے کھی تیر، دندان ہیٹھ دتی دباہیا۔ پھیر کٹ کے شرع زنجیر، کڑی کڑی دتی بدلایا۔ اشارہ دے کے بھگت کبیر، چرن کول لیا بلایا۔ نانک بانا پھر فقیر، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ محمد آپ پڑھی تکبیر، تقریر سنن کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ نیتز وھا کے نیر، چھبر نین لگائیا۔ موسیٰ کہہ کے شاہ جزیر، ظوموال زما نظموعر زم نورے زوار روشنہ نما نمستے کہہ کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے فرشا میرے کول ویکھ ہور نشانی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس نوں سمجھ نہ کوئے عقل و دیا و دوانی، ودت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ منزل حق نہ آئے رُوحانی، رُوح بت روون مارن دھاہیا۔ گوہند ہتھ رکھ کے اُتے پیشانی، پیشینگونی دتی سنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ماؤ ذاتی پُرکھ اکالا سب دا ہونا بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ جس لہنا دینا پورا کرنا

چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج دیکھ دکھائیآ۔ نانک موسیٰ عیسیٰ محمد کہا وچ خیرانی، خیرت نال سنائیآ۔ گوہند اوہ وقت سہیلا جس ویلے آوے نورِ الہ نورانی، اک اکل اکل کل دھاری اپنا ویس وٹائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول چار گنٹ دہ دشا ودھی ہووے بے ایمانی، بیوہ روپ دے لوکائیآ۔ دیناں مذہباں اندر ہووے شیطانی، شرع سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیآ۔ نارد کہے فرش نگاہ مار لے اگی وساکھ، پنا اکھاں اکھ تکائیآ۔ جو چار جگ دے اوتار پیغمبر گر گئے آکھ، اکھراں نال اکھر ملائیآ۔ اوہ میرے انتشرن وچ اگئی بات گئی بھاکھ، بھاکھیائیتوں دیاں سنائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرنا لوک مات وچ وساکھ، ساکھیات اپنا تھم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ فرش کہے میرے کول نارد ا تھم تحریری، گر اوتار پیغمبر انگلاں نال گئے لکھائیآ۔ کلجگ انت شرع دی ٹٹنی زنجیری، مذہباں گنڈھ نہ کوئے بندھائیآ۔ لیکھا رہے نہ غریب امیری، دین ذنی رنگ دکھ نہ کوئے رنگائیآ۔ جو سندیسہ دتا لوئی نوں کبیری، قبراں توں باہر جنائیآ۔ رویداس اپنے بستر پاٹے دیکھ کے چیری، چری وچھنیاں گیا جنائیآ۔ پیغمبراں انت ہونی دِ لگیری، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیآ۔ جھگڑا دیکھنا ہست کیرٹی، کیٹ کیٹاں پھول پھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا صاحب اک گوسانیا۔ فرش کہے نارد میری نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دی اوٹ، اوڑک دیاں جنائیآ۔ میرے وچ اوتار پیغمبر گر گئے کوٹن کوٹ، جگ جگ اپنا پھیرا پائیآ۔ نام شبد دی لاوندے گئے چوٹ، کلمے کائنات درڑائیآ۔ میں سَتجگ تریتا دواپر کلجگ لنگھدے دیکھے بہت، بھجے واہو داہیا۔ کھیل تکدا رہیا نرگن نرکار اگئی جوتی جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیآ۔ جس نوں پوہ سکے نہ آد جگاد کوئی موت، ملل بیٹھی سپس نوایا۔ شرع وچ ہووے کوئی نہ فوت، فتویٰ سکے نہ کوئے لگایا۔ سو مالک سوامی کنت کٹوہل اکو دے خونت، خصم خصمانہ اک اکھوائیآ۔ جس نوں گا سکن نہ بل ہونٹ، رسنا جہوانہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیآ۔ فرش کہے نارد میں جگ جگ سن دا رہیا سندیس، سندھیا سرگھی دھیان لگایا۔ چار جگ دے شاستراں دیکھیا اُپدیش، اُپنشاں دین گواہیا۔ میں اکھر اکھر گھوکیا چارے وید، چارے بانی پراپسنتی مدھم بیکھری نال ملائیآ۔ میرے پرم پُرکھ دا انت

پاسکے کوئی نہ بھیت، بھيو بھاؤ کہن کچھ نہ آيا۔ جو آد جگاد اچھل اچھيد، دل چھلدھاری اک اھوآيا۔ جگ بدلنا جس دی کھيڈ، سنجگ ترينا دواپر کلج
 ڈيره ڈھاہيا۔ اُس دانام سندیسہ سب توں دکھری ڈيڈ، راگاں ناداں باہر دے جنايا۔ جو کلمہ کائنات رہيا بھيج، بھجن بندگی اک درڑايا۔ جو مانہارا بھگتاں
 آتم بھج، سُنھنجی اکو اک دکھآيا۔ جس دا جوتی جلوہ تیج، اپ تیج دے پر تھی آکاش اپنا رنگ رنگايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمايا۔ نارد بن زبان توں بولدا، فرش خاکی تیتوں دیاں جنايا۔ سُن تھم سندیسہ میرے ماہی ڈھول دا، جو نراکھر دھار وچوں
 جنايا۔ جس دا لہنا دینا نہیں کلا سولھ دا، ہٹوانا ونڈ نہ کوئے ونڈايا۔ اوہ نام ندھانا دیونہارا اک دوارا کھولدا، خالق خلق اک سمجھآيا۔ جو ہر گھٹ اندر
 مولدا، مولہ ہو کے دے نور الاہیا۔ جس دا پریم حقیقی چوہل دا، چوہی ہو کے سنگ نبھآيا۔ اُس دا نظارہ تک لے اپنے انتر کول دا، گل مالک ہو کے
 پڑا دے اٹھآيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑا اپنے آپ اٹھآيا۔ جھٹ نارد خوشیاں دے وچ ہسیا، ہس کے
 رہيا جنايا۔ فرشا میں تیرے کول آیا نسیا، دو جہاناں پندھ مکايا۔ میرے کول تک لے ہوڑا اُپر سسیا، سو پُرکھ نرنجن دتا دکھآيا۔ جس تیر انیلا دو
 جہاناں کسیا، قسم کھا کے دیاں جنايا۔ جس تیرے اتوں کلج رین اندھیری میٹنی مسیا، نوری چند چند چوکايا۔ جو بھگتاں اندر ہووے وسیا، واسطہ اپنے نال
 رکھآيا۔ جس دے تھم نال جگت جہان ترے گن مایا ڈسیا، نو کھنڈ وکھ اتر کوئے نہ جآيا۔ مایا ممتا موہ وکارے ماس مانو مچیا، اگنی تت نہ کوئے بُجھآيا۔ جس
 اتم بھننا کایا مائی کچیا، تن وجود رہن کوئے نہ پآيا۔ اوہ لیکھا پورا کرے منوئے من جو ساڈھے تن ہتھ اندر نچیا، نو آ ہو کے اپنا سوانگ ورتايا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمايا۔ فرش کہے نارد ا میں بن ہتھاں کراں ارداس، نمانا ہو کے سپس جھکايا۔
 پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے آ جا پاس، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمايا۔ دین ذنی انتر نرتر پون تک سواس، ساہ ساہ کھوج کھوجايا۔ سرتی شبد
 تک لے راس، گوپی کاہن ویکھ دکھآيا۔ نگاہ مار لے پر تھی آکاش، گگن گگنتر ڈيره ڈھاہيا۔ تیری سرشٹی خالی دے لاش، نام وست نظر کوئے نہ آيا۔
 منو آ گھر گھر ہو یا بد معاش، بدی دا پندھ نہ کوئے مکايا۔ پنچ وکارا بھوگ بلاس، رسنا جہوا ہوئی ہلکايا۔ تیرا متر پیارا بنے کوئی نہ خاص، خالص رُپ نظر

کوئے نہ آئیا۔ نرگن ہو کے کر تلاش، نوست ویکھنا چائیں چائیا۔ جیواں جنتاں بدھی ہوئی فاہش، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ جوتی نور دسے نہ کوئی پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ تیرے اُتے رہیا کسے نوں نہیں وشواس، وشو دے مالک میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ فرش کہے میں دھرتی رُوپ ہویا اُداس، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کھجگ کوڑی کریا سب نوں بھر بھر دئے گلاس، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ مایا متا پوری ہووے کسے نہ خواہش، ترسنا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ تیرا دھرم میرے اُتوں ہویا ناس، ناستک رُوپ دسے لوکائیا۔ پندھ مکے نہ کسے دس دس ماس، چوڑاسی پھند نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں آپ کر تلاش، لکھ چوڑاسی چارے کھانی گھٹ گھٹ امتر نر نتر ویکھ وکھائیا۔

۵۲۰

* ۲۱ وِساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گرہ ۳۰ بال نور روڈ ساؤتھ حال لنڈن *

۵۲۰

اکی وِساکھ کہے نارد پاؤندا آوے رولا، بن رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے اگم سنائیا۔ ماٹی خاک رُوپ فرش تک لے اپنا مولا، نرگن نرکار نرکار اگم اتھاپیا۔ بن مت بدھی سمجھ لا اُس دا اقرار قول، جو وعدے اوتار پیغمبر گرو آں نال رکھائیا۔ جس دا کھیل ہونا اُپر دھرتی دھرت دھول دھولا، دھرم دی دھار ویکھ وکھائیا۔ نوست جس بھار کرنا ہولا، کوڑی کریا پندھ مُکائیا۔ جس دے گرہ گھر دا نرگن سرگن نانک بنیا گولا، گو بند ڈھولا گایا ڈھر دے ماہیا۔ اُس دا سنگر شبد دو جہاناں بن وچولا، وچلا بھیو رہیا چکائیا۔ جو سندیسہ دیوے نراکھر دھار اگئی ڈھولا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال آپ جنائیا۔ جو کھجگ انت سری بھگونت سب دا بنے تولا، تولنہار اینکار اک اکھوائیا۔ جس نے سچ دوار اکو ہووے کھولا، خالق خلق دئے وڈائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند اُس دا سُن لا بولا، انبولت کی اپنا تھم ورتائیا۔ جس دی چرن دھوڑ لائے شکر ناتھ بھولا، خاکی خاک خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ وِساکھ کہے نارد اُتوں کدھروں آیا دوڑا، دھرم دی دھار جنائیا۔ نارد کہے میں ویکھ کے آیا دین دنی

رس مٹھا کوڑا، تن وجوداں دھیان لگایا۔ آتم پر ماتم میل ملے نہ کسے جوڑا، سُرتی شبد نہ کوئے جڑایا۔ میں سندیسہ دیون آیا نو کھنڈ پر تھی سے اُپر ہوڑا، جو ہوکا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جو ہنگ برہم کلج انتم ہووے بہڑا، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ جس دے حکم وچ اگلا پندھ رہ گیا تھوڑا، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پاوے لوہڑا، لڑیندا سجن اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا بھیو آپ گھلایا۔ نارد کہے میں دس آیا کھیل اپت، ترے گن اپتا کی جنایا۔ جس دی دکھری سب توں ریت، ریتوان اک اکھوایا۔ جو لیکھا مُکائے مندر مسیت، کعبیاں کھوجے چائیں چانیا۔ جس سرشٹی درشٹی لینا جیت، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ لکھ چوڑا سی پرکھے نیت، نیتوان نور الاہیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو ہووے بھے بھیت، اپنا بل نہ کوئے درسایا۔ اوہ سوامی صاحب انڈیٹھ، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پندھ مُکایا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ مچھٹھ، ایٹھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے میرا گوسائیں صاحب سلطان، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جو آد جگاد نوجوان، بردھ بال نہ رُپ وٹایا۔ جس اوتار پیغمبر گر کیتے پردھان، حکمنامے نام کلمے والے ہتھ پھڑایا۔ جوتی نور دے مہان، مہما کتھ کتھ سمجھایا۔ اکھری اکھر دے گیان، نراکھر دھار درڑایا۔ سو لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، منڈل منڈپ بیٹھے سیس نوایا۔ جو آد جگاد ڈھر دا کاہن، جگھنڈ نواسی سو بھاپایا۔ جو کلج کوڑی کریا شرع میٹے شیطاں، دھرم ایمان اک درڑایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولے سارے گان، توں ہی توں ہی راگ درڑایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے آن، تن مندر اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ سُرتی شبد کرے پروان، پر م پُرکھ اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ نارد کہے میرا وقت سہنجنا آیا، فرش خاکی دھرنی دھرت دھول دیاں جنایا۔ سندیسہ دیوے بے پرواہیا، جو بے پرواہ رہیا درڑایا۔ جس نے سہج تریتا دوا پر پندھ مُکایا، کلج انتم ویکھ وکھایا۔ جس نوں راگاں ناداں وچ سب نے گایا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ تِس رُپ انوپا اپنا ویس وٹایا، شاہو بھوپ اک اکھوایا۔ جو لہنا دینا پورا کرے ترے گن مایا، رجو طمعو ستوسنگ

بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحبِ حکم ورتایا۔ فرش کہے سُن نارد مُن پنڈے، جگت وِ دیا توں باہر تیری پڑھایا۔ نگاہ مار لے چارے کھانی جیرج انڈے، اُتھج سیتج دھیان لگایا۔ کھیل تک لے وِچ برہمنڈے، پردہ اوہلا رہے نہ رایا۔ کی لہنا دینا دین دُنی وِربھنڈے، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجایا۔ کی کھیل کرنا شبدی دھار گوہند کھنڈے، کھڑگ کھڑگاں پڑدا لے چُکایا۔ منزل پوڑی چٹھ کے ویکھ اپنے ڈنڈے، اپنی ڈنڈاوت لے بدلایا۔ نوست تک چنڈ پرچنڈے، پرچنڈکا اپنا روپ بدلایا۔ اوتار پیغمبر گروآں وقت کنڈھے، کلجگ انتم دے گواہیا۔ صدی چو دھویں آخری آئی کنڈھے، محمد کنڈھی بیٹھا دھیان لگایا۔ اشارہ دیوے سورہ تارا چندے، چند چاندنی نال ملائی۔ دھرم ایمان رہیا نہ وِچ کسے بندے، بندگی وِچ نہ کوئے سمائی۔ ست سرُپ دے نہ پیارے پنچے، پنچہ نانک رہیا درڑایا۔ جس دے حکم وِچ جگ چو کڑی لنگھے، پورب اپنا پنڈھ مکایا۔ اوہ لیکھا جانے صاحبِ سورا سربنگے، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس بھیو چکاؤنا جمن سُرستی گوداوری گنگے، گنگوتری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس لیکھے لاؤنے روداس دے ٹے چھتر گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کمایا۔ جس لیکھے پورے کرنے گوہند دھار پُری انندے، انند انند وِچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ سمجھایا۔ سچ بھیو سمجھائے گا۔ بھیدا بھیدا بھیو کھلایگا۔ چارے ویداں ویکھ دکھایگا۔ اچھل اچھیدا ویس وٹایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھایگا۔ جھٹ دھرنی کہے نارد کی لے کے آیا سندیسہ، پنڈت پاندھیان رسنا جہوا دے جنایا۔ کی حکم سندیسہ کہے نر نریشا، نور نورانہ نور الاہیا۔ کی بھیو جنائے گوہند دس دسمیشا، دہ وِشا کی درڑایا۔ جھٹ نارد ہس کے کہے جو مالک سد رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اھوایا۔ جگ بدلنا اُس دا پیشہ، پیشینگوئی دیاں درڑایا۔ جس پنڈھ مکاؤنا ملا شیتا، مسارکاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرشٹی دارُپ کرنا دھاری کیسا، کیس گڑھ دالہنا جھولی پانیا۔ حکم ورتے دیس پردیسا، نوست وِجے ودھایا۔ خوشی وِچ گیت گائے باسک وِشنوں سچ شیشا، سہسر مکھ دو سہسر جہوانال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ پرگٹایا۔ نارد کہے دھرنیے ٹوں ہونا چُگنی، چارے کٹیا لے اٹھایا۔ میری اک بیننتی منیں، منسا جگت نہ کوئے رکھایا۔ اکو پُرکھ اکالا اپنا سمجھنا تنی، دوسراوٹ نہ

کوئے ٹکانیا۔ جو تیتوں اپنی دھاروں رہیا جنی، آد جگاد بنے جنیندی مانیا۔ تیرا لیکھا دیکھے چھپر چھنی، شہنشاہ ہو کے پھیرا پانیا۔ توں خوشی وچ پھریں
 بھنی، بھنیس واہو داہیا۔ نہ خوشی رکھیں نہ غمی، غم خوار مل کے وجے ودھانیا۔ پھیر اوہ میٹے ترسنا طمعی، ترسنا کلج کوڑی دئے گوانیا۔ سنجگ دھار
 چلاوے نویں، نوکھنڈ ڈھر دا حکم چلایا۔ جس دا سندیسہ دے کے گئے بونجا دھار کوی، گوہند گوہند گوہند ڈھولا گانیا۔ سو لہنا دینا لیکھا پورا کرے اوتار
 چوی، چوہبیسا جگدیشا سر اپنا ہتھ لکانیا۔ توں اُس دی سرن سرنائی پویں، بن سپس سپس نوایا۔ اکو دا ڈھولا گویں، جو گہر گسپھر نور الاہیا۔ اکو دی سیجا
 سویں، جتھوں ستیاں نہ کوئے اٹھانیا۔ اوہ وقت یاد کر لے دھرنیے جس ویلے ارجن اشارہ دتا اُتے تتی توی، چوہداں طبقات باہر درڑانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ دھرنی کہے نارد میں اڈیکاں رکھدی، جگ نظر کسے نہ آنیا۔ میری سینت نہیں
 کوئی اکھ دی، جگت اشارہ نہ کوئے جنانیا۔ میں پریم اُس اکھنا اکھ دی، جو لکھ لکھ اپنا روپ بدلایا۔ اُس دے آگے واسطہ گھندی، رو رو دیاں ڈھانیا۔
 ۵۲۳ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے دھار رہی نہیں کوئی دھرم ست دی، ست ستوادی وچ نہ کوئے سماںیا۔ سرشی پیاسی ہو گئی دین مذہب دی رت دی، رتن
 اموکھ ہیرا گرکھ نظر کوئے نہ آنیا۔ ونجان ہو گئی کوڑی کریا من مت دی، گرمت اندروں گئی بھلایا۔ اٹھ کے کھیل تک لے اپ تیج وائے پر تھی
 آکاش من مت بدھ تت اٹھ دی، اٹھ دس دا لیکھا تیرے آگے لکانیا۔ دھار ویکھ لے مندر مسجد شودوالے مٹھ دی، گرودوار گردیو رہے گرلایا۔ میں
 آد جگاد جگ چوکڑی تیرے حکم وچ رہی نٹھدی، بھجاں واہو داہیا۔ امرت بوند رہی نہ اٹھسٹھ دی، تیر تھ ت کنارے رو رو رہے گرلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آس پور کراںیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پوری کر دے ترسنا، ترکھاؤنت ہو کے دیاں ڈھانیا۔ جو
 سندیسہ دے کے گئے برہما شو وشنا، وشو دی دھار تیرے چرناں وچ لکانیا۔ جو بھو گھلایا راما کرشنا، کاہناں دے کاہن تیری بے پرواہیا۔ جو پیغمبراں کہا
 تیرا نور الاہی زو زتنا، زوزے زما زکیول تیرا نور نور رُشانیا۔ گرؤاں سندیسہ دتا سنا، گوہند ڈھولا گیا گانیا۔ کلج انت سری بھگونت زرگن نور جوت
 کرے رُشنا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ جس نوں سب نے کہا نور الاہ، خود مالک اک اھوانیا۔ اوہ دھرنیے تیرا لہنا دینا دئے چکا، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ کلج

انت پندھ دے مُکا، مَکمل اپنا حکم ورتایا۔ دین دُنی دا جھگڑا رہے نہ راء، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دا مالک خالق اِکو ہووے رہنما، مارگ اِکو اِک درسایا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خُدا، خُدی تکبر دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ تیرے نالوں کدے نہ ہووے جُدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ محبوب ہووے دلربا، رحمت وِچ اپنی دیا کمایا۔ تیرے اُتے سَت دھرم دی کرے الل صُبح، صُبح شام وقت نہ کوئے جنایا۔ آتم دھار سب دا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اِکایا۔ اِکو اِک چپائے ناں، ناؤں نرنکارا اِک درسایا۔ اِکو دھرنی دھرت تیرا سہائے تھاں، تھنتر دیوے مان وڈیایا۔ انتم جھگڑا میٹ کے سُر گاں، گانتری منتر دا لیکھا پور کرایا۔ مائس مانو کوڑ بدھی رہن نہ دیوے کاں، کاگ ہنس رُپ بدلایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو واہ واہ، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں خوشیاں ڈھولے لواں گا، گاوت گاوت خوشی بنایا۔ میرے اتوں کلج کوڑی کریا دینی مٹا، مٹھی خاک خاک شہوہ دریا رُٹھایا۔ سنجگ ست ستوادی مارگ دینا لا، لہنا دینا میری جھولی پانیا۔ میں دھرم دی دھار سب دی بناں ماں، ہرجن اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی بن ہتھیاں سر میرے دینی ٹھنڈی چھاں، چھہبر اپنا پریم پریم بن میگھ میگھ برسایا۔

۵۲۲

۵۲۲

* ۲۲ وساھ شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ ۳۸ رنلے روڈ ساوتھ حال لنڈن *

دھرنی کہے پر بھو میرے دین دِیاں، ٹھاکر سوامی انترجامی تیری اوٹ تکایا۔ مہربانا سری بھگوانا میری لیکھے لاؤنی گھال، سرگن ہو کے نرگن تیرے اگے واسطہ پانیا۔ میرا نردھن رُپ مات لوک کنگال، کوچھی کملی ہو کے سیس نوانیا۔ توں صاحب سنگر میری کرنی سنبھال، سمبل دے مالک ہونا سہایا۔ سنگر شبد اپنا وچولا دے دلال، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ میرے اُتے حقیقت دیکھ حق حلال، دین دُنی کھوجے تھاؤں تھانیا۔ میری میننتی من سوال، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری دیکھ لے

دوس رین، بن نیناں نین اٹھایا۔ میں دکھی ہو کے لگی کہن، بینتی تیرے چرن ٹکایا۔ اوہ آشنا پوری کر دے جو بالیسک رکھی وچ رمان، رام رام دھیان لگایا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی میرا ساک سجن سین، سوامی انترجامی اک اکھوایا۔ میرے اُتے کوڑی کریا کلجک وھندا ویکھ لے وھن، جگت جہان دین دنی رہیا رڑھایا۔ پیار رہیا نہ مات پت بھائی بھین، پتا پوت نہ گود سہایا۔ مایا رانی نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بنی دین، سادھاں سنتاں جیواں جنتاں رہی کھایا۔ نرگن دھار ایکنکار نقطہ تک لے اپنا عین نال غین، غم خوار ہو کے ویکھ وکھایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مینٹوں دوس رین نہ آوے چین، بے چینی وچ میری ڈھایا۔ مانو مانو مانو میرے اُتے اک دُوبے نال کھن، خالص رنگ نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرم کہے میرے مالک آد جگاد برہمنڈن، برہمانڈ تیرا دھیان لگایا۔ دین دیاں درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگراں میرا بیڑا پار کرایا۔ تُوں مہربان محبوب میرا پڑا آؤنا کجن، سر میرے ہتھ لکایا۔ سر شٹی دی در شٹی اندر رہیا نہ تیرا بجن، بندگی وچ نہ کوئے سہایا۔ چاروں گنٹ کوڑ نگارے وچن، شبد انادی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ جگت جگیا سو کوڑی مایا وچ دجھن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میرا اکو اک مننا بچن، بچن تیرے چرن ٹکایا۔ تُوں آد جگادی شاہو بھوپ سو پُرکھ نرنجن، ہر پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرا خاکی دھار مٹی ویکھ لے بدن، تن بستر نہ کوئے رکھایا۔ بھڑی دروہی پھرن والی وچ عدن، کعبے روون مارن دھاہیا۔ کسے دا چلے کوئی نہ یتن، بیتھار تھ تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا ٹھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرے ٹھمران، دو جہاناں والی تیری اک سرنایا۔ سچکھنڈ نو اسی نوجوان، جو بن ونتے تیری بے پرواہیا۔ آہ تک لے کی سندیسہ دے کے گیا سپیا نوں رام، کاہن کاہنا کی دڑٹایا۔ کی پیغمبراں کہا پیغام، الف یے صفت صلاحیا۔ کی سندیسہ دتا نانک گوہند دو جہان، دوہری اپنی کل ورتایا۔ تیرا کھیل ہووے خلق وچ مہان، مہما کتھ کتھی نہ جایا۔ دھرنی کہے میں بالی بدھ آنجان، عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہایا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی دھرت دھولے کر دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ دُھر دا کلمہ سُن فرمان، اسنت تینٹوں دے سناہیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھایا۔

تیری بینتی کرے پروان، پر م پُرکھ اپنی جگہ جوت ڈمگائیا۔ کجگ کوڑی کر یا میٹے جگت شیطان، نشانہ ست دھرم جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نمانی ہوئی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے، سنگتی، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ اکو نام سنا دے اپنی پنگتی، آتم پر ماتم اپنا بھو کھلایا۔ کلپنا رہے نہ کوڑے من دی، نسا من ہی من چھپایا۔ سر شٹی دھار بنا دے جن دی، آپ بن جنیدی مایا۔ مٹی خاک لیکھے لائے تن دی، تن وجوداں کر صفایا۔ آسا پوری کر دے سور یہ تارا چن دی، چند چاندنی دے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ دین دیال ویکھ وکھوویگا۔ سو پُرکھ زرنجن ویس وٹاوویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن پھیرا پاویگا۔ اینکارا رنگ رنگاوویگا۔ آد زرنجن ڈمگاوویگا۔ ابناشی کرتا سو بھا پاویگا۔ سری بھگوان حکم سناویگا۔ پار برہم ویکھ وکھوویگا۔ سنگر شبد اٹھوویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ ترے گن کھیل آپ کھلاویگا۔ پنجاں تتاں بھانڈا بھرم بھٹاوویگا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں گڈھ رکھوویگا۔ یودھا سور پیر بلوان، اپنا حکم چلاویگا۔ کجگ کوڑی کر یا میٹ نشان، زرنجن اپنا رنگ رنگاوویگا۔ سنگج سچ کر پردھان، پر م پُرکھ آپ پر گٹاوویگا۔ تیتوں دے کے نام ندھان، خالی جھولی آپ بھراویگا۔ آتم پر ماتم سر شٹی در شٹی اندر ہووے گان، توں میرا میں تیرا رنگ چڑھوویگا۔ ساچا شبد دیوے دھنکان، انحد نادی ناد و جاویگا۔ جو اوتار پیغمبراں گرو آں دتا بیان، لیکھے سب دے پور کر اوویگا۔ نگاہ مار کے اتے اسمان، دھرنی تیرا پندھ چکاوویگا۔ کجگ ہونا نہیں انت حیران، حیرانی وچ کھیل کھلاویگا۔ جگت آشا ویکھ شیطان، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہوویگا۔ توں سُننا بنا کان، کائنات ویکھ وکھوویگا۔ جس نوں کہندے والی دو جہان، دوہرا رُپ اپنا بدلاویگا۔ کملیئے توں اُس دی کریں پہچان، بے پہچان اپنا پڑدا لاہوویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاویگا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں چرن جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرایا۔ میں ویکھاں نین اگھاڑی، بن نیتراں اکھ اٹھایا۔ میں چار جگ دی کردی رہی انتظار ی، نو نو دا پندھ مکایا۔ میرے کول لیکھائی اوتاری، جو اوتر گئے درڑایا۔ میتوں پیغمبراں کیتا اشاری، بن سینت سینت لگایا۔ نانک گو بند دتا ادھاری، سچ نال سمجھایا۔ دھرنی دھولے تیرے اتے انتم آوے کل کلکی اوتاری، نہنکانکا

نُورِ الاہیاء۔ جس دا نُور ہووے جوت اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ تُوں اُس نوں کریں نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وِچ سیس جھکائیآ۔ مٹی خاک بنیں
 پنہاری، پگھٹ اِکو ویکھ وکھائیآ۔ نی اُس دا رُوپ تکیں نہ پُرکھ ہووے نہ ناری، نر نرائن اِکو نظری آئیآ۔ تُوں اپنا وقت سنبھالنا نال ہوشیاری، سمبل بہہ
 کے اپنی کھیل ویکھ وکھائیآ۔ تیرے نو کھنڈ ویکھے ہٹ بازاری، ستاں دیپاں دھیان ویکھ وکھائیآ۔ نی اوہ شبدی شبد دا ہووے کھڈاری، کھنڈے کھڑگاں ہتھ
 نہ کوئے اُٹھائیآ۔ جس اگے واسطہ پاؤنا وِشنوؤں وِشو بھنڈاری، شکر نو نو لاگے پائیآ۔ برہما جس دا نُور جوت اُجیاری، نُور نُور وِچ سمائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائیآ۔ سنگر شبد کہے دھرنی اوہ ماہی محبوب اگما، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ جنی کھوں کدے نہ
 جم، جنیندی بنے کوئے نہ مایا۔ جس لالچ نہیں کوئی طمع، موہ وکار نہ کوئے رکھائیآ۔ نہ خوشی نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے تپائیآ۔ جس دی تابعداری وِچ
 وِشن شو برہما، برہمانڈ بیٹھے سیس نوائیآ۔ تیرے اُتے کلج کوڑ دا میٹے لکرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سبجگ ست دادس کے دھرم، دھرنی تیتوں دے
 سمجھائیآ۔ میٹے ورنا برنا، ذاتاں پاتاں نظر کوئے نہ آئیآ۔ تُوں اوٹ رکھنی اُس پر بھو دے چرناں، جو چرنودک تیتوں جام پیائیآ۔ جس تیرا خالی بھنڈارا
 ۵۲۷
 بھرنا، وست اتول اتل دے ورتائیآ۔ نیتز کھولے ہرجن ہرنا پھرنا، نچ لوچن کرے رُشائیآ۔ تُوں انت صدی چو دھویں مول نہ ڈرنا، بھے وِچ نہ کوئے
 رکھائیآ۔ اِکو ڈھولا پڑھنا، گیت گاؤنا دھر دے ماہیا۔ جس دے حکم وِچ سرشٹ سبائی ہووے لڑنا، پلو سکے نہ کوئے چھڈائیآ۔ اُس نے تیرے اُتے نواں
 گھاڑن گھڑنا، گھڑنہار اپنی دیا کمائیآ۔ کس بدھ اگلا سال چڑھنا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ دھرنی کہے سنگر شبد نگاہ مار لوک مات، مہربان ہو کے دیا کمائیآ۔ جن بھگتاں میرے اُتے دے اگئی دات، بن ہتھاں آپ
 ورتائیآ۔ تُوں پتا تُوں ہی مات، پُرکھ اکال تیرا رُوپ نظری آئیآ۔ انت کنت میری پچھے وات، وارث ہو کے ہو سہایا۔ میری لیکھے لالے انج دی رات،
 وِساکھ بائی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیآ۔ دھرنی کہے سنگر شبد میری کر دے پوری
 آشا، ترسنا تیرے اگے اِکائیآ۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنا سواس سواسا، جو ساہ ساہ تیرے وِچ سمائیآ۔ دھرم دی دھار دینا بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ

نرگن نور جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیرا دینا گوانیا۔ سرتی شبد گوپنی کاہن ہو کے پاراسا، مست خُماری دے چڑھائیا۔ میری بیننتی منظور کر لے گوہند اپنا
 ارداسا، عرض آرزو تیرے آگے لکائیا۔ تیرا گرہ بے شک اُپر آکاشا، دھرنی کہے میرے در دینیں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری چنتا میٹ دے سوگ، غمی رہن کوئے نہ پائیا۔ ہوئے والا کٹ دے روگ، ہنگتا گڑھ
 دے تڑائیا۔ جن بھگتاں میلا میل دھر سنجوگ، جگ وچھڑے میل ملایا۔ آگے ہووے نہ کدے ویوگ، لکھ چوراسی ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیری دھار آتم
 پر ماتم مل کے مانے موج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ مہربان ہو کے درشن دینا روز، نج گھر اپنا پڑدا لاہیا۔ تیری چرن پریتی سب توں وڈا ہووے یوگ،
 جگتی دھرم دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نمائی ہو کے
 منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں پیاسی تیرے انگ دی، انگیکار کرنا چائیں چانیا۔ اوہ تک لے صدی سدوی جاندی لنگھدی، بجھی جائے واہو
 داہیا۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے تت پنج دی، پنچم میل نہ کوئے ملایا۔ سب تے گھڑی آونی رنج دی، رنجش سکے نہ کوئے چکائیا۔ انت نشانی سٹی تارا چند
 ۵۲۸ ۵۲۸
 دی، چند چاندنا نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست اک ورتائیا۔ سچ دی دست دے دے آپ،
 اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں دے کے سوہنگ جاپ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا بھو کھلایا۔ جنم جنم دے پورب لاه دے پاپ، پنت پنت پنت پانت پاؤن اپنا
 رنگ رنگایا۔ آون جاون دا سنسار ہے نہ سنتاپ، چوراسی پھاسی جم نہ کوئے لکائیا۔ لیکھا رہے نہ نال شکر کیلاش، کلا دھاری اپنی کل دینی ورتائیا۔ نرگن
 ہو کے وسنا پاس، دُور دُراڈا پندھ دینا مکائیا۔ میری بیننتی اکو خاص، خالص ہر جن لینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا لحم اک سنایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں کوک کے دیاں دھائی، دو جہان دیاں سنایا۔ میرے اُتے تھت سہنجنی وساکھ بائی، بائیل دا لیکھا یسُوہ
 رہیا درڑائیا۔ گوہند دا ہند سادسے اکائی، اک اکل کی جنایا۔ جو دو جہاناں بنے راہی، رہبر نور الاہیا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھائیں، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ جو
 بھگتاں سدا پکڑے بانہی، پھڑ بانہو گلے لگائیا۔ اُس دا میلا ہندا کدے کدائی، جو نت نوت اپنا کھیل کھلایا۔ سب نے چلنا سچ رجائی، رازق رزق رحیم

دے وڈیاںیا۔ دیکھو تہاڈے پچھے واسطہ پاوے دھرنی مائی، میا ہو کے سیس نوایا۔ گل پلورہی پائی، نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست دست ورتایا۔ دھرنی کہے دیکھو دہاڑا اچ دا، خوشیاں نال سنایا۔ جو سب دے پڑدے کجدا، مالک دھردر گاہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا ماس جنم جج دا، حجرہ حق حق سہایا۔ جو تہاڈے پچھے پھرے بھجدا، دین دنی پنہدہ مکایا۔ اوہ نور الہی رب دا، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ جس دا میلا ہندا سبب دا، جگ جنم دے وچھڑے اپنے سنگ رکھایا۔ اُس نالوں پیار چنگا نہیں کوڑی مدھ دا، مدھر دُھن کرے نہ کوئے شنوایا۔ جس نوں جگت جہان پھرے لبھدا، اوہ جن بھگتو تہاڈا آپ ہووے سہایا۔ تہانوں پتہ نہیں تہاڈا لیکھا پچھلا کد دا، باون لہنا گیا سمجھایا۔ تہاڈا تن وجود تتاں والا نہیں جگ دا، جاگرت جوت پر بھ اپنا نور دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا تک ساوتھ آل، مہربان محبوب دھیان لگایا۔ میری بینتی من سوال، سوالن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں پچھنہارا مریداں حال، مرشد مالک نور الہیا۔ میں کو جھی کملی کنگال، لاشریک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ پھل لگا دے میرے ڈال، پت ٹہنی دے مہکایا۔ اپنے بھگت سہیلے میل لے اپنے نال، مہربان اپنی گنڈھ بنایا۔ جس نرگن دھار ہو کے لئڈن وچوں لئے بھال، بھانڈا بھرم دینا بھٹایا۔ ماس جنم جنم وچوں کرنا بحال، کرم کرم اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگت سہیلے جدوں جان تے جان سچھنڈ سچی دھر مسال، دو جا در نظر کوئے نہ آیا۔ توں دینا بندھپ دین دیاں، دیندھ تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ بے شک تیری نو سو چرانوے چوکڑی جگ توں بعد اولڑی چال، چال نرالی آپ پرگٹایا۔ پر پھیر وی کلجک وچ دیکھ تیرے بھگت کمال، کامل مرشد تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پچھلی دیکھ لے باقی، پڑدا پڑدیاں وچوں چکایا۔ بے شک میں دھوڑ مٹی خاکی، چاروں گنٹ بیٹھی آسن لایا۔ پر میرے اُتے تیرے نام دی سدا کھلے ہائی، جگ جگ دے ہٹوانے کی تیری بے پرواہیا۔ میرا بستر سنگھاسن سہنجنا تک لے کھائی، بن پاوا چول نظری آیا۔ میرے سوامیاں انترجامیاں میتوں پیار بخش دے اچ دی راتی، رتڑی اپنے نال لے مہکایا۔ میں چاہندی تیرے

بھگت ہو جان تیری ذاتی، آتم پر ماتم تیرا نور نظری آیا۔ توں بھو کھولنا باطن تے اپنی دسنی باقی، بے وطن وطن دینا دکھایا۔ دھرنی کہے آہ دیکھ لے
 میرے کول گوبند والی اوہ پاتی، جس دا اکھر جگ نظر کسے نہ آیا۔ جس دا روپ نہیں کاغذاتی، قلم شاہی نہ کوئے وڈیا یا۔ جس نے میری زندگی بدلنی
 حیاتی، ہر دے انتر کرنی صفایا۔ میں اُس دا درشن کراں لوک ماتی، مات لوک پڑدا دینا چکایا۔ میں چاہندی میرے محبوبا تیرا چرن کول چھوہے اُپر
 چھاتی، شہنشاہ چھتر دھاریاں لیکھا دینا مکایا۔ بے شک تیری جوت جگت بے پچھاتی، دیکھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے اٹھ وے وساکھ بائی اپنی کھیل تک لے اکھ، چار جگ دے ساتھی تیتوں دیاں سنایا۔ سچنا اپنا بھانڈا
 تک لے گوبند امرت والا ہو یا سکھ، رس وچ نہ کوئے لکایا۔ اوہ تک لے دین دنی دی قیمت رہی نہیں کوڈی کلھ، کرتا قیمت کوئے نہ پانیا۔ بنا بھگتاں
 توں جیکارا بولے نہ کوئے اکھ، اکھ اگوچر ملن کوئے نہ پانیا۔ اوہ تک لے آہ تک لے دو جہاناں مالک زرگن جوت جوت پرتکھ، پاربرہم پت پر میثور اپنا
 کھیل کھلایا۔ جھٹ نارد آکے کہے دھرنیے توں کی وساکھ نوں رہی دس، دہ دشا دھیان لگایا۔ اوہ دیکھ لے کلج چاروں گنٹ رہیا نس، بھجے واہو داہیا۔
 ۵۳۰
 ڈہائی دیوے پر بھو میرا وقت سہنجنا بے کریں نہ بس، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک ورتایا۔ جھٹ کلج کہے دھرنیے اک میری سُن لے گل، گلوکڑی پا کے دیاں جنایا۔ پورب لیکھا یاد کر لے جو لہنا نال راجے بل، باون بیٹھا
 دھیان لگایا۔ تیتوں اُس دا ملن لگا پھل، تیری دست تیری جھولی لکایا۔ آگے نگاہ کر لے کی کھیل ہونی تھل جل، مہینل روون مارن دھاہیا۔ دھولے
 دھرنیے توں چاروں گنٹ جانا بل، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ تیرے اُتے کھیل ہونا تن دن ست گھڑی تے پنج پل، پلکاں دے پچھے نظر کوئے نہ
 آیا۔ پھیر جاویں بل بل، آپ اپنا بھیٹ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ جھٹ دھرنی
 نے اُنکل رکھ لئی اُتے ٹھوڈی، سوچاں وچ دھیان لگایا۔ ہو کے بھار گوڈیں، پر بھ آگے واسطہ پانیا۔ جے توں زرگن دھار بن کے آئیوں ویدی تے
 سوڈھی، سوہنا اپنا روپ دکھایا۔ میرے مالکا ہن بن کے ٹھاکر موی، مجلس بھگتاں نال بنایا۔ اُدھروں نارد بھجا آوندنا بن کے جوگی، بن کپڑیاں رنگ

رنگائیا۔ دھرنیے میری ہلدی دیکھ لے بودی، دو جہاناں رہی ہلایا۔ کیوں سرشی اندروں ہو گئی لو بھی، مایا ممتا وچ ہلکایا۔ من واشنا کلپنا ہو گئی بھوگی،
 بھسمر روپ نہ کوئے جنایا۔ اوہ میرا صاحب پریم چو جی، چو جی ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حکم اک ورتایا۔ جھٹ سنگر شبد نے ماریا کرکا، حکم حکم وچوں پرگٹایا۔ میرا کھیل چوٹی جر دا، چیتن اپنے حکم وچ بھوایا۔ میں لہنا دینا پورا کرنا لکھ
 چوراسی سیس دھڑکا، دھڑے دو کراں خلق خدایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا روپ بنے ہنکاری گڑھ دا، گڑھ ہنکار دیکھنی خلق خدایا۔ میں لہنا دینا پورا کرنا
 مہاتما بدھ جتھے سندیسہ دتا ہیٹھ بڑھ دا، ٹہنی ٹہنی پت پت رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
 اک ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو اوہ مہربانا میری اک عرضوئی، عرض تیرے چرن لکایا۔ میں خیران ہو گئی کوٹاں وچوں تیرا بھگت کوئی، میرے اُتے
 نظری آیا۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ تیری سرشی تیتوں و سر کے سوئی، ستیاں سکے نہ کوئے جگایا۔ میری تیرے نام دی دروہی، دو جہاناں
 دے مالک دیاں دھایا۔ مینٹوں ملے کتے نہ ڈھوئی، ڈھور کھاوے تیری خلق خدایا۔ آتم پر ماتم تیرے نال کوئی نہ چھوہی، شوہر بانکے تیرا درس کوئے نہ
 پانیا۔ مینٹوں یاد آؤندا جو سندیسہ دتا نانک نرگن سرگن تلونڈی بھوئی، بُجھاں پساہ کے دتی دھایا۔ کلجک تیتوں میٹیکا اوہی، جس دی اُست کرے لوکایا۔
 جس دے حکم وچ گوبند نے امرت رس دھار چوئی، جام جام وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں دیکھ لے لتھی ستھر، یارڑے تیری سچ ہنڈھایا۔ میرے اُتے پوجا ہندی پانہاں پتھر، تیری اوٹ نہ کوئے نکایا۔ میرا
 بن نیناں وگدا اتھر، ہنچھو آں ہار بنایا۔ کُجھ کر نہ سکاں کتھن، کہہ نہ کُجھ جنایا۔ میرے خالی دیکھ لے ہتھن، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ مائس روپ
 تک لے تت اٹھن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ کھوج کھوجایا۔ مان رہیا نہ ا کھسٹھن، تیر تھ ت رہے گر لایا۔ ہاباکار کرے مندر مٹھن،
 مسجد اں سنگ نہ کوئے بنایا۔ چاروں کُنٹ کُجھ کوڑ گڑیاری اگنی جیو تین، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ انت سارے بیٹھے موت دے پتن، گھاٹ نظر
 کوئے نہ آیا۔ اخیر چلنا نہیں کسے دایتن، یتھارتھ تیری بے پرواہیا۔ دین دنی وچوں اپنے بھگت کڈھ لے رتن، امولک ہیرے اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میللا لینا ملایا۔ وساکھ کہے پر بھو میرا دیکھ لے مہینہ، ماس دوس برس گھڑی پل تیرا دھیان لگایا۔ میرے مالک محبوب یا مہینا، نور الہ تیری وڈیایا۔ نگاہ مار لے لوک تینا، ترے گن اتیتے دھیان لگایا۔ میرا ٹھانڈا کرے کوئی نہ سینہ، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ مشکل ہو گیا لوک مات وچ جینا، جیون جگت جگت نظر کوئے نہ آیا۔ میں بینتی کراں ہو کے ادھینا، نو نو سیس جھکایا۔ میرا مالک جدوں اپنا حکم ورتے کھیل کھلائے نال رُسا چینا، امریکہ شریکا دے بنایا۔ وساکھ کہے اوہ دن بانی وساکھ تے وساکھ دا ہوئے مہینہ، تاریخ وڈھ گھٹ نہ کوئے کرایا۔ تیرے توں پرے کسے دی ہور نہ ہووے تعلیم، سندیسہ سکے نہ کوئے سنایا۔ توں عالی جاہ شہنشاہ عظیم، آد جگاد تیرے ہتھ وڈیایا۔ توں سب دا محبوب قدیم، قدرت دا مالک اک اکھوایا۔ دین دنی دی جگت دھار کرنی ترمیما، لیکھا لیکھے وچوں بدلایا۔ میتوں ایں جا پدا مکہ تے کعبہ تے حد ہونی دو جہان دی سیم، سیم آر پار ویکھے خلق خدایا۔ تیری سب توں وکھری تقسیم، لائن جگت نہ کوئے جنایا۔ میتوں پیغمبراں کہا کریم، رحمت رحمان رحیم اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ وساکھ کہے پر بھو میں بہت بڑا پُرانا، پُرانا اٹھاراں میری دین گواہیا۔ بانی وساکھ والے دن باون بل دے گھر گیا سی کھان کھانا، سنجگ پچھلا دے گواہیا۔ سپتس رکھیاں ایسے دن تیرا رُپ پچھانا، بے پچان تیرا نور جوت نظری آیا۔ ایسے دوس بالمیک نے لکھیا لیکھ مہانا، رمان رام وچوں پرگٹایا۔ ایسے دوس بھیلنی نے یاد کیتا اتر آتم گانا، رام دے رام میلنا چائیں چانیا۔ ایسے دوس راون نے سینتا نوں اپنے کندھ اٹھانا، تریتا اپنے رنگ رنگایا۔ ایسے دوس ارجن نوں نربل کہا کھانا، گیتا اٹھاراں دھیائے سمجھایا۔ ایسے دن موسیٰ کوہ طور اُتے تک کے جلوہ نور نورانہ، ہتھ پیشانی اُتے لکایا۔ عیسیٰ ایسے دن پڑھ کے کلمہ کلاما، کایا وچ تنکے دھردر گاہیا۔ محمد نوں بانی وساکھ نوں ہو یا سی الہاما، کعبے دا کونا کونا دے گواہیا۔ ایسے دن نانک زرگن سرگن دھار سادھو آں نوں کھوایا سی کھانا، خوشی خوشی ورتایا۔ بانی وساکھ نوں گوبند نے پہلے دوس پھڑیا ہتھ چلہ تیر کمانا، کند زور نال کھچایا۔ نالے شبد گایا ترانہ، واگر و تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں تیرا ضرور مٹاں گا بھانا، چرن کول کول اُتے لکایا۔ توں مالک دو جہاناں، شہنشاہ اگم اتھایا۔ پھیر ہس کے کہا بدل جانا زمانہ، زمیں زماں سارے روون

مارن دھاہیا۔ میرا سکھ میرے نالوں ہو جائے بیگانہ، سکھیا سچ نہ کوئے کمایا۔ پیغمبراں دارہے نہ کوئے اسلاما، اسم اعظم نہ کوئے چترایا۔ مان رہنا نہیں کرشنا کاہنا، گھنڈیا سنگ نہ کوئے بنایا۔ پیار کرے نہ کوئی سینارا، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ پھیر ہتھ تے ہتھ مار کے کہا تیرا کھیل میرے مہربانا، پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیایا۔ جھٹ اُس ویلے باؤن نے کہا گوہند سنگر شبد ہو کے ہوئے پردھانا، دو جہاناں تیری وجے ودھایا۔ توں اوتھے پہنچنا جتھے میں پہلا چرن لکانا، چاروں گنت گنت گرلایا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ اکال مرد مردانہ، امام ااما ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ وسا کہے جن بھگتو میری نہیں کوئی تھتی متی، مترو تھانوں دیاں جنایا۔ ذرا دھرتی دی ویکھو مٹی، جو مٹی خاک ہو کے اپنا آپ گئی مٹایا۔ جس نے اکو اوٹ پُرکھ اکال تے سٹی، جو سٹیازی ویکھے خلق خدایا۔ جھٹ دھرنی بنا زبان توں اُچی کوک کے پٹی، پٹنے والیا تیرے بنا مینوں دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی مینوں دھار دے چٹی، کوڑی کالکھ نہ کوئے دھوایا۔ گوہند ہس کے کہا اوہ دھرنیے مرنیے اوہ ویکھ لے میری ہا ہے اُتے پٹی، پردہ ہنگ برہم دیاں چکایا۔ جس وچوں دھار نکلے مٹھی، رس امرت دیاں چکھایا۔ پھیر کڈھکے شبد دھار باؤن والی چٹھی، پٹھی سدھی دتی بھوایا۔ اوہ ویکھ لے کوڑ وچ ساری سرشٹی وکی، آپ اپنا گئی مکایا۔ جگت واشنا ہو گئی بھگی، سچ رس نہ کوئے پرگٹایا۔ پھیر اک دھار نظر آئی نکی، نکلے توں نکا روپ بدلایا۔ اُس ویلے گوہند نے کہا سی سکھی دی دھار نکھی، منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی سبنا، ہر سنگر بے پرواہ۔ جن بھگتاں چرن دھوڑ کرا دے مجنا، دُرمت میل دھوا۔ نیتز نام ندھان دا پا کے انجنا، اندھ اگیان گوا۔ سب دی اکو ہووے بندنا، اکو اشٹ لینا منا۔ نرگن دھار ہو کے لاؤنا انگنا، انگیکار آپ اکھوا۔ میں نہانی ہو کے اکو ور منگنا، میری خالی جھولی دینی بھرا۔ جن بھگتو میرے اوتوں انت سب نے ونجھنا، اگے ہو سکے نہ کوئے اٹکا۔ ایہہ کایا مائی بھانڈا سب دا بھجنا، بن سنگر ہوئے نہ کوئے سہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا لیکھا لینا لگا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں تھانوں دیاں ودھائی، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ جو بن کے آئے پاندھی راہی، بھجے واہو داہیا۔ ہر سنگت میل ملیا چائیں چائیں، سوہنا رنگ بنایا۔

پُرکھ اکال رہی سنائی، اُچی کوک دیاں دُہانیا۔ ہر جن میل ملاؤنا بھائی بھائی، بھین بھیناں سب نوں نظری آئی۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے آتم دھار دیویں نہ کسے نوں جُدائی، وچھوڑے وچ رہن کوئے نہ پائی۔ راتیں ستیاں درشن دینا ضرور چائیں چائیں، انگلیڈ دی لینڈ دینی سہانیا۔ توں دو جہاناں دا راہی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گگن گگنتر زمیں اسمان تیرے چرناں دھیان لگائی۔ بے شک تیتوں ساری سرشتی کہے تن وجود تیرا جٹ کرن والا واہی، پر میرے واسطے توں مالک دُھر در گاہیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو میں اپنی مُجت تہاڈی جھولی پائی، تہاڈا پیار سنگر چرناں وچ لگائی۔ جیہڑا آد جگاد جگ چو کڑی ایہتے اوتھے کدے بھلے ناہی، بھلکھے وچ نہ کوئے بھلایا۔ سارے رل مل کے ڈھولا لو گائی، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھکتاں پریتی پریم وچ نبھائی، پریتم ہو کے اپنا سنگ بنایا۔

۵۳۲

* ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار دئی دھیر پُر کنگز وے کیمپ نیڑے نرنکاری کلونی ودیش یاترا تو واپس پُجن تے * ۵۳۲

باؤن کہا میری بنا تن وجود اکھ کھلی، نین بن نیناں نین اٹھائی۔ میری آواز نکلے بنا رسنا دنداں بلیں، پون سواس نہ کوئے چلایا۔ میری آشا خواہش مول نہ بھلی، بھرماں وچ نہ کوئے بھلایا۔ میری ہوند بڑی انملی، قیمت جگت نہ کوئے چکائی۔ جس دھرتی تے میں لائی چرن دھولی، دھوڑی دھول خاک رمانیا۔ اُس دی سچ سچ دسی اصولی، اصل اصل وچوں پرگٹائی۔ میرا سندیسہ بنیا حکم معقولی، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ میرا نور ظہور کنت کٹھولی، جوتی جاتا اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ باؤن کہے میں بنا بدن لئی انگڑائی، نسا من نہ کوئے رکھایا۔ میرا کھیل بے پرواہی، بھیو سکے کوئے نہ پائی۔ میرا روپ انوپا کھیل کھیل بن دُھر در گاہی، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ میرے انت دی کر سکے نہ کوئے لکھائی، کاغذ قلم شاہی نہ کوئے چترایا۔ آد جگاد نوت نوت نرگن سرگن میں بنا دھرت دھول داراہی، پاندھی ہو کے بھجیاں واہو داہیا۔ ونجھ مہانا بیڑا رکھاں ہو کے دُھر دا ملاجی، دو جہاناں آپ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔

باؤن کہے میٹوں آؤندی پُرانی یاد، بل دوار دے گواہیا۔ جس وچ نہیں کوئی وواد، وکھ نظر کوئے نہ آیا۔ میں ست سچ دی دے کے گیا داد، دست اگم اتھا ورتایا۔ میرا نور ظہور شاہو بھوپ جو آؤنا اوتار پیغمبر اں گروآں بعد، جوتی جاتا اگم اتھاہیا۔ جس نے میرے پیار دا ستجگ کرنا پھیر آباد، کلجگ کوڑا پندھ مُکایا۔ حکم سندیہ ہووے بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ وشن برہما شو دیوت سُر سُنن ناد، اوتار پیغمبر اں گروآں کرے شنوایا۔ سندیہ دیوے برہم برہماد، برہمانڈ پردہ دے اٹھایا۔ جس دا حکم ورتے جگ جگاد، زرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔ اوہدا رُوپ انوپا ست سرُوپا ہونا دیس ماجھ، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اتم پر ماتم جس دی ہونی سانجھ، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ باؤن کہے میں دیونہار ودھائی، خوشیاں ڈھولے گایا۔ جو میرا لیکھا پور رہیا کرائی، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔ میں ویکھاں چائیں چائیں، بن نیناں نین اٹھایا۔ میٹوں نظر آؤندا اکو ہندسہ بن رُوپ رنگ رکھ اکائی، کاغذ قلم شاہی نہ کوئے چترایا۔ میں ویکھ کے دیواں دُہائی، دوہرا اپنا حکم سناہیا۔ پر بھو واہ واہ تیری بے پرواہی، جو رُوپ انوپا لئے پرگٹایا۔ باؤن بن کے دھرتی منگی قدم ڈھائی، دوئے قداماں وچ دباہیا۔ اگے حکم دی کر کے گیوں سائی، سودا اپنے ہتھ رکھایا۔ جس نوں سمجھ سکیا کوئی نہ رائی، رسنا کہن کچھ نہ پانیا۔ اک گوہند اشارہ دتا جس ویلے میرا گزریا ڈھنیا ڈھائی، صدی صدی نال بلاہیا۔ اُس ویلے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آوے دُھر دامای، نور نورانہ نور الاہیا۔ جو آسا باؤن تیری پور دے کرائی، پورن برہم درساہیا۔ توں ویکھنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ باؤن کہے دھن بھاگ میری سُنہنجی کیتی تھائیں، دھرتی دھرت دھول دھول رنگ رنگایا۔ میں انت دیون آیا گواہی، شہادت حکم والی بھگتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ باؤن کہے میں بھيو دساں گوجھا، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ جس ویلے میرا لیکھا تکیا جتھے میں چرن رکھیا دُجا، ٹرانٹو ٹرن دی دھار وکھایا۔ اُس ویلے خوشی نال ہس پئی بسدھا، پریم دے ڈھولے گایا۔ باؤنا تیرا سوامی ہووے اگھا، اگن آتھن کھیل کھلایا۔ اوہ ویکھ لے سب دا ویلا وقت پگا، اوتار پیغمبر گُر بیٹھے سیس نوایا۔ تیرا اگلا قدم میرے سوامیاں ہووے خوشی والا لگھا، دوہرے ڈھولے گایا۔ اُس دا بھيو کھولاں مدعا، مُدتاں دا پڑدا آپ چُکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ میرا لیکھا باؤن کہے بغیر لکھت، چار جگ شاستر کہن کچھ نہ پائیا۔ میرا سب توں
 وکھرا بھوکھت، پیشین گوئیاں وچ ہتھ نہ آئیا۔ میرا سب توں انوکھا ایشٹ، تن وجود پوجن کوئے نہ پائیا۔ میرا لہنا دینا نال سرشٹ، سریشٹ دیاں
 سمجھائیا۔ میرا سندیسہ دتارام نوں وشٹ، وشیاں توں باہر سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 باؤن کہے جس ویلے دوجا قدم ٹرانٹو دے وچ رکھیا، میرا انتر خوشی منائیا۔ مینٹوں اگلا سماں بھکھیا، بھاکھیا دیاں جنائیا۔ جس دا وقت نہیں کوئی ودی سدی
 کشنا شکلا پھٹیا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا انت کسے نہ لکھیا، کہن کچھ نہ پائیا۔ میں جھٹ خوشیاں دے وچ ہسیا، بن ہتھ تالی دتی لگائیا۔
 نالے نگاہ ماری چاروں گنٹ اندھیری مسیا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جھٹ پُرکھ اکال اشارہ دتا اوہ تک لے باؤن ہوڑا اُپر سسیا، سو پُرکھ زرنجن رہیا
 دکھائیا۔ جو ہا ہے پٹی ہنگ برہم آتم پر ماتم زرنجن دھار ہو کے وسیا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پھرے نسیا، بھجے واہو داہیا۔ جس اوتار
 پیغمبراں گرواں کیتا اکٹھیا، میلا میلیا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ باؤن کہے دوجا
 چرن چھوہیا نال دھرتی، میری پورب آسا دے گواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ایھتے آوے شرٹی، شرطیہ اپنا پھیرا پائیا۔ اوس دا نور ہووے دھار زرائن ز
 دی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کلا میٹنی کلج کل دی، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ سار پاوے مہینل جل تھل دی، ٹلے پر بتاں کھوج کھوجائیا۔ متس
 آسا پوری کرے جل دی، سمنڈ ساگراں ترسنا دُور کرائیا۔ نال کامنا ہووے راجے بل دی، باؤن خوشیاں نال سمجھائیا۔ اگے خبر نہیں کسے نوں گھڑی پل
 دی، پار برہم کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جھٹ دھرتی کہے باؤنا میں پورب
 تیری داسی، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ نگاہ مار لے کدھروں آگیا گھنک پُر واسی، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جیہڑا منڈل منڈپ پاوے راسی، بن گونی کاہن
 ناچ نچائیا۔ جس میری سہنجی کیتی راسی، رستہ اپنا لیا اپنائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئی پنڈت کاشی، ودیا ودت وچ نہ کوئے درٹائیا۔ میں سچ دساں
 دھرتی کہے جس ویلے عیسیٰ نوں چاڑھیا پھاسی، فیصلہ حکم نال سٹائیا۔ اوس ویلے اوس نے کیتی ہاسی، اشارہ دھرتی ٹرانٹو ول کرائیا۔ نالے سینت ماری نگاہ

مار لے شکر اکیلاشی، کلا اپنی وچوں پر گٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے سُن باؤن
 میرے بھگوان، بھگون دیاں جنایا۔ میٹوں یاد تیرا بیان، جو بن رسنا دتا سنایا۔ میٹوں سندیہ دتا بن اکھراں والا گیان، بدھی توں باہر درڑایا۔
 دھرنی اوہ تک لے رام دارام کاہن دا کاہن، کاہن کاہناں کھیل کھلایا۔ پیغمبراں دسیا دے کے دان، کلمہ کائنات ورتایا۔ گرو آں منتر جتا کے ستنام،
 واہ واہ واہ واکر فٹ ڈنک دتا جنایا۔ میں سُن سُن ہندی رہی حیران، حیرت میرے اندر آئی۔ پھیر باؤن توں پریم نال کہا دھرنی توں ہونا جانی جان،
 آنجانت میٹوں دیاں سنایا۔ تیرے اُتے جگ بیتنے جگت مہان، تریتا دوا پر اپنا پنہہ مکایا۔ انت کجگ ہووے پردھان، نوست اپنی کل ورتایا۔ دھرم دا
 رہنا نہیں نشان، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ اوس ویلے میرا روپ انوپ پُرکھ اکالا جوت دھرے مہان، مہما کتھ کتھ جنایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے تیرا
 استھل ویکھے آن، بھومکا اپنا دھیان لگایا۔ توں سُننا سندیہ بناکان، کائنات دیئے مالکے کلمیاں باہر درڑایا۔ ویکھیں بھل کے سمجھ نہ لیں انسان، پنجاں
 تتاں والا نظری آئی۔ اوہ یودھا سور بلی بلوان، جس میٹوں دتی وڈیایا۔ جس دے حکم نال میرا دوجا قدم کھلیا آن، توں دھوڑی خاک لیسی رمایا۔ اگلا
 حصہ کوئی سمجھ نہ سکے انسان، راجے بل کی چٹرایا۔ میرا تیجا قدم نہ زمیں ہووے نہ اسمان، دو جہاناں پرے اپنا روپ دکھایا۔ جھٹ دھرنی نیویں ہو
 کے دھوڑی خاک لگی رمان، مستک رنگ رنگایا۔ میں بالی بدھ سمجھ سکاں نہ وچ جہان، بھيو ابھیدا نہ کوئے گھلایا۔ تیرا بچن کراں پروان، پر م پُرکھ
 اک سرنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ باؤن ہس کے چرن نال دھرنی نوں دتا دب، سچ سچ
 بھار کٹایا۔ پھیر شہد اشارہ دتا جھب، بن رسنا رسن درڑایا۔ توں اُس پر بھو نوں لینا لہ، جو سب دا پتا مایا۔ جس دا آؤنا ہووے نال سبب، تھت وار سمجھ
 کوئے نہ پائی۔ اُس دا لہنا دینا سب توں ہووے دکھ، دکھری اپنی کار کما یا۔ جوتی جاتا پرگٹ ہووے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ جن بھگتاں
 درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نی جا کے تیرے اُتے کو جھئے کھلیئے اپنا رکھے پب، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ توں سرن سرنائی
 جانا لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ باؤن کہا دھرنی توں دوس رین رہی

گھنم، گھنمن گھیری وچ بھجیس واہو داہیا۔ خوشیاں نال چرن لئیں چم، چم درشی نظر کوئے نہ پایا۔ اک بچن سندیسہ میرا لینا سُن، سچ سچ نال سنايا۔ ہن
میرا رُوپ تکی دی سرگن، سب توں نکا نکا نظری آيا۔ ایہہ میری سب توں دکھری ہوئی چُن، چون اپنے ہتھ رکھایا۔ اس نوں پہچان سکے کون، گت
کوئے کچھ نہ پایا۔ جھٹ دھرنی لگی رون، نیناں نیر دہایا۔ اشارہ دین لگی اُنجا پون، پون پوناں خوشی بنايا۔ دھرتی زور نال لگی بھون، بھجے واہو داہیا۔
جھٹ باؤن کہا دھرنی تیرے اُتے اک یدھ کرنا رام تے راؤن، رمیا اپنی کھیل کھلایا۔ کاہن آئے رتھ چلاؤن، کوراواں پانڈواں سنگ بنايا۔ موسیٰ
عیسیٰ محمد دھار آئے بدلاؤن، کلمہ کائنات درڑایا۔ نانک گوہند رنگ آئے رنگاؤن، رنگت اکو اک سمجھایا۔ توں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنے گاؤن
گاؤن، ڈھولا ڈھر دا ماہیا۔ اُس ویلے کلجک نے دھرم دا بُرج آؤنا ڈھاہن، ڈھنیا گوہند والا نال ملايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ دھرنی کہے باؤن مینوں کون دیوے دھیر، دھیرج نظر کوئے نہ آيا۔ میرا انتر ہویا دلگیر، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔
جھٹ باؤن کہا ماؤ ذاتی بھجھی ہونی وچ شرع زنجیر، ماؤ ماؤ ماؤ وند وند آيا۔ کسے نام پڑھنا کسے کلمہ پڑھنا تکبیر، تحریر اوتار پیغمبر جان کرایا۔ جھگڑا پینا اتم
پنج تت سریر، شرع شرع نال ٹکرایا۔ دھرنی روکے کہا اُس ویلے کون امرت بر سے سپر، میگھلا اک ورسایا۔ باؤن کہا دھرنی میرا رُوپ پیراں دا پیر،
پاربرہم اک اکھوایا۔ جس دا سنگر شبد ہووے وزیر، شہنشاہ اکو نور الاہیا۔ تیری بدل دیوے تقدیر، تکبر رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوایا۔ جھٹ باؤن نے دھرتی اُتوں قدم دوجا چکيا، جگ نیز نظر کسے نہ آيا۔ دھرنی دا بن پانی مکھ سکيا،
ترسنا ترکھا ترپت نہ کوئے کرایا۔ جھٹ حکم سندیسہ دتا لگیا، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھایا۔ ہلونا دتا بن گٹیا، ہلاریاں وچ ہلایا۔ دھرنی اوہ تک لے کلجک
انت اتم پر ماتم سب داناتا ہووے ٹٹیا، ٹٹیاں، گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ تن وجود دئی دویتی نال ہووے بھٹیا، بھٹکل دے خلق خدايا۔ سچ دواویوں مانس
ماؤ ہووے رُٹھیا، درگاہ سچ نہ کوئے سہایا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا تیرے اُتوں ہووے تھیا، مہر مہر مہر نظر اٹھایا۔ تیری سہنجنی کرے رُتیا،
رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ تیرا انتکرن رہن نہ دیوے ستیا، ستڑی لئے جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا

حکم جنائیا۔ باؤن کہے دھرنیے میرا اگلا قدم نہ زمیں نہ آسمان، برہمنڈ نظر کسے نہ آئی۔ دھرنی ہس کے کہا میرے مہربان، کچھ مینٹوں دے جنائیا۔ باؤن
 کہا کر دھیان، دھولے تیتوں دیاں درڑائیا۔ دھرنی کہے میرا کون ہووے نگاہبان، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ باؤن کہا کلجگ ویکھ سنگر شبد شبد پردھان،
 دوجا روپ نہ کوئے درسائیا۔ دھرنی بنا اکھراں توں کیتا بیان، بن خواہشاں خواہش جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہا دھرنیے آہ ویکھ میرے چرن دی دھوڑا گئی، تیرے سینے دیاں لگائیا۔ تیری زندگی پنا سواساں دمی، ساس سواس ویکھن
 کوئے نہ پائیا۔ تیرا روپ نہیں ہڈ ماس ناڑی چئی، چم درشتی نظر کوئے نہ آئی۔ توں میری دھار وچوں جئی، جنیندی بنی اکو مائیا۔ تیتوں خبر سناواں نوئیں،
 نو کھنڈ والیے پڑدا لینا اٹھائیا۔ دھرنی کہا بھگوان خوشیاں نال کہوئیں، کہہ کے دیں سنائی۔ اُس ویلے اشارہ دتا باؤن کہا جس ویلے میرا نور آیا اوتار چوی،
 چو بیسا اپنا کھیل کھلایا۔ توں اُس دی چرنی پوئیں، بن پیراں ہتھ چھبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا دے
 جنائیا۔ باؤن کہا دھرنیے دوسرا قدم ہونا پورا، قدیم دا لیکھا پورا کرائیا۔ اُس دا تکیں زرگن جوتی نور، نور نورانہ ویکھ دکھائیا۔ جس نے میرا بچن کرنا پورا،
 پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دے شبد دی اگئی سننی تورا، تریا توں باہر دے سمجھائیا۔ اُس دا حکم ہونا مشہور، مشورے سنگر شبد
 نال کرائیا۔ اوہ تیرے اُتے آوے ضرور، ضرورت تیری میری ویکھ دکھائیا۔ سرب کلا ہووے بھرپورا، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ توں اُس نوں سمجھنا
 حاضر حضور، حضرتاں دا مالک نور الہیا۔ شکرانے وچ ہونا مشکور، مشکل تیری حل کرائیا۔ پندھ مکاوے نیڑا دورا، دور دراڈا آوے دھر دا ماہیا۔ تیتوں
 مستی دیوے نام سرورا، سرتی سرتی شبد شبد وچ ملایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ آپ سہائیا۔ دھرنی کہے
 باؤن جی میری اک میننتی نکئی، نکئی وڈی کر کے تیرے چرن لگائیا۔ میری آساکتھے ہووے نکئی، مینٹوں دے سمجھائیا۔ کیوں میں خاک مٹی، تن وجود نہ
 کوئے چکائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی پتھر ائی، پانہاں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میری دھار نہیں کوئی چٹی، نور نورانے وچ سمایا۔ میں سب دے چرناں ہیٹھ
 لٹی، لٹاں کھول کے دیاں ڈھائیا۔ پھیر دو ہتھڑ مار کے پٹی، بہڑی بہڑی کر کے نیتز نیناں نیر دھائیا۔ جھٹ باؤن نے پنا لیکھ توں کھول کے دسی چٹھی، پنا

حرف حروف سمجھائیا۔ دھرنی اپنے اندر گل نہ رکھیں دو چتی، دوہرا بھیو دیاں چکائیا۔ تُوں سمجھ لینا اُس دی تھتی، تھت وار وار نال ملایا۔ اک اک دی دھار سمت شہنشاہی نالے بن اکھراں توں لکھ دتی چٹھی، بنا حرف حروف بنایا۔ پھیر اُس نوں کہا ایہہ چار جگ رہیگی انڈی ٹھی، جگ نیتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ پھیر پرتکے ویکھیا اک ویکھ لے سسے اُتے ہوڑا تے ہا ہے اُتے پٹی، جس دے اُتے ٹیکا پٹنی کر سکے نہ کوئے لوکائیا۔ اُس وچوں دھار نکلی مٹھی، انرس اندروں دے چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ جھٹ دھرنی کہا باونا میریا پر بھو، نال میرے کر لے کجھ ہیئت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ جھٹ باون کہا دھرنیے جس ویلے سمت شہنشاہی دس مگن تے گیاراں دا چڑھنا چیت، چیتن تیتوں دے کرائیا۔ درشن دیوے ہو کے حاضر نیتن نیت، بن نیناں نین پرگٹایا۔ اپنا پڑدالاہ کے دسے بھیو، بھیو ابھد تیتوں دے سمجھایا۔ تُوں خوشیاں نال لینا ویکھ، پیکھ پیکھ پیکھ خوشی بنایا۔ پر یاد رکھیں جس ویلے ایہتے چرن دوجا دھریا تے پھیر بدل جانی تیری رکھ، جس نوں رکھی مٹی سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ اُس دا انوکھا اوٹرا ہونا بھیکھ، بھیکھ دھاری اپنا روپ پرگٹایا۔ یاد کر لے اوہ آویگا ایسے تیرے دیس، جس دیس اُتوں تیجا قدم چک کے باون سب کجھ اپنے لیکھے لئے پائیا۔ ایہو اشارہ دیویگا گوبند دس دسمیش، پُرکھ اکال اگے واسطہ پائیا۔ تُوں رہن والا سدا ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ پھیر رو کے کہیگا وشنوں دی سچ والا باسک شیش، سہسر گھ گھ دھائیا۔ وشن برہما سارے ہونگے پیش، اوتار پیغمبر گرو پیشین گویاں ہتھ اٹھایا۔ سارے منگے اک نریش، نر نرائن تیری اوٹ نظری آیا۔ پھیر اُس وقت دھرنیے نہ کوئی ملا رہے نہ شیخ، مساکاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دھرنی نوں سارے کھندے پردیش، اِس اُتے آوے تیرا ماہیا۔ تُوں کھلڑے کریں کیس، چرن کولاں اُتے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا اپنے ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے باون جی میرے بھگونت، میری بھڑی بھڑی دھائیا۔ اوہ کہو جہا ہووے گا میرا کنت، کنتوں دے سمجھایا۔ کی اوہدی ہوویگی بنت، کہ تیرے وانگو گٹھ مٹھ دا ہو کے بجھے واہو داہیا۔ جھٹ باون نے کہانی اُس دا سب توں وکھرا منت، تیتوں دیاں سنایا۔ نہ اوہ سادھ ہووے نہ سنت، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ اوہ جیو ہووے نہ جنت، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ فی اسدی سدا اِکو جی رُت بسنت، خزاں

رُت نہ کوئے دکھائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بنکے بودھ اگادھا پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ اُس دی کریں
 مَنّت، نو نو سِیس جھکائیا۔ تیری پچھلی میٹے چنت، چنتا چکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ جو چڑھدیوں آگیا لہندی والی سمت، سمت تیری ویکھ دکھائیا۔ پھیر اوہدی
 پتہ نہیں کہو جہی ہونی علت، علماں فاضلاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ اکو سنگر شد نوں دے کے خلعت، تاج پوشی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جدھر پھیر ویکھیں
 دھرینے ہوویگی زلت زلت زلت، خواری وچ نظری آئے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دامالک اک
 گوسانیا۔ دھر نی کہے باؤن جی میٹوں آؤندا بھے، کیوں بھو رہیا جنائیا۔ باؤن ہس کے کہا میں تیتوں کجھ رہیا کہہ، کہہ کے دیاں درڑائیا۔ توں دھرینے
 خوشیاں نال آسا رکھ کے ایٹھے بہہ، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ جس ویلے گلج کوڑ کر یا وچ جگت جہان گیا وہ، وہنا ہاتھ کوئے نہ آئیا۔ دھرم دی دھار وچ
 رہی کوئی نہ شے، شہنشاہ روپ نہ کوئے درسائیا۔ ہر ہر دے اندر ہو گئی میں، ہنگتا وچ بھری لوکائیا۔ کاگ وانگ کر و کیں، کیں، کاگ ہنس نہ کوئے
 بنائیا۔ ماؤ ماؤ مانو مانساں نال جان کھہ، کھہ کھہ اپنا آپ مٹائیا۔ اُس ویلے چاروں کٹ تیرے اُتے ودھنی دؤے، دویت اپنا روپ بدلایا۔ بنا پر بھو دی
 کرپا توں سچ پچھیں دھرینے تیرے اُتے بھگت کوئی نہ رہے، بھگون ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہے نی دھرینے سُن نی دھرت، دھول دیاں سنائیا۔ اوہ میری دھار دامالک آوے پرت، جس نوں پت پر میثور کہہ کے
 سارے گائیا۔ آہ تیرے نال لا کے جانی شرط، شرطیہ دیاں درڑائیا۔ بے شک اوہ وسدا اُتے عرش، تیرا فرش ویکھے چائیں چانیا۔ مہربان ہو کے کرے
 ترس، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ پر یاد رکھیں پیہ سو بٹی نہیں سرگن زیرو تے تن دو دی دھار نہیں ہونا اوہ شہنشاہی گیاراں دا برس، برسی سارے لین
 منائیا۔ تیری میٹے پُرانی حرص، ہوس حرص رحمت تیرے اُتے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ وچوں
 پرگٹائیا۔ باؤن کہا دھرینے تیرے اُتے لا کے بھاگ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ پھیر بھارت جا جگائے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ اگے نوں ورتے
 سوانگ، بھيو بھيو وچوں گھلائیا۔ تیرے اُتے لگنی آگ، اگنی اگ اگ تپائیا۔ توں برہوں وچھوڑے وچ ماریں آواز، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ میرے پر ماتما

اتما دا اپنا بنا لے سماج، سمگری سچ سچ ورتائیا۔ میرا کلج انت سوار دے کاج، قضا توں لیکھا دے مُکائیا۔ توں بینتی کریں میرا وقت سہنجنا کرنا میری
 رکھنی لاج، لاجونت تیری سرنائیا۔ نالے خوشی وچ کہویں جس کارن گوہند اڈایا باز، بازاں والے دیاں پیاریاں مل کے مل کے خوشی اپنی
 درسائیا۔ پھیر ویکھیں تیتوں اک انوکھا وکھرا نرالا جگت و دیا اکھراں توں باہر ملنا جواب، جس دی جواب طلبی کرن والا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اپنا کھیل کھلایا۔ باؤن نے کہا دھرنیے اوہ مہربان مہربان مہربان اپار، اپرپر سوامی
 اک اکھوائیا۔ چرن پُچھا کے تیرے اُتے پہلا قدم ویکھے پھیر نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھایا۔ پھیر پر تے دھرت تیرے اُتے جائے اُس اگے دلی دربار،
 جس دی کاہن گھنیا آشا جائے رکھایا۔ پھیر تیتوں اگلا اگے توں دسے وبار، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ اُس دا قدم اوہ اٹھنا جس دے نال ساری
 سرشٹی تے ہو جانا وار، تے آر پار دسے خلق خدائیا۔ دھرنیے پر اُس دا کریں نہ اعتبار، اوہ ول چھلدھاری اچھل اچھل اک اکھوائیا۔ اپنے نال رلا پیئمبر
 ۵۲۲ گر اوتار، جو تیری دین گواہیا۔ نالے اوہناں نوں کہویں اپنے ہتھاں وچ اٹھا لو اوہ پیشین گوئیاں والے اشتہار، بھوکھاں والے کاغذ نال ملایا۔ تے محمد
 نوں کہہ دیسیں وے محمد تیرا لیکھا مگن والا نال چار یار، چوتھا جگ اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ تے موسیٰ نوں ہلونا دے دین نال پیار، مُجبت وچ سمجھائیا۔ اوہ
 ویکھ نور نورانہ آگیا تیرا باپ جس نوں کہا پروردگار، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ موسیٰ نوں کہا اٹھ وے منہ دے بھار ڈگیا اپنی نگاہ لے مار، کوہ طور
 توں پرے کی ظہور نظر آوے دھر دے ماہیا۔ نانک دا پیار ویکھیں نر اکار، نر نکار تیرے رنگ وچ رنگ بدلائی۔ جس کارن گوہند نے میان وچوں کھچی
 سی تلوار، طرح طرح تیتوں دے سمجھایا۔ پر باؤن نے کہا دھرنیے توں ہو کے رہنا ہوشیار، آپ اپنی لئیں انگڑائیا۔ اوہ وقت سہنجنا ہووے گا جس
 ویلے تیرا لیکھ لکھیا آپ نر نکار، نر ویر ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ بے شک اوہنوں سارے جوت دی دھار کھنگے چوویاں اوتار، چووی و ساکھ سمت شہنشاہی
 گیاراں اُس دی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا
 سدا سد پاونہارا سار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔

* ۲۵ وساڪھ شهنشاهي سمت ۱۱ پھولا راني دے گرہ سائي دا محلہ گلي نمبر چھ لدھيانہ شھر *

دھرنی کہے میری پوری ہوئی آس، نراس نظر کوئے نہ آئی۔ میں لیکھا نکیا جو لکھیا وید ویاس، براہمن برہم گوت گوت درڑا ئیا۔ میرا خوشی نال چلیا سواس، بن پوناں رنگ رنگا ئیا۔ میں نگاہ ماری اُتے آکاش، اسماناں باہر دھیان لگا ئیا۔ جوتی جلوہ نکیا نور پرکاش، پرم پرکھ پڑدا دتا اُٹھا ئیا۔ جو کرپا کر کے پُجا میرے پاس، پاسا دین دُنی اُٹھا ئیا۔ میرا لیکھا کیتا رھراس، رستہ اپنا اک سمجھا ئیا۔ میٹوں ہسن لگا ویکھ شکر اُتے کیلاش، کلادھاری اپنی کل پرگٹا ئیا۔ دھرنیے تک لے جس دا سمبل انتر واس، نواسی اپنی کھیل کھلا ئیا۔ دھرنی کہے میٹوں دین آیا شتاباش، سر میرے ہتھ لگا ئیا۔ جس دی مُجت نرنتر رہی بھاس، باہروں روپ نہ کوئے درسائیا۔ جو دیونہار سدا وشواس، وشیاں باہر ورتا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گا ئیا۔ نور نکیا جوت اکالی، اکل کل دھاری پڑدا دتا اُٹھا ئیا۔ میری مٹی خاک بنی سچّی دھرمسالی، دھرم دوار اک اکھوا ئیا۔ میرے انتر محمد دی آئی بانی، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ میں ہس کے کہا میری لیکھے لالے گھال گھالی، گھائل ہو کے سیس نوایا۔ تُوں پاربرہم سرشٹی مالی، مالک خالق اک اکھوا ئیا۔ نگاہ مار لے پھل رھیا کسے نہ ڈالی، پت ٹہنی رہی گرلا ئیا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی تیری بال آنجانی، بالی بدھ تیرے اگے واسطہ پائیا۔ تُوں میری سرت سمجھالیں، سمبل دے مالک دیا کمائیا۔ کلج رین میٹ اندھیری کالی، کل کلکی اپنا تھم ورتا ئیا۔ میں بن ہتھاں ماراں تالی، تال اپنا دیاں دکھائیا۔ میرے اُتے شرع دامیٹ جنجالی، جاگرت جوت جوت رُشنا ئیا۔ تیرے نام دی کرے نہ کوئے دلالی، وچولا جگت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہا ئیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ بھجدی، بھجن بندگی تیرا ڈھولا گا ئیا۔ تیرے چرناں دے وچ سجدی، شاہ سلطان تیری سرنا ئیا۔ میں کتھا کہانی سناواں اچ دی، عاجز ہو کے دھوڑی خاک رما ئیا۔ کی کھیل تکی جگ دی، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ تیری سرشٹی روپ بنی کلپنا اگ دی، ترسنا ترکھانہ کوئے بھجھا ئیا۔ نوست شرع ویکھی حد دی، حدود پڑدا نہ کوئے اُٹھا ئیا۔ میں ایسے کارن پر بھو تیرے چرن ڈھٹھدی، در ٹھانڈے منگ منگا ئیا۔ سرشٹی دھار تیری ید دی، یدپ اپنا

تھکم ورتائیا۔ من کلپنا رہن نہ دیویں بد دی، بدی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ میں اُڈیکدی تینوں کد دی، قدیم دے مالک دھیان لگائیا۔ سنجگ تریتا دو پر رہی
 لہدی، بھجی واہو داہیا۔ میں سنی آواز تیرے اگئی ند دی، جو انادی دُھن دُھن پر گٹائیا۔ میں پورب لیکھا تیرے چرناں دے وچ کڈھدی، پردہ
 پردیاں وچوں رکھائیا۔ میں پچھلی ریتی ساری چھڈدی، در تیرے واسطہ پائیا۔ میںوں چنگی نہیں لگدی کھیل اڈ دی، وکھری رہ نہ جھٹ لنگھائیا۔ میں پیار
 نشانہ تیرے قدماں وچ گڈدی، گاڈ ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ میری دھار نہیں ماس ناڑی ہڈ دی، رکت بوند رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میری آشنا ویکھ لے
 ڈو نگھی کھڈ دی، گہر گور اپنی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اچ میرا
 وقت سہیلا، صاحب سلطان دتا جنائیا۔ میرا خوشی والا ویلا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو روپ نظری آئے گرو گر چیلا، سرتی شبد سرت سرت
 سائیا۔ جوتی جاتے پرکھ بدھاتے مہربان ہو کے کیتا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ میں تیرے چرن کولاں وچ کھیلاں، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ میرا
 وقت ہون نہ دس دھیلا، دو جہان دیا مالکا تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھکم اک سناٹیا۔ دھرنی
 کہے پر بھو میں تیرے چرن کول پیریں پچی ننگی، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ میں جگت جہان دی منزل لنگھی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ میرے اُتے
 شرع دی میٹ پابندی، پاربرہم اپنا تھکم ورتائیا۔ لیکھا مُکا دے خانہ بندی، بندش نظر کوئے نہ آئیا۔ واسنا کوڑ کڈھ دے گندی، گن گندھرب سب
 تیری اوٹ تکائیا۔ آہ تک لے میری آد جگاد تیرے نال سندھی، شرطیہ شرط پور دینی کرائیا۔ میری آيو بے شک بڑی لمبی، آد جگاد تیرے تھکم وچ
 تیری سیو کمائیا۔ سچ پیار دا دینا انندی، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ میں تیرے دوارے نمائی ہو کے کھڑی اک ننگی، بن ہتھھاں واسطہ پائیا۔ کلجگ کوڑی
 کریا میٹ پاکھنڈی، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ سچ پدارتھ اپنا نام ونڈیں، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں پورب جنم دی پچھلی ٹٹی گنڈھیں،
 گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ انتر دھار سب دی کر دے ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ کسے نوں پوجنا پئے نہ کر پر جنڈی، پانہاں سپس نہ
 کوئے نوائیا۔ آتم ہون ناں دیویں رنڈی، کنت سہاگ لینی ہنڈائیا۔ دھرم دامارگ دسنا ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلایا۔ لیکھا مگنا جیرج انڈی،

اُتہج سہج بھو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن کول تیر تھ
 اٹھسٹھے، امرت رس رس چوائیا۔ تیری چرن دھوڑ مندر مسجد شودوالے مٹھے، چرچ چراگاہاں اپنا سنگ بنایا۔ مہربان تیری یاد وچ میرے جگ لنگھے مٹھے
 مٹھے، ہوئی ہوئی اپنا پندھ مکایا۔ میں اپنیاں کھول کے دیکھیاں پرائیاں گٹھے، کئی گنڈھ رہن کوئے نہ پایا۔ جس کارن بھگت سہیلے کیتے اکتھے، میل میلیا
 چائیں چانیا۔ ہر جن پریم پریتی وچ آئے نٹھے، بجے واہو داہیا۔ جگت وچھوڑا میٹ کے رٹے، رٹن رائیٹ لیکھا دے بنایا۔ اپنے پیار نال وچار وٹاندر کر
 جٹھے، سچ نال بدلائیا۔ دھرم دی دھار پا دے پے، پٹے والے سنگر شبد تیری سرنایا۔ تیرا رُپ انوپا پنچم پنچ جے، جگت جہان نظری آئی۔ اپنا پرکاش
 بخش دے لٹے، جوتی جاتے دے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو
 تہاڈا کی ارادہ، پریمو پریم نال دیو جنایا۔ تہاڈا سنگر شبد پتا پرکھ اکال دادا، میا ماتا دو جی نظر کوئے نہ آئی۔ جس نوں آد جگاد جگ چو کڑی ارادہا، رسنا
 جہوا ڈھولے گایا۔ اوہ مہربان مہر کرے بن کے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے پرے سمجھایا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں نال وعدہ،
 ۵۲۵ دوسر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ آسا پور کرایا۔ جن بھگت کہن دھرنیے اسیں منگیئے کی، منگن
 دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ساڈا ترپت ہویا جی، جیون جگت ملی وڈیایا۔ امرت دھار بخشیا سیت پینہ، میگھلا آپ برسایا۔ لیکھا گیا ساڈھے تن ہتھ سیں،
 آون جاون رہے نہ رائیا۔ دھرم دی دھار بیجیا بیء، پت ٹہنی دے مہکایا۔ گرداس دی آسا پوری کرے ویہہ اکیہ، اکیس بیس دیا کمایا۔ جن بھگتاں
 بنا کے اپنے پتر دھی، دھیان نال دیکھے تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمایا۔ جن بھگت کہن
 دھرنیے اسیں اکو منگدے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سانوں سدا بخشیا سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ غریب نمائیاں لاونا انگ، انگیکار تیری وڈیایا۔
 تیرے پیار دی رہے نہ بھکھ ننگ، ترسنا ممتا دینی چکایا۔ تیرا سچ دوار جایی لنگھ، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ساڈی سچ سہاؤنی ست سرُپ پلنگ، شبد
 سنگھاسن اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اک سہایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈا سوہنا جڑیا جوڑ، جوڑی

ہر جگدیش بنائیا۔ سب نے چڑھنا شبدی گھوڑ، راساں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ من دین دنی نالوں لینا موڑ، سنگر چرن چرن لکائیا۔ کوڑ واشنا نالوں لینا ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ سچ دوار پہنچنا دوڑ، پچھلا پندھ مکائیا۔ تہاڑی اکو منزل اکو پوڑ، پوڑی ڈنڈا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گھر سوامی ملیا براہمن گوڑ، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ بے شک پر بھو دا مارگ بڑا سوڑ، تھاس بھجنا واہو داہیا۔ تہاڑے ہون بھاگ متھور، متھن دے سے جگت لوکائیا۔ تھیں اتھے ہورتے آگے بنا ہور، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ تہاڑا اندھیرا مکے گھور، اندھ گھور نظر کوئے نہ آئیا۔ تھاس اپنی دست منگنی نال زور، حق اپنا لینا چائیں چائیا۔ خوشی وچ خوشی پاؤنا شور، چھوہر بانکے نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو سب دا وڈا وڈا بھاگ، بھاگ میرا نال ملایا۔ میننتی کریئے پر بھو ایس گھر وچ جگا دے چراغ، مہربان مہر مہر نظر اٹھائیا۔ دو پچیاں دی خوشی نال دے دے داد، تیرے ہتھ تیری بے پرواہیا۔ سدا سدا سدا سدا رکھنا یاد، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ توں مالک جگاد آد، جگ چوڑی تیری ریتی چلی آئیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرا خوشی سنیئے ناد، ڈھولا سوہلا دینا درڑائیا۔ تیرے پیار وچ ہوئے وساد، وسادی تیرا روپ نظری آئیا۔ جگت شرع توں کر آزاد، زنجیر رہن کوئے نہ پائیا۔ دھر چرناں دی دے امداد، سرن بخش اگم سرنائیا۔ توں مالک اکو واحد، وعہدے سب دے پور کرائیا۔ جنہاں دا لیکھا اوہ جنہاں دا لہنا تیغ بہادر دے نال جلا، جلدی جلدی لینا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکم دا حکم ہوئے سماج، دوجی شرع رہن کوئے نہ پائیا۔

۵۲۶

۵۲۶

* ۲۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ رڑکا گرمیز سنگھ دے گرہ ضلع جالندھر دوآبہ سنگت نوت *

دھرنی کہے پر بھو نوست تیرا سناں جیکارا، جے جیکار کرے خلق خدائیا۔ میرا پور بلا دے ادھارا، لیکھا لیکھیاں وچوں جھولی پائیا۔ توں نرگن دھار شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میں ڈنڈاوت بندنا کراں نمسکارا، نو نولاگاں پائیا۔ توں مہربان مہربان جوتی جاتا چوویاں اوتارا، اوتری

تیرے ہتھ وڈیاں۔ کلجگ کوڑی کریا میرا پسارا، پچھم دکھن اتر پورب رہن نہ پائیا۔ میٹوں دینا گم سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا لہنا دینا اتم وارا، وارث ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو نو ست تیرے نام دا ہوئے ڈنکا، ڈورُو سنگر شبد شبد شنوایا۔ میرا نو ست سہا دے بنکا، گرہ مندر وجدی رہے ودھایا۔ پریتم پیارا بن جا اپنے جن کا، جن بھگتاں بن جنیندی مایا۔ لہنا دینا پورا کر دے تن کا یا مائی تن کا، تتوت اپنا رنگ دکھائیا۔ ست پرکاش دے دے نوری چن کا، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ جھگڑا میٹ دے ڈئی دویتی من کا، منسا موہ وکار چکائیا۔ لالچ رہن نہیں دینا کوڑے دھن کا، دھرم دی دھار دینی پرگٹائیا۔ بھو کھلاؤنا اپنے برہم کا، پاربرہم اپنا حکم ورتائیا۔ نشانہ گد دے سچ دھرم کا، دھرنی دھرت دھول دھول میری انت ڈھائیا۔ جھگڑا میٹ دے کا یا مائی چرم کا، چم درشتی دے بدلایا۔ سہارا بخش دے اپنی سرن کا، ست ستوادی دیا کمائیا۔ نیتز کھول دے ہرن پھرن کا، نج لوچن ڈگمگائیا۔ پینڈا مُکا دے منزل چڑھن کا، پاندھی پندھ رہے نہ رایا۔ بھو کھلا دے آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن کا، جگت و دیا نہ کوئے وڈیایا۔ ٹوں مالک سوامی گھاڈن گھڑن کا، بھننہار تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں کر دے پتت پُنیت، پتت پاؤن تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں اکو گاواں تیرا گیت، گو بند ڈھولا سچ سُبھایا۔ میرے اُتے مائس ذاتی بدل دے نیت، نیتوان تیری اوٹ ٹکائیا۔ اکو رنگ رنگا دے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھیں سوں نہ رہنا دے کر پیٹھ، کروٹ اپنی یعنی بدلایا۔ میرے اُتے چاڑھنا جن بھگتاں رنگ میٹھ، ایتھے اوتھے دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ اپنا دھام اولٹا دس اندیٹھ، نج لوچن لوچن گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری تیرے چرن ڈھائی، دو ہتھ مار سپنے دیاں جنائیا۔ نگاہ مار لے میرے گوسائیں، گھر گمبھیر ویکھ دکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا تک لے شاہی، شہنشاہی اپنا پڑدا لاہیا۔ دھرم دارہیا کوئی نہ راہی، رہبر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تیرا ہندسہ سمجھے نہ کوئے اکائی، اینکارے زپرو روپ نہ کوئے بدلایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میں منتاں کردی میرے اُتے جھگڑا ہوناتے ہونا وچ جلائی، جلاہا کیر جس دی شہادت دے بھگتائیا۔ کی سندیسہ دیندی

اگنی اے مائی، وشن برہاشو چیلیاں نال ملائیا۔ مھم ورتنا تیرا تھل اسگاہی، گھر گمبھیر بے نظیر دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک بھیو کھلائی۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا بھیو کھول دے جگ، جگ جیون داتے دیا کمائیا۔ میں تیری سرن سرنائی گئی لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیتھوں کدے نہ ہوواں الگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میرے مالک خالق کون ویلا میرے سینے لگی اگ، اگنی سکے نہ کوئے بھجائی۔ کی لیکھا ہووے ہنس بدھی گگ، مانو مائس روپ بدلایا۔ گگ دھار دسن پڑے بگ، ہنس روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا پوری کرنی جھب، جھلک پلک اپنی دینی دکھایا۔

* ۲۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ویش ٹور توں واپس پججن تے *

۵۲۸

وساکھ کہے میرا پروشاستائی، ستائی چک دا لیکھا دیاں سمجھائی۔ کی کھیل کیتا میرے بے پرواہی، بے پرواہ اپنی کار بھگتائی۔ شیر سنگھ شیر تن وجود وچوں لے انگڑائی، آپ اپنا روپ بدلایا۔ جوت نور ہو کے دو جہان نکیا چائیں چائیں، چارے گنٹ دیکھ دکھایا۔ پھیر نگاہ ماری چار جگ دے تکے راہی، اوتار پیغمبر گر کھوج کھو جائیا۔ پھیر خوشی کیتی سب نوں اپنے انتر لیا بلائی، بن بلاں مھم سنائی۔ اوتار پیغمبر گر پندھ مکاونا تھائیں تھائیں، تھنتر اکو اک درسائی۔ اپنی کتھا کہانی دیو سنائی، چار جگ دا پورب نال ملائی۔ نالے میرا نام کلمہ تلو جو کائنات آئے گائی، دین دنی کر شنوائیا۔ میرا شبد سندیسہ دیو سمجھائی، بھیو ابھید کھلائی۔ پھیر پردہ لو اٹھائی، اوہلا نظر کوئے نہ آئی۔ دیناں مذہباں تلو جنھاں نال پریم والی سائی، شہادت شرع نال رکھائی۔ نالے اپنی اپنی دکھاؤ کلائی، سچا ہتھ لو اٹھائی۔ اپنا بھوکھت دیو درڑائی، اوہلا اوہلیاں وچوں چکائی۔ پیغمبر و پیغام دسو چائیں چائیں، جو سنایا ڈھر دے ماہیا۔ اوتارو اپنا لیکھا دیو دکھائی، بن اکھراں اکھر درڑائی۔ گر و گردیو میرا مھم سنو لاہی، حق حقیقت وچوں پرگٹائی۔ اپنے اپنے دیناں مذہباں دی دیو صفائی، صفہ دین دنی دیکھ دکھائی۔ کیوں تہاڈی نام وست ہوئی پرائی، پرا پسنتی مدھم بیکھری بھیو نہ کوئے کھلائی۔ کی کھیل تلو تھل اسگاہی، ٹلے پرتاں کھوج

۵۲۸

کھوجائی۔ کیوں اندھیرا گیا چھائی، ساچا چن نہ کوئے چکائی۔ اپنی اپنی پیشینگوئی لو اٹھائی، بن ہتھھاں ہتھ اٹھائی۔ نیرتو کنن ملائی، اوہلا اولہیاں وچوں
 چکائی۔ جھٹ گوبند کہا میرا ڈھنیا بیتیا سال لنگھ گئے سو ڈھائی، پاندھی پچھلا پندھ مکائی۔ محمد کہا میری صدی چو دھویں آئی، چاروں گنٹ ویکھ دکھائی۔
 عیسیٰ کہا میری بیسویں بیٹھی روپ بدلائی، پڑدا نظر کوئے نہ آئی۔ موسیٰ کہا میرے نور دی رہی نہ کوئے رُشنائی، چند چاندنا چند نہ کوئے رُشنائی۔ جھٹ
 پُرکھ اکال نے کہا اوتارو تئیں بھيو ديو گھلائی، راما کرشنا لین انگڑائی۔ جھٹ وید ویسا بیٹھا سیس جھکائی، نو نو لاگا پائی۔ باون بولیا ایہہ کھیل اگم اتھاہی،
 کتھنی کہن کچھ نہ پائی۔ اسیں سارے چلدے تیری حکم رضائی، رازق رزق رحیم تیرے ہتھ وڈیائی۔ جھٹ حکم آیا اوتار پیغمبر گرو صاحبانو میری اک
 انوکھی مرضی، مذاق وچ نہ کوئے جنائی۔ میتوں ایوں دیا تئیں سارے اپنے دیناں مذہباں دے غرضی، مارگ پنٹھ اپنی سمجھی وڈیائی۔ کچھ میتوں اپنے
 بنا ہتھھاں توں لکھ کے دیو عرضی، بن اکھراں اکھراں بنائی۔ سارے بیان دے دیو اسیں تتاں والے گرو فرضی، بن سنگر شبد توں کامل رہن کوئے نہ
 پائی۔ نالے کہو پر بھو ساڈی پنجاں تتاں والی تیری بخشی ہوئی وردی، مٹی خاک خاک رنگ رنگائی۔ جس وچ کھیل چوٹی جڑ دی، چیتن تیری بے پرواہیا۔
 تیری سکھیا ساکھیا پڑھدی، بن رسنا ڈھولے گایا۔ جھٹ پُرکھ اکال کہا میری کھیل نرائن نردی، نر ہر اپنا حکم درتائی۔ تہاڈا کیہڑا کیہڑا دردی، میتوں
 دیو سمجھائی۔ کی دھار سچ سرور سردی، امرت میگھ کی برسائی۔ کون تہاڈے پیار وچ سوانی تہاڈا پانی بھردی، کنڈھی گھاٹ بیٹھی ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو تئیں تگے بڑے نظارے، نظریہ سمجھ کوئے نہ
 پائی۔ تئیں مذہباں دے کھولے ہٹ بازارے، سودا میرا نام وکائی۔ شرع دے دکھ دکھ لگائے نعرے، نر ہر نرائن درٹائی۔ رسنا جہوا بول جیکارے،
 بے جیکار دتی سنائی۔ میرے حکم دے بنے بنارے، حکم حکمے حکم منائی۔ ہن تئیں سارے اپنا بھوکھت لو وچارے، وچرکے دیو جنائی۔ نالے اپنا لیکھا تنکو
 بیٹھا کیہڑے کنارے، کنڈھی گھاٹ سو بھاپائی۔ سب نے اکو وار کیتی نمسکارے، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائی۔ چرن دھوڑی لائی چھارے، مستک ٹلے
 خاک رمائی۔ پر بھو اسیں تیرے ڈلارے، دولھے دو جہان دینی وڈیائی۔ جھٹ سنگر شبد کہا میرا حکم سنو اک کرارے، اقرار کر کے دیاں سنائی۔ اوتار

پینغمبر و گرواوجے سچ بچھو تئیں میرے پر بھو دے لوک مات دے مزارے، مذہباں دا وارث نظر کوئے نہ آئیآ۔ تہانوں پتہ نہیں کتنے جگ لنگھ گئے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری کیتے پندھ مکائیآ۔ آو میں تہانوں دستاں اک اگم اشارے، بن سینت سینت سمجھائیآ۔ تئیں سارے اکٹھے ہو کے اپنا بل لو دھارے، سوادھان لو کرائیآ۔ تئیں اوتار پینغمبر گرو جتھے بناؤ بھارے، ہجوم اپنا دیو دکھائیآ۔ نالے کھنڈے کھڑگاں کھچو تیر کمان لو اُبھارے، شستر ہتھاں وچ اٹھائیآ۔ پُرکھ اکال نوں کہو اسیں جنگجو بہادر یودھے بڑے کرارے، سوربیر بیر اکھوائیآ۔ پھیر حکم سُنو نرکارے، کی کرتا دے درڑائیآ۔ جھٹ سب نے کہا سنگر شبد اساں کھیل کیتے اپارے، اپر پیر سوامی نال مل کے کھیل کھلایآ۔ ہُن سندیسہ دیئے اکو وارے، اینکار کار جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ پُرکھ اکال کہا گر اوتار پینغمبر و تئیں بڑے سوربیر، سورميو تہانوں دیاں سمجھائیآ۔ تئیں میرے نام دے نام نال جھگڑا کیتا تے کھچے کماناں تیر، جگت نشانے گئے بنائیآ۔ چاروں کُنٹ گھتدے رہے وہیر، بجے واہو داہیا۔ تہانوں پتہ نہیں میں اچھل اچھل اکھاں توں پرے سن والا بے نظیر، نظر کسے نہ آئیآ۔ تئیں میری مہما کر سکے کھچ نہیں سکے تصویر، میرا روپ باہر نہ کوئے سمجھائیآ۔ ۵۵۔

پر میں بڑا شرارتی لکھا ونہار عبارتتی نام کلمے دا تجارتی تہانوں کھچ کے وچ زنجیر، کڑی نام کلمے والی دتی لگائیآ۔ تہا تھوں شاستراں بندھائی بیڑ، اکھرا اکھراں نال ملائیآ۔ میں اک بچن بچھنا اخیر، آخر دیاں سنائیآ۔ اوتار و پینغمبر و گروا اپنیاں دیناں مذہباں وچوں میتوں اوہ دیو جو تہاڈا ساریاں دا ہووے ویر، نام کلمے توں باہر تہاڈے وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ سنگر شبد کہے اوتار پینغمبر گرو صاحبانو تہاڈے وڈے وڈے وڈے سکھ مرید، مرشدو مرشدو تہانوں دیاں سنائیآ۔ بنا اکھاں توں میرے ول سارے کرو دید، بن نیناں نین نین نین ملائیآ۔ اوہناں ول ویکھو جیہڑے تہاڈے پیار وچ ہوئے شہید، شہادت جگت تتاں والی بھگتائیآ۔ پھیر خوشی وچ سارے کھول لو اپنی نیند، آلس نندرا رہن کوئے نہ پائیآ۔ پھیر ہلارا لینا اُس اگئی پینگھ، جو جھولا دو جہاناں باہر جھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ ستائی وساکھ کہے میں وی اُس دن مول نہ ستا، ستیاں دیاں جنائیآ۔ کسے نوں پتہ نہیں اوہ کیہڑی کیہڑی پل کیہڑی رتا، کون کون

کون رہیا مہکائی۔ پھیر مینوں ہلونا دتا سنگر شبد کہا ویکھ کھیل ابناشی اپنتا، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ جس اوتار پیغمبراں گرو آں بنا اکھراں دتار قہ، لیکھ نظر کوئے نہ آئی۔ نالے محکم سندیسہ پکا دتا سکا، قلم شاہی شاہی قلم نہ کوئے جھہائی۔ نالے پھڑ کے ہلونا گٹا، جھنجوڑ کے دتا دکھائی۔ میرے اوتارو پیغمبرو گرو صاحبانو مینوں اوہ سکھ مرید دکھاؤ جیہڑا تہاڈے نالوں نہیں ٹھا، وچھوڑے وچ گھڑی پل وچھڑ کدے نہ جائی۔ جیہڑا ایہتھے اوتھے مندر اندر پیار دیدار وچ کدے نہیں رُٹھا، مکھ مکھ نہ کدے بدلایا۔ نالے ہلونا ویکھو چارے گٹھاں، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائی۔ پھیر ہتھ کھولو پھیر میٹو مُٹھاں، گھٹ گھٹ کے انگلیاں لو دباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنائی۔ پُرکھ اکال کہا گرو اوتار پیغمبرو ویکھو وساکھ مہینہ تے دوس ستائی، سطح بلندی دو جہان نہ کوئے رکھائی۔ پہلوں ایہہ دسو تئیں ہندسہ اک دو کہ اکائی، کون ونڈ ونڈائی۔ جے میرا بھو سمجھ گئے اٹھا لو دوویں باہیں، بھجا بھجانا ملایا۔ نالے ہوکا دیو میرے مالک خدا دھر دے ماہی، محبوب کی اپنی کھیل کھلایا۔ پھیر محکم سُنو جو دھر دادے سنائی، اُسنت رہن کوئے نہ پائی۔ اوہ پیغام آیا الہام آیا اوہ کلماں دا کلام آیا جس دا اکھر کسے دے ناہی، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ فرمان کیتا اِنج وقت سارے لو انگڑائی، اپنا آپ آپ بل پرگٹائی۔ جے تئیں لکھ نہیں سکدے میرے چرناں دے تھلے انگوٹھا لو لگائی، مکھوں کہو اسپں دین مذہب سارے گئے تجائی، جھٹ اک دُو جے ول تگن ہتھ متھے اُتے لگائی۔ پھر اُمت ویکھی دین مذہب تنکے سچ دا ملیا کوئی نہ راہی، منزل چڑھن کوئے نہ پائی۔ گرو اوتار پیغمبراں کہا تیری کھیل تیرے ہتھ پھڑائی، دُو جا نظر کوئے نہ آئی۔ اسپں بال آنجانے توں شہنشاہ دھر درگاہی، مالک اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا محکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہا گرو اوتار پیغمبرو سُنو محکم اک الہی، اکو وار سنائی۔ سب نے سُننا نال چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک دکھایا۔ اپنا بل لو پرگٹائی، پرگٹ ہو کے میرے آگے روپ لو بدلایا۔ پھیر اپنی طاقت لو آزمائی، اعظم ہو کے اپنا بل جنایا۔ پھیر کہو پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار میرے ہتھ سرشٹ سبائی دے پھڑائی، نوست اپنا محکم ورتایا۔ میں دیناں مذہباں کراں جدائی، تیرے محکم وچ سائی۔ جھٹ سارے بیٹھے سیس نوئی، پر بھو تیرا انت کوئے نہ آئی۔ اسپں جس مارگ تے لائے اوسے مارگ دے راہی، آگے قدم نہ

کوئے ٹکانیا۔ ساڈی اک بیننتی اک ارداس تیرے چرن کول ٹکانی، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ اِنج اسیں فیصلہ دتا ساڈے ولوں جس نوں چاہیں اوسے نوں دے وڈیائی، وڈے تیری وڈ وڈیائی۔ پُرکھ اکال دین دیال نو وار اینکار زمیں اسمان دو جہان مرد مردان نگاہ مار، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ پھیر کیتا جوت اُجیار، ویکھیا پیغمبر گر اوتار، نگاہ ماری سرب سنسار، سرشٹی درشٹی اندر دھیان لگائی۔ پھیر دوجی وار کہا گر اوتار پیغمبر و اپنا وقت لو سنبھال، سمبل دا مالک حکم سنائی۔ تسیں شاہ بنا کہ کنگال، کہ پاتشاہ نال مل کے اپنی خوشی بنائی۔ تسیں شہد بنا کہ دلال، وچولیو اپنا پڑدا دیو اٹھائی۔ ساریاں ہتھ جوڑ کے کہا سانوں دیناں مذہباں وچوں کر بحال، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ گو بند نے دوویں ہتھ گردن پچھے ڈال، نیوں نیوں کے سیس جھکائی۔ جے کرپا کرنی تے میتوں پھیر بنا لے اپنا لال، لال اپنی گود ٹکانیا۔ میں تیری نو کھنڈ پر تھی دی اک بنا دیواں دھر مسال، دوجا دوارا رہن کوئے نہ پائی۔ پر پتہ کیتا پُرکھ اکال کہا گر اوتار پیغمبر و آو ساریاں دی کرو بھال، بھجو واہو داہیا۔ سارے دوڑے دیناں مذہباں تکن وڈے چھوٹے بال، بن اکھیاں اکھ اٹھائی۔ پھیر ہار کے کہا پر بھو اسیں تیرے ساڈے توں حل نہ ہوئے سوال، انت کہن کچھ نہ پائی۔ پھیر ہس کے کہا گر اوتار پیغمبر و اٹھو نگاہ مارو چھیتی تے گھر ویکھو سنگھ پال، جس دا پالن والا اکو ماہیا۔ جے اُس جنم لیا تے اُسوں سب کچھ دینا سنبھال، تتاں توں بغیر جوت وچ جوت دیاں ملائی۔ پر میں کسے دواریوں نہیں نکلنا میں آوانگا بگھنڈی سچ وچوں دھر مسال، تے دھرم دوارا ساڈھے تن ہتھ سر پر دا دیاں بنائی۔ میرے حکم نوں کوئی نہ سکے ٹال، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ اُس دا حکم تے میرا نام دُھر داشد ست دی ڈھال، دو جہاناں اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ ستائی وسا کھے جن بگتو سن عیسوی اُنی سو اٹھاراں، اٹھاں تتاں ویکھ وکھائی۔ منی سنگھ پیا وچ وچاراں، سوچاں وچ سوچ بدلایا۔ جھٹ دُھر دے حکم دا ہو یا اشارہ، سینت دتی لگائی۔ سنتا نک دے نال لکھ دے وار چارا، پورن وچ پورن وچ پورن سنگر دیاں بہاراں، جس دی رت نہ کوئے بدلایا۔ جس دا روپ ہونا سانجھا یارا، یرانے یاراں نال نبھائی۔ اوہ اوتار و پیغمبر و گرو صاحبانو منی سنگھ نے کہا اوہنے کوئی پھڑنیاں نہیں کھنڈے تے تلواراں، تیر کمان نہ کندھ اٹھائی۔ جدھر ویکھیا بنا اکھیاں توں پاویگا سارا، مہاسار تھی اک اکھوایا۔ پر اُس دی جدوں مہکی تے مہکے گی

بھگتاں والی گلزار، گلشن اپنا نواں دے لگایا۔ پھیر محمد نے کہا عیسیٰ نے کہا موسیٰ نے کہا جے اوہ خدا خود تینوں بڑا پیارا، پیار پیار تیرے وچ رکھایا۔ جے اوہ تیرا نور تے توں امام تے ااما داروپ نیارا، تیرا روپ اُس داروپ اکو نظری آئی۔ پر ساڈی اک عرض اک عرضی اوہ ضرور ساڈیاں مذہباں وچ دیناں وچ آوے تے پھرے جگت دھار توں باہرا، بھید اپنا اپنے نال رکھایا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ دلاریو دُلھیو بچّیو اوہ داروپ میرا بے انت پاراوارا، پاربرہم ہو کے دیاں سمجھایا۔ اوہ ضرور ضرور سمنند ساگراں پار کریگا کنارہ، بن نیا نوکا پندھ مکایا۔ اوہ ستائی وساکھ دا دوس تے جس ویلے شیر سنگھ ستائی سال دا ہویا تے ستائیس سال وچ دتا اشارہ اشارہ اشارہ، بن مکھ زبان دنداں توں آپ سنایا۔ اس دا لیکھا لیکھا لیکھا آگے دین دنی توں باہرا، ہولی ہولی ستاراں ہاڑ تک سارا دے سمجھایا۔ پر لکھار پو لکھن دا تہانوں بڑا آئیگا نظارہ، سُنن والیو بچّیو بچّین تہاڈا خوشی منایا۔ اوہ جس کارن سنت منی سنگھ جیلاں وچ جیون گوا کے گیا سارا، اوہ سارا جیون تہاڈے اندر رکھایا۔ بے شک تئیں نہیں جاندے ایہہ پورن کہ پورن سنگھ نور اپارا، اپر پیر ہو کے ویکھ وکھایا۔ کسے نوں پتہ نہیں جس ویلے پنج پوہ نوں بدھک نوں دتا سی اشارہ، گھروں کڈھکے باہر دوآبے وچ لیکھا دتا بنایا۔ اُس وچ اک نقطہ رکھیا جنّاں چر اگی وار اکٹھیاں نہ کریں نمسکارا، تیرا جنم اگلانہ کوئے ودھایا۔ ایسے کر کے دُور دُراڈے لیکھ لکھ کے گھلیا جس ویلے بھارت آئے تے اگلے دن ضرور جانا پیگا بدھک دے دوارا، نہیں تے اوہدا لیکھا لیکھا لیکھا دین دنی وچ نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ کاغذ تے قلم شاہی کوئی میٹ نہیں سکداتے نہ ہن لکھن دی لوڑ پئے دوبارہ، پورب دا لہنا پورب جھولی پائی۔ ستائی وساکھ کہے میں وی اُس پر بھو دے چرن کول توں اپنا آپ وارا، وارث بنے میرا دُھر درگاہیا۔ جن بھگتو جے تساں لبھناتے یاراں وچوں ایہو یارا، جس دا یارانہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ پر ایہدی ونڈ نہیں کوئی پُرکھ نار، بردھ بالاں اکو رنگ رنگایا۔ پر بے پرواہ اگم اتھاہ جے کتے خوشی وچ تہاڈے اندروں کر جائے کنارہ، تے تہانوں راہ کھسڑا نظر کوئے نہ آئی۔ جے کرپا کرے تے بھر دے دوبارہ، ہتھ سر اُتے لگایا۔ کیوں ایہہ دُھر دا میت مُرا، جگت یارنیاں توں باہر اپنا یارانہ دے نبھایا۔ جے اس طرح دا نہ ہندا تے ایہنوں کاہنوں کھندے چوویاں اوتارا، چوہیسا جگدیشا دُھر دا ماہیا۔ بچّیو تہانوں آیاں نوں اکو وار اکٹھیاں نوں دیواں پیارا، پیار وچ اپنے چرن لگایا۔ ستائی دا لیکھا

بڑا نیرا، اوہ پتہ نہیں پھلیاں چدیاں دتا کہ گتے چو پدیاں دتا کہ موڈھے مار کے سر ہلا کے ہلونا دتا لگایا۔ پتہ نہیں منہ تے پڑا رکھ کے تے شیر سنگھ
 کیٹھی منزل چاڑھا، چڑھدا لہندا پندھ نہ کوئے رکھایا۔ پر ستائی وسا کہے میرا اک دوس چنگا پال سنگھ نے خوشی وچ اکے رات وچ ستائی وار اپنے سنگر
 دے چرن چھہایا سی داہڑا، پھیر گھ گھ وچ لگایا۔ پر اوہ دن اوہ سی جس کارن گرکھو تہانوں مان ملیا ستاراں ہاڑا، پر اس ستاراں ہاڑتے سارا پردہ دیاں
 اٹھایا۔ نالے بھو دسازگا کس طرح سیوک بنی دا تے بنا سیوادارا، تے سیوک ہو کے سیو کمایا۔ تہانوں اوہ پردکھنا بھل گئی جیہڑے لیندے سی چار
 دوارا، چاروں گنت بھجڑے واہو داہیا۔ جدوں چاہندے سی گھر موڑ لیاؤندے سی دوبارہ، گھر گھر وچ لگایا۔ جن بھگتو سنگر کوئی کھان پین دا نہیں
 ونجرا، رسنارس نہ کوئے وڈیا۔ اوہ تے بہانے لہدا کس بدھ میں اپنیاں پچیاں نوں تاراں، تے گھر گھر اپنا چرن لگایا۔ ایس سال دا لیکھا جس نوں
 سمجھ سکے نہ کوئی گر اوتارا، دوسر سمجھ کوئے نہ آیا۔ تیس میرے آگے ہووگے تے میں پچھے ہووانگا تیس میرے تے میں تہاڈا لاواں گانرہ، ایہہ وڈی
 وڈی وڈی میری بے پرواہیا۔ پھیر میں دسازگا نشان کس کول ہووے گا چند تے کہدے کول ہووے گا ستارا، تے کون ویکھن والا ہووے دھر دا ماہیا۔
 جن بھگتو تہانوں سمجھ آ جاؤ کس کارن سمند ساگراں دا ٹیئا کنارہ، تے پور بلیاں پیغمبراں اوتاراں دے لیکھے آیا مکایا۔ تیس خوشیاں وچ پیار دا لاؤنا نرہ،
 جیکارا اکو اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورن دا پورن
 روپ پورن سنگر دا لیکھ آگے ستاراں ہاڑتوں بدل جانا سارا، بدلی اپنے ہتھ رکھایا۔

۵۵۲

۵۵۲

* ۲۸ وسا کہ شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپر چھاؤنی *

ہس کے کہے ڈکھ روگ سنتاپ، بن رسنا جہوا ڈھولے ڈھول رہیا سنایا۔ سنگر شبد توں آد جگادی ساڈا مائی باپ، تڈھ بن دوجا گود نہ کوئے لگایا۔
 مہربان ہو کے سانوں تھم دتا آپ، آپ اپنا تھم ورتایا۔ تیرے در پیار روپ کلج دی دھارا تاپ، اگنی تت تت تپایا۔ میرے دین دیال جے اسیں

نہ ہوئے تیرا کوئی نہ چپے جاپ، تیری لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جگت اندھیرا ہو جائے رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ مہربانا اسیں سب دے سا نچھے ساڈی
 ونڈ نہیں کسے نال ذات، دینا مذہباں وچ اپنی خوشی بنائیا۔ نگاہبان ہو کے ساڈے ول ماریں جھات، جھاک اپنی اک دکھائیا۔ ساڈا کھیل ویکھ بہہ بھانت،
 بھئیے نٹھئیے واہو داہیا۔ ساڈے حصے آیا ساڈھے تن ہتھ سریر دا اک پرانت، بہتی منگ نہ کوئے منگائیا۔ اسیں تیرے حکم وچ سرشٹی دے اندر وڑ کے
 بہندے اکانت، دھیان تیرے چرن لکائیا۔ سانوں بڑی آوندی شانت، جس ویلے بھگتاں انتر تیرا رنگ ویکھ دکھائیا۔ تیرا نام ملدا امرت بوند سوانت،
 اگنی تت تت جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ سنتاپ کہے میرے ساتھی جگت دکھ روگ،
 سوہنا سنگ بنائیا۔ ایہہ میرا جگیا سوآں والا جوگ، جگتی تیرے ہتھ پھرائیا۔ اسیں ہر گھٹ اندر وڑ کے بھوگئیے بھوگ، رس اپنا آپ پرگٹائیا۔ ساڈا میلا
 ہندا دھرم سنجوگ، وجوگ وچ تیری خوشی منائیا۔ پر اسیں کسے دے گھر جانڈے نہیں روز، کدی کدی اپنا پھیرا پائیا۔ ہے پر بھو ساڈے نال مل کے
 جگیا سوآں ملدی نہیں موج، خوشی رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دکھ روگ
 کہن پر بھو روپ ویکھ دلدر، جگت جہان دکھرا نظری آئی۔ ذرا نگاہ مار ادھر ادھر، ایہتھے بیٹھے تیری اوٹ تکائیا۔ پتہ نہیں اسیں پھر دے کدھر کدھر،
 بھئیے واہو داہیا۔ ویکھئے بڑ بڑ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈے انتر سدا رہندی سدھر، سدھراں تیرے چرن لکائیا۔ سانوں یاد آوند ا ساڈے نال پیار کیتا
 سی بدر، سدا خوشیاں والی گلوکڑی پائیا۔ کایا مندر دا کھول کے جندر، تاکی سانوں دتی دکھائیا۔ تسیں پھر دے کدھر، در میرے آؤنا چائیں چائیا۔ تاکہ
 میری آلس مٹے نندر، غفلت رہن کوئے نہ پائیا۔ بے شک میرا دکھی ہووے پنجر، تن وجود ہڈ ماس ناڑی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ روگ سوگ کہن پر بھو ساڈا ناؤں چنتا دکھ، ساتک ست ست نہ کوئے کرائیا۔ سانوں ویکھ کے سب دے
 کملا جانڈے کھ، خوشی وچ کوئے نہ آئی۔ ساڈے اندر وڑیاں انساناں دی مٹ جانڈی بھکھ، رسنا جہوارس نہ کوئے چکھائیا۔ سانوں کوئی نہیں کہندا پیار
 وچ منگھ، پریم نال ساڈے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دکھ روگ کہن پر بھو اسیں

سدا گھتدے رہیے وہیر، بھئیے واہو داہیا۔ نہ ساڈا بستر نہ کوئی چیر، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ اسیں کدے نہیں ہندے دِگِیر، چننا چکھا نہ کوئے جلائیآ۔ پیندے نہیں کوئی سیر، امرت رس کھ نہ کوئے جھہائیآ۔ پر جس دے ول جائیے اوہدے نیترآں وگے نیر، رو رو دئے سُنائیآ۔ اسیں پھردے وانگ کیر، کیرنے تیرے نام دے پائیآ۔ اک گل یاد جس ویلے بدھک نے کرشن نوں ماریا تیر، نشانہ اپنا دتا لگائیآ۔ اُس دُکھ وچ کرشن نے بدھک نوں کہا آمیرے ویر، گلوکڑی لئی پائیآ۔ نالے مستک تے ہتھ رکھ کے بدل دتی تقدیر، طریقہ اپنے وچ چھپائیآ۔ دُکھ کہے سانوں اُس ویلے آئی دھیر، دھرم نال دھرم دیئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیآ۔ دُکھ روگ کہن پر بھو کی کھیل دسیئے کھج کل دا، آپ اپنا بھو کھلایآ۔ ساڈا لہنا دینا پورب پچھلا راجے بل دا، باون اپنا سندیس گیا درڑائیآ۔ ساڈا پیار جس اندر وڑدا اُس نوں سلدا، تیر انیالا اک دکھائیآ۔ ساڈا پیار کوئی جھل نہیں سکدا پل دا، دُکھی ہو کے سارے دین دُہائیآ۔ ساڈا سوال نہیں کوئی حل دا، انکڑا سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ توں مہربانا سدا سدا سب نوں چھلدا، اچھل اچھل اک اکھوائیا۔ جھٹ سنگر شبد کہا دُکھ روگ بنا اوتاراں پیغمبراں گرو آں توں تہانوں نہیں کوئی جھلدا، جھلیو تہاڈی جھلک وچ اپنی خوشی نہ کوئے بنائیآ۔ تے بنا تہاڈے پیار توں جگت بھگت کوئی نہیں پھلدا، سنگر اوٹ نہ کوئے ٹکائیآ۔ کیوں تہانوں حکم اندر آپ گھلدا، دیکھنہارا بنے آپ گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ دُکھ روگ کہن پر بھو سانوں کدے کسے کیتا نہیں پیار، مُجّت نال گھر نہ کوئے بلایا۔ جدھر جائیے اوہ روون دھائی مار، اُچی کوک کوک سُنائیآ۔ ساڈے نال کرن تکرار، جھگڑا دے تھانوں تھانیا۔ اسیں اک وار دھنتر آگے کیتی پکار، انتشکرن آشا اُس دے آگے ٹکائیآ۔ کیوں ساڈا ناتا جوڑیا نال سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیاں دے سمجھائیآ۔ اوس ہس کے کہا تہاڈا پھل رہے سدا جگ چار، لوک مات وجدی رہے ودھائیآ۔ میں تہاڈے پیار نال اوشدھ کراں تیار، لیکھا دین دُنی بنائیآ۔ پر اک گل یاد رکھیو سبجگ تریتا دوا پر کھج تہاڈا دُکھاں دا بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اتوٹ اتوٹ ورتائیآ۔ سرشٹی وچ ہندی رہے ہاہاکار، ہائے اُف کر گرایا۔ تہاڈی گنتی ودھنی چوڑاسی لکھ نال چوڑاسی ہور وار، چوڑاسی نال چوڑاسی پھیر انکڑے ہور لو ودھائیآ۔ اُس ویلے سرشٹی نوں پتہ نہیں کتنی گنتی تہاڈی ودھے

بارمبار، آرباں کھرباں نال گنت نہ کوئے گنناہیا۔ پر یاد رکھیو تہاڈا لہنا دینا پورا کرے آپ نرنکار، نراکار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا ناتا جوڑے بھگتاں نال
 وچ سنسار، سنساری ہو کے اپنا کھیل کھلائیا۔ جس ویلے کلجگ انت کیتا سنجگ وچ ست دا ہویا پرچار، تہاڈیاں پچھلیاں پرچیاں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سب
 توں اتم سریشٹ جن بھگت دستگے تن وجود کرن شنکار، سوہنا روپ بنایا۔ تہاڈا وقت بہتا نہیں تھوڑا نہیں پنج چھ سال تے مہینے نال چار، ڈکھ روگ تہاڈا
 وقت اگلا نظر کوئے نہ آہیا۔ پھیر بھگتاں دی بھگوان نال سدرا، سبگی بہار، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ پر اک بخشش ضرور کراں گا تہانوں سدیا کراں گا
 بھگتاں دے گھر بار، اک سو اک قدم توں پچھے سپس نوا کے جانا چائیں چائیا۔ سنجگ وچ سنگر دا بھگت کدے نہ ہووے گا پیار، تن وجود کچن ورگا
 سوہنا پائیا۔ جھٹ ڈکھاں روگاں خوشیاں نال کیتی نمسکار، نیوں نیوں کے سپس جھکائیا۔ پر بھو بے اسپس بدھک دے اندر نہ وڈے ساڈا کس طرح
 ہندا اُدار، سنجگ وچ سانوں ملدی کی وڈیائیا۔ جس دے ہر دے وچ وسیوں توں آپ نرنکار، نرویر ہو کے آسن اپنا آپ لگائیا۔ اوہدی بدھی دی نہیں
 سی پکار، آتما تیرے ڈھولے گائیا۔ نہ کوئی دُنیا والا بخار، صرف وچھوڑا سی سنگر سی یار، یار دے یرانے بنا یاری کم کسے نہ آہیا۔ جس دے پیار وچ پچھلے
 جگ پیتے تے لنگھ گئے ، اپنا پنہہ مکائی بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنا جھولی پائیا۔ ڈکھ روگ
 کہن پر بھو سانوں پنج چھ سال چاروں کُنٹ لین دے بھج، بھجن بندگی والے پھڑیئے تھاوں تھانیا۔ نالے ویکھیئے اوہ کیہڑے صاحب دا کردے جج، جُجرے
 وچ کیہڑا مالک بیٹھا کائیا۔ اسپس بیننتی کردے اچ، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ توں مالک سرشٹ سبائی جگ، جاگرت جوت نور الاہیا۔ پر اک بیننتی
 پر بھو توں جدوں سناتے وسیں بھگتاں دے اُپر شاہ رگ، ہیٹھلا حصہ ساڈی جھولی دینا پائیا۔ اسپس خوشی ہوئیے گد گد، گدی نشیناں ویکھیئے تھاوں
 تھانیا۔ اگے ساڈی بھگتاں نالوں پوری ہووے حد، حدود لنگھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا میرا ہویا تیرے نال سبب، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔

* پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

جیٹھ کہے پر بھو میری نوں جڑ دے جڑت، جڑ چوٹی دا پنڈھ دینا مکائیا۔ سنگر شبد نال کرا دے کھت پڑھت، سندھی دو جہان جنائیا۔ تیرے نام دی لوک مات لئے کوئی نہ دھرت، مایا گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ تیرا رُوپ نہیں کوئی انگھڑت، گھڑن بھنہنار تیری وڈ وڈیائیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے کرنا ترس، رحمت سچ کما ئیا۔ نگاہ مارنی اُتوں عرش، عرشی پر یتم ویکھ دکھائیا۔ تیرا خوشیاں والا برس، ایک ایکے نال ملا ئیا۔ میرے اُتے کرنا ترس، رحمت سچ کما ئیا۔ میری پچھلی میٹنی حرص، ہوس اور نہ کوئے ودھائیا۔ بن نیتراں کراں درس، نوری چند درسائیا۔ جوتی جاتے آئیوں پرت، پت پر میثور رُوپ بدلا ئیا۔ میری سہنجنی ہوئی دھرت، دھول ہوئی رُشائیا۔ میری میننتی مئی عرض، آرزو دیاں درڑائیا۔ تیرا کھیل ہووے اسپرج، اسپرج لیلدا دینی جنائیا۔ میرے یودھے بیر مردانے مرد، مدد تیری اک رکھائیا۔ مہربان ہو کے میرا ونڈنا درد، دین دیاں تیری سرنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ جیٹھ کہے جن بھگتو بن جاؤ پر بھو دے جیٹھے سٹ، جننی اور نظر کوئے نہ آئیا۔ جس لیکھے لاؤنے کایا ماٹی بُت، پنجائ تتاں رنگ رنگائیا۔ تہاڈی سہنجنی کرے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تہاڈا پیار ہووے نال ابناشی اچت، چیتن ہو کے دیاں سنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن سُن جیٹھ بیتا، مترا دیئے جنائیا۔ ساڈا تن من ہو یا ٹھانڈا سینتا، اگنی ت نہ کوئے تپائیا۔ سچ پیار وسیا چیتا، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ ساڈی اندروں بدل گئی نیتا، نیتیاوان دتا سمجھائیا۔ جگت رس دسیا پھیکا، پھکی دسی جگت لوکائیا۔ زرگن سرگن اپنا بھو گھلایا طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کرنی پریتا، پر یتم ملے چائیں چائیا۔ جس دی یاد وچ پچھلا وقت بیتا، اگے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جیٹھ کہے میں دساں ہو دلیر، طاقت زرگن نال ملا ئیا۔ جو میرے اُتے کرے مہر، مہربان ہو کے دیا کما ئیا۔ جس دارُوپ نظر آباتاں والا سنگھ شیر، تن وجود ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ انتم ماٹی خاکی کر کے ڈھیر، ڈھنیا گو بند والا سنگ ملا ئیا۔ رُوپ بدلا کے گرو گر چیر، چیلا گرو رُوپ پر گٹائیا۔ بھیکھ وٹایا نہ لائی دیر، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ شبدی

شبد دوا یا گیڑ، گیڑا دو جہان دوائیا۔ ساچی دھرم دی چھیڑ کے چھیڑ، چھیکیڑ اپنا تھکم ورتائیا۔ جو آشا رکھ کے گیا گو بند انت ندیڑ، گوداوری کنڈھا آس رکھائیا۔ جد آوانگا شرع دے کٹاں گیڑ، بندھن رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجک دا اتھم لہنا دینا نیڑ، نیڑا کراں چائیں چائیا۔ میرا ست سرُپ دا سُنہنجا ہووے کھیڑ، جس دا دروازہ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میرا دوس سہاونا، سوہنا دیاں جنائیا۔ میں بیتیا حال سناونا، سندیسہ سندسیاں وچوں پرگٹائیا۔ جو اشارہ دتا بل باونا، رُپ انُپ درسائیا۔ جو رام راما کھیل سہاونا، سوہنا سنگ بنائیا۔ جو اشارہ کیتا کرشن کاہننا، کاہنی ہو کے کندھ اٹھائیا۔ جس دا پیغمبراں پکڑیا دامن، دامنگیر نور الایہا۔ جس دا نانک زرگن گایا ستنامنا، سرگن ست ست سمجھائیا۔ جس دا گو بند کھیل کھلاونا، کھیل اپنی آپ پرگٹائیا۔ اُس مینٹوں رنگ چڑھاونا، جو آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں خوشیاں ڈھولا گاونا، گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں دتاں نال دھرم، ست سچ سناٹیا۔ میرے مہینے دا وڈا ہویا کرم، نہکرمی دتی وڈیائیا۔ میرے اندرون کڈو یا بھرم، بھلیکھا دتا چکائیا۔ نال سندیسہ دتا تیرے وچ تتاں لینا جرم، لوک مات ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاٹیا۔ جیٹھ کہے مینٹوں پہلے دوس سندیسہ گھلیا، شبدی دھار گردیو۔ سُن بٹو میرے بلیا، تھکم سنا اک نہکیو۔ جس آد جگاد سب نوں چھلیا، جس دی صفت کرے کوئی نہ جہو۔ جو جوتی جاتا دھار رلیا، سب نوں دیونہارا ساچا میو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھکم اک سناٹیا۔ پہلی جیٹھ کہے مینٹوں آیا تھکم تقدیری، میری تقدیر سمجھ سکی نہ رائیا۔ میں نگاہ ماری کھیل ویکھیا شاہ حقیری، فقیری توں باہر سوہا پائیا۔ جس دے کول بنا کڑیاں توں زنجیری، کڈی گنڈھ نظر کوئے نہ آتیا۔ مینٹوں ویکھ ہوئی دلگیری، حیرانی وچ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے مینٹوں سندیسہ آیا الایہی، اللہ دتا درٹائیا۔ سوہنا سنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک بنائیا۔ پنجاں دناں وچ پنجاں تتاں ملنی وڈیائی، پنچم ویکھنا نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اپنا تھکم رہیا ورتائی، وارث ہو کے آپ سناٹیا۔ بے پرواہ نے بنا پاندھی راہی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نالے باون دی دھار یاد کرائی، باون باون

حکم ورتایا۔ پہلی جیٹھ کہے مینوں ملیا حکم کرار، کرم کانڈ توں باہر جنایا۔ دو جیٹھ ویکھنا نظارہ، نظر نظرئیے وچوں بدلایا۔ تن جیٹھ ہووے اشارہ، بن
 سینت سینت سمجھایا۔ چار جیٹھ رہنا خبردار، بے خبراں خبر خبر درڑایا۔ پنچم جیٹھ ہووے ظاہر، پنچم تن رُپ سمایا۔ جس نوں مایاں کہنا دلارا،
 شیر سنگھ نام پرگٹایا۔ سنگر شبد تن وجود دے اندر کرنا کنارہ، تہ دین دُنی تجایا۔ سنگھاسن آسن لاکے بھارا، بیٹھے چائیں چانیا۔ پہلیاں پنجاں سکنتاں
 وچ باؤن نوں بلائے بن رسنا جہوا اپنے وچ سنسار، جگت نیتز نظر کسے نہ آیا۔ توں تکنا کھیل اپارا، اپر مپر ہو کے دیاں جنایا۔ جس نوں سب نے کہا
 چوویاں اوتارا، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جو زرگن نور ہووے اجیارا، اجالا کرے تھاؤں تھانیا۔ باؤن بن اکھراں بن لکھارا، لیکھ لیکھ وچوں بدلایا۔ میں
 بونجا سال بن تن وجود توں رکھنا سہارا، دھرنی دھول دھول وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔
 پہلی جیٹھ کہے میں پنچ دوس کردارہیا انتظار، اگلا اگلا دھیان لگایا۔ کس بدھ آوے آپ کرتار، کرنی دا کرتا ویس وٹایا۔ میں ماتا دے گربھ وچ نگاہ
 رہیا مار، بن نیناں نین اٹھایا۔ اوہ خالی بھانڈا اندروں دسدارہیا جس نوں آتما دا ادھار، جگت و اشنانال وڈیایا۔ جس ویلے وقت سہنجنا آیا پنچم جیٹھ تھت
 ۵۶۰ جگت وچار، سوہنا کھیل کھلایا۔ ساڈھے دس تن وجود پرگٹ کر اپارا، اپنارنگ وکھایا۔ پہلے سکنت انتر آئی جوت زرنکار، دُوجے شبد شبد سمایا۔ تیجے
 دو جہاناں ویکھ وکھار، چوتھا اپنا اپنے وچ سمایا۔ پنچویں سکنت بل باؤن کر کے خبردار، بھگت بھگوان دوویں رنگ رنگایا۔ میرا ویکھ لے رُپ زراکار، جو
 ساکار وچ لگایا۔ باؤن سال کراں شنکار، تتاں رنگ چڑھایا۔ پھر جوتی جاتا ہو کے ہوداں باہر، اپنا آپ پرگٹایا۔ گوبند دا تک کے قول اقرار،
 اقرار نامے پچھلے نال ملایا۔ وید ویاس دالا ہواں ادھار، ادر دا پنڈھ مکایا۔ سمبل دا بن سکدار، سنگھاسن دیواں سہایا۔ جوتی جاتا ہو کے شبد دی دیواں
 گنجار، شبدی شبد پرگٹایا۔ کھیل کراں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ وکھایا۔ لہنا دینا پورا کراں پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے حکم ورتایا۔
 پہلی جیٹھ کہے میں نیوں نیوں کیتی نمسکار، بن سیس سیس جھکایا۔ پنچ دن کردارہیا انتظار، دو جہاناں راہ تکایا۔ کون ویلا آئے سانجھیاں، میت مرار
 نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں تکیا نال نیجھاں، نین نیناں نال ملایا۔

میرے اندر پرگٹ ہوئیاں ریجھاں، خوشیاں خوشیاں وچوں پرگٹائیا۔ میں کھلو کے دو جہاناں دی وچ دہلیزاں، دیلاں اپنیاں لئیاں بدلایا۔ نال وڈیاں رکھیاں اُمیداں، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ میریاں گھل گئیاں نیداں، آلس زندرا رہیا نہ رانیا۔ میں نہ مرینا نہ چیندا، دوویں رُپ گیا تجائیا۔ میں پیار وچوں پر بھو پیار دے رس پیندا، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم جیٹھ میں رہیا اڈیکدا، اپنا دھیان لگائیا۔ اوہ وقت سُنھنجا اٹھاراں مئی تاریخ دا، ساڈھے دس ونڈ ونڈائیا۔ جو نوں خا کے اُلکدا، لائن لائناں وچوں بدلایا۔ جس دا جھگڑا نہیں کوئی شریک دا، شرکت سب دی رہیا مٹائیا۔ جس دا حکم اک توفیق دا، ٹھفے دیوے تھاؤں تھانیا۔ جس دا جیکارا اِکوگیت دا، گوہند دھار نال ملایا۔ ایہہ کھیل انوکھا انوکھی ریت دا، ریتوان آپ سمجھائیا۔ جس پنڈھ مکایا مندر مسیت دا، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ جو وارث ہووے لکھ چوڑا سی نیت دا، نیتوان ہووے دُھر درگاہیا۔ جس دا سہارا ٹھانڈا سیت دا، اگنی تت بُجھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چو کڑی جاندا بیتدا، بجھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم جیٹھ گیا آ، آمد وچ خوشی منائیا۔ جس ڈھولا اِکو لیا گا، بن صفتاں صفت صلاحیا۔ بن رسنا کہا واہ واہ، واہگرو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں پنچم جیٹھ خوشیاں نال لیا منا، نو نو سیس جھکائیا۔ درشن نکیا نورِ الہ، جوتی جاتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم جیٹھ میں تکی اک اک دی دھار، دھرنی دھرت دھیان لگائیا۔ جو سب دا میت مُرار، شترُ رُپ نہ کوئے بنائیا۔ میں ہس کے کیتی نمسکار، نو نولا گا پائیا۔ دھوڑی لائی چھار، ٹکے خاک رمائیا۔ جھٹ شبد دی سنی گنجار، سندیسہ دتا درڑائیا۔ میرا وقت سُنھنجا جس نوں سمجھے نہ کوئی وچ سنسار، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ توں خوشیاں وچ کرنا اظہار، ڈھولا گاؤنا دُھر دا ماہیا۔ اک سندیسہ دیواں جس نوں کر سکے نہ کوئے وچار، رسنا جہوانہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سنیا حکم الہی، بن اکھراں اکھرنائیا۔ نال ہندسا تکیا اکائی، اک اک رُپ درسائیا۔ پھیر حکم ملیا ویکھنا نین اٹھائی، لوچن لوچناں وچوں بدلایا۔ جس ویلے آیا سمت شہنشاہی، اک اک مل کے گیاراں رُپ بدلایا۔ اُس

ویلے رُوپ اَنُوپ ہونا جس نوں جسے کوئے نہ مائی، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ سمبل ہووے آسن لائی، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ جن بھگتاں میلا میلا
 چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سُنیا خبر آئی
 اولی، اول دتا جنایا۔ جس ویلے اکائی نال اکائی دسی اگلی، کلا ورتے بے پرواہیا۔ جس کارن کاہن نے سکھیاں نال پائی جلی، راساں ونڈ ونڈایا۔ جس
 کارن پیغمبراں کھیل کھلایا تھلی، مارو تھل رہے گر لایا۔ جس کارن گو بند ہتھ رکھایا تلی، سیس جگدیش جنایا۔ اوہ مالک خالق جو وسنہارا دھام اٹلی، درگاہ
 ساچی سو بھاپایا۔ اوہ بن کے ولی چھلی، خالق خلق نور الایہا۔ جس دا جھگڑا نہیں نال دلی، شستر ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سُنیا اگئی نعرہ، نرگن نرکار دتا جنایا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی آوے گیاراں، ایکا
 ایکے نال جڑایا۔ اُس ویلے بھگتاں ملے ادھارا، سر سر ہتھ ٹکایا۔ جوتی جاتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ جس دا کھیل وید پُراناں باہرا،
 شاستراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا حد نہیں کوئی دائرہ، حدوداں بند نہ کوئے کرایا۔ اُس دا حکم اپارا، اپر مپر آپ جنایا۔ پنچم جیٹھ ہووے تیوہارا،
 سوہنا وقت سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سُن کے ہویا حیران، حیرانی
 میرے اندر آئی۔ جھٹ سنگر شبد دتا گیان، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ بن اکھاں کر دھیان، بن لوچناں لین انگڑایا۔ بن رسنا کہن زبان، بن سروناں
 دے سنایا۔ جس ویلے کوئی دھرم نہ رہیا ایمان، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ جیو جنت سارے گر لان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ دھرنی دیکھے اُتے
 اسمان، دھرتی ول دھیان لگایا۔ جو سب دا لہنا دینا چکاوے آن، آپ اپنا حکم ورتایا۔ اُس ویلے پنچم جیٹھ ہر جن ساچے گھر گھر خوشی منان، ساڈھے
 دس وقت سہایا۔ ایہہ تن وجود سنگھ شیر دانِشان، نشان لوک مات درسایا۔ اگلا حکم ہور مہان، مہما کتھ کتھ جنایا۔ پھیر بھیت کھولنا کس بدھ گو بند دھار
 پورن ہویا پروان، پر م پُر کھ دتی وڈیایا۔ جس نوں سمجھنا مشکل ہووے بول نہ سکے زبان، جہوانہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ پہلی جیٹھ کہے پنچم جیٹھ رکھنا یاد، جن بھگت بھل کوئے نہ جانیا۔ جس دا لہنا نال نہیں کسے جگت دے سادھ،

منسا من نہ کوئے رکھائیا۔ جس وچ پنج تیت دا کھیل ہونا آباد، سوہنا سنگ بنائیا۔ جس دا لہنا دینا وچ برہما، برہمانڈ ویکھ وکھائیا۔ اُس دا نواں حکم سندیسہ چلنا اِس توں بعد، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ سنگر شبد پورن دی دھار ہونا آزاد، آزادی وچوں آزادی دے بدلایا۔ پتہ نہیں کیہری دُھن تے کیہرا وجنا، کون سُنن والا ہووے دُھر دا ماہیا۔ نالے گرکھو درس ہووے گاتے ہتھ اُتے اڈا ہووے گا باز، بازی دین دُنی بدلایا۔ ایہہ پر بھو دا اُلٹا رواج، روایت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ایہہ دھرنی دا کرنا کاج، کلجگ لہنا جھولی پائیا۔ ستاراں ہاڑ نوں سنگر شبد دسیگا کیوں آیا دیس ماجھ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ کس کارن بھگت دوارے پائی سانجھ، سجنو تہانوں لیا ملایا۔ حالت دسبگی سنگر نانک دی آ کے رباب، کس کارن توں ہی توں ہی گیت گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں شہنشاہی گیاراں لنگھنا، اپنی خوشی بنایا۔ میں اکو وار پر بھو توں منگنا، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ جے بھگتاں دا بنا ای تے بن جا پکا سجن، کیوں لاریاں وچ لنگھائیا۔ تیرا دیپک مترا گھر گھر جگنا، کیوں دیپک بیٹھا بُجھائیا۔ توں تے نہیں کوئی پنچنا، شیر دا شیر رُپ بدلایا۔ جس نے دو جہاناں دبتا، چرن کول کول دے سرناپا۔ جس دے حکم وچ سب نے لدنا، بھجنا واہو داہیا۔ جس پورن دی دھار پورن دا لیکھا کڈھنا، پورن سنگر وچوں پورن جوت پرگٹایا۔ ایہہ پورن تہاڈا مت نہیں پھیر کسے نوں نہیں لبھنا، سب نے بھجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ جن بھگتو سنگر نوں کدے نہیں لبھن جانیو گھر، نیز نین نین اُٹھائیا۔ اپنا بھے وچ رکھیو اُس تے ڈر، حکم اپنا اک سنایا۔ خوشیاں وچ کہیو جے سنگر ہس تے سانوں آ کے ور، در ٹھانڈے درس دکھائیا۔ توں مالک نرائن نر، نر ہر تیری اک سرناپا۔ بنا متتاں توں اپنی کرپا کر، مہربان مہر نگاہ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ شہنشاہی سمت کہے میں آ گیا دھر کے رُپ گیاراں، گیارواں گرو نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند دا سنگر شبد نال اشارہ، بنا سینت سینت درڑایا۔ جد آویگا آویگا چوویاں اوتارا، اوتری اپنا ویس وٹایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے وچ سنسارا، بدھی بھيو کوئے نہ پائیا۔ اوہ

بھگتاں بنے میت مُرا، متر پیارا اک اھوایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں اُس نوں نو کر ایں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد سہارا، سریشٹ سرشٹی دامالک اکو نظری آئی۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر کلا ہر سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں *

نارد کہے میرا پینڈا پچھلا پچھے رہ گیا دُور، دُور ڈراڈا نظری آئی۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ تکیا حضور، حاضر ہو کے سیس نوایا۔ میتوں مستی چڑھی نام خُماری والا سرُور، سُر ت شبد وچ ملائی۔ میرے انتر نرتر اُچیا نُور، اندھ اندھیرا دتا گویا۔ میں اُس ویلے خوشیاں وچ گائی اگئی تُو، تُر ت اکو نام دھیایا۔ پر بھو تیرا نام سدا مشہور، مشورے بھگتاں نال رکھایا۔ نارد کہے میں لیکھا ہور دساں پا کے فٹور، فتویٰ دین دُنی جنایا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کوئے قصور، قسم کھا کے دیاں سنایا۔ میں جگ جگ پر بھو دا بن کے رہیا مزدور، سیوک سیوا سچ کمائی۔ اک دن انگد دے کول آیا وچ کھڈور، جیٹھ ستاراں دوس سہایا۔ نالے تھک کے ہویا چکنا چور، تھکاوٹ وچ گر لایا۔ میرا انتش ہویا مجبور، دُکھ درد درد وچوں پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے میں انگد ول تکیا، نین نین وچوں بدلایا۔ میں ہو گیا بکلیا، خیرانی میرے انتر آئی۔ میں اپنے آپ نوں اگانھ دھکھا، دھکا پریم والا رکھایا۔ جھٹ ویراگی سادھو آ گیا نٹھیا، بھجیا واہو داہپا۔ پچھے پنجاں نے ہور کیتا اکٹھیا، اک دُوجے نوں رہے سنایا۔ اسیں پوجدے مندر مٹھیا، شودوالیاں سنگ رکھایا۔ نارد کہے میں جھٹ اپنا نیت پٹیا، اکھ اکھ وچوں گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ نارد کہے اکٹھے ہو کے چھ ویراگی، چھ گر اُپدیش سنایا۔ چھ کنت گھر سہاگی، سوہنی سچ ہنڈایا۔ نارد کہے میتوں آد جگاد بولن دی وادی، وعدے نال دیاں سنایا۔ میں ہس کے کہا میرا پُرکھ اکال وڈ پرتاپی، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ جو تھادی کایا رہیا سادھی، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جھٹ شبد سنیا اگم آنادی، دُھن دُھن وچوں سنایا۔ اوہناں دی سوئی سُر ت جگی، جارگرت جوت وچ رُشنائی۔

انتر انتر پریتی لاگی، پریم وچ خوشی بنایا۔ میں ہس کے کہا ہن چنتا غمی کاہدی، فُدرت دا مالک دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں بیراگیاں ول اھ کھولی، نیتز لوچن نین اٹھایا۔ میتوں یاد آگئی رام والی بولی، ترتی جگ دے گواہیا۔ جیہڑی سیتا ست دی پی ڈولی، سچ وچ سمایا۔ اُس نوں رام اشارہ کیتا ہوئی ہوئی، سچ نال درڑایا۔ جس ویلے کلجگ انتم آیا اتے دھولی، دھول دھرم نہ کوئے رکھایا۔ کوڑ گڑیاری دین دُنی ہونی موئی، رُترئی ست سچ نہ کوئے مہکایا۔ اُس ویلے دُھر دے رام نے ست سچ رام دی کھیلنی ہوئی، رنگ اپنا آپ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پریم اک جنایا۔ نارد کہے کھڈور انگد سہایا اکھاڑا، سوہنی بنت بنایا۔ پریم دا رنگ چڑھایا گاڑھا، اتر کدے نہ جانیا۔ میں بیراگیاں آگے کڈھیا ہاڑا، نمرتا وچ سمجھایا۔ ایس بڈھے دا ویکھو چٹا داہڑا، جو بڈھیپا امر نال ہنڈھایا۔ جس دا پرکاش ہونا ناڑی ناڑا، بہتر سال دی آبو بہتر اں نال ملایا۔ کھیل ہونا جنگل وچ اُجاڑا، جوہاں سنگ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنا یا۔ بیراگیاں کہا ساڈی پنڈت جی ارداس، بے دیئے جنایا۔ تتاں والا سنگرُ ساڈے پاس، انگد انگیکار دکھایا۔ جس نال مل کے لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ وچ رلا یا۔ جھٹ نارد تکیا اُپر آکاش، آکاش آکاشاں پرے دیکھ دکھایا۔ اوہ دیکھو میرا مالک نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جس دا کھیل اولّا ہونا جن بھگتاں دے شتاباش، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جوت جگائے بنا تن وجود لاش، ماٹی خاک ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنا یا۔ بیراگیاں کہا اوہ نور نورانہ کی، نرگن دے سمجھایا۔ نارد ہس کے کہا جو امرت بر سے مینہ، میگھلا اک برسایا۔ جس کلجگ وچ ست دھرم دی لاؤنی نینہ، سنجگ سچ سچ پرگٹایا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا ویہہ اکیہ، اینکار اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگت بناؤنے پتر دھی، پتا پتر گود سہایا۔ رويداس دی ساڈھے تن ہتھ لیکھے لاؤنی سی، سنگر ہو کے دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستاراں جیٹھ کہے میں اپنی کھول کے ویکھی پوتھی، پُستکاں باہر دھیان لگایا۔ میری مت نہیں ہوئی تھوتھی، کوڑ گرم نہ ہوئی ہلاکایا۔ میں جلدی ویکھی اکو جوتی، جوتی جاتا نظری آ یا۔ بھگت سہیلے جس دے گوتی، گرگھ اپنے رنگ

دکھائیا۔ پریم پیار دی دست دے کے بہتی، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ منزل چاڑھ کے ڈھر دی چوٹی، چپک اپنا اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ پیراگیاں کہا ناردا کون روپ ملے نرکار، نرائن کون وڈیائیا۔ نارد ہس کے کہا سُنو میرے یار، مِترو
 دیاں سنائیا۔ جس نوں سب نے کہنا کل کلکی اوتار، نہکلنک نور الاہیا۔ کھیل کرے اگم اپار، لکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جھٹ پیراگیاں کیتی نمسکار، نیتز
 نیناں نیر وہائیا۔ اسیں کس بدھ کریئے دیدار، درس تکیئے چائیں چانیا۔ نارد کہا اوہ ڈھر دا میت مُرار، مِترو پیارا اک اکھوائیا۔ مہربان ہو کے تہاڈا جنم پھیر
 دیوے وچ سنسار، سنساری جھنڈاری سنگھاری اپنا حکم ورتائیا۔ پنجاں ہس کے کہا ایس دھرتی دے کول ساڈی ہووے بہار، سوہنی خوشی بنائیا۔ اک نے
 نیتز رو کے کہا میں پنچ دس کوس توں ہوواں بے شک باہر، انتر ونڈ نہ کونے ونڈائیا۔ نارد خوشی وچ کہا ساڈھے تن کوس دی دیوار، پنچم پنچم بند
 کرائیا۔ اک اک دی تیج سوار، ایک پانچے نال ملائیا۔ ستاراں جیٹھ کہے میں وی دستاں ہو کے ہوشیار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ نال میننتی دیواں گزار،
 گزارش وچ سیس جھکائیا۔ ہر بھگت سہیلے جنہاں رام دا لیکھا وقت دا کیتا انتظار، سماں سماں اپنا ویس وٹائیا۔ جو رہندے ہر بھگت دوار، بھگون مل
 ۵۶۶ کے وجے ودھائیا۔ پنچ ویراگی کَلّے وچ اپنا جنم رہے سوار، جنم جنم اپنا سنگ بنائیا۔ بوٹا سنگھ بے شک پنچ دس کوس توں باہر، چھویں دا میلا میلیا سچ
 سُبھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ایہہ کوئی کم دین دُنی دا نہیں وبار، جگت کرسانا نہ کونے پترائیا۔ تہاڈا انگد دا لیکھا امرداس دا ادھار، تے نارد ہس کے کہے
 میری پکار، پُرکھ اکال سنی چائیں چانیا۔ ستاراں جیٹھ دا دوس سہنجنا جس دا قرضہ دتا اُتار، مقرو جو تہاڈی جھولی دتی بھرائیا۔ نالے دھرم دا دھرم کرم دا
 کرم سروپاؤ دی دستار، سنگر قدم قدم لکائیا۔ نارد کہے میں وی خوشیاں نال تہاڈے نال جاوانگا تہاڈے ویکھانگا گھر بار، گرہ گرہ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، سنگر شبد شبد اکھوائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جنڈیالا گرو ہر سنگت نوت ضلع امرتسر *

نارد کہے میں پر بھو دا بھگت ہو کے ٹپدا، ٹاپو جگت جہان چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ بن رسنا توں توں میرا میں تیرا اکو اکٹا نام چپدا، رسنا جہوا جگت گھ نہ کوئے وڈیاٹیا۔ میں نور ظہور تکاں پر میثور پت دا، پار برہم اکو نظری آٹیا۔ جس کھیل کھلایا آد جگادی دھار ست کا، ست ست وچوں پر گٹاٹیا۔ جو بھو کھلا و نہارا برہم پد کا، پردہ پردیاں وچوں چکاٹیا۔ اُس لیکھا مکاؤنا اتم پنج تت دا، بھگت سہیلے اپنے انگ لگاٹیا۔ جو گرہ گرہ مندر اندر و نجارا بنے کایا ماٹی رت دا، رتن امولک ہیرے اپنے گرہ لگاٹیا۔ جس دا آد جگادی میلا ساچے نت دا، شبدی شبدی شبد سمجھایا۔ میں اُس دے چرن واسطہ گھندا، نو نو لاگا پاتا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جگت جہان ویکھ لے تپدا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کلج کوڑی کر یا مایا روپ دھار یا سپ دا، ڈسنی گھر گھر ڈنگ لگاٹیا۔ موہ وکارا کھیل ویکھ لے ات دا، انتکرن دھیان لگاٹیا۔ سادھ سنت پیارا رہیا کوئی نہیں یت دا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ تیرا بھو کھولے کوئی نہ مت گت دا، گھر گھیر پڑا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کماتا۔ نارد کہے میں بھگت پُرانا پر بھ دا میت، متر پیارا اک اکھوٹیا۔ ٹھا کر سوامی دے میرے چیت، چت وت ٹھگوری نظر کوئے نہ آٹیا۔ میں آتم پر ماتم گاواں گیت، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ میرا کایا کعبہ دہرا حق مسیت، مٹھ گرو دوار سو بھا پاتا۔ جگت و اشنا میری بدل نہ سکے نیت، نیتیاں ہوئے سہایا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی ویکھی پر بھ دی ریت، مارگ پنٹھ راہ رہبر رہیا وکھایا۔ جو کر نہارا پت پنت، پت پاون دھردر گاہیا۔ جس دی یاد وچ جگ چو کڑی گئے بیت، سنجگ تریتا دوا پر کلج اپنا پنڈھ مکاٹیا۔ جو لیکھا جانہارا ہست کپٹ، اوچاں نیچاں دھیان لگاٹیا۔ سو سوامی میرا پیٹھلو پیٹھ، مہربان نور الاہیا۔ جس دا کھیل جگت انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پاتا۔ سو بھگتاں چاڑھنہارا رنگ میٹھ، ایتھے اتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جاتا۔ سدا سہیلا ہو کے ہتھ رکھے اپنا پیٹھ، پُشت پناہ آپ لگاٹیا۔ ہر جن کوڑے مٹھے کرے ریٹھ، وکھ اندروں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ نارد کہے میں بھگت پُرانا میری سب توں وکھری بودی، بدھیوان سمجھ کوئے نہ پاتا۔ میں نرگن دھار ہو کے کھیلاں پر بھو

دی گودی، گوداوری کنڈھے گوبند میری دتی گواہیا۔ جس آشنا کلپنا میری سوہمی، سُدی ودی توں باہر دتا سمجھائیا۔ چرن پریت بنا کے بنایا دُھر دا جوگی، جگیشراں باہر پڑھائیا۔ میل ملایا دُھر سنجوگی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میں پھراں جگت جہان بن کے موہی، بھجیاں واہو داہیا۔ دین دُنی دا بن کے کھوجی، کھوجت کھوجت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میتوں لالچ نہیں کسے دین دُنی دی روزی، رازق رزق رحیم دے وڈیائیا۔ میتوں پر م پُرکھ پرماتم اِکو دتی سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اِک گوسانیا۔ نارد کہے میں بھگت بنا تاں تن وجود، پریمیاں پریم نال جنایا۔ میرا مالک اِک محبوب، مہربان نُورِ الاہیا۔ جو ہر گھٹ اندر موجود، بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دی شرع توں باہر حدود، حُجرہ حق حق سہائیا۔ جس دی اِکو منزل مقصود، درگاہ سچ سچ وڈیائیا۔ جو انتر زرنتر کڈھنہارا دُوج، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگا کے پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دے وڈیائیا۔ میں اُس دے چرن کول جاواں جھو جھ، آپ اپنا بھیٹ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اِک سہائیا۔ نارد کہے میں بھگت پُراتن دتاں حال، جن بھگتو دیاں جنایا۔ پچھلا سماں بیتیا دیکھو کال، مہاکال کی دے دُہائیا۔ نوست پھل رہیا کسے نہ ڈال، تن مائی خاک رہی گر لائیا۔ گرہ مندر دیکھو جلال، بن تیل باقی دھیان لگایا۔ ہڈ ماس ناڑی تلو کھال، رتی رت کھوج کھوجایا۔ اپنے انتر اپنا کرو سوال، سوالی ہو کے منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اِک دکھایا۔ نارد کہے جن بھگتو بھگتی دھار مارو جھاک آ، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جنم کرم دیاں لو باقی آ، لہنے پر بھ دے کولوں منگ منگایا۔ لیکھے دیکھے پنج ت خاکی آ، مائی خاکی کھوج کھوجایا۔ اپنے اندر میٹے اندھیری راتی آ، رُترئی پر بھ دے نال مہکایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پاتی آ، اُوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ سپنہ پاڑ کے دیکھو اپنیاں چھاتی آ، رام راما نال سمجھایا۔ گرہ مندر دیکھو کملا پاتی آ، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ مانس جنم لیکھے لاونا لوک ماتی آ، متا سنگر شبد نال پکایا۔ لہنا کُے ڈوگھے کھاتی آ، چوڑا سی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پر م پرماتم پُرکھ پُرکھو تم نکو دُھر دا ساتھی آ، سگلا سنگ بنایا۔ جو دیوے مان انا تھ انا تھی آ، دینن اپنی گنڈھ پوائیا۔ لہنا چکاوے مستک ماتھی آ، دھوڑی خاک خاک رما یا۔ میری نمسکار ڈنڈاوت بندنا جوڑ کے دوویں ہاتھی آ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ کرپا کرے پر بھو

رگھوناتھی آ، کرپن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس دی آتم پر ماتم سب نے گاؤنی گاتھیا، سوہنگ ڈھولا ڈھدر گاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب کلا سمراتھیا، سمرتھ سر اپنا ہتھ لگائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا پال سنگھ دے گرہ رات نوں ضلع امرتسر *

نارد کہے واہ اوئے جیٹھ اٹھاراں، اک اک دے مالک گیاراں دے وڈیائیا۔ میں خوشی ہوواں ویکھ کے تیئی اوتاراں، دؤ آتیا سرگن ترے گن اپنا بھيو چکائیا۔ شبدي دھار سنگر تکاں بہاراں، دو جہاناں نوجوانا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بنا نیتز لوچن نین ویکھاں اشارہ، بنا سینت دین دُنی پر بھو رہیا سمجھائیا۔ جو لہنا دینا جگ چوکڑی پورا کرے ادھارا، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جو برہنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ویکھے ہٹی بازارا، برہنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیا۔ جس کھیل کھلایا لکھ چوراسی جیو جنت پُرکھ نارا، تن وجوداں سو بھا پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایالا ہو کے پُرکھ ظاہرا، ظاہر ظہور ہو کے اپنی کل پر گٹائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے اینکارا، لکھ چوراسی اپنی کل پر گٹائیا۔ میں نو نو بنا چرن کراں نمسکارا، بن دھوڑی دھوڑی خاک رامائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ نارد کہے تیئی اوتارو میرے پیارے مترو، سجنو دھیان لگائیا۔ پر بھ دی دھار وچوں باہر نترو، نرویر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ چوٹی چٹھ کے ویکھو سنرو، انت پڑدا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ نارد کہے اوتری تینا دھار تمینا توسی رام زوہ جوتی نال زوددی گوشے میں رہو آ مہربان مہربان مہربان کی کھیل کرے اپنی بدھ دی، بدھنا دوویں ہتھ بدھو آ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گرو آ۔ گردیو سوامی اتری، تیئی تریئی دھار۔ تیس براہمن کہ کھتری، شودر ویش دسو وچار۔ بن اکھراں پھولو پتری، بن نیناں نین اگھاڑ۔ بن رسنا گاؤ منتری، بن شبد ناد دھنکار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اینکار۔ نارد کہے تیئی اوتار ویکھو اپنا ساہت، سنجگ تریتا دوا پر دھیان لگائیا۔ کرپا کانڈ دی ویکھو رہت،

کرماں نال سمجھائیآ۔ سچ پریم دی تلو مہک، دین دُنی دیکھ وکھائیآ۔ جگت سَنگھاسن ویکھو بہک، آسن اپنا پھول پُھلایا۔ کی شبدی ڈھولے سَنگَر شبد کہت، کہہ
 کہہ رہیا جنائیآ۔ کی مہم سندیسہ ملے ہدایت، فرمانا دُھر درگاہیا۔ کی بخشش ہوئی عنایت، وست اگم ورتائیآ۔ کون تہاڈی کرے حمایت، ہم ساجن کون
 اکھوئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیآ۔ نارد کہے اوتارو بن اکھراں ویکھو اپنیاں کلپیاں، قلم شاہی
 رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ درگاہ سچ دی پڑھو پاتیاں، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ سینے پاڈ کے ویکھو چھتیاں، انتر دھیان لگائیآ۔ اپنیاں آپے بچھو واتیاں، اپنی
 آپ لو انگڑائیآ۔ کیوں کلجگ ہوئیاں اندھیریاں راتیاں، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ دھرم رہیا نہ لوک ماتیا، ماتر بھومی رووے مارے دھاہیا۔ بچھلیاں دسو
 کتھا کہانیاں باتیاں، باطن بھيو چکائیآ۔ نام دیاں رہیاں مول نہ ہاٹیاں، ہٹوانیو کتھے وست گئے لٹائیآ۔ منزلاں دُور ہوئیاں گھاٹیاں، پاندھی چڑھن کوئے نہ
 پائیآ۔ آتم سیجاں سُنجی ہوئیاں کھاٹیاں، سَنگھاسن حق نہ کوئے سہائیآ۔ سچ پریم دیاں ڈوراں گتیاں کاٹیاں، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے وکھائیآ۔ جوت نور جگے نہ
 کوئے لٹایا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ منزل مگن کسے نہ واٹیا، پاندھیو اپنا پندھ دیو سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دامالک اک گوسانیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے سُن نارد پنڈا، پنڈتاتینوں دیاں جنائیآ۔ نگاہ مار لے وچ برہمنڈاں، برہمانڈ کھوج کھوجائیآ۔ کھیل تک لے جیرج
 انڈا، اُتھج سچ پردہ آپ اٹھائیآ۔ دین دُنی دیاں ویکھ لے ونڈاں، مانس مانو مانکھ بٹھے روپ بدلایآ۔ جگت وکار تک لے گنڈھا، موہ وکارے نال بندھائیآ۔
 آتم سب دا ہو گیا رنڈا، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ سینہ ہووے کسے نہ ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے بھجھائیآ۔ دھرم دارہیا کوئی نہ کھنڈا، کھڑگاں چلے نہ
 کوئے چترائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مہم آپ ورتائیآ۔ جیٹھ کہے سُن پنڈت دھرم دھار دے پتے، سچو آ
 دیاں جنائیآ۔ جو اوتاراں قول اقرار کیتے، جگ جگ بھيو گھلایآ۔ سب دے وقت انت پتے، سچ تریتا دوا پردے گواہیا۔ اگلا مہم کرے پرم پُرکھ
 اتیتے، ترے گن باہر آپ جنائیآ۔ جس نے جگ چو کڑی جیتے، سچ تریتا دوا پر پچھلے پندھ مکائیآ۔ جس دی سب توں وکھری ریتے، ریتیان نور الاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ اٹھاراں جیٹھ کہے نارد میرے وچ ہندا رہیا قول اقرار، اقرار نامے بن

اکھراں دین گواہیا۔ ایہہ حکمے بدھے تینی اوتار، جگت سریر گئے ہنڈھانیا۔ رسنا جہوا پر بھو دا نام گئے اچار، گرنٹھ شاستراں نال لکھانیا۔ سندیہ دیندے گئے وارو وار، لوک مات اپنی سیو کمائیا۔ بھوکھتاں وچ گئے اچار، اکھراں نال جڑائیا۔ سب دا مالک اینکار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نوں کردے رہے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جو وسے سچھنڈ سچے دربار، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ اُس دا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جو نو سو پُرانویے چو کڑی جگ پچھوں آوے کل کلکی اوتار، نہہکنکا ناؤں پرگٹائیا۔ جھٹ وید ویاسے اٹھ کے ماری اک لاکار، کوک کوک سنائیا۔ اوہ براہمن گوڑا سب دامیت مُرار، متر پیارا اک اھوائیا۔ جو ہووے ادر توں باہر، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ہووے ظاہر، ظاہر ظہور اپنا آپ کرائیا۔ شبدی شب دی بنا کے دھار، شبدی شب شد شنوایا۔ تینی اوتار اوسے دا کرن اظہار، صفتاں نال صفت صلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک گوسانیا۔ تینی اوتار کہن ساڈا نہیں کوئی تکرار، بول جگت نہ کوئے جنائیا۔ اسیں آئے وارو وار، سچجگ تریتا دوا پر پھیرا پائیا۔ حکم منڈے رہے سچی سرکار، جو شہنشاہ رہیا درڑائیا۔ اکھراں نال اکھ دیندے رہے ادھار، میل ملایا چائیں چائیا۔ ۵۷۱

گرنٹھ شاستر گئے اچار، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ رام راما کر پیار، رمیا روپ سمجھائیا۔ کاہنا کاہن دس سیکدار، گھنٹیا اکو اک درسائیا۔ بُدھی توں پرے جس دا ووبار، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ اُس دے بنکے سیوادار، جگ جگ سیو کمائیا۔ انت کردے رہے انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دے حکم وچ حکم دی مولنی بہار، بسنت بیٹھے سیس نوایا۔ بھگت وچھل ہوئے گردھار، بھگون اپنا روپ وٹائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پاونہارا سار، مہاسار تھی وڈ وڈیائیا۔ جس نوں سب نے کرنی نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ اوتار کہن پنڈتا ساڈا پر بھ سدا بے انت، تیتوں دیئے جنائیا۔ جو مالک دُھر دا کنت، کنٹول اک اھوائیا۔ جس دی سارے کردے منت، نو نو سیس نوایا۔ اُس ساڈی بنائی بنت، گھٹن بھننہار دُھر درگاہیا۔ بھيو گھلایا وچ جنٹ، جیواں دتا جنائیا۔ مہما دس اگنت، صفتاں نال صلاحیا۔ جس دے نام دا گایا منت، منتو دین دُنی حل کرائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کرے انت، انت اوسے ہتھ وڈیائیا۔ اُس دا لہنا سمجھ سکے کوئی نہ پنڈت، پنڈتا تیری کی چترائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے اوتارو میں کوئی بھگت نہیں سریر، تن وجود نہ کوئے رکھانیا۔ میرا رُپ بے نظیر، جگ نیزہ دیکھن کوئے نہ پانیا۔ میں شاہ نہیں حقیر، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میری منسا نہیں ضمیر، خواہش دُنی نہ کوئے جنانیا۔ میری بدلی نہ کدے تقدیر، تدبیر جگت نہ کوئے جنانیا۔ میں پر م پُرکھ پر ماتم دا اکو پیتا سیر، بن رسنا جہوا مکھ لگانیا۔ جس نال میتوں آئی دھیر، دھیرج دتی لگانیا۔ میں غریب نہیں امیر، امر اپد بہہ کے خوشی بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھانیا۔ تینی اوتار کہن نارد ساڈا اکو اک بچن، بن رسنا دیئے جنانیا۔ تیرا کھٹرا گڑھ کنچن، سانوں دے سنانیا۔ نارد کہا میرا مندر نور نورانہ اک نرنجن، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ جو مالک درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگراں پار کرانیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو جوتی دھار جگن، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ جو نام ندھان سب دے مکھ لگاوے سگن، وست اگم آپ ورتانیا۔ پریم پیار مستی وچ کر کے مگن، اپنا رنگ چڑھانیا۔ جس دی منزل سارے لنگھن، بھجن

۵۷۲

واہو داہیا۔ جس دے اوتر ہو کے سارے منگن، خالی جھولیاں اگے ڈاہیا۔ اوہ نام ندھانا جگ جگ آوے ونڈن، وست امولک آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنانیا۔ اٹھاراں جیٹھ کہے میں سب نوں دیواں سندیسہ، اوتر تینی دھیان لگانیا۔ نارد تک لے اکو نرنیشا، نرنرائن دُھر درگاہیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، ساجن اک اکھوانیا۔ جس دے حکمے اندر وشن برہما شو گنیشا، دیوت سر بھجن واہو داہیا۔ جو وسنہارا بچھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی وکھرا ویسا، تینی اوتاراں ویس وٹانیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گویاں دین گواہیا۔ جو میٹنہارا کوڑ کلیشا، گُرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنانیا۔ جیٹھ کہے میری بات اک اوٹی، اوٹری دیاں جنانیا۔ میری آشا اک اکل، اکل کل دھاری دتی بنانیا۔ جو آد جگادی ول چھلی، اچھل چھل اپنا حکم ورتانیا۔ اُس نے خبر بن اکھراں دسی بھلی، جو بھانڈا بھرم بھٹانیا۔ جو سدا پھرے بھگتاں دی گلی، کایا کوئے بھجے واہو داہیا۔ جس دی دھار آتما نال پر ماتما ہو کے رلی، رل مل کے خوشی بنانیا۔ جو کھیل کھلاوے کایا ماٹی کھلی، خود مالک اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

۵۷۲

دا صاحب اک اھوآئیا۔ نارد کہے جیٹھ اوہ مٹر پیارا چنگا، چنگی دے وڈیاآئیا۔ جس دا پیار امرت رس اگمی گنگا، گنگوتری سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جس دے مھم
 وچ تینی اوتاراں وقت لنگھا، اپنا پندھ مُکائیا۔ جو دیونہارا بھگتاں سنگا، سگلا سنگی اک ہو جائیا۔ جو اوڈھن بخشے سیس ننگا، سو سر سر اپنا ہتھ وکھائیا۔ جس
 لیکھا پورا کرنا تاں پنجاں، پنچم دیوے مان وڈیاآئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک کھلایا۔ اوتار کہن ساڈا مالک
 اک جگدیش، جگدیش نظری آئیا۔ جس نوں جھکدے سیس، سیس بن قدماں قدم لکھایا۔ جس دی کرے کوئی نہ ریس، روپ انوپ نہ کوئے درسایا۔
 اُس دا کھیل اک اکیس، دو آ ایکا مل کے وجے ودھایا۔ جس دے چھتر جھلدا سیس، دو جہاناں سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگایا۔ اوتار کہن اُس دا وقت سُنھنا آیا، اسیں مل کے دیئے جنایا۔ جس دا جگ جگ ڈھولا گایا، صفتاں نال
 صلاحیا۔ اوہ ویکھنہارا ترے گن مایا، ترے بھون دھنی اک اھوآئیا۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر کھیل رچایا، کلجگ انتم کھوج کھوجایا۔ جو بھگت سہیلا نرگن
 نور جوت کرے رُشایا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اُس دا مھم سندیسہ اکو اک سنایا، نراکھر دھار پڑھایا۔ اٹھاراں جیٹھ خوشی منایا، نو نولا گاپایا۔ نارد کہے میں
 لکھ لکھ شکر منایا، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ اوتارو تہانوں دیاں سنایا، انسنت رہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈا انتم پندھ مُکایا، قدم اگے نہ کوئے اٹھایا۔ سب
 دامارگ اک سمجھایا، دینا مذہبانہ ونڈ ونڈایا۔ آتم پر ماتم بھیو کھلایا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ پورب لہنا سب دا جھولی پایا، باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس
 نے بھگتاں وقت سہایا، بھگون دے وڈیاآئیا۔ اُس دی دھوڑی خاک رمایا، مستک ٹکے نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس آد جگادی کھیل رچایا، رچنہار اک اھوآئیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر *

نارد کہے جن بھگتو میں تہاڈے اندر جاواں لنگھ، خوشیاں نال ملنا چائیں چانیا۔ جتھے پر بھو پیاریاں دا ساچا سنگ، ساچا سنگی اکو ویکھ وکھائیا۔ پریم پیار دی دھار وگے امرت گنگ، لہر لہر وچوں بدلائیا۔ مینٹوں چنگا سوہنا دے ڈھنگ، طریقہ میرے من نوں بھائیا۔ تئیں خوشیاں ڈھولے گاؤنے چھند، سوہنگ سچ پڑھائیا۔ آتم دھار ہوئے پابند، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جتھے رہے نہ بھکھ ننگ، ترسنا کوڑ نہ کوئے ہلاکایا۔ سچ سُنھنجی ہوئے پلنگ، چھپر چھن ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملایا۔ ستسنگ ویکھیا اگم اند، اند اند وچوں پر گٹایا۔ جتھے خوشی ہندا بند بند، بندگی پر بھ دی وچ سائیا۔ نوری جوت تک کے چند، اندھ اندھیرا اندھ مٹایا۔ ساچی منزل حقیقی جلوہ ویکھے لنگھ، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ ستسنگ ہندا کایا مندر گھر، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جتھے امرت ملے ڈوگھے سر، سرور اکو سو بھاپایا۔ مہربان مہربان مہر کرپا دیوے کر، کرنی دا کرتا کار کمائی۔ سچ بھنڈارا دیوے بھر، خالی نظر کوئے نہ آئی۔ میل ملاوا ہووے اکو ہر، جو ہر ہر دے بیٹھا سو بھاپایا۔ آتم پر ماتم لائے ور، کنت کنتوہل اک اکھوایا۔ جس نوں کھندے نرائن نر، نر نر کار اگم اتھاپیا۔ نر بھو ہو کے چکاوے ڈر، بھاؤ اپنا اک سمجھایا۔ جس دی سرن سرنائی جائیے پر، پراپسنتی مدھم بیکھری دا پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ ستسنگ ہووے کایا مندر، تن وجود وجے ودھائیا۔ بھاگ لگے ڈوگھی کندر، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ منو آدہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائے بندر، منسا کوڑ نہ کوئے ہلاکایا۔ بجر کپاٹی ٹٹے چندر، ترے گن تت رہے نہ رانیا۔ ہووے پرکاش پنا سور یہ چندر، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ شرع دار ہے کوئی نہ بندھن، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ سوامی لائے انگن، انگیکار اک اکھوایا۔ جس دے دوا ریوں سارے منگن، خالی جھولیاں اگے ڈاپیا۔ اوہ صاحب سورا سرنگن، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جو بھگتاں سدا ستسنگن، ساتھی اکو نظری آئی۔ جو ٹٹی آوے گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی بے پرواہیا۔ ساچی دات آوے ونڈن، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جو لیکھا جانے وچ برہمنڈن، برہمانڈ دھیان لگایا۔ جو ویکھے

کھج گھاٹ کنڈھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ ستسنگ کہے مینٹوں کردا کوئی، کوٹاں وچوں
 نظری آئی۔ میری دو جہان دروہی، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ نوست سب دی پت گئی کھوہی، پت پتو متا ملن کوئے نہ آئی۔ سرشی درشی اندر رہی روئی،
 بن نیناں نیر وہایا۔ سرتی اٹھے کسے نہ سوئی، شبدی شبد نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب
 اک گوسانیا۔ ستسنگ کہے میرا رُپ نرالا جگ، دین دُنی دیاں جنایا۔ میرا مارگ دکھرا الگ، رستہ اکو اک درسانیا۔ میرا مالک سورا سرگ، ہر کرتا
 دُھر درگاہیا۔ میرا لہنا دینا جن بھگتاں جو پر بھ دی سرنی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں خوشیاں وچ ہووا گدگد، صفتی ڈھولے گایا۔ میری چار
 دیواریاں باہر حد، جس حدود وچ وسے دُھر داماہیا۔ جس دی لکھ چوراسی جد، یدی جدپ حکم ورتایا۔ اُس دانام سندیسہ سناں ند، جو انحد نادی دُھن
 کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ ستسنگ کہے میری وشن برہما شو چلائی ریت،
 نرگن نرگن ڈھولے گایا۔ سوہنگ شبد گایا گیت، تُوں میرا میں تیرا حق پڑھایا۔ ترے گن نالوں اپنی دکھری دس پریت، پریتم ہو کے دیاں جنایا۔ سدا
 سہیلا ہو کے وسال چیت، ٹھگوری تن رہے نہ رایا۔ میرا برہم برہمادی ست ستوادی شبد انادی ایکا گیت، گوہند ڈھولا سچ سُبھایا۔ میں پر کھنہارا نرگن
 دھار ریت، ریتوان اک اکھوایا۔ میرا لیکھ نال ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در
 اک سہایا۔ ستسنگ کہے مینٹوں وشن برہما شو گایا، گہر گبھیر دھیان لگایا۔ ترے گن مایا گن گایا، رجو طمعو ستو ونڈ ونڈایا۔ پنجاں تتاں پنڈھ مُکایا، اپ
 تیج وائے پر تھی آکاش نہ کوئے چکایا۔ نور نورانہ دیپ اک جگایا، جوتی جاتا اک رُشایا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا گایا، بن رسنا صفت صلاحیا۔ تئاں
 مل کے میرا ساچا سنگ بنایا، تئاں لوکاں وجی ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستسنگ کہے
 وشن برہما شو ہوئے اٹھے، آد دی دھار دیاں جنایا۔ پہلوں پر بھ دی سرن سرنائی ڈھٹھے، سچھنڈ ساچے سیس نوایا۔ پھر تھر گھر پھر نٹھے، بھجن واہو
 داہیا۔ نالے اک دُوجے نوں کرن ٹھٹھے، مسخری رہے اڈایا۔ آو ستگر شبد دے بنیے پٹھے، جو سکھیا دے سمجھایا۔ جس الٹی گیرنی لٹھے، لکھ چوراسی ونڈ

ونڈائیآ۔ اُس ویلے تیاں مل کے توں میرا میں تیرا گائے ٹپے، سوہنگ کیتی سچ پڑھائیآ۔ پھر اکھراں وچ مان دتا اکو پپے، پورن برہم دتا سمجھائیآ۔ جس دے محم وچ ترے گن گنی تپے، ترے گن اتینا کھیل کھلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اُٹھائیآ۔ ستسنگ کہے میری ریت بہہ پُرانی، پُران اٹھاراں کہن کچھ نہ پائیآ۔ میری برہما وشن شو جانے کہانی، چارے وید پڑدا نہ کوئے اُٹھائیآ۔ میرا گرہ پد زربانی، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میرا شہنشاہ نور نورانی، پاتشاہ اک اکھوئیآ۔ جس نوں جگت جہان گاؤنا زبانی، رسنا جہوا ڈھولے گائیآ۔ خلق ویکھے خالق اسمانی، نور نورانہ نور الایہا۔ میرا لہنا دینا نہیں نال سمند ساگراں پانی، جلاں تھلاں نہ ونڈ ونڈائیآ۔ میری منزل نہیں رُوحانی، رُوح بُت نہ کوئے شنوئیآ۔ میری کھیل نہیں کوئی چار کہانی، انڈج جیرج اُتبھج سیج ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میری اوتار پیغمبر گروآں توں پہلاں دی کہانی، بنا کتھا توں کتھا دیاں درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داراہ اک درسائیآ۔ ستسنگ کہے میٹوں وشن برہما شو کیتا، کرنی دا کرتا پُرکھ نال ملائیآ۔ ستگر شبد ساڈا بنیا پیتا، مٹر پیارا اک اکھوئیآ۔ جس نے مل کے چلنا دسی ریتا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ ساڈی تیاں دی اکو کیتی نیتا، نیتیان ہو یا سہائیآ۔ ۵۷۶
 بن رسنا نام ندھان اگما پیتا، پتت پاؤن دیا پیائیآ۔ ساڈا انتشکرن ہو یا ٹھانڈا پیتا، جگ چوکڑی نہ کوئے تپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ وشن برہما شو کہن ساڈا ستسنگ ہو یا پہلا نال پُرکھ اکال، جس کلا دتی ورتائیآ۔ سو ہو کے آپ دیاں، سو پُرکھ زرنجن ویکھ وکھائیآ۔ ہر پُرکھ زرنجن چلا کے چال، چال زراں اک درسائیآ۔ اینکار کری سنبھال، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ سری بھگوان وسیا نال، ابناشی کرتا سنگ نبھائیآ۔ پار برہم کیتی بھال، کھوج کھوجیا چائیں چانیا۔ ستگر شبد ہو کے نال، میل ملایا دُھر درگاہیا۔ اساں تیاں کیتا سوال، نو نو سپس جھکائیآ۔ کی کھیل تیرا کمال، کملا پاتی دے درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محم اک ورتائیآ۔ ستگر شبد کہا سُن وشن برہما شو دُھر دا محم رکھنا یاد، یادداشت بھل کدے نہ جانیآ۔ تہاڈی دھار سرشی کرنی آباد، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیآ۔ ترے گن مایا پنچ تت دی دینی دات، آتم پر ماتم دینی ورتائیآ۔ کھیل کھیلنا بن کے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی شنوئیآ۔ محم سندیس دینا بودھ اگادھ، بن اکھراں اکھرنائیآ۔ تساں زرنجن

دھار نرگن لینا ارادہ، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ نیڑ رہے نہ وواد، وکھ روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ سنگر شبد کہا وشن برہما شو بنے میرے ستسنگی، سنگیو دیاں جنائیا۔ سرشٹی کھیل ہونی بہرہ رنگی، رنگت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اک خبر سناواں چنگی، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ ساچے نام دی لاواں پابندی، اپنا حکم ورتائیا۔ دین دنی نال کراواں سندھی، ساچا حکم سناٹیا۔ شرع وچ شرع جانی ونڈی، حصے گنڈھ دکھائیا۔ جگ چو کڑی جانی لگھی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دی آونی کنڈھی، گھاٹاں پھول پھلایا۔ کتے پون نہیں وگنی ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ چاروں گنٹ کوڑ دی چمکے چنڈی، چنڈا اکا روپ وٹائیا۔ سرشٹی درشٹی ہونی پکھنڈی، بوروپاں وچ گر لائیا۔ دروہی پھرنی وچ ورجنڈی، برہمنڈ دین سناٹیا۔ سچ مارگ دی کسے ہتھ نہیں آونی ڈنڈی، ڈنڈاوت سارے جان بھلایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ہونی تنگی، ست دیپ روون مارن دھاہیا۔ پر بھو دی دات ملے کسے نہ منگی، خالی جھولی نہ کوئے بھرایا۔ امرت رس رہنی نہیں دھار گنگی، گنگا گوداوری جمنا سرتی سار کوئے نہ پائیا۔ و دیا رہنی نہیں کسے کول پنڈی، پنڈت پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ پریتی ٹٹی جائے نہ گنڈھی، سرت شبد نہ کوئے جنائیا۔ بھار چکے کوئے نہ کنڈھی، بو جھل دسے کوڑ لوکائیا۔ مان رہے نہ پر کرتی پنجمی، پنجم تت نہ کوئے چترائیا۔ مانو ذاتی ہوئی رنجی، رنجش وچ خلق خدائیا۔ اُس ویلے دھرنی رووے نیتز ہنجمی، ہنجمو آں ہار بنائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار پھر کے بانا چنگی، چاروں گنٹ لئے انگڑایا۔ سنگر شبد کہا وشن برہما شو جیہرا اُس ویلے بھگتاں نال بھگت بنیا سنگی، سگلا ساتھی آتم پر ماتم لئے پر نائیا۔ اُس دا لیکھا ویکھنہارا جس دی ہاتھ نہ آوے ونجمی، ونجمہ مہانا جگت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ ستسنگ کہے میری پر بھ چرن کول ارداس، بیننتی اک جنائیا۔ پر بھو رکھنا اپنے پاس، پاسا دین دنی بدلائیا۔ بے شک تیرا لیکھا پر تھمی آکاش، گنگ گگنتر اں سو بھاپائیا۔ منڈل منڈپ تیری راس، روس سورہ چن تیری رُشائیا۔ جن بھگت سہیلے بناؤ اپنے داس، ہر جن اپنا میل ملاٹیا۔ لیکھے لاؤ پون سواس، ساہ ساہ تیرے چرن لکائیا۔ شہادت دیوے شکر اُتے کیلاش، برہما برہم لوک وچ کرے شنوائیا۔ وشنو و شو دی دھار آوے پاس، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ ستسنگ وچ جن بھگت سہیلا ہوئے نہ کوئے اُداس، چننا غم نہ کوئے رکھائیا۔ کایا مندر اندر

کرنا پرکاش، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ سب دی پوری کرنی آس، ترسنا ترکھا جگت کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیرے اُتے وشواس، وشو داما لک وشنا اپنا دینا سمجھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لاٹ صاحب دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن دھار ست، ست ست وچوں پرگٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھار ست، بن رُپ رنگ ریکھ سو بھاپائیا۔ ایکنکار دھار ست، جس دی بنت جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ آد نرنجن دھار ست، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ ابناشی کرتے دھار ست، ست ستوادی آپ پرگٹائیا۔ سری بھگوان دھار ست، ست ست ست آپ ہو جائیا۔ پاربرہم دھار ست، پر م پُرکھ ویکھ دکھائیا۔ سچھنڈ دھار ست، بن چھپر چھن طے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ساچا سنگ، ہر سنگی اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھر دارنگ، رنگت جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ ایکنکارا سچ دوارا ویکھے اپنا آپے لنگھ، دوجی منزل نہ کوئے جنائیا۔ آد نرنجن سچ سہائے پلنگ، بن پاوا چول سو بھاپائیا۔ سری بھگوان نوجوان وجائے مردنگ، بن تال تلواڑا اپنا تھم درڑائیا۔ ابناشی کرتا کھیل کرے اگم، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پاربرہم تھم سنائے بن رسنا چہوا دم، سواس سواس نہ کوئے سچھنڈ ڈہائیا۔ نرگن دھار جانے اپنا کرم، کرم کانڈ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داما لک اک اکھوائیا۔ ستسنگ کہے میں بنا پھرنا سواس دمیا، دامنگیر اک اکھوائیا۔ مینٹوں جننی کسے نہیں جتیا، تن وجود نہ ویس وٹائیا۔ مینٹوں مان دتا نہیں کسے برہمیا، سرشٹی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا لیکھا نہیں کایا مائی چیا، چم درشٹی نظر کوئے نہ آتیا۔ مینٹوں ہرکھ سوگ نہیں غمیا، چنتا چکھا نہ کوئے تپائیا۔ میرا حد نہیں کوئی بتیا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا اکھرتا نہیں کوئی کنیا، کائنات نہ ویکھ دکھائیا۔ میرا سمجھے کوئی نہ سمیا، جگ چوکڑی سماپت ہندی ویکھی لوکائیا۔ میرا لیکھا نرگن سرگن دھار چوواں سوتیہ انک دا پنیا، اکھراں پھول بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستسنگ کہے میرا مالک اک سوامی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خُدائیا۔
 جس دی چار جگ دے شاستر اگئی بانی، بان انیلا تیر چلائییا۔ جس دا لیکھا دو جہانی، زمیں اسماناں تھم ورتائییا۔ جس دے تھکے اندر چارے کھانی، اندج
 جیرج اُتبیج سیج بیٹھی ویس وٹائییا۔ جس دی منزل حق نورانی، نور نورانہ سوبھا پائییا۔ جو سے بچھنڈ مکانی، درگاہ ساچی سوبھا پائییا۔ جس نے لوک مات
 میری بنائی نشانی، نشانہ دین دُنی سمجھائییا۔ میرا لیکھا لکھ سکے نہ کوئے کانی، قلم شاہی نہ کوئے وڈائییا۔ میرے اُتے مہربان کیتی مہربانی، محبوب دیا کمائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم آپ سنائییا۔ ستسنگ کہے میرا کھیل نیارا، نرکار دیاں درٹائییا۔ میرا لہنا دینا نال
 پُرکھ نارا، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ میں کھیل کھیلیا نال تینی اوتاراں، اوتری ہو کے اپنا سنگ بنائییا۔ دھرم دھار دیاں تکیاں بہاراں، خوشی
 خوشیاں وچوں رکھائییا۔ میرے صفت دیاں بنیاں واراں، وارث ہو کے ویکھے دُھر دا ماہیا۔ میں لینا دینا دساں سمت شہنشاہی گیاراں، اک اک نال ملائییا۔
 جس سوامی انتر آتم ہلاؤنیاں تاراں، ستیاں بھگتاں آپ جگائییا۔ بنا ہلاریاں دے ہلارا، زمیں اسماناں باہر ہلائییا۔ ساچا سنگی ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور
 دگمگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائییا۔ ستسنگ کہے جس میںوں پریم نال کیتا، کرنی دا کرتا دے
 وڈیائییا۔ اوہ ہر جن ہوئے پتت پُنیتا، پتت پاؤن ویکھ وکھائییا۔ میرا اشارہ ویشٹ نال کیتا رام نال سیتا، سیتا رام گیا درٹائییا۔ بھو کھلایا کاہن ارجن وچ
 گیتا، اٹھاراں دھیائے بولن چائیں چانیا۔ پیغمبراں کہا میرا کھیل اولّا چرچاں باہر مسیتا، مسلہ اکو اک سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ ستسنگ کہے میرا لیکھا نال رسول، رسم بچھلی دیاں درٹائییا۔ میرا تھم اک معقولا، مکمل دیاں درٹائییا۔ جس
 نوں اوتاراں کہا چرن دھولا، دھوڑی خاک رمائییا۔ اُس نوں پیغمبراں قدم بوسی کہہ قبولا، قبل از از جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ ستسنگ کہے میرا مالک نور الہ، عالمین اک اکھوائیا۔ جیہڑا بن ونجھ مہانیوں ہوئے ملاح، بیڑا اپنے کندھ
 اٹھائییا۔ جس پیغمبراں دتی صلاح، موسیٰ عیسیٰ محمد کلکیاں نال پڑھائییا۔ عبادت خانے میرے بننے گواہ، شہادت جگت والی بھگتائییا۔ جماعت وچ بہہ کے خُدا

آگے کرن دُعا، دوئے دست دست اُٹھائیا۔ میں سب دارہنما، رہبر بھیو دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ ستسنگ کہے مینٹوں موسیٰ دتی ترجیح، نورے چشم چشم رُشنائیا۔ جس دا مالک اک تلوزی، موزولے جم نور الاہیا۔ جس دا حکم دائرہ آگم وسیع، وسیت وِچ ہتھ کسے نہ آئیا۔ اُس نے دتی سچ ترجیح، طریقے نال سنائیا۔ جس نے مالک لبھنا ربی، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ موسیٰ مدیول دُعا دستے دُعا گوشے زما جموول زمینل زمنے دڑے دڑے تکے آگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساتھ آپ بنائیا۔ ستسنگ کہے مینٹوں عیسیٰ کیتا پروان، منظوری حضورِ وِچوں آئیا۔ جس اک اُتے اک لایا ایمان، اک اک نال ملائیا۔ کلمہ گاندے پنا زبان، سوبلا سویہلیاں وِچوں سمجھائیا۔ جس ملنا رحیم رحمان، نور نورانہ ویکھنا چائیں چانیا۔ اوہ میرا پیار کرے پروان، سنگی بن کے ساچا سنگ بنائیا۔ جس وِچ دُکھ ملے مہان، شکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ یوناہ دھرتی اُتے لایا نشان، انگلاں دس دس سہائیا۔ کی کھیل کرے نگاہبان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ عیسیٰ تک کے اُتے اسمان، گاڈ گڈ کہہ کے سیس نوائیا۔ میرا باپ وڈا پہلوان، سوریر اکھوائیا۔ جس نے میری بیسویں صدی کرنی کلیان، بیس بیسا نور الاہیا۔ سب دارکھے آپ دھیان، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ اکتھے ہو کے اُس دا گایے گان، تُوں ہی پتا تُوں ہی مائیا۔ ستسنگ کہے حضرت عیسیٰ بنایا ودھان، شرع شریعت سنگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستسنگ کہے میرا لیکھا نال بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق دستگیر، دامنگیر نور الاہیا۔ جس شرع دے پائے زنجیر، کُنڈی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ اُس سندیسہ دتا اخیر، اکھر الف یے نال ملائیا۔ نام کلمے دی دسی تدبیر، تریقہ دتا سمجھائیا۔ میرا مالک پیراں دا پیر، پروردگار نور الاہیا۔ جو لہنا دینا جانے شاہ حقیر، فقیر درویشاں میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ستسنگ کہے میری دھار نیاری، نراکار دتی وڈیائیا۔ میرا لہنا دینا نال محمد چار یاری، ابو بقر شہادت دے بھگتائیا۔ علی کوک کوک گیا پکاری، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنائیا۔ محمد کیتا قول اقراری، وعدہ وعدیاں وِچ جنائیا۔ چار یار کریو نہ کوئے تکراری، جھگڑا دنی نہ کوئے رکھائیا۔ سجدہ کرنا پروردگاری، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تُوں شہنشاہ اک سِکداری، پاتشاہ نور الاہیا۔ تیری مل کے کریئے

داری، دین دُنی دے مالک دینی وڈیائی۔ ستسنگ کہے میٹوں یاد اوہ دہاری، دوس رین ویکھ وکھائی۔ اُنی جیٹھ اگئی واری، وارتا پچھلی دیاں سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ گھلایا۔ ستسنگ کہے میٹوں سب نے کیتا منظور، مطلع سب نوں دیاں کرائیا۔ میرا لہنا دینا صوفیاں بھگتاں نال ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائی۔ ساچا ستسنگی نورے زوا بن رسنا کہا منصور، خود خُدا اک اھوایا۔ جس دا پندھ نہیں کوئی دُور، دُور نیڑا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نے موسیٰ مسلسل اشارہ کیتا تُو، تریا توں باہر دیاں جنایا۔ جس عیسیٰ صلیب اُتے کیتا منظور، مہربان ہو کے ویکھ وکھائی۔ ستسنگ کہے اوہ مالک سوامی سب دی ضرورت پوری کرے ضرور، ظاہر ظہور ویکھ وکھائی۔ کلجگ انتم کریا میٹے کوڑ، کوڑی باہر کڈھائی۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹلے خاک رمایا۔ جس دا آد جگاد سچا دستور، حکم حکم وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ستسنگ کہے جن بھگتو میری ساچی رنگت، رنگنہار اک اھوایا۔ جس دے دے سارے بنو منگت، بھکھیا نام والی ورتایا۔ چار ورن بنائے اکو سنگت، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم دی دھار بنے پنڈت، بودھ اگادھا دئے سمجھایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھيو چکایا۔ سچ دوار بنائے اپنی سنگت، ست ست وچ ملایا۔ انتم لیکھا کئے وچ جیو جنت، لکھ چوڑا سی رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم میلا میلے دُھر دا کنت، کنتوئل ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل آد انت، جگا جگنت دُھر دا حکم ورتایا۔

۵۸۱

۵۸۱

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ترسیم سنگھ دے گرہ بھلائیپر ڈوگراں ضلع امرتسر *

ساچا سنگی پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اک اھوایا۔ جو دھرم دی دھار پاوے رہا سی، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ جس نے گرو گرو دیو بنائے داس داسی، سیوک سیوا وچ رکھایا۔ بھيو گھلا کے پر تھی آکاشی، پردہ دو جہان چکایا۔ سچ دوار دا بن کے واسی، سندیسہ دتا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک دکھائیا۔ ساچا ستسنگی ستنگر پُرکھ دیوی دیو، دیو آتما دے وڈیائیا۔ جس دا کھیل اکھ اھیو، اگوچر
 کہن کچھ نہ پائیا۔ جو جن بھگتاں دیوے انتر آتم ساچا میو، مہربان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نام چپاوے رسنا جہو، پون سواساں نال وڈیائیا۔ دھام دکھائے
 اک نہکیو، نہچل اپنا در سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ستسنگ ویکھیا گوبند دھار، دس دس
 اپنا بھيو چکائیا۔ نانک کیتا نال پیار، پریم پریتی وچ وڈیائیا۔ نام ست بنا کے یار، متر پیارا میل ملائیا۔ ڈھولا گایا اگم اپار، سوہنگ ساچا سچ سکھائیا۔ نال
 سُرنگی وجائی ستار، تُوں ہی تُوں ہی راگ جنائیا۔ ستسنگ دکھایا وچ سنسار، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستسنگ کہے میرا گرو آں دتا سندیس، دین دنی جنائیا۔ میرا سب توں دکھرا اپدیش، اپنشاں ویکھن نین
 اٹھائیا۔ چونکنا ہویا گنپت گنیش، وشن برہما شو لئے انگڑائیا۔ میرا لہنا دینا نال دس دسمیش، گوبند ڈھولا گایا ڈھر دا ماہیا۔ چار ورنناں اک جتا کے بھیس،
 ۵۸۲ مارگ اکو اک لگائیا۔ ستسنگ دسیا مچھ داہڑی رکھنا کیس، کیس گڑھ دتی وڈیائیا۔ بدھی رہے نہ کوئے ملیجھ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ پُرکھ اکال جنایا
 ۵۸۲ نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس ستسنگ وچ سارے ہوئے پیش، پیشین گویاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا وشا اک ویشیش، وشو دا اپنا بھيو چکائیا۔ کلج
 ہونا انت کلیش، کل دھاری ہوئے لوکائیا۔ پھیر بھاگ لگنا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی جاتا ہوئے پرویش، پراپسنتی مدھم بیکھری دا
 پڑدا آپ چکائیا۔ نرگن دھار کھے لیکھ، لیکھ لیکھنی دیوے مان وڈیائیا۔ دین دنی دی بدلے رکھ، رکھیاں نیاں پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ ستسنگ کہے میتوں گوبند کیتا لاکار، پنا شرع توں شرع جنائیا۔ کھنڈے کھڑگ دی دس چکار، جگت
 اندھیریاں پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال اگے کہا پکار، کوک کوک سٹائیا۔ تُوں ستسنگی میرا یار، یارڑے تیری سچ لوواں ہنڈھائیا۔ میرا لیکھا ویکھ وچ سنسار،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ میں سندیسہ دیواں گرسکھو اپنی وار، گرکھاں دیاں جنائیا۔ ستسنگیو رہنا سدا تیار، ست ست نال وڈیائیا۔ امرت دے
 کے ٹھنڈا ٹھار، رس امیوں دتا چوائیا۔ پنچم میتا بن کیتا سچ پیار، پریت پریتی وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا دوار اک سمجھائیآ۔ ستسنگ کہے میرا گوبند کیتا اکھ، سوہنی دتی وڈیائیآ۔ دھرج دھرم دا بخشیا ہٹھ، سنتو کہ گرمکھاں جھولی پائیآ۔ پریم پریتی کھولیا ہٹھ، ونجارا بنیا دھر دا ماہیا۔ جس اکھ کیتے چھیمبے جھیور نائی جٹ، غریباں انگ لگائیآ۔ دُکھیاں درد میٹ کے پھٹ، پٹی نام والی بندھائیآ۔ جگت شرع دی ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیآ۔ دُئی دویتی میٹ کے وٹ، وٹنا ملیا چائیں چانیا۔ ستسنگ کہے گرسکھاں ساچا لاہا لیا کھٹ، کھٹکا جنم رہیا نہ رانیآ۔ جنہاں اکو نام لیا رٹ، واہ واہ واہ واکر تیری بے پرواہیا۔ ستسنگ کہے میں شکرانے وچ جوڑے ہٹھ، خوشیاں وچ خوشی بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب کلا سمرتھ، مہما کتھ کتھ جنائیآ۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فوجا سنگھ دے گھر رات نوں پنڈ بھلائی پُر کھیتاں وچ ضلع امرتسر *

۵۸۳

دھرنی کہے میرا سینہ ہویا ٹھنڈا، نو سو پُرائوے چو کڑی جگ دی اگن دتی بھجائیآ۔ میں نام ندھان سری بھگوان تیرا اکو ونڈا، نو ست بھجیاں واہو داہیا۔ جھٹ بنا قدماں توں چل کے آگیا نارد پنڈا، شبدي شبد روپ درسایا۔ دھرنیے نگاہ مار لے وچ ورجنڈا، دو جہان اکھ گھلایا۔ نال تک لے کجگ آخیری کنڈھا، کنڈھی گھاٹ کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنی اپنی سدھی کر لے نیت، نیتوان دیا کمائیآ۔ سنجگ تریتا دوا پروالی تک لے پریت، پریم ہو کے کی سمجھائیآ۔ نالے زور دی مار کے چیک، چیک چہاڑا دتا پائیآ۔ پھیر ہس کے کہا میرے صاحب وچ حق تو فین، جوٹھے دیوے تھاواں تھانیا۔ جگت نشان ویکھ لے جتھے بالیک ماری لیک، لائن لائن وچوں سمجھائیآ۔ جس دی کردی رہیوں اڈیک، اپنا دھیان لگایا۔ اوہ متر پیارا دھر دا میت، یارڑا حق سمایا۔ جو وسنہارا چیت، ٹھگوری چت دے مٹایا۔ جس دا ڈھولا اکو گیت، گوبند میلا سچ سبھائیآ۔ کرنہارا پت پت پت، پریم پُرکھ اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر لیکھ آپ سمجھائیآ۔ دھرنی کہے نارد امیری انتر آئی وچار، وچر کے دیاں سٹائیآ۔ میرا تریتے جگ دا ویکھ وہار، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ میتوں بالیک دتا ادھار، لہنا لہنیاں

۵۸۳

وچوں باہر کڈھائیا۔ بن ہتھاں توں مار لکار، چرن چرن نال بدلائیا۔ نالے کوک کے کیتی پکار، دو جہان کیتی شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا جگت پُرانا لیکھا، کھیتی ثبوت دیاں جنایا۔ جس وچ رہے نہ کوئے بھلیکھا، بھانڈا
 بھرم بھو بھنایا۔ بالمیک دے کے گیا سندیسہ، سندھیا سرگھی باہر سنایا۔ جو مالک رہے ہمیشہ، نرگن نور نور الاہیا۔ اوہ کلجگ دھارے اپنا بھیسہ،
 بھیکھا دھاری بے پرواہیا۔ سمبل سہائے اپنا دیسا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کماہیا۔ دھرنی کہے جس ویلے بالمیک لیک ماری میری سوئی سرتی جاگی، آلس بندرا رہی نہ رایا۔ میں بن قداماں توں بھاگی، بھجی واہو داہیا۔ میں
 تکان کنت سہاگی، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جگ بدلنا جس دی وادی، وعدے سب دے پور کرایا۔ اودوں ایس تھاں نوگھر براہمنان دی ہندی سی آبادی،
 پروہت اپنی کھیل کھلایا۔ جنہاں دی سانجھی اک پڑادی، نویتا نام بالمیک گیا سمجھایا۔ جس دا پوترا ہویا اک ویراگی، منسو کہہ کے سارے گائیا۔ اوہ
 گواں بنیا واگی، دوس رین اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ بیراگی بائی سال دانو جوان،
 ۵۸۲
 ۵۸۲
 منسا جگت نہ کوئے رکھایا۔ بالمیک تکیا نال دھیان، نین نیناں وچ رکھایا۔ جھٹ اُس نوں آیا گیان، سرتی سرت وچوں بدلائیا۔ نگاہ مار زمیں اسمان،
 جگت جہان ویکھ وکھایا۔ شبد سنیا پناکان، دُھن آتمک راگ درڑایا۔ ایہہ رشی بڑے مہان، مہما کتھ کتھ وکھایا۔ جھٹ ویراگی ہویا سوادھان، اپنی لئی
 انگڑایا۔ دُھ دوہ لیاواں اس نوں دیواں دان، خوشیاں نال پیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔
 بیراگی دُھ لیاواں دوہ، بالمیک آگے کھلایا۔ رسنا بلاں نال لینا چھوہ، چھوہر بانکا رہیا درڑایا۔ آگوں بالمیک پیا رو، بن نیناں نیر دہایا۔ مترا تیرا پیار میری مُجبت
 رہیا موہ، دوسر نظر کوئے نہ آہیا۔ نال اشارہ انتکرن کیتی لو، لوئن تیجا دتا کھلایا۔ بنا رام توں نظر آوے نہ کو، نور نورانہ اک درسایا۔ نام شبد سنایا
 سو، سوہنگ شبد دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے بالمیک دتا اک پیار، خوشیاں
 نال جنایا۔ تیرا دُھ دا میرا اُدھار، لیکھا تیرے ہتھ رکھایا۔ نگاہ مار لے وچ سنسار، چاروں کُنٹ پھول پھلایا۔ بنا پر بھو توں متر نہ کوئے مُرار، سنگی

سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اوہ تک تریتے ہونا رام اوتار، دوپرکاہن کاہن سمجھایا۔ کلجک دیکھ لے دھواں دھار، نوری چند چند چمکایا۔ انت کلجک ہونا اوتار، نہکلنکا ناؤں پرگٹایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے وچوں سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نوایا۔ اوہ بنے بھگتاں سہار، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جھٹ بیراگی بالیک چرناں اُتے کیتی نمسکار، نو نو سپس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ بالیک کہا ویراگیا کلجک انت تننیاں مویاں، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ تیرا نام ہووے سنگھ فوجا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیری بھگتی دی دھار ہووے ادا، منزل حق سمجھایا۔ تیرا نام ہونا سوہنگ سو دا، سرتی شبد وچ سمایا۔ جوڑا بنا اک دو دا، دوہری کل ورتایا۔ اُس ویلے جگت لیکھا ہونا کھوہ کھوہ دا، پریم مہبت وچ نہ کوئے سمایا۔ بیراگی کہا میتوں ملی دست اتھاہ، بالیک دتی ورتایا۔ رشی جی میرا بنا انت گواہ، شہادت سچ والی بھگتایا۔ جس ویلے وقت سہنجنا گیا آ، عالم علم سنن کوئے نہ پانیا۔ لیکھا دیکھے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمایا۔ میں رسنا جہوا بتی دنداں نال لیا گا، گھر گمبھیر وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہایا۔ بالیک ہس جناؤندا اے۔ دھر فرمان اک درڑاؤندا اے۔ بھو ابھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ چارے ویداں باہر پڑھاؤندا اے۔ اچھل اچھیدا ویکھ دکھاؤندا اے۔ جوتی جاتا ویس وٹاؤندا اے۔ سمبل دیس سو بھاپاؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول دھول چرن ٹکاؤندا اے۔ جگ وچھڑیاں میل ملاؤندا اے۔ جنم جنم دا لہنا جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ سچ کرنی کار کماؤنگا۔ دین دیال دیا کماؤنگا۔ زرگن ہو کے ویکھ دکھاؤنگا۔ سرگن اپنا رنگ چڑھاؤنگا۔ دھرنی دھرت وعدہ قول اقرار کیتا پور کراؤنگا۔ جن بھگتاں اندر جاوے مول، اپنا کھیل کھلاؤنگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتاؤنگا۔ ساچا حکم اک ورتاؤنگا۔ پر م پُرکھ کھیل کھلاؤنگا۔ زرگن دھار درس دکھائونگا۔ جنم جنم دی حرص مٹائونگا۔ امرت میگھ اگم برسائونگا۔ گھر سوامی دیوے درس، لوچن نین کھلاؤنگا۔ جو مالک ہو کے وسے اُتے عرش، فرش اپنا پڑا لاہیگا۔ سمت شہنشاہی گیاراں ہونا برس، برسی اپنے نال ملاؤنگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائونگا۔ دھرنی کہے میرے اُدے ہوئے بھاگ، بھگوان دتی وڈیایا۔

میرے گرہ جگیا چراغ، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ میری ترسنا مٹی آگ، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ میرے انشکرن آیا ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔
 ڈرمت میل رہیا نہ داغ، پاپاں ہوئی صفایا۔ میں ہنس بن گئی کاگ، مانک موتی چوگ چگایا۔ میں سستی گئی جاگ، نیز لوچن نین اگھ گھلایا۔ میتوں
 بالمیک ماری آواز، سہج سہج نال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سہج دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنہنا
 ہو یا جگ، دھول ہو کے دیاں سنایا۔ بالمیک نے میرے اُتے رکھے پت، پال سنگھ جنم جنم وچوں بدلایا۔ ویراگی فوجا سنگھ آیا بھج، بھجن بندگی پر بھ دی
 وچ سمایا۔ میں درشن کراں اُپر شاہ رگ، نور نورانہ ویکھاں چائیں چائیا۔ جس نوں کہندے سورا سرگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس میرا تھان پورب لیا
 لہ، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ پتہ نہیں آیا کپڑے نال سب، سمجھ چلے نہ کوئے پتڑایا۔ میری دھار چرناں ہیٹھاں لئی دت، کول کول اٹھایا۔ میں
 تک کے نور الہی رب، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سہج دا پڑدا آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے
 ۵۸۶ بالمیک نو انگل لیک ماری لمی، لمحہ لمحہ دھیان لگایا۔ بھو گھلا کے کایا ماٹی چھی، چم درشی باہر درڑایا۔ پڑدالاہ کے پون سواسی دی، دامنگیر اک جنایا۔
 بھو چکایا باہر خوشی غمی، غم خوار دیاں دکھایا۔ نال سندیسہ دتا جس ویلے کھیل ہونی نوں، نوکھنڈ دھیان لگایا۔ سنگر شبد ہونا کوی، کویتا کائنات باہر
 سنایا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا پرگٹ ہونا اوتار چوی، چوبیس جگدیشا اک اکھوایا۔ دھرنیے اُس کولوں لینا لوں، نو نو لگنا پائیا۔ او سے دا ڈھولا گویں، گا گا
 شکر منایا۔ اُس دے چرناں ہیٹھاں سوں، سہج سہنجی اک بنایا۔ تیرا لیکھا لکھنا رویداس روی، بل دی گولی نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی لہنا دینا سب دا دوں، دیونہار تیرے ہتھ
 وڈیایا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اودھم سنگھ دے گرہ پنڈ جلالا باد ضلع امرتسر *

ساچا ستسنگ سنگر چرن، چار جگ دے ستسنگی دین گواہیا۔ جتھے جھگڑا نہیں ذات پات ورن برن، مانس مانو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکوگیت آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ سچ پیار دی منزل چڑھن، بن قدماں پنڈھ مکایا۔ جوتی جاتے لڑ پھرن، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ سچ دوار دھر دے وڑن، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سنگر سوامی ترنی ترن، تارنہار اک اھوایا۔ جو آد جگادی کرنی کرن، کرتا پڑکھ اگم اتھایا۔ جس دی سب نے منگی سرن، ٹیک اِکو اک جنایا۔ سو بھگت سہیلا سہائے اپنا درن، در دوارا اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دھر درگاہیا۔ ستسنگ کہے میں سو بھا لوک مات، سنگر شبد دے وڈیایا۔ میری جھولی پاوے اگئی دات، دست امل آپ ورتایا۔ میرا وقت نہیں کوئی دوس رات، اٹھے پہر خوشیاں دے ڈھولے گایا۔ میری دکھری نہیں کوئی جماعت، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ میری سب توں دکھری ذات، اذاتی روپ نہ کوئے درسایا۔ میرا جھگڑا نہیں کوئی نال کاغذات، دویت وچ کدے نہ آیا۔ سدا سدا آباد، جگ جگ پر بھ دی اوٹ تکایا۔ میرا مالک موہن مادھو مادھ، جو دیونہار سرنایا۔ جس میری رچنا رچی آد، انت دیکھے دھر درگاہیا۔ میرا حکم نہیں کوئی تتاں -----، تن وجود نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ ستسنگ کہے میں سنگر شبد دی دھار سنیوگی، میلا سچ نال ملایا۔ میں امرت رس پیالدا تبغی، دوسر رس نہ کوئے جنایا۔ میں کوڑ وکار دا ویوگی، متا موہ نہ کوئے رکھایا۔ میں بن اکھر دھار دا بودھی، بدھی توں پرے پڑھایا۔ میری آشا ترسنا کدے بنی نہ لو بھی، لاچ ترسنا وچ کدے نہ آیا۔ میں سیوک ڈرمت میل دا دھوبی، پاپاں کراں صفایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا ہویا سہایا۔ ستسنگ کہے میں اِکو رکھیا اِشٹ، دیو آتما دین دُنی جنایا۔ میرا پیار سبائی سرشٹ، سریشٹ دیاں درڈایا۔ میرا روپ نہیں ٹانک جست، حصیاں وچ کدے نہ آیا۔ میرا لیکھا نہیں سورگ بہشت، دوزخ گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ میرے انتر اِکو سچ پیار دا عشق، عاشق معشوق دوواں دیاں درڈایا۔ میری منزل حقیقی کدے نہ جانا تلک، تلک للائی سب نوں دیاں دکھایا۔ میری برہوں

وچھوڑے وچ نکلے کلک، کوک کوک سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوساٹیا۔ ستسنگ کہے جن بھگتو میری آد جگاد سکھیا، شرع وچ بدل کدے نہ جائیا۔ میرا لیکھا بن قلم شاہی توں لکھیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاٹیا۔ میٹوں آد پرکھ پائی بھکھیا، بھچھیا میری جھولی پائیا۔ زرگن ہو کے کیتا ہتیا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میرا ..... بن کے تیا، متر پیارا دے وڈیائیا۔ میرا ٹھانڈا کیتا چتیا، ٹھگوری چت نظر کوئے نہ آتیا۔ میرا اپنا آپ مٹیا، ہنکار جگت نہ کوئے رکھائیا۔ میرا لہنا دینا ہو یا چٹیا، کالکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا سنگ نہیں کوئے پتھر اٹیا، پاہناں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں دھرنی اُتے جن بھگتاں اندر نکیا، گرکھاں اندر ڈیرہ لائیا۔ سچ پیار دی قیمت وکیا، دوسر قیمت سمجھ کسے نہ آتیا۔ مالک اکو پتیا، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جو سچ سہنجی سبجا اندر لٹیا، سنگھاسن آسن سو بھاپائیا۔ جو میرے وچ نام پھل رس دیوے مٹھیا، انڈھڑا آپ چکھائیا۔ جس جگ اپنا کھیل آپ نچھیا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنگ نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا جانے نت نو تیا، زرگن ہو کے رویر اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھ دیو دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کلج کہے پر بھ کرپا کیتی آپ کرتار، مہربان سر میرے ہتھ لکائیا۔ میٹوں دتی دست اپار، اپر پیر سوامی جھولی آپ لکائیا۔ جگ چوکڑی بھر بھنڈار، ترسنا تر کھاناں وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ دے وکار، ہنکار نال میرا سنگ بناٹیا۔ ست دھرم میرے پیار وچوں کڈھ کے باہر، دکھری گنڈھ دتی کرائیا۔ میٹوں بچہ بنا کے ہونہار، لوک مات بھیبیا چائیں چائیا۔ توں مان رہن دینا نہیں کسے پیغمبر گر اوتار، گرنتھ شاستراں چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ دین دنی رکھنی وچ و بھجار، وکھ کوڑی نال رلاٹیا۔ چاروں گنٹ کراؤنی ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ توں بنا میرا بر خوردار، کلج توں میری سیو کمائیا۔ کلج کہے میں نو کھنڈ پر تھمی پھراں وارو وار، دہ دشا بھجاں واہو داہیا۔ دھرم دار رہن دیواں نہ کوئے جیکار، دھرنی دھرت دھول گرائیا۔ مانو ذاتی بنا ٹھگ

چور یار، کُلتا سب دے اندر بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤ بھگوان، مہربان ہو کے میری پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنی دیا کمایا۔

کھج کہے مینٹوں دتی پر بھ نے اگئی دات، دیاوان دیا کمایا۔ نال بن اکھراں لکھ کے دتی پات، پتر کا سمجھ کوئے نہ آئی۔ پھر پیار نال لیا جھاک، بن نیناں نین اٹھایا۔ کلجکا توں جانا لوک مات، ماتر بھومی اپنی سیج سہایا۔ نوست کرنی اگئی رات، سیج چند نہ کوئے چکایا۔ میرے نام کلمے ونڈے ہونے اُتے کاغذات، اکھراں نال بدلایا۔ توں دھرم دھار میری پاؤنی وفات، کوڑ نگر م دینا پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سیج دا حکم اک سنایا۔ کھج کہے مینٹوں پر بھ نے دتی تھاپی، پُشت پناہ ہتھ رکھایا۔ توں میرا بننا ساتھی، ڈھولا گاؤنا چائیں چائیا۔ تیرا ہونا وڈ پرتاپی، جگت جہان وجے ودھایا۔ تیرا کھیل تکاں بہہ بھانتی، بھیسو ابھید رہے نہ رایا۔ توں دین دنی کرنی پاپی، پتت نظر کوئے نہ آئی۔ کھج تیری چھیتی کمنی حیاتی، آبو اپنے ہتھ رکھایا۔ بھگوان ہو کے بچھاں داتی، واتا ورن تک خلق خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دا پڑدا آپ اٹھایا۔ کھج کہے مینٹوں صاحب سنگر گھلیا، لوک مات دتی وڈیایا۔ مینٹوں شبد گردیو نے کہا بلیا، بچو کہہ کے گود اٹھایا۔ میں اوسے دی چھتر چھایا ہیٹھ پلایا، جو بن ونا ہو کے دیاں سنایا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول جگت استھان ملیا، سنگھاسن کوڑ والا وچھایا۔ بیچ وکار نال رلایا دلایا، سگلا سنگ جنایا۔ میں سرشٹ سبائی ول چھل کر کے چھلیا، اچھل چھلدھاری میرا ہویا آپ سہایا۔ میں ہر ہر دے اندر کوڑ وکار ہو کے رلیا، جگت نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ ویکھو میرا سماں سہنجا جگت وکارے نال ٹھلیا، پر بھو نے پھلی بھوت دتا کرایا۔ میں ویکھاں اُپر تھلیا، دو جہاناں اکھ اٹھایا۔ میرے صاحب دے حکم دا ہون والا ہلیا، حالت وگڑے جگت خدایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت میری اگنی وچ جانا تلیا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پر بھ دا بھانا کسے کولوں نہیں جانا ٹھلیا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ میں دین دنی دا انتر اپنے تیر نشانے نال سلایا، پئی نام نہ کوئے بندھایا۔ میں دو جہان سرشٹی وچ

چاروں کُنٹ پھراں اِکلیا، بھجیاں واہو داہیا۔ میری کرنی نے کَلجک جیواں وِچ پاؤنی تر تھلیا، تھر گھر واسی اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، میرا کھیل رکھایا سکھلیا، سُکلا پکھ میرا سنگ بنایا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کَلجک کہے پر بھو بن اکھراں حکم دتا کھ، لیکھنی جگت سمجھ کُجھ نہ پانیا۔ میری جھولی پائی اگئی بھکھ، بھچھیا دتی ورتانیا۔ کَلجک انتم کوئی رہن دینا نہیں مَن رکھ، پنڈت وِ دیا رہے نہ کوئے چترانیا۔ دھرم دی دھار دے سے کوئی نہ سکھ، مُرید مُرشد جان بھلایا۔ نال سماں وکھایا اگلا بھوکھ، پیشینگوئی نال ملانیا۔ میٹوں بن نیتراں گیا دس، بن اکھراں کیتی پڑھانیا۔ نال سندیسہ دتا تیرے انتر رہنا کس کس، کس نوں ملے وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھرم آپ چُکایا۔ کَلجک کہے میٹوں پر بھو دتا اگم بھروسہ، یقین دتا بندھانیا۔ چاروں کُنٹ وکھایا گوشہ، گوشہ کونا پھول بھلایا۔ کوڑ خُماری نال کرنا مدہوشا، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ آئیا۔ سب دا انتر کرنا کوسا، اگنی کَلجک کوڑ دیواں تپانیا۔ دین دُنی اک دُوجے نال کرے دھوکھا، دُکھدی رہے لوکانیا۔ میرا پنڈھ رہے نہ سوکھا، مارگ چلن کوئے نہ پانیا۔ تیرا پھیر جگ گنا چوتھا، انت لوک مات رہن نہ پانیا۔ پورب لہنا دینا رہن دینا نہیں کسے پُستک پوتھا، اکھراں سنگ نہ کوئے جنانیا۔ کَلجک کہے میں جھٹ اپنا بھریا ہوکا، ہائے اُف دُہانیا۔ پر بھو جگت جہان تیری وڈی نوکا، تُدھ بن ملاح نظر کوئے نہ آئیا۔ بے شک میں سر شئی رُپ بناؤنا کاؤں کا، کلکاتی کھیل کھلایا۔ توں سہارا بنا میری بانہو کا، پھڑ بانہو لینا ترانیا۔ تیرا حکم سندیسہ واہو داہو کا، واہ واہ تیرے ہتھ وڈیانیا۔ میرے انتر تیرا پریم ہووے چاؤ کا، چاؤ گھنیرا دینا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ کَلجک کہے میں پر بھ دی سنی اگئی خبر، بے خبر دتی سنایا۔ میرا دھیرج رہیا نہ صبر، ست سچ نہ کوئے جنانیا۔ میرے اندر پئے گیا غدر، میری منسا کرے لڑانیا۔ میری آشنا بن گئی ہور سدھر، صدقے واری گھول گھمانیا۔ میں کسے دار رہن دینا

نہیں قدر، قدرت دا قادر ملن کوئے نہ پائیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی پاؤنا دلدر، آلس ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ میرا کوڑ وکار دا دونا چھل چھدر، ہنکار اپنا سنگ بنائیا۔ دین دنی دی کرا ادھر ادھر، عدل کرن کوئے نہ پائیا۔ اوہ لہنا پورا کرنا جو سندیسہ دتا کاہن نے بدر، بدھ نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آپ منسا پوری کرے سدھر، سدھر سب دی ویکھ وکھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کھج کہے پر بھو میری آيو کر دے چھوٹی، چھٹکارا دین دنی کرائیا۔ توں منزل چڑھکے تک لے اگئی چوٹی، میں چوٹا ہو کے کھیل کھلایا۔ دین دنی دی واشنا کیتی کھوٹی، کھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرم دی رہن دتی نہیں تیر لنگوٹی، پنچ وکار نال جگت ہلکائی۔ پشوآں مانساں کھوائی بوٹی، بٹاں کالے لال رنگ رنگایا۔ سب دی نیتی تیرے پیار نالوں گئی دھوتی، سوامی سچ میل نہ کوئے رکھایا۔ کایا مندر تیری نظر نہ آوے جوتی، جوتاں والے بیٹھے کھج بھوایا۔ سب دی سرتی ویکھ لے سوتی، سوئی سکے نہ کوئے جگایا۔ مانک ہیرا نظر آئے کوئے نہ موتی، گرگھ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا نام چپے سارے بلاں ہوئی، ہر دے سکے نہ کوئے ٹکایا۔ روج کلپنا بھری کایا کوٹھی، کپڑ تن وجود نہ کوئے دھوایا۔ مانس ترسدے پیٹ کارن روٹی، بھکھیاں سکے نہ کوئے رجاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ کھج کہے میں بیننتی کراں ہو کے حضور، حضراتاں دے مالک ویکھ وکھایا۔ میری لیکھے لا مزدوری، جو دین دنی کمایا۔ میرا معاف کریں قصوری، قسم کھا کے منگ منگایا۔ توں سرب کلا بھر پوری، پاربرہم اکھوایا۔ تیری چرن لاواں دھوڑی، دھوڑی خاک رمایا۔ توں مالک میرا نوری، نر نرائن نور الاہیا۔ میرا پنڈھ مکا دے دوری، نیرن نیرا گیڑا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ کھج کہے پر بھو میری پاؤنی سار، سنگر ہو کے ویکھ وکھایا۔ نگاہ مارنی وچ سنسار، بن نیناں نین اٹھایا۔ چاروں گنٹ کیتا دھندھوکار، دھرنی دھرت تیرا روپ نظر کوئے نہ آیا۔ مجبت رہن نہیں دتا پیار،

پریم وچ نہ کوئے سمايآ۔ گھر گھر بھریا گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتال و جی ودھائیآ۔ میرا ڈنکا سُن لو کوڑ گڑیار، چاروں کُنٹ کرے شنوائیآ۔ میں تیرا چوہ تھا
 سُنٹ دُلا، نکا بالا ہو کے منگ منگائیآ۔ میرا خالی بھر بھنڈار، دست اگمی دے ورتائیآ۔ میں تیری تیرے نالوں کیتی دُنی غدار، تیرا سنگ نہ کوئے
 رکھائیآ۔ نوست ویکھ و بچار، کُرم بھری لوکائیآ۔ میں بن کے سو پیر بلکار، بل اپنا دتا دکھائیآ۔ تُوں مہربان ہو کے میرے سیس دینا پیار، سر اپنا ہتھ
 ڈکائیآ۔ میں نو نو کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیآ۔ کرپا کر کل کلکی اوتار، نہ ہنکنا تیری اوٹ تکائیآ۔ اماما میرے پروردگار، پت پر میثور ہونا
 آپ سہائیآ۔ میں چاہندا میں جاواں تیرے سچ سچے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ سنجگ آوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھائیآ۔
 میرا لہنا پورا کر قول اقرار، وعدہ ویکھنا چائیں چانیا۔ میں تیرا ہو کے شکر گزار، شکر یہ کہہ کے سیس نوایا۔ بہتا کرنا نہ پوے انتظار، اڈیک جگت نہ
 کوئے رکھائیآ۔ تُوں سب کچھ کر نیہار، کرتا پُرکھ نور الایہا۔ لیکھا پورا کر دے پیغمبر گر اوتار، سنگر شبد تیری وڈیائیآ۔ میں تیرا چچہ ہونہار، خادم ہو کے
 سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ ہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا پورب قرضہ دے اُتار،
 مقروض لیکھا اور نہ کوئے رکھائیآ۔

۵۹۲

۵۹۲

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کلج کہے میں اپنے جگ دا بڑا صوابی، دست سب نوں رہیا ورتائیآ۔ مانو ذاتی کیتی کبابی، مائس پشو پنچھی رہے کھائیآ۔ کلپنا کوڑ کیتی شرابی،
 شرع مذاق رہی اڈائیآ۔ عشق رہن دتا نہیں حقیقی مجازی، پریم وچ نہ کوئے سمايآ۔ نور چمکے نہ کوئے آفتابی، سورہ ست نہ کوئے رُشنائیآ۔ میں بن کے ست
 دا حق جنابی، حکم حاکماں دتا سُنائیآ۔ میرا کھیل ویکھنا شتابی، انت شروع اِکو رنگ رنگائیآ۔ میرا لہنا دینا پورب سب دے نال ماضی، لیکھا دیاں درڈائیآ۔
 میں کھیل کھلاؤنا ملّا قاضی، شرع شریعت ونڈ ونڈائیآ۔ کسے دی قائم رہن نہیں دینی اراضی، رزق رازق رحیم رہیا سمجھائیآ۔ کلمہ رہن دینا نہیں کوئی

واعذی، واعزکار نہ کوئے سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیآ۔ کلجگ کہے میں بڑا ہویا ہوشیار، جگت جہان اپنی لئی انگڑائیآ۔ دھرم دا بن کے ہونہار، سچ نوں پایا چائیں چانیا۔ کوڑ گڑیارا کر کے ظاہر، سرشٹی وشیاں وچ ٹکائیآ۔ میں کلپنا دا وڈا ماہر، گگرمیں اپنا رنگ رنگائیآ۔ جھوٹھ دا بن کے سار، سکھیا دتی درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سُنائیآ۔ کلجگ کہے میں وقت دا بنیا مالک، مہربان دتی وڈیائیآ۔ سرشٹی کوڑ دا بنیا خالق، خلق خُدا نالوں بھلایآ۔ وشے پیار دا بن کے بالک، پریم مُجبت سب دے نال رکھائیآ۔ شرع دا بن سچالک، رستے دین دُنی درڑائیآ۔ میرے وچ نہیں کوئی آلس، دوس رین بھجھاں واہو داہیا۔ میں گگرم دا بن کے ثالث، ثالثی حق حق کمائیآ۔ مائس رہن دتا نہیں کوئی خالص، خالص رنگ نہ کوئے سمائیآ۔ سب دے اندر بھری تاس، ترسنا کوڑ نال ہلکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا پورا کر میری بدھی نہ رہے آنجانت، جانہار ہوئے سہائیآ۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مسٹا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر * *

کلجگ کہے پر بھونے دتی ساچی شکتی، شکتی شالی دتا بنائیآ۔ میں خوشی نال پھراں اُتے دھرتی، دھرتی ویکھاں چائیں چانیا۔ نو کھنڈ پر تھی میری کھیل بنی گھر دی، گھرانہ اپنا لیا سہائیآ۔ دھار دکھاواں نرائن نر دی، بن اکھٹاں اکھ اُٹھائیآ۔ میرے پیار وچ دُنی جگت ویکھو لڑدی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ میں مُجبت رہن دتی نہیں کسے دھڑ دی، وجوداں سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ بستی بنی ہنکار گڑھ دی، ہوئے نال وڈیائیآ۔ میری آشنا کھیل تنکے دشا چڑھدی، آپ اپنا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دراک وکھائیآ۔ کلجگ کہے میری پر م پُرکھ نال ہوئی سندھی، سنگر شبد لیکھ بنائیآ۔ میں کھیل کھلاؤنا جگت دھار پابندی، حکم کوڑ نال وڈیائیآ۔ سرشٹی درشٹی کرنی اندھی، نیز لوچن اکھ نہ کوئے گھلایآ۔ من واشنا بناؤنی گندی، ترسنا کوڑ نال ہلکائیآ۔ ممتا موہ دا بننا جنگی، کھنڈے کھڑگ کھڑگ اُٹھائیآ۔ دُنی دو جہان دھار جانی ونڈی، دوہری اپنی کل ورتائیآ۔ ورجنڈی پاؤنی بھنڈی،

جھنڈ ہو کے نچاں پٹاں تھاوں تھانیا۔ ست دی دھار کرنی رنڈی، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ میری منزل پُنج گئی انتم کنڈھی، کنڈھا گھٹ ویکھ وکھانیا۔
 میں جگت جہان دا لیکھ بنایا پاکھنڈی، رُوپ انُوپ دتا پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوانیا۔ کلج
 کہے میں پر بھ داسٹ ڈلارا اک، سوتر دھاری ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے گیا ٹک، ٹک ٹکی پر بھ دے نال لگانیا۔ جس دا واسا میری
 چھاتی ہک، سینے اندر ڈیرہ لائیا۔ جو میرے لیکھ رہیا لکھ، لیکھنی اپنا حکم سنانیا۔ جگت جہان دی پا کے بھکھ، میری جھولی رہیا بھرانیا۔ نالے کھول وکھاوے
 جگت جہان بھوکھ، پیغمبر اوتار گر نال ملانیا۔ مینٹوں بنا اکھ توں سب کچھ رہیا دس، دو جہان اکھ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دے سر نائیا۔ کلج کہے میں بن کے پر بھ دا پتر، پوت ہو کے سیو کمائیا۔ نراکار دی دھاروں آیا اتر، جنم دتا کسے نہ مانیا۔
 میں پرگٹ ہويا دواپرتوں بعد وار شکر، شکر پروہت باون دھار گیا درٹانیا۔ قول اقراروں کدے نہ جاواں نکر، مُقرہ وقت نال ملانیا۔ میں دین دُنی نوں
 خالی کرنا ہتھوں ٹکڑ، ٹکڑا ہتھ کسے نہ آئیا۔ میرا دائرہ مُرید جانے کوئی نہ قطر، نصفو نصف کراں خلق خدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ہوئے سہانیا۔ کلج کہے میں پیارا پر بھوانگ دا، انگیکار اک اکھوانیا۔ میں منگاں رہیا منگدا، ترسنا جھولی آگے ڈاہیا۔ میرے
 سوامی میرا وقت جاندا لنگھدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ میرا وقت سہنجا کر کے سو کھیل کھلاوے نو کھنڈ پر تھی جنگ دا، جگ جگ حکم ورتانیا۔ میرا
 کھیل انوکھا ڈھنگ دا، بدھیوان سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میرا کوڑ گڑیا راشوہ دریائے بنے اگئی گنگ دا، گنگا گنوتری چلے نہ کوئے پترانیا۔ میں کھیل کھلاوونا
 چاروں گنٹ دنگ دا، خیرانی وچ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، میرا وقت سہائے انند دا، انند دامالک انند اپنا اک جنانیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر *

جیٹھ کہے میرا دوس دہاڑ، اگئی ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ میرے پھرنا پچھے اگاڑ، پرم پُرکھ ہونا آپ سہائیا۔ پرکاش کرنا ناڑ ناڑ، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ میرا
 اگنی تت دینا جھاڑ، امرت میگھ نام برسائیا۔ سچ دوارے لینا واڑ، چرن کول دینی سرنائیا۔ میرے اندروں کڈھنی پنچم دھاڑ، پنچم دے مالک دیا کمائیا۔
 سہائتا کرنی جنگل جوہ وچ پہاڑ، ٹلیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ جیٹھ کہے میرا
 دوس دہاڑا آیا لوک مات، اگئی ایکنکار دیاں جنائیا۔ مہربان میرے ول مار جھات، جھاک اپنی آپ وکھائیا۔ مینٹوں سندیسہ دے دے اپنا پات، کملا پاتی رنگ
 رنگائیا۔ مہربان ہو کے بچھ وات، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ میرا جگ چو کڑی تیرے نال نات، باون مینٹوں گیا سمجھائیا۔ اوتاراں تیرے پیار دا دتارس
 سوانت، بن رسنارس چکھائیا۔ تیرا نور ظہور شہنشاہ اکانت، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا خالی بھر دے کھات، خواہش ترسنا دے مٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ اگئی جیٹھ کہے پر بھو میرا پورب ویکھ ادھار، مقروض دھیان لگائیا۔
 مینٹوں سپتس رکھی کہا پکار، خوشی نال جنائیا۔ وید ویاسا کر کے تینٹوں نمسکار، سچ گیا سمجھائیا۔ رام نے سییا دتا ادھار، سچ نال سمجھائیا۔ کرشن رادھا کہا
 نال پیار، پریمکا پریم نال درڑائیا۔ موسیٰ تک تیرا چمتکار، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ عیسیٰ کھیل تک نظار، بن نظر نین اٹھائیا۔ محمد مل کے نال چار یار،
 یاری تیرے نال لگائیا۔ نانک نے اگئی جیٹھ پہلے دن وجائی ستار، رباب اپنے ہتھ اٹھائیا۔ گوہنڈ پُرکھ اکال دا کر دیدار، جوتی جوت وچ سمائیا۔ سنگر شبد نگاہ
 لئی مار، میرے ول اکھ اٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے کل کلکی اوتار، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو زرگن دھار آوے وچ سنسار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ اک
 نال اک دامیلا کرے اپار، ایکا ایکے نال جڑائیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں دی ہووے بہار، بہشت سورگ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے آپ
 زرنکار، زرگن ہو کے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست
 ستوادی تیرا بن کے میت پیار، متر پیارا ہو کے دیا کمائیا۔

۵۹۵

۵۹۵

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر *

کجگ کہے رسنا چہوانہ دے صفائی، اپنی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ میری چار جگ دی تک لے گواہی، پیغمبر گر شہادتاں رہے بھگتایا۔ میں اکھراں نال اکھر ملا کے لائی سائی، ٹوٹے دین دُنی کرایا۔ میرے ہندسے تک لے اکائی نال ملا دہائی، صفرے صفر روپ دسی لوکایا۔ میں کوک سناواں اچی کر کے بانہی، بہڑی بہڑی کر گرایا۔ میری میٹ سکے کوئے نہ شاہی، کوڑ دے تلے دتے لگایا۔ میٹوں یاد آوندا جس ویلے گو بند مان دتا جھیور چھیمبے نائی، جٹاں رنگ رنگایا۔ اُس ویلے میں بناکھ توں بھری آہی، بن ہوکیاں دتا درڑایا۔ نالے پھڑ کے اپنی کلائی، کلماں والیاں دتا دکھایا۔ میں میل رہن دینا نہیں نال بھیناں بھائی، بھائی بھائیاں سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کجگ کہے جیٹھ پر بھ اُتے کر مول نہ مان، میں سچ دیاں سنایا۔ اوہ سب دا سانجھا بھگوان، صاحب سلطان اک اکھوایا۔ جس نے میٹوں دتا دان، جگت وست جھولی دتا ٹکایا۔ بنا کے حکمران، لوک مات بھیجیا چائیں چانیا۔ سندیسہ دے دھر فرمان، حکم حکم وچ سمجھایا۔ نو کھنڈ پر تھی کرنا دھیان، ستاں دیپاں کھوج کھوجایا۔ میرے اُتے ہو مہربان، محبوب دتی ورتایا۔ نو کھنڈ پر تھی رہن نہیں دینا گیان، شاستر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کوڑی کر یا تن مندر اندر کرنی پردھان، ممتا موہ سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ کجگ کہے جیٹھ کس دی کریں صفت صلاح، صفت (سجنا) دے سنایا۔ تیرے کول کیہڑا گواہ، جو شہادت دے بھگتایا۔ میرا مالک بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمایا۔ جس میری بنت لئی بنا، تن وجوداں رنگ رنگایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دتا وساء، واسطہ لکھ چوراسی نال جنایا۔ حکم سندیسہ دتا آپ سنا، آپ اپنا بھو گھلایا۔ مانس ذاتی ویکھنی تھاؤں تھاں، تھان تھنتر دھیان لگایا۔ جیواں جتاں بدھی کرنی وانگ کال، کاگ وانگ گرایا۔ پیار رہن دینا نہیں پتراں ماں، پتا پوت نہ کوئے سہایا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں مان سکے کوئے نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تت دینا تپایا۔ میں وی اُس پر بھو نوں خوشی

وچ کر لئی ہاں، ہاں کہہ کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا اتم کرے حق نیاں، نیا ناکار اکو اک نظری آئی۔

* ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہیرے دے نوٹ *

گرگھ ساچا انملا ہیرا، جگت قیمت نہ کوئے چکائی۔ جس دا لیکھے لگے دھرم دھار سریرا، سرتی سنگر شبد سمائی۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کرپا کرے وڈ پیرن پیرا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائی۔ ہر جن ساچے ہون نہ دیوے دلگیرا، دھیرج دھیر دھیر رکھائی۔ نیتز نین سچ پیار دا وہن ویکھے نیرا، ہنچھو اپنا رنگ دکھائی۔ جس دا لیکھا شبدی دھار کیرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ گرگھ ہیرا سدا اتل، جگت ترازو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ دوار کدے نہ جائے بھل، مارگ کوڑ نہ کوئے رکھائی۔ سچ پریتی وچ جائے گھل، اپنا آپ گھول گھمائی۔ دین دنی وچ جائے نہ رُل، کرتا قیمت اپنے ہتھ دکھائی۔ بھاگ لگاوے ساچی کُل، کایا کائنات وچ وڈیائی۔ دیوے دست نام انمل، بن قیمت جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھائی۔ گرگھ ہیرا ونجارا اک تک دا، دوسر اور نہ کوئے پڑھائی۔ جوں پیار وچ پینڈا مکدا، پاندھی پنڈھ نہ کوئے رکھائی۔ تن وجود لیکھے لگے سکدا، سکے ہرے آپ کرائی۔ مان دے کے اپنے سٹ دا، دلارا اپنی گود اٹھائی۔ ایہہ کھیل ابناشی اچت دا، چیتن ہو کے سب نوں دے سنائی۔ وقت سہنجنا جس دی رت دا، رتڑی اپنے نال مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ اکھوئی۔ گرگھ ہیرا لال اپار، لالن دیونہار وڈیائی۔ جنم کرم دے سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ کوڑی کرپا کڈھے باہر، ہوئے گنی تت بھجائی۔ سچ پریتی بخش ادھار، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار اک گوسانیا۔ روگ سوگ دے نوار، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ پورب لہنا دے اتار، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ مانس جنم پیچ سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ گرگھ ہیرا پرکھے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سچ پریتی بخشے جاپ، ڈھولا آتم پر ماتم سمجھائیا۔ شبد سندیسہ دیوے کملاپات، پت پر میثور آپ سنائیا۔ جگت میٹ اندھیری رات، ست دا سچ چند دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ گرگھ ہیرا سنگر چرن چرن بھیٹ، دین دنی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے کھیوٹ کھیٹ، پیڈا دو جہان چکائیا۔ آتم پر ماتم ساچی سیجالے لیٹ، سچ سنگھاسن وجدی رہے ودھائیا۔ پت پر میثور بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ لکائیا۔ سچ سوامی اپنے دوشالے لئے لپیٹ، ڈرمت میل نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ ہر جن ہیرا سوہے سنگر چرن، ست سچ ملے وڈیائیا۔ کرپا کرے کرنی کرن، کرتا پُرکھ ڈھردر گاہیا۔ جھگڑا میٹے جنم مرن، مر جیوت روپ درسائیا۔ مان رکھائے دھرنی دھرن، دھول وجدی رہے ودھائیا۔ سنگر دین دیالا آوے پھرن، پھڑ پلو گنڈھ بندھائیا۔ منزل حق دی آوے چڑھن، پاندھی ہو کے پندھ چکائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے چوٹی جڑن، پڑدا اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے گھاڑن گھرن، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں ہو کے ترنی ترن، تار نہار دیوے وڈیائیا۔ ۵۹۸

گرہ مندر سہائے گھرن، تن وجود رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی گھاڑن گھرن، گھرن بھٹنہار اک اکھوائیا۔ ۵۹۸

* ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں شہر *

پنجھی جیٹھ کہے پر بھو میری آشنا کر دے سکھی، سنگھ آسن دے مالک دیا کمائیا۔ دین دنی رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں دکھ دینا گوائیا۔ خالی نظر آئے کوئے نہ سکھی، تن وجود رنگ رنگائیا۔ نگاہ مار لے مانس مانو وچ مانکھی، نوست کھوج کھوجائیا۔ مہربانا سری بھگوانا جن بھگتاں اجل کر دے سکھی، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم آپ ورتائیا۔ پنجھی جیٹھ کہے اوتار پینمبر گر پر بھ آگے کرو

ڈنڈاوت، بندنا سیس جگدیش جھکائی۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا دین دُنی وچوں کڈھ بغاوت، مہربان محبوبُ مُجبت وچ اپنا رنگ رنگائی۔ نرگن دھار
 ایکنکار پروردگار سانجھے یار کر سخاوت، مہربان محبوبُ دست نام نام ورتائی۔ آد نرنجن درد دُکھ بھجے بھنجن ساچی دے اگم نیامت، نر نرائن بن رسنا جہوا
 انتر نرنتر آپ لکائی۔ کوڑ کریا وکار ہنکار کر ممانت، لالچ لوبھ رہن کوئے نہ پائی۔ گھر سوامی انتر جامی ٹھاکر ملنا صحیح سلامت، صلح کُل دے مالک پردہ
 آپ چکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار آس رکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساڈی اک عرضوی، نمرتا وچ
 سیس نوائی۔ تیرا بھگت نظر آئے کوئی کوئی، کوٹن کوٹ سرشٹی درشٹی اندر پھرے ہلکائی۔ سرتی دے سب دی سوئی، ساچا سنگ نہ کوئے بنائی۔ کلجک مایا
 دین دُنی موہی، پنج وکار ہنکار وچ گر لائی۔ پیغمبر کہن ساڈی دروہی، دو جہاناں مالکا دیئے سنائی۔ اوتار کہن سب دی پت گئی کھوہی، سیس ہتھ نہ کوئے
 لکائی۔ گر گودیو کہن امرت رس نہجھر جھرنا رہیا کوئی نہ چوئی، بوند سوانتی نا بھی کول نہ کوئے اٹائی۔ تن وجوداں انتر نرنتر پنج وکار بنیا گروہی، کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار اپنا سنگ بنائی۔ درگاہ ساچی سچھنڈ مقامے حق ملے کسے نہ ڈھوئی، در دوار ویکھن کوئے نہ پائی۔ ساڈے پُرکھ اکالے دین دیا لے
 پروردگار سانجھے یار ساڈی ویکھ پیشینگوئی، بھوکھت تیرے چرناں وچ لکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا
 سہائی۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈی پیشینگوئی تیرے چرن کول، قداماں قداماں وچ لکائی۔ مالک خالق نگاہ مار لے اُپر دھول، دھرم دی دھار ایکنکار دھیان
 لگائی۔ ساڈے مالک خالق نور الہی اول، عالمین یامین تیری اوٹ تکائی۔ جگت آشتاک لے ہوئی بول، بوری ہوئی خلق خدائی۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے بھوکھت کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرنائی۔ کرپا کر سری بھگوان،
 بھگون تیرے ہتھ وڈیائی۔ کلجک کوڑی کریا ویکھ نشان، نشانہ دو جہان بدلایا۔ تیرا سندیسہ دتا سب نے دھر دے کاہن، کاہن کاہنا تیری اوٹ تکائی۔
 ساڈا تیرے اُتے ایمان، عملاں توں رہت نور الہیہا۔ دُھر درگاہی سچ امام، موزلے زمنا زکوال زمبائے نورے الہ اللہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن اپنیاں پچھلیاں تک تحریراں، تاریک اندھیرا جگت نال ملایا۔ نگاہ

مار لے کایا مائی وِچ سریرا، شرع دے مالک پردہ آپ اُٹھایا۔ تیرا کھیل بے نظیرا، نظراں توں باہر بے پرواہیا۔ کلجگ انت تک آخیرا، آخر اپنا لحم
 ورتایا۔ دین دُنی شرع دی کٹ زنجیرا، ظاہر ظہور ہو کے ویکھ دکھایا۔ اوہ آشنا تک لے کی کھندی بھگت کسیرا، رویداسا کی درڑایا۔ جس تیری بھیٹ
 کرایا کسیرا، جگت مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ توں شہنشاہ پیراں دا پیرا، پیغمبر تیری اوٹ نکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 لحم آپ سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈیاں بھوکتاں والیاں ویکھ لے پاتیاں، بن اکھر قلم شاہی رہیاں جنایا۔ تیرا کھیل تکیے لوک ماتیا، ماتر بھومی
 دھرنی دھرت دھول دھول نال ملایا۔ چاروں گنٹ ہوئی اندھیری راتیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ تیرے پیار دی گاؤے کوئی نہ گاتھیا، گہر گبھیر بے
 نظیر تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ کرپا کر سرب کلا سمراتھیا، بے انت بے پرواہ بے عیب نور الاہیا۔ ساڈیاں منزلاں تک لے گھٹیا، پوڑی ڈنڈے کھوج
 کھوجایا۔ پیغمبر کہن ساڈیاں گمیاں واٹیا، آگے پندھ نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈا کھیل دے بازی گر ناٹیا، سوانگیا تیرے ہتھ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا بھو آپ گھلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ ساڈا دے دے لہنا، لہنیدار تیرے ہتھ وڈایا۔ مہربانا ساڈا
 من لے کہنا، بن رسنا جہوا دیئے جنایا۔ اپنا جگت جہان تک لے پنا نیناں، پنا لوچن نین اُٹھایا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے ساک سینا، سجن نہ کوئی سنگ
 نبھایا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے طرفینا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ کلجگ کوڑی کریا تن وجوداں بنیا گھنا، مایا ممتا اپنا رنگ رنگایا۔ ناتاٹ گیا
 بھائی بھیناں، پتا پوت نہ کوئے سہایا۔ کلجگ کوڑی کریا نو کھنڈ وہن وہنا، رڑھدی دے تیری لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ پنجھی جیٹھ کہے اوتار پیغمبر گرو پر بھو کرے مول نہ دھکا، دھنگوزوری نظر کوئے نہ آیا۔ سارے وعدہ ویکھو قول اقرار
 پکا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ کس بدھ لہنا گنا مدینہ مکہ، کجے کوک کوک سنایا۔ کی اشارہ دے کے گیا عیسیٰ بوراگا، صلیب گل لٹکایا۔ موئے کہا میرا
 محبوب اکو واحد ہووے یکا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دیناں مذہباں دا دتا سب نوں پٹا، انت پٹا پٹنے والے ہتھ رکھایا۔ قیمت کسے دی رہے کوئی نہ ٹکا،
 جگت ہٹوانے ہٹو ہٹ وکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشنا پور کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈا وقت

آخر دیئے جنائیا۔ توں شہنشاہ شاہ حقیری، بے نظیری اک اھوائیا۔ اپنی دین دُنی دی میٹ دِ لگیری، دلبر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نگاہ مار لے وِچ
 غریب امیری، امراپد دے مالک پردہ دینا اُٹھائیا۔ اسیں چاہندے جھگڑا شرع نہ رہے سریری، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دھرم دی کر
 تحریری، لھم اپنا اک ورتائیا۔ سب دے اندروں بدل دے ضمیری، انتشکرن کر صفائیا۔ لیکھا رہے نہ شاہ حقیری، اوچاں نیچاں پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی آپ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اکو سب دی منسا، خواہش تیرے چرن لُکائیا۔
 سب داروپ بنا دے ہنسا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ من ہنکاری میٹ دے کنسا، کیس گڑھ دا مالک گوہند نال رلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین
 مذہب تیرا ہووے ہنسا، ذات اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے گن گائے وشن دی دھار باسک مکھ سہنسا، دو سہنسر جھوانال ملاییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملاییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن زرگن دھار بخش ملاپ، ملنی ہر جگدیش آپ کراییا۔ توں میرا میں
 تیرا سب دا ہووے جاپ، بن رسا رس دینا چکھائیا۔ ترے گن مایا کوڑ کلپنا میٹنا پاپ، پتت پُنت آپ بنائییا۔ توں پُرکھ اکالا دین دِیالا سب دا باپ،
 پوت سپوتے ہر جن اپنی گود لُکائیا۔ کلج کوڑ کڑیاری جگت میٹ رین اندھیری رات، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ مانس ذاتی جھگڑا رہے نہ ذات پات، اوچ نیچ
 ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول سب دا ہووے اکونات، رشتہ فرستیاں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا کر دے وقت سہاوانا، پر بھ سوہنی دے وڈیاییا۔ توں پر م پُرکھ پتت پاوانا، پُنتیتاں اپنے
 رنگ رنگائیا۔ سب دی پوری کر دے بھاوانا، ترسنا اپنے چرن لُکائیا۔ آشا کوڑ رہے نہ کامنا، کام کرودھ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنگر شبد پھڑا دے دامنا، دامنگیر
 آپ ہو جائیا۔ جن بھگتاں درشن دے دے آہمو ساہمنا، ستمکھ ہو کے نظری آئییا۔ میتیوں سب نے کہا کاہننا، کاہن کاہنا تیری بے پرواہیا۔ پیغمبراں تیرا
 نور چکاوانا، نور الاهی نور کر رُشنائیا۔ گروآں تیرا ڈھولا گاوانا، گیت گوہند نام صلاحیا۔ توں پر م پُرکھ پر ماتم ہو کے ساچا وقت سہاوانا، سوہنی سچ ہنڈھائیا۔
 کلج وچوں سنجگ پرگٹاوانا، پرگٹ ہو کے دیا کمائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول لُکائیا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ آپ سہاییا۔ راؤ رنکاں آپ سمجھاوانا،

شاہ سلطاناں بھيو چُکائيا۔ ساچا در بنک اک پرگٹاونا، پرگٹ اپنا آپ کرائيا۔ جتھے چار ورنان اٹھاراں برنن سِيس نوآونا، سجدياں وچ بيٹھن سِيس جھکائيا۔ تيرا منگل گيت گو بند اکو گاونا، کلمہ کائنات پڑھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبدی دھار تھم ورتاونا، نہ کوئی ميٹ ميٹ مٹائيا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ دے گرہ جموں شہر وکھے *

اوتار پیغمبر گر کہن تیری خبر اگئی بھاکھی، بھاکھیا دین دُنی دتی جنائيا۔ تیرے نام کلمے دی دُھر دی ساکھی، ساکھیاں گرنٹھ شاستراں نال وڈیائيا۔ تیرے دیناں مذہباں دی کردے رہے راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائيا۔ تیرے تھم دی منڈے رہے آکھی، جو اکھراں باہر دتا سمجھائيا۔ ساڈے صاحب الکھنا الاکھی، اکھ اگوچر تیری سرنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائيا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیری انتر سنی آواز، جہواگن نہ کوئے وڈیائيا۔ ساڈا اندروں کھولیا راز، رازق رزق رحیم رحمت سچ دتی کمائيا۔ سانوؤں تیرے اُتے ناز، در تیرے منگ منگائيا۔ ساڈے لیکھے لالے نام کلمے روزے نماز، نوازش وچ بیٹھئے سِيس جھکائيا۔ ست سچ دا دین دُنی دے اعزاز، فضل اپنا اک کمائيا۔ تیرا اکو نام کلمہ ہووے وعظ، واحذع کر خلق خدائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائيا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیریاں گائیاں کتھا کہانیاں، سنگر شبد صفت صلاحيا۔ تیرے نام کلمے چلائے بانیاں، بان انیالا تیر چلايا۔ پھر دے رہے وچ چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتھج سیتج بھجے واہو داہيا۔ تیرے پیار وچ موجد مانیاں، خوشیاں داگیت خوشیاں ڈھولے گائيا۔ کرپا کر دے شاہ سلطانیا، سنگر مالک دُھر در گاہيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنوؤں بھگوان، تیریاں منزلاں ملن رُوحانیاں، رُوح بُت تیری وجدی رہے ودھائيا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں شہر * *

اوتار پیغمبر گر کہن دُھر دے پروردگار، نر نرکار تیری اوٹ نکائیا۔ دو جہان سری بھگوان پاسار، پاربرہم پت پر میثور نور الہ اپنا بھیو چکائیا۔
 درگاہ ساچی سچھنڈ منگیئے تیرا دوار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر نگہ مار، کائنات کلیاں دے مالک ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا دھواں
 دھار، ست جوت نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ دین مذہب ویکھ آپ کرتار، قُدرتے قادر دیا کمائیا۔ مانو ذاتی رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے
 رکھائیا۔ سچ مُجبت رہیا نہ کوئے پیار، پریکی پیار وچ نہ کوئے سمائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہوئی ہاہاکار، گرو دوار رہے گر لائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا
 نظر نہ آئے روپ اپار، جوتی جاتے تیرا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔
 اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے مہربان خُدا، خود مالک تیری بے پرواہیا۔ اسیں تیرے اُتوں ہوئے فدا، فطرت تیرے قدم کُکائیا۔ تیری دُنیا تیرے نالوں
 ہوئی جُدا، وچھوڑے وچ رووے مارے دھاہیا۔ کرپا کر ساڈے مہرواں، مہربان نور الہاہیا۔ بن اکھیاں کر دھیاں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ چو دواں طبق
 ہو نگاہاں، چو دواں لوک تیری اوٹ رکھائیا۔ ست دھرم وکھا اک نشاں، نشانہ تارا چند نال ملائیا۔ سو پیغمبراں کیتی دُعا، دست بٹھ سپس نوایا۔ جو
 پیغمبراں دتا سنا، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ گرو آں سندیسہ دتا آ، دھرنی دھرت دھول دھول درڑایا۔ سو کرپا کرنی ہونا آپ مہرواں، مہبان بیدو تیری
 اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ اپنا ویکھ لے وقت، دین دنی
 کھوج کھوجایا۔ بن تیری کرپا تیرا بنے کوئی نہ بھگت، صوفی فقیر نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم دھار بخش دے شکت، شخصیت اکو اک درڑایا۔ تیرا سہارا
 منگدے فقط، فقرہ اکو دینا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی
 بھوکھتاں والی پوری کر دے شرط، پیشین گوئیاں تیرے قدم کُکائیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بچھن سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں شہر * *

اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے دُھر دے رام، رمیا تیری بے پرواہیا۔ نورِ الہی حقِ امام، امامِ اِماما تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ گرو گردیو کہن تیرا کھیل مہان، مہما کتھی نہ جانیا۔ اپنی دین دُنی ویکھ جگت جہان، نوست کھوج کھوجاںیا۔ دھرم دا دھرم ست دا رہیا نہ کوئے ایمان، کوڑی کر یا وچ جگت ہلکانیا۔ شرع شرع دا کرے قتل عام، مشول دے خلق خدایا۔ توں مالک کل تمام، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں گنٹ ویکھ اندھیری شام، شمع نور جوت نہ کوئے رُشانیا۔ تیتوں سجدہ حق کرے نہ کوئے سلام، سپس جگدیش نہ کوئے نوانیا۔ گھر گھر اندر ویکھ حرام، حیرت وچ ساڈی دُہانیا۔ سب نوں بھلیا تیرا کلمہ کلام، قائم مقام نظر کوئے نہ آئی۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر کر انتظام، انتقام لے جگت لوکانیا۔ اسپس چاہندے شرع دارہے نہ کوئے غلام، غربت اندروں باہر کڈھانیا۔ مانو ذاتی اکو تیرا دھرے دھیان، اشٹ دیو اکو نظری آئی۔ توں یودھا بلی بلوان، بلدھاری وڈ وڈیاںیا۔ رحمت کر رحیم رحمان، رہبر ہو کے ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ وست دے دے دان، داتے دانی دیا کمایا۔

۶۰۴

۶۰۴

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بی بی رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں شہر * *

اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی نمونمو ڈنڈاوت، سجدیاں وچ سپس نوانیا۔ توں مالک صحیح سلامت، صلح کل نورِ الہیا۔ دین دُنی وچوں کڈھ بغاوت، بغلیگر کر خلق خدایا۔ ن ام کلمہ اکو سب نوں دے نیامت، وصل اصل یار دے سمجھانیا۔ اپنا بھیو دس دے صدی چو دھویں کس بدھ آونی انت قیامت، چو داں طبق ویکھن نین اٹھانیا۔ تیرے کول سب دی حق امانت، وست اگم دینی ورتانیا۔ دین دُنی جگت جگیا سو مانو انسان ہوئے انجانت،

عقل بُدھی چلے نہ کوئے چٹرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، تیرا
 رُپ انُپ سکے نہ کوئے پہچانت، بے پہچان پڑدا دینا اُٹھایا۔

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو ساڈا سانوں دے دے حق، حقیقت دے مالک مہر نظر اُٹھایا۔ تُوں سوامی واحد اکو یک، یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر
 گر تیری سیو کمایا۔ سنجگ تریتا دوا پر بندھ مُکایا گئے تھک، تھکاوٹ وچ تیری دُہایا۔ صدی بیسویں حضرت عیسیٰ دھار لئے تک، مسدہ ویکھنا چائیں چانیا۔
 صدی چوودھویں رہے کوئی نہ شک، حضرتے محمد رسول اللہ کہہ کے گیا جنایا۔ نانک گو بند جو سندیہ دتاوت، بے وطنان دے مالک تیرے آگے لُکایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی آشا اکو پیار منگدی، دوسر لوڑ نہ کوئے
 رکھایا۔ خُماری مستی دے دے اپنے رنگ دی، رنگت نام کلمے والی چڑھایا۔ دین دُنیا گھڑی دسدی آگے آؤن والی تنگ دی، تنگدست ہوئے لوکایا۔
 دھرنی اُتے کھیل ہونی شرع والے جنگ دی، جُگتی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ کسے ہاتھ نہیں آؤنی مہانے ونجھ دی، انت کہن کُچھ نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو کرپا کر جلدی، جلدھارا ویکھ وکھایا۔ کلا تک لے کُجک کل
 دی، کلکاتی کی اپنا کھیل کھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی اگ ویکھ لے بلدی، امرت میگھ آب حیات مگھ نہ کوئے چوایا۔ پون ہواتی ویکھ لے چلدی، ساتک
 ست نہ کوئے کرایا۔ کسے قیمت پائی نہیں دھرم والی گل دی، گُکرم اپنا کھیل کھلایا۔ دین دُنی رُپ بنی چھل دی، کپٹاں بھری لوکایا۔ میتوں یاد آئی
 سنجگ دھار راجے بل دی، جو باؤن گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن
 تیرا حکم نہ معلوم، سمجھ وچ کُچھ نہ آیا۔ اسیں چار جگ دے ساتھی تیرا ہجو، اکتھے ہو کے دیئے سنایا۔ تیرے چرن قدم بن رسنا جہوا لئیے چوم، چم
 درِ شئی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈا پیشین گوئیاں والا ویکھ مضمون، الف یے توں باہر دھیان لگایا۔ تیرے حکم دا حکم ہووے قانون، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔

اسیں سارے تیرے ممنون، گر اوتار پیغمبر شکرانے وچ سیس نواںیا۔ تیری سوہنی دیکھئے رسوم، رسم اگلی دینی سمجھائیآ۔ جس وچ مالک رہے کوئی نہ اُتے بھوم، زمیں زماں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، تیری نام خُماری مستی وچ نرگن دھار جاییے جھوم، سرگن ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ باز سنگھ دے گرہ جموں شہر *

اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکال جوتی جاتے، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کماںیا۔ آد جگادی دو جہان پت ماتے، نرگن نرکار نرکار تیری اوٹ تکائیآ۔ نگاہ مار لے لوک ماتے، دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اٹھائیآ۔ آتم پر ماتم تیرے نالوں ٹٹے ناتے، پاربرہم برہم ساچا میل نہ کوئے ملائیآ۔ نوکھنڈ پرتھی ست دیپ اندھیری راتے، ساچا نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ بن تیری کرپا پچھے کوئی نہ واطے، اوتار پیغمبر گر بیٹھے سیس نواںیا۔ تیرے نام کلمے کلج انت پئے ڈوگھے کھاتے، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیآ۔ جھگڑا تک لے دین مذہب ذات پاتے، اوچ نیچ میل نہ کوئے ملائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ گاتھے، ست وچ نہ کوئے سماںیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرا تھے، ہر کرتے تیری آس رکھائیآ۔ دین دنی دالیکھ بدل دے مستک ماتھے، بدھنا لہنا جھولی دے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے دیکھ لے اپنی خلق، مخلوق دے مالک دھیان لگائیآ۔ جوتی نور تیری نظر نہ آئے جھلک، جگت اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ تیرا روپ پر سے کوئی نہ پچھے پلک، پت پر میثور تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ نگاہ پار کرے کوئی نہ فلک، فرش خاکی زمیں نہ کوئے وڈیائیآ۔ ساڈی برہوں ویراگ وچ نکلے کلک، کلکی تیرے آگے واسطہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامارگ اک درسائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ کلج میٹ اندھیرا اندھ، اندھ آتم دے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم سرشی درشی اندر دس دے چھند، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گائیآ۔ دین دنی شرع دویستی کوڑ گڑیاری ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا

بھرم بھو بھٹایا۔ موہ وکار ہنکار اندروں میٹ دے گند، جگت ترسانہ کوئے ہلکایا۔ نور نورانے شاہ سلطانے جوتی دھار چاڑھ دے چند، کوڑ کریا اگیان
 اندھیر دینا مٹایا۔ مانو ذاتی خوشی کر دے بند بند، بندگی اپنی اک سمجھایا۔ تن وجود حق محبوب نو دوار جانا لنگھ، جگت واشنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم تیج سہاؤنی
 پلنگ، سکھ آسن سو بھاپایا۔ تیرے نام دا وجے گھر گھر مردنگ، دھن آتمک راگ دینا درڑایا۔ ہر جن بھگت سہیلے نرگن لاؤنے اپنے انگ، انگیکار آپ
 اکھوایا۔ امرت دھار بھجر سرور وکھا دے گنگ، بوند سوانتی نا بھی کول کول پٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در
 تیرے لکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین مذہب دامیٹ دے بندھن، جھگڑا شرع رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم سب نوں بخش اندن، اند اند وچوں
 پرگٹایا۔ دھوڑی مستک خاک ککا رما دے چندن، دُرمت میل میل دھوایا۔ مانس مانو مانگھ ورن برن سب تیرا اکو دوارا منگن، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ
 نہ کوئے ونڈایا۔ تیری ڈنڈاوت سجدیاں والی دھرم دی دھار ہووے بدن، نمو نمو کہہ کے سارے سیس نوایا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنگاں شاہ سلطاناں
 غریب بنائیاں چاڑھ رنگن، رنگت اکو اک وکھایا۔ نام ندھانا سری بھگوانا ہتھ پہنا دے ست سچ دانگن، ست ستوادی ہو کے دیا کماپا۔ ہر ہر دے اندر
 نرنتر ہو کے پا دے ٹھنڈن، ترے گن گنی اگت بھجھایا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی تت پنجن، پنچم شبد دھار ناد سناؤنا چائیں چانیا۔ نام ندھان نیتر پا دے
 انجن، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی سدا درد ڈکھ بھجھن، بھو ساگر پار کرائیا۔ تیری چرن دھوڑ جن بھگتاں ہووے محن،
 دُرمت میل دینی مٹایا۔ تیرے نام نگارے وچ سنسار مسجد شودوالے مٹھاں وچ وچن، گرودوار چرچ تیرا ڈھولا گایا۔ نوست برہم مت تتوت ایک اپنا
 میل کرا لے دھر دے سجن، سگلے ساتھی اپناسنگ بنایا۔ شرع دی رہے کوئی نہ حدن، حدود اکو اک وکھایا۔ جتھے ملدا پرماندن، جگت ڈکھ روگ نہ
 لاگے رانیا۔ جوتی دھار دیک اگے جگن، بن تیل باقی ڈمگایا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا ز میں اسماناں باہر اُپر گگن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال در تیرے
 سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار ہو کے پریم پریتی وچ منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا
 ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجک میٹ دے وچوں دین دنی جگ، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ شرع دی سڑے کوئی نہ اگت، امرت

میگھ نام دینا برسائییا۔ جن بھگتاں درشن دینا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پنڈھ مُکائییا۔ تیرے نالوں تیرے ہون نہ کدے الگ، وچھڑیاں میلا میلنا سچ سُبھائییا۔ توں سُوپر سرگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی شرع دی میٹ دے حد، حدو اپنی اک وکھائییا۔ اسیں خوشی ہوئے گد گد، سرشی درشی اندر تیرا نام اکو نظری آئییا۔ لوک مات جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیتوں رہے سد، سدے دینے چائیں چانیا۔ مانو ذاتی سارے تیری آتم دھار جد، ہندو مسلم سکھ عیسائی تن وجوداں ونڈ ونڈائییا۔ سب نوں نام خُماری امرت رس پیا دے مد، مدھر دُھن شبد شبد کر شنوئییا۔ کایا مائی انتر بھگت سہیلے تیتوں لین لبھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرن سرنائی سرشٹ سبائی جائے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ تیرا اکو ہووے ڈھولا، گیت سنگیت راگ ناد شبد دُھن شنوئییا۔ نراکھر دھار ایکنکار دھرم دھار دا ہووے سوہلا، سو پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائییا۔ آتم پر ماتم نرویر تیرا ہووے بولا، انبولت اپنا پڑدا دینا اُٹھائییا۔ مائس مانو مانکھ تیرے در دا ہووے گولا، چاکر سیوک ہو کے سیوکمائییا۔ سنگر شبد دو جہان بنے وچولا، وچلا پڑدا آپ اُٹھائییا۔ تیرا نور نظر آئے جوتی جاتے اگئی اُپر دھولا، مالک خالق پرتپاک تیری وجدی رہے ودھائییا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دا بھار کر ہو، کلج کوڑی کر یا باہر کڈھائییا۔ من کلپنا تن وجود رہے نہ رولا، رونق اپنے نام شبد لگائییا۔ سچ دوارا وچ سنسارا تیرا اکو ہووے کھولا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ سچ ترازو پُرکھ اکالے بنا تولا، رام دے رام تیری دُہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائییا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرا اکو نام ہووے رس، رستہ اور نہ کوئے جنائییا۔ بھيو اُجھیدا دینا دس، دہ دشا دی ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ نو دوارے پنڈھ مُکاؤنا ہس ہس، ہستی اپنی اک پرگٹائییا۔ شبد انیالا تیر مارنا کس، کوڑ گگرم کسر اعشاریئے نال اڈائییا۔ جگت وکارا

چرناں ہیٹھ دینا دھس، لالچ لوبھ رہے نہ رانیا۔ نچھر جھرنا اگئی دینارس، بن رسنا جہوا آپ چکھانیا۔ کایا مندر اندر رین اندھیری میٹنی مس، سوریه چند جوت کر رُشانیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا گاؤندے ہون جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ تیرے ٹکے مستک لایے دھوڑی، خاکی خاک راکھ رمانیا۔ دین دُنی پتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھی، بڈھ بیک دینی کرانیا۔ کلج کر یا باہر کڈھ دے کوڑی، کوڑ کُٹب رہن نہ پانیا۔ بیننتی کرے تیرے سچھنڈ حضوری، حضرتاں دے مالک سپس نوانیا۔ اپنا جلوہ بخش دے نوری، نوری نور کر رُشانیا۔ موسیٰ کہے میں اشارہ دتا اتے کوہ طوری، قدرت دے قادر تیری اوٹ تکانیا۔ عیسیٰ کہے میری آسانہ رہے ادھوری، حدوداں ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ محمد کہے میں تیرا ہواں مشکوری، شکرانے وچ سپس نوانیا۔ نانک کہے سب دی آشا کرنی پوری، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہے گڑھ توڑنا ہنکار غوری، غربت سب دے اندروں باہر کڈھانیا۔ چار جگ دی سب دی جھولی پاؤنی مزدوری، مانگت ہو کے منگ منگانیا۔ اگلا پنڈھ رہے نہ دوری، منزل منزل دینی چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مستی نام دینی سروری، سرت شبد نال ملانیا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے پروردگار پاپی پاک، پت پت پت تیرا نام دُہانیا۔ بند کوڑی بجر کپٹ کھول دے تاک، تقویٰ تیرے اُتے رکھانیا۔ منوآ نسا وچ رہے نہ عاق، گڑھ ہنکار دینا تڑانیا۔ نگاہبان ہو کے دین دُنی ول جھاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ سچھنڈ نواسی جیواں جنتاں بچھ وات، وارث ہو کے ویکھ دکھانیا۔ چرن پریت بخش دے نات، نر نرائن دیا کمائیا۔ ساڈی سب دی اکو بات، باطن پڑدا دینا گھلانیا۔ تُوں مالک کملاپات، پت پریشور نور الاہیا۔ کلج انتم دے دے اگئی دات، داتے دانی آپ ورتانیا۔ تیرا کھیل تکیا جگ چو کڑی بہجھانت، سبجگ تریتا دوا پر کلج دے گواہیا۔

انت انخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سب دے ہر دے کر دے شانت، اگنی تت تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دھر داور، درگاہ ساچی آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن پر بھ تیری انوکھی اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ دین دُنی دے اندروں کڈھ دے کھوٹ،
 کھوٹے کھرے آپ بنائیا۔ جگت جہان آلیوں ڈگا بوٹ، ٹڈھ بن گود نہ کوئے رکھائیا۔ بھرے بھلے کوٹی کوٹ، اگنت رہے گر لائیا۔ سب دے اندر اپنی
 پرگٹ کر دے نرمل جوت، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن گوت، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھجک ویلا لنگھ گیا بہت، اگے اور نہ ہور
 ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دے مالک ہونا سہائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن اپنی دین دُنی کر لے شُدھ،
 ودی سُدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نرمل دھار بنا لے دُدھ، پتت پاپی آپ ترائیا۔ پنچ وکار کرے نہ یُدھ، یُدھشٹر دا لیکھا پور جنائیا۔ کھجک کوڑی کر یا بدل
 دے جگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب دی اودھ گئی پگ، گُر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا سنگر شبد دو جہاناں پے کد، فُدرت دے قادر لئے
 انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن پر بھ اپنی دیکھ لے سرشٹی، سریشٹ
 اپنا دھیان لگائیا۔ تیرا رہیا کوئی نہ اشٹی، اشٹ دیو درس کوئے نہ پائیا۔ سب دی اندروں دھارا تک بھر سٹی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ دھرم دار ہیانا
 کوئی گرہستی، نارکنت وجے نہ کوئے ودھائیا۔ مُجبت رہی نہ کسے سکھ دی، سکھیا وچ نہ کوئے سمائیا۔ ساڈی آشتا تک لے بھوکھ دی، پیشین گویاں دین
 گواہیا۔ کھجک کلامیٹ دے نت دی، نر نرائن تیری آس رکھائیا۔ گھڑی سٹکھنی کر دے سب دی وار تھت دی، پلاں نال پل مل کے دین گواہیا۔
 ٹھگوری رہے نہ کھجک چت دی، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ مُجبت بھر دے ہتکاری ہت دی، نچ نیتر لوچن کر رُشنا ئیا۔ بن تیری کرپا سرتی کسے نہ
 ٹکدی، ٹکیاں وچ وکی لوکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری تھاں پوجا ہندی پتھر اٹ دی، تیرا نوری درس کوئے نہ پائیا۔ انت کھیل مُکا دے مانس مانو
 بھٹ دی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ آشا ویکھ لے گو بند والی چٹ دی، جو یارڈے ماچھو واڈے تیرے چرن لُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ چٹ کہے میں لکھی بنا اکھر، قلم کانی گو بند شاہی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں یارڈے لتھی ستھر، سچ

سؤالاں نال ہنڈھائیا۔ نیتز مول نہ وِرو لیا اتھر، ہنچھو آس ہار نہ کوئے بنائیا۔ پچھلی سچ کہانی لگی دس، دہ دشا دیاں سنائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند لگی ہسن، بن مکھ مکھ گھلایا۔ بن قداماں پینڈا لگی نسن، بھجی واہو داہیا۔ انت کر کے اپنا یتن، یتھار تھ اپنا پندھ مُکائیا۔ دُنیا دارو ویکھو ماہی دا پتن، جتھے جگت نیا نوکا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتھے بُجدے گرگھ ہیرے رتن، اموک اپنا رُپ بدلایا۔ جتھے شبد دھار جوت نور دسے لٹ لٹن، بن تیل باقی رُشائیا۔ اوہ سچھنڈ دوارا اگتا گھٹن، بنک دوار سو بھاپایا۔ جس گرہ سنت سہیلے وسن، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو کتھا کہانی کتھن، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سمجھائیا۔ چٹھی کہے میرا چار جگ توں وکھرا لیکھ، گو بند دھار ملی وڈیایا۔ میرے صاحب دا ہونا اولّا بھیکھ، بھیکھ دھاری اک اھوایا۔ جس دی نظر آوے نہ کوئی کسے ریکھ، رکھ مُن ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا اگٹرا ہووے ویس، دو جہان کرے رُشائیا۔ مالک بن زریش، نر زرائن تھم ورتایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، گنپت سپس نوایا۔ اُس سہاونا انتم سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیا۔ جس کلج کوڑی کر یا میٹنا کلیش، کل کلکی تھم ورتایا۔ جس دا لہنا دینا لیکھ نال گو بند دس دسمیش، دہ دشا پڑدا دے چکایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نرگن دھار رہے ہمیش، ہم ساجن اک اھوایا۔ جس دے چرن دوار اوتار پیغمبر گر ہوئے پیش، پیشین گویاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا تھم سدا ویشیش، ویشیاں توں باہر و شو دا مالک آپ جنایا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گر میں ویکھدا رہیا پتریاں، رین سبائی بن اکھراں پھول بھلایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار کٹھاں ویکھو کتریاں، کونا کونا دے گواہیا۔ تہاڈیاں آشاں انتم ہو گنیاں ستریاں بہتریاں، بہتر دا مالک کی اپنا تھم ورتایا۔ باون دا سندیسہ راجے بل دی دھار جنم لیا گھر کھتریاں،

کھتریا چمڑا اکو رنگ دکھائیا۔ جس دے حکم وچ مان رہنا نہیں کسے شتریاں، چھتر دھاری سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ گھلایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانوں میں پڑھدا رہیا پٹیاں، رین سبائی اکھرا اکھرا نال ملایا۔ میتوں دو جہان چووداں طبق چووداں لوک دسدیاں رہیاں ہٹیاں، ہٹوانو تہانوں دیاں سنایا۔ چار جگ دے شاستراں دیاں نظر آوندیاں رہیاں کھٹیاں، دستو دین دنی نال ملایا۔ جدھر نگاہ ماری تہاڈیاں شرع دیاں ڈوراں دیاں کٹیاں، کٹاکش کلجگ کوڑ لگایا۔ پریمیو پیاریو مترو انت سب نوں بھرنیاں پینیاں چٹیاں، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ پیغمبر و شمعاناں دپیکاں وچ رہنیاں نہیں وٹیاں، پلی تیل نہ کوئے وڈایا۔ نگاہ مار لو تہاڈیاں شرع دیاں مریداں ٹپیاں، ٹاپو آں دیو مالکو تہانوں دیاں سنایا۔ تہاڈیاں خواہشاں کلمے دھار پھر دیاں نٹھیاں، نام ناما روپ بدلایا۔ خوشی نال راتی ساریاں ہو گئیاں اکٹھیاں، مل مل خوشی بنایا۔ بن سیس جگدیش چرناں ڈھٹھیاں، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ میتوں ایں جاپیا تہاڈیاں دلایاں سب دیاں شبدي دھار نال مل کے بن گئیاں جٹیاں، جنہاں دا مالک اکو نظری آئی۔ تہاڈیاں واراں گاونیاں نہیں آگے کسے بھٹیاں، رسنا جہوانہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بھيو گھلایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میں رین سبائی تکدا رہیا آگے پتر، بن کاغذاں دیکھ دکھائیا۔ لبھدا رہیا تہاڈے گرہ نچھتر، گھڑی پل کھوج کھوجایا۔ میتوں اکو نظر آئی بن اکھراں والی سطر، جس دی سطح بلندی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اُس دا لکھیا لیکھ نہیں کسے اٹ پاہن پتر، لیک تصدیق نہ کوئے کراپیا۔ اکو پر بھو دا پیار یارڑے ٹکيا ستر، سوہنی سچ بنایا۔ میں اگلی کہانی لگا دسن، وہ دشا دھیان لگایا۔ اپنی دیکھو رین اندھیری مسن، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ تہاڈا حکم ڈھر دے حاکمو لوک مات وچوں لگانسن، بجھے واہو داہیا۔ نارد کہے میں خوشیاں وچ لگا ہسن، ہس ہس کے دیاں سنایا۔ میتوں پر بھ دا آون لگا رسن، بن رسنا رس چکھایا۔ جس دا اکو ہونا جسن، اکو صفت صلاحیا۔ جو دین مذہب سب دے لگا کچھن، کچھ مجھ دا لیکھنا نال ملایا۔ جس کھیل کھلاؤنا لہندی دھار اتر پورب پچھم دکھن، وہ دشا دیکھ دکھایا۔ سب دے بھانڈے کرنے سکھن، سخاوت نظر کوئے نہ آئی۔ میں ہو گیا بگن بگن، خیرانی میرے اندر آئی۔ میں اک سندیسہ بنا رسنا دیواں بچن، بن سندھیا سرگھی سنایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے آگے نویں رچاؤنی رچن، رچنا اپنی اپنے نال

ملائیآ۔ نال خوشیاں لگا نچن، نارد بودی رہیا ہلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، ساچا مارگ سب نوں آیا دسن، دہ دشا اکو حکم ورتایا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیبی کچھی دے نوٹ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

جن بھگت کہے میرا تن وجود خاکی، مٹی جگت ونڈ ونڈایا۔ میرا امرت جام ساقی، سنگر شبد شبد پلائیآ۔ میری دین دُنیا آشا والی باقی، خواہش جگت
وچ لکایا۔ سنگر شبد اپنا پڑدا کھول کے تاکی، گرہ ساچا رہیا دکھایا۔ پھڑ باہوں چڑھائے اگے راکی، بن رکاباں دے لکایا۔ بن اکھاں مروائے جھاکی،
جھاتی اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیآ۔ جن بھگت کہے میرا تن وجود سریر، خاکی ماٹی
نظری آئیآ۔ میرے اندر مالک بے نظیر، نظراں توں اوہلے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جو امرت بخشے ٹھنڈا سیر، بن رسنا رس چکھایا۔ جنم جنم دی بدل تقدیر،
تدیر اپنی نال بدلائیآ۔ میرا روپ نہیں شاہ حقیر، جگت شرع نہ ونڈ ونڈایا۔ میرا ساتھی اک کبیر، جو سچ نال گیا درڑایا۔ جس دے پاٹے دسے چیر،
جگت رنگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ جن بھگت کہے میرا لہنا دینا نال لکھمن،
چھمن دھار دے گواہیا۔ میرا تن وجود کدے نہ ہو یا سکھن، ست سچ دست وچ نظری آئیآ۔ میرا صاحب میری جگ جگ تیج آوے رکھن، سر سر اپنا
ہتھ لکایا۔ سچ گھاٹ دکھائے پتن، تٹاں اپنا رنگ رنگایا۔ سچ پیار دا بخش کے یتن، بیتھارتھ اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنایا۔ جن بھگت کہے میری پورب دھار داسی، دسر تھ دہ ملی وڈیایا۔ میٹوں لکشمین سدا پریم نال کہندا ساسی، مسیر
رشتہ نہ کوئے جنایا۔ دوس رین کردار ہندا ہاسی، ہس ہس جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ دکھایا۔
جن بھگت کہے میں داسی سنگ کُشلیا، سُمتراتی وڈیایا۔ لکشمین اک دن میری گود سنگھاسن ملیا، بہہ کے خوشی بنائیآ۔ پھیر اپنا پاسا تھلیا، کروٹ وچ لئی

انگڑا ئیا۔ مینٹوں پیار نال سندیسہ دتا اکلّیاں، سچ نال سنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اھو ئیا۔ داسی کہے میرا نام ہندا سی لچھی، کچھن خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اک دن گل دسی اچھی، سچ نال سمجھائیا۔ میں چاؤ گھنیرے وچ نسی، بھجی واہو داہیا۔ جھٹ مینٹوں پے گئی غشی، سرت رہی نہ رائیا۔ میرے اندر آواز آئی میں پنا سروناں بھکھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ اک خبر اگئی یاد رکھیں، تیتوں دیاں درڑا ئیا۔ ہن جگت جہان چوں میٹ جانا اکھیں، تن رہن کوئے نہ پائیا۔ پھیر درد ہوئی ڈاڈی دکھی، تن وجود گئی تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلا ئیا۔ لچھی کہے میرا سواس ہويا پورا، جگت سنگ رہیا نہ رائیا۔ مینٹوں سنی اگئی تورا، آواز دتی سنا ئیا۔ نگاہ مار لے کی حکم دیوے نور نورانہ نورا، جوتی جاتا کی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ شبد سنا یا یاد اکو گل رکھنی، سندیسہ ڈھر درگاہیا۔ تیرا لہنا گیا جگت جہان اتر پورب پچھم دکھنی، پاندھی پندھ رہیا نہ رائیا۔ کلجگ انت کھٹی ساچی کھٹنی، کھٹکا جگت رہے نہ رائیا۔ جس ویلے صدی چودھویں پٹی، تیرا لیکھا ویکھے ڈھر داماہیا۔ تون جٹ دی دھار ہونا جٹنی، سیوک سیوا لیکھے پائیا۔ تون اکو پڑھنی پٹی، جو پٹنے والا دے سمجھائیا۔ اکونک چینی، تون میرا میں تیرا دوجا نظر نہ آئیا۔ پھر تیری صاحب پت رکھنی، ہوئے آپ سہائیا۔ لکھ چوراسی منزل پٹی، جنم مرن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا روپ ہووے امولک ہیرا رتی، کرتا قیمت آپے پائیا۔ سچ دوار ایکنکار جوڑے نتنی، سچکھنڈ دوار سہائیا۔ خوشیاں نال پہنچنا اپنے وطنی، بے وطنان پندھ مکائیا۔ لچھی تیرا کلجگ اتنم نام ہونا لچھی، کچھن دی آسا تیری دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں جاپ جیبار سنی، رستہ دین دنی گئے بدلایا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس کور دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میں نرگن دھار رہیا سوچدا، جگت عقل نہ ساتھ رکھائیا۔ نسا اندر نسا رہیا لوچدا، بن لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ نگارہ سُن دا رہیا اگے سلوک دا، جو انسنت رہیا سناٹیا۔ کی لیکھا ہونامات لوک دا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجاٹیا۔ کی ویس دھریا نرگن دھار جوت دا، جوتی جاتا کی اپنا بھیو کھلایا۔ جس جھگڑا مکاونا ورن گوت دا، گوتم دی آسانال ملایا۔ میرا حصہ ٹھیک ہووے پروہت دا، براہمن ہو کے دیاں سمجھایا۔ مان ٹٹنا گڑھ ہنکاری کوٹ دا، در نظر کوئے نہ آتیا۔ نگارہ وچنا اکو شبد اگئی چوٹ دا، چوٹی چڑھ کے دئے وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میں تکدا رہیا بن نیتز لوچن نیناں، بن اکھلاں اکھ کھلایا۔ مینٹوں جگت جہان دسیا طرفیناں، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تہاڈا مٹے کوئی نہ کہنا، دین مذہب گئے بھلایا۔ کی اگلا حکم ورتے نر زراتا، نر ہر اپنی دیا کمایا۔ جنہاں کلجگ کوڑی کرپا وہن وہنا، جگت دھار نظر کوئے نہ آتیا۔ بالسیک دا لیکھا پورا کرنا وچ رمانا، رام دے رام اپنا حکم ورتایا۔ جس دین دیال ہو کے سب دا دین دینا، دیونہار اک اھوایا۔ اُس دا بھانا انتم سب نے سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار اینکار اکو بہنا، دوسر گرہ نظر کوئے نہ آتیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کچھی دیوی دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میری ویدیا تکو پُرانی، پورب لیکھے رہی جنایا۔ جو سندیسہ دے کے آئے زبانی، رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم کھیل کھیلے نوجوانی، یودھا سور اک اھوایا۔ پیغمبر و جس نوں مٹیا باپ اسمانی، اسم اعظم اک اھوایا۔ گروا و جس دی سنگر شبد نشانی، دو جہاناں رنگ رنگایا۔ اُس دی سارے ویکھو مہربانی، مہربان کی اپنا حکم ورتایا۔ جو بھگتاں منزل کرے آسانی، بن پاندھیاں پنڈھ مکایا۔ چرن پریتی منزل دیوے

رُوح بُت کرے صفائیا۔ آتم پر ماتم کلمہ دے کلامی، کائنات دے سمجھائیا۔ جس نوں سب نے کہا مالک کل اسمانی، نور نورانہ نور الاہیہ۔ اوہ سب دی اتم کٹے غلامی، شرع زنجیر زنجیر تڑائیا۔ ہر گھٹ بن کے انترجامی، دیکھے تھاواں تھانیا۔ ست دھرم دی دیوے دست مہانی، مہماکھ کھہ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک کھلایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو میری و دیا پنا اکھراں توں ست، ست و نچارے دیاں جنائیا۔ جس دے وچ اکو برہم مت، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی پر بھو پیار نال جوڑے نت، رشتہ جگت نہ کوئے جنائیا۔ ستگر دھار دھر دی دیوے مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس وچ اکو پوجا اکو سمرن پر بھو دا تپ، دوسر تپسیا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، ست دھرم ساچی تھاپنا رہیا تھپ، مہربان اپنا رنگ رنگایا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ گھو والی ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو نگاہ نال گہری، گہر گمبھیر بے نظیر دھیان لگایا۔ تہاڈے سکھ مرید پر م پڑکھ دے بن گئے ویری، مترو نام سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کوئی پینڈو تے کوئی دے شہری، شرع نے سارے کیتے قصائیا۔ من مناسب دے اندر رتی قہری، نو ست نظری آئیہ۔ سب دی اندروں واسنا ہو گئی زہری، وس کوڑ روپ چڑھایا۔ دین دنی سروناں نال ہو گئی بہری، دھر دا حکم سنن کوئے نہ پائیا۔ اوہ ویکھو نگاہ مارو رائے دھرم لا بیٹھا کچھری، چتر گپت بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو او کھج ویکھو گھٹا کالیاں، کل کاتی کی اپنا کھیل کھلایا۔ تہاڈیاں منزلاں لنگھ گئیاں ہالیاں، آگے پنڈھ نظر نہ آئیہ۔ بن ہتھاں مارو تالیاں، خالی ہتھ دیو جنایا۔ بوٹے سکدے جانڈے تہاڈے دھرم دے مالیاں، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ شرع دیاں دھرتیاں ہونیاں کالیاں، خالق رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ دھرم یج بیجے کوئے نہ ہالیاں، ست دست نہ کوئے کھلایا۔ دھرم دے زمیندارو تہاڈیاں چکے نہ کوئے پنجالیاں، پنجاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کھج

کوڑ گڑیاں جیجے دیکھو جگت سالیان، نیر نین نین نکائیآ۔ پُرکھ اکلا دین دیا سب نوں کرن والا دیوالیا، دوالے سب دے رہیا کڈھائیآ۔ یودھے سور بہر بن کے اپنیاں بٹھو رومالیاں، رُوح بُتاں سنگ ملائیآ۔ جلوے نور جناؤ جلالیاں، ظاہر ظہور کرو رُشنائیآ۔ پھل دیکھو اپنی اپنی ڈالیاں، مذہب دین کھوج کھوجائیآ۔ چلہ رہیا کسے نہ چالیا، چار گنت گرا لئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ نارد کہے اتار پیغمبر گر تلو دین دنی دی کرنی، کرتا پُرکھ رہیا جنائیآ۔ سچ دی مرے کوئی نہ مرنی، مر جیوت روپ نہ کوئے بدلائیآ۔ دو جہاناں ترے کوئی نہ ترنی، تار نہار نہ کوئے سہائیآ۔ اتم پھل کچے والی رہنی نہیں جڑنی، جڑ چیتن دھیان لگائیآ۔ جھگڑا مٹنا ورنی برنی، پار برہم پر بھ آپ مُکائیآ۔ سچ دوار اینکار لگے تلو کوئی نہ چرنی، چرنودک جام نہ کوئے پیائیآ۔ نیر کھلے کسے نہ ہرنی پھرنی، ہر درشن پیکھن کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کی کھیل کھلائے اُپر دھرنی، دھول دُھر دارنگ رنگائیآ۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ کیر پنڈ ضلع جموں *

نارد کہے اتار پیغمبر گر اپنیاں اپنیاں تلو ونڈاں، نوست دھیان لگائیآ۔ دین مذہب دیاں کھولو گنڈھاں، بن انگلاں لو بدلائیآ۔ چاروں گنت دیکھ لو پیندیاں کسے نہ ٹھنڈاں، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیآ۔ اتم سب دا ہو گیا رنڈا، رنڈیے وچ خلق خدائیآ۔ کلج نیڑے آگیا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ سارے آسن لائیآ۔ کوڑ کریا دا کھڑکن والا کھنڈا، کھنڈیاں والیو دیاں درڑائیآ۔ پھرنی دروہی وچ ور بھنڈاں، بھنڈی پوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ نارد کہے گر اتار پیغمبر کچھ اپنیاں دسن دپلاں، خواہشاں جگت نال ملائیآ۔ ٹھاڈیاں کس دے آگے اپلاں، کون کرے شنوائیآ۔ کون دھار بنے وسید، وصل دیوے دُھر داماپیآ۔ نسیں اک دا کنبہ اک دا قبیلہ، کامل مُرشد کون اکھوائیآ۔ کون اپنے حکم وچ بدلن والا تعطیلا، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ مالک خالق چھیل چھیل، سچھنڈ نواسی اک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر سارے کرواک متا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ نگاہ مارو اپنی رتا، نین نین وچوں بدلائیا۔
 تہاڈے دین مذہب دی رہی کوئے نہ ستا، سطح بلندی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کلجک جیواں انتشکرن ہو گیا تتا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ آتم پر ماتم ٹٹیا
 ناتا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرائیا۔ چار جگ دا ڈونگھا پھول کے ویکھو کھاتہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نوست اندھیری راتا، نوری چند نہ کوئے
 چکائیا۔ دھرنی رووے جگت دی ماتا، بن نیناں ہنچھو آں ہار بنائیا۔ کرپا کر دے کملاپاتا، پت پر میثور تیری اوٹ رکھائیا۔ میرے اتے ست سچ روپ
 درسا پر بھاتا، سندھیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں نور نورانہ جوتی جاتا، لکھ چوراسی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرنی پرکھ بدھاتا، پرکھو تم ہو کے مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش چند دے گرہ پنڈ مکھو والی ضلع جموں *

نارد کہے اوتار پیغمبر گر کس کارن پر بھ نے تہانوں جنیا، نرگن دھار بنی جنیندی مائیا۔ کس کارن تیر انیلا ماریا انیا، انڈھٹرا آپ جنائیا۔ دین
 مذہب دا یدھ دکھایا رنیا، رن بھومی رنگ رنگائیا۔ کی لیکھ انت تہاڈا بنیا، بھيو اجدی دیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 کی سچ دا لیکھ درڑائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر کس کارن پر بھ نے گھلیا، لوک مات دتی وڈیائیا۔ کون سنگھاسن دین دنی ملیا، مالک ہو کے سو بھاپائیا۔ کون
 حکم سندیسہ نام چلیا، کلماں رنگ رنگائیا۔ کی بھاگ لگایا کایا مائی کھلیا، خالق دیو سنائیا۔ کس بدھ جگت جہان جانا دلایا، دلدریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پر بھ دا وہن
 کس بدھ حکم دا جانا ٹھلیا، آگے ہو کون اٹکائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے نہچل دھام اٹلیا، دھر حکم آپ ورتائیا۔ تہاڈا دین مذہب کس کرنی نال پھلیا، پت
 ٹہنی دیو دکھائیا۔ ویکھو کلجک اندھیر جھٹھڑ جگت جہان بھلیا، نوست اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر کس بدھ آئے لوک ماتی، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ اپنی زندگی ویکھو حیاتی، جیون جیون کھوج کھوجائیا۔ کی

کھیل کھلایا کملاپاتی، پت پر میثور کی درڑائی۔ کی نام کلمہ دسیا صفاتی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ کی شرع چلائی جماعتی، نتاں ونڈ ونڈائی۔ کی کھیل دیکھیا
 اک اکانتی، اینکارا کی دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائی۔ اوتار پیغمبر گر سارے نگاہ مارو
 باقاعدہ، نو نو دھیان لگائی۔ دھرم دی دھار رہیا نہ کوئے علیحدہ، دکھری گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جگت ہنکار گڑھ دیکھو میں دا، مایا متنا وچ سمائی۔ کوڑ وکار
 وہن دیکھو نیں دا، شوہ دریا روپ بدلایا۔ دین دنی جھگڑا دیکھو کھیہ دا، خیر خواہ نظر کوئے نہ آئی۔ اوتار پیغمبر گر نگاہ مارو دھرنی اُتے حکم نہیں کسے نوں
 بیج دا، آد جگاد جگ چوکڑی مالک نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دُمیوار نرگن شے دا، شہنشاہ اکو اک اکھو آئی۔ جس دا لہنا دینا سمبل ساڈھے تن
 ہتھ گرہ دا، گھر اپنا اک سہائی۔ جس دا نام جیکارا دو جہاناں ہونا بے دا، بے جیکار کرے لوکائی۔ جس جھگڑا میٹنا دین دنی دُوئے دا، دوتی رہن کوئے نہ
 پائی۔ جس دا کھیل ہونا آد جگادی ہے دا، ہے بھی ہوسی اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے جگت جہان دھرنی دھرت دھول تھیں کا، تھنتریاں پڑدا آپ اٹھائی۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

نارد کہے جن بھکتو اپنے اندروں کڈھو خدی، خود مالک دھیان لگائی۔ اپنی پوتر کرو بڈھی، بڈھ دا لینا نال ملایا۔ جگت وکار چھڈو بڈھی، بڈھشتر
 کہہ کہہ رہیا سنائی۔ پر بھو دی رمز سمجھ لو گجھی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ اپنی دیک جگاؤ بھجھی، جوت جوت جوت رُشائی۔ اپنی آشا کرو اگھی، اگن
 آتھن وجے ودھائی۔ دیکھو کی پکار کرے بڈھی، دھرتی رہی سنائی۔ میرے اُتے کھیل ہندا پر بھو جگ جگی، سنجک تریتا دواپر کھجک پورب نال ملایا۔ میں
 جیو جہاناں نال رہندی رُجھی، رُجھیواں جگت جگت جنائی۔ پریمیو میرے پیار دی اُڑن نہ دیو جھگی، محل اٹل دینا بنائی۔ میں بھجی نٹھی چاروں گنٹ اچھی
 کدی، پٹی چائیں چائیا۔ میں کوٹن کوٹ برس دی پر بھو پیار وچ ہوئی نہ بڈھی، بڈھیپا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنا ئیا۔ نارد کہے جن بھگتو اپنا جنم ویکھو اُلھڑ ملوگ، ملک اُلوت توں لینا بچا ئیا۔ سَنگَر شبد نال رکھو سلوگ، سوہلا گاؤنا چائیں چانئیا۔ میں اُچی پکاراں کوگ، جگت جہان رہیا سَنائیا۔ کلجگ انتم کوڑی کریا سب نوں رہی پھوگ، بھنکارا مایا متا موہ لگائیا۔ تن وجود مائی خاک خالی ہووے بھوگ، سَت نظر کوئے نہ آئیا۔ جدھر تکاں اُدھر دے سے چھت چھوٹ، چھتر دھاری روپ نہ کوئے درسا ئیا۔ جھگڑا پیا بیج بھوٹ، پنچم میل نہ کوئے ملا ئیا۔ جدھر ویکھاں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا نال ہلکائیا۔ دھرم رہیا کسے نہ کوٹ، کایا کٹیا خالی نظری آئیا۔ کلجگ ویکھ اولّا تن وجوداں سوٹ بوٹ، بوٹا دھرم نہ کوئے لگائیا۔ پر م پُرکھ دے بنو سچ سپوٹ، پتا پوٹ لئے گل لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در دے وڈیا ئیا۔ نارد کہے جن بھگتو انتگرن ہوئے نہ کسے گمراہ، ہنکار وچ کوئے نہ آئیا۔ دُھر دانام نکلے تہاڈے سواس ساہ، ساہ ساہ وچ سما ئیا۔ سَنگَر شبد بناؤنا اک ملاح، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گا، گات گات خوشی رکھائیا۔ پندھ مکاؤنا تھل اسگاہ، مہیسل رہن کوئے نہ پائیا۔ پر بھ ملن داسب نے رکھنا چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ گرہ مندر سُنہنجا ہووے تھان، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیا۔ گھر سوامی ملے آ، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ دین دیا لا درس دیوے دکھا، دیکھت پیکھت اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا مندر دیوے سہا، سوہاؤنت ڈیرہ لائیا۔ جیون جیون وچوں دے بدلا، بدلا رہے نہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا ہو کے پکڑے بانہہ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔

۶۲۰

۶۲۰

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دولت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی ضلع جموں *

نارد کہے دھرنیے توں وی دس دے اپنا رونا، دُکھیے اپنا درد جنائیا۔ کوجھیے کملیے تیرے اُتے کھیل ہونا انہونا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سکھ دی نپند سچ وچ کسے نہ سونا، سرتی سَنگَر وچ نہ کوئے لکائیا۔ کلجگ انت تیرا وچھرن والا پراہننا، میلا رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کوڑ گڑیار

تیرے اُتے کوہنا، حلائی جھکا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھنّ دولتِ غریباں امیراں کولوں کھوہنا، کھوہ دی کھیل دئے دکھائیا۔ جو آشارکھ کے گیا آچارچ
 درونا، گردیو پانڈو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک کھیل کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنی دسّ بے حالی،
 بہیل ہو کے دے جنائیا۔ تیری دھار پریم ہوئی کالی، کالا داغ نہ کوئے مٹائیا۔ سچ دھرم دی گودی ہوئی خالی، نام ست نہ کوئے بھرائیا۔ جگت وکارا کوڑ
 ودھیا جعلی، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھائیا۔ کلجگ اودھ بھوگ لئی باہلی، آگے اور نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کرے کمالی، کملاپت تھم ورتائیا۔ ستنگر
 شبد وچولا بنے دلالی، سودا حق جنائیا۔ تیرے اُتے پھل ویکھے لکھّ چوراسی ڈالی، پت ٹاہنی پھول بھلائیا۔ توں اُس آگے ہونا سوالی، جو آیا دُھر داماہیا۔
 اپنے گرہ لینا بھالی، باہر کھوجن دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے اپنے رو کے دسّ دُکھڑے، کوک کوک سنائیا۔ مانس جگت جہان ویکھ لے بھکھڑے، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ ستنگر پیار نالوں رُٹھڑے،
 رسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ گیر مگن مول نہ پُٹھڑے، چوراسی پنڈھ نہ کوئے کٹائیا۔ ہر ہر دے اندر دسّ غصڑے، گلے وچ خلق خدائیا۔ مانس مانکھ ویکھ
 لے ٹکڑے ٹکڑے، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ غریباں بھکھے سُنک گئے رُکڑے، رُکنی دا لیکھا کرشن نال سمجھائیا۔ پر بھ نوں سیس مول نہ جھکڑے،
 دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ کھلی سب دی ویکھ لے گُترے، مینڈھی سیس نہ کوئے گُندائیا۔ مینٹوں ایوں جاپدا نو کھنڈ تیرے اُجڑے، ستاں دیپاں نہ
 کوئے وسائیا۔ کوک پکارن سنجگ تریتا دواپر کلجگ بڈھڑے، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ جس پیار وچ دھرنیئے تیرے لنگھ گئے جگڑے، جگ چوکڑی اکھ
 اُٹھائیا۔ اوہ آیا سمبل والی گھٹھڑے، گوبند اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی کھیل کھلائیا۔ نارد کہے
 دھرنیئے اپنا دسّ دے اولّا روگ، روگنے تینوں دیاں جنائیا۔ گھر گھر اندر ویکھ لے سوگ، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ کوڑی کر یا کیتا وچوگ، وچھوڑے وچ
 خلق خدائیا۔ ہر دا سکے کوئی نہ سودھ، پت پُنت نہ کوئے بنائیا۔ بدھی دا بنے کوئی نہ بودھ، انجھو نظر کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کوئی سنجوگ، ساچا
 سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کوڑ گڑیا را دسے بھوگ، بھگون رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ بھگون اُتے بھگت رکھدے رُعب، آپ اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھائیا۔ نارد کہے دھرنیے پنیاں پوریاں کر لے منگاں، منگنیے تیتوں دیاں جنایا۔ وقت سہنجنا
 ویکھ لے چنگا، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ پچھلا سماں تیرے اُتے لنگھا، اگے نواں رنگ چڑھائیا۔ جس دے چرناں وچ چھوہندی گنگا، شوہر بانکا نور
 الاہیا۔ تیرے سینے سنگھاسن لایا پلنگا، چھاتی کملاپاتی ویکھ دکھائیا۔ اُس دا اُن نام مردنگا، مرد مردانہ رہیا وجائیا۔ جس نے لیکھ مُکاونا تاتاں پنجاں، پنچم اپنی
 گنڈھ بندھائیا۔ تیرے انتشکرن ویکھنہارا رنجا، رنجش ویکھے خلق خدائیا۔ میں سچ آکھدا تیتوں براہمن گنجا، نارد ہس کے رہیا سناہیا۔ جھکولا دیوے پون
 انجا، پون پوناں نال ملاہیا۔ لیکھا ویکھ لے زاکھر دھار بونجا، باون تیری گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیتوں اکو سناے چھندا، مچھندگی دین دنی گوائیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بھان دے گرہ پنڈ سیسی کلاں ضلع جموں * *

نارد کہے اوتار پیغمبر و گرو گرو دیو نگاہ مارو دیپ جنبو، جمع ہو کے دھیان لگایا۔ کی لیکھا لہنا دینا حصہ سمجھائے شکر شنبھو، بن ہندسیاں گنت گناہیا۔
 کی فرمان دیوے دُھر دا دیناں بندھو، پاربرہم پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ کون کھیل قدرت دے قادر لگے چنگو، چار جگ دا پنڈھ مُکائیا۔ کس دی دھار
 سب نوں ملاوے انگو، انگیکار ہو جائیا۔ دین دنی دی شرع ڈوری ویکھو پنگو، پراپسنتی مدھم بیکھری تون باہر دھیان لگایا۔ میرے مترو نگاہ مار لو کس بدھ
 لگنا لنبو، لمبیاں باہواں کر کے دیاں سناہیا۔ اُس ویلے دو جہان کنبو، تھر تھراہٹ وچ لوکائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیاں مذہباں دی دھار تھم ار مسبو،
 ار مسبا اپنا ناچ دے دکھائیا۔ سارے اکو پنچ سناو جوتی دھار چھندو، شبدی شبد وڈیائیا۔ پروردگار سانجھیا کس بدھ دوزخ بہشت سورگاں دھار لگھو، بن
 قداماں قدم اٹھایا۔ کی لہنا دینا متروت پنجو، پنچم بھیو کون چکائیا۔ محمد اکیہڑی دھار ہونا جنگو، موسیٰ نال اکھ ملاہیا۔ عیسیٰ سیس اوڈھن ہووے ننگو، ہیٹ
 نظر کوئے نہ آہیا۔ گوہند کون وجائے مردنگو، مرد مردانہ کی سناہیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر و میرے نیتز وگدے ہنجھو، نیناں نیر وہائیا۔ بے شک میرا

سپس ہووے گنّو، بودی اپنا رنگ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائی۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر جنبو
 دیش دا کون کنارہ، جسک کی جنائی۔ بھیو کھولنہارا، بنا سرتوتی جہوا جگت ہلایا۔ بول سنائیاں دھارا، جہوا زباں نہ کوئے ہلایا۔ بن اکھیاں کرنا اشارہ،
 سینت دین دنی باہر دکھائی۔ کی حکم ورتے کرتارا، قُدرت قادر کی درڑائی۔ کی تہاڈے ہووے اختیارا، مختیارو سچ دیو سمجھائی۔ سارے اکے وار بول
 کے نعرہ، نر نرائن سپس نوائیا۔ نارد اوه تک لے کل کلکی چوویاں اوتارا، چو بیسا جگدیشا نور الاہیا۔ جس نوں سب نے نیا پروردگارا، جلوہ گر اک
 اکھوایا۔ جو نرگن رُپ دھر دوبارہ، دُہری اپنی کھیل دکھائی۔ جنبو دیپ دیک کر اُجیارا، اُجالا کرے چائیں چانیا۔ جس داسبدی دھار تکارا، بے قرارا
 حکم سنائی۔ اوہا رُپ نہ پُرکھ نہ نار، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شبدی شبد لگا کے نعرہ، دو جہاناں کرے شنوایا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائی۔
 جو کھج انتم پاوے سارا، مہاسار تھی بنے خلق خدایا۔ اُس نوں سدا سدا نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سپس نوائیا۔ جو ایتھے اوتھے پاوے سارا، سر

۶۲۳

سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اگم اتھاپیا۔ جنبو دیپ کہے میرا دھرم دی دھار دائرہ، دایاں
 بایاں اپنا رنگ رنگائی۔ گر اوتار پیغمبراں دکھاواں اپنا مشاہرہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ پر بھ دا رُپ انوپ کراواں ظاہرا، ظاہر ظہور ڈمگائی۔ دین
 دنی وچ کوئی ہو رہے نہ بہرہ، انسنت سنت سمجھائی۔ جس کارن پُرکھ اکالے دین دیا لے جوتی جامہ پہرہ، رُپ انوپ آپ بدلایا۔ اُس دا حکم سندیسہ
 اکو گہرا، گہر گور سمجھ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ جنبو کہے میرا گھاٹ نو سو
 چرانوے کوہ، کوہ کروٹی دھیان لگایا۔ جتھے آواز سنے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن دے وڈیایا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، ہوکا دیوے چائیں چانیا۔ آد
 نرنجن کر کے لو، لوئن دُھر دا آپ گھلایا۔ ایکنکار بخش کے موہ، مُجبت اپنے وچ لگایا۔ ابناشی کرتاناں چھوہ، شوہر بانکا ہو کے ویکھ دکھائی۔ سری بھگوان
 بھیو چکا کے دوئے دو، ایکا ایک رُپ درڑایا۔ پاربرہم پر بھ آپے ہو، ہوکا دیوے چائیں چانیا۔ سنگر شبد شبد نر موہ، جگت مُجبت نہ کوئے دکھائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سمجھائی۔ جنبو دیپ کہے میں شکرے وچ کراں شکرانہ، شکر تیری خوشی منائی۔

۶۲۳

پیار مُجّت دا انتم بّھ دے گانا، سوہنا سگن سمجھایا۔ کھیل دکھا زمیں اسمانا، دو جہاناں بھو چکایا۔ لیکھے لائے رَویداس چمار والا کانا، کائنات پڑا آپ اٹھایا۔ بچن پورا کرے جو نانک بغداد وچ کہا مردانہ، مُدّتاں دا بھو کھلایا۔ لیکھا تک لو زمیں اسماناں، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، نوجوان تیری وڈیایا۔ رحمت کر رحیم رحمانا، رحمت سچ سچ کماہیا۔ سب دا لیکھے لا بیانا، پیشین گوئیاں جوڑ جڑایا۔ خوشیاں والا اپنا دس ترانہ، تریا توں باہر باہر پڑھایا۔ کرپا کر مرد مردانہ، یودھے سور پیر تیری سرناہیا۔ جنبو دیپ کہے میرے اُتے سب توں پہلے جھلے تیرا نشانہ، ست رنگ دے مالک ست رنگ دینے دکھایا۔ تیرا یدھ ہووے بنا تیر کمانا، شتر و شتر ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میرا دھرم دھار دا ہووے اک میدانا، دھرنی دھرت دھول دھول دھول سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ویکھ دکھایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر جنبو دیپ تکو نشانیاں، نشانے پورب نال ملاہیا۔ بھوکتاں والیاں تکو کہانیاں، پیشین گوئیاں اکھرا اکھرا جوڑ جڑایا۔ اکھراں والیاں ویکھو بانیاں، شاستراں نال ملاہیا۔ نگاہ مارو چارے کھانیاں، انڈج جیرج اتبھج سیج پھول بھلایا۔ اندر وڑ کے تکو اٹھسٹھ تیر تھ پانیاں، گنگا گوداوری جمن سُرستی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ جنبو دیپ کہے میرا لیکھا دھار جبک، مکنا تسی نظر کسے نہ آہیا۔ میرا اکو ہووے سبق، سکھیا سچ سمجھایا۔ میرا لہنا دینا نال چوڈاں طبق، چوڈاں لوک سنگ نبھایا۔ جیہڑے سارے رہے بھٹک، تڑپھن تھاوں تھانیا۔ بن شرع زنجیریاں رہے لٹک، زمیں اسماناں نظر کوئے نہ آہیا۔ سب دا پورا ہونا وقت، گھڑی پل نال ملاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لکھیل کرے اُتے جگت، جاگرت جوت جوت رُشٹایا۔ جو میل ملائے ہر جن ساچے بھگت، بھگون اپنی گنڈھ پوایا۔ لیکھے لاوے بوند رکت، تن وجوداں ویکھ دکھایا۔ جوتی جاتا ہو کے آوے پرت، پت پر میثور پھیرا پانیا۔ رام دی آشا ویکھے جو سندیسہ دتا بھرت، ایدھیا باہر قدم لکایا۔ جو ارجن نال کاہن نے لائی شرط، دھرم دی دھار گنڈھ بندھایا۔ جو پیغمبراں صلح گل دا لیکھا دسیا اُتے عرش، عرشی پریتم ویکھ دکھایا۔ انتم سب دی پوری کرے حرص، ہوس دے مٹایا۔ جن بھگتاں دے کے درس، دید عید چند چکھایا۔ جگ بدلنا جس دا فرض، فاضل ہووے دھر دا ماہیا۔ گر اوتار پیغمبراں منظور کرے عرض، آرزو اپنے چرن لکایا۔ جنبو کہے اُس دا ویس ہووے اسپرج،

اچرج لیلآ آپ دکھائیآ۔ سَنگَر شبد پئے غرض، گرج اپنی نہ کوئے جنائیآ۔ کلجک دی تھال سَنجگ دانام کرے درج، درجہ بدرجہ سب دا پندھ مُکائیآ۔ یودھا سُو رِبِر مردانہ بن مرد، مرد مردانہ ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ نوست دامیٹے اندھیرا گرد، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکَنک نرائَن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشَنوُن بھگوان، دین دِیال دین دُنی ونڈے درد، درد دُکھ بھئے بھجن مہرواں مہرواں مہر نظر اُٹھائیآ۔

* ۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شو سَنگھ دے گرہ پند سیمی کلاں ضلع جھوں *

نارد کہے جنبو میں تیری چارے کوٹ لنگھی، بن پیراں بن قداماں قدم بدلایا۔ میری دھرم دھار دسی ننگی، اوڈھن سپس نہ کوئے لُکائیآ۔ میرے انتکرن ایہہ کھیل لگی چنگی، چنگی طرح درڑائیآ۔ میتوں شکر ملیا بانا پھر کے جنگی، شستر ہتھ نہ کوئے اُٹھائیآ۔ ہتھ کلجک آو پھڑی لمبی، لماں پے کے ویکھ دکھائیآ۔ نالے اندروں رہیا کبی، جٹا جوٹ سپس ہلایا۔ پھیر نگاہ ماری دُنیآ ویکھی ڈ مسجی، پاکھنڈ وچ وڈیائیآ۔ پھر ہتھ مار کے اپنی کنڈھی، دھونی خاک دتی اُڈائیآ۔ پھیر کرم کانڈ دی ویکھی ڈنڈی، او جھڑ راہ پئی لوکائیآ۔ پھر بنا دھار توں ویکھی چنڈی، جو اپنا روپ بدلایا۔ جاں نین اُٹھایا سب دی آشا پورب جاندی لنگھی، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیآ۔ پُرکھ اکال تکیا شاہ سورا سر بنگی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دی اوتار پیغمبراں گرو آں نال سندھی، لیکھ جنایا تھاوں تھانیا۔ نارد کہے میں نگاہ بدلی میتوں پچھے بھجڈی آوندی دسی گنگی، گنگا اپنا قدم اُٹھائیآ۔ نال جمنا آئے دو ٹنگی، دوہرا اپنا روپ بدلایا۔ سُرستی پچھے رہن نہ دتی ونڈی، بھجی واہو داہیا۔ گوداوری بنا آشا توں اپنی آشا پار لنگھی، اگا پچھا ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ میں پاسا بدلایا نال اشارہ تکیا نور نورانے چندی، چند چاندنا کی چکائیآ۔ پھیر زور نال گنگا نیا ہو کے کبی، اپنی آواز دتی سُنائیآ۔ میں روپ بدلا کے کہا میں تیرا بھینگی، بُجھاں باہواں ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ جھٹ سَنگَر شبد اشارہ دتا سارے اپنے اپنے ہلاؤ کندھی، موڈھے دین دُنی دکھائیآ۔ امرت دھار ویکھو کس بدھ ہوئی گندی، رس رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیآ۔ نارد کہے جھٹ میرے دل گنگی اُٹھایا نین، اکھ اکھ ملائیآ۔ پھیر

جمنا لگی کہن، بن رسنا ڈھولے گایا۔ سُرسی تیرا لیکھناں تریبن، تریبنی دے مالک رام رام جنایا۔ گوداوری کہے میرا گوبند ساک سین، مالک اکو نظری آئیآ۔ نارد کہا کھیو تہاڈا پانی دا وگدا وہن، جلدھارا نال ملایا۔ ذرا نگاہ مار لو کی اشارہ دتا بالمیک وچ رمان، رمتے رمتے تہاڈا پندھ مکایا۔ تسیں وسن والیاں وچ ہندوان، ہندسہ اکائی والا نال ملایا۔ اوہ ویکھ لو کلجگ کوڑی کریا بن گئی ڈین، ڈورو ڈنک اپنا رہی وجایا۔ تہاڈے وچھڑ گئے ساک سجن سین، براہمن پنڈت نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ گنگا کہے نارد اسن میرا سندیس، سنگر شبد شبد جنایا۔ میرے کھلے ویکھ لے کیس، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ میں نکلیا اک نریش، نر زاننا ڈھر درگاہیا۔ جس نے دین دنی وچ پایا کلیش، کلا اپنی اک پرگٹایا۔ میتوں سندیسے دے کے گیا شیش، دو سہنسر جہواکھ سہس نال ہلایا۔ میں ایسے کارن پُرکھ اکال دے ہوئی پیش، پیشتر اپنا حال جنایا۔ اوہ تک لے جس شکر نے سیس اڈایا اپنے سٹ گنیش، گنپت کی جنایا۔ اوہ ویکھنہارا دیس پردیش، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے جمنا ہور اگماگیت گاندی، خوشیاں نال سٹایا۔ سیس رہی نہ کوئے پراندی، لال گللا رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ میں میا سب دی بن گئی باندی، کلجگ اپنی کلا درتایا۔ میتوں قسم سور گاں دی، رو رو دیاں ڈھایا۔ وڈیائی رہی نہیں کسے تیرتھ تھ تھ دی، تھان تھنتر روون مارن دھانہیا۔ وڈیائی رہی نہیں میری شنگنا والی بانہہ دی، لال رنگ ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ میرے اُتے ودواناں دی بڈھی ہوئی کاں دی، کاگ وانگ گرلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ نارد کہے میں نگاہ ماری روندی دسی سُرسی، سُرت سچ نہ کوئے سمایا۔ کلجگ کوڑی کریا چاروں گنٹ مستی، مست دیوانہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ تریبنی دھار میری اجڑن والی بستی، کھنڈر خاک دے لوکایا۔ میں تکن آئی اکو ہستی، بن نیناں درشن پایا۔ ایہہ کھیل جسدے وس دی، واسطہ اوسے چرن لکایا۔ میں ونجاری اُس دے جس دی، صیفتاں نال صلاحیا۔ نالے روندی نالے ہسدی، دوویں روپ بدلایا۔ کلجگ دھار ویکھ لے کوڑ گڑیار بھکھ دی، ساچا سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ شرم رہی نہیں میرے اُتے کسے اکھ دی، اکھراں والے کرن لڑایا۔ مایا رانی ویکھ لے نچری، گھنگٹ مول نہ کوئے رکھایا۔ قیمت رہی نہ

لُج پت دی، پتت ہوئی لوکائیا۔ وے ناردا میں ایسے کر کے واسطہ گھتدی، رو رو دیاں دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سد اپنی دیا کمائیا۔ نارد کہے میں نگاہ ماری گوداوری میری تنکدی بنا اکھٹاں توں بودی، بدھیوان سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں ہس کے کہانی تیتوں پر بھو کیوں کڈھیا اپنی وچوں گودی، گود وچ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا لیکھنال اُس ویدی سوڈھی، جو گوہند دُھر دا ماہیا۔ جس دا پھل کسے نظر نہ آئے غنچا پھل ڈوڈی، ڈنڈاوت سب دی ویکھ وکھائیا۔ گوداوری کہے ناردا میں اوسے دے پیار دی روگی، ڈکھ سکاں نہ کوئے سمجھائیا۔ جو میرے دھرم دھار دا جوگی، جگتی اپنی گیا سمجھائیا۔ جس ویلے کلجک دُنیا ہو گئی لو بھی، لا لُج وچ گر لائیا۔ گوداوری تیرا امرت رس رہے موں نہ دھوبی، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ اُس ویلے میرا ٹھاکر آونا مو جی، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ توں اُس دی بننا کھوجی، کھوجنا تھواؤں تھانیا۔ مینٹوں ایوں جا پدا انت تہاڈی تک جانی روزی، رازق رزق رحیم اپنی کلا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ نارد کہے میں رین سبائی گھننیا، پندھ نظر کوئے نہ آئیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول کنارہ چٹیا، بن رسنا رس چکھائیا۔ پھیر شبد اگتا سنیا، انسنت دتا درٹائیا۔ میں مالک خالق کن کنیا، کائنات میری دُہائیا۔ میں لکھ چوڑا سی وچوں بھگت پیار چُنیا، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ چٹھائیا۔ نارد کہے مینٹوں گنگا سبج نال ماری تھاپی، تھپک دتا ہلایا۔ پنڈتا اپنی پُرانی کڈھ لے کاپی، بن اکھراں اکھر جتائیا۔ جس وچ اکو پر بھو دا جاپی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال ہونا وڈ پرتاپی، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ جس نوں سب نے مٹنا کملاپاتی، پت پر میثور کہہ کے سپس نوئیا۔ جو کلجک میٹے اندھیری راتی، سبجگ ست چند چکائیا۔ گنگا کہے میرا سپنہ پاڈ کے ویکھ لے چھاتی، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ مینٹوں ایوں جا پدا پنڈتا کسے گھر جگنا دیوا نہیں کوئی باقی، بے وطن دسے لوکائیا۔ میں سوچدی رہی ساری راتی، ستیاں نیند کوئے نہ آئیا۔ پھیر نگاہ ماری اپنے وچوں جھاتی، جھاک لئی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم کی ورتائیا۔ نارد کہے جمن سُرستی تئیں ہونیاں کیوں دِگیر، گوداوری نال مل کے دیو سنائیا۔ ساریاں کہن ساڈے بستر لتھے چیر، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈا امرت رس رہیا نہ سیر، کلجک وکھ بھری دسے

لوکائی۔ ساڈا نیتز وگے نیر، رو رو گر لائی۔ بہڑی ویلا آیا انت اخیر، آخر دیئے سمجھائی۔ سائوں دیوے کوئی نہ دھیر، دھیرج رہن کوئے نہ پایا۔ پنڈت
 پاندھے گھت گئے وہیر، کلجگ وہن گیا رڑھائی۔ دھرم دی رہی نہ کوئی تصویر، تصور کرنہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ نارد کہے میری براہمن والی مہورت، نچھتر سچ سچ جنائی۔ مینٹوں خوشی نال دکھاؤ اپنی صورت، سُنٹیو لو انگڑائی۔
 پچھلا پنڈھ چھڈو نیڑ دُورت، اگا ویکھو چائیں چائیں۔ جے کلجگ پاندھی ہو گئے مورکھ موڑھت، اپنا آپ گئے بدلایا۔ سنگر شبد دی سُنو تورت، ترت
 تہانوں دئے سمجھائی۔ جس کلجگ ناتا توڑنا کوڑت، ست سچ نال ملایا۔ اُس دی چرن مستک لاؤ دھوڑت، دھوڑی خاک رمایا۔ جو آسانسا پوری کرے
 پورت، پورن برہم سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ گنگا گوداوری جمنائستی سچ نال مکھ توں
 چک کے پڑدا، نین نیناں وچوں مٹکائی۔ پھیر ویکھیا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کھوجائی۔ جھٹ نارد توں میرا میں تیرا پڑھدا، بن حرف حروف
 سنایا۔ کدے اندر کدے باہر وڑدا، گھرانہ نظر کوئے نہ آیا۔ کدے روپ دکھائے اپنے سروپ دھڑ دا، کدے جوت نور رُشنائیا۔ جھٹ گنگا دی بانہہ
 پھڑدا، ہلونے نال ہلایا۔ اوہ سنگر تک لے جو نہ جے نہ مردا، مر جیوت روپ نہ کوئے درسائی۔ جو آد جگاد سب کچھ کردا، کرنی دا کرتا اک اکھوئی۔
 جو کلمیو تہاڑے امرت بھنڈارے بھردا، امیوں رس آپ دکھائی۔ اوہ لیکھا جانے کلجگ کل دا، کل کاتیاں کرے صفایا۔ جو مالک نہچل دھام اٹل دا،
 سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جس لہندا دینا پورا کرنا راجے بل دا، باؤن میلا سچ سمجھائی۔ اوہ سمبل سنگھاسن اپنا ملدا، سچ دوار سو بھاپایا۔ جو دوس رین سندیسے
 گھدا، رین سبائی تہانوں رہیا سمجھائی۔ اُس دا وسیرا نہیں کسے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تِلے پر بت جھل دا، جھلیو اپنی جھلک دئے دکھائی۔ جو سب نوں پھرے
 چھدا، اچھل چھل ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ میں سچ دساں اوہ سیئی آیا ہو یا کل دا، کلمیاں توں باہر کرے پڑھائی۔ جوتی جاتا ہو کے بھگتاں اندر رلدا،
 رل مل اپنا جھٹ لنگھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ گنگا گوداوری جمنائستی جھٹ نیتز پایا سُرما،
 نور نور وچ رکھائی۔ نارد ساڈے اندر فریا فرنا، پتہ نہیں کس دتا سنایا۔ اسیں ہنے اُس پاسے نوں ترنا، جتھے ترت ملے دھر داماہیا۔ کسے دے موڑیاں

نہیں مڑنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جس دے چرناں انتم سب نوں پینا جڑنا، جوڑی ہر جگدیش نال رکھایا۔ ساڈا جل پانی دا وہن اُپروں نیچے رڑھنا، بھجے
 واہو داہیا۔ جس دے وچ پاہن پاتھر گھرنا، مٹی خاک روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔
 نارد کہے گنگا گوداوری جمنائے سستی تسیں پر بھو دے پیار وچ وڈیاں، وڈے دی وڈ وڈیاں۔ میں کوک سناواں چک کے اپنیاں اڈیاں، اڈی چوٹی زور لگایا۔
 آہ ویکھ لو میں پر اپنیاں لکھتاں تہاڈیاں کڈھیاں، جگ چوکری نال رلایا۔ جنہاں وچ لکھیا جس ویلے کلجک وچ پر م پڑکھ نے آؤنا تہاں سب دیاں چک
 کے لے جانیاں ہڈیاں، جو تہاڈے وچ مائے مانو گئے لکھایا۔ بے شک تسیں پر بھو دے پیار وچ ابے نڈھیاں، نوجوانا نظری آئی۔ تہاڈیاں جوتاں پانی دی
 تہ اندر جگیاں، باہر دے نہ کوئے رُشایا۔ جے پر بھو نوں ملنا تے سرتے پا لوسگیاں، سگناں نال چڑھنا چائیں چانیا۔ تہاڈیاں سوہنیاں ہون جھگیاں،
 انگیاں انگ نال سہایا۔ تہمتاں ساڑھیاں ہون لمبیاں، کٹی کٹی نال جڑایا۔ مستک بندیاں ہون چندیاں، چند چاند نے نال رُشایا۔ مینڈھی سیس واہیاں
 ۶۲۹ ہوون لکھیاں، پٹی دھرم دھار بندھایا۔ تہاڈیاں منسا ہوون ٹھنڈیاں، آگنی تہ نہ کوئے تپایا۔ آشا سنگر نال ہوون گنڈھیاں، وچھوڑا وچ نہ کوئے
 رکھایا۔ تہاں بھجنا واہو داہی پگنڈیاں، بکھرے راہ پنڈھ مکھایا۔ سب نے اکو وار گاؤنا چھنڈیا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اندر واہنا
 رہن مول نہ گندیاں، کلجک جیواں دھارا باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ گنگا
 گوداوری جمنائے سستی کہن ساڈا روپ ہووے انہونا، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ پنڈتا اسیں پریم پیار وچ پریم ماہی موہنا، مجت وچ سمانیا۔ اپنا اُس دے
 آگے دسنا رونا، رو رو حال سنایا۔ کیوں مالکا ساڈا حق حقوق کھوہنا، خالی ہتھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
 اک سنایا۔ نارد کہے جمنائے گوداوری سستی گنگا تہاڈا روپ الہی ہووے ہندی، ہند بھارت نال وڈایا۔ مستک لال ہووے ہندی، بندرا بن دا کاہن نال
 ملایا۔ تہاڈی آشا ہووے زندی، زندگی دین دنی تجایا۔ تہاڈی اک اک لٹ ہووے کھنڈی، بورا روپ درسایا۔ تہاڈی پوتر ہووے پنڈی، اپنا رنگ
 بدلایا۔ کسے دا روپ ہووے نہ بنگالی سندھی، سندھی دیکھنی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم کی

ورتائیا۔ چارے کہن نارد اسیں پھریئے وچ اُجاڑ، کنارہ گھاٹ تٹ نظارہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈے بستر لہنگے کھجک جیواں دتے پاڑ، انگی انگ نہ کوئے
 سہائیا۔ ساڈی دُکھی ہوئی ناڑی ناڑ، بوند بوند رہی گر لائیا۔ ساڈا وقت دُھیلا سماں دسے ماڑ، دھرم دی دھار دھرم نہ کوئے جنائیا۔ جھٹ نارد کھ بولیا پاڑ،
 اُچی کوک کوک سنائیا۔ نی اوہ مالک خالق دُھر دالاڑ، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس سب دے پچھے لائی کھجک دھاڑ، کوڑی کریا کوڑ ملائیا۔ اوہ انتم سب
 نوں دیوے جھاڑ، مٹی خاک خاک رُلائیا۔ چرن کول دوارے لئے واڑ، گرہ مندر اک دکھائیا۔ جتھے انگی اک نہ لگے ہاڑ، متوت نہ کوئے تپائیا۔ نی
 تسیں چل دیاں اتوں چوٹی پہاڑ، انت ساگراں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ نارد کہے
 چارے ویکھو چوہ جُگاں، جُگتی اپنی نال ملائیا۔ سب دا وقت ویکھ لو پگا، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ تہاڈا لئے کوئی نہ بھگا، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اکو
 پر بھ دا نام ہونا اگھا، اگن آتھن وچ ودھائیا۔ ویکھو تہاڈے نال سیس نوائے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول بیٹھی مان گوائیا۔ جس اُتے ہون
 والا یدھا، کھجک یودھا بیر لئے انگرائیا۔ تہاڈا سیر دھرم دی دھار دسے نہ دُدھا، امرت رس نہ کوئے چوائیا۔ اوہ ویکھ لے سب دا دیک بھجا، نور نظر نہ
 کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد اپنے ہتھ رکھائے
 سب دا مدعا، مدتاں دے لیکھے پور کرائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گوہڑا رام دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنائستی کہے ساڈا کھیل نال بے پرواہیا، بے پرواہی دُھر درگاہی اپنی دیا کمائیا۔ جس نرگن دھار سرگن ساڈا رچن رچایا، جل
 تھل دے مالک دتی وڈیائیا۔ امرت رس وچ بھرایا، امر اپد دا مالک ہویا آپ سہائیا۔ ساڈا روپ انوپ اپنے وچ چھپایا، ظاہر نظر کسے نہ آئیا۔ لہنا شکر نال
 جڑایا، جٹا جوٹ مل کے وجی ودھائیا۔ پر بت ٹلیاں سنگ بنایا، سگلے ساتھی تیری کھیل سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیر تھ تٹاں نال سہایا، کناریاں وجدی رہی

ودھائیا۔ سادھاں سنتاں میلِ ملایا، ریشیاں نیاں جوڑ جڑائیا۔ شاستر گرنٹھاں نال سجایا، مندر مٹھاں رنگ چڑھائیا۔ سبج تریتا دوپرونڈ ونڈایا، سوہنی بنت بنائیا۔ ساڈا چرن چرنودک جیواں جنتاں گھ چوایا، رسنارس دکھائیا۔ اسیں مل کے تیرا ڈھولا گایا، مالک تیری اک سرنائیا۔ جوتی جاتے تیرے وچ اپنا آپ لکایا، لوک پرلوک نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جاتے تیرا نور جوت جوت رُشایا، پُرکھ ابناشی ڈگمگائیا۔ ہتھ بٹھ کے بن قداماں سیس جھکایا، سرن سرنائی لئی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ چارے کہن پر بھو تیرے سرن رکھی اوٹ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ساڈے انتر رہن نہ دینا کھوٹ، کلجگ کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ ساڈے پاپ کلیور دینے دھوت، دُرمت میل کر صفایا درشن کرینے تیری نرمل جوت، جوتی جاتے تیرے وچ سمائی۔ ساڈی دکھری رہے کوئی نہ گوت، ذات پاتی پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی کہے ساڈی تیرے اگے بندنا، ہتھ بٹھ کے سیس نوائیا۔ توں مالک خالق وچ در بھنڈنا، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ توں کوڑی کرپا کلجگ دنڈنا، سنگر کرنی سچ صفایا۔ سانوں انگیکار لاؤنا انگنا، در ٹھانڈے دینی وڈیائی۔ تیرا مستک دھوڑی لایئے چندنا، ٹکے دھر دے خاک رمائیا۔ ساڈا وہن تیرے چرن کوالاں وچ ونجھنا، ونجھی ہاتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سورے سرنگنا، سنگر تیری اک سرنائیا۔

۶۳۱

۶۳۱

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فتورام دے گرہ پنڈ سیسی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرتی اپنا ویلا لو وچار، وقت گیا ہتھ نہ آئی۔ در ٹھانڈے کرو پکار، کوک کوک سنایا۔ چرن کول جاؤ بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دیا کمایا۔ تہاڈی سنے گریہ زار، گرہ گرہ کھوج کھوجایا۔ لیکھا دسو کی ہووے تہاڈے تٹ کینار، کی گھاٹاں کھیل کھلایا۔ کی کلجگ جیو کرن و بھچار، کوڑی کرپا نال ہلکائی۔ کی مایا موہ کیتا دکھیار، متاروپ بنی قصایا۔ کی کلجگ کپڑ کایا دتا اتار، اوڈھن بھوشن

نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محم اک سمجھائی۔ نارد کہے سُنو چارے سکھیاں، سچ دیاں سُنائی۔ اپنا حال دسو دیکھیا اکھیاں، اکھر اکھر نال ملائی۔ کس کارن گھر ٹکانے چھڈ کے آئیاں نسیاں، بھچیاں واہو داہپا۔ تہاڈیاں جگت پیار دیاں ٹٹیاں رسیاں، بندھن بندھ نہ کوئے رکھائی۔ بنا پانی توں تڑپھو مچھیاں، بہل اپنا آپ کرائی۔ کیوں تہانوں پیندیاں غشیاں، سرتی سرت نہ کوئے رکھائی۔ کیوں ویراگ وچ گئیاں پچھیاں، پچھم آئیاں واہو داہپا۔ کیوں اُلجھن وچ پھسیاں، فیصلہ دیو درڑائی۔ جھٹ نیتروون لگیاں اکھیاں، نیناں نیر وہائی۔ اسیں لکھوں ہونیاں لکھیاں ساڈی قیمت جگت کوئے نہ پائی۔ ساڈے اُتے پنڈتاں پاندھیا پر بھو دے نام دیاں پائیا پتیاں، حصے مایا والے رکھائی۔ دھیرج رہیا کسے نہ تیاں، ست وچ نہ کوئے سمائی۔ ساڈیاں اندروں آشتیاں، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر ساڈے ہتھ ٹکانی۔ نارد کہے کیوں تہاڈے اندر آیا غما، غم گین نظری آئی۔ کیوں تہانوں چڑھیا دمہ، سانس سواس لیا بدلایا۔ جھٹ سب نے کہا جگت دی سرشٹی ہو گئی چٹا، چم درشٹی وچ لوکانی۔ پر بھونے کہو جہا لیندا سماں، سچ وچ نہ کوئے سمائی۔ دھرم دارہیا حد نہ بنا، حدود رہن کوئے نہ پائی۔ اسیں سب کچھ سُنیا اپنے کناں، کائنات رووے مارے دھاہیا۔ نشان مٹنا تارا چٹا، صدی چو دھویں پندھ مُکانی۔ اگے سفر رہیا نہیں لما، پاندھی بیٹھے پندھ مُکانی۔ سانوں سندیسہ دتا بنا کناں توں برہما، برہم بھو گیا جنائی۔ وشنوں وشنو دی دھار دسیا کھیل نواں، نر نرکار کی کرائی۔ شکر کہا میں لیکھا رہن نہیں دینا ہماں طمع، تامس ترسنا دُور کرائی۔ جس کارن اسیں چارے ہونیاں جمع، چوتھے جگ ویکھ وکھائی۔ ساڈا کہو جہا ہونا کرما، کرم کانڈ دا بھو دینا کھائی۔ کس بدھ سنجگ پرگٹے دھرما، دھرم دھار درڑائی۔ جھگڑا مکے ورننا برناں، ذات پات نہ کوئے رکھائی۔ کس بدھ اک پر بھو دی سب نے رکھنی سرنا، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائی۔ سیس جھکے جگدیش چرناں، چاروں کُنٹ وجے ودھائی۔ جس نے اپنے محم نال سب کچھ کرنا، کرنی دا کرتا آپ ہو جائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس سوامی سب دا لڑ پھڑنا، پلو اپنی گنڈھ بندھائی۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن داس دے گرہ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی تئیں کیوں دسو آکیاں، غُصّے وچ کروٹ بدلایا۔ کی جگت جہان پنڈھ مار مار تھکیاں، پاندھی ہو کے بھچیاں واہو داہیا۔ تئیں اپنیاں دھارا پچھلیاں ویکھو پکیاں، پاربرہم کی سمجھایا۔ میں کھیل دساں انجھکیاں، جھاکا نظر کوئے نہ آیا۔ کلج انت جس ویلے پوتر رہیاں کوئی نہ ڈھکیاں، گرہ مندراں نہ کوئے وڈیایا۔ سب دیاں آشنا ہونیاں کھٹیاں، کھٹکل دے لوکایا۔ پریم پیار نال خالی ہونیاں ٹپیاں، بھانڈے سچ نہ کوئے بھرائیا۔ مان رہنا نہیں اکھراں والیاں پٹیاں، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ کملیو تھانوں بننا پینا جٹیاں، جنگلاں بلیاں کھیتاں وچ بھجو واہو داہیا۔ اُس ویلے پینمبراں دیاں صدیاں ہونیاں ٹپیاں، اپنا پنڈھ مُکایا۔ دھرم دیاں دھاراں ہونیاں چھپیاں، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ پر بھ دانام ہتھ نہ آوے رتیاں، جگت ترازو تول نہ کوئے تلیا۔ مان رہنا نہیں راگ چھتیاں، چھتر دھاری نہ کوئے وڈیایا۔ تئیں سچ دسو کس بدھ آیاں اکٹھیاں، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کس صاحب دے سرنی ڈھٹھیاں، مان تان گویا۔ کیہری وکیاں وچ ہٹیاں، قیمت جگت رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھجو آپ سمجھایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی کیوں مستک پائی تیوڑی، خوشی غمی وچ بدلایا۔ تئیں اپنی ویکھو ہر کی پوڑی، بنا ڈنڈیاں کھوج کھوجایا۔ سب نے رو کے کہا اوتھے پریم دی بھگتی رہ گئی تھوڑی، سچ پریم نہ کوئے کمایا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ جوڑی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ سادھاں سنتاں جیواں جتناں آشنا ہو گئی کوڑی، کوڑی کریا نال ہلکایا۔ ساڈی دہائی ساڈی بہڑی، رو رو دیئے سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر ساڈے ہتھ لکایا۔ نارد کہے تئیں کس بدھ آیاں بھچیاں، بھجن بندگی کیہری گایا۔ کیہری کوئے آکے سحیاں، کون سجن ملیا ڈھر دا ماہیا۔ کیوں پریم پریتی اندر بھچیاں، پلو سکے نہ کوئے پھڈایا۔ کس دی شرع وچ رکھو لچیاں، نین نین شرمایا۔ چارے ہسیاں کڈھکے دندیاں، خوشیاں ڈھولے گایا۔ سانوں اکو صاحب دیاں پابندیاں، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈا نہ کوئی گھاٹ نہ کوئی کنڈھیاں، کنارے ترٹ نہ کوئے سہایا۔ اسیں بھچیاں آیاں او جھڑ ڈنڈیاں، پگنڈی نہ کوئے رکھایا۔ ساڈا ناتا تے نالوں پاکھنڈیاں، کلج کریا نہ کوڑ ہلکایا۔ ساڈا لیکھالاوے اپنے

انگی آ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ ساڈیاں پوریاں کرے سندھیاں، لیکھ بھوکھت نہ کوئے سمجھایا۔ اسیں ٹوں میرا میں تیرا گایئے چھندیاں، سوہنگ ڈھول سچ
 صلاحیا۔ ساڈیاں اکھاں رہن نہ اندھیاں، نج لوچن کرے رُشائیا۔ اسیں سچ دوار آئیا لنگھیاں، در دوار ملے وڈیائیا۔ سانوں یاد آؤندی رَویداس والی رمبی
 آ، جو ڈھوراں کھل لہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا سچ سچ دا
 سنگیا، سگلا سگی بہ رنگی اک اکھوایا۔

* ۲۸ جیڈ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گرہ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرتی میرا نکا جہا کھ، وڈی گل کہن کچھ نہ پائیا۔ تساں بڑا مانیا سی سکھ، سکھ وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ پتہ نہیں کس بدھ
 پر بھونے تہانوں دتا دکھ، دکھیاو تہانوں دیاں سناٹیا۔ تسیں بدل کے آئیاں اپنا رخ، بھچیاں واہو داہیا۔ مینوں ایوں جاپدا تہانوں گئی ہووگی بھکھ،
 بھکھیاو دیاں سناٹیا۔ میں تہانوں کھواواں کچھ دا کچھ، ہتھ بودی اُتے لکایا۔ بھوایں میری نہیں کوئی مجھ، مشکل سب دی حل کرایا۔ میں پیار وچ رہیا
 پچھ، پشت پناہ ہتھ دیواں لکایا۔ کتے ویکھو میریاں گلاں توں نہ جاسورس، ہاسی کرنی میری آد دی ریتی چلی آئی۔ پراتن گلاں پچھن دا مینوں بھس،
 میں سچ دیاں سناٹیا۔ مینوں لھم دتا پر ماتا اُس، جس دی اُست کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 ہوئے سہایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرتی تہاڈے نال میرا کیہرا رشتہ، مینوں دیو سناٹیا۔ میرا گرہ لکانا تہانوں کیہرا دسداء، کون کوٹے سو بھاپایا۔
 میں براہمن برہم دھار پردیسی نت دا، جگ جگ بھجاں واہو داہیا۔ میرے کول اکو حصہ ساچے ہت دا، ہتکاری ہو کے دیاں سناٹیا۔ میں جگ چوکڑی
 سب نوں پیار نال جندا، سو پیار تہاڈے اندر دیواں لکایا۔ تہاڈا میل ہووے پر میثور پت دا، پار برہم اپنا رنگ دیوے دکھایا۔ اوہ وقت سہنجانا سچ دی
 گھڑی تھت دا، گھڑی پل سوہنی نظری آئی۔ تسیں وچار نہ کریو اپنے چت دا، چیتن ہو کے لو انگڑایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا ہووے اک دا، ایککار مل کے

بے تہاڈا من میرے نال ہووے بُکدا، ٹک ٹکی میرے دل لگائیا۔ میں ویکھو پاندھا تہاڈے اگلے لیکھ لکھدا، لیکھنی چلے چائیں چائیا۔ کلج
 وچ روپ ساچے سکھ دا، سکھیا میرے اندر آئیا۔ میں ونجارا بنیا سب دے بھوکھ دا، بھوکھ اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے گنگا میں وقت لینا نہیں چاہندا بابلا، چھیتی چھیتی دیاں سمجھائیا۔ دھر دا حکم میںوں ملے کاہلا، تڑا
 آوے واہو داہیا۔ میرا تیرے نال نہیں کوئی رشتہ میرا جی کردا تیرے بھرا نوں بناواں اپنا سالا، جگت دی ونڈ ونڈائیا۔ اس دے وچ بھوایں میرا پر بھو
 دے دوار وچ نکل جاوے دوالا، خالی ہتھ دیاں دکھائیا۔ کچھ وسٹو میرے کول کھالا، جس دا روپ رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ جھٹ نارد دن دیاں کڈھکے پیا ہس، مسکراہٹ ہلاں اُتے لیا ئیا۔ گنگی میرا چلے کوئی نہ وس،
 تیتوں سچ دیاں سمجھائیا۔ بے شک توں دُروں آئی نس، جھجی واہو داہیا۔ میرا دل کردا تیری ماں نوں بناواں اپنی سس، تیرے نال رشتہ نہ کوئے جنائیا۔
 ایہہ میری دُنیا والی نہیں گپ، جھوٹھی گل نہ کوئے سنائیا۔ میں کوئی براہمن نہیں کوئی بال نہیں کوئی پنڈت نہیں میں نور الہی رب، جوتی جاتا روپ
 پرگٹائیا۔ میری دھار اُتے دو جہاناں ہووے کوئی نہ شک، شکوے سب دے میٹ مٹائیا۔ تیرے پردے لواں ڈھک، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا امرت دھار تیرے وچوں دیوے رس،
 رستہ رستے وچوں بدلائیا۔

۶۳۵

۶۳۵

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فقیر سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمناسرستی کہن نارد ساڈی آشنا بڑی پیاری، پریمیا پریم نال جنائیا۔ ساڈا روپ تک لے استری مرد نہیں کوئی ناری، تن وجود کھوجن
 چائیں چائیا۔ ساڈا تان والا نہیں کوئی ہار شنگاری، بستر انگ نہ کوئے لگائیا۔ ساڈی منسا جگت ممتا نالوں کواری، کوٹن کوٹ جگ گئے بتائیا۔ اسیں آد جگاد

جگ چو کڑی پر بھو دی بن کے رہیاں دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے بھجیاں واہو داہیا۔ ساڈا میلنا بنیا رہیا نال وشن برہما شو نال جگت سنگھاری، سوہنا سنگ بنایا۔ اسیں درشن کیتے جگت اوتاری، بن نیناں نین اٹھایا۔ ساڈی اودھ بیتی کیتے جگ داری، چو کڑیاں گنیاں پنڈھ مکایا۔ ساڈے اُتے کرنا اعتباری، تیتوں سچ دیئے سنایا۔ ساڈے اندر کدی آئی نہیں سی خواری، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ پتہ نہیں کجگ کہو جی لائی بیماری، جس دی اوکھد ہتھ کسے نہ آئی۔ اسیں رویئے زارو زاری، بن نیناں نیر وہایا۔ سانوں سنگر شبد نے کیتی خبرداری، بے خبراں خبر سنایا۔ اٹھو ویکھو کھیل تلو جوت نرکاری، جو نر ائن نور الاہیا۔ جو سب دے لہنے دینے قرضے رہیا اوتاری، اتر پورب پچھم دکھن اپنا حکم ورتایا۔ جس دے اوتار پیغمبر گر بنے پوجاری، نو نو سیس نوایا۔ جس نے جگ جگ اپنی تیج سواری، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ اوہ آیا کل کلکی اوتاری، نہکنا ناؤں پرگٹایا۔ اُس دے چرن سرن جاو بلہاری، بل بل اپنا آپ کرایا۔ جو کجگ کلا میٹے گڑیاری، کوڑ کُٹب دا پنڈھ مکایا۔ سبج ست دھرم کرے اُجیاری، اُجالا ہووے تھاؤں تھانیا۔ اُس دے چرن بنو پنہاری، پنگھٹ اپنا لو بنایا۔ جو امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھاری، کجگ اگنی اگت بھجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنا نر ائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اگم پاری، اکھ اگوچر اپنا حکم اپنے حکم وچوں ورتایا۔

۶۳۶

۶۳۶

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈھ سیسی خرد ضلع جموں *

نارد کہے جمنا گوداوری سُرستی گنگا تیس کدوں دیاں وگدیاں، وہناں وچ اپنا پنڈھ مکایا۔ سچ دسو تیس پر بھو دیاں کی لگدیاں، ناتا جگت جہان درٹایا۔ بن قدماں سدا بھجیاں، بھجو واہو داہیا۔ درشن کر مول نہ رجدیاں، ترسنا ترکھانہ کوئے بنایا۔ میں تے کھیلاں دساں اچ دیاں، پچھلی کتھانہ کوئے درٹایا۔ تیس کس پیار محبت وچ بھجیاں، بندھن جگت نہ کوئے تڑایا۔ کس دوارے بہہ کے سجیاں، ساجن سجنو آکون اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی تے رہیاں آکھ، چوتھی دھرم دھار وڈیایا۔ ساڈے

انتشکرن بھاکھیا گئی بھاکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ جس سب دی پوری کرنی آس، ترسنا سب دی ویکھ دکھائیآ۔ سانوں ہور سندیسہ دے شکر اتوں کیلاش،
 حکم حکم وچوں درڑائیآ۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی اپنے اندر اک اک ڈگدی ویکھو لاش، لشکر گنتی گنت وچ نہ آئیآ۔ جو بیٹھے پون وچ پنا سواس،
 تہاڈی تہہ تے ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ سمجھائیآ۔ چارے کہن نارد ساڈے کھیل اگے سنگر
 دے، سچ سچ دیئے درڑائیآ۔ اسیں حکم مئے دھر دے، دھر دے حکم وچ سیس نوائیآ۔ بے شک ساڈے وچ اگت سٹے مُردے، مر جیوت روپ نہ
 کوئے پرگٹائیآ۔ ساڈے خیال تک لے جو وہنا وچ رڑھدے، بھجّن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک اکھوئیآ۔ نارد کہے میرے کول نو نو چار دیاں رسیداں، بن اکھراں دیاں دکھائیآ۔ جس وچ سب نوں ہونیاں تاکیداں، حکم ہويا دھر دے ماہیا۔
 کلج انتم سب دیاں پوریاں ہونیاں اُمیداں، ترسنا وچ نہ کوئے ہلکائیآ۔ سب نے کھولنیاں اپنیاں نیداں، غفلت آلس وچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ سچ دسو
 تہاڈے وچوں مُردا پھیر نکلیا کوئی نہ جیوند، جیوت جگت نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی
 کار کمانیآ۔ گنگا کہے میرے اندر آوندیاں رہیاں استیاں، دین دُنی بھیٹ کرائیآ۔ مینٹوں جیواں جاناں دسدیاں ستیاں، قیمت کرتا کوئے نہ پایا۔ میرے
 اندر براہمنان وسانیاں وستیاں، حصّے ونڈ ونڈائیآ۔ اسیں سب کجھ پنا بھید بھاؤ دے دسدیاں، پردے پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائیآ۔ چارے کہن اسیں رویئے ساہ اُبھیا، ہوکیاں وچ دُہائیآ۔ جو ساڈے اندر کھبھیا، باہر سکے نہ کوئے
 کڈھائیآ۔ جے کوئی پر بھو دی یاد وچ ہووے دُہیا، پھیر پھڑ کے لیئے ترائیآ۔ ساڈا اچ تک سمجھیا نہ کسے مدعی، مدتاں دا بھيو نہ کوئے جنائیآ۔ چترائی چلے نہ
 کسے بُدھیا، عقل ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 ساڈا لیکھا جانے اُتے بُدھیا، بے سُدھ ہو کے دیئے جنائیآ۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ میواں دیوی دے گرہ پنڈ گوکلے چک ضلع جموں *

نارد کہے چارے اٹھاو ہتھ، چار گنٹ لو گھنمائیا۔ گنگا لاه دے اپنی نگوں نتھ، کنگن رویداس والا دے دکھائیا۔ جمن اپنی کتھا کہانی دس، کاہنا کرشنا کی درٹائیا۔ سُرستی توں کس بدھ ہونیوں دکھ، وصل وچ گئی سمائیا۔ گوداوری کس بدھ گوہند چرن گئی ڈھٹھ، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ نگاہ مار لو تیر تھ اٹھٹھ، لوچن نین نین گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھرم آپ مٹائیا۔ چارے کہن نارد ساڈے اندر ہندیاں چوریاں، چور یار بیٹھے آسن لائیا۔ مان رہیا نہ کسے گھوریاں، گھوری بیٹھے مکھ چھپائیا۔ ساڈیاں کوڑ گڑیاں ہتھ آئیاں ڈوریاں، سچ نام نہ کوئے بندھائیا۔ مایا متناں بنیاں جوڑیاں، جوڑی جگدیش نہ کوئے جنائیا۔ ساڈی ڈھائی ساڈی بھڑی آ، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ ساڈی انتم آو رہ گئی تھوڑی آ، تھڑے تھڑے بھجے واہو داہیا۔ پتہ نہیں دھرنی اُتے کتھے کتھے گڈیاں رہنیاں موڑھیاں، موڑھا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے اَبے وقت ڈھیلا، سچ دیاں سنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دُنی نالوں ویکھو وِہلا، اک اِکلا سو بھاپائیا۔ جس دا سنگر شبد چیللا، چیللا گر اِکو رنگ درسائیا۔ جومات لوک و سیا دھام نوِیلا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ تہاڈا ملن دا دوس اِنج پہلا، پہلی وار دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جے ملنا ہووے جگدیش، جگتی دیاں جنائیا۔ پہلوں اپنے ڈھکو سیس، اوڈھن لو رکھائیا۔ پھیر سُنو ہماری حدیث، سچ سچ پڑھائیا۔ جو مالک بیس اِکیس، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ اُس دا نام گاؤنا پنا دند بتیس، بن رسنا رس وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ نارد کہے میرا سُنو دھرم گیان، اکھراں باہر سمجھائیا۔ اپنے انتشرن دا کرو اِشان، دویتی میل دھوائیا۔ میرا حکم کرو پروان، جو پریم پُرکھ سنائیا۔ اِکو سب نے مَنّا رام، رمیا اِک گوسانیا۔ اِکو اِشٹ رکھنا کاہن، جو لکھ چوڑا سی سکھیاں رہیا ہنڈھائیا۔ اِکو سب نے مَنّا امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ اِکو شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا اِک اکھوائیا۔ جے اُس نوں ملنا وِچ جہان، گنگا گوداوری جمن سُرستی اپنی لو اِگڑائیا۔ پہلاں اندروں کڈھ لو اپنا مان، اِبھمان رہن کوئے نہ پائیا۔ کھوں کہو اسیں بالی بُدھ آنجان، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔

توں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ کلج انتم ہونا نگاہبان، دو جہاناں نین اٹھائیا۔ جے توں وسدا اُتے اسمان، زمیں اُتے تیرا درشن پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڑی میننتی کرے پروان، پروانہ اپنا مہم
 ہتھ پھرائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گرہ پنڈ کوٹھے نہال پُر سنبل ضلع جموں *

نارد کہے جے سنگر درشن پاؤنا، پون پانی توں باہر دھیان لگائیا۔ پنچم پنچم تت مان مٹاؤنا، پنچ وکار نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جاتا اکو پر م پُرکھ مناؤنا،
 دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ گنگا گوداوری جمنائستی درشن کر کر بگساؤنا، اپنی خوشی بنائیا۔ دھوڑی ٹکا خاک رماؤنا، رحمت سچ دے کمائیا۔ جس سب دا
 وقت سہاؤنا، سنجی ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ گنگا گوداوری جمنائستی کہن
 نارد اسیں درشن کرنا ضرور، ذرے ذرے دامالک ویکھ وکھائیا۔ جس دا آد جگاد نام مشہور، مشوریاں والے کلمے صفت صلاحیا۔ اُس دا جلوہ تکنا نور، جوت
 نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جو مستی دیوے سرور، نُماری اپنے نام چٹھائیا۔ اگے سچ داد سے دستور، مہم مہم وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا راہ اک درسائیا۔ گنگا گوداوری جمنائستی کہے کس بدھ جائے اپڑ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کون بستر پہنئے کپڑ،
 اوڈھن کون وڈیائیا۔ کون تلیئے تکر، قیمت آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نارد کہے نی
 سنو نال ہوشیاری، ہوش اپنی لو بدلائیا۔ جے بچنا پر بھ دے چرن دواوری، دوارکا واسی نال ملائیا۔ رام نوں آواز لو ماری، خوشیاں نال سنائیا۔ پھیر پریم
 وچ کرو تیری، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنا روپ نہ سمجھنا ناری، نین اکھ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ دھرم دی دھار بننا پجاری، ہر دے ہر وسائیا۔ ڈنڈاوت
 نال کرنی نمسکاری، لمی پے کے سپس نوائیا۔ دھوڑی لاؤندے جانا چھاری، ٹکے خاک رمائیا۔ بھچیاں جانا وارو واری، قدم قدم وچ اٹائیا۔ نال بولنا

سوہنگ جیکاری، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ پھیر صاحب گوسائیں تکنا جو شاہو بھوپ سکداری، ہر کرتا نور الاہیا۔ اوہ بیٹھا ہووے بھگتاں دے
 دواری، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ اوہا نور ہووے جوت نرنکاری، نور نورانہ ڈمگگنیا۔ نساں گل وچ پلو لینا ڈاری، بن ہتھاں ہتھ بندھانیا۔ اوہ دیکھنہارا
 نگاہ لئے ماری، جگت جہانا پندھ مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سب دے ہتھ لگانیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی کہن
 نارداسانوں سب منظور، مرضی اپنی نہ کوئے رکھانیا۔ جے سنگر ملے حضور، حاضر ہو کے سیس نوانیا۔ اسیں چاکر ہو کے اُس دے مزدور، سیوک ہو
 کے سیوکمانیا۔ کلجگ انتم سانوں کیتا مجبور، بھجے آئے واہو داہیا۔ اُس دا جلوہ تکیئے نور، نور نورانہ سو بھاپانیا۔ نارد کہے واہ میرے سنگر اوہ دیکھ لے
 جگ چوکڑی بڈھیاں مانیاں، آئیاں پندھ مکانیا۔ جنھاں دیاں خالی دسن باپناں، لال رنگ نہ کوئے رنگنیا۔ تیرے پیار دیاں جنہاں کول سائیاں،
 سو دے سچ دکھانیا۔ کوک کوک دین دھانیاں، دھرا حال سنایا۔ ساڈے اُتے براہمنوں روپ دھریا قصائیاں، پچھری کوڑ جگت اٹھانیا۔ ساڈیاں دھرم دیاں
 آسا ڈھاپیاں، مٹی خاک وچ ملاںیا۔ دھرم دیاں رہیاں نہ کوئے پڑھانیاں، و دیا سچ نہ کوئے سنایا۔ ساڈیاں دھووے کوئے نہ شاہیاں، دُرمت میل نہ
 کوئے صفایا۔ ساڈے تٹاں اُتے ہون برائیاں، بریار ہوئی لوکانیا۔ بیننتی سُن لے دھر دے ماہیا، محبوب تیری اوٹ رکھانیا۔ اسیں چارے تیری گل
 چوں جانیاں، سانوں جس والی کوئے نہ مانیا۔ دھن بھاگ جے تُوں اپنیاں پھیریاں پانیاں، نرگن ہو کے ویس وٹانیا۔ آجا ساڈیا دو جہان دیا راہیا، رہرا
 تیری آس رکھانیا۔ دیکھیں کلجگ انت نہ کریں پرائیاں، دوسریاں ہتھ پھڑانیا۔ اسیں تیری لگیاں اک سرناہیا، سرنگت اک تکانیا۔ انچ چل کے خوشیاں
 نال آئیاں، اپنا پندھ مکانیا۔ اچی کوک کے دسئے بھگتاں اپنیاں بھانیاں، بھراو تھانوں دیئے درڑانیا۔ اسیں لنگھ کے آئیاں وچوں بلیاں کاہیاں، راوی
 راہ وچ سانوں دتا سمجھانیا۔ اوہ مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ سرب وڈیاںیاں، وڈ وڈے تیری اوٹ تکانیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ نانک چند دے گرہ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنائے سستی کہے ناردا سانوں اگئی آیا خواب، سُپنا سچ دیئے جنائیا۔ پوتر رہیا ساڈا نہ آب، جل رس نہ کوئے دکھائیا۔ نگاہ مار لے اپنی
 وچ کتاب، جو کتب خانیاں باہر رکھائیا۔ کی کھیل کرے ڈھر نواب، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دا نور جوت مہتاب، نور نورانہ نظری آئیا۔ اُس دا حکم
 ملیا شتاب، تُساں بھجنا واہو داہیا۔ امرت دیاں دھاراں ویکھنا آکے وچ پنجاہ، پنجاں لنگھناں چائیں چائیا۔ اسان اکتھیاں ہو کے کیتا آداب، سر سر
 نوائیا۔ راہ لنگھدیاں ویکھیا ساری دین ذنی مدھی وچ شراب، شرع دارنگ گئی بھلائییا۔ جھٹ ناردا کہا ایسے کر کے ہون والی برباد، بربادی چاروں گنٹ ویکھ
 دکھائیا۔ نہ کوئی دھرم رہیا نہ سادھ، سادھنا سچ نہ کوئے جنائییا۔ تُسیں پُراتن لیکھا رکھو یاد، یادداشت دیاں درڑائییا۔ جس ویلے اوتار پیغمبر اں گرو آں کہا
 پُرکھ اکالا آؤنا ساتھوں بعد، لوک مات ویکھ دکھائیا۔ سنگر شبد وجائے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دا حکم سندیسہ ہونا بودھ اگادھ، بدھی توں پرے
 کرے پڑھائییا۔ بھگتاں اندر ہو وساد، وشو دا اپنا بھو چکائییا۔ سُفنیاں وچوں تہاڈی کھولے جاگ، آلس نندرا رہن نہ پائییا۔ تُسیں پہلا حصہ اپنا ویکھو
 بھاگ، پہلی وار دیا کمائییا۔ اگے ہور تلو کی نانک دی دسے رباب، جو بن تند ستار ہلائییا۔ پھیر سُنو سنگر شبد آواز، ڈھولا کی سنائییا۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں
 جس سا جانا دتی ساج، لوک مات دتی وڈائییا۔ جس شاہ سلطاناں سیس ٹکایا تاج، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جو بد لہنہار رواج، جگ جگ اپنا حکم ورتائییا۔
 کجک ویکھو کس بدھ سوارے کاج، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دا دھام نیارا دیس ماجھ، موجودہ اپنا حکم ورتائییا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا دو دو آب،
 آب حیات ویکھ دکھائیا۔ جس دے اگے کسے دا ہونا نہیں سوال جواب، سر سکے نہ کوئے اٹھائییا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا سنگھ متاب، منی سنگھ منسانال
 ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائییا۔ ناردا کہے جمنائے سستی گوداوری گنگا ویکھو گوہند دھار، کی اپنا حکم
 ورتائییا۔ تُساں پھرنا وچ سنسار، بھجنا واہو داہیا۔ چارے کوٹاں کرنی وچار، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائییا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے دوار، سچ وچ نہ
 کوئے سائییا۔ چاروں گنٹ کوڑ گڑیا، مایا ممتا موہ ہلائییا۔ امرت رس رہیا نہ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ کوئے بھجائییا۔ لیکھا گندا ویکھنا پیغمبر گرو اوتار، لہنا سب

دی جھولی پائی۔ جس دی سارے کردے رہے انتظار، بیٹھے راہ تکائی۔ اوہ آیا پروردگار، جلوہ گر نور الایہا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، اپنا حکم دے ورتائی۔ جس نوں سب نے کہنا کل کلکی اوتار، نہہکنکا روپ پرگٹائی۔ لہنا دینا دیوے سب دا ادھار، قرضہ سر نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ گنگا گوداوری جمناسرتی بن رسنا رہیاں بول، اپنا حال سنائی۔ کیہڑی وست اُس دے کول، سانوں دے سمجھائی۔ نارد کہے میں وجا کے دساں ڈھول، دو جہاناں دیاں جنائی۔ جس سچ دوارا دتا کھول، خلق دا خالق نور الایہا۔ اوہدا نام انمل انمول، انملڑے ہیرے رہیا بنائی۔ جن بھگتاں تول کے اپنے تول، ترازو اپنے وچ رکھائی۔ تہاڈے انتکرن دے پڑدے لئے کھول، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چارے کہن نارد اسیں ویکھیا کی کجھ آج، عاجز ہو کے دیئے سنائی۔ ساری سرشتی درشتی اندر کوڑ بھریا مزاج، گگرمال نال ہلکائی۔ جدھر تکیا رسنا جھوا پتی دند سارے کھاندے کباب، قبل دے مالک ملن کوئے نہ پائی۔ تن وجوداں لگا داغ، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ دیا باقی جگے نہ کوئے چراغ، چراگاہاں نہ کوئے رُشنائیا۔ لکھ چوراہی بن مالی سُنجا دے باغ، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے رچنارچی آد، انت ویکھنہار آپ اکھوئیا۔

۶۲۲

۶۲۲

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں ضلع جموں *

درس کرن آئیاں دھرم سوانیاں، نارد کہے استری مرد روپ نظر کوئے نہ آئی۔ گنگا گوداوری جمناسرتی گاوندیاں بناکھ توں بانیاں، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اپناناتا توڑدیاں نال چارے کھانیاں، خالق اپنا رنگ وکھائی۔ توں پُرکھ اکلا دین دیا لاجانی جانیاں، تیری اک سرنائیا۔ نرگن نرگن ہانی ہانیاں، آيو وند نہ کوئے وندائیا۔ ساڈیاں تک لے ترل جو انیاں، جو بن ونتے بے پرواہیا۔ اسیں سہجگ تریتا دوا پر تیرے پیار وچ موجد

مانیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تیرتھ تھان سہارا دتا پرانیاں، جو آئے چل سرنائیا۔ کلجگ انتم ساڈی رہی نہ دھرم نشانیا، نشانہ کوڑ گیا بدلایا۔ بہڑی ساڈے اُتے ودھیاں بے ایمانیاں، ایمان رہن کوئے نہ پائیا۔ تت ورولے کوئے نہ پانیاں، پاؤن پانی رہے گر لائیا۔ اسیں کنگال ہونیاں دھرم دیاں شاہنیاں، شہنشاہ سچ دست ہتھ کچھ نہ آئیا۔ تُوں کرپا کرگن ندھانیا، گنوتے تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھ آپ بنائیا۔ چارے کہن اسیں درس کرن نوں بھجیاں، بُجھاں باہواں جگت اُٹھائیا۔ ساڈے انتر آشاں گجیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اسیں آکے سچ دوارے سچیاں، سچن ملیا ڈھردر گاھیا۔ ساڈے نیز اکھیاں رجیاں، ترسنا رہی نہ رائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ساڈی رکھی لجیا، سر سر ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ چارے کہن درشن تکیا نوں نورانہ نور، نر نرائن ملی سرنائیا۔ شبد انادی سنی تُوں، ترت دتی درڑائیا۔ ساڈی آسا منسا کیتی پور، پورن برہم دتا سمجھائیا۔ مستی نام دے سرور، سرتی اپنے نال ملایا۔ ساڈا لیکھے لایا پندھ دور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ ساڈے اُتے کرپا کرے ضرور، ضرورت سب دی دیکھ دکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے فتور، فتوی دیوے تھاون تھانیا۔ اسیں چار جگ دے اس دے مزدور، جگ جگ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آشا منسا سب دیاں کرے پور، ترسنا ترکھا جگت رہن نہ پائیا۔

۶۲۳

۶۲۳

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرا سنگھ دے گرہ پنڈ سبھی خرد ضلع جموں *

چارے کہن ساڈا انتر ہو یا اند، سنگر سرن ملی سرنائیا۔ ساڈا خوشی بند بند، بندگی وچ سبھی جھکائیا۔ جلوہ تکیا نوں چنڈ، جوتی جاتا نظری آئیا۔ اُتے ساڈے مکھ وچوں نکل گیا چنڈ، تُوں میرا میں تیرا راگ سنائیا۔ جھٹ ہس کے کہے گنگ، گوبند تیری بے پرواہیا۔ گوداوری پریم وجایا مردنگ، نارد دتا سنائیا۔ جمنار دہلیزاں لنگھ، سبھی جگدیش نوائیا۔ سرتی کہے میرے نر نرائن پئی ٹھنڈ، اگنی تت رہی نہ رائیا۔ نارد کہے پر بھ چرناں اپنے سبھی

توں لاه دیو پنڈ، جو گٹھڑی ہڈیاں آئی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکائیا۔ نارد کہے شکر کرو سچے سنگر دے، گردیو سوامی اک منائیا۔ جس لاؤنے لیکھے انتر تہاڈے مُردے، مُدتاں دے لیکھے پور کرائیا۔ لہنے دینے تک لو کروڑ تیتیسا سُر دے، وشن برہما شونال ملائیا۔ سندیسے سُن لو گوبند والے انند پُر دے، پُریاں لوآں باہر جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہم اک ورتائیا۔ چارے کہن نارد اسیں بچھلا بھار لیاندا چک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ ساڈا لہنا پورب گیا مک، مکمل دیئے سنائیا۔ آگے اکو گایئے تک، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ سچ دوار اوہلا رہیا کوئی نہ لگ، بھيو ابھید دتا مٹائیا۔ پر بھ دا بھانا مول جائے نہ رُک، سندیسے سچ سچ سنائیا۔ ضرور کجگ بوٹا جانا سک، ہریا انت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے میٹنہارا ڈکھ، ڈکھیاں دردیاں اپنا درد ونڈائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ چند پرکاش دے گرہ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں *

چارے کہن درس کیتا ڈھر دے سجن، جو ساجن نویں ساجنا رہیا بنائیا۔ دھوڑی خاک رمایا مجن، سوہنا رنگ چٹھائیا۔ نیر پاپا کجل، نین نین بدلائیا۔ سچ دوار یوں سچ دا ملیا بھجن، بندگی اک سمجھائیا۔ ساڈے اندر نام نگارے وشن، ڈھر دی دھار کرے شنوائیا۔ دیک جوتی جگن، گھر ہوئی رُشنائیا۔ اسیں خوشیاں وچ ہوئیاں مگن، مستی وچ وڈیائیا۔ ساڈا پوتر ہو یا بدن، بدی دارنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں چارے اکٹھیاں ہو کے سنگر شبد نوں آئیاں سدن، صدقے واری گھول گھمائیا۔ تُوں مکند منوہر لکھی نرائن نندن، انند داما مک اک اھوائیا۔ مہربانا نوجوانا ساڈی لنگھ کے آویں حدن، جگت حدو دا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ چارے کہن درس کر کے ہوئیاں نہال، ترسنا جگت مٹائیا۔ ساڈا اکٹھا حل کر سوال، میننتی دیئے درڑائیا۔ ساڈی آ کے سرت سنبھال، سمبل دے مالک ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی لیکھے لاگھال، گھائل ہو

کے دیئے سنائیا۔ ساڈا امرت سر سہا دے تال، رس اپنا اک بھرائیا۔ دُھر دا نام ندھانا دے دے دھن مال، امولک وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لھم آپ سنائیا۔ چارے کہن ساڈی ارداس، درشن کر کے سیس نوایا۔ ساڈے صاحب پُرکھ ابناش، تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ سمت شہنشاہی باراں آونا ساڈے پاس، پاسا دین دُنی تجایا۔ نال شکر لیاؤنا گیلش، جٹا جوٹ دھاری اپنا سیس نوایا۔ نال اِگی بھگتاں دی پیندی آوے راس، ناری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیری ست رنگ دی ہووے پوشاک، پیشانی لال رنگ رنگایا۔ سمت پندراں جس در دا کھول کے آئیوں تاک، اتم پردہ دینا اٹھایا۔ اپنا پورا کرنا واک، جو ترینی آیا لکھایا۔ اسیں چھڈ کے سارے سجن ساک، در آئیاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈے گرہ اک اک کٹنی رات، رین سبائی تیرا درشن پائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلو رام دے گرہ پنڈ سیسی خرد ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنائستی نارد نوں کرن اشارہ، پنڈتائیتوں دیئے سنائیا۔ توں پر بھ دا میت مُرا، جگ چوکڑی چلیا آئی۔ ساڈے نال مل کے کر نمسکارا، ڈنڈاوت وچ سیس بھکائی۔ نال بول دے دھرم جیکارا، سچ سچ سنائیا۔ متاں کر کے کہن ساڈا لیکھا یاد رکھنا سمت باراں، ابھل ابھل کدے نہ جانی۔ ساڈے آوے چل کنارہ، کانا رویداس والا ساڈھے تن ہتھ نال لیا۔ جو ہر جن بھگت نال ہووے ڈلارا، سوہنا گرگھ رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ گنگا کہے پر بھو میں تکدی رہانگی واٹ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ کون ویلا آوے میرے گھاٹ، گھاٹا میرا پور کرایا۔ میری سچ سہنجی کرے کھاٹ، سنگھاسن اپنا اک دکھایا۔ میرا پورب لہنا دینا دیوے کاٹ، آگے اپنا رنگ رنگایا۔ میں تیرے چرن کول بنا رسنا لواں چاٹ، چینک اور نہ کوئے جنایا۔ بنا زبان توں کراں بات، بن اکھراں اکھ سنائیا۔ توں میرا کملاپات، پت پر میثور

اک اکھوائیا۔ تیری تکان بھگتاں والی جماعت، گرکھ سوہنے دیکھ دکھائیا۔ جو سوہنگ گاؤندے آؤن گاتھ، آتم پر ماتم راگ الاہیا۔ میں سب نوں جھک
 کے ٹیکاں ماتھ، نمرتا وچ سیس نوایا۔ توں کرپا کرنی پُرکھ سمرا تھ، میری تیرے اگے دُہائیا۔ میں ہوئی انا تھاں انا تھ، دین ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جمننا کہے میں جم جم تکان راہ، بنا جننی دھیان لگایا۔ بن نیتز نین اٹھا،
 ویکھاں چائیں چانیا۔ کون کوٹے آئے میرا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ جو بھگتاں نال کرے صلاح، مشورہ گرکھاں نال رلایا۔ پنجاں لکھاریاں اکو
 رُپ لئے بنا، بستر دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پنجاں درباریاں مستک ٹکے لئے لگا، چرن دھوڑ دھوڑ رمایا۔ پنجاں پیاریاں سوہنگ شبد کئی گنڈھ بٹھا، سوہنی
 کھیل کھلایا۔ میں جھٹ جھک کے سیس دیواں نو، نو نو لاگا پانیا۔ پریم سنگھاسن دیواں وچھا، وچھوڑا جگت نہ کوئے رکھایا۔ بن پاوے چول پنگ
 دیواں ڈاہ، ڈنڈاوت کر کے سیس نوایا۔ اپنا دکھڑا دیاں سنا، جو کرشن کاہن گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا کھیل آپ کھلایا۔ سُرستی کہے میں خوشیاں نال ستی اٹھاں، اپنی لے انگڑایا۔ اپنیاں گھٹ کے دوویں مُٹھاں، سینے نال لگایا۔ پھر انتشکرن کر کے پُٹھا،
 ویکھاں دُھر در گاہیا۔ جو میرے اُتے ہووے تھھا، مہر نظر اٹھایا۔ میری سچ سہاؤنی کرے گُٹھا، کونے گوشے پھول بھلایا۔ میں ڈھولا گاواں بنا بلاں
 بٹاں، بن رسنا صفت صلاحیا۔ جس دا پیار اہے نہیں ٹٹا، ٹٹیاں پھیر لئے جڑایا۔ میرا بھاگ نہ جگت کھٹھا، کھوٹے کھرے لئے بنایا۔ جو میری سہاؤے
 رُتا، رُتری اپنے نال مہکایا۔ میرا مالک سوامی ابناشی اچتا، چیتن مینوں لئے کرایا۔ جس دے نال بھگت سہیلے ہونے ستا، سنگر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے چرن کول جھکاں، جھک جھک سیس
 نوایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ شانتی دیوی دے گرہ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں *

گوداوری کہے ناردا میں اٹھا کے دیکھاں بھجا باہنیاں، ہتھ زمیں اسمان بھوایا۔ واجاں ماراں آجا دو جہان دیا راہیا، رہرا اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیتوں لہ نہ سکاں وچوں پیلے کاہیاں، سراں سروراں ہتھ کتے نہ آئی۔ میں بھج بھج کے لمیاں منزلاں مکائیاں، دوس رین قدم قدم اٹھایا۔ میتوں نظر نہ آئے میرا گوہند ماہیا، پرم پڑکھ تیری اوٹ تکایا۔ میرا گھاٹ تک لے جتھے لائیاں چرن پریتی نال سائیاں، سوڈے سچ سچ کرایا۔ جس ویلے کلج کوڑ گڑیا سب نوں لگیاں شاہیاں، شہنشاہ نظر کوئے نہ آئی۔ سب دے ہندسے مگن والے اکائیاں، دہائیاں بیٹھن مکھ چھپایا۔ جیہڑے سکھ بنائے جٹ جھیور چھیمبے نائیاں، نین جان بدلایا۔ کلج کوڑی کرایا دھار بنی قصائیاں، شرع شرع روپ بدلایا۔ پتراں پیار نہیں رہنا وچ مائیاں، متا موہ نہ کوئے رکھایا۔ گوہند ہس کے کہا گوداوری اُس ویلے میرے سکھ کھان گے گانیاں، ہتیا کرے جگت لوکایا۔ بھگت جننے نہیں کسے جگت دیاں دایاں، لکھیں بھاگ نہ کوئے لگایا۔ چار جگ دے شاستر اندر کر نہ سکن صفایاں، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ تہاڈا مان نہیں رہنا گوداوری جیہڑیاں پر بھ دی لکھوں جائیاں، جن والی اور کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درتایا۔ گوداوری کہے ناردا میں کھلڑے رکھاں کیس، قسمت اپنی آپ بدلایا۔ میرا ویراگتاں والا ہووے ویس، اولڑی دھار جنایا۔ میں تکاں ماہی گوہند دس دسمیش، شبدی شبد روپ بدلایا۔ جس سندیسہ دتا میتوں ندیڑ دے دیس، دیس دیسانتراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ ہووے میرا رکھی رکھیش، رکھیاں نیاں باہر نظری آئی۔ میں اُس دی آشا رکھی ہمیش، ہم ساجن ہو کے دھیان لگایا۔ جس کلج کوڑ میٹنا کلیش، کلا اپنی اک پرگٹایا۔ اُس دے چرن آپا کراں پیش، بھڈا بھج کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ گوداوری کہے ناردا میں چک چک دیکھاں اکھاں، نین نین اٹھایا۔ کدھروں آوے میرا صاحب سخا، سگلا سنگ جنایا۔ میرا لیکھا میٹے کشنا شکلا پکھا، پکھ اپنا دئے درڑایا۔ اُس دے چرن کول ٹیکاں متھا، مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ نال پڑکھ اکال ہووے جس دے یارڑے ستھر لتھا، سوہنی سچ ہنڈھایا۔ جن بھگتاں پریم دا ہووے جتھا، بھتھار تھ اپنی گنڈھ پوایا۔ کرپا کرے پڑکھ

سمر تھا، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ (کنڈھے) گھاٹ ہووے ٹکا، ٹکے خاک رمایا۔ اُس دے چرن کول لٹاں، لٹا کھول سیس نوایا۔ آپ اپنا وار سٹاں، سٹے بازی ویکھاں خلق خُدا یا۔ نال دُہتھر مار کے پٹاں، پٹنے والیا تیری دُہا یا۔ میرا لیکھا کر جا چٹا، دُرمت میل دھوایا۔ تیرا دھرم دا دُدھ ویکھ لے پھٹا، کھج کوڑ روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے انتر سچ امرت مار دے چھٹا، بوند سوانتی بوند بوند پُکایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ سیسی خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی میتوں وی لو سد، پریم دی گنڈھ میری جھولی پانیا۔ میں آد جگاد دا جانہارا تہاڈی جد، پنڈت پُرانا نظری آیا۔ کی ہویا کھج کوڑ گُرم نے کیتا اڈ، روپ وکھرا وکھرا سمجھایا۔ میں تہاڈے نالوں چنگا گاواں پر بھو دا چھند، سوہنے ڈھولے گایا۔ نی مانساں منشاں کھادھے ہڈ، ہڈیاں تہاڈے اندر نظری آیا۔ ہن پچھلا لیکھا دیو چھڈ، آگے اگلا حال سنا یا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لاسب دا لیکھا ویکھے کڈھ، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے گنگا میرا صاحب آوے تیری پوڑی اپنی ہر، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ تیرا لیکھے لائے سروور سر، دیوے مان وڈیا یا۔ توں وست منگنی دوویں خالی کر کے کر، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ پر بھو سچ پریتی میرے ہستاں اُتے دھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے گنگا میں کوئی پنڈت بننا نہیں لو بھی، لالچ وچ کدے نہ آیا۔ میری ویکھ لے صاف ستھری بودی، بدیاں توں باہر روپ درسا یا۔ جس نے اپنا آپ لیا سوڈھی، سُدی ودی دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں میرے ہتھ لا دے گوڈیں، نو نو سیس جھکایا۔ میں تینوں خبر دساں کی سندیسہ دے کے گیا گو بند سوڈھی، سوڈھ سربنس سہا یا۔ جھٹ گنگا انگل رکھ لئی اپنی اُتے ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ دُہا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ نارد کہے گنگا توں دیکھنا اُس پر بھو دا چتر، جس دا چلتر سمجھ کسے نہ آئی۔ جو پنا بھگتاں بنیا نہیں کسے دا متر، میت مُرارہ سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اپنی دھاروں آوے نتر، آپ اپنا لئے پر گٹایا۔ اُس دا کھیل بڑا بچتر، بچتر ناک وچ گو بند گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ پر گٹایا۔ نارد کہے اوہ آوے گھاٹ تیرے پتن، پترکا تیری دیکھ وکھایا۔ توں سوہنا کرنا یتن، یتھارتھ دیاں سمجھایا۔ اپنا صاف رکھیں وطن، گرہ در پوت لینا کرایا۔ جس دے نال گرگھ ہیرے ہونے رتن، جڑت تیرے نال جڑایا۔ نارد کہے میں وی سچ سندیہ آواں دسن، خوشیاں ڈھولے گایا۔ نالے تیری حالت دیکھ کے آواں ہسن، ہس دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ گوداوری کہے نارد اتوں آونا میرے گرہ، در دروازہ دیاں گھلایا۔ کی لیاویں دست میرے لئی شے، جو شہنشاہ بھیٹ کرایا۔ نارد ہس کے کہا گنگا میں تیرے وہن وچ نہیں جانا وہ، ہڑھاں وچ نہ کوئے رڑھایا۔ میرے اندر اکو پر بھو دا بھے، بھے سپس جگدیش رکھایا۔ نی جس نے ساری سرشی کرنی لے، جگت جہان رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ آوے چل کے تیرے گرہ، گہن تیرے دیکھ وکھایا۔ میں سرن سرنائی جانا ڈھیہ، نو نو سپس جھکایا۔ دیکھیں توں ہنکار وچ کریں نہ میں، ہنگتا اندر رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد سدا سدا رہے، رہنہارا اک اھوایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ سپی خرد ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنائستی نساں خوشیاں وچ رکھنی اڈیک، گھڑی پل دھیان لگایا۔ بے شک پر بھو دا مارگ بڑا باریک، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس جگ چو کڑی دین دنی شرع دی ماری لیک، شرکت وچ کیتی لوکایا۔ جس دی نام کلیاں والی تبلیغ، سکھیا جگت جہان درڑایا۔ جو اوتار پیغمبراں گروآں دی کرے تصدیق، شہادت اپنا حکم ورتایا۔ اُس دی ضرور رکھنی اُمید، آمد وچ آوے دھر دا ماہیا۔ نساں سدھی رکھنی دید، دیدہ

لوک مات نہ جانا بدلایا۔ آہ دیکھو میرے کول اُس دے پچھلے محکم دی رسید، جو بن لیکھاں گیا لکھایا۔ نالے کر کے گیا تاکید، کلجگ انتم آواں چائیں چائیا۔ جس ویلے دھرم دا رہیا کوئی نہ نیج، امرت رس رسن نہ کوئے چکھایا۔ بھگتاں پوری کرے کوئی نہ ریجھ، جگت ترسانہ کوئے مٹایا۔ اُس ویلے میرا نشانہ اکو ہووے تے اکو ہووگی سپدھ، سدھا مارگ اک درسایا۔ نہ شرع رہے نہ عید، نہ کلمہ جگت ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے تساں اُس دی یاد وچ رہنا کھڑیاں، تھکاوٹ وچ کدے نہ آیا۔ جگ چوکڑی لنگھ جان تے اُس پر بھو دیاں نکیاں جہیاں گھڑیاں، پلاں دی ونڈ سمجھ کسے نہ آیا۔ پتہ نہیں جگ چوکڑیاں لنگھیاں بڑیاں، اپنا اپنا پنڈھ مکایا۔ کتتیاں لاشاں اوتاراں پیغمبراں گروآں دیاں اُس دے پچھے سڑیاں، مٹی خاک وچ اپنا آپ ملایا۔ پتہ نہیں کتنے وید شاستراں دیاں بنیاں کڑیاں، کس بدھ دیناں مذہباں بندھ بندھایا۔ اوہ مالک خالق نرائن نریا، نور نورانہ اک اکھوایا۔ گنگا کہے نارد اسیں اوسے دی سرنی پریاں، جو پر م پُرکھ اگم اتھاہیا۔ اوسے دے کولوں ڈریاں، جو جگ جگ ریتی دے بدلایا۔ نارد کہے تسیں انجانو اُس دا سبق نہیں پڑھیاں، نراکھر دھار سمجھ کسے نہ آیا۔ تسیں اُس دی منزل نہیں چڑھیاں، جو جگت جہان توں باہر ڈیرہ لایا۔ تہاڈے کنڈھیاں گھاٹاں اُتے براہمنان بنائیاں تھڑیاں، پاہن پوجن پوج کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ تہاڈا امرت ویچیا وچ سیراں دھڑیاں، پا پا اپنی قیمت دتی پائی۔ تہاڈا پانی پایا وچ حُقے دیاں نڑیاں، تہاڈا روپ دتا بدلایا۔ نی تساں بیراگنو تیاگنو کلجگ کوڑی کریا دے وچ سڑیاں، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ذرا اپنیاں پچھلیاں جگاں دیاں پھول کے دیکھو لڑیاں، کئی کئی گنڈھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دیاں آد جگاد جگ چوکڑی کھریاں، کھریاں کھوٹیاں ویکھ وکھایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رام چند دے گرہ پنڈ نکووال ضلع جموں * *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی میں خوشیاں وِچ تہانوں کی ونڈاں، کی بھینڈا دیواں کرائیا۔ ذرا نگاہ مارو تہاڈے گھاٹاں نالوں بھگتاں دا چنگا کنڈھا، کنڈھی بیٹھے سو بھاپایا۔ تہاڈے امرت رس نالوں بھگتاں دا چنگا پسینہ ٹھنڈا، ٹھنڈک میٹوں رہیا دکھایا۔ بے شک تیر تھ تہاں اُتے نشانی رہ گئی پیل لنڈا، پت تہنی نظر کوئے نہ آئی۔ ایہتھے بھگتاں دے پیار دیاں بھگوان نال بھجھنیاں گنڈھاں، گنڈھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ نگاہ مار لو نہ کوئی بھیکھ نہ پاکھنڈا، جھوٹھ لالچ لوبھ نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی براہمن نہ کوئی پنڈا، جگت ودیا نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی جن بھگتاں توں سکھو پر بھو دے پیار دا جینا، جیون جیون وچوں بدلایا۔ نالے خوشیاں والا ویکھو جیٹھ مہینہ، مہما جس دی بے پرواہیا۔ تہانوں رس ملیا نہیں کوئی لوک تینا، ترینی دا مالک کاہن تہانوں گیا درڑایا۔ بنا پر بھو توں ٹھانڈا کرے کوئی نہ سینہ، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ تہاڈا لہنا دینا پراتن نہیں کوئی پراچینا، پورب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انت سب نوں ہونا پینا ادھینا، دوسراوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی ویکھو کڈا سوہنا دن، ٹھنڈک ٹھنڈ رہیا ورتایا۔ جس دارُپ نظر نہ آوے چن، ریکھ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جیہڑا لیکھا ہونا اتنم دن تن، ترے ترے دی دھار دکھایا۔ جس دا اشارہ گوہند دے کے گیا کوٹ ہنم، ہم گنٹ دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جیٹھ کہے نی چار جگ دیو دھارو، وہناں وِچ اپنا وہن دکھایا۔ ذرا لوک مات نگاہ مارو، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں دا لیکھا وچارو، وچرے دیو سنایا۔ جو بن ورتو جگت ٹیاریو، نیتز لوچن اکھ اٹھایا۔ ویکھو کھیل سچی سرکارو، کی کرتا کار کمائی۔ تسیں آسیاں چھڈ کے گھر بارو، بھجھیاں واہو داہیا۔ پر بھو دا دوار نکو ٹھنڈا ٹھارو، اگنی اگ نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ چارے کہن اسپں سب کچھ ویکھیا اکھیاں، اکھیں ویکھ کے دیئے جنایا۔ پر بھو دے پیار دیاں بھگت تکیاں سکھیاں، سخن سچ سچ جنایا۔ جنھاں دیاں پیجاں آپ پر بھونے

سواریاں رکھیاں، سر سر ہتھ لگایا۔ اوہناں نوں لوڑ نہیں رہی جگت دیاں پکھیاں، پون ٹھنڈی اندر آوے دھر دے ماہیا۔ پھر کھڑ کھڑا کے ہسپاں، ہستی تک دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ چارے کہن ناردا تیری بودی ضرور ہوڈ تپدی، سیس اُتے ننگی نظری آئی۔ نارد کہے ایہہ اندرے اندر توں میرا میں تیرا چیدی، سوہنگ ڈھولا رہی گائی۔ ہس کے گوداوری کہا سانوں ایہدی شکل دے سپ دی، ونگی ٹیڈھی سوہا پائی۔ نارد کہا ایہہ پگڈنڈی بن گئی اوس جٹ دی، جو دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ فی ہن لوڑ رہنی نہیں تہاڈے کنارے تٹ دی، گھاٹاں آسن نہ کوئے رکھایا۔ امرت دھار بند ہونی نہیں مٹکی مٹ دی، برتناں بند نہ کوئے کرائیا۔ اوہ ویکھ لو سب دی اودھ جاندی ٹپدی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کلا ورتے سمرتھ دی، سمرتھ اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے گرہ پنڈ رانی باغ جموں شہر *

کج کہے گنگا گوداوری جمنائ سُرستی ویکھو وقت سہاونا، پر بھ سوہنی دے وڈیائی۔ تسان اکوگیت سناونا، جو جگت سُنن کوئے نہ پائی۔ بن اکھراں ڈھولا گاونا، گوبند رنگ رنگائی۔ اپنا کھیل دسنا نال اپنی بھاونا، بھو بھاؤ چکائی۔ نال سبھے کچھ کے انچل دامنا، ہلونا دتا لگائی۔ جھٹ غصے وچ کہا گنگا نے کی کریں پنڈت براہمن، اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے ویکھ لو جیٹھ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ساریاں نو نو کرو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائی۔ نال مانگت بنو بھکھار، خالی جھولی دیو دکھائی۔ نالے روو زارو زار، نیز نیناں نیر وہایا۔ کرپا کرنی سچی سرکار، ہر کرتے دھر درگاہیا۔ سمت باراں تیرا کردیاں رہیے انتظار، بن نیناں نین اٹھایا۔ توں پہلوں آونا ہر کے دوار، ہری ہر اپنا روپ دکھایا۔ پھیر تریبنی پاؤنی سار، ترے گن اتپتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ گوداوری کہے میں دھوڑی لاواں چھار، خاکی خاک رمایا۔ میرا کنڈھا

گھاٹ تیرا ہووے گھر بار، گرہ مندر اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ گنگا کہے میں
 آگوں آواں دوڑی، بھجیاں واہو داہیا۔ میری گلی کریں نہ سوڑی، بھیرا راہ نہ کوئے دکھائیا۔ میرے گھاٹ بچنا اپنی پوڑی، ہر تیری وڈ وڈیائیا۔ نال لیاوئی
 لکڑ دی اک پھوڑی، جیہڑی ہڈیاں پھول بھلاییا۔ اک مٹی دی ہووے توڑی، کاجا کنب نام رکھاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ سب دی ڈوری، ڈوری تند اپنے نال بندھاییا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوبھا سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

گنگا گوداوری جمنائستی کہے کرپا کر آپ نرکار، سو پڑکھ نرنجن مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ہر پڑکھ نرنجن بن نیتز لوچن نین نگاہ مار، ایکنکار اپنا
 پڑا آپ اٹھایا۔ آد نرنجن جوتی جاتے ہو ظاہر، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکایا۔ سری بھگوان تڈھ بن پاوے کوئی نہ سار، مہربان سر ہتھ نہ کوئے
 ٹکایا۔ پار برہم پر بھ دینا آپ ادھار، برہم دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ سنگر شبد دلارا بھج وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ دھرنی
 دھرت دھول دھول نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نگاہ مار، بن نیتز لوچن نین اکھ اکھ گھلایا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے ساڈی در تیرے پکار، پنے پنے سیس
 نوائیا۔ ساڈا امرت جل پانی ویکھ وہندی دھار، جو بھجے واہو داہیا۔ ساڈے تک لے تہ کنار، تیرتھاں ویکھنا چائیں چانیا۔ چاروں گنٹ ہو یا اندھیار، ساچا
 چند نہ کوئے چکایا۔ کلج کوڑ و دھیا گڑیا، و بچار بھری تیری لوکایا۔ سچ شاستر سکے نہ کوئے وچار، براہمن برہم و دیا وچ نہ کوئے سمایا۔ ساڈے گرہ
 ہو یا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گنگا گوداوری جمنائستی
 سرتی کہن پر بھ ساڈے ویکھ لے تیر تھ تہ، کنار، گھاٹ پتن پھول بھلایا۔ دھرم دارہیا کوئی نہ ست، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ سادھاں سنتاں ٹٹیا
 یت، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کلج کوڑی کریا دھمی مت، من مت کرے لڑایا۔ تیرے پیار دا ستھر لوے کوئے نہ گھت، یارڈے سچ نہ کوئے

ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی اُچی کوک کے کڈھن بانہہ، بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ ساڈا پوتر رہیا کوئی نہ تھاں، تھان تھنتر روون مارن دھاہیا۔ سانوں سچ دی سمجھ کوئی نہ ماں، پوت سپوتا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک جیواں بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گر لائیا۔ دھرم دے پاتر کھا گئے سور گاں، اپنا آپ بدلایا۔ ست دی نظر نہ آئے چھاں، کوڑی اگنی تت تپایا۔ جیو جنت سادھ سنت پر بھ تیرا بھلے راہ، رہبر ملن کوئے نہ پائیا۔ ساڈے تٹ کنارے بن گواہ، شہادت دین بھگتایا۔ براہمن برہم ودیا بھو سکے کوئی نہ پا، برہمچاری نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ چارے کہن پر بھو کلجک ویکھ لے کلکاتی، اپنا حکم ورتایا۔ ساڈا امرت بوند نہ رہیا سوانتی، ترسنا تر کھانہ جگت بھجایا۔ نگاہ مار لے کملا پاتی، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ ساڈے گرہ دپیک جگے کوئے نہ باقی، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ ساڈی منزل کمی واٹی، اتم بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ ساڈے خالی ہوئے تیر تھ تاٹی، کنارے گھاٹ رہے گر لائیا۔ جھگڑا

۶۵۲

تک لے شرع دی ذات پاتی، دین دُنی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ جنائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی چارے رہیاں کوک، پر م پُرکھ تیرا نام دُہائیا۔ تُوں آن کے ویکھ لے مات لوک دی کوٹ، کٹیا دھرنی دھرت دھول دھول ڈیرہ لائیا۔ تیرا پیار دا ناتا ہر ہر دیوں گیا ٹوٹ، اتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ مانس مانو مسکھاں اندر آئی پھوٹ، بھٹکل ہوئی لوکائیا۔ پوتر رہیا نہیں کوئی کا یا پنج بھوت، تن وجوداں کرن صفائیا۔ سہنجنی دے کوئی نہ رُت، رُترئی تیرے نال نہ کوئے مہکائیا۔ تیرے نام توں خالی ہو گئے بت، بتخانے روون مارن دھاہیا۔ تُوں کرپا کر ابناشی اچت، پار برہم پر بھ تیری آس رکھایا۔ نرگن دھاووں نر ویر ہو کے اٹھ، نراکار اپنا پھیرا پائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپے ٹٹھ، دھر دے رام تیری دُہائیا۔ بہڑی ساڈیاں تھان کناریاں اُتے کلجک جیواں پائی لُٹ، لُٹیرے بنے تھاوں تھانیا۔ سانوں دھرم دا دے کوئی نہ پُت، اپرا دھی ہوئی تیری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چارے کہن پر بھو ساڈے نیڑے آنزدیک، سچھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ ساڈی دھار تک باریک، بن نیتر لوچن نین ویکھ دکھایا۔ ساڈی دھرم دی دھار نہ رہی لیک، لائن رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجک جیو

۶۵۲

سارے ہوئے شریک، شرکت وچ کوڑ لوکائیا۔ ست دی ست کرے کوئے نہ پریت، پریت ملن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ گیت، گوہند رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اوہ ویکھ لے جھگڑا پین والا مندر مسیت، کعبے روون مارن دھاہیا۔ ساڈا جل پوتر نہ رہیا اتیت، ترے گن کی تیری کھیل کھلایا۔ بوند سوانتی کسے ملے نہ ٹھانڈھی سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ کجگ جیواں بدل گئی نیت، نیتیاں رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک ویکھ وکھایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرتی پر بھ آگے کرو ڈنڈاوت، بن سیس سیس نوائیا۔ جو امرت رس دیونہار نیامت، نرنکار دُھر درگاہیا۔ جس نے ست وست دی تہانوں دتی نیامت، دھرم دی دھار وچ رکھایا۔ اُس دا لہنا دینا اتتم ویکھو جس دے حکم وچ ہونی قیامت، قائم مقام رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے تیس اکو وار منگو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر تھی اپنا نام دس دے گنگوتری گنگ، جمناسرتی گوداوری نال ملایا۔ تہاڈی دھار اندر نرنکار آوے لگھ، جگ نیز لوچن نین نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے اپنا سنگ، سگلا سگی بہرگی اپنا ویس وٹایا۔ جو نام ندھان سری بھگوان نوجوان دو جہان وجائے مردنگ، دُور دُکا اکو نام وکھایا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی سبجگ تریتا دواپر کجگ حکم کرے کوئی نہ بھنگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربنگ، ہر کرتا قدرت قادر اک اھوایا۔

۶۵۵

۶۵۵

* ۲۹ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ پچھن سنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

چارے کہن اسیں رہیاں بھلیاں، بھلیکیاں وچ بھرمایا۔ ساڈیاں نیناں دھاراں پانی ڈھیاں، جگت وہنا توں باہر نظری آیا۔ نارد ساڈے نالوں پر بھونوں چنگیاں بھگتاں دیاں کھیاں، کل مالک ویکھ وکھایا۔ اسیں جگ چوکڑی ایویں رہیاں پھلیاں، مان وچ رکھایا۔ حیران ہو گئیاں جد بھگتاں دیاں

ہلدیاں دیکھیاں بلیاں، پر بھ دے ڈھولے صفت صلاحیا۔ اوہناں دے تول مول نہ تلیاں، اپنا وزن نہ کوئے رکھایا۔ وے جناں دے گھروں ساڈے صاحب نے کھانیاں ڈھوڈے باجرے والیاں گلیاں، سوہنارس بنایا۔ سونا جگت پیار دیاں وچ جلیاں، ساڈیاں زلفاں کم کسے نہ آیا۔ اوہناں نوں چھٹیاں دیتیاں کھلیاں، کھسرا چھٹیا جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ناردا بھگتاں اندر دیکھی خوشحالی، جو خوشیاں ڈھولے گایا۔ سچ نور دی چڑھی لالی، لال گلا اپنا رنگ بنایا۔ وے اسیں پیار توں پچھے رہ گئیاں خالی، خالی ہتھ دہانیا۔ ساڈی خوشیاں نال اچ کر دلالی، وچولا تیتوں لئیے بنایا۔ اتم پھل رہیا نہیں ساڈی ڈالی، پت ٹہنی گئی کملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ نارد کہے پہلوں میری لو صلاح، مشورہ دیاں جنایا۔ اپنا بھرم لو گوا، انتر رہن کچھ نہ پانیا۔ بنا مکھ توں کہو توں ہی پتا توں ہی ماں، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سانوں چرن کول دے سرنا، سرنگت اک اھوایا۔ اسیں دور دراڈیاں گئیاں آ، بھجیاں واہو داہیا۔ ساڈا رہیا نہ کوئے سہا، سہانک نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگت دوارے بھگت پکڑن بانہہ، ہسپا تیرے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے چارے بھیناں جاؤ لیٹ، مکھ مستک زمیں دل رکھایا۔ زمیں توں اچا رکھنا اپنا پیٹ، مٹی خاک لگن نہ پانیا۔ نرکار نرکار نوں اپنا آپ دو ٹیک، پچیا رہن کچھ نہ پانیا۔ سب کچھ کر لو پنا لاچ لوبھ توں بھیٹ، بھیدا اپنا آپ چڑھایا۔ پھیر دیکھو اپنا کھیوٹ کھیٹ، جو مالک دھر در گاہیا۔ تہانوں در آیاں نوں اپنے نام دوشالے وچ لئے لپیٹ، پھر باہوں وچ لکایا۔ تساں درشن کرنا نیتن نیت، نچ نیز لوچن اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل آپ ملایا۔ گنگا کہے میں نمسکار پنا سیس توں کرنی، چرن جگدیش دھیان لگایا۔ اپنی آشا سب کچھ ہرنی، ہر کرتے آگے بھیٹ چڑھایا۔ جمنہ کہے میں اکو سرنی پڑنی، سرنگت جو اھوایا۔ سرتی کہے میں پلو لڑ پھڑنی، آگے سکے نہ کوئے چھڈایا۔ گوہند کہے میں اوسے دی تک پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ میرا لیکھناں نہیں سیس دھڑنی، پنج تت نہ کوئے دکھایا۔ اسیں خیران کرن والی اچ اکو بینتی کرنی، جس نوں چار جگ دے شاستر سمجھ سکن کچھ نہ رانیا۔ جس وچ سانوں چٹی پئے نہ بھرنی، بھار سر نہ کوئے اٹھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، جس سب دی گھاڑن گھڑنی، گھڑن
بھٹنہار ایکنکار اک اکھوائیا۔

* ۲۹ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ کچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ سینی کلاں ضلع جموں *

۶۵۷

نارد کہے خوشیاں والی آگئی رات، بھڑی بھنی اپنا روپ بدلایا۔ آو سکھی سہیلیو مل کے کریئے بات، باطن پڑا پڑیاں وچوں اٹھایا۔ پہلوں
اک دُوبے نال پریم دا جوڑیئے نات، رشتہ فرشتیاں باہر رکھایا۔ پھیر سادھی وچ ہوئے اکانت، ایکنکار چرن کول دھیان رکھایا۔ پھیر اپنا انتکرن
کریئے شانت، کلج اگن نہ کوئے تپایا۔ پھیر اپنا گرہ تکیئے پرانت، دھرنی دھرت دھول دھول وکھ وکھایا۔ پھیر اپنا مذہب ویکھئے ذات، کون ورن
نظری آیا۔ پھیر بنا نیتراں ماریئے جھات، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جھٹ نارد کروٹ بدل کے کہا روپ تلو کملاپات، پت پر میثور جو اکھوائیا۔ جیہڑا سب
نوؤ دیونہارا دات، داتا دانی اک اکھوائیا۔ آد جگاد بچھنہارا دات، سر سر ہتھ ٹکایا۔ اوہ آیا لوک مات، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ جس دا کھیل سدا بوہ
بھانت، سنجگ تریتا دواپر کلج دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں اپنی دھوتی
بودی لوں سنبھال، کرمنڈلی ہتھ وچ اٹھایا۔ تسیں اپنے صاف کر لو وال، سیس سوہنا روپ بدلایا۔ پھیر خوشیاں والا گاؤ تال، تلوڑا سمجھ کوئے نہ
پایا۔ میں بھگت پر بھو دا آد جگادی نڈھا بال، بالی بڈھ میری بے پرواہیا۔ تسیں امرت رس بھریا جگت تال، تاریاں لاو تھاوں تھانیا۔ سارے اکٹھے ہوو
اک سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آیا۔ جتھے شاہو بھوپ شہنشاہ سچی سرکار، دوجا سنگ نہ کوئے وکھایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت سب
دی کرے سنبھال، سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ آو سارے اُس دے اگے کریئے سوال، بیننتی چرناں وچ ٹکایا۔ کیوں کلج کوڑی کرپا چاروں گنٹ پایا
جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ دھرم دی دھار دین دنی رہیا نہ کوئے دلال، وچولا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

۶۵۷

کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں آد جگاد پنڈت پُرانا، پُران اٹھاراں میری دین گواہیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی تہاڈا نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ دا کسے سمجھیا نہیں ٹکانا، گرہ نظر کوئے نہ آئی۔ تہاڈا جل دھار و ہندا بے مہانا، بھجے واہو داہیا۔ ذرا نگاہ مارو زمیں اسمانا، دو جہاناں نین اٹھایا۔ کی کھیل کرے سری بھگوانا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس دے حکم وچ بدل جانا زمانہ، زمیں زماں ویکھن چائیں چانیا۔ جس لیکھے لاؤنا کھیل گھنٹیا کاہنا، سولاں کلا دھاری گیا درڑایا۔ جس نوں پیغمبر اں کہا ااما، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دا گوہند و جایا حق دامامہ، ڈنکا شبد شنوایا۔ اوہ کھیل کرے سری بھگوانا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس سب دا لہنا دینا چکاؤنا، لیکھا جگ چوکڑی جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ویکھنہار سدا نشانہ، بے نشان اپنا کھیل کھلایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار کور دے گرہ پنڈ سینی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے میرا پُرانا بڑا تجربہ، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ میں اوتار پیغمبر گرو ویکھے آرباں کھرباں، گنتی گنت نہ کوئے جنایا۔ میری آئیونوں گن سکدا نہیں کوئی دے کے ضرباں، انکڑیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں پیارا اکو پڑکھ اکال دے گھردا، دو جا گرہ نہ کوئے سہایا۔ نہ جمدانہ کدے مردا، جس مرن وچ کدے نہ آئی۔ میرا پڑکھ اکالا دین دیالا میتوں شبدی دھار گھلدا، نت نوت حکم ورتایا۔ میں کچھ لیکھا لہنا دسنا راجے بل دا، کی باؤن گیا درڑایا۔ کلجگ انت مان رہنا نہیں کسے جل دا، تیر تھ ت نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی میں کیہڑیاں پڑھ کے دساں پنکٹیاں، پنڈت ہو کے دیاں جنایا۔ جگ چوکڑیاں لنگھیاں تے لنگھیاں دین دنی دیاں سمتیاں، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ پر بھ دیاں کھیلاں آد جگاد آگنتیاں، گنتی گن نہ کوئے سمجھایا۔ جس دے آگے اوتار پیغمبر گرو کردے گئے بینتیاں، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چارے کہن براہمن ساڈی

منّ صلاح، منساک جنائیا۔ پر بھ داتا بے پرواہ، بے انت اگم اتھاہیا۔ جو ہووے سدا سہا، سہانک نانک نور الاہیا۔ اُس اگے واسطہ دیئے پا، ہتھ جوڑ کے سیس نوایا۔ پر بھو لوک مات ویکھ لے ساڈا تھاں، تھان تھنتر دھیان لگایا۔ سانوں دھرم دی بنائے کوئی نہ ماں، ممتا دین دُنی چُکایا۔ کلجک جیواں بُدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گر لایا۔ تیرا چے کوئی نہ ناں، ناؤں نرنکار ہر دے سکے نہ کوئے وسایا۔ سب دے مستک لگی شاہ، شہنشاہ کوڑی کریا نہ کوئے گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ نارد کہے میں جگ چوکڑی رہیا پھر دا، سنجگ تریتا دوا پر کلجک ویکھ دکھایا۔ میں پھولنہارا ہر دا ہر دا، ہر گھٹ ویکھنا چائیں چانیا۔ کملیو امرت جھرناسے اندر مول نہ جھردا، نا بھی کول نہ کوئے ٹپکایا۔ ایس ویلے پریمی نظر آئے نہ کوئی دُھر دے پر دا، پیسا پریتم ملن کوئے نہ پانیا۔ سادھ سنت واسی دسدا نہیں کوئی گھر تھر دا، سچھنڈ چڑھن کوئے نہ پانیا۔ اوہ ویکھ لو کلجک کوڑی کریا گیرا گڑ دا، لکھ چورا سی رہیا بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم وچ جگ چوکڑی اتم نبردا، لہنے سب دے ویکھ دکھایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال دے گرہ پنڈ سیمی کلاں پنڈ کلوئے ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرتی میٹوں نرمل کر لین دیو بُدھ، بُدھ مہاتما گیا جنایا۔ تسیں اپنی اپنی سمبھالو سُدھ، سَت دھرم وچ لو انگڑایا۔ بن لٹاں باہواں خوشی وچ لو گد، قُدرت دا قادر ویکھو چائیں چانیا۔ جس نے کلجک اتم بدل دینا جگ، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ سب دی اودھ گئی پگ، اگے اور نہ کوئے ودھایا۔ امرت رس سپر رہنا نہیں دُدھ، دُدھی دھار نہ کوئے وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چارے کہن نردا سو پُرکھ نرنجن اک مناواں گی۔ ہر پُرکھ نرنجن سیس نوواں گی۔ اینکارا اشٹ رکھاواں گی۔ آد نرنجن نور رُشناواں گی۔ ابناشی کرتا ویکھ دکھاواں گی۔ سری بھگوان در سہاواں گی۔ پاربرہم کھوج کھجاواں گی۔ سنگر شبد سنگ نبھاواں گی۔ جس دا اگم چڑھنا رنگ، رنگت کوڑی

کلج لاهوانگی۔ ساچی دست لواں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہوانگی۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، تھدہ بن ایشٹ نہ کوئے رکھاواں گی۔ بے شک میں
 پانی دھار گنگوتری گنگ، جمنا تیرا رُوپ اکھاواں گی۔ سُستی دینا اوہ انند، گوداوری تیری گنڈھ بندھاواں گی۔ تیرا سریر نہیں کوئی تت پنچ، پنچم بیتے
 تیری اوٹ تکاواں گی۔ میری نیز وگے انجھ، ہنچھواں نیر وکھاواں گی۔ میرے دین دیا لے میرا دینا سنگ، سکلا سنگی تیتوں بناواں گی۔ کلج کوڑ گڑیارا
 لوک مات رہن نہیں دینا منگ، مولا ڈوری تیرے ہتھ پھڑاواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ
 جگاواں گی۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی دھار ہو کے آس رکھاواں گی۔ مل کے پر م پُرکھ شاہو شتاباش، شہنشاہ اپنا سیمس نواواں گی۔ تُوں مالک پر تھی
 آکاش، گنگن گگنتر تیرے ویکھ وکھاواں گی۔ تیرے منڈل تکاں راس، تیرا گوپی کاہن ہو کے سنگ نبھاواں گی۔ تُوں دینا نور جوت پرکاش، تیری آس
 تکاواں گی۔ کلج کوڑی کریا کرنی ناس، ناستکاں تیری جھولی پاواں گی۔ سبج سچ کرنا واس، واسطہ تیرے چرن ٹکاواں گی۔ تُوں شہنشاہ شاہو شتاباش،
 ستگر تیری اوٹ رکھاواں گی۔ میرا میلانل شکر کیلاش، برہے اپنا بھو کھلاواں گی۔ وشنو اگے کر ارداس، وشو دا پڑا آپ چکاواں گی۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی منگ منگاواں گی۔ آسا کہے میں ہوئی منگن یوگ، جگتی نارد دینی درڑا گیا۔ جس وچ چنتا رہے کوئی
 نہ سوگ، غمی غم خوار دئے مٹا گیا۔ دنیاداری دا دے کوئی نہ روگ، دُکھ درد نہ لاگے رانیا۔ پر بھو دے پیار دا ہووے نہ کدے وجوگ، وچھوڑے وچ
 وچھڑ کدے نہ جانا۔ سد مانا اُس دی موج، مجلس بھگتاں نال رکھانیا۔ جس کلج میٹنی اودھ، کوڑی کریا پندھ مُکانیا۔ سب دا ہر دا دیوے سودھ، سدھ
 اپنی اک سمجھانیا۔ بدھی توں پرے حکم دے اگادھ بودھ، شبدی شبد ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد سب دا کٹے وجوگ، سنجوگ دُھر دا اک سمجھانیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

گوداوری کہے میں سیس نواداں ہتھ بدھی، بندنا کر کر سیس نوایا۔ سچ پیار مستی وچ ہوواں مدھی، مدھر دُھن ڈھولے گاواں چائیں چانیا۔ میرا صاحب سوامی میتوں ملے یدی، یدی جدپ اپنی دیا کمایا۔ میری پوتر ہووے ندی، وہناں دی دھار خوشی بنایا۔ میں وی تکدی رہی دُھر دے حکم والی صدی، سدیوی اپنا سنگ بنایا۔ میرا مالک جو دیونہارا دُھر دی پدی، پت پریشور بے پرواہیا۔ پر اوہ لوک مات آؤندا کدی کدی، قدرت دا مالک دُھر درگاہیا۔ جو جگ چوکڑی پچھلی کیتی کرے رڈی، اگلا اپنا حکم ورتایا۔ میرے وچوں کوڑ گڑیار دی کڈھے بدی، بدکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں اُس دا نور ویکھاں الاہی ربی، جوتی جاتا دھیان لگایا۔ جس دا میلا ہووے نال سبھی، جوڑ جڑائے چائیں چانیا۔ ساڈی لیکھے لاوے پسلی ہڈی، استھیاں جگت ویکھ وکھانیا۔ میں راہ تکاں چک کے اڈی، آپ اپنا بل پرگٹانیا۔ جس دی آشا جگ چوکڑی مول نہ چھڈی، سد ہوساں وچ وقت لنگھانیا۔ اوہ دُھر دوار نشانہ دیوے گڈی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ گوداوری کہے میں درس پاواں اکھیاں، نین نین بگسایا۔ خوشیاں حال دستاں اپنیاں سکھیاں، سوہنے راگ درڈانیا۔ میرا مالک الکھ الکھیا، الکھ اگوچر اک اکھوانیا۔ جو کھٹوں کرے کھٹیاں، قیمت اپنے ہتھ رکھانیا۔ میں اوسے دے چرناں وچ وسپاں، واسطہ اور نہ کوئے رکھانیا۔ اوسے دے ڈھولے گاواں جسیاں، صفتی صفت صلاحیا۔ جس میری رین اندھیری مینٹی مسیا، نوری چند چند چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گو بند کہے جس ویلے میرا صاحب سوامی تیجے، پوجن یوگ سیس نوایا۔ میرے بھاگ ہونے اگھے، اگھن آتھن ملے وڈیانیا۔ میتوں بھیو دتے گھے، جو چار جگ نہ کوئے سمجھانیا۔ میرے بھاؤ مٹنے دُجے، دویتی رہن کوئے نہ پانیا۔ میتوں اکو دوارا سچھے، جس گرہ ملے دُھر دا ماہیا۔ میری آشا نچے ٹپے اچھلے کدے، بجھے واہو داہیا۔ میں پھراں اتے بسدھے، اپنا قدم ٹکایا۔ میرا لیکھا مک جائے کلکے، جگ چوکڑی رہن نہ پانیا۔ میں خوشیاں نال اٹھاواں بھجے، بہیا دیاں وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ گنگا کہے گوداوری اُنھ آؤنا پہلاں میرے گھاٹ، اپنی خوشی بنانیا۔ تساں

ڈھولے گاؤنے بن کے بھاٹ، سوئے دھاراں والے پرگٹائیا۔ نالے دیکھنے دین دُنی دے کنچن کایا ماٹ، مٹکے پھول پھلایا۔ میری اکو خوشیاں والی بات، باطن دیاں سمجھایا۔ جس نے زرگن دھار جوڑنا نات، رشتہ اپنے نال رکھایا۔ میں دیکھاں بیٹھ اکانت، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ اوہ بخشے بوئند سوانت، امرت رس چوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ سمجھایا۔ جمناکھے میں وی رکھیاں وڈیاں آسا، اصل دیاں جنایا۔ مینٹوں صاحب اُتے بھرواسا، جو بھرم دے مٹایا۔ جو مالک سرب گناں گنتاسا، گنوتا اک اکھوایا۔ میرے پورے کرے پون سواسا، ساہ ساہ جو اُس دانام دھیایا۔ مینٹوں یاد کر اویے پورب کاہن والیاں راسا، گوپیاں گوپال اپنا رنگ رنگایا۔ جس دین دُنی دا بدل دینا پاسا، پاسا جگت جگت اُلٹایا۔ میں خوشیاں نال کراں ہاسا، ہستی تک دُھر درگاہیا۔ پھر اشارہ دیواں شکر کیلاشا، کلا دھاری دیاں درڑایا۔ آہ تک زرگن نور جوت پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جس دیاں اسیں ساریاں خواہشاں، شاخاں، وہنا والے پانی رُپ بدلایا۔ اوہ دیونہار آپ دلاسا، سر سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساڈا انتر ہون نہ دیوے اُداسا، چنتا غم رہن نہ پانیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پریمی دیوی دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے میریاں گلاں سُنو کراہیاں، اقرار نامیاں والیو دیاں جنایا۔ تسیں کس بدھ پر بھ دے آون تے کرو تیاریاں، ترے گن دا پنڈھ مکانیا۔ کون رُپ تن کرو شنگاریاں، سوہنا رنگ رنگایا۔ کون رستے پھیرو بہاریاں، راہ سستھرا صاف بنایا۔ کون کُنبھ پھرو بن گھماریاں، پنگھٹ ڈیرے لایا۔ مینٹوں دسنا نال ہوشیاریا، سچ نال سناہیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیالا جس دا انت نہ پاراواریا، بے انت اک اکھوایا۔ تسیں جگ جگ کھیل کھیلیا نال سنساریاں، سادھاں سنتاں براہمنناں سنگ بنایا۔ تہانوں پتہ نہیں کس بدھ گھر آوے شہنشاہ سکداریا، پاتشاہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے تہاڈا کیہڑا ہووے لباس، لبناں نال بول کے دیو جنایا۔ کیہڑا ہووے پرکاش، کون نور رُشناہیا۔

کون ہووے سواس، ساہ ساہ ڈھولے گائیا۔ کلج آشا ہووے تہاڈے پاس، مینٹوں دیو سمجھائیا۔ مینٹوں تہاڈے اُتے اَجے نہیں وشواس، سچ سچ دیاں
 سناٹیا۔ تہاڈا امرت جگت بھردا رہیا وچ گلاس، کلساں ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈا ودھدا رہیا حواس، ہوس وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے سُن گنگی توں سب توں دِسیں لمبی، تیرا تن وجود سو بھاپایا۔ اپنی پچھلی تک لے سندھی، قول اِقراراں
 نال ملاٹیا۔ تیرے اُتے کی پابندی، پُرکھ اکالا تھم کی دِرٹائیا۔ تیرے اُتے تٹ کنارے تیر تھ پنہجھی، پنجاں والیے دیاں دِرٹائیا۔ تیرے کول کیہڑی خوبئی
 چنگی، چنگی طرح دے سمجھائیا۔ میں کلج نگاہ ماری تیرے سیس مینڈھی دسی ننگی، اوڈھن نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اپنا بھيو چُکائیا۔ نارد کہے جمن سُرستی تہاڈا کیہڑا ہووے ویس، مینٹوں دیو سمجھائیا۔ تَساں کیہڑے ملنا دیس، دشا کیہڑی
 سو بھاپایا۔ کس بدھ تکنا نر زیش، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ جو ساجن رہے ہمیش، سنگر شبد شبد اکھوایا۔ جس کلج کوڑی کرپا مینٹی کلیش، مل موتر ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نارد کہے گوداوری گوہند آؤنا کیہڑے روپ، بھيو دینا چُکائیا۔
 کی تکلیں ست سروپ، درشن کریں دُھر دے ماہیا۔ اگوں گوداوری ہو گئی چُپ، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ میں دیکھ نہ سکاں اُس دا بُت، بُتخائیاں وچ
 نظر نہ آتیا۔ اوہدا میلا ہونا نال ابناشی اچت، پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ جو میری سہنجنی کرے رت، در آوے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درسائیا۔ نارد کہے پر بھو دے آؤن دی سب نوں تانگھ، ترسنا ہوس جگت رکھائیا۔ سب
 دی پریم پیار دی مانگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تہاڈی تڑپھدی پانی والی کانگ، لہر لہر وچوں بدلایا۔ اُچی کوگ کے مارے چانگھ، دیوے سچ دُہائیا۔
 کون ویس کر کے آوے ماہی اپنا سوانگ، سوانگی روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا لہنا دینا لیکھا دیکھے بن سورہ چاند، چند چاندنا اپنا اک چمکائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ جالندھر سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جمنائستی میراجی کردا تہاڈے نال ماراں گپاں، کلجگ دارنگ دیاں دکھائیا۔ تسیں پُرکھ اکال دین دیاں نال وعدہ کر لو پگا، پگی طرح درڑائیا۔ ایہہ ول چھل دھاری کجھ نہیں لگدا پتہ، پتتاں تے بیٹھیو تہانوں سمجھ کجھ نہ آئی۔ ایہدا پتہ نہیں کڈا لاراتے کڈا لپا، لاریاں وچ جگ چوڑی دے لنگھائیا۔ باہروں باہروں سب نوں کہہ دیندا اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ تسیں ایویں خوشیاں وچ نہ مارو کجھاں، نچو کدو ٹپو تھاوں تھانیا۔ اک ویراں پھیر کر لو پتہ، پت پریشور آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے نی ایس دے آون دے انیک راہ، تہانوں دیاں سمجھائیا۔ تسیں ایویں نہ اندر رکھیو چاء، چاؤ گھنیرا گھر بنائیا۔ پہلوں میتھوں لو صلاح، مشورہ سچ دیاں سمجھائیا۔ پر بھ آگے میننتی پھیر کرو سیس نو، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پر بھو سچ دس کس بدھ جاویں آ، اپنا پھیرا پائیا۔ ایہہ بڑا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جے ایس دا دل کیتا تے ایس شبد وچ اپنا کھیل دینا ورتا، تتاں والا سریر نظر کوائے نہ آئی۔ تہانوں راتیں ستیاں نوں نال بھگت دے دکھا، سوہنے اپنے سنگ رکھائیا۔ جے نیتز کھولو گپاں تے تہانوں دسنا کجھ ناہہ، پھیر چاروں گنت حیرانی حیرانی وچوں نظری آئی۔ میں براہمن پُرانا سب کجھ جان دا ہاں، ہاں وچ ہاں مل کے ہاں نہ کدے رکھائیا۔ میتوں سوہے اوہ کپلا گاں، جس دی کپل مُنی آشا گیا رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانہارا تھاوں تھان، تھان تھنتر دیونہار وڈیائیا۔

۶۶۴

۶۶۴

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پٹو رام دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے پر بھو نوں خوشیاں نال مناؤ، نسا من دی دُور کرائیا۔ مستک زمیں اُتے گھساؤ، آپ اپنا مان مٹائیا۔ نک رگڑ کے سیس جھکاؤ، ڈنڈاوت اپنی اک رکھائیا۔ دھوڑی بلاں نال چھہاؤ، سُرخی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساہ ساہ اپنے اندر دھیاؤ، سواساں وچ سمائیا۔ نیتز نیناں نیر وہاؤ، چھہبر دیو لگائیا۔ گل

پلو پا کے واسطہ پاؤ، پاربرہم تیری اوٹ تکایا۔ توں آؤنا ساڈے سچ گراؤں، گرہ مندر دینی وڈیایا۔ اسیں تیرا جیئے ناؤں، نر نر نکار تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے ساریاں اندروں چھڈو مان، نمائیاں ہو کے سپس نوایا۔ پنا نیتراں چرن کرو دھیان، بن اکھاں اکھ بدلایا۔ بن کھو کہو سری بھگوان، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ اسیں بالی بدھ انجان، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ اسیں پانی دا وہن ٹلیاں ٹیاں والا گاہن، بھجئے واہو داہیا۔ توں مالک سوامی ساڈا اک مہان، مہما تیری وڈ وڈیایا۔ ساڈی میننتی کر پروان، پنے پنے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہایا۔ نارد کہے پر م پُرکھ نوں خوشیاں وچ رُجھاؤ، ریکھاں پور جو اکھوایا۔ تن من سپس خوشی بناؤ، اگنی اگ نہ لاگے رانیا۔ دُتیا بھاؤ دُور کراؤ، دویت رہن کوئے نہ پانیا۔ میننتی چرناں وچ کُکاؤ، کُکے دھوڑی خاک رانیا۔ اکو منو پتا ماؤں، دُجا نظر کوئے نہ آنیا۔ نالے ڈھولا گاؤ واہو واہو، واہرُو تیرے ہتھ وڈیایا۔ بے شک اسیں پانی دا وہن دُنیا سانوں کہے دریاؤ، تھل اسگاہاں وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ توں انت کنت بھگونت سانوں پکڑنا باہوں، سر ساڈے ہتھ کُکایا۔ کلج انت تیرے ہتھ نیاؤں، عدل انصاف دینا کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا گم اتھاہو، اکھ اگوچر کہن کچھ نہ پانیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے سنگر شبد دی لو گواہی، شہادت گو بند دھار بھگتایا۔ تہاڈے در آوے دُھر دا ماہی، محبوب گم اتھاہیا۔ تئیں ملنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ اسیں اپنی آسا نسا چرن دینی کُکائی، سچ نال رکھایا۔ اوہ مہربان ہووے مہر نظر تکائی، نین نین نال بدلایا۔ تہاڈی خالی جھولی دئے بھرائی، بھر سٹاچار وچوں باہر کرایا۔ جلدھارا کرے صفائی، صفحہ ہستی رنگ رنگایا۔ تساں گن گاؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک بنایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سچ سوامی دیا کماویگا۔ دین دیاں کھیل کھلاویگا۔ گر گوپالا ویکھ وکھاویگا۔ بھگت رکھوالا پھیرا پاویگا۔ در سہنجنا اک سہاویگا۔ تٹ کنارے سوبھا پاویگا۔ گھاٹاں پتتاں پڑدالا ہویگا۔ تہاڈا بھنڈارا بھرے سکھنا، وست اٹل آپ ورتاویگا۔ تہاں وقت سہنجنا یاد رکھنا، بھل وچ نہ کدے بھلاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا در اک وڈیاویگا۔ ساچا در اک وڈیاویگا۔ پُرکھ ابناشی چرن کُاویگا۔ گھٹ نواسی سوبھا پاویگا۔ منڈل راسی کھیل وکھاویگا۔ پر تھمی اکاشی پنڈھ مُکاویگا۔ دُھر دا سونہنا چھند درٹاویگا۔ نوری چند چند رُشاویگا۔ تہاڈا بند بند ویکھ وکھاویگا۔ نچھروں اپنا دے اند، اند اند وچوں پرگٹاویگا۔ ضرور مار کے آوے پنڈھ، پاندھی ہو کے پھیرا پاویگا۔ جگت جہان دی منزل لنگھ، در دوارا اک وڈیاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا سنگی ہو کے دُھر داستگ نبھاویگا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے سنگر شبد ہبھ آشنا کرنیاں پوریاں، در تیرے منگ منگائیا۔ راہ تکن چن سوریا، منڈل اکھ اٹھائیا۔ توں آونا گرہ ضروریا، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ تیرا پرکاش ہووے نوری، نور نورانہ ڈمگائیا۔ توں سرب کلا بھرپوریا، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ سنگر شبد تیرے ہتھ وڈیائی، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ لیکھا سب دا پور کرائی، پر م پُرکھ حکم ورتائیا۔ پنڈھ مار کے آونا تھل اسگاہی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی تیری بنت بنائی، گھٹن بھنہار اک اکھوائیا۔ امرت دھارا جس نے وہن وہائی، اپنا رنگ رنگائیا۔ انت اوہ میٹن والا شاہی، دُرمت میل میل دھوائیا۔ توں سب دا بننا حق گوسائیں، سیر سر ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کرنی مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈی آشنا تک پُرانی، جگ چوکڑی پورب ویکھ وکھائیا۔ گنگا

گوداوری جمنائے سُرستی کرے کی نمائی، نمرتا وچ بہہ بہہ سیس نوائیا۔ تُوں آد جگادی جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ تیتوں پیغمبراں نیا پتا اسمانی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ تُوں ساڈا لیکھے لاؤنا آون جانی، جو در تیرے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم آپ ورتائیا۔ نارد کہے سنگر شبد سب دا میٹنا بھرم، بھانڈا بھرم وچوں بھٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا مائی چرم، چم در شئی دینی بدلایا۔ ساریاں تیری آئیاں سرن، اوٹ تیری اک تکائیا۔ اندرے اندر تیتھوں ڈرن، بھے وچ بیٹھیاں سیس جھکائیا۔ تُوں لیکھا جانیں چوٹی جڑن، چیتن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں مالک گھڑن گھڑن، بھٹنہار آپ ہو جائیا۔ در آئیاں ساچی دینی سرن، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگاؤنا ساچے گھرن، گرہ گرہ آپ سہائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

سنگر شبد کہے میں سوربیر سلطان، یودھا دو جہان اکھوائیا۔ آد جگادی حکمران، جگ جگ اپنا تھم ورتائیا۔ ست سچ دا دیونہارا دان، وست انمل اٹل ورتائیا۔ سچھنڈ نواسی بن پردھان، دین دنی کھیل کھلایا۔ میرا سب توں دکھرا ودھان، جس دی ترمیم نہ کوئے کرائیا۔ میں آد انت دا اک حکمران، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میتوں جھکدے وشن برہما شو دیوت سُر میں اسمان، اوتار پیغمبر گر نو نو لاگن پائیا۔ چار جگ دے شاستر میرا دین گیان، صفتی بن کے صفتی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے گنگا گوداوری جمنائے سُرستی دینا دس، دہ دشا باہر دھیان لگائیا۔ کھجک میٹاں رین اندھیری مس، مسل دیواں خلق خدائیا۔ سچ دوار آواں نس، بھجیاں واہو داہیا۔ امرت بھنڈارا دیواں رس، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا آد جگادی کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ نرگن دھار بناواں بنت، گھڑن بھٹنہار ہوواں بے پرواہیا۔ میرا آد جگادی اکو منت، اکو سکھیا سچ سمجھائیا۔

میرے رُپ انوُپ اگنت، اوتار پیغمبر گرو گئے سمجھائیا۔ انت سب توں دکھری بنائی اپنی بنت، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ توں نگاہ مار لے نارد بن کے بودھ اگادھا پنڈت، براہمنہ برہم توں باہر دھیان لگائی۔ میرا لہنا دینا نال جیو جنت، لکھ چوراسی وچ سمائی۔ انت سب دی مٹاں مٹت، آشا ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی میٹنہار چنت، چنتا چکھا رہن کوئے نہ پائی۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیم کور دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جوں *
 ۶۶۸

سنگر شبد کہے جن بھگتو تھانوں پر بھو دی دھار مل گئی سستی، قیمت جگت نہ کوئے رکھائی۔ خوشیاں وچ چڑھی مستی، مست دیوانے رُپ بدلایا۔ تھاڈے اندر دسوی گنگا گوداوری جمنا سستی، باہر کھوجن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ تھاڈی آشا اُس نال ہسدی، جو ہستی دا مالک نور الاہیا۔ تھانوں خبر اگئی دسوی، دہ دشا توں باہر سنائی۔ ہن گھڑی نہیں رہنی دکھ دی، دکھری دنڈ نہ کوئے دنڈائی۔ تھاڈی لوہونی نچ نیتز اکھ دی، پرکاش پرکاش وچوں سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تھاڈا دھرم دھار دا پیار، پریمیو پریتم نال مل کے وجی ودھائی۔ تھاڈا اندر امرت رس ٹھنڈا ٹھار، تھان تیر تھان کھوجن کوئے نہ جانی۔ پُرکھ اکالا دین دایالا تھاڈی پاوے سار، مہربان ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔ تھیں نرگن دھار جوتی جاتے کرنا دیدار، پُرکھ بدھاتے ملنا تھاوں تھانیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی تھاڈا لہنا دینا دیوے وچ سنسار، لوک مات دین دنی رہن کچھ نہ پائی۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، عقل بدھی چلے نہ کوئے چترائی۔ سو سوامی تھاڈا میت مرار، متر پیارو دیاں سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تھاڈے اندر پون پانی، بسنتر مل کے وجے ودھائی۔ تھاڈے اندر سنگر شبد بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ تھاڈے اندر تھاڈی مہا اکھ کہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ تھاڈے اندر تھاڈی سچ نشانی،

گرہ مندر سو بھا پایا۔ تہاڈے گھر تہاڈی منزل رُو حانی، رُو ح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈے گرہ تہاڈا پتا اسمانی، پر م پُرکھ بیٹھا آسن لائیا۔ جو لہنا دینا جانے دو جہانی، نرگن ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا بانی، بان انیالا تیر اپنا حکم چلائی۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجا سنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

جن بھگتو تہاڈی منزل حق رُو حانی، رام پیار وچ رام وچ سائیا۔ تہاڈا لیکھا نہیں نال زمین اسمانی، تن وجود نہ ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈا مالک خالق تہاڈے اتے کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا کئے چارے کھانی، چارے بانی اپنا حکم سنائیا۔ لوڑ نہ رہے کسے تیر تھ اٹھسٹھ پانی، گنگا گوداوری جمناسرستی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتائیا۔ جن بھگتو امرت رس تہاڈی نچھر دھار، بوند سواتی آپ پکائیا۔ تہاڈا جنم مرن دئے سوار، تیج رکھے تھاوں تھانیا۔ سچ سمجھا کے دھرم دوار، دھرم دی دھار نال بندھائیا۔ تہانوں کر کے خبردار، سنتیاں لیا اٹھائیا۔ دے کے نام ادھار، ادر دا لیکھا دتا مکائیا۔ تہاڈا لہنا دینا انت نال کرتار، قدرت دا قادر اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا جنم کرم دا لہنا گیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ تسیں اُس پر بھو دے پتر، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جس تہانوں چکھیا کچھڑ، گودی گود لیا ٹکائیا۔ تہاڈا بھاؤ رہیا نہ دتر، دتیا دتا مکائیا۔ قول اقرار کر کے جائے نہ مکر، وعدہ سچ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دو جہاناں ویکھے قطر، قطب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تیرتھ تتاں توں بھگتی ہو گئی بھگوڑی، اپنا آپ آئی بدلائیا۔ خالی ہو گئی ہر کی پوڑی، ہری ہر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دین دنی
 دی آشا دے کوڑی، کڑتن بھری لوکائیا۔ ہوکا دیوے بھری بھری، تیرا نام دہائیا۔ تیری منزل بڑی لمی پوڑی، چار گنت پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ میری
 ایویتی تھوڑی، بہتی نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینٹوں تیری لوڑی، لڑیندے ساجن دینی وڈیائیا۔ سنگر شبد کہا تیری بھگتاں نال بناواں
 جوڑی، سوہنا سنگ بنائیا۔ جیہڑے چڑھے پریم دی گھوڑی، واگاں سنگر ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 کھیل آپ کھلایا۔ بھگتی کہے پر بھو دے بھگت سدا ہندے بھولے، بھلی گل اکو اوہناں دے اندر آئی۔ اوہ تے جاگدے گاؤندے سوہلے، سرتی شبد وچ
 سائیا۔ اوہناں دے دُنیا نالوں وکھرے ڈھولے، گیت گاؤندے دُھر دے ماہیا۔ میں سدا اوہناں دے و سدی کوئے، اکلے بیٹھی نظر کسے نہ آئی۔
 ۶۷۰ مینٹوں ویاہیا نہیں کسے دین دنی دے ڈولے، کہاں پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ میں جدوں و سوسی بھگتاں کایا چولے، اندر وڑ کے اپنا آسن لایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگتی کہے میں بھجی نال زور، جور زور دوویں آئی تجائیا۔ میرے اندر فرنا
 پھریا پھور، پھرتی نال دتا سنائییا۔ نی تیرتھ تتاں اتے بیٹھے ٹھگ چور، کوڑ کڑیا ڈیرہ لایا۔ ایتھے ریتی بن گئی ہور دی ہور، ہور دا ہور روپ بدلائیا۔ پانی
 دیاں دھاراں وچ ہو یا اندھ گھور، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ بھگتئے تیری پریم وچ بٹھے کوئی نہ ڈور، کئی گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ جا ایس ویلے جن بھگت
 سہیلے لوڑ، جو پر بھ دے وچ سائیا۔ میں اپنی نسا جگت کناریاں ولوں لئی موڑ، بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ بھگتی کہے بھگتاں اندر نہیں و دیا راگ، و دت روپ نہ کوئے بنائیا۔ نہیں دین دنی دا سماج، سمگری جگت نہ کوئے رکھائیا۔
 میں اکھیں ویکھیا آج، بھجی واہو داہیا۔ خیران ہو گئی جنہاں دی پر بھو رکھے لاج، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوہناں دے اندروں اکو پریم دی نکلے آواز، توں ہی
 توں ہی راگ الاہیا۔ میں سنی گئی جاگ، نیترا اکھ کھلایا۔ خوشیاں وچ ہو گئی باغ باغ، باغ باغ بھگت سہیلے تے دُھر دا ماہیا۔ میری جگت کوڑ ترسنا دی

بُجھ گئی آگ، سائتک ست ست اپنا آپ کرائیا۔ وڈی دے وڈے ہوئے بھاگ، وڈ وڈا پایا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میتوں پیائے حیاتے آب، امرت رس بن رسا رس چکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ سیدی کلاں ضلع جموں *

بھگتی کہے جن بھگتو میرا سُنو فرمان، پر بھو دے فرماں بردارو دیاں جنائیا۔ اپنا قائم کرو دھرم ایمان، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ پنجاں تتاں والیو پنچم اپنے گھر کرو پردھان، پنچم مل کے وجے ودھائیا۔ تیس سارے مانو ذاتی مانس روپ انسان، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیا۔ تہاڈا مالک اکو ڈھر دا کاہن، جو کاہن کاہنا تھم سٹائیا۔ میں اک میننتی دساں خوشیاں نال گا کے گان، ڈھولا ڈھر دا دیاں درٹائیا۔ تیس بھگت سہیلے اپنے کھ وچوں اپنے نک نال لاؤ اپنی زبان، زبان دارس رسنا وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو ہو جاؤ سُن، سادھی تہاڈی نظر کسے نہ آئیا۔ رسنا والیو بن جاؤ سُن، جگت بولن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آوازاں سُنن والیو اپنے اندر سُنو دُھن، انادی دُھن کرے شنوایا۔ اپنے آپ نوں لو چن، اپنا آپ لو پرگٹائیا۔ اپنے وچ پرگٹ کرو ساچے گن، گن ندھان ملو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ دے رنگائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو اپنے اندر مار لو جھاک، جھاکا رہن کوئے نہ پائیا۔ پردہ کھول کے ویکھو تاکی، کڈا بجر کپاٹ گھلائی۔ امرت جام پیاو بن کے ساتی، پیالہ نام ہتھ اٹھائیا۔ کوڑ اندھیرا مٹاؤ راتی، نچ نیتر لو چکائیا۔ ساچا رام وساؤ وچ سینے چھاتی، شترؤ پنچ وکار اندروں باہر کڈھائیا۔ تہاڈی دھرم دی ہووے پر بھاتی، سرگھی سندھیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ درشن پاؤ اُس کملاپاتی، جو پت پر میثور اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا بہہ بھانتی، ویس ایکا اپنا روپ بدلایا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ سیہی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے بھگتینے تُوں کتھوں آئی شتابی، جلدی جلدی اپنا پندھ مُکائیا۔ تیرے ننگے پیر تیری کدھر گئی گرگابی، پت نظر کوئے نہ آئی۔ کیوں تیر تھ
تھاں کناریاں اُتے کر کے آئی انقلابی، اپنی کروٹ آپ بدلایا۔ مینٹوں لہنا دینا لیکھا دس شتابی، بھو ابھید کھلایا۔ جھٹ بھگتی نے نارد دے ہتھ ماریا اُتے
نا بھی، سچ نال سنایا۔ سرتی رہی کسے نہ جاگی، سوئی سرب لوکایا۔ میں تیر تھاں اُتوں بھاگی، بھجی واہو داہیا۔ مینٹوں بھگتاں نوں ملن دی وادی، عادت
پچھلی دیاں سمجھایا۔ جنہاں دی پر بھو چرن آبادی، بیٹھے ڈیرے لایا۔ میری مُجبت وچ اوہناں نال شادی، جو شادیاں نے رہے وجایا۔ میں شبد سندیسہ
سناں بودھ اگادھی، بدھی توں پرے پرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوایا۔ نارد کہے
بھگتینے تیرا بھگون کیہڑا، مینٹوں دے جنایا۔ وسے کیہڑا کھیڑا، کون گرہ سہایا۔ کس بدھ بٹھے بیڑا، نیا نوکا آپ چلایا۔ بھگتی کہا نارد جس دا آد جگادی کھلا
وہڑا، دو جہاناں اکو رنگ رنگایا۔ نارد کہا ہس کے کھلیے میرا دل کردا تینٹوں مار دیاں تھیرا، زور نال لگایا۔ اوہ پر بھو بدل گیا تیرا، تینٹوں دیاں سمجھایا۔
جس بھگتی دے تھاں دین دُنی وچ پا دینا جھیرا، جھگڑے وچ دے دین دُنی لوکایا۔ انتم دین والا اُلٹا گیرا، لکھ چوراسی دے بھوایا۔ بھگتینے تُوں سکھ مان
لیا بتھیرا، اپنا کھیل کھلایا۔ ہُن کجگ تک اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جناں چر پر بھو کرے نہ مہرا، اناں چر بھگت بن کوئے نہ پایا۔ بے شک
تیرا دُنی دے وچ پھیرا، بھجیس واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، جن بھگتاں اکو دکھائے سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں بھارتی دیوی دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو بھگتی چنگی کہ بھگونت، میتوں دیو سمجھایا۔ نام چنگا کہ منت، شبد دیو درڑایا۔ گرسکھ چنگا کہ سنت، ست دا بھيو کھلایا۔ نارد چنگی کہ کنت، کنٹول کی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ نارد کہے جن بھگتو تہاڈا کیہڑا سچا میت، مترو دیاں جنایا۔ کون وسے تہاڈے چیت، اندر سو بھاپایا۔ کیہڑا گا وگیت، ڈھولا کون الایا۔ کس دی اندروں صاف ہوئی نیت، میتوں دیو سمجھایا۔ ٹھگوری رہی نہ چیت، ٹھگی من رہی نہ رایا۔ جھگڑا رہیا نہ ہست کیٹ، اوج نیچ نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو دا کیہڑا رنگ، رنگت دیو جنایا۔ کیہڑی تہاڈی منگ، میتوں دیو جنایا۔ کیہڑے لاؤ انگ، کون تت وڈیایا۔ کون دوارا آوے لگھ، کندی کھڑکی کون کھلایا۔ کون نور ہووے چند، کون نور کرے رُشٹایا۔ کس بدھ میٹے پنندھ، پاندھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ سچ دسو کس نوں پر بھو دا آیا اند، اند اند وچوں جنایا۔ کس کس نے رسنا کوڑ کڑیا دا چھڈیا گند، وکھ رسن نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جن بھگتو میں پچھنی اکو بات، نارد رہیا سٹایا۔ کس نوں سچ دی ملی دات، میتوں دیو درڑایا۔ کس دا بھروسہ اتے کملاپات، پت پر میثور کون منایا۔ کس دا چرن پریتی جڑیا نات، رشتہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ اپنا ڈونگھا کڈھکے ویکھو کھات، کی لہنا نظری آیا۔ کس بدھ پر بھو نوں ملو وچ لوک مات، متا اپنا آپ پکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے جن بھگتو اپنا سوہنا تک لو اندر، نو دوار دھیان لگایا۔ اپنا زالا تک لو مندر، جس داروپ رنگ نظر کوئے نہ آیا۔ اپنا کھول کے ویکھو جندر، کندی نام والی لگایا۔ پرکاش کر کے تک لو اندھیری کندر، اندھ اندھیرا آپ مٹایا۔ منو آ من ویکھو جو وہ دشا بھوندا بندر، اٹھ اٹھ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کرتا اک اھوایا۔ نارد کہے جن بھگتو تیس اندر ویکھو چڑھ کے، بن پوڑی ڈنڈے پنندھ مکایا۔ ساچے مندر ویکھو وڑ کے، بن سیس دھڑ سو بھاپایا۔ نراکھر دھار ویکھو پڑھ کے، پڑھن دی لوڑ رہے نہ

رائیا۔ سچ دوار تلو ہر کے، ہر ہر دے وچ سمایا۔ جیہڑی منزل مدی نہیں مر کے، اوہ جیوندیاں لیننی اپنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تھانوں لوڑ نہیں رہنا ڈر کے، بھے سارے دینے چکائیا۔ تھادی منزل وچ رہے کوئی نہ کھٹکے، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ تھادی دھار کدی نہ بھٹکے، بھاونا جگت نہ کوئے جنائیا۔ تسیں سچھنڈ پُجنا اکو جھٹکے، جتھے جھٹکے حلالی والا پُجن کوئے نہ پائیا۔ تھاس گرہ ساچے جانا اپنا روپ وٹ کے، گرگھ ہنس روپ بنائیا۔ ہر جن مات گر بھ پھیر نہ لٹکے، اٹا برکھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھيو ہلائے اپنے گھر دے، گھر گھرانہ اکو اک وکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

۶۷۲

نارد کہے سُن نی لکھن والیئے کلمے، کلمیئے تیتوں دیاں جنائیا۔ اوہ تک گنگا گوداوری جمننا سُرستی دھارا جل میں، جل میں وانگ گر لائیا۔ جو بھچیاں پھر دیاں جنگل جوہاں تھل میں، ٹلیاں پندھ مکائیا۔ اوہناں دا لیکھا مُکاؤن لگی پل میں، پاربرہم دا حکم سُن کے چائیں چانیا۔ ویکھیں تُوں وی نہ آویں چھل میں، اچھل چھلدھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ تُوں ہونا اپنے بل میں، بلدھار لیننی انگڑائیا۔ کی کھیل ورتنا کلج کل میں، کل کلکی کی کرائیا۔ نی تُوں کی بھيو لکایا نانک دی اک گل میں، جس دی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ نارد کہے کلمے نوں لکھن دی تُوں کر نہ شتابی، بھج نہ واہو داہیا۔ تُوں ساڈی بن امدادی، سگلا سنگ وکھائیا۔ بے شک تیرے لیکھ نال پر بھ نوں جگ بدلن دی وادی، وعدے تیرے کھے موڑ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ نارد کہے کلمے تُوں میرے ول پیکھ، اپنی لے انگڑائیا۔ نی تیری بدل سکے کوئی نہ رکھ، جو لائن دیوے بنائیا۔ تیری دھار نے میٹ دینے ملا شیخ، شریعت نظر کوئے نہ آئیا۔ نی تیرے حکم دا حکم پر بھو دا اولڑا بھیس، بھیکھادھاری اپنا روپ بدلایا۔ جے تُوں لیکھ نہ لکھدی تے کس بدھ آؤندا سمبل دیس، دیس دیسنترائ پندھ

۶۷۲

مُکائیا۔ ہن وی لکھ لکھ دیئی جاویں سندیس، سندیسے تھاؤں تھانیا۔ جے تُوں نہ لکھیں تے کیوں کلجگ اتم پئے کلیش، کوڑی کریاناں کرے نہ کوئے لڑائیا۔ کانی ہس کے کہا ناردا میں اُس دے ہوئی پیش، پیشین گویاں گیا سمجھائیا۔ میں سچ دساں جس ویلے میتوں ہتھ وچ پھڑیا دسمیش، دہ دشا دھیان لگائیا۔ پھیر اپنے کھلڑے کر کے کیس، قسم کھا کے دتائیا۔ نی کلے تیرا پر بھ دے فہم دا لکھیا سدا رہے ہمیش، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے در دی ہوئی درویش، درویش ہو کے سیس نوائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ انگریز سنگھ دے گرہ پنڈ سبھی کلاں ضلع جموں *

۶۷۵

گنگا گوداوری جمنائستی کہن ناردا اسیں انہول، بہت نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں کنڈھی گھاٹ آئیاں سانوں سارے کردے مخول، ہاسی بڈھے نڈھے رہے کرائیا۔ اسیں شرم دیاں ماریاں کجھ نہ سکیاں بول، رسنا کہہ نہ کجھ سناٹیا۔ ساڈے ویکھ لے کجھ نہیں کول، خالی ہتھ دیئے جنائیا۔ ساڈی حالت تک لے اُتے دھول، دھرم نال سناٹیا۔ ساڈا بھکھ نال اندر کالج رہیا ہول، ہوکیاں وچ ڈہائیا۔ سانوں انگریز سنگھ نے بچھیا نہیں تسیں وی کھا لو چول، بھکھیاں رہ کے کی دیئے سناٹیا۔ ساڈا جی کردا ایختے اک نواں بھنڈارا دینے کھول، امرت رس پر بھ چرن وکھائیا۔ جو سب دے انتر جاوے مول، مولاً روپ نظری آئیا۔ وے ناردا توں مردنگا و جا دے ڈھول، ڈورو ڈکا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساڈی آشا ویکھ وکھائیا۔ ناردا کہے گنگا گوداوری جمنائستی جے تاساں کھادھا نہیں بھوجن، بھجاں ہتھ دوویں دیو اٹھائیا۔ تاساں پنڈھ ماریا کتنے یوجن، گنتی دیو گنائیا۔ ساریاں لگیاں سوچن، سمجھ کجھ نہ پائیا۔ ناردا کہا کھولو اپنے لوجن، نین لو تکائیا۔ جن بھگت سہیلے تکو بنا ورن گوتن، ذات پاتی نظر کوئے نہ آئیا۔ چڑھ کے ویکھو اپنی سخر چوٹن، منزل پنڈھ مُکائیا۔ پر بھو پیارا بھگت ملدا وچوں کوئی کوٹن، گنتی گنت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

۶۷۵

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جے تئیں چار جگ دیاں بھکھیاں، بھکھرو دیو جنائیا۔ میں چاہندا بھگتاں دوار تہانوں روٹیاں کھواواں رُکھیاں، ٹکڑے ہتھیاں وچ پھڑائیا۔ تہاڈے اُتے پتہ نہیں کتنیاں براہمن پندتاں پدارتھاں دیاں سٹھنا سکھیاں، جو تہاڈی جلدھارا وچ رُٹھائیا۔ اوہ کھا گئیاں مجھیاں ڈڈیاں ہو کے پُٹھیاں، تہاڈے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ گنگا کہے نارد اسیں آئیاں کر کے پُھرتی، پُھرتیلیاں ہو کے دیئے جنائیا۔ ساڈا لہنگا ویکھ لے گرتی، انگی تن نہ کوئے سہائیا۔ ساڈی صورت ویکھ لے مورتی، مُردیاں والی نظری آئیا۔ کی کھیل دسیئے حضور دی، کرتا حکم کی ورتائیا۔ جس دی آتھا سدا بھر پور دی، بھر پور رہیا سرب ٹھائیا۔ اساں محنت لینی بن سچے مزدور دی، جو جگ جگ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جے کھان پین دا چاؤ، ترسنا اندر رکھائیا۔ پہلاں بھگتاں دے درشن پاؤ، جو بیٹھے آسن لائیا۔ پھیر جھک جھک سیس نواؤ، نو نولا گو پائیا۔ پھیر اکو ڈھولا گاؤ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر خالی ہتھ منگ منگاؤ، بھچھیا دیوے دھر دا ماہیا۔ اپنا بچھلا لہنا دینا حصہ جناؤ، پڑدا اولہ لاؤ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سارے کہن نارد ساڈا تیرے نال غصے والا نہیں ہنورا، گلہ نظر کوئے نہ آئیا۔ اسیں بھگت بھنڈاریوں ڈگا ڈھٹھا کھا کے بھورا، بھوریاں وانگ اپنا آپ بھوائیا۔ ساڈا پورب جنم جاوے سورا، سوہرے پینے وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈا کھیل پر بھو دے نال اور کا اورا، اور کی اور کار کمائیا۔ تُوں نگاہ نال تک لے کر کے غورا، گہر گور کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ چارے کہن ساڈا صاحب اک گوسنیا، گوبند گوبند گوبند نظری آئیا۔ جس دی سرن سرنائی پئیاں، سر سر بھیٹ کرائیا۔ جو ساڈیاں پکڑے بہیاں، آپ اپنے گلے لگائیا۔ اسیں چاؤ نال گایئے تھنیا تھنیا، تھر گھر واسی تیرے ہتھ وڈائیا۔ ساڈیاں جگ چو کڑی لنگھیاں کنیاں، کوٹن جگ گئے وہائیا۔ سانوں دین دنی دے جگیا سو کھندے رہے گنگا میا، سُستی جمنہ کہہ کے گائیا۔ سانوں سندیسہ دے کے گیا دسر تھ بیٹا جو رام رام رام مینا، رمتا رمتا رمتا اپنا حکم سنائیا۔ سانوں اشارہ دتا جمنہ کہے میرے گھاٹ گھننیا، گوردھن دھاری گیا درڑائیا۔

جس ویلے کلجگ انتم گوہند دا پورا ہويا ڈھنیا، ڈھونکا لاکے اپنی لئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ نارد کہے میرے اندر آوندی جاندی خرمستی، سچ سچ دیاں سُنایا۔ میں تکیا نور نورانہ اگئی جس دی ہستی، ہست کولاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جس نے لہنا دینا سب دا پورا کرنا دستی، آگے اُدھار نہ کوئے جنایا۔ اُس دی بھگتاں والی سب توں اگئی بستی، نگر کھیڑا اِکو سو بھاپایا۔ جس نوں دیکھ کے گزگا گوداوری جمنائستی دیکھ کے ہس دی، ہس ہس خوشی بنایا۔ وے نارد اوتھے جیٹھ دی اگنی بھگھدی، جھگھڑ اندھیر رہیا وگایا۔ نارد کہا اوہدی قیمت نہیں کروڑی لکھ دی، جگت سلطان سکے نہ کوئے چکایا۔ نی تہاڈی دھار وہناں وچ ٹپدی، بجھے واہو داہیا۔ جن بھگتاں آشا دیکھو تُوں میرا میں تیرا چیدی، انتر انتر ڈھولے گایا۔ انہاں دی کمائی دیکھو اپنے پسینے رت دی، جو رتی رتی رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہایا۔ گنگا کہے نارد میری اِکو اک آس، آسا دیاں جنایا۔ جے بھگت بھنڈارے وچوں مل جائے پانی دا اِک گلاس، اپنے سینے لوواں لگایا۔ سدا رکھاں پاس، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ پھیر جا کے دساں شکر کیلاش، شنبھو اگے واسطہ پایا۔ ساڈا امرت ہويا ناس، رس رہن کچھ نہ پایا۔ تُوں بیٹھا اُتے آکاش، منڈلاں باہر ڈیرہ لایا۔ دھرنی اُتے کون دیوے دھرواس، دھیرج نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ انتم ہويا فاهش، فاهش ہوئی لوکایا۔ پر م پُرکھ دی کرے نہ کوئے تلاش، کھو جن والا رہن کوئے نہ پایا۔ بن ہر نامے خالی دسے لاش، لشکر فوجاں روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اُکھوایا۔ گنگا کہے جے بھگت دواویوں نرمل مل جائے پانی، پانہاں پتھراں ملے وڈیایا۔ میری ایکنکار سوہنگ ست سچ دی ہووے بانی، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ میں بھجاں نٹھاں دیکھاں چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج پھول بھلایا۔ بیننتی کراں ہو نمائی، نو نو سپس جھکایا۔ میرے تیر تھ تھ ورویس کریں آپ مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ مینوں سچ دی بخشش سچ نشانی، نشانہ کوڑ گڑیار بنایا۔ میں تیری گاواں کتھ کہانی، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ تُوں میرا بننا جی پرانی، پورن سنگر تیری بے پرواہیا۔ میں بھگتاں گھر اچ خوشیاں نال کھا کے

جاواں مہمانی، بھورا بھورا اپنے کھ وچ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جان جانی، جانہار تیری اوٹ رکھائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں *

نارد کہے گنگا گوداوری جننا سُرستی جے آئیاں گھت وہیرا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ راہ وچ تہاڈا لہنگا پائیا چیرا، کانیاں بلیاں وچ ڈکھ اٹھائیا۔ نی تہاڈی کپہڑی گلوں ہوئی ماڑی تقدیرا، میتوں دیو سمجھائیا۔ کدھر گیا تہاڈا تیر تھان تھان کھان والا سیرا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کپہڑی دھار بھوگ لگدا رہیا کھیرا، پانی دُدھ وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چارے کہن نارد ساڈے اُتے تک لے پنڈت پاندھے، پنڈھ سکے نہ کوئے مُکائیا۔ ساڈے ناں دا بھوگ لگا کے آپے رہے کھاندے، ساڈے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ نالے کوڑ گڑیار دے ڈھولے رہے گاندے، رسنا جہوانال سنائیا۔ نالے منتا وچ لیندے رہے بھانڈے، برتتاں ونڈ ونڈائیا۔ ساڈے سینے موں ہوئے نہ ٹھانڈے، اگنی تت تپائیا۔ ساڈے تیر تھ تٹ کنارے کاہدے، کی دیئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چارے کہن سانوں اشاریاں والے لگدے رہے بھوگ، تھال پروس اگے نہ کوئے لکائیا۔ جگت جگیا سو ہو کے مان دے رہے مَوَج، جگت مانس ہو کے مانساں رہے کھائیا۔ ایہہ لیکھا تکدیاں رہیاں روز روز روز، ویکھیا تھاون تھانیا۔ ساڈا چلیا کوئی نہ جوگ، جگتی ہتھ کوئے نہ آئیا۔ ایسے وچ بہڑی ساڈی لگھ گئی اودھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا اگا پچھا دیوے سودھ، شُدھ اپنے حکم نال کرائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سَنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں * *

گنگا کہے ناردا اسیں ہُن کرئیے کی، کچھ سمجھ دینی سمجھائیآ۔ ساڈا ایختے نہ کوئی پتر نہ کوئی دھی، مات پت بھائی بھین نظر کوئے نہ آئیآ۔ سانوں کسے نہیں کہا آیاں جی، جی کہہ کے کول نہ کوئے بہائیآ۔ جن بھگت سہیلے اکلے مٹھا پانی گئے پی، ساڈی پیاس نہ کوئے بُجھائیآ۔ سانوں اوہ گل چیتے آگئی جو گرداس نے کہی ویہہ اکیہ، بیس اکیس نال وڈائیآ۔ ساڈا جی کردا اسیں نویں چلا کے جاییے لہ، پر بھ دے کولوں منگ منگائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے پچھے جن بھگتاں دی پیڑ ہٹا کے ریہ، درداں درداں وچوں باہر کڈھائیآ۔ ساڈی پیاس دے پچھے انہاں اتے برساکے پینہ، امرت میگھ نام برسائیآ۔ ست سچ دا اپنا رسنالا دے گھی، جگت ترسنا لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم کی سنائیآ۔ جمناکہ گنگا جے تیتوں پچھیا نہیں کسے نے پانی، بڈھریے تیرے ول اکھ نہ کوئے اٹھائیآ۔ تیری سار پاؤن نوں بیٹھا بابا کچھن سَنگھ تیرا ہانی، جس دی آو چار جگ سمجھ کسے نہ آئیآ۔ ایہہ اوہ کھتریا جس نوں کسیرا دتا چمریٹا اندروں بن کے جان جانی، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ ان ہتھ جوڑ کے کہا میں تیرا جیو پرانی، پران ادھاری تیری اوٹ رکھائیآ۔ بنا قیمت توں کسیرا سٹیا تیرے ول کر دھیانی، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ توں اُس نوں سچ پیار وچ دتی کنگن نشانی، ہتھ بانہہ اپنی باہر کڈھائیآ۔ نی تیرے نال ایہدی مُجّت پرانی، جیو جگت بھین نہ کوئے چکائیآ۔ جے ایختے پُج گئی ہُن ہو جا نمانی، نو نو سیس نوئیآ۔ جھٹ سُرستی بولی ایختے سُن لے اگئی بانی، جو بان انیالا تیر لگائیآ۔ گوداوری کہے توں بنی نہ چنگی سوانی، سوہنیے تیتوں دیاں سمجھائیآ۔ ایہہ شہنشاہ سلطانی، دو جہاناں مالک اک اھوائیآ۔ جے مہربان کر دیوے مہربانی، سب دی ترسنا بھکھ دے مٹائیآ۔ جن بھگتاں دے رہیا منزل اک رُوحانی، رُوح بُت اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، سب دا مالک اک اھوائیآ۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رمیش سنگھ دے گرہ پنڈ سیدی کلاں ضلع جموں *

کنگن کہے میں پُرانا نہیں کوئی کنگلا، میری قیمت جگت کوئے نہ پائیا۔ میرا رُوپ نہیں کوئی گندلا، کھوٹ وچ نہ کوئے ملائیا۔ میرا نیتر نہیں کوئی اندھلا، ویکھ سکاں نہ خلق خُدائیا۔ میرا دھام نیارا سب توں بگلا، جتھے وسے میرا ماہیا۔ اوتھے چار دیواری نہیں کوئی جنگلا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں اکو صاحب نوں کراں بندنا، نو نو لاگ پائیا۔ جو دیوے سب انڈنا، انڈا انڈ وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتو اوسے کولوں سب نے منگنا، دیونہار گوسانیا۔ جس دی سرن سرنائی سب نے گنا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوسے دا دپیک جگنا، جوتی جاتا کرے رُشائیا۔ اوسے دا ڈنکا وجنا، دو جہان کرے رُشائیا۔ جس دے تھم وچ کجگ کوڑا بھجنا، بججے واہو داہیا۔ دھرنی اُتے انت نہیں لبھنا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سنگر ساچا سجننا، نرگن دھار لے انگرٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ کنگن کہے گنگا کچھن ویکھ لے جو بن ونت، جوانی اندرے اندر نظری آئیا۔ جس نوں بدھیوان سمجھ سکے کوئی نہ پنڈت، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ دُنیا دار بھوویں سادھ کہن بھوویں سنت، سنگر شبد اپنا رنگ رنگائیا۔ جو بناونہارا بھگتاں بنت، گھرن بھننہار اک اکھوائیا۔ جے ایہہ لہنا باقی نہ ہندا ایس دا ہو جانا سی انت، تن وجود رہن کچھ نہ پائیا۔ آگے پر بھو کرپا کر کے بنائے نوں بنت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ کنگن کہے میں بناں وچولا دلال، پچھلی یاری دیاں درڑائیا۔ ویکھاں اپنے متر دا حال، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جے پر بھو توں بچایا اس نوں انت کولوں کال، کال مہاکال اپنے تھم وچ رکھائیا۔ کرپا کر کے اس نوں آو بخش دے پنج ست دس سال، گنتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگتاں دا بھگت دوارے گوداوری کہے جے میتوں پانی نہیں پیایا میرے پر بھو نوں دیو پیال، ساڈی ترسنا رہے نہ رائیا۔ تئیں جیوندے رہو جگت وچ تھادی سب توں وکھری ہووے مشال، مسل وچ مسل پر بھ اپنی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے گر سنگر آپے لئے بھال، بھالنہارا اینکارا اپنی دیا کمائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی بابو رام دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں * ❁

نارد کہے پر بھو جن بھگتاں بنیا رہنا سہارا، سر سر اپنا ہتھ لگانیا۔ جنہاں اک وار تیرا لایا جیکارا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی جے
 سنایا۔ اوہناں دا دین دُنی وچوں کرنا پار کنارہ، لوک مات لیکھا کچھ رہن نہ پانیا۔ جنم لینا پئے نہ جگت پھیر دوبارہ، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ سد وسدے
 رہن سچھنڈ دوارا، تھر گھر ساچے لینا لگانیا۔ جگ چو کڑی تیرا لیکھا اپر اپارا، اپر پیر سوامی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت تیرا ناؤں کل کلکی اوتارا، نہہکنک
 تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ نارد کہے پر بھو بھگتاں سدا کٹنی پھاسی، فیصلہ رائے
 دھرم نہ کوئے سنایا۔ آون جاون میٹنی اداسی، چنتا جگت نہ کوئے رکھانیا۔ تیرے سچھنڈ دوار وسن خوشیاں نال کرن ہاسی، مستی وچ تیرے وچ سما نیا۔
 ٹوں پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ ابناشی، کرتے تیری وڈ وڈیا نیا۔ تیرے حکمے اندر شکر کیلاشی، در ٹھانڈے بیٹھا سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دینا سہانیا۔ نارد کہے پر بھو ٹوں مالک بنا سب دا، بھگت سہیلے لینے گل لایا۔ تیتوں گرکھ پھرے کوئی نہ لہدا، گھر ملنا چائیں
 چانیا۔ کوڑ وچھوڑا میٹنا جگ دا، جاگرت جوت کرنی رُشانیا۔ نام پیالہ پیاون امرت مد دا، بن رسنا رس چکھانیا۔ تیرا میلا ہو یا سب دا، سنگر دینی مان
 وڈیا نیا۔ جو تیری سرن سرنائی ہووے لگدا، دھوڑی چرناں خاک رمانیا۔ اوہ پنڈھ مکاوے آون جاون والی حد دا، حد دواں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ہووے
 وسدا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جتھے تیرا دیک جوتی جگدا، نور نورانہ نظری آیا۔ جھگڑا آگے نہ رہے الگ دا، جوتی جوت وچ رلایا۔ مان دینا امر اپد دا،
 درگاہ ساچی سچ سہانیا۔ میرا بچن آسا والا پورا کرنا آج دا، عاجز ہو کے منگ منگایا۔ نڈھ بن بھگتاں پڑدا کوئے نہ کجا، سر سر ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے گھر دینی وڈیا نیا۔ نارد کہے پر بھو تیرا بچہ ننھا بابو رام، رام پیارے دینی وڈیا نیا۔ امرت رس
 دے حقیقی جام، بن رسنا رس چکھانیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹ تمام، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھانیا۔ رائے دھرم دا بننا نہ پئے غلام، حکم وچ نہ حکم
 بھوانیا۔ ٹوں آد جگادی بھگتاں کرن والا انتظام، تیرے ہتھ تیری وڈیا نیا۔ میں چاہندا تیرے چرن کول سچھنڈ کرن وِسر ام، سنگھاسن اکو دینا سہانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہایا۔ نارد کہے پر بھو جن بھگت تیری چرن داسی، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ تُوں پندھ مُکاؤنا پر تھی آکاشی، گگن گگنترائ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنم دی جنم وچوں میٹنی اُداسی، چنتا چکھانہ کوئے تپایا۔ مانس جنم کرنا رہراسی، رستہ اپنا اک درسایا۔ جتھے تیرا نور جوت پرکاشی، جوتی جاتے نظری آیا۔ تیرا بھگت سہیلا سچھنڈ دا ہووے داسی، درگاہ ساچی سوہا پایا۔ نارد کہے پر بھو میری میننتی میری ارداسی، عرضوی تیرے چرن لگایا۔ جن بھگت پروار نام دینا شبد سواسی، ساہ ساہ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل سدا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈایا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اندر رام دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

۶۸۲

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سرتی میرے نال کرو ملاپ، میلا ہر جگدیش ملایا۔ پر بھ نوں کہیے بھگتاں بنا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی میٹنا تاپ، ترے گن پندھ مُکایا۔ آتم پر ماتم بخشدے رہنا جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ بند کواڑی کھولدے رہنا تاک، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نگاہبان ہو کے سدا لینا جھاک، لوک مات دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی سارے نیئے منگتے، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ ساڈا ساتھ دُو ساچی سنگتے، سنگی سب اکھوایا۔ پر بھ نوں کہیے گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ جنہاں بھو جن کھادھا بیٹھ کے اکے پنگتے، سارے اکو رنگ سمایا۔ ویکھو کنے جگ چو کڑی جاندے لنگھدے، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے سارے مانگت ہو کے ڈاپیے جھولی، خالی ہتھ وکھایا۔ پر بھو ساڈی دھار تیرے در دی گولی، سیوک چاکر روپ بدلایا۔ ساڈا پریم پیار مُجت وچ تولیں، جگت ترازو ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ اسیں میننتی کریئے ہولی ہولی، اچی کوک نہ کوئے سنایا۔ ساڈا مالک ہو کے ساڈے اندر مولیں، مولا اپنا روپ پرگٹایا۔ تیری چرن پریتی ساڈی آتم ہووے

۶۸۲

گھولی، گھولی گھول گھمائی۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا ساڈی کندھیاں اُتے اُٹھالے کرماں والی ڈولی، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی لیکھے لاؤنی سرت انہولی، بھلے بھٹکے در اپنے لینے ٹکائی۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بنسو دیوی دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

ستگر شبد کہے جن بھگتو کدے نہ جانا ڈول، اڈل دیونہار وڈیائی۔ سدا سہیلا اک اکیلا وسے تہاڈے کول، کایا مندر اندر اپنا ڈیرہ لائی۔ جگت جہان تہیں بنے نہ رہنا انہول، بھلیو رلیو تہانوں لئے جگائی۔ دھرم دوارا ساچا دیوے کھول، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ آتم پر ماتم دھار ہو کے جاوے مول، مولا اپنا رنگ چڑھائی۔ تہاڈا وعدہ پورا کرے قول، اقرار اپنے ہتھ رکھائی۔ جو پنڈھ مار کے آگیا اُپر دھول، دھرت دامالک اک اکھوائیا۔ تہانوں پھڑ اُٹھائے شبد وجا کے ڈھول، سوئی سرت رہن نہ پائی۔ نام ندھانا دس کے بول، شبد اگما اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک دکھائی۔ نارد کہے جن بھگتو لوک مات مول نہ ڈرنا، بھے پر بھو رہیا مکائی۔ جس نے تہاڈے گرہ وڑنا، گھر مندر ڈیرہ لائی۔ تہاڈا انتشکرن پھڑنا، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ تہاڈا گیت سنگیت ڈھولا پڑھنا، آتم پر ماتم راگ جنائی۔ تہاڈی منزل محبوب چڑھنا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دے سہائی۔ نارد کہے جن بھگتو تہاڈا ویکھے آپ محل، محل اپنا لئے بنائی۔ جو وسے سدا اٹل، اٹل دامالک اک اکھوائیا۔ اوہ سچ سندیسہ نرگن دھار دیوے گھل، بن رسنا رسن پڑھائی۔ تہاڈا اندر بنا کے اپنا نہچل دھام سنگھاسن لئے مل، آسن اکو اک دکھائی۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے آتم جائے رل، پر ماتم مل کے خوشی بنائی۔ تہاڈا وچھوڑا ہون نہ دیوے پل، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا وچھوڑے والا میٹ کے سل، ستگر اپنی دھار وچ رکھائی۔

* ۳۰ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتو کھ سنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے پر بھو تیریاں بھگتاں نال یاریاں، یار یاراں دے یار ہونا سہائیا۔ نگاہ مار کے تک خواریاں، گھر گھر ویکھ دکھائیا۔ تن وجوداں لگیاں کٹ
 بیماریاں، روگ سوگ گوانیا۔ ویروا رکھنا نہیں پڑکھ ناریاں، بردھاں بالاں ہونا سہائیا۔ جگ چوکڑی بعد آئی تیری داریا، وارث ہونا سبھی تھانیا۔ تیرے
 نام توں پنا ہور دے کوئے نہ داریا، دارو اور نہ کوئے رکھائیا۔ اک بینتی ہماری آ، ہم ساجن دیاں سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ نارد کہے پر بھو نو سو نونوے بیماری ہر گھٹ سریر، سمیں سمیں اپنا روپ بدلایا۔ کی کوئی کرے سادھ فقیر،
 بھو سکے نہ کوئے پائیا۔ حکیم ڈاکٹر کس کس نوں رکھن چیر، کس کس دی کرن صفائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، نظراں توں اوہلے تیری بے پرواہیا۔ بے
 شک ساڈھے تن ہتھ مانس تیری جاگیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے پر بھو دکھ روگ
 میٹ دے سر، سر اپنا دھیان لگائیا۔ جس وچ دسم دواہی تیرا گھر، برہمنڈ کھنڈ رچنالئی رچائیا۔ جتھے تیرا سروور سر، سچ وستو دتی ٹکائیا۔ جتھے تیرا
 شبد انادی توں ہی توں ہی رہیا کر، کرنی دے کرتے تیرے ڈھولے گائیا۔ جتھے دیک جوتی نر اکار ٹکایا اپنے گھر، گھر گھر وچ اپنی کیتی رٹھائیا۔ تس سر
 اٹے کرپا کر، کرپن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ درد پیڑ نہ آوے در، در دواہیوں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دے مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے پر بھو میری منٹ اکو من، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ جن بھگتاں پوتر کر دے گھ ناک اکھاں کن، کائنات دے مالک اپنی
 دیا کمائیا۔ دردی ہو کے سب دا بیڑا بٹھ، بنھنہار آپ اھوائیا۔ ایہہ بھگت سہیلے تیرے چن، چرن کول بیٹھے سمیں نوائیا۔ سچ پیار دادے دے دھن،
 وستو نام والی ورتائیا۔ سدا سدا بنا لے اپنے جن، دھر دی بن جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سچ ہونا
 سہائیا۔ نارد کہے پر بھو جن بھگتاں ڈکھڑے کدے نہ ہون، سر سر دینی مان وڈیائیا۔ پوتر کرنا سواسی پون، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ جس نال تیرا ڈھولا گاؤن،
 گوہند تیرے رنگ رنگائیا۔ کیوں کھج اتم دکھاں وچ آئیوں ترساؤن، ترسداں اپنے گلے لگائیا۔ کیوں غریب نمائیاں آئیوں رواؤن، روندیاں اپنی گود

اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ نارد کہے پر بھو توں یودھا سور پیر مردانہ مردن، مدد تیری اک رکھایا۔ جو اشارہ کیتا گوپیاں نال پر بت گوردھن، گدا بھیم والی نال ملایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا ارجن، گھنٹیا اپنا تھم درڑایا۔ جس ویلے کلج انت دھرم دی دھار چکے کوئی نہ گردن، گردش وچ ہووے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے تھم آگے کوئی پاسکے نہ اڑچن، آگے ہو جن بھگتاں دکھ روگ نہ کوئے ستایا۔

میں نمائی گورجاں، گمنام گمراہ۔ میرا جھگڑا جگت جہان روز دا، نت نوت دینا سنا۔ میرا کھیل اپنی مَوج دا، دُدھاں دہیاں ونڈ ونڈا۔ میرا چولا دُھر دے جوگ دا، جگیشتراں والی بیٹھی بنت بنا۔ میرا ویلا انتم گیا اودھ دا، میں دیواں سچ سنا۔ میرا انتشکرن کوئے نہ سودھدا، اتار پیٹنمبر گرو آں آگے واسطہ لیا پا۔ میرا میلا انت پرکھ اکال نال سنجوگ دا، جو سنجوگی دُھر درگاہ۔ میرا رشتہ ٹٹیا اچ توں روگ دا، گرہ روگی سب نوں ہوئے شفا۔ میرا مالک سوامی میتوں سماں بخشے مَوج دا، سچکھنڈ دوارے لئے بلا۔ جس نوں جگت جہان کھوجدا، سو پکڑے میری بانہہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی چرن کول کول چرن نرگن دھار نرگن میتوں بخشے سچا تھان۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ سبھی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے سُن جمنائستی گوداوری گنگا، گنگوتریئے سچ دیاں سنا۔ پر بھ دے کولوں مل کے منگیئے منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں ست سچ دا چاڑھ کے رنگا، رنگت اپنی اک وکھایا۔ غریب نمائیاں دُکھن نہ دیویں جگھیاں، دیناں درد دینا مٹایا۔ کیوں درشن کرن آوندے تڑ کے نال ٹنگاں، مہربان مہر نظر دینی کرائیا۔ سب داسینہ کرنا ٹھنڈا، کلج دکھ نہ لاگے رانیا۔ جے توں آئیوں انتم کنڈھی والے کنڈھا، گھاٹاں پنڈھ دینا مکایا۔

سچ پیار دا دینا انداء، رس اپنا نام چکھائیا۔ پر بھو سچ دس تینوں بھگتاں نالوں کھیڑا چنگا، پوت سپوتا کون گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے سارے پر بھ تے پائیے زور، زور پیار والا دکھائیا۔ پر بھو نگاہ مار کے نال غور، گور تیرے اُتے ساڈا نظری آئی۔ کلج انت اندھیرا تک گھور، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ ساڈا تڈھ بن اور نہ ہور، ہوکا دے کے دیئے سٹائیا۔ سانوں خوشیاں نال اپنے در تے تور، ثرت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے در دینی وڈیائیا۔ نارد کہے پر بھو ساڈیاں سدھیاں کر دے متاں، مت متانتر ڈیرہ ڈھایا۔ جن بھگتاں مول دُکھن نہ لتاں، گوڈے گٹے روگ نہ لاگے رانیا۔ توں کرپا کرنی رتا، رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ اپنے نام دی بخش دے ستا، ست ستوادی وچ ٹکائیا۔ اسیں چاہندے دُکھ روگ دی اپنے حکم نال کردے ہتا، ہتھیار نام والا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں سرب گناں سمر تھا، سمر تھا اکھ تیری وڈ وڈیائیا۔

* ۳۰ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۱ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے بھگتو تہاڈا میرے نال کیوں نہیں پیار، پیار یو سچ دیاں جنائیا۔ میں وی پر بھو دا پُرانا یار، متراں وچوں متراک اکھوائیا۔ سدا رہواں سچ سچے دربار، چرن کول سو بھاپائیا۔ دھرنی اُتے آوند ا رہاں وارو وار، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ میں کھیل تکے تیئی اوتار، بن نیناں ویکھیا چائیں چانیا۔ پیغمبراں نال کیتا اظہار، میتوں شیطان کہہ کے سارے گئے سٹائیا۔ گرو آں نال مانی بہار، بھجیا واہو داہیا۔ انت میلا کر کے نال کلکی اوتار، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ کھیل ویکھاں سنگر شبد دا اپنی بدھی توں باہر، بے انت ہو کے رہیا کرائیا۔ میں دُور دُراڈا جن بھگتو پنڈھ آیا مار، بھجیا واہو داہیا۔ پر تساں میرے گل وچ کوئی پایا نہیں ہار، مان وچ نہ دتی وڈیائیا۔ جھٹ گنگا بولی پکار، جمناسرستی گوداوری نال ملائی۔ وے نارد توں نگاہ مار دُھر دا شاہو بھوپ تک سیکدار، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ اوہدے چرناں اُتے کر نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ اوہدی دھوڑی لا چھار، مستک ٹکا خاک رمانیا۔ بھگتاں کولوں

بچھ پر بھو دا پیار سدا گل دا ہار، آد جگاد جگ چوکڑی اتر کدے نہ جائیا۔ جھٹ نارد نین لیا اگھاڑ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے نالوں بھگت سہیلے بیٹھے وڈے وڈے سردار، جنہاں دے سر پر بھ اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا دوار اک دکھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اچ خوشیاں نال دہاڑا لنگھیا، میٹوں پچھو چائیں چانیا۔ پر میٹوں عین جاپدا اسماں پر بھو دے کولوں اچے کچھ نہیں منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ ویکھو ساڈا لیکھا دو جہان توں باہر ٹنگیا، جگت ڈوری نہ کوئے بندھائیا۔ میں سچ دساں تہانوں پُرانا پنڈیا، پنڈت ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو تہانوں پر بھو نے بنا بھگتی توں چاڑھ دتا اپنے ڈنڈیا، جتھے ڈنڈاوت بندنا والا بچے کوئے نہ رانیا۔ اوتھے نہ کوئی بھیکھ نہ پکھنڈیا، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی تیر تھ تٹ کنارہ کنڈھیا، گنگا گوداوری جمن سُرستی روپ نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ اکو شہنشاہ سورا سرنگیا، ہر بیٹھا آسن لائیا۔ میں خیران ہو گیا سچکھنڈ دا نواسی کس بدھ بہہ گیا آ کے تہاڈے اُتے منجیا، سنگھاسن اپنا آپ بنائیا۔ جھٹ گنگا نے کہا جا دے پرے نارد گنجیا، اپنی بودی لے ہلائی۔ تیتوں پتہ نہیں پر بھو نے بھگتاں نالوں دکھ نہیں کچھ ونڈیا، بھگت بھگوان مل کے اکو گھر جھٹ لنگائیا۔ پنڈتا ہن شکر کر دوس بیتیا آئی رین ہو گئی سندھیا، سر سر اپنا دے نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو سچ دوار ایککار ہو کے بھگتاں در لنگھیا، در دروازہ غریب نوازا اپنا آپ گھلائی۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ سیمی کلاں ضلع جوں *

نارد کہے جن بھگتو بھگتی دا کیہڑا رنگ، مترو میٹوں دیو جنائیا۔ کیہڑی سچ سہاوے پلنگ، آسن کون وڈیائیا۔ کیہڑا ناد وجائے مردنگ، کرے کی شنوایا۔ کیہڑی دھار جائے لنگھ، اپنا روپ بدلایا۔ کس بدھ کرے خوشی بند بند، بندگی کی سمجھائیا۔ کیہڑا گاوے چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جس نال نہ بل ہلن نہ دند، رسنا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گھر پرکاش کرا کے بن سورہ چند، نور نورانہ اک چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گنگا کہے ناردا بھگتی دی کیہڑی لوڑ، لڑپندے ساجن دھیان لگائیا۔ انتر نرتر نال پر بھو دے جوڑ، جگتی جگت نہ کوئے دکھائیا۔
 بنا قدم توں پریم دی آشنا نال دوڑ، بھجنا واہو داہیا۔ بنا منزل توں تک اگئی پوڑ، بن قدم قدم لگائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرن آیا جس نوں وید ویاسے کہا
 براہمن گوڑ، پاربرہم اگم اتھاہیا۔ جو ہر گھٹ اندر جاوے بہڑ، میل ملاوا کرے چائیں چائیا۔ جو دیکھنہارا ریٹھا مٹھا کوڑ، ہر گھٹ اندر دھیان لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ناردا کہے بھگتی آد جگادی وچ جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ بھگتاں
 نالوں ہووے نہ کدے الگ، دکھرا گرہ نہ کوئے بنائیا۔ جگ ترسنا میٹے اگ، مایا متا موہ چکائیا۔ کوڑ گڑیا دی پار کرائے حد، نو نو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست
 سچ سنائے سد، ڈھولا اکو دھر دا ماہیا۔ سنت سہیلے گرو گریچیلے سچ دوارے لئے سد، سدے دیوے تھاؤں تھانیا۔ پریم پیار پریتی دھار پیاوے مدھ، مدھر
 دھن کرے شنوئیا۔ میل ملائے شبد اگئی ند، انحد نادی ناد درڑائیا۔ جس دے پیار وچ دیک جوتی جائے جگ، کایا مائی تن وجود کرے رُشائیا۔ میل
 ملائے سورا سرگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ گنگا کہے ناردا جنہاں نوں مل جائے پر بھ آپ،
 اپنی دیا کمائیا۔ اوہناں نوں لوڑ نہیں کوئی جاپ، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ ٹھاکر بنک دوار سہائے بن کے دھر دا باپ، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔ لہنا دینا
 پورا کرائے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگایا۔ میل ملاوے ہو کے کملاپات، پت پر میثور مل کے وجے ودھائیا۔ مہربان محبوب
 ہو کے امرت جام پیائے بوند سوانت، ترسنا ترکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ناردا
 کہے میں کی دساں بھگتی بات، باطن بھيو چکائیا۔ گنگوتری کہے کھیل ویکھ اچ دی رات، رڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ جس دی بھگت سہیلے اگئی ذات،
 ذاتی روپ نہ کوئے وٹایا۔ سو پڑکھ اکلا دین دیا لا دیونہارا دات، وست انمول امل آپ ورتائیا۔ بن نیز لوچن نیناں جن بھگتاں اندر رہیا جھاک، پردہ
 پردیاں وچوں اٹھائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، بجر کپائی گنڈا لاہیا۔ امرت دے کے بوند سوانت، کلج گئی اگت بھجائیا۔ سخا سہیلا ہو کے پچھے وات،
 دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ ناردا کہے جن بھگتو میتوں آگئی یاد پرائی خبر،

بے خبر و دیاں سنائیآ۔ بنا کٹاں توں سُنو دُهن مُهر، جو مدھ سُون دا مالک رہیا سنائیآ۔ ذرا نگاہ مارو اپنے اندر بدن، تتو تتیاں پھول بھلایا۔ تہاڈا آتما نرگن
 دھار انملا رتن، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ جس دا اکو گھاٹ اکو پتن، تٹ اکو اک سہایا۔ جتھے گنگا گوداوری جمنا سُرستی مل کے چارے وسن، وکھری
 ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں تھم حقیقی آیا دسن، سچ سچ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے آپ ترایا۔ ہر جن
 ساچے جگ جگ تاردا، تارنہار نرنکار۔ پورب جنم ویکھ وچاردا، ویکھے وگسے پاوے سار۔ پھڑ پھڑ باہوں پیچ سواردا، ہر کرتا اینکار۔ جس دا لیکھا دُھر دربار
 دا، درگاہ ساچی کھیل نیار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اینکار۔ اینکار مالک سوامی، ہر کرتا اک اکھوایا۔ آد
 جگادی سب دا انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے چائیں چانیا۔ جس دی اکھراں توں باہر اگمی بانی، نراکھر دھار دھار پرگٹایا۔ جس دا لیکھا نال چارے کھانی،
 انڈج جیرج اُتھج سبتج اپنا تھم ورتایا۔ اوہ تہانوں دیوے دُھر دا نام ندھانی، گنوتتا جھولی پائیآ۔ سب دے اُتے کرے مہربانی، مہرواں مہر نظر اُٹھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سچ مالک ہر گوسنیا، گہر گسبھیر اکھوایا۔ نام ندھان جس دی نیا، دو
 جہان آپ چلایا۔ جن بھگتاں بن کے متر پیارا سنیا، ساجن اپنا رنگ رنگایا۔ جس لیکھے لایا گو بند والا ڈھنیا، سال بسالا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا لہنا دینا آج، عاجزاں ملے وڈیایا۔ پرم پُرکھ پر ماتم
 سب دی رکھے لاج، سر سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ تہاڈی بیننتی سُنے آواز، آسا دُھر دے چرن رکھایا۔ جس دا دین دنی توں وکھرا اک سماج، سمگری نام والی
 ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا آونا جانا منظور، مرضی جگت
 نہ کوئے رکھایا۔ بھگت اُدھارنا پر بھو دا دستور، جگ چو کڑی ریتی چلی آہیا۔ تسیں نام بھگتی دے مزدور، سیوک چاکر اک اکھوایا۔ تہاڈا لہنا دینا نال اُس
 حضور، جو حضرتاں دا مالک اگم اتھایا۔ جو جنم جنم دے دُکھڑے کرے دُور، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے اچ دوس دہاڑا تیس، ہر جن ملے مان وڈیایا۔ لیکھے لائے گایا نام دند بتیس، بتی دھار نال

بخشائیا۔ اگلی دسے حق حدیث، حضرتوں توں باہر پڑھائیا۔ کرپا کرے آپ جگدیش، جگدیشر اگم اتھاپیا۔ بھگتاں بھگتاں نال ہووے پریت، پریت مل کے وجے ودھائیا۔ کایا سب دی ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ مانس جنم لیا جیت، مرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد ہر جن لیکھارکھے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنی دیا کمائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ سینی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میرا اڈے کرنا کرم، نکر من ہو کے منگ منگائیا۔ ست سچ پرگٹا دے دھرم، دھرم دے مالک دیا کمائیا۔ کوڑ گڑیار مٹا دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سرشی دی درشی رہے نہ چرم، چم درشی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنجگ سچ کرا دے جرم، لوک مات مات ٹکائیا۔ توں مالک خالق اکو پڑکھ پر م، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ میری لجیا رکھ لے شرم، شرع دے مالک ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ڈکھ دلدر کٹ، ہوئے کلجگ کوڑ مٹائیا۔ ست دھرم کھول دے ہٹ، دست نام اگم ورتائیا۔ میری بیننتی من لے جھٹ، جھٹکے حلالی والا رہن کوئے نہ پائیا۔ مذہباں والا میٹ دے پھٹ، دویتی نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے چرن کول رہی ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیمس نوایا۔ لیکھا پورا کر دے تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی سیمس نوایا۔ آسا پوری کر دے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دووار چرچاں سنگ بنائیا۔ کلجگ کوڑ لگرم دامیٹ دے بھٹھ، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے سب کچھ تیرے ہٹھ، سنگر تیری بے پرواہیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ میرے سگل سورے جان لٹھ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤندے ہون گتھ، سوہنگ سچ سچ پڑھائیا۔ دھرم دا دھرم چلا دے رتھ، رتھوای اپنا حکم ورتائیا۔ تیری مہماسدا اکتھ، کتھنی کہن کچھ نہ پائیا۔ آسا پوری کر دے رام بیٹے دسر تھ، دہ

دشا دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار دے سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کرم کانڈ داتک لے ویس، کوڑی کرپا نظری آئیآ۔ پوتر رہیا کوئی نہ دیس، دہ دشا کھوج کھوجائیآ۔ میرے گھر گھر پیا کلیش، نو کھنڈ ست دیپ رہے گر لائیآ۔ میں تیرے ہوئی پیش، پیشتر اپنا حال سنائیآ۔ میںوں دس کے گیا دس دسمیش، دردی ہو کے درد ونڈائیآ۔ کلجگ آؤنا اک نریش، اتم پھیرا اپنا پائیآ۔ جو رہے سدا ہمیش، ہم ساجن دُھر درگاہیا۔ توں اُس دا سننا سندیس، جو سناوے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ سمجھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے کٹ دے دُکھ دلدر، دردی ہو کے درد ونڈائیآ۔ میرے اُتوں میٹ دے چھل چھدر، کوڑی کرپا نال باہر کڈھائیآ۔ میری آشا پوری کر دے جو رکھ کے گیا پدر، بھگت بھگتاں دھیان لگائیآ۔ میں تیتوں لبھاں کدھر، کھوجاں کیٹھی تھانیا۔ توں پوری کر دے سدھر، سدھراں تیرے اگے رکھائیآ۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے بے توں زرگن دھار آئیوں ادھر، ایہتھے لہنا دینا مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ آد جگادی بدھن، جگ چوکڑی دے مالک اپنا حکم دینا ورتائیآ۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گرہ پنڈ سینی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میںوں بخش دے دھرم داست، سنگر شبد شبد نال وڈیائیآ۔ پر م پُرکھ پر ماتم میری کلجگ رکھ لے پت، پت پر میثور اپنی دیا کمائیآ۔ نو ست میری ابلے رت، اگنی تتوتت جلائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی جیواں جنناں پوتر کر دے مت، منسا کوڑ باہر کڈھائیآ۔ توں زرگن دھار میرے اُتے آئیوں وت، وطنان دے مالک ہونا آپ سہائیآ۔ میں تیرے چرن کول واسطہ رہی گھت، سیس جگدیش اپنا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ دے کلجگ کرپا کوڑی، گگرم رہن کوئے نہ

پائیا۔ چتر سگھر بنا دے دین دُنی مورکھ موڑھی، مگدھاں اپنا بھيو کھلایا۔ ست ستوادی برہم برہادی چرن کول بخش دے دھوڑی، ٹکے دھرم خاک
 رمایا۔ سری بھگوان نوجوان اپنی رنگت چاڑھ دے گوڑھی، نرگن سرگن اتر کدے نہ جائیا۔ میں میننتی کراں تیری وچ حضوری، حضرتاں دے مالک
 ہونا آپ سہایا۔ میری واٹ تک لے پورب پچھلی دوری، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگایا۔ میں جدھر تکاں منوآ پائی پھرے فتوری، منسا موہ نال
 ہلکایا۔ تیری سرشی اندروں ہوئی غروری، غربت سکے نہ کوئے کڈھایا۔ میرے اندر آئی مجبوری، مجبور ہو کے دیاں سناپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اتوں کلجگ کوڑ کڈھ ضروری، ضرورت اپنی تیرے چرن
 لکایا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ سیمی کلاں ضلع جموں پکن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میرا سہنجنا کردے وقت، کلجگ وقت اخیر سیس نوایا۔ میں چاہندی میرے اُتے گھر گھر ہون تیرے بھگت، نرگن سوہلا
 ڈھولا تیرا گایا۔ دھرم دی دھار بنا دے جگت، سرشی اپنا رنگ رنگایا۔ مانو ذاتی رہے کوئی نہ فرق، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پچھلا لیکھا کر دے
 ترک، ثرت اپنا حکم ورتایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی رہی بھگت، ست دیپ رہی گرلایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے چنگ، بہتی دیر نہ کوئے لگایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ہر جن گاوندے ہوون گیت، ہر ہر دے
 وجدی رہے ودھایا۔ پر م پُرکھ تیری بنی ہووے پریت، پریت تیرے رنگ سماپیا۔ توں وسیا ہوویں چیت، ٹھگوری چت نہ کوئے رکھایا۔ سب دی پوتر
 کر دے نیت، بدھ بیک آپ بنایا۔ ایکا رنگ رنگا دے ہست کپٹ، راو رنگ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ نام دارنگ چاڑھ مچھ، دو جہاناں اتر کدے نہ
 جائیا۔ مہربان ہتھ رکھنا میری پیٹھ، پشت پناہ آپ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی

کہے پر بھو میرے اُتے تیرا دھام ہووے سہنجنا، سد وجدی رہے ودھانیا۔ کرپا کر درد دُکھ بھے بھنجنا، دین دیاں اپنی دیا کمائیا۔ آتم دھار سب نوں
 دے اندنا، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ تیری نام کلیاں والی اِکو ہووے بندنا، اِکو سیس جگدیش جھکائیا۔ اِکو ڈھولا ہووے چھندنا، اِکو تیری صفت صلاحیا۔
 دھرنی کہے میں سنجگ تیرے چرناں وچوں منگنا، کلجگ کوڑ گڑیا دینا مٹائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے لاؤنا انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کر سورے سرنگنا، سور پیر بے نظیر تَدھ بن دوجا
 نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ سیسی کلاں ضلع جموں * *

۶۹۳

دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ ساچی دیا کمایگا۔ دین دیاں درد دُکھ بھے بھنجن، اپنا کھیل کھلاویگا۔ تہاڈا بن کے دُھر دا سجن، ساچا سنگ نبھاوایگا۔
 گر اوتار پیغمبراں پورے کر کے بچن، لیکھے سب دے جھولی پاوایگا۔ تہانوں بنا کے اپنے ہیرے رتن، قیمت آپ چکاویگا۔ کسے نوں کرنا پئے کچھ نہ مین،
 بیتھار تھ اپنا کھیل کھلاویگا۔ تسیں بچ گئے اُس پتن، جتھے نیا نوکا نام چڑھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داراہ اِک
 درساویگا۔ سنگر ساچی دیا کمایگا۔ کلجگ کرپا کوڑ مٹایگا۔ سنجگ ست دھرم اِچبایگا۔ نہکرمی اپنا کرم کمایگا۔ نو کھنڈ دا اِکو دھرم وکھایگا۔ دھرنی کہے جتھے
 جتھے میرے چھوہے چرن، سو بھومکا تھان وڈیایگا۔ چار جگ تہاڈے ڈھولے دین دُنی والے پڑھن، رسنا سب دی آپ چلائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتایگا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھو میرا مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جو گھر گھر گرہ گرہ سب نوں دینا پھر داماں، نمائیاں
 ہوئے سہائیا۔ وست اگمی جھولی پائے دان، اُل اُل آپ ورتایا۔ جس داراہ تکدے سیتا رام، کرشن کاہن اکھ اٹھائیا۔ پیغمبر ویکھن نگاہبان، نوری نور
 نور چکائیا۔ گرو گریو کرن دھیان، بن نیتو لوچن نین اکھ ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا میرے اُتے نواں بنائے ودھان، جس دی ترمیم نہ کوئے

۶۹۳

کرایا۔ جن بھگتو جتھے جتھے تہاڈے گرہ اوتھے سَتجگ دھرم بنے نشان، پو جن یوگ تہاڈی دھرتی دے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں دھرتی خوشیاں ڈھولے گاواں، گا گا خوشی بنایا۔ اوہناں راہاں دے بل بل جاواں، جس راہے آئے ڈھر دامہیا۔ لمی پے پے سیس نواداں، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ پا اُونسیاں کاگ اُداواں، سُنیے دیواں چائیں چانیا۔ اِکو کنت سہاگ ہنڈھاواں، دوجا ورنہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتو میں سب دی کتھا سچ سناواں، تِساں سُننی تھاون تھانیا۔ سَتجگ اندر تہاڈا گھر رہے نہ کوئے نتھاواں، تھان تھنتر ملے مان وڈیایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا اتم تہاڈا تول تول کے ساواں، کنڈا ترازو اِکو دے دکھایا۔ ہُن تِسیں وسدے وِچ پنڈاں گراواں، پھیر سچھنڈ پُجنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ورن، سچ دا صاحب اِک اکھوایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈا لہنا بڑا اُدھار، لینا چائیں چانیا۔ تہاڈے پچھے سندیے دے کے گئے پینمبر گُر اوتار، ڈھولے سوہلے رسنا جہوا گایا۔ کَلج اتم آئے کل کلکی اوتار، نہکناک روپ بدلایا۔ امام اِماما ہو سکدار، ویکھ دکھائے خلق خُدا یا۔ جن بھگت سہیلے لئے اُٹھال، پھڑ باہوں آپ جگایا۔ جس کول لیکھا نہیں شاہ کنگال، امیر غریب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکناک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جوتی جاتا ہو کے کرے سنبھال، سمبل بہہ کے اپنا حکم ورتایا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ مان کور دے گرہ ستواری اشوک نگر ضلع جموں *

دھرنی کہے جن بھگتو میں جگ جگ رہی اڈیکدی، نو نو چار جگ پنڈھ مکایا۔ اپنے ہر دے اندر خاکے رہی اڈیکدی، بنتریاں اپنیاں آپ بنایا۔ برہوں وچھوڑے وِچ رہی چیکدی، دروہی دروہی کر گرا لایا۔ پیاسی بنی رہی اگے میت دی، مِت پیرا ویکھاں نین اُٹھایا۔ میں وِنجارن رہی اِکو گیت دی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ میتوں مُجّت نہیں کسے مندر مسیت دی، کعبیاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میں پیاری نہیں اُوچ نیچ دی، دیناں مذہباں وِچ

کدے نہ آئی۔ میں پیاری اک پر بھو دی پریت دی، جو پریتم دُھر در گاہیا۔ میں کھیل تکی اُس دی ریت دی، جو ریتوان اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ جن بھگتو میں جگ جگ آشناں رکھیاں، جگ چوکڑی دھیان لگائی۔ میریاں بند نہ ہونیاں اکھیاں، نین نین نہ سکی بدلایا۔ میں بچھدی رہی کاہن دیاں کولوں سکھیاں، پیار پیار وچوں پرگٹائی۔ کس ویلے آوے دُھر دا مکلا پتیا، پت پریشور دُھر در گاہیا۔ اوہناں کتھا کہانیاں اگلیاں ہور دسیاں، سچ نال سمجھائی۔ اسیں کرشن پیار وچ رسیاں، کاہنا دا کاہن پتہ نہیں کی اپنا تھم ورتائی۔ پھیر میں خوشیاں وچ نسی آں، بھگی واہو داہیا۔ جاں میں نگاہ ماری دین دنی بدھی وچ دین مذہب دیاں رسیاں، شرع کلے گنڈھ بندھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی سرن سرنائی ڈھٹھی آں، ڈھٹیا گوہند والا نال رکھائی۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بشن سنگھ دے گرہ پنڈ سیدی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے میرا خوشیاں سینہ ٹپدا، ٹاپو سارے رہیا ہلایا۔ میں درشن پایا پریشور پت دا، پت برتا ہو کے سیس نوایا۔ جس مان رکھیا میرے ست دا، دھیرج آد جگاد رکھائی۔ رشتہ بنایا چرن پریتی نت دا، میلا میلیا سچ سبھائی۔ لیکھا جانے میری گت مت دا، گھر گبھیر ہو کے ویکھ وکھائی۔ وقت سہنجا کرے اپنی تھت دا، گھڑی پل نال ملایا۔ میرا لہنا پورا کیتا آد جگادی نت دا، زوریر ہو یا سہائی۔ جو روپ دھر کے آیا دُھر دے پت دا، پاربرہم اگم اتھاہیا۔ جو بھریا بھگت پیار ہت دا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائی۔ جو ہر جن ہر دا پھرے جتدا، منسا من نہ کوئے وڈیایا۔ جگ نیتز ویکھیا کسے نہیں دکھا، نظری نظر نہ کوئے لکائی۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے گوہند والے سکھ دا، جو سکھ سکھیا وچ سمایا۔ دھرنی کہے میں ایہو جہا سماں کدے نہیں ویکھیا پر بھو بھگتاں دے لیکھ گھر گھر ہووے لکھدا، لیکھنی قلم شاہی نال ملایا۔ ونجارا بنیا نہیں کدے نام بھنڈارا دیونہارا بھکھ دا، جو بن منگیاں دولت

جھولی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں بہہ پُرانی دھرت، دھول ہو کے دیاں سنائیا۔ دھن بھاگ جے میرے اُتے آیا پرت، پت پر میسور ویس وٹائیا۔ میری پوری ہوئی حرص، ہوس دتی گوائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اُتے ضرور کریگا ترس، رحمت وچ امرت میگھ برسائیا۔ خوشیاں والا سہاونا سمت شہنشاہی گیاراں برس، اک اک میلے چائیں چائیا۔ تہاڈی جنم جنم دی میٹے تڑپ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو گوہند آسا رکھ کے گیا وچ دیس ڈپ، گرگھاں گر گر دھیان لگائیا۔ سو پوری کر نہارا شرط، شرع دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک سہائیا۔ دھرنی کہے میرا گرہ ہو یا سہنجنا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ میرے نیتر چرن دھوڑ پایا انجنا، اندھ اگیان مٹائیا۔ دھر سندیس سنایا بچنا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ میرا مٹی خاک سر پر ہو یا کنچنا، کنچن گڑھ ملی وڈیائیا۔ میں خوشیاں دے وچ نچنا، آپ اپنا پیر بدلایا۔ جن بھگتو تہانوں نواں سندیسہ دسنا، دہ دشا توں باہر سنایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ہر ہر دے اندر وسنا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جو قول اقرار گوہند دھار کیتا وچ پٹنا، پاٹل ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا نام ندھان دو جہان رٹنا، رٹن دا لیکھا رٹین وچ اپنا دے سمجھایا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ فرنگی رام دے گرہ پنڈ ترپوا ضلع جموں *

دھرنی کہے پُرکھ اکالے کرپا کر، کرپال کرپاندھ دیا کمائیا۔ مہربان محبوب میرا ہر دا ہر، ہر ہر دے کر صفائیا۔ تُوں مالک خالق نرائن نر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میں درویشن ہو کے آئی تیرے در، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ میرا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پوتر کر دے گھر، گھرانہ اکو اک ویکھ دکھایا۔ کلج کوڑی کرپا رہے مول نہ ڈر، بھے بھو نہ کوئے جنائیا۔ امرت دھار بنا دے سرور سر، سچ سچ نام پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا گرہ ویکھ لے لوک مات، نرگن دھار نین اٹھایا۔ نو ست اندھیری رات،

نوڑی چند نہ کوئے رُشنا ئیا۔ توں پت پر میثور کملاپات، پاربرہم اک اھوئیا۔ کلج انتم پچھ میری وات، واسطہ تیرے چرن رکھائیا۔ دھرم دی دھار تئیا
 نات، کلج کریا کوڑ ہلکائیا۔ ساچی بخشے کوئی نہ دات، بھنڈارا نام نہ کوئے ورتائیا۔ باطن مجھے کوئی نہ بات، بیٹل مقدّس نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا نوست ویکھ گھرانہ، در مندر دھیان لگائیا۔ لوک مات دیس
 ہو یا بیگانہ، سچ دی وجہ نہ کوئے ودھائیا۔ میں صدی چو دھویس ویکھ ہوئی خیرانا، خیرانی میرے اندر آئیا۔ چاروں کٹ شرع روپ دے شیطانا، ست وچ
 نہ کوئے سمائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ گانا، پاربرہم برہم تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ سرتی شبد سنے نہ کوئے ترانہ، تریا توں پرے
 تیرا درشن کوئے نہ پائیا۔ توں مالک خالق گن ندھانا، گہر گمبھیر نور الاہیا۔ نگاہ مار سری بھگوانا، بن نیتز لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول
 دھول تیرا بال نادانا، بدھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرے اُتے ست دھرم دا سچ دکھانسانہ، نشانہ کوڑ کڑیاں بدلایا۔ جگ جگ تیرے حکم نال بدلا رہیا
 زمانہ، زمیں زماں دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ میرا تیرے اُتے مانا، نمائی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا گھر آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا گرہ کر سہنجنا، چرن کول دے سرنائیا۔ نور ظہور تکاں آد نرنجنا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور دینا
 چکائیا۔ تھہ بن ٹھا کر سوامی میرا پردہ کسے نہ کجنا، سیس ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا شرع دین دی میٹ دے حدنا، حدود اپنی اک
 درسائیا۔ میں چرن کول اُپر دھول کراں بندنا، نو نولاگاں پائیا۔ توں مالک جیرج انڈنا، اتنہج سیتج اپنا حکم ورتائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے وچ ورتھنڈنا،
 برہمنڈاں دے مالک ہونا سہائیا۔ ساچا سکھ دے انڈنا، انڈا انڈ وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال سدا بخشندنا، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ راجو دیوی دے گرہ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میری لیکھے لالے خاک، مٹی تیرے چرن ٹکائیا۔ سب دا پورا کر دے واک، بھوکھت اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں تیری سیوک چاک، چاکری وچ جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری دُرمت میل دھو، نرمل اپنا آپ جنائیا۔ میں تیرے دوارے آ کے پئی رو، بن نیناں نیر وہائیا۔ تُوں مالک خالق سوامی آپے ہو، ہوکا دے کے دیاں درڑائیا۔ تُوں نام ندھانا بخش سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن تیرے وچ سمائیا۔ دین دُنی نالوں توڑ موہ، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ بن نیتراں بخش دے لو، لوئن تیجا آپ گھلائییا۔ ننجھر جھرنا بوند سوانتی چو، نا بھی کول کول اٹھائیا۔ پنچ وکار میٹ دے گروہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلائییا۔ آتم پر ماتم تیرے نال جاوے چھوہ، شوہر بانکے تیرے رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے چرن جاواں چھوہ، مستک مستک خاک رمائیا۔ تُوں میرا لہنا دینا کلج انت ویکھنا شروع، شرع دے مالک دھیان لگائیا۔ میرے اُتے تک لے پتہ نہیں کتنے بن گئے گرو، گرو گرو دیو کہہ کے اپنا ایشٹ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر شبد گرو دیوا، دیو دیوا تیری سرنائیا۔ ساچا امرت نام بخش دے میوہ، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ کوستک منی دھار مستک لا دے تھیوا، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا نام گایے رسنا جہوا، بتی دنداں صفت صلاحیا۔ تُوں وسنہارا سچکھنڈ دھام نہکیوا، نہچل اپنا آسن لائیا۔ تُوں سوامی کرتا وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کچھ کوئے نہ پائیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ناگاکیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے سو پڑکھ نرنجن میرے اُتے ہونا دیاں، دیاںدھ اپنی دیا کمائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن میری کر سنجال، صاحب سوامی انترجامی تیری اوٹ
تکائیا۔ ایکنکار ساچی وست دے دھن مال، نام ندھانا نوجوانا میری جھولی پائیا۔ آد نرنجن نوری جوت جگا مہان، اندھ اگیان دو جہان دے مٹائیا۔ ابناشی
کرتے ہو مہربان، مہبان بیدو تیری آس رکھائیا۔ ابناشی کرتے دینا اگما دان، وست امولک میری جھولی پائیا۔ پاربرہم میری بیننتی کرنی پروان، پرم
پڑکھ تیری سرنائیا۔ سنگر شبد یودھا سوربیر بھیج بلوان، بلدھاری اک اھوائیا۔ نال وشنوں وکھا کھیل مہان، مہما اکھ اکھ درٹائیا۔ برہمے کرنا سوادھان،
آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ سنگر بلونا دینا آپ سری بھگوان، اپنا حکم ورتائیا۔ تینی اوتار کراؤنا نگہبان، نرنائن اپنا رنگ رنگائیا۔ پیغمبراں باقی لیکھا رہیا نہ
وچ جہان، دو جہاناں مالک ہونا سہائیا۔ گرو گدیو ہونا پروان، پرم پڑکھ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے نو کھنڈ ست دیپ سارے گرلان، کوک
کوک سنائیا۔ دھرم دا دھرم نہ رہیا نشان، سچ سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر،
مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹدھ بن کون کرے کلیان، اکل کل دھاری کل اپنی دینی ورتائیا۔

۶۹۹

۶۹۹

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ پورن چند دے گرہ ناگاکیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے پرم پڑکھ بھگونت، بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ توں سوامی آد جگادی جگا جگنت، نت نوت تیرا راہ تکائیا۔ نام ندھانا دے دے
دھر دا نیا منت، منسا میری پور کرائیا۔ در درویش ہو کے کراں منت، بھکھارن ہو کے منگ منگائیا۔ میری کوٹ دیکھ لے لوک مات والی سمت، سنگر اپنا
پھیرا پائیا۔ نوست دسدے نندک، نندیا وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے
پر بھو میرا کلج دکھ دلدر کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سچ دھرم دا کھول دے ہٹ، ہٹوانا بننا دھر دے ماہیا۔ میں تیرے چرن کول آئی نٹھ، بن قداماں

قدم اٹھائیا۔ در ٹھانڈے جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ نگاہ مار لے دھرم رہیا نہ کسے مندر مسجد مٹھ، شودوالے گرو دوار دین گواہیا۔ پھرنی در وہی تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گر لائیا۔ بن ہر نامے خالی ہو گئے کایا بھانڈے ماٹی مٹ، سچ دست نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا نور جوت پرکاش نظر نہ آوے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو در تیرے تے دس دی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دی دھار ہو کے نسی، برہمنڈاں کھنڈاں لو آں پڑیاں پندھ مکائیا۔ میری خواہش بھری تیرے جس دی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سر شٹی سار نہ آوے سپاں ساڈھے تن ہتھ دی، جو رویداس چمارا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میں آشار کھی تیری پڑکھ سمر تھ دی، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان چند دے گرہ نانگا کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے میں رو روماراں آہ، ہائے اف میری دھائیا۔ سو پڑکھ زرنجن میرا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ہر پڑکھ زرنجن زرنجن دھار پکڑ لے بانہہ، بہنیا تیرے رنگ رنگائیا۔ ایکنکار دینی سچ صلاح، مشورہ تیرے نال رکھائیا۔ آد زرنجن کر رشنا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ ابناشی کرتے ہو سہا، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ سری بھگوان میری قبول کریں دُعا، دو جہاناں منگ منگائیا۔ پاربرہم میرا بننا دلربا، رحمت اپنی حق کمائیا۔ توں مہربان نوری اللہ خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ در وہی مینٹوں انت نہ کریں جُدا، صدی چوڑھویں ویکھ دکھائیا۔ تیرے قدم ہوواں فدا، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں دکھاں نال رہی سڑ، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ کوڑ گڑیارا میرے اُتے بنیا گڑھ، ہوئے ہنگتا نال ملایا۔ در وہی اگنی لگی سپس دھڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ نگاہ مار لے چوٹی جڑ، چیتن دے مالک پڑدا آپ اٹھائیا۔ میں سچ دوار ایکنکار گئی کھڑ، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ مہربانا سری بھگوانا تیرا نرا کھر دھار ڈھولا رہی پڑھ، بنا زباں تیرا نام صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگنیا۔ دھرنی کہے مہربان دیا کمایگا۔ نور نورانہ نور رشناویگا۔ جوتی جاتا ڈمگاویگا۔ سنگر شبد شبد
 جگاویگا۔ لوک مات ویکھ دکھاویگا۔ گر اوتار پیغمبر نال ملاویگا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک پنڈھ، اتم آپ چکاویگا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، سو پرکھ
 زرنجن آپ پڑھاویگا۔ میری دھار نوں دے اند، اند اند پر واسی نال ملاویگا۔ بنا سورہ چاڑھ کے چند، جوتی جاتا ڈمگاویگا۔ کر پرکاش اندھیرے کھنڈ،
 برہمنڈ آپ رشناویگا۔ در دوار ایکنکار میرا آوے لنگھ، پاندھی ہو کے پنڈھ مکاویگا۔ سچ سنگھاسن پرکھ ابناشن بیٹھے ساڈھے تن ہتھ پلنگ، سمبل نگر آپ
 وڈیاویگا۔ شبد انادی ناد و جا مردنگ، انحد اپنی دُھن سمجھاویگا۔ میرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگی گلے لگاویگا۔ دین دنی شرع دی ڈھاہ کے کندھ،
 کنت کنٹول ویکھ دکھاویگا۔ جو دھرنی کہے میری آشنا پوری کرے منگ، وست امولک آپ ورتاویگا۔ میرا صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا اک اکھواویگا۔
 جگ بدلنا جس دا اگما ڈھنگ، جگتی ہتھ نہ کسے پھڑاویگا۔ کلجک کوڑی کرپا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکاویگا۔ لیکھا جانے وچ در بھنڈ، بھنڈی سب
 دی میٹ مٹاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی مٹا کے جھوٹھ پاکھنڈ، سچ سچ رٹاویگا۔ لہنا دینا جانے جیرج انڈ، اُتھج سبج ویکھ دکھاویگا۔ دھرنی کہے میں توں دھرم دی دھار
 دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹاویگا۔ میرا سریر نہیں کوئی تت پنچ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دا پنڈھ مکاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ آسا ویکھ دکھاویگا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سنگر سلطانا، تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے وچ جہانا، جہالت بھری تیری لوکانیا۔
 توں وسیں اُتے اسمانا، اسم اعظم تیری بے پرواہیا۔ میرا تک لے کلجک والا کوڑ نشانہ، چاروں کُنٹ نظری آئی۔ تیرا اتم تیرے نالوں ہو یا بیگانہ، اتم
 پر ماتم میل نہ کوئے ملائی۔ تیرا شبدی سنے نہ کوئے ترانہ، سرتی سچ نہ کوئے سمائی۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ ہوئی ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئی۔
 کرپا کرگن ندھانا، گنونت تیری سرنایا۔ توں یودھا سور پیر مردانہ، مہابلی اک اکھوائیا۔ میں مٹی خاک تیری چرن دھوڑ میرا دھرم نشانہ، دھرم دی
 دھار دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا لیکھا
 کلجک اتم پور کرانا، پر م پرکھ پر میثور پت پتوتے تیری آس رکھائی۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رسال سنگھ دے گرہ گھاہ پوت کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو سنجگ دھرم کر آباد، نوست اپنا رنگ رنگا گیا۔ سرشٹ سبائی ہر دا سادھ، دُرمت میل کر صفائی۔ ہر ہر دے ہووے تیری یاد، ہرجن گاؤن چائیں چانیا۔ سچ شبد سنانا، اگئی دُھن کر شنوائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھ، مہربان اک اکھوائیا۔ تیرا سندیہ ہووے بودھ اگادھ، بُدھی تُوں پرے کر پڑھائیا۔ نرگن دھار نوں سا جانا سا ج، کلجگ کرپا کوڑ مٹائیا۔ مانو ذاتی اک ہووے رواج، رستہ اکو اک دکھائیا۔ میرا کو جھی کملی دا سوار کاج، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ شہنشاہ سوامی سیس تے ہووے تاج، تخت نواسی اکو نظری آئی۔ انت کنت بھگونت رکھنی لاج، نہانی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا چار کُٹ پیار ہووے اکو، اینکار دینی وڈائیا۔ تیرے تھم داشبری دھار ہووے سکو، دین دُنی نظری آئی۔ مہربانا سیری بھگوانا سنگر شبد دھار میرا لیکھ لکھو، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگتو ساچی سکھیا اکو سکھو، دوجی نظر کوئے نہ آئی۔ دھرنی کہے پر بھو میری تک لے چار دیواری، انت نظر کسے نہ آئی۔ میرے حصے کر کے گتے جگت سنساری، کھنڈاں دیپاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ میرا بھو پایا نہیں کسے لکھاری، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا نقشہ سکیا نہ کوئے اُساری، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ میں تیرے چرناں دی دھوڑ چھاری، شہنشاہ تیرے رنگ سمائیا۔ کلجگ انت ہوئی دکھاری، رو رو دیاں دُہائیا۔ چاروں کُٹ رین اندھیاری، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تُوں کرپا کر جوت نرکاری، نرویر تیری سرنائیا۔ مانس ذاتی دے ادھاری، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ تیرے پیار دے مانو ہون پُجاری، پاہن پوجن کوئے نہ پائیا۔ تُوں سب دا مالک خالق اک ہوویں سکداری، سر سر ہتھ لکائیا۔ میری نمو نمو نمسکاری، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا لیکھا کلجگ انتم آپ وچاریں، دوسر ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ اگردت سنگھ دے گرہ کشن پُر کیمپ ضلع جموں *

نارد کہے گنگا تُوں کدھروں آگئی بھجی، ٹلے پربت ندی نالے پار کرائیا۔ جھٹ جمننا بانہہ اُچی کر کے سچی، زور زور نال سنائیا۔ سُرسی کہے میرے
 انتر دھار اگئی وٹی، ہلونا دے کے دتا جگائیا۔ گوداوری کہے میرے انتر ترسنا لگی، پیاس پریم والی نظری آئی۔ نارد کہے تئیں نگاہ مارو سبی، سبب نال
 اکٹھیاں ہوئیاں چائیں چانیا۔ پہلوں جگت جہان دی ویکھو گدی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر محمد دی پتیدی ویکھو صدی، چوڈھویں اپنا پندھ
 مکائیا۔ عیسیٰ دھار بھار جاندی لدی، پوؤ موسیٰ یار پھڑائی۔ اوتاراں خواہش ویکھو وڈی، کی انتم رہی جنائیا۔ گرو گدیو سب کچھ رہے چھڈی، ہوکا سنے
 چائیں چانیا۔ نی تہاڈے وچ چار جگ دے مُردیاں دے سے ہڈی، تن نظر کوئے نہ آئی۔ نین کھولو نرگن دھار جوت ویکھو جگی، جو جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔
 جس دی بھگتاں دھار ویکھو گئی، بگ بپڑے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا لیکھا پورا کرے حدود حدی، خداں اپنے رنگ رنگائیا۔

۷۰۳

۷۰۳

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سردار سنگھ دے گرہ کشن پُر کیمپ ضلع جموں *

نارد کہے گنگوتری تُوں کیوں ماریا لمبا پندھ، بکھڑے راہ جگت چلائی۔ چھڈ کے تٹ کناریاں والا انند، بیلیاں وچ بھجی واہو داہیا۔ تیرا رُوپ سوہنا
 وانگ چند، کرن کرن تیری رُشنائیا۔ تیرے پناکھ توں سوہنے دسدے دند، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ تیرے کپڑے کارن بھاگ ہو گئے مند، اپنا آپ
 لیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ نارد کہے گنگوتری ویکھ لے لہندا چڑھدا، چڑھدا لہندا
 دھیان لگایا۔ دین دنی دوارا تک ہنکار گڑھ دا، گڑھی اپنے نال ملائی۔ تیرے اُتے پنڈت پاندھاشاستر سچ کوئے نہ پڑھدا، اُسنت حق نہ کوئے سنایا۔ مایا
 پچھے یاترو آں نال لڑدا، دوس رین کرے لڑایا۔ تیرا رُوپ کیوں نہیں اوہناں پھڑدا، پھڑ کے دے سزائیا۔ اُٹھ ویکھ لے کی حال ہو یا تیرے تٹ کنارے

در دا، گھاٹاں پئی دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گنگا کہے ناردا میٹوں کم بڑا ضروری، ضرورت بھگتاں دیاں جنایا۔ بے شک دین دُنیا قصوری، قسم کھا کے دیاں سنایا۔ پر م پُرکھ توں ہو گئی دُوری، گھر سوامی ملن کوئے نہ پائیا۔ ناد شبد سُنے کوئے نہ توری، تُرت پر بھ دا میل نہ کوئے کرائیا۔ جلوہ جوت تکه کوئے نہ نوری، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ میں چار جگ دی منگن آئی مزدوری، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ میٹوں اشارہ دیوے سولی چڑھیا ہویا منصورِی، انا الحق حق سنایا۔ موسیٰ کہے میری آواز سُن کوہ طوری، قدرت دا قادر کی درڑائیا۔ عیسیٰ کہے سر شئی تک لے کوڑی، کوڑ کُٹم لوکائیا۔ محمد کہے چاروں کُنٹ دے قصوری، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ جھٹ نانک گوہند دھار کہا کھلیئے پر بھ دے چرناں وچوں اپنی لے لے منظوری، در ٹھانڈے واسطہ پائیا۔ جے تیرے گرہ آ کے تیتوں بخش دے چرن دھوڑی، دھوڑی تیرے مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا بھر پوری، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ضلع جموں *

نارد کہے گنگا نال ملا لے گوداوری جمنا سرتی، سنتیاں لے جگائیا۔ پھیر تک لے پر م پُرکھ دی ہستی، جو آد جگاد دا مالک اک اھوائیا۔ جس دے پچھے آئی نسی، بھجی واہو داہیا۔ اوہ تیری دھار ویکھے امرت رس دی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوہدی کھیل اکھنا اکھ دی، اکھ اگوچر دا بھیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دی جوت نرنکاری سچکھنڈ دوارے وسدی، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہہ کھیل تیری پُرکھ سمرتھ دی، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس سنگھ دے نوت پنڈ دڑ ضلع جموں *

گنگا کہے جمنا سُرستی ساریاں نمسکار لئیے کر، گوداوری تُوں وی نیوں کے سپیس نواہیا۔ ناردا تُوں وی خوشیاں نال دُآونا سانوں ور، خوشی ساڈے نال بنایا۔ اسیں جگت جہان پر بھ دی سرنی گنیاں پر، پاربرہم نو نو لاگیئے پانیا۔ کراپا کر سیری بھگوان ساڈے ول نگاہ کر، نیتز نین نین اٹھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے آونا گھر، گرہ اندر ڈیرہ لاہیا۔ تیرے چرن کول ساچا ہووے سر، سرور اکو سو بھا پانیا۔ ساڈے خالی بھنڈارے دینے بھر، بھر پور آپ کراہیا۔ ناردا کہا گنگا گوداوری جمنا سُرستی گھٹ کے چرن کول لو پھڑ، بن ہتھاں ہتھ لگایا۔ نالے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لو پڑھ، سوہنگ سچ پڑھایا۔ اپنے آنجل پلو گنڈھ لو کئی لینی پھڑ، کتاں نوں ہتھ لا کے واسطہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا کھیل چیتن چوٹی جڑ، چیتن تیرا روپ نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ ناردا کہے گنگا سنگر شبد آگے پالو واسطہ، نیتز نیناں نیر وہایا۔ تہاڈا لیکھا لہنا پورا کر دیوے آہستہ آہستہ، اپنا پنڈھ مکانیا۔ تہاڈا سچ داد سے راستہ، رہبر اکو اک اکھوایا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے رسن سواس دا، ساہ ۷۰۵

ساہ وکھایا۔ تہاڈا لیکھا جانے اندر والی آس دا، آشا اپنے چرن لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے ناردا تُوں بڑا پری اشارتی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نال ملاہیا۔ تُوں بڑا پُرانا بھارتی، بھاردواج تیری دے گواہیا۔ تُوں بڑا پُرانا شرارتی، جگ جگ اپنی کھیل وکھایا۔ ناردا کہے پر بھو تُوں صاحب میرا بڑا تجارتی، جگ جگ اپنے نام کلیاں ہٹ چلاہیا۔ تُوں بڑا پیارا گھرت دیک آرتی، خوشیاں راگ جنایا۔ تیرا کھیل نیارا سدارتی، سد 'جھولی پانیا۔ تیرا لیکھا سنگر شبد سدا عبارتی، سانوں لکھ کے دے وکھایا۔ تیری کھیل مہما پر اپار دی، اپر پر تیرے ہتھ وڈایا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی ویکھ پکار دی، کوک کوک دے دہایا۔ سمت شہنشاہی باراں خوشی ہووے تیرے دیدار دی، نیتز نین نیناں نال ملاہیا۔ سچ سہنجی سوہنی گوہند والے ستھر یار دی، یارڈے اپنا رنگ رنگایا۔ گھڑی سکھنی دس دے تھت وار دی، پر م پُرکھ اپنا حکم سناہیا۔ سنگر شبد کہے ناردا ہن کھیل نہیں ادھار دی، لہنے دینے سب دے جھولی پانیا۔ پنڈراں آسو سوہنی رت ہووے سچ سرکار دی، سوہنا اپنا رنگ رنگایا۔ گنگا

تُوں آشارِ کھنی اِنظارِ دی، نینِ نیئاں وچوں کھلایا۔ ہر کی پوڑی تُوں ہی تُوں ہی ہووے پکارِ دی، بنِ رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ اگے تھت سہنجنی ہونی وارو وار دی، جمنا سرتی لہنا دینا دینا لہنا تھاواں تھانیا۔ گوداوری تُوں خبر سُننی خبردار دی، بے خبرے خبر سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تھانوں دھیرج دیوے اعتبارِ دی، اچھل چھل وِچ چھل نہ کوئے کرایا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے سو پُرکھ زرنجن میرے مہربانا، مہربان بیدو تیری اک سرنایا۔ ہر پُرکھ زرنجن نوجوانا، نراکار تیری اوٹ تکایا۔ ایکناکار شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ آد زرنجن نور جوت مہانا، مہربان اک اکھوایا۔ ابناشی کرتے نوجوانا، سوربیر در تیرے منگ منگایا۔ سری بھگوان وڈ بلوانا، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پاربرہم کھیل کھیلنا آپ مہانا، مہما اکھ اکھ سمجھایا۔ سنگر شبد دین دنی دا ویکھ زمانہ، زرویر ہو کے دھیان لگایا۔ دھرنی کہے میرا نوست سچ دارھیانہ کوئے ودھانا، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آیا۔ اتر پورب پچھم دکھن کلجگ کوڑ ہو یا پردھانا، بھجے واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گر میرا دیو بیانا، شہادت حق بھگتایا۔ کرپا کرے شاہ سلطانا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، میری بیننتی کرے پروانا، پر م پُرکھ پر بھ اپنی دیا کمایا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے سنگر شبد بکاری، جودھے سوربیر تیری اک سرنایا۔ کرپا کر کلجگ انتم واری، واسطہ تیرے چرن ٹکایا۔ لیکھاتک لے دین دنی جگت سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری وِشن برہما شو نال ملایا۔ کروڑ تیتیتیا کرے کوئے نہ داری، ست رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیر تھ تھ سرور امرت

ملے نہ ٹھنڈا ٹھاری، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ چاروں کُنٹ رین اندھیاری، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ میں روواں زارو زاری، بن نیناں نیر وہائیا۔ دُھر
 دے رام میری پاؤنی ساری، کاہناں دے کاہن تیری اوٹ تکائیا۔ کھجک جیو میری کرن خواری، خالق رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ
 رہے پکاری، کوک کوک سناٹیا۔ چار جگ دے ساشتر روون زارو زاری، بن ہنچھو آں وہن وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اوتوں میٹ دے کوڑ گڑیا را جگ، جگ جیون داتے دے وڈیائیا۔ میں پرساں تیرے پگ،
 دھوڑی چرن خاک رامائیا۔ کھجک جیواں بدھی رہن نہ دینی کگ، بگ بپڑے رنگ روپ لے بدلایا۔ نام نُماری جام پیا دے مد، مدھر دُھن کر شنوایا۔
 نو دوارے پندھ میٹ دے حد، سچ وکار نہ کوئے ہلکائیا۔ شبد انادی سنا دے ند، انحد نادى ناد وجایا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا لاہیا۔ سچ
 دوار اینکار اپنے سچ، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کھجک انتم میری رکھنی لُج، کوڑی کریا دُرمت میل دھوایا۔ صاحب سوامی انترجامی
 میں تیتوں رہی سد، گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی ہونا آپ سہایا۔ میں درشن کر کے خوشیاں وچ ہوواں گد گد، دو جہان نوجوان سری بھگوان بھجیاں واہو
 داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پر ماتم دُھر دے خالق، خادم ہو
 کے سیس نوایا۔ میں آد جگادی تیری دھار سچالک، سچ سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ میرے اُتے اپنے بھگت سہیلے تک لے بالک، بال انجانے ویکھ دکھایا۔
 اوہناں دا بننا آپ آپ پر تپالک، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہر جن روپ بناؤنے خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت ترسنا کوڑ میٹ
 دے آلس، اصل وصل یار دینا سمجھایا۔ سنگر شبد میرے اُتے تیرا ہووے ثالث، عدل انصاف اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نمائی ہو کے منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میتوں کھجک کیتا بھکھی ننگی،
 دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میں سیس توں ہو گئی گنجی، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے دکھاں دی دھار ہاتھ نہ آوے و نچھی، ونجھ مہانے ہتھ
 کسے نہ آئیا۔ مان رہیا نہ کسے سویر سنچھی، سندھیا سرگھی خوشی نہ کوئے بنایا۔ نو کھنڈ پر تھمی میری ہووے بھنڈی، ور بھنڈ رہی گر لائیا۔ میری دہائی وچ

برہمنڈی، برہمانڈ دے مالک دیاں سُنائیآ۔ سَت رہیا نہ جیرج انڈی، اُتہج سیتج تیرا سنگ نہ کوئے دکھائیآ۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم دھار ٹٹی پھیر گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیآ۔ سَتجک ساچی سچ دکھا دے ڈنڈی، ڈنڈاوت دین دُنی بدلایآ۔ کھجک کوڑی کریا میٹ پاکھنڈی، ممتا موہ نہ کوئے ہلاکائیآ۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا دو جہاناں جنگی، جنگجو اک اکھوائیآ۔ کھجک کوڑو کار میٹ فرنگی، فیصلہ اپنا حق کرائیآ۔ میرے سوامی انترجامی میٹوں انتم آئی تنگی، تنگ دست ہو کے دیاں ڈھائیآ۔ اوتار پیغمبراں گروآں والی تک لے سندھی، جو قول اقرار تیرے نال رکھائیآ۔ ویکھیں کھجک آہو ہور کریں نہ لمبی، لمبی پے کے سپس نوائیآ۔ تُوں گگن رہایا بنا کھمھی، پر بھو تیری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ دین دُنی دی کوڑی دھار میٹ دے چٹی، چم درشتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم دھار سمجھا دے برہمی، پار برہم برہم اپنا رنگ رنگائیآ۔ میری چنتا میٹ دے غمی، غم خوار ہونا آپ سہائیآ۔ میرے اُتے دھار چلا دے نوپس، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اکو ڈھولا گائیآ۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر بیڑا میرا بنھی، بنھنہار تیری وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سَت سچ چلا دے دھرم، ادھرم رہن کوئے نہ پائیآ۔ کھجک جیواں اُدے کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا بھو کھلا دے اپنے برہم، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ سَتجک ساچے دے دے جرم، جنم کھجک پار کرائیآ۔ میرا انتشکرن میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ میں تیری آئی سرن، سرنگت اک رکھائیآ۔ تُوں مالک بھٹن گھرن، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تُوں آد جگاد کرنی کرن، کرتا پُرکھ پُرکھ اک اکھوائیآ۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

نارد کہے دھرنی دھرم دیئے دھارے میں تیتوں دساں احوال، آد جگاد دا کھیل سمجھائیآ۔ بے شک تُوں جگ جگ پر بھ سیوا گھالی گھال، گھائل ہو کے سیوا کمائیآ۔ میں خیران ہو گیا پر بھو دا کھیل بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بنائیآ۔ میں منزل مار کے تیرے اُتے پہنچیا منوال، منسا اور نہ

کوئے رکھائیا۔ جتھے پر بھو دے بھگت سہیلے بال، بالی بدھ وڈیائیا۔ اوہناں دا انتشکرن تکیا جنہاں دے سدا سدا ہر نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ نی میں تیرے اُتے کرنا اک سوال، سچ سچ نال سنائیا۔ سچ دس کس بدھ کلجگ اتم تیرے اُتے کوکے کال، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔ کی کھیل کرے مہاکال، میتوں دے سمجھائیا۔ کی پر بھو دی ہووے چال، اولڑی آپ چلائی۔ نی اٹھ کے سرت سنبھال، سمبل دا مالک کی اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں جگ چو کڑی سارے رہے بھال، کھوجن تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میٹنہارا تیرے اُتے کوڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ کھوجو رام دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

۷۰۹

نارد کہے دھرنیے میں پنندھ مار کے آیا دُوری، قدم قدم نال بدلایا۔ اکو تکاں پُرکھ اکال دی حضوری، جو حضرتاں توں باہر ڈیرہ لایا۔ جس دا جلوہ لاہی نوری، دو جہاناں سو بھاپایا۔ بے شک توں اُس دی نو سو پُرانوے چو کڑی جگ کیتی مزدوری، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ سمرتھ اکھ سرب کلا بھر پوری، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ اوہ دیکھنہارا سرشی درشی کوڑی، کوڑ کرپا پھول بھلائی۔ مائس مانکھ مانو دیکھے بدھی مورکھ موڑھی، پتر سُبانا دھیان لگایا۔ نی تیری چھوہ دی دھار اُس دی چرن دھوڑی، ٹکے خاک لینے رمانیا۔ جو تیرے اُتے بھگتاں رنگت چاڑھے گوڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے تک لے پر بھو دے بھگت میت، متر پیارا دے وڈیائیا۔ جنہاں دی انتشکرن چوں بدلی نیت، نیتوان ہو یا سہایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، گوہند میل ملایا سچ سُبھایا۔ ناتا توڑ کے ہست کپٹ، اکو رنگ دتارنگایا۔ اتم پر ماتم بخش پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھایا۔ ست سچ سمجھا کے ریت، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ کایا کعبہ مندر دس کے حق مسیت، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ من کلپنا کایا انتر جیت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تن وجود کر کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھایا۔ جوتی جوت

۷۰۹

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، کھیل کھیلے ترے گن انیت، ترے بھوَن دھنی اپنا تھم ورتائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ روہلو رام دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے ناردا میں خوشیاں خوشی مناواں گی۔ گیت گوہند اکو گاواں گی۔ جس دا امرت ساگر سندھ، رس پی ترکھا مٹاواں گی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک سپس نواواں گی۔ سچ دا مالک درس دکھائگا۔ میری جگ جگ حرص مٹائگا۔ جس درشن نوں رہی ترس، سو رحمت آپ کمائگا۔ اوہ عرش دا مالک آوے اُتے فرش، فیصلہ حق سٹائگا۔ میری منظور کرے عرض، آرزو تیرے چرن ٹکائگا۔ اُس دا کھیل تکان اسپرج، اچرج لپلا جو ورتائگا۔ بھگتاں ملن دی جس نوں غرض، اوہ گوہند دھار پھیرا پائگا۔ اپنا پورا کرے فرض، فاضل ہو کے ویکھ وکھائگا۔ میری نمائی دی ونڈے درد، دکھیاں درد گوائگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملایگا۔ ناردا کہے اوہ آیا گھر گبھیر، ہر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ جیہڑا تیتوں امرت بخشے سیر، رس رسنا باہر چکھائیا۔ تیری بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی نال رکھائیا۔ لیکھا مکائے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا تھم ورتائیا۔ جن بھگتاں دے کے جاوے دھیر، دھیرج دھیر درڑائیا۔ اوہ مالک پیراں دا پیر، پاربرہم اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی دی بدل دینی ضمیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرے اُتے سچ دھرم دی سچ کرے تعمیر، ست ستوا دی برہم برہمادی اپنا تھم آپ ورتائیا۔

* ۳۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت سنگھ دے گرہ موئے چک ضلع جموں * *

دھرنی کہے جے ناردا آیا وچ منوال، نسا میری پور کرائیا۔ میں وساں سدا بھگتاں نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پر بھو نوں کہنا سچ دا
 دے دے سچا دھن مال، نام خزانہ اک ورتائیا۔ ایہہ بچے نڈھے تیرے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے ناردا میں بھگت سہیلے تکدی، بن نیتز نین اٹھائیا۔ میں منگتی ہوواں حق دی، در ٹھانڈے واسطہ پائیا۔
 میری آشا ہووے سچ دی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ میری پریتی جن بھگتاں اندر ہووے نچدی، قدم قدم نالوں بدلایا۔ بے شک انہاں دی کایا ماٹی کچ دی،
 ساڈھے تن ہتھ وند لئی وندائیا۔ میں کھیل دساں اُس کلاپت دی، جو پت پر میثور نور الاہیا۔ میں اوسے دے چرناں ہیٹھ وسدی، مینٹوں سارے
 کہندے دھرنی دھرت دھول دھول اگئی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل رہیا کھلایا۔ دھرنی کہے جن
 بھگتو میری تہانوں اسپس، سر سر لے مان وڈیائیا۔ تہاڈا مالک اک جگدیش، جگدیشر دھر درگاہیا۔ جس دا لہنا دینا میں اکیس، بیس پیسا آپ ہو جائیا۔
 جس دا اکو نام کلمہ ہووے حدیث، اکو کرے سچ پڑھائیا۔ اوہ تہاڈا انتر نرنتر بنیا میت، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ جس نے سنجگ ست دھرم چلاوئی
 ریت، مارگ اکو اک پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا پنا بھگتاں توں گائے کوئی نہ گیت، رسنا جھوارس نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری دھرنی لگا بھاگ، بھگون دتی مان وڈیائیا۔ میری سستی دی کھلی جاگ،
 نیتز لوچن نین لئی انگڑائیا۔ میرے انتشکرن لُچیا ویراگ، ویری نظر کوئے نہ آئی۔ تساں میری کرنی امداد، مل مل کے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرے کول چٹھی پُرانی لکھی، بن اکھراں دیاں لکھائیا۔ ایسے پیار
 دی دھار وچ آئے سی سپتس رکھی، بھاردواج نال وڈیائیا۔ اوہناں نرگن دھار جوت نرنکار اُس ویلے دیکھی، بن جگت نیتز لوچن نین اکھ گھلایا۔ جس
 کجگ انتم بننا بھیکھی، روپ انوپ آپ پرگٹایا۔ جگت جہان ہو پردیسی، بھجے واہو داہیا۔ جس دا کھیل تکنا وشن برہما شو مہیشی، مہکھاسر دھیان لگایا۔ اُس

دا سُنا اک سندھسی، جو جگت و دیا باہر سُنا گیا۔ اوہ مالک ہووے نر نریشی، دو جہاناں ڈمگ گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا گیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا سُہایا دوارا بنک، لوک مات ملی وڈیا گیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ ایس دا بنیا رہنا اکو انک، انکڑے جگت نہ کوئے رکھایا۔ دھرم دی دھار و جنا سدا ڈنک، ڈور و ستگر شبد سُنا گیا۔ جتھے سیس نوان گے راو رنک، جگدیش دیونہار سرنا گیا۔ جس دی آپ بنائے پر بھو بنت، گھرن بھنہار آپ ہو جائیا۔ ہتی جیٹھ جس دی سمتی والی ہووے سند، سمت شہنشاہی گیاراں نال ملا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکا گیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرے نال کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرا گیا۔ دواں دا سانجھا ہووے جاپ، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ آد جگادی اکو ساڈا باپ، جس والی اور کوئے نہ مایا۔ نہ روگ رہے نہ سنتپ، ڈکھ درد نہ لاگے رانیا۔ پر م پڑکھ پر بھ کرپا کرے آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ سچ پریتی جوڑے نات، چرن کول سرنا گیا۔ خوشیاں والی سُہنجنی رات، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو دھن بھاگ جے تیس میری بچھی وات، بن کے آپے پاندھی راہیا۔ میں پر بھو نوں کہنا چار جگ ایہہ بنی رہے گاتھ، دین دنی ڈھولے گایا۔ سارے اک دوجے نوں خوشیاں نال ٹیکھے ماتھ، مستک مستک نال چھہایا۔ بیننتی کرے اگے پڑکھ سمراتھ، ہر کرتے تیری وڈ وڈیا گیا۔ اسیں بال انجانے انا تھاں انا تھ، دین تیری اوٹ تکایا۔ نرگن سرگن سرگن ساڈا سگلا دینا ساتھ، سنگی بہرے رنگی اکو نظری آ گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سوامی سب کچھ تیرے ہاتھ، انتر جامی ہونا آپ سہایا۔

* پہلی ہاڈ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھو وال ضلع امرتسر *

نارد کہے ست رنگیا توں کیوں بیٹھا لگ، لوک پر لوک دھیان لگایا۔ مترا اپنا بھار آپے چک، نرگن اپنے کندھ اٹھایا۔ نال خوشیاں ڈھولا گائیک، توں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ میں تیرے چرن کول رہیا جھک، نو نو لاگاں پانیا۔ کلجگ کوڑ گریار پینڈا جاوے مک، پاندھی پنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ نگاہ

مار لے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہو یا اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ ست دا پرکاش گیا چھپ، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بن ہر نامے خالی
 ہوئے بُت، بُتخانے رہے گر لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ نارد کہے ست رنگیا سنکر شبد دی
 بن جادھار، دھرم دھرم درڑائی۔ جودھا سور پیر بن بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائی۔ دو جہاناں نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھائی۔ تُوں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ
 دیوے مان وڈیائی۔ میری تیرے اگے پکار، پنے پنے سپس نوائی۔ ڈنڈاوت بندنا کراں نمسکار، نو نولاگاں پائی۔ اوہ سکھے سہیلے میرے میت مرار، مترا لے
 انگڑائی۔ کھجگ تک لے دھواں دھار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔
 نارد کہے ست رنگیا تیرا سنکر رُپ اگم، اگٹری کھیل کھلایا۔ زرگن دھاروں آپے جم، جمن والی دسے کوئے نہ مایا۔ تیرا ناتا ہووے نال برہم، پار برہم
 کھیل کھلایا۔ جگت جہان توں وکھرا ہووے تیرا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دنی تک لے کایا مائی جرم، چم درشی ویکھ وکھائی۔ جھگڑا پیا دین
 مذہب ذات پات ورن برن، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائی۔ شرع دی دھار وچ نام کلمے لڑن، نو کھنڈ رہی گر لائی۔ جگت جہان ہنکار ویکھ لے گڑھن
 ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹائی۔ بھے سپس رکھے کوئی نہ ڈرن، جگدیش سپس نہ کوئے نوائی۔ تُوں سب دا گھاڑن گھٹن، بھننہار اک ہو جائی۔ تیرا لیکھاناں
 چوٹی جڑن، چیتن اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائی۔ ست رنگ کہے سُن نارد میرے پیتا،
 مترا دیاں جنائی۔ تیرا پیار میرے چیتا، چت وت ٹھگوری نظر کوئے نہ آئی۔ میں ویکھنہارا جگ جگت دی ریتا، ریتوان دتی وڈیائی۔ اوہ نگاہ مار لے
 کی کرشن اشارہ کیتا وچ گیتا، اٹھاراں دھیائے نال ملائی۔ پر بھو دا پیار انتم رہنی نہیں پریتا، پریتم ملن کوئے نہ پائی۔ جھگڑا ہونا مندر مسیتاں، کعبے روون
 مارن دھاہیا۔ پوتر رہنیاں نہیں کسے دیاں نیتاں، نیتوان نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 آپ ورتائی۔ ست رنگا کہے نارد میرا شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جودھا سور پیر مردانہ، بے پرواہ نور الاہیا۔ سچکھنڈ وسنہارا سچ مکانا، درگاہ
 ساچی سو بھا پائی۔ شبدی دھار دیونہار فرمانا، سندیسہ دیوے اگم اتھاہیا۔ اُس نے اچرج کھیل رچانا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستّ رنگا کہے ناردا میرا مترا آؤندا جاندا سماں، سچ نال سمجھائیا۔ میرے پر بھونے کھیل رچنا
 نوواں، نوکھنڈ دھیان لگائیا۔ میں سندیس نریش ہو کے اکو کہواں، کہہ کہہ درڑائیا۔ ہن وقت نہیں بہتا لہما، پاندھی پندھ رہیا مکائیا۔ جھگڑا پینا کایا ماٹی
 چٹا، دین مذہب مذہب ٹکرائیا۔ اوہ تک لے بھجا پھر دا برہما، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک گوسانیا۔ ستّ رنگا کہے ناردا میں اے کچھ نہیں کونا، جہوا زبان نہ کوئے ہلائییا۔ میتوں سنگر شبد دے ہلونا، ستیاں رہیا اٹھائیا۔ تیرا سمت
 شہنشاہی گیاراں بل کرنا دونا، دوہرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دا کھیل ورتائیا۔ ستّ رنگا کہے
 ناردا میں حکم رہیا اڈیک، دوس رین دھیان لگائیا۔ میتوں کپڑی ملے تارنخ، کون تھت سہائیا۔ میرا مارگ بڑا باریک، جگ نیتز نظر کسے نہ آئییا۔ میں
 پچھلی اے مارنی لیک، اگا عین عین سمجھائیا۔ میرے وچ حق توفیق، ٹھے دیواں دین دنی خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ ناردا کہے ستّ رنگیا مترا میرا اکو ہاڑا، ہوکیاں وچ جنائیا۔ میں نوکھنڈ پر تھی دیکھنا چاہندا اکھاڑا، ستاں دیپاں نال
 ملائییا۔ توں بنا دھر دا سچا لاڑا، دو جہاناں تیری وجے ودھائیا۔ تیری تھت سہنجنی ہووے میں سندیسہ دیواں پہلی ہاڑا، ہاڑا کڈھکے دیاں سنائیا۔ دین دنی
 اگ لگنی بہتر ناڑا، تتوت تت تپائیا۔ پھرنی دروہی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ ستّ رنگ کہے سُن ناردا مُنی، مُنیشر دھیان لگائیا۔ میرا مالک کُن کُنی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی وڈ گن گنی،
 گہر گبھیر بے پرواہیا۔ میں اُس دی خبر اگئی سنی، جو اسنت رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ
 کھلائییا۔ ستّ رنگا کہے پر بھو میرا وقت سہائیا۔ دین دیال دیا کمائیا۔ مریداں حال دیکھ وکھائیا۔ کلج کوڑی کرپا لیکھے لائے گھال، اپنا حکم آپ ورتائیا۔
 جگ چوڑی نالوں وکھری چلے چال، جس دا بھو کوئے نہ پائیا۔ سمبل بہہ کے کرے سنبھال، سنگر ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ دینا بندھپ ہو کے دین
 دیال، دیندھ آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستّ رنگا کہے ناردا پہلی ہاڑا کولوں پچھ، سچ

منگ منگایا۔ دُھر دے صاحب نے کرنا کی کچھ، کی کرتا کار کمایا۔ نگاہ مار لے ول اُس، جس دی اُست کرے لوکایا۔ جو سب نوں دیونہارا سَنکھ، سَنکھ ساگر روپ سَمایا۔ میسنہارا دُکھ، کلیشاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ مات گربھ رہن نہ دیوے اُٹا رُکھ، چوڑا سی پھند کٹایا۔ جن بھگتاں میٹے ترسنا بھکھ، آتم پر ماتم ترپت کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پہلی ہاڑ کہے مترو میرے نال کرو صلاح، سجنو دیاں جنایا۔ ست رنگ دا لیکھ نال دو جہاں، ایہتے او تھے وجے ودھایا۔ جس دے تھلے اِکو اشٹ سب نے لینا منا، پُرکھ اکال اک سرنایا۔ اِکو ڈھولا نام کلمہ لینا گا، اِکو شبد شبد شنوایا۔ کسے نے سور نہیں کھانا گاں، ہتیا گو نہ کوئے کرایا۔ کسے دی بدھی رہنی نہیں وانگ کاں، کاگ وانگ نہ کوئے گرا لایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دی پھڑنی بانہہ، پھڑ باہوں آپ اٹھایا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں، گودی گود لے سہایا۔ میں سچ سندیسہ دیواں آ، عقل بدھی توں باہر درڑایا۔ پہلی ہاڑ کہے میرا سہنجنا ہووے جہاں، جگت جہان ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پہلی ہاڑ کہے میں نرا کھر اکھر پڑھیا، جگت و دیا دی لوڑ رہی نہ رایا۔ میں منزل حقیقی چڑھیا، لوک پر لوکاں پنڈھ مُکایا۔ میں سچ کھنڈ دوارے کھریا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے نہ کوئی سیس نہ کوئی دھریا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ میں چرن کول سرن سرنائی پڑیا، اپنا آپ مٹایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کرپا بندھ میتوں پھڑیا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ ست رنگ توں کی چا ہندا اڑیا، جوت نرنکار دتا جنایا۔ میں پہلوں بھے وچ آ کے ڈریا، بھو اپنے سیس رکھایا۔ پھر جھٹ سرن سرنائی پریا، نیوں نیوں لاگا پایا۔ میں آیا تیرے گھریا، در دینی مان وڈیایا۔ سچ حکم بٹھا دے میرے لڑیا، پلو گنڈھ بندھایا۔ جیہڑا دو جہان کدے نہ جھڑیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ست رنگ کہے پہلی ہاڑ پر بھ نے دتی دات، دیاوان آپ ورتایا۔ میں ویکھیا بیٹھ اِکانت، اِک اِکلا نظری آیا۔ جس سچ پریتی جوڑیا نات، ناتا اپنے نال رکھایا۔ باطن میرے نال کیتی بات، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ اوہ تک لے بچو اندھیری رات، کجگ چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ بھگتاں بچھے کوئی نہ وات، سر سر ہتھ نہ کوئے اِکایا۔ دروہی پھری لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہی گرا لایا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب دے

دُہانیا۔ اوتار پیغمبر گر جو بھوکت گئے آکھ، بن اکھراں اکھر لکھانیا۔ زرگن دھار ہو کے اینکار ہو کے واچ، واچک ہو کے پھول پھلانیا۔ بے شک اوتار
 پیغمبر آں گرو آں میری کھولی برانچ، حصے دین دنی دے پانیا۔ ست رنگیا تیرا وڈا کراں پرتاپ، سر تیرے ہتھ لگانیا۔ توں ست دُلا را میں پُرکھ اکالا
 تیرا باپ، دُجا نظر کوائے نہ آنیا۔ توں میرا میں تیرا جپاؤنا جاپ، دو جہاناں کرنی حق پڑھانیا۔ وشن برہما شو سارے لین جھاک، آپ اپنا نین اٹھانیا۔
 لوک مات کھول دے تاک، کندی کھڑکی آپ گھلانیا۔ توں سیوک بنا چاک، چاکری تیرے ہتھ پھڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دامالک اک گوسانیا۔ پہلی ہاڑ کہے ست رنگیا میرے نالوں ہاڑ ستاراں چنگا، چنگی پر بھ دتی وڈیانیا۔ میں تے آد جگادی بھگھانگا،
 خالی جھولی دیاں دکھانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ میرا ایسے طرح لنگھا، آپ اپنا پنڈھ مکانیا۔ اگلا کھیل کی کرے سورا سر بنگا، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوانیا۔ ست رنگا کہے میں خوشیاں نال پچھاں ہاڑ ستاراں، سجتو آدے جنانیا۔
 نال رلاواں شہنشاہی سمت گیاراں، ایک ایکے نال ملانیا۔ برہوں پریم دی ہلاواں ستارا، ستیاں آپ جگانیا۔ بنا بدھی توں کراں وچارا، وچر کے دیاں سنانیا۔
 کی کھیل کرے سچی سرکارا، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ زرگن دھار کر دے ظاہرا، ظاہر ظہور بھو گھلانیا۔ تیرا اکو کافی اشارہ، اشارہ اپنا دینا درڑانیا۔ آہ تک
 لے کلج انت کنارہ، کندھی گھاٹ بیٹھا ڈیرہ لانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنانیا۔ ستاراں ہاڑ
 کہے ست رنگیا ہر جن ہاڑ ستاراں مناؤن گے۔ در دوارا اک سہاؤن گے۔ نام جیکارا اکو گاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا درس
 اگنی پاؤن گے۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھکتو میں آیا اک اک توں بعد، اپنا پنڈھ مکانیا۔ تہاں میتوں میں تہانوں رکھیا یاد، جگت جہان بھل کدے نہ
 جانیا۔ تہاں میرا میں تہاڈا بنا ناد، انادی دُھن شنوانیا۔ تہاں میتوں میں تہانوں لیا لادھ، کھوجن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ سب دے وڈ وڈ ہوئے بھاگ،
 بھگوان دتی مان وڈیانیا۔ سارے کھولینے اکٹھی جاگ، جگت آلس بندرا نہ کوائے رکھانیا۔ ہنس بدھی بنائے کاگ، دُرمت میل دھوانیا۔ آپ اپنا لینے
 سادھ، سچ سچ رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھکتو تہاڈیاں آشاں

چنگیاں، سجنو دیاں جنایا۔ ستاراں دا رُوپ ہووے پریمییاں بھینگییاں، مستی نام والی چڑھایا۔ ستاراں تلوراں کڈھیاں ہون ننگیاں، تکھی دھار دھار پرگٹایا۔ ستاراں سچے ہتھ تے پکڑیاں ہون ٹنگیاں، لال رنگ رنگایا۔ ستاراں کٹیا ہون گنڈھیاں، پلو گنڈھ پوایا۔ ستاراں امرت دیاں بوتلاں بھرنیاں پانی ٹھنڈیاں، کجے ہتھ اٹھایا۔ ستاراں انگلاں نال کردے آونا ونڈیاں، اک دُوبے دی ونڈ ونڈایا۔ ستاراں رُوپ بنایا ہووے پاکھنڈیاں، اپنا بھیس بدلایا۔ ستاراں بیسیاں کنیں پائیاں ہون ڈنڈیاں، ڈنڈاوت وچ سپس نوائیا۔ ستاراں واہیاں ہون کنگھیاں، پٹھے سدھے وال بنایا۔ ستاراں پہنیاں ہون انگیاں، ساڑیاں نال سہایا۔ ستاراں ہلاوندیاں آون کندھیاں، اپنا بل پرگٹایا۔ ستاراں رنگیاں ہون دندیاں، دنداسیاں نال سہایا۔ ستاراں اندر روون رنجیاں، نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دھرم اک سمجھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ستاراں گاوندے ہون ڈھولے، دُھر دا راگ الایا۔ ستاراں بنے ہون گولے، پر بھ چرنی سپس نوائیا۔ ستاراں بوریاں دے پائے ہون چولے، بٹن تن نہ کوئے چھہایا۔ ستاراں کھ ہون کھولے، دندی دندی نہ کوئے چھہایا۔ ستاراں کھیلدے آون ہولے، لال گُلا رنگ چڑھایا۔ ستاراں پاوندے آون رولے، کوک کوک سٹایا۔ ستاراں بنے ہون بھالے بھولے، اپنی بُدھ نہ کوئے دکھایا۔ ستاراں بیسیاں ملدیاں آون ہتھاں، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائی۔ ستاراں کردیاں آون کتھا، کتھنی نال صفت صلاحیا۔ ستاراں نیلا کیتا ہووے متھا، مستک رنگ رنگایا۔ ستاراں دا کرپاناں والا ہووے جتھا، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ ستاراں اک دُوجی نوں کردیاں آون ٹھٹھا، مخول جگت اڈایا۔ ستاراں دا آنچل ہووے اکٹھا، اکو گنڈھ پوایا۔ ستاراں کول ہووے کچا مٹا، مٹکی نال ملائی۔ ستاراں کول ہووے دہی کھٹا، کاہن کرشن آس بُجھایا۔ ستاراں گاوندیاں آون اکو ٹپا، توں میرا میں تیرا دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ستاراں کول ہووے ڈھائی سال دا اک اک بچہ، گودی گود گود کُٹایا۔ ستاراں دے لوں لوں اندر ہووے رچا، رچنا اپنی دے دکھایا۔ ستاراں گرگھ جیکارا بولدے آون فتھا، واگرو تیری بے پرواہیا۔ ستاراں کردے آون متا، مشورہ اک دُوبے نال رکھایا۔ ستاراں کول پانی ہووے تئا، کلجگ اگنی نال ملائی۔ ستاراں دے اندر دھرم دی ہووے ستا، سنگر چرن دھیان رکھایا۔ ستاراں کول اک اک ہووے تاش دا پتا، اک دُوبے نال میل نہ کوئے رکھایا۔ ستاراں ہتھ

وچ پھڑیا ہووے وٹا، پتھر پاہن سو بھاپا۔ ستاراں کول ہووے اک اک ٹکا، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈا۔ ستاراں سپنے لکھ کے لایا ہووے واہ واہ واہ واہ جٹا، تیری بے پرواہیا۔ ستاراں چیتھر پایا ہووے پھٹا، لیرو لیر وکھایا۔ ستاراں بیپیاں کول ہووے سوت دا اٹا، رويداس چمارا ویکھ وکھایا۔ ستاراں لکھ کے پھڑیا ہووے زیرو نال زیرو کیتا بٹا، انت نظر کوئے نہ آیا۔ ستاراں بیپیاں اڈاؤندیاں آون گھٹا، دھوڑی زمیں اسمان وکھایا۔ ستاراں لکھیا ہووے پورن اٹے پتا، پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ ستاراں دی بوری ہوئی ہووے متا، سدھ جگت نہ کوئے رکھایا۔ ستاراں گرگھ اکو رنگ دسن پر بھوسر تھا، سمرتھ تیری وڈیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ست رنگیا میریاں تک لے ونڈیاں، سوہنی ونڈ ونڈا۔ ستاراں گرگھیں بھیکھ بنایا ہووے پاکھنڈیاں، سوسے کالے رنگ رنگایا۔ ستاراں کول پھڑیاں ہوون پھنڈیاں، ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ست رنگا کہے ہاڑ ستاراں مترا میں کی تیتوں دساں، دسن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں خوشیاں دے وچ ہساں، دھر دے ڈھولے گایا۔ میرے صاحب نے وقت لیاندا مساں، مسیا رین اندھیری ویکھاں تھاؤں تھانیا۔

۱۸ <

بن قداماں توں نساں، بھجیاں واہو داہیا۔ اپنا تیر نشانہ کساں، قسم کھا کے دیاں سنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ست رنگیا میں تیتوں کراں آداب، نو نو سیس نوایا۔ میں تیری نکاں محراب، جتھے وسے محبوب نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھایا۔ ست رنگا کہے ستاراں ہاڑا میں ہونا بڑا راضی، رازق رازق رحیم دے وڈیا۔ ستاراں گرگھ بنے ہوون قاضی، تسبیاں ہتھاں وچ اٹھایا۔ ستاراں لیکھا کڈھیا ہووے دھرنی عراضی، ہتھو ہتھ اٹھایا۔ ستاراں لیکھا پھڑیا ہووے پچھلا ماضی، محبوب تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ست رنگا کہے میریا مترا میرے دو جہان دے ہوکے، حکم دھر دا دیاں سنا۔ میرے صاحب دا کھیل کوئی نہ روکے، نہ کوئی میٹ مٹایا۔ جس دے حکم ورتنے اک دو کے، دو جہاناں دے سنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ ست رنگا کہے میرے پیاریو، پریمیو دیاں

جنائیا۔ میرے سَنگَر دے دُلا ریو، دُو لھِیو دیاں جنائیا۔ تئیں اپنا آپ سَنگاریو، سوہنا رنگ رنگائیا۔ ستاراں گرکھ بنا سوہنے لاڑیو، سیہرے کھ اُتے لگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ست رنگا کہے ستاراں ہاڑ میرا ہور کچھ ارادہ، ارادیوں دیاں جنائیا۔
 کس بدھ ست دھرم دا ہووے وادھا، وعدے پچھلے پھول بھلائییا۔ جاں میں لیکھ نکیا میتوں نظر آیا کی سندیسہ دیوے پُرکھ اکال سب دا دادا، دہ دِشا توں
 باہر جنائیا۔ پتہ نہیں اُس دے کولوں کس بھگت نوں ہونا فائدہ، فاقیاں وِچ دے لوکائیا۔ میں سچ آکھاں اُنھ نگاہ ماری دو جہان دا لینا جائزہ، ویکھے تھاون
 تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھانیاں اندر وجدی ہووے
 رباب، ربی الثانی تھانیا دے گواہیا۔ میں وی تھانیاں کراں امداد، سَجَنو تھانیاں سنگ نبھائیا۔ ایہہ فیصلہ دینا کس طرح جوت شبد دی دھار توں تتاں وچوں
 کھیل ہندا بعد، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جس وِچ رسنا دا نہیں کوئی سواد، کھ دند نہ کوئے وڈیائیا۔ کوئی لیکھا نہیں بودھ اگادھ، اکھراں نال ملانیا۔
 اک کھیل بھید کھولنا کس بدھ سمبل نگر توں نگر سمبل دا دوارا ہویا آباد، چار جگ دے اوتار پیغمبراں گرواں شہادت دینی بھگتائیا۔ کس بدھ نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ پچھوں گوہند دے ہتھ تے اڈیا باز، بازی دین دنی اُٹائیا۔ بھگتاں یاد رکھنا کلج وچوں کس طرح بدلنا سنجگ دارواج، ست دھرم
 لئے انگڑائیا۔ توں پیار وِچ مُجبت وِچ دین دنی توں پھرنا آزاد، آزادی وِچ بھجنا واہو داہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ستاراں گرکھو تئیں بھگت دوار دے آگے
 دروازے توں باہر ضرور جگاؤنی آگ، ساڈھے تن ہتھ جس دی ہووے لمبائی چوڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا سھم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھانیاں لگیاں ہون سرتیاں، سرتی شبد وِچ سمائییا۔ ستاراں بیپیاں کول مٹی دیاں پھریاں ہوون مورتیاں،
 جس دا ویروا جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ پھیر کھلیاں دسٹیاں سَنگَر شبد نے اندر دیاں، جو گوہند اپنے وِچ گیا چھپائیا۔ پر بھو دیاں کھلیاں آد جگاد جگ چوکڑی
 کدے نہ مُردیاں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے
 سَنو پیارے پنچ، پنچ پیاریو پیاریو پیاریو گرکھو تھانوں نال سَنائیا۔ کسے دے اندر مول نہ ہووے رنج، رنجش وِچ بھگت دوارے کوئے نہ آئییا۔ سارے

گرگھ تے گرگھو تہاڈے ہتھ وچ نشانہ ہووے تارا چند، چند چاندنی دینی چکائیآ۔ گو بند کھ کے سچے ہتھ اُتے آؤنا بنھ، بندگی کر کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے درباریو تہاڈے ہتھاں وچ ہووے کول بھل، کھبے ہتھ وڈیایا۔ تاساں نام ترازو جانٹل، اپنی قیمت کرتے ہٹ وکائیآ۔ سچ بچن کدے نہ جانا بھل، جو اُبھل رہیا جنائیآ۔ تہاڈی آگے واسطے سب دی آکو ہو گئی گل، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے لکھاریو تہاڈیاں سہاؤندیآں ہون رتیاں، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیآ۔ تہاڈیاں آساں اٹھن ستیاں، ستیاں لین اکٹرائیا۔ پر بھو دے پیار ہون وچ رچیاں، رچنا ویکھن دھر دے ماہیا۔ تہاڈا لیکھا کوئی کڈھن نہیں آیا بتیاں، بتھنیاں اندر وجدی رہے ودھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سب دے پیراں اندر ہون چٹیاں بھتیاں، نوک نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ست رنگا کہے ستاراں ہاڑ توں دسیا بہ کجھ وچار، اپنا بھیو چکائیآ۔ ستاراں بھگت اوہ ہون جنھاں دا کسے نال کدی نہیں ہو یا پیار، جھگڑے وچ اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ ستاراں گرگھ اوہ ہون جیہڑے اپنے گھر وچ مختیار، حکم اپنا آپ چلائیآ۔ ستاراں بیپیاں اوہ ہون جنھاں دے گل وچ بٹھے پائے ہون ہار، سونا چاندی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ستاراں بیپیاں اوہ ہون جیہڑیاں کوک کوک کرن پکار، تیرا تیرا نام دہائیآ۔ وقت سہنجنا سوہنی ہووے تھت وار، وجدی رہے ودھائیآ۔ نو گرگھ ست رنگا نشان جھلاؤندے آؤن سوہنگ شبد بولدے آؤن جیکار، بے بے کار کر کے اپنی خوشی بنائیآ۔ سمت گیاراں کہے میں ستاراں ہاڑ تے بڑا کراں گا اظہار، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ نالے دسناں کس بدھ دین ذنی دا بدل جانا سماں، سمگری سنگر آپ ورتایا۔ نالے بھگتو تہاڈا کس بدھ سواریگا کاج، کرنی کرتا مہر نظر اٹھایا۔ انج پہلی ہاڑ کسے ہو کے جانا نہیں ناراض، خوشیاں نال سب نوں دتا سنائیآ۔ ست رنگا کہے میرا بھگتو تہانوں آداب، نو نو لاگاں پائیآ۔ کرپا کرے آپ مہاراج، سنگر داتا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بدل دیوے مزاج، انتر نر نتر نر اکار نر نکار اپنا رنگ رنگائیآ۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرین سنگھ، سورن سنگھ، دلپ سنگھ، تیجا سنگھ، گلزار سنگھ،

سنتوگھ سنگھ، جرنیل سنگھ، سُرین سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

ہاڑ ستاراں کہے ستاراں بیبیاں بنیاں ہوں گویاں، سوہنا رنگ رنگاں۔ ستاراں ہتھ وچ پھڑیاں ہوں جوتیاں، گھرت دیپ نال رُشناں۔ ستاراں بدھیاں ہوں دھوتیاں، تن وجود پُچھناں۔ ستاراں گل ہار پائے ہوں موتیاں، سوہنی خوشی بناں۔ ستاراں کچھڑ چکیاں ہوں پوتیاں، ننھیاں گود اٹھناں۔ ستاراں سپس گندے ہوں چوٹیاں، مینڈھی پنچ پنچ بناں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن بھیو چکائے رنگ رنگائے اگو گوتیا، گوتم دی دھار نال ملاں۔

۷۲۱

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگت ستاراں بنے ہوں فقیر، فکرے ڈھولے گائیا۔ ستاراں ہتھ وچ پھڑ کے آؤن زنجیر، کڑی کڑی نال بدلائیا۔ ستاراں دے کول ہووے بچے اک اک کھنجیر، آیو وند نہ کوئے وندائیا۔ ستاراں ہتھ وچ پھڑیا ہووے نرمل نیر، امرت رس رس دکھائیا۔ ستاراں کول لکھیا ہووے کبیر، قبریں باہر جناں۔ ستاراں دے سوہنے ہوں چیر، چری وچھنے وکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے ہتھ دھرم دھار شمشیر، شرع دا لیکھا دے مکائیا۔

۷۲۱

ستاراں ہاڑ کہے کل لیکھا جانا تک، مکمل پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں سپس سب دا جانا جھک، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اُس دی اگم نرالی سب نے پڑھنی تک، دو جہان کرے شنوائیا۔ گر اتار پنیمبر جان جھک، نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناں۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میرا حکم پیارا، پریمیو پریم نال جناں۔ پہلوں پر بھ نوں کراں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ پھیر

دیکھاں نین اگھاڑا، چاروں گنت دھیان لگایا۔ میں کوک کوک پھیر دستاں پکارا، دو جہان سنایا۔ کرپا کرے آپ نرنکارا، نرویر دھردر گاہیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت کہے لوکایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں دستاں بنا جگت وچارا، بدھی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سنجگ اندر بھگتو ایختے ضرور بنیگا بھگت دوارا، بھگون دیوے مان وڈیایا۔ جس دی اک سو اک اک دی ہووے چار دیوارا، چار گنت سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھے وگسے پاوے سارا، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھادی سدا جیوندی رہنی جوتی، تن وجوداں نام وڈیایا۔ تھادا روپ دھر دے مانک موتی، گلج کچ نہ کوئے دکھایا۔ تھادی آتم اٹھی سوتی، ستیاں لئی انگڑایا۔ تھادی آتما بن گئی پر بھ دی گوتی، سگلا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دو جہاناں سوچ سوچی، سوچنہارا اینکارا ایکا اک اکھوایا۔

۷۲۲

۷۲۲

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ستاراں کردے آون ہاسیاں، خوشیاں ڈھولے گایا۔ ستاراں پوندے آون راسیا، اپنا سوانگ بدلایا۔ ستاراں کول کھیا ہووے شکر کیلاشیا، اکل کل دھاری دھیان لگایا۔ ستاراں لیندے آون اُباسیا، خالی پیٹ دُہایا۔ پھر اشارہ کرنا شکر کیلاشیا، سینت نام لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انت پندھ مکاوے مدراماسیا، مدھر دُھن آپ سنایا۔

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تھانوں چڑھیاں ہون لالیاں، لال پر بھ دے سوبھاپایا۔ میریاں میٹ کے آونیاں گھٹا کالیاں، چاروں گنت دھیان لگایا۔ ستاراں گھ وچ پایاں ہون نالیاں، وڈی چھوٹی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ستاراں موڈھے چکیاں ہون پنجالیاں، پنچم رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں خوشیاں دیوے باہلیاں، وست نام نام ورتایا۔

نارد کہے جن بھگتو ستاراں ہاڑ کرنی تیاری، ترے گن اتینا رہیا جنایا۔ تہانوں مستی چڑھی ہووے خُماری، دُھر دا نام رنگ رنگایا۔ ستاراں بنے ہون
 پُجاری، تلک للاٹ نظری آئی۔ ستاراں بنے ہون جواری، تھگی چوری من رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم اک ورتایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈا وقت سُنہجنا ہووے رُت دا، رُترئی پرہ میرے نال مہکایا۔ کھیل دکھا کے ابناشی اچت دا، چیتن
 سرتی آپ کرایا۔ پندھ مُکا کے کایا بُت دا، بُتخانیں کرے صفایا۔ پیار وچ کسے پتہ رہے نہ پیو پُت دا، پتا پُت ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس شبد سنایا سو ہنگ برہم اپنا روپ بدلایا۔

ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو ستاراں رنگے ہون پلے، لال رنگ رنگایا۔ ستاراں کول چنے ہون دلے، تولے ڈھائی ڈھائی رکھایا۔ ستاراں گرکھ
 کردے آون ہلے، زور زور نال دباہیا۔ ستاراں سچ سنگھاسن بیٹھے ہون ملے، در ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا کرم آپ کمایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈا سوہنا نکاں گھڑا، گھ شنگار نہ کوئے بنایا۔ میں درس پیاس دا بھکھڑا، ترسنا کوڑی پار لگایا۔
 بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بُتڑا، بُتخانیں رنگ رنگایا۔ میرا مالک خالق پاربرہم ابناشی اپتڑا، چیتن سب نوں دے کرایا۔ جس دا وقت سُنہجنا سُنہجنی ہونی رُتڑا،
 رُترئی اپنے نال ملاہیا۔ جو نرگن دھاروں ہووے اتر، اتر پورب پچھم دکھن دیکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنایا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈی بھگتی ہون لگی پور، ضرورت سب دی دیکھ دکھایا۔ جو سرب کلا بھرپور، بھانڈا بھرم بھرم
 بھٹایا۔ بھگت اُدھارنا جس دا دستور، ریتی آد جگادی چلی آئی۔ اوہ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے ضرور، اخیر اکثر اکھراں نال ملاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ----- نارد کہے ستاراں ہاڑ جی میں دے کے آیا ڈھنڈورا، جگت جہان دین دنی سنایا۔ میں کھنڈاں دیپاں پھر دا رہیا
 وانگ چورا، چوری چوری اپنا حکم ورتایا۔ دُنیا دارو میرے پر بھو دا کھیل ہونا دوہرا، دوہرا حکم آپ ورتایا۔ اُس دا شبد شبد دی دھار بانکا چھوہرا، نوجوان

اک اکھوائیا۔ جس دی سب نوں دے لوڑا، لوڑوند دے خلق خُدا ئیا۔ اُس دا روپ باہر اور تے اورا، اور اوری کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ جن بھگت کہن ساڈیاں لگیاں ہون پریتاں، پریتم مل کے وجے ودھائیا۔ ساڈیاں بدلیاں ہوون نیتاں، کوڑ کر یا نہ ونڈ ونڈایا۔ ساتھوں چھٹیاں ہوون مندر مسیتاں، کعبہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتو پر بھو دے پیاریو اُس دیاں جگ جگ وکھریاں ریتاں، ریتوان اک اکھوائیا۔ جس دا حکم پیچیدہ، پیشتر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ تیس صاحب سنگر اُتے کرو عقیدہ، عقل بُدھی دا ڈیرہ ڈھایا۔ تہاڈا لہنا دینا سچھنڈ دوار وانگ عزیزا، نچے ڈلاریاں گود اٹھایا۔ زرگن اینکار سنگر تہاڈیاں کرے ریحھاں، سر سر سب دے ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ سچ ست سب نوں اکو ویکھن والا دیدہ، دیدہ دانستہ پڑدا آپ اٹھایا۔

* ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی سنگت نوت *

سمت شہنشاہی گیاراں کہے میری پکار، کوک کوک دو جہان سنا ئیا۔ میں شبد سندیہ دینا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملا ئیا۔ پریم پریتی وچ دساں پیغمبر گر اوتار، پیار پیار وچوں پرگٹایا۔ چار جگ دے شاستراں نال کراں گفتار، کُفت شنید دتا درڑایا۔ میرا وقت سہیلا میتوں خوشی بے انت اپار، اپرپر سوامی دے وڈیایا۔ بھيو ابھیدا کھولے اینکار، اکل کل دھاری کی درڑایا۔ سنگر شبد کی سندیہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول جنایا۔ وقت سہیلا ستاراں ہاڑ ہووے اگم اپار، بھرنی رین نال وڈیایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پاوے سار، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کما ئیا۔ حکم سندیہ دھر فرمانا آوے وارو وار، وارتا جگ چو کڑی نال ملا ئیا۔ مہاراج شیر سنگھ تتاں والا فوٹو لایا ہووے باہر، سنگھاسن سنگ سمجھایا۔ ہر سنگت خوشیاں بھیت کرے نین میٹ کرے نمسکار، انتر انتر دھیان لگایا۔ وقت سہنجن کرے آپ کرتار، قُدرت دا قادر دیا کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ فوٹو کہے میرا تن وجود نہیں سریر، پون سواس نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا رُوپ انُوپ گہر گسبیر، گور وچ سمائیا۔ منزل چوٹی چڑھ اخیر، آخر اپنا پڑدا لاہیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں دے کے دھیر، دھرم دی دھرم دھار سمجھائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے گھت وہیر، کھیل کھیلیا واہو داہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے پیغمبر پیر، فقیریاں وچ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ فوٹو کہے میرا تن وجود نہیں ماٹی خاکی، ہڈ ماس ناڑی نظر کوئے نہ آئیا۔ زرگن دھار زرویر میری چال رکھی بانگی، دو جہاناں اپنا کھیل کھلائیا۔ شبدی دھار شبدی اسوار شبد چڑھاوے راکی، راکب اپنا کھیل وکھائیا۔ امرت رس امیوں جام پیا کے ساتی، ساکھیاں اپنا کھیل وکھائیا۔ تن وجود سریر بے نظیر کر کے پاکی، پاربرہم پر بھ پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میریاں خوشیاں والیاں ہون بہاراں، سوہنی وجے ودھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے ہووے جیکارا، ہر سنگت ڈھولے گائیا۔

گرگھ کھڑے ہو کے ستاراں ستاراں، ستاراں ستاراں وند وندائیا۔ ویروا نہیں کوئی پڑکھ ناراں، بال پردھ جوان حصہ نہ کوئے رکھائیا۔ چرن کول کرن ۷۲۵

سرب نمسکارا، پنچ پیارے ڈنداوت وچ سیس نوائیا۔ پنچ درباری اگی لاون جیکارا، بے جیکار سنائیا۔ پنچ لکھاری مستک دھوڑی لا کے چھارا، لیکھا لکھن تھاوں تھانئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ فوٹو کہے میرا لیکھا ہووے زالا، زراکار دے وڈیائیا۔ اگلا بھيو دسنا سمکھالا، سچ سچ سچ نال جنائیا۔ کلج کوڑا کرم میٹ کے کالا، قدرت قادر رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر ویکھ سچّی دھرمسالہ، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ جو اشارہ دے کے گئی ا شنبھج جوالا، شستر دھاری سیس نوائیا۔ جس کارن گوہند جیکارا لایا پڑکھ اکالا، اکل کل دھاری کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک درڑائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ہر جن ہر بھگت خوشیاں نال سیس نواؤن گے۔ انتر انتر ڈھولے گاؤن گے۔ پر م پڑکھ پت پر میثور درشن پاؤن گے۔ دھرم دی دھرم دھار ریتی سچ درساؤن گے۔ وست امولک ہر جن ہر در بھیٹ کراؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماؤن گے۔ فوٹو کہے میں آخر دیواں سندیسہ، جن بھگتاں

دیاں جنایا۔ تہاڈا مالک اک نریشا، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ جس دا دکھرا ہو گیا ویسا، اولّا روپ بدلایا۔ اندر وڑ کے گوہند دس دسمیشا، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جتھے آگے سدا رہے ہمیشہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نوکھنڈ پر تھی دئے سندیسہ، دُھر داراگ درڑایا۔ سنجگ دین دُنی سرشٹ سبائی ہووے دھاری کیسا، مونڈ مُنڈایا رہن کوئے نہ پاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ شیر سنگھ کہے میں ہو کے دسنا شیر، شرع دھرم دھار درڑایا۔ سنگر شبد بن دلیر، حکم دینا درڑایا۔ گوہند دھار وس کے نیرن نیر، سنگھ پورن وچ سمایا۔ پورن سنگھ دا لیکھانہ زبر رہے نہ زیر، جوتی جاتا اکو رنگ رنگایا۔ دھرم دی دھار ہووے کیہر، بھک اکو نام لگایا۔ نوست نوں کرے ڈھیر، ڈھیری خاک ملایا۔ جن بھگتاں کرے مہر، مہر نظر اٹھایا۔ ایک رنگ رنگائے گروگر چیر، چیلگر سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ خوشیاں نال کہے میرا دوس سہاونا ہونا ستاراں ہاڑا، ڈھولے گیت گایا۔ میتوں چاڑھنا گئی رنگ گاڑھا، اتر کدے نہ جایا۔ درشن کراں سنگر شبد لاڑا، نرگن دھار دیکھ دکھایا۔ جس پورب لہنا چکونا جو اک رُپنیا دے کے آیا ماچھو واڑا، پورب رنگ رنگایا۔ سو بھگتاں کولوں منگے آخری واڑا، دھرم دی دھار جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ماچھو واڑا کہے میں رکھیا اک اک رُپنیا سنبھال، سمت شہنشاہی پورب نال ملایا۔ میں دوس رین گھالدا رہیا گھال، بھجیا واہو داہیا۔ میتوں سمجھ نہ آئی اولڑی چال، کی کھیل کرے دُھر درگاہیا۔ میں بیننتی کیتی پچھیا اک سوال، نو نو سیس نوایا۔ سچ دس میرے سوامیا کون ہووے تیرے نال، کی تیری وڈیایا۔ شبدی فرمانا ملیا اوہ تک لے کی سندیسہ دیندا سنگھ پال، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ پھیر نگہ مار لے جوتی جاتا جس دا اک اگما لال، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ جس دے ہتھ شبد شبد دی ڈھال، کھنڈا گوہند گیا بدلایا۔ حکمے اندر رکھ کال مہاکال، سندیسہ دیوے تھاواں تھانیا۔ جو اشارہ دتا گوہند دھار سر روال، روال سر دا لہنا جھولی پانیا۔ دھرم دا دھرم کرے بحال، گُرم دا گُرم ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ماچھو واڑا کہے میتوں اک رُپنیا ملیا داد، بن جھولی جھولی پانیا۔ میں بھیو کھلاواں ستاراں ہاڑ دی رات، رُتڑی پر بھ دے نال ملایا۔ بنا زبان توں کراں گابا، باطن بھیو کھلایا۔

جن بھگتو کی تہاڈانات، کی رشتہ جگت رکھائیا۔ کی لہنا دینا کملاپات، پت پر میثور کی دیوے مان وڈیائیا۔ کی زندگی ہووے حیات، جیون کون رنگ سمائیا۔
 کی لہنا دینا لیکھا کاغذات، قلم شاہی کی چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڈ کہے میری
 بینتی اک ارداس، پر بھ سرن سرن سرنائیا۔ میری جگ چوڑی پُرانی آس، آہستہ آہستہ پور دینی کرائیا۔ میں سندیہ دیواں خاص، خالص دُھر دا حکم
 سمجھائیا۔ جن بھگتو میرے اُتے رکھنا وشواس، وشو دارنگ اک رنگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا فوٹو دھریا ہووے اُتے پر تھی، اُتوں دیکھن
 سارے آکاش، گگن گگن دھیان لگائیا۔ ہر جن بھٹا کرن لگے کرن ارداس، تُوں ہی پتا تُوں ہی مائیا۔ پنچ لکھاری لکھن پات، سندیہ دُھر درگاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنجاں لکھاریاں کول دو پاسیوں قلم ہووے اک اک گھڑی، مکھی مکھی
 دھار بنائیا۔ تئاں انگلاں وچ ہووے پھڑی، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ کول رکھی ہووے اک اک پانی دی گھڑی، مکھی جگت جنائیا۔ نام نُماری ہووے چڑھی،
 مستی وچ سمائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں چواں دی بنی ہووے اک اک لڑی، ستاراں ستاراں سو بھاپائیا۔ پنچویں دھار اٹاری دلی پونہ کان پُر ہووے گھڑی،
 اپنا رنگ دکھائیا۔ ایہہ سندیہ اوہ ہونا جیہڑا گوہند دتا چمکور گڑھی، اک رُپیا اپنی جیب وچوں باہر کڈھائیا۔ پھیر وی ہس کے کہا میرے پُرکھ اکلا تیری
 کرپا بڑی، اتوٹ اٹت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گڑھی چمکور کہے جن بھگتو اک
 رُپیا گوہند والی دات، پُرکھ اکال جھولی پائیا۔ جیہڑی ماچھو واڑے پُچی سوغات، جوتی جاتا آیا لگائیا۔ اُس دا لہنا دینا تہانوں ملنا ستاراں ہاڈ دی رات، رُتڑی
 پر بھ اپنے نال مہکائیا۔ تہاڈا ہون نہ دیوے گھاٹ، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ تہاڈی پنڈھ میٹ کے واٹ، اگلا لیکھا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن پچھے آپے وات، وارث ہو کے دیکھ دکھائیا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات ویلے *
 ستاراں ہاڑ کہے میں خوشیاں کراں اظہار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ شبد شدیش سناواں پیغبر گر اوتار، نرگن نرگن رنگ جنائیا۔ وشن برہما شو
 کراں خبردار، ڈھر دا حکم حکم سمجھائیا۔ دو جہاناں سندیسہ دیواں اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول نام ست سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش
 پاتال گنگن گگنتر کراں خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ چارے کھانی کر ہوشیار، اندج جیرج اُتبیج سیتج سیو کمائیا۔ میرا وقت سہنجنا مات لوک وچ سنسار،
 زمیں اسمان ویکھن چائیں چائیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں میرا کرے ستکار، ست داما لک دیوے مان وڈیائیا۔ میرے انتر نرنتر بخشیا اگم وچار، بنا زبان دتی
 سنائیا۔ میں اتر پورب پچھم دکھن نگاہ لئی مار، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ جدھر تکاں ویکھاں دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دھرم داد سے نہ کوئی
 میت مرار، ساجن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ماؤ ذاتی ویکھی ہاہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ پھر بن نیتراں میں نگاہ لئی مار، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کھیل
 ویکھیا اگم اپار، اکھ اگوچر کی درڑائیا۔ میں بنا بدھی توں ہویا ہوشیار، بنا عقل لئی انکڑائیا۔ بنا سروناں سنی پکار، بن نیتراں راہ تکائیا۔ میرے انتر نرنتر
 آیا اگم پیار، پریم پریم وچوں پرگٹائیا۔ میرا پرکھ اکالا دین دیالا سب دامت مرار، ساجن سجنو آک اکھوائیا۔ میں اُس نوں نو نو کرنا نمسکار، ڈنڈاوت
 وچ سیس جھکائیا۔ جھٹ سنگر شبد میٹوں ہلونا دتا مار، زور نال ہلایا۔ ستاراں ہاڑ اٹھ ویکھ کھیل اُس کرتار، جو کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جس تیرا لہنا
 دینا پورا کرنا ادھار، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی سب دے قرض رہیا اتار، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ کھائیا۔ جس تیرا دوار سہنجنا کیتا بخشیا سچ
 پیار، پریتم ہو کے پریم بنائیا۔ اُس دے در بن بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ دیونہار داتار، ڈھر درگا ہی اک اکھوائیا۔ جس نے بھگت سہیلے کیتے
 تیار، ترے گن اتپتے اپنی دیا کمائیا۔ اکٹھے کر ورن برن کھتری برہمن شوڈر ویش چوڑھے چمیار، چم درشی دتی بدلایا۔ انتسکرن ویکھے نگاہ مار، بن نیناں
 نین اٹھائیا۔ جس دا حکم سندیسہ گرنتھ شاستراں باہر، بھیو ابھید آپ چکائیا۔ اکو رنگ رنگائے پرکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو گرہ بخش دربار،
 ڈھر دربارا اک سہائیا۔ اکو نام شبد جیکار، کلمہ اک درڑائیا۔ اکو دھام سہنجنا کرتیار، ترے گن اتپتا ویکھ کھائیا۔ سو پرکھ اکالا پاؤنہارا سار، پار برہم برہم

۷۲۸

۷۲۸

اپنا رنگ رنگا گیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں مستک دھوڑی لاواں چھار، گکا خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتا گیا۔ سنگر شبد کہے ستاراں ہاڑ جگت بنیں نہ مول نما، بلہین نہ روپ دکھانیا۔ تیرا مالک شاہو اکو بھوپ رانا، دو جہاناں اک اکھوانیا۔ جس دانام سندیس کلمہ فرمانا، دھر دی دھار دھار پرگٹانیا۔ اوہ ویکھے کھیل مہانا، خالق خلق دھیان لگانیا۔ جس داسب توں وکھرا گانا، چار جگ توں باہر اپنی کھیل کھلایا۔ سوتیتوں اپنے در کرے پروانہ، درے دربار دئے وڈیایا۔ ستاراں ہاڑ ہونے پردھانا، جگ چوکڑی تیری وجے ودھانیا۔ تیرا مالک اک نورانہ، نور نورانہ نظری آتیا۔ مستی وچ کرے دیوانہ، خُماری اپنی نام چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ ہاڑ ستاراں کہے سنگر شبد میں دھیان دھریا، دھرنی اُتے ویکھ دکھانیا۔ میرا سنگر کدے نہ مریا، مرن وچ کدے نہ آتیا۔ جس دا چرن سروور سریا، امرت میگھ برسایا۔ جس نے کھیل اگتا کریا، کرنی دا کرتا کار کمانیا۔ میں بھے وچ رہیا ڈریا، بھو اپنے سیس جنایا۔ تیرے سچ دوارے کھریا، کہہ کے دیاں سنایا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا سد سے اپنے گھریا، گرہ مندر سو بھاپایا۔ جس نے لکھ چوراسی آتم پر ماتم وریا، پر ماتم اپنا رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا وقت سہاوا کیتا، کرتے پُرکھ دتی وڈیایا۔ میں کی دستاں پچھلا کیتا، جگ چوکڑی دھیان لگانیا۔ میریاں صاحب نال لگیاں پریتاں، پریتم دتی مان وڈیایا۔ ترے گن توں ہو اتیتا، ترے بھون دھنی نال مل کے وجے ودھانیا۔ میرا انتشکرن ہو یا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت تت بُجھانیا۔ میں خیران ہوواں کس بدھ میرا صاحب نویں چلائے ریتا، جس دی سمجھ کچھ نہ آتیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیتا، کعبیاں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اٹھاراں برناں دی اکو دھرم دھار دی ہووے ریتا، گو بند ڈھولا سچ سُبھانیا۔ سب دی اندروں بدلے نیتا، نیتیاں نیتیاں اک ہو جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں اک ست دی دھار، سنگر دتی مان وڈیایا۔ میں ویکھیا جگت سنسار، سنسا اندر رہیا نہ رانیا۔ میں خوشیاں وچ کراں اظہار، بھيو گھلاواں چائیں چانیا۔ کرپا کرنی آپ کرتا، قدرت دے قادر دینی وڈیایا۔ میرا لہنا دینا جگت توں باہر، دین دُنی نہ سنگ رکھانیا۔ میرا میلا ہووے ہر بھگتاں ہر بھگت دوار، دوجا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ توں شاہو

بھوپ سکدار، شہنشاہ تیری وڈیاں۔ ستاراں ہاڑ کہے میں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا بھو آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا لیکھا اک ست، ست ستوادیو دیاں جنایا۔ پر بھ نے دتی برہم مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ پریت جوڑ
 کے نت، ناتواں اپنا رنگ رنگایا۔ نیچ نیچے دھرم دے وٹ، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میرا تھم پریم فرمان، فرنیاں باہر جنایا۔ سُننا لا کے کان، ہاڑ ستاراں رہیا سمجھایا۔ میرا روپ سدا نوجوان، جو بن ونا اک
 اکھوایا۔ میرا لہنا دینا نال لکھ چوراسی گونی جگت جہان، جاگرت جوت جوت رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 بھو آپ سنا یا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں خوشیاں ڈھولے گاواں، گن بھگتاں نال ملایا۔ میرا وقت سُنہنجا بھریا چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ میں اوتار
 پیغمبراں گرو آں راہ تکاواں، ویکھاں نین اٹھایا۔ گنگا گوداوری جمن سستی اشارہ دیواں بنا باہواں، سینت نظر کسے نہ آیا۔ اکو گیت گو بند گاواں، دوسر
 اور نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ سنگر شبد کہے ستاراں ہاڑ نو سو چرانوے چوکڑی
 جگ بچھلا کر لے چیتا، چیتن ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس وچ نیا اکو نیتا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں کھول دے بھیتا، پردہ رہے نہ
 رایا۔ اوہ وقت سہاوا دس دے جس ویلے برہم تیرے نال کیتا میتا، شکر خوشی بنایا۔ وشنو پپار وچ لینا، سنگھاسن جگت نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ ستاراں ہاڑ کہے سنگر شبد تیتھوں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ دھن
 بھاگ جے میری آئی واری، وارث ہو کے پر بھو دے وڈیاں۔ میری اکو کوک پکاری، بن رسنا دیاں سنا یا۔ میرے شاہو بھوپ سکداری، تیرے ہتھ
 وڈیاں۔ گنڈا کھول دے بند کواڑی، پردہ رہن کوئے نہ پانیا۔ سچکھنڈ دوار تیرا نکلی جہی واڑی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کی کھیل کرنا آگے اگاڑی، میتوں
 دے سمجھایا۔ جو اشارہ کیتا دُر گا ا شتھج وچ اجاڑی، سنگھ شیر شیر اسوار ہو کے گئی سنا یا۔ شکر کوک کہے اُتے پہاڑی، دھر دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سنگر، گردیو میرے پیاریا۔ کیتھوں میرا حال ہندا شروع، شہنشاہ

دے آپ اُچاریا۔ کس پدھ اگلا مارگ ترو، تروت آپ سمجھالیا۔ کون دھار موڑا مُڑو، مہر نام والی لگا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما لیا۔ سنگر شبد کہا ستاراں ہاڑ تیرا لیکھا دستاں کھول، بن گرنھ شاستر جنایا۔ توں میرا میں تیرا وشن برہے شو پہلی وار سنسار وچ بولیا بول، تھت تیری نال وڈیا۔ برہے امرت دھارا کڈھکے اپنے وچوں نابھ کول، کول کول کول درسا۔ وشن بن کے پاندھا رول، بھیو دتا سمجھایا۔ شکر لہاپے کے اُتے دھول، دھرنی خاک رما۔ پُرکھ اکال پھیر آگیا کول، بن قداما پندھ مکایا۔ جوتی دھارا گیا مول، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما۔ سنگر شبد کہے ستاراں ہاڑ تیری اوتاراں تیرا دوس منایا، من نسا دور کرایا۔ سب نے اکو ڈھولا گایا، توں میرا میں تیرا راگ درڑایا۔ پُرکھ اکال اپنا بھیو چُکایا، جگ جگ سمجھایا۔ سوہنا رنگ رنگایا، اتر کدے نہ جانیا۔ روپ انوپ وکھایا، بن تتاں ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سنگر شبد میری کیرٹی آس، مینوں دے سمجھایا۔ جھٹ شبدی دھار آئی اٹھ ویکھ اگمی پرکاش، نور نورانہ نور الاہیا۔ نگاہ مار پر تھی آکاش، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ وشن برہما شو کہن ترے گن مایا دی کھیلن لگے تاش، پتا پتا دکھ دکھ کھلایا۔ جھٹ کول آیا پُرکھ ابناش، آپ اپنا روپ درسا۔ پھیر ہلونا دتا شکر اوتوں کیلاش، دھرنی اوتوں سُٹایا۔ برہے آونا کول بنا سواس، بن رسنا رس ہلایا۔ وشنوں توں وی سُن لے خاص، خواہش دیاں درڑایا۔ سنگر شبد ہووے دھرواس، دو جہاناں رنگ رنگایا۔ جو پنا تن وجود رہے لاش، لشکر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جس نوں کر سکے نہ کوئے تلاش، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ اوہ میرا کھیلے کھیل تماش، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ میں اوہنوں سدا دیواں شاباش، سر سر ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما۔ سنگر شبد کہے ہاڑ ستاراں وشن برہما شو تتاں دا پر بھونال ہو یا ملاپ، پھر تیری وجی ودھایا۔ چوہاں نے اکو گایا جاپ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اُس ویلے وقت دنی دا ستاراں ہاڑ دی رات، رُڑی بنا جگت مہکایا۔ چارے بیٹھ جوت دھار اکانت، وشن برہما شو سنگ بنایا۔ نگاہ مار لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھایا۔ پھیر سنگر شبد کہے میں نکی جی بچھی بات، سچ نال سنا۔ میرے صاحب

سوامی انترجامی تیرا کھیل دے سے بہنہ بھانت، انت کہن کچھ نہ پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔
 وشن برہما شونتاں کیتی ارداس، پرہہ اگے سپس نوئی۔ توں صاحب ساڈا ابناش، کرنی دا کرتا اک اھوائی۔ بے شک میرا لہنا دینا اُتے گیلاش، پرتیاں
 سوہا پائی۔ جو اُتے سو کرنا ناس، دین دُنی رہن کوئے نہ پائی۔ وشنوؤں کہے میں دیونہارا دھرواس، گھر گھر ویکھ وکھائی۔ برہما کہے میں پاؤندا رھواں
 راس، اُتیتی جگت والی کرائی۔ جھٹ سنگر شبد کہا کی میرا کھیل تماش، میٹوں دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ وشن برہما شونہ کہن پرہہ ساڈی کپڑی دھار، زویر دے سٹائی۔ جوتی جاتے کیتا خبردار، بھو ابھید کھلایا۔ تیس حکمے اندر
 رھنا سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کھجگ وند وندائی۔ میں کھیل کھیل وادو وار، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائی۔ روپ دھراں اپنا اپرا، اپرپر اپنی
 کھیل کھلایا۔ تن وجود کراں سنگار، اوتار تینی روپ پرگٹائی۔ پیغمبراں نور کراں اجیار، موسیٰ عیسیٰ محمد سنگ بنایا۔ سنگر شبد کر پیار، نانک گوہند کھیل
 کھلایا۔ اتم سب دے لہنے دینے لواں وچار، وچرن دی لوڑ رہی نہ رائی۔ پنجاں تتاں وند وند وچ سنسار، حکم حکم وچوں بدلایا۔ میرا آد انت نہ پاراوار،
 بے انت کہہ کے سارے گائی۔ نام کلمے دس وچ سنسار، گرنتھ شاستراں رنگ رنگائی۔ جگ چوکڑی کر کے پار، سنجگ تریتا دواپر کھجگ اپنی کھیل وکھائی۔
 نہکٹکا لئے اوتار کل کلکی روپ پرگٹائی۔ ہاڑ ستاراں تیری ویکھاں گلشن بہار، پت ٹہنی پھول بھلایا۔ نوست ہونا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائی۔
 مائس مانو مانگھ سارے کرن و بچار، گکرماں بھری لوکائی۔ چار جگ دے شاستر پاؤنہار سار، کوڑ کریا نہ کوئے مٹائی۔ گر اوتار پیغمبر ملے نہ کوئی وچ سنسار،
 ست دوار نہ کوئے درسائی۔ دین مذہب ورن برن نوست ہووے ہنکار، ہنکاری گڑھ نہ کوئے ٹڑائی۔ اُس ویلے کھیل کراں اپرا، اپرپر ہو کے ویکھ وکھائی۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ تیرا اک اک دا ہووے میلا، شہنشاہی سمت نال ملائی۔
 جوت دھار دا سنگر شبد ہووے چیل، جگت ت نہ وند وندائی۔ سمبل سے دھام ٹویلا، گرہ مندر اک سہائی۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دیالا جن بھگتاں
 بنے سجن سہیلا، دوجا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ جھٹ سنگر شبد نے

ستاراں ہاڑ تیرے پیار دیاں نشانیاں لائیاں، جگت پیار نظر کسے نہ آئیآ۔ بنا شہادتاں شہادتیاں پائیاں، آپ اپنا حکم ورتائیآ۔ بنا اکائیاں بدل دیتیاں دہائیاں، اپنے رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ بنا اکھیاں توں اکھیاں اٹھائیاں، بنا نیناں نین تکائیآ۔ پھیر خوشی وچ دیتیاں دہائیاں، بنا بول بول سنائیآ۔ کیتے جگ چوکڑیاں ہونیاں پرائیاں، اپنا پندھ مکائیآ۔ پر بھ دا کھیل ہونا دائی دایا، سوہنی ونڈ ونڈائیآ۔ لکھ پوراسی ہونیاں رُشنائیاں، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں ملنیاں ودھائیاں، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ نام کلمیاں ہونیاں چترائیاں، اکھراں نال اکھر صفت صلاحیا۔ سنجگ تریتا دواپر بن رُتاں لنگھنیاں واہو داہیاں، پاندھی پندھ مکائیآ۔ کلجگ اتم ہونیاں اندھیریاں چھائیاں، نوری چند نہ کوئے چکائیآ۔ سب نے ڈھیریاں ہونیاں ڈھاہیاں، حوصلہ سکے نہ کوئے رکھائیآ۔ اوہ وقت سہنجنا کرے میرا ماہیا، محبوب نور الاہیا۔ جس دیاں شہادتیاں اوتار پیغمبر گر دیون تھاؤں تھانیا، تیرے دوارے آپ درسائیآ۔ اُس ویلے سب دیاں دستوآں ہون پرائیاں، مالک نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد کہا میرا کھیل ہونا اپار، اپر پیر رہیا جنائیآ۔ تیرات ہونا اجیار، پنچاں رنگ رنگائیآ۔ ترے گن مایا بھراں بھنڈار، سوہنی کھیل کھلائیآ۔ رُپ دھراں تئی اوتار، اوتر ۴۳

ہو کے اندر ڈیرہ لائیآ۔ جوت نور کراں اجیار، پیغمبراں وچ سمائیآ۔ گروآں دے شبد دی دھار، دھرنی اُتے وڈیائیآ۔ اتم ہو کے آواں کل کلکی اوتار، دو جا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تن وجوداں کراں خبردار، بے خبراں خبر سنائیآ۔ میرا رُپ نہ پُرکھ نہ نار، استری مردنہ ونڈ ونڈائیآ۔ چار جگ دے شاستر کر کے جان اظہار، صفتاں صفت صلاحیا۔ پیشین گوئیاں کرن پکار، کوک کوک سنائیآ۔ میرا کھیل ہووے اپار، اپر پیر سوامی دے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ سنگر شبد کہا وشن برہما شو بن تن وجودوں جانا لیٹ، لٹاں نظر کوئے نہ آئیآ۔ نالے خالی وجاؤ پیٹ، بن ہتھاں ہتھ لگائیآ۔ اک پُرکھ اکال دی رکھو ٹیک، تھانوں دیاں سمجھائیآ۔ تھادا لیکھا ہونا پتہ نہیں کیتے کیتے، کیتے رُپ بدلایآ۔ میرا سنگر شبد دا کرنا ہیٹ، ہتکار یو دیاں سمجھائیآ۔ میں شہنشاہ ہواں کہ سب دانیت، نیز نظر کسے نہ آئیآ۔ سنساریاں بھنڈاریاں سنگھاریاں میں سب نوں کراں کھیت، کھیتیر میرا سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ تھوڑا جہا تھانوں دساں بھیت، انتر وڑ کے دیاں سمجھائیآ۔ میں نہ کسے دا بیٹا تے نہ ہواں بیٹ، گودی چک نہ کوئے

کھڑا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ جھٹ وشن برہما شو گئے لٹ، لٹاں نظر کوئے نہ آیا۔ کیوں اکو
 دھار وچ گئے ٹک، دھوڑی مستک خاک رمایا۔ جھٹ سنتگر شبد نے بن اکھراں توں دتی چٹ، چھٹے اُتے کالا نظر کوئے نہ آیا۔ تے دیکھن بٹ بٹ،
 بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنتگر شبد کہا وشن برہما شو ہووو خبردار، اپنی لو
 انگڑا آیا۔ میرا کھیل تکنا وچ سنسار، سنتگر شبد شبد جنایا۔ میں روپ بدلاں وارو وار، نرگن سرگن اپنا ویس وٹایا۔ اپنا نام سمجھا کے پیغمبر گر اوتار، تتاں
 رنگ رنگا آیا۔ شبد دی مہما کر اپار، گرنتھ شاستر دیاں بنایا۔ دیناں مذہباں دے کھول ہٹ بازار، توں میرا میں تیرا نام کلمے زباناں اُتے وکایا۔ کھنڈے
 کھڑگ پھڑ تلوار، تیر کماناں نال کراں لڑا آیا۔ کھتری برہمن شوڈر ویش میری پاوے کوئی نہ سار، دین دنی سمجھ کچھ نہ پایا۔ آپے اندر آپے ہوواں باہر،
 گپت ظاہر اپنی کھیل کھلایا۔ نالے سنتگر شبد نے اک دو تین چار وار کہا لکار، چاروں گنٹ سب نوں دتا بھو آیا۔ بنا اکھیاں توں نور جوت ہو یا دیدار، سنگم
 سب دے نظری آیا۔ تن وجود سارے دسن چھار، اوتار پیغمبر گر انت رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتا آیا۔ جھٹ وشن برہمے شو منگیاں منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سنتگر شبد کہا سو پڑکھ نرنجن جس دی منزل کوئی نہ لنگھا، ہر پڑکھ
 نرنجن بے پرواہیا۔ ایلنکارا جو دیونہار اندا، آد نرنجن نور نور رشنا آیا۔ ابناشی کرتا سورا سرنگا، سری بھگوان گم اتھاہیا۔ پار برہم آپ اپنے سنگا، دوسر
 اوٹ نہ کوئے تکا آیا۔ پھیر ہس کے کہا وشن برہما شو اوئے چو میرا جدوں انت ہو یا تے کول ہوئے گا ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔
 نہ کوئی بھیکھ رہے نہ پا کھنڈا، کوڑی کرپا کرے صفایا۔ جگت جہان دیکھے دین دنی دیاں کندھاں، زمیں اسماناں کھوج کھوجا آیا۔ اُس ویلے جوت دی دھار
 شبد دا سوانگ تن وجود ہووے گا تتاں پنجاں والا بندہ، بندگی وچ مچھندگی نہ کوئے رکھایا۔ جس دا پیار ہووے ٹھنڈا، اگنی تت دے بُجھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ جھٹ وشن برہما شو بن ہتھاں ہتھ جوڑے، بن سیس سیس نوا آیا۔ بن اکھراں
 گائے دوہرے، بن رسنا ڈھولے گایا۔ بن آسو چڑھے گھوڑے، بجے واہو داہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری آکاش سارے دوڑے، لو آں پریاں دیکھ وکھایا۔

جدھر نکلیا اُدھر پر بھو دی لوڑے، پنا پر بھو توں سر شئی کم کسے نہ آئی۔ پھیر تے بن قداماں توں پر بھو دے چرن تے جھاڑن جوڑے، اپنی سیو کمائی۔
 سنگر شبد کہا اوہ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچوا تہاڈے واسطے تھوڑے، تھوڑا سماں تھوڑے وچوں دیاں لنگھائی۔ اوہ دیکھو جگت جہان دھار دی ودیاتے
 سسے اُتے ہوڑے، ہوڑے نال ہا ہے دی ٹپی، ٹپی دے وچوں ٹیکا ٹپنی والے سارے دیاں مٹائی۔ پھیر میری دھار ہووے آتما پر ماتما پر ماتما آتما دی اکو
 پٹی ہووے لکھی، انت پٹنے والا لیکھا دیوے پائی۔ پر یاد رکھیو سب نوں بھرنی پینی چٹی، پراتن چٹیک رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ وشن برہما شو کہا سنگر شبد کی کردا اچ دی لئی وار تھت، پر بغیر قلم شاہی لیکھ بنائی۔ نالے پئی
 توں ساڈا بنیا رہیں مت، مترا تیری آس رکھائی۔ ساڈا کیہڑا چت، چت ٹھگوری رہے نہ رائی۔ اسیں چاہندے اسیں سدا اکٹھے رہیے نت، نوت کھیل
 کھیلیے چائیں چائیا۔ کیوں ساڈا سب دا اکو پت، پُرکھ اکال کہہ کے جس نوں لیئے گائی۔ پر اک گل یاد آوندی جے اُس نے اگے جانڈیاں جانڈیاں دین

۷۳۵

دنی وچ مذہباں دی پادینی و تھ، و تکرے وچ کرنی خلق خدائی۔ کسے نوں پھراں اُتے کسے نوں پوجا لا دینی اٹ، پاہناں اُتے سیس دینے رگڑائی۔ جھٹ
 سنگر شبد نے اوسے ویلے وشن برہما شو نوں بن اکھراں توں لکھ کے دتی چٹ، بن ہتھاں ہتھ پھڑائی۔ تسیں ساودھان ہو کے جانا ٹک، ٹک لکی اکو وچ
 رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ وشن برہما شو سنگر شبد دے اگے کیتی عرضوی، میننتی دتی
 سنائی۔ سنگر شبد نے کہا او مترو ایس وقت نوں جانے کوئی، سمجھن والا سمجھ کوئے نہ آئی۔ جس دی دھار اک توں ہونی دوئی، نرگن سرگن روپ جنائی۔
 جس دے پیار وچ تہاڈی آشنا جانی موہی، مجت وچ تسیں سارے جاو سائی۔ اُس دی لڑی وچ آتم دھار جائے پروئی، پر ماتم اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ سنگر شبد کہا جس ویلے میں دھریا روپ تینی اوتار، ترے گن اتیتا ہو کے
 کھیل کھلایا۔ گرنتھ شاستر میری مہما دے گن قلم شاہی دے اچار، اکھراں نال جڑائی۔ پر پھیر وی میں سب توں وسال باہر، جوتی جاتا ہو کے
 اپنے آسن ڈیرہ لائی۔ میرا نور میرا ظہور جو کسے دے آوے نہ اختیار، مختیار دیکھن کوئے نہ پائی۔ اوہ وشن برہما شو تسیں تے میری نکلی جی گلزار، تے

۷۳۵

گُشن دے بوٹے دتے لگانیا۔ ترے گن مایا دی دات تہاڈی جھولی دینی ڈار، رجو طمعو ستو تہاڈے نال ملانیا۔ پنج تت تہانوں بخش دینی بہار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سوہنا سنگ بنانیا۔ چارے کھانی دے ادھار، انڈج جیرج اُتبیج سیج وند وندائیا۔ پھیر لکھ چوراسی داسیں اپنا تیار کریو گھر بار، سوہنا رنگ رنگانیا۔ پھیر میں اک ہور کھیل دستاں میں روپ دھراں اپار، اپر پھر ہو کے ویس وٹانیا۔ جوت دی دھار شبد دا پیار تتاں دا ساکار، کھیل کھیلاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ سنگر شبد کہا وشن برہما شو جگ کیتے جانے بیت، بھجن واہو داہیا۔ کسے دا کوئی نہیں رہنا میت، دُنیا وچ دُنیدار نظر کوئے نہ آتیا۔ میرے نام دے ڈھولے بدلے رہنے گیت، کلمے نام صفتاں والی صلاحیا۔ پر میری کرپا توں بنا کسے دا انتر نہیں ہونا ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ جھٹ وشن برہما شو دی نکل گئی چیک، ہائے اف تیرے نام دُہانیا۔ سنگر شبد نے بنا لائن توں ماری لیک، نشان دتا دکھانیا۔ میری دھار توں بنا کرے نہ کوئے تصدیق، شہادت سکے نہ کوئے بھگتایا۔ تتاں نے اکھاں لیاں میٹ، سُن سادھی وچ سمایا۔ پھیر چاروں طرف بدل کے پیٹھ، دیکھن تھاوں تھانیا۔ سنگر شبد کہا کھیل دکھایا انڈیٹھ، بن نیناں دتا جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنانیا۔ سنگر شبد کہا برہما جی کی کروگے کار، کرتا کی درٹانیا۔ کی اُتت کروگے سنسار، تن وجودا کھیل کھلایا۔ پنج تت بناوگے منار، ترے گن رنگ چڑھانیا۔ پر سچ دسو کیہڑی دست اندر رکھوگے جس نال ہووے اُجیار، نور نورانہ ڈمگانیا۔ تے کہن سنگر شبد ایہہ ساڈے وس توں باہر، ساڈی چلے نہ کوئے چترانیا۔ اسیں بر خوردار تیرے سیوادار، تیرے حکم وچ سیس نوانیا۔ پر اک بچن دس کس بدھ سب دا ہووے انت کنار، لیکھا کون چکانیا۔ سنگر شبد کہا نہ میں بڈھانہ میں جوان میرا روپ اگم اپار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جدوں حکم ملے آوانگا بن سچی سرکار، شہنشاہ ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ اوہ دوس ستاراں ہاڑ دا پراتن، گرنتھ شاستر بھیو کوئے نہ پانیا۔ اوہ خوشیاں والی راتن، رتڑی وشن برہما شو رہیا مہکانیا۔ جس دے وچ بھیو کوئی نہ باطن، پردہ دتا اٹھانیا۔ جس نوں سکے نہ کوئی واچن، وِ دیا چلے نہ کوئے چترانیا۔ جھٹ سنگر شبد کہا ستاراں ہاڑ تیرے نال میرا جڑیا ناتن، رشتہ لیا بنانیا۔ تیری منزل دیکھاں گھاٹن،

جگ چو کڑی پوڑی ڈنڈے پھول بھلایا۔ آہ دیکھ لے لنگھدی جاندی واٹن، پاندھی ہو کے بجھے واہو داہیا۔ تیرا کل کلکیش آواں کاٹن، کٹاکش اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک دکھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے شہنشاہ بھوپ، بھوپت بھوپ تیری سرنایا۔ تیرا کیہڑا ہووے سرپ، میتوں دے سمجھایا۔ کیہڑا کیہڑا ہووے پوت، پتا پوت گود اٹھایا۔ توں آویں کیہڑی کوٹ، کون کٹیا سو بھاپایا۔ کیہڑا دھاگا ہووے سوت، سوتر دھاری دے سمجھایا۔ جھٹ سنگر شبد نے کہا میرا گرہ اوچو اوچ، اگم اتھاہ میرا ماہیا۔ جس دا لیکھا سوچو سوچ، سچ سنجم اپنے رنگ رنگایا۔ جس ویلے نو سوچرانوے چو کڑی جگ کر گئے کوچ، دھرنی اتوں بجھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنایا۔ ہاڑ ستاراں کہے سنگر شبد کچھ میری پا دے جھولی، جھلک اپنی دے دکھایا۔ ڈھر دے حکم دی سنی بولی، انبولت دتی جنایا۔ جس ویلے دین دنی کوڑ دی کھیلے ہولی، کھجگ اپنا رنگ رنگایا۔ سچ پریتی سکے کوئی نہ گھولی، گھولی گھول نہ کوئے گھمایا۔ دھرم دی چکے کوئی نہ ڈولی، سچ کھار کندھ نہ کوئے ٹکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مایا متا پاوے رولی، ہاہاکار کرے لوکایا۔ اُس ویلے ضرور آواں گا اُپر دھولی، دھرم دادھرم <۳<

دھرم وچوں پرگٹایا۔ پر ایہہ میرا کھیل بڑا ہووے گا ہولی ہولی ہولی، آہستہ آہستہ آہستہ اپنا حکم چلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنایا۔ ستاراں ہاڑ کہا سنگر شبد کچھ ہو دے دے دست، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ میرے خالی دیکھ لے ہست، جھولی تیرے اگے ڈاہیا۔ میتوں خوشیاں وچ کر دے مست، مستانہ دے بنایا۔ پر قول کر لے جس ویلے آویں اُتے فرش، فیصلہ عرشاں والا مکایا۔ میرے اُتے ضرور کریں ترس، رحمت دینی کمایا۔ میں تیرا ستمکھ کراں درس، دیدہ دانستہ اکو نظری آئی۔ بھوویں نو سوچرانوے چو کڑی جگ لنگھ جان پر میری ضرور پوری کریں حرص، ہوس دینی گوائیا۔ جھٹ سنگر شبد نے بنا کاغذ قلم توں لکھ دتی شرط، بن شرع توں سمجھایا۔ میں زرگن دھار ہو کے سرگن ہو کے پھیر آواں پرت، پت پر میثور ہو کے اپنا بھيو گھلایا۔ ہاڑ ستاراں تیتوں وی بھیج کے اُتے دھرت، دھرنی دا لیکھا دیاں چکایا۔ جھٹ وشن برہما شو سوچاں وچ گئے لٹک، بیٹھے دھیان لگایا۔ سنگر شبد نے دتا جھٹک، ہلونا دتا لگایا۔ میں صاحب سلطان نوجوان میرا مالک سری بھگوان میری

اوتاراں پیغمبراں گروآں دی دھارتے شبد دی سب توں دکھری منک، چال نرالی اک رکھائیا۔ میرے حکم دا حکم وچوں چڑھ جائے کٹک، بے انت
 بے انت بے انت کھیل دکھائیا۔ سچ دا بھانا اوہ وشن برہما شو کدے نہ سکے اٹک، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وشن برہما شو اک دوجے ول دیکھ کے ملن اکھیاں، سچے کھبے دھیان لگائیا۔ سنگر شبد نے کیہڑیاں دھاراں اپنے اندر
 رکھیاں، سانوں سمجھ کچھ نہ پائیا۔ جس دا کھیل ہونا کوٹن کوٹ لکھ کھیاں، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ کس بدھ لکھ چوراسی ہنڈھاؤنیاں سکھیاں، آتما پر ماتا
 ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس دیاں لمیاں آسا رکھیاں، انت سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کتنیاں جگ چوکڑیاں جانیاں نسیاں، بھجھتیاں واہو داہیا۔ جھٹ تئاں دے
 اندر وچاراں آتیاں اچھیاں، اچھی طرح ویکھ دکھائیا۔ پتہ نہیں ایہہ سنگر شبد نے تئاں والے روپ دھرنے تے کدے بن جانا مچھ تے مچھیاں، کچھیاں
 مچھیاں اپنا کھیل کھلائیا۔ پھیر تئاں دیاں آشاں کھڑ کھڑ کے ہسیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جھٹ سنگر شبد نے اگئی خبراں دسیاں، بن اکھراں کیتی
 پڑھائیا۔ وشن برہما شو پچو میرے حکم دیاں لکھو پتیاں، بنا اکھڑ اکھڑ درڑائیا۔ تھانوں سب نوں انتم بھرنیاں بینیاں چٹیاں، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ او جگ
 چوکڑی دے منونتراں والیاں تھانیاں ہٹیاں، ہٹوانو تھانوں دیاں سمجھائیا۔ چوراسی لکھ جوئی دیاں کھٹ لو کھٹیاں، تئاں والے سریر لو بنائیا۔ پر یاد رکھیو
 آتما میرے بنا کسے اندر نہیں جانیاں رکھیاں، جوت نور کرے نہ کوئے رشناٹیا۔ میرے نال اُس وبار وچ کسے دیاں ہونیاں نہیں حصے پتیاں، اکو مالک سب
 دا نظری آتیا۔ تھانوں وڈیاں دتیاں تولیاں وچوں رتیاں، رتن امولک ہیرے دیاں بنائیا۔ پر یاد کریو انت سب دیاں رہنیاں خالی ہتھیاں، ہتھیلیاں مار
 کے دتا درڑائیا۔ تئاں دھارا بدلے رہنا اکھٹیاں، جگ جگ ایہہ میری بے پرواہیا۔ پتہ نہیں کتنی وار سر شٹیاں بنیاں تے کتنی وار ڈھٹھیاں، ڈھاہ
 ڈھاہ ڈھیری خاک ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ وشن برہما شو کہن او ہاڑ ستاراں توں اچ
 کتھوں سنگر شبد نوں دتا سدا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مترو میں وی حکم دا بدھا، بندنا وچ ایسے نوں سیس نوایا۔ دو جہان جس دی
 سارے جگہ، جدھر ویکھو اُدھر نظری آتیا۔ پر نگاہ مارو پچھا پچھے لنگھ جائے تے کی حال ہونا آگا، نو سو پچرانوے چوکڑی جگ توں بعد کی اپنی کھیل کھلائیا۔

پتہ نہیں ایہہ کہو جہا سورا سرگا، شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ سَنگَر شبد کہا اوہ دوستو پریمیو پیاریو وِشنوؤں برہما شو تہانوں پتہ نہیں میں پیار کردا میں یار بن دا
میں اعتبار دسدا پر پھیر وی سب نوں دے جاندا دغا، میرا بھيو کوءے نہ پائیا۔ جدوں میں کرپا کراں تے بڑی مہر دے نال وساں اُپر شاہ رگا، نو
دوارے دے اُتے اپنا ڈیرہ لائیا۔ پر میری اِنج تک سمجھی نہیں کسے نے طبع، انتر سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں کدی بولیا نہیں نال لبان، جہوا زبان نہ کوءے
ہلایا۔ پر میرا کھیل ہندا ہندا جگ چوکڑی بعد سببا، سَنگَر شبد کہے ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک
ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سَنگَر شبد کچھ میری جھولی پا دے دان، داتیا تیری اک سرنائیا۔ سَنگَر شبد نے کہا سُن لے بناکان، بن سروناں دیاں سناٹیا۔ میرا
مالک سری بھگوان، بھگون اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا نال دو جہان، دوہرا اپنا حکم ورتائیا۔ بے شک میرا روپ بے پہچان، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس
ویلے میں دھرتی اُتے ہویا پردھان، مہربان ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ نرگن توں سرگن ہوواں تتاں والا جوان، جو بن جوت دھار ہنڈھائیا۔ حکم سندیسے
دُھر دے دیواں آن، شبدی شبد کر شنوائیا۔ اکھر اکھر میرا دین بیان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں پتہ نہیں رام بناں کہ کاہن، کاہناں دا کھیل
کھلایا۔ پتہ نہیں پیغمبراں دا پیغمبر ہوواں کہ اماں دا امام، جلوہ گر نور الہیا۔ سَنگَر شبد تے شبد دا ہوواں بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ ہاڑ ستاراں پر
تیتوں اک دے کے جاواں بیان، بن سنجگ تریتا دواپر کلجگ بن توں پہلے دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے جگ چوکڑی لنگھ گئے وِچ جہان، اپنا روپ بدلایا۔
گر اوتار پیغمبر دے کے چلے گئے گیان، گرنتھ شاستر وید پُراناں اِنجیل قرآناں صفت صلاحیا۔ تیرتھ تٹ ویکھنے سروور مہان، جلدھارا وہن وہائیا۔ مندر
مسجد شودوالے مٹھ بن نشان، گرو دواریاں ونڈ ونڈائیا۔ کوٹن نام ہونے پردھان، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ تتاں والے تت ونڈ کرن انسان، آپ
اپنا کھیل کھلایا۔ میری سمجھ نہ آوے وِچ جہان، دین دُنی بھيو کوءے نہ پائیا۔ یودھا سوربیر بناں بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ ست دے حکم دا کراں
فرمان، سچکھنڈ نواسی نال کراں صلاحیا۔ دھرنی اُتے دھرم دا جھلا کے نشان، نشانے دین دُنی بدلایا۔ میرا کھیل تگن زمیں اسمان، لوک پر لوک طبقات
سبق دیاں سکھائیا۔ ایہہ لیکھا آؤنا نہیں وِچ ودھان، سکھیا وِچ نہ کوءے سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

سنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے ہاڑ ستاراں تیری رکھ دتی نیاد، جگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ جس نے ساڈی رچنا رچی آد، وشن برہما شو دتی وڈیائیا۔ جس نے کھیل کھیلیا وچ برہماند، برہمانڈ وچ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا شبد دا اگئی ناد، زمیں آسماناں کرے شنوائیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں گرو آں دینی داد، حکم سندیسے کایا مندر اک درڑائیا۔ جس نوں سب نے مننا واحد، نور الہ کہہ کے سیس نواییا۔ جس نوں سب نے کرنا یاد، یادداشت وچ بھل کدے نہ جائیا۔ اوہ بن کے موہن مادھو مادھ، مدھر دھن دے سنایا۔ جس دا حکم ہونا بودھ اگادھ، بدھی توں باہر کرے پڑھایا۔ ستاراں ہاڑ یاد رکھیں اُسدا جس ویلے ہو یا انت اخیر اوہ بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار نور الہ بے پرواہ بھگتاں دا ہووے مددگار، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو اوہ میرے سنگر میرا جھک لین دے سیس، بن سیس نواییا۔ اوہ سنگر شبد توں میرا جگدیش، جگدیشر دھر درگاہیا۔ میں جگ چوکڑی تیرے حکم دے پیسن لواں پیس، پیس پیس سیو کمائی۔ جھٹ اندروں آواز آئی ایہہ تیرا نشانہ ٹھیک، ٹھاکر ہو کے دیاں درڑائیا۔ پر یاد رکھ لے میری تاریخ، تاریک اندھیرا دین دنی ویکھ وکھایا۔ جس دی پیغمبراں کرنی پینی تبلیغ، واحد اللہ کہہ کے سارے جان سنایا۔ میرا کھیل ہونا لاشریک، شرع توں باہر کراں پڑھایا۔ تینوں ویکھنا لا کے نیچھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ تیری پوری کراں ریچھ، سر تیرے ہتھ لکایا۔ اُس ویلے اک ہووے تمہید، سکھیا دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہا ستاراں ہاڑ توں کڈا وڈا سوریر، مہربان اکھوائیا۔ مہربانا مہر دامار کے تیر، انیلا اک چلایا۔ جے میرا انت ویکھنا تے میرے وچ نویں کریں تعمیر، پچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ شرع دے سارے کٹ دینے زنجیر، چار جگ دا جھگڑا دینا مکایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے کے دھیر، دھرم دی دھار دینی سمجھایا۔ تیرے بھگت تیری منزل چڑھن اخیر، آخر میلا میلنا چائیں چانیا۔ بھادیں سنگر شبد توں رکھ لویں پنجاں تتاں والا سریر، تن وجود اپنا ڈیرہ لایا۔ پر میتوں نہیں پتہ توں شاہ ہوویں کہ حقیر، شہنشاہ ہوویں دھر درگاہیا۔ میری اک منگ میری بدل دیویں تقدیر، تدبیر اپنے نال بنایا۔ میں تیرے در دا منگتا درویش بھکاری فقیر، فقرہ ڈھولا تیرا رہیا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ

دے مالک ہونا سہانیا۔ سنگر شبد کہا ہاڑ ستاراں دیا کماواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے دیکھ وکھاواں گا۔ اینکارا ہو
 کے ویس وٹاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے نور رُشناواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے سوبھا پاواں گا۔ سری بھگوان ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ پاربرہم ہو کے پڑدا
 آپ اٹھاواں گا۔ سنگر شبد ہو کے شبدی ڈنک وجاواں گا۔ وشن برہما شو سارے جوہ کے، ہلُونے نال ہلاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو مُجبت وچ موہ کے،
 تیرے نال ملاواں گا۔ نرنجن توں سرگن روپ ہو کے، سوبھنا کھیل کھلاواں گا۔ سرگن تت وچار چال جوہ کے، جوتی جوت وچ سماواں گا۔ جوتی جاتا آپ
 ہو کے، آپ اپنا ویس وٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتاواں گا۔ ہاڑ ستاراں سنگر دیا کمائیگا۔
 دین دیال ویس وٹائیگا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ بنک دوارا اک سہائیگا۔ تن وجود سوبھا پائیگا۔ تن وبھوت اک ہندھائیگا۔ محبوب اپنا رنگ رنگائیگا۔ انت مائی
 خاک نیست و نابود کرائیگا۔ جگت جہان وچوں جھونج، دو جہاناں پندھ مکائیگا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری تہاڈی دشا کر کے کوچ، کوچا گلی سارے پندھ
 مکائیگا۔ اگلی پھیر دس کے سو جھ، سمجھ سمجھ وچوں بدلایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیگا۔ سچ دا
 ۷۴۱ حکم اک ورتاواں گا۔ جگ چوکڑی پندھ مکاواں گا۔ کلجگ انتم دیکھ وکھاواں گا۔ ستاراں ہاڑا تیرا دوس سہاواں گا۔ بھگت سہیلے نال ملاواں گا۔ بھگت
 دوار بنک وڈیاواں گا۔ راؤ رنگ رنگ چٹھاواں گا۔ سادھ سنت سنگ نبھاواں گا۔ آد انت بھیو چکاواں گا۔ آتم بن کے دھر دا کنت، کنٹول اک
 اکھواواں گا۔ تیری سوہنی سہا کے رت بسنت، پت تہنی پھل گرگھ آپ مہکاواں گا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھاواں گا۔ لہنا دینا مکا
 کے بہشت جنت، سورگاں بھگتاں چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔ ست دی پھیر بنا کے ساچی بنت، ستجگ لوک مات لگاواں گا۔ اُس ویلے پھیر ہونا اکو ایہو
 منت، وشن برہما شو نال رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکاواں گا۔ سنگر شبد کہے سُن ستاراں
 ہاڑا، ہاڑے کڈھن والیا تیتوں دیاں جنایا۔ اٹھ نگاہ مار لے تک لے بھگتاں دا اکھاڑا، کس بدھ بیٹھے سوبھا پائیگا۔ سنگر شبد تک لے لاڑا، دو جہاناں نظری
 آئیگا۔ تیتوں چاڑھے رنگ گاڑھا، جگ چوکڑی اتر کدے نہ جانیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلانیگا۔

سَنگَرُ شَبَدِ کہے ہاڑ ستاراں سمت آگیا شہنشاہی گیاراں، یاراں متراں نال وڈیاںیا۔ بھگتاں نال تک لے بہاراں، خوشی خوشی وچوں پرگٹاںیا۔ جتھے ویرا نہیں پُرکھ ناراں، نر نرائن دیونہار سرنایا۔ نالے ستاراں ستاراں دیاں تک لے قطاراں، ہر جن سوہنے سوہنا پانیا۔ کھھیاں دھار ویکھ تلواراں، ترے گن دا پندھ مکاںیا۔ تن شنگار ویکھ لے ہاراں، جنہاں ہردے وسیا دُھر دا ماہیا۔ رسنا جہوا سُن لے جیکارا، اِکو ڈھولا گانیا۔ جس دا لہنا ہندو مسلم سکھ عیسائی توں باہرا، آتم پر ماتم بھيو چکانیا۔ جس دا سارے دے کے گئے اشارہ، پیشین گوئیاں وچ سناںیا۔ سب نے کہا آوے دوبارہ، جوتی جاتا نورِ الاہیا۔ امام ااما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشناںیا۔ جس نوں سب نے کہا چو ویاں اوتارا، جگدیشا اک اھوایا۔ کل کلکی پاوے سارا، مہاسار تھی ویس وٹاںیا۔ سمبل ہووے اُس دا دوارا، وید ویاسا گیا سناںیا۔ دوارکا واسی کیتا اشارہ، سینت سَنگَرُ شَبَدِ لگانیا۔ موسیٰ مسلسل کیتا اظہارا، کلمہ اھراں نال صلاحیا۔ عیسیٰ بھيو کھولیا سارا، انت آوے میرا ابا دُھر درگاہیا۔ محمد کہہ کے گیا چار یارا، صدی چو دھویں انت ویکھ وکھانیا۔ نانک نرگن دھار بھيو کھولیا سارا، سچ سچ سمجھانیا۔ گوہند کہا سَنگَرُ دھار آوے دوبارہ، دھرا اپنا ویس وٹاںیا۔ جس نے سب دی پاؤنی سارا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سَنگَرُ شَبَدِ کہے ستاراں ہاڑ سَنگَرُ تیری سدا ہووگی پوجا، نو کھنڈ پر تھی دھیان لگانیا۔ اس توں وڈا دوس ہووے کوئی نہ دوجا، دو جہان نظر کوئے نہ آیا۔ مہربان محبوب تیرا وقت سُنجننا بوجھا، لیکھا دے مکاںیا۔ اگلا بھيو کھولے گجھا، گوہند رنگ رنگانیا۔ جو اشارہ دے کے گیا بدھا، بدھی توں باہر سناںیا۔ میرا نور سوامی آوے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول وڈیاںیا۔ جس میںنا اتم کلجگا، سَنگَرُ رنگ رنگانیا۔ نو کھنڈ پر تھی بناؤنا اِکو جھگا، ستاں دیپاں رنگ رنگانیا۔ نام کلمہ لئے کوئی نہ بھگا، مایا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ پر پھیر خوشی نال ہس کے کہا ستاراں ہاڑ سَنگَرُ توں پہلاں اِکو وار گھور ہوئے گا بدھا، اوہ وی تیرا دوس سُنجننا نظری آیا۔ جگت جہان کوڑی کر یا وچ ہووے گا کھجھا، باہر سکے نہ کوئے کڈھانیا۔ جھٹ ہاڑ ستاراں رویا مار کے بھجا، دروہی دروہی کر سناںیا۔ میرے صاحب سَنگَرُ میرے وچ جن بھگتاں کر اگھا، اگن آتھن دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ ستاراں ہاڑ تیرے اتوں سَنگَرُ ہونا شروع، شرع دین مذہب رہن کوئے نہ

پائیا۔ سب دا اِکو ہونا شبد سَنگَرُو، دُجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ ایہہ اوہ اِشارہ دِتا زائِن نے دھرو، دھرنی اُتے گیا سَنائیا۔ جس ویلے کلجگ انتم موڑا مُرُو، کوڑی کرپا پندھ مُکائیا۔ اُس ویلے بردھاں بالاں نوجواناں آتم دھار پر ماتم جُڑُو، جوڑی سَنگَر شبد بنائیا۔ اوہ دُھر دا نام کدے نہ تھُرو، اتوٹ اِشٹ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سَنجگ کہے میں جس ویلے پیار کیتا نال ہاڑ ستاراں، سطح بلندی زمیں اسمان ویکھ وکھائیا۔ اک سندیسہ دینا دُھر دے پروردِگارا، دو جہاناں آپ سَنائیا۔ اِکو مانُو ذاتی ہونا نعرہ، اِکو اِشٹ دیو سَنائیا۔ اِکو مندر ہونا اِکو ہووے دوارا، دُوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو گرہ ہووے گھر بارا، در دروازہ اک کھلایا۔ اِکو پاونہارا ہووے سارا، مہاسار تھی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سَنگَر شبد کہے ستاراں ہاڑ سُن لے بنا کن، کائنات دیاں جنائیا۔ پہلوں اپنا دھیرج بٹھ، منسا موُل نہ کوئے ہاکائیا۔ تیرا وجود نہیں کوئی تن، متو نظر کوئے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ نہیں کوئی غم، چنتا چکھانہ کوئے جنائیا۔ ساری سر شئی مانُو ذاتی ویکھ لے برہم، پار برہم کھیل کھلایا۔ تیرے وِچ اِکو ہونا دھرم، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صدی چو دھویں دا انت اخیر تے تیرے وِچ سَنجگ دا ہونا جرم، دھرنی نے گودی چلنا چائیں چائیا۔ پھیر نہ کوئی ذات رہے نہ ورن، برن دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ضرور پُرکھ اکال دے بنا چرن توں پُو بے جان گے چرن، پاہن پتھراں سیس نہ کوئے نوایا۔ مندر مسیتاں چرچاں چراگاہاں گُرو دواریاں موُل نہ وڑن، سارے بھججن واہو داہیا۔ سَنگَر شبد دا پلُو پھرن، تُوں ہی پتا تُوں ہی مائیا۔ تُوں ہی ہار بھنن گھرن، تیرے ہتھ وڈیایا۔ اسیں آتما تیرا نور الہی تُوں کرتا کرنی کرن، قادر کریم اک اکھوائیا۔ تیری صاحب اِکو سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو اک اک گیاراں دا ویکھ لے اپنا سال، سال بسالے دھیان لگائیا۔ سر شئی در شئی تک لے حال، حالت تک خُدا ئیا۔ کلجگ کوڑی کرپا تک لے کال، چاروں گُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی تیری گھالے کوئی نہ گھال، پریتم پریم وِچ نہ کوئے سائیا۔ پھل رہیا نہ کسے کا یا ڈال، پت تھنی گئے کُملایا۔ تُوں آ کے بچھ لے مُریداں حال، مُرشد تیرے آگے واسطہ پائیا۔ سَنگَر شبد بن دلال، وچولا اِکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں آ کے سُر ت سَنجال، سمبل دے مالک ہو سہائیا۔ ساچی

وست دے دھن مال، اتوٹ اٹو ورتائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا وچوں کر بحال، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوہ
 وعدہ پورا کر دے شبد گوبند جو اشارہ دتا سنگھ پال، سنگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پورن جوت پورن وچ سنجال، سمگری سچ سچ لکائیا۔ تیرا وصل ہووے
 وصال، وشو دے مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا جلوہ ہووے جمال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ
 کھلایا۔ سنگر شبد کہے ہاڑ ستاراں جگ چوڑی گئے بیت، اپنا پندھ مکائیا۔ آگے دھرم دی سُن لے ریت، دھرم دھار درٹائیا۔ پُرکھ اکالے کرنی پریت،
 پریتم اکو نظری آئی۔ زرگن زرنکار وساونا چیت، ٹھکوری من رہے نہ رانیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ جھگڑا رہے نہ
 مندر مسیت، کایا کعبے ہوئے رُشنائیا۔ مانس جنم جانا جگ جیت، جگ جیون داتے مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کھیل اک کھلایا۔ سنگر شبد کہے وقت آیا سُنھنجا، پر بھ سوہنی دئے وڈیائیا۔ کرپا کرے آد زرنجا، زرویر نور الاہیا۔ اوہ داتا درد دُکھ بھے
 بھنجنجا، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ جس دے حکم وچ کلجگ ونجنجا، بھجے واہو داہیا۔ سنجگ ساچا لگنا، دھرنی
 دھرت دھول سہائیا۔ ترے گن بُجھائے اگنا، امرت میگھ نام برسائیا۔ ہر دے نام چپائے رسنا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ہر ہر دے اندر سنگر وسنا،
 شبدی شبد شبد ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے ہر آد جگادی مہربانا، مہربان
 اکھوائیا۔ جو جگ جگ دھارے بانا، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھانا، شبدی شبد کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں ویکھے مار دھیانا، بن نیناں نین
 اٹھائیا۔ کلجگ اتم کر پچانا، بے پچان رہیا ملایا۔ اتم دے کے برہم گیانا، پردہ کوڑ اٹھائیا۔ سرت مل کے شبدی کاہنا، اتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ گھر بنک
 سہا مکانا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانا، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سنگر شبد میرا میٹ کوڑ گڑیار، کُٹب کلجگ رہن نہ پائیا۔ سچ وست دے ادھار، دُھر دُھر دا نام ورتائیا۔ میری
 خوشیاں والی مو لے بہار، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ میں بنیا در بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دیونہارا سکدار، سنگر تیری بے پرواہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میرا دیکھو کھیل بے نظیر، نظرئیے سب دے دیاں بدلایا۔
 میں شاہو بھوپ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نورِ الاہیا۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، قبراں توں باہر دھیان لگائیا۔ جس دی آسا رکھی گوبند اخیر، بن
 اکھراں اکھڑ سنائیا۔ اوہ مالک خالق گہر گسبیر، گور اک اکھوائیا۔ جس دا جگت ناتا بنیا پنجاں نتاں والی تصویر، تصور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں کرن والا مہر، مہربان اکھوائیا۔ وسنہارا نیرن نیر، دُور دُراڈا پندھ
 مُکائیا۔ جگ چو کڑی میرا پھیر، سنجگ تریتا دواپر کھلج بھجے واہو داہیا۔ کھلج انتم لیا گھیر، چاروں کُنٹ گھیرا پائیا۔ تئاں والا سریر نام رکھا کے سَنگھ شیر،
 شرع شرع وچوں بدلایا۔ پھیر لیکھا آپ نیر، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔
 سَنگَر شبد کہے میں توں ہور آگیا چیتا، پُورب بھيو چُکائیا۔ روالسر جاندياں جاندياں او گوبند لیٹ گیا وچ کھیتاں، بنا آسن آسن لائیا۔ پُرکھ اکال نوں مستک
 ٹیکا، بن ٹکے دھوڑی خاک رامایا۔ پھیر اپنا آپ کر کے بھيٹا، دھوڑ دھوڑاں وچ سمایا۔ نالے ہس کے کہا توں پتا میں تیرا بیٹا، بے شک میں توں جسمن والی
 گجری مایا۔ میں سَنگَر تیرا شبد تیرا میرے نال ہووے ٹھیکا، وعدہ پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
 اک سنائیا۔ گوبند کھیتاں وچ لیٹیا روالسر، سوہنا رُپ بنائیا۔ نال کہا اوہ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا تن وجود آ کے ور، مالک ہو کے دیکھ وکھائیا۔ میں
 سدا وسنا تیرے گھر، دُجا دوار رہن کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی شرع ہووے نہ شر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں مالک میرا نرائن نر، نر ہر اکو اک
 اکھوائیا۔ جھٹ پر بھونے کرپا دتی کر، حکم سندیسہ دتا سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جھٹ
 گوبند سَنگَر و لائی بنا سَنگھاسن سادھی، بنا سُر ت توں سُر ت وچ سمایا۔ بنا رسنا توں لیا ارادھی، جہوا گھ دند نہ کوئے ہلائی۔ بنا آواز توں سنیا نادی، ناد دُھن
 شنوایا۔ کھیل تک برہادی، برہمانڈ ویکھ وکھائیا۔ بنا سُر ت توں سُر ت جاگی، جاگرت جوت جوت رُشنایا۔ بنا ویراگ توں آیا ویراگی، اپنا پندھ مُکائیا۔
 گوبند تیرا پیار وڈ وڈبھاگی، بھگون دے وڈیایا۔ تیرے اندر میرا نور جوت ضرور جلیگا چراغی، چراگاہاں کرے رُشنایا۔ اس سریر دی اوہ بازاں والیا کھیڈ

جانی بازی، بازی دینِ دُنی اُٹائیا۔ گوہند ہس کے کہا میں تیرے حکم وچ راضی، رازق رِزق رحیم تیری سرنائیا۔ پھیر حکم دی وجی آوازی، دُھن دُھن وچوں پرگٹائیا۔ تیرے نال لڈاواں گا لاڈی، لاڈ اپنے نال رکھائیا۔ اوہ تیری ضرورتاں والی ہووگی باڈی، تن وجود جگت نظری آئیا۔ میں اندر وڈ کے بن جاواں گاڈی، جس نوں گاڈ واحد نور کہے خلق خُدا ئیا۔ گوہند ہس کے کہا ایختے نہ کوئی سوال نہ جوابی، جواب طلبی نہ کوئے سمجھائیا۔ ایہہ میرے اُتے کرپا کریں شتابی، بہتی دیر نہ کوئے لگائیا۔ جھٹ حکم ہو یا تیرا ڈھسیا لنگھناتے پھیر بنا کنت سہاگی، سوہنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ہس کے کہے روالسر دی دھرتی، مٹی خاک رہی سنا ئیا۔ جو صاحب آوے ندھ پرتی، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس دی گوہند نال شرطی، شرع دینِ دُنی بدلایا۔ اوہ کھیل سمجھائے اپنے گھر دی، گرہ مندر اک دکھائیا۔ سر شئی بھکھارن رہے نہ در در دی، چاروں گنت بھجے نہ واہو داہیا۔ توں میرا میں تیرا اکونک ہووے پڑھدی، کلمہ کائنات اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم منزل ہووے چڑھدی، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ طاقت رہے نہ ہنکار گڑھ دی، ہووے ہنگتا دئے مٹائیا۔ جگت ترسنا مول رہے نہ سڑدی، امرت میگھ نام برسائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے کل دی، کلکاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھیل کھلئے اچھل اچھل دی، ول چھلدھاری اپنا حکم ورتائیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آوے گھڑی پل دی، کی پکاں دے اوہلے بہہ کے کھیل کھلایا۔ جس سار پاؤنی جل تھل دی، مہینل اپنا حکم ورتائیا۔ اُس آشا پوری کرنی باؤن دھار بل دی، پورب لہنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سُن اوئے ستاراں ہاڑا، بن اکھلاں اکھ کھلایا۔ نگاہ مار لے وچ ماچھوواڑا، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ جس ویلے گوہند ستا وچ جھاڑا، جنڈی دھار دئے گواہیا۔ کلجگ خوشیاں لایا اکھاڑا، نچے ٹپے واہو داہیا۔ دھرتی تک کے دُھر دا لاڑا، ڈھولے خوشیاں والے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ گوہند ماچھوواڑے اُتے دھرتی اپنی لائی چھاتی، سینہ سینے نال چھہائیا۔ تلوار دی نوک نال لکھی اگمی پاتی، جس دا اکھر نظر کوئے نہ آئیا۔ نی تیرے اُتے آونا کملاپاتی، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس دے ہتھ سب دی زندگی حیاتی، آد جگاد اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ انتم میٹے کلجگ اندھیری راتی، سنجگ ساچا چند چکائیا۔ ماؤ ذاتی ہووے اک جماعتی، دوسر

اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اِکو کلمہ ہووے صفاتی، جذباتی اپنا حکم ورتائیا۔ اِکو سرگھی ہووے پر بھاتی، اِکو اپنا رنگ رنگائیا۔ اِکو مذہب ہووے ذاتی، اِکو کلمہ پڑھے خلق خُداِیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سَنگَر گوبند سَنگھ کیتا اشارہ، سَنت اگم لگایا۔ واہ میرے پروردگار، تیری بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں تک کنارہ، محمد بیٹھا پندھ مُکائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جھٹ ہس کے کہے چند ستارا، پر بھ دا کھیل بے پرواہیا۔ اوہ سب دا میت مُرار، مَتر پیرا نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماِیا۔ ماچھو واڑا کہے میری دھرتی پوتر ہوئی خاک، ماٹی سو بھاپائیا۔ میرے انتشکرن دا کھلیا تاک، پردہ رہیا نہ رانیا۔ مینٹوں یاد گوبند دا بھوکھت واک، واقع دیاں سنائیا۔ جس ویلے اُس زمیں اسمان لیا جھاک، بن نین نین تکائیا۔ نہ دوس رہی نہ رات، گھڑی پل نہ کوئے سمجھائیا۔ نہ مذہب رہیا نہ ذات، نہ کلمہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ جھگڑا کاغذات، نہ اکھراں کوئی لڑائیا۔ جھٹ گوبند نے اگلا تکیا واقعات، واقعات دیکھیا چائیں چائیا۔ دھرم ایمان پا جانی وفات، مڑھیاں گور رہے گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں سنیا شبد اگم ۷۴۷

سندیسہ، سندھیا سرگھی نہ کوئے وڈیائیا۔ کی کھیل کرے نر زیشا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا اولٹرا ہونا ویسا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ حکم سنائے دس دسمیشا، دہ دشا دھیان لگایا۔ کَلج اتم آوے نر زیشا، نر ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جیہڑا سدا رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ رُپ بدلایا۔ جس اتم جھگڑا میٹنا مَلّا شیخا، دیناں مذہباں پندھ مُکائیا۔ لیکھا جانے گنپت گنیشا، گہر گمبھیر ویکھ وکھایا۔ اُس دا لہنا دینا ہونا مجھے ویسا، سمبل رُت سہائیا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشین گویاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماِیا۔ سَنگَر گوبند کہا کَلج انت سَنگَر شبد ہووے اُجیارا، گوبند گوبند دھار وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی سال ہووے گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھایا۔ کَلج کوڑ کرپا کرم کڈھے باہرا، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ مان دیوے ستاراں ہاڑا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ستاراں ستاراں دالا اکھاڑا، سوہنا اپنا ناچ وکھایا۔ پریم دارنگ چاڑھ کے گاڑھا، دُرمت میل دھوایا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جن بھگتاں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گوبند کہا

سمت گیاراں ہووے وقت، سوہنی کھیل کھلایا۔ مالک مالک بن کے جگت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ ہر جن بنا کے اپنے بھگت، بھگوان دیوے مان وڈیایا۔ انتر آتم بخشے شکت، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سمت کہے شہنشاہی گیاراں آپ، پر بھ اپنی دیا کماہیا۔ نال سندیسہ سنے پات، پتر کا کی درڑایا۔ جن بھگتاں ہر جو بچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ پچھلا لہنا دینا پورا کرے پرات، پراتن لیکھا جھولی پانیا۔ آگے بخش کے ساچی دات، داتا دانی دے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے گوہند سندیسہ دتا شبدی دھار، شبد شبد شنوایا۔ میرا لہنا دینا نال کلکی اوتار، نہکنا سنگ رکھایا۔ اک اک دا ہوئے پیار، پریم پریم وچ سماہیا۔ کلج دوہری ہووے دھار، دوہرا اپنا روپ بدلایا۔ سنگھ شیر شیر دا لیکھا وچ سنسار، تت تاں نال وڈیایا۔ جس دے انتر دیپک جگیا چراغ، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اُس دی خوشیاں والی بہار، سمت شہنشاہی گیاراں وچے ودھایا۔ ماچھوواڑا لیکھا منگے ادھار، سمت شہنشاہی ست نال ملاہیا۔ ہر جن پریم وچ کرن نمسکار، انتر انتر ڈھولے گایا۔ پنچ پیارے ہون خبردار، پنچ درباری لین انگڑایا۔ پنچ لکھاری کرن وچار، کانی قلم ہتھ اٹھایا۔ ہاڑ ستاراں کہے سب توں پہلاں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پانیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل امّ اپار، اتھاہ میری وڈیایا۔ پورن جوت پورن اجیار، جوتی جاتے وچ سماہیا۔ آپے اندر آپے باہر، گپت ظاہر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈا پچھلا لیکھا لگا لگن، پریمیو دیاں جنایا۔ تہاڈا پین لگا سگن، منگنی نال دھر درگاہیا۔ تہاڈا دیپک لگا جگن، اندھ اندھیر ہوئے رُشانیا۔ تسیں سارے ہوو مگن، سنیو لو انگڑایا۔ سنگر چرن دا کرنا مجن، دُرمت میل دھوایا۔ سوہنگ شبد دا ہووے بھجن، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ دو جہان نگارے وچن، نام ڈنک کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہاڈے پوتر کرے بدن، بدیتی رہن کوئے نہ پانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو اندروں اٹھاؤ ستی سرتی، جگت دلدر رہے نہ رانیا۔ درس کرو اکال مورتی، نرگن نرور ویکھ وکھایا۔ تہانوں سار ہووے دھر دی، دھر مستک لیکھ بناہیا۔ اچ توں پرن کر لو اکو اوٹ رکھنی شبد سنگر دی، بنا سنگر شبد توں دوجا گرو نظر کوئے نہ آہیا۔ ایہہ سکھیا سکھاں نوں گوہند دھار اندر پڑ

دی، پُر اند گیا سمجھائی۔ اُس سَنگَر دی گدی نہیں کسے ٹھگ چور دی، چور یار لٹ کوئے نہ جائیا۔ ہُن دیکھو کھیل ہونی ہور ہور دی، ہور دا ہور رُوپ بدلائی۔ سَنگَر شبد آساری ہونی اپنے گھوڑ دی، آسو دو جہان دوڑائی۔ جس دی آواز سُننی پہلے پوڑ دی، پوڑی ڈنڈے سب دے دیکھ وکھائی۔ ہُن سب نوں مورت صورت نظر آونی شیر سنگھ دے تھاں براہمن گوڑ دی، دوہری اپنی کل ورتائی۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے تلاب جوہڑ دی، سَنگَر شبد سر نائی۔ اوہ دیکھو گنگا گوداوری جمن سُرستی آوندی دوڑدی، کھلے وال دین دُہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ سَنگَر شبد کہے اوتار پیغمبر گر کرو تیا ریاں، ترے گن اتیتا تھم ورتائی۔ اپنے دیناں مذہباں دیکھو کیا ریاں، لوک مات پھول بھلایا۔ شرع شریعت تلو یاریاں، یرانے دار کون اھوئی۔ نام کلمے دیکھو ہٹ بازاریاں، قیمت کون چکائی۔ نگاہ مارو پنجاں تتاں اندر ماس ہڈ ناڑیاں، لہو مچھ دیکھ وکھائی۔ بودیاں کلمے دیکھو اپنے مریداں سکھاں داہڑیاں، کون تہاڈی لجیا رہیا رکھائی۔ سَنگَر گوہند کہا اوہ میں سَنگَر شبد گر سکھو تہاڈے پچھے ستا ماچھو واڑے دیاں وچ جھاڑیاں، مات پتا پوت سپوتے تہاڈی بھیٹ چڑھائی۔ اپنیاں چھڈ کے پریم والیاں لاڑیاں، ناتا تہاڈے نال رکھائی۔ اوہ گر سکھو تہاڈیاں دیہاں کر کے پیاریاں، تہاڈے اندر ڈیرہ لائی۔ کیوں کلجگ انتم ہمتاں ہاریاں، بیٹھے ہر بھلایا۔ دیکھو چھیویں سال نوں ڈونگھیاں کھالیاں، ٹوئے ٹبے نظری آئی۔ مان رہنا نہیں کتے پُجاریاں، پوجس پاہن نہ کوئے وڈیائی۔ پنا سَنگَر شبد توں سب نوں ہونیاں خواریاں، خالصہ خالص رنگ نہ کوئے رنگائی۔ پنا سَنگَر توں دیوے نہ کوئے خُماریاں، غم خوار نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ سَنگَر شبد کہے شیر شیر سریر، تن تن وڈیائی۔ تت تت دا دھیر، دھیرج دھیرج جنائی۔ امرت رس رس دانیر، بن رسنا رس چکھائی۔ جس وچ کھیل کھیلیا سال بونجا بنکے پیراں دا پیر، پیغمبر نور الایہا۔ انت ناتا توڑ اخیر، آخر دتا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں بھگتو بڑا مسکین، غریب نما نا کوجھا کملہ نظری آئی۔ میں تہاڈا ہوواں ادھین، تہاڈے آگے واسطہ پائی۔ میں تہاڈا کتا بناں غمین، ----- جے تئیں بھگت تے پر بھوتے ضرور کرو یقین، جو یکے بعد دیگرے لوک مات آوے چائیں چانیا۔ اوہ جس نے وکھری

بدل دتی تعلیم، اوہ طلبے تہانوں رہیا بنایا۔ مالک شہنشاہ عظیم، عالی جاہ نور الہیہ۔ پھیر ویکھوتے اوہ سدا سدا تے سدا دا قدیم، قدرت دا قادر اک
 اکھوایا۔ جو عرشاں دا مالک فرش اُتے کھیل کھیلے نور نورانہ آپ زمین، زمیں زماں ویکھ وکھایا۔ جس دی یادداشت پُرانی پراچین، چار جگ دے
 شاستر دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھکتو پنجاں پیاریاں خوشی نال
 کرنی ڈنڈاوت، لمے پے کے سپس نوایا۔ سنگر پیار دی دیوے نیامت، وست اگم اتھاہ ورتایا۔ نوکھنڈ دی پھیر ویکھے بغاوت، بنگلیر رہن کوئے نہ پانیا۔
 جن بھکتو تہاڈی جگ جگ دی سانجھ کے رکھی امانت، اچ سچ نال تہاڈے اندر دینی لکایا۔ تہاڈے نال پکا وعدہ تہانوں سچھنڈ کھڑنا صحیح سلامت، ستیاں
 جاگدیاں اپنی گود وچ لکایا۔ اگے کوئی کر نہ سکے ممانت، روکن والا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 کھیل آپ وکھایا۔ شیر سنگھ کہے جو اک وار میرے چرن گیا چھوہ، چھوہر بانکا گیا درڑایا۔ اُس دے اندر نام دیواں سوہنگ سو، بنا جگت نیتراں بخشاں
 لو، لوئن تیجا دیاں کھلایا۔ پورا کراں سنگر گوہند نے کہا جو، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ اگے سنگر شبد دی دھار اک تے ہن شبد جوت دی دھار ہو گئے دو،
 دوہاں دی مل کے وچے ودھایا۔ پھیر اوہناں دوہاں دا سمبل نگری نال بن گیا موہ، مُجبت وچ ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لایا۔ اس دا بھو جانے کوہ،
 بدھیوان نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میتوں وکھاؤ سارے سچے
 ہتھ دی ہتھیلی، ریکھا پچھلی نال ملائی۔ میتوں ایوں جاپدا تہاڈا سنگر شبد پُرانا میلی، جگ جگ دا نظری آیا۔ کی ہو گیا جے کلجگ اک نوپ کھیل کھیلی،
 خلق دا خالق ہو کے ویس وٹایا۔ بھوایں ایس نوں جٹ سمجھوتے بھوایں سنگر شبد بیلی، اوہ بلیاں وچ تہاڈا ہوئے سہایا۔ تہاڈی آتما سنگر شبد دا وعدہ
 کدے نہ رہوگی اکیلی، اکلے اکلے دے نال مل کے اپنا رنگ وکھایا۔ تہاڈی جگہ میں سب توں رکھی نویلی، وکھرے گھر دیواں وسایا۔ جس طرح گوہند
 دے باز نے بازی پیلی، اوہ بازاں والا تہانوں اوہ گھر دے پُجایا۔ جتھے دھرم رائے دی کدے نہ ہووے جیلی، پتر گپت لیکھا منگن کوئے نہ آیا۔ پر
 تہانوں اک گل دساں تسیں بڑے چنگے سوہنے سُندر سروپ اوئے لاڑیو تہاڈی جوت اکالن اکو سہیلی، جیہڑی وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میل آپ ملایا۔ ہتھیلی کہے سنگرُ اوہ میرے وچ دیکھ لکیراں، نکلیاں وڈیاں نظری آئی۔ میں پھردی وانگ فقیراں، فقرے تیرے ڈھولے گایا۔ او میٹوں بٹھ لیا شرع دیاں زنجیراں، کڑی سکے نہ کوئے تڑایا۔ اوہ میرا پنجاں تتاں والا سریرا، تے توں پرما تہا میرے وچ وسیں میرا ماہیا۔ او میریاں بدل دے تقدیراں، تدیر اپنی اک سمجھایا۔ کی ہو گیا جے کلجک دا انت توں کرنا اخیرا، آخر اپنا حکم سنایا۔ میٹوں ایوں جا پدا تیرے حکم دی اکو ہونی شمشیرا، جو شرع دے لیکھے دئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ ہتھیلی کہے بھکتو جے تہاڈے اُتے چھوہ جاوے ست رنگ دا ڈنڈا، تہاڈی پچھلی کیتی دئے بدلایا۔ تہاڈا سینہ ہووے ٹھنڈا، اگنی تت گویا۔ تہاڈا آتم نہ ہووے رنڈا، سدا وجدی رہے ودھایا۔ تہانوں یاد ہونا تہاڈے سنگر نے تہاڈے گھروں کھادھاسی اک اک گنڈھا، او گنڈھے کھواون والیو تہاڈی کی وڈیایا۔ تسیں پھیر وی چنگے ماچھو واڑے جس ویلے گو بند ستاسی وچ جنڈاں، اُس ویلے کوئی گنڈھا کھواون والا نظر کوئے نہ آئی۔ تہانوں اچ میں وی کچھ ونڈاں، جو چاہو سو تہاڈی جھولی دیاں ٹکایا۔ پر میں کوئی پنڈت نہیں جے نہ کوئی پنڈا، نہ کوئی ملا شیخ قاضی نہ کوئی اگراہن والا چندہ، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا جی کردا اچ میں تہاڈے چرناں دے تھلوں دی وہا دیواں گنگا، جمناسرستی گوداوری تہاڈے قدم چم کے خوشی بنایا۔ او کوئی بھگت رہ نہ جاوے گندہ، گندگی سب دی اپنے چرناں ہیٹھ دہایا۔ تہاڈا ہن سفر رہن نہیں دینا لمبا، لے پین والیو پنڈھ دینا مکایا۔ پر اگے دیکھو کھیل ہونا اک اچھا، خیرانی وچ سارے دین دہایا۔ کیوں اوہ اشارہ دتاسی سنگر گو بند نے جس ویلے چھڈیا پری انندا، سچ نال ماتا گجری دے کن وچ سنایا۔ ماتا جی میں مڑ کے کدے نہیں آوٹا وچ جیرج انڈا، اُتھج سیج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں جدوں آوانگا سچکھنڈ وچوں سچ دی دھار بنکے شبد گروہو کے تے سماواں گا وچ پرمانندا، پر م پڑکھ داروپ اکو دیکھ وکھایا۔ تے جدوں میرا دل کریگا میں سنگر شبد ہو کے دو جہاناں وچ مچا دیاں گا دنگا، کھنڈا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ہتھیلی کہے سنگر میرے ول مار لے جھاتی، جھاکیاں دین والیا اپنے نین بدلایا۔ میں چاہندی ساریاں دی بدل دے حیاتی، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ اٹھے پہر ہر ہر دے رہے پر بھاتی، تیرے نام دی وجدی رہے

ودھایا۔ تیرا ہور کتے ٹکانا نہیں تے بھگتاں دی ضرور سیجا بنا لے چھاتی، چھتر دھاریاں دا پنڈھ مکایا۔ بے توں بنا کملاپاتی، نو دوارے دھک کے
 دسویں وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ آپے بجر کپائی جاو پائی، پٹنے والیا تیرے ہتھ تیری وڈیایا۔ اوہ اپنی جوت جگا دے للائی، لاٹاں والیاں تیرے آگے پچھے پھرنا
 چائیں چانیا۔ ہن کیہڑا وقت تے کیہڑی گھاٹی، اپنا لیکھا دے سمجھایا۔ تیرے بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن گھاٹی، گھاٹے پورے دے کرایا۔ اج دی
 لیکھے لائے راتی، رات سون والیاں نالوں جاگدیاں نوں دے وڈیایا۔ پر اک میننتی انہاں مڑ کے جنم نہ دیویں لوک ماتی، پنا سچھنڈ توں دوجا در نظر
 کوئے نہ آیا۔ بے توں آپ آویں پھیر بھاریاں نال لیاویں پچھلی ہور دے دیویں باقی، باقاعدہ اپنا رنگ رنگایا۔ توں مالک ہوویں تے ایہہ ہوں تیرے
 ساتھی، گوئیے ہو کے تیرا راگ گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ ستاراں ہاڑ دی رین کہے جن
 بھگتو میری ویکھو رتی، گھڑی پل دھیان لگایا۔ میں کوئی کٹن نہیں آئی بتی، او بتاں والیو بتخائیاں کرو صفایا۔ تہاڈے پیار وچ میں وی نہیں ستی، ستیو لو
 انگڑایا۔ تہانوں پتہ نہیں لکھاریاں دے پیراں وچ چٹی دھار دی جتی، ایہہ بونجا کویاں نوں گوہند گیا سمجھایا۔ اُس ویلے سارے گرنٹھاں شاستراں نوں
 دے دینی جھٹھی، جھٹکارا ہووے خلق خدایا۔ کوئی پر بھو دانام گائے نہ بلیں بٹیں، ہر دے وچ بھگت لین وسایا۔ سب دی پریت ہونی ٹی، پنا سنگر شبد
 توں ٹی گنڈھ نہ کوئے دکھایا۔ دُنیا دارو دُنیا جانی لئی، کلج لئیرا لٹے تھاون تھانیا۔ سب دی چوگ جانی نکھٹی، شاہ سلطان نظر کوئے نہ آیا۔ کی بہتا سماں
 ویکھو چوتھے سال نوں دُنیا اک دوجے نال جانی جٹی، اُف ہائے دُہائی تیری بے پرواہیا۔ سب دی جڑ جانی پٹی، پٹنے والا شبد اشارے نال اُکھڑایا۔ ایہہ
 کوئی کھیل رہنی نہیں لگی، لکھا کھیل نہ کوئے رکھایا۔ بے شک تہاڈی دھار دوٹگی، تے دو جہاناں وچے ودھایا۔ جن بھگتو اج وڈیائی مدی سکی، مُفت سنگر
 رہیا ورتایا۔ سارے سچے ہتھ دی ہتھیلی دی وٹ لوکھی، پنچے انگلاں لو ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ بنایا۔
 مکی کہے پنجاں دا ہو گیا میل، اندر باہر نظر کچھ نہ آیا۔ پیار دا ویکھیا کھیل، مُجت وچ سمایا۔ دیوا بلے بن باقی تیل، بن گھرت ہووے رُشنایا۔ سنگر شبد
 آتم پر ماتم گرو گرجیل، چیلار گرو اکو روپ سمایا۔ دو جہاناں نالوں کر کے ویہل، ویہلیو تہانوں دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے کڈا سوہنا سر پر پیارا، پیار پیار پیار وچوں نظری آئی۔ جس د اشد گرو نوں بونجا سال لینا پیا
 سہارا، چپ چپیتا آسن وچ لگایا۔ ہلدا ہلاؤندا رہیا سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ کوئے نہ آئی۔ اندرے اندر کردا رہیا گفتارا، بن کلیاں کلام
 سنایا۔ واحد لا کے گیا نعرہ، اللہ ہو انا ہو جنایا۔ پھیر کر کے پار کنارہ، بھجیا واہو داہیا۔ چڑھیا سگھنڈ چبارا، بن پوڑی ڈنڈے قدم لگایا۔ گر اوتار پیغمبراں
 کیتا اشارہ، درگاہ ساچی سچ سنایا۔ اپنا بھوکھت ویکھو پیشین گوئیاں تلو کی کیتا اظہارا، سوہلا ڈھولا کی درڑایا۔ سب نے کہا تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر
 تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جوت دی دھار شبد روپ پھیر جانا دوبارہ، اوسے ویلے بھجنا واہو داہیا۔ مات لوک آ کے سمبل لگایا نگارہ، ڈھولا
 ڈھولا دتا درڑایا۔ نہہکنک کل کلکی اوتارا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ میرا امام امان نور الاهی پروردگارا، سانجھیا یار اک اکھوایا۔ اُس داسندیہ دو جہان
 سُنن اکو وارا، اینکار کرے پڑھایا۔ جن بھگتو بھگتی دے پیار وچ شبد دے ہتکار وچ کرنی نمسکارا، نیوں نیوں سپیس نوایا۔ پورب لہنا پچھلا اُدھارا، پورب
 سب دی جھولی پانیا۔ تہانوں در آیاں نوں سب نوں ملے پیارا، پیار مُجّت وچ سنگر اپنی گود لگایا۔ تیس اُس پر بھو دے برخوردار، جس دی برخورداری
 وچ اوتار پیغمبر گرو بیٹھے سپیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن
 بھگتو ویکھو اِنج دا وقت، بھنڑی رین نال وڈیایا۔ کی لیکھا ہووے نال جگت، جگ جیون داتا کی اپنی کھیل کھلایا۔ جس نے تہانوں بنا بھگتیوں بنایا بھگت،
 بھگون ہو کے سر اپنا ہتھ لگایا۔ تساں اکو سپیس نوآونا پلک، سر بھکاون نال دو جہاناں پندھ مکایا۔ تہاڈی لیکھے لاوے بوند رکت، تن وجود مائی خاک
 سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سنگ آپ نبھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا آخری سندیس، سنگر شبد نال
 سنایا۔ میں آوازاں سُن دا کی خبر دے شیش، سہنسر مگھ دو سہنسر جہوا رہیا ہلایا۔ جس کارن پنج تت دا فوٹو ہویا پیش، پیشین گوئیاں دی آسا پور
 کرایا۔ ایہہ شبدی دھار سنیہڑا دتا گو بند دس دسمیش، وہ دشا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک
 اکھوایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا آیا ہویا پروان، پروانیوں تہانوں ملے وڈیایا۔ تہاڈا منظور ہویا دان، دانیو دانشمندی تہاڈی جھولی پانیا۔ تہاڈا خوش ہویا

بھگوان، بھگتاں ویکھ خوشی بنایا۔ تھادا سچھل ہویا آونا وچ جہان، جہالت کوڑ دتی مٹایا۔ تھادی بھگتی بڑی مہان، جو دُور دُراڑے چل کے آئے تے درشن پایا دُھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ سنگر شبد کہے ہر جن کرو تیار، ترے گن اتنا کھیل کھلایا۔ ستاراں ستاراں دی ویکھو واری، ستاراں ستاراں گنڈھ پوایا۔ ستاراں ستاراں کرو نمسکاری، نو نو سیس جھکایا۔ جن بھگتاں کھیل لگے پیاری، پریم پریتی وچ تے دُھر دا ماہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اک ہور کھیل دساں نیاری، نرکار رہیا جنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو کدے نہ ہو یو دِگیر، چنتا غمی نہ کوئے رکھایا۔ سنگر مہر کرا بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ جس بدھ کیتی کرپا اُتے کیر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تن شنگار کر زنجیر، شرع زنجیر دتے کٹایا۔ جس دے انت دے پیلے بستر آئے چیر، دھرم دی دھار دھرم چند دے گواہیا۔ ایہہ کھیل بے نظیر، نظیر رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تھادی کدے نہ بھلے تصویر، تصویر ویکھن والیو تھانوں تصور اپنا آپ دے کرایا۔

۷۵۲

۷۵۲

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر شادیاں دے سمیں سویرے * *

سنگر شبد کہے میری نمسکارا، سو پڑکھ نرنجن تیری اک سرنا یا۔ ہر پڑکھ نرنجن اگم سچی سرکارا، شاہو بھوپ تیری وڈیا یا۔ ایکنکار تیرا سہارا، تھدہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اپناشی کرتے تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ آد نرنجن نوری نور جوت اُجیارا، چار پنچ روپ بدلایا۔ اپناشی کرتے تیرا دوارا، در ٹھانڈا اک سہایا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے توں صاحب اک سکدارا، سکداری نور الاہیا۔ میں تیرا ست دُلاوارا، جس دی اور کوئے نہ مایا۔ توں بخشنہارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیا یا۔ سنگر شبد کہے میں تیرا آد جگادی ست، تن وجود مائی خاک نظر کوئے نہ آیا۔ توں مہربان محبوب اپناشی اچت، پاربرہم پت پر میثور پروردگار نور الاہیا۔ میری سہنجنی سدا سدا کریں رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پنچ تت کایا والے بت، بتخانیں کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ

اُٹھایا۔ ستگر شبد کہے میں تیرا اگم ڈلارا، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ تیرے دھرم دا دھرم پسارا، وشن برہما شو رنگ رنگایا۔ ترے گن تیرا بھر بھنڈارا، پنچم تت تت سمایا۔ کھیل کھیلیا اگم اپارا، الکھ اگوچر تیری رچن رچایا۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی ویکھنہار نرنکارا، نرؤیر تیری سرنایا۔ میں بھکھک بھکھاری تیرا بھکھارا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میتوں یاد آؤندا جدوں رچیا نہیں سی کوئی سنسارا، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو نور نور اجیارا، دوسر روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ ستگر شبد کہے میں تیرا بالک سٹ نادانا، نرؤیر تیری سرنایا۔ تُوں آد جگادی اگم کاہنا، بن روپ رنگ ریکھ سوہا پانیا۔ تیرا گرہ مندر در دوار سچھنڈ مکانا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ تیرا لیکھا آد جگاد دو جہاناں، دوہری اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سٹ ڈلارے بچے، تیرا بچن دیاں درڈایا۔ تیرا وجود نہیں کایا مائی کچے، جگت گڑھ نہ کوئے رکھایا۔ تیرے انتر نرنتر میری دھار سچے، سچ وچوں پرگٹایا۔ جو ایہتے اوہتے دو جہاناں اکو دھار نور جگے، جاگرت جوت جوت وڈیایا۔ جس دی سرن سرنائی تیرا روپ لگے، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اٹھ کھیل تک لے جو نرگن دھار کرے سبے، سچ سچ اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ ستگر شبد کہے میرے سوامی تُوں میرا میت مرارا، متر پیارا اک اکھوایا۔ میں تیرا سیوک سیوادارا، آد جگاد جگ چوکڑی سیو کمایا۔ میرا وشن برہما شو برخوردارا، بالا نڈھا نظری آیا۔ جنہاں نوں دتا تیرا نام سہارا، نرگن نرگن روپ سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا بول جیکارا، سو پُرکھ نرنجن دتا سمجھایا۔ ہنگ برہم کرنا پسارا، نوست ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ ستگر شبد کہے میں وشن برہمے شو دتی اگم صلاح، بن اکھراں اکھر درڈایا۔ سب دامالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ جس دا لہنا دینا اگم اتھاہ، الکھ اگوچر کہن کچھ نہ آیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا جنائے ناں، ناؤں نرنکارا اک سنایا۔ جو وسے ہر گھٹ تھاں، تھان تھنتر سوہا پانیا۔ جو سب دا پتا ماں، پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ اُس نوں سیس دینا نو، بن سیس سیس جھکایا۔ جس دی منزل حق گراں، درگاہ ساچی سچھنڈ سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں وشن برہما شو دتی دات، دُھر دی دات دات ورتائیا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری تہاڈی اک جماعت، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا نرگن سرگن ہووے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رنگ رنگائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اپنا بخشے نات، میلے میلے سچ سُبھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کوئے قلم دوات، شاہی کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا لا نت نوت تہاڈی بچھے وات، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ اک اگئی انوکھی نرالی سنگر شبد دسی بات، باطن بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد شبد جنایا، بھیو ابھیدا کھول۔ وشن برہما شو اٹھایا، نرگن اپنا تولیا تول۔ دست اگم ورتایا، مہربان آپ ہو کے اڈول۔ وشن برہما دسیا بھیت اولا ... .. دتا جنایا۔ سنگر شبد شبد اٹلا، سنگر روپ نور الاہیا۔ جس دو جہان وساؤنا محلہ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان ہو مہربان گرہ مندر رنگ رنگائیا۔ آپ وسے نہچل دھام اٹلا، بچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول دھول جل تھلا، سمنڈ ساگر مہینل اپنا رنگ رنگائیا۔ بن تیل باقی کملاپاتی دیک جوتی ہووے بلا، شبد سندیس نرکار نرکار کرے رُشائیا۔ شبد سندیس نر نریش اکو ہووے گھلا، دوجا کلمہ کائنات نہ کوئے سناہیا۔ اوہ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی تہانوں پھراؤنا پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہان آد جگاد برہم برہما ہووے اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہا اوہ وشن برہما شو آد جگاد رہنا تیار، ترے گن اتیا رہیا جنایا۔ تساں بنا سیوادار، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ برہمے برہم کرنا پسا، وشن وشنو دھار درڑائیا۔ سنگر سنگھاری ہونا ہوشیار، ایکا ایک حکم درڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتھج سیج پاؤنی سار، ترے گن میلہ پنچ تت سوہنا رنگ چڑھائیا۔ آتم پر ماتم میرا کھیل ہووے اپار، اپر پر سوامی بھیو چُکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کر پسا، ویکھنا چائیں چائیا۔ پھر جوتی جاتا ہو کے ہوواں ظاہر، نرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔ سنگر شبد لئے اوتار، تینی اوتاراں رنگ رنگائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ پیغمبراں کر خبردار، کلمہ دُھر دا اک درڑائیا۔ گر سنگر پاوے سار، نانک گوہند وجے ودھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تہانوں نال رلاہیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ کھیلے

کھیل اپار، اپرپر سوامی اپنا تھم ورتائیا۔ کیتے لد جان اپنا چک چک بھار، بھججن واہو داہیا۔ گرنٹھ شاستر اکھراں نال کرن پکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ
 درڑائیا۔ شبد شبد دی دھار لیکھا جانے آپ کرتار، قدرت دا قادر دُھر درگاھیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہا وشن برہما شو تہاڈی جگ جگ ہووے سکداری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈا لہنا دینا جیو جنت نال سنساری، میل ملائے سچ
 سُبھائیا۔ آپ اپنا نور جوت کر اُجیاری، اُجالا کرے تھاوں تھانیا۔ تَساں سیوا کرنی نال ہوشیاری، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیا۔ تہاڈا صاحب اک بکاری،
 بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دے سب نے بنا پُجاری، بن سیس سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کمائیا۔ سنگر شبد کہا وشن برہما شو دھرنا دھیان اک اک گیاراں، سمت شہنشاہی نال رلائییا۔ نال سندیہ دینا پیغمبر گر اوتارا، کی اوتری تھم جنائیا۔
 دھرنی دھرت دھول دھول تکنا نظارہ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوارا، کی بے انت کھیل کھلایا۔ سو پُرکھ زرنجن ہووے ظاہرا، ظاہر
 ظہور کرے رُشائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن سہائے بنک دوارا، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ اینکارا بن کے میت مُرارا، دیکھے چائیں چائیا۔ آد زرنجن نور کر اُجیارا،
 ابناشی کرتے نال ملایا۔ سری بھگوان لگائے اگئی نعرہ، نر زرائن آپ سنائییا۔ پاربرہم پر بھ بھو کھول کے سارا، پڑا پڑدیاں وچوں چکائیا۔ سنگر شبد کرے
 پیارا، پتا پوت میل ملایا۔ وشن برہما شو تَساں دیکھنا انت نظارہ، نظریہ دین دُنی بدلائییا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی بعد جوتی جاتا آوے آپ کرتار، قدرت
 قادر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے وشن برہما شو تک لو ہاڈ اٹھاراں، ایکا
 آٹھا نال ملایا۔ سمت شہنشاہی سنگ گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھایا۔ اوہ دیکھو لیکھا دسدے تینی اوتارا، اپنا بھو کھلایا۔ وید ویاسا بول جیکارا،
 کوک کوک سنائییا۔ میرا اکثر نرا کھر دھار ہوئے اُجیارا، جس دی سمجھ نہ آئییا۔ میرا سندیہ اگم اپارا، الکھ اگوچر دتی وڈیائیا۔ میرے سلوک چار لکھ ہزار
 ستاراں، سطح بلندی رہے سنائییا۔ کلجگ انتم ہووے اندھ اندھیارا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پیغمبر کہن اسماں اوسے دا کیتا اظہارا، اوسے دی صفت
 صلاحیا۔ جو سب دا پروردگارا، جلوہ گر نور آلاہیا۔ جو آوے دین دُنی توں باہرا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ درگاہ ساچی سچ دادتے اک نظارہ، نظریہ

سب دادے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میں کلمہ کائنات ازو موزے زوی نورے زوا زامستو زمی نزیشو شوا فزیول جمیسول کوزیز ہو کبا زمبائے مہو عرشے زما جگھتھو دُعا میرے خُدا مالک خالق تیری بے پرواہیا۔ زمناء ودوآ ودیا منزل زمی جدوال زخستو نخستی ال زمبائے مندی دوزی بزیاں مبرلا یکشی زمستے یا آوزمین میرے مہربان نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا نانک گوبند روپ نیارا، نرگن زرویر دتی وڈیائیا۔ دُھر دا تھم سندیسہ اکھڑ دھار توں باہرا، نر اکھشتر اک وڈیائیا۔ جس دا لیکھ لکھے نہ کوئی بن لکھارا، کاتب چلے نہ کوئے پترائیا۔ جس دا گرنتھ شاستر وید پُران انجیل قرآن پاسکے نہ کوئی سارا، پردہ پردیاں وچوں نہ کوئے اٹھائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک پاربرہم پت پر میثور جوتی جاتا اکو ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ جس نوں سبنے مننا چو بیسا ہر جگدیشا امام اما نور نورانہ نور اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ سنگر شبد دے ہلارا، دو جہاناں دے ہلایا۔ اُس دا لہنا دینا لیکھا..... ، اک اک دی گنڈھ پوایا۔ جس دا وقت سہنجنا ہووے ہاڑ اٹھاراں، اٹھ دس دا میل ملایا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا دیوے نام ادھارا، اُدر دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میں بھجا آیا، پر م پُرکھ دتی وڈیائیا۔ میں دو جہاناں اکو ڈھولا گایا، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا راک سنایا، سوہنگ وجدی رہی ودھائیا۔ اللہ ہو انا ہو دا نعرہ لایا، پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ جلوہ گر دا درشن پایا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھدا آیا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ چار جگ دے شاستر میتوں رہے سنایا، بھوش بھوکھت پیشین گوئیاں نال ملایا۔ اوہ تک لے پاربرہم پت پر میثور جوتی جاتے ویس وٹایا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ دو جہاناں ڈگمگایا، نرگن اپنا کھیل کھلایا۔ جس نے سمبل ڈیرہ لایا، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائیا۔ جن بھگتاں ہوئے سہایا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ پھڑ پھڑ اندروں میل ملایا، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نو دوارے پنڈھ چکایا، جگت واشنا کوڑ مٹایا۔ بجر کپائی توڑ تڑایا، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ نچھر جھرنا بوند سوانتی جام پیایا، نا بھی کول کول اٹھایا۔ در مندر اک سہایا، گھر دسویں و بے ودھائیا۔ بن رسنا جھوا شبد درڑایا، انحد نادى ناد دُھن کرے شنوائیا۔ دیک جوتی جوت جگایا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔

جس پورب لیکھا جن بھگتیاں آن چکایا، جگ چوکڑی بچھلا لیکھا جھولی پائی۔ اگے آون جاون پنڈھ مکایا، لکھ چوراسی پھند کٹائی۔ رائے دھرم نہ دے سزایا، پتر گپت نہ لیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میں جگ جگ رہیا اڈیکدا، نو سو چرانوے چوکڑی دھیان لگائی۔ دو جہاناں خاکے رہیا اڈیکدا، لائن لائن وچوں بدلایا۔ کھیل دیکھدا رہیا حق توفیق دا، کی کرے دُھر درگاہیا۔ کون ویلا میرا وقت سہنجنا ہوئے نیچ دا، دیوے مان وڈیایا۔ میرا میل ملائے سچ پریت دا، پریتم ہو کے ویکھ دکھائی۔ جو جھگڑا میٹے مندر مسیت دا، کایا کعبہ اک سمجھائی۔ جس دانام کلمہ ہووے اکوگیت دا، سوہنگ کرے سچ پڑھائی۔ بھو چکائے بھے بھیت دا، بھانڈا بھرم بھٹائی۔ بھيو چکائے کوڑی نیت دا، نیتوان آپ ہو جایا۔ لیکھا جانے ٹھانڈے سیت دا، امرت میگھ برسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میرا وقت سہنجنا چنگا، پر بھ چنگی دے وڈیایا۔ اوہ ویکھو دُور دُراڈی جمنا سُرستی گوداوری آگئی گنگا، اپنا پنڈھ مکائی۔ نارد منی آگیا سروں ننگا، بودی اپنی رہیا ہلایا۔ دُوجی دھار ویکھو گوہند والا پنچہ، جو پنچم دے وڈیایا۔ دھرنی ول تکه جو نیتز رووے انجھا، نیناں نیر وہایا۔ وچاراں تکو جو آسا رکھ کے گئے کوی بونجا، باون اپنی کھیل کھلایا۔ جگت سنگھاسن ویکھو منجا، پاوے چول پھول بھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی تکو دنگا، کوڑی کریا نال رلایا۔ نگاہ مارو جیرج انڈا، اُتھج سیتج پھول بھلایا۔ سچ رہیا نہ وچ برہمنڈا، برہمانڈ رہیا گرلایا۔ میتوں ایوں جاپدا میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے دو جہاناں شبدی پھرنا کھنڈا، جس دی بنت ترکان لوہار نہ کوئے بنایا۔ کلج کوڑی کریا انتم میٹے پنڈھا، دھرنی دھرت لوک مات رہن نہ پائی۔ سر شئی در شئی اندر انتکرن اکو سنائے چھندا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ ہر جن دھرم دی دھار بنائے بندہ، بندگی اکو اک درڑایا۔ جس دا پنڈھ اگے نہیں لمبا، مسافر بیٹھے اپنا پنڈھ مکایا۔ صدی چودھویں انتم تک لو کھنڈھا، محمد بیٹھانین اٹھایا۔ موسیٰ کھولن والا اپنیاں گنڈھاں، عیسیٰ آس اک جنایا۔ گوہند کرن والا جنگا، شبد شستر رہیا چکائی۔ بچھلا وقت بچھے لنگھا، اگلا بھيو دیاں گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے جن بھگتو میری بودی ویکھو ہلدی، انجا پون نال وڈیایا۔ میری آشا ویکھو اگے دل دی، جس دی گھاٹ ویکھن کوئے نہ پائی۔

آتم پر ماتم دیکھو مدی، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ہن گھڑی نہیں جے ڈھل دی، گیا وقت ہتھ نہ آیا۔ ہن کھیل نہیں بجر کپاٹی سل دی، راتیں ستیاں
 پڑدے دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ نارد کہے سنگر شبد اوہ دیکھ لے گنگا گوداوری جمنا
 سرتی آون گاندیاں، گا گا خوشی بنایا۔ شنگار لا کے سونے چاندیاں، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ ہتھ بٹھ کے کہن تیریاں باندیاں، جگت ہنکار نہ
 کوئے جنایا۔ چاروں گنت کوڑ دیاں چڑھیاں آندھیاں، سچ چند نہ کوئے رُشنا یا۔ تیریاں مانساں گوآں کھادھیاں، سوراں کھل لہایا۔ ودیا رہی نہ وچ
 پانڈیاں، پنڈت روون مارن دھایا۔ مُجبت رہی نہ وچ گوانڈھیاں، سجنناں سنگ نہ کوئے نبھایا۔ چھاتیاں ہوون کسے نہ ٹھانڈھیاں، اگنی تت نہ کوئے
 نبھایا۔ بن تیرے پر بھوسب دیاں پتاں جانڈیاں، پت پر میثور تیرے اگے ڈھایا۔ کلج کوڑ گڑیاں اسیں اتم تھکیاں ماندیاں، بلہین اکھوایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے آس رکھایا۔ نارد کہے سنگر شبد تینی اوتار دیکھ لے سچے، ساجن میت نظری آیا۔ سچکھنڈ دوا ریوں آئے
 بچھے، بن چرناں چرن ٹکایا۔ تیرے دیک نال دیک جوت جگے، جاگرت جوت جوت رُشنا یا۔ انہاں دالیکھا دیکھ لے کی حال ہونا اگے، پیشین گوئیاں
 پھول بھلایا۔ سب نے اگوں ہتھ بدھے، نو نو سیس نوایا۔ سنگر شبد اسیں تیرے آئے سدے، لوک مات ڈیرہ لایا۔ سانوں حکم سندیسہ دے دے
 اچھے، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ ٹدھ بن پڑدا کوئے نہ کچھے، سر سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ ساڈے دین مذہب تیرا پیار گئے تچھے، دھرم دی دھار نہ کوئے
 سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ نارد کہے پیغمبر و تسیں وی اپنا دیو بیان، حاضر ہو کے سیس
 نوایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہن ساڈا قائم نہ رہیا ایمان، عملاں وچ نہ خلق خدایا۔ چاروں گنت کوڑ شیطان، شرع شرع نال ٹکرایا۔ اسیں تیرے
 بالے بچھے اک نادان، بالی بدھ اک اکھوایا۔ توں مالک خالق اک رحمان، تیری رحمت وچ سما یا۔ ساڈا رہیا نہ کوئے نشان، نشانے دین دنی بدلایا۔
 ساڈے اکھ دیکھ لے انجیل قرآن، ثریت ترت نال ملا یا۔ توں سب دا مالک خالق اک نوجوان، نور نورانہ اگم اتھایا۔ ساڈی تیرے قدماں وچ سلام،
 سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ اسیں بردے تیرے غلام، سیوک ہو کے سیو کما یا۔ صدی چوڑھویں وقت پہنچیا آن، یسویں اپنا پنڈھ مکنا یا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ نارد کہے نانک گوہند اپنا دسو احوال، پُرکھ اکالے آگے لکائیآ۔ کی کھیل کرے دین
 دیال، دیاندھ ٹھا کر کی اپنا ٹھم ورتائیآ۔ گوہند ہس کے کہا میں آد جگادی ایسے دابال، دوجا پتا نظر کوئے نہ آئیآ۔ بنا گودیوں گودی وچ رہواں نال، لال
 لال رنگ چٹھائیآ۔ میتوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے پتڑائیآ۔ میرا گرہ مندر سچّی دھر مسال، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیآ۔ میرا لہنا دینا نال سنگھ پال،
 پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیآ۔ میرا تیغ بہادر دُنیا والا دلال، گجری جمن والی تن مائیآ۔ میرا جوتی نور بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے سمجھائیآ۔ میں نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ گھالی گھال، اوتار پیغمبر گر رُوپ وٹائیآ۔ انتم اپنا دسنا اک احوال، بھيو ا بھید چکائیآ۔ میں سنگر شبد پُرکھ اکالا میرے نال، دوجا نظر
 کوئے نہ آئیآ۔ شبد میرا کھنڈا شبد میری ڈھال، شستر اور نہ کوئے ہتھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمائیآ۔ نارد کہے سنگر شبد اوتار پیغمبر اں گرو آں ویکھ لے انت کہانیاں، کہانی جگت نہ کوئے رکھائیآ۔ جنہاں تیریاں مو جال مانیاں، لوک مات ملی وڈیائیآ۔
 تیری مہما دیاں گائیاں بانیاں، اکھراں نال ملایا۔ تیریاں بنیاں سنگھڑ سوانیاں، سوامی من کے سیس نوایا۔ توں دیونہارا امرت رس ٹھنڈا پانیاں،
 جلدھارا وہن وہائیآ۔ انہاں دا لیکھا تک لے نال چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتھج سبتج پھول بھلایا۔ منزلاں تک رُو حانیاں، رُو ح بُت باہر دھیان لگایا۔
 گنگا گوداوری جمن سُرستی نہ ایہہ مرد نہ ایہہ زنانیاں، بھجیاں پھرن واہو داہیا۔ گوداوری کول گوہند دیاں نشانیاں، گنگا دی دھار رَویداس دا کسیرا رہی
 وکھائیآ۔ سُرستی بیٹھی ہو بنانیاں، نو نولاگے پائیآ۔ جمن کہے میرے اُتے کرشن نے مو جال مانیاں، گوپیاں سنگ نبھائیآ۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سلطانیا، نور
 نورانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ نارد کہے توں سُن لے گنگا مئا، امڑیئے تیتوں دیاں
 جنایا۔ لیکھا ویکھ لے اپنی کڈھکے وہیا، ورقہ ورقے نال بدلایا۔ کی لہنا دینا تیرا نال ساچے سئا، صاحب کی سمجھائیآ۔ ناتا تک لے بھیناں بھنیا، جگت
 کھوج کھوجائیآ۔ اوہ بانہہ وکھا دے اپنی زرگن بہیا، جو رَویداس چمارے رنگ رنگائیآ۔ جس کارن بلھے گایا تھنیا، ڈھنیا گوہند گیا سمجھائیآ۔ رام دسر تھ بیٹے
 کہہ کے تیتوں رمیا، بالیک رمان نال وڈیائیآ۔ جس کارن کلجگ انتم چلنی نیا، نوکا کون رکھائیآ۔ اوہ ویکھ لے حضرت محمد دی صدی چودھویں گنیا، بھجے

واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اک ورتا ئیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو اکو دیو صلاح، بہتی
 کتھانہ کوئے جنائیا۔ سنکر شبد بناؤ گواہ، شہادت اک بھگتیا۔ سب دا وقت آخیری گیا آ، اپنا اپنا پنڈھ مکائیا۔ اپنے بھوکھت لو اٹھا، بن ہتھاں ہتھ لکائیا۔
 نالے ویکھو کی لھم دتا نور الہ، عالمین کی جنائیا۔ چوڈاں طبقاں دیو سنا، چوڈاں لوک لوک شنوائیا۔ نالے کوک کے مارو دھاہ، ہائے اف تیری دہائیا۔
 توں واحد اک خدا، نور نورانے نور الہیا۔ تیرے ہتھ تیری وڈیا، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جو
 نام کلمے دین دنی آئے درڑا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ سو سرشتی درشتی اندر گئی بھلا، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن پر بھو اسیں چلیے
 تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں چاہندے تیرے نام دا سب نوں اکو ہووے مزہ، مذاق مٹے خلق خدائیا۔ تیرے پوجن دی
 اکو ہووے جگہ، دوجا دھام نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے شبد دا اکو ہووے سدا، سندیسہ دینا دھردر گاہیا۔ ساڈا پیار تیرے چرن ہووے بدھا، بندگی سجھیاں
 وچ ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس نوائیا۔ سانوں ہر بھگت دوارا انتم کلجگ چنگا لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری سرنائیا۔ اسیں
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے بنے سیوادار، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ نام کلمے آئے اچار، دہ دشنا نال وڈیائیا۔ دیناں مذہباں کر پسا، مائس ونڈ ونڈی
 تھاؤں تھانیا۔ شرع دی شرع نال مار لکار، لائن لائن نال بدلایا۔ توں سب دا پروردگار، سانجھیاں اک اکھوائیا۔ کلجگ انتم ویکھ لے دھواں دھار، ساچا
 چند نہ کوئے چکائیا۔ دین مذہب ہون خوار، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول نمسکار، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا
 میٹ اندھیار، ستجگ سچ کر رُشنائیا۔ آتم پر ماتم تیری اکو ہووے دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ اکو تیرا ہووے جیکار، ڈھولا نام گیت
 اکو کلمہ گائیا۔ اکو سوہے ہر بھگت دوار، مندر مسیتاں لیکھا دینا مکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ رہے نہ وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری وشن برہم شو ساڈی دین گواہیا۔ نارد کہے میں وی کردا رہیا انتظار، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ گوداوری رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر

وہائیا۔ میٹوں گوہند دتا پیار، پریم پیار وچ جنایا۔ سُرستی کہے میں گھنن گھیری وچ سدا ادھ وچکار، بھجاں واہو داہیا۔ جمنا کہے میٹوں کہہ کے گیا کرشن
 مرار، کاہن کاہنا اک سمجھایا۔ کلج انت سری بھگونت کل کلکی لئے اوتار، نہہکنکا رُپ بدلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہر، نور نورانہ ڈگمگایا۔
 جس نے لہنا دینا اوتار پیغمبراں گروآں سب دا قرضہ دینا اُتار، مقروض اپنا آپ سمجھایا۔ سو سجن سہیلا اک اکیلا بن کے پروردگار، سانجھیا اپنا لہم
 ورتایا۔ دھرم دوار ایکنکار کرتار، ترے گن اتپتارنگ چڑھایا۔ پنچم تت کر کے خبردار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنا لہم ورتایا۔ توں میرا میں تیرا
 سوہنگ شبد کر جیکار، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دانرہ لایا۔ اوہ وقت سہنجنا آگیا اٹھاراں ہاڑ کہے پکار، پنے پنے سپس نوایا۔ جن بھگتو پنا
 بھگتیسوں تہاڑے بیڑے کرے پار، نیا نوکا اپنے نام چڑھایا۔ جس مالک دے سب کچھ اختیار، دیونہارا اک گوسانیا۔ اوہ تہاڑا بن جائے متر مرار،
 ساجن ہو کے سنگ نبھایا۔ جس دیناں مذہباں وچوں کڈھیا باہر، ذات پات اوتچ نیچ دا ڈیرہ ڈھایا۔ سنگر شبد دا دے ادھار، سوئی سُر ت لئی جگایا۔ اٹھو
 ہووو خبردار، غفلت وچوں لو انکڑایا۔ اہے وقت سہیلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داستگ آپ بنایا۔ اٹھاراں
 ہاڑ کہے میرا دوس سہنجنا، پر بھو دینی مان وڈیایا۔ توں آد جگادی اک زرخنا، زرویر تیری سرنایا۔ داتا دانی درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھوسا گرا پار کرایا۔ نج
 نیز اپنے پیار دا پا دے انجا، لوچن نین اکھ کھلایا۔ تیرا نام نگارہ اکو دو جہان وجنا، ناد انادی دینا سنایا۔ بھانڈا کوڑ کڑیاری گڑھ دا بھجنا، ہوئے ہنگتا
 دینی مٹایا۔ توں گوپال مورت مدھ مدنا، مدھسودن تیری کھیل نظر کسے نہ آیا۔ اکو جہان دینا اعلیٰ ادنی، امیر غریب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو اشارہ
 دے کے گیا بھگت سدھنا، صدقے واری گھول گھمایا۔ کبیر کہا اوہ قبراں توں باہر لہنا، مسیتاں ہتھ کسے نہ آیا۔ گوہند کہا اوہ ہووے پنا سریر بدنا،
 محمد کہا تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ نارد کہا جس دا اکو دیک جگنا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ عیسیٰ کہا میرا نور الہی ربنا، موسیٰ مسلم گیا سمجھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہم اک ورتایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میٹوں آگیا اگمی سندیس، بن اکھراں اکھرنایا۔ اوتار
 پیغمبر گر جس دے آگے ہوئے پیش، پیشین گویاں ہتھ اٹھایا۔ جنہاں وچوں سُر دلارا گوہند دس دسمیش، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ شبدی دھار ز

نریش، سُر پیر اگم اتھاہیا۔ جس دا ہویا اولڑا ویس، اولڑی کار کماہیا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا پورب نال ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال رکھاہیا۔ جس کلجگ کریا
 کوڑ میٹنا کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایا۔ سو بھگتو بھگت دوارے بنا درویش، در دوارا بنک سہاہیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بنک اک وڈیاہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میری اک بیننتی، بے دیاں جناہیا۔ گڑھ توڑو
 ہوئے، تنگتی، ہنگ برہم وچ سماہیا۔ توں میرا میں تیرا پڑھو پتنتی، دوسر لوڑ رہے نہ راہیا۔ کلپنا میٹو انتر من دی، منسا کوڑ نہ ہوئے ہلکایا۔ محبت کرو
 گوہند سورے چن دی، چند ستار نشان دین گواہیا۔ چغلی رہے نہ کسے کن دی، کائنات دا پندھ مکاہیا۔ کوئی لوڑ نہیں جھوٹھے دھن دی، سچ نام وچ
 وڈیاہیا۔ گھڑی آوے نہ کوئی غم دی، غم خوار دے مٹاہیا۔ تہانوں سرتی دیوے تہاڑے برہم دی، پاربرہم بھیو گھلاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تہاڑی درشی میٹے چم دی، سم درشی آپ درڑاہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میرا تہاڑے نال ناتا، رشتہ جگت نہ کوئی رکھاہیا۔
 سب دا اکو پتا اکو ماتا، پتا پڑھ اکال اکھوایا۔ آتم دھار جس دی تسیں ذاتا، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈاہیا۔ سو میٹن آیا کلجگ اندھیری راتا، کوڑی کریا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میرا سندیسہ اک اپار، اپر پیر سوامی رہیا جناہیا۔
 ستجگ چلے دھرم دی چال، کلجگ کوڑا پندھ مکاہیا۔ دین مذہب رہے نہ کوئی وچ سنسار، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈاہیا۔ سب دا ہووے
 اکو دوار، جو دوار کا واسی گیا جناہیا۔ حق حقوق چھڈن پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا لھم درڑاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک اک اکھوایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو کلجگ انتم گھٹ جانیں آبادیاں، آباد رہن کوئے نہ پانیا۔ کوڑی کریا ہونیاں بربادیاں، بادے سحر نہ
 کوئے وڈیاہیا۔ اُس ویلے جن بھگتاں رُوہا ہونیاں جاگیاں، صوفیاں ملے وڈیاہیا۔ دیناں مذہباں دا لاگ لے لینا انتم لاگیاں، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست
 دھرم وچ بنا گرنٹھاں شاستراں توں ہونیاں سب دیاں شادیاں، پنڈت پاندھا ملّا قاضی شیخ مسانک نظر کوئے نہ آہیا۔ نانک دادک کوئی نہ آوے
 گاندیاں، جگت ڈھولے کوئے نہ گایا۔ کھلھے وال ہوئے سپس دینیاں نہ پراندیاں، مینڈھی جگت نہ کوئے گنداہیا۔ پیار رہنا نہیں انتم آندھیاں

گوانڈھیاں، کلجگ انتم کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے چار جگ دے شاستر دین بیان، گرنتھ اکھر اکھر رہے درڑایا۔ ساڈا لیکھا نہیں نال دین دنی جہان، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں بولیا نال زبان، بتی دنداں صفت صلاحیا۔ سو اشارہ کیتا ول اس محبوب رحمان، جو رحمت حق کمایا۔ اوہ کوئی تتاں والا نہیں انسان، وجوداں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چارے لاواں ویکھو مار دھیان، کھوجو چائیں چانیا۔ چو تھی منزل آتم پر ماتم بھگت ملے بھگوان، دوسر ونڈ رہن کوئے نہ پانیا۔ میلا تلو سپتا رام، سرتی شبد وچ سمایا۔ نگاہ مارو رادھا کاہن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ نیز کھولو ویکھو شرع دا کلام، کلمہ کائنات درڑایا۔ روعے روحاں نال نگاہبان، نراکار رہیا رنگایا۔ چار جگ دا جگت ریتیاں والا ودھان، آتم دی دھار پر ماتم سنگ وکھایا۔ دُنیا داراں کھیل کیتا وچ جہان، جگت جگت رنگ رنگایا۔ سچ دے تھان تن جھوٹھا کر پردھان، شادیاں جگت والیاں رچایا۔ انتر انتر ملے کسے نہ مان، باہروں رنگ نہ کسے چڑھایا۔ سنجگ اندر نواں بنا ودھان، وادھا اک اکو رکھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شودر ویش سارے بیٹھن اک استھان، جگہ اکو سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ جس نے جگ جگ چلائے راہ، سنجگ تریتا دو پر کلجگ کھیل کھلایا۔ جس اوتار پیغمبر گرو لئے پہنچا، سرگن روپ پرگٹایا۔ نام کلمے دین دنی درڑا، کائنات سمجھایا۔ شرع اندر شریعت ونڈ ونڈا، حد حدو داں رنگ رنگایا۔ انتم سب دا لہنا دینا دے مکا، مکمل اپنا حکم سنایا۔ جس وچ اوہلا رہے نہ کوئے لکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ پیغمبراں قبول کرے دُعا، جو در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گرو آں لہنا دینا لیکھے دیوے لا، در اپنے آپ سمجھایا۔ اوتاراں اوتری دے سمجھا، شبد سندیسہ اک سنایا۔ کلجگ انتم سب دا لہنا دینا جھولی دیوے پا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ سنجگ ساچا مارگ دے وکھا، رستہ اکو اک درڑایا۔ مانس ذاتی مانو ذاتی مانگھ ذاتی آتم پر ماتم نرگن دھار تتاں دانت استری مرد ہووے جگت وواہ، واہ واہ کہہ کے سارے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ ہاڑ اٹھاراں کہے جن بھگتو تہاڈیاں شادیاں جگت دا مول، نو کھنڈ پر تھی راہ تکایا۔ ستاں دیپاں دا اکو ہووے اصول، نہ کوئی

میٹے میٹ مٹائیا۔ آتما دا پر ماتما کنت کنتوہل، سوامی انتر جامی اک اھوائیا۔ تتاں نوں تت کدے نہ جاون بھول، پنچم پنچم کہہ کے وجدی رہے ودھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے سنجگ ضرور چلنی ایہہ ریتی، ریتیان آپ چلایا۔
 جس دے حکم وچ انک جگ چوکڑی بیتی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دی کھیل سدا ترے گن آیتی، ترے بھون دھنی اپنی کار کمائیا۔ جس
 دیناں مذہباں دی لائی باغیچی، اوتار پیغمبر گر مالی دھرنی دھرت دھول دھول دکھایا۔ اوہ اگلی کھیل کرے انڈیٹھی، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ کلجگ
 کوڑی کر یا میٹے ریٹھی، امرت رس دے بھرائیا۔ جن بھگتاں کایا کر کے ٹھانڈی سیتی، اگنی تت تت بُجھایا۔ تن وجود حق محبوب سچ ایمان دی چلا کے
 ریتی، ریتیان اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈا تتاں
 والا جوڑا، جوڑی سنگر شبد بنایا۔ تساں تکیا سسے اُپر ہوڑا، جو زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ ہنگ برہم ہائے ٹپی روپ ہو کے بہڑا، بہڑی بہڑی کردی دیکھے
 خلق خدایا۔ جس دا زرگن دھار اگنی گھوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ اوہ تہاڈا بھاگ کرے متھورا، باقی متھیا دسے لوکایا۔ جس دا اگلا کھیل ہونا اور
 کا اورا، ہور دی ہور کار بھگتایا۔ جس نے روپ بدل لیا دوہرا، دُہرا اپنا روپ جنایا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی سدا نواں نکورا، زرگن نور نور الہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جھٹ نارد کہے بھگتو پر بھ دی دیکھ لو چال، اولڑی چال چلایا۔ تہانوں
 دیناں مذہباں وچوں کر کے بحال، زنجیراں شرع دتیاں کٹایا۔ بھگت بنا کے اپنے لال، ہر جن اپنی گود اٹھایا۔ تسیں اُس پر بھو دے بال، جو بالی بدھ
 سب نوں دے سمجھایا۔ تہاڈا توڑے جگت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشناہیا۔ جن بھگتو تہاڈے بھگتاں دی جماعت، ایہو سچی دھر مسال، مندر مسجد
 ایہو نظری آئی۔ سچھنڈ وچ کسے اٹاں پھراں دی کرنی نہیں بھال، پانہاں سپس نہ کوئے جھکایا۔ پانی دے لہنے نہیں تال، امر آتم سروور دے
 دکھایا۔ جتھے شبد دی دھار نال دے نہال، دُرمت میل دھوائیا۔ اپنا مارگ سچا دے سکھال، او جھڑ راہ نہ کوئے بھوائیا۔ سنجگ دی ست دھرم دی
 اولڑی ہونی چال، چال زراں اپنی وچوں پر گٹایا۔ کوئی پنڈت پاندھا ہونا نہیں دلال، بنا سنگر شبد توں وچولا رہن کوئے نہ پائی۔ جو تہاڈی دے جاگدیاں

راتی سُنْتیاں دی سُرْت لئے سَنجھال، سَمبل وِچ بیٹھا گھر گھر نظری آئیا۔ جس دے پچھے جُگ چوڑی گھالی گھال، اوہ تہاڈی گھال لیکھے لوے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میں تہاڈے ستر لٹھا، گوہند یارڈے سچ ہنڈھایا۔ میں پنا سیس توں ٹیکاں متھا، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ پنا ہتھاں توں جوڑاں ہتھاں، ہتھیلی ہتھیلی نال ٹکرایا۔ پر تئیں انتر انتر نرنتر نرنتر توں میرا میں تیرا آتما پر ماتما دی گاؤنی گتھا، دُجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ تہاڈا سوامی تہانوں ضرور ملے یتھار تھ یتھا، یدی یدپ اپنا درس دکھایا۔ جو دین دنی دی اُلٹی گینہارا لٹھا، من کا منکا دے بھوایا۔ جس نے لہنا دینا تہاڈا پورا کیتا اچ اکو دن اکٹھا، اکٹھیاں نوں سچکھنڈ دے پہنچایا۔ سنگر شبد اک پُرکھ اکال دا پٹھا، دوسر اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جس دے حکم وِچ اوتار پیغمبر گرو پھردا نٹھا، سنگ تریتا دواپر کلج بجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہانوں کیہری کراں سخاوت، بخشش دھر دی جھولی تہاڈی کایا مندر دیاں ٹکایا۔ تہاڈے اندروں باہر کڈھاں کوڑی بغاوت، بنگلیر آپے لواں بنایا۔ تہانوں بخشاں اوہ نیامت، جو رویداس کیر پنا رسنا رہے کھایا۔ تہانوں رکھاں سدا صحیح سلامت، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ پر یاد رکھیو صدی چودھویں انتم محمد دی آسا مطابق ضرور آویگی قیامت، قائم مقام رہن کوئے نہ پانیا۔ اُس ویلے کسے پیغمبر گرو اوتار دینی نہیں ضمانت، شہادت سچ نہ کوئے بھگتایا۔ پھیر ساریاں نوں اک وار اکٹھی دینی دعوت، آو میرے پیاریو مہمانو تہانوں نام دا بھنڈارا دیاں کھوایا۔ پھیر کسے نوں سرتے کرنی پینی نہیں جامت، روم روم نہ کوئے کٹایا۔ بے شک اے سرتی بنی انجانت، بھرے بھلی کوڑ لوکایا۔ پر بھو مہربان محبوب اگلی بناؤن والا بناوٹ، گھٹن بھنہار رکھے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ بھو چکایا۔ نارد کہے میں وی پنڈت پُرانا آگیا بودھی، بدھیوانو دیاں سناہیا۔ بے شک تئیں کوشاں دے بنے کھوجی، چار جگ دے گرنٹھ شاستراں نوں پھول پھول کے پڑھ پڑھ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں حیران ہو گیا کوئی ناتھ بن گیا کوئی جوگی، ویس تتاں والا بدلایا۔ کوئی بھیکھ دھر کے بہ گیا واسطے روزی، نوست بجے واہو داہیا۔ پر جدوں میں نگاہ ماری میرا ٹھا کر سوامی بڑا موہی، مجلس بھگتاں وِچ رکھایا۔ جس نوں سنگر گوہند کہا

چوچی، اوہ چوچی پریتم تہاڈا ماہیا۔ اوہ تہاڈے پیار دا بنیا لو بھی، لو بھیو تہاڈا کوڑ وکار دا لالچ اپنے چرناں وچ لیا گیا۔ تہانوں جنم دا رہن نہیں دینا روگی، لکھ
 چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ تہاڈا دھرم دی دھارتے دھرم دا سنجوگی، جگ جنم دیاں وچھڑیاں میل ملائیا۔ سیجا آتما بھوگ رہیا بھوگی، بھسمڑ ہو کے
 تہاڈے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں پنا شاستراں توں دساں کہانی،
 و دیا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ میں پنا قلم شاہی دے لیکھ توں پنا بولاں بانی، نراکھر دھار درڑائیا۔ جن بھگتو پنا پرما توں آتما دا نہیں کوئی ہانی، سدا دا
 سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ایہہ کھیل اُس دی جس نے رچ دتی چار کھانی، وشن برہما شو سیوا دتا لگائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں دے کے نام ندھانی، لوک
 مات ڈنک وجائیا۔ تن وجودت سرپر دے پرانی، پران ادھاری آپ ہو جائیا۔ جوت نور کر نورانی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جنہاں نے چار جگ گرنٹھ شاستر
 وید پران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل ثریت گرو گرنٹھ صاحب دی لکھی اوہ نرمان بانی، جو انیلا تیر چلائیا۔ پرہائے نارد کہے میں کیتے جگ چو کڑی
 ویکھے اوہ بھگتو انت کسے دی رہی نہ کوئی نشانی، پنا پُرکھ اکال توں نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے سنگر شبد بھگتاں دا بن جائیا، اوہ مترا مان دے وڈیائیا۔ کی ہویا جے کرشن اٹھاراں دھیائے لکھا دتی گیتا، اکھراں
 جوڑ جڑائیا۔ توں سب دیاں پرکھنہارا نیتا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ آتما پرما تیا دی بن جائے پریتا، پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ تیرا بھگت سدا رہے ٹھانڈا
 سینا، کلجگ اگن نہ کوئے تپائیا۔ پچھے دا پچھے وقت بیتا، انج توں نواں جنم دے دوایا۔ تیرے در اُتے کوئی نہ رہے اوچ نیچا، نیچ اوچ دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد دا بچن سُن کے کلجگ آیا ہو کے لاچار، بھجا واہو داہیا۔ نال اپنا کالا
 ولس رہیا سوار، سوہنا روپ درڑائیا۔ نالے رو کے کرے گریہ زار، نیز نیناں نیر وہائیا۔ نالے کھچ کے کھنڈا کٹار، کھڑگ رہیا چکائیا۔ نالے کر کے پر بھو
 نوں نمسکار، خالی جھولی رہیا دکھائیا۔ اوہ میرے مالکا میرے سوامیا میں تیرا برخوردار، بچہ چھوٹا نظری آئیا۔ جے توں گو بند دی تیج دتی سوار، کیوں نہ
 میرے سر ہتھ رکھائیا۔ میں یودھا سوربیر تیرا بلکار، بلدھاری توں دتی وڈیائیا۔ ویکھ لے میں دُنیا نوں دیناں مذہباں وچوں پھڑ پھڑ کیتا خوار، بچیا رہن

کوئے نہ پائیا۔ مان رہن نہیں دتا کسے پیغمبر گر اوتار، گرنتھ شاستراں چلے نہ کوئے چترائیا۔ مندر مسجد شوڈ آلے مٹھاں گرو دواریاں وچ ہندا و بھچار،
 استری پُرش ناری مرد کوڑی کر یا وچ ہلکائیا۔ سادھاں سنتاں آئی ہار، جیواں جنتاں کرن خوار، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ چار جگ دا لیکھا پورب
 لہنا سب دا دے اُدھار، نورتی وچ پر کرتی دے بدلایا۔ تیرا اک دھرم دا ہووے جیکار، دھرم دی دھار دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سٹائیا۔ سنگر شبد کہے میں ساچی رت سہاواں گا۔ ابناشی اچت اک مناواں گا۔ لکھ چوراسی ویکھ بت، بتخانے
 پھول بھلاواں گا۔ جو کلج کوڑ گڑیا رے پانی لٹ، لٹیرا پھڑ کے باہر کڈھاواں گا۔ دین دنی وچ جیہڑی پھٹ، پھٹکل روپ نہ کوئے درساواں گا۔ جس
 ویلے مہر کیتی تے سبجگ دے وچ ستاراں ہاڑ نوں چھیویں سال نوں اکو امرت جام پیا کے گھٹ، گھٹکے سینے نال لگاواں گا۔ پچھلی پریتی سب دی
 جاوے ٹٹ، ٹٹیاں آگے جوڑ جڑاواں گا۔ میں کسے پھڑنا نہیں ہتھوں گٹ، انتر آتما پر ماتارنگ رنگاواں گا۔ کوڑی کر یا اندروں باہر کڈھاں کٹ، کایا کٹیا
 اندر ڈیرہ لوانگا۔ دیک جگا کے اپنی زرگن جوت، جوتی جاتا ہو کے ڈمگواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل
 اک دکھاواں گا۔ ہاڑ اٹھاراں کہے بھگتو میتوں چڑھدیاں آوندیاں لالیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ میں ویکھدا چاروں گنٹ راتاں کالیاں، کلج کوڑ
 رہیا دکھائیا۔ پھل رہیا نہیں کسے ڈالیاں، پت ٹہنی گئے کملایا۔ باغ سمبھالے نہیں گئے مذہب دے مالیاں، پانی دیوے نہ کوئے چائیں چائیا۔ اوہ گنگا
 گوداوری جمناسرتی دیاں دھاراں ہونیاں خالیا، خالی روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب
 اک گوسائیا۔ نارد کہے پر بھو اوہ ویکھ لے گرنتھ شاستر سارے گھتی آوندے وہیر، بھجن واہو داہیا۔ اوہ ساڈے مالکا سوامیاں ساڈے اتوں لتھ گئے چیر،
 اوہ چری وچھنیا سانوں اپنے لڑ لینا لگائیا۔ ساڈا کوئی مان نہیں رہیا تے ساتھی رہیا نہ پیغمبر پیر، پراپنتی مدھم بیکھری چارے روون مارن دھانپیا۔ اوئے
 بھڑی سانوں بٹھ لیا شرع دی زنجیر، کڑی کڑی سانوں لیا بندھائیا۔ اوہ ویکھ کی اشارہ دیندا کبیر، رویداس کی سٹائیا۔ ہائے ہائے کلج انتم ساڈے
 اکھاں وچوں بنا نیتراں توں وگے نیر، نین نین نہ کوئے برسائیا۔ جدھر ویکھئے اُدھر دے بھیر، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ سب توں اچی کوک کے

کہے گرو گرنتھ صاحب دی بیڑ، چوڈاں سو تپہہ انک دی سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ ساڈی ٹٹ گئی ہڈی ریڑ، اُف تیرے اگے ڈھایا۔ ہن تے آجا ساڈیا مالکا کلج دا ہويا آخر، کھلھ جھاٹے دھرنی رہی گرلایا۔ میں ہو گئی دِگِیر، میری دھیرج دے دھرائیا۔ نہ کوئی میری شرع رہی نہ کوئی میری جاگیر، بن جاگرت جوت میرا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے میرا پر بھو دھولا ہو گیا جھاٹا، جگ چوکڑی تیری اوٹ تکایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج تیرا پیس پیس کے آیا گھاٹا، وست انت ہتھ کچھ نہ آئی۔ میتوں پتہ نہیں تیری کدھر چلی گئی جوت والی لاٹا، سنگھ سوار اپنا کھ چھپایا۔ اوتاراں کیہڑی ملی کھاٹا، ستالے نہ کوئے انگڑایا۔ پیسمبر کیہڑی کوئے ناٹھا، چوڈاں طبق ویکھن نین اٹھایا۔ گرو گردیو کیہڑے ستر لاتھا، یارڑے دینا سمجھایا۔ ایس ویلے کوئی سہائی ہوئے نہ ناتھ انا تھاں، دین ڈنی رہی گرلایا۔ گرنتھ ساشتر بتھیرے پڑھ پڑھ تھکے گاٹھا، دوس رین ڈھولے گایا۔ کلج کوڑا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ مارے واٹا، بھجے واہو داہیا، دھرم دانٹان کوئی رہیا نہ کوڑ وک گیا گھر گھر دے ہاٹا، ہٹوانا کلج اکو نظری آئی۔ پتہ نہیں کتھے چلا گیا گوہند والا باٹا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے اوئے میریا ابا، میں تیرا راہ تکایا۔ پیسمبر کہن ہائے ساڈیا ربا، اسیں آمین یا مین کہہ کے سیس نوایا۔ ساڈا ایمان تیرے حکم وچ پھسا، بندگی وچ سیس نوایا۔ پتہ نہیں تیرا کتھے آسن لگا، چوڈاں طبق خالی روون مارن دھاہیا۔ پوتر رہی کوئی نہ جگہ، کجے رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جدھر دیکھئے ملا قاضی شیخ مسانک تیرے کلمے نال کرن دغا، دغا فریب وچ دیکھی خلق خدایا۔ سانوں ہن تے دس دے صدی چوڈھویں دے وچ پھیر کی ہونا اگا، اوہ آگن وچ تیتوں سیس نوایا۔ سانوں دس پھیر کس دا کران گے ججا، در کیہڑا دیکھن پائی۔ اوہ کیہڑا ساڈی رکھوگا لجا، پروردگار تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہایا۔ دھرنی کہے اوہ میرے ماہی پیارے گوہند، آجا میت مرار۔ جے تیرا وقت سہنجنا ہونا ہند، بھارت کر اُجیار۔ میری سستی دی کھول دے نند، میرا نین دے اگھاڑ۔ میں چاہندی میرے توں پوجا مٹ جائے لنگ، اکو اشٹ ہووے کرتار۔ نو کھنڈ پر تھمی ڈیرہ دے سے میتوں سنگھ، تے شبد شستر ہووے دھار۔ تیری سنی

نہیں جاندی میتھوں نند، نندیا دیکھ سرب کرے سنسار۔ دیکھ لے تیرے تیرے نالوں گئے کھنڈ، پریم وچ ملے نہ کوئی میت مرار۔ میں اچ نگاہ ماردی
 پر بھ دے دیکھاں کایا جیو پنڈ، ساڈھے تن ہتھ مندر مینار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکادینا ساچا ور، در تیرے ہوئی بھگھار۔ دھرنی
 کہے دے میریا کاہنا، کرشنا کدھر گھ بھوائیا۔ کیوں بھلیا میتوں میریا راما، رمیا تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلجگ دیکھ اندھیری شاما، شمع نور نہ کوئے رُشناپیا۔
 پیغمبر کوئی میتوں دیو پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری باہر سنایا۔ محمد میتوں دکھا دے اپنا اماما، نور نورانہ نور الاہیا۔ گوبند دس دے جس نے پہنیا جوتی
 جامہ، جوتی جاتا ڈھردر گاہیا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی تیرا لہنا دینا جس چکاونا، چلنی تیتوں رہیا کرایا۔ جس جگ جگ کھیل کھلیا مہانا، سنجگ تریتا
 دواپر کلجگ اپنی ونڈ ونڈایا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
 اٹھایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی اوہ جوتی جاتا، ہر کرتا اک اھوائیا۔ نی اوہ پُرکھ بدھاتا، پاربرہم ڈھردر گاہیا۔ جو تیرے نال جوڑے ناتا، ناتواں اپنا رنگ
 رنگایا۔ بے شک تیتوں ساری سرشی کھندی ماتا، ماتر بھومی تیری کی وڈیایا۔ دس تیرے کول کیہڑا کھاتہ، کی دست رہی ورتایا۔ نی تیرے اُتے اوتار
 پیغمبراں گرواں کیوں بنائیاں ذاتاں، ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ کیوں شستراں نال کیتا اک دُوبے دا گھاتا، سیس تن وجود کٹایا۔ کیوں
 نہیں سنجگ تریتا دواپر کلجگ پر بھ آگے کیتا ارداسا، میننتی وچ سنایا۔ دن دیاں کڈھکے کرے ہاسا، نک رہیا چڑھایا۔ پھیر دیکھیا ول شکر کیلاشا، بن نیناں
 نین نکایا۔ برہے آواز ماری تُوں وی آجا پاسا، اپنا پنڈھ مکایا۔ وشنوں تک لے کھیل تماشا، کی کلا کل ورتایا۔ نارد کہے دھرنی نی تُوں وی مل لے
 دن دا نوں دن داسا، اپنا روپ لے بدلایا۔ شاید پھر کرپا کر دیوے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ نالے اُنگل پا کے وچ ناساں، نارد سنج نال سمجھایا۔
 نی مایے دھرنی کو جھینے کھلیے مرنیے تیرے اُتے چوتھے سال نوں چڑھ جانی لاش اُتے لاشا، لشکر نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ دیکھ لے نچدا ٹپدا کلجگ
 بد معاشا، بدیاں اپنے نال ملایا۔ پُرکھ اکالے دین دُنی دا اُلٹا دینا پاسا، پیشین گوئیاں گر اوتار پیغمبر رہے دکھایا۔ دھرنی نیوں کے کہا میرا صاحب میریاں
 پوریاں کرے آساں، آسا اپنے نال ملایا۔ میتوں دے کے گئے بھراسا، دھیرج دھرم دھار درڑایا۔ جن بھگتاں دیوے شاباشا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں ہوتی بھاگاں والی، میرے بھاگ ملی وڈیایا۔
 میرے اُتے کرپا کیتی جوت اکالی، اکل کل دھاری دتی وڈیایا۔ ہن کلج دی عمر نہ رہ گئی باہلی، سماں تھوڑا دتا سمجھایا۔ تِساں بھگت بناتے اپنی بناوانی
 چال نرالی، وکھری جگت ونڈ ونڈایا۔ تہاڈا بھگت دوار تے ایہو دھر مسالی، دھرم دوارا اکو سو بھاپایا۔ دیناں مذہباں توں اپنیاں جھولیاں کر لو خالی، آتم
 پر ماتم بھنڈارا لو بھرایا۔ سنگر شبد دی مٹو اک دلالی، دوجا وچولا رہن کوئے نہ پانیا۔ تِسیں جلوہ تکو جمالی، نور نورانہ دئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میری انت اخیر عرضوئی، عرض تمنا پر بھ چرناں وچ لکایا۔ پر بھو تیرا نام
 دروہی، دو جہاناں دیاں سنایا۔ تیری کرپا توں بغیر بھگت بنے نہ کوئی، بھگونت ملن کوئے نہ جانیا۔ کلج انتم میری پت گئی کھوہی، لجیا دین دُنی رہن
 کوئے نہ پانیا۔ مینٹوں کسے کوٹ نہیں ملدی ڈھوئی، اتر پورب دکھن پچھم رہے گر لایا۔ میرے دھن بھاگ انج تیرے چرن چھوہی، اشوہر بانکے مینٹوں مل
 کے وجے ودھایا۔ تیری مُجبت وچ گئی موہی، موہن مادھو تیرے رنگ سمایا۔ پتہ کر لے یاد کر لے جو اشارہ دتا کبیر نے لوئی، لونیاں توں پچھے لوئیں
 لوئیں وچوں گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ ہاڑ اٹھاراں کہے جن بھگتو پر بھو دا تہاڈے اُتے
 رہے ہتھ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کرپا کرے سدا سمرتھ، سمرتھ اپنا رنگ رنگایا۔ دھوڑی خاک رمائے تہاڈے مستک متھ، دُرمت
 میل میل دھوایا۔ تِسیں اوس دے پیار دے ستر جانا لتھ، اوہ یارڑا تہاڈی سچ لئے ہنڈھایا۔ تہاڈا لیکھا مکے اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ
 دھار اٹھ، نو در دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دسم دوار اینکار کر اکھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 سنگ آپ بنایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پر بھو دی خوشیاں والی بہار، پریم پریتی وچ رکھایا۔ تہاڈا پورا ہویا وبار، ووار یو تہانوں دیاں سنایا۔ تہاڈا
 پرسدھ ہونا بھگت دوار، نو کھنڈ پر تھی وجنی ودھایا۔ تِساں گھر دے کردے رہنا کار وبار، خوشیاں دے ڈھولے گایا۔ تہانوں ضرور آکے ملیا کریگا تہاڈا
 یار، یرانے تہاڈے توڑ نبھایا۔ جاگدیاں تے ستیاں دوہاں روپاں وچ دینا رہے گا دیدار، سمگھ ہو کے نظری آیا۔ پورن جوت تے پورن ہووے

سکدار، پورن پورے رنگ رنگایا۔ تہاڈی پریتی تسیں پریتی دے حکدار، پریتم کولوں اپنی دست لینی چائیں چانیا۔ تسیں جگ چوکڑی دے برخوردار، بچے نئے روپ بدلایا۔ تہاڈا مالک اک اینکار، اکل کل دھاری جو اکھوایا۔ اٹھاراں ہاڈ کہے جن بھکتو میری تہاڈے آگے ارداس، نو نو سیس جھکایا۔ تہاڈا سوہنا ویکھ کے سبیا دربار، میرے اندر وجی ودھایا۔ میں وی تہاڈے نال بولانگا جیکار، ڈھولا ڈھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما جس دانت نہ پاراوار، پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار اک اکل سچ سوہلا سچ سچ دے سنایا۔

* ۱۸ ہاڈ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھکت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات ویلے *
 ۳۳

اٹھاراں ہاڈ کہے پرہم دانام ہووے اکو ٹپا، ٹاپوآں دا بابو اپنا حکم سنایا۔ جو آد آد وشن برہما شوچیا، انت انت گردیو گئے سمجھایا۔ جس دا لینا دینا لیکھا باہر ہووے من متا، سنگر شبد شبد وڈیایا۔ جس وچ بھو رہے نہ رتا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ جو کجگ کوڑی کرپا کرے ہتا، ہتیا ویکھے خلق خدایا۔ جو نرگن نرگن میل ملائے نتا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ جس دی سب توں دکھری ہونی ستا، سنگر دیونہار وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اٹھاراں ہاڈ کہے پرہم اکو ہووے نام، بھگتی بھگوان دے درٹایا۔ اکو ہووے جام، نام خمار مست پیالہ دے پیایا۔ اکو ہووے کام، کرنی دا کرتا آپ سمجھایا۔ اکو ہووے گرام، نگر کھیڑا اکو سہایا۔ اکو کرنہار انتظام، بندوبست اپنے ہتھ وکھایا۔ اکو میٹے اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رشنایا۔ اکو کھیل کھیلے رمیا رام، رام راما ڈھر درگاہیا۔ اکو سجدہ قبول کرے کلام، کائنات توں باہر ویکھ وکھایا۔ اکو شرع میٹے کوڑ غلام، بندھن جگت رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا حکم اک ورتایا۔ اٹھاراں ہاڈ کہے پرہم اکو ہووے نال، نر نرکار دے درٹایا۔ اکو ہووے گراں، گرہ مندر سو بھاپایا۔ اکو سہائے تھاں، تھان تھنتر دے وڈیایا۔ اکو پکڑنہار ہووے

بانہہ، پھڑ باہوں گود ڈگائیا۔ اِکو بنے پتا ماں، پت پر میثور نُورِ الاہیا۔ تِس صاحب دے بل بل جاں، آپ اپنا گھول گھمائیا۔ جو کھجک وچوں سَتجگ بدلے راہ، رہبر اِک اِکھوائیا۔ پندھ مُکائے تھل اسگاہ، بھجّے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے پر بھ اِکو ہووے تیرا نام ندھانا، نرِویر تیری سرنائیا۔ اِکو ہووے شبد ترانہ، تُریا توں باہر سو بھا پائیا۔ ایکا ہووے ساچا گانا، بنا رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اِکو مندر ہووے مکانا، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ اِکو حکم ہووے اِکو دیونہارا دانا، داتا دانی اِک اِکھوائیا۔ اِکو رام اِکو ہووے کاہنا، گھنٹیا اِکو سو بھا پائیا۔ اِکو پیغمبر ہووے نُورِ الاہی جو سچ دے کلاما، کلمہ کائنات درڑائیا۔ سو اتم میٹے اندھیری شما، شمع نُورِ جوت کرے رُشنائیا۔ جو پیغمبراں دے پیغام، دُھر سندیسہ اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے پر بھ دا اِکو ہووے اِشٹ، اِشٹ دیو اِک اِکھوائیا۔ ناتا جوڑے سرب سرشٹ، سرب سریشٹ اپنا حکم ورتائیا۔ جو اشارہ کیتا رام وششٹ، وشیاں توں باہر سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پر بھ دا چننا اِکو ناؤں، نر نرنکار رہیا درڑائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی گراؤں، تن وجود سو بھا پائیا۔ بن رسنا جہوا انتر نرنتر کرنا واہو واہو، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سجن سہیلا اِک اکیلا سَنگَر شبد مناؤ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ تِس صاحب دے بل بل جاؤ، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پر بھ دا اِکو ہووے دوار، سَت سچ مل کے وجے ودھائیا۔ اِکو ہووے جیکار، ڈھولا اِکو گائیا۔ اِکو ہووے نمسکار، نو نولاگے پائیا۔ اِکو کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر نُورِ الاہیا۔ جس تُہاڈی رُت بسنت کیتی بہار، پت ٹہنی نام نال مہکائیا۔ سو ویکھنہارا اپنی گلزار، گلشن تکے چائیں چائیا۔ جس نوں سارے کھندے پروردگار، جلوہ گر نُورِ الاہیا۔ اوہ بنکے بھگتاں خد متگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ جس داسارے کردے انتظار، بیٹھے راہ تکائیا۔ اوہ آوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سہائیا۔ جتھے سَنگَر شبد دے اشار، بن سینت سینت دے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پر بھ دا اِکو کلمہ ہوئے کائنات،

کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اِکو ویکھنہارا ہوئے پرانت، گرہ مندر سو بھاپایا۔ اِکو ساچا جوڑے نات، رِشتہ اپنے نال رکھایا۔ اِکو بھو کھولے باطن بات، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جن بھگتو تہاڈی سہنجی ہوئی رات، خوشیاں ڈھولے گایا۔ تئیں چار ورن دی اک جماعت، جگ چوکڑی لیکھا دینا مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے بھگتو تہاں پایا نام رس، بن رسا رس چکھایا۔ جس دے سارے ہونے وس، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس کلجک میٹنی رین اندھیری مس، سنجگ سچ چند چکایا۔ اُس دا میلا کرنا ہس ہس، درشن کر کے خوشی بنایا۔ صِفتاں نام ڈھولے گاؤ جس، راگ راگنی نال سمجھایا۔ بن رسا لوو رس، رسک رسک بوند سوانتی نا بھی کول ٹپکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ جن بھگتو پر بھ دا گاؤنا اِکو گیت، گو بند دیونہار وڈیایا۔ اندروں پوتر کرنی نیت، کلجک کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتش کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا گیت، گو بند تیرا نام ڈھایا۔ تُوں سدا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری اوٹ رکھایا۔ میں دوس وچارا عزیز، اعظم تیرے آگے آس رکھایا۔ ست دھرم دی دے تمیز، طبیعت اندرے اندر بدلایا۔ میٹوں جن بھگتاں ملن دی ریکھ، سچ سندھیاں وچ سناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پر م پُرکھ دے لاگو ایکا چرناں، چرنودک جام دے پیایا۔ جھگڑا میٹے ورنناں برناں، شرع سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جس کلجک انتم سب کچھ کرنا، کرنی دا کرتا دھردر گاہیا۔ اُس دا ڈھولا سب نے پڑھنا، تُوں میرا میں تیرا راگ سمجھایا۔ سب نے چوٹی منزل چڑھنا، درگاہ سچ وڈیایا۔ اِکو نام سب نے پڑھنا، اِکو رنگ دے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو سارے اپنی ویکھو نسا، من ممتا دُور کرایا۔ ہر جن سہیلے بنو ہنسا، گو بند گر گر ویکھ وکھایا۔ دھرم دی دھار بناؤ ہنسا، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندایا۔ تئیں اُس پر بھو دی انسا، جگ جگ جس دے ڈھولے گایا۔ شبدي دھار دیونہارا بنکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میری میننتی اک آخیری، اکھراں باہر جنایا۔ ساڈا مالک جس دے چرناں ہیٹھ میری پیری، چار جگ دے شاستر

جس دی دین گواہیا۔ اُس دا کھیل تکو تقدیری، کی دُھر دا حکم ورتائیا۔ جس دے کول امیری فقیری، فقرے ڈھولے گیت دُھر دے رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو پر بھ چرن کرنی سیوا، سیوا سنگر وچ سمایا۔ اکو نام چپنا جہوا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دینا سنایا۔ اکو مستک نیا لاؤنا تھیوا، تھر گھر واسی ویکھ کے خوشی بنایا۔ ساچا نام ہووے تہاڈی اُتے رسنا جہوا، دوس رین ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈا مالک سری بھگوان، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جو آد جگادی دُھر دا کاہن، رنیا ہو کے رام رام وچ سمایا۔ جس نے لکھ چوراسی بردے بنائے غلام، عُربت اندروں باہر کڈھایا۔ پھیر بن کے دُھر امام، چولا اپنے تن سجايا۔ پھیر کھیل کرے بھگوان، بھگوان دیونہار وڈیایا۔ اک دُوبے دی کرو پچان، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کس بدھ جن بھگتاں پر بھ کرے کلیان، کائنات دا پندھ مُکایا۔ جو سب کچھ جانی جان، دیونہارا ویکھنہارا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈا آؤنا جانا لیکھے جائے لگ، تھت میری وجے ودھایا۔ ساچا مان ملے جگ، جاگرت جوت رنگ رنگایا۔ کلجگ کوڑی کرپا بھجوانی اک، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ امرت رس پیالہ بھرنا مد، مگدھ مورکھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہاڈے نالوں کدے نہ ہووے الگ، جوڑا سنگر آپ سہایا۔ تسیں اُس وانگ بعلے پیرے رہنا نہیں بگ، جگت ترسنا دے مٹایا۔ تہاڈی آشنا منشا پوری کرے سب، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس دھار نوں سارے کہندے نور الہی رب، جلوہ گر خلق خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اٹھاراں ہاڑ کہے جن بھگتو میری خوشی والی خوشحالی، خوش خبری دیاں جنایا۔ پر م پڑکھ دی اولڑی چالی، چال نرالی آپ رکھایا۔ جگت جہان دا بن کے مالی، لکھ چوراسی بوٹے ویکھے تھاوں تھانیا۔ دین دُنی دی شرع میٹے لیکھا کئے رین اندھیری کالی، کلا اپنی اک ورتایا۔ جس دی آؤ نہیں رہ گئی باہلی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں تہاڈے آگے بناں سوالی، خالی جھولی دیاں وکھایا۔ ویکھو کلجگ دی دھار کوئی بنیو بھگت نہ جعلی، کرپا کوڑ نہ رنگ رنگایا۔ تہاڈا بھگت دوارا نوکھنڈ دی ہووے دھر مسالی، دھر م دوار اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دکھائی۔ نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ میٹنہارا دھواں دھار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اِکو نُور کرے رُشنائیا۔ میں اُس دے چرن کول اُپر دھول جانا بلہار،
 دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جو وسنہارا سِجھنڈ دوار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ
 چُکائیا۔ ہاڑ کہے میں جُگ جُگ گیا لنگھدا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ انت اِکو منگ منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر بھو تیرا کھیل نکاں
 سورے سرنگ دا، ہر کرتے تیری دھار ویکھ دکھائیا۔ پیار بخش دے بھگتاں سنگ دا، دُوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ نشان میٹ دے تارا چند دا، صدی
 چو دھویں ویکھے نین اُٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ تت پنچ دا، پنچم بیتے دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے
 مالک دیا کمائیا۔ ہاڑ کہے صدی چو دھویں پھردی نٹھی، بن قداماں قدم اُٹھائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے قداماں ڈھٹھی، نیز لوچن نین مذہب نظر کسے
 نہ آئیا۔ مالک خالق اُلٹی گیر نہارا لٹھی، دو جہان سری بھگوان دے بدلایا۔ جھگڑا تک لے مندر مٹھی، دین دُنی دے کعبے رہے گر لایا۔ نگاہ مار لے
 اٹھٹھی، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے اگن تپائی بھٹھی، بھٹھیارا ہو کے اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ صدی چو دھویں کہے میں بن قداماں توں نسی، چو داں طبقات پندھ مُکائیا۔ خوشیاں دے ڈھولے گاواں صفتاں
 والے جس دی، بن رسنا رسن سنائیا۔ اُمت نبی رسولاں ویکھ کے ہسدی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری کھیل نکاں پر تکھ دی، پاربرہم
 پر بھ پردہ دینا کھلایا۔ میں ونجارن ہوئی تیرے لوچن نین اُکھ دی، آخر میلا لینا ملائیا۔ محمد آشنا تک لے جو تیرا راہ نکدی، زمیں اسماناں ویکھ دکھائیا۔
 اپنی وحدت ویکھ لے پکّ دی، کلمہ کلمے نال بدلایا۔ کی کھیل ہوئی انتم یک دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے
 مالک دیا کمائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے مالک نُور الاہ، الف یے توں باہر دینا سمجھایا۔ توں مالک خالق بے پرواہ، بے عیب نُور الاہیا۔ میری قبول
 کریں دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سنگ محمد چار یار میرے گواہ، شہادت کلمے والی بھگتایا۔ نگاہ مار میرے مہبان، مہربان محبوب نُور الاہیا۔ تیرے قداماں
 بل بل جاں، قُدرت دے قادر دینی وڈیائیا۔ میں اُچی کوک اُٹھا کے کہاں بانہہ، زمیں اسماناں دیاں دکھائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی بُدھی ہوئی وانگ کاں،

ہنس روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، پشو ماسا کھل لہائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار انت کریں حق نیاں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا محمد نال وعدہ، لاشریک دیاں جنائیا۔ تُوں اپنا لھم ورت باقاعدہ، قاعدہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ میتوں کدے نہ کریں علیحدہ، دکھرا جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ انت اخیر بے نظیر میتوں کلمے دھار دینا فاندہ، مفاد تیرے چرن کول لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ست دے مالک دیا کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک وزی زما ذوقو زود نگھستے گما زوقے جُرم زنی زوا زوشے عرضا کھفنی جد زوق و زمد شاہے شوی عرشے نوی نُو رے الہ میرے بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں انت اخیر ہوئی بھگھارن، بھگھیا دُھر دینی ورتائیا۔ نرگن دھار تیرے پیار بنی ونجارن، دوسر ہٹ کدے نہ جائیا۔ تُوں شاہو بھوپ میری سرکارن، شہنشاہ نُو ر الہیا۔ میں کوک کوک لگی پکارن، چوڈاں طبق طبق سنائیا۔ محمد آوازاں لگی مارن، رسول رسم نال ملایا۔ چار جگ لگی پکارن، تُوں ہی تیرا نام خدائیا۔ قرآن مجید دے اُدھارن، اُدے است تیری وڈیائیا۔ میرے مالک خالق ۷۷۹

کس بدھ نواں گھڑنا گھاڑن، گھرن بھنہنار دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میتوں یاد دوس اکتی ہاڑا، ہائے اف میری دہائیا۔ جس دن محمد شریعت لایا اکھاڑا، شرع تیرا نام کلمہ نظری آئیا۔ کعبیاں باہر پھریا وچ اجاڑا، جنگل جوہ پر بھاس دین گواہیا۔ لوں لوں رہیا پکارا، دروہی کیتی بہتر ناڑاں، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میرے شاہو بھوپ پروردگار، نُو ر نُو رانے نُو ر الہیا۔ میرے امام امامے ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کرنا رُسنائیا۔ دُھر پیغام آیا جبرائیل سنایا نعرہ، حق حق دتا درڑائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا ہووے انت کنارہ، پاندھی تیرا پندھ مکائیا۔ تُوں نرگن دھار سُن گفتار، گفت شنید دے سنایا۔ اوہ تک لے تیرا جھگڑا چھڑن والا وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا بھيو آپ چکائیا۔ اکتی ہاڑ کہے محمد بنا سواس توں بھری آہ، ہتھ پیشانی اُتے لکائیا۔ بن نیناں نین اٹھا، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ بن ہتھاں کر دُعا، بن سجدے سپس جھکائیا۔ تُوں مالک میرا جلوہ گر خدایا، نُو ر نُو رانہ نُو ر الہیا۔ میرا لہنا دینا

سمجھا، دھرنی دھرت دھول درڑائیا۔ جھٹ جبرائیل پیغام دتا پہنچا، سندیہ سچ سُبھائیا۔ اپنی اُمت تک لے راہ، نبی رسول ویکھ دکھائیا۔ تیرا لہنا دینا لگنا
مُکاوے آپ مہباں، مہبان بیدو اپنا لھم ورتائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوں جُدا، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر تلکنا نُور
الہ، عالمین آپ سمجھائیا۔ جو دو جہاناں ہووے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ تیرا لہنا دینا دے مُکا، مکمل اپنا لھم ورتائیا۔ امام اِماما ویس وٹا، نُور
نورانہ ڈمگائیا۔ نالے بنا قلم توں لیکھا دتا لکھا، کاغذ شاہی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جس نوں دین دُنی وچ سمجھے کوئی نہ، عالم فاضل بھيو کوئے نہ پائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دارنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہُن کھیل نہ رہنی لُگ دی، لُتمان میٹوں رہیا
درڑائیا۔ پر بھو دی دھار کدے نہ رُکدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ انت اکو آواز ہونی اکو نام کلے والی تھک دی، دو جہان کرے سنوئیا۔ مان وڈیائی نہیں
کسے جننی لُگھ دی، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ صدی چوڈھویں میرا انت اخیر کھیل ویکھیں ننگ بھکھ دی، محمد شہادت رہیا بھگتائیا۔ مُجت رہنی نہیں ماں
پُت دی، پتا پُت نہ گود لُکائیا۔ کھیل ویکھنی کلج کوڑ گڑیاری رُت دی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی چھپ دی، چھپر چھٹاں سارے
وچے ودھائیا۔ میری صدی اخیر آخر کار ہونی لُٹ دی، دھرم دی دھار دھار نہ کوئے جنائیا۔ سب دی اوڈھ ویکھو لُکھڈی، جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کھیل بے نظیری، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میرے کول پیغمبراں
والی تحریری، جس دا اکھر سکے نہ کوئے بدلایا۔ میرے وچ شرع والی زنجیری، جس دی کڑی سکے نہ کوئے گھلایا۔ میرے وچ جھگڑا ویکھنا غریب امیری،
امراپد دا مالک ویکھ دکھائیا۔ میرے وچ کھیل تنکن شاہ حقیری، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ میرے وچ انت نو کھنڈ پر تھی ہونی دِگیری، ست دیپ سائک
سِت نہ کوئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجویں سال نوں کوئی رہنی نہیں میری پیری، پیرے غوش قطب بیٹھن سیس نوائیا۔ میرے پروردگار سانجھے
یار نویں دھار کرنی تعمیری، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ جس دین دُنی دی انتر زرتہ بدل دینی ضمیری، جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ لیکھا جانے تن وجود
سریری، شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ اکتی ہاڑ کہے میری نمو نمو ڈنڈاوت،

بندنا وچ سیس نواہیا۔ میرے صاحب کرنی سخاوت، دست نام ورتاہیا۔ پریم پیار دی دینی نیامت، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈاہیا۔ صدی چودھویں انت اخیر تیری خوشیاں والی ہووے قیامت، قیام گاہ رہن کوئے نہ پائیا۔ توں مالک خالق اِکو رہیں صحیح سلامت، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ دین دُنی مانو ذاتی ہوئی انجانت، پر م پُرکھ پر ماتم تیرا بھيو کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ اکتی ہاڑ کہے میں سنديہ دیواں آپ، آپ اپنا بھيو چکایا۔ پُرکھ اکلا سب دامائی باپ، پوت سپوتے ہر جن اپنے گود لکایا۔ توں میرا میں تیرا جس دا جاپ، آتم پر ماتم مل کے وچ ودهایا۔ سو میٹنہارا تینوں تاپ، ترے گن اتیتا آپ اکھوایا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو آں سنديہ دتا پات، پتر کا شبد گرو شنوایا۔ جو کلجک انت میٹنہارا اندھیری رات، سنجگ سچ دے چکایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، دین دُنی آتم پر ماتم سمجھایا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیلا بنے کملاپات، پت پر میثور اک اکھوایا۔ اکتی ہاڑ کہے میری خوشیاں والی رات، بھنڑی رین مل کے وچ ودهایا۔ میرا صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں چرن پریتی بخشے نات، میللا میلے سچ سُبھایا۔ نام ندھان سری بھگوان نوجوان بخشے دات، داتا ہو کے آپ ورتاہیا۔ درشن دیوے اک اِکانت، اک اِکلا اِیکنار نظری آہیا۔ امرت بخشے بوئد سوانت، اگنی تت تت بُجھایا۔ لہنا دینا مُکاوے لوک مات، آون جاون پنہہ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت جن بھگتاں بچھنہارا وات، داتا ورن ویکھے خلق خُداہیا۔

۷۸۱

۷۸۱

* پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

نارد کہے میں ویکھن آیا پروشنا پہلی ساون، کی سانوریا اپنا کھیل کھلایا۔ میٹوں یاد آوندی کی سنديہ دے کے گیا بل دوارے باون، بن اکھراں نراکھ دھار دھار وچوں جنایا۔ کی اشارہ دتا سپتاست دھرم دی رامن، رنیا اپنا بھيو چکایا۔ کی کھیل جنایا کرشنا کاہن، گھنٹیا اپنا پڑدا لاہیا۔ کس بدھ پیغمبراں پکڑیا دامن، دامنگیر کی جنایا۔ کس دھار وچوں گرو گرو دیو سنایا نامن، ناوں نرنکارا اک درڑاہیا۔ چار جگ دا کھیل تکیا جو دکھایا سری بھگوانن،

بھگون اپنا بھيو چُکائيا۔ ميرے انتر نر نتر نر اکار نر نکار دتا چان، اندھ اندھير نظر کوئے نہ آئيا۔ بنا شبدان توں شبدی دھار دتا گيان، بنا اکھراں اکھر
 پڑھائيا۔ بنا حرف حرؤف دسیا کلمہ کلامن، کائنات باہر سمجھائيا۔ نارد نگاہ مار لے کھجگ انت اندھیراشامن، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائيا۔ کی کھیل کرے
 پنت پاؤن، پاربرہم کی اپنا حکم ورتائيا۔ بھاگ لگاوے کھيڑا کون گرامن، گرہ مندر کون سہائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا بھيو آپ گھلاييا۔ نارد کہے سُن ساؤن مترا میت، پریمیا پریم وچ جنائيا۔ مینٹوں ڈھولا دسدے گیت، گوہند دھار دھار سمجھائيا۔ جس نال میرا
 تن وجود ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائيا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کعبیاں پنڈھ دینا مکائيا۔ ست سچ دی دس پریت، پریت ملے چائیں چانیا
 ۔ ٹھگوری رہے کوئی نہ چیت، چیتن سرتی دینی کرائيا۔ میرا میلا ہووے نال ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائيا۔ نارد کہے ساؤنا میرا پورب تک لے عرصہ، پراچین دا لیکھا دیکھ وکھائيا۔ جو اشارہ دے
 گیا گوہند اُتے سرسا، جلدھارا وھناں نال وڈیائيا۔ جس ویلے سمت شہنشاہی اک اک دا آوے برس، آپ اپنا رنگ رنگائيا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نر اکار
 نر نکار دیوے درس، دید عید عید دید ہووے رُشنائيا۔ سورپر مردانہ ہووے مردا، مہربان محبوب اگم اتھاپيا۔ جو بھگت سہیلا غریب نمائیاں ونڈے دردا،
 دُکھ بھے بھنجن ہو کے اپنی دیا مکائيا۔ کھجگ کوڑی کرپا شرع قتل کردا، قاتل مقول دا پنڈھ نہ کوئے مکائيا۔ اُس دا دو جہان اکو نام ندھان دا ہووے
 پرچہ، پاربرہم پر بھ اپنا حکم سنائيا۔ جس دی اوتار پیغمبراں گرواں بھوکھتاں وچ کیتی چرچا، چراگاہاں کرے رُشنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلاييا۔ نارد کہے ساؤنا میری دیکھ لے بھج گئی بودی، بدھیوان سمجھ کوئے نہ پائيا۔ میرا لیکھا تک لے جو نال
 ویدی سوڈھی، سونہیا تیتوں دیاں درڑائيا۔ نگاہ مار لے میرا لہنا دینا نال دین دنی دے جوگی، جگیشٹراں بھيو چُکائيا۔ میں پریمیاں پیاریاں بنیا نہیں انت
 لو بھی، لالچ وچ نہ کوئے رکھائيا۔ مینٹوں ایوں دسدنا پُرکھ اکال توں بھگتاں چکنا کسے نہیں گودی، گوداوری دا کنڈھا گوہند نال دے گواہيا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائيا۔ نارد کہے ساؤن جی نو سو پُرانے چوکڑی جگ دیاں دیکھو دھاراں، دھرم دھرم

دھرم نال درڑائیآ۔ نت نوت دیاں ویکھو بہاراں، رُتری رُتری رُت نال مہکائیآ۔ کی کھیل کرے کرنی دا کرتا وچ سنسارا، سَنگَرُ شبد شبد شنوائیآ۔ کون روپ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگائیآ۔ کون نام ہووے نعرہ، نر نرائن کرے شنوائیآ۔ جس دا بھیو ابھیدا گہرا، گہر گور اپنا پڑدا دے اٹھائیآ۔ جس دا اکو وسنا کھیڑا، دو جہاناں سو بھاپائیآ۔ جو کلجک انت سیری بھگونت سب دا بنھنہارا بیڑا، نیا نوکا اکو نام جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ ساون کہے سُن نارد میت، سجن دیاں جنائیآ۔ میرے پر بھو دی سب توں وکھری ریت، ریتوان اگم اتھاپیآ۔ جس نے میتوں کیتا ٹھانڈا سیت، اگنی تت تت بھجائیآ۔ ڈھر دی بخش اک پریت، پریتم میلا میلیا چائیں چائیا۔ میری نرکار نے بدلی نیت، نیتوان دتا سمجھائیآ۔ جس دا لیکھا نہیں ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں رہیا سمائیآ۔ اوسے دے حکم وچ میرا وقت رہیا بیت، بیتیا حال دیاں سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ ساون کہے نارد میں آد جگادی ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ میرا بھیو پائے کوئی نہ پنڈا، جگت و دیا نہ کوئے چترائیآ۔ میرا لہنا دینا لیکھا جگ چوکڑی وچ برہمنڈا، برہمانڈ دھیان لگائیآ۔ میں سچ دتاں میرے دوس گوہند پہلی وار میان چوں کھچیا کھنڈا، ۷۸۳

کھڑگ جگت نیتراں جنائیآ۔ نالے خوشیاں وچ توں میرا میں تیرا گایا چھندا، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیآ۔ میرے پیار وچ پہلے دن مادھو پیراگی پر بھو دی یاد وچ لگا بندہ، بندھن دین دنی تڑائیآ۔ ساون کہے نارد میرا لہنا دینا لیکھا نال پری انندا، انندا انند وچوں جنائیآ۔ میں سچ دتاں میرے دوس رويداس دا قبول ہويا کسیرا وچ گنگا، قیمت کوڈیاں والی پائیآ۔ میرے دوس سَنگَرُ نانک نرکار پُچھایا پنچ، پنچ آب دی دھار نال وڈیائیآ۔ میرے دوس توں میرا میں تیرا گیت گایا پری ارمبھا، چووداں رتناں وچوں ملی مان وڈیائیآ۔ میرے تیوہار وچ محمد یاد کیتا نور الہا یکشمبھا، شبے روز ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھائیآ۔ ساون کہے نارد میں آد جگاد پر بھو پیار وچ ترسدا، پریمیائیتوں دیاں جنائیآ۔ میں ونجارا جگ چوکڑی اکو برس دا، اگے ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میرا صاحب سوامی میرے امرت انتر برسدا، میگھ میگھلا نام جنائیآ۔ میرا لیکھا کئے جگت جہان حرص دا، ہوس اگے نہ کوئے بنائیآ۔ میرا اکو اشارہ جگ چوکڑی کلجک انتم والی غرض دا، بھیو ابھیدا دیاں کھلائیآ۔ پر بھو تیرا کھیل تکنا جو دھے سوربیر مردانے

مرد دا، بلدھاری تیرا دھیان لگایا۔ تیرا لیکھا ویکھنا نوست غریب نمانیاں درد دا، دردی ہو کے درد وندایا۔ کھیل تکنا شرع چھری والی کرد دا، کرنی دے کرتے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ نارد کہے ساونا میرے انتر آئی بھاکھ، بھاکھیا دیاں جنایا۔ بے شک میں پنڈت پُرانا بڑا گستاخ، غصے اندر اپنی لواں انگڑایا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ پر بھ دی دھار بنیا رہیا شاخ، نت نوت اپنا پھیرا پانیا۔ سچ سندیسہ بن اکھراں دینا آکھ، سچ نال درڑایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میرے نال ویکھ لے راس، نوست نچے نچے پٹے واہو داہیا۔ دھرم رہیا نہ کسے پاس، پاسا دین دُنی گئی بدلایا۔ پوتر رہیا نہ پون سواس، ساہ ساہ نہ پر بھو دھیان لگایا۔ بن ہر نامے خالی دے لاش، سچ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میرا انتشکرن ہويا اداس، خیرانی وچ میری دُہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوایا۔ نارد کہے ساونا دین دُنی ویکھ لے تپدی، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ پر بھو دا نام رسنا بلاں نال سرشٹی جیدی، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جگت مایا روپ بنی سپ دی، موہ وکارا ڈنگ چلایا۔ مُجبت رہی نہ کسے پر میشور پت دی، پاربرہم پر بھ ملن کوئے نہ پانیا۔ سرشٹی پیاسی ہو گئی پتا پوت رت دی، پریم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ وڈیائی رہی نہ دھیرج جت دی، سادھ سنت ست وچ نہ کوئے سمایا۔ میتھوں خبر سن لے اک سنگر شبد والے خط دی، جو بن اکھراں رہیا درڑایا۔ جس ویلے صدی چو دھویں ہونی ٹپدی، ٹاپو آں وچ پئے دُہانیا۔ محمد دی اُمت ہونی چھپدی، چند ستار دین گواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی بیڑی چڑھنی سپ دی، شتوہ دریا پار نہ کوئے کراپا۔ سب دی جھولی دسنی سکھ دی، سچ دست نہ کوئے لکایا۔ اُس ویلے کھیل کرنی پر بھو پر تکھ دی، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ساون کہے ناردا میں خوشیاں دے وچ چڑھیا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھایا۔ میں شبد دا نراکھ دھار اکھ پڑھیا، بن جگت و دیا دیاں سمجھایا۔ جو لیکھا جانے چوٹی جڑیا، چیتن اپنا بھو جنایا۔ جو ست سرُپ شاہو بھوپ نرگن دھار دے کھڑیا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آیا۔ جس نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا پلو آپے پھڑیا، دوجا سنگ نہ کوئے بنایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی کلجگ انتم توڑنہارا ہنکار گڑھیا، ہوئے ہنگتا دُور کراپا۔ میں اوسے دی سرن سرنائی پریا، نو نو دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ ساون کہے ناردا میں اکھر دیکھیا انڈھ، جگت پٹی نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی لمبائی سوا گٹھ، جگت بالشت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جس وچ پُرکھ اکلا دین دیا بدل کے بیٹھا پیٹھ، کروٹ اپنی آپ جنائی۔ وشن برہما شو اپنی پورب ہتھ وچ لے کے چٹ، ستمکھ ہو کے سیس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ساون کہے ناردا میری دیکھ لے بوندا باندی، پر بھو دتی مان وڈیایا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی پاندھی، بن قدام چلاں چائیں چانیا۔ میری آشتا توں میرا میں تیرا رہی گاندی، سوہنگ ڈھولا گم اتھاہیا۔ میری آشا پر بھ دے در دی رہی باندی، بندنا وچ سیس نوائی۔ میں کھیل تکاں دُنیا وچ سور گاں دی، غریب بنائیاں دھیان لگایا۔ کجک جیواں بدھی ہوئی کاں دی، ہنس روپ نظر کوئے نہ آئی۔ پت رہی نہیں کسے ماں دی، پتا پوت نہ گود سہایا۔ وڈیائی رہے نہ کسے بانہہ دی، باہو بل نہ کوئے چتر آئی۔ شہنشاہی نظر نہ آئے کوئی نیاں دی، انصاف حق نہ کوئے کمائی۔ وڈیائی رہی نہیں پر بھو دے ناں دی، نر نرکار ملن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سٹائی۔ ساون کہے ناردا میرا وقت سہنجا آیا، پر بھ سوہنی دے وڈیایا۔ جس نرگن دھار رنگ رنگایا، انڈھڑا آپ چڑھایا۔ میرا میلا میلیا سچ سبھایا، سنگر شبد نال جڑائی۔ جس اپنا بھو چکایا، پردہ چار گنت اٹھایا۔ میں نو نولا گاں پایا، قدم بوسی وچ سیس نوائی۔ میرا مالک خالق دُھر در گاہیا، نور نورانہ نظری آئی۔ جس نے سیٹل دھار امرت میگھ برسایا، میری اگنی تت بُجھائی۔ میں اوسے دا شکر منایا، نسا اوسے چرن لکایا۔ جو شبد سندیسہ رہیا سٹایا، اسنت رہیا درٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ ساون کہے ناردا پر بھ سندیسہ دیوے حق، حقیقت وچوں جنائی۔ جس وچ نہیں کوئی شکوہ شک، شکوگ رہیا مٹائی۔ اٹھ کے پنا نیناں توں تک، بن اکھیاں اکھ گھلایا۔ کی کھیل کرے پر میثور پت، پاربرہم کی اپنی کار بھگتائی۔ جس دین دُنی دی دیکھنی من مت، من بدھی کھوج کھوجائی۔ کس بدھ نوست ابلے رت، متوت تت تپائی۔ اوہ جانہارا مت گت، سب دا مالک اک کھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سٹائی۔ ناردا کہے ساونا میں پر بھ دی تکی شکت، جگت شخصیت سمجھ کچھ نہ آئی۔ جس نے تیرا سہنجا کیتا وقت، گھڑی پل

اپنے رنگ رنگایا۔ اُس نے ہر جن اُدھار نے بھگت، بھگون ہو کے دیا کمایا۔ جس دا سہنجنا ہویا وقت، سوہنا رنگ رنگایا۔ اوہ مالک خالق بن کے والی
 عرش، عرشی پریتم ہو کے ویکھ وکھایا۔ کرپا کرے مہربان ہو کے اُتے فرش، فرشے خاکی رنگ رنگایا۔ ہر جن دے کے اپنا درس، نوری چند دے
 چکایا۔ جس دا خوشیاں والا ہووے برس، دوس رین اپنا رنگ وکھایا۔ تیرے اُتے کرے ترس، رحمت سچ سچ کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ساون کہے ناردا میرا پر بھو دُھر دامائی باپ، پتا پڑکھ اکال اک اکھوایا۔ اُس اگے بیننتی کرتوں آپ،
 آپ اپنا سپس نوایا۔ صاحب سوامی انترجامی سرشٹی درشٹی اندر دس دے اِکو جاپ، دوسر اکھرنہ کوئے وڈیایا۔ مہربانا سری بھگوانا ترے گن مایا میٹ
 دے تاپ، اگنی تت تت بُجھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم تیرا ہووے جاپ، پاربرہم برہم میلنا چائیں چائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین
 دنی مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری لیکھے لالے اچ دی رات، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ لیکھا لکھ دے دُھر دے شبد نال شاہی قلم دوات، کائنات دے
 مالک اپنا حکم ورتایا۔ تیرا بھگت تیرا پریم ہووے نات، رشتہ اور نہ کوئے رکھایا۔ امرت بوند بن رسنا دے دے سوانت، نجھہر جھرنیوں آپ جھرائیا۔
 سچ سوامی ہر جن کر دے آپ اِکانت، اک اِکلے اپنا کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔
 ساون کہے ناردا پر بھو بیننتی کرے منظور، نسا اپنے نال رکھایا۔ جو آد جگادی حاضر حضور، حضرتاں دا مالک اک اکھوایا۔ جس دا جوت اگنی نور، نور
 نورانہ ڈمگایا۔ زرگن سرگن کھیل کھیلنا جس دا دستور، دو جہاناں اپنا حکم ورتایا۔ اُس لہنا دینا پورا کرنا جو موسیٰ آسا رکھ کے گیا اُتے کوہ طور، تریا دی
 دھار ویکھ وکھایا۔ جو خواہش رکھی انت سولی چڑھن لگے منصور، نسا پر بھ دے چرن اِکایا۔ جو عیسیٰ پیغام دتا میرا باپ آوے ضرور، ضرورت سب دی
 ویکھ وکھایا۔ محمد زیمبول زوا جو لے از کہہ کے کیتا مشہور، مشورہ کلمہ نام جنایا۔ نانک گو بند دھار کھیل تک کے چرن حضور، چرنودک بن رسنا لکھ چوایا۔
 سو مستی دیونہارا نام سرور، سرتی شبد وچ ملایا۔ جن بھگتاں آشنا نسا کرے پور، پورن برہم دے سمجھایا۔ اندروں گڑھ توڑے غرور، غربت کوڑ باہر
 کڈھایا۔ پنڈھ مکا کے نیڑا دور، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ منوآ من نہ پائے فتور، جس سیر اپنا ہتھ اِکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھائیا۔ ساون کہے ناردا پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ بھگت سہیلے ویکھ وکھاویگا۔ گر چیلے میل ملاویگا۔ سجن سہیلے رنگ رنگاویگا۔
 اچرج کھیل اگما کھیلے، سنجگ ست ست پرگٹاویگا۔ جو وسنہارا دھام نویلے، سو دھرنی دھرت دھول دھول ڈیرہ لاویگا۔ جس دا لہنا لیکھا سمند ساگر ٹلے
 پر بت جنگل نیلے، جوہاں جگت جہان پھول بھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا سنگ نبھاویگا۔ ہر ساچا سنگ
 نبھائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ بھگت سہیلے ویکھ وکھائیگا۔ جنم جنم دے لیکھ بدلائیگا۔ مستک لا کے اپنی میخ، نوری چند چند رُشائیگا۔ جس جھگڑا میٹنا ملا شیخ،
 مساکاں اپنا حکم ورتاویگا۔ سو وس کے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیگا۔ کلجگ انت بن کے نر زیش، نر زان حکم ورتائیگا۔ جس لہنا دینا پورا
 کرنا وشن برہما شو گنیش، گنپت اپنی گنڈھ بندھائیگا۔ اوتار پینمبر گر جس درتے ہونے پیش، پیشین گویاں سب دیاں ویکھ وکھائیگا۔ جس کلجگ انت
 میٹنا کوڑ کلیش، کلا دھاری آپ ہو جائیگا۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا پھول بھلائیگا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی ہمیش، ہم
 ساجن اک اکھوائیگا۔ جس دی صفت وڈیائی کردا سہنسر کھ شیش، دو سہنسر جہوا سنگ رکھائیگا۔ اُس دا اولا سب توں تک لے بھیس، بھیکھا دھاری اک
 اکھوائیگا۔ جس دین دنی تکی پلچھ، نو ست پھول بھلائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائے گا۔ میری
 سہنجنی تک لے رت، رتڑی پر بھ دتی مہکائیگا۔ میں میننتی کراں ابناشی اچت، پار برہم در تیرے سیس نوائیا۔ کرپا ندھان سری بھگوان بھگت سہیلے بنا
 لے اپنے ست، اپرا دھی رہن کوئے نہ پائیگا۔ آتم دھار تیرے دلارے پت، پتا پوت لے گل لائیگا۔ کوڑی کریا انہاں دے اندروں جڑ پٹ، پٹنے والیا
 اپنا کھیل کھلائیگا۔ آتم دھار پر ماتم تیرے نالوں جائے نہ ٹٹ، ٹٹیاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ لکھ چوراسی آون جان وچوں جان چھٹ، جم کی پھاسی دینی کٹائیگا۔
 رائے دھرم لئے نہ بچھ، چتر گپت دا لیکھ مکائیگا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیاں لے سب کچھ تیرے کول اپنا نام دے دے کچھ، کچھ مجھ دی دھار دیوے
 گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ساون کہے پر بھو میری میننتی والی اگئی بولی، بن رسنا جہوا
 دیاں سنائیگا۔ میری آشا تیرے در دی گولی، سیوک چاکر ہو کے سیوک کمائیگا۔ توں پر م پُرکھ پر ماتم سچ کنڈے ترازو تولیں، اتول اتل تیرے ہتھ وڈیائیگا۔

امرت دھار امیوں رس اپنا بھنڈارا کھولیں، خالق خلق دینا درتائیا۔ نچھر جھرنا بوند سوانتی بخشنا نا بھی کولی، نابھ کول کول کھلایا۔ نو دواریاں توں باہر اپنی
 دھار وچ مویں، مولا ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ساون کہے میرے پر بھو
 جن بھگتاں پکڑ لے دامن، دامنگیر آپ اکھوایا۔ درشن دے دے آہمن ساہمن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ سرتی شبدی تیرا ناد ہووے دُھن
 کانن، انحد نادى ناد جنایا۔ ترسنا رہے نہ کامنی کامن، پنچ وکار نہ رنگ رنگایا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ دے شامن، شمع نور جوت کر رُشنایا۔ توں صاحب
 سوامی میرا گوڑ براہمن، برہم و دیا تیری ہووے پڑھایا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی پتت پاؤن، پتت پتت ہر جن دینے کرایا۔ میں بیننتی کردا پہلا
 پروشٹا ساون، نو نو سیس نبھایا۔ اوہ آسا پوری کر دے جو رکھ کے گیا باون، شکر پروہت پنڈت نال ملایا۔ جن بھگتاں نام سندیہ سنا دے بنا کانن، بن
 رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ انتر زرنتر تیرا سکھ مانن، منسا من نہ کوئے ہلکایا۔ در دوارے ایککارے تیرا جانن، جانہار دینی وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرایا۔ ساون کہے پر بھو جن بھگتاں چولے رنگ دے، نام مھیٹھی رنگ چڑھایا۔ جو تیرے در دے
 منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پیارے بنا لے اپنے انگ دے، انگیکار آپ اکھوایا۔ امرت سرور بخش دے دھارا گنگ دے، نچھر جھرنے آپ
 جھرایا۔ پڑدے لاه دے برہم ہنک دے، ہنگ برہم آپ سمایا۔ پینڈے رہن نہ چوراسی والے پنڈھ دے، آون جاون گیر دینا چکایا۔ جن بھگت سہیلے
 ونجارے بنا لے اپنے چھند دے، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گایا۔ گھر نظارے بخش دے انند دے، انند انند وچوں پرگٹایا۔ سکھ دے دے کایا
 ماٹی بند بند دے، بندگی اکو نام جنایا۔ کرپا ندھان جن بھگتاں ٹٹی گنڈھ دے، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کما یا۔ ساون کہے میرے پڑکھ اکالے ہر
 ہردے نام ٹھنڈ دے، کلج اپنی اگن بھجھایا۔ جھگڑا میٹ دے تت پنچ دے، پنچم شبد کر شنوایا۔ لیکھے رہن نہ غمی رنج دے، رنجش اندروں باہر
 کڈھایا۔ لہنے پورے کر دے نیتز نیر والے ہنچھ دے، ہنچھو آں ویکھنا تھاواں تھانیا۔ وچھوڑے رہن مول نہ آتم دھار رنڈ دے، کنت سہاگی لینا
 پرنا یا۔ مہربان ہو کے ساون کہے جن بھگتاں اپنا پریم پیار ونڈ دے، کایا مندر اندر آپ ٹکایا۔ اوہ تک لے میٹوں اشارے ملدے کی لیکھے ہونے دین

دُنی جنگ دے، چار کُنٹ کُنٹ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سانجھے آس رکھائیا۔ ساؤن کہے پر بھو جن بھگتاں
 میٹ دے ترسنا ترکھ، ہر جن ترپت دے کرائیا۔ سب دا بدل دے بھوکھ، پیشتر اپنا تھم سٹائیا۔ دُھر دا تھم دے لکھ، جس نوں میٹ سکے کوئے نہ رائیا۔
 چار ورن اٹھاراں برن آتم دھار بنا لے سکھ، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہربان ہو کے پا دے بھکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ نو نو دی
 دھار پینا دس، وہ دشا کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساؤن کہے پر بھو جن بھگتاں ویکھ
 لے کایا مندر، ساڈھے تن ہتھ دھیان لگائیا۔ بجر کپائی توڑ دے چندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ پرکاش کر دے دُنگھی کندر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔
 منو آ وہ دشا نہ دھاوے بندر، نسا کوڑ نہ ہوئے ہلکائیا۔ تیرے چرن کول اکو ہووے بدن، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ شرع کوڑ کٹ دے پھندن، رسی
 تند نہ کوئے بندھائیا۔ چرن دھوڑ مستک لا دے چندن، خاکی خاک رمائیا۔ تیرے بھگت سہیلے درگاہ ساچی تیرا دوارا لکھن، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔
 پُرکھ اکالے دین دیا لے کلج انتم لاؤنا انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو گو بند اشارہ دتا کوی بونجن، باؤن اپنی کھیل کھلائیا۔ گرگھ گر سکھ
 ہر جن ہر بھگت سہیلے جننی ککھ پھیر نہ جسن، مات گر بھ نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔
 ساؤن کہے جن بھگتو میرا صاحب سوامی سچ، سچ درڑائیا۔ جو لوں لوں اندر جائے رنج، ساڈھے تن کروڑ دے گواہیا۔ جو شبدی دھار ہو کے پئے نچ،
 نو آ اپنا سانگ ورتائیا۔ جو بھاگ لگا کے کایا مائی کچ، کنجن گڑھ دیوے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کمائیا۔ ساؤن کہے جن بھگتو پر بھ بدلن والا رنج، کروٹ لئے بدلایا۔ آتم انتر انتر سب نوں دے دے سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ کلج کوڑی کریا
 میٹ کے ڈکھ، دلدرراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچھل کرائے جننی ککھ، بھيو چکائے تھاؤں تھانیا۔ جس دی دھار نال پورب جنم گئے رُٹھ، رُسیاں لئے منائیا۔
 تہاڈے اُپر رہیا تھ، مہربان ہو کے ہوئے سہائیا۔ تہانوں کھو جے دھرنی والی چارے گٹھ، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلائیا۔ میل ملا کے شبدی شبدی
 دھار پھڑ کے گٹ، پھڑ باہوں گود لکائیا۔ سچ پریتی نرگن نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں میل ملائیا۔ تہاڈا بھاگ نہ جائے نکھٹ، کھوٹے کھرے آپ بنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلانے ملانیا۔ ساون کہے جن بھگتو تہاڈا کٹے ہوئے روگ، ہنگتا کوڑ دے چُکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے ساچا جوگ، جگتی شبد سبھ سمجھائیا۔ پریم پیار مُجبت وچ ساڈی سیجا دیکھے بھوگ، بھسمر اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن نال نرگن مل کے ماننی مَوچ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ مہربان ہو کے تہانوں درشن دیوے روز، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ راتی سنتیاں دِنے جاگدیاں کرے چونج، چوبی پریم ہو کے دیکھ وکھائیا۔ بھيو گھلائے گوچھ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تہاڈا چوراسی والا چک کے بوجھ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ درشن دیوے آپ اموگھ، آپ اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ ساون کہے جن بھگتو تہاڈی دیکھنہارا سرتی، سرتی شبد نال ملانیا۔ اوہ مالک اکال مورتی، جس دا روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ ناد سنا دے تورتی، تریا توں باہر کرے شنوائیا۔ جس دی کھیل حاضر حضور دی، حضرتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہنگنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن آشنا لیکھے لاوے مورکھ موڑھ دی، چتر سگھر سُجھے سُبجان سِری بھگوان آپ بنائیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہر جیت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

سنگر پورا آپ پر بھ، ہر کرتا ایکا اینکار۔ جن بھگت سہیلے لئے لہ، جگ جگ کھیل سچی سرکار۔ لہنا دینا دین دُنی جانے اب، سرشی درشی اندر دیکھے دیکھنہار۔ میل ملاوا کرے شبد سبب، دوجا سمجھے نہ کوئی وچ سنسار۔ امرت جھرنا جھرائے کول نہ، بوند سوانتی بخشے ٹھنڈی ٹھار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساجن میت مُرار۔ سنگر ساچا آپ پر بھ، پر م پُرکھ کرتار۔ جن بھگت سہیلے در لئے سد، شبدی ناد دے دھنکار۔ دین دُنی پار کرائے حد، گرہ مندر اندر کر اُجیار۔ آتم پر ماتم بنائے اپنی جد، بنس سر بنس دیوے آپ ادھار۔ شبد اگئی سنائے ند، دُهن آتمک راگ میت مُرار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اینکار۔ سنگر ساچا صاحب آپ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ شبد اگئی جس دا

چاچ، ناد کرے شنوائیا۔ جس دا جگ چوکڑی پرتاپ، پاربرہم نور الاہیا۔ جو میٹنہارا ذات پات، دین مذہب پندھ مکائیا۔ آتم برہم جنائے ساچی
 ذات، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نام ندھانا بخشے دات، دست اگئی آپ ورتائیا۔ بن رسنا جہوا کرے بات، باطن پڑدا دئے کھلائیا۔ لہنا دینا ویکھے لوک مات،
 دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ ہر جو بخشے بوند سوانت، امرت رس رس چکھائیا۔ دیوے درس اک اکانت، اک اکلڈا دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر پورا ہر صاحب سوامی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آد جگادی انترجامی، گھر
 گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ نرگن دھار سدا نہکامی، نرور نور الاہیا۔ شبد اگئی جس دی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ امرت رس سروور بخشے ٹھنڈا پانی، امیوں رس
 جام آپ پیائیا۔ چار جگ دے شاستر جس دی کتھا کہانی، اکھرا کھرا مل کے ڈھولا گائیا۔ شاہو بھوپ اوہ سلطانی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جو بھگتاں اُتے
 کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پندھ مکاوے چارے کہانی، چارے بانی رنگ رنگائیا۔ منزل دے کے اک روحانی، روح بُت کرے رُشنائیا۔ سچ
 دوار چرن کول دیوے مانی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سنگر پورا آد جگادی
 ایک، دوسرا نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتاں بخشنہارا ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ بدھی کر نہارا بییک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ
 لائے سیک، اگنی تت گوائیا۔ جنم جنم دی بدل کے ریکھ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست سچ دا دے سندیس، نتیاں لئے اٹھائیا۔ مالک ہو کے نر نریش،
 نر نرائن دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد سدا سدا داتار، دیونہارا اک اکھوائیا۔
 پورن گر لئے اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں انتر پاوے سار، سرشی درشی انتر ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، چوکڑی اپنا
 رنگ رنگائیا۔ سو کجگ اتم ویکھے ویکھنہار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ہر بھگت سہیلے لئے اُبار، پھڑ باہوں آپ جگائیا۔ چرن کول دے ادھار، دھوڑی خاک
 خاک رمائیا۔ کرپا کرے بخشنہار، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے میت مرار، متر پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پُرکھ نار، نر
 نرائن اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، گرور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو بھگتن پیتا آد جگادی ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن

پھڑ پھڑ لئے تار، پار کنارہ اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سنگر پورا سدا سدا مہربانا، مہربان اک اکھوائیا۔ جگ جگ بھگتاں دیوے دانا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ ست دھرم دا بخش نشانہ، مارگ اکو اک دکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر حق مکانا، کعبہ دھر دا ویکھ دکھائیا۔ مہربان محبوب ہوئے مہربانا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ ہرجن میلے وچ جہانا، جہالت کوڑی باہر کڈھائیا۔ ساچا بخش کے نام ندھانا، نرگن دھار دئے سمجھائیا۔ چرن کول کر پرناما، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ سو شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو بھگت سہیلے کرے پروانا، پر م پڑکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن سدا سدا سد بخشے چرن دھوڑ ایشانا، دُرمت میل آد جگادی دئے گوائیا۔

۷۹۲

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ سُرندر سنگھ کرنال والے دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر * *

۷۹۲

دھرنی کہے میں نگاہ ماری اُتے گگن، لگنتر پرے نکاں جوت نور نور الاہیا۔ جس دے پیار وچ ست سروپ ہوئی مگن، ست ستوادی برہم برہمادی آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جاں نگاہ ماری بھگت سہیلے میرے اُتے دیک جگن، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے دتی مان وڈیائیا۔ میری خوشی وچ بوجھ گئی اتر اگن، انتشرن امیوں رس دتا چوائیا۔ میرا تن وجود ماٹی خاک پوتر ہو یا بدن، پار برہم پت پریشور سر میرے ہتھ لکائیا۔ نر نرائن نر اکار نر کار میل ملیا اکو سجن، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی ہر کرتا دھر در گاہیا۔ میں مورکھ موڑھ چرن دھوڑ کیتا مجن، دُرمت میل نوست لئی دھوائیا۔ میرے اندر اگئی ناد لگے وچن، انحد ناد ناد کرے شنوائیا۔ بن رسنا جہوانام لگی چپن، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پھیر نگاہ ماری گرگھ سنت سہیلے ویکھے رتن، اموکھ ہیرے سوبھا پائیا۔ جنہاں دا اکو گھاٹ دوارا پتن، دوجاٹ کنار نہ کوئے رکھائیا۔ میں خوشیاں نال لگی نٹھن، دوس رین بھجی واہو داہیا۔ جھٹ سنگر شبد بن رسن سنایا پچن، دھر سندیسہ اک جنایا۔ کلج کایا ماٹی ویکھ لے کچن، انت رہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی خوشحال، خوشی پر بھ نے دتی ورتائیا۔ ہر بھگت سہیلے دھر دے تے لال، گر چیلے اکو رنگ
 رنگائیا۔ ست سچ دھرم دی ویکھ دھرمسال، دھرم دوارا سو بھاپائیا۔ جتھے جوتی جاتا وسے پڑکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دے حکم وچ
 میرے اُتے پھردے کال مہاکال، دوس رین اپنا پندھ مکائیا۔ اوہ ویکھنہارا دین دنی شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا بھيو چکائیا۔ جو میری سرت لے سنجال، سمبل
 دامالک نور الاہیا۔ میرا دینا بندھپ دین دیاں، دیا بندھ ٹھا کر اک اکھوائیا۔ میری نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی لیکھے لاوے گھال، گھائل ہو کے سپس
 نوائیا۔ اوتار پینمبر گرو آں پورا کرے سوال، آسا منسا سب دی اپنے چرن ٹکائیا۔ مینوں کوڑی کریا وچوں کرے بحال، مایا متا موہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چرن
 کول سروور امرت وکھائے اگتا تال، جس دی جل تھل مہینل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میری میننتی مئے حل کرے سوال، سر سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ہسدی، ہستی تکاں دھر در گاہیا۔ بنا قداماں
 توں نسدی، بھجیاں واہو داہیا۔ میری آشا بھری جس دی، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ جس رین مینٹی اندھیری مس دی، سبجگ سچ چند چکائیا۔ میں بھگتاں
 پھراں دسدی، ڈھولے سناواں تھواں تھانیا۔ میرے صاحب دی مہما اکھ دی، کتھنی کھ نہ کوئے جنائیا۔ جس کھیل مکاؤنی کلجگ کوڑے رتھ دی،
 رتھواہی رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ جیواں آسا پوری ہونی سیاں ساڈھے تن ہتھ دی، روداس چمارا دے گواہیا۔ کلا ورتی پڑکھ سمرتھ دی، نہ کوئی میٹے
 میٹ مٹائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں تیرتھ اٹھسٹھ دی، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گر لائیا۔ آسا پوری ہونی مندر مسجد شودوالے مٹھ دی، گرو دوار چرچاں ونڈ
 نہ کوئے ونڈائیا۔ میں پر م پڑکھ پر ماتم چرن کول ڈھسٹھ دی، نو نو لاگاں پائیا۔ میرے اُتے وڈیائی بخش دیوے مانو ذاتی اکٹھ دی، دین مذہب ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ کھیل وکھا دے اپنی اُلٹی لٹھ دی، جگت جہان دے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھائیا۔
 دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں ڈھولے، بن رسنا جہوا دو جہان سناہیا۔ میرے دھرم دھار دے سوہلے، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں سندیسہ
 دیواں میرا سوامی ہر گھٹ موئے، مولا روپ نور الاہیا۔ جس اوتار پینمبراں گرو آں پورے کرنے قولے، وعدے پچھلے ویکھ وکھائیا۔ سو سچ سوامی

انترجامی پورا تول تولے، کنڈا نام ترازو اک اٹھایا۔ جس کلج کوڑی کریا مینے رولے، رول پاندھا سمجھ کچھ نہ آئی۔ خوشی نال ہس کے کہے دھولے، دھرنی دھرت نال وڈیایا۔ سچ دوار اینکار میرے اُتے پڑھ اکالا کھولے، خالق خلق آپ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی مستانی، مستی نظر کسے نہ آئی۔ میری آشا اگم پرائی، پرائ وید سمجھ کچھ نہ پائی۔ میرا لہنا دینا لیکھا دو جہانی، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ میرا مالک خالق اک نورانی، نور نورانہ نور الایا۔ جو مہربان محبوب میرا بنے بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ جس دی منزل اک رُوحانی، رُوح بُت دے سمجھایا۔ اوہ مالک خالق عالمے جابدانی، دو جہانی اپنا رنگ رنگایا۔ جو میری منزل کرے آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹے طغیانی، شاہ سلطان دا ڈیرہ ڈھاپا۔ ست دھرم دی میٹوں دیوے نشانی، نشانے کلج کوڑ بدلایا۔ جس نوں عیسیٰ کہا میرا باپ آوے اسمانی، اسم اعظم اک درسایا۔ محمد پڑھ کے کلمہ کلامی، کائنات رہیا درڑایا۔ نانک زرگن سرگن دھار کیتی پردانی، پر م پڑھ بھيو چکایا۔ سو پڑھ اکالا دین دیا لا میرے اُتے کرے مہربانی، مہربان دیا کمایا۔ جن بھگت سہیلے سنگر شبد کرے پہچانی، بے پہچان اپنا بھيو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ڈھولا اگو گوہند ماہیا۔ میٹوں بھگت سہیلے مل گئے میت، متر پیارا اگو دھردر گاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دی بدلے نیت، نیتوان اک اکھوایا۔ جو ہر جن وسیا سدا چیت، چت و ت ٹھکوری دے گوائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشنائیا۔ میں تک کے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی سیس نوائیا۔ میری کایا کایا ہوئی ٹھانڈی سیت، اگنی ت ت ت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا دسدا، پر بھ سوہنی دے وڈیایا۔ جو زرگن دھار ہو کے بھگتاں لیکھے لکھدا، جگت قلم شاہی نہ کوئے چترایا۔ جس بھگت سہیلا روپ پر گٹایا گوہند دھار سکھ دا، سنگر آپ رنگ رنگایا۔ جگت نیز لوچن نین کسے نہ دسدا، جگت اکھیاں نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ روپ انوپا دھار اگے پت دا، پت پر میثور ہو کے ہوئے سہایا۔ جو بھگتاں دی آتم سیجا لدا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جس جھگڑا مٹایا پتھراٹ دا، پانہاں کری صفایا۔ دھرنی کہے میٹوں سہارا او سے

اک دا، جو اینکار نورِ الہیہ۔ جس دی چرن سرن اوتار پیغمبرِ ٹکدا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ اوہ میرا مالک خالق سوامی انترجامی نت دا، نوت اپنا
 حکم سمجھایا۔ جو میرا لہنا دینا لیکھا جانے وار تھت دا، گھڑی پل اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں انتر نرتر اپنے امرت دھار نال سنج دا، امرت میگھ آپ
 برسایا۔ اپنا بھیو چکاوے وچ دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ سنگر شبد ہو کے بھریا ہووے پریم ہت دا، ہتکاری اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادجگ چوکڑی کھیل کھیلے اگے پت دا، پت پریشور ہو کے
 اپنا حکم سمجھایا۔

* ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ار جن سنگھ دے گرہ پنڈ سلیم پُر ضلع کپورتھلا *

ساون کہے میرا پروشا چوی، چو بیسا ہر جگدیشا دیوے مان وڈیایا۔ سچ دی دھار اینکار برہماست دُلا رے گوی، سنت کمار سوہلا ڈھولا ڈھر درگاہیا۔
 میری یاد وچ پر بھو دا درس پایا رویداس روی، بن جگت نیتر لوچن نیناں ویکھ وکھایا۔ میری آشا وچ کھیل کیتا بونجا کوی، گوہند دھار دھار وڈیایا۔ میں
 بھیو ابھیدا کھولاں خبر دتھاں اک نویں، نوست دا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکایا۔ ساون
 کہے میرا دوس دھاڑا چنگا، چاروں گنٹ خوشی بنایا۔ میری امرت دھار تکے گنگا، جمنا سستی گوداوری نال ملایا۔ میرا بھیو ابھیدا کھولے سورا سربنگا، ہر کرتا
 ڈھر درگاہیا۔ میرا آدجگادی پچھلا پنڈھ رہیا نہ لمبا، لمحہ لمحہ پر بھ دے لیکھے لایا۔ میرے انتشکرن نچھر دھاووں آئے اندا، اندا انند وچوں پرگٹایا۔ میرا
 پرکاش بنا سورہ چندا، جوتی جاتا دئے چکایا۔ میں دین دنی جگت جہان دی منزل لنگھا، پاندھی ہو کے پنڈھ مکایا۔ میں درشن پاواں شاہو بھوپ سورا
 سربنگا، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمایا۔ ساون کہے میرا کھیل ویکھو
 چو بیسا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ میرا لہنا دینا بن جگت دھار حدیثا، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا رنگ کوڑی کرپا کھلج نہیں انیسا، اک نوسنگ نہ
 کوئے بنایا۔ میں بھیو ابھیدا کھولاں راگ چھتپسا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک

گوسانیا۔ ساؤن کہے سچ دامالک ایکنکارا اک گوہند، گوہند گوہند گوہند دھار سماٹیا۔ میری آد جگادی میٹے سگلی چند، چننا چکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ میرا مالک خالق سوامی ہوئے گنی گہند، گہر گبھیر بے نظیر گور اکو نظری آٹیا۔ آد جگادی جگ چو کڑی لکھ چو راسی زرگن سرگن دھار جس دی بند، چارے کھانی سو بھاپانیا۔ سو پڑکھ اکلا دین دیالا مہربانا بن بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی میٹے چند، مہربان سر میرے ہتھ ڈکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ساؤن کہے میرا پردہ چکھا انتشکرن، بھو ابھید دتا جنائیا۔ سچ سوامی تکی اگنی سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ میرا کھلیا ہرن پھرن، بن نیناں نیتز ہوئی رُشنائیا۔ میں بن اکھراں لگا پڑھن، بن حرف حروف پڑھائیا۔ بن قدم منزل لگا چڑھن، پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ آٹیا۔ میرا لہنا دینا بن سپس دھرن، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ میں سچ دوار لگا وڑن، جگت دروازہ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ چووی ساؤن کہے میں سناواں اگم سلوک، سوہلا دھرم دھار درٹائیا۔ میں نگہ ماری چو داں لوک، پرلوک بھو رہیا نہ رانیا۔ وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر سندیسے دیندے کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ رہے جنائیا۔ سنگر شبد شبد نگارے لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے دھر دا ماہیا۔ جس دا میلاناں زرگن دھار جوت، جوتی جاتا دیکھ رکھائیا۔ سو سوامی انترجامی ایکنکارا اکو بہت، دو جہاناں سری بھگوانا نظری آٹیا۔ جس دی آتم دھار انڈج جیرج اتبج سیتج چارے کھانی گوت، دوسرا نظر کوئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ ساؤن کہے میرا وقت سہنجن لوک ماتی، مہربان دے وڈیائیا۔ میری بھنڑی رین خوشیاں والی راتی، رُتزی بھگتاں نال مہکائیا۔ میں پر بھو دا کھیل تکاں بہ بھانٹی، بہ بدھ اپنا رنگ رنگائیا۔ رپ انوپا دیکھاں کملاپاتی، پت پر میشور رہیا درٹائیا۔ بن نیتز نیناں ماراں جھاتی، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ سچ دھرم دی دے نہ کوئے پر بھاتی، پر بھو رنگ نہ کوئے سماٹیا۔ نوست دپیک دے نہ کوئے جوتی جاتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بناٹیا۔ ساؤن کہے میرا پڑکھ اکلا دھر دا سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر اں گرو آں منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جو صاحب سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں لائے

انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ پشت پناہ پٹھ ہون نہ دیوے نگی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دے پیار وچ جگ چوکڑی لنگھی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ بھییا واہو داہیا۔ اوہ صاحب سلطانا نوجوانا سورا سر بنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دی سنگر شبد نال سندھی، لیکھا لکھیا ڈھر در گاہیا۔ اوہ کلجگ انت دین دنی میٹے شرع پابندی، مذہبی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ لہنا دینا جانے پر کرتی پنجمی، پنچم ت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ساون کہے میرا صاحب سنگر ٹھنڈا، پڑکھ اکالا نظری آئیا۔ جس نے جگ چوکڑی پائیاں ونڈاں، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سو کلجگ انت بھگونت صدی سدوی ویکھنہارا کنڈھا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوجے چائیں چانیا۔ جس دا سنگر شبد تھم پھیرے وچ برہنڈا، برہانڈ اپنا تھم ورتائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جیرج انڈا، اتبھج سیتج اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ سورا سر بنگا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ساون کہے میرا سنگر پڑکھ سوامی، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ جو آد جگادی انترجامی، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھانیا۔ جو زرگن دھار سچھنڈ نواسی سدا نہکامی، نہچل اپنا آسن لائیا۔ جگ چوکڑی جس دی سارے کڈے رہے غلامی، حکمے اندر حکمی سیو کمائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس نے پیغمبراں دتے پیغامی، ڈھر کلمہ نام درٹائیا۔ اوہ کھیلے کھیل جگت جہان تمام، طمع اپنی نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ساون کہے میرا سنگر و کرے گرہ سہنجنا، سوہنی بنت بنائیا۔ دین دیال بن درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھوساگر ویکھ وکھائیا۔ نیز نام ندھان پاوے انجنا، ڈرمت میل انتر نتر باہر کڈھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر بنے سبنا، میل ملائے سچ سبھائیا۔ جس ایٹھے اوٹھے پڑدا دو جہاناں کجنا، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائیا۔ اوہ گوپال دھار مورت مدنا، مدھسوڈن اک اکھوائیا۔ جس شرع دے توڑنے بندھنا، بندگی اکو اک درٹائیا۔ جس دا زرگن دھار دیپک جوتی جگنا، چار گنت کرے رُشائیا۔ جس دا نام ڈکا ڈور و جنا، زمیں اسمان کرے شنوائیا۔ اوہ مالک خالق سوامی سبنا، دھرنی دھرت دھول جس نوں سیس نوایا۔ جس نے کلجگ کوڑ کرپا ہر ہر دے وچوں کڈھنا، کوڑی کرپا کرے صفائیا۔ سرتی شبد دھار کراؤنا مجنا، دھوڑی بن چرن خاک رمائیا۔

ست ست دئے انندنا، انند انند وچوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داگرہ اک وڈیائیآ۔ ساؤن کہے میری نمو نمو نمستے، نرگن دھار سپس نوائیآ۔ میں شبد سندیسے سنے ہسدے ہسدے، ہستی دُھر دی دتی درڑائیآ۔ میں چار جگ دے مارگ ویکھے رستے، دیناں مذہباں کھوج کھوجائیآ۔ گرنتھ شاستر ویکھے بستے، نام کلیاں نال پڑھائیآ۔ اکھر اکھر تکے بھرے جس دے، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ سچ بھنڈارے ویکھے رس دے، امرت رس نام جنائیآ۔ آگے کھیل ویکھنے اُس اکھ دے، جو اکھ اگوچر اپنا حکم ورتائیآ۔ جس دے نور ظہور ہونے پر تکھ دے، پاربرہم پر بھ اپنا پڑا لایا۔ جن بھگتاں پیار رہن نہیں دینے اکھ دے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ درشن دیوے ساکھیاں پر تکھ دے، سنمکھ ہو کے سوبھاپائیآ۔ ساؤن کہے میرے وچار بن قداماں توں نسدے، بھجن واہو داہیا۔ سچ سوامی چرناں ڈھٹھدے، اٹھسٹھ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس کھیل کھلاونی اُلٹی لٹھ دے، گیڑا دین دنی جنائیآ۔ جس بھيو چکاؤنے مندر مسجد شودوالے مٹھ دے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملاؤنے اکھ دے، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیآ۔ ساؤن کہے جن بھگتو میری دھرم دھار دی سکھیا، جگت وديا نہ کوئے چترائیآ۔ سنگر شبد پاونہارا بھکھیا، دست نام اتوٹ اتوٹ ورتائیآ۔ جس آد جگادی بن اکھراں لیکھا لیکھیا، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سو صاحب سوامی نچ نیز لوچن دسیا، نین کرے رُشنائیآ۔ جن بھگتاں بنے مات پتیا، پت پر میشور اپنی گود ڈکائیآ۔ ایٹھے اوٹھے سچھنڈ نواسی کرے پتیا، ہتکاری ہو کے کھوج کھوجائیآ۔ جس دا کھیل سدا نت نوتیا، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیآ۔ جس دی سب توں اتم سریشٹ ہووے اگئی تھتیا، جگت گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اُس دارُپ سدا سدا انڈٹھیا، انڈٹھ اپنی کار بھگتائیآ۔ جس دانام ندھان دو جہان کدے نہ مٹیا، میٹنہارا خلق خدائیآ۔ جس داسسے اُتے ہوڑا ہاے اُتے لاؤناٹھیا، ٹیکا ٹپنی رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھائیآ۔ ساؤن کہے جن بھگتو میری انتر نرتر ارداس، بیننتی پر بھوسرن سرنائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سد وسنا بھگتاں پاس، پاسا دین دنی بدلایآ۔ بھيو چکاؤنا پر تھمی آکاش، گگن لگنتر بھيو رہے نہ رائیآ۔ نام سماؤنا سواس سواس، رسنا جھوا اپنا رنگ رنگائیآ۔ نرگن جوت کایا اندر مندر کرنا پرکاش، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت بووند

دینی سوانت، نا بھی کول نہجر جھرنیوں آپ جھرائیا۔ سچ پریتی چرن کول بخشنی دات، داتے دانی وست امولک آپ درتائیا۔ جن بھگتاں سچ دوار ایکنکار
 درگاہ ساچی سچکھنڈ لیکھے لاؤنی انج دی رات، رُترئی اپنے رنگ رنگائیا۔ ساؤن کہے میرا پریشا چوی وچ لوک مات، چو پیسے تیری سرن سرن سرنائیا۔
 مہربانا نوجوانا سری بھگوانا جن بھگتاں تھے کدے نہ نات، ناتا ودھاتا اپنا لینا جڑائیا۔ انت کنت بھگونت پچھنی وات، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبد انادی آتم دھار ویکھنی اپنی ذات،
 اذاتی روپ رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۱۱ *

۷۹۹

دھرنی کہے پر بھو میرا رس ہو گیا کوڑا، امرت امیوں رس نہ کوئے چوائیا۔ دھرم دی دھار مارگ ہو گیا سوڑا، سچ سوامی انترجامی منزل چڑھن
 کوئے نہ پائیا۔ حق حقیقت نظر آئے کسے نہ پوڑا، قدیم دے مالک قدم سکے نہ کوئے ٹکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینٹوں انتم تیری لوڑا، دو جہان سری
 بھگوان تیری اوٹ ٹکائیا۔ کرپا کر دے مہربان محبوب میرے براہمن گوڑا، غریب بنانے ہو کے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ نواسی نرگن دھار آدوڑا، پُری لوء
 برہمنڈ کھنڈ پندھ نکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرے شبدی گھوڑ دا میرے اُتے وچا پوڑا، پاربرہم اپنا کھیل دینا کھلائیا۔ میں بن نیتز لوچن نین تیرا
 درشن لوڑا، لُڑیندے ساجن دینی مان وڈیائیا۔ مینٹوں نظری آوے تیرا اِکو سسے اُتے ہوڑا، ہوکا دے کے دیاں جنائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم ہنک جوڑ
 لے جوڑا، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت وقت رہ گیا تھوڑا، صدی چوڈھویں بھجے واہو داہیا۔ تیری آسا وچ جگ چو کڑی لنگھ گئے
 لکھ کروڑا، کروڑی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میللا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے
 تک اندھیرا، اندھ اگیان خلق خدائیا۔ دھرم دی دھار دے نہ کوئے سویرا، سندھیا روپ بنی لوکائیا۔ پیار وچ رہیا نہ کوئے گرو گرو چیرا، چیللا گر سنگ نہ

۷۹۹

کوئے نبھائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا گھر گھر انتر لایا ڈیرہ، تن وجوداں اپنا آسن لائیآ۔ تیرا پیار رہیا نہ میرا تیرا، زرگن سرگن مل نہ وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ویکھ لے اندھیرا اندھ، ست سچ نظر کوئے نہ
 آئیآ۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھند، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیآ۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے اند، اند اند وچوں نہ کوئے پر گٹائیآ۔ جوتی دھار
 چمکے کوئی نہ چند، نور نورانہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ بھرماں ڈھاہے کوئی نہ کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیآ۔ آون جاون مکے کسے نہ پندھ، چوڑا سی پھند نہ
 کوئے مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے حالت، ہاباکار وچ
 میری ڈھائیآ۔ نوست ہوئی جہالت، سچ وچ نہ کوئے سمائیآ۔ منوآ من کرے بغاوت، نوست جگت دھار لڑائیآ۔ بھو کھلے نہ برہم مت، پاربرہم ملن کوئے
 نہ پائیآ۔ ناڑ بہتر گھر گھر اُبلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ پھری دروہی پنچ تت، کلجگ اگنی رہی جلائیآ۔ سچ پریتی جڑے کسے نہ نت، پریتم پیارے
 تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے آون ات، بے وطنان دے مالک اپنی دیا کمائیآ۔ تُوں سوامی سب دا پر میثور پت، پاربرہم
 اک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرا گھر کر سہنجنا، دین دنی دے
 وڈیائیآ۔ تُوں مالک خالق درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیآ۔ چرن دھوڑ بخش دے مجنا، دُرمت میل کر صفائیآ۔ نیت نام ندھان پا دے انجنا، اندھ
 اندھیرا رہے نہ رائیآ۔ میرا ٹھا کر سوامی بنا سنجنا، میت مرارے تیرا راہ تکائیآ۔ تیرا دیک جوتی اکو جگنا، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ میں کلجگ انت اخیر
 بے نظیر تیتوں سدنا، صدقے واری گھول گھمائیآ۔ میرے اُتے لیکھے لالے اعلیٰ ادنی، امیر غریباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ چرن پُھہا دے میری مٹی
 خاک بدنا، پت پت دینی وڈیائیآ۔ جگت شرع دی میٹ دے حدنا، شریعت اپنی اک درسائیآ۔ تیری سرن سرنائی صاحب سوامی لگنا، دوسراوٹ نہ
 کوئے تکائیآ۔ تیرا نام ڈنکا دو جہاناں اکو وجنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کر شنوائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا بھانڈا بھنجنا، ٹھیکر مایا متا موہ رہن نہ پائیآ۔ تیری کرپا ناں
 پر بھو میرے اُتے سنجگ لگنا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں صاحب میرا سورا سرگنا، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ تیتوں پنیمبراں کہا نور الہی ربنا، یامین تیری

سرنا ئیا۔ تیرا اکو اک بنا کعبیاں توں ہونا حجناء، حاجت سب دی پور کرائیا۔ میرے پڑھ اکالے دین دیا لے تیرے پیار وچ کوڑ گڑیا سب نے تجنا، تختہ
دین دنی اٹا ئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ست پرکاش میرے
اگئی موہن مادھو مدنا، ندھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤد پڑ ضلع کپور تھلا *

پنجھی ساون کہے میری خوشیاں والی راتی، ہر جن بھگت سہیلے ویکھاں چائیں چائیا۔ چار جگ دی زندگی نالوں میری بدل گئی حیاتی، کرم کانڈ دا لیکھا
رہیا نہ رانیا۔ میرا پڑھ اکالا دین دیا لا مہربان مہر کرے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول اپنی دیا کمائیا۔ میں خوشیاں وچ اپنی ٹھوک وجاواں
چھاتی، شہنشاہ اگے سیس نوایا۔ توں مہربان محبوب میرا کملا پاتی، پت پر میثور اک اھوائیا۔ سچ دوار اینکار میری میننتی من اگئی باقی، باطن پڑ دا دے
کھلایا۔ انت کنت بھگونت جن بھگتاں پچھ واتی، داتا ورن دیکھ خلق خدایا۔ جو آتم دھار پر ماتم تیرے جماعتی، دوسر دیا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ امرت
بوند بخش سوانتی، مہربان میگھ آپ برسایا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانتی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ پنجھی ساون کہے
میرا سن سندیسہ اگم، اگمڑے دیاں جنایا۔ میرا نہ کوئی پون سواسی دم، بن رسنا جھوا ڈھولے گائیا۔ مہربانا نوجوانا میرا ویکھ کرم، کرم کانڈ دا پنڈھ مکایا۔
ست سچ دا بخش دے دھرم، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ سرشٹی درشٹی اندر نور درسا دے برہم، پار برہم اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں لیکھے لاونا اپنا
جنم، دھر دی بنے جنیندی مایا۔ جھگڑا میٹنا کایا مائی چرم، چم درشٹی دینی بدلایا۔ اینکار بخش دے سرن، سرنگت اک رکھایا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن،
ذات پاتی اک اھوائیا۔ توں کرتا پڑھ کرنی کرن، قدرت دا قادر اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مالک ہونا سہایا۔
ساون کہے پر بھو میری آدانت دی آسا، آشنا تیرے چرن کائیا۔ توں دیونہار بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ میں سیوک تیرا داسی داسا، سنگر ساچی

سیو کمائیآ۔ میرے گرہ مندر پاؤنی راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ میرا لیکھے لاؤنا پونا سواسا، ساہ ساہ تیری اوٹ نکائیآ۔ جن بھگتاں انتر نرنتر کریں
 واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ تیرا کھیل تکاں پر تھی اُتے آکاشا، گنگن گگننتران کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ پنچھی ساؤن کہے پر بھو میٹوں حق دی دے توفیق، ٹحفہ نام نام ورتائیآ۔ میں تیرے حکم دی کراں تبلیغ، رحمت نال رحیم دینی
 ورڑائیآ۔ میٹوں نظر نہ آئے دین دُنی وچ شریک، شرکت کوڑی دینی مٹائیآ۔ ساچے حکم نال کر تصدیق، شہادت اپنا نام بھگتائیآ۔ پورب لہنیاں اُتے جن
 بھگتاں مار دے لیک، لائن اگلی دے دکھائیآ۔ بے شک تیرا مارگ بڑا باریک، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیآ۔ میٹوں تیرے اُتے اُمید، آسا تیرے چرن
 نکائیآ۔ تُوں میرا مہربان بیدو بید، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا گرہ اک سہائیآ۔ ساؤن کہے پر بھو میرا کر دے
 وڈا بھاگ، بھگون دینی مان وڈیائیآ۔ تیرا دیک جوت جگے چراغ، چراگاہاں کرے رُشائیآ۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سری بھگوانا میری بھجھا دے آگ،
 امرت میگھ نام برسائیآ۔ سچ پریت انتر بخش دے ویراگ، ویری کوڑے باہر کڈھائیآ۔ ست سچ دا دے سواد، بن رسنا رس چکھائیآ۔ پنا تند ستار وجا
 رباب، پنا شبد دُھن ناد کر شنوائیا۔ اوہ مالک سوامی میرا اک احباب، متر پیارا نور الاہیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے جن بھگتاں کرنی امداد، سر سر اپنے
 ہتھ نکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دینی مان وڈیائیآ۔ ساؤن کہے میرے پُرکھ اکالے میرے اُتے ٹھہ،
 مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیآ۔ نگاہ مار لے سرشی درشی اندر چارے گٹھ، کونا کونا کھوج کھوجائیآ۔ کوٹاں وچوں تیرے جن بھگت سہیلے سری بھگوان اکو
 مُٹھ، بہتی ونڈ نظر کوئے نہ آئیآ۔ نوست دی دھار اینکار تیرے نالوں گئی رُٹھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیآ۔ کرپا ندھان نوجوان سری بھگوان جن
 بھگت سہیلے بنا لے ست، پتا پوت گود اٹھائیآ۔ ساؤن کہے میری سہنجنی کر دے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ تُوں مالک ابناشی اچت، پاربرہم تیری
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لہنا پور کرائیا۔ پنچھی ساؤن کہے میرے سنگر میری کھول دے اکھ، نیتز
 لوچن نین بدلائیآ۔ میرا بھنڈارا بھر دے ست، ست ستوادی میٹوں درس دکھائیآ۔ تُوں صاحب سوامی کملاپت، پت پر میثور اکو نظری آئیآ۔ تُوں سرب

کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اگم اتھاہیا۔ میں تیرے چرن کول جوڑ کے ہتھ، نمستے کہہ کے سیس نوایا۔ جن بھگتاں کوڑی کریا انتر نرنتر دینی متھ، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ جو تیرے لٹھے ستھ، ستھ یارڑے سچ ہنڈھایا۔ جنہاں پندھ مکایا نٹھ نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ سچ دوار ہو یا اکٹھ، مل مل کے خوشی بنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گرہ وجدی رہے ودھایا۔ پنچھی ساون کہے پر بھو تیرے چرن کول ارداس، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ میری نرگن سرگن پوری کرنی آس، ترسنا دین دنی جگت جگت نہ کوئے جنا یا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ بخشنا جوت پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ جن بھگتاں انتر پاؤنی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچایا۔ میں خوشیاں نال تیری ویکھاں راس، کس بدھ تیری وجے ودھایا۔ توں مالک خالق شہنشاہ شاہو شاہباش، سنگر تیرے ہتھ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ مالک ہونا سہایا۔ ساون کہے پر بھو میری سرت سنبھال، سمبل دے مالک دیا کمایا۔ جن بھگتاں لیکھے لالے گھال، جو گھائل ہو کے تیری سیو کمایا۔ اپنی گودی چک لے لال، کلج آلیوں ڈگے لے اٹھایا۔ آتم پر ماتم ہو کے دینا ستنام سچا دھن مال، وست اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ پھل لگاؤنا کایا والے ڈال، پنچ تت دینی وڈایا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مرشد مالک دھر در گاہیا۔ بالیک دا اک سوال، رویداس دیوے گواہیا۔ داؤد پُر وچ تیرا بھگت وسے سنگھ پال، پالنا کرنی چائیں چانیا۔ سچ دوار وساؤنا سچی دھر مسال، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تریتے جگ دی لیکھے لاؤنی گھال، جو گھائل ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر شبد شبدی دھار بنائے دلال، وچولا انتر نرنتر آتم پر ماتم اکو نظری آیا۔

۸۰۳

۸۰۳

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلواں ضلع کپور تھلا *

سنگر شبد کہے میں وساں انتگرن، کرم کانڈ جگت کریا وچ کدے نہ آیا۔ جوتی دھاروں آد جگاد برہم برہما میرا ہووے جنم، تن وجود ماٹی خاک جس والی کوئے نہ مایا۔ دین مذہب ذات پات میرا نہیں کوئی برن، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جگت و دیا اکھر میں و دیا کدے نہ لگا

پڑھن، رسنا جہوا مٹی دند نہ کوئے ہلایا۔ سچ دوار ایکنکار میٹوں بخش اپنی سرن، سرنگت برہم مت توں پرے آپ سمجھایا۔ نرگن نرکار نرکار دا پکڑیا
 لڑن، پلو اکو گنڈھ بندھایا۔ بنا منزل توں منزل حقیقی سدا لگا چڑھن، اندر باہر گپت ظاہر دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میرا فرمانا رسنا جہوا کھ دند، دین دنی جگت وڈیایا۔ تن وجود ڈھولے گاؤندے چھند، صفتاں صفت
 صفت صلاحیا۔ میرا سرگن دھار لیکھا نال جگت کھیل تن وجود بند بند، بندگی دین دنی درڑایا۔ میرا میل ملاو جگت دعوات پنج، پنچم اپنا کھیل کھلایا۔
 میرا نیتز نیر جگت دھار وگے ہنچھ، ہنچھو آں کھیل دکھایا۔ میں غمی وچ من کلپنا نال ہوواں رنج، رنجش وچ بھلے مالک خلق خدایا۔ جس ویلے کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار انتر کرے جنگ، بلاں والا جاپ رسنا اتے رہن کوئے نہ پائیا۔ جدھر دیکھاں ہووے اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ سرتی
 ڈوری بنھے کوئی نہ تند، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ڈھدر گاہیا۔ سنگر شبد کہے میرا
 نام نام نیارا، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ میں سدا وساں کایا بنک دوارا، گھر گھر اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ میرا سرتی توں باہر مشاہرہ، مشورہ اپنے نال رکھایا۔
 میرا گھر گرہ گمبھیر گہرا، جگت نیتز دیکھن نظر کسے نہ آیا۔ میرا ساڈھے تن ہتھ توں باہر دائرہ، دائم مقام اکو اک اکھوایا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی
 کدے نہ ہو یا بہرہ، انبولت اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ نام کہے میٹوں
 بلاں نال چیدا جگ، جگت ترسنا نال ملایا۔ انتشکرن بھجائے کوئی نہ اگت، اگنی تت نہ کوئے مکایا۔ سچ بچھو میرا وسیرا اپر شاہ رگ، نو دواریاں تھلے
 کدے نہ آیا۔ بلاں جییاں کدے پواں نہ لہ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ میری دین دنی توں باہر حد، حدود اپنے وچ رکھایا۔ میرا اچا لٹا نہیں کوئی کد،
 قدرت دے قادر دتی وڈیایا۔ میں بیگھری بانی وچ پراپسنستی نالوں ہو کے اڈ، جگت ڈھولے دیاں سنایا۔ جے کوئی ڈکھ درد بھے آوے بلاں نال چین
 والے میٹوں او سے ویلے دین چھڈ، پت مرے پتا بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔
 شبد کہے میں ڈونگھا ساگر، رسنا رس نہ کوئے دکھایا۔ میرا مالک کریم قادر، قدرت کرتا نور الاہیا۔ میں آد جگادی سورپیر بہادر، مہابلی اک اکھوایا۔ جس

دے اندر وِسیا اُس دا نرمل کرم کراں اُجاگر، دینِ دُنی لے وڈیا یا۔ میرا بھو کھلایا سَنگَر تیغ بہادر، کھنڈا سیس سیس چھہا یا۔ میںِ نمانا دینِ دُنی توں باہر اِکو در دا عاجز، دُوسراوٹ نہ کوئے رکھایا۔ میرا پیار مُجّت والا واجب، وجہ سکیا نہ کوئے سمجھایا۔ میرا لیکھا لکھ سکے نہ کوئے کاتب، شاعر شرع وِچ نہ کوئے جنایا۔ میںِ جدوں ہویا سَنگَر شبد سَنگَر نال مُخاطب، اوتار پیغمبر گُر میتوں انتر نرتر رکھ کے دینِ دُنی گئے سمجھایا۔ میںِ نواں دواریاں دے باہر کدے نہیں آیا جانب، جنابے عالی کہہ کے سیس نہ کدے نوا یا۔ میرا لہنا دینا نرگن جوت نال صرف بابت، دُوسراوٹ سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑدا آپ چکایا۔ جاپ کہے میتوں بلاں نال چپدے اکھری اکھر، رسنا رسنا نال ہلایا۔ میرا وِسیا سچ پچھوتے پرے بجر کپاٹی پتھر، اُرار گھاٹ نہ کوئے بنا یا۔ میںِ جدوں لٹھاتے لٹھا اِکو یار دے ستر، دُوسری سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ میری مہار سنا جہوا مٹی دند جگ چو کڑی کتھن، صفتاں وِچ صفت صلاحیا۔ میںِ دینِ دُنی دے کدے نہیں آیا ہتھن، پھڑ باہوں نہ کوئے دکھایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پار اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ اٹھن، اٹھاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بلاں نال چپن والے سارے تن وجود اتم ڈھٹھن، خاک وِچ سما یا۔ جنہاں ہر دے وسایا اوہ بھگت سہیلے پر بھو دے بن گئے رتن، گرگھ گر گر گو بند وِچ سما یا۔ رسنا جہوا بل کہن ساڈا کوک پکارن والا مین، بیتھار تھ دے دِڑا یا۔ اجپا جاپ وِچ پر بھو دا ملدا ساچا وطن، جتھے وسے بے پروا ہیا۔ اوتھے مایا وِچ موں نہ ٹپن، کلجگ کلپنا نہ کوئے ہلکایا۔ دینِ دُنی دیاں حداں ٹپن، حدوڈ اِکو ویکھ دکھایا۔ اوتھے اِکو توں میرا میں تیرا ہووے بچن، دُوسراوٹ نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سَنگَر شبد کہے میرا گرہ سچ اِکانا، مندر اگما سو بھاپایا۔ جتھے دیک جوت جگ مہانا، تیل باقی نظر کوئے نہ آ یا۔ چار جگ دے شاستر گائے کوئی نہ گانا، اکھر اکھر نہ کوئے وڈیا یا۔ نہ کوئی راگ ناد سنائے ترانہ، راگ ناد نہ کوئے شنوایا۔ میرا کھیل سدا مہانا، مہما اپنی اپنے وچوں پر گٹایا۔ میرا تاں والا نہیں کوئی بانا، وجود خاکی نہ کوئے ہنڈھایا۔ میںِ شاہو بھوپ سَنگَر شبد شہنشاہ پُرانا، آد جگاد جگ چو کڑی چلیا آ یا۔ میرا اوتار پیغمبر اں گرو آں گایا گانا، دُھر دے حکم حکم نال بنا یا۔ میںِ وساں باہر زمیں اسماناں، دو جہاناں اپنا آسن لایا۔ میرا گرہ مندر محل اٹل اگم

مکانا، جس دی چھتر چھن نہ کوئے بچھہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک درسائیآ۔ سَنگَر شبد کہے رسنا بل جگت
 دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دتی وڈیائیآ۔ مارگ لا وچ سنسار، اکھر اکھراں نال کیتی پڑھائیآ۔ وکھم وڈیا گن دتا کرمی کرم کر وچار، وچر کے اپنا
 مہم سَنائیآ۔ سَنگَر شبد دا پیار، پیار پیار وچوں پرگٹائیآ۔ رسنا نال چین والے سَنگَر شبد نوں بھل جاندے جے ویکھ لین ویسوانار، وشو دا اپنا مان گوائیآ۔
 من کلپنا وچ ہون خوار، بدھی بیک نہ کوئے جنائیآ۔ راتیں سُفنیاں وچ پھرن اپنا چھڈ گھر بار، گرہ مندر ویکھن کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سَنگَر شبد کہے میں ہردے وسال آپ، اپنی دیا کمائیآ۔ انبولت میرا جاپ، رسنا رس نہ
 کوئے وڈیائیآ۔ میرا میل نال کملاپت، پت پر میثور اپنا رنگ رنگائیآ۔ جو زرنتر زراکار ہو کے پچھے وات، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ بنا زبان توں کرے بات،
 باطن پڑا آپ گھلایآ۔ بن اکھیاں مارے جھات، بن نیناں ویکھ وکھائیآ۔ بنا سورہ چند توں میٹے اندھیری رات، جوتی جوت ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک وکھائیآ۔ رسنا کہے میں ڈھولے گاواں گیت، ست سچ سَنائیآ۔ میری جگت جگیا سوآں والی ریت،
 من منسا وچ وڈیائیآ۔ جس ویلے دُنیا داراں جگت کوڑ دی لے پریت، سچ داناتا جان تڑائیآ۔ چھڈ جان مندر مسیت، بھججن واہو داہیا۔ جنہاں دے سَنگَر
 شبد پر بھو دی دھار ہو کے سیا چیت، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی اوہ سدا ٹھنڈے سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ اکو
 ایکنکار نال اوہناں دی پریت، پریت نال مل کے اپنی خوشی وکھائیآ۔ مائس جنم لکھ چوراسی وچ جان جیت، آون جاون پنڈھ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد زرائن سرگن ست ستوا دی برہم برہادی
 شبد انادی سچ سوامی سدا سدا سد لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیآ۔

* ۲۶ ساؤن شهنشاهی سمت ۱۱ چرن کور دے گرہ پنڈ ڈھلواں ضلع کپور تھلا *

خوشیاں نال ہسی بسدھا، دھرنی دھرت اپنی خوشی بنایا۔ میرا بھاگ ہویا ادا، اداے است پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ میٹوں اشارہ دے کے گیا
بدھا، بدھی توں پرے دھیان لگایا۔ بھيو اھیدا کھولیا گجھا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ ہس کے کہا جس ویلے کلج کوڑ ہووے جگا، دھرم دی دھار نظر
کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے میری پوتر ہوئی مٹی خاک، دھوڑ ہو کے
مٹی خاک نوں پر بھو چرن ملی سرنا یا۔ پورب پورب پورا کرے بھوکھت واک، واقع بدھ رہیا سمجھایا۔ سنگر شبد دی دھار آیا نال اتفاق، اتفاقہ اپنا کھیل
کھلایا۔ بھگت سہیلے تکے چاک، چاکری سب دی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دراک وڈیایا۔ دھرنی
کہے میرا در ہووے پوت، پت پنت دے وڈیایا۔ جن بھگتاں کرے ہت، ہتکاری ہو کے میل ملایا۔ سد درشن دیوے نت، نج لوچن نین نین
اٹھایا۔ جن بھگتاں وسے کایا وچ، امرت اپنا آپ سہایا۔ سرتی شبد لائے کچھ، پریم پریتی وچ بندھایا۔ مہربان بن کے پت، پت پر میشور دے
وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو دے بھگت سہیلے چنگے، ہر دیوے مان
وڈیایا۔ جنہاں نوں میرے اُتے لاوے انگے، انگیکار اک اھوایا۔ صاحب سنگر بن سورا سربنگے، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ اوڈھن بن رہن نہ دیوے ننگے،
مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جس دی یاد وچ پورب وقت لنگھے، بھجے بن کے پاندھی راہیا۔ اُس نے میرے سفر میٹے لے، لمحہ لمحہ اپنا پندھ مکایا۔ انت
کنت بھگونت آیا اُس بیاس دے کنڈھے، کنڈھی بہہ کے اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی گوبند ونڈ کے گیا ونڈے، نشانہ چلہ تیر کمان رکھایا۔ لیک ماری شبدی
دھار کھنڈے، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چکایا۔ میرا مالک خالق سوامی ستنام سچ جن بھگتاں آپ ونڈے، ونڈنہار آپ اھوایا۔ جس دا کھیل سدا برہمنڈے،
پُری لوء کھوجے چائیں چانیا۔ ہر جن ساچے چاڑھے نام دے ڈنڈے، ڈنڈاوت اپنی دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم دھار نرگن نرگن آپے گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمایا۔

* ۲۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلواں ضلع کپور تھلا *

ساؤن کہے پر بھو میرا دوس دہاڑا چھبھی، شبے روز تیری اوٹ تکایا۔ میرے نرگن دھار نور الاهی ربی، رحیم رحمان تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی ہندا سبھی، سنجگ تریتا دواپر کلجک دے گواہیا۔ مہربانا سری بھگوانا اپنی سرشٹی تک لے لی، لوبھ لالچ وچ ہلکایا۔ کلجک کوڑی کریا پاپاں بھار دبی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ انت ویکھ لے محمد والی چوڈھویں صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ تیرے پیار وچ سرتی دے کسے نہ بدھی، بندنا وچ سیس نہ کوئے نواہیا۔ شاہ سلطاناں کوڑ گڑیار دی دے گدی، گداگر ہوئی لوکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دنی کوڑی کریا وچوں کڈھی، پھڑ باہوں پار لنگھایا۔ شرع شریعت ممتا موہ وکار دھار وڈھی، کھنڈا کھرگ نام اٹھایا۔ نگاہ مار لے پنچ تت وجود کایا مائی ہڈی، ماس ناڑی دھیان لگایا۔ تیری دین دنی و ہندی دھار ڈگی ڈونگھی کھڈی، سچ کنارہ نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا درشن پائے کوئے نہ اُپر شاہ رگی، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ میں جدھر دیکھاں موہ وکارا اگنی گئی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ ساؤن کہے پر بھو میرا تیرے آگے ہاڑا، ہو نما سس نواہیا۔ دروہی پھری جنگل جوہ وچ اُجاڑا، پہاڑ ٹلے پربت روون مارن دھاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلجک کوڑ کُرم لگا اکھاڑا، مایا ممتا موہ ناچ نچایا۔ تیرا سنگر شبد سوامی سچ نظر نہ آئے لاڑا، لاڑی موت سب نوں رہی پرناہیا۔ مہربان محبوب مُجت وچ رنگ چاڑھے نہ کوئے گاڑھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ پھری دروہی مائس مانو مانکھ وچ بہتر ناڑا، ناڑی ناڑ رہی گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ چھبھی ساؤن کہے پر بھو میرا ویکھ لے پر وشتا، پر م پُرکھ دھیان لگایا۔ سچ دھرم دا رہیا کوئی نہ ایشا، ایشٹ دیونہ کوئے منایا۔ اندروں کھلے نہ کسے درشتا، اُنجھو پردہ نہ کوئے گھلایا۔ منتمگھ جیو کلجک بھریا وکھ دا، وس روپ نہ کوئے بدلایا۔ ساچا روپ دے نہ کوئے سکھ دا، سکھیا گوہند گئے بھلایا۔ بھگت سہیلا دین دنی کوئی نہ دسا، جو بھگوان مل کے خوشی بنایا۔ جن بھگت جگیا سو بھریا موہ وکارے ہت دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منکایا۔ ساؤن کہے پر بھو میرا

دوس دہاڑا تک لوک مات، ماتر بھومی دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئی اندھیری رات، ست دیپ ست چند نہ کوئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم سرتی شبد ٹٹانات، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ مُدھ بن انت کنت بھگونت پُچھے کوئی نہ وات، مہربان پر بھوسر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ ست دھرم دی دیوے کوئی نہ وات، وست اگم نہ کوئے ورتائیا۔ تیرا درس پائے نہ کوئی اِکانت، اک اِکلے تیرا روپ انوپ نظر کسے نہ آئیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار اتم دین دنی دی پُچھے وات، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ ساون کہے میرا دوس تک لے لوک ماتی، متا تیرے نال پکائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانتی، زرگن سرگن تیری بے پرواہیا۔ میں منگاں اِکو اگئی داتی، دیاوان جھولی دینی بھرائیا۔ جن بھگتاں امرت بخش دے بوند سوانتی، ننجھر جھرناکول نابھ وچوں چوائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتی، پت پر میثور اپنا بھيو گھلائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اِکو جوڑ لے ناتی، رشتہ فرشتیاں باہر رکھائیا۔ تُوں مالک خالق پاربرہم پت پر میثور کملاپاتی، بے عیب پروردگار نور الاہیا۔ تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں بنے سدا ساتھی، سگلا سنگی بہہ رنگی اک اکھوائیا۔ تُوں مالک خالق اتا تھ انا تھی، دینن اپنی گود لکائیا۔ میرے پت پر میثور سرب کلا سمراتھی، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جیواں جنٹاں دے دے گاتھی، گہر گبھیر بے نظیر پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ کلجک وچ سبجگ ست دھرم چلا دے راتھی، رتھ رتھو ہی اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وست امولک جن بھگتاں دے دے ہاتھو ہاتھی، جگت ادھار رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلواں ضلع کپورتھلا *

دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دے پرسو چرن، چرنودک دھر دا جام پیائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم اِکو نکو سرن، دوسراوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جو جھگڑا میٹے ذات پات ورن برن، اوچ نیچ دھر دارنگ رنگائیا۔ شبدی دھار پھرائے اپنا لٹن، پلو پکاں دے پچھے گنڈھ بندھائیا۔ ترے گن مایا ہر جن مول نہ سرن،

اگنی تت تت مٹائیا۔ منزل محبوب والی حقیقی چڑھن، بن قدام قدم اٹھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے درشن کرن، بن لوچن نین اکھ نظری آئیا۔ جو
 آد جگادی آتم پر ماتم ساچا سجن سین، ساک تن مائی خاک اپنا دئے درڑائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گر صفتاں وچ سارے کردے گائن، اکھراں اکھراں
 نال جڑائیا۔ سو صاحب سنگر کدے نہ ہووے طرفین، طرفداری دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دامارگ اک رکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دامانگو اکو درس، بن جگت نیز درشن پائیا۔ جو انتشکر من واسنا میٹے حرص، ہو س کوڑی
 دئے مٹائیا۔ رحمت وچ کرے ترس، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی نا بھی کول کول ٹپکائیا۔ دیوے وڈیائی اُتے فرش،
 عرشی پر یتیم ہوئے سہائیا۔ اُس دا کھیل نکو اسپرج، اچرج اپنا رنگ رنگائیا۔ جو دھا سوربیر بن مردانہ مرد، لوک مات جن بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ سب
 دی منظور کرے عرض، آرزو اپنے چرن ٹکائیا۔ من کلپنا میٹنہارا اندھیرا گرد، گردش کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو سدا پوجو اک بھگونت، بھگون اکو نظری آئیا۔ جو آد جگادی آتم دھار ساچا کنت، کنتول
 نور الایہا۔ جو کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہان ایٹھے اوتھے اتر کدے نہ جائیا۔ ست سچ کرم کانڈ توں باہر بنائے بنت، گھرن بھنہار اپنا رنگ رنگائیا
 ۔ جس دی مہما سدا اگنت، کتھنی کتھ نہ کوئے سمجھائیا۔ سو بودھ اگادھا بنے پنڈت، بدھی توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اوتار
 پیغمبراں گرو آں گایا منت، شبدی شبدی ڈھولا کلمہ گائیا۔ اوہ توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ لیکھا مکائے دوزخ بہشت جتے،
 سورگاں پنڈھ مکائیا۔ اکو اک اینکار دکھائے بنک، دوارا سچکھنڈ سو بھاپائیا۔ جتھے لیکھا نہیں راؤ رنگ، شاہ سلطان نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اکو پر بھ دار کھو اشٹ، دیو دیوا آتم اکو نظری آئیا۔ جس دا لہنا دینا نال
 دین دنی سرشٹ، چارے کھانی لکھ چوراسی بندھن پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جس دا بھيو گھلایا رام راما وششٹ، وشیاں توں باہر گیا درڑائیا۔ اوہ جوتی
 جاتا کدے نہ ہووے نشٹ، ناشتک روپ نہ کوئے درسائیا۔ جو آتم دھار لکھ چوراسی جیو جنت بھوگے گرہست، بھگون اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بنک اک وڈیا نیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر م پرکھ دی رکھو ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ جو انتکرن کرے بیک، پتت پُنتیت دے بنا نیا۔ ترے گن مایا میٹے سیک، اگنی تت تت گوانیا۔ دُھر داشد دیوے سندیس، شبد انادی ناد کرے شنوانیا۔ جس نوں جُھکدے وشن برہا شو گنیش، گنپت کروڑ تیتیسا سیس نو انیا۔ سو وسنہارا سچھنڈ ساچے دیش، درگاہ ساچی مقامے حق سو بھاپانیا۔ اوہ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار تہاڈے انتر کرے پرویش، پر م پرکھ اپنا رنگ رنگانیا۔ نام نُماری مستی دے ہمیش، ہم سا جن ہو کے سگلا سنگ نبھانیا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹے کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی جس دی دھار گو بند دس دسمیش، وہ دشا سو بھاپانیا۔ اوہ کلجگ انت اخیر بے نظیر پروردگار بدل کے بھیس، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگانیا۔ سچ دوار آسن سگھاسن سہائے سہیل دیس، دیس دیسنترال پچھلا پنڈھ مکانیا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں آد جگاد رہے ہمیش، ہم سا جن اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی مہا گائے سہس رکھ شیش، دو سہسر جہوانال ملانیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ فتو چک ضلع کپور تھلا *

دھرنی کہے جن بھگتو مستک لاؤ سچی دھوڑ، ٹکے دھرم دھار خاک رمانیا۔ کایا چولی رنگ اکٹا چاڑھو گوڑھ، آد جگاد جگ چو کڑی اتر کدے نہ جانیا۔ ناتا توڑو پیچ وکارا کوڑ، موہ وکار ہنکار رہن کوئے نہ پانیا۔ چتر سنگھ بنو مورکھ موڑھ، اندھ اگیان دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پنڈھ مکاؤ نیڑا دُور، آون جاون رہے نہ رانیا۔ ستگر درشن کرو حاضر حضور، حضرتان دا مالک نظری آنیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر م پرکھ بناؤ دُھر دا سنگی، سگلا ساتھی اک اکھوانیا۔ دیوے دست نام اننگی، دات دُھر دی جھولی پانیا۔ پٹھ ہون نہ دیوے ننگی، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکانیا۔ امرت سرور دھار نہائے گنگی، گنگوتری ییٹھی سیس نو انیا۔ تہاڈے نال پوری کرے پورب سندھی، چار جگ دا لہنا جھولی پانیا۔

دین مذہب توڑے پابندی، شرع چھری شریعت بنے نہ کوئے قصایا۔ آتم دھار دیوے سچ سنگدھی، پر ماتم اپنا سنگ نبھایا۔ لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی کٹے تنگی، آون جاون گیڑ رہے نہ رانیا۔ پیپا پریتم پر م پُرکھ ہر جن بنائے اپنے بھجنگی، بھجنگم ہو کے ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دامیلا لئے ملانیا۔ دھرنی کہے جن بھکتو پر بھ دامیلا کرو کایا مندر، تن مائی خاک سو بھاپانیا۔ پرکاش تلو اپنے اندر، ساڈھے تن ہتھ ہووے رُشانیا۔ بجر کپائی توڑو جندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔ جگت اندھیرا مٹے کھنڈر، نور نورانہ ڈگمگانیا۔ منو آدہ دس اٹھ نہ دھائے بندر، منسا جگت نہ کوئے ہلکانیا۔ سچ پریم دامانو اندن، اند اند وچوں دکھانیا۔ چرن دھوڑی خاک رماؤ چندن، مستک ٹکے آپ لگانیا۔ سچ دوار کرو بندن، بندگی وچ سیس جھکانیا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے تت پنجن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنے رنگ رنگانیا۔ پُرکھ اکلا دین دیالا آد جگاد سدا بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرانیا۔ نام ندھانا نچ نیتز پائے انجن، جگت اندھیرا دئے مٹانیا۔ ایٹھے اوتھے سدا سہیلا بنے سجن، سکھا سہائی اک اکھوانیا۔ جس دی منزل سنت سہیلے لنگھن، ہر جن بیٹھن پنڈھ مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دھر دانام آیا ونڈن، دست امولک کایا گولک آپ لکانیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۱ دولت سنگھ دے گرہ کپور تھلا *

نارد کہے سُن اوئے چھبھی ساونا، سوہنیا سجن اپنا نین اٹھانیا۔ پچھلی چار جگ دی تک لے کامنا، آشارت سناسنگ رلانیا۔ کی سندیہ دتا تیری دھار باونا، حکم حکم وچوں درڑانیا۔ کی اشارہ دے کے گیا رام رامنا، رمیا ہو کے بھيو چکانیا۔ کی نشانہ دسیا کرشن کاننا، گھننیا پردہ کی اٹھانیا۔ کس بدھ پیغمبراں جنائی صبح شامنا، شبے روز ویکھ دکھانیا۔ کس بدھ رسولاں پکڑیاں دامنا، دامنگیر بھيو چکانیا۔ کون دھار گرو گرو دیو جنایا نامنا، نام ست ست ستانیا۔ کون کوٹ کھیل کھیلے سری بھگواننا، بھگوان اپنا حکم ورتانیا۔ نگاہ مار لے چاروں کُنٹ تیرے وچ اندھیری شامنا، اندھ اگیان نہ کوئے گوانیا۔ میریا مترا میری بچھ

لے انتھکرن دی بھاؤنا، بھے بھو سر نہ کوئے رکھایا۔ میں اِکو اِک اینکار دا ڈھولا گاونا، گا دو جہان کراں شنوایا۔ اِکو پُرکھ اکال دی چرنی سِیس جھکاؤنا، دوسر اوٹ نہ کوئے تکایا۔ اِکو منّا پتت پاؤنا، پت پر میثور دُھر درگاھیا۔ جس کھجک انت اپنا حکم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اگم اتھاھیا۔ جس دا سنکر شبد شبد بلوانا، بلدھاری نظری آئی۔ اوہ لہنا دینا تکنا وید پُرانا، پرا پسنتی مدھم بیکھری نال ملایا۔ حرف حروف ویکھے انجیل قرآنا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ جس دا حکم ورتے دو جہانا، نرگن سرگن ہو کے آپ ورتایا۔ اُس دا پرکاش تک لے زمیں اسمانا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ نارد کہے چھبی ساؤن کی تیتوں دیوے فرمانا، فُرنیاں توں باہر سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک حکم کی ورتایا۔ نارد کہے ساؤنا میرا بھیکھ دھر لے دھرمی دھار پکھنڈی، بُورا نظری آئی۔ جگت جہان ویکھ لے ڈنڈی، ڈنڈاوت سارے گئے بدلایا۔ نگاہ مار لے جیرج انڈی، اُتھج سیتج ویکھ دکھایا۔ ٹٹی پریت پریت نال سکے کوئی نہ گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی نظر کسے نہ آئی۔ چاروں گنٹ کوڑ چکاوے چنڈی، چنڈا کا اپنا روپ بدلایا۔ مانس ماؤ مانکھ آتم ہو گئی رنڈی، ہر ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ انت و سیرا سب دا دسے بکھنڈی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمند ساگر روون مارن دھاھیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مترا دھار ہو گئی اندھی، نج نیزت لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ سچ دست کسے دواریوں ملے مول نہ منگی، نام ندھان جھولی کوئے نہ پایا۔ منو آ کوڑ گُریار بنیا فرنگی، دوس رین بھجے واہو داھیا۔ پھری دروہی پر کرتی پنھجھی، سچ رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ اوہ ویکھ لے کھجک بانا پہن کے جنگی، جنگبو ہو کے اپنا روپ بدلایا۔ جس نے سب نوں دینی تنگی، تنگ دست ہووے لوکایا۔ کسے نوں لائے کوئی نہ انگی، انگیکار نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں گنٹ مٹے کسے نہ پندھی، پاندھی پندھ نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اِک سنایا۔ نارد کہے ساؤنا میتوں ویکھ کے آؤندا ہاسا، بن رسنا جھوا بُلّاں دیاں دکھایا۔ ذرا نگاہ مار لے پر تھی آکاشا، گنگن لگنتریاں دھیان لگایا۔ کی حکم ورتے پُرکھ ابنشا، کرنی دا کرتا کی اپنی کار کمائی۔ جو دین دُنی دا بدلن والا پاسا، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ دکھایا۔ میں اُس دا کھول کے دساں خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ اُس پر بھو دی شبد دھار دی سُن لے اگمی بھاکھا، جگت اکھراں سنگ نہ کوئے رلایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ نارد کہے ساونا میرا انتشکرن کمبدا، کملیا تیتوں دیاں جنایا۔ اوہ دیکھ لے
محمد دا سماں جاندا لنگھدا، صدی چوڑھویں بھجے واہو داہیا۔ عیسیٰ خوشیاں نال اپنے ہتھ رنگدا، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ گوبند کھیل تے پنچ دا، پنچم پنچم پنچم
پردہ آپ اٹھایا۔ مینوں بچن یاد آوندا جو گوبند حکم کیتا پُری انند دا، انند انند وچوں درسایا۔ میں نگاہ ماری کی حال ہونا برہمنڈ دا، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔
کی لیکھا ہونا چنڈ پرچنڈ دا، نو کھنڈ پر تھی اپنا رنگ رنگایا۔ کی کھیل ہونا کوڑ پکھنڈ دا، کلج کوڑی کرپا اپنا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے ساونا اک بچن اگتا سُن، اننت دیاں جنایا۔ تیرے میگھ چ کیا گن، مترا دے جنایا۔ میں
حکم سندیہ سُنیا تیرے دوس ہُن، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تُوں آواز سُن لے کی دیوے شبدی دُھن، دُھن آتمک راگ جنایا۔ جو مالک خالق
گن، گل مالک نور الاہیا۔ اُس نے بھگت سہیلے لوک مات لے چُن، چاروں گنٹ اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا نام کلمہ منتر بھنن، فُرنیاں توں باہر دے
سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نارد کہے ساونا میری بودی دے اشارہ، سینت جگت باہر
لگایا۔ جس دی کرے نہ کوئی وچارا، وچرے دے نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتارا، اوتری اپنا حکم ورتایا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم
شاہی توں باہر، کاتب لیکھ نہ کوئے درڑایا۔ اوہ کھیل کھیلے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ جس دا میلانا نال نرگن دھارا، جوتی جاتا
ڈگمگایا۔ جس دا شبدی شبد جیکارا، ناد دُھن دُھن شنوایا۔ اوہ شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، کل کاتیاں
ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دا حکم تک لے جس نوں سمجھے کوئے پُرکھ نہ نارا، نر نرائن دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ساون کہے نارد میرا صاحب سوامی آد، جگ جگادی سوبھا پایا۔ جس دا حکم ورتے برہما، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں آپ
ورتایا۔ میں اُس دا سُنیا اگتا ناد، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جس میرے اندروں کھولیا راز، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکایا۔ میں سوادھان ہو کے گیا جاگ،
جاگرت جوت جوت کر رُشنا یا۔ میرے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، بھگوان دتی مان وڈیا یا۔ میں پھردا نال مزاج، آپ اپنا روپ وٹایا۔ میرا لہنا دینا نال نہیں

کسے سماج، دیناں مذہباں سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میں پر بھو داس ت سچ دا دسنا اک رواج، روایت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ ساؤن کہے ناردا میرا پر م پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ اوہ دین دُنی دی دھار ایکنکار ہو کے دیوے متھ، متھن کرے خلق خدائیا۔ جس دے گوبند گیا ستھر لتھ، یارڑے سچ ہنڈھائیا۔ اُس نے میرے پر وشٹے وچ جن بھگتاں کیتا اکھ، سوہنی خوشی بنائیا۔ پیار وچ مترا صاحب دی سرنی ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ جس نے کھیل کھیلیا پنا مندر مسجد شو دوالے مٹھ، کعبیاں لہنا دینا دتا مکائیا۔ میرا وقت سہنجنا کیتا نٹھ نٹھ، بن بن پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ ساؤن کہے ناردا خوشیاں گالے گاؤن، بن رسنا جھوا ہتی دند صلاحیا۔ خوشی کردی تک لے اُنجا پاؤن، پون سواسی نال ملایا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر گرو تن چھڈ سماؤن، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ اُس دا بھيو جانے کون، گت کہن کچھ نہ پائیا۔ جس کھیل کھلایا راما راؤن، راون اپنا حکم ورتائیا۔ سو نام ندھانا سیری بھگوانا جن بھگتاں آیا آپ ورتاؤن، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ آتم سیجا سچ سنگھاسن آیا ساؤن، سچ سہنجنی دے وڈیائیا۔ پورب لہنا دینا آیا مکاؤن، مکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار ایکنکار درگاہ ساچی مقامے حق سکھنڈ آیا بہاؤن، تھر گھر اپنا سنگ بنائیا۔ کلجگ کوڑی کرایا آیا مٹاؤن، مٹی خاک نشانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ سبجگ ساچا ست دھرم آیا لاؤن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ کوڑی کرایا آیا دباؤن، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ شرع شوہ دریائے آیا رڑھاؤن، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ اکو نام آیا جپاؤن، توں میرا میں تیرا ڈھولا دے سناٹیا۔ جن بھگتاں انتر سچ آیا وساؤن، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ لکھ چوراسی پھند آیا کٹاؤن، جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، چھبھی ساؤن کہے میرا پر وشٹا دے گواہیا۔ چار جگ دے رُٹھڑے آیا مناؤن، پھڑ باہوں گود لکائیا۔ نام ندھانے نال آیا پرچاؤن، پراچین دا لیکھ مکائیا۔ امرت میگھ آیا برسواؤن، نام ندھانا آپ برسائیا۔ ساچے مارگ آیا لگاؤن، پنٹھ مارگ اکو اک سمجھائیا۔ منزل حقیقی آیا چڑھاؤن، جگت پوڑی ڈنڈا ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ امرت جام آیا پیاؤن، امیوں رس آپ چوائیا۔ شبد ناد دُھن آیا سناؤن، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جاتا آیا جوت جکاؤن، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ہر جن بھگت سہیلے

تھر گھر آیا بہاؤن، کُنڈی کھڑکی آپ کھلایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ آیا کھاؤن، ٹکے دھوڑی مستک چرن خاک رمانیا۔ آون جاون لکھ پورا سی پندھ آیا
 مکاؤن، جم کی پھاسی دے تڑایا۔ ساؤن کہے ناردا دُھر دی کھیل آیا کھلاؤن، خالق خلق دُھر دامہیا۔ ناردا کہے ساؤنا اُس دارل کے گایے گاؤن، گا گا
 خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم میل آیا ملاؤن،
 پاربرہم برہم پاربرہم رنگ اپنا آپ رنگایا۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

ناردا کہے میں بن لٹاں باہواں دو جہان نٹھا، تن وجود ماٹی خاک نظر کوئے نہ آیا۔ سنگر شبد میرے انتشکرن بخشیا ہٹھا، دھیرج دھرم دھرم
 دھار درڑایا۔ سچھنڈ دوار اوتار پیغمبر گر میتوں سندیس دیون اکٹھا، چار جگ دے بھوکھ رہے درڑایا۔ ناردا توں پھرنا مندر مسجد شودوالے گرو دوار
 مٹھا، کعبے کایا والے پھول بھلایا۔ نگاہ مارنی جل دھار والے اٹھسٹھا، گنگا گنگوتری جمناسرتی نال ملایا۔ کلج کوڑی کریا اگنی تپدا دیکھنا بھٹھا، نو کھنڈ
 پر تھی ست دیپ پھول بھلایا۔ مایا ممتا موہ وکار سرتے بھار دیکھنا چکلیا گٹھا، جیواں جنناں سادھاں سنتاں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ناردا کہے میں گھنیا پنا قدماں توں اُتے دھول، دھرنی دھرت دھول بھجیا واہو داہیا۔ میتوں آد
 جگادی یاد اوتار پیغمبر اں گرو آں والا قول، اقرار نامہ بھل کدے نہ جایا۔ میں چار جگ دے شاستراں دے سُن دارہیا بول، اکھراں نال مل کے
 کرن شنوایا۔ میں جگت و دیا جان دا رہیا پنڈت پاندھا رول، سچج تریتا دواپر کلج اپنی اکھ کھلایا۔ میں نو ست دین دُنی مانس ذاتی تکدا رہیا گھول،
 کھتری براہمن شودر ویش ویکھ وکھایا۔ میں نام کلیاں دے سُن دارہیا وجدے ڈھول، اوتار پیغمبر گرو دُھر دا حکم جنایا۔ میرے کول پر م پُرکھ دا اکو حکم
 انمول، جس دی قیمت جگت نہ کوئے جنایا۔ جس دا بھيو ابھیدا دو جہان سکے کوئی نہ کھول، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جے میں سچ دساں میتوں چار

جگ دے شاستر کرن مخول، مسخری جگت جگیا سولین اڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں بن پاندھی رہیا دوڑ، منزل منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ میں جگت جہان دے تکے پوڑ، پوڑی ڈنڈا نوست ویکھ وکھایا۔ میں لہنا دینا تکیا کلج انت براہمن گوڑ، گوہند دھارا ایککارا نال ملائیا۔ میں چار جگ دے سروور تکے جوہڑ، جل تھل مہیئل ویکھ وکھایا۔ میں دین دنی دی آشنا تکی کوڑ، امرت رس نجھہر جھرننا بوند سوانت نہ کوئے پُکائیا۔ پنج وکار سکے کوئی نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ آتم پر ماتم میلا سکے کوئی نہ جوڑ، ہنگ برہم پاربرہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جدھر تکیا ست دھرم دامارگ ہو یا سوڑ، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ سچھنڈ دوار کوئی سکے نہ بہڑ، بہڑی بہڑی کر کے سارے روون مارن دھاہیا۔ جاں نگاہ ماری سنگر شبد چڑھیا اگے گھوڑ، جس داروپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں بن اپنی آسانٹھیا بھجیا، بھجن بندگی ویکھی تھاؤں تھانیا۔ اگا پچھا تکیا کھبیا سچیا، ساجن میت نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دیپ نو کھنڈ پر تھی دھرنی اتے پوتر دے کوئی نہ جگھیا، جاگرت جوت بن ورن گوت نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ کلج کوڑ کُریارا انگیار مگھیا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ کسے میل نہ ملے سورا سرگیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ درس کوئے نہ پائیا۔ دیپک جوت کسے نظر نہ آئے اُپر شاہ رگیا، نو دوار ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ کلج جیو بدھی ہوئی وانگ گلیا، ہنس روپ گرگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جدھر دیکھاں پنج وکارا وہن وگیا، دھرم دی دھار رہیا رُٹھایا۔ میں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر پار کیتی حدیا، حدوداں پندھ مُکائیا۔ ساچا دیپک جوت کتے نہ دے جگیا، بن تیل باقی کملا پاتی کرے رُٹھایا۔ میں حیران ہو کے کہا کی حال ہووے اگیا، بھوکھ پچھلا نال ملائیا۔ جھٹ شکر میرے کول بچیا پیر دیا، آہٹ سُنن کوئے نہ پائیا۔ میں پریم نال پچھی وجہیا، سچ سچ دینا درڑایا۔ اگوں شکر جٹا جوٹ اپنی دھار وچوں گجیا، کوک کوک سنایا۔ میں وی حکم وچ آد جگاد بھجیا، حکمے اندر سیو کمائیا۔ میرا مالک خالق نور الہی ربیا، محبان بیدواک اکھوائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی کوئی نہ جانے قدا، وڈا چھوٹا سمجھ کچھ نہ آئیا۔ اُس داسندیسہ سنگر شبد دیوے جس اگے لگے کوئی نہ پچیا، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ سُن پچن اگتا نارد نڈھیا، بالیا تیتوں دیاں درڑایا۔ جھٹ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ

دا لیکھا کڈھیا، جس دا اکھر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پھیر دھرم دی دھار نشانہ گڈیا، ترسول تریلوکی دھار دکھائیا۔ نال اشارہ کیتا دین دُنی تک لے وچ پئی
 ڈوگھی کھڈیا، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ اوتار پیغمبر گر کرے کوئی نہ لڈیا، نام رس نہ کوئے چکھائیا۔ اوہ تک لے سرشی درشی اندر اک دُوبے نال
 کرے دغیا، فریباں وچ خلق خُدا ئیا۔ تیرا میرا میل ہو یا سبیا، سچ نال دیاں جنائیا۔ تُوں خوشیاں وچ ہوویں گد گدیا، آپ اپنی لے انگڑائیا۔ میں وقت
 اڈیکدا قدیم کدیا، قدرت دے قادر وتی وڈیائیا۔ جس نوں کہندے نور الاهی ربیا، یا مبین کہہ کے سپس نوئیا۔ جس دی سچ خُماری وچ مدھیا، مست
 مستانہ رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ درڑائیا۔ نارد کہے میں جھٹ شکر آگے کیتی نمستے، بن
 سپس سپس نوئیا۔ میںوں بھیو اپنا دس دے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں جگ چو کڑی کیتے دیکھے ندے، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنہدھ مکائیا۔
 اوتار پیغمبر گر کیتے دیکھے نام کلمہ چیدے، سنگر شبد شبنوئیا۔ دین مذہب دیکھے تپدے، جگت مایا اگن تپائیا۔ کی حکم ورتنے شکر آگے پر میثور پت
 دے، پاربرہم کی درڑائیا۔ کس بدھ جھگڑے کئے من مت دے، من منسا رہے نہ رائیا۔ شکر ہس کے کہا نارد اتک لے مانس مانس پیاسے اک دُوبے
 دی رت دے، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد سندیسے دتے مول نہ میںوں پنا اکھراں خوشخط دے، جس دا حرف حروف نظر کوئے نہ
 آئیا۔ اوہ دیکھ لے گو بند دھار سچ پیار جو ستر گھتدے، یارڑے بیج ہنڈھائیا۔ اُس دے حکم سندیسے اپنے وطن وت دے، بے وطنان رہیا جنائیا۔ جس
 دے نور ظہور بن تیل باقی جوت لٹ لٹ دے، نور نورانہ ڈمگائیا۔ ہن لیکھے سُن لے گھٹ گھٹ دے، گہر گسبھیر کی سُنائیا۔ جس جھگڑے میںے دین
 مذہب دی وٹ دے، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُس دے تیر انیالے کلجگ انتم جان پھٹدے، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ دیکھ لے اوتاراں پیغمبراں
 گرو آں دے قول جانڈے ٹپدے، صدی چودھویں یسویں نال ملایا۔ چند ستار نشان دیکھ لے چھپدے، جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ چار جگ دے کلمے
 واسطہ گھتدے، بن سپس سپس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے میں بھج نٹھ کے
 بچیا سچ بھومکا اگم استھان، جتھے دھرنی دھرت دھول دھول زمیں اسمان نظر کوئے نہ آئیا۔ جاں نگاہ ماری اکو سنگر شبد شبد بلوان، دوجا نظر کوئے نہ

آئی۔ جس حکم سندیسہ کیتا فرمان، فریاں باہر درڑائی۔ میرے اُتے ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائی۔ اشارہ کیتا پنا نیتراں تک سری بھگوان، بن تتاں ویکھ وکھائی۔ اوہ بن اکھراں سُن گیان، بن شاستراں شبد پڑھائی۔ نگاہ مار لے زمیں اسمان، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ گر اوتار پیغمبر جس دا ڈھولا گان، اوہ مالک دُھر درگاہیا۔ جو آد جگادی برہم برہادی نوجوان، بردھ بال رُوپ نہ کوئے بدلایا۔ ایٹھے اوتھے سچکھنڈ نواسی حکمران، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوآیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہا شو کہے اسیں سارے سپس نوان، بن ہتھاں ہتھ بندھائی۔ اوہ حکم سندیسہ صاحب سوامی دیوے آن، آنا فنا اپنا حکم جنایا۔ پنڈتا سُن کے ہو نہ جاویں حیران، حیرانی وچ گر لایا۔ اٹھ ویکھ لے اوتار پیغمبر اں گروآں اتم اپنے لا نشان، نشانے دین دُنی تباہیا۔ جس دا پیغمبر اں پیغام دتا مہان، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ اوہ ویکھنہارا کھیل مہان، مہما اپنی آپ پرگٹایا۔ جس دی صفت کر سکے نہ کوئی زبان، مکھ دند نہ کوئے چتر آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائی۔ نارد کہے شکر سُن میری اک میننتی، بنے کہہ کے سپس نوانیا۔ مینوں یاد سنگر شبد دی اکو پنگتی، جس دا پار برہم پت پر میثور بھيو گیا درڑایا۔ ایہہ ودیا اکھراں والی نہیں کوئی پنگتی، شاستراں گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ اس وچ ہنکار نہیں کوئی ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کوئے چتر آیا۔ اس وچ شنوائی نہیں کوئی کن دی، سروناں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اس وچ آشنا نہیں کوئی من دی، منسا جگت نہ کوئے پرگٹایا۔ اس وچ لوڑ نہیں کوئی دھن دی، مایا ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ اس وچ دھار نہیں کوئی کرم دی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اس وچ آشنا نہیں کوئی بھرم دی، بھانڈا بھرم بھرم بھٹایا۔ اس دی ماتا جننی نہیں کوئی جنم دی، نہ کوئی بنے جنیندی مایا۔ اس دی تن وجود مائی خاک نہیں کوئی چرم دی، چم درشی نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا یا۔ شکر کہے نارد سُن خبر اگئی آج، بھيو ابھیدا دیاں گھلایا۔ آد توں سنگر شبد پر بھو دا سماج، وشن برہا شو جس اپنی کھیل بنا یا۔ سو سنگر سورا ہو کے گیا جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگایا۔ پنڈتا تیرے وڈے وڈے ہوئے بھاگ، بھگوان دیوے مان وڈیایا۔ مینوں اک ویراں پیار وچ بچھ لے نال ویراگ، ویراگی مترا مینوں دیاں جنا یا۔ مین شکر مین شنبھو بھولا ناتھ مینوں سنگر شبد کہا اوئے بچو پچاں سالاں تک کسے گھر جگدا رہن نہ دیویں چراغ،

چراگاہاں وِچ رووے خلق خُداِیَا۔ مات لوک دا پھیر پنڈتا اُجڑیا ویکھیں باغ، پتّ ٹہنی پھل بھل نہ کوئے مہکائیَا۔ نارد ہس کے کہا شکر کی تیرے ہتھ پر بھو پھڑائی داگ، ڈوری تیرے نال بندھائیَا۔ شکر کہا نارد اوتار پیغمبراں گروآں سندیسہ دتا ساتھوں ساڈا مالک آوے بعد، آپ اپنا روپ بدلایَا۔ جس دا اِکو کلمہ واحد، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیَا۔ نارد اتوں ساری سرشٹی وِچ وجا دے ناد، ڈورو ڈنکا بن ہتھاں ہتھ اُٹھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اِک گوسانیا۔ جھٹ نارد ہتھ ماریا اپنی اُتے بودی، اگا پچھا ویکھن کوئے نہ پائیَا۔ پھیر اپنی آشنا اندروں سودھی، سُدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ پھیر اپنا آپ بنایا اگتا جوگی، جگیشتراں باہر کھیل کھلایَا۔ پھیر جگت دھار دا بنیا لو بھی، لالچ وِچ اپنا آپ کرے ہلکائیَا۔ پھیر دین دنی دہار وِچ پے گیا سوچی، سمجھ سمجھ وِچوں اُٹھائیَا۔ جھٹ یاد آگیا کی اشارہ دے کے گیا رویداس چمارا موچی، رمبی آر نال گنڈھ پوئیَا۔ کی پردہ اُٹھایا بالمیک بجوڑے جس دا بھیو جانے نہ کوئی کوش کوشی، ودیا جگت نہ کوئے جنائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پروا ہیا۔ نارد کہے میں پھیر اپنی بودی اُتے ماریا دھپا، بنا ہتھاں پنچہ دتا چھہائیَا۔ جاں نیتز کھولیا میٹوں اکھر نظر آیا پپا، پاربرہم پت پریشور جس دے وِچ سمائیَا۔ جاں اکھ کھولی میٹوں زرگن دھار نظر آیا سرگن دھار تپا، ست سروپی شاہو بھوپی اِکو ویکھ دکھائیَا۔ جس بھیو ابھیدا کھول کے اگلا دسیا پتہ، پتی دار نظر کوئے نہ آئیَا۔ جس دا اِکو ہووے جاپ اجپا، بن رسنا جہوا ہتی دند پڑھائیَا۔ اِکو حکم دا ہووے ٹھپا، جگت مہر نہ کوئے لگائیَا۔ اِکو خانہ ہووے نو کھنڈ پر تھی اِکو ہووے کھتا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ اِکو جانہارا ہووے سب دی مت گتا، گہر گبھیر بے نظیر اِک اکھوائیَا۔ اِکو انتم ڈنکا وجنا فتا، فاتحہ کرے خلق خُداِیَا۔ اِکو دا حکم سندیس فرمان ہونا متا، مت متانتر اِ ڈیرہ ڈھاپیَا۔ اِکو دا ستھر گر اوتار پیغمبراں گروآں ہونا گھتا، اِکو یارڑا ہووے دُھر دا ماہیا۔ اِکو چھپر چھن چھہائی ہونی چھتا، چھتر دھاری اِکو سو بھاپائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دے وڈیائیَا۔ جھٹ شکر کہا نارد ویکھ لے اگلا کانڈ، کی کلج حصہ رہیا ونڈائیَا۔ کی لہنا دینا سنگر شبد نال برہمانڈ، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتر کی سمجھائیَا۔ نارد کہے میں نگاہ ماری دین دنی وِچ جھگڑا تمکیا دین مذہب آنڈھ گوانڈھ، ہمسایہ ساچا نظر کوئے نہ آئیَا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں

انتر پئے کوئی نہ ٹھانڈھ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہایا۔ نارد کہے شنکرا
کچھ اپنا کھول دے بھيو پردہ، اوہلا مترا رہن نہ پایا۔ مینوں کوئی سندیسہ دس دے پر بھو دے گھردا، گھر گمبھیر کی درڑایا۔ کچھ لہنا تک لے کی لیکھا
نران نردا، کی اپنی ونڈ ونڈایا۔ جس دا اتار پیغمبر گر بنیا رہیا بردا، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ جو نرگن ہو کے سرگن رُپ رہیا دھردا، دھرنی دھرت
دھول دھول وڈایا۔ جو اپنے نام کلمے صفتی ڈھولے رہیا پڑھدا، جگت و دیا نال صلاحیا۔ جو جگ چوکڑی نت نوت سب دے پلو رہیا پھڑدا، جگ چوکڑی
اپنی کئی گنڈھ بندھایا۔ جو کھنڈا کھڑگ تلوار تیر ترکش پھڑ کے رہیا لڑدا، شتر و کھتری براہمن شوڈر ویش ویش بنایا۔ جو سنتاں بھگتاں صوفیاں اندر حقیقی
منزل رہیا چڑھدا، کامل مُرشد دھردر گاہیا۔ جو لیکھا مُکا وندا رہیا ہنکار گڑھ دا، ہنگ برہم آپ درڑایا۔ جس دا حساب کتاب جگ چوکڑی چوٹی جڑ دا،
چیتن اپنا حکم جنایا۔ جیہڑا اگنی اگ کدے نہ سڑدا، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ
اپنے ہتھ رکھایا۔ شنکر کہے نارد سُن اگنی تبلیغ، تابعداری وچ سپس نوایا۔ جس دا آد جگاد نہ کوئے شریک، شرکت وچ کدے نہ آیا۔ جس دے وچ
حق توفیق، تحفے گھر گھر دئے پہنچایا۔ جس دی اتار پیغمبر گر و کرن تصدیق، شہادت شبد سنگر و بھگتایا۔ جس دی سب نے رکھی اڈیک، بن نیتراں نین
اٹھایا۔ جس دا مارگ بڑا باریک، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جو میٹنہارا اندھیرا تارپک، نرگن جوت کرے رُشٹایا۔ جو ہر گھٹ و سے قریب، گھر گھر
سوہا پایا۔ جس سبجگ تریتا دوا پر کلجگ دتی ترتیب، طبیعت اپنی نہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
بے پرواہیا۔ جھٹ بھادروں کہے نارد میں وی پُرانا پر بھو دا بھگت، جگ چوکڑی چلیا آیا۔ میں وی نت نت ویکھیا جگت، دین دُنی سنگ رکھایا۔ اتار
پیغمبراں گرواں تکی شکت، شخصیت ویکھی تھاواں تھانیا۔ مانس ذاتی کھیل ویکھیا بوند رکت، تن وجوداں کھوج کھوجایا۔ پیشین گویاں دا حکم سُن دا رہیا
سخت، جس دا بھيو نہ کوئے درڑایا۔ مترا ہن اُس سمیں دا آگیا وقت، گھڑی پل جس دی دئے گواہیا۔ میرے کول سب دی پُرانی لکھی ہوئی شرط،
شرع توں باہر جنایا۔ کلجگ اتم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آوے اُتے دھرت، دھرنی اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی شبدی ویس وٹائے پرت، پت پر میثور

دُھر درگاہیا۔ جو سب دی پُٹھی کرے نزد، نر نرائن نورِ الٰہیا۔ کھجک کوڑی کریا شرع میٹے کرد، قاتل مقثول دا پنڈھ مُکائیا۔ غریب نمانیاں کو جھیاں
 کملیاں جن بھگتاں ونڈے درد، درد دُکھ بھے بھنجن دیا کمائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسپرج، اچرج لیلادے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بھادروں کہے سُن لے شکر گیلاشی، کلادھار پاتیتوں دیاں جنائیا۔ تیرا مالک اِکو پُرکھ ابناشی، دوجا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ جس دا سَنگر شبد لکھ چوڑا سی اندر کرے تلاش، خانہ خانہ کھوج کھوجائیا۔ بے شک کھجک کوڑ کرے بد معاشی، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دھرم دی
 دھار دودھ ہو گیا چھاچھی، مکھن نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ لے اوتار پیغمبر گرو ايس سمیں دے سارے اہلاشی، اپنی آستاناں ملایا۔ جنہاں دے پیار
 وچ نرگن نور جوت پرکاشی، پرکاش کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دھرم اک پرگٹایا۔ شکر کہے
 سُن بھادروں میرے متر میت، سجنو آں دیاں جنائیا۔ میرے صاحب دی جگ جگ اولڑی ریت، جگت جگیا سو سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جس دے حکم دا اِکو
 ہووے گیت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دُھر درگاہیا۔ اوہ حکم سندیسہ دیوے پتت پُنیت، پاربرہم پر بھ آپ درڑایا۔ جو سب دے وسنہارا چیت، اندر
 گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جس نے کھجک انتم جھگڑا میٹنا مندر مسیت، پاہن پاتھر سیس نہ کوئے نوائیا۔ اوہ کھیل کرے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حکم
 سنایا۔ جس دے حکم وچ ہویا بھے بھیت، اپنا بل نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر رنگ آپ رنگایا۔
 سَنگر شبد کہے سُن شکر شنبھو، شو شوئے دیاں جنائیا۔ اُٹھ نگاہ مار لے وچ دیس جنبو، کی جمبک اپنی کار کمائیا۔ جس دے بھے وچ وشن برہما کنبو، سر سکے
 نہ کوئے اُٹھایا۔ دیوت سُر کروڑ تیتیا جس دے کولوں منگو، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ اوہ صاحب سورا سربنگو، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو جگت جہان دی
 منزل لنگھو، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جس دے حکم وچ دھرتی اُتے چھیڑنا جنگو، جگہ جگہ پئے دُہایا۔ دین مذہب ہووے تنگو، تنگ دست دے لوکایا۔
 جس دا کھیل کچھ ہون والا وچ کھنڈو، کھنڈا جگت دھار چکایا۔ جس نے شرع شریعت کرنی رنڈو، محمد محبوب رہیا سمجھایا۔ جس نے عیسیٰ لیکھا ویکھا انتم
 کنڈھو، موسیٰ مسلسل رہیا سمجھایا۔ جس نے نانک نرگن دھار کیتا سندھو، سند پچھلی دے کھلایا۔ جس گوہند گوہند لگایا انگو، انگیکار اک اکھوایا۔ اوہدا

انت نہ آوے جگت مہانے ونجھو، گہر گسپہر سمجھ کچھ نہ پائیا۔ اُس دا نام ندھانا دو جہاناں اِکو ہووے چھندو، شہنشاہ کرے پڑھائیا۔ جس نوں سب نے
 مٹنا دینا بندھو، بندنا اپنی دے درسائیا۔ جس نے بھگت سہیلے چکھنے اپنے کندھو، کندھی گھاٹ پار کنارے دے ٹکائیا۔ جس کلجگ کوڑی کرپا میٹنی گندو،
 امرت رس رس چکھائیا۔ اوہ دین دیاں ٹھا کر سوامی سب دا ہوئے بخشندو، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائیا۔ نارد کہے شکر میری اِکو اک بینتی، بے کہہ کے دیاں درڑائیا۔ کی حالت ہونی جگت جن دی، بھيو دینا گھلائیا۔ شکر کہا
 وشنوں ویکھ لے ناردا جس دھار مُکاؤنی ان دی، انت سمجھ کچھ نہ آئیا۔ برہے پیار دی دھار رہن نہیں دینی برہم دی، پاربرہم ملن کوئے نہ پائیا۔ انت
 نشانی مٹنی تارا چند دی، صدی چو دھویں اپنا آپ سہائیا۔ اوہ ویکھ لے عیسیٰ کہندا سب تے گھری آونی غم دی، چنتا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ وڈیائی رہنی نہیں
 کسے ہنر فن دی، عقل بُدھی نہ کوئے چترائیا۔ انت قیمت پینی اِکو گل دی، جو گل پھاسی سب دی دے کٹائیا۔ اِکو دھار ہونی دین دُنی دے جل دی،
 جل تھل مہیئل اِکو رنگ رنگائیا۔ پھیر آشا پوری ہونی راجے بل دی، جو باؤن گیا درڑائیا۔ کلا مٹنی انتم کلجگ کل دی، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ذات پات
 دین دُنی آتم دھار ویکھنی رلدی، مذہباں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اوہ ایہہ کھیل انوکھی ہونی پر بھو اچھل دی، اچھل چھل اپنی کھیل گھلائیا۔ اوہ ویکھ لے
 جوت اکالن کی شبد سندیسہ گھلدی، سنیہڑے کی سنائیا۔ کسے نوں خبر نہیں رہنی اگلے پل دی، پکاں دے پچھے بہہ کے کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا صاحب اِک گوسائیا۔ شکر کہے ناردا میری ویکھ لے تن خاکی مٹی بھبوت، چم درِشٹی باہر تکائیا۔
 سنگر شبد پر بھو دا اِکو اگتا دوت، جو سندیسے رہیا سنائیا۔ اسیں اُس دے سارے پوت، پتا اِکو اِک اھوائیا۔ جس دا اِکو دھاگا اِکو سوت، اِکو گنڈھ رہیا
 پوایا۔ اِکو جس دی ہووے رت، رتڑی اِکو اِک مہکائیا۔ اِکو ہووے ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جس نے دھار بدلنی وچوں کایا مائی بُت،
 بتخائیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اِک اھوائیا۔ شکر کہے ناردا میرے کول پُرانے
 حکمنے، جس دا لیکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے حکم وچ اوتار پینمبراں گروآں پائے جامے، تن وجود پنج تت مات پرگٹائیا۔ جس دے حکم سندیسے

پیغام سُنے نامے، کلمے کائناتِ درڑائیا۔ جو دسے سچکھنڈ گرامے، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جو سب دا مالک خالق انترجامے، بھيو اُبھیدا اپنے وِچ رکھائیا۔ جس دے وِشن برہا شو غلامے، سِر سِر سِر سِر سارے سپس نوایا۔ اُس دے ڈنکے سُنو دمامے، جو دو جہان کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دراک وڈیایا۔ جھٹ سنگر شبد کہے سُن شکر شہانے، سچ نال درڑائیا۔ تیرے اُتے پُرکھ اکال ہویا مہربانے، مہربان دیا کمائیا۔ جس دے سب نے مٹنے بھانے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس دے آد جگاد سارے حکمرانے، حکمے وِچ سیو کمائیا۔ جس نے تختوں لاہنے راجے رانے، سپس تاج نہ کوئے سہایا۔ جس گود بٹھاؤنے غریب نمانے، کوچھے کملیاں گود اُٹھایا۔ اُس دا بھيو کوئے نہ جانے، بے انت کہہ کے سارے گایا۔ اوہ بن کے شاہ سُلطانے، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار آئے وِچ میدانے، نوست اپنا بھيو چُکایا۔ جس نے شرع دے اُکھیرنے شامیانے، شبے روز اکو رنگ رنگایا۔ جس نے موسیٰ محمد عیسیٰ رکھیا وِچ درمیانے، در در دا بھيو چُکایا۔ کلمہ کائنات دسے گانے، شرع شریعت وچوں پرگٹایا۔ اُس دا کھیل ہونا اپنے حکم والے بہانے، دوسر سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جس نے پچھے سچکھ تریتا دو پر بدل دتے زمانے، کلجگ انتم دے بدلایا۔ شکر کہے واہ واہ سنگر شبد میرے وِچ دیکھ لے اپنے خانے، پردہ سکے نہ کوئے اٹکایا۔ مینوں ایس جاپدا سارے اک دُوبے توں ہو جانے بیگانے، سگی رہن کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے کرپا کیتی سِر ی بھگوانے، اپنا کھیل دکھایا۔ مائس مانو مانکھ سارے تکنے درمیانے، امیری غریبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جھٹ شکر کہے مینوں ایوں دسدا ساری دُنیا بھرن والی جُرمانے، جُرم مُعاف نہ کوئے کرایا۔ پچھوں رہ جانے افسانے، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ اوہ وقت یاد آؤندا جس ویلے رَویداس نے اپنے آپ نوں نیا تے لمبائی ہوئی ساڈھے تن ہتھ کانے، سب نوں گیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ اپنے ہتھ رکھایا۔ جھٹ شکر کہے ناردا میرے کول دیکھ لے دھرم رائے دی درخواست، دستخط چتر گپت نال ملائیا۔ اُن پیار وِچ لکھیا شنبھو جی سرشٹی ہو گئی ناستک، نام والا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر اشارہ کیتا وِشنوں توں وی دیکھ لے اُتے بیٹھا باسک، سچ ساگو پانگ تجایا۔ برہمیا نگاہ مار لے اپنی چوراسی والی کاشت، چارے کھانی پھول بھلایا۔ سنگر شبد کلجگ دی کرپا نوں کر نہ سکے ہُن برداشت، دھیرج

دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ دروہی کسے دی سننی نہیں سفارش، اپیل دلیل نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دی رہن نہیں دینی عمارت، فصیل ویکھن
 کوئے نہ پائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری انت دی اکو زیارت، ڈرے ڈرے دیاں جنائیا۔ پیغمبر کہن ساڈی قلم شاہی والی عبارت، حرف حرفاں نال
 لکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرے شبد دی کلمیاں والی ہوئی تجارت، سودا دین دُنی ہٹ وکائیا۔ جھٹ اشارہ دتا دُھر امام میں جدوں آواں تے آواں وچ
 بھارت، محمد دی شہادت بن کلمیاں دے گواہیا۔ میرا سنگر شبد کرے شرارت، شرع دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سنگر کہے ناردا اوہ لیکھا تک لے رائے دھرم، دھرم دی دھار جنائیا۔ جس دے کول سب دا کرم، کانڈ
 گودی وچ رکھائیا۔ اوہ میٹنہارا بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ چتر گپت کہے میٹوں نہ کوئی حیا نہ شرم، شرع والیاں دیاں سمجھائیا۔ میں اکو پر بھو دی
 لوڑی سرن، دوجی اوٹ نہ کوئے تھائیا۔ اکو دھوڑی لاواں چرن، بن ٹکے خاک رمائیا۔ میرا صاحب سوامی کھیل کھیلے اُتے دھرن، دھول دا لیکھا ویکھ
 وکھائیا۔ جو مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ نور الاہیا۔ جس دے بھے وچ سارے ڈرن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ رائے دھرم کہے میں اُس دے حکم نال
 سب نوں لگا پھرن، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ لہندا چڑھدا کوٹاں لگا چڑھن، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ ناردا کہے سنگرا کی سندیسہ پر بھو بھگونت، بھگون کی درڑائیا۔ جس دی مہما سدا اگنت، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جس نوں آد
 جگاد گاوندے سنت، جگ چوڑی ڈھولے گائیا۔ جس نے تیری بنائی بنت، گھرن بھٹنہار اک اکھوائیا۔ کی اُس دا لیکھا نال جیو جنت، مہربان ہو کے
 میٹوں دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا بھو آپ کھلایا۔ سنگر کہے ناردا سو پُرکھ زرنجن کھیل کھلاویگا۔
 ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھاویگا۔ ایکنکار رنگ رنگاویگا۔ آد زرنجن ڈمگاویگا۔ ابناشی کرتا بھو کھلاویگا۔ سری بھگوان پڑدا لاہویگا۔ پاربرہم آپ سمجھاویگا۔ سنگر
 شبد اٹھاویگا۔ سچھنڈ ساچا آپ سہاویگا۔ درگاہ ساچی نور رشناویگا۔ مقامے حق ہٹ وکاوویگا۔ تھر گھر اپنا بھو چکاویگا۔ وشنوں وشنو دھار سمجھاویگا۔ برہما
 برہم پڑدا آپ اٹھاویگا۔ سنگر تیری شرع درڑاویگا۔ حکم سندیسہ اک سناویگا۔ گنپت گنیشا نال ملاویگا۔ کروڑ تیتیس گنڈھ پواویگا۔ گن گندھرب راگ

سناویگا۔ کنریشپ ناچ نچاویگا۔ ترے گن مایا میل ملاویگا۔ پنجاں تتاں ونڈ ونڈاویگا۔ چارے کھانی تھم سناویگا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتیج آپ اُٹھاویگا۔ چارے
 بانی راگ درڑاویگا۔ پراپسنتی مدھم بیکھری ڈھولے گاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش آپ ہلاویگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول رنگ چڑھاویگا۔ تینی
 اوتاراں سنگ رلاویگا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد جوڑ جڑاویگا۔ نانک گوہنڈ گنڈھ پواویگا۔ کلجک اپنا بھو کھلاویگا۔ دیوی دیو آپ اکھواویگا۔ آتم پر ماتم سنگ نبھاویگا۔
 پاربرہم برہم سنگ رکھاویگا۔ ایش جیونہ ونڈ ونڈاویگا۔ جگت جگدیش تھم ورتاویگا۔ بیس اکیس رنگ رنگاویگا۔ اکو کلمہ اک حدیث، اکو نام درڑاویگا۔ اکو
 چھتر جھلے سیس، دو جاشٹ نہ کوئے رکھاویگا۔ اکو مان بخشے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں اپنے رنگ رنگاویگا۔ اکو سوامی بن کے پیٹھلو پیٹھ، سر سر اپنا ہتھ
 ڈکاویگا۔ کلجک کوڑا بھنے ریٹھ، سنجگ امرت امرت میگھ برسواویگا۔ اپنا کھیل کرے انڈیٹھ، جگ نیز نظر کسے نہ آویگا۔ دین دنی نالوں کروٹ بدل
 کے پیٹھ، سنمگھ بھگتاں سوبھا پواویگا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ میٹھ، اتر کدے نہ جاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا کھیل کھلاویگا۔
 شکر کہے پر بھ کھیلے کھیل اگما، اگڑی کار کمانیا۔ جس نوں سیس نوئے وشن نال برہما، شکر لاگے پانیا۔ جس اوتار پیغمبراں گرو آں دتا جرما، سوہنا رنگ
 چڑھانیا۔ جس نے آتم پر ماتم دسیا دھرما، دھرم دھار سمجھانیا۔ اوہ پر م پُرکھ پر ماتم پرما، پاربرہم نور الاہیا۔ جس نے انتم سب کچھ کرنا، کرنی دا کرتا
 دھر در گاہیا۔ جھگڑا میٹے ورنناں برناں، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو اک سب نوں بخشی سرنا، سرنگت اک رکھانیا۔ جن بھگتاں کھولے ہرنا پھرنا، نج
 لوچن نین رُشانیا۔ جس دی منزل بن پوڑیوں ہر جن جن ہر چڑھنا، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جنہاں توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھنا، سوہنگ شبد سچ
 پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک سہانیا۔ جھٹ بھادروں کہے شکر امیرا دوس دہاڑا چنگا، میں چنگی طرح جنانیا۔ آہ نگہ مار
 لے جٹا جوٹ دھاری کس دوارے بیٹھی گنگا، جنما سستی گوداوری نال ملانیا۔ جنہاں دا پر بھو دے تھم وچ وقت لنگھا، لوک مات دیاں وڈیانیا۔ اوہ کچھ
 منگن آگنیاں منگاں، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ کچھ اوہناں نوں دسدے ڈھنگا، سچ نال سمجھانیا۔ شکر کہا ناردا توں وی پُرانا پنڈا، کچھ پردہ دے اٹھانیا۔
 ناردا کہا بھادروں میں گھر گھر دیون آگیا گنڈھاں، سندسیاں نال سنانیا۔ اوہ تک لے سنگر شبد داسترنگ دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی دے بدلانیا۔ اوہ

تہاڑا پوتر کرے تٹ کنارہ کنڈھا، گھاٹاں ویکھ دکھانیا۔ گوداوری رو پی میٹوں یاد آؤندا گوہندا والا کھنڈا، جو کھڑگاں کرے صفائیا۔ سُرستی کہے میں حیران
 ہو گئی اچنبھا، حیرانی میرے اندر آئی۔ جمناکہ میٹوں کرشن داسماں نہیں دسدالمبا، لمحہ لمحہ کھوج کھوجائی۔ جھٹ کھجک آگیا موڈھے ہلاوے نالے ہلونے
 کندھا، بھجباں بھجباں توں پنا ہلایا۔ نی چارے دسو تہاڑے وچوں کس دا امرت رہ گیا ٹھنڈا، جل دھارا نال وڈیایا۔ کیہڑا پوتر رہ گیا پنڈا، گائتری منتر
 کون سنایا۔ تہاڑے کنڈھے گھاٹاں اُتے تہاڑے سائمنے لیندے چندا، جگت مایا نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ بھادروں کہے میں اکو پچھن آیا صلاح، شکر مشورہ دینا جنایا۔ کیہڑی منزل کیہڑا سچا راہ، رہبر کون اکھوایا۔ شکر کہے
 بھادروں اوہ میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی بنے ملاح، بیڑے سب دے کندھ اٹھایا۔ جس نوں ساریاں کہا واہ واہ،
 واہرو کہے کے سیس نوائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر پھول پھلایا۔ جس دی آشا رکھ کے بیٹھی دھرنی ماں، ممتا وچ رہی گرلایا۔
 ۸۲۷ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے میری اتم پکڑ لے بانہ، بازو تیرے ہتھ پھڑایا۔ میرے اتوں میٹ دے گناہ، غرت رہن کوئے نہ پانیا۔ کھجک جیواں
 بدھی نہ رہے کاں، کاگ ہنس دے بنایا۔ نہ کوئی سور کھائے نہ گاں، پشوآں کھل نہ کوئے لہایا۔ توں امام اماماں پیغمبراں دا رہنما، قدم بوسی وچ
 سیس نوائیا۔ میرے نور الہ زمنوزی کنستے دُعا جمبا استی زو نورے خُدا، خود مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اک درسایا۔ بھادروں کہے میرے سنگر شبد ساچنا، مترا تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرے شاہو بھوپ راج راجنا، شہنشاہ تیری
 سرنایا۔ توں کھجک اتم سواریں کاچنا، کرتا پڑکھ جو درڑایا۔ ویکھیں کتے وچ نہ کریں وانگ مہاجناں، سوڈ اصل نال وڈیایا۔ میرے سنگر شبد تیری کرپا
 بنا کسے نہیں جاگنا، راج نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ توں انتر زمر بن رسنا جہو مارنی آوازنا، سرتی شبد شبد نال اٹھایا۔ سچ پیار دا بخشیش ویراگنا،
 ویری اندروں باہر کڈھایا۔ تیری کرپا نال کھجک کوڑ گڑیار تیاگنا، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔ توں آتم پر ماتم بنا کنت سہاگنا، سچ سہنجنی دینی وڈیایا۔
 میرے موہن مادھو مادھنا، مدھر دُھن دینی سنایا۔ میرا انت سواریں کاچنا، کرنی دے کرتے تیری اوٹ تکایا۔ سرشی درشی اندروں بدل ساچنا، اکو اپنا

رنگ رنگا نیا۔ چاروں کُنٹ نہ پھرے بھاجنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ سَنگَر شبد کہا سُن بھادروں تیری پوری کراں سدھر، صدقے واری گھول گھمائیا۔ تیرے پیار دی ہووے قدر، قُدرت دا قادر دے وڈیائیا۔ تُوں سُننی دُھن مدھر، مدھ سُوڈن ہو کے دیاں جنائیا۔ پر یاد رکھیں بھادروں جدوں تئاں دیشاں دا شروع ہو یا غدر، تیرا پروشٹا سوہنا نظری آئیا۔ پھیر ہاڑ ستاراں آگے لگے ودھن، دوہاں نے بھجنا واہو داہیا۔ بے شک تہاڈا سدسا نہیں بدن، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ دوویں اشارہ دے دیو کی کھیل ہووے وچ عدن، محمد لے رہیا انگڑائیا۔ کس پدھ موسیٰ دھار اپنا پریم آوے چھڈن، دھرنی دھرت دھول لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سَنگَر شبد کہا بھادروں کر لے صبر، ساوڑیا دے وڈیائیا۔ جو آد جگادی گہر گور، گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جس دی آشار رکھ کے بیٹھی محمد دی لاش وچ قبر، مقبریاں باہر نین اٹھائیا۔ اوہ انت آوے کرن عدل، انصاف اپنا دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دیوے بدل، بدلہ چکے تھاوں تھانیا۔ شرع دی دھار شرع کرے قتل، قاتل مشمول سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پرگٹائیا۔ بھادروں کہے میرا سَنگَر شبد آگے ہاڑا، نو نو لاگاں پائیا۔ میرا خوشیاں والا دہاڑا، لوک مات وجی ودھائیا۔ جن بگتاں لگا اکھاڑا، در ٹھانڈے سو بھاپائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال اگنی لاڑا، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جو آتم انتر رنگ چاڑھے گاڑھا، آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ جو ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت سمند ساگراں ویکھ دکھائیا۔ جو پرکاش دیوے بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھادروں کہے میری آشا کو تمنا، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ اوہ لیکھا پورا ہونا جو گو بند لایا کتا، کائنات سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جس کارن سَنگَر شبد دا لھم مٹا، منسا جگت نہ کوئے جنائیا۔ جس دھار وچوں پرگٹیا نوری چند چٹا، گو بند دُھر دا ماہیا۔ اوہ میٹن آیا حد بنا، بندھن رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا وسیرا بنا چھپر چھٹا، جگت محل نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ وسنہارا بھگتاں تئاں، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ جس دامارگ اکو نواں، نوکھنڈ پر تھمی رہیا سمجھائیا۔ اکو جوت جگاوے شمع، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دی دھار وچوں سَنجگ ہو یا رواں، کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ او سے دے گن گواں، گا گا سیس نوائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ بھادروں کہے جن بھگتو میرا کھیل آد جگاد نیت نوت، پر بھ دا بھيو چکائیا۔ جو سب دے نال کرے ہت، ہتکاری دھر درگاہیا۔ ٹھگوری رہن نہ دیوے چت، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ دھر دا بن کے پر میثور پت، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ اُس دی کرپا نال مائس جنم جانا جت، چوڑاسی پھاسی نہ کوئے لٹکائیا۔ ساچی سیجا جانا لٹ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جتھے نہ کوئے پتھر اٹ، پاہناں سیس نہ کوئے جھکائیا۔ نہ کوئی بوند نہ کوئی رت، رکت دیکھن کوئے نہ جائیا۔ نہ کوئی وار نہ کوئی تھت، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ اِکو پُرکھ اکالا دین دِیالا جو سب دے وسے وچ، وچولا سنگر شبد جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در اک وڈیائیا۔ بھادروں کہے میرا سوہنا چڑھیا مہینہ، محفل بھگتاں دیکھ وکھائیا۔ میں نگاہ ماری لوک تینا، تریلوکی دیکھ وکھائیا۔ دھرتی اُتے دیکھیا کس بدھ کلجک جیواں جینا، جیون جگتی ہتھ کسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چاروں کُنٹ و بے ہنکاری بینا، میننتی وچ سیس نہ کوئے نوائیا۔ شاہ سلطان راج راجان ہويا کمینہ، کوڑی کرپا نہ کوئے تجائیا۔ جگت جگیا سو آں مُشکل ہو گیا جینا، زندگی وچوں زندگی نہ کوئے بدلایا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ کوئی نہ بھینا، بھنڑی رین نہ خوشی بنایا۔ ٹھانڈا ہوئے کسے نہ سینہ، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ مارو تھل تپے زمینا، سچ میگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دھرم چاروں کُنٹ گیا چھینا، اتر پورب پچھم دکھن رہیا گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ بھادروں کہے جن بھگتو دوویں سوارو بھجیاں، بھینگیو تہانوں دیاں سنائیا۔ پر بھو دا کھیل جگو جگا، جگ چو کڑی ریتی چلی آئیا۔ کلجک انتم جوتی دھار ہويا اگھا، اگھن آتھن کرے رُشنائیا۔ جس دے نام دا لئے کوئی نہ بھگا، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مانو ذاتی اِکو دھرم دا دے مدعا، مدتاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھیل کرے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول رُشنائیا۔ دھرم دا دیک پھیر جگائے بھجا، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سوامی اک اکھوایا۔ بھادروں کہے جن بھگتو میری سب دے اگے پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ سب دا اِکو متر مُرار، میت مُرار اک اکھوایا۔ جس نوں کہندے سانجھا یار، یارڈا نور الاہیا۔ اُس دے سب کچھ اختیار، آخر اپنا تھم ورتائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی دیکھے چائیں چائیا۔ سو کلجک انت جوتی

جاتا ہو کے دئے دیدار، نرگن نرکار نرکار دیا کمائیا۔ تہاڈی سب دی منظور کرے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا اپنے لیکھے پائیا۔ سب دے روگ سوگ ڈکھ
 دئے نوار، چنتا چکھا غمی وچوں باہر کڈھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے پار، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ تئیں اُس پر بھو دے بن گئے یار، جس دایارانہ
 سکے نہ کوئے تڑائیا۔ تئیں اُس دے پریم دی آتم دھار، دھرمیو تہانوں دیاں جنائیا۔ تہاڈا ست سرُپ نہ پُرکھ نہ نار، استری مردنہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو
 جوت جوت دی دھار، دوسر رُپ نہ کوئے درسائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تہاڈی پاوے سار، پُرکھ ابناشی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بھادروں
 کہے جن بھگتو پر بھو دے نال کاہدا تکرار، جھگڑا کم کسے نہ آئیا۔ جیہڑا وینھدیاں وینھدیاں ہو جاوے فرار، چارے کوٹاں نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑا خوشیاں
 نال کرے اظہار، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ اس دامیلا مترا کوئی سال دو کہ چار، چو تھاجگ دئے گواہیا۔ ایہہ وچھرن والا سنسار، سگلا سنگ نہ کوئے
 نبھائیا۔ اوہ ویکھو کعبیاں اڈدی چھار، مکہ مدینہ رہے گر لائیا۔ چڑھدا رووے زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ دکھن پہاڑ رہے پُکار، ساڈی چلے نہ کوئے
 چترائیا۔ رُسا چینا رہے ونکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ سر شٹی وچ کھیل ہونا اپار، اپر مہر سوامی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پر گٹائیا۔ بھادروں کہے جن بھگتو میریاں دُنیا والیاں نہیں دلایاں، جگیا سوآں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ پر بھو دے دوارے
 ہندیاں نہیں لیبایاں، وکلا نظر کوئے نہ آئیا۔ بنا سنگر شبد توں ہور نہیں وسیلہ، جگت و شاکم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پر گٹائیا۔ بھادروں کہے جن بھگتو میرا بچن مترو سچا، سچ دیاں جنائیا۔ مینوں دس کے گیا گو بند پُرکھ اکال دا بچہ، جس نوں
 جنمے کوئے نہ مائیا۔ کلجگ انتم بھانڈا دسدا کچا، ٹھیکر بھنے بے پرواہیا۔ جیہڑا کوڑ وکار ہو کے گھر گھر اندر نچا، ویسوا دھار کھیل کھلایا۔ مایا متارُپ ہو کے
 لوں لوں رچا، تن وجوداں گیا سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک کھیل کھلایا۔ کلجگ کہے بھادروں توں کیوں
 میری کریں بدنایا، سوہنیا دے سمجھائیا۔ میں پر بھو دا پت انامی، چو تھاجگ اکھوائیا۔ مینوں اوتار پیغمبراں گروآں دتی سلامی، دُوروں ویکھی چائیں
 چائیا۔ میرا تک لے اندھیرا شامی، نوری جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ دُنیا تک لے میں شرع دی بنائی غلامی، زنجیر بن تنداں تند چھبھائیا۔ میری سب توں

وکھری کہانی، کہاوت دیاں درڑائیا۔ میرے اُتے پُرکھ اکال کیتی مہربانی، مہرواں ہویا بے پرواہیا۔ میری گروآں اوتاراں پیغمبراں ساریاں دتی نشانی، اوتاراں نشانے دتے دکھائیا۔ سنگر شبد میتوں سندیسہ دتا زبانی، بن کاغذ قلم شاہی لکھائیا۔ کلجگ تیری چڑھدی ہووے جوانی، چڑھدے لہندے تیری وجے ودھائیا۔ تیرے وچ انت منزل رہے نہ کوئے رُوحانی، رُوچ بُت سارے روون مارن دھاپیا۔ کلجگ کہے بھادروں میں ویکھی چارے کھانی، اندج جیرج اُتجج سیتج پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دیا کمائیا۔ کلجگ کہے بھادروں میتوں پر بھ نے دتا مان، جو بنائیاں ہوئے سہائیا۔ میں اوسے دا گاواں گان، اوسے دا ڈھولایتیوں دیاں سنائیا۔ میں کوئی بال نہیں آنجان، بُدھ ہن نہ کوئے اکھوایا۔ میں سنجگ تریتا دوپرنالوں شیطان، جس شرع دی شرع نال کیتی لڑایا۔ میرا بھید پاسکے نہ کوئے انسان، بُدھی مت نہ کوئے چترایا۔ میں پتا پوت کیتے اک دُوجے توں بے ایمان، بیوہ کیتی خلق خدایا۔ اپنے مالک نوں سکے نہ کوئی چچان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں ساریاں دے کایا مندر وڑیا وچ مکان، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لایا۔ میرے ہندیاں بے شک ساری سرشی گائے نال زبان، ہردے سکے نہ کوئے وسایا۔ کیوں میں کلجگ کوڑ گڑیار ست دا بنیا مہمان، گھر گھر اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ میں جوٹھ جوٹھ دا جیواں جگیا سوآں دتا دان، بھچھیا بنا اچھیا دتی ورتایا۔ اوہ میرے ہندیاں کسے دی سرت جڑے نہ نال سیتا رام، رادھے کاہن نظر کسے نہ آیا۔ حقیقی پی سکے کوئی نہ جام، دُھر امام ویکھے کوئے نہ چائیں چانیا۔ میرا کھیل مٹانہ سکے ستنام، ست سچ نال میرا جھوٹھ لے انگڑایا۔ میں فتح دا ڈنکا وجایا وچ جہان، آپ اپنا بل پرگٹایا۔ ذرا سُننا لا کے کان، اپنا لیکھا دیاں سمجھایا۔ میں سارے انسان بناؤنے حیوان، انسان حیوان اک دُوجے دا بھيو کوئے نہ آیا۔ چار سال توں بعد پتہ نہیں کسے دیش دا کوئی نہیں رہنا پردھان، واگ ڈور ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ کلجگ کہے پھیر میں بیٹھانگا نال آرام، گھٹ گھٹ دے اندر اپنا آسن لایا۔ نالے رُوچ دا پیاواں گا جام، جہاں نوں سدا دیواں اوئے آو چائیں چانیا۔ اُس ویلے رائے دھرم میتوں منیگا بھگوان، واہ کلجگ تیری وجی ودھایا۔ لاڑی موت میرے چرناں وچ آن کرے پرنام، بنا دھوڑیوں خاک رانیا۔ مڑھی گور میں سب دے بناواں استھان، سوہنی سیجا دیاں لٹایا۔ ایہو آشا رکھی اوتار پیغمبراں گروآں صدی چودھویں دیوے

بیان، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ کلجگ کہے میں سب توں چنگا جس دے واسطے دھرتی اُتے آپ آئے بھگوان، بھگوان اپنا روپ بدلایا۔ اوسے نوں پیغمبراں کہا امام، نور نورانہ نور الایہا۔ اوسے نوں سجدے کیتے سلام، قدم بوسی وچ اپنا شکر منایا۔ اوسے نوں کل کلکی کہہ کے اوتاراں کیتا پروان، نہکلکا اپنا ڈنک وجایا۔ کلجگ کہے بھادروں میٹوں وی اوسے نے دتا دان، جو داتا دانی دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، آد جگاد جگ چوکڑی کرنی دا کرتا قدرت دا قادر نرگن اپنا حکم آپ ورتایا۔

* ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہر سنگت نوت *

۸۳۲

شکر کہے میرا حکم چلے اوتوں گیلاشی، کل اپنی آپ پرگٹایا۔ دین دنی دی انتر دھار تکی بد معاشی، بدی دیکھی تھاواں تھانیا۔ دھر دے حکم نال سنگر شبد لئی تلاشی، نو نو دا کونا کونا کھوج کھوجایا۔ سچ پیار مجبت دی دے نہ کوئے آب پاشی، بوند سوانتی رس نہ کوئے چوایا۔ نو کھنڈ پر تھی جگت و دیا دیکھی بھاشی، پر کرتی سنسکرتی وچ دھیان لگایا۔ جاں نگاہ ماری سرگن دے لاش تے لاشی، لشکراں اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ شکر کہے میں بن کے دھرم شوقین، شوق اپنا پور کرایا۔ میرا مالک خالق اک پرینت، پاربرہم دھردر گاہیا۔ جس دا مارگ جگ چوکڑی مہین، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر کلجگ کیتی تقسیم، حصے اپنے ہتھ رکھایا۔ اُس دا لہنا دینا اُتے زمین، زمیں زماں وجے ودھایا۔ میرا انتشکرن کدے نہ ہوئے غم گین، غمی وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اھوایا۔ شکر کہے میں دو جہان تکی محراب، محبوب ول دھیان لگایا۔ میٹوں مالک خالق ملیا اگتا احباب، متر پیارا دوست دھردر گاہیا۔ جو آد جگاد دو جہان نواب، نوبت اپنا نام کھڑکایا۔ جس نوں نہ کوئے پُن نہ صواب، اکورنگ و سے دھر داماہیا۔ جس نے رچنا

۸۳۲

رچی نرگن دھار آد، انت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس دا سنگر شبد پھرے وچ برہما، بھجے واہو داہیا۔ سچ سندیسہ سُنے ناد، دُھن انادی آپ پرگٹایا۔ جو جن بھگتاں رکھے سدا یاد، یادداشت اپنے وچ پُچھپایا۔ اوہدا لیکھاتکيا وچ پنچ آب، پنچم دا مالک رُوپ وٹایا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلی نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ دیونہارا آپ خطاب، مخاطب ہو کے دے درڑایا۔ تن وجود وجائے رباب، ستار نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ شکر کہے میرا سب دے نال تعلق، طرفداری نظر کوئے نہ آیا۔ میں نور نورانی نرگن دھار دی ویکھ جھلک، خالق خلق رُوپ درسایا۔ نگاہ ماراں اُتے فلک، اسماناں کھوج کھوجایا۔ پھیر تکاں دین دُنی جگت دی خلق، خالق اپنے رنگ رنگایا۔ میں پرتکے ویکھاں اپنی پلک، اکھیاں اکھیاں وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ شکر کہے میں شک رکھاں نہ شکوگ، شکوہ رہن کوئے نہ پانیا۔ میں پر بھ توں منگاں اک حقوق، جو حکمت نال دے سمجھایا۔ میرا جگت جہان کھیل جائے نہ چوگ، چوکناسب نوں دے بنایا۔ سنگر شبد اشارہ مارے پھوگ، بن پون سواس سواس ہلایا۔ دین دُنی دا بدلاں سلوگ، ساجن میت رہن کوئے نہ پانیا۔ جس دامارگ سدا باریک، پاربرہم پت پریشور نیتز لوچن نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں لوک مات آپ کرے تصدیق، شبد شہادت نال بھگٹایا۔ جس دی سارے کرن اڈیک، اوہ مالک دُھر درگاہیا۔ اُس دا نام کلمہ حق توفیق، تحفے نام دے ورتایا۔ اُس دی تُوئے نہ کدے پریت، پریتم ہو کے ملے چائیں چانیا۔ شکر کہے میں پچھلے لیکھے تے ماراں لیک، لائن اگلی ویکھ وکھایا۔ جس نے دین دُنی دی بدل دینی تاریخ، تواریخ دے اٹھایا۔ سو پرکھ اکالا دین دیالا نہ مانگے کوئی بھیکھ، بھکھک نظر کوئے نہ آیا۔ ہر جن سنت سہیلے بن سیخ، سکھیا سنگر سنگ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سوامی اک اکھوایا۔ شکر کہے میں سب دی جان دا شکل، تن وجوداں ویکھ وکھایا۔ میرے توں پرے نہیں کوئی عقل، عاقلاں دیاں بھيو چکایا۔ جس داراہ تکے لاڑی موت ملکل، اپنا نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ شکر کہے میں تکیا نال اپنی شکت، شخصیت سب دی ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلے ویکھے بھگت، ہر جن ساچے سو بھا پانیا۔ جنہاں دا دھرم دھار دا

وقت، تھت وار دئے گواہیا۔ اوہ لیکھا جانے سب دا فقط، فقرے نام والے درڑا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک اک اکھو ایا۔
 شکر کہا ست کراں ارداس، عرضوی دیاں جنایا۔ میرا لیکھنا ل شکر کیلاش، اکل کل دھاری ہو کے دیاں درڑا گیا۔ میرا پر م پُرکھ پر ماتم میری پوری کرے
 آس، حصہ ونڈ رہن کوئے نہ پانیا۔ شکر کہے میرا حکم سندیسہ خاص، خاصیت دیاں سمجھایا۔ جن بھگتو پر بھو نوں کایا مندر اندر کریو تلاش، باہر کھو جن
 دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے دیواں پرکاش، اندھ اندھیرا دُور کرایا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر پاواں راس، بن گوپی کاہن ناچ
 نچایا۔ مینٹوں پر بھو دیوے شاباش، سر سر میرے ہتھ لکایا۔ شکرا توں رہن والا وچ پر بھاس، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ تیرے دھرم دی تیتوں ملے
 شاباش، وشا اور نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آوے تیرے پاس، پاسا دین دنی اٹایا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے اُتے کیلاش، کل دھاری حکم
 ورتایا۔ جس دے حکم وچ سارے ہندے ناس، اتر بھجی وچ بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں وسے سواس سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگایا۔

* ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کیہر سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھو وال ضلع امرتسر *

شکر کہے میں پر بھ دا بڑا شردھالو، شردھا میری سمجھ کسے نہ آیا۔ میرا مہربان محبوب بڑا کرپالو، کرپا ندھ دھردر گاہیا۔ جو جگ چو کڑی وقت
 سمبھالو، سمبل بہہ کے خوشی بنایا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے جو سندیسہ دے کے گیا نانک ست کالو، کلج کوڑی کرپا آپ کھپایا۔ بھگت سہیلے
 ساجن میت آپے بھالو، کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ شکر کہے میں
 ویکھ ویکھ کے ہسدا، ہستی بے پرواہیا۔ میرا انتشکرن بھریا جس دا، جس وید پُرانی انت کہن کچھ نہ پانیا۔ پر بھو دا کھیل لکھنا لکھ دا، اگوچر اپنی کار
 بھگتایا۔ انتم لہنا دینا پورا کرے ہتھو ہتھ دا، دُرمت میل میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک

دُھر درگاہیا۔ شکر کہے میں کھیل نہیں کردا سنی، ست سچ درڑا گیا۔ میں سرشی ویکھی وچ دین دنی، دو جہاناں دیاں سنا گیا۔ گرکھاں چوٹی جائے کدے نہ
 مُئی، مُنیشتر رنگ نہ کوئے سائیا۔ اوڈھن سیس دسے کسے نہ چُئی، پردہ سکے نہ کوئے پھڑا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا سنگ آپ بنا گیا۔ شکر کہے میں ویکھی دین دنی دی دھار، ناتا دھرم دا دھرم نال نہ کوئے جڑا گیا۔ پر بھ دی سنے نہ کوئے کُفتار، کُفت سُنید رہیا
 جنایا۔ جو سب دا پالن ہار، سر سر ہتھ لگا گیا۔ اوہ لیکھا لہنا جانے نوجوان، جگ جگ دا پردہ آپ چکا گیا۔ پُرکھ اکالا ہووے مہربان، محبوب اپنا سنگ
 نبھایا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہان دیونہارا دان، داتا دانی اک ہو جانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔
 شکر کہے میں دین دنی نوں تکیا، بن نیتز لوچن نین اٹھایا۔ پھری دروہی مدینہ مکیا، ساچا نور نہ کوئے رُشایا۔ شرع دی قیمت دسے کوئی نہ تکیا، دھرم دا
 ایمان بیٹھا گوانیا۔ میرا گوہند نال وعدہ پکیا، اقرار دتا سمجھایا۔ میں جگت جہان نسیا، سرشی درشی انتر دتی جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سب دا ہوئے سہا، سہانک نانک نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ایکا ایک اکھوانیا۔

* ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

بھادروں ست کہے میں ست ستوادی، ست سچ پر بھ دیوے مان وڈایا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لا رہیا ارادھی، پاربرہم پت پریشور سیس نوایا۔
 جو مالک خالق آد جگادی، دو جہاناں نور الاہیا۔ جس دے پیار وچ ست دھرم جائے سادھی، جگت وکار نظر کوئے نہ آیا۔ سو دُھر فرمانا دیوے بودھ
 اگادھی، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ جس دا نام شبد ناد دُھن انادی، بن سروناں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوانیا۔ سچ دا مالک اک گوسنیا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی نیت نوت نرگن دھار چلے نیا، نوکا دو جہان چلا گیا۔ جو آتم
 پراتم بنے دُھر دا سنا، سجن سجنو آ اک اکھوانیا۔ جس نوں سب نے کہا رام رمیا، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ ست کہے میرا لیکھنا نال ستونت، سنگر شبد دیوے وڈیاہیا۔ جو مالک خالق اگئی کنت، کنتوہل اِکو نُورِ الاہیا۔
 جو آد جُگادی بناؤن ہارا بنت، گھرن بھنہنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیاہیا۔ جس دا اِکو نام نِدهانا منت، بن رسنا جہوا ڈھولے دئے سناہیا۔ جو گڑھ توڑے ہوئے
 ہنگت، ہنگ برہم اپنا بھيو چُکایا۔ آد جُگادی بنے بودھ اگادھا پنڈت، نراکھر دھار کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ ست کہے میرا لیکھا آد جُگادی ایک، ایکنکار دتی وڈیاہیا۔ سنگر شبد دی رکھی ٹیک، بن دھوڑی نلے مستک خاک رماہیا۔ جس
 نے میرا انتشکرن کیتا بیک، دُرمت میل رہی نہ راہیا۔ ترے گن مایا لاسکے نہ سیک، اگنی تت تت بُجھایا۔ جس دے رُپ انُپ انیک، اوتار پیغمبر
 گرو کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چُکایا۔ ست کہے میں آد جُگادی ست، ست ست وچ سماہیا۔
 میری دھار برہم مت، پاربرہم دتی وڈیاہیا۔ میرا ایکنکار نال نت، رشتہ فرشتیاں باہر رکھایا۔ سو میری رکھنہارا پت، پت پر میشور دُھر درگاہیا۔ جو
 لوک مات آوے وت، بے وطنان ویکھ وکھایا۔ جس دا ہڈ ماس ناڑی دے کوئی نہ رت، تن وجود ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس دا وسیر اپنا چھپر چھن چھت،
 چار دیواری سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ جانہارا میری مت گت، پاربرہم پت پر میشور اگم اتھایا۔ جس دی یاد وچ آد جُگاد جگ چوکڑی ستر بیٹھا گھت،
 جگت نیت ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ ست کہے میرا آد جُگادی اِکو نام، نر
 نرنکار دتی وڈیاہیا۔ امرت رس پیا کے جام، جگت ترسنا بھکھ دتی مٹایا۔ انتر میٹ اندھیرا شام، نوری چند چند رُشناہیا۔ جگہ دس مقام، پردہ پردیاں وچوں
 اٹھایا۔ میرا پورا کرے کام، کامنا اور نہ کوئے جنایا۔ جو آد جُگاد سب دا کرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھایا۔ سو انت کنت بھگونت کلج انت
 ویکھے نام، کلے کائنات پھول بھلایا۔ شرع دی شرع ویکھے غلام، عُربت تکه تھاوں تھانیا۔ اسم اعظم ویکھے اسلام، نورے چشم چشم خدایا۔ جس داسب
 توں وکھرا اِقدام، قدم قدم نال بدلایا۔ سو دیونہار پیغام، پیغمبراں باہر کرے شنوایا۔ جس نوں کہندے دُھر امام، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ ست کہے میں محمد کہا وزیول زماں نورے لیش زخمیول زماں وزی استم تاوزلے

خدا، خود مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستانگ آپ بنائیا۔ ست کہے میرا سچ دے نال رشتہ، دین دنی توں باہر ناتا دینا جنائیا۔ چار جگ دے شاستر میرا سنگ نبھاؤن آہستہ آہستہ، جگ جگ پلو گنڈھ بندھائیا۔ میری تمہید کیتی جبرائیل فرشتہ، فرشتے خاکی زمیں زماں گیا درڑائیا۔ میرے اُتے سب نے کیتا نیچا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ میں کرنی دے کارن کر کے دسداء، کرتب اپنا دیاں درڑائیا۔ میرا لہنا دینا پورب تکو بھگت سہیلے نال جس دا، جسم ضمیر باہر سمجھائیا۔ ست کہے کاغذ قلم شاہی میرا لیکھ دھرم دھار وچ لکھدا، جس نوں میٹ سکے کوئے نہ رائیا۔ میرا روپ انوپا گو بند دھار ساچے سکھ دا، سکھی سکھیا وچوں پرگٹائیا۔ میرا بھیا آد جگاد کدے نہ مٹدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میں بنیا نہیں کوئی پتھر اٹ دا، پاہناں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی بوند رت دا، رکت بوند نہ گنڈھ پوائیا۔ میرا سچ پیار ابناشی اچت دا، جو چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دارنگ ام رنگائیا۔ ست کہے میں سب دامت میت، مترو دیاں جنائیا۔ میری آد جگادی پر بھ چلائی ریت، سنگر شبد دتی وڈیائیا۔ میں زرگن دھار پتت پُنیت، پاؤن ہو کے دیاں سنائیا۔ میرا اکو ڈھولا اکو گیت، اکو مالک گو بند دھر دامہیا۔ جس میٹوں کیتا ٹھانڈا سیت، آد جگاد گنی تت بُجھائیا۔ میرا لہنا دینا نال نہیں مندر مسیت، کعبیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں ہر گھٹ وساں چیت، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو چیلے سچ بنا کے پریت، پریت میلاں دھر درگاہیا۔ دھار دکھاواں ام انڈیٹھ، جتھے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساچا سنگ بنائیا۔ ست کہے جن بھگتو میرا مٹو کہنا، بن رسنا جہوا دیاں جنائیا۔ اکو مالک خالق تکو نر زرائنا، جو نچ نیز لوجن نین اکھ گھلائی۔ اکو مٹو ساک سجن دھر دا سینا، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو حکم سندیسہ مٹو کہنا، دوسر شبد نہ کوئے شنوائیا۔ اکو دے چرن کول سچ سرنائی پینا، پار برہم پت پر میثور سیس نوائیا۔ اکو دے دھام اولڑے زرگن دھار ہو کے بہنا، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک اک گوسانیا۔ ست کہے جن بھگتو دین دنی دا ویکھو دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ آتم دھار دا ایتھے آ کے ویکھو جرم، بن تتاں تکو جگت جنیندی مائیا۔ انتشکرن وچوں میٹو

بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ پاربرہم دی دھار ویکھو برہم، ایش جیو کی اپنا کھیل کھلایآ۔ دریشی کوڑ مٹاؤ چرم، چم دریشی رہن نہ پائیآ۔ اکو پڑکھ اکال
 دے پوجو چرن، چرنودک اکو جام پیائیآ۔ جو دے جاگدیاں کھولے ہرن پھرن، راتیں سُنیاں نین نین وچوں بگھسائیآ۔ جس دا آد جگاد اوتار پیغمبر گر ڈھولا
 پڑھن، وشن برہما شو بن رسنا رس گائیآ۔ اُس دی منزل جن بھگت سہیلے چڑھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ ست کہے میں ساچا گھاڑن آیا گھرن، گھرن
 بھنہار دتی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ اک بنائیآ۔ ست کہے ست بھادروں دھرم دھار پروشا، دو
 جہان سری بھگوان نوجان مرد مردان رہیا جنائیآ۔ انتر نرنتر نرکار نرنکار ست ست دی کھولے درشا، دریشی سریشی انتر پردہ آپ چکائیآ۔ اوہ لیکھا پورا
 کرے جو رام سندیسہ دتا ویششا، وشو دی دھار دھار نال ملایآ۔ جس دا لیکھ کاغذ قلم شاہی نال کوئی نہ لکھدا، اکھراں رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ اوہ بھيو ابھیدا
 کھولے جگ چوکڑی بھوکھ دا، پیشین گویاں اپنا حکم جنائیآ۔ جس دا حکم سندیسہ نت نوت دا، ایتھے اوتھے دو جہان کرے شنوائیآ۔ جس دی دھار لکھ
 چوراسی جیو جنت سادھ سنت لڈا، آسن سنگھاسن اکو اک سہائیآ۔ ست دھرم کہے میں اُس دے چرناں وچ لڈا، ٹکا بن دھوڑی خاک رمانیآ۔ میں پیاسا
 اکو پریتم پیارے اک دا، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیآ۔ سچ گرہ کرے
 سہنجنا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ مہربان ہووے آد نرنجنا، نور نورانہ اگم اتھاہیا۔ کرپا کرے درد دکھ بھے بھنجنا، پاربرہم پت پریشور اپنے رنگ رنگائیآ۔
 آتم پر ماتم بنے دھر دا سجننا، سگلا سنگی بہہ رنگی اک اکھوائیآ۔ نیز نام ندھان پاوے انجنا، نج لوچن کرے رُشنائیآ۔ جن بھکتو جس نے ایتھے اوتھے دو جہاناں
 پڑا کجنا، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ اوہ کھوجیاں دین ذنی وچ کسے نہ لہنا، بھرے بھلے جگت لوکائیآ۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا انت سبناں، صاحب سوامی
 انترجامی اک اکھوائیآ۔ جس نوں نور الاہی پیغمبراں کہا ربنا، نور نورانہ نوجوانا ڈگمگائیآ۔ جس نوں کہندے گوپال مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوائیآ۔ جس
 دا اکو دپیک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشنائیآ۔ کلج کوڑی کریا میٹے اگنا، امرت میگھ برسائیآ۔ من مت گوائے گگنا، ہنس گرگھ آپ پرگٹائیآ۔
 بھاگ لگائے کایا مائی بدنا، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیآ۔ جس مان رکھاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں اکو گھر لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہانیا۔ ست کہے میں وڈ وڈبھاگی، بھگون دتی مان وڈیانیا۔ میرے انتشکرن بخش ویراگی، برہوں وچھوڑا تیر چلانیا۔ میری سرتی ستی اٹھی جاگی، نرگن دھار لئی انگڑانیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی لاگی، دوسراوٹ نہ کوئے رکھانیا۔ منو آمن رہے نہ باغی، تن وجود وجے ودھانیا۔ سنگر شبد ہووے امدادی، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دانام اک درسایا۔ ست کہے میں خبر اگئی دساں، دہ دشا توں باہر دھیان لکانیا۔ بناکھ زبان توں ہساں، ہستی تکاں دھر درگاہیا۔ بن قداماں توں نساں، بھجاں واہو داہیا۔ لیکھا تکاں مچھاں کچھاں، جلاں تھلاں پھول بھلانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ ست کہے میرے سنگر شبد بھائی گنڈھ، آد جگاد نہ کوئے گھلانیا۔ میں وشن برہما شو پائی ٹھنڈ، بن تتاں تت درڑانیا۔ تینی اوتاراں ننگی ہون نہ دتی کنڈ، سگلا سنگی اک اکھوانیا۔ پیغمبراں میتوں نوری سمجھیا چند، چند چاندنی ویکھ وکھانیا۔ نانک گوہند دھار مان انند، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ میرا آد جگادی اکو ڈھولا چھند، ٹوں میرا میں تیرا رہیا گانیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ میرا خوشی رہیا بند بند، پر بھ دی بندگی وچ اپنا آپ لکانیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑیاں گئے لنگھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ ۸۳۹

۸۳۹

میں ساچی سچ ستا پنا پلنگ، جس دا پاوا چول باڈھی بنت نہ کوئے بنانیا۔ میرا بھاگ نہ ہو یا مند، بھاگ ہین نہ کدے اکھوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورا داتا دھر درگاہیا۔ ست کہے میرا ست سماج، سنگر شبد نام ورتانیا۔ کلجگ انتم پورا کراں کاج، چاروں گنٹ بھجاں واہو داہیا۔ نوست بدلاں راج رعیت تکاں تھاوں تھانیا۔ اکو دھرم سناواں آواز، اکو کلمہ نام شنوانیا۔ سرشی درشی اندر جائے جاگ، جاگرت جوت ڈمگانیا۔ ساچے مارگ جاوے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھٹ گھٹ اندر دپیک جوت جگے چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر لگاواں بھاگ، سنگھ بھاگ ملے وڈیانیا۔ سبجگ میرا ساچا مہکے باغ، پت تھنی پھول آپ مہکانیا۔ اکو دھرم دی دھار وجے رباب، نرگن سرگن نانک دھار دئے گواہیا۔ اکو امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے آب، بن رسنا رس چکھانیا۔ پنچ تت نور نورانہ سری بھگوانا کھیل کرے وچ پنچ آب، پنچم اپنی گنڈھ پوانیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا عالی جناب، جنابے عالی کہہ کے سیس نوانیا۔ جس نوں ساریاں دتا خطاب، مخاطب ہو کے سب نوں دئے سمجھانیا۔ اوہ

خالق اِکو واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جاتا ہو کے کھیلے کھیل شاید، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جس داسب دے انتم پورا ہووے عہد،
 عہد نامے ویکھ دکھایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سچھنڈ وے علیحد، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جس داسب ورتے تواند، قاعدہ اِکو اک درڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہرکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکم سندیسہ دھرم دی دھار سنگر شبد دیوے محض،
 محفل بھگتاں سنناں صوفیاں سنگ آپ رکھایا۔

* ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردت سنگھ دے گرہ پنڈ تلے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میری لیکھے لگی مٹی خاک، خالص پر بھو دیوے مان وڈیایا۔ گرہ مندر کھلیا اگتا تاک، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست
 ۸۴۰ دیپ میرے ہوئے پاک، پتت پُنیت دتا بنایا۔ میں سیوک بردی بناں چاک، چاکر ہو کے بھجیاں واہو داہیا۔ کلج کوڑ کرپا چھڈے سجن ساک، رشتہ
 فرشتیاں نالوں تڑایا۔ میں کیراں کڈھاں بنا ناک، نو نو لاگاں پانیا۔ میرے نال حضرت عیسیٰ کر کے گیا ٹاک، اشارہ زمیں اسمان جنایا۔ محمد قائم کینا
 اخلاق، خالق خلق گیا سمجھایا۔ دھر دا کلمہ کون ویلا دے طلاق، حکم حکم وچوں بدلایا۔ میرا روپ انوپ میری مٹی والی پوشاک، پوشیدہ اپنا آپ
 رکھایا۔ میرا متر پیارا احباب، محبوب نور الاہیا۔ جس نے میرے اُتے سب توں منگنا جواب، جواب طلی وچ خلق خدایا۔ جس دے کول لکھ چوراسی
 جیو جنت تعداد، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس دیناں مذہباں دی کیتی امداد، اوتار پیغمبر گرو گدیو رنگ رنگایا۔ اوہ شبدی شبد سنائے اگتا ناد، دو جہان
 کرے شنوایا۔ دھرنی کہے اُس دا حکم سنیا بودھ اگادھ، بدھی توں پرے رہیا درڑایا۔ میں چاروں کُنٹ رہی بھاگ، بھجیاں واہو داہیا۔ کون ویلا کرپا
 کرے میرا کنت سہاگ، ہر سوامی نور الاہیا۔ میرا انتشکر بن سرتی جائے جاگ، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ بھجی دوڑی، بن قداماں قدم ٹکایا۔ میری منزل ہتھ نہ آئے کوئی ڈنڈا پوڑی،

سہارا دیکھن کوئے نہ پایا۔ میرے اُتے دینِ دُنی دھار ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کوئے رکھایا۔ جگت وکار سکے کوئی نہ ہوڑی، ہر دے ہر نہ کوئے کُٹایا۔
 من منسا سکے کوئے نہ موڑی، ممتا موہ نہ کوئے مٹایا۔ ست دھار دے نہ کوئی کوری، سچ سچ نہ کوئے جنایا۔ جگت جگیا سوسادھ سنت کردے چوری، ٹھگی
 چاروں کُنٹ نظری آیا۔ آتم درسی دے کوئے نہ گھوری، اندھ گھور نہ کوئے گوائیا۔ حق منزل دا بنے کوئے نہ موہری، اگے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ آتم
 پر ماتم بٹھے کوئے نہ ڈوری، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ سنگر شبد چڑھے کوئے نہ گھوڑی، واگ نام ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ سچ دست کسے ہتھ نہ آوے لوڑی،
 لڑیندا سجن ملن کوئے نہ پایا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ کراں بہڑی بہڑی، دروہی تیرا نام خدایا۔ اوہ تک لے کھج اتم آو رہ گئی تھوڑی، بہتی
 ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ تکیا، بن نیز
 لوچن نین نین اٹھایا۔ آتم پر ماتم ناتا دے کسے نہ پکیا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ سرتی شبد ناتا کوئی جوڑ نہ سکیا، ساجن میت مٹر نہ کوئے بنا یا۔
 دروہی دیکھی مدینہ مکیا، کعبے رہے گر لایا۔ دھرم دھار پے گئی وچ ٹکیا، قیمت دین دُنی جنایا۔ امرت رس نہجھر دھاروں بوند سوانت کسے نہ چھکیا، رسنا
 ۸۴۱
 رس نہ کوئے تجایا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑ گڑیا دا دے ہٹیا، سچ دھرم نہ کوئے وکایا۔ دھرنی کہے میرے کول لیکھ اگما گوبند والا پٹیا، جو پٹنے والا گیا
 سمجھایا۔ انت صدی چو دھویں ست دھرم جانا کٹیا، کٹاکش کھج کرپا کوڑ رکھایا۔ دین دُنی پوجے پاہن پتھر وٹیا، بجھے واہو داہیا۔ سنگر نام شبدی لائے
 کوئی نہ ٹھپیا، مہر شوہر نہ کوئے جنایا۔ دین دُنی رُنی وچ خاک مٹی گھٹیا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ چار کُنٹ دہ دشا پینا رٹیا، ساتک ست نہ کوئے
 کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم آپ ورتایا۔ دھرنی کہے میں چاروں کُنٹ ویکھاں بنا نین، نیز اکھ نہ کوئے
 اٹھایا۔ کی اشارہ دتا بالمیک وچ رمان، رام راما کی سمجھایا۔ کی کھیل سمجھایا کرشن ارجن وچ ہندوان، بھاگ بھگوت نال وڈیایا۔ کی پیغمبراں دتا دین،
 دھر کلمیاں نال شنوایا۔ کی گرو آں بھيو گھلایا عین دا عین، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ کس بدھ کھج کالی ہونی اندھیری رین، سنجگ سچ چند نہ کوئے
 چکایا۔ ناتا ٹٹنا بھائی بھین، پتا پوت گود نہ کوئے سہایا۔ مایا ممتا جگت و بھچارن ہوئی دین، نوست اپنے انگ لگایا۔ آتم پر ماتم گائے کوئے نہ گائے، گوبند

ملے کسے نہ ماہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی طرفین، دُئی دویتی اپنا سنگ بنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن آئے نہ چین، چھتری براہمن شوڈر ویش روون مارن دھاہیا۔ موہ وکارا دھرنی کہے میرے اُتے وہندا وہن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ست دھرم دانقظہ لہے کسے نہ غین، غفلت سکے نہ کوئے مٹایا۔ دروہی پھری پنچ پنچائُن، پنچم شبد نہ کوئے شنوایا۔ دھرنی کہے میں بن نیتراں پاواں وین، رو رو سناواں دُھر دے ماہیا۔ آہ تک لے دین مذہب تیرے اک دُوجے نال کھہن، خطرہ دے خلق خدایا۔ اُچ مینارے سارے میرے اُتے ڈھہن، محل اٹل رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن سہانک نانک دے کوئے نہ سین، ساجن میت پتت پنت نظر کوئے نہ آیا۔

* ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میری اک میننتی، بنے کر کے سیس نوایا۔ دین دُئی گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم آتم آتم پڑدا دے چکایا۔ پیار مُجّت بنا دے دھرم دھار دی سنگتی، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگایا۔ ودیا بخش دے سنگر شبد اگے پنڈتی، نراکھر اکھر دھار سمجھایا۔ نسا کوڑ گڑیار مُکا دے من دی، ممتا موہ رہن کوئے نہ پانیا۔ وڈیائی کر دے بھگت سہیلے اپنے جن دی، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگایا۔ آواز سنا دے شبد ناد دُھن بنا کن دی، کائنات دے مالک اپنا حکم ورتایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرے اُتے آواز آوے دھن دھن دی، واگرو تیری وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ہو کرپال، مہربان محبوب اپنی دیا کمایا۔ دیناں بندھپ دُھر دے دین دیال، دیا ندھ ٹھا کر تیرے اگے واسطہ پانیا۔ چاروں گنٹ کھجگ کوڑی کرپا توڑ جنجال، پنچ وکارا میرے اُتے رہن نہ پانیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں کایا مندر وکھا سچّی دھرمسال، سچ دوارا اکو سو بھاپانیا۔ سچ پریتی بخش دے شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا سنگر

شبد وچولا ہوئے دلال، سرتی سنگر تیرے نال ملایا۔ جوتی جلوہ دے جلال، اندھ اگیان دے گوانیا۔ میری جگ چوکڑی لیکھے لالے گھال، کوٹن کوٹ جگ تیری سیو کمایا۔ میرے کنت بھگونت انت میری کر سنجال، سمبل دا مالک ہو کے دیکھ چائیں چانیا۔ تیرا اوتار پیغمبراں گرو آں شبدی دھار دتا احوال، نام کلیاں کیتی شنوایا۔ توں مالک خالق واحد اکو پڑکھ اکال، اینکارا نر اکارا نظری آیا۔ پھل لگا دھرم دا دھرم دے میرے ڈال، پت ٹہنی دین دنی مانو ذاتی دے مہکایا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے میرے اُتے اُچا اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ توں جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا سب دی کر نہار سنجال، پرتپالا پرتپالک خالق مالک اکو نظری آیا۔ آکے دیکھ مریداں حال، مُرشد میرے تیرے آگے میری ڈھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میرے اُتے کھج کر یا مٹا دے کوڑ، کلپنا موہ رہن نہ پانیا۔ سر شئی در شئی چتر سنگھڑ بنا دے موڑھ، مور کھ گدھ نظر کوئے نہ آیا۔ چرن کول اُپر دھول بخش دے اپنی دھوڑ، خاکی خاک خاک رمانیا۔ تیرے نام جھول لین سرب پنگھوڑ، ہلارا دو جہان جنایا۔ میری نو کھنڈ پر تھی کھج انت ہوئی مجبور، ست دیپ روون مارن دھاہیا۔ کرپا ندھان نوجوان سری بھگوان ہو حضور، حاضر ہو کے دیکھ دکھایا۔ میں تکنا چاندی تیرا اگنا نور، نور نورانے دینا چکایا۔ جگت شرع میٹ دے گاں سور، قاتل مقول دا لیکھا دے مکایا۔ جو اشار کھ کے گیا تیری منصور، نسا بھگتاں سنگ رلا یا۔ جو کوک کے کہا موسی اُتے کوہ طور، تریا توں باہر دھیان رکھایا۔ جو آسا رکھی سولی چڑھن لگیاں عیسیٰ ضرور، ضرورت دیکھنی تھاوں تھانیا۔ جو محمد موزی کزا نورے رشنا زاوستو زمی زلہکم زوا نورے خدا خزبول زمی زینے زکھ نورے پرتکھ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب میرا لہنا دینا میری جھولی پا دے حق، حقیقت دے مالک ہو سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی نوجوان نرگن دھار سرب کلا سمر تھ، سمر تھ تیری اوٹ تکایا۔

* ۸ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ ماناں والا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے نگاہ مار پُرکھ اکالا، نوست میں بیٹھی دھیان لگایا۔ دھرم دی دھار رہیا نہ کوئے اُجالا، نور نورانے شاہ سلطانے تیرا نوری چند نہ کوئے چکائی۔ چاروں گنت ہویا اندھیرا کالا، کوڑی کریا کالی رین نہ کوئے مٹائی۔ مہربان محبوب نوسو چرانوے چوکڑی جگ دی میری پوری کر دے گھالا، گھائل ہو کے تیرے آگے واسطہ پائی۔ ست دھرم دی ساچی دے نہ کوئے دھرمسالہ، دھرم دوار اینکار تیرا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جدھر تکاں سرشتی درشتی اندر مایا متاپیا جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت تیرا درس کوئے نہ پائی۔ دھرنی کہے میری حالت ہوئی بے حال، بہل ہو کے تیرے آگے واسطہ پائی۔ توں آد جگادی برہم برہادی جگ بدلہارا چالا، چال اولڑی دے سمجھائی۔ اکو اوٹ تیرے اُتے رکھی شالا، شہنشاہ تیری آس رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا لینا ملائی۔ دھرنی کہے میرے بھگوان، در تیرے سپس نوائیا۔ توں مالک خالق نوجوان، شہنشاہ نور الاہیا۔ آد جگادی حکمران، پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ میں کو جھی کملی ہو کے منگاں دان، داتے دانی دینی دیا کمائی۔ میری نوست دہ دشا ہوئی حیران، حیرت وچ میری دہائی۔ ست دھرم دارہیا نہ کوئے نشان، نشانہ دھرم نہ کوئے جھلایا۔ چار جگ دے شاستراں بھلیا گیان، اوتار پیغمبراں گرو آس ملن کوئے نہ پائی۔ سچھنڈ دوارا اینکارا تیرا دے نہ کسے مکان، مقامے حق منزل چڑھن کوئے نہ پائی۔ سرشتی درشتی اندر کلج کوڑ ہویا پردھان، نوست بھجے واہو داہیا۔ من منوآ ہویا شیطان، شرع جگت کرے لڑایا۔ انسان روپ دے حیوان، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ تیرا امرت رس بوند سوانتی ملے نہ کسے پین کھان، نچھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ شبد نادسنے نہ کوئے دھنکان، انحدنادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ آتم جوتی دپیک جگے نہ کوئے مہان، بن تیل باقی نور نورانہ نور نہ کوئے چکائی۔ دھرنی کہے میرے مہربان، میرے اُتے اکو دے گیان، سرشت درشت اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کلج انتم رلی، مینڈھی سپس نہ کوئے گندایا۔ بھاگ لگے نہ میری کئی، مندر سچ نہ کوئے سہایا۔ دین دنی تیرا نام جیدی بلیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ تیرے اتوں آتما کوئے گھول نہ

گھلی، گھائل ہو نہ کوئے دکھائیا۔ سب دی بوند سوانتی امرت دھار ڈلی، بن رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ سچ ترازو تیرے کنڈھے تیری سر شئی موں نہ تلی، تولنہارے ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ سچ پیار چرن لائے کوئے نہ دھولی، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ جدھر تکاں دیناں مذہباں ہوئی بے اصولی، اصل وصل یار تیرا نہ کوئے رکھائیا۔ میرے اتوں جگ بدلنا پر بھ تیری کھیل معمولی، کوڑی کریا کر صفائیا۔ ست دھرم دی دھار میرے اتے پھلی پھولی، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جو اشارہ دے کے گئے اوتار پیغمبر رسولی، کلمہ کائنات درڑائیا۔ توں جلوہ گر شہنشاہ جلوئی، نورے زرا نور الاہیا۔ توں مالک خالق آد جگاد کنت کنٹولی، کاہناں دا کاہن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنتک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان محبان زرگن سرگن بخش دے اپنی بنا خاک توں دھولی، دھوڑی خاک لکھ چوڑا سی تیری لئے رمائیا۔

۸۲۵

* ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر *

۸۲۵

دھرنی کہے پر بھو میری ڈہائی، دو جہاناں مالک خالق تیری اوٹ نکائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی اپنا لیکھ تک اکائی، اک اکلے سچ محلے بہہ کے دھیان لگائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میں تیتوں رہی دھیائی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ توں زرگن زرویر زراکار نور الاہی، عالمین یامین تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ذرا نگاہ مار لے میرے اتے تھل اسگاہی، جل تھل مہیئل ویکھ دکھائیا۔ چاروں گنت اندھیرا ہو گیا شاہی، ساچا چند نہ کوئے چکھائیا۔ تیرے پنتھ دا مارگ پنڈھ چڑھے کوئے نہ راہی، رہبر کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا نیز وگے نیر، بن نیناں چھمبر لائیا۔ توں شہنشاہ گہر گمبھیر، گور اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی میری تک جاگیر، اپنا دھیان لگائیا۔ کلج کوڑ گرم نے کیتا اخیر، آخر تیرے آگے واسطہ پائیا۔ اوہ ویکھ اشارہ کردا تیری درگاہ وچوں کیر، قبراں توں باہر رہیا جنائیا۔ دھرنی دھولے تیرا کوئی لیکھا نال نہیں غریب امیر، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بنا پرکھ اکال توں تیری بدل سکے نہ کوئی تقدیر، تدبیر نظر کوئے نہ آئیا۔ تھدھ بن دیوے کوئے نہ

دھیر، دھیرج دھرم نہ کوئے رکھایا۔ میرے اُتے سندیسہ دے گئے پیغمبر پیر، پراپسنتی مدھم بیکھری ڈھولیاں نال گانیا۔ تُوں مالک خالق شاہ حقیر،
 شہنشاہ تیری سرنایا۔ بے شک تیری نظر نہیں آؤندی تصویر، تصور کر کے تیرا لیکھا سارے گئے سمجھایا۔ میں کو جھی کملی تیرے در دی درویشن ہوئی
 فقیر، فقرہ ڈھولا تیرا اِکو گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سیس نوایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے
 دُکھ، دردیا درد لینا ونڈایا۔ پوتر رہی کوئی نہ گلھ، بھگت جنے کوئے نہ مایا۔ تیتوں بھل گئے تیرے مانو مانگھ، مانس تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ سچ سوامی
 انترجامی میری ترسنا میٹ دے بُکھکھ، شاہ کنگالے دیا کمایا۔ نرگن دھاروں نرؤیر ہو کے اٹھ، جوتی جاتے ڈگگایا۔ انت اخیر بے نظیر ہو کے سُٹھ،
 مہربان محبوب سر میرے ہتھ لُکایا۔ تُوں پاربرہم ابناشی اچت، چتر بُج تیری بے پرواہیا۔ میری پوتر رہی نہ بدھ، بدھی ہین ہو کے دیاں ڈھایا۔ انت
 کنت بھگونت میری لے سُدھ، بسدھا ہو کے تیرے اگے واسطہ پایا۔ اپنا لہنا دینا پورا کر دے کلج، جگت جگت دے مالک لیکھا پورب دینا چُکایا۔ اوہ
 ویکھ لے دھرم دی اودھ گئی پگ، پوجنیوگ تیری سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی
 کہے پر بھو میرا ویکھ لے چیتھر پاتا، پیتمبر سیس نہ کوئے سہایا۔ منزل مار کے آجا واٹا، دُھر دے مالک بن قداماں پنندھ مُکایا۔ میری سچ سہنجی کر
 دے کھاٹا، سچ سنگھاسن سو بھا پایا۔ نو نو چار دا پورا کر دے گھاٹا، وست اُل نام اٹھ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ جھٹ نارد آگیا سندیسہ دیوے ایک، اک اِکلا کی درڑایا۔ دھرنی دھولے جس دی رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک
 رمایا۔ اوہ کر نہارا بدھ بیک، پت پُنت نور الاہیا۔ جس تیرے اتوں کلج اگنی میٹناسیک، امرت میگھ نام برسایا۔ جس دے پیار وچ سنگر شبد سر شئی
 بناؤنی نیک، نکے وڈے اِکو رنگ رنگایا۔ اُس دے رُپ انوپ آد جگاد انیک، کلج اپنا ویس وٹایا۔ جس دے حکم وچ تیرے اُتے جگ بیت گئے کیتے
 کیت، کیتے اپنا پنندھ مُکایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا تیرے نال کرے ہیٹ، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ میں اُس دا کھولاں بھیت، پردہ پردیاں وچوں
 چُکایا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اِک اکھوایا۔ سو سوامی انترجامی کلج انت سیری بھگونت و سنہارا سمبل دیس، دیس دیسنتران پنندھ مُکایا۔

جس تیرے اُتوں میٹنا کلئیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جس دا یودھا سوربیر بہادر سُت دُلارا گوبند دس دسمیش، سَنگَر شبد شبد اکھوائیا۔ جو آد جُگاد دو جہاناں نر نریش، حکمران دُھر در گاہیا۔ تیری بیننتی آرزو اُس دے چرناں وچ ہوئی پیش، آپ اپنا گئی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے بن نیتزلے تک، تقویٰ اِکو اُتے رکھائیا۔ جو سب دے پورے کرن والا حق، حقیقت دا مالک نورِ الاہیا۔ جس دا اوتار پیغمبراں گرواں نال وعدہ پک، بنا لیکھ لکھت لکھت گیا سمجھائیا۔ اوہ تیرے اُتے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے وت، بے وطنیاں دا مالک دیا کمائیا۔ کیوں تیرے اُتے گوبند ستھر یارڑا گیا گھت، ماچھوواڑا سیج سہائیا۔ اُس دا لہنا دینا تیری جھولی دیوے گھت، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی نوجوان، برہم برہادی شبد نشان، دھرم نشانہ سری بھگوانا دو جہاناں دھرنیے دھولے تیرے اُتے آپ جُھلایا۔

* ۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کارج سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میری بیننتی نہیں کوئی لگ دی، لوک پر لوک دے مالک دیاں جنائیا۔ میں بنا سیس توں تیرے قدماں جُھکدی، نو نو نر نکار لاگاں پائیا۔ میری منسا کہنوں مول نہ رُکدی، آشنا تیرے چرن اِکائیا۔ میں وی ونجارن ہوئی تیری اک تک دی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تیری لکھ چوراسی سرشٹی دا بھار چُکدی، سینے چھاتی اُتے اِکائیا۔ میں پیاسی پیار والی رُت دی، متا میرے اندر ہلاکائیا۔ تیرا کھیل تیری دھار ابناشی اچت دی، پار برہم کی اپنا حکم ورتائیا۔ میری گودی بنا بھگتاں خالی دے ماں پُت دی، پتا پُرکھ اکال تُدھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ میں حالت تکی کایا مائی پنج بھت دی، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ میری کتھا کہانی کلجگ انتم اِکو ڈکھ دی، ڈکھیاں دے مالک دیاں درڑائیا۔ وڈیائی رہی کسے نہ لگھ دی، جننی جن نہ کوئے اُپجائیا۔ رسنا پوتر رہی کسے نہ لکھ دی، مانس ماٹو تیتوں گئے جُھلایا۔ پتہ نہیں میرے اُتے کی حالت ہونی اُلٹے رُخ دی، دھرنی کہے رو رو دیاں دُہائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا سُن اگمرا ڈکھڑا، دردیا دیاں جنائیا۔ پوتر رہیا نہ کسے دا
 مکھڑا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جگت جہان کھج کوڑی کرپا کیتا بھکھڑا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ ست ست وچ دے نہ کوئے مکھڑا، مانس مانو تیرے
 رنگ نہ کوئے سمایا۔ دین دنی جگت قصائی بنی بچڑا، بتانیاں پئے ڈھائیا۔ تیرا سنسار میرے نرنکار میرے اُتے دے اُجڑا، بستی نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا لہنا
 دینا ست دھرم دا ویکھ لے اُکھڑا، جڑ چوٹی گئی کملایا۔ میرا جو بن ہو یا بڈھڑا، جوانی اپنا رنگ بدلایا۔ میرے اُتے نوست تک لے گنجھلاں، نو نو چار
 دے مالک دھیان لگایا۔ میں جگ چو کڑی تیرا راہ تندی رہی سماں گن کے اُتے انگلاں، سنجگ تریتا دواپر کھج پوٹیاں اُتے رکھائیا۔ میرے مہربانا سیری
 بھگوانا دھرم دی چوٹی آپ گندا، میری مینڈھی سیس دے وڈیایا۔ کئی دھار تک لے گندا، بُندا دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں آد جگادی ہونہار ہندا،
 دھر دا مالک نور الاہیا۔ میرے گہر گبھیہر منوہر گندا، گور تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دست
 آپ ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے کھلڑے ویکھ لے کیس، کیشو اپنا دھیان لگایا۔ کی سندیسہ دیوے باسک سہنسر گھ شیش، شیش اپنا ڈھولا گایا۔
 کی آشار کھی وشن برہما شو مہیش، مہکھاسر کی گیا درڑایا۔ میں سُن دی رہی اوتار پیغمبراں دے سندیس، گرو گرو دیو ڈھولے گایا۔ میرے نال وعدہ کیتا
 گو بند دس دسمیش، دہ دشا دے مالک دیا کمایا۔ پر بھو دا انت اوٹرا ہووے بھیس، نرگن اپنا روپ بدلایا۔ دھرنی تیرے اُتے دے سمبل دیس، سچ
 دوارے سو بھاپایا۔ جو مالک ہووے اگم نریش، نر نرائن اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جو لہنا دینا تیرا لیکھا جانے ہمیش، جو ہم ساجن ہو کے تیرا لہنا دینا پور کرایا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بی بی گر بچن کور، بی بی چھندو دے گرہ پنڈ دھنوںے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے نرنکار، نرویر تیری اوٹ نکائیآ۔ میرے شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ میٹوں سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر
 اوتار، شبدی شبد شبد جنائیآ۔ دھرنیے رکھیں کلجک اتم انتظار، آپ اپنا دھیان لگائیآ۔ جس ویلے نوست ہو یا دھواں دھار، دھرم دی دھار رہن کوئے نہ
 پائیآ۔ کوڑی کریا کلجک بھرے ہنکار، ہوئے ہنگتا گڑھ نال ملائیآ۔ تن وجود جھوٹھا کرن شنگار، ست دھرم رہن کوئے نہ پائیآ۔ دیناں مذہباں ہووے
 دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیآ۔ گرنتھ شاستر چار جگ دے کرن اظہار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیآ۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سستی
 رووے زارو زار، بن نیتر لوچن نیناں نیر وہائیآ۔ امرت رس بوند سوانتی کسے ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، اگنی اگ نہ کوئے بھجائیآ۔ اُس ویلے تیرے اُتے کل کلکی
 آوے اوتار، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ امام امان نور کرے اجیار، اُجالا دو جہان دکھائیآ۔ پیغمبر اں گفٹ شنید کیتی گفٹار، بن الف یے پڑھائیآ۔ جس دے
 نال نہیں کوئی تکرار، متعصب شرع نہ کوئے رکھائیآ۔ تُوں اُس نوں بن سیس کریں نمسکار، سجدہ کر کے خوشی بنائیآ۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا دیکھے وگسے
 ۸۴۹ پاوے تیری سار، دیکھنہارا نور الاہیا۔ دھرنی کہے میں پر بھو دوس رین کراں گریہ زار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دے مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میری اک اگنی منگ، جگت واسنا نہ کوئے رکھائیآ۔ جگ چوکڑی کیتے گئے لنگھ، برہمے منونتر اپنا پنڈھ مکائیآ۔
 میری بیج سہنجنی کرے نہ کوئے پلنگ، سکھ آسن پڑکھ ابناشن ڈیرہ کوئے نہ لائیآ۔ نگاہ مار لے میرے اُتے دین دنی شرع دی ہوئی کندھ، شریعت اپنی
 ونڈ بنائیآ۔ میں نرگن دھار تیرا سنا چاہندی چھند، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا میرے اُتے آ جا مار کے پنڈھ، سچکھنڈ نواسی اپنا پنڈھ
 مکائیآ۔ تیری صفت وڈیائی کراں بن رسنا جہوا دند، بن اکھراں اکھر ملائیآ۔ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر برہمنڈ کھنڈ آونا لنگھ، روس سورہ چند
 تیرے نو نو لاگن پائیآ۔ میرا خوشی کر دے بند بند، بندھن دین دنی جڑائیآ۔ میرے اُتے بخش اگما اند، اند پر واسی گو بند مل کے وجے ودھائیآ۔ کلجک
 انت کوڑی کریا کر دے بھنگ، بھاونا تیرے آگے رکھائیآ۔ جو آسا رکھ کے گیا سادھو سربنگ، سوہلے ڈھولے تیرے چرن نکائیآ۔ میرے مالک سوامی ٹھاکر

مہربانا میرا بھاگ ہون نہ دیویں مند، مند بھاگن کہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر دے مہر مہربان، مہبان بیدو تیری اوٹ نکائی۔ سچ دھرم جھلا نشان، نشانہ دین دنی بدلائی۔ توں آد جگادی میرا رام، کاہن کاہنا نور الاہیا۔ میں تیرے چرن کول کراں پرنام، نمستے کہہ کے سیس جھکائی۔ میرے اوتوں کوڑی کرپا کڈھ دے جگت جگت حرام، ہر دے اپنا نام درسائی۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، زنجیر بے نظیر دینی تڑائی۔ میری آسا منسا نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی ویکھ تمام، طمع لالچ نہ کوئے رکھائی۔ نوست میٹ اندھیرا شام، شمع نور جوت کر رُشائی۔ جلوہ دکھا دے صدی چودھویں اپنا امام، نور نورانے دھر درگاہیا۔ میتوں سندیسہ دے دے بن اکھراں اگم پیغام، پاربرہم پر بھ اپنا حکم درڑائی۔ میرا پورن ہووے کام، کامنا تیرے چرن رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک زراں نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دھرم تیرا ایمان، تیری سرشٹ تیرا انسان، کائنات دے مالک خالق تیرے آگے واسطہ پایا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاونکے ضلع امرتسر *

نارد کہے سُن دھرتی ماتا، امیئے امڑیئے تیتوں دیاں جنائی۔ کی کھیل پُرکھ بدھاتا، پاربرہم پت پر میثور کی اپنا حکم ورتائی۔ آد جگادی شبدری دھار جس دا تیرا ناتا، ناتوانے تیتوں دیاں درڑائی۔ اوہ نوست دا تیرا ویکھ رہیا کھاتہ، گہر گور بھیو ابھید آپ چکائی۔ اوہ سب دی پچھنہارا واتا، واتا ورن تکے خلق خدائی۔ کیوں تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ اُس دا لیکھا تک لے جو ہونا بہہ بدھ بھانتا، انک کل اپنا روپ بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دھر درگاہیا۔ نارد کہے دھرنیئے ہو جا ساودھان، کی ساوریا کھیل کرائی۔ حکم سندیسہ سُن سری بھگوان، کی بھگون رہیا درڑائی۔ کملیئے رہیں نہ مول ندھان، بالیئے اپنی لے اگڑائی۔ تیرے اُتے پُرکھ اکالا دین دیالا بدلن والا ودھان، شاہ پاتشاہ

شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ نی توں سُن لے بنا تن وجود کان، کائنات دا مالک کی اپنا کھیل کرایا۔ اپنے اُتے تک لے مائس ذاتی پنج تت انسان، پر کرتی پنہجھی
 ویکھ وکھایا۔ لکھ چوڑاسی کر دھیان، چارے کھانی اندج جیرج اُتہج سیتج بھو رہے نہ رانیا۔ تیرے اُتے نوست دھرم دار ہیانہ کوئے ایمان، سچ سچ نہ
 کوئے چترانیا۔ کوڑی کریا ہوئی پردھان، نو کھنڈ بھجے واہو داہیا۔ من نسا پھرے شیطان، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے ناردا مینوں اوسے دی اڈیک، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، جلوہ گر نور
 الاہیا۔ جو میرے اُتے میٹے اندھیرا تاریک، زرگن نوری چند کرے رُشانیا۔ جس دی اوتار پیغمبراں گرو آں کیتی تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتایا۔
 بھوکھتاں وچ پیشین گوئیاں وچ جس دی سب نے رکھی اڈیک، آمد وچ خوشی وچ اوسے داراہ تکاں چائیں چانیا۔ جس غفلت وچوں سب دی کھولنی
 نیند، سوادھان کرے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ ناردا کہے دھرنیے سو پُرکھ زرنجن
 آویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویس وٹاویگا۔ اینکار روپ دھراویگا۔ آد زرنجن ڈگمگاویگا۔ سری بھگوان سوبھا پاویگا۔ ابناشی کرتا کھیل وکھاویگا۔ پاربرہم پر بھ اپنا
 حکم ورتاویگا۔ سنگر شبد شبد اٹھاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کار بھگتایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں نال
 جگاویگا۔ چار جگ دے شاستر پھول بھلاویگا۔ نام کلمیاں پردہ لاہویگا۔ سرشی درشی انتر اپنا دھیان لگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناویگا۔ سچ دا حکم اک درڑایگا۔ دین دیاں دیا کمایگا۔ کلج اتتم ویس وٹایگا۔ زرنیشا ناؤں دھراویگا۔ کل کلنشا آپ
 مٹایگا۔ گوہند دس دسمیشا نال رکھایگا۔ جو شبد دی دھار جانے لیکھا، کھت بھوکھت سنگ رکھایگا۔ جو سے سمبل دیا، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیگا۔ جس دا
 مچھ داہڑی نہ کیسا، روپ رنگ نہ کوئے جنایگا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیگا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا وشن برہما شو گنپت گنیشا، کروڑ
 تیتیا ویکھ وکھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکائیگا۔ ساچا بھو آپ چکائیگا۔ پردہ پردیاں وچوں
 اٹھاویگا۔ گرہ مندر اک سہاویگا۔ ساچے مندر جوت رُشناویگا۔ شبد ناد انادی آپ جناویگا۔ برہم برہمادی آپ سناویگا۔ سندیسہ دے کے بودھ اگادھی، الکھ

اگوچر کار کماویگا۔ دُھر دا ٹھا کر بن کے موبی، مجلس بھگتاں نال رکھاویگا۔ صوفیاں سنتاں دے کے سو جھی، سرتی شبد نال جڑاویگا۔ ست دھرم دا بنے کھوجی، لکھ پوراسی پھول بھلاویگا۔ گرکھاں ہر دے جاوے سو دھی، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈاویگا۔ دُرمت میل دھوے بنے دھوبی، کلج کوڑی کریا داغ چکاویگا۔ لکھ پوراسی دا بھگت رہے کوئے نہ روگی، آون جاون پھند کٹاویگا۔ دین مذہب دا جس نوں ہوئے کوئے نہ لو بھی، لالچ اپنا نام درڑاویگا۔ دھرنی ہر جن سنت سہیلے تیرے اُتے چکے اپنی گودی، گوداوری دا کنڈھا گو بند دھار نال سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مارگ اک درڑاویگا۔ دھرنی کہے ناردا میرا صاحب ہووے لکھ، لکھ لکھنا اکو اکھوایا۔ دھن بھاگ میرے اُتے ہووے پر تکھ، پارکھو بنے خلق خدایا۔ کلج کوڑی کریا کرے دکھ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ میری خالی جھولی بھرے سکھ، نام ندھانا اک ورتایا۔ نج نیز گھر سوامی کھولے اکھ، لوچن دُھر دے نظری آئی۔ سچ پریم دا میتوں دیوے رس، امرت اگما آپ برسایا۔ میں خوشیاں وچ پواں ہس، ہستی تکاں دُھر درگاہیا۔ دوس رین جس دے حکم وچ رہی نس، آد جگاد بھجاں واہو داہیا۔ اوہ میرا لہنا دینا رکھے میرے ہتھ، دوسر ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ اُس دے قدام جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائی۔ جو دھرم دی دھار اینکار اُلٹی گٹرے لٹھ، گیرا سمجھ کسے نہ آئی۔ کلج لیکھا میرے اُتوں کرے بھٹھ، سنجگ ست سچ ورتایا۔ جن بھگتاں بھگت دوار ہووے اکھ، اکو گرہ بل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے سر سوامی ہو کے رکھے ہتھ، جگت ہتھیلی نظر کوئے نہ آئی۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جگموہن سنگھ دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع امرتسر *

سنگر شبد کہے دھرنی تیری اگئی پکار، دو جہان سری بھگوان نوجوان سنے چائیں چانیا۔ نمائی ہو کے نہ کر گریہ زار، نو ست بن نیناں نیر وہایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا آد جگادی پاونہارا سار، برہم برہمادی دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جس سنجگ تریتا دوا پر کلج تیرا لہنا دینا لیا وچار، کلج لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔

جس دے حکم وچ وشن برہما شو سد رہندے خبردار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سیس نوایا۔ جس دے سچ سندیسے دے کے گئے تئی اوتار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا اپنا حکم ورتایا۔ جس دا پیغمبراں کیتا اظہار، صفتاں وچ صفتی ڈھولے گایا۔ جس دا گروآں بول جیکار، ڈکافچ دتا وجایا۔ سو صاحب سوامی سب دا سانجھا یار، میت پیارا متر اک اکھوایا۔ جس نوں کہندے پروردگار، جلوہ گر نور الایہا۔ اوہ ایہتھے اوتھے ویکھے وگسے ویکھنہار، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر پھول بھلایا۔ توں اُس دی پنا آشا کر انتظار، جو تیرا لہنا دینا تیری جھولی دے لکایا۔ جس دی خادم ہو کے بنی خدمتگار، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ اُس نوں سب نے کہا کل کلکی اوتار، نہہکنک نور الایہا۔ امام ااما بنے سکدار، چوواں لوک چوواں طبق جس نوں سجیاں وچ سیس جھکایا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا تیرے اُتے ہوئے ظاہر، ظاہر ظہور اپنی کل پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دامالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے توں ست ست دی رکھی آس، آشا پر بھ دے اُتے رکھایا۔ اوہ مالک خالق پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو آد جگادی پاوے راس، جگ چوکڑی بن گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ جو لہنا دینا جانے پون سواس، ساہ ساہ اپنا بھيو چکایا۔ اوہ ویکھنہارا دھرنی دھرت دھول دھول آکاش، آکاش آکاشاں اپنا پڑا دے چکایا۔ جس دی جگ چوکڑی بنی رہی داسی داس، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ اوہ حکم سندیسے دیونہارا سنگر اُتے کیلاش، برہما وشن نال ملایا۔ توں ہوویں نہ انت اُداس، حیرانگی وچ نہ کوئے ڈھایا۔ اوہ کوڑ گڑیارا ایکنکارا تیرے اُتوں کرے ناس، ناستک رہن کوئے نہ پانیا۔ ست دھرم دا سچ کرے پرکاش، اندھ اندھیرا دُور کرایا۔ اوہ لیکھ یاد کر لے جو آشا رکھ کے گیا بھگت رَویداس، رَو سس توں باہر اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھاویگا۔ ایکنکارا ویس وٹاویگا۔ آد زرنجن ڈمگاویگا۔ ابناشی کرتا سوبھا پاویگا۔ سری بھگوان سنگ نبھاویگا۔ پاربرہم پردہ آپ اٹھاویگا۔ سنگر شبد ڈنک وجاویگا۔ وشن برہما شو نال رلاویگا۔ ترے گن مایا بھيو کھلاویگا۔ پنج تت تت درساویگا۔ جوتی جاتا ڈمگاویگا۔ حکم سندیسے اک درڑاویگا۔ زرنیشا پھیری پاویگا۔ گوہند دس دسمیشا ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ کوڑی کریا کلیش مٹاویگا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سو صاحب سوامی دیا کماویگا۔ بھاگ لگاوے سہل

دیس، ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگاویگا۔ تُوں اُس دے ہونا پیش، پیشتر تیرا ویکھ دکھاویگا۔ جس نوں سب نے مَیا نر زیش، نر زائِن رُوپ بدلاویگا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک تھم ورتاویگا۔ پر بھ سچ تھم ورتاویگا۔ دین دیا کمائیگا۔ کال مہاکال آپ اٹھائیگا۔
 دھرنی تیری ویکھے پوتر دھر مسال، دھولے تیرا بھار چکائیگا۔ ترے گن مایا توڑ جگت جنجال، جاگرت جوت ڈگمگائیگا۔ تیری لیکھے لاوے پورب کیتی گھال،
 بچھلا لہنا جھولی پائیگا۔ آکے ویکھے مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیگا۔ تُوں اپنا آپ لینا سنبھال، سبیل بہہ کے رنگ رنگائیگا۔ جس دا سَنگُ شبد اک
 ہوئے دلال، وچولا دُجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ سَنجگ ساچا آپ اٹھا کے بال، بالی بُدھ آپ سمجھائے گا۔ چرن پریت بخش اگے لال، لالن اپنی گود کائیگا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائیگا۔ دھرنی کہے سَنگُ شبد میں نو نو کران نِسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ
 سیس جھکائیگا۔ میرا پر م پُرکھ پر ماتم میری پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے دیا کمائیگا۔ کوڑی کر یا میرا لاہے بھار، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیگا۔ مینٹوں سندیسے
 دے کے گئے پینمبر گر اوتار، شبدی شبد ناد کر شنوائیا۔ سو سوامی انترجامی میری تیج دے سوار، ہر کرتا کرتا پُرکھ دُھر در گاہیا۔ کلج کوڑ کلپنا میرے
 اتوں کڈھے باہر، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پائیگا۔ میں اوسے دا کردی انتظار، دوس رین بیٹھی راہ نکائیگا۔ کون ویلا میرا آوے میت
 مُرار، سانجھیا نور الاہیا۔ ٹھاکر سوامی ملے جو سب دا پروردگار، سر میرے ہتھ کائیگا۔ میں چرن دھوڑی لاواں چھار، مستک ٹکے خاک رماہیا۔ حاضر
 ہووے درے دربار، سَنمکھ ہو کے ویکھ دکھائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن نرگن شاہو بھوپ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آہیا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک آد جگادی پرم، پُرکھ پُرکھوتم تیری اک سرنائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی ستجگ ساچے دے دے جرم، دُھر دا بن
 آپ جنیندی مائیا۔ میرا اتم سریشٹ کرنی دے کرتے کر دے کرم، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ذات پات رہے کوئی نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔
 سرشٹی دی درشٹی بدل دے چرم، چم درشٹی رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا مکا دے دین مذہب ورن برن، آتم پر ماتم بھو گھلائیا۔ مانو ذاتی اکو تیری لگے
 سرن، دوسرا شٹ نہ کوئے منائیا۔ جن بھگتاں کھول دے نیتز ہرن پھرن، رنج لوچن نین کر رُشنائیا۔ توں کرنی دا کرتا سب کچھ کرن، قدرت دے قادر
 تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندی تیرا نام ندھان سیری بھگوان سارے پڑھن، ڈھولا سوبلا اگم اتھاہیا۔ تیری منزل حقیقی لاشریکی نو ست چڑھن، بن قداماں
 قدم ٹکائیا۔ سچ دوار اینکار تیری درگاہ ورن، سچکھنڈ ساچے دینی نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا
 سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے بے پرواہ، پاربرہم پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ دھرم دی دھار اینکار بن ملاح، ست ستوادی اپنا رنگ
 رنگائیا۔ میری نردھن نمائی دی پکڑ بانہہ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ مینوں ست سچ دی کہے کوئی نہ ماں، ممتا کوڑ کھجک ہوئی ہلکائیا۔ اٹھ دیکھ لے جھگڑاپیا
 سور گاں، مانس مانو مانکھ پشو آں کھل لہائیا۔ ہر دے انتر نرتر رہیا کسے نہ ناں، ناؤں نرنکار تیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ کھجک جیواں بدھی ہوئی دانگ کاں،
 کاگ وانگ سرب گر لائیا۔ پوتر رہیا کوئے نہ تھاں، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار دین گواہیا۔ اوتار پیغمبر گر جو سندیسہ گئے سنا، سنگر ساچے تیرا
 حکم حکم جنائیا۔ میری پھری دروہی وچ تھل اسگاہ، ٹلے پر بت سمند ساگر نیتز نیناں نیر رہے وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھوست دھرم دالا دے جگ، جگتی سنگر شبد نال بنائیا۔ کھجک کوڑ گڑیار دی اودھ جاوے پگ، اگے اور نہ
 کوئے ودھائیا۔ مینوں بسدھانوں اپنی ساچی دے سدھ، ودی سدھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مینوں ایوں دسدانت اخیر بے نظیر تیرے حکم دا ہون والا
 یدھ، یدھشتر دا لیکھا کرشن کاہن نال پور کرائیا۔ پوتر دے کسے نہ بدھ، بیکی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے مار دھیان، نرگن نرور نراکار ویکھ دکھائیا۔ تُوں آد جگادی مہربان، محبوب تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ میری کوچھی کملی دی کر کلیان، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ مانو ذاتی دے دے اک گیان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھیور ہے نہ رائیا۔ ساچی شبد دے
 دھنکان، انحد نادى ناد درڑائیا۔ امرت رس نخبھر جھرنیوں بخش پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ مکان، جوتی
 جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ دے چکائیا۔ تُوں مالک خالق رحیم رحمان، مہبان بیدو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مانگت ہو کے تیرے درتے ڈگی آن، خالی
 جھولی دینی بھرائیا۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ پر ماتم تھدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے اک دوارا کھولیں، خالق خلق دینی وڈیائیا۔ تیرے نام دی اکو ہووے بولی، انبولت بھیو دینا چکائیا۔
 سچ ترازو مانو ذاتی ساری تولیں، کنڈا ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ میں در دوارا اینکار تیرے ہوئی گولی، میری گولک خالی دینی بھرائیا۔ سبجگ انتر میرے اندر
 مولیں، مولہ ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی تیری دھرنی دھرتی دھولی، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ میرا وعدہ تک لے پورب اقرار قوی،
 کول نین تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربانا سری بھگوانا میرا پڑدا مول نہ کھولیں، سر میرے ہتھ لکائیا۔ تیرے چرن کول میں آپا گھول گھولی، دوسر وند نہ
 کوئے رکھائیا۔ جگ بدلنا تیری کھیل معمولی، سبجگ تریتا دواپر کلجگ بیٹھن پنڈھ مکائیا۔ تُوں میرا محبوب اصولی، اصل وصل یار دینا دکھائیا۔ تُوں بننا
 سب دا کنت کنٹھلی، کاہناں دے کاہن تیری وڈیائیا۔ دھرم دی دھرم دھار دینی دھولی، دھوڑی ٹکے خاک رامائیا۔ کلجگ انت لہنا دینا میرے پُرکھ
 اکالے دین دیا لے لکھ چوراسی کولوں وصولیں، انڈج جیرج اُتھج سیج چارے کھانی ویکھ دکھائیا۔ میرا پیار اینکار بھگتی دھار کدے نہ بھولیں، اُبھل تیرے
 آگے واسطہ پائیا۔ اوہ ویکھ لے اشارہ دینا شکر اپنی نال ترسولی، تریلوکی اپنی کل درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دی سچ کار سمجھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ دے کوڑ، کریا کوڑ رہن نہ پائیا۔ ساچی بخش اگمی دھوڑ، دھرم دی دھار نال وڈیائیا۔ چتر سگھڑ
 بنا دے مورکھ موڑھ، دُرمت میل میل دھوئیا۔ نام خُماری چاڑھ دے گوڑھ، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے سچ دا پنگھوڑا سارے لین جھول،

جھلک اپنی دینی دکھائی۔ توں مالک سوامی اک کنتھل، ہر کرتا نور الاہیا۔ میرا اصل نال چکا دے مول، مقروض لہنا میری جھولی پائی۔ جگ بدلنا تیرا آد
 جگادی اصول، کلج لہنا دینا دینا مٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر دا بھو آپ چکائی۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں
 سنج دے دے اپنا پوت، پتا پڑکھ اکال دیا کمائی۔ جس دی دھار ایکا دھاگا ہووے سوت، سوتر دھاری تیرے ہتھ وڈیائی۔ میری سہنجنی کرے رت،
 رتڑی تیرے نال مہکائی۔ توں میرا سوامی اپناشی اچت، میں چاترک وانگ رہی بللایا۔ پیار بخش دے دین دنی کایا مائی پنج تت بت، بتخانیں وجدی رہی
 ودھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھہ بن سہنجنی کرے کوئی نہ
 رت، رتڑی تیرے رنگ نہ کوئے رنگیائی۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرائن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پڑ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو گدیو آوو، نرگن نرویر ہو کے اپنا پھیرا پائی۔ دین مذہب سکھ مرید اپنے آپ سمجھاوو، من مت بدھ توں باہر کرو
 پڑھائی۔ ہر ہر دے انتر نرنتر اپنا نام وساوو، وصل یار کراؤ دھر دے ماہیا۔ کلج کوڑی کرپا اندھیر مٹاوو، ست دھرم سچ چند کر رشنائی۔ میرے اُتے
 ویکھو تھل اسگا ہو، سمند ساگراں کھوج کھوجائی۔ میں کوک پکاراں اچی کر کے باہوں، دو جہاناں باہر سنائی۔ جیواں جنتاں سر رکھو ٹھنڈی چھاؤں، اگنی
 اگن نہ لاگے رانی۔ میرے اُتے حقیقت دا حق کرو نیاؤں، عدل انصاف اک سمجھائی۔ میں جدھر تکاں ساچے نام دی ہوئے واہو واہو، واہ واہ کہہ کے
 سارے خوشی بنائی۔ دین دنی اپنی تکو مارگ گھتھی راہوں، رہرو پنڈھ دینا سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک ہوئے سہائی۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر و میرے اُتے کرو مہربانی، مہربان ہو کے دیا کمائی۔ آ کے ویکھو جگت جسم جسمانی، ضمیر تکو خلق خدائی۔
 مارگ تکو کایا مندر اندر روحانی، روح بت دھیان لگائی۔ اپنا نور ویکھو اسمانی، بن سورہ چند چند رشنائی۔ چار جگ دے شاستر تکو تکو شبد دھار دی بانی، بانی

ہو کے دیکھ دکھایا۔ کیوں میرے اُتے جھگڑا پیا دیناں مذہباں شاہِ سلطانی، شرع شرع کرے لڑائیا۔ اپنے بھوکھت تلو جو کھ کے گئے نال قلم کانی، کاتب ہو کے قلم شاہی رنگ رنگائیا۔ پنا نیتراں تلو چارے کھانی، اندج جیرج اُتبج سیتج پھول بھلایا۔ کیوں تہاڈی یاد دھرنی اُتے ہو گئی پُرانی، پورن برہم نہ کوئے جنائیا۔ آ کے دیکھو اٹھسٹھ تیرتھ تٹ کنارے پانی، جل دھارا کھوج کھوجایا۔ میری دُکھاں بھری کہانی، رو رو دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دامالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے سُنو گر پیغمبر اوتارا، اوتری ہو کے دیکھ دکھایا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو کے میتوں دئے سہارا، سر سر میرے ہتھ لگایا۔ ہر پُرکھ زرنجن کرے پیارا، پریتم میرا دُھر درگاہیا۔ اینکارا دئے ادھارا، اک اکلّا ہوئے سہایا۔ آد زرنجن کر اُجیارا، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ اپناشی کرتا میری پاوے سارا، صاحب سلطان نور الاہیا۔ سری بھگوان ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگمگایا۔ پاربرہم میرا دیکھنہارا کنارہ، تٹاں گھاٹاں پھول بھلایا۔ سنگر شبد بنے ونجارا، ونج کرے تھاوں تھانیا۔ تسیں اپنے اپنے مذہباں دا تلو حدود دائرہ، شرع کھوج کھوجایا۔ صدی چوڈھویں انت رہے کوئی نہ بہرہ، اُسنت نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ نو اسی حکم اپنا سنایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر و تسیں میرے محبوب، مُجبت وچ دیاں جنایا۔ تسیں وسو اُتے عالیشان اوچ عروج، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ میرے اُتے حاضر ہو کے دیکھو موجود، جوتی دھار آؤنا چائیں چانیا۔ تہاڈا نام دھرم ایمان ہو یا نیست و نابود، چوٹی جڑ نظر کوئے نہ آیا۔ آ کے تلو خاکی تن وجود، پنج تہنتلے پھول بھلایا۔ پیار رہیا نہ کتے ست سرُپ، ست ستوادی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جدھر تکاں دیناں مذہباں ہو یا اندھ کوپ، اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ ست سچ دا دسے نہ کوئے سپوت، پتا پوت گود نہ کوئے سہایا۔ آ کے دیکھو میری دہ دشا والی کوٹ، کوگ کوگ کے دیاں سنایا۔ تہاڈے سکھ مُرید تہاڈے پیار نالوں گئے چھوٹ، چھسکی لو نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تڈھ بن سہنجنی کرے کوئے نہ رت، رتڑی تیرے نام نال نہ کوئے مہکایا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر نگاہ مارو میری خاکی مٹی اُتے زمیں زمیں، زمیں زماں مہربان ہو کے دیکھ دکھائیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن دھار سکے کوئی نہ چین، چرن کول پر بھ سیمس نہ کوئے نوائیا۔ جھگڑا تو کویا ترے گن تین، رجو طمعو ستو کی اپنی کھیل کھلایا۔ ست دا مارگ دین دنی دا ہویا مہین، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پانیا۔ کھجگ کوڑی کریا سب نوں کیتا ادھین، مایا متا موہ وکار نال ملایا۔ مائس مانو کایا چولی رنگ چڑھے نہ کسے رنگین، ڈرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ من نسا ست دھرم لیا چھین، سچ وجے نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر و میرے اُتے ہویا غضب، دو جہاناں دیاں سنایا۔ نگاہ مارو اپنے اپنے دین وچ مذہب، دھرم دی دھار رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کھجگ کوڑی کریا میٹوں کیتا تعجب، پریشانی وچ گر لایا۔ ست ست چھکے کوئے نہ قدم، سچ دوار منزل پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ تن مائی خاک اپنے سکھاں مریداں دے دیکھو بدن، ساڈھے تن ہتھ پھول پھلایا۔ ملے میل نہ کسے گوپال مورت مدن، مدھسو دن دیکھ دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گھر گھر لگی اگن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ دیپک جوتی بن تیل باقی دیئے مول نہ جگن، نوری چند نہ کوئے رُشایا۔ انحد شبد انادی سنے کوئی نہ ندن، انحد نادی راگ نہ کوئے درڑایا۔ میں کھجگ انت ڈکھی ہو کے تہانوں لگی سدن، ہوکا دیواں چائیں چانیا۔ میری دھرنی دھرت دھول دھول نو ست لگی اگن، سائتک ست نہ کوئے ورتایا۔ میری بیننتی منظور کرو بدن، بندگی وچ سیمس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر و اپنے آکے دیکھو سکھ مرید، مُرشد ہو کے دھیان لگایا۔ ست سچ دی رہی کوئی نہ دید، دیدہ دانستہ نرگن درس کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم دھار ہوئے نہ کوئی شہید، شہادت سچ نہ کوئے بھگتایا۔ تہاڈے حکم دی رہی نہ کوئے تاکید، سر سر نہ کوئے جھکایا۔ میری آشنا بھری اک اُمید، ترسنا تہاڈے آگے لکایا۔ جو دھرم دا میرے اُتے نیچ کے گئے نیچ، پت تہنی بھل بھلو اڑی آکے دیکھو چائیں چانیا۔ تہاڈے ملن دی میرے انتکرن آوندی ریجھ، خوشیاں وچ بیٹھی راہ تکایا۔ میرا دوارا بن قدماں لنگھو دہلیز، بن چرناں چرن لکایا۔ تھیں پر م

پُرکھ پر ماتم دے جوتی شبدی دھار سُت عزیز، تہانوں جمن والی کوئی نہ مائیا۔ اپنے دیناں مذہباں دی آکے دیکھو تمیز، کی دین دُنی طبع گئی بدلایا۔ جھگڑا دیکھو اُوچ نیچ، راؤ رنک روون مارن دھاہیا۔ آتم دھار سکے نہ کوئے پتج، پت پر میثور ملن کوئے نہ پائیا۔ غفلت وچوں کھولے کوئے نہ نیند، آلس نندرا نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میری بینتی کرو منظور، منزل بچھلا پنڈھ مکایا۔ میرے اُتے ہوو حاضر حضور، حضرتو بھجنا واہو داہیا۔ پنڈھ مکاؤنا نیڑا دُور، دو جہاناں واٹ نہ کوئے رکھایا۔ اپنیاں دیناں مذہباں تکو ضرور، ضرورت سب دی دیاں سمجھایا۔ شرع شریعت تکو قصور، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ میٹوں کلجگ کوڑی کرپا کیتا مجبور، کامنا ترسنا رہی ستایا۔ جدھر دیکھو تہاڈے دیناں مذہباں پایا فتور، فتویٰ لگا تھاول تھانیا۔ ہر ہر دے اندر وڑیا کوڑ، تن وجود وچے نہ کوئے ودھایا۔ چتر سگھڑ بن گئے مورکھ موڑھ، بُدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ چرنی لائے نہ کوئے مستک دھوڑ، ٹکے خاک نہ کوئے رامایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت اک سہایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میٹوں آکے دیو دلاسا، سر سر ہتھ لکایا۔ ست سچ دیو بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ پنڈھ مکاؤ پر تھی آکاشا، گگن گلگنتراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرے اُتے آکے پاؤ راسا، بن گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ دین دُنی دا بدلو پاسا، پشت پناہ اپنا ہتھ لکایا۔ میرے انتر نر نر نر گن دھار کرو واسا، واستک اپنا بھيو چکایا۔ نال اشارہ دیو کی کھیل کرے شکر کیلاشا، کل دھاری کی اپنی کل ورتایا۔ بھيو چکاؤ کی سحم ورتے پُرکھ ابناشا، دھر کرتا کی درڑایا۔ میں چاہندی میرے اُتے اوتار پیغمبر و گرو او سچ نام دی کرو بھاشا، اکو کلمہ وچے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے آؤ جلدی، بن تن وجود پھیرا پائیا۔ کھیل دیکھو کلج کل دی، کلکاتی رہیا کرایا۔ نوست اگ دیکھو بلدی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ دھار تکو پتج وکارے دل دی، نو کھنڈ پر تھی بھجے واہو داہیا۔ مایا ممتا پھرے چھلدی، مانو بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میری آشا پوری کرو باؤن بل دوارے جو دو جہاناں سل دی، سلل اپنی کار بھگتایا۔ وقت سہنجنی گھڑی ہووے نانک والی اک گل دی، جگت جہان دا لیکھا دینا مکایا۔ میں ونجارن تہاڈے پیار دی گھڑی پل دی، پلکان دے پچھے بہہ کے

درشن دینا چائیں چانیا۔ میری دروہی ویکھو جل تھل دی، مہیئل ہو کے رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر دینا مذہباں اندر مارو جھاک، بن نیتو لوچن نین نین اٹھایا۔ کایا مندر اندر پاڑ کے ویکھو بجر کپاٹی، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ کسے دے اندر امرت نام دے نہ بوند سوانتی، نَجھر جھرنا کوئی نابھ نہ کوئے چوایا۔ چاروں گنٹ دہ دشا اندھیری راتی، سنگر نوری چند نہ کوئے رُشانیا۔ نام کلیاں جھگڑاپیا لوک ماتی، دین مذہب کرن لڑایا۔ دُھر دا علم سمجھے نہ کوئے صفاتی، صفحہ صفحہ وچوں بدلایا۔ دین دُنی دی زندگی تلو حیاتی، جیون جیون وچوں ویکھ وکھایا۔ ساچی منزل تہاڈا سکھ مُرید چڑھے کوئے نہ گھائی، گھائے وچ خلق خُدا یا۔ کسے ہتھ نہ آوے امرت رس باٹی، دُھر دا میگھ نہ کوئے برسایا۔ منزل پنڈھ کئے نہ واٹی، چوڑا سی پھند نہ کوئے کٹایا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی بیٹھی رہی اکانتی، اک اکل اپنا آسن لایا۔ جگ چو کڑی ویکھدی رہی کھیل تماش، سبجگ تریتا دو اپر اپنی اکھ کھلایا۔ دھرنی کہے صدی چو دھویں انت اخیر گھر گھر ودھی بد معاشی، بدی وچ خلق خُدا یا۔ گر اوتار پیغمبر و تہانوں مخول ہندا نال ہندی ہاسی، ہستی بے پرواہ نظر کسے نہ آیا۔ کوڑ گڑیاں کولوں میری کرو خلاصی، خالص اپنا رنگ وکھایا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی پر م پُرکھ دی داسن داسی، نت نوت ساچی سیو کما یا۔ میرے دوار میرے منڈل میرے گرہ اپنی جوت دھار دی پاو راسی، شبدي شبدي شبد ناچ وکھایا۔ میں انت مٹی خاک سب دے چرن کول بل بل جاسی، بل بل اپنا آپ کرایا۔ مینٹوں کچھ سندیسہ دے کے گیا چمار رویداسی، روی اپنا بھیو کھلایا۔ بالیک بٹوارے مینٹوں کرائی شناسی، شناخت پر بھ دی گیا ورتایا۔ دھرنی کجگ انت تیرا لہنا دینا پورا کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما پُرکھ اکالا دین دیا لا شہنشاہ شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ ایکا ایک ایک اھوایا۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر * *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال اتپتے، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے حکمے اندر جگ چوڑی کیتے پیتے، انگنت اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں جگ چوڑی تیری تنکدی رہی ریتے، سبج تریتا دواپر کجگ ویکھ دکھائیا۔ مہربان میرے مالک سوامی پت پت پنتے، پاربرہم پر بھ دینی مان وڈیائیا۔ میرا انتشکر کر ٹھانڈا پیتے، اگنی تت بُجھائیا۔ دین دنی دی بدل دے میرے اُتوں ریتے، ریتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیتے، کایا کجے کر رُشائیا۔ تیرا اِکو نام کلمہ ہووے حدیث، حضراتاں توں باہر دے سمجھائیا۔ میرے مالک خالق مہربان پرگٹ ہو اوتار چوڑی، چوڑی جگدیش اپنی کل ورتائیا۔ ایک چھتر جھلے تیرے اگڑے سسے، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال دینا بندھو، بندنا تیرے چرن ٹکائیا۔ میرے گہر گجھیر ساگر سندھو، شکھ ساگر رُپ تیرا ویکھاں چائیں چائیا۔ میرے نو ست دے دھرم اندو، اندر پُر واسی نال ملائیا۔ میرے پنا تاتاں توں انتر پا ٹھنڈو، دست اگم دینی ورتائیا۔ جھگڑا میٹ دے وکار پنچو، پنچم شبد دُھن کر شنوئیا۔ جھگڑا رہے نہ دُئی دویت وکار جنگو، شرع شرع دا لیکھا دینا مکائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھو، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں دین دیال سد بخشنو، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیا۔ میں نمائی بھکھارن ہو کے تیرے در توں منگوں، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ دین دُئی دانیر رہن نہ دیویں اندھو، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ بن تیری کرپا میرے مہربانا سیری بھگوانا منزل حق کوئے نہ لنگھو، سچ دوار ملن کوئے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا سبج ست دھرم نہ کوئے ار مسبو، کجگ کوڑی کرپا نہ کوئے مٹائیا۔ توں میرا سوئے شکت تیرے حکم دی دھار شوئے شنبھو، شکر اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے پرکھ اکالے، اکل کل دھاری تیری سرنائیا۔ دیناں بندھو دین دیالے، دیانندھ تیری وڈیائیا۔ کرپا بندھ ہونا کرپالے، کرپن ہو کے منگ منگائیا۔ میننتی کراں سچ دوار تیری دھرم مسالے، دھرم دوار آس رکھائیا۔ میرے اُتوں کجگ کوڑی کرپا میٹ داغ کالے، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ آکے ویکھ مُریداں حالے، میرے مُرشد دُھر درگاہیا۔ میرے اُتوں ترے گن مایا توڑ جنجالے،

جاگرت جوت کر رُشائیا۔ ہر جن بھگت سہیلے اٹھا اپنے بالے، گرکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ انتر نر نتر اپنے نام دی بخش مالے، من کا منکا دے بھوائیا۔ تیرے پیار وچ میں جگ چو کڑی گھالن گھالے، گھائل ہو کے رہی سنائیا۔ پھل رہیا نہ میرے اُتے دھرم دے ڈالے، پت ٹہنی گئی کملائیا۔ نرگن دیا باقی کملاپاتی جوت کوئے نہ بالے، شبد ناد نہ کوئے شنوائیا۔ میری اک بیننتی اک سوالے، اکو آس تیرے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے نور الاهی پروردگار، یامین تیری سرنائیا۔ میرے نور نورانے سانجھے یار، جلوہ گر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں کرنی دا کرتا قدرت دا قادر ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ میں سجھیاں وچ کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ میرے امام امامے نور الاہ میری پاؤنی سار، مہان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ میں دھوڑی خاک منگدی چھار، شہنشاہ مستک خاک دینی رمائیا۔ توں نرگن دھار آؤنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری آس رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا کر کے گئے اظہار، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ میں انت اخیر بے نظیر تیرا کر رہی انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہونا ظاہر، ظاہر ظہور کرنی رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکالے دین دیا لے گبھیر گہر گور، ٹدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

۸۶۳

۸۶۳

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر *

ہر سنگت ویکھنی پر بھو ساچی شردھا، سردھن نردھن دھیان لگائیا۔ جن بھگت سہیلا بناؤنا اپنا بردا، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ بھيو چکاؤنا اپنے گرہ گھر دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ایشان کراؤنا انتر آتم ساچے سردا، دُرمت میل میل دھوائیا۔ نور ظہور وکھاؤنا نرائن نردا، نر نرکار دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم تیرا نام ہووے پڑھدا، کلمہ کائنات صفت صلاحیا۔ لیکھا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ سنت سہیلا تیری منزل جائے چڑھدا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ تیرے پیار وچ لیکھا رہے نہ ہنکار گڑھ دا، مایا موہ نہ کوئے ہلاکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی

دست اک ورتائیا۔ ہر سنگت کہے پر بھو ساڈی پوری کرنی اچھیا، سری بھگوان دیا کمائیا۔ نام ندھانا نوجوانا پاؤنی بھچھیا، دست امول اتل آپ ورتائیا۔
 ایختے اوختے دو جہاناں کرنی رچھیا، رکھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوراسی وچ ہر جن رہے مول نہ پھسیا، پھاسی جم دینی کٹائیا۔ نچھر دھار امیوں بوند
 سوانتی دینا رسیا، بن رسنا رس چکھائیا۔ اندھ اندھیر اندروں میٹنی اندھیری مسیا، جوتی نور چند کر رُشنائیا۔ ترے گن مایا مول ڈسے نہ ڈسنی ڈسیا، زہر قہر نہ
 کوئے ورتائیا۔ نو دوار من منو آ پھرے نہ نسیا، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ
 نبھائیا۔ ہر سنگت صاحب سوامی در تیرا اکو منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈھایا۔ تن وجود خاکی مائی رنگدی، رنگت اپنا نام دکھائیا۔ پریتی جوڑیں دھر
 دے انگ دی، انگیکار ہونا دھر در گاہیا۔ منزل مکاؤنی جیرج اند دی، اتبھج سیتج پندھ رہے نہ رایا۔ واشنا رہے نہ کوڑ وکارے دھن دی، پنچم شبد دینی
 سچی شنوائیا۔ مُجّت رہے واسی پری اند دی، گوہند مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ وڈیائی رہے نہ ہتی دند دی، اجپا جاپ وچ سرت شبد دینی سمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ گھلائیا۔ ہر سنگت کہے پر بھو تیرا درس ہووے اگم، بن جگ نیتز نظری آئیا۔ ساچا
 ۸۶۴ بھو کھلا دے برہم، پاربرہم پردہ آپ اٹھائیا۔ نہکرمی ساڈے اُتے کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھایا۔ انتشکرن وچوں میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم
 بھو بھٹائیا۔ ساڈی درشتی رہے نہ چرم، چم درشتی دینی گوائیا۔ اکو بخشنی پُرکھ اکالے سرن، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ نچ نیتز کھول دے ہرن پھرن،
 لوچن اپنے کر رُشنائیا۔ بن اکھراں تیرے سنت سہیلے تیری ویدیا پڑھن، نراکھ دھار دینا درڑائیا۔ آتم پر ماتم جوتی جاتے تیرا پلو پھرن، سنگر شبد دینی
 وڈیائیا۔ ساڈا لیکھا چکے آون جاون لکھ چوراسی مرن، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ توں پاربرہم پت پر میشور ترنی ترن، تار نہارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ہر سنگت کہے سورے سرنگنا، پروردگار تیری وڈیائیا۔ مہان بیدو تیرا دوارا اکو
 منگنا، دوسر گرہ کدے نہ جائیا۔ توں شاہو بھوپ سورا سرنگنا، نور نورانہ نور الاہیا۔ تیرا سچ دامہ دو جہاناں وجنا، ڈنکا فتح فتح شنوائیا۔ تیرے چرن دھوڑ
 جن بھگت سہیلے کرن مجنا، اٹھسٹھ لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا نوری دیک اکو جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ توں لیکھے لاؤنا اعلیٰ

ادنی، شاہ سلطاناں اپنا رنگ رنگائی۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا اکو ہووے بھجنا، بھجن بندگی تیرا روپ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دوار اک درسائی۔ ہر سنگت کہے پر بھو ہبھ آشنا کر دے پوری، پرم پڑکھ پر بھ دیا کمایا۔ پندھ مکا دے نیڑا دوری، دو جہان چرن سرن سرنایا۔ کلج کر یا میٹ دے کوڑی، کوڑ گڑیار مٹایا۔ شاہو بھوپ حاضر ہو حضوری، حضراتاں دے مالک ڈھر درگاہیا۔ اپنا درس دکھا دے نوری، نور نورانہ نظری آئی۔ توں سرب کلا بھر پوری، سمرتھ اک گوسانیا۔ کلج انتم سب دی کٹ مجبوری، مشکل دین ذنی حل کرائیا۔ ہر سنگت بن چرن بخش دے دھوڑی، دھولی ٹکے خاک رامایا۔ نسا مول رہے نہ کوڑی، کر یا کرم کانڈ دا لیکھا آپ چکائی۔ تیرے پیار دی رنگت چڑھے گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ ہر سنگت کہے پر بھو تیرا اکو ہووے درس، بن نیتز نیناں نظری آئی۔ آتم پر ماتم مٹے حرص، ہوس اور رہے نہ رانیا۔ امرت میگھ دینا برس، جس دا میگھلا نظر کوائے نہ آئی۔ جن بھگتاں اُتے کرنا ترس، رحیم رحمت رحمان آپ کمائی۔ توں والی مالک خالق عالی جاہ عرش، شاہ سلطان تیری وڈیائی۔ نگاہبان نگاہ مارنی اُتے فرش، فرشتے خاکی ویکھ دکھائی۔ تیرے درس نوں تیرے سنت سہیلے رہے ترس، دوس رین بیٹھے دھیان لگائی۔ توں پودھا سوربیر مردانہ اکو مرد، مہربان محبوب اک اکھوائیا۔ پاربرہم پت پر میثور نرگن دھار ہو کے ونڈ درد، دردوند تھہ بن دوجا نظر کوائے نہ آئی۔ ہر جن خوشی کر بند بند، بندگی سب دی اپنے لیکھے لائی۔ اوہ وعدہ پورا کر دے جو گو بند کہہ کے گیا پری انند، انند دے مالک انند انند وچوں ورتائی۔ ہر سنگت آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا بن رسنا جہوا بٹی دند جپا دے چھند، چھنت دی بنت آپ بنائی۔ جن بھگتاں سچ سہا دے آپ پلنگ، بن پاوا چول آسن لائی۔ سب دی انتر نر نتر نرگن دھار تک لے منگ، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سروپی شاہو بھوپ بن رنگ روپی آتم دھار لگا لے اپنے انگ، انگیکار ایکنکار تھہ بن دوجا نظر کوائے نہ آئی۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر سچھنڈ دواویوں مار کے آؤ واٹاں، دو جہان نوجوان مرد مردان پنڈھ مُکائیا۔ میرے اُتے دیناں مذہباں اندر ویکھو آیا گھاٹا، ست سچ دھرم دی دست گئے ڈلایا۔ چاروں کُنٹ کلج کھیل بازی گر ناٹا، نوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتایا۔ امرت رس بن گوہند بھرے نہ کوئے دھرم دے باٹا، امیوں رس جام نہ کوئے پیایا۔ آتم سیجا سُتھی ویکھو تہاڈے سکھاں مُریداں ہوئی کھاٹا، سنگھاسن آسن نظر کوئے نہ آیا۔ سب دا کایا ماٹی پنچ تت دا چیتھر ویکھو پاٹا، تن شنگار رہن کوئے نہ پایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ست سچ دا پیا سناٹا، کلج کوڑ کوئے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری ویکھو حالت، ہائے اُف کر سناپیا۔ دھرم دی رہی نہ کوئے عدالت، انصاف سچ نہ کوئے کمایا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئی جہالت، پریم پریتی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تہاڈے دھرم دی دیناں مذہباں کولوں کھس گئی امانت، دست سمجھل نہ کوئے رکھایا۔ صدی چو دھویں سب نے کیتی خیانت، خزاں رت گئی بدلایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری شامت، شمع نور جوت نہ کوئے رُشناپیا۔ کلج کوڑی کرپا میرے اُتے لیاندی قیامت، قایم مقام رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرا ویکھو دُکھ، دُکھی ہو کے رہی جنایا۔ میری سُپھل رہی نہ گُکھ، بھگت جنمے کوئے نہ مایا۔ دروہی پھری وچ مائس مانگھ، مانو سارے تُدھ نوں گئے بھلایا۔ دین دیاو وڈ کرپالو مینٹوں آن کے لو پچھ، پُشت پناہ میری ہتھ لٹکایا۔ تہاڈے سکھ مُرید تہاڈے نالوں گئے رُس، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو آپ گھلایا۔ اوتار پیغمبر گر شبدي دھار بولن اکتھے، سچھنڈ دوار جنایا۔ اسیں بن قداماں آئے نٹھے، دو جہاناں پنڈھ مُکائیا۔ پہلوں ویکھئے تیر تھ اکتھے، گنگا گوداوری جمناسرستی پھول بھلایا۔ نگاہ ماریے مندر مسجد شو دوالے مٹھے، گرودوار چرچاں پھول بھلایا۔ ساڈے کول دھرنیے پُرکھ اکال دے دھرم دے پچھلے ویکھ لے پٹے، پٹنے والا رہیا جنایا۔ جس دے حکم وچ جگ چو کڑی پٹے، سچجگ تریتا دواپر کلج اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اُس دے ستگر شبد نال متے، جگت مشورہ صلاح

نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا اشارہ دتا نرگن سرگن دھار نانک تپے، گر گوبند گیا درڑائیا۔ اوہ مان دیونہارا اکو اکھر پپے، پاربرہم پت پر میثور اکو لھم ورتائیا۔ جس دے قول اقرار دو جہاناں پکے، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو ایکا دھار بناؤنے سکے، دیناں مذہباں شرع ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ سائوں سب کچھ سدسا ساڈا نام کلمہ وکدا وچ نکلے، گرنتھ شاستر ہٹوہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دھرت دھول دھول نرگن دھار آوان گے۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، سو پُرکھ نرنجن نال ملاواں گے۔ آد جگادی پت ماتا، ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھاواں گے۔ ایہتھے اوتھے دو جہان جس داناتا، ایکنکار اپنی گنڈھ پواوان گے۔ آتم پر ماتم لکھ چوڑا سی جو ہوئے جوتی جاتا، آد نرنجن درد دکھ بھے بھنجن اپنی گنڈھ رکھاواں گے۔ ابناشی کرتا جو سنائے اگئی گاتھا، سیری بھگوان دھر دا جوڑ جڑاواں گے۔ پاربرہم پت پر میثور جو تیرے اتوں میٹے اندھیری راتا، نوری چند چند چکاواں گے۔ سنگر شبد جو کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانتا، رُپ انوپ اوسے دا ویکھ وکھاواں گے۔ توں اپنا کھلا رکھیں کھاتہ، ستاں دیپاں پردہ آپ چکاواں گے۔ نگاہ ماریئے وچ ذاتاں پاتاں، دیناں مذہباں پھول پھلاواں گے۔ تیرا نوست دا تکیئے اک احاطہ، سمند ساگراں ٹلے پر بتاں جنگل جوہاں ویکھ وکھاواں گے۔ تیرا مالک خالق ساڈے نال ہوئے پُرکھ بدھاتا، بسدھا تیرا لیکھا تیری جھولی پاواں گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوڑی سدسا سہیلا سگلا ساتھا، اتاتھ اتاتھاں ویکھنہارا تھاون تھانیا۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ وریام سنگھ دے گرہ پنڈ ملیاں ضلع امرتسر *

پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول دھول دھرت، ماٹی خاک بن تن وجود حق محبوب بن کے تینوں دیاں سمجھائیا۔ نرگن دھار ایکنکار سانجھیا ہر ہو کے آواں پرت، پت پر میثور پاربرہم ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ہو کے گر اوتار پیغمبراں پوری کراں شرط، شرع

شریعت جگت جہان نوجوان ہو کے دیکھاں چائیں چانیا۔ میں نور نورانہ شاہ سلطانا والی دو جہان پریتم عرشی عرش، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی
 اک اکھوانیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آواں اُتے دھرت، دھولے تیرا ہولا بھار دیاں کرائیا۔ تُوں نرگن دھار دی سدا اڈیک رکھیں میری آمد
 دے ہتے نہیں برس، پنج چار سال توں وڈھ وقت نہ کوئے رکھائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بناں مرد، بلدھاری اک اکھوانیا۔ کوچھئے کملیئے تیری آن کے
 ونڈاں درد، ڈکھیاں دردیاں تیرے نال ملایا۔ شرع چھری کسے کرے نہ قتل کرد، قاتل مشول دا پندھ دیاں مکائیا۔ تیری بیننتی منظور ہووے عرض،
 عرشی پریتم ہو کے دیکھاں چائیں چانیا۔ کھجگ نوں میٹنا میرا ڈھر دا بن دا فرض، فاضل ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ میں سب دی آشا پوری کراں عرض،
 نسا تکاں ہو کے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنیے سو پُرکھ نرنجن ہو کے آواں
 گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے دیکھ دکھاواں گا۔ اینکارا ہو کے حکم ورتاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے ڈگگواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے سو بھاپاواں گا۔ سری
 بھگوان ہو کے ڈنک وجاواں گا۔ پاربرہم ہو کے بھيو کھلاواں گا۔ سنگر شبد اٹھاواں گا۔ سچھنڈ دوار اک سہاواں گا۔ تھر گھر اپنا پردہ لاہواں گا۔ وشن
 برہما شو آپ ہلاواں گا۔ کروڑ تیتیس سُرپت اند نین اکھ کھلاواں گا۔ گن گندھرو آپ جگاواں گا۔ ترے گن مایا پنج تت دیکھ دکھاواں گا۔ اوتار پیغمبر گر
 جوتی دھار سنگ بناواں گا۔ بن قداماں دھرنیے تیرے اُتے آواں تر، بن تتاں ویس وٹاواں گا۔ میرا اکو منتر نام جائے پھر، فُرنے من دے بند کراواں
 گا۔ اکو تال تلواڑا ہووے اکو وجے انادی سُر، سُر تئی شبد نال جڑاواں گا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گو بند انند پُر، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں باہر دیکھ
 دکھاواں گا۔ تیرے اُتوں میٹاں اندھیرا گھور، نوری چند چند چکاواں گا۔ کھجگ کوڑ گڑیاں نہ پاوے شور، شوہر بازکا ہو کے حکم سناواں گا۔ تُوں تکنا نال غور،
 گھر گبھیہر ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ تیرے اُتے دین دنی دی آشا کر دیواں اور دی اور، اور دا اور رُوپ بدلاواں گا۔ مانس ذاتی مانو جنم جائے سور، تُوں
 میرا میں تیرا آتم پر ماتم بھيو کھلاواں گا۔ سب دی اپنے ہتھ وچ پھڑ کے ڈور، دو جہاناں اپنی کل دکھاواں گا۔ سنجگ نال تیرا ناتا دیواں جوڑ، کھجگ کوڑ
 گڑیاں، باہر کڈھاواں گا۔ پر بھو پیار دی رہے کوئی نہ تھوڑ، بھنڈارا اتوٹ اتوٹ ورتاواں گا۔ نرگن ہو کے چڑھاں شبد اگمی گھوڑ، نو کھنڈ پر تھمی ست

دیپ چرناں ہیٹھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ہو کے جاواں بہر، دُور دُراڈا دو جہاناں نرگن ہو کے اپنا پندھ مُکاواں گا۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ چنن سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سُن میرے سری بھگوانا، بھگوان کنت بھگوانت در تیرے منگ منگایا۔ میرے آد جگادی برہم برہمادی نوجوانا، شبد انادی تیری بے پرواہیا۔ تُوں شاہو بھوپ بن رنگ روپ یودھا سورپیر مرد مردانہ، مہابلی اگم اتھاپیا۔ نت نوت آد جگاد تیرا جھلدا رہیا نشانہ، زمیں زماں مہاں اپنا روپ درسایا۔ نگاہ مار لے میرے نرور نرکار بن تتاں والے کاہنا، رام راما ویکھ دکھایا۔ میرے بھگوانت کیوں میرا پیار ہویا بیگانہ، پریتم ہو کے پریت گیوں تڑایا۔ میرے شہنشاہ شاہو بھوپ سلطانا، راج راجان تیری وڈیایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پھرنے والا جامہ، جگ چوکڑی اپنا کھیل بنایا۔ کلج انت میں ہو گئی خیرانا، خیرانگی وچ میری دہانیا۔ تیرے اوتار پیغمبراں گرو آس ہندیاں کیوں میرے اُتے بدل گیا زمانہ، ست دھرم نظر کوئے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑ کڑیا ہویا پردھانا، پنج وکارا بھجے واہو داہیا۔ میں سندیسہ سُننا چاہندی تیرا اک فرمانا، فرماں بردار ہو کے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے پیتا، صاحب ستنگر ساجن در تیرے واسطہ پانیا۔ میرا انتکرن کر دے ٹھانڈا پیتا، اگنی تت تت بُجھایا۔ تُوں آد جگادی جگ چوکڑی بدلن والا ریتا، ریتوان اک اکھوایا۔ اوہ وقت یاد کر لا جو سندیسہ دتا رام پیتا، بنواسی ہو کے گیا درڑایا۔ جو بھو کھلایا کرشن گھننیا ارجن کھوان لگے گیتا، اٹھاراں دھیائے باہر سمجھایا۔ کی پیغمبراں شرع توں باہر دسی، حدیثا، حضرتان دے مالک کیتی پڑھایا۔ کی لہنا دینا گرو گرو دیو بیس اکیسا، گرداس کی گیا سمجھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں جگ چوکڑی تیرا پیسن پیسا، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دی وست اگم ورتایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل

کل دھاری تیری آس رکھائیا۔ نگاہ مار لے وچوں سچھنڈ سچی دھر مسالے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کی سندیسہ دے کے گئے تیرے اوتار پیغمبر گرنے نڈھے
 بالے، بالی بدھ کی جنائیا۔ تڈھ بن کلجگ انت نہ کوئے سمبھالے، سمبل دے مالک تیری آس رکھائیا۔ میرے اوتوں کلجگ کوڑی کریا توڑ جنجالے،
 جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ میں نہیں چاہندی میرے اُتے تتاں والے گرو ہون باہلے، اکو سنگر شبد تیرا میرا ہوئے سہائیا۔ جو پھل لگاوے
 دھرم دے ڈالے، پت ٹہنی دئے مہکائیا۔ گھٹ گھٹ انتر نرنتر جوتی جاتا ہو کے دیپ اگمٹا بالے، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی
 کھالے، پنچ تت وجدی رہے ودھائیا۔ جلوہ گر اپنا دے دے نور جمالے، ظہور اپنا اک درسائیا۔ مہربانا مہربانا میری جھولی رہے نہ خالے، دست اوتوں
 اٹھ دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن کرے نہ کوئی
 پرتپالے، پرتپالک خالق تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرجش سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبو آ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میں تکیاں تیریاں چارے کھائیاں، لکھ چوراسی جوئی دھیان لگائیا۔ تیرے حکم سندیسے سنے شبد اگئی بانیاں، شاستراں کھوجیا
 تھاوں تھانیا۔ اپنے اُتے تیرے ویکھے اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، جل دھارا کھیل کھلائیا۔ سرتی شبدی تکدی رہی ہان بانیاں، نرگن نرگن تیرا رنگ ویکھ
 دکھائیا۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو گاوندے رہے صفتاں والیاں بانیاں، ڈھولے سوہلے راگاں ناداں وچ درڑائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی بنی رہی
 بال انجانیا، بالی بدھ بدھ جنائیا۔ توں میرا شاہو بھوپ ادھار پرانیاں، پرنام کہہ کے سپس نوائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے انتسکرن دے جان
 جانیاں، جانہار ویکھنا نین اٹھائیا۔ تیرے پیار وچ جو نرگن سرگن موجاں مانیاں، سکھ ساگراں وچ رکھائیا۔ کلجگ انت میرے بھگونت میں ہوئی انت
 نتھاوایاں، تھان تھنتر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جگ

جگ میرے اُتے ہندی رہی مہر، مہربان دیا کمائیآ۔ کیوں کھجگ انتم لائی دیر، دُور دُراڑے دُھر درگاہیا۔ میرے اُتوں کھجگ پندھ مُکا دے نیرن نیر، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ اگما شیر، بھبک دو جہان سُنائیآ۔ سَنگَر شبد بھجج دلیر، بھجے بھو دے چُکائیآ۔ میرے اُتوں کھجگ کوڑی کریا میٹ اندھیر، اندھ آتم رہے نہ رائیا۔ جیواں جنتاں منسا من کرے نہ ہیر پھیر، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ اک رنگ رنگا دے گرو گُر چیر، چیلے گُر اپنے رنگ سَمائیآ۔ کوڑ گُریاراں مٹی خاک ڈھاہ کے کردے ڈھیر، ممتاموہ محل اٹل رہن کوائے نہ پائیآ۔ تیرا لیکھا آد جُگاد جُگ چو کُڑی زبر زیر، دُوجا نظر کوائے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب دینی مان وڈیائیآ۔ دھرنی کہے میں جُگ جُگ تیرا مان دی رہی رنگ، رنگ رنگیلے دُھر دے ماہیا۔ کھجگ انتم دے دے سنگ، سگلے سنگی بہرے رنگی اپنی دیا کمائیآ۔ نو ست میرا کھیرا ہون نہ دیویں بھنگ، ورونڈ وجدی رہی ودھائیآ۔ میں خیرانی وچ ہوئی دنگ، پریشانی وچ گُرائیا۔ میرے نیتز لوچن نیناں وگے انجھ، ہنچھو اپنی دھار بنائیآ۔ میرے صاحب سورے سربنگ، تیرے آگے واسطہ پائیآ۔ تُوں لوک مات جگت جہان آوٹا لنگھ، سچھنڈ نو اسی اپنا پھیرا پائیآ۔ میری سچ سُنہنجنی سہا دے پلنگ، آسن سَنگھاسن ابناشن اک وڈیائیآ۔ میری صدی سدیوی دی پوری کر دے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ امرت دھار نر نرکار وھا دے گنگ، گنگوتری بیٹھی سیس نو ایآ۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میں تیرا ماناں انند، انند انند وچوں دینا دکھائیآ۔ دھرم دامیرے اُتے نوری چاڑھ دے چند، چند چاندنا اک چکائیآ۔ میرا خوشی ہووے بند بند بندگی وچ تیرے چرن سیس نو ایآ۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لاسدا بخشند، رحمت اپنی دینی کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کُریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، سر شئی در شئی اندر بھيو چُکا دے برہم ہنگ، پاربرہم پر بھ پڑدا آپ اٹھائیآ۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو کھج کوڑ گڑیار نال گئی سلیاں، انیلا مایا ممتا تیر رہیا چلایا۔ کسے کم نہیں آوندیاں میرے اُتے دتیاں بلیاں، شہادتاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ چراگاہاں وچ نظر نہیں آوندیاں تیل دیاں پلپیاں، مقبرے روون مارن دھاہیا۔ جو سندیسے دتے رسولاں عالیاں، اللہ تیرا حکم سنایا۔ ساڈا محبوب مہربان آدے دھرنی تیری نوست دی گلیاں، کوچا کوچا پھول بھلایا۔ نگاہ مارے جل تھلیاں، مہینل کھوج کھوجایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا کھج انت میں اکو اک اکلے آں، دوجا سنگی نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے ویراگ وچ جوتی جاتے ہوئی جھلی آں، جھک اپنی دینی دکھایا۔ میں تیرا درشن کر کے پاواں چلیاں، جلاں تھلاں دے مالک دینی مان وڈیایا۔ میریاں آشناں پیار والیاں رہن نہ ٹھلیاں، لہر لہر وچوں بدلایا۔ میرے اُتے کوڑ گڑیار دیاں وجدیاں ٹلیاں، مندر مٹھ دین دُہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک لے تہر، نوست دھیان لگایا۔ تُوں مہربان گمبھیر گہر، گور تیری وڈیایا۔ دین دُنی دے انتشکرن کوڑ گڑیار بھریا زہر، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ تیرے نام کلمیاں بنیا ویر، شتر و گھر گھر نظری آیا۔ مہربانا میری جھولی اپنے پیار دا پادے خیر، خیریت اپنی دست ورتایا۔ نوست دا کر لے آ کے سیر، پر تھی پر تھم تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے میرے دیونہارے سچ صلاح، صاحب سلطان دینی سرنا یا۔ مہربانا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ میرا نتھوایں دا رہیا نہ کوئی تھان، تھان تھنتر روون مارن دھاہیا۔ کھج انتم پکڑ بانہہ، بلدھاری ہونا سہایا۔ میٹوں پیار دی بنائے نہ کوئی ماں، دھرت ماتا کہہ کے سپس نہ کوئے نوا یا۔ میرے اُتے مانو مائس مانگھ شرع شریعت وچ کھائے سور گاں، پشوآں ڈھوراں کھل لہایا۔ ہر ہر دیوں بھلیا تیرا ناں، ناؤں نرنکار نہ کوئے درڑایا۔ جیواں جنتاں بدھی ہوئی کاں، گرگھ روپ نہ کوئے درسا یا۔ تھہ بن دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میٹوں تیرے ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ درس دکھا دے نرگن زوریر آپ آ، جوتی جاتے پھیرا پانیا۔ میں خوشیاں وچ کراں واہ واہ، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھایا۔ اوتار

پینغمبر گرو میرے آد جگاد گواہ، شہادت تیرے نام والی بھگتائیا۔ دھرنیے کجگ انت سِری بھگونت جوتی جاتا آوے ویس وٹا، پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔
میرے مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا میں پنا نیتراں نکاں تیرا راہ، میرے رہبر آؤنا دھر دے ماہیا۔ میرا دکھڑا دین دُنی دا دینا گوا، سکھ اپنا نام جنائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انم حقیقت دے مالک کرنا حق نیاں، عدل
انصاف اپنا دینا جنائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گلو بوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے نرنکارے، نرور ہونا آپ سہائیا۔ ست سچ دے بھر بھنڈارے، خالی نظر کوئے نہ آئیا۔ میں جگ چوکڑی تیرے سہارے،
اوٹ اور نہ کوئے تکائیا۔ سندیے دے کے گئے پینغمبر گرو اوتارے، اوتری تیرا بھو چکائیا۔ پچھلے جگ چوکڑی دیکھے سارے، بن نیترا کھ کھائیا۔ تیرا
درشن پاؤنا چاہندی کل کلکی اوتارے، تیرا نور نکاں تھاؤں تھانیا۔ امام ااما ہو ظاہرے، ظاہر ظہور دینی وڈیائیا۔ میں سدا سدا تیرے سُن دی رہی
اشارے، بن سروناں کٹاں دھیان لگائیا۔ اچھل چھلدھاری دیکھیں ہن دیویں نہ لارے، ول چھل اپنا کھیل کھلایا۔ میتوں کجگ رہیا لکارے، اپنا بھے
درڑایا۔ میں نوست کوڑ گڑیار دے لاؤنے جیکارے، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ مایا متا موہ لگے اکھاڑے، کوڑی کرپا ناچ نچایا۔ اگ لگاؤنی بہتر
ناڑے، ماس مانو دینے تپایا۔ دھائی پھیرنی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑے، ٹلے پر بت روون مارن دھانیا۔ میرے بھگونت میرے من لے ہاڑے، متتاں کر کر
سیس جھکایا۔ میرے اُتے دھرم دے رنگ چاڑھ دے گاڑھے، دُرمت میل دے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
سچ دے صاحب دیکھ دکھایا۔ دھرنی کہے میرے سنگر ساچے صاحب سئیاں، سوامی انترجامی تیری آس رکھایا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے میری پکڑ
لے بہیاں، کاہن کاہنا سِری بھگوانا دھر دے راما اپنے انگ لگایا۔ میرا لیکھاتک لے بن اکھراں والی کڈھکے بہیا، جتھے وہی نازل ہو کے دیاں سنایا۔

میں سرن سرنائی پڑھ سمرتھ تیری پئیاں، پاربرہم پر بھ تیری دھوڑی خاک رمانیا۔ میری شہہ دریا ڈبن نہ دیویں نیا، نوکا جگت جہان پار کرائیا۔ جس کارن بلھے گایا تھنیا تھنیا، وہ دشادے مالک ہونا آپ سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہانیا۔ دھرنی کہے میرے مالک نگاہ مار لے اُتے دھول، میرا دھولا جھانٹا ویکھ دکھانیا۔ میری بدھی ہوئی بول، پاگلاں وانگ رہی گر لائیا۔ تُوں نورِ الہی اول، عالمین تیری سرنائیا۔ اپنا وعدہ تک لے قول، قول اقراراں دھیان لگائیا۔ میرے مہربانا میرے اُتے ست سرپ ہو کے مؤل، مؤلا ہو کے پھیرا پائیا۔ تیرا رُپ انوپ تکاں سندر ساول سول، ساوریا اپنا پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دھار دے پتا، پت پر میثور ہو کے ویکھ دکھانیا۔ میں زردھن نال کرنا ہتا، ہتکاری ہو کے دھیان رکھائیا۔ تُوں سوامی میرا ابناشی اچتا، چتر بھج تیری بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار میری سہا دے رتا، رتڑی اپنے نام نال مہکائیا۔ حکم سندیسہ دے دے اپنے سنگر شبد ڈلارے ستا، پوت سپوتا لے اُٹھائیا۔ جو ویکھ دکھائے لکھ چوراسی کایا مائی بُتا، بُتھانیاں پھول پھلایا۔ میرا انت کنت بھگونت میٹ دے دکھا، دکھ دلدر رہن کوئے نہ پائیا۔ ست سچ ۸۷۲

دھرم دادے دے سکھا، سچ ساچا نال ملایا۔ میری پوتر کر دے سکھا، میں دھرم دی بناں جنیندی مائیا۔ تیرے درس نال میرا اجل ہووے سکھا، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ میرا تشکر تیرے پیار دا بھکھا، بھکھ ترسنا دینی گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے مالک سوامی ابناشی اچتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سنگھ دلپ دے گرہ پنڈ گوبو آ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میری میٹ اداسی، چنتا غمی دے گوائیا۔ میری شہہ کر دے راسی، منڈل منڈپ اپنے رنگ رنگائیا۔ دھرم سندیسہ دے دے شکر کیلاشی، کلادھاری آپ سنائیا۔ جگت وکاری میرے اُتے رہن نہ دیویں لاشی، کوڑ وکاراں پنڈھ مکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کریں تلاشی، ہرجن ساچے

لئیں بچائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا ست دھرم نوں دے شتاباشی، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ کولوں میری ہوئے خلاصی، کھلی مینڈھی سیس دیاں
 ڈھائیا۔ توں سچھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ میں دھرنی تیرے تھم دی پیاسی، ترسنا وچ رہی گر لائیا۔ میرے انتشکرن اکو آشا بھاسی، بھاونا تیرے
 چرن ٹکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مانو کرے نہ کوئے بدمعاشی، بدی دا لیکھا دینا چکائیا۔ تڈھ بن سچ کرے نہ کوئے شناسی، شناخت تیرے ہتھ
 پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ڈھر گوسانیا۔ دھرنی کہے میرے پر م پُرکھ کرپالو، کرپا ندھ ویکھ
 دکھائیا۔ کلجگ اگنی ریت تپے بالو، ست سچ نہ کوئے ورتائیا۔ تڈھ بن میرا وقت نہ کوئے سمبھالو، سمبل دے مالک لہنا دینا دینا چکائیا۔ میں چاہندی
 میرے اُتے ست دھرم ہووے چالو، کلجگ چالی دینی پائیا۔ میری آشا پوری کر دے جو نانک کہہ کے گیا پت کالو، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنا ست دھرم
 دا وصل دے وصالو، وشو دے مالک ہونا سہائیا۔ تڈھ بن پنچ وکار مانو اندروں سکے نہ کوئے نکالو، تن وجوداں کرے نہ کوئے صفائیا۔ توں سوامی ٹھا کر گھر
 گھر اندر سدا سماو، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرے دکھاں دائدھ بن بنے کوئے نہ جھالو، جھلک سکے نہ کوئے دکھائیا۔ مہربانا میرا توڑ دے جگت جنجالو،
 جاگرت جوت کر رُشائیا۔ میرا کوک پکارے پر بت ہمالو، کوہ کوہاں دھیان لگائیا۔ پھل لگا دے ساچے ڈالو، بھل اپنا نام مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک اپنی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے ٹھا کر سوامی سدھو، سد سد تیری سرنائیا۔ میتوں بخش دے دھرم
 دھار دی نو ندھو، نو اٹھاراں پنڈھ مکائیا۔ سچ پریم دی دے دے بدھو، بدھاتے بدھنا لیکھ مٹائیا۔ تیرا روپ مُسلم سکھ عیسائی مول دے نہ ہندو،
 اکھراں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میری سوامی میٹ دے چندو، چنتا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دیاں ہو کے بن بخشندو، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ بھاگ لگا
 دے کایا مائی پنڈو، انڈ برہمنڈ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اھوائیا۔ دھرنی کہے میرے دین
 دیاں درد دکھ بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ میتوں دھوڑی بخش دے مجن، متا میل دھوائیا۔ پریم دھار پا دے انجن، بن لوچن کر رُشائیا۔ تیرے نام
 دے ناد اگنی وجن، بن سروناں کر شنوائیا۔ نو ست تیرے دیک جوتی جگن، بھگت سہیلے ڈگمگائیا۔ تیرے پیار وچ ہوواں مگن، مستی وچ خوشی بنائیا۔

بن رسنا نام لگا دے سگن، گنڈھ اپنے نال رکھایا۔ میں تیتوں کتے نہ جاواں لبھن، گھر سوامی آؤنا چائیں چانیا۔ میرا مٹی خاک دا بدن، جگت وجود نہ کوئے جنایا۔ دو جہاناں پار کر کے آجا حدن، حدود میری دیکھ وکھایا۔ توں گوپال سوامی مورت مدن، مدھسودن تیرے ہتھ وڈیایا۔ کلجگ کوڑی کریا آجا کڈھن، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ ساچا آجا چھڈن، میرے گرہ دینا لکایا۔ جن بھگتاں بھاگ لگاؤنا ساڈھے تن ہتھ کایا مٹی ہڈن، ناڑی ناڑی کر رُشانیا۔ آتم پر ماتم اپنی دھار بنا لے جڈن، یدی جدپ اپنا حکم ورتایا۔ توں نور الاهی دُھر دار بن، رحمت اپنی دینی کماہیا۔ مہربانا نوجوانا ست سچ دی چاڈھ دے رنگن، رنگت اکو اک وکھایا۔ انت کنت بھگونت لگی منگن، کلجگ اتم جھولی ڈاہیا۔ توں میرا میں تیرا سر شئی در شئی اندر سنا دے چھندن، سوہلا ڈھولا اکو نام سمجھایا۔ اکو تیرے چرن کول ہووے بدن، سیس جگدیش اور نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ست دا بخش اندن، اند اند وچوں آپ پر گٹایا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھومنی سنگھ میرے اُتے مارپاں لکیراں، پٹھی قلم نال کھچایا۔ دھرنی تیرے اُتے قائم رہنیاں نہیں کسے دیاں جاگیراں، مالک نظر کوئے نہ آہیا۔ دُنیا اتم ہونی وانگ فقیراں، فقرہ سچ سکے نہ کوئے گایا۔ جھکڑا پینا شاہ حقیراں، امیر غریب کرن لڑایا۔ راج راجاناں بدل جانیاں تقدیراں، سیس تاج نہ کوئے لکایا۔ نو کھنڈ پر تھی کھڑکنیاں شمشیراں، کھنڈا کھنڈے نال ٹکرایا۔ کسے نے کسے نوں دینیاں نہیں دھیراں، دھیرج نظر کوئے نہ آہیا۔ شرع دیاں کٹیاں جانیاں زنجیراں، ضمیر دین دُنی بدلاہیا۔ مان دا کسے دے سیس رہنا نہیں چیرا، داغ لگے خلق خدایا۔ امرت رس پیئے کوئی نہ سیرا، ٹھنڈک ٹھنڈ نہ کوئے ورتایا۔ تیرے اُتے دھولے سب دا بدل جانا و طیرہ، درتھان دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ تیرا پیار ہونا خمیرہ، مُجبت وچ نہ کوئے سماہیا۔ جو گوہند مان دتا چھیمبیاں جھیراں، کوجھیاں کملیاں رنگ رنگایا۔ انت بے نظیر پاؤنیاں بھیراں، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرایا۔ تیرے

سپس سہاگنے رہنا مول نہیں لیرا، سر ہتھ نہ کوئے کایا۔ کلج کوڑ گریار نے چلنا بیڑا، بل اپنا آپ پر گٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے منی سنگھ نے میری چھاتی دتی ونھ، قلم تکھی نوک نال کھجھایا۔ مینوں نظارہ دکھایا بھن، بھنڑی رین نال وڈیایا۔ پر بھو دا کھیل اتن ہونا نہ گھڑی پل نہ جگت والے چھن، پکاں دی دھار وچ اپنا حکم ورتایا۔ دین دنی دا لیکھا کھلیئے تیرے اتوں کنا وچ دن تن، تین لوک دا لہنا دئے چکایا۔ سب دے کولوں سب کچھ جانا چھن، خالی ہتھ دے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے منی سنگھ نے میرے اتے قلم رکھی تکھی، ترے گن اتیتے نال ملایا۔ پر بھو دے پیار بنا قائم رہنی نہیں کوئی سکھی، سکھی وچ سکھ نہ کوئے سمایا۔ پھیر انگلی نال اگمی پٹی لکھی، حرف حروف مٹی اتے درسایا۔ پھیر پر بھ دے آگے جھولی ڈاہ کے منگی بھکھی، کوک کوک سنایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے وست اگمی اپنے پیار والی سٹیں، اتوٹ اتوٹ دینی ورتایا۔ جھٹ اشارہ ہويا آہ وکھ لے ہاہے والی پٹی، ہنگ برہم نال وڈیایا۔ جیہڑی پُرکھ اکال دے چرناں وچ لٹی، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ جس دی جگت دھار توں باہر دی متی، مترا وکھنا چائیں چانیا۔ جھٹ منی سنگھ نے اکو منگ منگی تیرے شبد دی اکو ہووے لپی، دوجی و دیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھرنی کہے میں جھٹ دہتھڑ مار کے پٹی، کوک کوک سنایا۔ ایہہ کی خبر سننا دسیں انڈی ٹھی، بھو اگم جنایا۔ جھٹ پنا اکھراں توں دکھائی مینوں چٹھی، جس دی عبارت سمجھ کوئے نہ آیا۔ دھرنی تیری کھیل پنا پُرکھ اکال توں جانی نہیں نچٹھی، پنا سمبل دے مالک توں سمبھل سکے کوئے نہ رانیا۔ ایہہ پیار دی دھار دھرنی کہے مینوں لگی مٹھی، بن رسنا رس چکھایا۔ جاں غور نال نکیا نور نورانی کھیل دسی چٹی، کالا حرف حروف نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے نت نوتی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کھلایا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سَنگھ دے گرہ پنڈ جھاکے ضلع امرتسر *

سَنگھ درشن کایا اندر، ساڈھے تن ہتھ انتر نرنتر وجے ودھائیا۔ کرے پرکاش اندھیری ڈوگھی کندر، کایا کعبہ دو دو آہ ڈمگائیا۔ ترے گن اتینا
 ٹھانڈا سیتا بجر کپاٹی توڑے جندر، رجو طمعو ستو دا لیکھا آپ مکائیا۔ منوآ من دہ دس اٹھ دھاوے نہ بندر، سرتی شبد شبد بندھائیا۔ گرہ پرکاش دیوے بنا
 سوریہ چندر، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ دیا کمائے تن وجود اندھیرے کھنڈر، کھنڈا کھرگ نام چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا
 ور، ڈھر دا صاحب اک گوسانیا۔ سَنگھ درشن تن وجود، ماٹی خاک ملے وڈیائیا۔ بھيو گھلائے عالیشان عرش عروج، عرشی پریتم ڈھر درگاہیا۔ منزل
 دیوے حق مقصود، درگاہ ساچی پڑدا آپ اٹھائیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا کرے نیست و نابود، جڑ چوٹی رہن کوئے نہ پائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے محبوب،
 پاربرہم پت پریشور اپنا درس دکھائیا۔ نو دوارے پنڈھ رہے نہ حدود، ایڑا پنگل سکھن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سَنگھ درشن کایا ماٹی، مٹکا ویکھے چائیں چائیا۔ جوت جگائے نور للائی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ نام دکھائے اپنی ہاٹی،
 جگت ونجارا نہ کوئے جنائیا۔ امرت رس دیوے نبھر ہاٹی، بوند سوانتی نا بھی کول وچوں پٹائیا۔ سَنگھ شبد سرت چڑھائے اپنی گھاٹی، منزل منزل پنڈھ
 مکائیا۔ لیکھا رہے نہ تیرتھ اٹھ ساٹھی، سر سروور اک نہائیا۔ دُرمت میل جائے کاٹی، سَنگھ درس وڈی وڈیائیا۔ منوآ من پھرے نہ ناٹی، نوآ اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جوت جگائے بنا تیل باٹی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ سَنگھ درس
 دیوے بنا اکھاں، جگ نیتز لوڑ رہے نہ رانیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے سنا، سُخن اپنے پور کرائیا۔ جس دی قیمت پاسکے نہ کوئی کروڑی لکھاں، گنتی گنت نہ
 کوئے گنائیا۔ اوہ کھیلے کھیل اگوچر الکھنا الکھنا، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو آد جگاد پُرکھ سمرتھا، صاحب سلطان نور الاہیا۔ جس دانیت نوت جگ چو کڑی بن
 دارتھا، رتھ رتھوا ہی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بن رسنا جہوا ہتی دند سَنگھ شبد سناوے کتھا، آتمک راگ راگ درٹائیا۔ جس دا کھیل بیتھارتھ بیتھا، یدی یدی
 اپنا بھيو چکائیا۔ اوہ جوت جگائے دیا کمائے جن بھگت سہیلے مستک متھا، ٹکے دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ لہنا دینا چکائے تت اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی

آکاش من مت بدھ اپنے رنگ رنگایا۔ سنگر درس دیداری نرگن دھار ہر جن پیار انتر آوے نٹھا، بن قداماں بھجے نٹھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر درس لوڑے سرب جگ، جاگرت جوت دھیان لگایا۔ جو بھجاونہارا کوڑ گڑیاری
 اگ، امرت میگھ نام برسایا۔ بھیو چکائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہنس بنائے پڑے بگ، مانک موتی چوگ چکایا۔ جگت وکار دی میٹے حد،
 حدود اپنی دے درسایا۔ بنا جگت ساز سنائے ند، انحد نادی ناد دُھن کرے شنوایا۔ امرت رس سچ پیائے مد، مدھر دُھن نال شنوایا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگر درس ہر جن کرن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ بن رسنا جہوا گائے واہو
 واہو، واہ واہ واہ واکر تیری بے پرواہیا۔ سو سنگر پورا بن ہتھاں پڑے باہوں، بن تتاں گود اٹھایا۔ انتر نرتر بن رسن چپائے ناؤں، ناؤں نرکار آپ
 درڑایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں دیوے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ آپے پتا آپے ماؤں،
 آپے ہوئے جنیندی مایا۔ دین دایلا درشن دیوے تھائیں تھاؤں، تھان تھنتر اپنے رنگ رنگایا۔ آد جگادی سد کر نہار نیاؤں، نیاکار اک اکھوایا۔ جن
 بھگتاں درشن دیوے ساڈھے تن ہتھ گراؤں، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در
 اک دکھایا۔ جس نوں درشن دیوے پورا سنگر، گو بند گو بند میلا سچ سبھایا۔ لہنا دینا آد جگادی دیکھے دھر، دھر مستک لہنا دینا دے چکایا۔ انتر آتم
 پر ماتم شبد ناد سنائے سر، سرتی شبدی نال ملایا۔ کلج کوڑی کریا میٹے اندھیر گھور، بیچ وکار ہنکار دے مٹایا۔ منو آ من پائے نہ شور، شوہر بانکا ہو کے
 دیکھے چائیں چانیا۔ بیچ پر بیچ رہے نہ اندر چور، ٹھگی ٹھگ نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک
 سہایا۔ سنگر درس سدا اگتا، جگ نیز لوچن دیکھن کوئے نہ پایا۔ جو بنا تیل باقی دیپ جگائے شمع، نور نورانہ جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جو آد جگادی میٹے سگلی طمع،
 لالچ رہن کوئے نہ پایا۔ لیکھ مکائے رائے دھرم لکھ چوراسی جماں، جم کی پھاسی دے کٹایا۔ سچ سہنجن چرن کول بنائے اگلا سماں، پورب لہنا لہنے وچ
 جھولی پایا۔ لیکھا جانے پون سواسی دماں، دامنگیر آپ ہو جایا۔ ہر کھ سوگ چنتا میٹے غماں، غم خوار ہو کے دیکھ دکھایا۔ سنگر شبد آد جگاد جگ چو کڑی

نرگن سرگن سرگن نرگن دھار سچ دوار سدا نواں، بردھ بال بڈھیا جگ چوکڑی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر حکم سندیس نر نریش ہو کے دیوے نال چواں، چاؤ گھنیرا اکو اک جنایا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گنڈا سنگھ دے گرہ پنڈ دراجکے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو منی سنگھ نے لکھیا پتر، حرف انگلاں نال بنایا۔ اوہ سمت بکرمی اُنی سو چہتر، دوسر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پھیر اپنے چولے دی پاڑ کے نکی جی کتر، اُس دے نال دتی لٹکایا۔ پھیر نک رگڑیا اپنی اُتے تیجی سطر، ترے گن توں باہر ویکھ وکھایا۔ پھیر اپنے ہتھاں دا بنا کے چہتر، سیس سیس اُتے دتا لٹکایا۔ پھر نگاہ ماری ہس کے اپنے آپ نوں لگا دسن، دُھر دا حکم جنایا۔ سنگرور جیل وچ بنا خوشی توں لگا ہسن، رین نو دس دا وقت سہایا۔ پھیر بالشتاں نال لگا کچھن، پیمانہ ہتھاں والا بنایا۔ پھیر سرتی دھار وچ لگا ہسن، بن قداماں قدم اٹھایا۔ پھیر اپنے پیار وچ پریتی لگا کسن، گنڈھ بن تند تند بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے منی سنگھ مینوں لائیاں انگلاں تین، قلم ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ اندروں پر بھ دے ہو ادھین، بیٹھا سیس جھکایا۔ پھیر خاکہ کھچیا میری اُتے زمین، ونڈ اپنی آپ ونڈایا۔ نال اشارہ دتا کی لہنا دینا ہونا روسا چین، چین وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر مارگ تک مہین، بیٹھانین دبایا۔ پھیر بن کے بدھی ہین، اپنا آپ گیا تھایا۔ مستک ہتھ ماریا میرے صاحب نے سب کچھ لینا چھین، شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر جھگڑا ہویا غم گین، غمی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پھیر نگاہ ماری میرے پرم پڑکھ دا لیکھا بڑا پراچین، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دین گواہیا۔ میں کوئی شوہدا نہیں کمین، کوجھا کملا نہ روپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جھٹ منی سنگھ لایا پنچہ، پنچہ پنچے نال دبایا۔ پھیر ہندسہ لکھیا بونجا، پانجا دوآ جوڑ جڑایا۔ پھیر اکھر بنایا چنگا، کیتی انگلاں نال لکھایا۔ پھیر اشارہ دتا گنگا، میا بھجنا واہو داہیا۔ پھیر نگاہ ماری پری اندا، اندر واسی ویکھ وکھایا۔

جھٹ نیتز کھولیا پُرکھ اکالے رُوپ دھریا بندہ، پنجاں تئاں وِچ سمايَا۔ جھٹ اوسے ویلے سنت منی سَنگھ تُوں میرا میں تیرا گایا چھندا، رسنا جہوا زبان نہ کوئے ہلایا۔ پھیر کھلو گیا اک ٹنگا، ہتھ مستک اُتے رکھایا۔ پھیر پھڑ کے بنا لکڑی توں ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنی لئی بدلایا۔ پھیر اپنا کر کے پنڈا ننگا، پٹھ زمیں نال رگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ دھرنی کہے جس ویلے سنت منی سَنگھ میرے اُتے رگڑی اپنی پٹھ، پاسا اپنا نہ مول بدلایا۔ میٹوں نظری آیا اکو دھار سوا گٹھ، مارو ڈنڈ دا پنڈھ چکایا۔ آگے سَنگھاسن دِسیا نور نورانہ انڈٹھ، جس دی پاوا چول گھڑت نہ کوئے گھڑایا۔ پھیر آواز سنی اگئی مٹھ، بن رسنا جہوا ہوئی شنوایا۔ جاں پھیر نکیا میرے اُتے ملی بنا اکھراں توں چٹ، چٹے اُتے کالا حرف نہ کوئے لکھایا۔ میں وینہدی رہ گئی بٹ بٹ، میری چلی نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے پھیر منی سَنگھ ہو گیا چُپ، مکھ دند رسنا نہ کوئے ہلایا۔ بکل وِچ کر اندھیرا گھپ، نیتز نین نہ کوئے گھلایا۔ پھیر غصے وِچ کہا کیوں میرے صاحب گیوں چُپ، شیر اپنا گھ چھپایا۔ بے شک میں بڈھاتن داتے اندروں تیرا پت، نور نورانہ تیرا نظری آیا۔ جھٹ سندیسہ ملیا میں سُنہنجی کراں اگئی رت، رتزی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سَنگھ وِشنو بھگوان، کھیلے کھیل ہو کے ابناشی اچت، چیتن اپنا بھيو گھلایا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ملکھا سَنگھ سمند سَنگھ دے گھر پنڈ ماڑی ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سَنگھ شبد دے سہارا، سہانک نانک تیری اوٹ تکایا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے بن میت مُرارہ، متز بیارے اپنا رنگ رنگایا۔ میرے اتوں کلج انت میٹ دھواں دھارا، کوڑی کرپا نوست رہن نہ پایا۔ ست سچ نام کلے دا دس اگم جیکارا، جس دی دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انادی شبد دی دے دھکارا، انحد نادى ناد کر شنوایا۔ امرت رس بخش ٹھنڈی ٹھارا، امیوں رس دھر دا آپ چوایا۔ جوتی نور کر اُجیارا، دو جہاناں ڈگمگایا۔

میری ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نمسکارا، قدم بوسی کر کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست ست ورتایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد پیارے پیتا، مترا تیری اوٹ تکایا۔ میرے اوتوں کوڑی کرپا بدل دے ریتا، ریتوان تیرے ہتھ وڈیایا۔ سرشی دی درشی اندروں بدل دے نیتا، انتشکر وچ کر صفایا۔ پتت پاپی کر پنیتا، دُرمت میل دے گوانیا۔ میری آشا پوری کر دے جو رام سندیسہ دے کے گیا سیتا، سرتی سیتا رام شبد وچ سمایا۔ اوہ لہنا دینا ویکھ لے جو سندیسہ دتا کاہن گھنٹیا ارجن لکھن لگیاں گیتا، اٹھاراں دھیائے حرف حروف وڈیایا۔ جو پیغمبراں وعدہ قول اقرار کیتا، قیمت کرتے دینی پایا۔ جو گرو گرو دیو سوامی رکھیا چیتا، چیتن ہو کے دینا درڑایا۔ دھرنی کہے میرا پورب وقت بچھلا بیتا، آگے پردہ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میرے اوتوں کوڑ بچھا دے اگت، ترے گن اتیتے دیا کمایا۔ امرت میگھ برس دے اُتے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈمگایا۔ کوڑی کرپا نالوں دین دنی کر الگ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن کوئے نہ پایا۔ توں صاحب سورا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ کلجک جیواں بدھی مول رہے نہ کگ، کاک ہنس روپ درسایا۔ بھو کھلا دے اپنا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت جام پیا دے مد، نا بھی کول کول اٹھایا۔ کوڑ گریار شرع دی میٹ دے حد، حد حدود محبوب اپنی اک دکھایا۔ آتم دھار ست بنا لے اپنی جد، یدی یدپ اپنا رنگ رنگایا۔ میں خوشی نال ہوواں گد گد، تیرا ڈھولا سوہلا اکو اک گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں تیری رکھی اوٹ، اوڑک دھیان لگایا۔ میرے اُتے جگ لنگھ گئے کوٹی کوٹ، انگنت اپنا پنہہ نکایا۔ میں تیرا بھنڈارا تکدی رہی اتوٹ، اٹھ دینا ورتایا۔ ساچے نام نگارے لا دے چوٹ، چوٹی چٹھ کے ویکھ دکھایا۔ دین دنی سرشی اندروں کڈھ دے کھوٹ، مانس مانو پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ آتم پر ماتم جوتی دھار بخش دے جوت، نور نورانہ ڈمگایا۔ نو نو پردہ کھول دے سویا رہے کوئی نہ سوت، سوئی سرتی آپ جگایا۔ میرے اُتے کلپنا ودھ گئی بہت، کوڑی کرپا نال ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے میرے سنگر شبد آد جگادی نہکنا، کل کاتیاں ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ایکا نام شبد دو

جہان و جا دے ڈنکا، پُریاں لو آں کر شنوائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی میرا سہا دے بکا، بندواری ایکنکاری اِکو نظری آئیآ۔ لہنا دینا مُکا دے راؤ رنکا،
 شاہ حقیر فقیر اِکو گھر بہایا۔ ست دھرم سبجگ بنا دے بتا، گھرن بھنہنہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ سرشی درشی اندروں گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ
 برہم پاربرہم پڑا دینا اُٹھایا۔ جھگڑا رہے نہ جگت و اشنا منوئے من دا، متا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ لیکھا رہے نہ سروں کن دا، دُھن آتمک شبدی راگ دینا
 سنایا۔ میرا لیکھا تک جائے ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھنا نہ کوئے تپایا۔ اپنا مانو روپ بنا لے اپنے برہم دا، پاربرہم پرہم اپنا رنگ رنگایا۔ میرا نوست
 رنگیا ہووے تیرے سچ دھرم دا، دھرم دی دھار اک درسایا۔ لہنا مُکا دے کوڑ کرم دا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اشٹ رہے نہ کوئے درشی چرم دا،
 چم درشی لیکھا دینا مُکایا۔ اِکو سہارا بخش دے اپنی سرن دا، سرنگت اِکو نظری آئیآ۔ لہنا دینا رہے نہ ورن برن دا، چار ورن اٹھاراں برن اِکو روپ سمایا۔
 توں مالک خالق سوامی تارن ترن دا، تارنہار تیری وڈیایا۔ میٹوں شوق نو کھنڈ پر تھی اِکو تیرا نام کلمہ پڑھن دا، دوسرا اور نہ کوئے پڑھایا۔ میرے اُتے
 مارگ ہووے تیری حقیقی اِکو منزل چڑھن دا، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درساچے الکھ جگایا۔
 دھرنی کہے سنگر شبد میرے اُتے ہو کرپال، مہربان ہو کے دیکھ دکھایا۔ توں دیناں بندھپ دین دیاں، دیاںدھ نور الاہیا۔ میں نمانی کو جھی کملی کنگال،
 توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ میں چاہندی ست دھرم دی میرے اُتے اِکو ہووے دھرمسال، دھرم دوارا اِکو سوبھا پائیآ۔ توں آ کے دیکھ مُریداں
 حال، میرے مُرشد دھر درگاہیا۔ میرا ترے گن مایا کٹ جنجال، جاگرت جوت جوت رُشنایا۔ میں جگ چوکڑی تیری گھالن لئی گھال، گھائل ہو کے سیو
 کمایا۔ توں میرا مدھسوڈن مکند منوہر لکھمی نرائن گوپال، گوہند تیرے ہتھ وڈیایا۔ پھل لگا دے میرے ڈال، پت ٹہنی دھرم دھرم نال مہکایا۔ میں
 انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار ہوئی بے حال، بہبل ہو کے رہی سنایا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میری آ کے سرت سنبھال، سمبل دے
 مالک سمبل اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی
 برہم برہمادی شبد انادی میری کر پرپال، پرپالک خالق تیری آس رکھایا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ رگھبیر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیکی ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سنگر شبد میتوں بخش دے اکو ست، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی دیا کمایا۔ تیرے چرن کول واسطہ رہی گھت، نو نو زویر نراکار
 نرکار لاگاں پائی۔ کلجگ انت میری رکھنی پت، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے نو کھنڈ پر تھی ابلے رت، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔
 دھیرج دھرم رہیا نہ بیت، ست سنتو کھ وچ نہ کوئے سمایا۔ میرا سنیہرا اپنا قلم شاہی توں لکھیا ہویا خط، بن حرف حروف کرے شنوایا۔ سر شئی در شئی
 اندروں کوڑ گڑیاں بدل دے مت، مت متانتر اں ڈیرہ ڈھاہیا۔ مایا گنی کوئی نہ جاوے تپ، تپیشراں باہر دے سمجھایا۔ نگاہ مار لے تیج وائے پر تھی
 آکاش اپ، پنچم پنجاں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد میرا تک لے
 انتسکرن، انترجامی ہو کے دھیان لگایا۔ میرے نال وعدہ آد جگادی پرن، قول اقرار گر اوتار پیغمبر گئے جنایا۔ میں تیری دھرم دی دھار لئی سرن،
 سرنگت اکو اک جنایا۔ توں نرگن دھار کرپا آ جا کرن، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھایا۔ دروہی میں کوڑیاں ہتھوں لگی سڑن، کلجگ کاتی اگنی تت
 تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داگرہ اک سہایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد آد جگادی سجن، میت مرارا اک اکھوایا۔
 تیتوں کہندے درد دکھ بھے بھنجن، بھوساگر پار کرائیا۔ میرے گوپال مورت مدن، نور نورانے تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں انت اخیر بے نظیر تیری دھار
 لگی سدن، صدقے واری گھول گھمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک پرگٹایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میٹ
 کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں مالک خالق اکو نر زیش، نر نرکار دتی مان وڈیایا۔ میں در تیرے ہوئی پیش، پیشین گویاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ اوہ
 تک کی اشارہ دینا سہنسر مکھ شیش، باسک تشکا کی رہیا درڑایا۔ کی بن رسنا کہہ کے گیا گنیش، گنپت اپنا بھو گھلایا۔ اوتار پیغمبراں گروآں کی لیکھا
 جنایا کی سنیہرا دتا نگاہ مار لے سمبل دیس، دیس دیسانتر اں پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور
 کرائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میرے اتے اپنی کر مہربانی، محبوب ہو کے دیا کمایا۔ ست دھرم دی بخش دے نشانی، نشانہ کلجگ کرپا کوڑ مٹایا۔ توں مالک

خالق عالمے جابدانی، دو جہاناں تیری وجدی رہے ودھایا۔ میں سَتِجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرے حکم دی دندی رہی قُربانی، کربلے دا لیکھا ویکھنا چائیں چانیا۔ میرے اُتے نگاہ مار لے جگت جسم جسمانی، رُوح بُت پھول بھلایا۔ پریم رہیا نہ کسے انسانِ انسانی، انسانیت ہتھ کسے نہ آئی۔ پریم رہیا نہ تیرے نام کلمے بانی، بان انیلا تیر نہ کوئے چلایا۔ جھکڑا تک لے چارے کھانی، خالص رنگ نہ کوئے سمایا۔ تیری مخلوق تیرے نالوں ہوئی بیگانی، بیوہ رُوپ دے لوکایا۔ عقل بُدھی جگیا سو آں ہوئی نادانی، نچ نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ میں راہ تکاں تیرا ہتھ رکھ کے اُتے پیشانی، پیشتر دے لہنے نال ملایا۔ میرے سوامی ٹھا کر میرے اُتے بخش دے منزل اک رُوحانی، رُوے رواں اپنے رنگ رنگایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر میں ہوئی نمانی، نمانی ہو کے اوٹ تکیا۔ میرا پوتر رہیا نہ اٹھسٹھ تیر تھ پانی، پنے پنے تیتوں سیس نوا یا۔ تُوں آد جگادی کرنی دا کرتا جان جانی، جانہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے سر کر احسانی، احسان مہربان مہر نظر نال میری جھولی دینا ٹکایا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پیر سنگھ دے گرہ پنڈ کلسپاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سنگر شبد میں تیری نمانی نتھی بچی، بچپن پتا پت پریشور تیری جھولی پانیا۔ بے شک میری دھار ماٹی کچی، کنچن گڑھ نظر کوئے نہ آئی۔ میں اپنی کتھا کہانی دساں سچی، سچ سچ وچوں پرگٹایا۔ میرا انتشکرن کلجگ اگنی نال رہیا مچی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ نگاہ مار لے پر کرتی وچ بچی، پنجاں دے مالک پھول بھلایا۔ لوں لوں تیری دھار دے نہ رچی، رچنا ویکھن کوئے نہ پانیا۔ متا گھر گھر ویسوا ہو کے بچی، نیتز نین نہ کوئے شرمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اکو نظری آئی۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں تیری اکو نڈھی بانی، بانی بُدھ دیاں جنایا۔ تُوں میری سرت سمبھالی، سمبل بہہ کے اپنی خوشی بنایا۔ تیرا لہنا دینا نال جوت اکالی، اکل کل دھاری تیرے رنگ سمایا۔ مہربان ہو کے

میری کریں دلالی، وچولا اکو سو بھاپائیا۔ میری جھولی تک لے خالی، خالق رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ست دھرم دی دست میرے اتوں لہے نہ بھالی، کھوجیاں ہتھ کوئے نہ آئیا۔ بنا دھر دے لحم توں کلجک ہوئی رین اندھیری کالی، کلا کوڑ دتی ورتائیا۔ سچ رہیا نہ کوئے دھر مسالی، دھرم دوار نہ کوئے چترائیا۔ جدھر تکاں جگت گرو دسدے جعلی، دھر دا سنگر بنا شبد توں نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے بنا سوامیاں میرا باغ اُجڑیا دسے کوئے نہ مالی، مانو بوٹے ہرے سنج نہ کوئے کرائیا۔ مہربانا میرے اُتے کپا کر دے شالی، شہنشاہ ہو کے دیا کمائیا۔ میں منگتی تیرے در دی ہوئی سوالی، سوالن ہو کے منگ منگائیا۔ توں کپا بندھ میری اتم سرت سمبھالی، سنگر شبد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں کو جھی کملی ننھی، جگت رکھے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میری اک میننتی منیں، منسا تیرے چرن کائیا۔ میٹوں جس والی نہیں کوئی جننی، جنیندی بنے کوئے نہ مایا۔ میرا ساک سجن نہیں کوئی تنی، سگلا سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کوئی خبراں سُن دی نہیں کتیں، کائنات نہ کوئے شنوائیا۔ میں اکو لاڈلی تیری دھرم دھار دی چتی، چند چاندنا میرے اُتے دینا چکائیا۔ میٹوں اپنی بن ہتھاں پھڑا دے کتی، لوک مات سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ میں ۸۸۶

نیر ہین رھواں نہ اٹھی، اندھ اگیان دینا مکائیا۔ تیرے درتے آئی بھنتی، دُور دُراڈے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں بالی بدھ انجان، مورکھ گلدھ موڑھ اکھوائیا۔ توں دیونہارا چتر سجان، سنگھڑ تیری بے پرواہیا۔ تیرے چرن کول کراں دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے سوامیاں میری جھولی پا دے دان، داتے دانی اپنی دیا کمائیا۔ میٹوں سندیسہ دے کے گیا باون دھر فرمان، فرنیاں باہر جنائیا۔ میٹوں رام نے رام دے رام دا دتا نشان، نشانے دین دُنی اٹھائیا۔ سندیسے وچ آکھیا کرشن کاہن، کاہناں دا کاہن تیرا رنگ رنگائیا۔ پیغمبراں اشارہ دتا تیرے اُتے آئے دھر امام، امام اماما نور الایہا۔ جس دا کلمیاں توں باہر ہوئے پیغام، بن الف یے پڑھائیا۔ جس دا اکو ہووے اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ جس دا زرگن سرگن دھار گرو آل منتر دتا ستنام، نام نامہ رنگ رنگائیا۔ اوہ دھرنی تیرا ویکھے نگر گرام، کھیڑا نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں ایسے کر کے بیٹھی کر دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون ویلا میرا آوے سری بھگوان، ہر کرتا

دُھر درگاہیا۔ میں چرن کول دھول ہو کے کراں پرنام، نمو نمو کہہ کے سیس نوایا۔ جو میرے اُتے آ کے میٹے اندھیرا شام، شمع نور جوت چند کرے
 رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا ایکو ایک دُھر دی
 دھار سناں پیغام، حکم سندیہ اِکواک کرے شنوایا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ بے بے منی دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سنگر شبد میتوں ہلونا دتاگٹ دا، پھڑ باہوں دتا ہلایا۔ سینت نال جنایا اوہ تک سنت منی سنگھ چوری کڈا، ٹکڑے ہتھاں نال دباہیا۔
 نالے انتر ڈھولا گائے اِکوتک دا، توں میرا میں تیرا رہیا دھیایا۔ نالے ہس کے کہے کلج کوڑا پینڈا جاندا مکدا، آگے پنڈھ نہ کوئے ودھایا۔ پھیر بنا
 زبانوں رُکدا، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ پھیر زمیں اسماناں باہر جھکدا، انتر انتر لاگے پانیا۔ پھیر اپنا روپ انوپ دے سنگر سٹ دا، دلارا ہو کے خوشی
 بنایا۔ پھیر وقت سہیلا تکی صاحب دی رت دا، رُتری جگت نال مہکایا۔ جس ویلے وقت سہنجنا ہویا ابناشی اچت دا، چیتن سب نوں دے کرایا۔ لہنا
 دینا ویکھے کایا ماٹی پنج بھت دا، تن وجوداں پھول بھلایا۔ جس کھیل تکنا ماٹی خاک بُت دا، بُتخاناں ویکھ دکھایا۔ اوہ جوتی جاتا ہو کے نرگن دھاروں اٹھدا،
 تن وجود پنڈھ مکایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا نو کھنڈ پر تھی چارے کوٹاں گٹھ دا، دہ دشا پھول بھلایا۔ جس اشارہ دتا میتوں سنتا اوہ تک لے کی نظارہ دُنیا
 والی لٹ دا، لُٹیرا کلج نال ملاہیا۔ شاہ سلطاناں بھنڈارا خالی ہونا ٹھٹھ دا، دھن دولت نظر کوئے نہ آہیا۔ سنگر شبد ہو کے ویکھ لے کٹھدا، دو جہاناں
 سکے نہ کوئے بھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناہیا۔ دھرنی کہے سنت منی سنگھ چوری کٹے اُنکلاں نال
 پائے وچ گھیو، گھرت اپنا رنگ رنگایا۔ پھیر اشارہ دیوے ویکھو دُھر دا دیو، دیوتیاں دا دیو نظری آہیا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے سبناں بنے پیو،
 پتا پُرکھ اِک اھوایا۔ جو بھگتاں سنتاں آتم دھار بنائے نیہوں، رشتہ فرشتیاں باہر جنایا۔ پہلوں لیکھا پورا کرے اپنے ساڈھے تن ہتھ سیوے، رَویداس

چھارا گنڈھ پوایا۔ جس دے کھیل نوں کوئی کہہ نہ سکے کیوں، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتایا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں اُتے برسے مینہوں، میگھلا اپنا
 نام برسایا۔ نو کھنڈ پر تھی کلجگ اتم توڑے وھوں، وکار ہنکار لیکھا دئے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل
 آپ کھلایا۔ دھرنی کہے سنت منی سنگھ خوشیاں نال چوری گنڈھا، انگلاں دساں نال دباہیا۔ نالے لیکھا تکی جائے پاپ پن دا، نو کھنڈ پر تھی دھیان لگایا۔
 نالے محم سنے مالک کُن دا، گل مالک کی جنایا۔ نالے دھرنی دی دھوڑ پنا خاک توں چھدا، رسنا رس نال وڈیایا۔ پھیر چپ چپیتا گرہ ویکھے دھر دی سُن دا،
 سادھی وچ اپنا آپ لکایا۔ پھیر سندیہ شبد اگما سُن دا، جو ڈھولا دیوے دھر درگاہیا۔ سنتا لیکھا تک لے ہُن دا، سچ سچ نال سمجھایا۔ پھیر بھگت سہیلے
 ہر جن ساچے ویکھیں چنڈا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ میرا لیکھا ہونا گُن اوگن دا، گنوتا ہو کے دیا مکایا۔ میرا نام ندھانا منتر ہونا فن دا، فریاں باہر
 سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے سنت نے کئی چوری، چوری چوری
 نظر کسے نہ آیا۔ میرے سوامیا میں تیری کراں مزدوری، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ نال شبد کراں مشہوری، مشورہ تیرے نال رکھایا۔ میرا پندھ
 رہے نہ دُری، منزل دینی مکایا۔ میری قلم تیری بھرے حضور، حاضر ہو کے سیو مکایا۔ تُوں تن وجودوں باہر میرا مالک ہونا نوری، نور نورانہ نظری
 آیا۔ تُوں صاحب سرب کلا بھرپوری، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ مینتوں تڈھ بن دنیا دسدی کوڑی، کوڑ کرپا نظری آیا۔ میں سچ دساں تُوں جوتی جامہ
 پہننا ضروری، ضرورت میرے نال ملاہیا۔ اوہ تک لے کی آسا رکھ کے گیا موسیٰ کوہ طوری، ثریا توں باہر دھیان لگایا۔ کی یاد کیتا عیسیٰ چڑھن لگیاں
 سولی، صلح گل تیری اوٹ تکایا۔ کی آسا رکھی محمد رسولی، بن کلیاں اکھ اٹھایا۔ کس بدھ نانک دھار گوہند لائی دھولی، ٹلے خاک رمانیا۔ سنت منی سنگھ
 کہا میں تے سیوک تیرا معمولی، تیرے حکم وچ بھجاں واہو داہیا۔ ساڈی آشتا توں باہر تیرا ہونا اک اصولی، اصل سمجھ کوئے نہ سمجھایا۔ مینتوں ایوں
 جا پدا تُوں اتار پیغمبراں گروآں کولوں کرنی وصولی، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ دھرنی کہے میں اُس ویلے رہی بھولی، سمجھ وچوں سمجھ نہ کوئے بدلاہیا۔
 میں تکدی رہی کوئی پنجاں تتاں والا میرے اُتے رہیا جھولی، سنگھ شیر نام رکھایا۔ ہُن پتہ لگا اوہ میرا سوامی کنت کنتوہلی، دھر دا مالک نور الاہیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میری منت بیننتی کرے قبولی، مہربان ہو کے
سر میرے ہتھ لکائی۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موتا سنگھ، دلپ سنگھ، رنجیت سنگھ، پھمن سنگھ،
پر تاپ سنگھ، گلاب کور ڈل دے نوت پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میری پوری کر دے آس، ترسنا کلج کرپا کوڑ مٹائی۔ چرن کول بنا لے داسی داس، چاکر ہو کے تیری سیو کمائی۔ زرگن دھار
بخش پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائی۔ جن بھگت سہیلے سد لے اپنے پاس، پاسا دین دنی بدلایا۔ نام ندھان چپا دے سواس سواس، ساہ ساہ تیرے
رنگ سمائی۔ توں مالک پر تھی آکاش، گگن گلنتر تیری سرنائی۔ میرے منڈل اُتے پا دے اپنی راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار آپ سہائی۔ دھرنی کہے جن بھگت سہیلے بنا دے میرے سجن، سگلے ساتھی اپنی دیا کمائی۔ سب دے پردے
آ جا کجن، دو جہاناں مالک پنڈھ مکائی۔ میرے اتوں وکاری ہنکاری گڑھ بھانڈے بھجن، تن وجود رہن کوئے نہ پائی۔ نوست تیرے سنت سہیلے دپیک
جگن، جوتی جاتے کرنی آپ رُشنائی۔ تیری نام نُماری وچ ہر جن ہون مگن، اگنی تت نہ لاگے رائی۔ پوتر کر دے ساڈھے تن ہتھ دا بدن، تن وجود
دُرمت میل میل دھوایا۔ کوڑ گڑیارا کلج میرے اندروں آ جا کڈھن، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شرع کوڑ مٹا دے حدن، گرہ اپنا اک سمجھائی۔ توں
میرا میں تیرا لکھ چوراسی گاوے چھندن، مانو ذاتی اکو نام دھیایا۔ اکو سیس جگدیش تیرے چرن کول ہووے بدن، دوسر ایشٹ رہن کوئے نہ پائی۔
اپنی دھوڑی میرے مستک لا دے چندن، چند چاندنی کر رُشنائی۔ سچ وست سری بھگوان آ جا ونڈن، امول امل اتھ آپ ورتائی۔ میرا انت آخری ویکھ
لے کنڈھن، پتن گھاٹ بیٹھی تیری اوٹ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بنائی۔ دھرنی کہے

پر بھو ہر جن بنا دے دھرم دے ساتھی، سگلے سنگی اپنا رنگ رنگا گیا۔ مستک رکھ بدل دے ماتھی، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ توں صاحب سلطان سرب کلا
 سمرا تھی، ہر کرتا اگم اتھا ہیا۔ میں نمائی انا تھ انا تھی، دین ہو کے منگ منگایا۔ میرا لہنا دینا دے دے ہتھو ہا تھی، جگت ادھار ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 میں تیرا اکو ڈھولا گاواں گا تھی، بن رسنا چہوا کتھنی دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا در آپ سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن
 بھگتاں میرے اُتے بخش دے بدھی، بدھ بیک دے کرایا۔ تیرے چرن کول دی ہووے سدھی، ودی سدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں آدجگاد تیرے پیار
 وچ نچی ٹپی گدی، قدرت دے مالک بھجی واہو داہیا۔ میتوں ساریاں کہا دھرنی دھرت دھول دھول بدھی، بے سدھ ہو کے انتم دیاں جنایا۔ میری
 کلپنا ویکھ لے چوکڑی جگ جگی، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ دھیان لگایا۔ انتم کوڑ گڑیا دی اودھ دسدی پگی، آگے اور نہ ہو و دھایا۔ میں کلجگ ڈونگھے چکڑ
 کھبھی، پھڑ باہوں باہر لہنا کڈھایا۔ میں روواں ساہ اُبھی، ہائے اُف تیری دھایا۔ میتوں رمز لگا دے گھبھی، شبد سندیس سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں مارگ دے دے ایک، ایککار دیا کمایا۔ تیری سب نوں
 ہووے ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کر دے بدھ بیک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ کلجگ ترے گن لائے نہ سیک، اگنی تت
 نہ کوئے تپایا۔ ہر جن بنا لے اپنے نیک، نکے وڈے اپنے رنگ رنگایا۔ سچ سچ دے نیر لینا پیکھ، نین نین نین کھلایا۔ میرے اُتوں جنم کرم دی بدل
 دے رکھ، دھرم دھرم دی دھار پر گٹایا۔ لہنا دینا پورا کر دے ملا شیخ، مساکاں اگلا پندھ نکایا۔ تیرا جوتی جامہ تکاں اگمرا بھیکھ، بھیکھادھاری پردہ
 دینا اٹھایا۔ میتوں سب نے جوتی جاتے تیرا دتا سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کلجگ انتم آوے نر نریش، نر نرائنا نور الاہیا۔ جس دا سورا
 ست دُلا رانال سنگی ہووے دس دسمیش، دہ دشا تھم ورتایا۔ دھرنی اوہ تیرا آکے کٹے کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے تھم دا سناں اکو سچ سندیس، دوجا ناد سنن کوئے نہ پایا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سبّجَن سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر * *

نارد کہے چو داں بھادروں پر بھ دے آگے پالے وین، مترا بن نیناں نیر وہائیا۔ چکرورتی ہو کے آیائیتوں کہن، حکم سناواں چائیں چانیا۔ ویکھ لے میرے نال غریب نمانا نائی سین، بھجیا واہو داہیا۔ بالیک ہتھاں اُتے چکی پھرے رمان، رام راما اوٹ تکانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں والا تک مہان، اکٹھے ہو کے کی سنایا۔ وشن برہما شو مول نہ آوے چین، نوست ویکھن تھاؤں تھانیا۔ کی کھیل کرے کرنی دا کرتا آپ نرائن، نہر اپنا حکم ورتانیا۔ جو سب دے نالوں ہون لگا طرفین، طرفداری ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس دین دُنی دا نقطہ میٹنا غین، عین دا عین اپنا روپ درسایا۔ تیرے اُتے ناتا توڑنا بھائی بھین، سگلا سنگی سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ جس کلج کوڑ وھاونا اگما وہن، دھرم دی دھار دے رڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نارد کہے بھادروں پر بھ آگے گھت لے کیرنا، سچ دیاں سنایا۔ میننتی سُن لے میرے ویرنا، سبّجنا دیاں سنایا۔ دین دُنی نوں وچن والا انوکھا تیرنا، تکھی مکھی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ تیرے دوس لکھ چوراسی گھر گھر پاؤنا کیرنا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ مان رہنا نہیں کسے پیر فقیرنا، فقرہ سچ نہ کوئے سنایا۔ جگت جہان دین دیال دو پھاڑ چیرنا، دو دھڑ کرے لوکانیا۔ نوست آؤن والی بھیرنا، بھار سکے نہ کوئے ونڈانیا۔ ایہہ سنگر شبد نے چلنا بیڑنا، بھار اپنے کندھ لکانیا۔ جھگڑا ویکھنا شاہ حقیرنا، حقیقت دا مالک آپ دکھانیا۔ کسے نظر نہیں آؤنی ست سچ تصویرنا، تصور کر نہ کوئے سمجھانیا۔ کھنڈا کھڑ کے نال شمشیرنا، تکھی دھار دھار درسایا۔ نوست گھتے وہیرنا، ویری دے خلق خدائیا۔ سہاگی ہتھ بٹھے نہ کوئے کلیرنا، مہندی رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ دین دُنی دی بدلن والی تقدیرنا، تقدیری اپنا حکم ورتانیا۔ شرع دی ٹنن والی زنجیرنا، کڑی کڑی دے بدلانیا۔ مترا وقت تک لے اخیرنا، آخر دیاں سنایا۔ کسے نوں امرت رس لے نہ سیرنا، دُدھیں تھن نہ کوئے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دُھر درگاہیا۔ نارد کہے بھادروں پر پڑکھ آگے مار لے تڑا، ترے لواں باہر دھیان لگانیا۔ کچھ اپنی ہمت کر لاء، نرگن دھار لے اگڑانیا۔ سچ سوامی کولوں اگما ورا، دیونہار ہوئے سہانیا۔ انت آخری وقت جبر لاء، جو رور جگت رہن کوئے نہ پانیا۔ کھیل کرے نرائن نرنا،

نرِاکارِ نرِکارِ اگمّ اتھاہیا۔ جس جھگڑا میٹنا ورنّاں برناں، برے اعظماں کھول کھلایا۔ جس دے حکم وچ سنگر شبد دھار ہو کے لڑنا، شستر ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جس دا حکم انوکھا دل چڑھنا، چڑھدیوں لہندیوں چڑھدے اپنا حکم ورتایا۔ اُس نے ہتھو ہتھی بن ہتھاں سب نوں پھڑنا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پایا۔ جس دا نام ندھان سب نے پڑھنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جس نے گھاڑن اگمّا گھڑنا، گھڑن بھڈنہار اک اکھوایا۔ توڑنہار ہنکار گڑھنا، ہوئے ہنگتا دئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جس نے کھیل اگمّا کرنا، کرنی دا کرتا کرتا پڑکھ اک اکھوایا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ منی رام دے گرہ پنڈ سدھم ضلع امرتسر *

۸۹۲

دھرنی کہے میرے نوکھنڈ رہے رو، بن اکھیاں نیتز نیناں نیر وہایا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتوں دھار میٹ دے دو، دُتیا بھاؤ بھو رہن کوئے نہ پایا۔ ست دھرم سچ بخش دے لو، لوئن بن اکھیاں آپ کھلایا۔ کوڑ کڑیا مٹا دے گروہ، جگت جگت ویکھن کوئے نہ پایا۔ ایکا نام سنا دے سو، ہنگ برہم اپنے رنگ رنگایا۔ تھہ بن مالک دے اور نہ کو، کوڑ کوڑ دیاں جنایا۔ میرے مہربانا نوجوانا میری آشا کلپنا نالوں کر نرموہ، مُجبت اپنے نال ملایا۔ جو وست ست دھرم دی کجگ لئی کھوہ، ساچی جھولی دینی لکایا۔ میں دھرنی ہو کے تیرے چرن کول رہی چھوہ، بن دھوڑی مستک ٹکے خاک رمایا۔ مینٹوں اوتار پیغمبراں گروآں سندیسہ دتا آوے اوہ، واکرُو کہہ کے جس نوں سیس نوایا۔ ست دھرم دا یج پڑکھ اکالے بو، ہر ہر دے انتر نرتر دے لکایا۔ میں تیرے کولوں کجھ نہیں سکیاں لکو، سب کجھ تیرے بھیٹ کرایا۔ میں تیرا اکو نام ندھانا لینا چاہندی ڈھو آ ڈھو، در ٹھانڈے دینا ورتایا۔ بے شک توں جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا بنیا چھبھی پوہ، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے مہربانا میری خالی جھولی بھریں، بھگوان تیری آس رکھایا۔ توں کرپا ندھان اکو ہری، وشن برہما شو تیرے

۸۹۲

رنگ سمانیا۔ میں سچھنڈ دوار اینکار کھڑی، درگاہ ساچی منگ منگانیا۔ تُوں نگہ مار لے ذری، ذرہ ذرہ کھوج کھوجانیا۔ کی وکار پیا ساڈھے تِن ہتھہ کایا گھری، مندر اندر دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ میں کھج کھڑی کریا کولوں پھردی ڈری، ڈرپوک ہو کے رہی سنانیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ کڑیا دی بنی گڑھی، ہنکار سکے نہ کوئے مٹانیا۔ میرے اُتے پر بھو دھرم دی دھار بن گئی گڑھی، گوراں روپ درسانیا۔ میں سنمکھ تیرے کھڑی، اُچی کوک کوک جنانیا۔ میری مُشکل والی میٹ دے کھڑی، گھڑیاں عیسیٰ والا دے گواہیا۔ بن تیری کرپا تیری دُنیا منزل کوئے نہ چڑھی، سچھنڈ دوار اینکار ملن کوئے نہ آنیا۔ میں جگت جہان دی اکھراں والی ودیا پڑھی، پُستکاں دیکھ وکھانیا۔ انت ترے گن مایا وچ سڑی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ تُوں آد جگادی جگ چو کڑی بدلنہارا لڑی، لڑیندا سچن اک اھوانیا۔ میں شتوہ دریائے جاندی ہڑھی، پھڑ باہوں باہر کڈھانیا۔ میری پوتر رہی کوئے نہ تھڑھی، تٹ کنارے رہے گُرا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ست دیپ دیکھ لے تپدے، اگنی اگت نہ کوئے بُجھانیا۔ تیرا نام ندھانا انتشکرن جیو موئل نہ جپدے، اجپا چپ وچ نہ کوئے سمانیا۔ میں تیرے کھیل دیکھنے پر میثور پت دے، پار برہم دینے درڑانیا۔ اوہ دیکھ لے وعدے قول اقرار سب دے جاندے ٹپدے، بھججن واہو داہیا۔ تیرے نشانے جاندے چھپدے، جگت جہان نہ کوئے رُشانیا۔ مانس پیاسے ہو گئے مانس رت دے، مُجبت وچ نہ کوئے سمانیا۔ اپنے حرف حروف تک لے جو مینٹوں لیکھ جنائے بنا خوشخط دے، اکھراں سنگ نہ کوئے بنانیا۔ دھرنی کہے میرے نوست تیرے اگے واسطہ گھتدے، نو نو لاگن پانیا۔ کوڑ کڑیاں شرع زنجیر کٹ دے، کٹاکش اپنا نام لگانیا۔ بھنڈارے کھول دے شبد اگے ہٹ دے، نوست برہم مت آپ ورتانیا۔ تیرے حکم سندیسے ہر ہر دا جان پھٹدے، تیر انیالا دینا چلانیا۔ میرے اوتوں جھگڑے میٹ دے حدو داں وٹ دے، نوست اکو رنگ رنگانیا۔ مانو مانس مانکھ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا اکو ہوون جپدے، اکو ایشٹ دیو منانیا۔ پیارے ہوون تیرے وطن وت دے، بے وطنان دینا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھيو گھلا دے اپنی برہم مت دے، مت متانتر جگت جہان سیری بھگوان رہن نہ پانیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تيجا سنگھ دے گرہ پنڈ باسر کے ضلع امرتسر *

اوتار پیغمبر گر کہن نرگن دھار کریئے تیاری، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا پرکھ اکال نال ملانیا۔ صلاح مشورہ کریئے سچکھنڈ دواری، منسا دوسر سنگ نہ کوئے رلانیا۔ نرگن جوت نور کریئے اُجیاری، اُجالا دو جہان دکھانیا۔ شبد ناد سناپے ڈھنکاری، انحد نادی ناد درڑانیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دیکھئے کلج اتتم واری، بن نیز لوچن نینا نین اُٹھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی نگاہ ماریئے ساری، سر سروراں دھیان لگانیا۔ کلج رین تکیئے اندھ اندھیاری، اندھ کوپ کھوج کھوجانیا۔ نال شرع جگت دے دیکھئے پجاری، دیناں مذہباں پھول بھلایا۔ اٹھسٹھ تیرتھاں تکیئے خواری، گنگا گوداوری جنما سُرستی پردے مات اُٹھانیا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ تکیئے کی آشنا پرکھ ناری، انتر انتر دھیان لگانیا۔ دین مذہب تکیئے آتم پر ماتم دیکھئے یاری، پاربرہم برہم رنگ کون رنگانیا۔ من منسا کوڑ دیکھئے گڑیاری، ممتا موہ موہ ہلکانیا۔ شاہ سلطاناں تکیئے در درباری، عدل انصاف کون کمایا۔ جگ چوکڑی گرنٹھ شاستر دیکھئے جو گرنٹھاں لیکھ لکھیا سنگر شبد لکھاری، قلم شاہی کاغذ رنگ رنگانیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تکیئے جو رووے زارو زاری، بن نیناں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سارے اکتھے جائے نٹھ، بن قداماں قدم اُٹھانیا۔ دین دنی دا دھیرج دیکھئے ہٹھ، ست سنتو کھ پھول بھلایا۔ دھرم دی دھار تکیئے مٹھ، شو شو نال ملانیا۔ اکو دوار کریئے اکتھ، ہر بھگت دوارے سو بھاپانیا۔ کیوں کلج کوڑی کرپا اُلٹی گیری لٹھ، نو ست رہی بھوانیا۔ کیوں دھرم دھار دا برج گیا ڈھٹھ، جڑ چیتن چوٹی دیکھن کوئے نہ پانیا۔ کیوں ساڈے دین مذہب دا کھیڑا ہویا بھٹھ، کلج بھٹھیا لگنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن لوک مات نرگن دھار چلیئے، سرگن روپ نہ کوئے درسانیا۔ سچ دوار جا کے ملیئے، سنگھاسن اکو اک وڈیانیا۔ پھیر پھیرے جل تھلیئے، مہینل ویکھ دکھانیا۔ جگت مندر مٹھاں آواز سنیئے ٹلیئے، گھڑیالاں کی شنوائیا۔ جگت درویشاں فقیراں تکیئے چلیئے، مستک خُماری نام سادھاں سنتاں ویکھ دکھانیا۔ پھیر دپیک جوتی دیکھئے ملیئے، کون گرہ ہووے رُشانیا۔ کون پر بھو پیار وچ سپس رکھ کے بیٹھا تلیئے، آپ اپنا آپ مٹانیا۔ نرگن دھار ہو کے دین دنی وچ رلیئے،

جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اچھل چھل ہو کے مانو ذاتی چھلیئے، ول چھل سمجھ کسے نہ آئیا۔ نوست دھرنی دھرت دھول دی پھریئے گلیئے، کوچا کوچا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر دھرنی اُتے جالیئے دوڑ، بن قداں پندھ مکائیا۔ ساڈا اکو ہووے ڈنڈا پوڑ، دوہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ شبد اگئی چڑھیئے گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ دین دُنی تکیئے رس مٹھا کوڑ، وکھ انتر نر نتر ویکھ دکھائیا۔ مارگ تکیئے دھرم دا کس بدھ ہو یا سوڑ، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ منوآ من گرنٹھ شاستر سکے کوئی نہ ہوڑ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ سرتی سنگر شبد نال جڑے کوئی نہ جوڑ، منکا من نہ کوئے بھوائیا۔ کلج کوڑی کرپا کیوں سب نوں رہی روڑھ، شوہ دریا و ہن و ہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی آسانسا سچ در کرے پروان، پر م پڑکھ پر ماتم دھر دا حکم حکم نال سنائیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ جیتو دے گرہ پنڈ باسر کے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری انتر نر نتر تکو چھاتی، آ کے خوشیاں دھیان لگائیا۔ میری برہوں ویراگ دی سُنو باتی، باطن بھيو دیاں کھلائیا۔ نوست تکو اندھیری راتی، اندھ کوپ خلق خدائیا۔ تن وجود ویکھو ذاتی، مذہباں پھول بھلائیا۔ اپنے حکم دی پڑھو پاتی، پترکا تھانوں دیاں دکھائیا۔ کیوں میرے اُتے سارے بنے گھاتی، گھاؤ رہے لگائیا۔ میں وچھوڑے وچ بیٹھی اکانتی، اک اکلّی ڈیرہ لائیا۔ میٹوں کون ویلا بخشو بوند سوانتی، آ کے مکھ چوائیا۔ میرے صاحب دا کھیل دسو بہہ بھانتی، کس بدھ اپنا حکم ورتائیا۔ میرا ڈونگھا تکو کھاتی، خطرے وچ خلق خدائیا۔ نگاہ مارو وچ نباتاتی، بنا سیتی پھول بھلائیا۔ تیس اکو نام کلے دے بن کے آئیو جماعتی، اکو سکھیا نال لیائیا۔ اکو سندیس دسا صفاتی، سجا اکو دینی لگائیا۔ میرے اُتے کرو پر بھاتی، امرت ویلا دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا صاحب بے پروا ہیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنا پورا کرو اقرار، اکلّی ہو

کے منگ منگائیا۔ میرا کسے نال نہیں تکرار، جھگڑا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ تئیں نوست دے شاہکار، شہنشاہ تہانوں دتی وڈیائیا۔ اپنے دیناں مذہباں نگاہ لو مار، آکے تکو تھاؤں تھانیا۔ نام کلیاں کرو وچار، جو سندھیساں وچ درڑائیا۔ شرع دھرم دی ویکھو کار، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں روواں زارو زار، نیز نیز نیز نیز نہ ہائیا۔ میرا انتھکرن ہویا بے قرار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میٹوں شرع نے کیتا شرمسار، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ میں ویکھاں وگساں تہاڈا کراں انتظار، راہ تکاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر اپنا پورا کرو وعدہ، واحد روپ اک درسائیا۔ میرے نالوں نہ ہوو علیحدہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھرم دا دھرم تکو فائدہ، ایمان ایمان وچوں سمجھائیا۔ اکو قانون ہووے اکو ہووے قاعدہ، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ میرے اُتے کلج کوڑ دا لو جائزہ، ویکھو تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اپنا پورا کر معاہدہ، مہربان ہو کے اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ سگا ضلع امرتسر *

اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیے آئے نرگن دھار، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا دیوے مان وڈیائیا۔ ساڈا روپ رنگ رکھ نظر نہ آئے کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن کوئے نہ پائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پڑیاں لوآں پنہ آئے مار، دھولے تیرے اُتے اپنا کھیل کھلایا۔ ساڈا حکم سندیسہ سنا اگئی دھار، جگت اکھڑ و دیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا کاغذ قلم شاہی کاتب بنے نہ کوئے لکھار، لیکھا لیکھ نہ کوئے درڑائیا۔ تیرا آد جگادی مالک خالق ایککار، اکل کل دھاری نور الایہا۔ اسیں جگ چوکڑی او سے دے سیوادار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ جس دا سنگر شبد سب دا ڈمیوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی نور نور دے اُجیار، اُجالا کرے بے پرواہیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا ساڈا مددگار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اسیں تیرے اُتے آئے بن قدام قدم اُبھار، نرگن نرگن وئیس وٹائیا۔ نگاہ ماریئے نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ وچ سنسار، سرشی درشی اندر دھیان لگائیا۔ چار جگ دے

شاستر تکیئے جو صفتاں نال کرن اظہار، ڈھولے سوہلے راگ ناد شبد شنوایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تکیئے گنگا گوداوری جمنا سُرستی دھار، جل تھل مہیئل ویکھ
 دکھایا۔ شو دوالے مٹھ چرچ مسیتاں ویکھئے گرو دوار، کایا کعبیاں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیئے اسیں آئیے نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ ساڈا سب دا اکو ہووے راہ، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو سہنجنا
 ہووے تھان، تھان تھنتر اک سہنایا۔ اکو سندیسہ ہووے دھر دانان، ناؤں نرنکار اک درڑایا۔ لیکھا رہے سور نہ گان، ڈھوراں کھل نہ کوئے لہایا۔
 اکو درسائیے سب دا پتاماں، پُرکھ اکالا نور الاہیا۔ جس نوں ساریاں کہنا واہ واہ، واہ گرو تیری بے پرواہیا۔ جو حق دا حق کرے نیاں، عدل انصاف آپ
 کمایا۔ اسیں اوسے دی ہاں وچ کرنی ہاں، اپنا بل نہ کوئے پرگٹایا۔ تیرا نگر کھیرا نو کھنڈ پر تھی تکیئے گراں، ستاں دیپاں ویکھ دکھایا۔ کوڑی کرپا کھج
 بدھی تکیئے کاں، جو کاگ وانگ گولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیرے
 اُتے آئیے نال خوشی، خوشیاں ڈھولے گایا۔ تُوں پریم پیار نال پچھیں، بن رسنا جہوا گھ ہلایا۔ تیری دھار ویکھئے ڈکھی، دردی ہو کے پھول بھلایا۔ نگاہ
 ماریئے تیری نو ست دی دھار کھیں، بن نیناں نین اٹھایا۔ جے پرہو پیار دی بھکھی، بھولیئے تیری جھولی دینئے بھرایا۔ تُوں دھرم دی دھار نال
 اٹھیں، ست سچ نال لیسی انگڑایا۔ اسیں پھریئے تیری چارے گٹھیں، اتر پورب پچھم دکھن پھینے چائیں چانیا۔ آلس نندرا وچ رہیں نہ ستی، سوادھان اپنا
 آپ لینا کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا وقت سہنجنا آؤنا، خوشیاں
 ڈھولے گایا۔ دھرنیئے تیرا در سہاؤنا، سوہنی وجے ودھایا۔ پردہ اگم اٹھاؤنا، اوہلا رہے نہ رانیا۔ نو ست ویکھ دکھاؤنا، تٹ کنارے پھول بھلایا۔ در
 دروازہ اک گھلاؤنا، غریب نوازا نال ملایا۔ دھر دا ڈھولا اگم سناؤنا، تُوں میرا میں تیرا لینا گایا۔ اوتار پیغمبر اگم گرو آں ایکا کھیل کھلاؤنا، نہ کوئی میٹے
 میٹ مٹایا۔ سنگر شبد نال ملاؤنا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ جوتی جاتا نال رلاؤنا، دو جہاناں وجے ودھایا۔ کھج کرپا کوڑ مٹاؤنا، کرودھ وکار رہن نہ پانیا۔
 سب دا ہر دا سودھ دکھاؤنا، ودی سدی نہ ونڈ ونڈایا۔ ماؤ ذاتی اکو رنگ رنگاؤنا، دُرمت میل دھوایا۔ امرت آتم نچھر رس بوند سوانتی آپ پٹکاؤنا، ترسنا

تربت کرائیا۔ شبد انادی راگ جناؤنا، دُهن آتمک راگ سُنائیا۔ دیا باقی کملا پاتی ہو کے جوت جگاؤنا، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ سچ سگھاسن تیرے اُتے آسن لاؤنا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑ نشان میٹ مٹاؤنا، مٹی خاک دینی اڈائیا۔ سنگر ساچا مارگ اک درساؤنا، دہ دشا وچے ودھائیا۔ سچ سوامی انترجامی اکو اک مناؤنا، اشٹ دیو اکو اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم سب نے نعرہ لاؤنا، ڈھولا سوہلا راگ جنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیے تیرے اُتے وقت سہنجنا آؤنا، سو پڑکھ نرنجن ہوئے سہائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن اک ویکھ وکھاؤنا، اینکارا رنگ رنگائیا۔ آد نرنجن ڈمگائیا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا سوہلا پاؤنا، سچ دوار اک سہائیا۔ سری بھگوان ویس وٹاؤنا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پاربرہم پر بھ اپنا تھم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سنگر شبد اک پرگٹاؤنا، تیرے پرگنے نو کھنڈ ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم وچ جوت دھار ہو کے تیرا درد ونداؤنا، دکھارنے تیرا دکھ رہن نہ پائیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کیشو رام دے گرہ پنڈ جنڈو کی سرہالی ضلع امرتسر *

سو پڑکھ نرنجن کہے دھرنیے توں میری اگئی دھول، دھوڑی خاک جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ہو کے چکاواں مول، پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھیا اک اکھوائیا۔ بچھنڈ دوار اینکار تیری بیننتی کرے منظور، درگاہ ساچی مقامے حق تیری آسا اپنے قدم کٹائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھاں ضرور، ظاہر ظہور اپنا آپ کرائیا۔ توں نرگن دھار میرا جلوہ تکنا نور، نور نورانہ ڈمگائیا۔ تیرا پنڈھ مکاواں نیڑے دُور، دُور دُراڈا آواں دُھر داماپیا۔ نوست ہر گھٹ ویکھاں قصور، پردہ اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ جو کلجگ گگرم پایا فتور، فتویٰ دیواں تھاوں تھانیا۔ تیری آشا ہون نہ دیواں مجبور، مشکل تیری حل کرائیا۔ نام ٹھاری دیواں سرور، غفلت نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ شبد انادی دے کے تور، تریا باہر کراں شنوائیا۔ میں شاہو بھوپ شہنشاہ تیری آسا منسا کراں پور، پورن برہم دیاں درٹائیا۔ سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ جگ بدلنا میرا آد جگادی دستور،

دھولے تیتوں دیاں سٹائیا۔ تیرے اُتے شرع میٹاں کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ منو آمن نہ رہے غرور، غربت سب دی باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دا رُوپ درسواں اگما کپور، جو کپل من آشنا گیا رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ دھرنیے انتشکر دی ماریں آہ، اُف ہائے نہ کوئے ڈھائیا۔ میں دیکھنہار مہرواں، مہبان بیدو نور الایہیا۔ درگاہ سچ وساں گراں، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ مہم سندیہ آدجگادی دیواں آ، نرگن سرگن اپنی کھیل کھلائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا بناواں گواہ، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ لہنا دینا دیکھاں تھاؤں تھاں، تھان تھنتر دھرنی دھرت دھول دھول دیکھ وکھائیا۔ جو کھجک جیواں بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گر لائیا۔ ہردے وسے کسے نہ ناں، نر نرکار ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنیے توں اپنی سرت سنبھال، سمبل دا مالک ہو کے دیاں جنائیا۔ میں تیری لیکھے لاواں گھال، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔ پھل لگاواں تیرے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے اُچاواں دُھر دے لال، لالن ہو کے دُھر دارنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹاں شاہ کنگال، دین مذہب دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں جو میرا دتا احوال، شبد سندسیاں وچ سٹائیا۔ میں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے کھیل کراں کمال، کامل مُرشد ہو کے دیکھاں چائیں چائیا۔ کوڑی کریا ترے گن میٹاں کوڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کراں رُشنائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا ہو کے دیواں دھن مال، خزانہ اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ سبجگ ست سچ تیرے اُتے آوے خوشحال، خوشخبری سنگر شبد شنوائیا۔ جو سندیہ دے کے گیا سنگر گوبند اک روال، سر سروراں باہر باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دارنگ اگم رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنیے تیرے اُتے پرگٹاواں دھرم، دھولے تیتوں دیاں جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دیکھاں کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھجک کوڑی کریا میٹاں بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ درشٹی کسے دی رہن نہ دیواں چرم، چم درشٹی لیکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ سبجگ ساچے ساچا دیاں جنم، دُھر دی بناں آپ جنیدی مائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مالک خالق بناں کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک ہو جائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم سب نوں بخشاں سرن، پاربرہم برہم میلا میلاں سچ سُبھائیا۔ سرتی شبد میری منزل

چڑھن، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ بیچ وکار تن وجود مول نہ لڑن، ماٹی خاک کرن صفایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، نراکھر اکھر دھار وچ دیواں بدلایا۔ بھاگ لگا کے تیرے نوست دے گھرن، گرہ دوارا اک سہایا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں وعدہ کیتا پرن، پرم پُرکھ ہو کے پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آدجکادی نرگن نرگن سدا سدا ہار بھن گھرن، سمرتھ پُرکھ اکٹھ اپنا بھيو دے چکایا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سنگر شبد کہے دھرنیے اپنیاں کھول کے رکھیں اکھاں، بن نیتز لوجن نیناں نین اٹھایا۔ دھر مالک خالق پرتپاک آوے سخا، سنگر انترجامی نہکامی اپنا پھیرا پانیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی لنگھ گئے لکھاں، سنگر تریتا دوا پر اپنا پنڈھ مکایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیلا پروردگار سانجھیا تیری قیمت پائے وچوں لکھاں، آپ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے تُوں خوشیاں وچ ہوویں خوشحال، غمی غم خوار دے مٹایا۔ کرپا کرے دین دیال، دیا بندھ ہووے آپ سہایا۔ تیری جگ جگ دی لیکھے لاوے گھال، لہنا دینا تیری جھولی پانیا۔ تیرا سہارا گو بند بنے اگتالال، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیری دھرم دی دھرمسال، دوجا بنک نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے جھکنے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا نور نور جوت کرے رُشٹایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی تیری سرت لئے سنجال، سمبل دا مالک ہو کے اپنی کل ورتایا۔ اوہ تک لے جس کھجک وچ سنگر بدل دینی چال، چار جگ دے شاستر نرگن سرگن دین گواہیا۔ جس دے حکم وچ نہ کوئی جواب نہ کوئی سوال، جواب طلبی نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ آپے ویکھنہار مریداں حال، مُرشد مالک دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے تُوں دھرم دی دھار گاؤنے گیت، گو بند ڈھولا دھر دے ماہیا۔ تیرا مالک خالق آوے پنت پنت،

پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ تیرا لہنا دینا دیکھے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتایا۔ تیری کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، کلجگ اگنی اگ
 دے بُجھایا۔ سنجگ ساچی دھرم سچ دی لاوے ریت، ریتوان اگم اتھاپیا۔ جھکڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اک درسایا۔ جھکڑا میٹے ہست کیٹ،
 کیٹ کیٹاں رنگ رنگایا۔ جس دا حکم ورتے انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اوہ صاحب سوامی میٹھلو پیٹھ، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جو کلجگ
 کوڑی کریا بھنے کوڑا ریٹھ، امرت رس نبھر دھار دے چوایا۔ ہتھ رکھے تیری پشت پناہ پیٹھ، مہربان ہو کے مہر نظر کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے تیرا ہووے پر بھو سہانک، سکلا سنگی ڈھردر گاہیا۔ نرگن دھار بنے
 نانک، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا جھکڑا نہیں ترے گن مانک، مایا متا موہ مٹایا۔ ہر جن بھگت سہیلے بنائے لائق، من نسا کوڑ دُور کرایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی توں سُن اگنی بولی، انبولت کی درٹایا۔ جس تیری خالی
 بھرنی جھولی، جھک اپنا نام ورتایا۔ توں اُس دی سیوک بننا گولی، چاکر روپ اکھوایا۔ اوہ نرگن دھار تول رہیا تولی، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ ست سچ دی
 ہٹی رہیا کھولی، خالق خلق آپ ورتایا۔ جس دی دھار ہر گھٹ اندر مولی، مولا روپ نور الاہیا۔ اوہ اوتار پیغمبراں گرو آں پوری کرے تولی، قول اپنا
 نال نبھایا۔ توں بے بس ہو کے پانہ روئی، رحمت میرے اُتے کمایا۔ انتم انت مول نہ ڈولیں، دھیرج دھیر دیاں دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے تیرا پیتا پروردگار، نور الاہ اک اکھوایا۔ جو جلوہ گر اپنا کھیل کرے اپار،
 اپر پھر ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس سندیسہ دتا پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے گیا درٹایا۔ سو جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کل کلکی لئے اوتار، نور نورانہ دھر ااما
 آپ بدلایا۔ جس دا سندیسہ سُن دی رہی وارو وار، وارث ہو کے تیتوں جائے سنایا۔ اوہ تیرے اتوں میٹے دھواں دھار، کلجگ اندھ اگیان دے مٹایا۔
 توں رہنا خبردار، بے خبرے خبر سنایا۔ اوہ پڑکھ اکلا دین دیا لا ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار اک اکھوایا۔ جس دی کاغذ قلم شاہی بن سکے نہ کوئے
 لکھار، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ سو آد جگادی برہم برہمادی ویکھنہار دھرنیے دھرت دھولے تیرا بھار، دھر داما لک خالق اکو نور الاہیا۔ سو کلجگ انت

سری بھگونت تیرا ہوئے مددگار، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کریں بن نیتز نیئاں رو روگریہ زار، ہنچھو آں ہار نہ کوئے بنائیا۔ توں جس دی تابعدار، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر دا کر انتظار، جو زرگن آوے دھر دا ماہیا۔ جو دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وسے باہر، بن روپ رنگ ریکھ اپنا بھو دے چکائیا۔ دھرنی ہس کے کہے سنگر شبد میں بل بل جاواں بلہار، میرے اُتے آوے میرا ماہیا۔ میں نو نو ڈنڈاوت بندنا کر کے دھوڑی لاواں چھار، سجدیاں وچ قدم بوسی کر کے سیس نوائیا۔ بن نیتز لوچن نیئاں کراں درس دیدار، ستمکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو میرے اُتے دھرم دا گلشن مہکائے بسنت کرے بہار، کلج خزاں رت دے بدلایا۔ سو مالک سوامی میرا ہووے میت مرار، متر پیارا اک اکھوایا۔ آگوں سنگر شبد بول کہے لکار، دھر دا حکم درڑایا۔ اوہ دیناں بندھپ دین دیا لاسب کچھ کرنہار، قدرت دا قادر اگم اتھایا۔ جس داروپ انوپ اپار، اپر پیر سوامی اک اکھوایا۔ جو سب دا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، مقروض اپنا لیکھ مکائیا۔ دھرنی دھولے تیرا لہنا دینا تیری جھولی دیوے ڈار، وست اگم اتھ اتول اٹل ورتایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میں اوسے پر بھو نوں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جو کرنہارا مہر، مہربان مہربان مہربان اگم اتھایا۔

۹۰۲

۹۰۲

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنی تیوے سگل و سورے جان لٹھ، روگ سنٹاپ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاسر رکھے ہتھ، مہروان اپنی دیا کمائیا۔ جس دے پیار وچ توں ستھر گئی لٹھ، ست ست دی بیج ہنڈایا۔ اوہ سرب کلا سرتھ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس تیرے اُتے دھرم چلاؤنا رتھ، سبجگ اپنا رنگ رنگائیا۔ کلج کوڑی کرپا پاوے نتھ، چارگنٹ لئے بندھایا۔ مو وکارا دیوے متھ، متھن کرے خلک خدایا۔ جس دی مہاسدا اکھ، شو اپنا نام دے وڈیایا۔ جس دا اشارا دے کے گیا رام بیٹا دسرتھ، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ جس دی نگاہ رکھی بھاگیرتھ دھار بھتھ، بن اکھال اکھ اٹھایا۔ اوہ تیتوں دیونہار ساچی وتھ، وست امولک اک ورتایا۔ تیدے

بھاگ اُدے ہوں مستک متھ، دُھڑی خاک لیئی رمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وَشَنُوں بھگوان، لحم سَنائے بودھ اگادھ، اکتھناکتھ، رسنا جہوا جگت جگت سمجھ کسے نہ آئیآ۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیے تیرے نیتز نیر وچ نرائن، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ جو تیرا پُرب دیوے لہنا دین، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ تیرا سگلا سنگی بنے سین، ساجن
اک اکھوائیا۔ آسا پوری کرے جو رام سندیسہ دتا بالمیک رمان، سیاسنگر شبد نال وڈیایا۔ آسا منسا تیری دیکھے جو گنگا جمنا سُرسی کہا ترین، ترینی تیرا
دھیان لگایا۔ تیرا مالک خالق کھیل کھیلے وچ ہندوین، ہند بھارت اپنا رنگ رنگایا۔ تُوں بیٹھنا نال چین، چینا دا لیکھا تیرے نال رلائیآ۔ بے شک تیرے
اُتے دین مذہب کھن، نام کلمہ کرے لڑائیآ۔ لاڑی مَوْت بنے دین، لکھ چوراسی گھر گھر کھائیآ۔ تُوں دھیرج نال رہنا بننا نہیں طرفین، حصہ ونڈ نہ
کوئے ونڈائیآ۔ مانو ذاتی سمجھنی نہیں پران، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر دیکھ وکھائیآ۔ تیرا نشانہ سری بھگوانا کرے عین دا عین، جو انا الحق حق کہہ کے
گیا سَنائیآ۔ اوہ منسا تک لے جو رکھ دیو کیتی اُجین، بن اکھراں اکھ اُٹھائیآ۔ کلج کوڑ کڑیارا تیرے اُتوں میٹے وہن، ونجھی دھار نہ کوئے وڈیایا۔
داڑھاں ہیٹھ پر تھی آئے چبان، چتر بھج اپنی کل ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وَشَنُوں بھگوان، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا تیرا دیوے دین، دیونہار اینکار اک اکھوائیا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ زرنجن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیے توں آد جگاد سنگھڑ سبھی سیانی، ست سچ نال مل کے تیری وجے ودھائیا۔ پر بھو دی بخشش تیرے اُتے چارے کھانی، اندج جیرج اُتجھ
 سیج سو بھاپائیا۔ تیرے سینے دی دھار اٹھسٹھ تیرتھ سر سرور پانی، جل دھارا مل کے خوشی بنائیا۔ چار جگ دے گرتھ شاستر تیرے اُتے پر بھو حکم دی
 بانی، گر اوتار پیغمبران سنگ رکھائیا۔ توں کلج انت کیوں چار گنت ہوئی نمائی، بلہین ہین اکھوائیا۔ تیرا مالک خالق اک سلطانی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس
 دی سدا جو بن والی جوانی، بردھ روپ نہ کوئے جنائیا۔ اوہ تیری جانے کتھا کھانی، کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہ دھر دا باپ اسمانی، اسم اعظم اک
 اکھوائیا۔ جس دا جسم نہیں جسمانی، ضمیر جگت نہ کوئے جنائیا۔ اوہ آد جگادی اوتار پیغمبران گرو آں بانی، مالک خالق نور الاہیا۔ جس دے کول منزل حق
 روحانی، روح بُت دے وڈیائیا۔ اوہ تیری کلجگ اتم میٹے پریشانی، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دی سبجگ دے نشانی، نشانہ کلجگ کوڑ مٹائیا۔
 مہربان ہو کے کرے مہربانی، محبوب اک اکھوائیا۔ توں اُس دے چرن کول کریں دھیانی، نج نیترا اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی جان جانی، جانہار ایکنکار اک اکھوائیا۔

۹۰۴

۹۰۴

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ انوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیے پر بھ ویکھے تیرے دکھاں والا کھڑا، کھڑگ کھنڈے دی دھار باہر دھیان لگائیا۔ من کلپنا ڈئی دویتی شرع دا تکے جھگڑا، نوست پردہ
 آپ اٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے جو لکھیا وچ پُران گرڑا، وید ویاسا کی گیا سمجھائیا۔ جس دے نال دو جہان لگنا رگڑا، چوٹی جڑ پچیار ہن کوئے نہ پائیا۔ توں
 پُرکھ اکال دین دیال دا اکو چرن کول پکڑا، پگ ڈنڈیاں رستہ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جو جھگڑا میٹے کلجگ جیو بگ بپ بگڑا، کھولنہارا تھاؤں ہانئیا۔ جس لہنا
 دینا کھیل مکاؤنا گور مرڑا، مڑھی گور دھیان لگائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ فرمان اگتا کرڑا، دو جہان سکے نہ کوئے بدلایا۔ کلجگ کوڑ گڑیار جو نیتز بدلے درڑا،

اکھ اکھ وچوں اُلٹائیا۔ مایا ممتا موہ وکار جائے جرڑا، بندھن دُھر دانام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، جہالت تکتے تھاوں تھائیا۔

* ۱۷ بھادرو شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

دھرنیے توں کیوں روندی گرلاندی، ہاہاکار وچ کریں حال دُہائیا۔ توں آد جُگاد جُگ چو کڑی شبد گرو دی باندی، بندنا وچ بہہ کے اکو سپس نوایا۔
 توں میرا میں تیرا ڈھولا رہنا گاندی، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ تیرے اتوں کلج کوڑ گڑیار پر بھ مٹاوے اندھیر آندھی، اندھ کوپ دا لیکھا رہے نہ
 رایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے سونا چاندی، دھن دولت مٹی خاک ملائیا۔ توں لوک مات مول نہ رہنا پچھتاندی، پشچاتا پ نہ کوئے رکھائیا۔ خوشیاں
 نال سچ دارس رہنا پیندی کھاندی، خاکہ دُنیانہ کوئے جنائیا۔ جے تیری صاحب بنا پت جاندی، پُرکھ اکالا ہوئے سہائیا۔ تیتوں سوگندڑی آد جُگاد گراں دی،
 ۹۰۵ گرو گرو دیو دین جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آواز سنے
 دُکھاں والی سِراں دی، سرتی اکال مورتی اکل کل دھاری آپے ویکھ دکھائیا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گرہ رات نوں پنڈ جٹا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میرے آد جُگادی سبندھیہا، بندنا ڈنڈاوت سجدہ کر کے سپس نوایا۔ نرگن نرکار نرکار میرے اُتے تک لے سندھیہا، جو اوتار
 پینمبراں گرو آں نال گیا کرایا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا شرع دیاں میٹ دے پابندیاں، شریعت اک دینی سمجھائیا۔ میں تیرا سکھ ماناں اگم
 اندیا، اند اند دے مالک دینا ورتائیا۔ دُئی دویت مٹا دے کوڑ گڑیار دیاں ڈھاہ دے کندھیہاں، مانس مانو مانگھ اکو در سہائیا۔ محبوب ہو کے لالے اگی

آ، انگیکار اک ہو جائیا۔ جگت وکار تن وجود و اشنا کڈھ دے گندیاں، ماٹی خاک تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ جگ چوکڑیاں کیتے میرے اوتوں لنگھیاں، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر گرو مہاراج، صاحب سنگر سیس نوایا۔ آتم پر ماتم سر شئی در شئی اندر بنا سماج، سمگری نام ست ورتائیا۔ مہربان ہو کے میرے سوار کاج، کرنی دے کرتے دیا کمائیا۔ ست دھرم داست ستوادی بخش راج، رعیت اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا دھرم لنگڑا لولا ہویا اپانج، نوست ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ پرم پڑکھ پر ماتم میری بیننتی من لے آج، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ تیتوں زرگن داتے کہندے غریب نواز، غریب نماں ہونا سہائیا۔ میں بیننتی کردی نوست وچوں پنچ آب، پنچم دے مالک دینی مان وڈیایا۔ میرا لیکھا لہنا دینا رہے نہ دو دو آب، دو جہاناں اپنا پردہ دینا گھلایا۔ میرا لہنا دینا تکیں نہ پُن صواب، سنگر ہو کے دیا کمائیا۔ توں زرگن داتا پڑکھ بدھاتا کھیل کریں اوتار پیغمبر اں گرو آں بعد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری دھار نمائی، نمرتا وچ سیس نوایا۔ میرا ایکو ایک بخش دے ہانی، سنگر شبد شبد ملائیا۔ تیرے کلمے دی نام ندھان دتے بانی، انیلا تیر چلایا۔ میرے اُتے پوتر ہو جائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیج دُرمت میل دھوایا۔ توں شاہو بھوپ سلطانی، شہنشاہ نور الاہیا۔ آد جگادی میرے اُتے کر مہربانی، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ امرت میگھ برس دے اگتا پانی، جگت سرووراں لوڑ رہے نہ رایا۔ شبدی ناد دے اگم دھنکانی، انحد نادی ناد وجایا۔ جوتی جاتے تیرا چمکے نور نورانی، نوست کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے میرے مالک ٹھا کر حق محبوب، تیری مجت وچ سیس نوایا۔ میرے اُتے حاضر ہو موجود، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ شرع شریعت میٹ حدود، حد اکو اک درسایا۔ تیری عالیشان عالی جاہ تکاں عروج، عرش فرش دے مالک تیرا نور نظری آئی۔ تیری منزل اکو ہووے حق مقصود، دوجا گرہ نظر کوئے نہ آئی۔ بے شک میرا ماٹی خاک تن نہیں وجود، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنا ئیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کر مہربانی، مہربان دیا کمائیا۔ میری بالی بدھ آنجانی، عقل بدھی نہ کوئے

چترائی۔ میری پورب پورب رہی جوانی، جو بن و ننتے آگے دینی مان وڈیائی۔ میری کتھا کہانی نہ تک پُرانی، پُنه پُنه کہہ کے سیس نوایا۔ میں نوست کھج کوڑی کریا کیتی نمائی، نمائی ہو کے سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوار اک پرگٹائی۔ دھرنی کہے پر م پُرکھ میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیائی۔ میرے اُتے ہو دیال، دین اپنے رنگ رنگائی۔ سچ بھنڈارا دے اگتا مال، نام ندھان اک ورتائی۔ نوست میری بنا سچی دھرمسال، دھرم دوار اک دکھائی۔ جوتی جاتا ہو کے سرت سنجال، سمبل اپنا آسن لایا۔ لیکھا نکا دے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائی۔ میری اکو بیننتی اکو سوال، عرض آرزو تیرے چرن لگائی۔ کھج کوڑی کریا کر زوال، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری پوری کر دے آسا، ترسنا جگت دے بُجھائی۔ تیرے اُتے رکھیا بھروسا، بھگون تیری اوٹ تکائی۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ شہابشا، آد جگاد تیری سرنائی۔ میرے منڈل منڈپ خوشیاں والی پا دے راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائی۔ مائس مانو مانکھ انتر نر نتر نرگن نور کر پرکاشا، اندھ اندھیر رہے نہ رائی۔ نام چپا دے سواس سواسا، ساہ ساہ تیرا نام دھیائی۔ نچ گرہ اندر جوتی جاتے ہو کے دیکھ تماشا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سچ آپ اکھوائی۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول، دھرتی دیاں جنائی۔ میرا آد جگادی الاہی نور اول، عالمین اک اکھوائی۔ میں ہر گھٹ انتر جاواں مول، مولا ہو کے سنگ نبھائی۔ میرا سب دے نال اقرار قول، آد جگادی دیاں درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائی۔ دھرنی تُوں دھولے مول نہ ڈر، ڈرپوک روپ بنائی۔ تیرا مالک خالق اکو ہر، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس جگ چوکڑی بخشے ور، داتا ہو کے جھولی پائی۔ اوہ دُور دُراڈا نرگن دھار آئے تیرے گھر، گرہ مندر دیکھ دکھائی۔ نوست دی دھار تکے سروور سر، جل تھل مہینل کھوج کھوجائی۔ تُوں صاحب سلطان دی سرنائی جائیں پر، بن پرا پسنٹی مدھم بیکھری خوشیاں ڈھولے گائی۔ اوہ مالک خالق نرائن نر، نر ہر اپنے رنگ رنگائی۔ جس دا بھانا جگ چوکڑی رہی جر، سبجگ تریتا دوا پر کھج بیٹھی پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دے وڈیائی۔ دھرنی کہے پر بھوتک لے انتسکرن،

باہر دیکھن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں اِکو پوجاں تیرے چرن، دوجا اِشٹ نہ کوئے منانیا۔ میں چاہندی میرے اُتوں جھگڑا میٹ دے ورن برن، چار اٹھاراں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ دین مذہب تیرے نام کلمے اُتوں مول نہ لڑن، شرع کرے نہ کوئے لڑانیا۔ سرتی دھار ایکنکار تیرا شبدي پلو پھڑن، بن ہتھاں دینا پھڑانیا۔ بن قداماں منزل چڑن، بھجّجّن واہو داہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، ڈھر دی سکھیا اک سکھانیا۔ ترے گن مایا مول نہ سڑن، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ تیرے سچ دوار ایکنکار ڈھر درگاہ وڑن، اگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے اپنے جگت، جگت جگیا سو آں ویکھ وکھانیا۔ کی کھیل رچایا بوند رکت، تن وجوداں پنج تت مل کے وجے ودھانیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے پرگٹ کر دے اپنے بھگت، بھگوان پردہ دینا چکانیا۔ میرا سہنجنہا کر دے وقت، گھڑی پل تیرا راہ تکانیا۔ تیری آد جگادی اِکو شکت، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ ست دھرم دی میرے اُتے بنا دے بنت، گھرن بھننہار تیرے ہتھ وڈیانیا۔ گرگھ گرگھ ہرجن میرے اُتے ہون سنت، سنگر شبد دا ڈھولا گانیا۔ تُوں پر م پرکھ پر ماتم بنا اگما کنت، کنتوہل ہو کے اپنا رنگ رنگانیا۔ میں چاہندی میرے اُتے دھرم دی بہار ہوئے بسنت، پت تھنی پھل پھول آپ مہکانیا۔ نوست گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ جنانیا۔ میری بھومکا ست دھرم بنا دے بہشت جت، کلج کوڑی کریا باہر ہٹانیا۔ میرے اُتے مہربانا تیرا ہے کوئی نہ بندک، چغلی سرون سنن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر ہر دے انتر اپنے پیار دی دے ہمت، حوصلہ پیار والا ودھانیا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گربچن سنگھ دے گرہ پنڈ اُما ضلع امرتسر *

نارد کہے سُن نی دھرنی مئا، میئے میئے تیتوں دیاں جنانیا۔ کی کھیل کرے تیرے اُتے اگما سنا، ساجن راجن شاہو بھوپ کی درڑانیا۔ کی آسا رکھ کے گیا رام رمئا، رام راما کی بھیو چکانیا۔ کی سندیسہ دتا نرگن سرگن دھار گھننیا، کاہن کاہنا کی درڑانیا۔ نی اپنا لہنا دینا کھاتہ کڈھ کے تک لے وپنیا،

واحد اِکو حکم جنائیا۔ کی پیغمبراں تیرے اُتے پائی صحیاء، شہادت کی بُھگتائیا۔ کیہڑی دھار گرو آں چلائی نیا، نوکا دیکھنی تھاؤں تھانیا۔ نگاہ مار لے نوست
 تیری پت گنیا، سیس ہتھ نہ کوئے اُکائیا۔ ناتا رہیا نہ بھیناں بھنیا، پتا پوت نہ کوئے پترائیا۔ اوہ دیکھ لے لنگھ گیا گو بند والا ڈھنیا، ڈھونکا اپنا دئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے توں نگاہ مار لے جلدی، جگت سماج سنگ نہ
 کوئے رکھایا۔ کی قیمت پینی تیرے اُتے نانک والی اک گل دی، جس نوں کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ دھار تک لے کلج کل دی، کی کاتیاں رہیا لگایا۔ کی
 خبر سنی مہینل جل تھل دی، سمند ساگر ٹلے پر بت کی درڑایا۔ کی آشا کہندی راجے بل دی، باؤن دھار کی سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیایا۔ نارد کہے دھرنیے دھولے اپنا تک لے روپ انوپ، کی رہیا جنائیا۔ تیرا ست دارہیا نہ کوئے سپوت،
 پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ میں تیرے کولوں بچھنا چا ہندا اک ثبوت، سچ نال دینا سنا یا۔ کی تیتوں اشارہ دتا محمد والے محبوب، نور نورانہ شاہ سلطانا کی
 درڑایا۔ کیہڑی منزل حق تیری عرش عروج، عالیشان کون گیا سمجھایا۔ میرا اشارہ بنا رمز توں بوجھ، جگت بدھی نال ملایا۔ تیتوں سب نے کہا بسدھ،
 بسدھے تیتوں دیاں سنا یا۔ کون کوٹے تیرا ہونا یدھ، یدھشتر دا لیکھا بچھلا دینا درڑایا۔ اوہ تک لے دھرم تیرے اتوں گیا اڈ، نشانہ نظر کوئے نہ آیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا گرہ اک درسایا۔ نارد کہے دھرنیے آد جگاد دی ماتا، ممتا توں باہر دیاں جنائیا۔
 کی خبر سندیسہ دیوے دُھر دا اتا، دو جہاناں والی کی رہیا درڑایا۔ میتوں اپنا کھول وکھا دے کھاتہ، خطرے توں باہر دیاں جنائیا۔ میتوں ایوں دسدا
 تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میں کلج دیاں سب توں وکھریاں سنا یاں باتاں، جو باطن بھيو کھلایا۔ میں تیرا نوست دا لٹنا
 احاطہ، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ اُس دا پورا ہون والا گھاٹا، گھاٹے وچ دسے تیرے اُتے خلق خدایا۔ امرت رس رہیا نہ گو بند دھار باٹا، دُھر دا جام نہ
 کوئے پیایا۔ نی تیری سہنجنی خالی ہوئی کھاٹا، کھٹیا سنگھاسن آسن پُرکھ ابناش نہ کوئے لگایا۔ نارد کہے میں مار کے آیا واٹا، دُھر درگا ہوں بھجا واہو داہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک پرگٹایا۔ نارد کہے دھرنیے تیتوں دُھر دی سناواں خبر، بے خبرے دیاں

جنائیا۔ تُوں کر کے بیٹھیں صبر، دھیرج دھیر نال وڈیائیا۔ اِک آواز سُننی مڈھر، دُھن دُھن وچوں شنواییا۔ تیرے اُتے پین والا غدر، گداگر ہووے لوکاییا۔ تیری آسا پوری ہووے سدھر، صدقے واری گھول گھماییا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا کرن والا عدل، انصاف اپنادے جناییا۔ کلجگ کوڑی کریا دیوے بدل، بدلا چکاوے تھاؤں تھانیا۔ شرع چھری کسے نہ کرے قتل، قاتل مٹھول دا پنڈھ مُکاییا۔ تیرا نرگن دھار آکے ویکھے وطن، بے وطنے تیتوں دیاں وِرڈاییا۔ تُوں اِک اِکلی کر لئیں اپنا مین، بیتھارتھ دیاں سمجھاییا۔ جس دا سَمبل ساڈے تن ہتھ ہونا پتن، گھاٹ اِکو اِک وکھاییا۔ جو تیرے اُتوں بھگت سہیلے گروگر چیلے رتن، امولک ہیرے آپ پرگٹایا۔ آتم پر ماتم جگت و دیا توں باہر دیوے متن، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن ہو کے وسے گھٹ گھٹن، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ اوہ تک لے پیغمبراں دا وقت لگا پٹن، اگے ہور نہ کوئے ودھاییا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا لگا چھپن، سَتجگ ست کرے رُشنائیا۔ سَتگر شبد سب نوں لگا بھٹن، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ دھر دے حکم نال ڈوری لگا کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ دین دُنی دا بُرج لگا ڈھٹھن، ڈھیری خاک خاک ملائیا۔ تیرا لیکھا کُے اُکھٹھن، جلدھارا ویکھنا چائیں چانیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مٹھن، شو دو الیاں مندر راں پنڈھ مُکاییا۔ اِکو نور جوت پرکاش ہووے لٹ لٹن، دو جہاناں ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا سمرتھن، سمرتھ اکھ ایکا ایک ایک اُکھواییا۔

۹۱۰

۹۱۰

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دربارا سنگھ دے گرہ پنڈ وریاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرا سوہے دوارا اِکو بنک، بنک دواری ہو کے دینی وڈیائیا۔ جتھے مان تان ملے راو رنک، اُوچ نیچ ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے نام ندھان دا سری بھگوان وجے ڈنک، نوست برہم مت کرے رُشنائیا۔ میری آشا پوری کر دے جو آشار کھی جنک، جنک پُتری سِیا نال ملائیا۔ جو سندیسہ دتارام مینوں چکن لگیاں دھنشن، بن باہو بل سمجھاییا۔ دھرنی تیرے اُتے کھیل ہونا وار انک، انک کل

دھاری اپنا روپ بدلایا۔ کلجگ انتم لہنا دینا دیکھنا پڑی گھنک، گھنڈیا اپنا سوانگ دکھایا۔ جس وچ رہے کوئی نہ شنک، سنسا اندر نہ کوئے جنایا۔ سچ پریم دی جن بھگتاں لائے تنک، کھچی جائے واہو داہیا۔ من کا منکا پھیرے آپ منک، جگت تسبیاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ ترسنا میٹے کامنی کنک، قدرت دا قادر ہوئے سہایا۔ جو اشارہ کیتا برہمے پت سنک، سنت کمار جس دی دئے گواہیا۔ جو پڑکھ اکالا دین دیا تیری بنائے نویں بنت، گھٹن بھٹنہار ہو کے رنگ رنگایا۔ تیرا گلشن مہکے رتڑی ہووے بسنت، پت ٹہنی پھل پھل گرگھ گرگھ سوہنے بوٹے لایا۔ مالک بن کے دھر دا کنت، کنتوہل ہو کے ویکھ دکھایا۔ بنا بھگتیوں بنا کے بھگت سنت، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ دیوے مان وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ اپنا بھيو گھلائے اگنت، مہما کتھ سکے نہ رانیا۔ اکو نام کلمہ دیوے منت، منتو تیرا حل کرایا۔ توں دھر دا ڈھولا گاؤنا چھنت، سوہنگ ست سچ پڑھایا۔ تیرے اتوں گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنیے تیرا لہنا دینا پورب پُرانا، چار جگ دے شاستر کہن کچھ نہ پانیا۔ تیرا مالک سوامی ٹھا کر اک بھگوانا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس چرن کول تیتوں بخشیا اگم گانا، آد جگاد دتا گایا۔ توں اوسے دا ڈھولا گیت گانا، گن گھر گبھیہر سنايا۔ جو تیرا لہنا دینا لیکھا جانے جانی جانا، جانہار اک ہو جائیا۔ اوہ تیرے اتے کلمیے جوت سروپی پہر بانا، بان انیالا تیر چلایا۔ جس تختوں لاہیا راجارانا، رعیت اپنا حکم ورتایا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ دھر درگاہیا۔ اُس دا سنگر شبد دئے فرمانا، فرنیاں باہر سنايا۔ اوہ والی بن کے دو جہاناں، جہالت تیرے اتوں دئے مٹایا۔ ست دا سچ کرے پردھانا، پردھانگی اپنا حکم سمجھایا۔ جن بھگتاں دیوے گیانا، بن اکھراں اکھر سمجھایا۔ چرن پریت بخش کے دانا، وست اتول اتل جھولی دئے گایا۔ توں اُس دا مننا بھانا، جس دے بھانے وچ سد سمايا۔ جس کلجگ انتم نوست کرنا ویرانہ، ویری گھر گھر ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت کھیلے کھیل مہانا، جگا جگنت اپنا حکم ورتایا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ ترنتارن ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے مار کے دیکھ لے پھیری، نوست اپنا پھیرا پائیا۔ چار گنت دہ دشا ہووے کوڑ اندھیری، پھل بھل پت ٹہنی ست دھرم دے دکھایا۔ موہ وکارا جگت مینٹوں رہیا گھیری، گھرنا وچ میری دُہایا۔ میں آد جگاد مالک سوامی تیری، تڈھ بن اشٹ نہ کوئے منایا۔ کسے اوتار پیغمبر گرو دی بنی نہیں چیری، سر سر نہ کسے نوائیا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی بیٹھی رہی نال دلیری، حوصلہ ہمت سنگ بنایا۔ مہرانا میرے اُتے کریں اپنی مہری، مہر نظر نظر اٹھایا۔ کلجگ انت کریں نہ دیری، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک لے اپنی دھار، دھول ہو کے دیاں سُنایا۔ نگاہ مار لے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ نو ست رہیا نہ کوئی دھرم دوار، دوارکا واسی نظر کوئے نہ آئی۔ میں روواں زارو زار، گریہ زار وچ گر لایا۔ تُوں میرے مالک میری پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھ دکھایا۔ تیتوں سب نے نیا کل کلکی اوتار، نہہکنک تیری وڈیایا۔ امام اماما نور کر اُجیار، جوتی جاتا ہو کے ڈمگایا۔ میں تیری سدا سدا سد سیوادار، برخوردار ہو کے سیو کمایا۔ تُوں بخشنہارا ایکنکار، اک اکل دُھر در گاہیا۔ میری میننتی سُن پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ میرے اُتے رہن نہ دینا اندھ اندھیار، کوڑ کڑیارا دینا گوائیا۔ میں منگتی تیرے در بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست سچ دست دینی ڈار، کرتے قیمت کوئے نہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کوئے سکدار، شہنشاہ سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ترپت سنگھ دے گرہ پنڈ پنڈوری ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میری نو نو چار دی آشا کر دے ترپت، ترکھا ترسنا جگت جہان رہن نہ پائیا۔ آد جگادی شبدی دھار دیکھ لے لکھت، نرگن داتے پُرکھ بدھاتے اپنا ڈیرہ لایا۔ میرے مہرانا سری بھگوانا لیکھا تک لے اپنی سرشٹ، دین دُنی جگت جہان نوجوان دیکھ دکھایا۔ تن وجود انتر نرتر تک لے

درِشٹ، نوست برہم مت دھیان لگایا۔ کلجگ گڑیار وچ سنسار سرب کیتا بھر سٹ، بھاؤناست رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کر دے جو رام اشارہ دے کے گیا گرو و ششٹ، جگت و شیاں توں باہر باہر سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو پورب ویکھ لے میرا لیکھا، چار جگ دے شاستراں نال ملائیا۔ میرے انتر نرتر رہیا نہیں کوئی بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو دتا بھنائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان الکھنا لیکھا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ گگرم دی تک لے ریکھا، رکھیاں نیاں اندر کھوج کھوجائیا۔ شرع دی دھار تک لے ملا شینجاں، مسانکاں انتر نرتر پھول بھلایا۔ میتوں سنا دے اپنا دھر سندیسہ، دھر دے مالک تھم جنایا۔ تیرا لیکھا تک جائے کلجگ کرپا کوڑ کلشیا، کل کاتیاں کرنی آپ صفایا۔ توں مہربان محبوب نر نریشا، نرکار نر نرکار اگم اتھاہیا۔ آکے ویکھ لے دھرنی والے پردیسا، پردیسی ہو کے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنا اولٹا رکھیں بھسیا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا سنگر گوبند دس دسمیشا، دہ دشا دا بھو دینا چکائیا۔ توں آد انا دی جگ جگادی رہے ہمیشہ، ہم ساجن نور الاہیا۔ جگ بدلنا صاحب سوامی تیرا پیشہ، پیشین گویاں اوتار پیغمبراں گرو آں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک کنت کتھول، سوامی انتر جامی تیری وڈ وڈیائیا۔ دھرم دی دھار میرے اُتے بخش اگم اصول، اصل وصل یار دینا چائیں چانیا۔ میں نرگن داتے پُرکھ بدھاتے تیرے چرن کول دی لاواں دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میری بخشنی بھول، ابھل اٹل تیری وڈ وڈیائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا آد آد اصول، سنتاں دیویں مان وڈیائیا۔ توں مہربان محبوب تیرا تھم نامہ معقول، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ میرے اُتے تیرے دھرم دا پنکھوڑا ہر جن لین جھول، جھولا اپنا نام جنایا۔ دھرنی کہے میں تیرے چرن کول اپنی شردھا چڑھاواں پھول، کولاں وچ کول نین تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا گرہ مندر کر سہنجنا، چار گنت دے وڈیائیا۔ میرے آد انت دے سجننا، جگ جگادی تیری اوٹ تکائیا۔ پریم پیار دا دے دے مجنا، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے دھر دے گوپال مورت مدنا، مدھسودن تیرا درشن پائیا۔ میتوں اکو چاڑھ دے رنگنا، آد جگاد اتر کدے نہ جانیا۔

میرے پُرکھ اکالے میں اِکو دوارا تیرا منگنا، دُجا گرہ نہ ویکھن پائیا۔ حق محبوب ہو کے میٹوں دے اندنا، محبوب اپنا بھیو چُکائیا۔ لیکھے لالے میرے اُتوں اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیر اِکو گھر بہائیا۔ تیرے نام ندھان داسری بھگوان وجے ندنا، انادی دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جاتے تیرا اِکو دپیک نرگن دھار جگنا، بن تیل باقی کملاپاتی ڈمگائیا۔ میرا پوتر کر دے تن مائی خاک بدنا، دھوڑی اپنے چرن چُھہائیا۔ نُور نُورانے الہی ربنا، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں کھوجیاں کسے نہیں لبھنا، بھالیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ بیننتی کر کے میرے پروردگار تیتوں سدنا، سدا دیواں چائیں چائیا۔ میرے اُتوں کجگ کوڑ گُریارا آ کے کڈھنا، پنچ وکار کُرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ ساچا تیرے حکم نال لگنا، دھرنی کہے میرے اُتے دھرم دی دھار دے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیرا پوؤ کدے نہ چھڈنا، کئی گنڈھ نہ کوئے چُھڈائیا۔

* ۱۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے کرپا کر میرے جگدیشے، جگدیشور ایشور تیری آس رکھائیا۔ میرے اُتے نگاہ مار لے نرگن دھار بیس اِکسے، ایکنکار پروردگار اپنا دھیان لگائیا۔ شاہو بھوپ میٹوں اِک سنا دے حدیشے، حضرتان توں باہر کر شنوائیا۔ میں جگ چوکڑی تیرے پیسن پیسے، نت نوت سیو کمائیا۔ میں ویکھنا چاہندی اِکو چھتر جُھلے تیرے سسے، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک اپنی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی مالک، ٹھاکر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ نگاہ مار لے اپنی وچ خلق خالق، مخلوق ویکھنی چائیں چائیا۔ تُدھ بن دین دُنی رہیا کوئی نہ پالک، پرتپالک نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر شبدي دھار تک لے اگے بالک، مہربان ہو کے دھیان لگائیا۔ میٹوں ایوں دسدا تیرا آؤنا ہووے اچانک، اچنچیت اپنا پھیرا پائیا۔ میرا وقت سُنھننا سماں تک بھیانک، بھے بھیت ہو کے رہی سنائیا۔ میں نہانی بُدھ ہن آنجانت، بھیو ابھید نہ

کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے صاحب، سچ سلطان تیری وڈیایا۔ نگاہ مار لے ست دھرم ہویا غائب، چار گنت نظر کوئے نہ آیا۔ میرے مہربانا نوجوانا تیرا سب دے نال عہد، عہد نامے ویکھنے تھاوں تھانیا۔ توں مالک خالق اِکو واحد، لاشریک نورِ الاہیا۔ میرے اُتے لھم ورتنا جائز، ناجائز منگ نہ کوئے منگایا۔ ست دھرم کر رانج، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ صدی چودھویں اتنم میں ویکھنا چاہندی تیرا نتانج، نتیجہ خوشیاں نال دینا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در اِک پرگٹایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آشنا کر دے پوری، پورن برہم برہم سمجھایا۔ تیرے نام دی میرے اُتے ہوئے مشہوری، مشورہ سنگر شبد رکھایا۔ سب دے اندر دے دے سچ سروری، سرور اِکو تال نہایا۔ کوڑی کرپا کر دے دوری، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ میں تنکنا چاہندی تیرا اِکو اگما چند نوری، نور نورانے دینا چکایا۔ میں مانگت ہو کے کھڑی در حضور، حضراتاں دے مالک تیرے اگے جھولی ڈھاپا۔ میرے اُتوں کرپا میٹ دے کوڑی، کوڑ کٹمب دینا گویا۔ درے دربار بخششی چرن دھوری، دھوڑی خاک رانیا۔ اوہ آشنا ویکھ لے موسیٰ والی کوہ طوری، تریا توں باہر کی جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا رہیا کوئی نہ سکا، میت ساجن نظر کوئے نہ آیا۔ توں اِکو واحد نورِ الہی یکا، یکے بعد دیگرے اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا سب دے نال وعدہ پکا، کچی گنڈھ نہ کوئے جنایا۔ اوہ سندیس یاد کر لے جو محمد دتا وچ مکہ، کعبیاں باہر 'اسمائید نال ملایا۔ میرے مہربانا نوجوانا اتنم دیویں مول نہ دھکا، پھڑ باہوں نہ باہر دھکایا۔ تھہ بن میری قیمت پئے نہ ٹکا، کوڈیاں جگت وکایا۔ میں چاہندی میرے اُتوں شرع دا میٹ دے رٹا، جھگڑا مانو ذات نہ کوئے جنایا۔ اوہ ویکھ لے میرے کول نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دا پٹا، جس دا حرف حرُوف سکے نہ کوئے بدلایا۔ اُتے سنگر شبد دا اگما ٹھپا، مہر نیتز لوچن نین نہ کوئے جنایا۔ جس دے وچوں نظری آوند اِکو پپا، پت پر میثور جس نوں دے وڈیایا۔ میرا تیرے نال اگمی متا، مت متانتر اں ڈیرہ ڈھاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی تیرے دھرم دی دھار میری ستا، ست ستوادی دینی مان وڈیایا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک دو جہاناں زبرو، زبردست اُدے است تیری سرناہیا۔ میرے آد جگاد جگ چوڑی دے گبھرو، نوجوان سری بھگوان تیری بے پرواہیا۔ میری آسا نسا تک لے سدھرو، صدقے واری گھول گھنایا۔ تھہ بن میرا رہیا کوئی نہ قدرو، قدرت دے قادر دینی وڈیایا۔ میری عزت مان رُل گئی آبرو، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ آد جگادی شکتی شالی، شہنشاہ تیری سرناہیا۔ میں نیت نوت تیری گھال گھالی، گھائل ہو کے سیو کمایا۔ جگ چوڑی تیری بنی رہی پتری بالی، نڈھی ہو کے منگ منگایا۔ میرے صاحب سلطانا میری جھولی ویکھ لے خالی، دھرم دی وست رہن کوئے نہ پانیا۔ چاروں کنٹ رین اندھیری ہوئی کالی، کج اپنی کل ورتایا۔ ایس وقت میری سرت سمبھالیں، سمبل دے مالک دیا کمایا۔ میرے اُتے جگت گرو رہے کوئی نہ جعلی، جاگرت جوت اکو کر رُشانیا۔ میں تیرے نام بن ہوئی کنگالی، جگ شاہ وست سکے نہ کوئے ورتایا۔ اوہ لیکھتا تک لے جو رام دی دھار لہنا چکایا بالی، بلدھاری تیری وڈ وڈیایا۔ ۹۱۶

میری پھل لگا دے ست سچ دی ڈالی، پت ٹہنی دے مہکایا۔ میں تیرے در ہوئی سوالی، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ جگ چوڑی لنگھ گئے کیتی مول نہ کاہلی، سنجگ تریتا دواپر کجگ تیرا دھیان رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے در دینی وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا خالی بھنڈارا کر بھرپور، اونتا نظر کوئے نہ آہیا۔ میں مانگت کھڑی حضور، در ٹھانڈے سپس نوانیا۔ میرا لہنا دے ضرور، ضرورت پچھلی نال رلایا۔ کجگ کوڑی کریا گڑھ توڑ غرور، غربت اندروں باہر کڈھایا۔ من نسا میٹ کور، کوڑی کریا رہن نہ پانیا۔ جگت وائنا نہ رہے فٹور، فتویٰ دینا تھاوں تھانیا۔ اکو تیرا نام کلمہ میرے اُتے ہوئے مشہور، مشورہ سنگر شبد جنایا۔ توں آد جگادی جلوہ گر نورو نور، نور نورانہ دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں نیت نوت تیری مزدور، مزدوری وچ تیری سیو کمایا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مسائنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میری پت آیوں رکھن، رکھشش رکھیا کرنی تھاؤں تھانیا۔ بن نیتز نگاہ مار لے اتر پورب پچھم دکھن، چار گنٹ بیکنٹھ نواسی دھیان لگایا۔ دھرم دی دھار اینکار میرے اوتوں ہوئی سکھن، ست دست دست ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے میں اپنا ڈکھرا آئی دسن، وہ دشا دا لیکھا دیاں جنایا۔ نو کھنڈ پر تھمی دی میرے اُتے ہوئی اندھیری مسن، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میں برہوں ویراگن ہو کے آئی نسن، بھجی واہو داہیا۔ نگاہ مار لے دیپ وچ لکھن، کروچ پشکر اپنا بھيو گھلایا۔ سان سلمل کس بدھ ہووے ہن، جنبو کرنی کی کمایا۔ کشا تیرے تے کیہڑی دھار ہووے لٹ لٹن، جوتی جاتے دینی درڑایا۔ توں واسی گھٹ گھٹن، لکھ چوراسی رہیا سمایا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے میرا دھرم دی دھار ویکھیں پتن، پترکا پچھلی پھول بھلایا۔ تیرا دھرم میرے اوتوں ہو یا بے وطن، وطن دے مالک سچ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کلجگ انت سری بھگونت میں کر کر تھکی یتن، یتھار تھ میرا لیکھا کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں آکے دکھا دے جھلک، جھلی کوچھی کملی تیری اوٹ تکایا۔ توں مالک والی دو جہاناں خلق، مخلوق مکنی تھاؤں تھانیا۔ نگاہ مار لے اوتوں فلک، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ میری دکھاں وچ نلکے کلک، نیتراں رو رو دیاں دہانیا۔ سکھ چین کسے آوے گھڑی نہ پلک، پاربرہم پت پر میثور دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ اوہ نگاہ مار لے جو سندیسہ دے کے گیا جنک، جنک سپتری سیپانال ملایا۔ میرے انتشکرن وچوں میٹ دے شک، سنسا انتر رہے نہ رانیا۔ میرا سہا دے اگتا بنک، بنک دواہری ہو کے پھیرا پانیا۔ میں زردھن تیری آشا وچ بیٹھی رہاں اٹک، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری میٹ دے ہوس، ترسنا کوڑ جگت مٹایا۔ مہربان ہو کے کر ترس، ترے گن اتیتے اپنا رنگ رنگایا۔ نام ندھانا اکو میگھ برس، نو ست میری اگنی دے بھجایا۔ میرا لیکھے لالے خوشیاں والا برس، شہنشاہ شاہ سلطان در تیرے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا بھيو ابھید گھلایا۔ دھرنی کہے میرے سنگر سوامی مائی باپ، پتا پڑکھ اکال تیری اوٹ

تکائیا۔ میرے اُتوں میٹ دے کھج کوڑا پاپ، کُرم دا لیکھا دے مُکائیا۔ جگت جیواں جتناں رہے نہ کوئے سنتاپ، ست ستوادی ہونا آپ سہائیا۔ نو
 ست دی میٹ اندھیری رات، نوری چند چند چکائیا۔ جھکڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکونام کلمہ دے صفات، صفحہ ہستی کوڑ کُریا
 دے چکائیا۔ تیرے گن ندھان دی کوئی اکھراں نال جان نہ سکے لغات، حرف حروف نہ کوئے پترائیا۔ میرے کول تیرا سندیسہ اگئی بن اکھراں والی
 پات، پت پر میثور اپنے وچ لکائیا۔ جس وچ لیکھا کھج انت تیرے کنڈھے آئے گھاٹ، دو جہاناں پتن چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ توں پندھ مار کے آ جا واٹ،
 زرگن داتے ڈھر در گاہیا۔ میری سہنجنی کر دے کھاٹ، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ میں تیرے گن گاواں بن کے بھاٹ، بھٹاگر تیری صفت صلاحیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے عیسیٰ موسیٰ والی پوری کر دے
 ٹاک، بن ٹنگ رسنا جہوا جو حرفاں حروف جنائیا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک گئی گہیر، گہر گور تیرا دھیان لگائیا۔ میرے سر توں دھرم دا لتھا چیر، اوڈھن اُپر نہ کوئے لکائیا۔ سہائتا کرے نہ کوئی
 اوتار پیغمبر پیر، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربانا میرے نیتز وگے نیر، نیناں چھبر لائیا۔ کھج کُریا میری بدل دتی تقدیر، تکبر وچ خلق خدائیا۔ نوست
 شرع زنجیر، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جھکڑا پیا شاہ حقیر، نیچ اوچ کرے لڑائیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئی ویر، بھیناں سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ مات پت
 رس رہیا کسے نہ سیر، پتا پوت رہے گر لائیا۔ میرا انتشکرن ہویا دلگیر، چنتا وچ میری دُہائیا۔ میرے اُتوں کٹ دے آ کے بھیر، دکھاں درداں ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ تیرے کول سرب تقدیر، طریقہ اپنا لینا ورتائیا۔ میتوں سندیسہ دے کے گیا بھگتاں دا بھگت کبیر، کعبیاں باہر کر شنوائیا۔ دھرنی تیرے اُتے
 پُرکھ اکالا پھیر نویں کرے تعمیر، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ شبدی کھنڈالے شمشیر، شرع دے لہنے دے مُکائیا۔ جھکڑا رہے نہ گاں خنجیر، پشوآں کھل

نہ کوئے لہایا۔ اِکو رنگ رنْگائے ہست کیر، کپٹ کپٹاں دے وڈیایا۔ ماؤ ذاتی اندروں بدل دے ضمیر، انتشکرن کرے صفایا۔ امرت دے کے ٹھنڈا سیر، اگنی تت تت بُجھایا۔ شبد انادی دیوے دھیر، دھیرج دھرم دھار جنایا۔ جوتی جاتا آئے گھت وہیر، بن قداماں قدم اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اِک اھوایا۔ دھرنی کہے میرے گرو گرو گرو گرو دیوا، دیو دیوا تیری وڈیایا۔ تُوں صاحب لکھ ابھیوا، اگوچر اگم بھيو گھلایا۔ کی صفت کرے تیری کوئی جہوا، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ تُوں آد جگاد سدا نہکیوا، سچکھنڈ نواسی نور الاہیا۔ میرے مستک لا دے اگنی تھیوا، کوستک نیا لوڑ رہے نہ رانیا۔ تُوں خصم سوامی میرا دوجا کراں نہ کوئے کرپوا، کرنی کرتے تیری آس رکھایا۔ مینٹوں امرت پھل لگا دے میوہ، امیوں رس اپنا آپ چوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری قبول کر لے سیوا، سیوک یاچک ہو کے منگ منگایا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ عجیب کور دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میرے توں دھار نک گئی دھرم دی، ست سچ تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ پنج تت وجود کایا ماٹی وست نظر نہ آئے کسے برہم دی، پاربرہم تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ سرشٹی ونجاری ہو گئی کوڑ گڑیاریے کرم دی، مایا ممتا موہ وچ ہلکایا۔ سب دی درشٹی ہو گئی چم دی، چم درشٹی وچ خلق خدایا۔ میرے اُتے گھڑی تک لے غم دی، غم خوار ہو کے ویکھ وکھایا۔ چُغلی سُن لے کریا کوڑ والے کن دی، شبد انادی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ روشنی رہی نہ تیرے نام کھے چن دی، کلجگ اندھ اگیان اندھیرا گیا چھایا۔ واسنا ودھ گئی مانس ماؤ مانکھ من دی، ممتا موہ نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ہویا قہر، دین دُنی رہی گُرا لایا۔ کرپا ندھان ہو کے کر دے مہر، مہربان مہبان اپنی دیا کمایا۔ ماؤ ذاتی تیرے نالوں بنے کوئی نہ غیر، آتم پر ماتم میلا میلنا سچ سُبھایا۔ کلجگ کوڑی کریا وکھ اندروں

کڈھ دے زہر، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشنائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا صدی چوڑھویں انت لائیں نہ دیر، بیس بیسے ہر جگدپیشے تیری اوٹ تکائیا۔ نوست میرے اتوں میٹ دے من منسا والا ہیر پھیر، فُرنے من دے بند کرائیا۔ ایکا رنگ رنگا دے گروگر چیر، چیلگر اکو رنگ سمائیا۔ سچ وکارا ڈھاہ کے کر دے ڈھیر، ست سچ تن وجود دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے پر بھو نرگن دھار کھول دے بھيو، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ توں مالک خالق سچھنڈ نواسی نہکیو، نہچل تیری وجے ودھائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لکھ ا بھيو، اگوچر تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست سچ دا امرت رس دے دے میو، بن رسنا رس چکھائیا۔ تیری صفت کر سکے نہ کوئی رسنا جھو، بدھی مت نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں منگاں تیرا اک دیدارا، بن نیتر لوچن نیناں درشن پائیا۔ تیرا دیکھاں سنگر شبد شبد دلارا، دولھا دھر دا سو بھاپائیا۔ جوتی دھار تکاں تینی اوتارا، اوتر تیرے سنگ سمائیا۔ پیغمبراں دیکھاں نور اُجیارا، موسیٰ عیسیٰ محمد سنگ لینے ملائیا۔ نانک گوہند دہ دشا تیری دھار سناں جیکارا، دوجی آواز نہ کوئے درڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تے آکے پاسارا، ۹۲۰ سار تھی تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑ کر یا میٹ اندھیارا، نوست کر رُشنائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ میری تیرے چرن کول اُپر دھول نمسکارا، نو نو لاگاں پائیا۔ میں بسدھا ہو کے روواں زارو زارا، در تیرے آس رکھائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیتوں سب نے کہا کل کلکی اوتارا، ۹۲۰ امام اماتا تیرا نام صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے نہکنا بھوپ، بھوپت بھوپ تیری سرنائیا۔ میں تیرا تلنا چاہندی ست سروپ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئیا۔ تیرا شبد دلارا ایکنارا اکو ہووے دوت، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ پھرے واہو داہیا۔ میرے نوست ویکھے چارے کٹھاں کوچ، کونا کونا پھول بھلائیا۔ میرے کول تیرے حکم دا آد جگادی اگم ثبوت، جس دی جگت اکھر کر سکن نہ مول پڑھائیا۔ میں چاہندی توں ہر وقت میرے اُتے دسیں موجود، موجودہ ہو کے اپنا بھيو دینا چکائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی عرش عروج، عالی جاہ تیرا اکو نور نظری آئیا۔ میرے مہربانا میرے توں شرع دی میٹ حدود، دیناں مذہباں اکو رنگ رنگائیا۔ مانو ذاتی بھاگ لگا دے

تن وجود، کاچی ماٹی اپنا بھیو چُکائیآ۔ اِکو منزل حق دس مقصود، درگاہ ساچی سچ سمجھائیآ۔ کلجگ کوڑ کِریا کر نیست و نابود، جگ چو کڑی رہن کوئے نہ پائیآ۔
 آتم پر ماتم سب نوں دے سوچھ، بُدھ بیک دے کرائیآ۔ میں تیرے درتے نرگن دھار ایکنکار بیٹھی نین موند، لوچن اکھ نہ کوئے گھلایآ۔ میتوں
 امرت سوانتی بخش دے بوند، کلجگ کوڑی اگن نہ کوئے تپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے نیتز نرگن دھار ہنچھو آپے پونجھ، اتھر ستھر در تیرے تے رہی وہائیآ۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پھنو دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میرے خالی بھر بھنڈار، بھاؤنی پورب پور کرائیآ۔ وست اگئی نرگن ڈار، امول اپنی آپ ورتائیآ۔ توں دیونہار کرتار، قُدرت
 قادر اگم اتھاہیا۔ میں مانگت بنی بھکھار، بھچھیا دینی ورتائیآ۔ بن نیناں نگاہ مار، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ ست دارہیا نہ کوئے اُجیار، چند نور نہ کوئے رُشائیآ۔
 کوڑ دا ہویا دھواں دھار، دھول ہو کے دیاں سٹائیآ۔ مایا ممتا کرے خوار، ساتک ست نہ کوئے ورتائیآ۔ میرے اُتے جیواں جنتاں تیرے نام دا کیتا وپار،
 کلجگ ونج ونج وکھائیآ۔ ست دی وجے نہ کوئے ستار، سرت شبد نہ کوئے ملائیآ۔ جدھر نکاں اُدھر پنچ وکار، بھجے واہو داہیا۔ تیرا پریم ہر ہر دیوں ہویا فرار،
 تن وجوداں نظر کوئے نہ آئیآ۔ توں میرا آد جگادی پروردگار، سر میرے ہتھ لگائیآ۔ نرگن داتے دھر دے یار، مترا میرا ہو سہائیآ۔ میں روواں زارو
 زار، بن نیتز نیر وہائیآ۔ میری صاحب سنی پکار، دُور دُراڈے اپنا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت دھرنی کہے میری پاویں سار، مہاسار تھی ہو کے دیا کمائیآ۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے پر بھ کنت سہاگن، دُو لھو دُو لھا تیری وڈیا نیا۔ میں تیرے پیار دی ہوئی ویراگن، پریم وچ رہی گر لائیا۔ میرے کر دے وڈ وڈ بھاگن، بھگوان ہو کے ہو سہائیا۔ میرے توں کوڑی کریا میٹ دے داغن، دُرمت میل دھوائیا۔ مائس مانو مانگھ تیرے میرے اُتوں جاگن، آلس نندرا رہن کوئے نہ پائیا۔ میرے بھگونت دھرم دی دھار ساج دے ساجن، ساجن ساج تیری آس رکھائیا۔ میرا کھجگ انت سوار کاجن، کرتے پُرکھ دے وڈیا نیا۔ تُوں شاہو بھوپ راج راجن، شہنشاہ نور الاہیا۔ میری بیننتی سُن آوازن، انسنت دیاں سنائیا۔ میں دوس رین میتوں گئی ارادھن، دُو جاشٹ نہ کوئے منائیا۔ تُوں میرا سوار تھ آپے آپے سادھن، سنگر تیری نام وڈیا نیا۔ میں ہوواں وڈ وڈ بھاگن، بھگون سر میرے ہتھ لکائیا۔ دین دُنی ہنس بنا دے کاگن، گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ کھجگ کریا کوڑ سرب تیاگن، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم بنا سماجن، سمگری سچ ورتائیا۔ تُوں سب دا غریب نوازن، غریب نمائیاں ویکھ وکھائیا۔ کھیل کھلا دے دیس ماجھن، مدھر دُھن کر شنوائیا۔ تیرا لہنا دینا دو دو آبن، دو جہان دے والی تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ میرے تے نگاہ مار لے مکھ کعبن، مقبریاں پھول بھلا نیا۔ تُوں مالک بودھ اگادھن، بدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے دھرم دا تیرا چرن ہووے پیار، مُجبت اکو اک رکھائیا۔ تُوں ٹھا کر سوامی رہنا سد مددگار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں منگ بھکھار، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دیونہار کرتار، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ میرے اُتے جگ چوکڑی کیتے لنگھ گئے وچ سنسار، سبجگ تریتا دوا پر کھجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو تیرے تکے سیوادار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ہو کے سیو کمائیا۔ تیرے نام سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، کلے کائنات درڑائیا۔ بھوکھتاں وچ کہہ کے گئے کھجگ انت آئے کل کلکی اوتار، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میری تیج سوار، سر سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں تیرے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تیری دھوڑی لاواں چھار، کٹا جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میرا لہنا دینا پورب میری جھولی دینا ڈار، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ میں عرض

گزارش تیرے اگے رہی گزار، بیننتی کہہ کے منگ منگایا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ میرے اُتے رہے نہ دھواں دھار، کوڑ گڑیار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار گنٹ دہ دشا تیرے نام دا ہوئے جیکار، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی صاحب اک سِکدار، شہنشاہ اکو اک نظری آئی۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کُنڈن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میرے نورے نون نازخے وضو تا نخطو زواں کزیول غمی نجومے زوا اُلزو چھنی میرے خدا نزل زون زمندے محمد رضی خسی کبُو زوی مولائے سونہرے مفر میرے اللہ مُرشدے دُعا زینے خاکی کلنل لوی زمو تو جگن عرشے نزا فرشے دُعا دو جہاں مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی رام، رمیا تیری آس تکایا۔ میرے تتاں توں باہر کاہن، کاہن کاہناں دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرے پیغمبراں دے امام، نورے نوران تیرا تکاں نور الاہیا۔ میرے گرو گدیوا تیرا ویکھاں کھیل مہان، درگاہ ساچی بھيو چکایا۔ میری منزل کر آسان، حقیقت دے مالک ہونا سہایا۔ بن اکھراں دے گیان، دُھر دا شبد شبد شنوایا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، نور نورانہ اگم اتھاہیا۔ تیرا سنگر شبد بلوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ میں بیننتی کردی بالی بدھ انجان، میری چلی نہ کوئی چترایا۔ تُوں مالک خالق والی دو جہان، زمیں زماں اسمان تیری اوٹ تکایا۔ تُوں میرا پر م پُرکھ مہرواں مہبان، بیدو تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھيو آپ چکایا۔ دھرنی کہے بھگوان میری کر دے داری، دین دیاں کماہیا۔ میں منگنہاری تیری بھگھاری، بھگھک جھولی دینی بھرائیا۔ تُوں زرگن نور جوت اُجیاری، میں مٹی خاک نظری آئی۔ جگ چوکڑی تیری چاکری کردی رہی وچ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری میری دین گواہیا۔ میرا لہنا دینا نال تینی اوتاری، چار جگ دے شاستر سندیے رہے سنایا۔ پیغمبراں لیکھا جانا وارو واری، الف یے نال

جنہاں دتی وڈیاںیا۔ گرو گدیو تکی میت ماری، ساجن میت جو اھوآیا۔ میرے پڑھ اکالے دین دیا لے تیرے چرن کول جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کراآیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سکداری، دو جہاناں تھم ورتاآیا۔ مہربانا نوجوانا میری سُن پکاری، پنے پنے کہہ کے سیس نوآیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول کلجگ اتم ہوئی دکھاری، دکھی ہو کے رہی سناآیا۔ مہربانا میری پا ساری، سر میرے ہتھ لگآیا۔ میرے اُتے کریا رہن نہ دیویں کلجگ گریاری، گگرم دا لیکھا دے مکاآیا۔ سنجگ سچ دھرم کر اجیاری، سچ سچ نال وڈیاآیا۔ میں تیری آد جگاد پنہاری، پنگھٹ بیٹھی ویکھ دکھآیا۔ تیرا لہنا دینا نرگن سرگن دھار دوباری، دو جہاناں پردہ آپ اٹھآیا۔ میں تیرے چرن دھوڑ لاواں مستک چھاری، بن لگے خاک رامآیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت دھر دے کنت میری تیج سواری، کلجگ دیویں مان وڈیاآیا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی تیری بنی رہی پجاری، دوجا اشٹ نہ کوئے مناآیا۔ توں کل کلکی نہہکتک جوت شبد دی دھار اگم اتاری، امام ااما دھر دے راما تیرے ہتھ وڈیاآیا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے پڑھ اکال اگمی نور، نور نورانے شاہ سلطانے در تیرے منگ منگاآیا۔ سنگر شبد یودھا بھیج اگمی سور، سو پڑھ نرنجن میرا ہو سہاآیا۔ جس داناد اگمی دو جہاناں سنی جائے تورا، تریا دا لیکھا اور رہے نہ رآیا۔ سو سرب کلا ہوئے بھرپورا، ایٹھے اوٹھے دو جہان وجے ودھآیا۔ میرے اتوں کلجگ کوڑی کریا کرے دورا، ست دھرم دے پرگٹاآیا۔ تیری نام نھاری مستی دے سرورا، سرتی شبد نال ملاآیا۔ اکو تیرا نام کرے مشہورا، اکو ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہاآیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا سنگر شبد ہوئے بلوان، دو جہاناں ویکھ دکھآیا۔ جس دا تھم ورتے دو جہان، نرگن سرگن سرگن ایکا نام درڑاآیا۔ جو دھرم دا دھرم جھلائے نشان، نو کھنڈ پر تھمی دے دکھآیا۔ جس نوں ست دیپ کرن پروان، سر سکے نہ کوئے اٹھآیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اتوں میٹے شرع شیطان، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن کوئے نہ پانیا۔

مائس مانو مانگھ سارے تیرا اِکو ڈھولاگان، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بل کے وجے ودھائیا۔ تُوں آد جگادی شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ در تیرے الگھ
 جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا سَنگَر شبد میری پوری کرے منسا،
 متا جگت رہے نہ رائیا۔ گرگھ سنت بنائے ہنسا، کاگ بدھی دے بدلایا۔ ست سچ دھرم دی چال بنائے سہنسا، اگنت اپنا حکم ورتایا۔ آتم پر ماتم تیرا
 ہووے ہنسا، جدیدی یدپ اِکو نظری آئی۔ گرگھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو بنائے سنگتا، اِکو گھر دے
 وڈیایا۔ بدھی توں پرے بودھ اگادھی ہووے پنڈتا، نراکھر کرے پڑھایا۔ جھگڑا میٹے منو آمن کا، منکا دے بھوایا۔ لیکھا رہے نہ تن وجود سرپر تن کا،
 ماٹی خاک سو بھاپایا۔ بھيو گھلاوے زرگن سرگن زرگن پردہ لاہوے برہم کا، پاربرہم برہم اپنا بھيو چکایا۔ میرا لیکھا میٹے دین دنی وچ غم کا، غم
 خوار ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا سَنگَر شبد ہووے
 مہربان، مہر نظر نال ترایا۔ جس دی آشا رکھ کے گئے رمیا رام، کاہن گھنٹیا ہو کے اوٹ تکایا۔ جس نوں پیغمبراں کہا امام، رسولاں دا رسول نور
 الاہیا۔ جس دا حکم سندیسہ ڈھر دا منتر ستنام، ست ست دا ڈنکا دے وجایا۔ جس دا فتح نگارہ ایٹھے اتھے سارے سُنن پناکان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش
 پاتال گنگن گگنتر زمیں اسمان کرے شنوایا۔ اوہ سَنگَر پورا شبدی شبد نوجوان، بردھ بال روپ نہ کوئے وٹایا۔ میرے اتوں کلجگ کوڑا کڈھے باہر شیطان،
 سنجگ ست دھرم دے پرگٹایا۔ اِکو اِشٹ پُرکھ اکال تیرا مانو سرب منان، دوسر سپیس نہ کوئے نوایا۔ تیرا دھرم دا دھرم جھلے نشان، گوہند میلا میلنا
 سچ سُبھایا۔ میری بیننتی درگاہ ساچی سچھنڈ پُرکھ اکالے دین دیالے کرنی پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری دھار دی دھار وچوں جنایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی جوتی جوتی پُرکھ بدھاتے میرا
 لہنا دینا پورا کرنا وچ جہان، جہالت کوڑی باہر کڈھایا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ نرائن سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے مالک خالق قدرت قادر کریم، بے عیب غیب جلوہ گر نور الہیہ۔ مہربانا نوجوانا میرے اُتے تک لے نام کلیاں والی تقسیم، دیناں مذہباں حداں دھیان لگائی۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر سنگر شبد نال کر ترمیم، دُستی دو جہان دے مالک دینی کرائیا۔ تُوں سچھنڈ نو اسی شہنشاہ عالی جاہ عظیم، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے نال قدیم، قدرت دے قادر ویکھنا چائیں چانیا۔ بے شک تیرے اوتار پیغمبر گرو شبد شبد دھار نمیم، لیکھا کرن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی قدرت قادرا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ دو جہاناں نوجوانا وڈ بہادرا، بے انت بے عیب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرشی دین دنی دے قادرا، قدرت دے مالک نور الہیہ۔ میں نمائی دھرنی جس نوں سارے کھندے مادرا، میا کہہ کے خوشی بنائیا۔ میرے اُتے کر دے سچا عدلا، انصاف اک کمائیا۔ کلج سنجگ نال کر تبادلہ، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ میٹوں سنا دے اگما اکو راگلا، نادانادی دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک اگم اتھاہ محبان، نو نو قدم بوسی وچ سیس نو اییا۔ میری صفت کر نہ سکے زبان، اکھراں وچ نہ کوئے پتر اییا۔ بنا بدھی توں دیون والے گیان، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ کلج کوڑ میرے اُتوں میٹ نشان، نشانہ دھرم دھرم جھلایا۔ میری بیننتی کر پروان، بے کہہ کے پڑکھ اکال سیس نو اییا۔ تُوں نرگن نور شاہ سلطان، نور نورانہ اگم اتھاہیا۔ میرے اُتے نگاہ مار لے میرے بھگوان، بھگوان تیری آس رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتایا۔ دھرنی کہے میرے نور الہ پروردگار، پرورش میری کرنی چائیں چانیا۔ تڈھ بن اور نہ کوئے مددگار، سجن سخا نظر کوئے نہ آئی۔ میں آد جگاد جگ چوکڑی تیری طلب گار، بن نیز لوچن نیناں تیرا راہ تکایا۔ تُوں آ کے میری پاؤنی سار، مہاسار تھی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نمائی تیری برخوردار، یاچک ہو کے سیس نو اییا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے میری پیج دینی سوار، سر سر میرے ہتھ لکایا۔ تیری چرن دھوڑی لاواں چھار، لکے مستک رام نام چھہایا۔ تُوں قدرت قادر سب کچھ کر نیہار، کرتا

پُرکھ اک اکھوانیا۔ میں نمانی دا لیکھا مُکا دے وچ سال دو چار، چوٹھے جگ دے مالک تیری اوٹ نکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار بنک سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو تُوں آد جگادی سب دا خالق، مخلوق تیری اوٹ نکانیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے بالک، چار جگ دے سندیسے دے کے گئے چائیں چانیا۔ تُوں سب دا بننا کجگ انت انت پرتپالک، سر سر سب دے ہتھ لکانیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا صدی چو دھویں کریں نہ آلس، غفلت نظر کوئے نہ آیا۔ میں تیرا نور ظہور نکاں خالص، خالص اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کجگ انت میری کوڑ کر یا دی لاہنی کالکھ، کل کاتیاں لہنا دینا دینا مکانیا۔

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سکھدیو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

۹۲۷

دھرنی کہے میرے پر م پرکھ پیارے مٹر، میت میتے تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے دین دنی دا ویکھ چلتر، ماؤ مانس ذاتی دھیان لکانیا۔ تیرا ست سرُپ شاہو بھوپ کسے نظر نہ آوے پتر، چارے کُنٹاں تکنا تھاؤں تھانیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے گیا وشوا مٹر، وشو دا بھو کھلایا۔ نرگن دھاروں نر ویر ہو کے نتر، جوتی جاتا ڈمگایا۔ تیرا نہ کوئی مات نہ کوئی پتر، پتا پوت نہ گود سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھار ویکھ لے اپنی، آپ آپا ویکھ دکھانیا۔ ست دھرم رہیا نہ کسے پت پتی، پت پر میشور تیرا بھے سر نہ کوئے رکھانیا۔ رسنا پوتر رہی نہ جو تیرا نام چینی، ست ست ست نہ کوئے وڈیانیا۔ تیری سر شئی میرے اُتے ہوئی بے وطنی، وطنان دے مالک ویکھنا چائیں چانیا۔ من دی آشا ہو گئی کجگ ناگنی ڈسنی، گھر گھر ڈنگ لکانیا۔ بن تیری کرپا تیری منزل کسے نہیں ٹپنی، ٹاپو آں پنڈھ نہ کوئے مکانیا۔ سچ دوار دی کھولے کوئی نہ ہٹنی، سچ نام نہ کوئے ورتانیا۔ تیری دست امولک بن تیری کرپا کسے نہیں کھٹنی، کھٹکے وچ لوکانیا۔ خالی تک لے کایا ٹٹی، تن وجود تیرا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ جے تیری دھار انوکھی نرگن سرگن دھار جٹنی، جٹا جوٹ پنڈھ مکانیا۔ میں وی تیرے پیار وچ پر م پرکھ کروٹ وٹدی،

۹۲۷

پاسا دین دُنی نالوں بدلایا۔ تُوں انت کھیل مُکاوئی دین مذہب دی وٹّ دی، جھگڑا شرع رہے نہ رانیا۔ آہ تک لے صدی چوڑھویں جاندی ٹپدی، بھجے
 واہو داہیا۔ تیری کھیل تکتی پُرکھ اکالے سمرتھ دی، سمرتھ دینی دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہما آد جگاد اکٹھ دی، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گُردیال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھ میرے سُن لے ڈکھڑے، ڈکھی ہو کے دردیا دیاں جنانیا۔ نگاہ مار لے مانس مانو مانگھ اُلٹے رُکھڑے، تن وجوداں دھیان لگانیا۔
 کلج کوڑی کریا کیتے بھکھڑے، ترسنا ترکھانہ کوئے بُجھانیا۔ بھاگ لگا کسے نہ کھڑے، میری چار کُنٹ دُہانیا۔ اُجل رہیا نہ کوئی کھڑے، دُرمت میل
 دھوئی کوئی نہ شاہیا۔ میرے اُتوں دھرم دے بوٹے انتم اُکھڑے، جڑ رہن کچھ نہ پانیا۔ وکار ہنکار مانس مانو کھڑے، تن وجود رہے گر لانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی آس رکھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تپدی بنا اگ، بن کاشٹ سڑاں تھاوں تھانیا۔ تیری سرن
 سرنائی مول نہ سکاں لگ، لگ ماتر دے مالک دیکھنا تھاوں تھانیا۔ تیری سرشٹی مینٹوں کیتا تیرے نالوں الگ، دھار وکھری دنڈ وندنیا۔ میری وچار ہو گئی
 وانگ کگ، ہنس روپ گئی بدلایا۔ میری ترسنا بگڑا بپ، ست چوگ نہ کوئے چگانیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ تپ، ست سنتو کھ نہ کوئے دھرائیا۔ پوتر رہی
 کوئے نہ مت، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ میری پنا خون توں اُبلے رت، رتن امولک ہیرا میرا وجود رہیا نہ رانیا۔ مینٹوں و سیریا تیرا جپ، نام ندھان نہ
 کوئے شنوائیا۔ میری مات رہی نہ پت، پت پر میثور دیاں دُہانیا۔ کیوں میرے اُتے کلج جیواں چکی اُت، نو ست کوڑ گگرم رہے کمانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داستگ آپ بنانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں ہوئی جگت نمائی پینی، سیس تاج نہ کوئے لُکانیا۔ میں نیز
 ہوئی ناپینی، تیرا درس مول نہ پانیا۔ میری ترسنا ہوئی کیننی، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ میری وست دھرم دی گئی چینی، کلج لُٹیرا لُٹے تھاوں تھانیا۔

نوست و جے ہنکاری بینی، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ مینٹوں ایوں دسدا میرے تے جھگڑا پینا رُوسی چینی، چار گنٹ دا لیکھا میرے اُتے رہیا کر لایا۔ پیار رہنا نہیں کسے نر مدینی، استری پُرش سنگ نہ کوئے نبھایا۔ میں کھیل تلنا ترے گن مایا تینی، ترے بھون دھنی کی تیری بے پرواہیا۔ پوتر رہنی نہیں کوئی میری زمینی، خاک اڈنی تھاؤں تھانیا۔ مُشکل ہونا مائس مانگھ زندگی جینی، جیوت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دا پردہ آپ چُکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا حال ہو گیا خستہ، کھلی مینڈھی دیاں دُہایا۔ پوتر رہیا کوئی نہ رستہ، رہبر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا نام کلمہ ٹکیاں نالوں ہو یا سستا، کھجک ہٹو ہٹ وکایا۔ میں چاہندی انتم میرے اوتوں سب دا بٹھ دے بستہ، بستی اپنی لے ٹکایا۔ جدھر دیکھاں تیرا سنگر شبد ہووے نسدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جس دا سندیس ہوئے تیرے بھنڈارے جس دا، صیفتاں ڈھولے گایا۔ نال اوتار پیغمبر گرو ہووے ہسدا، ہستی تیری اکو نظری آیا۔ میرا نو کھنڈ کھیڑا تیری کرپا نال پھیر وسدا، ست دیپ تیرا رنگ تکایا۔ توں مالک خالق تیرا کھیل اکھنا اکھ دا، اگوچر تیرا بھيو کوئے نہ آیا۔ تڈھ بن سوامی میری تیج کوئی نہ رکھدا، سر سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ اگے لیکھا مکا دے مانو ذاتی دکھ دا، آتم پر ماتم اکو رنگ دکھایا۔ تیرا درشن ہووے ساکیات پر تکھ دا، نور نورانے شاہ سلطانے اپنا ظہور دینا دکھایا۔ دھرنی کہے میں پیار چاہندی اکو تیرا پر میثور پت دا، پت پتونے ہونا آپ سہایا۔ توں آد جگادی مالک سب دی مت گت دا، گت مت تیرے چرناں بھٹ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن ساچی دست میری جھولی کوئی نہ گھتدا، اوتھ اٹھ نام نہ کوئے ورتایا۔

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ، سورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے دُھر دے کملاپاتیا، پت پر میثور ہونا آپ سہایا۔ میرے کول تیریاں آد جگاد دیاں پاتیاں، بن کاغذ شاہی قلمماں دین گواہیا۔ جس کارن نو کھنڈ پر تھمی تیریاں ہوئیاں اندھیریاں راتیاں، ست دیپ ست ستواد نظر کوئے نہ آیا۔ میرا سینہ پاڑ کے دیکھ لے چھاتی آ، چھتر دھاری

تبیوں گئے بھلایا۔ امرت رس نجھہر جھرنے تیری مول رہی نہ داتی آ، دست امولک کایا گولک نظر کوئے نہ آئی۔ میرے اُتے کلج کوڑ گڑیار مارے کاتیا، موہ وکارے تیر چلایا۔ چارے گنٹ ویکھے مار جھاتیا، بن اکھال اکھ اٹھایا۔ کرپا کر دے میرے دھر دے کملاپاتیا، پت پر میشور ہونا آپ سہایا۔ نرگن دھار نرور تیرے چرن کول اکو میرا ناتیا، رشتہ اور نہ کوئے جنایا۔ نگاہ مار لے لوک ماتیا، دھرنی ہو کے تیرے آگے منگ منگایا۔ تیرا ست سچ میرے اُتوں پاکیا وفتیا، کلج کوڑ اپنا رنگ رنگایا۔ دھرم دی رہی نہ کوئی پر بھاتیا، تیرے نام نہ کوئے سمایا۔ جدھر ویکھاں کلج کوڑ گڑیار دیاں کھلیاں ہاٹیاں، موہ وکار رہیا ورتایا۔ پوتر رہیاں نہ کایا چاٹیاں، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے رُشانیا۔ تیری منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹیا، سچھنڈ بجن کوئے نہ پانیا۔ تیری سرشٹی بیٹھی درستی اندر ادھوٹیا، منزل پنہ نہ کوئے مکایا۔ سب دے تن وجود چیتھر ویکھ لے پاٹیا، لیرو لیر نظری آئی۔ آون جاون لکھ چوراسی زنجیراں جاون نہ کاٹیاں، دھرم رائے دا پھند نہ کوئے کٹایا۔ میرے اُتے کھیل کوڑی کرپا کیتا بازی گر ناٹیا، سوانگ اپنا رہی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، دھر دارنگ اگم رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن تک، حقیقت دے مالک دھیان لگایا۔ مہربانا سری بھگوانا میری جھولی پا دے پور بلا حق، جگ چوکڑی لیکھا پچھلا رہیا نہ رانیا۔ اوہ اشارہ تک لے جو دے کے گیا انا الحق، بن رسنا جہوا تیرا ڈھولا گایا۔ حضرت عیسیٰ رہن نہ دتاشک، موسیٰ شکوے گیا مٹایا۔ محمد لکیراں کڈھ کے نال نک، چوداں طبقات دھیان لگایا۔ پیغمبراں کیتی صفت تیری انتھک، نور الہ تیری وڈ وڈیایا۔ اوتار تیرا سندیسہ دے کے گئے یک، حرف حرفاں نال ملایا۔ گرو آں کہا انت دھرنی تیرا پردہ لئے ڈھک، ڈھاکن کوپت اک اکھوایا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے پک، پت پر میشور تیری آس رکھایا۔ اوہ ویکھ لے کی اشارہ دینا صلیب دی دھارا والا کلک، وقت وقت وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی میرا لیکھا بن نیناں تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میں تیری پُتری پُتری شہزادی، شہنشاہ آدی آدی اک اھوایا۔ میری بینتی اور کاہدی، کی دیاں سنایا۔ تُوں آدی جگاد اناہی، سد تیری اوٹ تکایا۔ تُوں موہن مادھو مادھی، مڈتاں داماں اک اھوایا۔ میرے سری بھگوانا نوجوانا میری کسے نال ہوئی نہ شادی، شادیانے نہ کوئے وجایا۔ نہ کوئی میری مینا نہ کوئی پتا نہ دادا دادی، کل نظر کوئے نہ آیا۔ نہ میرے سیس سہاگ دی دے پراندی، مینڈھی نظر کوئے نہ آیا۔ میں آدی جگاد جگ چو کڑی تیرے گن گاندی، تُوں میرا اکو دھر داماہیا۔ تیرے پیار حکم وچ باندی، بندنا کہہ کے سیس نواہیا۔ میری بھیٹ تیرے چرناں نہ سونا نہ چاندی، جگت مایا نہ کوئے چڑھایا۔ چاروں گنٹ میرے سوامیا میرے اُتے تک لے اندھیرا آندھی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ تیری سرشٹی تیری دُنیا پشوآں ڈھوراں کھاندی، کاگاں کھ رکھایا۔ کوڑ گڑیاں دھاراں ہیٹھ نہاندی، تیرے سرور گئے بھلایا۔ عزت رہی نہ میری دین دُنیا والی ماں دی، مَحبت وچ نہ کوئے سماہیا۔ بے پرواہ میرے اُتے کلج کوڑ دی ودھی آبادی، نوست تکنا تھاؤں تھانیا۔ میں کلج انتم تھکی ماندی، در تیرے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وڈیائی رہی نہ میرے اُتے کسے تھال دی، تھنتر رنگ نہ کوئے رنگایا۔

۹۳۱

۹۳۱

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میری تک زندگی زندگی، زندہ دل ہو کے دیاں سنایا۔ میری درداں بھری کہانی، کہات جگت نہ کوئے جنایا۔ میرے اُتے تیری سرشٹی ہوئی بیگانی، ساچے رنگ نہ کوئے سماہیا۔ تیری منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، رہبر ملن کوئے نہ پانیا۔ تُوں کرپا کر میرے پر م پُرکھ اسمانی، نور نورانے دھر درگاہیا۔ تیرا کلمہ بھلیا کلامی، کائنات گئی بھلایا۔ اپنا لیکھا تک لے سنگ محمد نال اسلامی، اسم اعظم دھیان لگایا۔ تیری شرع دی کٹے نہ

کوئے غلامی، غربت سب دے اندر آئی۔ تیرے کلمیاں ہوئی بدنامی، بدی وچ تیری خلق خدایا۔ منزل ملے نہ کسے روحانی، سچ در نہ کوئے وڈیایا۔ میرے اُتے آگئی خامی، خالص رنگ نہ کوئے سمانیا۔ تُوں سب دا انترجامی، گھٹ گھٹ دیکھنا چائیں چاننیا۔ میرے مہربانا سوامی، سماں اگلا تیرے چرن ٹکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری آد جگادی رکھی اوٹ، سہارا نرنکارا اک جنایا۔ میرے اُتے دین دُنی دا تک لے کھوٹ، کھٹیا کایا مائی ویکھ دکھایا۔ تیرے مانو تیرے آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ پھیر نہ کوئے ٹکایا۔ مینوں دُکھاں نے لائی چوٹ، پٹی دھرم نہ کوئے بندھایا۔ میرا لہنا دینا تیرے نال جگ چوکڑی کوٹی کوٹ، انگنت دے مالک تیرے رنگ سمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست بھنڈار دینا اتوٹ، اتوٹ اتھ دے مالک آپ ورتایا۔

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میرے نگاہ مار لے انتر، انتشکرن دے مالک دھیان لگایا۔ نرگن دھار تک لے چارے گنٹ لگی بسنتر، سچ میگھلا نظر کوئے نہ آئی۔ کوک پکار سُن لے اُتے گگن لگنتر، گہر گبھیر دیاں درڑایا۔ میری آشا پوری کر دے جو کہہ کے گیا دھونتر، دھرم دھار سنانیا۔ اکو تیرا نام ندھانا ہووے منتر، منتو میرا حل کرایا۔ بنا شرع توں دے دے جنتر، جیواں جنتاں گنڈھ پوایا۔ دھرم دی دھار بنا دے بنتر، گھٹن بھنہار تیری بے پرواہیا۔ نالے لیکھاتک لے کی کھیل کرے کیلاشی شکر، شرع جگت کی جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن انتم پھول، پردہ رہن کوئے نہ پایا۔ تیری سرشٹی میرے اُتے سستی انھول، سچ نیتز نہ کوئے گھلایا۔ دھرم دی وست رہی کسے نہ کول، خالی دے لوکایا۔ میں ایسے کر کے رہی ڈول، دھیرج دھیر نہ کوئے جنایا۔ میرے نال وحدے پورے کر دے قول،

اقرار نامیاں رنگ رنگائیا۔ بے شک میرا وجود دُنیا مٹے گول، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ تُوں میرے اُتے اپنے حکم دا کر دے رول، رہبر ہو کے دیا کمائیا۔
 میں آپا تیرے اُتے دیواں گھول، گھولی گھول گھمائیا۔ سچ دارا ایکا کھول، در دروازہ دو جہان دکھائیا۔ تیرے نام دا اکو وجے ڈھول، ڈنکا دو جہان کرے
 شنوائیا۔ سد آ کے وسنا میرے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ لکھ چوراسی اندر جانا مَوَل، مالک ہو کے اپنا رُوپ درسائیا۔ میں کو جھی کملی نمانی تیری
 دھول، دھولے جھاٹے نال رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری
 پوری کر تمنا، تانس جگت دے مٹائیا۔ شرع دار ہے کوئی نہ بنا، حدو داں پندھ مُکائیا۔ لیکھے لالے گو بند والا کتا، کائنات رُوپ بدلایا۔ جو اشارہ دے
 کے گیا دھتا، جٹاں دے وڈیائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا شبدی دھار چو داں سو تیس انک دا پنا، پاربر ہم پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر تک لے کامنا، جگت واشنا نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتاں پھڑا دے اپنا
 دامنا، دامنگیر اکو نظری آئیا۔ سنگر شبد ہو کے ہونا ضامنا، تھہ بن وچولا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ آشا میری کی سندیسہ مینٹوں دیوے باونا، سچھنڈ وچوں
 اشارے رہیا درڑائیا۔ کی ہس آکھے رامنا، رمیا رہیا جنائیا۔ نین اٹھا کے تگے کاننا، گھنٹیا اپنا نین چُکائیا۔ کی پیغمبر دین پیغامنا، سندیسے نور الایہا۔
 گرو گُردیو کی سچ سندیس سناونا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ دھرنی تیرا لہنا دینا کجگ انت سری بھگونت آپ مُکاونا، دُوجے ہتھ نہ کچھ پھڑائیا۔ جس
 جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھواونا، نہہکنکا کل کلکی رُوپ بدلایا۔ جس دا بھيو کوئی پانہ سکے پنڈت پاندھا براہمنا، شاستر انتر کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہ تیری
 پوری کرے بھاونا، ترسنا کوڑ جگت چُکائیا۔ تُوں اُس دے بل بل جاونا، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ جس دُھر دا حکم سناونا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتم میٹے اندھیری شامنا، سنجگ ساچا چند
 کرے رُشنائیا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اتم سنگھ دے گرہ پنڈ ویردوال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو مینٹوں نام درڑا دے سو، ہنگ برہم پاربرہم بھیو رہے نہ رانیا۔ ست پرکاش نرگن دھار کر اگمی لو، بن نیتز لوچن نیئاں کر
 رُشانیا۔ سرشی درشی کوڑ گڑیاری مایا نالوں کر نرموہ، مُجبت اپنے نال رکھانیا۔ ماس مانو مانگھ سرگن دھار نرگن نال جان چھوہ، وکھرا رہن کوئے نہ پانیا۔
 مینٹوں تَدھ بن دے اور نہ کو، کوک کوک دیاں جنانیا۔ میرے توں پنج وکار میٹ دے گروہ، گو بند دھار شبد سمجھانیا۔ دُتیا بھاو رہے نہ دو، اینکار ایکا
 رنگ دینا رنگانیا۔ کلج کوڑ وکارا نرگن دھار ہو کے لئے کھوہ، گھٹ گھٹ انتر ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا ایکا ایک پنج اگتا بو، بودھ اگادھ
 توں پرے کر پڑھانیا۔ ست وست ست ستوادی برہم برہادی مینٹوں ڈھو آدے دے ڈھو، گھر گمبھیر بے نظیر بن جگت نیتزاں دے دکھانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک پردہ آپ چکانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سندیسہ دے دے ہنگ برہم، پاربرہم
 ۹۳۴ پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ ست ستوادی ست پُرکھ نر نجن اک جنا دے دھرم، دھرم دی دھار اینکار دے درڑانیا۔ اتم پر ماتم دین دُنی لکھ چوڑا سی جیو جنت دا
 بدل دے کرم، کرم کانڈ دا لیکھا پورب رہے نہ رانیا۔ اکو اوٹ تیری سب نوں ہووے سرن، سرنگت اک جنانیا۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، کھتری
 براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ نچ نیتز بن اھیاں کھول دے ہرن پھرن، اُنھو اپنا بھیو چکانیا۔ توں سب کچھ کرنی کرن، قُدرت دا قادر نوڑ
 الاہیا۔ میں چاہندی نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اکو نام کلمہ پڑھن، اکو ہووے بن حرف حروف پڑھانیا۔ لاشریک تیری حق حقیقت منزل چڑھن،
 درگاہ ساچی سچھنڈ سو بھاپانیا۔ غریب نوازے در دروازہ کھولنا سچ گھر دا درن، بھیت بند نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ دھرنی کہے پر بھو مینٹوں دے دے نام نرالا، نرکار دیا کمانیا۔ توں کرپا ندھ پُرکھ اکالا، پروردگار نوڑ الاہیا۔ ست
 دھرم دی اک بنا دھرمسالہ، دھرم دی دھار دھار پرگٹانیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگالا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو نام ندھان تیرا ہوئے اجالا، دو
 جہان کرے رُشانیا۔ میری نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دی لیکھے لاوئی گھالا، گھائل ہو کے سیس نو انیا۔ ہر ہر دے اندر من کا منکا پھیر بنا دے مالا، باہر

منکے پھیرن دی لوڑ رہے نہ رائیہ۔ تیتوں پیغمبراں کہا نور الہی تعالا، تعلق سب دے نال رکھائیہ۔ تیری دھار نرنگار کاہن گھننیا بن گوالا، گوپال اپنا کھیل کھلایا۔ کلج انت سری بھگونت پھل لگا دے میرے دھرم دھار دے ڈالا، پتہ ٹہنی آپ مہکایا۔ میری آشاتک لے جو ا شنبھج رکھ کے گئی جوالا، سنب سنب دی دھار نال رکھائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرا اکو ہووے کلمہ کلام، کائنات دینا جنایا۔ میں تیرا نور الہ تکاں امام، امام امامے تیرا درشن پاواں چائیں چانیا۔ توں میرا نگر سہاونا گرام، دھرنی دھرت دھول دھول بیٹھی آس تکایا۔ صدی چو دھویں میتوں پیغمبراں دتا پیغام، حرف حروف نال ملایا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد دے کے گئے بنام، وہی نازل ہو کے جو جبرائیل گیا جنایا۔ انت لیکھاتک لے دین دنی عوام، ویکھنا تھاواں تھانیا۔ بن رین توں میرے اُتے ہوئی شام، شمع نور جوت نہ کوئے رُشانیہ۔ ایمان دا رہیا نہ کوئے غلام، غربت کوڑ کوڑ ہلاکایا۔ دھرم دا دسے نہ کوئے نشان، نشانے دین دنی بدلایا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگوان تیری اوٹ رکھائیہ۔ نگاہ مار اگے رام، رمیا ہو کے ویکھ وکھائیہ۔ میری آساتک لے نرگن سرگن کاہن، جوتی جاتے ویکھ وکھائیہ۔ پیغمبراں دے پیغمبر رحیم رحمان، محبان بیدو تیری اوٹ تکایا۔ گرو آں دے گردیو سوامی نوجوان، پُرکھ اکال تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے میتوں نرگن داتے ست سچ دا دینا دان، دیاوان ہو کے دیا دینی کمایا۔ میں نردھن سردھن تیرے چرن کراں دھیان، بن نیئاں نین اٹھایا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، سچھنڈ نو اسی اک اکھوایا۔ میری بیننتی کر پروان، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر رہی درڑایا۔ چار جگ دے شاستر میری گواہی نرگن دھار بھگتان، شہادت دیون چائیں چانیا۔ توں نگاہ مار لے اوتوں اسمان، اسمانی باپ تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرگن نرگن آد جگادی جانی جان، جگ جگ بھیو ابھید آپ کھلایا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میں دوس رین لاواں چکر، چکرورتی نظر کوئے نہ آئی۔ منزل حقیقی دا ملے کوئی نہ فقہر، فقہر حق نہ کوئے سنائی۔ جدھر جاواں کوڑ گڑیارے نال لگے ٹکر، ست دھرم دیکھن کوئے نہ پائی۔ ماؤ ذاتی انتشکرن نکیا کوڑ اپرا دھن ہوئی مکر، فریباں وچ کھیل کھلایا۔ میں پناہن توں نو ست لگی تکر، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ پیپا پریتم تیرا میت مرارا دسیا کوئی نہ سکھن، ساجن سنگی ساتھ نہ کوئے نبھایا۔ میرے اُتے کھج کوڑ گڑیاری مایا لگی بچن، چار کٹ دہ دشا اپنا ناچ وکھایا۔ تیری دین دنی بنا گئی لگی مچن، پنج وکار رہیا جلائی۔ میں ست سچ دا سوامیا دساں بچن، کتھا کہانی دیاں درڑایا۔ بن تیری کرپا بھگت سہیلا دے کوئی نہ رتن، امولک ہیرا دیکھن کوئے نہ پائی۔ ماؤ ذاتی میرے اُتے پنج تت دھار ہوئی بے وطن، ساچے گرہ نہ کوئے ٹکایا۔ میرا اتم چلے کوئی نہ یتن، بیتھار تھ تہیوں دیاں سنایا۔ میرا کوڑ گڑیارا داغا آجا کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ ست دھرم دا کھول دے ہن، اکو نام دینا چائیں چائیا۔ بھاگ لگاؤنا ساڈھے تن ہتھ کایا مٹن، تن وجوداں رنگ رنگایا۔ تیرا نور جوت پرکاش ہووے لٹ لٹن، شبد ناد کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا اک رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا رنگ بنا لے اپنا روپ، جگ نیتر دیکھن کوئے نہ پائی۔ توں میرا شہنشاہ شاہو بھوپ، پرکھ اکال تیری وڈیایا۔ مہربانا نوجوانا میری سہنجی کر دے رت، رتڑی اپنے پیار نال مہکایا۔ پوتر کر دے کایا ماٹی پنج تت دے بت، بتخائیاں کر صفایا۔ نو ست تیرے دھرم دے آہجن ست، ڈلارے ہرجن لے پرگٹایا۔ توں مالک ابناشی اچت، چیتن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا چک کے ویکھ لے پردہ، پردہ نشیں دھیان لگایا۔ جگت جہان ویکھ لے سڑا، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ دین مذہب ویکھ لے لڑا، تیری شرع کرے لڑایا۔ سچ منزل کوئے نہ چڑھا، تیرا درس کوئے نہ پائی۔ اتم پر ماتم توں میرا میں تیرا ڈھولا کوئے نہ پڑھا، جگت اکھراں گا گا تیری کرن شنوایا۔ توں مالک خالق چوٹی جڑ دا، آد جگاد تیرے ہتھ وڈیایا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگت دے مٹایا۔ بھو کھلا دے ماؤ جاتی اپنے گھر دا، گرہ مندر اک وکھایا۔ جتھے دیک جوت اگنی

بلدا، بن تیل باقی کرے رُشائیا۔ جس دھاروں سَنگَر شبد دو جہاناں گھلدا، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا حکم سُنائیا۔ جس گرہ امرت ساگر نیر اگتا اُچھلدا، آد جُگاد تک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں منگدی اگئی دست، اکو ایکنکار دینی ورتائیا۔ میتوں پھراؤنی بنا دست، بن ہتھھاں میری جھولی دینی رکھائیا۔ نام نُماری بخشنی مست، مست مستانی رُپ درسائیا۔ میرا لیکھا رکھنا نال کیٹ ہست، راؤ رنگاں رنگ رنگائیا۔ تُوں مالک خالق والی عرش، عرشی پریتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ مُجبت میگھ برس، بوندا باندی نام پرگٹائیا۔ کوڑی کرپا میٹ دے حرص، ہوکس وکار رہے نہ رائیا۔ میرے اُتے کرنا ترس، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، میری بیننتی سُننی اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھول مٹی خاکی ہو کے منگ منگائیا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سَنگھ دے گرہ پنڈ ایکل گڈا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو سُن میرے پرتپال، پرم پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار میری کر سنبھال، ست ستوا دی برہم برہادی شبد انادی دیا کمائیا۔ میں آد جُگادی جگ چوکڑی تیری گھالی گھال، نت نوت ساچی سیو کمائیا۔ سمبل دے مالک میری سرت سنبھال، سر میرے ہتھ وڈکائیا۔ بن تیرے نامے ہوئی کنگال، خالی جھولی دیاں وکھائیا۔ نام بھنڈارا دے دے اوتو اُتھ دھن مال، انملڑی دات آپ ورتائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت نور ظہور کر رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا آد جُگادی، جگ چوکڑی دیاں جنائیا۔ تُوں مالک برہم برہادی، پار برہم تیری سرنائیا۔ میں بن رسنا جہوا نرگن تیتوں رہی ارادھی، بن اکھراں ڈھولے گائیا۔ بن ہتھھاں ہوئی باندی، بن سیس جگدیش جھکائیا۔ میں ونجارن پُرکھ اکالے تیرے ناں دی، ناؤں

نرنکار اک درڑائیا۔ میری وڈیائی رہی نہیں دھرنی ماں دی، کلج ممتا کوڑ رہی گر لائیا۔ میرے اوتوں شرع میٹ دے سور گاں دی، ڈھوراں پشوآں
 پنکھیاں کھل نہ کوئے لہائیا۔ دین دُنی دی پوتر بُدھی کر دے کاں دی، کاگ وانگ نہ کوئے گر لائیا۔ میں اکو آشار رکھی پروردگار سچے رہنما دی، دوسر
 اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھ میٹوں پیار دا بخش دے
 ساتھ، رحمت نرگن آپ کمائیا۔ میں اکو ڈھولا تیرا گاواں گاتھ، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ میں کو جھی کملی انا تھاں انا تھ، توں مالک خالق ڈھردر گاہیا۔
 توں صاحب سوامی سرب کلا سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھ، ٹکے دھوڑی تیرے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی سگلے سنگی، سنگر تیری اک سرنائیا۔ وست دے اگئی منگی،
 جگ واسنا نہ کوئے جنائیا۔ میری پشت پناہ ہون نہ دیویں ننگی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلج کوڑ گڑیارا میرے اوتوں کڈھ فرنگی، فیصلہ ڈھر دا آپ سنائیا۔ کسے
 دی انتسکرن دی دھار اینکار رہے نہ ننگی، منسا من نہ کوئے ہلکائیا۔ سچ پرکاش دے دے نور الاهی چندی، چند چاندنا کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغبراں دی
 پوری کر دے سندھی، قول اقرار توڑ توڑ نبھائیا۔ کلج آیو ہور کریں نہ لمبی، لمی پے کے سیس نوائیا۔ میرے توں دین مذہب شرع دی توڑ پابندی،
 سنگر شبد شبد دے وڈیائیا۔ تیرا اکو سچ دوار دھرم دی ہووے ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سجدے دھار سب دی دے بدلایا۔ سری بھگوانا نوجوانا میرے اُتے
 تن وجود سرپر رہے نہ کوئے پکھنڈی، بھیکھا دھاری بھیکھ نہ کوئے وٹائیا۔ نگاہ مار لے اُتھج سیتج جیرج انڈی، چارے کھانی کھوج کھوج جائیا۔ سرت سوامی
 سنگر شبد ہانی بن رہے کوئی نہ رنڈی، کنت سہاگ بنا ڈھر دے ماہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کھیل کھلا دے وچ ورونڈی، برہمنڈاں اپنا سنگ بنائیا۔ نام
 ست انمول بنا قیمت توں ونڈیں، کرتے پُرکھ دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی
 کہے پر بھو میری آسا تیرے چرن، دوسر سیس نہ کوئے نوائیا۔ میرا نو نوچار دا پورا کر دے پرن، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر تیری شنوائیا۔ بن
 لوچن نین نچ کھول دے ہرن پھرن، دید عید کر رُشنائیا۔ میرے اُتے تیرے مانس مانو مانگھ تیری منزل چڑھن، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ سب دے انتر

قلعہ توڑ ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا رہے نہ رانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم ڈھولا سارے پڑھن، پر ماتم تیرے نام دی وجے ودھانیا۔ سرتی شبد لگالے اپنے لڑن، وچھوڑا جگت رہے نہ رانیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک گھاڑن گھڑن، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیانیا۔ میرے اُتوں لیکھامیٹ دے چوٹی جڑن، چیتن سرتی سب دی دے کرانیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دایلا کرنی کرن، قُدرت دا قادر نور الاہیا۔ جھگڑامیٹ دے ورن برن، ذات پات کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندانیا۔ میں آدجگادی نرگن سرگن دھار تیری منگاں سرن، سرنگت اکو اک رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے بھوچکا دے سیس دھڑن، تن وجود حق محبوب ایکو رنگ رنگ دینا رنگانیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ایکل گدا ضلع امرتسر بوٹا سنگھ سُرگ واسی دے نوت * *

۹۳۹

دھرنی کہے سنگر شبد بڑا مہربان، مہربانا سیری بھگوانا اپنی دیا کمائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا بھوچکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دیوے پین کھان، جیون زندگی اپنے حکم وچ رکھانیا۔ نام رسنا دھر دا ڈھولا دتے گان، صفتاں نال صفت وڈیانیا۔ گھر سواسی درشن دیوے آن، ٹھاکر دھر درگاہیا۔ پورب جنم لئے پہچان، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ سرتی شبد کرے پروان، میل ملائے سبج سُبھانیا۔ نام درڑائے بناکان، تن انتر دے وسائیا۔ ست سچ دا بخش گیان، بدھ بیک بنائیا۔ بن منگیاں دینا دان، داتا دانی ہوئے سہانیا۔ چرن دھوڑ بخش اِشان، دُرمت میل دھوانیا۔ درگھر ساچے دیوے مان، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھ مکائے آون جان، لکھ چوراسی پھند کٹانیا۔ وشن برہما شو خوشی کرن مہان، گر اوتار پیغمبر رنگ رنگانیا۔ سنگر شبد جس جن کرے پروان، پریتیم ہو کے دیوے مان وڈیانیا۔ دھرنی کہے میں ویکھدی رہی نال دھیان، جگ چوکڑی بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ پر بھو دا بھگت میرا بن دار ہے نشان، نشانہ جگت جہان وکھانیا۔ دھن بھاگ سنگر شبد پروان کیتا بوٹا سنگھ پہلوان، پہلی وار ایکنکار بخش سچھنڈ دوار جوت جوت

۹۳۹

جوت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بنا بھگتیوں دتا دان، بھگوان ہو کے اپنے چرن لکائیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ دھارڈ ضلع امرتسر بلونت کور دے گرہ *

۹۴۰

دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ ابناشی، ابناشی کرتے دے مان وڈیایا۔ نرگن دھار میرے منڈل پاراسی، مہربان اپنی خوشی بنایا۔ کلجگ کوڑ گڑیاری میرے اندروں کڈھ اُداسی، چنتا غمی رہے نہ رانیا۔ توں مالک سوامی گھنک پڑواسی، گہر گمبھیر اک اکھوائیا۔ تیرا بھیو پا سکے نہ کوئی پنڈت کاشی، ایدھیا دھار نہ کوئے درڑانیا۔ میٹوں تیرا کھیل تک کے آوندی ہاسی، ہس ہس کے دیاں سنانیا۔ کی تیرا پیار جگت مدراماسی، مدھر دُھن والیا دینا سمجھانیا۔ جھٹ ہس کے شکر کہے کیلاشی، دھرنیے تینوں دیاں سنانیا۔ اوہ ویکھ لے رائے دھرم ہتھ پھڑ کے بیٹھا پھاسی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ تیرے اُتے سرشٹی درشٹی روپ بن گئی چھاچھی، کھن نظر کوئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت پر بھو ملن دا ابھلاشی، خواہش انتر انتر جنانیا۔ اوہناں دا لیکھے لاوے پون سواسی، ساہ ساہ اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر دے رحمت، رحمان دیا کمائیا۔ میری آشنا ناں ہو جا سہمت، سہم اندروں باہر کڈھانیا۔ کلجگ کوڑ کر یا میٹ دے زحمت، دُکھاں درداں پندھ دینا مُکائیا۔ میری لیکھے لالے چار جگ دی محنت، دوس رین تیری سیو کمائیا۔ ست سچ دی بخشش دے دے نیامت، نام ندھان ورتانیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں جو میرے پیار وچ تیرے کول رکھی امانت، صاحب میری جھولی دینی پانیا۔ کوڑ گڑیا کر ممانت، نوست رہے نہ رانیا۔ میری آشنا کر دے صحیح سلامت، ترسنا اپنے رنگ سمانیا۔ کی ہو یا پیغمبراں کہا انتم آونی قیامت، نوست ست ڈھانیا۔ توں صاحب میرے سلطان جن بھگتاں رکھنا صحیح سلامت، صلح کل تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکر ن صاف کر

۹۴۰

تھوٹھا، پوتر مٹی خاک بنائیا۔ میٹوں بھیو کھلا دے بن اکھراں والے پوٹھا، پُستک پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا وچار رہے نہ ہوچھا، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ میں نو سو چُرانوے چو کڑی جگ رہی خاموشا، تیرے اگے نہ واسطہ پائیا۔ کلجگ انت میرے مہربانا کوئی دُکھ نہ سہے بے دوشا، دوشیاں ضرور دیویں سزائیا۔ جن بھگتاں نام خُماری دے مدہوشا، مدھر دُھن کر شنوائیا۔ میری اکو منسا اکو لوچا، آسا تیرے چرن اُکائیا۔ میں دوس رین پئی رہندی وچ سوچاں، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتسکرن نگاہ مار لے وچ کھٹا، ست ست دھیان لگائیا۔ دین دُنی داروپ رہیا نہ چٹا، کلجگ کالکھ کئے گیا لگائیا۔ جدھر ویکھیں سر شئی مئے پتھر اٹاں، پاہناں سپس نوائیا۔ تیرے اُتے منو آکسے نہ اُکا، کئے دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ میٹوں سب نے جانیا بے نظیراں توں نکا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جگ چو کڑی لنگھ گئے تیرا چلایا نہیں کسے نے سکھ، نام اپنا اپنا گئے جنائیا۔ توں کرپا کر دے میرے مہربانا اکا، ایکنکار تیری دُئیائیا۔ دین دُنی دے اندروں رس کوڑا کڈھ دے بھکا، امرت رس دے بھرائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا دھر دا پتا، پت پر میثور اک اھوائیا۔ کلجگ انت میرے نال کر ہتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ دین دُنی ٹھگوری کڈھ دے وچوں چتا، چیتن سرتی دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیرا درس آد جگاد جگ چو کڑی نرگن دھار انڈھا، جگ نیتز جگ جیون داتے نظر کسے نہ آئیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ شفی پُر ضلع امرتسر *

دھرنی کہے پر بھو میٹوں اپنا بخش پریم، جگت پرانی اپنے پیار وچ بندھائیا۔ نام دا ہر ہر دے بخش دے نیم، نمرتا وچ تیرے وچ سمائیا۔ میری آسا تک لے جو وعدہ کیتا گو بند نال گنڈ ہم، پورب لہنا نال ملایا۔ اوہ وقت سہنجنا ویکھ لے سیم، سماں اپنا روپ بدلایا۔ کی آشا رکھی چو داں رتناں وچوں کام دھین، دھرم دی دھار نال سنائیا۔ کی نگاہ مار کے ویکھیا بھگت سین، سیننی کی جنائیا۔ پورب ترسنا ویکھ لے جو بالیسک کیتی وچ رمانن، رام رام

دے راما اپنی دیا کمائی۔ جو سندیسہ ار جن دسیا دھر فرمان بنایا کہن، گھنٹیا گیا درڑائی۔ جو پیغمبراں حرف بنا کے اشارہ کیتا عین، ایسے وقت دھیان لگایا۔ جو گرو آں لہنا دینا دے دے دین، تیرے آگے واسطہ پائی۔ نگاہ مار لے سچھنڈ نو اسی میرے اُتے بنا نین، کول نیناں والیا تیرے ہتھ وڈیائی۔ میری کلجک آشا ہون نہ دیویں پران، پراپستی مدھم بیکھری توں باہر رہی سُنائی۔ میں مٹی خاک دھرنی آسا رکھی تیری وچ ہندوان، ہند بند دے مالک ہونا آپ سہائی۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دا پورب دے دے لہن دین، اپنی کرپا نال جھولی دینی بھرائی۔ میرے اُتوں کوڑی کرپا کلجک مٹا دے وہن، ست دھرم نہ کوئے رڑھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جوڑ کے بھائی بھین، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنکائی۔ تیرے نام کلیاں اُتوں مانس مانکھ موں نہ کھن، جگت شرع نہ کرے لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں وست دے انملی، نام ندھانا جھولی پائی۔ تیری دات ہووے اتوں اتلی، کھٹ کدے نہ جائی۔ میں تیرے چرن کولاں گھول گھلی، آپ اپنا گھول گھمائی۔ میری ترسنا لوک مات ویکھ لے رلی، چاروں گنٹ میری دھائی۔ دین دنی دا جاپ ویکھ لے بلین، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بھاگ لگے نہ کایا کلی، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے وڈیائی۔ چاروں گنٹ کوڑ اندھیری جھلی، مانس مانو رہی ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری لیکھے لالے سیو، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ توں آد جگاد میرا گردیو، دیو دیوا تیرے ہتھ وڈیائی۔ پورب لہنا دینا پورا کر دے مہادیو، شنکر گیلاشی نال ملائی۔ توں داتا الکھ ابھیو، اگوچر تیرے ہتھ وڈیائی۔ توں وسنہارا دھام نہکیو، نہیل بیٹھا سو بھاپائی۔ تیری صفت کر سکے کوئی نہ جہو، کتھنی کتھ نہ کوئے درڑائی۔ مینوں نام ندھانا امرت دے دے میو، بن رسنارس چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائی۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں دے دے وست اندھلی، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائی۔ جس دی دھار اگئی ہووے مٹھی، رسنارس نہ کوئے چکھائی۔ میری لیکھے لالے نو کھنڈ پر تھی مٹی، ستاں دیپاں رنگ چڑھائی۔ میں تیرے چرن قدماں وچ لٹی، لٹاں کھول کے دیاں دھائی۔ میرے توں پوجا مٹا دے پتھر اٹی، پانہاں سپس نہ کوئے نوائی۔ سب دی آشا تیرے چرن ہووے لکی، دھوڑی مستک خاک رمانی۔ اکو

مان دے دے ہاہے والی پٹی، ہنگ برہم آپ بنایا۔ سب دے اندر آتم دھار کر دے چٹی، کلجگ کوڑی کالکھ دے مٹایا۔ میں آسا اکو تیرے اُتے سٹی، دوسر ایشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا جاپ کر دے اکھر دو، دو جہاناں مالک دیا کمایا۔ تُوں مالک سوامی دُھر داسو، ہنگ برہم تیرا رُپ نظری آئی۔ بن نیتراں دے دے لو، لوچن تیجا آپ کھلایا۔ بیچ وکار میٹ دے گروہ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ اپنا بھیو کھلا سو، سو پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیایا۔ مانو ذاتی تیرے جوگی جائے ہو، ہوکا دینا تھاؤں تھانیا۔ کوڑ گڑیارا کلجگ میرے اُتوں لے کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم تیرے نال جاوے چھوہ، شتوہر بانکے اپنے رنگ لینا رنگایا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندالا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری میٹ اندھیری راتی، کلجگ کالکھ شاہی داغ مٹایا۔ ست وست بخش دے داتی، امول انمل نام ورتایا۔ تُوں صاحب سوامی میرا کملاپاتی، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جگ چوکڑی پورب میرے کول تیری پاتی، بن اکھراں دیاں دکھایا۔ کلجگ انت تیرا وقت سہاؤنا دُھر دے کملاپاتی، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگایا۔ جھکڑا میٹ دین دنی شرع ذات پاتی، پت پتونتے ہونا آپ سہایا۔ مانس مانو اک دوجے دارہے کوئی نہ گھاتی، دویت نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم مانس مانو بنا لے دُھر دے جماعتی، جگت و دیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا دوار اک دکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر پرکاش، بن دیا باقی ڈمگایا۔ میری جگ پُرانی آس، چوکڑی پورب دے گواہیا۔ کون ویلا آوے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھر در گاہیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھے لاوے ست دھرم دی ویکھے راس، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ میں نگاہ ماردی رہی اُتے آکاش، آکاش آکاشاں ویکھ دکھایا۔ کون ویلا میرا پر م پُرکھ آوے میرے پر بھاس، جنگل جوہاں اجاڑاں پھیرے پانیا۔ میتوں اشارہ دیوے شکر اُتے

گیلاش، کیلاش دھاری رہیا سنایا۔ دھرنے جس اُتے تُوں رکھیا وشواس، وشیاں توں باہر اپنا کھیل درتایا۔ اوہ تیرے جن بھگتاں دین آیا شاباش، سر سیر اپنا ہتھ لکایا۔ سخا سہیلا ہو کے ہر جن سے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ اُس دی سمبل کریں تلاش، نوست دا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دوار اک وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیتوں نکاں شرکن غربن، کوڑ کوڑا ویکھ دکھایا۔ تُوں جودھا سوربیر مردانہ مردن، مدد تیری اکو نظری آئی۔ کی تیرا لہنا دینا نال دیش عربن، ارباں کھرباں دے مالک دینا سمجھایا۔ میں آشاوند منگدی ہو کے زردھن، سردھن دینی مان وڈیایا۔ میںوں لیکھ یاد آوندا جس ویلے کرشن انگلی اٹھایا گوردھن، گوالے دھار آپ سمجھایا۔ نال اشارہ دتا دھرنے تیرے اُتے پر بھ آپ آوے تیج سوارے ہر جن، کلجگ انتم ویکھ دکھایا۔ جس ویلے پوتر نہ رہیا کوئی تن، جسم ضمیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ دھیرج دھرے نہ کوئے منو آمن، منسا کوڑ ہووے ہلکایا۔ اُس ویلے پر م پُرکھ پر ماتم تیرے اُتے بھگت سہیلے اُپجائے ساچے جن، چند چاندنا اپنا نور رُشایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سرتی شبد دھار دیوے بٹھ، میل ملائے سچ سُبھایا۔ تُوں کہنا دھن دھن، دھن دھن پر بھو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، کرے وسیر ابن چھری چھن، بن جگت مندراں اپنی سو بھا پائی۔

۹۲۲

۹۲۲

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بندالا ضلع امرتسر بڈھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری سُن اگئی پکار، بن رسنا جہوا ہتی دند جگت ودیا باہر سنایا۔ زرگن داتے پُرکھ بدھاتے نگاہ مار وچ سنسار، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑا سی ویکھ دکھایا۔ لہنا دینا تک لے پیغمبر گر اوتار، پار برہم پت پر میثور اپنا بھیو گھلایا۔ چار جگ دے شاستراں تک اظہار، کس بدھ تیرے نام ڈھولے کلمے کرن شنوایا۔ سرشی درشی اندر ویکھنی نگاہ مار، پنج تت مانس مانو مانگھ کھوج کھوجایا۔ کون وقت سہنجنا گھڑی پل پاؤنی سار، دوس

رین دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم دین دُنی دیک رہیا نہ کوئے اُجیار، اُجالا نظر کوئے نہ آیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سِری بھگوانا میرے اُتے ہویا دھواں دھار، دیا باقی کملا پاتی تیرا نور نہ کوئے چکایا۔ کرپا کر دے میرے پروردگار، سانجھے یار تیری اوٹ تکایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں اندروں میٹ دے خار، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ تیرا نام ندھانا دو جہان لین اُچار، سوہلا ڈھولا اِکو راگ درڑایا۔ تیرا سوہے اِکو بنک دوار، مندر مسجد شو دوالے مٹھ لوڑ رہے نہ رایا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرے ناں دی ہووے بے بے کار، اِکو سوہلا ڈھولا دینا پرگٹایا۔ میرے مہربانا میرے اُتوں کلجگ کوڑ میٹ گڑیار، کلکاتی رہن نہ پایا۔ میری منزل حق محبوب نہ رہے دُشوار، دوتی دُشمن نظر کوئے نہ آیا۔ میں پر م پُرکھ پر ماتم تیرے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔ تُوں انت کنت بھگونت میری پاؤنی سار، سنگر شبد شبد نال وڈیایا۔ میں دھرنی ماٹی خاک تیری چھار، جگ جگ چرن چھوہ کے خوشی بنایا۔ میرے اُتے سب دا لہنا دینا قرضہ دے اُتار، مقروض دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ سب دا پورا کر قول اقرار، بھوکھتاں اپنے رنگ رنگایا۔ تُوں کل کلکی جگدیشا چو بیسا نرگن دھار اوتار، نہکلنکا اپنی کل پرگٹایا۔ نور الاهی پروردگار، امام امانا دُھر در گاہیا۔ میں تیرے چرن کول کردا نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ تُوں سر شٹی در شٹی دیکھنی بن نیتز لوچن نگاہ مار، کایا مندر اندر دھیان لگایا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ددھیا وکار، و بھچار نال بھری خلق خُدا یا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر میرا چکایا گیا اعتبار، بے اعتباری وچ خلق خُدا یا۔ سچکھنڈ نواسی آجا دُھر دے یار، متر پیارے نور الاہیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول میری سُن لے گریہ زار، بن نیتز نیناں نیر وہایا۔ تُوں شاہو بھوپ میرا سکدار، شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ تُوں مالک خالق سدا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرے حکمے اندر بھجن واہو داہیا۔ وشن برہما شو کر سکے نہ کوئے انکار، اوتار پیغمبر گر بیٹھے سیس نوا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مہربانا مہربانا میری پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھنا چائیں چانیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ بڈالا ضلع امرتسر کرپا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگت تن وجود ماٹی خاک آپ رنگایا۔ آتم پر ماتم سچ بخش دے سنگ، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ شبد ناد و جا مردنگ، دُھن آتمک راگ سنایا۔ امرت دھار و ہا دے گنگ، نچھر جھرنیوں آپ جھرائیا۔ آتم سچ سہا پلنگ، بن چھپر چھن دے وڈیایا۔ ست دوار ایکنکار آپے لنگھ، منزل تک چائیں چانیا۔ زرویر ہو کے لالے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ میں زردھن ہو کے رہی منگ، دھرنی کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں میرے اُتے بخش پیار، پریتم ہو کے دیا کمایا۔ تن ماٹی خاکی کر اُجیار، دیا باقی کملا پاتی اک جگایا۔ ساچے نام دی دے دھنکار، ناد انادی دُھن کر سنوائیا۔ امرت بخش دے ٹھنڈا ٹھار، بن رسنا جہوا دے پیایا۔ پنڈھ مُکا دے کوڑ گڑیار، مایا ممتا موہ مٹایا۔ اندر رہے نہ دھواں دھار، نوری چند کر رُشنائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکدار، دیونہار اک اکھوائیا۔ میں مانگت تیری بھکھار، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کراں گریہ زار، ہو کیاں وچ سیس نوایا۔ کرپا کر میرے زرنکار، زرویر تیری اوٹ تکایا۔ کلج گُرم میرے وچوں کڈھ باہر، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پانیا۔ سنجگ سچ کر اُجیار، نو کھنڈ پر تھی تیرا روپ در سائیا۔ تیرے بھگت سہیلے گرو گُر چیلے میلا میل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی دین گواہیا۔ تُوں کل کلکی اوتار، نہکنا تیرے ہتھ وڈیایا۔ اماما دُھر سکدار، درگاہ ساچی تیرا نظری آئے نور الاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری تیج سوار، سر میرے ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکناک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا پوری کر پورب لہنا دے اُدھار، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ بندالا ضلع امرتسر جسونت دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا کلج کوڑ دا کٹ دے روگ، چنتا ڈکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دا سرشٹی اندر دے دے جوگ، جگتی اپنا نام سمجھائیا۔ کوڑ واسنا میٹ دے بھوگ، ترسنا ترکھانہ کوئے ہلکائیا۔ اکو اپنا دینا درس اموگھ، زرگن ہو کے نظری آئیا۔ آتم پر ماتم کر سنیوگ، میل ملاؤنا ڈھردر گاہیا۔ جگت وکارے نالوں کر ویوگ، وچھوڑا دینا تھاؤں تھانیا۔ سرشٹی سبائی ہر دا سودھ، سدی ودی دا لیکھا دے مکائیا۔ نام ندھانا دے اگادھ بودھ، بدھی توں پرے نام درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سچ بخش دے جگتی، جگیشراں باہر دے وڈیائیا۔ بنا پیار مُجّت تیری منزل نہیں مگدی، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ مینٹوں وڈیائی دے دے اکو ٹک دی، توں میرا میں تیرا سرشٹ سبائی اکو ڈھولا گائیا۔ میں چرن کول تیرے جگت جگدیش جُھکدی، نو نو لاگاں پائیا۔ میری آشنا کہنوں مول نہ رُکدی، رُکنی دا لیکھا کرشن کرشن نال درڑائیا۔ ہن کھیل رہے نہ تیری لگ دی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیری شبدي دھار شیش وانگ ہووے بگدی، بھبک اکو نام لگائیا۔ میرے اتوں کھیل مُکا دے کلج لگ دی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اوہ دیکھ لے مایا متاسب نوں پھرے کڈی، اندر وڑ کے دے سزائیا۔ دین دُنی دی چوگ جائے نکھڈی، خالی بھنڈارے نہ کوئے بھرائیا۔ میں اکو اوٹ تیرے اُتے سڈی، دوسر آس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے حالت تک لے مائس مانو مانکھ دی، پنجاں تتاں انتر زرنتر دھیان لگائیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ بندالا ضلع امرتسر ترلوک سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تپی تیری چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج شانت نہ کوئے کرائیا۔ مان تان رہیا نہ تیرے چار جگ دے شاستر نام کلے بانی، اکھر اکھر دیونہار سچ گواہیا۔ پوتر رہیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ جل سرور پانی، گنگا گوداوری جمنا سستی رووے مارے دھاہیا۔ پوتر رہیا نہیں

آتم برہم جیو پرانی، مانس ماٹو مانگھ دھرم دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں منزل رہی نہ کوئے رُوحانی، رُوح بُت ابناشی اچت پتت
 پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ برہوں انیالا نام داتیر مارے کوئے نہ کانی، کائنات دا پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ میرے بھگونت دُھر دے کنت میری ہوئی کجگ انت
 حیرانی، حیرت وچ گُرا لایا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبراں گُرواں ہندیا گھر گھر ودھ گئی بے ایمانی، ست سچ وچ نہ کوئے سہائیا۔ جدھر تکاں من کلپنا سب
 نوں کیتا غلامی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار ایکنکار تیری منزل پائے نہ کوئے انامی، آون جاون لکھ چوڑاسی پندہ نہ کوئے مُکائیا۔
 پر بھو جدھر تکاں تیرے ست سچ دی ہوئی بدنامی، بدی وچ خلق خدائیا۔ تُوں آد جگاد سدا نہہکامی، نرگن تیری اوٹ تکائیا۔ پوتر رہیا نہ کوئی دھرم دین
 اسلامی، شرع شریعت ساچے رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو
 میرے اُتے تک لے چاروں کُنٹ کوڑ کُٹمب، ساچا میت مٹر نظر کوئے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ وکارے نال رہی میں کُٹمب، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔
 ۹۴۸ میرے اُتے اوتار پیغمبراں گُرواں داسماں رہیا لنگھ، صدی چوڑھویں کوک کوک سنائیا۔ انت کوڑ گُریار ہنکار دی ڈھن والی کندھ، بُرج نظر کوئے نہ
 آئیا۔ نشان مٹانا تارا چند، محمد دیکھے نین اٹھائیا۔ لہنا دینا مکنات پنج، اپ تیج دوائے پر تھی آکاش رہیا گُرا لایا۔ ہر گھٹ اندر دین دُنی وچ آوند ارنج، رنجش
 سکے نہ کوئے مُکائیا۔ کجگ وہن دُونگھا ساگر ہاتھ نہ آوے ونجھ، جگت مہانے کم کسے نہ آئیا۔ میرے مہربانا سِری بھگوانا میرے اُتوں کوڑ گُریار دامیٹ
 دے پندہ، مُسافر سفر وچ نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا تیرا اکو ہووے چھند، دو جہان کرنی حق پڑھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی
 ست دیپ میرا خوشی کر دے بند بند، بندگی وچ سپس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی انترجامی گھٹ نواسی میتوں بخش دے اگتا اند، اند اند وچوں
 پرگٹائیا۔ بن جل دھارا میرے انتشکرن پا دے ٹھنڈ، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ ست ستوادی ہو کے نام اگتا ونڈ، مانس ذاتی اکو کلمہ جھولی پائیا۔ تُوں دین
 دیالا صاحب سرب کلا بخشند، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، میری سچ سہا دے ماٹی خاک پلنگ، سکھ آسن ابناشن اکو اک وڈیائیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بنڈالی ضلع امرتسر سنتو دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں نرگن دھار تینوں سداں اُچھا، اُچی چڑھ کے کوک کوک سنائیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں میتوں بندھایا نیچا، نہچل دھام دا مالک تیرا لیکھا دے مکائیا۔ نرگن سرگن دھار سوامی میرا کر لے میچا، نو کھنڈ ست دیپ لمبائی چوڑائی سمجھ کسے نہ آئیا۔ چار جگ مائس ذاتی اچھل چھلدھاری ہو کے جو پایا کلمے نام دا پیچا، پیچیدہ اپنا آپ رکھائیا۔ نگاہ مار لے اٹھ کے سچھنڈ نواسیا تیرا دھرم ہٹ بازاراں ویچا، کرنی دے کرتے تیری قیمت جگت کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو نرگن دھار ہو کے اتریں، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ میری کھیل تک لے جگت جہان وچ دُتری، دویت وچ سرب لوکائیا۔ ست رہیا کسے نہ پتریں، پتا پوت تیری گود نہ کوئے سہائیا۔ دُہائی پھر گئی چارے نمری، اتر پورب پچھم دکھن رہے گر لائیا۔ میرے وعدے قول اقرار کولوں مول نہ نکریں، مقرر اپنا حکم ورتائیا۔ میں تیری کدے نہ ہوواں نہ شکری، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے در دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا رکھ لے اپنے آپ نال، آپ آپی دا بھو کھلایا۔ میں نردھن ہو گئی کنگال، نام دھن مال دست نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گر نہ سکن سنبھال، سمبل دے مالک تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جدھر تکاں نو کھنڈ مایا ممتاپیا جنجال، جاگرت جوت نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے دیپ کھنڈ سچ دی رہی نہ کوئے دھرمسال، دھرم دوار نہ کوئے وڈیائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں تینوں رہی بھال، دوس رین تیرا دھیان لگائیا۔ آکے ویکھ میرا کوچھی کملی دا حال، مُریداں دے مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ میری بیننتی من سوال، عرض آرزو تیرے چرن لکائیا۔ پھل لگا دے میرے تن مائی والے ڈال، پت ٹہنی جیو جنت اپنے نام نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا دُکھی ہو کے دتے وال وال، والی دو جہان سر میرے ہتھ دینا لکائیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ پکھو کے ضلع امرتسر شنگارا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میٹوں بخش دے دُھر دانام، نام ندھانا سِری بھگوانا اگم اتھاہ ورتائیا۔ کرپا کر میرے شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔
 میٹوں آد جگاد جگ چوکڑی نرگن تیرے اُتے مان، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ توں ست ستوادی برہم برہادی اک اگما کاہن، جس نوں جنمے کوئے نہ
 مائیا۔ میری بھومکا سہا دے سچ گرام، چرن کول کول چرن آپ ٹکائیا۔ میٹوں سندیسہ دے کے گئے دسرتھ بیٹا رام، رمیا تیرا لہنا دینا دئے مُکائیا۔ میٹوں
 پُرکھ بدھاتے پیغمبراں دتا پیغام، دُھر فرمانا اگم اتھاہیا۔ گرو گُردیو سمجھاندے گئے تیرا لیکھا انت ہتھ بھگوان، بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔ مہربانا میری
 تیرے چرن کول پرنام، نو نو لاگاں پائیا۔ سنگر شبد دھار کر پردھان، پردھاگی اکو اک وکھائیا۔ کلجگ کوڑ گُریار میٹ نشان، نشانہ دھرم دھار جھلائیا۔
 مانس ذاتی بدھی بیک کر انسان، انسانیت ہر ہر دے اندر دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔
 دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا میٹ ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ ٹھا کر سوامی بن میت، متر پیارا اک اھوائیا۔ دُھر دا ڈھولا دس دے
 ۹۵۰ گیت، گو بند میلا ہووے سچ سُبھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بدل دے نیت، نیتوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ جیو کر دے پتت پُنیت،
 پاؤن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں چاہندی جھکڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ تیرا اکو نام کلمہ ہووے حدیث، حضرتان توں باہر کرنی پڑھائیا۔
 تیری سب توں دکھری ہووے تبلیغ، تابعداری وچ دے خلق خدائیا۔ دُور دُراڈے میرے نیرن نیرے ہو نزدیک، نرگن اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجگ جھکڑا
 میٹ شرع شریک، لاشریک اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار تیرے وچ حق توفیق، سانجھے یار ہونا انت سہائیا۔ میں کو جھی کملی
 دھرنی دھرت دھول دھول میٹوں رہی اڈیک، آسا اپنی چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ
 رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے نرکار، نرور تیری سرنائیا۔ میں مانگت در بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ وست اگمی دینی ڈار، جگ نیتز ویکھن
 کوئے نہ پائیا۔ ماؤ ذاتی بخش پیار، ماؤ ایک رنگ رنگائیا۔ پنج تت ویکھنا نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ نو دوار، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ ناتا توڑ

دے کام کرودھ لوبھ موه ہنکار، مایا ممتانہ کوئے لپچایا۔ امرت بخش دے ٹھنڈا ٹھار، نچھر جھرنا بوند سوانتی نا بھی کول پٹکایا۔ شبد انادی دے سچّی ڈھکار، انحد نادی ناد کر شنوایا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جوت کر اُجیار، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملنا دُھر دے سانجھے یار، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ سچّی دوار ایکنکار اپنا دکھاؤنا گھر بار، درگاہ ساچی مقامے حق پردہ آپ اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچّی دے مالک ہونا آپ سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرے ہوون سنت فقیر، فقرہ ڈھولا تیرا نام دھیایا۔ چار ورن اٹھاراں برن شرع دے کٹ زنجیر، شریعت رہن کوئے نہ پایا۔ کلج وچوں سنجگ دھار کر تعمیر، محل اٹل اک سہایا۔ جتھے بیٹھن شاہ غریب، مانس ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں زرگن سرگن دے ترتیب، تھکم اپنا اک سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت تیرے سارے ہون عزیز، اعظم اکو تیتوں سیس نوایا۔ دھرنی کہے میں چاہندی ماؤ ذاتی اندر تیرے پیار دی ہوئے تمیز، غُربت رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا درس نور نورانہ پنا ہووے جگت دی دید، دیدہ دانستہ زرگن زرگن نظری آیا۔

* ۲۲ بھداروں شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ ٹھٹھیاں ضلع امرتسر بنسو دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میرے دُھر دے ماہی، مہربان محبوبا تیری اوٹ تکایا۔ آد جگاد جگ چوڑی تیری سچّی شہنشاہی، شاہ سلطان دو جہان تیری وڈ وڈیایا۔ میں مانگت ہو کے خالی جھولی تیرے آگے ڈاہی، دست اتول اتل دینی ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھ کرپا کرنی میرے آگے ماہی، مہربان اپنا رنگ رنگایا۔ زرگن دھار سنگر میری کٹ جدائی، جز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرے اُتے زرگن داتے آؤنا چائیں چائیں، دو جہاناں پندھ مکایا۔ میں نردھن ہو کے رہی دھیائی، دھیان تیرے چرن رکھایا۔ میرے اُتے نگاہ مارنی تھل اسگاہی، سمند ساگراں پھول بھلایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار کُنٹ اندھیرا گیا چھائی، ست سچّی نور جوت نہ کوئے رُشایا۔ میرے پر م پُرکھ مانس تیتوں گئے بھلائی، بھے وچ نظر کوئے نہ آیا۔ کلج کوڑی کر یا شرع

بنی قصائی، دھرم دی دھار قائم رہن کوئے نہ پائیا۔ اج نگہ مار لے دوس دہاڑا تک لے بائی، بائیل وچ یسوہ گیا سمجھائیا۔ محمد کہا میرا آوے نور الاهی، امام اماما گم اتھاہیا۔ جس دی یاد وچ صدی چودھویں بھجے واہو داہی، دوس رین اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن تک خیال، بدھی جگت نہ کوئے رکھائیا۔ میں چار جگ دی سیوا کردی ہوئی بے حال، بہبل ہو کے رہی گر لائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے اوتار پیغمبر گرو رہے میرے نال، سرگن اپنا روپ دکھائیا۔ شستر تیر کمان کھنڈے چکدے رہے ڈھال، شتر و آں والا روپ بدلایا۔ میں کھیل تیرا تکدی رہی کمال، کامل مرشد کی تیری بے پرواہیا۔ انت میرا اک سوال، سوالن ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے چار جگ میں رکھدی رہی تیری اڈیک، زرگن داتے دھیان لگائیا۔ انت دیکھ کلجگ رین اندھیری تاریک، نوست دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گرو رہیا نہ کوئی نزدیک، درگاہ ساچی سچکھنڈ تیرے آسن گئے لگائیا۔ میری برہوں وچھوڑے وچ بن رسنا جھونکے چیک، رو رو دیاں دہائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری آکے کر تصدیق، شہادت اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں آد جگاد تیرے ستھر لتھی، سچ سہنجی اک ہنڈھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیری کتھا کہانی کتھی، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ انت اخیر بے نظیر میتوں کوڑی کرپا رہی متھی، متھن کلجگ رہیا کر لائیا۔ کوڑ کڑیا راجت جہان چلے رتھی، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ توں کرپا ندھان پڑکھ سمرتھی، صاحب سوامی اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے ہتھو ہتھی، جو گر اوتار پیغمبر گئے جنائیا۔ میرا لیکھ بدل دے مستک متھی، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ تیری پچھلی کہانی میتھوں جائے نہ کتھی، کتھنی کتھ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا بن جا سنگی سگلا، صاحب اک اکھوائیا۔ میتوں بھیو گھلا دے اگلا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ توں سوامی دھر دارنگلا، تیرا رنگ نور الاہیا۔ کلجگ جیو جہان دیکھ لے کنگلا،

وست نام ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔ دو نیز ویکھ لے اندھلا، نج نین نہ کوئے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اپنے انگ لاء، انگیکار ایکنکار اک اکھوائیآ۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک کنت کنٹول، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی برہم برہادی میرا اصل چکا دے مول، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کمائیآ۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے سچ دھرم دا بخش اصول، اصلیت قابلیت ماؤ ذاتی وچ ٹکائیآ۔ اوہ لہنا دینا پورا کر دے جو پیغمبر دے کے گئے رسول، صفتی ڈھولے الف یے نال گائیآ۔ تُوں نرگن داتا میرا کنت کنٹول، کرنی دا کرتا اک اکھوائیآ۔ ست ستوادی میری ترسنا جائیں نہ بھول، اٹھل تیرے ہتھ میری وڈیائیآ۔ میں تیرے پیار محبت والا نو کھنڈ ست دیپ پنگھوڑا لواں جھول، ست ستوادی برہم برہادی ہلارا دینا لگائیآ۔ ساچا نام ڈھر سندیسہ دینا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اگم ورتائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو گر اوتار پیغمبراں رکھی اچھیا، نرگن نرگن تیری اوٹ نکائیآ۔ سچھنڈ نواسی ست دھرم ست وست دی پا دے بھچھیا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا پلو نو کھنڈ ست دیپ تیرے قدماں وچ وچھیا، جس دی کئی نظر کوئے نہ آئیآ۔ دو جہان سری بھگوان جگ نیز کسے نہ دسیا، لوچن ویکھن کوئے نہ آئیآ۔ جس سرشی نوں تُوں آد جگاد بنایا مستھیا، اپنا کھیل کھلایآ۔ میرا چوتھے جگ کھج لہنا دینا پورا کر دے حصیا، ہستی دے مالک تیرے آگے واسطہ پائیآ۔ آہ ویکھ لے ڈھر فرمانا گو بند والا میرے کول لکھیا، جس دا حرف حرُوف نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرا کھیل ہونا انڈھیا، انڈھ اپنا پردہ دینا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داستگ آپ سمجھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو تُوں شہنشاہ سورا سرگ، در تیرے آس رکھائیآ۔ میری دھار کوڑ گڑیار نالوں کر الگ، ڈوری تند رہن کوئے نہ پائیآ۔ سرشی درشی بدل دے دین دنی دے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیآ۔ ترے گن مایا

ترے گن اتیتے بُجھا دے اگ، امرت میگھ نام برسایا۔ تیری سرن سرنائی سچ سوامی جاواں لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجک جیو دیکھ لے پڑے بگ، بگڑے بیٹھے گھ بھوایا۔ میں چاہندی میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میللا لینا ملایا۔ دھرنی کہے پر بھو دوس دہاڑا تک لے آج، نردھن ہو کے منگ منگایا۔ تُوں مالک خالق غریب نواز، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ سو پڑکھ نرنجن تیرا ایکو ایک سماں، دوسری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہر پڑکھ نرنجن میرا انت سوار کاج، کرنی دے کرتے تیری بے پرواہیا۔ ایکنکار میری رکھنی لاج، سر میرے ہتھ لکایا۔ آد نرنجن جوتی جاتے جانا جاگ، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ اناشی کرتے میرے اُتے لا دے بھاگ، سری بھگوان ہو کے دیا کمایا۔ پاربرہم پت پر میثور میرا دیپک بُجھیا جگا دے چراغ، بن تیل باقی کملا پاتی کر رُشٹایا۔ سنگرُ شبد ہتھ پھڑا دے واگ، وشن برہما شو جس دے حکمے اندر بیٹھن سیو کمایا۔ اوتار پیغمبر تیرا اکو گاون راگ، راگ راگنیاں اکو ڈھولا گایا۔ دھرنی کہے میرے پت پر میثور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرن سرنائی جاواں لاگ، دوسر ایشٹ سرشٹ درشٹ وچ نظر کوئے نہ آیا۔

۹۵۲

۹۵۲

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر سرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھرم دی دھار دے پرساد، کرپا ندھان ہو کے دیا کمایا۔ جیہڑی وست ست ستوادی تیری اگم آد، انت مدھ میری جھولی پانیا۔ چار جگ توں وکھری بخش دے داد، انملی آپ ورتایا۔ میں میٹوں رہی ارادھ، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ جن بھگتاں اندر ہو وساد، بسمل اپنا آپ کرایا۔ جن بھگتاں ہر دیوں و سرے کدے نہ تیری یاد، وچھوڑا جگت نہ کوئے رکھایا۔ تُوں مالک آئیوں اوتار پیغمبر اں گرو آں بعد، دوہری کل ورتایا۔ میٹوں دینی سچ امداد، رحمت آپ کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے

تیرا پرسادِ دھارا اک دی دو، دو جہان خوشی منائیا۔ اپنا نام بھنڈار بخش دے سو، ہنگ برہم آپ جنائیا۔ جن بھگتاں بخش لے دھر دا موہ، مُجّت اپنے نال ملائیا۔ نرگن داتا آپے ہو، جوتی جاتے ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ گھرت کہے میرا لیکھا نال الہی نور، نور نورانہ دے وڈیائیا۔ جو آسا نسا سب دی کرے پور، پور رہیا سرب ٹھانئیا۔ جو وسنہارا نیڑے دور، گھر مندر بیٹھا سو بھاپائیا۔ میری بینتی کرے منظور، آرزو اپنے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ وڈیائیا۔ پرساد کہے میری دو دو دھارا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پر بھ دا نرگن سرگن کھیل اپارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس داشبدی شبد لکارا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جس دا امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، امیوں رس آپ چوائیا۔ جو جوتی جاتا کھیل کرے اپارا، اپر پیر سوامی اک اھوائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، نہکنا ڈنک وجائیا۔ جس دا باون نال کھیل اپارا، دو سیر گھرت دے سمجھائیا۔ جس دا تیراں سؤ ستاسی ریشیاں کیتا اشارہ، آٹا دو سیر ملائیا۔ مٹھا رس بل پریم دی دھارا، نرگن سرگن نال جڑائیا۔ اشارہ دتا چار وید توں باہرا، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ جس ویلے کلجک ہو یا اندھ اندھیارا، نوری چند نہ کوئے چمکائیا۔ دھرم دار ہیانا نہ کوئے بھنڈارا، ۹۵۵

وست ست نہ کوئے ورتائیا۔ اُس ویلے نہکنا کل آئے چوویاں اوتارا، چو بیسا دھر درگاہیا۔ جوتی جاتا ظاہر ہووے دوبارہ، دوہرا ڈنک وجائیا۔ اُس دا لیکھ سمجھے نہ کوئے وچ سنسارا، بھو ابھید نہ کوئے گھلائیا۔ اُس دا سمت شہنشاہی لیکھا ہونا وچ گیاراں، پر وٹا بائی بھادروں نال ملائیا۔ اِس دا بن کے وید ویاس لکھارا، گرڑ پُراں وچ گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنا نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لہنا چکائے آپ اُدھارا، اگلا لیکھا اپنے چرن رکھائیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ہر سنگت جنڈیالا نوٹ *

نارد کہے دھرنیے میں تیرے کول پُجا، جگت جہان دا پنڈھ مُکائیا۔ کیوں دھرم دا دیک تیرے اُتے بُجھا، کلجگ کوڑ اندھیرا گیا چھائیا۔ دھرم دی دھار وسدا دے کوئی نہ جھگا، گرہ مندر نہ کوئے وڈیائیا۔ دھرنیے تیرے نام دا ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گرنٹھی پنٹھی لیندے بُھگا، نکلیاں قیمت رہے پائیا۔ پر م پُرکھ دانام کرے کوئی نہ اگھا، اُگھن آتھن پئی ڈھائیا۔ ست دھرم دا سُبھے کسے نہ مدعا، مُدتاں دا مالک نظر کسے نہ آئیا۔ توں نگاہ مار لے سوادھان ہو بُندھا، سُدھ اپنی لے پرگٹائیا۔ اوہ تک لے جو سندیسہ دے کے گیا مہاتما بُدھا، آپ اپنا دھیان رکھائیا۔ کلجگ انت دین دُنی شرع دا ہونا دھرم بُدھا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا جگت انوکھا اولڑا، کرنی دے کرتے دیاں جنائیا۔ میرا خالی ویکھ لے پلڑا، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ میرا پیار ایکٹار تیرے در دوارے کھلڑا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پھڑا دے اپنا پلڑا، پلو گنڈھ دینی بندھائیا۔ بے شک تیرا مارگ چار جگ توں ہووے اولڑا، اولڑی کار کمائیا۔ میرا وچھوڑا ہووے گھڑی نہ پلڑا، پکاں دے پچھے بہہ کے درشن دینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آساسب توں وکھری، وکھریاں دیاں جنائیا۔ مان رہیا نہ تیری وڈیا کھری، اکھڑ اکھڑ دین گواہیا۔ پو جاتک لے پانہاں پتھری، اٹاں سیس نوایا۔ گو بند دھار دے لتھی کوئے نہ ستھری، یارڑے تیری سچ ہنڈھائیا۔ میں نیتز روواں نرگن دھار پنا اتھری، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ نارد کہے دھرنیے کیوں رو روماریں چیکاں، دو جہان رہی سنائیا۔ ویکھ لے تیرے پچھلے اُتے پر بھو مارن والا لیکاں، پورب لہنا رہے نہ رائیا۔ جس دیاں اوتار پیغمبراں گرو آں رکھیاں اڈیکاں، بھوکتاں وچ آسا گئے رکھائیا۔ اوہ مالک خالق نیکن نیکا، زوریر ہو کے تیرا لہنا دینا دئے چکائیا۔ بے شک دھرم دا پھل ہو گیا پھیکا، کلجگ کوڑا ریٹھا دئے بھنائیا۔ اُس دے وچ حق توفیق، دُھر دا مالک اک اھوایا۔ جس دیاں آد جگادٹٹ سکن نہ کدے پرتیاں، پریتم اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنا ئیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ تک لے اگتا باپ، پتا پُرکھ اکال ویکھ دکھائیآ۔ جس نے کلج کُوڑ میٹنا پاپ، پتت
 پُنیت تیتوں دئے کرائیا۔ جس آتم پر ماتم اکو دسنا جاپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ اوہ کھیل کھلائے دیا کمائے لوک مات، ماتر بھومیئے تیرا لیکھا دئے
 چُکائیآ۔ تُوں تھم سندیسہ یاد رکھنا اچ دی رات، رین بھڑی نال ملائیآ۔ ایہہ کوئی جگت جہان دی نہیں بات، باطن پردہ دتا کھلائیآ۔ نارد کہے میں اُس دا
 کھیل نکیا اک اکانت، اک اگلا رہیا کرائیا۔ جس نے نوست و نڈے پرانت، حصے دین دُنی پائیآ۔ اوہ دیونہارا امرت بوند سوانت، امیوں رس اگتا آپ
 چوائیا۔ سوانت دھرنیئے تیری بچھے وات، سر تیرے ہتھ لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔
 نارد کہے دھرنیئے نگاہ مار لے شاہو بھوپ اک راجا، جس دی رعیت دو جہان نظر کسے نہ آئیآ۔ جس نوں اوتار پیغمبراں ماریاں آوازاں، سُنسیہڑے نام
 کلے والے سنا ئیا۔ تیری آشا کھندی کلغی دھر اگے آجا، آپ اپنا پندھ مکائیآ۔ تُوں شاہو بھوپ غریب نوازا، سر میرے ہتھ لگائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دھرنیئے
 تیرا پورا کرن والا کاجا، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ اُس دا نور ظہور کملیئے تک لے سمبل دیس دیس وچ ماجھا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا لہنا
 دینا زرگن سرگن دھار دو دو آہے، دوہری اپنی کل ورتائیآ۔ جس نوں محمد کہا اوہ امام نور الاہ انت آوے صدی چودھویں وچ پنج آبا، آب حیات دیوے
 چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا نال نہیں شرع والیاں کتاباں، کتب خانیاں باہر اپنا تھم سنا ئیا۔ اُس دا اکو جلوہ اکو ہووے مہرابا، محبوب اکو سو بھاپائیآ۔ اکو
 سجدہ ہووے اکو ہووے آدبا، سپس جگدیش اک نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ نارد
 کہے دھرنیئے کلج اتتم بن جا منگتی، مانگتے اپنی جھولی ڈاہیا۔ پچھلا لیکھا چھڈ دے پنڈتی، جگت نچھتر نہ کوئے چترائیآ۔ اگلی منزل جانی لنگھدی، اگے ہونہ
 کوئے اٹکائیآ۔ اکو نام ندھانا جاویں منگدی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الا ئیا۔ تیتوں بخشے دھار اگے گنگ دی، گنگوتری جس نوں سپس نوائیا۔ تیری کار مکے
 رسنا جہوا والے دند دی، گھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیئے
 اپنی بدل وچار، وچرکے دیاں سنا ئیا۔ ذرا اٹھ کے نگاہ مار، نوست ویکھ دکھائیآ۔ کھیل تک سچی سرکار، صاحب کی اپنی کل ورتائیآ۔ جوتی جاتا ہو کے ہویا

ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ جس نوں سجدے کردے پیغمبر گر اوتار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ اوہ بھگت سہیلا بن کے میت مُرار، مَتر پیارا اپنا روپ بدلایا۔ سچ دوار اینکار دیا باقی کر اُجیار، اندھ اندھیرا رہیا مٹایا۔ ہر بھگت سہیلے کر تیار، ترے گن اتینا اپنا رنگ رنگایا۔ آپے گیت آپے ظاہر، آپے اندر آپے باہر، نرگن سرگن اپنا کھیل جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم سنایا۔ نارد کہے دھرنیئے دُھر دا حکم سنایا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ بھیو ابھید آپ کھلاویگا۔ دیوی دیور روپ بدلاویگا۔ رسنا جھوانہ مول ہلاویگا۔ شو شوئے آپ اکھواویگا۔ وشن برہما شو اٹھویگا۔ اوتار پیغمبر گر ونا ملایاویگا۔ جوتی جاتا ڈگمگایاویگا۔ پُرکھ بدھاتا ناؤں رکھایاویگا۔ سنگر شبد شبد جگایاویگا۔ تیرا نوست دا پردہ لاہویگا۔ جنبو دیپ آپ وڈیایاویگا۔ بھارت کھنڈ نور رُشناویگا۔ سبمل بہہ کے سوبھا پویاویگا۔ دیا باقی اپنا آپ جگایاویگا۔ کملا پاتی نور چکایاویگا۔ جن بھگتاں پُچھے واتی، سر سر اپنا ہتھ لکایاویگا۔ توں نگاہ ماریں بائی بھادروں راتی، ماجھا دیس آپ سہاویگا۔ کملیئے بن اکھاں توں نو کھنڈ ماریں جھاک، تیرا لہنا دینا پورب دیوے باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتاویگا۔ بے شک تیرا تن وجود خاکی، کچن گڑھ آپ سہاویگا۔ نارد کہے دھرنیئے میں اُس دی سناواں باقی، جو باطن اپنا بھیو چکایاویگا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے لوک ماتی، مرٹو لوک دیکھ وکھایاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیو سنگھ وشنوں بھگوان، انتم تیری پُچھے واتی، واتا ورن سرشٹ درشٹ ویکھ وکھایاویگا۔

۹۵۸

۹۵۸

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر سنو کھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو مینوں پا دے اگئی بھکھی بھکھی، بھیکھیا اپنی دیا کمائی۔ آسا منسا پوری کر دے جو رکھی سپتس رکھی، اتری انتر دھیان لگایا۔ تیری شبد دی دھار سچجک جائے لکھی، لیکھ اگلا دے بنایا۔ نوست تیرے پیار دی ہووے سکھی، ذات ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جس دی دھار ہووے لکھی، شستر گھائل نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پیار آپ بندھایا۔ دھرنی کہے میرے نریش، نر نرائن

تیری وڈیاںیا۔ میرے اُتے دھرم دادے اُپدیش، اُپنشاں دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ تیرا دو جہاناں اِکو ہووے سندیس، سندھیا سرگھی اِکو نام دِھیانیا۔ کلج کلج کوڑی کرپا میٹ کلش، کل کلکی اپنا ناواں پرگٹانیا۔ تیرا شبد دس دسمیش، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ میں دھرم دی دھار در تیرے ہوئی پیش، پیشین گویاں پورب ہتھ اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے بنک دوار سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے دھرم گوسانیا، گہر گور تیری سرانیا۔ میں تمکیاں تیریاں بے پرواہیاں، بے پرواہ تیری وڈ وڈیاںیا۔ میریاں چاروں گنٹ دُہانیاں، دو جہاناں دیاں سنانیا۔ میرے تے کلج کلج دھار مانو ذاتی بنی روپ قصانیاں، شرع شرع سنگ رانیا۔ تیرا ناواں بھل گیا ہندسہ اک اِکانیاں، زیرو صفرا کم کسے نہ آنیا۔ سچ پریت مُبنتاں دسن مول نہ لائیاں، پیار وچ نہ کوئے سمانیا۔ میں کوک سناواں کڈھ اُچیاں باہنیاں، بن ہتھاں ہتھ اُٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا دوار اک وڈیاںیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا بنک دوارا تیرا ہووے چرن، ہٹ بازار اِکو نظری آنیا۔ جگت جہان ملے سرن، سوامی دینی مان وڈیاںیا۔ ست سچ دا میرا ہووے پرن، پراپسنتی مدھم بیکھری مل کے وجے ودھانیا۔ میں تیرا منگیا اِکو درن، دردی ہو کے درد لینا ونڈانیا۔ میں کلج کلج کوڑی کرپا نال لگی سرن، اگنی اگ دینی بُجھانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن دھار لاؤنا اپنے لرن، کئی کئی نال بندھانیا۔ میری آشاتوں میرا میں تیرا تیرا ڈھولا لگی پڑھن، سوہنگ شبد شبد جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، میرے اُتے لیکھا پورا کرنا سیس دھرن، تن وجوداں ویکھنا چائیں چانیا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش اگم پیار، پریتم ہو کے دیا کمایا۔ دیا باقی کر اُجیار، کملاپاتی ڈگمگایا۔ ساچے شبد دی دے دھنکار، انخد نادی راگ سنانیا۔ دھر دا امرت بخش دے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تت بُجھانیا۔ راتی ستیاں دے دیدار، دے جاگدیاں لینا ملانیا۔ اٹھے پہر رکھنا خبردار، آلس نندرا

وچوں باہر کڈھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرا نام لین اُچار، ڈھولے گاؤں تھاوں تھانیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سِکدار، سِکھنڈ نِوِاسی اِک اکھوائیا۔ میری
 میننتی تیرے درے دربار، در ٹھانڈے سِیس نِوِایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست نام ورتایا۔ جن بھگت
 سہیلے جو تیرے پچھے پچھے پھر دے، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ مان دے دے گھر تھر دے، سِکھنڈ نِوِاسی ہونا آپ سہایا۔ نِجھر جھرنے رہن جھردے،
 امرت رس جام پیایا۔ مان بخشے ڈھر دے پر دے، پیپا پریتم ہو کے دیکھ وکھانیا۔ تیرے نال آد جگاد رہن ملدے، وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ پردے
 لاہنے بجر کپائی سل دے، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اِک سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو
 بھگت سہیلے تیرے ساجن، جگ جگ ریتی چلی آیا۔ تُوں شہنشاہ غریب نوازن، سر سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ داتا دانی ڈھر داراجن، وست امولک دینی ورتایا۔
 انت سوارنا سب دا کاجن، کرنی کرتے اپنا سنگ نبھایا۔ دینا دردیاں دُکھیاں سُنیں آوازن، سِکھنڈ نِوِاسی لے انگرایا۔ ویکھیں جن بھگتاں نال سودا کریں
 نہ وانگ مہاجن، دھرم دی دھار دھرم لینا پرگٹایا۔ دوس رین بن رسنا جہوا تیتوں سارے ارادھن، ہردے اپنا آپ دینا ٹکانیا۔ تُوں صاحب سوامی موہن
 مادھو مادن، مدھر دُھن دینی درٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جن
 بھگتاں دُرمت میل دھونا داغن، دغا فریب انتر رہن کوئے نہ پانیا۔

۹۶۰

۹۶۰

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر تیجا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ چرن کرو نمسکار، ست دھرمیوں سچ دیاں سنا یا۔ بنا دھوڑی توں مستک لاؤ چھار، مگے اگم نام رمایا۔ انتشکرن کرو پیار،
 ہردے ہر وسایا۔ مانس جنم لو سوار، چوراسی پھاسی گل لو کٹایا۔ جنم جنم دا قرضہ لو اتار، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ سچ دوار منگو گھر بار، گرہ اکو دیکھ
 وکھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ اگے کرو ارداس، میننتی دھرم

دھار جنائیا۔ سد رہنا ساڈے پاس، پر بھہ نسا پور کرائیا۔ پنچ وکار کرنا ناس، دُکھ دلدرائ ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لاؤنا سواس سواس، پون پوناں وچ سمایا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ پر تھی آکاش، گنگن گگنترائ پندھ مکائیا۔ اکو جلوہ تکیئے تیرا نور پرکاش، جوتی جاتا نظری آئی۔ ساڈا بنیا رہے وشواس، جگت وشیاں وچ نہ کوئے رڑھائیا۔ منو آمن نہ ہووے بد معاش، بدی اندروں باہر کڈھائیا۔ اتم ساڈی لیکھے لاؤنی لاش، تن وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈا لیکھ چکاؤنا شکر نالوں کیلاش، کلا دھاری کل کلکی اپنے گرہ دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد جن بھگتاں ول مار لے جھاک، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ میرا سنیہڑا اپنا قلم شاہی دی پاتی، اکھراں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ توں شاہ سلطانا کملا پاتی، پتت پاؤن اک اکھوائیا۔ ہر سنگت تیرا سنگ رکھایا سولاں راتی، سولاں کلا کرشن دے گواہیا۔ آتم دھار بنے تیرے جماعتی، سوہنا سگلا سنگ بنائیا۔ سب داسینہ ٹھنڈا رکھنا چھاتی، کلجگ اگن نہ کوئے تپائیا۔ توں آد جگاد پت ماتی، ہر جن اپنی گود ٹکائیا۔ امرت بخشا بوند سوانتی، امیوں رس آپ چوائیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا ذات پاتی، اوچ پنچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد جن بھگتاں بخش دے خوشیاں، خوشحالی وچ وڈیائیا۔ منزلاں دس دے لپچیاں، اچ اگم بھیو کھلایا۔ تیرے نال لگیاں رہن رچیاں، پریتی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ آتما انتر رہن سچیاں، سچ سنجم اک سمجھایا۔ جو تیرے پیار وچ کڈے آئے بتیاں، بتھانیاں کریں صفایا۔ سچ دیاں سہنجیا ہون رتیاں، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ پورب پریتاں گنڈھنیاں ٹٹیاں، آگے سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سب نوں خوشیاں وچوں خوشی پیار وچوں دینیاں چھٹیاں، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میریاں پوریاں کرنیاں جن بھگتاں نال ملا تھیاں، توٹ رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ موڈھل ضلع امرتسر گردیال سنگھ دے گرہ *

بھادروں کہے میرا دوس دھاڑ چو بیسا، چار جگ توں باہر ایکنکار دے درڑایا۔ سنجگ تریتا دواپر میں کھیل ویکھدا رہیا بیس بیسا، سرگن سرگن وجدی رہی ودھایا۔ میں لہنا دینا تکدا رہیا اک نو دی دھار انیسا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ کلجگ انت سری بھگنوت کی کھیل کرے جگدیشا، جگدیشر دھردر گاہیا۔ جس دے سچھنڈ دوار چھتر جھلے اگئی سیسا، دو جہان نوجوان سری بھگوان اپنا تھم ورتایا۔ اُس دا اکو نام اگئی اکو تھم حدیشا، بن اکھراں حرف حرفاں کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ بھادروں کہے میرا سنگر صاحب سوامی آد، پُرکھ اکالا دین دیا آپ اکھوایا۔ جو کھیلے کھیل جگ جگاد، جگ چوکڑی اپنا تھم ورتایا۔ جس داشد اگئی ناد، بن تند ستار سنایا۔ جس دا تھم ورتے برہم برہماد، برہمانڈ اپنی کار کماپا۔ سو دیونہار نرگن دھارا اپنی داد، وست امولک اگم اتھاہ آپ ورتایا۔ جس کارن دھرنی دھرت دھول دھول رہی ارادھ، بن رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے گایا۔ سو صاحب سوامی قدرت تیرے انتھکرن ہوئے وساد، بسمل ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جس نوں سب نے کہا موہن مادھو مادھ، آد نرنجن درد دکھ بھے بھنجن ہر کرتا اک اکھوایا۔ دھرنیے تیرا وڈ وڈ کرے بھاگ، بھگوان دیوے مان وڈیایا۔ جس دی سرن سرنائی اکو گئی لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ مانو ذاتی انتھکرن شبدی دھار دے ویراگ، ویری پنچ پر پنچ اندروں باہر کڈھایا۔ ہنس بدھی بنائے پھر پھر کاگ، مانک موتی نام چوگ چکایا۔ آتم جوتی بلے چراغ، بن تیل باقی ڈمگایا۔ نرگن دھار ہو تیرا ڈرمت میل دھوے داغ، نوست کرے صفایا۔ کلجگ ساڈنہ سکے تیتوں ترے گن مایا آگ، امرت میگھ میگھ برسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ بھادروں کہے دھرنیے پُرکھ اکالا اگڑا تک، بن نیز لوچن نیناں دھیان لگایا۔ جو تیرا جوتی جاتا ہو کے دیوے حق، حقیقت دا مالک بے پرواہیا۔ دین دنی دے اندروں من کلپنا میٹے شک، شکوے سارے دے چکایا۔ جس دی آشا اکو رکھ کے گیا انا الحق، حق حق دی آواز اٹھایا۔ اوہ پار برہم پت پر میثور سد انتھک، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ تیرا کوڑ کوڑیارا کلجگ دھاگا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، ہٹوانا بنے دھردر گاہیا۔ توں ست سچ دا لاہا لینا

کھٹ، کھٹکا اور رہے نہ رانیا۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں گگن گگننتریں تیرے اُتے آوے ٹپ، ٹاپوآں دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ تیرا صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر تکے تپ، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا لیکھنال بلانیا۔ تُوں خوشیاں وچ اِکو ڈھولا گاونا جپ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتانیا۔ بھادروں کہے دھرنیے پُرکھ اکال ہوئے سہائی، سہانک نانک اِکو نظری آئیا۔ جو مالک خالق نور الہی، پروردگار حق گوسانیا۔ تیرا لہنا دینا دے چُکائی، چوتھے جگ اپنا حکم ورتانیا۔ جو اوتار پیغمبر گر کر کے گئے شنوائی، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سو خالق ہو کے دیکھے بن بن ماہی، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ تُوں کوک پکار کر کے اُچیاں بانہی، جگت جہان باہر سنانیا۔ اوہ امام اما شاہ شہانہ اگم اتھای، خود مالک اِک اکھوائیا۔ جو تیری انت کنت بھگونت کٹنہار جدائی، وچھوڑا کھجگ نالوں کرائیا۔ سَتجگ میلے سچ سُبھائی، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ زِگن نور جوت کرے رُشنائی، اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ بھگت سنت صوفی گرگھ گر سکھ لے اُچائی، دھرنیے دھولے تیرے اُتے دے وڈیانیا۔ تُوں اُس صاحب دے چرن دھوڑ خاک رامیں، ٹکے لاویں چائیں چانیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی زِگن دھار سرگن سب نے مٹیا ماہی، محبوب اِک اکھوائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک سنانیا۔ سچ حکم اِک سنانیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ پُرکھ اکال دیکھ وکھائیگا۔ کال مہاکال آپ ہلایگا۔ تیری پوری کرے گھال، کیتی سیوا جھولی پائیگا۔ کھجگ کوڑ پھل جھاڑ کے ڈال، پت ٹہنی سَتجگ آپ مہکائیگا۔ دھرم دی دھار تیتوں بنائے دھرمسال، سچ دوارا اِک وکھائیگا۔ مانو ذاتی چاڑھ کے رنگ لال، لال گلالے آپ رنگائیگا۔ آکے دیکھے مریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیگا۔ جس دا لہنا دینا نال شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ تیتوں وست امولک دیوے نام دھن مال، اتول اتل تیری جھولی پائیگا۔ تُوں دھرنیے رکھنی آپ سنبھال، سمبل بہہ کے کھیل کھلایگا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جوت رُشنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تیری سُر ت لے سنبھال، سر سر تیرے ہتھ لکائیگا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے شاہو سورے سر بنگی، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ جگ چوڑی میرے اوتوں لنگھی، کوٹن کوٹ دھار اپنا پنڈھ مکائیا۔ آد
 جگادی برہم برہادی میرے دھر دے سنگی، سگلے ساتھی ہر رگھوناتھی دیاں درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری پشت ہو گئی ننگی، سیس جگدیش ہتھ
 نہ کوئے کائیا۔ پوتر جل رہیا نہ جمناسرتی گوداوری گنگی، گوہند دھار کی تیری بے پرواہیا۔ موہ وکار کلجگ مایا داغ لگایا میری انگی، پتت پنت نہ کوئے
 بنائیا۔ جگت نیز ہین تیری سرشٹی ہوئی اندھی، رنج نیز نہ کوئے گھلایا۔ آہ تک لے میرے اُتے اوتار پیغمبراں گروآں والی سندھی، وعدے بھوکتاں
 والے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو اوتار پیغمبر گروآں دتا
 سندیس، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اوہ مالک نر نرائن نریش، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو ہمیش، دیوت سر بیٹھن سیس
 نوایا۔ سو سوامی انترجامی کلجگ اتم وسے سمبل دیس، دیس دیسنتریاں پنڈھ مکائیا۔ جو کوڑی کریاتن مائی میٹے کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دا
 ۹۶۴ یودھا اک گوہند دس دسمیش، دو لھا دلارا اکو نظری آئیا۔ جس نوں سب نے نیا کیشو کیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 تھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پر بھو گرو اوتار پیغمبراں والیاں تک لے سندھیاں، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ اپنیاں دیناں مذہباں والیاں
 ویکھ پابندیاں، شرع شرع وند وندائیا۔ اپنیاں جگ چوڑی دھار صدی سدپویاں ویکھ لے لنگھیاں، سنجگ تریتا دواپر کلجگ دے گواہیا۔ میں بھگھارن ہو
 کے اکو منگ منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کوڑ گڑیا دیاں میرے اوتوں میٹ تنگیاں، مایا متا موہ وکار رہن نہ پائیا۔ من منسا
 تن وجوداں رہن نہ گندیاں، امرت میگھ دینا برسائیا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم جنا کے چھندیا، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ دئی دویت ڈھاہ دے
 کندھیا، مانو ایک رنگ رنگائیا۔ پرکاش کر دے نور الاہی چندیا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار سدھیاں کر دے پگڈنڈیاں، ڈنڈاوت بندنا اکو
 اک سرنائیا۔ جگ جنم دیاں پریتاں جن بھگتاں ٹٹیاں جان گنڈھیاں، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیا۔ میرا لہنا دینا تک لے ست دیپ نو کھنڈیاں،

برہمنڈاں دے مالک دھیان لگائیا۔ تیری دھار توں باہر پوچا ہووے کریراں جنڈیاں، پاپناں پتھراں دین دُنی سیس جھکائیا۔ پنج تت وکارے بھیکھ وکھایا جگت پکھنڈیاں، نو دوارے واسنانال رکھائیا۔ نچھر جھرننا بوند سوانتی دھاراں ملن کسے نہ ٹھنڈیاں، نا بھی کول نہ کوئے اُٹائیا۔ ست پیار بنا پر بھو آتما ہونیاں رنڈیاں، ہر کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میرا انت آخری کنارہ تک لے کجگ کنڈھی آ، پتن گھاٹ دین دُنی پھول بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اوتار پیغمبر گُر میٹوں دس کے گئے نشانیاں، نشانہ دین دُنی توں باہر لگائیا۔ تیرے اُتے پُرکھ اکال کرے مہربانیاں، محبان بیدو جلوہ گر نور الایہا۔ جس نوں اوتار پیغمبر اں گُر و آں دتیاں سلامیاں، نو نو ڈنڈاوت بندنا سجھیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ کھیلے کھیل اگم اتھاہ نہکامیا، نہکامی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دیاں آد جگاد چار جگ دیاں کتھا کہانیاں، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ جس داشد سندیسہ چارے بانیاں، پراپسنتی مدھم بیکھری سوہلے رہی درڑائیا۔ جو لیکھا جانے چارے کہانیاں، اندج جیرج اُتے سبج سبتج ویکھ وکھائیا۔ جو آتم پر ماتم ہو کے کرے مہربانیاں، مہر مہر نظر اُٹھائیا۔ جو سرت شبد کرے پروانیا، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ سو دھرنی کجگ انت تیرے اُتے کھیلے کھیل مہانیا، مہما کتھ کتھ رکھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے دیوے دات مہانیا، دست امولک اک ورتائیا۔ لہنا دینا مکائے تیرے اُتے جیو پرانیا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ اوہ کجگ انت پرگٹ ہووے داتا گن ندھانی آ، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جو ایک نام کلمہ کرے پردھانیا، نو ست وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آد جگاد شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ ویرکا ضلع امرتسر ہر نام کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگونت کنت تیری اوٹ تکائیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی میری میننتی کریں پروان، درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے آس رکھائیا۔ میرے آد جگادی برہم برہمادی شاہو بھوپ سلطان، شاہ پاتشاہ تیرا انت کہن کچھ نہ آئی۔ میں بھکھک بھکھکارن ہو کے منگاں دان، داتے دانی

میری جھولی دینی بھرائیا۔ پروردگار سانجھے یار میرا تیرے اُتے ایمان، دُجا اِشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ میں چاہندی کلجگ انت جن بھگت سُہیلے میرے اُتے کر پروان، پر م پُرکھ پر ماتم آتم دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں لیکھے لاؤنا تن، ماٹی خاک دینی وڈیائیا۔ سیرا رکھنا بن چھری چھن، سچکھنڈ دوار دینا لکائیا۔ واسنا موُل نہ تکیں من، متا موہ جگت دینا چکائیا۔ وست اموک نام ندھانا دینا دھن، اتول اٹل آپ ورتائیا۔ مائس جنم چوراسی وچوں بیڑا دینا بٹھ، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سچکھنڈ دوار اکنکار چاٹھنا چن، جوتی جاتے اپنی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے گرہ آپ لکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخشنا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی دینی وڈیائیا۔ چرن پریت دے ادھار، ادر دا لیکھا دینا مکائیا۔ مائس جنم پیچ دینی سوار، آون جاون لکھ چوراسی گیلر کٹائیا۔ ست سرُپی شاہو بھوپی ست میلنا جوت جوت نرنکار، نرکار اپنے رنگ رنگائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اک اھوائیا۔ جگ جگ بھگت سُہیلے دینے تار، تار نہار تیری وڈیائیا۔ میں دھرنی دھول دھول مانگت ہو کے منگاں منگ در تیرے بھکار، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں آتم تے تیرے گرہ، مندر اکو سو بھاپائیا۔ جتھے ترے گن اتینا نرگن دھار رہے، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو ست سرُپ ہے، دوسر رُپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ دھرنی کہے میں بھگتاں خواہشاں نال پیاری، پریت تیتوں دیاں جنائیا۔ توں بخشنہار اکنکاری، نرنکار تیری سرنائیا۔ توں شاہو بھوپ سکداری، پروردگار نور الایا۔ میری کلیاں توں باہر پکاری، پنے پنے کر کے سپس نوایا۔ میرے شہنشاہ شاہ سلطان توں داتا وڈ سنساری، بھنڈاری سنگھاری تیرے حکمے سیو کمائیا۔ سچ وست دینی بن داتاری، داتا ہو کے دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں ہووے تیرا میل، ملنی ہر جگدیش لینی کرائیا۔ میرے آد جگادی سجن سہیل، ساچے سنگی دھر درگاہیا۔ سد وسنہارا دھام نویل، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ تیرا آد جگاد اچرج کھیل، جگ جگ ریتی چلی آئیا۔ تیرا دیک جگے بن باقی بن تیل، جن

بھگتاں اندر ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناٹیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں لیکھے لاؤنا جنم، مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اُجل کرنا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں میٹنا بھرم، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ اپنی رکھنا سرن، چرنودک جام پیاٹیا۔ تُوں داتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اُکھوائیا۔ سنت سہیلے لگاؤنے اپنے لڑن، کئی گنڈھ نام والی پوایا۔ اوہ تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کوئے اُکائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے وڑن، تھر گھر ملے مان وڈیایا۔ تُوں میرا میں تیرا بن رسنا جہوا ڈھولا پڑھن، آتم پر ماتم مل کے وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد کرنی کرن، کرتا پُرکھ پُرکھو تم اک اُکھوائیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر کرتار سنگھ دے گرہ *

۹۶۷

دھرنی کہے پر بھو کھجک جیواں بُدھی کر بیک، ممتا موہ وکار ہنکار دے مٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اکو بخش ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ آد جگادی برہم برہادی تیرا رُپ انویا ایک، انک کل دھاری اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا لائے مول نہ سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ آد جگادی بننا کھیٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھایا۔ لکھ چوڑاسی تیرے بیٹی بیٹ، پتا پوت لینا گود اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو کھجک جیواں دے دے شبد بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھایا۔ ہر ہر داتیتوں لئے ارادھ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ تُوں میٹنہارا واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھایا۔ شبد اگئی سناٹے ناد، دُھن آتمک راگ درڑایا۔ میرے موہن مادھو مادھ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ہر جن بھگت بنا لے اپنے سادھ، سادھنا وچ دے خلق خدائیا۔ جوتی جاتے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سناٹیا۔ میرے اُتے ست دھرم کر آباد، کھجک کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو کھجک کوڑ بھادے اگ، ترے گن اتیتے دے وڈیایا۔ چو جنت ہنس بنا گگ، دُرمت میل میل دھوایا۔ نو کھنڈ ست دیپ جگ، جاگرت جوت جوت

۹۶۷

کر رُشانیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں شاہو بھوپ سورا سرگ، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو کلجک جیواں دے دے نام ندھان، نراکھر دھار جنایا۔ شاستراں توں باہر دے گیان، الف یے توں باہر دے سنایا۔ دُھن آتمک ناد سنا سچّی دُھکان، انحد نادى ناد وجایا۔ نجھر جھرنا بوند سوانت بخش پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ دیا باقی کملا پاتی ہر ہر دے جوت جگ مہان، اندھ اگیان اندروں باہر کڈھانیا۔ منو آمن نہ رہے شیطان، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ نو دوار کرپا کرنی مہان، مہما کتھ کتھ سنایا۔ سچکھنڈ نواسی میرے دُھر دے کاہن، رام رامانگ منگایا۔ نور نورانے الہی امام، عملاں توں رہت تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم دا حقیقی سچ پیا دے جام، مستی نام نُماری دے چڑھانیا۔ میں چاہندی میرے اُتے تیرا اِکو نام کلمہ ہوئے کلام، کائنات اِکو اک پڑھانیا۔ اِکو دین مذہب ہوئے اسلام، اسم اعظم اک سمجھانیا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، غُربت اندروں باہر کڈھانیا۔ پیغمبراں دا پورا کر پیغام، جو سندیسہ دتا چائیں چانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری نمونو پرنام، سجدیاں وچ سپس جھکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان میرا انت کنت نوست کر انتظام، دوسر تھہ بن نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ویرکا ضلع امرتسر گرنام سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے کرپا ندھان شاہو بھوپ وڈ راجن، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکانیا۔ سنگر شبد آد جگادی برہم برہمادی نرگن دھار ساجن، سگلے سنگی بہے رنگی تیری اوٹ تکانیا۔ اوتار پیغمبر گرو گردیو غریب نوازن، نوازش وچ سب نوں سپس جھکانیا۔ کلجک انت اخیر دھرم دی دھار بن گئی مہاجن، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ مایا ڈسنی ڈسی جائے ناگن، امرت وکھ روپ بدلایا۔ سچ دا سچ سنے کوئی نہ نادن، دُھن آتمک راگ نہ کوئے درڈانیا۔ پر تھمی کہے میرا سوارے کوئی نہ کاجن، سر ہتھ نہ کوئے کانیا۔ گوڑھی تے نیند کلجک جیو مول نہ جاگن، آلس نندرانہ کوئے مٹانیا۔ میرے

انتشکر آئے ویراگن، ویری باہر نہ کوئے کدھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو ساچی بخش دے دھوڑا، دھول لواں رمائیا۔ میتوں چاڑھ دے رنگ گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے پیار وچ مانو رہے کوئے نہ موڑھا، مورکھ مگدھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا بخش دے نام سرُورا، سُرتی شبد وچ ملائیا۔ میری آسا پوری کر دے جو موسیٰ رکھ کے گیا اُتے کوہ طور، ثرت اپنی دیا کمائیا۔ جس کارن عیسیٰ بیننتی کیتی منظورا مہربان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو محمد نے تیتوں تصور کیتا حضورا، حضرتاں دے مالک نور الاہیا۔ جو سندیس سنا کے گیا نانک دھار سور، سو پُرکھ نرنجن دینی مان وڈیائیا۔ میں چاہندی تیرا اکو جوت دا ہووے نور، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ منو آمن مانو ذاتی نہ پاوے فتورا، بدھ بیک دینی کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں بخش دے نام خُماری، خالص اپنا رنگ رنگیائیا۔ جن بھگتاں پریتی پریم بخش دے یاری، یارڑے ستھر تیری سچ ہنڈھائیا۔ اکو رنگ رنگا دے پُرکھ ناری، نرائن اپنا نین اٹھائیا۔ میں چرن کول دھول ہو کے کراں نمسکاری، نو نو لاگاں پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا نہ کرے خواری، خالص اپنا رنگ رنگیائیا۔ تیتوں سب نے مٹنا نہکلنک کل کلکی اوتاری، امام اماما نور الاہیا۔ میں تیرے چرن دھوڑ مستک لاواں چھاری، ٹکے دھرم دھار رمائیا۔ سچ اشٹ دی بناں پجاری، پوجنیوگ تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مانو چاڑھ اگتا رنگ، مانس مانکھ اپنا بھو کھلایا۔ نرگن دھار ہو کے اندر لنگھ، نور نورانے اپنا پنڈھ مکائیا۔ شبد ناد جنادے بن رسنا جہوا دند، سروناں لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی پرکاش دے دے پنا سور یہ چند، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ دئی دویقی شرع شریعتی انتشکرن وچوں ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ خوشی کر دے بند بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بخش انند، پاربرہم برہم میلا میلنا چائیں چانیا۔ سُرتی شبد اکو ڈھولا ہووے چند، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی نرگن دھار ہو کے پاٹھنڈ، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جگ چو کڑی میری پچھلی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ رنگیائیا۔ نگاہ مار لے میرے نو کھنڈ، ستاں دیپاں پردہ آپ چکائیا۔ میرا کھیل تک لے وچ ورجنڈ، ورجنڈی میٹے کوڑ

لوکائی۔ میں اِکو آشا وِچ رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری سِج سہنجی ماٹی خاک کر پلنگ، سِکھ آسن پُرکھ ابناشن اپنا اِک لگایا۔ میرے سوامی
 انترجایِ نرِگن دھار مار کے آجا پندھ، دُور دُراڈے اپنا پینڈا آپ مُکائی۔ سَت ستوادی سَنگَر شبدِ نرِگن دھار بنا سنبدھ، ناتا بدھاتا ہو کے آپ جُڑائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سِج دی آشا پور کرائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کر دے پوتر گھر، گرہ سہنجنا دے بنائی۔ امرت
 دھار بہا دے سر، سرور اِکو اِک جنائی۔ تُوں مالکِ نرائنِ نر، ہر کرتا اِک اکھوئی۔ میں مانگاں ٹھانڈا در، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیری سرنِ سرنائی
 جانا پر، پراپسنتی مدھم بیکھری دا لیکھا دینا مُکائی۔ میرے سوامی انترجایِ میتوں دے دے اپنا اگتا ور، ور داتے ہونا سہائی۔ کرپا ندھان ہو کے کرپا کر،
 میں کرپن ہو کے جھولی اگے ڈاہیا۔ تیری سرنِ سرنائی لگ کے جاواں تر، تارنہار تڈھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنکِ نرائنِ نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی اگے ہر، ہر ہر دے انترِ نرِ نرِگن نوُر ظہور جوت
 کر رُشائی۔

* ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ روپووالی ضلع امرتسر گلزار سِنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے میں دُھر دا آیا ہلکارا، پاتی پترکا بن اکھراں نال لیا۔ پُرکھ اکال دینِ دیال اگم اتھاہ دِتا اشارہ، بن نیتز لوچن نین سینتِ دتی
 لگائی۔ سَنگَر شبدِ گردیو کیتا حق پیارا، حقیقت وچوں حقیقتِ دتی سمجھائی۔ وِشن برہما شو خوشیاں وِچ کیتا مظاہرہ، سنساری بھنڈاری سَنگھاری ڈھولے دتے
 گائی۔ تیئی اوتاراں اِکو مل کے لایا نعرہ، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پیغمبراں بنِ قلم شاہی لیکھ وکھایا اپارا، الف یے ونڈ نہ کوئے
 ونڈائی۔ گرو گردیو دسیا نظارہ، بن رسنارس دِتا چکھائی۔ میں ہس کے کہا کی کھیل ہوئے وِچ سنسارا، دینِ دُنی کی وڈیائی۔ جھٹ سَنگَر شبدِ کہا تُوں دھرنی
 دھرت دھول دھول ویکھنا چار دیوارا، اُتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلایا۔ نو کھنڈ بھجنا وارو وارا، ستاں دیپاں پندھ مُکائی۔ سمبلِ نواسی نرِگن داتا پُرکھ

بدھاتا تیرا بنیا رہے سہارا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ نارد کہے میں خوشیاں وچ سب نوں کیتی نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں سچھنڈ وچوں ہویا روانہ، بن قداماں قدم اٹھایا۔ جلوہ گر تک نور
 نورانہ، دو جہان ویکھیا تھاؤں تھانیا۔ تھر گھر بہہ کے گایا ترانہ، چرن کول تیری سرنایا۔ سنگر شبد اگم سنایا گانا، جس دی آد جگاد کرے نہ کوئے شنوایا۔
 وشن برہما شو ہویا مستانہ، خوشیاں وچ ڈھولے گایا۔ میں ہس کے کہا لوک مات میں ویکھاں جگت جہانا، پڑیاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکھنایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں چلیا بناتن وجود، پنچ تت نظر کوئے نہ آیا۔ میرا مالک
 اک محبوب، مہمان بیدو نور الاہیا۔ جس دی منزل حق مقصود، شاہ شہانہ ڈگمگایا۔ میں لوآں پڑیاں کر کے پار حدود، پورب پنڈھ لیا مکھنایا۔ لوک مات
 آکے ویکھیا موجود، موجودہ تکیا ڈھردر گاہیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کریا کرنی نیست و نابود، کل کلیش دینا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے میں پوجا تیری دھرت، دھولے دیاں درڑایا۔ آہ تک لے اوتار پیغمبراں گروآں والی
 شرط، بن شرع دیاں دکھایا۔ جس کارن پڑکھ اکال دین دیال آوے پرت، پت پر میثور نور الاہیا۔ تیرا آد جگاد پورب لاہوے قرض، مقروض لہنا
 دے چکایا۔ تیری منظور کرے عرض، بیننتی اپنے قدم رکھایا۔ جگ بدلنا جس دا فرض، کلجگ کوڑا دے مٹایا۔ اُس دا کھیل ہونا اسپرج، جگ نیتز
 ویکھن کوئے نہ پانیا۔ تیری ضرور ونڈے درد، دکھیاں ہوئے آپ سہانیا۔ شرع چھری قتل کرے کوئے نہ کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ یودھا
 سوربیر بنے مرد، ڈھردا محکم آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھانیا۔ نارد کہے دھرنیے آہ
 ویکھ اگئی رقت، بن اکھراں لیکھ جنایا۔ جس وچ کلجگ کوڑی کریا پینڈا مکا، آگے اور نہ کوئے ودھانیا۔ اکو پر بھو دانام کلمہ ہونا دوٹکا، توں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم ڈھولا گایا۔ صدی چودھویں انتم ویلا ڈھکا، محمد نین رہیا اٹھایا۔ عیسیٰ لیکھا ویکھ لے چکا، چاروں گنٹ گرا لایا۔ موسیٰ تکے پنچ تت کایا بتا،
 بتخاناں دھیان لگایا۔ گوہند دھار کہے میرے پر بھو سہاؤنی رتا، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ کلجگ کھیلے کھیل ابناشی اپتا، چیتن سب نوں دے کرایا۔ کلجگ

جیو رہے کوئی نہ سنا، جگیا سو آں دے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے
 چٹھی دا اگما لیکھ، لکھاری کاتب نظر کوئے نہ آئی۔ جس وچ پریم پُرکھ دا اگما بھیکھ، بھیکھادھاری ویس وٹایا۔ جس داروپ رنگ نہ کوئے رکھ، تتوت
 نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دا احوال لکھ سکے نہ کوئے لیکھ، ورنن کر نہ کوئے درڑایا۔ اوہ وقت سہنجنا کرے سمبل دیس، دیس دیسانترہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ دو
 جہاناں بنے نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا نال گوہند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جس نوں جھکنے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتپسا
 بیٹھن سیس نوایا۔ اوہ آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایا۔ دھرنیے توں اُس دے چرن کول ہونا پیش، پیشین
 گویاں پچھلیاں گود اٹھایا۔ جس کجگ کوڑی کرپا تیرے اتوں میٹنا کلیش، کل کاتیاں کرے صفایا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ نریش، نر نرائن اک اکھوایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے دھرنیے ایہہ چٹھی بڑی عجیب، جگت ودیا سمجھ کوئے نہ
 پائیا۔ اس دے وچ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ دی ترتیب، سنجگ تریتا دواپر کجگ بیٹھے سیس نوایا۔ سنگر شبد دی سارے کرن دید، دیدہ دانستہ ویکھ
 کے خوشی بناایا۔ اوہ تیری آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا اپنے رنگ رنگایا۔ تیری غفلت وچوں لکھ چوڑاسی کھولے نیند، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہایا۔ نارد کہے دھرنیے ایہہ رُقہ اگم اتھاہ، اگمڑے دتی وڈیایا۔ جو مالک بے پرواہ،
 بے پرواہی وچ سماایا۔ جو تیرا لہنا دینا ویکھے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر زمیں اسمان پھول بھلایا۔ اُچے ٹلے پربت ویکھے تھل اسگاہ، جوہاں جنگلاں پردہ
 دے اٹھایا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں ویکھے ہنس بدھی کاں، انتر نر نتر اپنا پھیرا پائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند ڈھولے صفت صلاحی ویکھے ناں، ناؤں نرنکار
 کون دھیایا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر ویکھے گراں، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ انت کنت بھگونت تیرا حق کرے نیاں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔
 ست دھرم دامارگ دیوے لا، سنجگ سچ رنگ رنگایا۔ دین دنی دا جھگڑا میٹے سور گاں، پشو آں کھل نہ کوئے لہایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سارے
 رسنا جہوا ہتی دند کرن واہ واہ، واہ واہ واہ گرو تیری بے پرواہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیلا جوتی جاتا آپے کرے نیاں، نرکار نرنکار اپنا حکم ورتایا۔ تیری انت

آخر بے نظیر لاشریک پکڑے بانہہ، پروردگار سانجھیا ر ہونے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، لیکھا جانے تھل اسگاہ، زمیں زماں تیرا دھیان رکھانیا۔

* ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر سرجن سنگھ، مہندر سنگھ، بچن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے میں گیا دیپ لکھن، بن قداماں پندھ مکانیا۔ جگت جہان دی دھارا دیکھی سکھن، ست سرُپ نظر کونے نہ آتیا۔ تت ورو لے کوئی نہ نام مدھانے مکھن، چھاچھ بھری دسی لوکانیا۔ میں جھٹ ہتھ اُتے ماریا ہتھن، تالی دتی لگانیا۔ بن رسنا جہوا کتھا لگا کتھن، ڈھولے اگم اتھاہیا۔ پُرکھ اکال نوؤ لگا دسن، سندیسہ دیواں چائیں چانیا۔ چاروں کٹ لگا نسن، بھجیا واہو داہیا۔ جگت اندھیر دسیا مسن، نوری چند نہ کونے چکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں گیا دیپ کروچ، کلادھاری کی کھیل دکھانیا۔ بن سہارے گیا پہنچ، پنجاں تتاں بن اپنا پندھ مکانیا۔ میری عقل بُدھی دی رہی کوئی نہ سوچ، سمجھ وچ نہ کونے سمجھانیا۔ جھٹ فرنیاں وچ میری انتشکرن پرگٹی اگمی لوچ، لوچن نین دتا گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں پہنچیا دیس پشکر، اگا پچھا نظر کونے نہ آتیا۔ نرگن دھاروں آیا اتر، جس والی کونے نہ مانیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے پتر، پتا اکو اک جنانیا۔ میں مار کے چکر کیتا شکر، شکرانے وچ سیس نوانیا۔ جاں نگاہ ماری چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نمکر، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ اوہ سارے پر بھ دے نالوں مانو ہو گئے نمکر، پریتی وچ نہ کونے سمایا۔ جھگڑا تکیا ان دانہ ٹکر، ٹکڑیاں وچ دسی خلق خدانیا۔ مانو ذاتی رُپ دھریا بچرہ، قصائی قتل گاہ اپنی ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں آیا دیس جنبو، دیپ دیپاں دھیان لگانیا۔ مانس ذاتی انتشکرن لگیا ویکھیا لنبو، کلج گنی اگ تپانیا۔ جھٹ میٹوں اشارہ دتا کیلاش اتوں شکر شنجھو، شو جی رہیا درڈانیا۔ میرا حکم سندیسہ اگڑا جس نوؤ سن کے نوست سرشٹی

درِ شئی اندر کنبو، تھر تھراہٹ وچ دسے لوکائیا۔ کسے نظر نہ آئے دینِ دیاں دینا بندھو، بندگی وچ سچ نہ کوئے سمائیا۔ جدھر تکیا بھرم دا دسیا کندھو، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ جھٹ مینوں یاد آگیا کی بھارت وچ لہنا دینا سنگر ارجن نال چندو، چند ستار نشان محمد دئے گواہیا۔ بھارت کھنڈ کی تھم سندیسہ دھر داسد وندو، وست کون ورتائیا۔ کس بدھ پُرکھ اکالا دین دیاں دینی نوں دنڈو، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ جن بھگتاں کون دھار آتم پر ماتم گنڈھو، سرتی شبد شبد جڑائیا۔ جوتی جاتا ہو کے پاوے ٹھنڈو، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ سندو، گہر گہبھر ہوئے سہائیا۔ ہر جن سنت لگائے انگو، انگیکار آپ اھوائیا۔ کی لہنا دینا ماتا گجری نال گنگو، گو بند کی تھم سمجھایا۔ کیہرا ڈھولا گیت کون گائے چھندو، کون نام وڈیائیا۔ کس بدھ جھگڑا کنا بودی دھار جنجھو، جگت اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے میرا بن نیزاں وگ گیا ہنجمو، نیناں چھہر لائیا۔ میں نگاہ ماری مانو ذاتی تت پتجو، پنجم شبد نہ کوئے شنوایا۔ بن سنگر کرپا پار کون لنگھو، ونجھ مہانا ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ پھیر دیکھیا صدی چودھویں انت اخیر دسیا کندھو، کندھی گھاٹ بیٹھے سارے نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں پُجیا دیس سلمل، دیپ دیپاں دھیان لگایا۔ نگاہ ماری گھڑی پل پل، پکاں دے پچھے دھیان لگایا۔ سمند ساگر تکے جل تھل، مہیئل دیکھیا چائیں چائیا۔ کور گڑیار وچ سنسار گیارل، تن وجوداں اندر ڈیرہ لایا۔ مایا ممتا سب نوں رہی چھل، کلج اچھل چھل روپ بنایا۔ کایا کھیڑا تکیا بنیا جھل، سچ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ بھاگ لگا دسے نہ کایا مائی کھل، تن وجود وچ نہ کوئے ودھایا۔ جدھر تکیا پنچ وکارا دل، دلدری دسی خلق خدایا۔ بنا پُرکھ اکال توں ایہہ مسدہ ہو سکے نہ حل، حالت سکے نہ کوئے بدلایا۔ کلج کور گڑیار دیکھ لے کل، کلکاتی اپنا روپ بدلایا۔ جس نے بنا شکتی توں دھاریا اپنا بل، بلدھاری ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں پُجیا دیپ سان، سنگر شبد دتی وڈیائیا۔ میں دیکھیا جیو جگت انسان، انتر نتر دھیان لگایا۔ چاروں گنت شرع ہوئی شیطان، روپ اپنا گئی بدلایا۔ کسے نظر نہ آئے گوپی کاہن، رام راما روپ نہ کوئے سمائیا۔ دھرم رہیا نہ کوئی ایمان، عملاں وچ نہ خلق خدایا۔ سچ کرے نہ کوئے کلام، کائنات پئی ڈھایا۔ مینوں پھیر اشارہ دتا دھر امام، بن جبرائیل

وہی دتا سنایا۔ نارد ا دیکھ لے کھیل تمام، طمع لاچ وچ دسی لوکائی۔ کوڑی کریا کیتی غلام، زنجیر سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں تکیا دیپ گشتا، کچھ تیتوں دیاں درڑایا۔ میں چار جگ دا پُرانا پنڈت میتھوں پُچھ لے پُچھاں، بھيو اگلا دیاں چکائی۔ بے شک جگت جہان دھرم نالوں رُسا، سچ سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میرے انتر دیکھ نی آیا غصہ، غُربت نظر کوئے نہ آیا۔ میں سب دا تکیا اندروں باہروں جُسا، ضمیر دیکھی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ نارد کہے دھرنیے تیرے دیکھے دیپ ست، ست ستوادی دتی وڈیایا۔ پیار ملیا نہ کتے برہم مت، پار برہم رنگ نہ کوئے سمایا۔ جھگڑا پیا پنچ تت، تتوت کرے لڑایا۔ نوست ابلے دین دنی دی رت، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آیا۔ قائم رہی کسے نہ پت، پت پر میثور ملن کوئے نہ پانیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ یت، ست سنتو کہ وچ نہ کوئے سمایا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا سب دی جانہارا مت گت، گہر گبھیر بے نظیر اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ نارد کہے دھرنیے میں دیپاں تیریاں دیکھیا نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ ست سچ منارا گیا ڈھٹھ، چوٹی جڑ نظر کوئے نہ آیا۔ میں مانو تکے اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ اٹھ، نرگن سرگن دھیان لگایا۔ کلجگ کوڑی کریا کیتا اکٹھ، چاروں کنت اپنے ناچ نچایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، چرچاں چراگاہاں رہے گرلایا۔ دھرم دا رہیا کوئی نہ ہٹ، ونجارا ونج نہ کوئے کرایا۔ جوت پرکاش ہوئے نہ لٹ لٹ، اندھ اگیان نہ کوئے چکائی۔ نارد کہے دھرنیے توں اپنی کروٹ وٹ، پاسا دین دنی نالوں بدلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا پروردگار سانجھا یار تیرے اُتے آوے جھٹ، جھٹکے حلالی والے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا دی ڈوری دیوے کٹ، ٹٹی پھیر نہ کوئے گنڈھایا۔ کلجگ کوڑی کریا دنی دویتی میٹے پھٹ، پٹی نام والی بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ انتر نر نتر اپنا آسن لایا۔

* ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر چرن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے میں ستّ دیپ پُجا، پوجن یوگ پر م پُرکھ دتی وڈیا نیا۔ جدھر نگاہ ماری بھاؤ اندروں دسیا دوجا، دویت وچ خلق خُدا نیا۔ نیز کھول کے تکیا مینٹوں نظر آیا کجگ چو تھا جگا، اپنی لئے انگڑا نیا۔ پھیر حکم سُنیا سننگر شبد بھیو سمجھ لے گجھا، جس داراز اور نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے اگھا، دو جہان نوجوان اپنا حکم ورتا نیا۔ سندیسہ سُن لے جو دے کے گیا بدھا، بدھی توں باہر درڑا نیا۔ جو اشارہ کیتا کرشن میدھشتر کجگ کوڑی کریا دا ہووے بدھا، یدی اپنا حکم ورتا نیا۔ نارد کہے پھیر میں خوشی وچ ٹپیا گدا، قدرت دا مالک دیکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ نارد کہے دھرنیے میں ستّ دیپ آیا تک، تقویٰ حق نہ کوئے رکھانیا۔ میں حکم سُنیا واحد یک، لاشریک پروردگار کی درڑا نیا۔ مینٹوں دین دُنی اُتے انتر پیا شک، شکوہ ہویا خلق خُدا نیا۔ کسے نوں مالک محبوب ملیا نہیں حق، حقیقت داراز نہ کوئے کھلایا۔ میں پھیر پھڑ کے اپنا تک، لکیر زمیں اُتے کھچانیا۔ جاں نگاہ ماری مینٹوں لیکھ دسیا جو محمد وعدہ پکّ، صدی چو دھویں نال رلا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتا نیا۔ نارد کہے دھرنیے ستّ دیپ کرن گریہ زاری، بن نیناں نیر وہانیا۔ اُچی کوکن کرن پکاری، دروہی تیرا نام خُدا نیا۔ ساڈی تک لے بے قراری، قراراں والیا دھیان لگانیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا دے کے گئے سہاری، سہانک نانک اکو نظری آ نیا۔ سری بھگونت ساڈی پا ساری، مہاسار تھی دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ توں یودھا سوربیر بلی بلکاری، بلدھاری اک اکھوانیا۔ ساڈے اتوں صفحہ میٹ گڑیاری، کوڑ کُٹمب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا اکو نام ہووے جیکاری، ڈھولا سوبلا اک درڑا نیا۔ اکو شبد ہووے تیرا سکداری، دوسر سیمس تاج نہ کوئے وکھانیا۔ توں شاہو بھوپ سکداری، پُرکھ اکالا نور الاہیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں کل کلکی تیری آئی واری، کل کلکیش میرا دینا گوانیا۔ ستّ دیپ کہن ساڈی پنے پنے نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا وچ سیمس نوانیا۔ توں زرگن نور جوت اجیاری، امام ااما اپنا رُپ درسایا۔ ساڈے اتوں کوڑی کریا میٹ خواری، خالص اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرانیا۔

* ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر اجیت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے ستّ دیپّ دیکھے میں آپ، بن نیتز لوچن نیئاں دھیان لگایا۔ سارے ڈکھ وچھوڑے وچ رہے کانپ، کلجگ کوڑی کریا کیتی
 ڈھائیا۔ برہوں وچ کہن ساڈا لیکھا مکا اگئی باپ، پتا پڑکھ اکال تیری سرنایا۔ مایا ممتا موہ وکار میٹ دے تاپ، اگنی ترسانہ کوئے تپایا۔ آتم پر ماتم سب دا
 اکو کر دے جاپ، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ نوستّ میٹ دے پاپ، پنت پنت کر لوکایا۔ تیرا کھیل تکیئے بہہ بھانت، انک کل دھاری اپنی کل
 ورتایا۔ ساڈے اتوں میٹ اندھیری رات، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ اپنا لیکھا پورب ویکھ لے
 کھات، کھاتیاں وچوں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرایا۔ نارد کہے دھرنیے ستّ دیپّ
 رہے پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ پڑکھ اکالے پاؤنی سار، مہاسار تھی تیری سرنایا۔ اسیں ہوئے بڑے ڈکھیا، ڈکھی ہو کے رہے جنایا۔ دھرم دار ہیانہ
 پرچار، پراچین دا لیکھا سارے گئے مکایا۔ جدھر تکیئے ہاکار، ہوکیاں بھری لوکایا۔ کلجگ کوڑ کرے وچھار، گکرماں وچ خلق خدایا۔ تیرا نام سنیئے نہ
 ستّ جیکار، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ اسیں تیرے اگے کریئے گریہ زار، رو رو دیئے سنایا۔ توں کل کلکی اوتار، نہہکنکا نور الایا۔ تیرے چرن کول نمسکار،
 ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ پڑکھ اکالے دین دیالے پاسار، سنگر ہو کے ہو سہایا۔ تیرے سب کجھ اختیار، مختیار گرا اوتار پیغمبر نال ملایا۔ جوتی
 جاتے پڑکھ بدھاتے دے دیدار، نور نورانے کر رشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ نارد کہے
 دھرنیے ستّ دیپّ مار دے کوک کوک ہاکاں، اچی اچی رہے سنایا۔ ستّ دھرم دا کھول پر بھو تاکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ سنگر شبد پرسدھ کر دے
 کاکا، کائنات دا مالک اک بناایا۔ تیرے نام کلے نوں مار سکے کوئی نہ ڈاکہ، چوری نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے کول ساڈا آد آد دا خاکہ، ستّ دیپّ رہے
 سنایا۔ توں مالک خالق شوہر بانکا، باقاعدہ حکم ورتایا۔ روح بُت تن وجود کر دے پاکا، پنت پنت آپ بناایا۔ کلجگ کوڑی کریا ساڈے اُتے رہے نہ ساتا،

ست دھرم دینا پر گٹائیا۔ اوہ دیکھ لے عیسیٰ دھار کی کہے کلاک، کل اپنی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نڈھ بن پردہ سکے کوئی نہ ڈھاکا، اوڈھن سیس جگدیش نہ کوئے ٹکائیا۔

* ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مینیاں کہاں صلح امرتسر جاگیر سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے ست دیپ مارن چیکاں، چیک چہاڑا دو جہان رہے سنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اتوں دین مذہب میٹ دے لیکاں، شرع شریعت ماٹی خاکی پنچ تت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا تیرے وچ حق توفیق، طرفداری ایکنکاری اک اکلے دینی مٹائیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے جھگڑاپیا مندر مسیتاں، شودوالے مٹھ کعبے رہے گرلائییا۔ میں چاہندا سبج دیاں دھرم دھار چلا دے ریتاں، ریتوان دُھر درگاہیا۔ آد جگاد پتت پُنیتا، پاؤن باؤن روپ الاہیا۔ میرے اُتے سندیسہ دے کے گیا رام نوں سیتا، سرتی ست ستوادِ درڑائیا۔ کرشن رادھا کہا کی کھیل کرے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی کی درڑائیا۔ کی اشارہ کیتا رجن لکھن لگیاں گیتا، گوہند بھو اہید کھلائییا۔ کی پیغمبراں دیتاں نصیحتاں، موسیٰ عیسیٰ کی وڈیائییا۔ کی نانک گوہند کیتیاں تاکیداں، حکم حکم نال جنائیا۔ کلجگ انت سب نے اکو پُرکھ اکال دیاں رکھنیاں اُمیداں، دوسر اوٹ نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے تیرے ست دیپ پاؤیندے رولا، اچی کوک کوک سنائیا۔ ساڈا پروردگار سانجھیا آوے مولا، مہربان محبان بیدو نور الاہیا۔ نرگن دھار پورا کرے اقرار قولا، کول نیناں اپنا بھو کھلائییا۔ تیرا لہنا دینا دھرنی دھرت دھول دھولا، دھرم دی دھار اک سمجھائییا۔ مانو ذاتی بھو کھلائے پردہ اولہا، تن وجوداں اپنا کھیل سمجھائییا۔ شبدی دھار سچ سچ سنائے بولا، کلمہ کائنات درڑائیا۔ اک دروازہ غریب نوازا ست سچ دا ہووے کھولا، نو ست وجدی رہے ودھائییا۔ منو آمن پائے نہ رولا، بدھی کاگ وانگ نہ کوئے گرلائییا۔ سب دا مالک سوامی اکو ہووے ڈھولا، ڈھول ماہی اکو نظری آئییا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو بنیا رہیا گولا، سبج تریتا دواپر کلجگ سیو کمائییا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیے ست دیپ کردے ہاہاکار، ہوکیاں وچ ڈھائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرور تیری سرنائیا۔ مہربان دھر دے پروردگار، یامین تیری بے پرواہیا۔ نوست ساڈی ویکھ دھار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنت دھواں دھار، اتر پورب پچھم دکھن نہ کوئے رُشنائیا۔ مانو ذاتی ہوئی و بھچار، گگرمماں وچ کوڑ لوکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا نام رہے اچار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ اوتار پیغمبر گراپائے کوئی نہ سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں گنت ودھیا کوڑ گڑیا، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ دھرم داد سے نہ کوئے سہار، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہویا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ نخبھر جھرنا امرت رس دیوے نہ کوئی ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نا بھی کول نہ کوئے اٹائیا۔ شبد انادی سنے نہ کوئے ڈھنکار، انحد نہ کوئے شنوائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جوت نور نہ کوئے اُجیار، اُجالا دو جہان ویکھن کوئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے میری پنے پنے نمسکار، نو نولاگاں پائیا۔ میرے ستاں دیپاں تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مینٹوں نارد کہا دھرنیے ویکھ لے کلجگ انتم وار، وارتا پچھلی نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار اینکار پروردگار میری سنی پکار، پنے پنے در تیرے سیس نوایا۔

* ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ نظام پُر ضلع امرتسر گرا سنگھ، سرگھ سنگھ دے نوت *

نارد کہے دھرنیے ست دیپ رہے اڈیک، آسا دین دنی باہر رکھائیا۔ دُور دُراڈا ساڈا مالک آوے نزدیک، سچکھنڈ نو اسی دھرنی دھول ڈیرہ لائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ساڈے اُتے میٹے لیک، لائن اپنی اک جنائیا۔ دھرم دامارگ اک پرسدھ کرائے باریک، پندھ اکو اک درسائیا۔ کلجگ میٹے اندھیرا تاریک، اندھ اگیان دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نارد کہے دھرنیے ست دیپ خوشیاں نال دین اشارہ، بن سینت جگت جنائیا۔ کرپا کر کر کرتارا، قُدرت قادر دیا کمائیا۔ پرگٹ ہو چوویاں اوتارا، چو بیسا اپنا حکم ورتائیا۔ اسیں تیری کر کر

تھکے انتظار، بن سینت سینت لگایا۔ انت کجگ ویکھ کنارہ، صدی چو دھویں بھیو چکایا۔ درگاہ ساچی سچ پروردگارا، محبوب تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ ست دیپ کہن سُن نارد مُنی، مُنیشرادیئے جنایا۔ دھرم دی رہی کوئی نہ گئی، گنوت نظر کوئے نہ آیا۔ سیس اوڈھن دے دھرم نہ چُٹی، پردہ پردیاں وچوں نہ کوئے اٹھایا۔ سب دی چوٹی گئی مُنی، مہربان سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ نگاہ مار لے لکھ چو راسی جوئی، چارے کھانی پھول بھلایا۔ توں جگ چو کڑی پنڈت بڑا قانونی، شرع دارنگ ویکھنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اپنا حکم ورتایا۔ ست دیپ کہن نارد توں نگاہ مار دھیان، نوست ویکھ وکھایا۔ سچ دا دے نہ کوئے گیان، ودیا حق نہ کوئے پڑھایا۔ چاروں گنت ودھیا بھمان، ہوئے وچ خلق خدایا۔ جھگڑا دے شرع شیطان، شریعت بنی روپ قصایا۔ کون ویلا کرپا کرے سری بھگوان، مہربان ہوئے سہایا۔ ساڈی بینتی کرے پروان، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ اسیں بالے نڈھے نادان، ست دیپ ہو کے سیس نوایا۔ ساڈا لہنا دینا ویکھے جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سانوں اکو نام دا دیوے دان، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ اکو ایشٹ ہووے مہان، اکو ڈھولا صفت صلاحیا۔ اکو ہووے شبدی گان، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ اکو صاحب ہووے سلطان، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ ست دیپ کہن اسیں اُس دے بال نادان، بچے ننے نظری آیا۔ نارد توں پنڈت بڑا ودوان، ودیا دے بھیو دینے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی بینتی کرے پروان، پر م پرکھ پر ماتم اپنی دیا کمایا۔

* ۲۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ نظام پُر ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ، ٹھاکر سنگھ،

کرتار سنگھ، جسونت سنگھ، بلونت سنگھ، اندر کور بوہڑ *

نارد کہے دھرنیے میں ست دیپ آر پار گیا لنگھ، دھولے بن قدماں قدم اٹھایا۔ جدھر تیا مانو ذاتی سیس جگدیش دھار وچوں ہوئی ننگ، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم دی دھار سنسار ہوئی بھنگ، بھانڈا بھرم بھو نہ کوئے بھٹایا۔ میٹوں ایوں دسیا شرع شریعت اک دوجے نال کرن والی

جنگ، ممتا موہ دے مٹائیا۔ کلجک نو آئے نچے وانگ مانگ، ڈور و ڈکا کوڑ رہیا وجائیا۔ میں نو ست دا پیار کرنا بھنگ، مُجّت وِچ رہن کوئے نہ پائیا۔ میٹوں ایوں دسد سب دا حال ہو یا مند، مند بھاگ دے لوکائیا۔ اوہ تک لے نشان تارا چند، اُمت اُمتی نظر کوئے نہ آئیا۔ کی کھیل کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جگ بدلنا جس دے کول انوکھا ڈھنگ، طریقہ سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک گوسائیا۔ نارد کہے دھرنیے ست دیپ ویکھے اندر وڑ، بن تن وجود مائی خاک دھیان لگائیا۔ نگاہ ماری چوٹی جڑ، چیتن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کوڑ وکارے اندر سارے رہے سڑ، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ جھگڑا ویکھیا سیس دھڑ، تن وجود رہے گر لائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا لئے کوئے نہ پڑھ، رسنا جہوا سارے رہے گائیا۔ پرکاش دے نہ بہتر نڑ، تن وجود نہ کوئے رُشنائیا۔ میں لکھن کر وِچ پُشکر جنبو دیپ ویکھیا دھڑ، سان سملل کُشا دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ مایا ممتا موہ وکار دا وگے ہڑ، ہوئے سب نوں رہی رُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھر در گاہیا۔ نارد کہے دھرنیے ستاں دیپاں اندر دھریا دھیان، بن نیر نین اُٹھائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے نشان، نشانے دین دُنی گئی بدلایا۔ کسے نوں ملے نہ سرتی اندر سینا رام، شبدي رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ناتا تیا ساچے کاہن، گھنٹیا سنگ نہ کوئے بنا ئیا۔ نور نظر نہ آئے اگے امام، عملاں توں رہت نظر کوئے نہ آئیا۔ گرو گردیوا کرے نہ کوئے پر نام، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے سارے گائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ کی کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ کی لہنا دینا جیو جگت جہان، مانو ذاتی کی اپنا تھم ورتائیا۔ نو ست سُنج مسان، بیابان دے خلق خُدا ئیا۔ میٹوں ایوں دسیا پُشکر ہونا پہلا یُدھ دا میدان، سوہنا اپنا کھیل کھلائیا۔ پھیر کر وِچ لگنا نشان، نشانہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ تھم ورتے والی دو جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے دھرنیے ستاں دیپاں ہونا یُدھ، یُدھ شتر دا لیکھا کاہن کرشن پور کرائیا۔ پوتر رہنی نہیں کسے دی بُدھ، بُدھ مہاتما جو گیا سمجھائیا۔ اُمت اُمتی شرع شریعت وِچ جانی گد، صدی چوڈھویں انت اخیر لئے انگڑائیا۔ ایمان دھرم دا نشانہ جانا اڈ، اُگن آتھن رہن کوئے نہ پائیا۔ آدیکھ لے سب دی اودھ گئی پگ، اگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ لہنا

دینا مکنا انتم کھجک، جگتی پر بھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اگم گوسانیا۔ ست دیپ کہن نارد ساڈا انتشکرن رہیارو، بن نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ساڈے اُتے جھگڑا ہونا دھار دو، دو دھڑ دسے لوکائیا۔ دھرم دی دھار ادھرم نے لینا کھوہ، سچ رنگ نہ کوئے سمایا۔ سچ پرکاش دی رہے کوئی نہ لو، اندھ اندھیرا جانا چھائیا۔ پنچاں پنچاں دیشاں بنے گروہ، ناتا جگت جگت جڑائیا۔ حکم ورتے پُرکھ اکالا سو، صاحب سوامی انتر جامی اپنی کھیل کھلائیا۔ دین دُنی دی دھار اک دُجے نالوں کرے زرموہ، مُجبت وچ نہ کوئے سمایا۔ امرت رس نچھر جھرن دپوے کوئی نہ چو، بوند سوانتی کول نا بھی نہ کوئے ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی آپے ہو، برہم برہمادی ہو کے دیکھ وکھائیا۔

۹۸۲

دھرنی کہے پر بھو نارد کی میٹوں سندیسہ دتا اچ، دُھر دا حکم درڑائیا۔ میں دیکھیا جگت جہان سر شئی جگ، تن وجوداں پھول پھلائیا۔ سب دے انتر کھجک کلپنا لگی اگ، سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ پر بھو دا درشن ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد ناد سنے نہ کوئے انحد، نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے نارد میں سُنیا اگم فرمانا، جو فرنیاں باہر جنائیا۔ کی کھجک انتم ورتے بھانا، بھای اپنا کھیل ورتائیا۔ جس تختوں لاہناراجا رانا، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کرے ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ ایہہ حکم ورتے سری بھگوانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جس دا انتم ست ست دا جھلے نشانہ، نشانہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ سرتی شبد بنے اگئی کاہنا، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے اُتے پہرے اگئی بانا، بان انیالا تیر چلائیا۔ میں اُس دے چرن کول کراں دھیانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو بھوپ سلطانا، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری بینتی کرے پروانا، پر م پُرکھ پُرکھو تم اپنی دیا کمائیا۔

۹۸۲

* ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی دلپ سنگھ، رتن سنگھ، کشمیر سنگھ، سلکھن سنگھ،

پریتم سنگھ، بھجن سنگھ، ایشر سنگھ، جوگا سنگھ، بھان سنگھ دے نوت *

دھرنی کہے ناردا میرے اُتے تک پر بھو دے بھگت، بھگون دیونہار وڈیاںیا۔ جنہاں نوں مان دیوے وچوں جگت، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ لیکھے لا
کے بوند رکت، تن وجود آپ وڈیاںیا۔ ست دھرم دی بخش شکت، سیوک سیوا ساچی سچ سمجھائی۔ جس دا سہنجا ہویا وقت، ویکتیاں اپنے رنگ رنگائی۔
جو بھگت ادھارے فقط، فقرہ اکو نام سناںیا۔ اوہ میری سہنجی کرے دھرت، دھول دے وڈیاںیا۔ نرگن داتا ہو کے آیا پرت، پت پر میثور نور الاہیا۔
پورب پچھلی پوری کرے شرط، اوتار پیغمبروں گرواں قول دے نبھائی۔ یودھا سور پیر مردانہ بنے مرد، مہربان اک اھوائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد،
دکھیاں ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستگ آپ نبھائی۔ ناردا کہے دھرنیے میں دیکھے بھگت رنگیلے، پر بھ
دتی مان وڈیاںیا۔ اوہ جگ چوکڑی وسدے رہنے قیلے، دین دنی نہ کوئے بھلائی۔ جنہاں دے سنگر شبد بنائے وسیلے، میل ملایا سچ سبھائی۔ اوہناں نوں
اگے کرنے پین نہ حیلے، جگت یتن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہناں دی منزل پر بھ نے رکھنی اُپر امبر نیلے، زمیں اسماناں پندھ مکائی۔ جن بھگت بناؤ چھیل
چھیلے، سوہنا اپنا رنگ رنگائی۔ تن وجود سہا کے بستر پیلے، پاربرہم پر بھ دیوے مان وڈیاںیا۔ سچھنڈ دوار چڑھنا اگے ٹیلے، پربت چوٹیاں پندھ مکائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ دھرنی کہے ناردا میں دساں سچ پکار، بن رسنا ڈھولا گائی۔ میرا پر بھو میرا
نرنگار، نرویر اک اھوائیا۔ جس جگ چوکڑی کھیل کھیلیا وچ سنسار، سنگ تریتا دوا پر کلج اپنا حکم ورتائی۔ تتاں والے بھیج اوتار، پیغمبر گر شبد سندیسے
ڈھولے رہیا سناںیا۔ سو پڑکھ اکلا دین دیالا میری پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائی۔ جو مانو ذاتی دیوے اک ادھار، دین مذہب شرع ونڈ نہ
کوئے ونڈائی۔ جس آتم پر ماتم نور کیتا اجیار، اجالا کرے تھاول تھانیا۔ سو مینٹوں دیونہار ادھار، سر میرے ہتھ لکائی۔ ست ست دا بنا کے بھگت دوار، ہر
بھگت لئے گل لائی۔ بے شک ایہہ منزل بڑی دشوار، بن سنگر کرپا چڑھن کوئے نہ پائی۔ میرا صاحب بھگت وچھل گردھار، جوتی جاتا اک اھوائیا۔ جو

کھج انت جن بھگتاں پیج رہیا سوار، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ زرگن ہو کے سرگن دیوے درس دیدار، جوتی جاتا نظری آئی۔ ہر جن بنا کے سارے سیوادار، سیوا سچ کمائی۔ پورب جنم دا لہنا دینا دے کے ادھار، اگلا لیکھا اپنے نال رکھایا۔ دین دُنی وچوں کڈھکے باہر، میل ملاواں سچ سُبھائی۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے سچ جیکار، سوہنگ ڈھولا دتا درڑایا۔ ہر جن سنت سہیلے گرگھ گرسکھ بخش کے سہار، سدا سدا اپنے رنگ رنگایا۔ میں اُس پر بھو دے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔ جو بھگتاں بنیا میت مرار، متر پیارا اک اکھوایا۔ جس دا ہم چلے جگ چار، چو کڑی اپنا رنگ رنگایا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا کھیل کھلایا۔ سو بھگتن پیتا دھر دایار، یارڈا ستھر بیج اگم ہنڈھایا۔ کل کلکی لئے اوتار، کھج لہنے دے مکایا۔ تس صاحب نوں ڈنڈاوت بندنا سجداں وچ نمسکار، نو نولاگاں پایا۔ جو بھگت سہیلے گرو گر چیلے در ٹھانڈے جائے تار، تار نہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار سدا سہار، سہانک نائک اکو اک اکھوایا۔

* پہلی اُسو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھوال ضلع امرتسر رات نوں * *

اُسو کہے سو پڑکھ زرنجن میری آسا کر دے پوری، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائی۔ ہر پڑکھ زرنجن اپنا پنڈھ مکا دے نیڑ دوری، دو جہان نوجوان مرد مردان اکو رنگ دکھایا۔ اینکار تیرا درس منگاں حاضر حضوری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آد زرنجن درد ڈکھ بھجن پرکاش دے اگئی نوری، زوریر نراکار اپنا رنگ رنگایا۔ ابناشی کرتے میری تک لے مجبوری، بن نیتر لوچن نین اکھ گھلایا۔ سری بھگوان نو سو چرانوے چو کڑی جگ دی میری جھولی پا دے مزدوری، نت نوت تیری سیو کمائی۔ پاربرہم پت پر میثور میرے انتگرن آشار ہے نہ کوری، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ سنگر شبد یودھے سورپیر بلوان سوری، بلدھاری ہونا آپ سہایا۔ وشن برہما شو آد جگادی میرے سگلے ساتھی میری منسا نہ رہے ادھوری، حاضر ہو کے دیکھنا

چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبر گرو میری آسا نسا کنی جو اشارہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طوری، تریا توں باہر وکھ دکھائیا۔ میرا لہنا تک لو جس کارن نانک سنگر
 موڈھے رکھی بھوری، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ اسو کہے
 میرے صاحب سوامی میں نرگن دھار آساں رکھیاں، ترسنا جگت نہ نال ملایا۔ میں تیرا درشن کرنا چاہندا بن اکھیاں، جگ نیتز لوچن دی لوڑ رہے نہ
 رایا۔ میری آشنا پورن کر دے جو سندیسہ دتا کاہن نے سکھیاں، رادھا رکنی نال ملایا۔ توں شاہو بھوپ سلطان سرب کلا سمر تھیا، بے پرواہ اگم اتھاپا۔
 کیتے جگ چوکڑیاں پچھے تیریاں گنیاں نٹھیاں، بھچیاں واہو داہیا۔ میں چار جگ دیاں گر اوتار پیغمبر اں دیاں خواہشاں کیتیاں اکٹھیاں، در تیرے دیاں
 لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ اسو کہے پر بھو میں آد جگادی منگتا، بھکھاری اینکاری تیرا نظری
 آئی۔ میرے انتر نرتر گڑھ توڑ دے ہوئے منگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ توں بودھ اگادھا پنڈتا، بدھی توں باہر تیری پڑھایا۔ میں چاہندی نو کھنڈ
 پر تھی تیری اکو ہووے سنگتا، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے پیار وچ لکھ چوراسی دے جیو جنتا، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ تیرا نور ظہور نظری آوے
 تیرے بھکتاں سنتاں، گرگھ گر سکھ لے اٹھایا۔ توں ٹھا کر سوامی میرا بے انتا، بے عیب نور الاہیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا اندر کوڑ کڑیا رے من دا، نسا موہ
 گوائیا۔ پرکاش کر دے اپنے نوری چن دا، بن تیل بائی ڈمگائیا۔ لالچ رہے نہ کسے مایا دھن دا، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ ونجارا رہے نہ کوئی چغلی
 کن دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا مٹایا۔ پریتم پیارا بننا اپنے جن دا، آپے ہووے جنیندی مایا۔ گھر سہاؤنا بن چھری چھن دا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ
 لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ اسو کہے پر بھو میری آشنا بہہ پرانی، پُران اٹھاراں کہن کچھ نہ
 پائیا۔ میرا لیکھانہ جانے چار جگ دی بانی، بان انیالا تیر نہ کوئے چلائی۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اگم اتھا اکھ کہانی، کاغذ شاہی لکھ سکے نہ
 رایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ میرا اک نور نورانی، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ تیرے چرن کول نمسکار کریں پروانی، پر م پُرکھ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوہ وقت سہنجنا یاد
 کر لے جس ویلے سندیسہ دتا ڈرگا ششٹیج بھوانی، سُنب سُنب دینتاں گھات کرائیا۔ رام نے کہا میرا رام کھیلے کھیل مہانی، جس دا بھیو کوئے نہ پائیا۔

کرشن کہا اوہ کاہناں دا کاہن شہنشاہ اُپر اسمانی، جس نوں جنمے کوئے نہ مائی۔ پیغمبراں تیرا جلوہ نور کیتا پروانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر تیرے
 ڈھولے گائی۔ نانک نرگن سرگن دتی ستنام نشانی، نشانے دو جہان بدلایا۔ گوہند شستر کھنڈا تیر کمانی، چلہ زمیں اسمان چڑھائی۔ پھیر شبد بولیا بن رسنا
 جہوا کلامی، کائنات باہر سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ اَسو کہے پر بھو میرا پر وِشا پہلا، پر م
 پُرکھ دیاں جنائی۔ توں وسنہارا سچکھنڈ دوار اگے محلا، محل اٹل اک سہائی۔ کلجگ انت سری بھگونت دیکھیں ہونہ جاویں انگہلا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا
 دھیان رکھائی۔ کوڑ گڑیار وچ سنسار نو کھنڈ پر تھمی تک لے پھیلا، ست دیپ اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دی آسا پور کرائی۔ اَسو کہے پر بھو میرا تک لے نو نو چار دا لہنا، پورب پچھلا ویکھ وکھائی۔ توں سوامی ٹھاکر میرا اتم لیکھا دینا، دیونہار تیری
 وڈیائی۔ میں چاہندا دھرنی اُتے تیرا درشن کراں اگے نیناں، بن جگت لوچن درشن پائی۔ میٹوں یاد آوندی جو اشارہ دتا بالمیک وچ رمانا، رام رام تیری
 ڈھائی۔ جس کارن کرشن دار جن نیا کہنا، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائی۔ جس دھار وچ موسیٰ تیری سرن سرنائی ڈھہنا، تن مائی خاک نظر کوئے
 نہ آئی۔ جس حکم وچ عیسیٰ صلیب تن پایا گہنا، پھاسی اپنے گل لٹکائی۔ جس حکم وچ محمد چاری نال مل کے تیرا نیا بھانا سہنا، نو نو سیس نو آئی۔ نانک
 گوہند دھار تیرے نالوں نہ ہوئی طرفیناں، طرفداری نظر کوئے نہ آئی۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سدا سدا سد سچکھنڈ وچ نہیں بہنا، لوک ماتی اپنا
 دھیان لگائی۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرا نام کسے نہیں لینا، رسنا جہوا سب دی ہوئی ہلکائی۔ مایا متا موہ وکار نو ست وہے وہنا، اگے ہونہ کوئے اٹکائی۔
 اَسو کہے میرے پُرکھ اکالے میں تیری سرن سرنائی ڈھہنا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتائی۔ اَسو کہے میرے پر م پُرکھ اگم، اگڑے تیری سرنائی۔ دین دیاں میرے میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھنائی۔ دین دنی دی
 درشتی بدل دے چرم، چم درشتی رہن کوئے نہ پائی۔ سب داسا نجا کر دے کرم، نہکرمی اپنے رنگ رنگائی۔ جھگڑا رہے نہ کوئی ذات ورن، برناں لیکھا
 دینا مکائی۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سارے تیرا ڈھولا پڑھن، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سنگر داتے شبدی دھار بٹھالے لٹن، پلو

گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ ہرجن سنت سہیلے تیری منزل چڑھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ سچھنڈ دوار اینکار پروردگار سانجھے یار تیرے وڑن درن، مقامے
 حق نرگن دھار سو بھاپایا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا لیکھا مکا دے سیس دھرن، مٹی خاک تن وجوداں کر صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ آسو کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری دینی وڈیایا۔ تڈھ بن میری سرت نہ کوئے
 سمبھالے، سمبل دے مالک ہونا آپ سہایا۔ کلجگ کوڑی کریا داغ میٹ دے کالے، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم اک گھر بنا پئی دھر مسالے، نو
 کھنڈ پر تھی اکو رنگ رنگایا۔ تیرے نام دی آتم پر ماتم ہووے مالے، من کا منکا دینا بھوایا۔ ساچا مارگ دس سکھالے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ آسو کہے
 میں جگ چو کڑی بتھیری گھالن لئی گھالے، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ انت میری تیرے چرن کول اک میننتی اک سوالے، عرض عرضوئی اکو اک
 رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ آسو کہے پر بھو میرا آد انت دا ام پیار، پریتی نرگن دھار
 رکھایا۔ تُو دیونہار داتار، تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں مانگت بناں بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُو بھرنا سچ بھنڈار، اتوٹ اتٹ آپ ورتایا۔ ساچا نام
 ۹۸۷ کلمہ کر اجیار، دو جہان وجے ودھایا۔ اکو اٹٹ تیرا ہووے سچی سرکار، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو شبد ہووے جیکار، اکو ڈنکا وجے تھاؤں تھانیا۔ اکو
 گرہ ہووے نمسکار، اکو سجدہ سیس نوايا۔ اکو ہووے سب دا پروردگار، سانجھا یار نور الایا۔ تُو دیونہار آپ داتار، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔
 اوتار پیغمبر گرو گدیو تیرا دے کے گئے اشار، سینت شبد والی لگایا۔ کلجگ انت سری بھگونت آئے کل کلکی اوتار، نہکلنکا اپناروپ بدلایا۔ امام ااما کھیل
 کرے اپار، اپر پیر ہو کے اپنا ویس وٹایا۔ تُو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچھنڈ نواسی سر جنہار، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ آسو کہے میں منگتا تُوں دیونہار اتٹ
 بھنڈار، بھنڈاری سنگھاری تیتوں سیس نوايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست آپ ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن آسو
 میت، آد جگادی ہو کے دیاں جنایا۔ نت نوت جگ چو کڑی میری بدلدی رہے ریت، ریتوان اک اھوایا۔ سچجگ تریتا دواپر کلجگ انتم رہیا بیت، آپ
 اپنا پنڈھ مکایا۔ تُوں سچ سندیسہ رکھنا چیت، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔ میں جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبہ حق کراں رُشانیا۔ میں مالک

خالق ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوانیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرا اکو ہووے گیت، توں میرا میں تیرا سارے لین گائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں انتر نر نتر کراں ٹھانڈا سیت، کلجگ اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بخش کے سچ پریت، پریتم ہو کے ملنا چائیں چانیا۔ میرا کھیل سدا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ہو کے اپنا لھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ اٹھائیا۔ اسو کہے پر بھو میرے کول جگ چوکڑی پرائیاں چٹھیاں، کاتب لکھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ جس وچ خبراں جگت نیتراں انڈٹھیاں، رسنا جہوا پڑھ نہ کوئے سنا۔ جگ چوکڑی دیاں دھاراں اوتاراں جو لائیاں ہا ہے اُتے ٹھیاں، سسا ہوڑے نال ملائیا۔ اوہناں دیاں دھاراں ویکھ لے چٹیاں، کالکھ لگا نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ اسو کہے پر بھو میرے کول اگتا لیکھ، بن اکھراں دیاں لکھائیا۔ جس وچ سنگر شبد دتا سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا مجھ داہڑی نہ کیس، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا سوت ڈلارا گوہند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ جس سندیسہ دتا اوہ کلجگ انت آوے سمبل دیش، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔ جس دے در اوتار پیغمبر گرو ہونے پیش، پیشین گونیاں اپنا پھیرا پائیا۔ نال لہنا دینا تکنا کلجگ کرپا کوڑ کلیش، کل کاتیاں نال ملائیا۔ جس جھگڑا مکاونا مسانک ملا شیخ، شرع شریعت رہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا لیکھا ہونا دیس بدیس، نوست اپنا لھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ اسو کہے پر بھو میرے کول بن اکھراں توں اگنی تحریر، جو پیغمبراں دتی جنائیا۔ جس وچ تیرا لیکھا لکھیا اوہ مالک بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے کول اگنی تدبیر، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن صدی چودھویں انت شرع دی کٹنی زنجیر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پیغمبراں جس نوں دسیا لا تصویر، تصور کر نہ کوئے دکھائیا۔ گرو گردیواں کہا گھر گجھیر، گور وڈ وڈیائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے انت اخیر، آخر اپنا لھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ اسو کہے پر بھو میرے کول لیکھ دے بنا سوراں، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کاغذ دے کوئی نہ پترا، شاہی رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ جد لھم سناں اگنی تے آوے

ستّ دو دی دھار بہتر، بھيو سکے نہ کوئے جنايا۔ جاں حکم سناں تے سندیسہ ملے چہتر، چار جگ توں باہر پڑھائیا۔ جاں نیچے نکاں کی بنت بنائی ستر، گوہند ویکھ دکھائیا۔ اُسو کہے میں مار مار کے تھکيا ٹکراں، آپ اپنی پت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ در ساچے الکھ جگاؤندا ہاں۔ سو پُرکھ زرنجن سیس نواؤندا ہاں۔ ہر پُرکھ زرنجن راہ نکاؤندا ہاں۔ اپنکارا ویکھ دکھائیا ہاں۔ آد زرنجن نور چکاؤندا ہاں۔ سِری بھگوان سرب گن گاؤندا ہاں۔ ابناشی کرتے رنگ رنگاؤندا ہاں۔ پاربرہم بھيو چکاؤندا ہاں۔ سنگر شبد اِکو منگ منگاؤندا ہاں۔ نمسکار کراں نال ادب، سجدیاں وِچ سیس جھکاؤندا ہاں۔ دھرنی وِچ ہويا غضب، حیرانی وِچ آپ سناؤندا ہاں۔ آکے تک لے دین دُنی دے مذہب، شرع دے پردے آپ بھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھاؤندا ہاں۔ اُسو کہے پر بھو میری آسا چار جگ دی وڈی، وڈیا تیرے اگے رکھائیا۔ توں پیار مُجّت وِچ لڈاؤنی لڈی، پریم رنگ رنگائیا۔ اوہ گلّ یاد کر لے جیہڑی کیر سنائی چلاؤندیاں کھڈی، کلجگ انتم ویکھ دکھائیا۔ پر بھو دی دھار گاؤنی نہیں کسے پیار والی ڈھڈی، سارنگ سار کوئے نہ پائیا۔ سچ پریتی اندروں سب نے جانی کڈھی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ پھیر اشارہ دتا اوہ کھیل ہونی انت چوڈھویں صدی، صدمہ ہووے تھاؤں تھانیا۔ سر سے دی تھاں فرات دی خون دی وہنی ندی، گوہند دا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ اک جوت سمبل دیس ہونی جگی، کیر بے نظیر گیا سمجھائیا۔ اُس نوں سب نے کہنا نور الاهی ربّی، یامین کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ کھیل کرے جس ویلے سر شٹی دی در شٹی اندر اگ ہونی لگی، جگت جگت سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ چار گنٹ دہ دِشامس مانو مانکھ کرن بدی، بدلا چکے تھاؤں تھانیا۔ اُس ویلے قائم رہنی نہیں کسے بادشاہ دی گڈی، گداگر روون مارن دھاپیا۔ پچھلی کیتی جگت جگیا سوآں دی جاندی رڈی، سنساریاں سنگ نہ کوئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ اُسو کہے پر بھو مینٹوں بخش دے ستّ سچ بہاراں، خوشیاں ڈھولے تیرے تیرے گائیا۔ میرے شہنشاہی سمت گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا رُوپ انوپ دو جہان ہووے ظاہر، ظاہر ظہور اپنا نور دینا چکائیا۔ پر مینٹوں ایوں دسدا محمد دی یاد وِچ جدوں جھگڑا چھیڑنا تے چھیڑنا وِچوں قاہرہ، قہر ورتے خلق خدائیا۔ اُمت نبی رسول کوئی نہ رہے باہر، بہر حال سب

دا لیکھا دینا چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیآ۔ اَسو کہے پر بھو میری نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیآ۔ دھرنی اُتوں کُجک کوڑ میٹ اندھیارا، اندھ اگیان رہن نہ پایآ۔ نرگن نرکار نرکار سچ نام دے دُھنکارا، انحد نادی ناد وجائیآ۔ امرت رس نَجھر جھرنیوں بخش دے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی جام پیائیآ۔ جن بھگتاں میل ملا وچھڑیا رہے نہ کوئی وچ سنسارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نہکٹک کل کلکی اوتارا، امام اماما نورِ الاہیا۔ تیرا حکم ورتے سچی سرکارا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیآ۔ اَسو کہے پر بھو ہر بھگت سہیلے تیرے کھڑے دوارا، در ٹھانڈے لکھ جگائیآ۔ پورب لہنا دینا لیکھا رہے نہ جگت دی دھارا، واسنا کوڑ نہ کوئے ہلائیآ۔ ست سچ بخش دے نام ادھارا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ سوہنگ شبد تیرا آد جگادی برہم برہادی اک جیکارا، دو جہان کرے شنوائیآ۔ اَسو کہے میری ڈنڈاوت بندنا تیری چرن دھوڑ مستک لاواں چھارا، شہنشاہ کُکے خاک رمانیآ۔ تُوں نورِ الاہ بے پرواہ میرا پروردگارا، محبوبُ مجبان بیدواک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تڈھ بن دوسر اور نہ کوئے سہارا، سہانک نانک نظر کوئے نہ آئیآ۔

* ۲ اَسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ہیراں ضلع امرتسر کھونت سنگھ دے گرہ *

اَسو کہے میرا دوس دہاڑا دو، دو جہاناں سری بھگوانا نوجوانا دھیان لگائیآ۔ اکو جلوہ تکاں پُرکھ اکالا سو، انترجامی اکو ویکھ دکھائیآ۔ ہنگ برہم جو آپے جاوے ہو، نرگن اپنا کھیل کھلایآ۔ آد جگادی بناونہارا موہ، مُجبت اپنا نام پرگٹائیآ۔ ست ستوادی برہم برہادی ہو کے بخشے لو، بن لوچن نین اکھ کرے رُشائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ اَسو کہے میرا دوجا پروشٹا، نرگن سرگن دھیان لگائیآ۔ میرا بنا تتاں توں دسے ایشا، ایشٹ دیواک منائیآ۔ میرا لیکھناں رام ویشٹا، وشو دا بھيو جو کھلایآ۔ بن نیتز لوچن نین جو نرگن دھار دسدا، سرگن ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دو اَسو کہے اوہ تک لو سنگر شبد دیوے سندیسہ، بن اکھراں

اکھر درڑاٹیا۔ نرگن دھار تک اگما نریشا، نر نرائن نور الاہیا۔ جس داسٹ ڈلارا گوبند دس دسمیشا، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ اوہ آد جگاد رہے ہمیشہ، جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلایا۔ جو کلجگ انت دھارے اگما بھسیا، بھگونت اپنا روپ بدلایا۔ جس دا فرمان کلماں باہر ہوئے سندیسہ، نرگن نرگن دے جنایا۔ جس دی صفت کر نہ سکے سہسر مکھ شیشا، دو سہسر جہوانہ کوئے پترایا۔ جگ چوکڑی جس دا سمجھ سکے کوئی نہ بھسیا، بھیکھادھاری اگم اتھاہیا۔ اوہ کلجگ اتم وسے سمبل دیا، ساڈھے تن ہتھ کرے رُشٹایا۔ جو کلجگ کوڑی کریا کرم کانڈ دا میٹے کلپشا، کل کاتیاں کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میں آیا وچوں سچھنڈ دوار، سنگر شبد دتی وڈیایا۔ مارگ پنڈھ مار کے بچیا وچ سنسار، برہنڈ کھنڈ لیکھا رہے نہ راتیا۔ نوست دین دنی دی تک دھار، دھرت دھول دھول ویکھ وکھایا۔ آتم پر ماتم ست سچ سنے نہ کوئے جیکار، بن رسنا جہوا ڈھولا کوئے نہ گایا۔ جگت و دیا کوک کوک کرے پکار، نو نو نو جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ نارد کہے سنگر شبد دسیا حکم اپارا، بن کاغذ قلم شاہی دتا لکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی تلنا جیو جنت سنسار، بن نیتز لوچن نین نین اٹھایا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھنا دھواں دھارا، ٹلے پر بت پھولنے تھاون تھانیا۔ کس بدھ کھیل ہووے دھرنی اتے دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتایا۔ نارد کہے میں پنڈھ ماریا سارا، بھجیا واہو داہیا۔ لکھن دیپ تکیا ہاہاکارا، کروچ رو رو رہیا وکھایا۔ پشکر دیوے نہ کوئے سہارا، جنبو رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سلمل ہویا دھواں دھارا، سان نوری چند نہ کوئے چکایا۔ کُشا مایا متا لگا اکھاڑا، موہ وکارا ناچ نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے سُن دو اسو، سجنائیتوں دیاں جنایا۔ کیوں تیرے وچ کلجگ اندھیرا ہویا رین مسو، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ اسو کہے میں سچ سندیسہ دسوں، نو سو پُرانوں چوکڑی جگ بچھلا لیکھا ویکھ وکھایا۔ نارد امیرے دوس سندیسہ دتا مسیح یسو، بن اکھراں اکھر سنایا۔ انت اخیر میری امت ایسے دن بے مہانی نسو، چاروں کُنٹ بچھے واہو داہیا۔ میرا گاڈ اگما راڈ اکو کسو، قسم کھا کے گیا سنایا۔ انت اخیر بے نظیر دھر دے حکم نال سب نوں ڈسو، تیر انیلا اک چلایا۔ جس دا کھیڑا حقیقت والا ساڈھے تن ہتھ دا اکو وسو، جتھے وصل ملے یار خدایا۔ دُنیا دی دھار ہونی ڈھور پسو، پنچھی ویکھن کوئے نہ پانیا۔ نالے

دو ہتھرماری ڈگ پیا دھرنی اُتے کھا کے غسٹو، اپنی سدھ نہ کوئے رکھائیا۔ پتہ نہیں اُس ویلے کیہڑا مانس مانو مانکھ بچو، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پٹنکر دا انگیار بھٹھیالا تپو، تات پات سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اَسو کہے ناردا میرا سُن وچا، وچر کے دیاں سنائیا۔ کی سندیہ دتا محمد چار یار، بن الف یے درڑائیا۔ کی حکم ہویا پروردگار، سانجھ یار کی سمجھائیا۔ جبرائیل کس بدھ ہلایے تار، طرح طرح درڑائیا۔ دو اَسو کہے ناردا میرا پرورشٹالے وچا، وچر کے لے سنائیا۔ محمد قدم بوسی وچ نور الاهی نوں کہا استغفار، سکھت شنید تیری بے پرواہیا۔ یم زو اللہ لسمیلے کوڑا نوڑے سواں زسوے موازمیول زمیں نولجو شکستی زما عرشے نواں فرشے خدا خود تیری بے پرواہیا۔ اَسو کہے ناردا محمدے دُعا دستے زوؤیک نُبائے یکی فرشے نزو یختم بائی زویول جُستو موستا نزو نوزی کوزا کم بنستم میرے مہبان بیدو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دو اَسو کہے ناردا میری کی صفت صلاح، وڈیائی کہن کچھ نہ پائیا۔ موئے یاد کیتا اک الہ، عالمین کہہ کے سیس نوائیا۔ بن ہتھاں کیتی دُعا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ٹوں میرا مالک رہبر اک خُدا، خود مالک اگم اتھاہیا۔ میرے نالوں نہ ہوئیں جُدا، جُز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں تیرے اُتوں ہویا فدا، فطرت تیرے چرن ٹکائیا۔ ٹوں میرا نورى ابا، اباجان کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ میٹوں اکو لالچ اکو لبا، اکو منگ منگائیا۔ تیرے حکم وچ انتم جگت جہان ہووے بجھا، ڈوری اور ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ کوہ طور اُتے جو تیرا جلوہ تکیا رہا، رتے رحیم تیری سرنائیا۔ ویکھیں انت دیویں مول نہ دغا، فریب وچ نہ کھیل دینا گھلایا۔ جھٹ اکو نور نظر آیا جس دانہ بچھانہ اگا، حد حدود ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دو اَسو کہے ناردا میرے پر بھ دا کھیل بے نظیرا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ لیکھا جانے شاہ حقیرا، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ اوہ روپ انوپ جانے دین ذنی فقیرا، فقرے ڈھولے آپ سنائیا۔ اوہ تک لے آہ تک لے اوہ آد جُگاد بدلن والا تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی نظر آئے نہ کوئی تصویرا، تصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ جس نے شبد سندیہ دتا بھگوان دھار کیرا، قبراں باہر درڑائیا۔ میرا لیکھا آد جُگاد گھر گبھیرا، گور ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ کلج انت سری بھگونت ہو کے کٹے راہ بھیرا، تنگدست ویکھے خلق

خدائیا۔ جس دانہ کوئی بستر نہ کوئی ہووے چیرا، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ نام کھنڈا ڈھر دا کلمہ ہووے شمشیرا، جگت شستر ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا مالک اگم اتھاہیا۔ اَسو کہے ناردا میرے دوس محمد پڑھی اک تکبیر، جس دی تحریر نظر کوئے
 نہ آئیا۔ بنا شرع توں شرع دی ویکھی زنجیر، کڑی کڑی نہ کوئے بندھائیا۔ بنا نیتراں وہایا نیر، بن نیناں چھبر لائیا۔ میرا مالک خالق پیراں دا پیر،
 پیغمبراں دا پیغمبر نور الایہا۔ جس لہنا تکیا صدی چودھویں انت شاہ حقیر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نالے سینے اُتے کھچی لکیر، بن قلم شاہی دتی لگائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دو اَسو کہے ناردا میرے دوس جبرائیل کیتی تصدیق، محمد رسول دتا
 جنائیا۔ اُس دی رکھنی اڈیک، جو نور نورانہ نور الایہا۔ جس دے وچ حق توفیق، تحفے دیوے تھاؤں تھانیا۔ جس دا مارگ بڑا باریک، بن رحمت چڑھن
 کوئے نہ پائیا۔ اوہ مالک لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ نیڑے سے دُور سے سے سدا نزدیک، بن نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دو اَسو کہے ناردا میرا دوس دھاڑا رکھنا یاد، یادداشت وچ بھل کدے نہ جائیا۔
 اوتاراں پیغمبراں گرواں آوے بعد، نرگن زوریر اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے دیناں مذہباں توں سب نوں کرنا آزاد، شرع دی ونڈ رہن کوئے نہ پائیا۔
 اُس دا اِکوشد ڈھولا سُننا ناد، کلمہ اک درڑائیا۔ او سے دے پیار وچ ہونا وساد، سَمیل اپنا آپ لینا کرائیا۔ اوہ کسے دی لوے نہ کوئی امداد، آمد اپنی نہ کسے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا بھيو آپ گھلائییا۔ دو اَسو کہے ناردا میرا دوس دھاڑا ہونا لوک مات، ماتر بھومی
 دے وڈیائییا۔ جس وچ کھیل کھلاؤنا کملاپات، پت پر میثور اپنی دیا کمائییا۔ بھگت بھگوان جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا ویکھ وکھائییا۔ درشن دیوے اک اِکانت،
 اک اِکلا نظری آئیا۔ ست سچ دی بخشے دات، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ جس دا سب توں وڈا ہونا کھات، کھاتہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ کلجگ انت میٹے رین
 اندھیری رات، رُتڑی اپنے نال مہکائییا۔ جس دا سَمبل ہونا سچ پرانت، پر م پُرکھ اپنا کھیل گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دو اَسو کہے ناردا دین دُنی دا تک نظارہ، نظر نظرئیے توں باہر دیاں سنائییا۔ میرے کول لیکھ لکھیائیئی اوتارا، پیغام پیغمبراں

دیاں درڑائیا۔ جو گروآں دتا اشارہ، بن سینت سینت گئے جنائیا۔ میرا تک لے بھریا بھنڈارا، اتوٹ اٹھ دیاں دکھائیا۔ مینٹوں سب نے بخشیا سہارا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ شبد سندیسہ دتا کل کلکی ہوئے اوتارا، نہہکنکا نور الاہیا۔ امام ااما پرگٹ ہووے پروردگارا، سانجھیا راکم اتھاپیا۔ جس دا کھیل ہونا جس نوں سمجھے نہ کوئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بھو نہ کوئے کھلایا۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا سرگن دھار آئے دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جس داروپ نہ پڑکھ نہ نارا، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر داسنگ آپ سمجھائیا۔ آسو کہے اوہ دھر داسنگی، سکلا ساتھی اک اکھوائیا۔ جس دے کولوں سب نے منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہا میری پشت ہون نہ دیویں ننگی، اوڈھن سیس دینا لکائیا۔ نیز دھار رووے جمنا سستی گوداوری گنگی، بن نیناں نیر وہائیا۔ نوست کہن ساڈی مینٹی ننگی، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پیغمبر کہن ساڈی صدی جاندی لنگھی، پیسویں چو دھویں ویکھ دکھائیا۔ تت کہن ساڈا لہنا مکاؤنا پر کرتی پنچھی، پنچم لیکھا دینا چکائیا۔ توں شاہو بھوپ سورا سرنگی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ آسو کہے نارد انج دھاڑا تک سکھنا، سوہنیا سچ ملے وڈیائیا۔ پر بھ دواویوں کوئی رہے نہ سکھنا، جو ہر دے ہر ہر دسائیا۔ امرت رس امیوں دیوے رسنا، بن رسنا رس چکھائیا۔ گھر سوامی بھگتاں وسنا، ٹھا کر ہو کے ملے چائیں چائیا۔ اندھ اگیان میٹے کرے پرکاش بنا رو سسنا، نوری چند چند چکائیا۔ مہربان محبوب کرپا کرے لکھ لکھنا، اگوچر دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ ہر گوسائیں اک بھگوت، بھگوان اک اکھوائیا۔ جس نوں گاوندے جیو جنت، آد جگاد دھیان لگائیا۔ اوہ بناونہارا بنت، گھٹن بھنہنہارا دھر درگاہیا۔ جو ٹھا کر بنے سوامی کنت، کنتول اک اکھوائیا۔ کایا چولی چاڈھے رنگ بسنت، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ نام ندھانا دیوے منیا منت، منسا من دی دئے مٹائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بھو ابھیدا دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ ساچا گرہ کرے سہنجا، ہر کرتا میت مرار، آد جگادی درد دکھ بھے بھنجا، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ جن بھگتاں چرن دھوڑ کرائے مجا، دُرمت میل دئے

اُتار۔ سوامی ہو کے پردہ کجنا، سر سر ہتھ رکھے کرتار۔ جس دا نام ندھانا ڈکا وجنا، دو جہان کرے نمسکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ اک سکدار۔ شاہو بھوپ اک سکدار، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں کرے پیارا، بھگون ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس نوں
 جھکدے پیغمبر گر اوتارا، وشن برہما شو سیس نوایا۔ جس دا آد جگادی کھیل نیارا، نرگن اپنی کار کماپیا۔ چوبیس جگدیشا ہوئے اوتارا، کل کلکی روپ
 بدلایا۔ جس دا شبدی شبد ہوئے جیکارا، دو جہان دے سنایا۔ دیناں مذہباں وسے باہرا، ذات پات وچ کدے نہ آپیا۔ ایک ناد کرے ڈھنکارا، ڈھن
 انادی ناد کرے رُشانیا۔ ایک جوت نور ہووے اجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس دا سب توں وکھرا گھر بارا، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ سو لیکھا جانے آد
 جگادی اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ بھيو کہے
 میں آد جگادی کھدا، سنگر شبد دے گھلایا۔ میں ونجارا نہیں کسے قیمت ل دا، کوڈیاں ہٹ نہ کوئے دکھایا۔ جگت ترازو کسے نہیں تدا، کٹا ہتھ نہ
 کوئے لٹکایا۔ میتوں سہارا نہیں کسے گل دا، ذات اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت مایا وچ کدے نہیں ردا، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ میں ونجارا نہیں
 رسنا بل دا، صفتاں سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دو آسو کہے ناردا پر بھ تک
 لے اگئی کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ جو لوک مات بنا کے رت بسنت، نام بھلوڑی آپ مہکایا۔ جس دی مہا سدا اگنت، گنتی گنت نہ کوئے دکھایا۔
 اوہدا روپ انوپ انت، انک کل دھاری اگم اتھاپیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں بنائے بنت، بھگون ہو کے ویکھ
 دکھایا۔ نام ندھانا دیوے منت، انتشکرن آپ لکایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، نون-س-اکھر اک سمجھایا۔ دو آسو کہے ناردا جس پر بھونے تارنا سنگھ
 گلونت، گل گل مالک دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، جس
 دا لہنا دینا آد جگاد جگا جگنت، جگ چوکڑی نرگن نرگن اپنا تھم ورتایا۔

* ۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جھٹووال ضلع امرتسر ہر سنگت نوت * *

اَسُو کہے میرا دوس دہاڑا تیجا، ترے بھون دھنی دینی مان وڈیاںیا۔ ست دھرم دا جن بھگتاں اندر نیچ جائے بیجا، پت ٹہنی تن وجود آپ مہکایا۔
 گرکھاں گرسکھاں پوریاں کرنیاں ریجھاں، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ پورب آشنا تکنیاں اُمیداں، خواہشاں سگلا سنگ رکھایا۔ غفلت وچوں کھولنیاں نینداں،
 سرتی شبد نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اَسُو کہے میرا دوس آیا لوک مات، پروشٹا تیجا ملے
 وڈیاںیا۔ پُرکھ اکالے دینی دات، خالی جھولی دینی بھرایا۔ میری سہنجی کرنی رات، بھنڑی اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں سچ جوڑنا نات، رشتہ دھر دا
 آپ بنایا۔ لیکھا لکھنا نال قلم دوات، شہنشاہی شاہی تیرا رنگ رنگایا۔ گرکھاں بچھنی وات، گر گر اپنی گود لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اَسُو تن کہے پر بھو جن بھگتاں وعدے پورے کر دے پئے، کچی گڈھ نہ کوئے رکھایا۔ جنہاں نوں اوتار
 پیغمبر گرو رہے تھے، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ ناتا جوڑنا بھین بھائی سکے، سگلا سنگی آپ ہو جایا۔ نام نُماری وچ ہون رتے، رتن اموک ہیرے لینے بنایا۔
 کلج اگنی تت مول نہ تپے، تاس ترسنا دینی مٹایا۔ ہر جن تیرا نام اکوچے، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ پیار مُجبت وچ سیوک دھار کدے نہ تھکے،
 تھکاوٹ وچ کدے نہ آیا۔ آون جاو لکھ چوراسی لہنے جان کٹے، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ دین دُنی دے جنم کرم دے میٹے رٹے، جھگڑا ویکھنا تھاوں
 تھانیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج جنہاں نال پُرانے پٹے، پاٹل ہو کے کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنایا۔ غریب نمانیاں دینی تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ سچ نیز دینا درس دیدار، لوچن اپنے رنگ رنگایا۔ جو سوہن بیٹھے تیرے بھگت دوار،
 بھگون میلا میلنا چائیں چانیا۔ اَسُو تن کہے میری نمو نمو نمونمسکار، جن بھگتو ڈنڈاوت وچ سپس جھکایا۔ اچ دا دوس خوشیاں والا پریم وچ بولنا جیکار، بے
 جیکار صفت صلاحیا۔ تہاڈا بھریا رہے بھنڈار، بھانڈا بھرم بھو بھنٹایا۔ جھٹ نارد آ کے آواز لئی مار، زور نال سنایا۔ اَسُو تن ہونا خبردار، بے خبراں خبر
 دیاں جنایا۔ اوہ تک حکم سچی سرکار، کی کرتا رہیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے اَسُو

تن اُٹھ کے نگاہ مار، بن نیناں نین اُٹھایا۔ پنچ آسوراہ تھے میت مرار، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ کس بدھ کرپا کرے آپ نرنکار، نرنراں
دھر درگاہیا۔ سنگر ارجن سینت رہیا مار، شبدی شبد وڈیایا۔ راوی کنڈھا رووے زارو زار، کوک کوک سنایا۔ میتوں تیری انت انتظار، راہ ویکھاں
تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ آسوپنچ کہے جن بھگتاں دھاراں ہون گاندیاں، گا گا
خوشی بنایا۔ سیس کسے نہ ہون پراندیاں، کھلی مینڈھی خوشی بنایا۔ اندروں بن پرہو دیاں باندیاں، گرگھ گرسکھ سنگر وچ سمایا۔ جگت شنگار کر سونے
چاندیاں، اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پنچ آسوکہ نو گرگھ پگاں بنھن ٹیڈھیاں،
پُٹھا سدھا پنچ سمجھ کچھ نہ آیا۔ نو بیسیاں آگے بنھن مینڈھیاں، سچ کہے نہ کوئے دکھایا۔ اکھاں میٹ کے ہون ویسندیاں، اندر تکن دھر داماہیا۔ نو
ڈھولا ہون کہندیاں، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نو اک دوجے دے پچھے ہون بہندیاں، سوہنا سنگ رکھایا۔ نوواں ہتھیں لایاں
ہون مہندیاں، پوٹے پنچ پنچ رنگایا۔ نو گرگھاں دھارا سنگر چرن ہون ڈھندیاں، گھ اسمان ول اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پنچ آسوکہ نو گرگھاں ڈنڈے پھڑے ہون وانگ واکیاں، نو کھنڈ دھیان لگایا۔ نو گرگھاں روپ بنایا
ہوئے راگیاں، سُرنگی سارنگاں کانیاں ونڈ ونڈایا۔ نوواں بدھیاں ہون تڑاگیاں، پنچے نئے سوہا پایا۔ نو لڈاوندے ہون لاڈیاں، اک دوجے نال اپنا
ہتھ ملایا۔ نوواں نے بستر دھارا رکھیاں ہون سادیاں، جگت رنگت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ایہہ سارا لیکھا لہنا دینا شروع ہونا کولوں آدیاں، اگا پچھا نظر
کوئے نہ آیا۔ پنچ آسوکہ پتہ نہیں پھیر شاید رہنیاں نہیں آبادیاں، نشانے دھر دے نظری آیا۔ آگے جگت بدھی دلایاں کاہدیاں، قدرت داماں اپنا
حکم ورتایا۔ بے شک بھگتاں دیاں رسماں ہون سادیاں، دو جہاناں دین ہلایا۔ نو پوتے کچھڑ چکے ہون دادیاں، انگلی پھڑ نہ کوئے تریا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام سنائے دھر دانادیا، جگت آواز سنگ نہ کوئے
بنایا۔

* ۵ اسوشہنشاہی سمت اپنڈ آدی ضلع گرداس پُر دُھسی تے شام نوں *

دھرنی کہے میرا سینہ ہویا ٹھنڈا، سنگر سرن ملی سرنایا۔ خوشی وچ نچے ٹپے راوی دا کٹھا، سنگر ارجن بن نیتز لوچن نین دیکھ دکھایا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوبند سر سے دھار کھنڈا، کھڑگاں باہر جنایا۔ میں نگاہ مار کے دیکھیا وچ برہمنڈاں، برہمانڈ دھیان لگایا۔ خوشی نال تکیا وچ جیرج انڈا، اُتھج سیج پھول بھلایا۔ میتوں اشارہ دیوے سورہ چندا، چند ستار خوشیاں نال جنایا۔ فی دھرنیے نرگن داتا زویر جوتی جاتا ست سرپ اگئی بندہ، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آیا۔ جو سنت سہیلے گرگھ آد جگاد لائے انگا، انگیکار اک اھوایا۔ ہر جن سدا پوریاں کرے امنگاں، ترسنا اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے میرا راوی دا کٹھا گھاٹ، بیلے کاہی ملے وڈیایا۔ جتھے کجج دی اتم گنی واٹ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دا ساچا ہووے تھاٹ، تھانتر اکو نظری آیا۔ جو لیکھا پورا کرے ہر جن جو دھنے دھتا جاٹ، دھناڈھ اپنا رنگ رنگایا۔ جنہاں کارن دور دراڈا پنڈھ مار کے آئے واٹ، بن قداماں قدم لگایا۔ مہربان ہو کے انتر نرنتر کھولے بجر کپاٹ، کٹڈی کھڑکی آپ گھلایا۔ جوت جگائے ست لاٹ، نور نورانہ کر رُشائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ماٹ، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ سچ سہنجنی سیجا کرے آتم کھاٹ، پر ماتم ہو کے ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے میتوں خوشیاں وچ چڑھی رنگت، رنگ رنگیلے ماہی وتی وڈیایا۔ میں سوہنی دیکھی سنگت، بھگت سہیلے گرگھ بیٹھے آسن لایا۔ ہر ہر دا بودھ اگادھا پنڈت، سچ ویدیا نام والی پڑھایا۔ سنگر کوڑ وکارا اندروں کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چلایا۔ جو نرگن دھار آیا اپنی سمت، دشا کوٹ اور نہ کوئے رکھایا۔ پریمیاں دا پریم سچ دی ہت، حوصلہ سنگر آپ بندھایا۔ منو آ من گرگھو کدے نہ کرے علت، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ سنگر شبد دا دیوے ساچا خلعت، اوڈھن اکو نام رکھایا۔ دھرنی کہے میتوں ہر جن گرگھ گرگھ پریم پیار وچ انتر نرنتر اک دوجے دی دھار وچ ہوئے ملت، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ میں چاہندی میرے صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال دا دھرنی کہے کوئی نہ ہووے نندک، نندیا پُغلی والا گھ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے گرکھو پر بھ چاڑھنہارا رنگ، رنگت اکو اک رکھائیا۔ تہاڈی آسانسا پوری کرے منگ، ترسنا آگے رہے نہ رائیا۔ بھویں کتنے ہونون جنگ، جھگڑا دے جگت لوکائیا۔ گرکھاں دا دھام قائم رہے نشنگ، دھرنی کہے میں پر بھ آگے واسطہ پائیا۔ ایہہ نشان دھسی دا بندھ، بندگی والیاں دے سمجھائیا۔ جو ایتھوں چل کے پھیر آگے آؤنا انند، اندر پر واسی پردہ دے اٹھائیا۔ پھیر نور تکنا پنا سورہ چند، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جو پیار وچ محبت وچ گرکھو تہاڈے اندر دوارے آیا لنگھ، اگلا پچھلا پچھلا اگلا دو جہان دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ ایہہ جگت سنگھاسن نہیں پلنگ، سچھنڈ دوار دی دھار نظری آئی۔ جس گرہ وچ سدا سدا سب دا خوشیاں وچ رہے بند بند، بندگی وچ وڈے چھوٹے بردھ بال سارے لئے جگائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہووے چھند، بن رسنا جہوا ڈھولے سوہلے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار سدا سنگ، سگلا سنگی بہر رنگی اپنا کھیل کھلائی۔

* ۵ آسوشنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بابو پر ضلع گرداس پور ہر سنگت نوت *

نارد کہے آسو پنچ کیہرا تیرا ت، تتو بھيو دینا کھلائی۔ کون ناڑی دے سے تیرا ہڈ ماس رت، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ کیہری بڈھی کیہری مت، منسا اپنی دینی سمجھائی۔ کیہرا دھیرج کیہرا تیت، ست سنتو کہ کون وکھائی۔ کیہری پریتی کیہرا نت، سگلا سنگی کون بنائی۔ کون دوارا ستھر بیٹھا گھت، ست سچ دینا سمجھائی۔ کس کارن نو نو چار بعد آئے وت، بے وطاناں دا بھيو دینا کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ آسو کہے میرا پنچواں دوس دھاڑا، دو جہان خوشی بنائی۔ میرا اکو آگے بن رسنا جہوا ہاڑا، مکھ بول نہ کوئے سنائی۔ جو آد جگادی برہم برہمادی شبدي دھار اگئی لاڑا، لکھ چوراسی نار کنت پرنائیا۔ جس دا ایتھے اوتھے دو جہان اکھاڑا، چارے کھانی چارے بانی بن جگت شستراں کرے لڑائی۔ جو ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پھاڑا، ٹلے پر بت پھول بھلائی۔ اوہ جن بھگتاں چاڑنہارا رنگ گاڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ اَسُو کہے میرا دوس دہاڑا چنگا، پنچم پنچ ملے وڈیایا۔ میرا پورب جگ چوکڑی خوشیاں نال لنگھا، کلجگ انتم
 ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ دھرم دی دھار کلجگ کیتا ننگا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ تک لے دُہائی دیندی پھرے گنگا، گوداوری جمنا سُرستی نال ملائی۔ کی
 سندیسہ دے کے گیا سادھو سربنگا، سربنگ کی درڑایا۔ کس بدھ مائس ذاتی ہونی بھگا، پھلی بھوت نہ کوئے کرائیا۔ کی اشارہ کیتا پری ارمبا، چوڈاں رتتاں
 وچوں درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ اَسُو پنچ کہے میرا سجدہ اک بھگونت، بھگون سپیس
 نوایا۔ جس دا شرع توں باہر منت، بن اکھراں نراکھر دھار سمجھایا۔ جس دا لہنا دینا نال جیو جنت، چوڑا سی اپنا کھیل گھلایا۔ اوہ صاحب سورا بھگونت،
 ہر بھگون اک اھوایا۔ جس بنائی میری بنت، گھرن بھنہنہار ڈھر درگاہیا۔ اُس دی مہما سدا اگنت، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ اوہ توڑنہارا گڑھ ہنگت،
 ہوئے دئے چُکایا۔ مائو ذاتی اک بنائے سنگت، سگلا سنگ اک رکھایا۔ بنا شاستراں بنے پنڈت، بن اکھراں دئے سمجھایا۔ جس دا لیکھا نہیں نال بہشت
 جنت، سورگاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ آد جگادی برہم برہمادی مالک دُھر دا کنت، کنٹول اک اھوایا۔ جو کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہاناں اتر
 کدے نہ جانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ اَسُو کہے مینٹوں جگ چوکڑی یاد کردے، انتتکرن
 دھیان لگایا۔ میں بھيو گھلاواں اگے گھر دے، جتھے چھپر چھن نہ کوئے چُھہایا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو اکو کھیل کردے، دوسر روپ نہ کوئے بدلایا۔
 میں سب دے کھولاں پردے، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ کی لحم ورتے اگے نرائن نر دے، نر نرکار کی جنایا۔ ایشان ملنے نہیں کسے سروور سر دے،
 سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ اوہ دیکھ لے کھیل ہنکار گڑھ دے، ہوئے ہنگت ملی وڈیایا۔ نگاہ مار لے دروہی پھرنی لہندے چڑھدے، محمد دھار دئے گواہیا۔
 شرع شریعت وہن دیکھ لے ہڑھدے، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔
 اَسُو پنچ کہے میرا لہنا دینا آد جگادی راوی، رویداس دئے گواہیا۔ میرا پیغمبراں لیکھ جنایا مسادی، مسلسل گئے درڑایا۔ ارجن کہا ایہہ لہنا دینا نال دین دنی
 دی بھوی، بھے بھو سر نہ کوئے رکھایا۔ سرشی درشی اندر ہونی نتھوایں، محل اٹل وچ نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ اَسُو بچ کہے میرا لہنا دینا نال راجے بل، باؤن دھار سمجھایا۔ جس ویلے کوڑ کڑیاں کلجگ انتم دھرم نوں دیوے سل، ست رہن کچھ نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ہووے چھل، کپٹ وچ دے خلق خدایا۔ پوتر رہے کوئی نہ جل، اٹھسٹھ روون مارن دھاہیا۔ بھاگ لگا دے نہ کسے کایا مائی کھل، خالق خلق رنگ نہ کوئے رنگایا۔ منزل ملے نہ نہچل دھام اٹل، سچ دوار نہ کوئے سہایا۔ دروہی پھرے جل تھل، مہینل روون مارن دھاہیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آئے گھڑی پل، پلاں دے بچھے دے نہ دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بچ اَسُو کہے میرا پروشٹا لیکھا رکھے سنگ رویداس، رمتا رمتا رہیا جنایا۔ بالمیک جو لیکھا کھیا خاص، خالص اپنا رنگ چڑھایا۔ مینوں اُس اُتے وشواس، بھروسیاں وچ سیس نوایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا جو سے اُتے آکاش، دھرنی دھرت دھول دھول کرے رُشنایا۔ جن بھگتاں مانس جنم کرے راس، رستہ اپنا اک سمجھایا۔ نام چپائے سواس سواس، بن بلاں کرے پڑھایا۔ بوند سوانتی نال بُجھائے پیاس، نا بھی کول کول اُلٹایا۔ انادی شبد دے دھرواس، دھرم دھار سمجھایا۔ زرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر مٹایا۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، سگلا سنگ نبھایا۔ راوی کہے میرے اندر آیا اک قیاس، سچ نال سمجھایا۔ کی اشارہ دے کے گیا وید ویاس، بے آس نال وڈیایا۔ میرا صاحب مینوں دے شتاباش، سر میرے ہتھ لکایا۔ جس وچ کوڑ کڑیاری دھار دا لیکھا گنا پر تھی آکاش، گگن لگننتریاں وچے ودھایا۔ سو دین دیا لا اپنا کھیل کرے تماش، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ اَسُو بچ کہے پر بھو بھگتاں نوں دات دینی دوہری، دہرا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد بناؤنا موہری، مہر اپنا نام سمجھایا۔ زرگن دھار بنا گھوری، انتشکرن تلنا تھاؤں تھانیا۔ گرگھیاں بھو کھلائے ہور دا ہوری، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ سب دا مانس جنم جائے سوری، سرتی شبد نال جڑایا۔ اپنے چرن بندھائے ڈوری، پلو گنڈھ پوایا۔ جن بھگتاں بھاگ کرے متھوری، متھیا دتے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ بچ اَسُو کہے پر بھو تیرا وقت ہووے سہاوا، سوہنی خوشی بنایا۔ جن بھگتاں تیرے اُتے دعوا، دعویدار دینے سمجھایا۔ اپنے نال سب دا وزن کر لے ساواں، ودھ گھٹ نہ کوئے کرایا۔ در آیاں دا اپنے درگاہ لا

لے ناواں، نر نر نکار سکے نہ کوئے تڑایا۔ بے شک ایہہ وسدے دکھ دکھ گراواں، سچھنڈ ساچے در اکو سو بھا پایا۔ بے شک انہاں نوں جنم دتا دکھ دکھ ماواں، تُوں آتم دھار بننا سب دی جنیندی مائیا۔ بُدھی رہے نہ کسے دی وانگ کاواں، گرگھ ہنس دینے بنائیا۔ تیرا پیار کرن بن جگت خواہش توں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ راتی سوتیاں دے جاگدیاں پھڑ اٹھوانا بھجاں باہواں، سرتی شبد نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ آسو پنچ کہے میرا مالک سوامی رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایا۔ جس دا لہنا دینا نال دس دسمیش، گو بند گو بند گو بند دھارا اکو رنگ رنگایا۔ جس نے پیار وچ ستکار وچ جن بھگتاں کھلے رکھائے کیس، کیس گڑھ دا لیکھا نال ملایا۔ جنہاں دی مہما کرے سہنسر گھ شیش، دو سہنسر جہواناں ملایا۔ اوہ چار جگ دے وچھڑے پنچم آسو کہے سنگر شبد دے ہوئے پیش، پیشی آگے رہے نہ رایا۔ اچ دا فیصلہ سنگر شبد دا حکم جن بھگتو جنم مرن رہے نہ کوئے کلیش، مات گر بھ دس دس ماس اگن نہ کوئے تپایا۔ تہاڈا اکو دہاڑا خوشیاں والا و شیش، وشیاں توں باہر لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ پنچ آسو کہے میرا پروشا شہنشاہی سمت نال گیارہ، جس دا بھو نہ کوئے پایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں بخش دے سچ بہارا، پروردگار سانجھے یار اپنا رنگ رنگایا۔ اکو خوشی بخش دے پُرکھ نار، نر نرائن دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری منسا پوری ہووے جو دسدے گئے تئی اوتارا، اوتر تیرا کھیل دیکھنا چائیں چانیا۔ جو پیغمبراں دتا اشارہ، بن سینت سینت گئے سمجھایا۔ جو گرو گرو دیو دتا ادھارا، دھیرج دھرم دھار دکھایا۔ سو میرا لیکھا پورا کر دے گرور گر دھارا، گہر گہیر تیری اوٹ نکایا۔ تیرا بھگت سہیلا جگت وچ نہ ہوئے خوارا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ اچ خوشیاں والا بن جگت خواہش توں دہاڑا، سنگر شبد تیری وڈیایا۔ جگ چو کڑی پچھلا پورب پورا کر دے لارا، آگے اور نہ کچھ رکھایا۔ تُوں کر نہار کرتارا، قدرت قادر نور الاہیا۔ ہر بھگت پر بھو تیرا سدا دا پروارا، ہنس سر ہنس وچھڑ کدے نہ جایا۔ بنا اکھیاں توں ضرور انہاں نوں دیندا رہیں دیدارا، بن لوچن نین نظری آئی۔ انہاں دا سریر تے سنگر شبد تیرا ہووے گھر بارا، نو دواریاں توں باہر اپنا ڈیرہ لایا۔ جدوں گرگھ یاد کرے تے اندروں دین اشارہ، بن سینت سینت دینی سمجھایا۔ کیوں تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل کلکی اوتارا، چو بیسا

جگدیشا نور الاهیہ۔ امام ااما پروردگار، پڑدا پڑدیاں وچوں دینا اٹھایا۔ بیج اَسو کہے پر بھو میں تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں پنا مستک توں چھارا، شہنشاہ
 خاک تیری اگم رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ
 چوکڑی نت نوت نرگن سرگن تیرا بھریا رہے بھنڈارا، اتوٹ اٹھ دینا ورتایا۔

* ۶ اَسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں لیکھے لاونی مٹی خاک، خاک چھار ہو کے جو تیری آس رکھایا۔ رُوح بُت دوویں کرنے پاک، پنت پُنت دینی
 وڈیایا۔ سچھنڈ دوار کھول کے تاک، گرہ مندر اپنا اک وکھایا۔ آتم پر ماتم بنا دُھر داساک، درگاہ دینی ساچی تھانیا۔ شبد گھوڑ چڑھا دے راک، لو آں
 پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکھایا۔ پورب لہنا دینا پورا کرنا واک، پورن سنگر تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ داسگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں لیکھا رہے نہ مڑھی گور، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ شبدی دھار اپنے نال لینا تور، ترت اپنا
 میل ملایا۔ انتشکرن دا انتر اکو ہووے فرنا پھور، دوسر آس نہ کوئے رکھایا۔ پار کرنا وچوں لکھ چوراسی گھور، آون جاون پنڈھ دینا مکھایا۔ جن بھگتاں
 مانس جنم جاوے سور، جو سر تیرے چرن چھوہ وچ اپنی خوشی بنایا۔ ست سچ دی بنھنا نال ڈور، شبدی تند گنڈھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں توں بھگتاں دی
 سدا لوڑ، لڑپنڈے سا جن تیرے ہتھ وڈیایا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کوئی ہور، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچھنڈ دوار بھاگ ہووے متھور، متھیا چھڈی جگت لوکایا۔

* ۶ آسوشہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ اہڑ پینڈی ضلع گرداس پُرشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میں سُن دی رہی تہاڈیاں تقریراں، چار جگ اپنا دھیان لگایا۔ تہاڈے لیکھ ویکھدی رہی تحریراں، جو حرف حروف نال وڈیایا۔ نام سندیسے سُن دی رہی جو دتے وچ سریراں، تن وجوداں وچ لگایا۔ شرع شریعت دیاں ویکھدی رہی لکیراں، خداں دین مذہب رنگ رنگایا۔ دین دُنی لیکھا تکدی رہی شاہ حقیراں، اُوچاں نیچاں پڑدا پڑدیاں وچوں چُکایا۔ تِساں مانو ذاتی میرے اُتے بدھی نال زنجیراں، شرع بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ کلج انت میتوں تہاڈا لیکھا دے اخیرا، آخر دیاں سُنایا۔ ویکھو کی کوک کوک کے کہندا کسیرا، درگاہ سچ وچوں کرے شنوایا۔ دھرنی تیرے اُتے سبج سچ ہونا تعمیرا، کلج کوڑ رہن کوئے نہ پانیا۔ کرے کھیل دُھر دا بے نظیرا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جس دے کول نام کھنڈا شمشیرا، جگت شستر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اُس لہنے دینے تکنے اٹھسٹھ تیرتھ نیرا، جلدھارا کھوج کھوجایا۔ چار جگ دے گرنتھ شاستراں تکنیاں تدبیراں، طریقہ نیکن نیکا ہو کے ویکھ وکھایا۔ تِسیں زرگن دھار سرگن اپنیاں وکھایاں تصویراں، تتاں والا روپ بنایا۔ کی کھیل کرے میرا شاہو بھوپ پیراں دا پیرا، پیرن پیر نور الاہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی دو جہان جاگیرا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس لیکھے لایا رویداس چمارے اک کسیرا، قیمت دھرم دھار چُکایا۔ اوہ انت میری دھار ویکھے دِگیرا، چنتا غمی کھوج کھوجایا۔ میرے اُتے سیس دیوے چیرا، بستر ست سچ پہنایا۔ دین دُنی دی اندروں بدلن والا ضمیرا، ذرہ ذرہ ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میرے انتشکرن دے دھیرا، دھیرج دھرم دھار رکھایا۔

* ۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ اُلھڑ پینڈی ضلع گرداس پُرسکھنی، ویرودے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں چار جگ دیاں تکریتاں، ریتوان ہو کے دھیان لگایا۔ سنگر شد ویکھو پیتا، متر پیارا کی سمجھایا۔ شاستر سنگ بناؤ وید پُراناں گیتا، رام راما بھیو چُکایا۔ لہنا دینا ویکھو مندر مسیتا، مسہ مسلیاں وِچ کھوج کھوجایا۔ آتم دھار پر ماتم تکر پیتا، پڑا پڑیاں وِچوں اُٹھایا۔ اِشٹ ویکھو رام سیتا، رادھے کرشن کی وڈیایا۔ پیغمبر و اشارہ ویکھو جو اگتا کیتا، واحد اللہ اکِ درڑایا۔ گرو گردیو اپنے تھم دا ویکھو طریقہ، جو دھرم دھار درڑایا۔ لہنا دینا جانو جیو جی کا، نوست پھول بھلایا۔ میرے اُتے انتر نرتر امرت رس ہو یا پھیکا، امیوں رس نہ کوئے چوایا۔ دھرم دی رہی نہ کوئی توفیق، کلج کوڑ رہیا گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اکِ گوسانیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر آتم دھار دے بنو وِصلی، وِصل اکو یار خدایا۔ اپنے گرگھ گر سیکھ مُرید مُرشد لہجو اصلی، اصلیت وِچوں اصل لو پرگٹایا۔ آتم دھار پر ماتم ویکھو نسلی، دو جاسنگ نہ کوئے بنایا۔ تہاڈی پریتی کلج کوڑی کر یا بیٹھوں گئی مسلی، مُسلسل رنگ نہ کوئے رنگایا۔ دین دُنی دی دھارا ہوئی دو فصلی، سچ جھوٹ سمجھ کسے نہ آیا۔ ۱۰۰۵

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چُکایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنی ویکھو حقیقت حق، تھم پر بھ دانال ملایا۔ میرے اُتے لو تک، طریقہ دین دُنی بدلایا۔ میرا آکے میٹو شک، شکوہ دیو گویا۔ میں کلج کوڑی کر یا نال گئی تھک، تھکاوٹ وِچ میری دُہایا۔ میری پت لو رکھ، سر میرے ہتھ رکھایا۔ میری دھرم دھار دی جھولی ہوئی سکھ، سکھنی سکے نہ کوئے بھرایا۔ میری حالت آکے ویکھو اپنی اکھ، اکھراں والی چلے نہ کوئے چترایا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑ دے لاوندے بھکھ، دُھر بھاکھیا سنے نہ کوئے خلق خدایا۔ آتم پر ماتم دھار تہاڈے نالوں ہوئی دکھ، سرتی شبد نہ کوئے سمایا۔ دین دُنی دی قیمت رہی نہ کوڈی کلھ، کلج ہٹو ہٹ واکایا۔ تیس سرب کلا سرتھ، پُرکھ اکالا دیونہارا وڈیایا۔ میرا لہنا دینا دیو ہتھو ہتھ، اگے ادھار نہ کوئے بنایا۔ میں سبج تریتا دوا پر کلج تہاڈا چلدا ویکھیا رتھ، رتھو ہی ہو کے اپنی سیو کمایا۔ نام کلماں سنی گتھ، جو سوہلے ڈھولے گئے درڑایا۔ انت سب دے خالی ہوئے ہتھ، سچ دست نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم کلج کوڑی کر یا دتا متھ، متھرا دے کاہن تیرے رنگ نہ کوئے

سمائیا۔ آکے دیکھ لے رام بیٹے دسرتھ، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ پیغمبر اپنی کہانی دیکھو اکھ، کی کلمے گئے سمجھائیا۔ نانک گوہند جس دھار وچ ستر گئے لٹھ، جگت یارڑا سچ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں پورب کڈھو کاپیاں، بن اکھراں لیکھ دھیان لگائیا۔ اپنیاں اپنیاں شرع دیاں تکو پاتیاں، پترکا لو اٹھائیا۔ لہنے دینے دیکھو واتیاں، کی سندیسے ڈھر درگاہیا۔ کی جھکڑا دسے ذات پاتیاں، دیناں مذہباں کی لڑائیا۔ کی کلجگ کوڑی کرپا مارے کاتیا، قتل گاہ دسے لوکائیا۔ سچکھنڈ دوارے تکو مار کے جھاتیاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے اُتے ہونیاں اندھیریاں راتیاں، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتیا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ میری بچھے کوئے نہ واتیا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا مارے کاتیا، تیر انیالا رہیا لگائیا۔ مانس مانو میرے اُتے اک دوجے دا کرن گھاتیا، گھاؤ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ پرکاش دسے نہ کسے بن تیل باتیا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جھکڑا تک لوک ماتیا، ماتر بھومی ہو کے رہی سنائیا۔ تہاڈا دین مذہب پاؤندا جائے دفاتیا، قائم مقام نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان ہو کے پچھنی واتیا، واتاؤرن تیرے چرن لکائیا۔

* ۶ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر اوگرا ہر سنگت نوت *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر پریم پُرکھ کرو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجریاں وچ سیس نوایا۔ پریم نال کرو گفتار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اُچی کوک کرو پکار، سوہلے سناؤ تھواؤں تھانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے دین مذہب ساتھوں ہوئے باہر، سچ پیار وچ نہ کوئے سمائیا۔ چاروں کُنٹ سر شٹی در شٹی اندر ودھیا وکار، و بھچار سکے نہ کوئے مٹائیا۔ منو آمن کرے ہنکار، نون سو اکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ہو یا دھواں دھار، ست دیپ سچ نہ کوئے رُشائیا۔ جدھر تکیے ساڈا نام کلمہ ہو یا خوار، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مانس مانو مانکھ بن گئے ٹھگ چور یار، حقیقت وچ حق نہ کوئے سمائیا۔

ساڈی میننتی تیرے در سچے دربار، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ جوتی جاتے ہو ظاہر، پُرکھ بدھاتے پردہ لاپہا۔ دینِ دُنی تک سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ سچ دارہیانہ کوئے دوار، مندر مسجد شِودوالے مٹھ رہے گر لایا۔ نوکھنڈ رووے زارو زار، بنِ نیئاں نیرِ وہایا۔ نگاہ مار پروردگار، سانجھے یار نورِ الاہیا۔ اسیں تیری کردے انتظار، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھایا۔ تُوں دو جہاناں ہو ظاہر، ظاہر ظہور کر رُشناہیا۔ تیری شبدی سُنئیے گُفتار، دینِ مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں نرگن داتا سب داسا نجا یار، یامینِ اک اکھوایا۔ تیرے سب کچھ اختیار، مختیار گر اوتار رہے سناہیا۔ تُوں چار جگ دا سکدار، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیری وجدی رہی ودھایا۔ لکھ چوراسی تیرے چرن کول پنہار، داسی ہو کے سیو کمایا۔ تُوں ویکھنہارا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ ساڈی میننتی سُننی نال پیار، پریم پریتی وچ جنایا۔ نرگن نور کر اُجیار، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگایا۔ تُوں نہکلنک کل کلکی اوتار، کل کاتیاں کر صفایا۔ در تیرے میننتی رہے گزار، گزارش وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر پر بھ تُوں پچھو صلاح، مشورہ دینِ دُنی باہر جنایا۔ پُرکھ اکالے تیرا کھیل بے پرواہ، اگم اتھاہ تیری وڈیایا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ تُوں والی دو جہاں، نرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ تیرا لہنا دینا ز میں سماں، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں وجدی رہے ودھایا۔ نگاہ مار لے مان رہیانہ کسے کلمے ناں، کائنات رہی گر لایا۔ جھکڑا تک لے سور گاں، مانس مانو مانکھ پشو آں کھل لہایا۔ بھاگ لگا دے نہ کسے کھیڑے گراں، ساڈھے تن ہتھ وجے نہ کوئے ودھایا۔ کلجگ کوڑ اندھیرا گیا چھا، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کوئے سماہیا۔ دینِ مذہب تیری منزل بھلے راہ، رہبر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ڈھولا گائے کوئی نہ ساہ ساہ، سواس سواس نہ کوئے دھیایا۔ ڈکھی ہو کے پکارے دھرتی ماں، میری مُجبت وچ نہ کوئے سماہیا۔ مانس ذاتی کلجگ کوڑی کر یا کرے گناہ، پتت پنتِ نظر کوئے نہ آہیا۔ میرے مہربانے سری بھگوانے کلجگ انت میرے اُتے چرن چُھہا، شہنشاہ اپنا بھيو چُکایا۔ تیتوں سارے گئے گا، ڈھولے صفتاں وچ راگ درڑایا۔ انتم آوے بے پرواہ، پُرکھ اکالا نورِ الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کیتی دُعا، سر سر قدماں وچ جھکایا۔ تُوں مالک اگم اتھاہ، جلوہ گر نورِ الاہیا۔ میرے اُتوں دھرنی کہے کلجگ کر الوداع، سنجگ ست دھرم پرگٹایا۔ اوتار

پنیںمبر گری بیٹھن اكو تھان، مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ گرودار ونڈ نہ كوئے ونڈا ئیا۔ اكو تیراناؤں نرنكارا جییا جائے ناں، تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ہو کے پکڑنی بانہہ، نرؤیر ہو کے اپنی دیا کما ئیا۔

* ۶ آسوشہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پُر سورگ واسی کرم سنگھ دے نوت * *

دھرنی کہے جن بھگتو پرم پُرکھ دی رکھو یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ جو سب دی سُننہارا فریاد، دو جہاناں مالک نور الایہا۔ جس اوتار پنیںمبراں گروآں دتی اگم امداد، دست اُل اٹل ورتا ئیا۔ اُس سوامی نوں دوس رین لینا ارادہ، ہر دے اندر لینا وسایا۔ بسمل دھار ہونا وساد، جگت وشنا نہ کوئے جنایا۔ جس نے رچنا رچی تہاڈی آد، انت ہوئے آپ سہایا۔ اوہ مالک خالق موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دے سنا ئیا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہاناں کرے امداد، سدا ہوئے سہایا۔ جو بناونہارا سنت سادھ، صوفیاں سنتاں نال ملا ئیا۔ جس دا کھیرا دھرم ہووے آباد، جڑ سکے نہ کوئے اُکھڑا ئیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا ست سچ دا مہاراج، محبوب اگم اتھاہیا۔ جس کھجک کوڑی کرپا نالوں کرنا آزاد، جگت شرع بندھن نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ درلے وڈیا ئیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرم پُرکھ دی رکھو اوٹ، اوڑک دھیان رکھایا۔ کایا مندر اندروں کڈھنی کھوٹ، کھوٹے کھرے روپ بدلایا۔ نام ندھان سری بھگوان لگائے اگمی چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ اگم دینا رنگا ئیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پرم پُرکھ نوں کرو سلام، سجدیاں وچ سیس نوا ئیا۔ اوہ مالک خالق دُھر امام، عملاں توں رہت نور الایہا۔ جس دی جبرائیل دے کلام، پیغام اگم اتھاہیا۔ اوہ دیونہار حقیقی جام، بن رسنا رس چکھایا۔ اُس دا آد انت دا اكو اسلام، اسم اعظم اک وکھایا۔ جس دے سارے ہون غلام، بردے بن کے سیس نوا ئیا۔ جو شرع دے جھگڑے میٹے تمام، تمنا کھجک کرپا کوڑ مٹا ئیا۔

جس دا لہنا زمیں اُتے آسمان، نور نورانہ نورِ الٰہیہ۔ سو پُرکھ اکالا دینِ دِیالا کھیلے کھیل مہان، پروردگار سانجھا یار اپنی کل ورتائیا۔ جس نوں آد جُگاد جھکدے اوتار پیغمبر گر تمام، تمنا دینِ دُنی نہ کوئے رکھائیا۔ انت کنت بھگونت جن بھگتاں کرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شرع دے لیکھے مکائے تمام، تمنا دینِ مذہب رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پند بھولی ضلع گرداس پُر کرتار سنگھ دے گرہ * ۱۰۰۹

دھرنی کہے پر بھو مانس ماؤ مانگھ کر پتت پُنیت، پر م پُرکھ پر ماتم اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن آتم پر ماتم دس اگئی ریت، ریتوان سری بھگوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ ودھاتے آتم پر ماتم دس گیت، پاربرہم برہم ڈھولا گاؤن چائیں چائیا۔ ہر ہر دے انتر نر نتر امرت رس بخش ٹھانڈا سیت، اگنی تتوت نہ کوئے تپائیا۔ پُرکھ اکالے دین دِیالے وسنا ہر گھٹ چیت، ٹھگوری چت من رہے نہ رانیا۔ توں مالک خالق ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ جھگڑا مکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مانو ذاتی بخش پیار، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گھر مندر اندر کر اُجیار، ساڈھے تن ہتھ کر رُشنائیا۔ ساچی بخش شبد ڈھنکار، انحد نادى ناد کر شنوائیا۔ امرت بخش اگما ٹھانڈا ٹھار، بن رسنا جہوا دے چکھائیا۔ جیواں جنناں پاسار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی اک اگلا ایککار، واحد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کرپا کر دے میرے پروردگار، سانجھے یار نورِ الٰہیہ۔ میں منگتی در بھگھار، بھگھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں وست امولک میری جھولی دینی ڈار، اتوٹ اتٹ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مانو ذاتی کر دے بڈھ بیک، پتت پُنیت آپ بنائیا۔ آتم پر ماتم دے ٹیک، ایش جیو جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔

ترے گن مایا لائے نہ سیک، کلجگ کوڑا گن نہ کوئے تپائیا۔ ست ستوادی ہو کے کھول دے بھیت، بھو اُبھیدا دے جنائیا۔ سرتی شبد کرا دے ہیئت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ درشن دے دے نیت نیت، نج نیز لوجن نین اکھ گھلائیا۔ میرے اُتے رت سہنجنی مولے چیت، پت ٹہنی لکھ چوڑا سی جیو جنت آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مانو تیرے چرن کول ہون پُجاری، پوجا پاتھر پاہن رہن کوئے نہ پائیا۔ ایکا اشٹ ہووے جوت نور اُجیاری، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری آس رکھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گُر اوتاری، اوتری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میرے اُتے لہنا دینا پورا کر دے وشن برہما شو سنساری بھنڈاری سنگھاری، سنگر شبد نال وڈیائیا۔ میری نمو نمو نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سیکداری، شہنشاہ نور الاہیا۔ میری انت کنت بھگونت تیج دینی سواری، سر میرے ہتھ لکائیا۔ دھرنی کہے میں بن نیز روواں زارو زاری، ظاہر ظہور تیرے اگے واسطہ پائیا۔ توں مہربان محبوب خالق خلق جلوہ گر چوئیس جگدیشا اک اوتاری، اوتر ہو کے ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ میرے امام جلوہ گر نور نورانہ کرنا ظاہری، ظاہر ظہور میرا پردہ دے اٹھائیا۔ میری بیننتی سُن پکاری، پنے ۱۰۱۰

پنے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن کول جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے کلجگ انتم واری، وارث ہو کے اپنی دیا کمائیا۔

* ۹ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر گہنا سنگھ *

گہنا سنگھ تن خوشیاں پاونا گہنا، تیج تت ملے مان وڈیائیا۔ تیرا لیکھا بالیک رشی لکھیا وچ رمانا، رام دے رام نال وڈیائیا۔ پر بھاس وچ تیرا ہندا سی رہنا، پنچپٹی دے گواہیا۔ تیرا ناؤں ہندا سی نینا، نیٹو کہہ کے سارے بلایا۔ ویرا گیاں نال ہندا سی بہنا، اپنی خوشی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اگم گوسانیا۔ گہنا سنگھ آگیا بالیک، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جیہڑی تیتوں بخش تارخ، طریقے نال پال سنگھ دا میل

ملیا چائیں چائیا۔ جس دی قلم وچ توفین، تیرا پورب لیکھ سمجھائیا۔ جس دا لہنا بڑا باریک، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم ویکھے نزدیک، دُور
 دُراڈا اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پچھلے جنم دی شہادت ویکھ تاریخ، تواریخ دُھر دی آپ سمجھائیا۔ جگت کرم دے لیکھے مار لیک، بھلیکھا اندروں دے چُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ نیٹو تک لے نال نین اکھ، اکھراں باہر سمجھائیا۔ تریتا دوا پر کلج رہیا دکھ،
 انت میلا ملیا چائیں چائیا۔ آگے جھولی رہن نہ دیوے سکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، ایہہ پر بھ دی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گیہنا سنگھ گوہ نال کرنا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا پور بلا جنم ویکھ وچ سنسار
 انتم کلج بٹھی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول دتی وڈیائیا۔ جنم وچوں جنم ملیا اپار، اپر مپر سوامی ویکھ دکھائیا۔ تیرا لہنا دینا پورب دے اتار، قرضہ
 جگت رہے نہ رائیا۔ دُکھ دلدر دے نوار، سکھ ساگر روپ سائیا۔ بھوت پریت کوئی ہو نہ سکے سوار، جن کھولیس نہ کوئے چترائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی دے
 اک ادھار، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھائیا۔

۱۰۱۱

۱۰۱۱

پال سنگھ تیری پر بھ کرے پر تپال، پر تپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ دینا بندھپ بنے دین دیاں، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے لال،
 لالن دُھر دارنگ چڑھائیا۔ ساچا مارگ بخش سکھال، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جگت روگ گھانی پئے نہ گھال، دل دلدر دُور کرائیا۔ اوہ انتر آتم پر ماتم ہو
 کے وسے نال، میلا رکھے چائیں چائیا۔ سچ بیننتی دھرم سوال، کرم اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت سوگ وچوں کر بحال، روگ دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن وجود سریر کرے آپ سنبھال، سمبل دا
 مالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔

* ۱۶ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سورگ واسی گرچن کور کلا دے نوت * ❀

دھرنی کہے مینوں کلجگ انتم خوشی بڑی، خوشحالی وچ گر گوپال دھیان لگایا۔ میں نرگن دھار پر م پڑکھ دی سرنی پڑی، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ میرے اُتے پڑکھ اکالے کیتی سُنہنجی گھڑی، پل پکاں دے پچھے ویکھ وکھانیا۔ ست دھرم دی دھار میرے اُتے دسے گڑی، گڑھی چمکور دے گواہیا۔ میں سچ دوار اینکار در کھڑی، درگاہ ساچی سیس نواہیا۔ آد جگاد پر بھ تیری بھگتاں نال بنی رہی لڑی، تند ستار نہ کوئے تڑایا۔ مینوں خوشی میرے مہربانا میرے اُتے تیرے بھگتاں تن وجود بنے مڑھی، خاکی خاک رنگ رنگایا۔ جنہاں دی جیون زندگی شوہ دریا کدی نہ ہڑھی، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہناں بھاگ لگا ہڈ ماس نڑی، تن وجود خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ مڑھی کہے میں بھگتاں تن وجود کیتا خاک، تن مائی نظر کوئے نہ آہیا۔ آتم دھار تلیا پر بھو داساک، انت سنگر وچ سماہیا۔ جس دا کھلا سدا تاک، سچکھنڈ دوار بند نہ کوئے کرایا۔ سوشد گھوڑے چڑھ کے راک، ہرجن بھجن واہو داہیا۔ مینوں یاد آوندا اوتار پیغمبراں گرو آں والا واک، بھوکھت ۱۰۱۲

بھوکھتاں وچوں سمجھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں بنے سجن ساک، سہیلا اکو نظری آہیا۔ عیسیٰ کہے میرا اشارہ دیوے کلاک، جگت گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرے پروردگار سانجھے یار میل کرنا نال اتفاق، اتفاقہ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ مڑھی کہے میرے وچ تن وجود ہویا سواہ، مائی نظر کچھ نہ آہیا۔ ایہہ کھیل بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سماہیا۔ جو آد جگاد بھگتاں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا دُھر درگاہیا۔ شبد دے صلاح، مشورہ اکو نام درٹایا۔ نرگن دھار ہو کے پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں آپ اٹھایا۔ نتھوایاں دیوے ساچا تھاں، تھان تھنتر اک سہایا۔ نام ندھان بخش کے ناں، ناؤں نرکار رنگ رنگایا۔ سچکھنڈ دوار سہا کے گراں، گرہ مندر اک وڈیایا۔ جتھے آپے پتا آپے بنے ماں، آپ اپنی گود لکایا۔ آون جاون لکھ چوراسی لہنا رہے نہ وچ جہاں، جونی جون نہ کوئے بھوایا۔ آتم پر ماتم میل ملانے آپ اپنے گراں، سچکھنڈ ساچے سچ سماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ مڑھی کہے تن وجود

مٹی خاک ہو یا کنچن، تن نظر کچھ نہ آئی۔ اگنی اگ لگا چن، دھواں دھار دھار بنائی۔ آتما خوشیاں وچ لگا نچن، دُھر دے ڈھولے گائی۔ پر بھو پیار وچ لگا رچن، لوں لوں دا لیکھا جائے چُکائی۔ ست سرُوپی بن کے ہیرا رتن، درگاہ ساچی سچ سہائی۔ جو آد جگادی بھگتاں وطن، گرہ مندر سو بھاپائی۔ سو دھام نیارا جتھے پر بھ بھگتاں کرے پیارا پریتم ہو کے لیکھا توڑے تن، تنوت رہن کچھ نہ پائی۔ جس کارن جوگی تپی ستی سارے کردے یتن، بیتھارتھ منزل ہتھ کسے نہ آئی۔ بنا سنگر شبد توں درگاہ ساچی تے کئے نہ پتن، گھاٹ کنارہ ویکھن کئے نہ پائی۔ سچھنڈ دوار کرپا کیتی آپ نرنکار آتم دھار ملایا گر پنچن، گر پنچن کور اپنے رنگ سمائی۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی دین دُنی دارہیا کئے نہ ہن، جگت ونج نہ کئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، امرت نام ندھان رس دیوے رسن، بن رسنارس چکھائی۔

* ۲۲ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بگا ضلع لدھیانہ ناظر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے نیتو گے نیر، لوچن نین چھہر لائی۔ نگاہ مار لے بے نظیر، نر نرائن نور الہیہ۔ اوہ سندیہ سُن لے جو دے کے گیا کبیر، قبرائ توں باہر جنائی۔ انت کنت سری بھگونت بدلے تیری تقدیر، تلبہر دین دُنی مٹائی۔ جس دے کول آد جگاد برہم برہما شبد اناد شمشیر، جگت شستر ہتھ نہ کئے اٹھائی۔ جو لہنا دینا جانے شاہ حقیر، شہنشاہ ہو کے ویکھ دکھائی۔ تیری آسا رکھ کے گئے پیغمبر پیر، پر م پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ تکائی۔ تڈھ بن انت دیوے کئے نہ دھیر، دھیرج نظر کئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائی۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے بیتا، مترا تیری ڈھائی۔ میرا انتسکرن نہ ہووے ٹھانڈا بیتا، اگنی تت نہ کئے بُجھائی۔ آکے ویکھ لے کل کاتیاں والی ریتا، تن وجوداں اندر حق محبوب ہو کے ویکھ دکھائی۔ پیار رہیا نہ مندر مسیتا، کعبے جگت رہے گر لائی۔ اوتار پیغمبراں گرو آں وقت ویکھ لے بیتا، پورب لیکھا لیکھے نال ملائی۔ میرے صاحب سوامی انترجامی میرے انتسکرن وسجا چیتا، چت وت ٹھکوری رہن کئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی پروردگار، ساچھے یار نورِ الاہیا۔ میرا پورب لہنا دے اُدھار، مقروض قرضہ دے
 چُکایا۔ میں جگ چوکڑی تیرا کردی رہی انتظار، سبجگ تریتا دوپر کھجگ دھیان لگایا۔ میتوں سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اتار، اوتری تیرا بھو
 چُکایا۔ میں مٹی خاک ہو کے رہی ہوشیار، آلس ندرانہ کوئے رکھایا۔ توں دیونہار میرا داتار، دیندھ اک اکھوایا۔ ست سچ دے مالک میری پاؤنی سار،
 خالق خلق مخلوق ویکھ دکھایا۔ میرے اُتے تیرے نام کلمے دا ہویا تکرار، جھکڑا دین دُنی جنایا۔ شرع دی شرع نال ہوئی خار، مذہب مذہب نال ٹکرایا۔
 بچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی بن نیناں نگاہ مار، بن نیز اکھ گھلایا۔ میرے اُتے چاروں گنٹ ہویا اندھیار، ساچا چند نہ کوئے رُشٹایا۔ چار جگ دے شاستر رہے
 پُکار، بن رسنا کوک کوک سنایا۔ کل کلکی ساڈی پاوے سار، نہکنا تیرے ہتھ وڈیایا۔ امام اِمام نورِ الاہی پروردگار، یامین تیری اوٹ تکایا۔ توں شاہو
 بھوپ سکدار، شہنشاہ اک اکھوایا۔ میں درویش تیرے در بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دی سنیں پُکار، کوک کوک دیاں
 جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میری آسا پُرکھ اکالے اگم، جگت بدھی سمجھ کسے
 نہ آئی۔ مہربانا سیری بھگوانا ست دا سچ چلا دے دھرم، ادھرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین دُنی نوں بھید گھلا دے برہم، پاربرہم پردہ آپ چُکایا۔ میرے اتم کر
 دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں تیری اکو تکاں سرن، سرنگت اک رکھایا۔ توں کرتا پُرکھ کرنی کرن، قُدرت دا قادر نورِ الاہیا۔ میرا پلو بن
 ہتھاں آجا پھرن، بن قدماں پنہدہ مکایا۔ توں مالک بھنن گھرن، سمرتھ اکھ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا
 ور، دُھر دا بھو آپ چُکایا۔ دُھر دا بھو میرے سوامیا جائے چک، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ اتم پر ماتم تیری اکو ہووے تک، تخم تاثیر بے نظیر دینا
 بدلایا۔ بن تن وجود حق محبوب سرشتی اندر میتوں جائے جُھک، کائنات بن کعبیاں سپس نوایا۔ کھجگ کوڑ گڑیارے میرے اُتوں پینڈا جائے مک،
 سبجگ سچ سچ دے وڈیایا۔ اوہ تک لے وقت سہنجنا گر اتار پیغمبراں والا رہیا ڈھک، بیس پیسے ہر جگد پٹھے اپنی اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو پر وشتا تک لے اَسو بائی، بائیل وچ یسوہ کی گیا سمجھایا۔ کی گوہند اشارہ دتا بوٹا پٹن

لگیاں کاہی، کائنات کی درڑائیا۔ کی نرگن سرگن تیری اکھراں ہندسیاں والی زیرو صفرا بنے دہائی، لیکھا لیکھیاں وچوں چکائیا۔ توں مالک خالق اک گوسائیں، گہر گجھیر تیری وڈیائیا۔ میں پر م پڑکھ پر ماتم اکوتیتوں رہی دھیائی، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا درمت میل دھو دے شاہی، داغ رہن کچھ نہ پائیا۔ لیکھا تک لے دھر دے ماہی، محبوب نور الاہیا۔ میتوں سنجگ ست دھرم دی بخش دے شہنشاہی، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ توں پڑکھ اکٹرا سب دا اک گوسائیں، گہر گجھیر نور الاہیا۔ میرے محبوبا اپنی تک لے دین دنی والی خدائی، خود مالک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ میں چرن کول دھرنی دھرت دھول دھول کہے دھوڑی خاک رہی رمائی، مستک ٹکے لاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے تھہ بن دوجا اور کوئے ناہیں، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲۳ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ رجوال ضلع لدھیانہ گرچرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ پر ماتم دھر دے مولا، یا مین نرگن دھار تیری سرنائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی پورب ویکھ لے اقرار قولہ، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ میں کوک پکاراں مٹی خاک دھولا، دھرم دی دھرم نال دہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرا بھار کر دے ہولا، کلجگ کریا کوڑ کوڑ مٹائیا۔ پریم پیار وچ میرے اُتے رہیا کوئی نہ پنڈت پاندھا رولا، ملا شیخ مساکت رہے گر لائیا۔ توں جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ساول سولا، سرب کلا سمر تھہ اگم اتھایا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میتوں سنا دے اپنا بولا، انبولت دھر داراگ درڑائیا۔ جس دے وچ ست دھرم دارا ہووے کھولا، وست نام ست ورتائیا۔ مہربانا نرگن دھار بن تتاں بدل کے آجا چولا، چوہی پرہتم اپنا وٹائیا۔ میرے کرم گرم اپنے شبدی دھار جوہ لے، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پیار محبت وچ مانو ذاتی آپے موہ لے، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا چاروں گنٹ میرے اُتوں کھوہ لے، نو ست نظر کوئے نہ آئیا۔ ہرجن سنت سہیلے اپنے نام پیار وچ پرو لے، پار برہم پر بھ اپنا بھجو چکائیا۔ مانس مانو تیرے در دا ہو جائے گولا، دوسر اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ توں

میرا میں تیرا سر شئی در شئی اندر گاؤے ڈھولا، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا سنگر شبد نرگن دھار ہوئے وچولا، نتاں لیکھا دئے چکائیا۔ سچکھنڈ
نواسی پڑکھ ابناشی ہر گھٹ دسنا گھول گھولا، کایا مندر اندر بھیو چکائیا۔ انت اخیر بے نظیر میرے اُتے کرم کانڈ دا بن چا تولا، نام کنڈا ترازو اپنے ہتھ
اٹھائیا۔ پار برہم برہم اپنے نال چھوہ لا، چھوہ ہر بانکے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں تیرے چرن آپ آپا گھولا، گھولی گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ویکھ لے بن جگت اکھیاں دھار، لوچن نین نہ کوئے وڈیائیا۔ تُوں
شاہ پاتشاہ شہنشاہ سیکدار، آد جگادی اک اکھوائیا۔ تیرے حکمے اندر پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو سیو کمائیا۔ میں نمائی روواں زارو زار، گریہ زاری وچ
گر لائیا۔ کلج کوڑی کرپا کیتا خوار، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جدھر تکاں ہو یا و بچار، مایا ممتا موہ ہلاکائیا۔ ست دھرم دارہیا نہ کوئے دوار، دوار کا وای
کرشن دئے گواہیا۔ رام راما کرے نہ کوئے ستکار، ست ستوادی ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ پیغمبر دئے نہ کوئے ادھار، شرع شریعت رووے تھاؤں تھانیا۔
تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی تیری درگاہ بناں بھکھار، مقامے حق جھولی ڈاہیا۔ میں خادم تیری
خدمتگار، جگ جگ تیری سیو کمائیا۔ تُوں میرا امام ااما پروردگار، جلوہ گر نور الایہیا۔ میں مٹی خاک بن کے تابعدار، لکھ چوراسی اپنے کندھ اٹھائیا۔ تُوں
دیونہار اگم بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ سدا ورتائیا۔ میری بیننتی اک اکلے اینکار، در تیرے کوک سنائیا۔ جوتی جاتے میری پاسار، مہاسار تھی اپنا رنگ رنگائیا۔
لہنا دینا پورا کر پیغمبر گر اوتار، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ وقت سہنجا آد نرینجا میتوں آکے دے دیدار، دیدہ دانستہ تیرا درشن پائیا۔ تُوں نور الہ بے
پرواہ سب داسا نھیا یار، حق حقیقت دا پردہ دینا گھلایا۔ تیرا سندیسہ سناں بن اکھراں بول جیکار، سروناں لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں دھرنی مٹی خاک تیری
چھار، چرن چھوہ کے خوشی بنائیا۔ تُوں کل کلکی اوتار، نہکلنکا بے پرواہیا۔ امام ااما میت مرار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ سجدیاں وچ کراں نمسکار، نو نو
لاگاں پائیا۔ تُوں بخشنہار سدا جگ چار، سچجگ تریتا دوا پر کلج انت تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پر م پڑکھ پر ماتم میتوں دینا آپ ادھار، سر سر میرے
ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں بھکھارن بنی تیرے در، دردی ہو

کے درد و نڈائیا۔ مہربان ہو کے کرپا دینی کر، کرپا ندھان تیری سرنائیا۔ سنگر شبد اگئی دے دے ور، دست امولک اک ورتائیا۔ میرا دھرم خزانہ دے بھر، کلج کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ ہر ہر دے تیرا ہووے ڈر، بھے بھو اپنا اک سمجھائیا۔ توں سوامی نرائن نر، کرتا پڑکھ اگم اتھاپیا۔ میرا سہنجنا کر دے گھر، نو کھنڈ پر تھی اکو رنگ رنگائیا۔ جھکڑا میٹ شرع شر، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ مانو مانس مانکھ تیرے در جائن تر، تار نہار سمر تھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست اگم ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیری دین دُنیا ہوئی دُکھی، دردیاں درد لینا و نڈائیا۔ مانو ذاتی تک لے بھکھی، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوائیا۔ بھگت جنمے کوئے نہ کھھی، جنیندی بنے کوئے نہ مائیا۔ بھاگ لگے نہ اٹا رُکھی، تن وجود نہ کوئے چترائیا۔ توں نرگن دھار ہو کے اٹھی، جوتی جاتے ویس وٹائیا۔ کرپا ندھان ہو کے تھھی، مہر نظر اٹھائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن میریاں چارے ویکھیں گھھی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ پھول بھلائییا۔ میری پت میرے بھگوان گئی لٹی، کلج لٹیرا بنیا تھاؤں تھانیا۔ سب دی پریت تیرے چرن کول ٹٹی، ٹٹیاں سکے نہ کوئے جڑائیا۔ توں مہربان مہربان مہربان میں تیری آد جگاد کردی بُتی، بُتھانیاں اپنے وچ لکائیا۔ میری جاگ کھول دے سرت رہے نہ ستی، بلو نا شبد نام لگائیا۔ توں پڑکھ پڑکھو تم ابناشی اچتی، چیتن دینا کرائیا۔ میرے اُتے سہنجنی کر دے رتی، رُترتی اپنا نام مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم پت پر میثور ابناشی اچتی، چیتن ہو کے چت ٹھکوری دے چکائیا۔

* ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ مہاؤن ضلع لدھیانہ اُجاگر سنگھ دے گرہ *

اسو کہے پر بھو میرا پر وشتائی، اوتار تیری خوشی منائیا۔ کی اشارہ دتا سنگر نانک اُتے ویس، بہل ہو کے دیاں سنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لکھ کے گئے کئی، کیتے تیرے حکم وچ گن گائیا۔ میرے سوامی انترجامی تیری سب توں نرالی دیہی، پنج تت نظر کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ اَسُو کہے پر بھو میرا تیمی دوس دہاڑا لوک مات، ماتر بھومی نال ملائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میٹوں بخشنی سچ
 دات، دست اموک اک ورتائیآ۔ ٹھا کر سوامی ہو کے مار جھات، پروردگار سانجھے یار اکھ اٹھائیآ۔ میرے انت کنت بھگونت پُچھ وات، وارث ہو کے
 کھوج کھوجائیآ۔ نوست اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیآ۔ آتم پر ماتم سنے کوئی نہ بات، باطن پردہ نہ کوئے کھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایآ۔ سچ دا بھو کھول دے آپ، ہر کرتے دیا کمائیآ۔ توں دُھر درگا ہی اگئی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری
 سرنائیآ۔ نج گھر وای اپنا دے دے جاپ، بن رسنا جہوا کر پڑھائیآ۔ کلج ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ پورب لیکھا لہنا میرا
 تک لے کھات، پردہ پردیاں وچوں چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیآ۔ آسا کہے میں جگ جگ
 آس اکو رکھی، رکھک تینوں دیاں جنائیآ۔ نگاہ ماریں بنا نیتز لوچن نین اکھی، دین دیاں دیا کمائیآ۔ توں سرب سوامی میری تیج اتم رکھی، مہربان تیری
 وڈیائیآ۔ میری قیمت کوئی رہی نہ کھئی، کلج کوڑے ہٹ وکائیآ۔ میں دو جہان دُہائی دے دے نسی، بھئی واہو داہیا۔ کلج مایا ممتا وچ پھسی، تند سکے
 نہ کوئے تڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ اَسُو کہے پر بھو میرا لہنا دینا باقی، باقاعدہ دیاں جنائیآ۔
 توں پُرکھ اکالا میرا ساتھی، سگلا سنگی اک اکھوائیآ۔ میرا پردہ کھول کے دیکھ لے تاکی، اوہلا رہن کوئے نہ پائیآ۔ میرا تن وجود نہیں کوئی خاکی، اپ تیج
 وائے پر تھی آکاش رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ تیری چرن پریتی میرا ناتی، دوسر سنگ نہ کوئے جنائیآ۔ انت پُچھ میری واتی، واتا ورن تیرے چرن ٹکائیآ۔ دُھر
 دی بخش دے بوند سوانتی، میری اگنی تت بُجھائیآ۔ تیری سب توں وکھری ذاتی، اذاتی نور نور الاہیا۔ میرا لہنا دینا چار جگ دے شاستر نہیں کاغذاتی،
 اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میرے کول سنگر شبد دی اگئی پاتی، پترکا جگت نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ جو لکھی نہیں نال قلم دواتی، حرف حرفاں ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ اَسُو کہے پر بھو نگاہ مار لے کایا ماٹی بھانڈے کنبھ، چار جگ
 دے مالک دھیان لگائیآ۔ کی سندیسہ دتا اشنج سنب سنب، دُھر دا حکم حکم درڑائیآ۔ کی لہنا دینا گوہند دھار ہم کُنڈ، کُنڈی کھڑکی باہر رکھائیآ۔ کی آشا

رکھ کے گیا کاگ بھسند، کلجگ اتم دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ اسو کہے پر بھو
 میرا سندیسہ بن پانی پون، پون بسنتر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا بھو پیا سکے کون، کتھنی کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ میں پورب کتھا آیا سناون، بن اکھراں
 اکھرنایا۔ جو لہنا دینا رام دا لیکھا رام راون راون، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ اوہ سندیسہ در ٹھانڈے آیا گھلاون، بن رسنا جہوا گانیا۔ جو بھگت سہیلا تیرا
 آد جگادی توں اُس دا انتر آتم آیوں پرچاؤن، پرچہ دین دنی توں باہر پانیا۔ کچھ لیکھا تک لے کی تیرا ناتا وچ مہاؤن، مہر اپنا نام لگانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ تینی اسو کہے اوہ نارد آوندا نٹھا، بججے واہو داہیا۔ جس نوں کلجگ کرے ٹھٹھا،
 مسخری رہیا اڈانیا۔ پنڈتا دھرم دا برج ویکھ لے ڈھٹھا، محل ویکھن کوئے نہ پانیا۔ سنگر شبد دا رہیا کوئی نہ پٹھا، چیلگر نہ کوئے سمانیا۔ دروہی پھر گئی
 مندر مسجد شو دوالے مٹھا، گرو دوار دھیان لگانیا۔ سب دا لیکھا گنا اکٹھا، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میرے کول پُرکھ اکال دا پٹا، پٹنے والا دئے گواہیا۔
 جس دا لہنا دینا اتم دھار ہونا جٹا، جٹا جوٹاں کرے صفایا۔ اوہ سوربیر نوجوان ہٹا کٹا، بلدھاری اک اھوایا۔ جس سب دا میٹنا رٹا، لیکھا جانے خلق
 خدایا۔ اوہ بھو کھلائے کایا مٹا، ساڈھے تن ہتھ پھول بھلایا۔ اُس دا ویس بازی گر نٹا، جگت جی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جس دے حکم وچ ستجگ تریتا
 دوپر کلجگ پٹا، اگلا پنڈھ مکایا۔ اوہ سنہارا گھٹ گھٹا، لکھ چوراسی رہیا سمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل اک
 دکھایا۔ نارد کہے اسو بھانڈے مٹی دے تک لے چار، چارے جگ سرنانیا۔ بن رسنا کرن پکار، کوک کوک سنانیا۔ ستجگ بولے اپنی دھار، گھرت وچ
 سمانیا۔ تریتا کوک کوک کرے پکار، بل باؤن ویکھ دکھایا۔ چاول تیرا روپ اپار، سمگری بے پرواہیا۔ دوپر کوک بولے لکار، نوست ست وڈیانیا۔ کاہنا
 کرشنا تیرا سہار، ارجن مل کے وجے ودھانیا۔ موہن مادھو ہو سکدار، گہر گمبھیر کھیل کھلایا۔ ان دانہ وچ سنسار، دیونہار اک گوسانیا۔ جو ویکھے وگسے
 پاوے سار، آد جگاد ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ چوتھا بھانڈا کہے میں کلجگ کوڑا
 کچا، خالی اندروں نظری آیا۔ میرے وچ گن رہیا نہ سچا، سچ ملے نہ کوئے وڈیانیا۔ میرا انتسکرن کوڑی کرینال مچا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میں

نو دوارے بھجھا، بھجیئا واہو داہیا۔ پر بھو نام مول نہ جپا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ مینٹوں ملے کوئی نہ پتہ، پت پر میثور نظر کوئے نہ آیا۔ میرا خالی
 دے سے کھٹا، وست ہتھ نہ کوئے لکایا۔ مینٹوں اشارہ دے کے گیا نانک تپا، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ جس ویلے وسین دے وچ چھپا، بن چھپر چھٹاں
 ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ خالی بھانڈا کہے میں نکا جہا کجا، کنبھ نالوں روپ بد لایا۔
 میرے انتر آتم جگت وکار مول نہ بھجھا، اگنی اگ نہ کوئے بھجھایا۔ مینٹوں انتم انت اکو دوارا سبھھا، دوسراوٹ نہ کوئے نکایا۔ میرا پڑکھ اکلا دین دیا
 میرا بھیو جانے گجھا، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھایا۔ جس دے اگے واسطہ پاوے دھرنی بسدھا، دھرنی رو رو دیوے دھایا۔ اُس دا کھجگ تھکم دا ہون والا
 یدھا، یدھسٹر دا لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ انت وقت سہنجنا پُجا، پوجینوگ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا کھیل اک کھلایا۔ بھانڈا کہے میرا روپ مٹی خاک تن، وجود دیکھ وکھایا۔ میرا سمجھے کوئی نہ من، منسا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا رپا نہیں کوئی دھن،
 دھناڈھ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میرا سرون نہیں کوئی کن، کائنات دیاں جنایا۔ میرا نور نہیں کوئی چن، پرکاش نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست اک ورتایا۔ بھانڈا کہے میں اندروں خالی، چوتھا دیو وکھایا۔ میری سنگر شبد کرے دلالی، وچولا اکو نظری
 آیا۔ جس دلہنا دینا نال جوت اکالی، اکل کل دھاری نال مل کے وجے ودھایا۔ جو سب دی سرت رہیا سمبھالی، سمبل بہہ کے اپنا کھیل کھلایا۔ سو آد
 جگاد والی، وارث اکو اک اکھوایا۔ جو میرا لیکھا پورا کرے حالی، حالت تِس نوں دیاں سناہیا۔ کھجگ پھل رہیا کسے نہ ڈالی، پت ٹہنی گئے کملایا۔ کوڑی
 کریا کھیل ہوئی نرالی، اچرج لیلارہی وکھایا۔ پر بھو پریتی ملے کتوں نہ بھالی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در ساچے لکھ جگایا۔ بھانڈا کہے پر بھو مینٹوں دے دے پریم داد، وست اگم اتھاہ ورتایا۔ مینٹوں بھر سکے نہ کوئی سنت سادھ، فقیر فقیر حق نہ
 کوئے سناہیا۔ میں پھر پھر ویکھے مندر مسجد شو دوالے مٹھ تتاں والے سادھ، سمگرپاں کھوجیاں چائیں چانہیا۔ رسنا جہوا مٹی دند اکھراں والے سُن دا رہیا ناد،
 ڈھولے صفتاں والے صفت صلاحیا۔ میں نگاہ ماری وچ برہما، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ جدھر تکیا دسیا واد وواد، وکھ امرت روپ نہ کوئے بنایا۔ تُوں میرا

موہن مادھو مادھ، مہربان اگم اتھاہیا۔ آد جگاد بودھ اگادھ، بدھی توں پرے تیری پڑھائیا۔ ماٹی خالی کاجا بھانڈا تیتوں رہیا ارادھ، گن تیرے ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کرپا دا میرے اندر پا پرساد، پرسادی ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے انتشکرن رہے نہ واد وواد، امرت رس بن رسنا دینا چکھائیا۔

* ۲۳ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مہاون ضلع لدھیانہ جرنیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے وڈے ہون بھاگ، بھگوان دیوے مان وڈیائیا۔ میرے اتوں کھج کوڑ دی بھجے آگ، ترے گن تت نہ کوئے تپائیا۔ ست دپیک جوت جگے چراغ، چراگاہاں کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں اندر بخشے ویراگ، ویری اندرون باہر کڈھائیا۔ ہر جن ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ دُرمت میل دھوے داغ، پتت پُنت آپ اکھوائیا۔ ساچا اِشان کرائے اگئی دھوڑُ مجن ماگھ، ممتا موہ وکار چکائیا۔ سنت سہیلے ۱۰۲۱ جاون جاگ، سرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا ہویا وقت سہنجنا، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ کرپا کرے آد نرنجنا، نر نرائن دُھر در گاہیا۔ جس دے چرن دھوڑُ کراں مچنا، میرے پاپاں کرے صفائیا۔ سدا سہیلا ہووے سبجنا، سخا اک اکھوائیا۔ جس میرا پردہ کجنا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ جس دانام ندھانا ڈنکا وجنا، چاروں گنٹ کرے شنوائیا۔ جس دے لحم وچ لکھ پوڑا سی چو جنت بھجنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ستگر گوبند دھار دے وڈیائیا۔ جو جن بھگتاں کرے سچ پریت، پریتم ہو کے میلا میلے چائیں چائیا۔ میرا دھام سہائے بنا مندر مسیت، بن کعبیاں کرے رُشائیا۔ مینوں سوامی ملیا ترے گن اتیت، ترے بھگن دھنی نور الاہیا۔ میرا خوشی ہویا چیت، چت وت ٹھگوری رہی نہ رائیا۔ میں اپنا آپ لیا چیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا در اک سہائیا۔ دھرنی کہے میں اکو منگ منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔

پر م پڑھ جگت گھڑی ہووے لنگھدی، پل پل تیرا نام دھیائیا۔ میرے اوتوں کھیل مُکا دے بُکھ ننگ دی، جگت دلدر ڈیرہ ڈھاہیا۔ خوشی دے دے اپنے انند دی، انند انند وچوں پرگٹایا۔ وڈیائی تکاں تیرے بھگت چند دی، چند چاندنی کر رُشنائیا۔ وڈیائی ہووے تیرے اکو چھند دی، سو پڑھ نرنجن دے وڈیائیا۔ میری آشا پوری کر دے بند بند دی، بندگی تیرے چرن رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آشا پوری کرنی تت پیج دی، پنچم مئے ٹھانڈے سیتے در اپنے دینی وڈیائیا۔

* ۲۳ اُسو شہنشاہی سمت ۱۱ سرہند شہر گردشن سنگھ دے گرہ رام سرُپ سنگھ رام داس کرشن کمار دیوی دیال * *

دھرنی کہے میرے پروردگار نور الہ، یامین تیری سرنائیا۔ جوتی جاتے پڑھ بدھاتے اگم اتھاہ، سو پڑھ نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ جلوہ گر خودی ۱۰۲۲

توں باہر میرے خُدا، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ میرے سیری بھگوان نوجواں، مرد مردانے تیری اوٹ رکھایا۔ پڑھ اکالے دین دیالے بن ہتھاں میری پکڑ لے بانہہ، بن تتاں تت جنایا۔ توں مالک خالق دو جہاں، نرگن نرؤیر اگم اتھاہیا۔ میں دھرم دی دھار رہی نہ دھرنی ماں، میا سنیا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میرے اُتے جھگڑا تک لے سور گاں، پنچھی پشو سارے روون مارن دھاہیا۔ کلجک جیواں بُدھی ہوئی وانگ کاں، کاگ وانگ سرب گر لائیا۔ ہردے وسیا دے کسے نہ ناں، ناؤں نرنکار تیرے رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میرے مالک خالق پوتر رہیا کوئی نہ تھاں، تھننتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ آ کے ویکھ لے میرا گراں، گرہ مندر پردہ آپ چُکایا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے بل بل جاں، ایکا سرن دینی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پڑھ اکال اگمڑے، بے انت بے عیب تیری وڈیائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی مانو چمڑے، چم درشی ویکھ وکھایا۔ میرے اُتے دین دنی دے حال ہونے مندڑے، مندبھاگی دے لوکایا۔ تیری قیمت رہی نہ کوڈی دمڑے، دامنگیر تیرا

نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے لکھ جگائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے در جگاواں لکھ، لکھ اگوچ تیری اوٹ نکائی۔ نرگن دھار ہو پرتکھ، پت پر میثور اپنا روپ بدلایا۔ میرا بھانڈا دیکھ لے خالی سکھ، سچ دست رہن نہ پایا۔ جوں بھاوے میری تیج لیسی رکھ، رکھک ہو کے ہونا سہائی۔ سچ پریتی کھیڑا ہویا بھکھ، بھٹھ دے کوڑ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دینی وڈیائی۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میری بینتی تیرے آگے ارداس، عرضوی اک سنائی۔ توں شہنشاہ شاہو شتاباس، پاتشاہ بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کریا تک لے تن وجود مائی خاک لاش، سریر اندر دھیان لگایا۔ کچھ لہنا دینا میرے نال ملا دے شکر کیلاش، کلادھاری دے وڈیائی۔ میری جگ چو کڑی پُرانی پورب آس، ترسنا تیرے چرن لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائی۔ دھرنی کہے پر بھو توں دھر دامیت مُرار، متر پیارا اک اھوئی۔ سو پُرکھ نرنجن پاؤنی سار، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ ایکنار دینا ادھار، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھائی۔ آد نرنجن کر اُجیار، جوتی جاتا ڈمگائی۔ ابناشی کرتے کرنا پیار، مُجت اپنا نام سمجھائی۔ سری بھگوان میرا قرضہ دینا اتار، مقروض تیرے در تے منگ منگائی۔ ۱۰۲۳ پاربرہم ہو جا خبردار، بے خبراں خبر سنائی۔ سنگر شبد بول جیکار، سندیسہ دو جہان درڑائی۔ برہم برہم کر اُجیار، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ وشنوں وشنو بھر بھنڈار، خالی جھولی رہن نہ پایا۔ شکر کوڑی کریا کر دے پار، ست ترسول اک چکائی۔ نو کھنڈ پر تھی توں دیکھنی اپنی دھار، جگت اکھ نہ کوئے گھلایا۔ میں روواں زارو زار، ذرہ ذرہ رہیا گر لایا۔ توں مالک سوامی میرا کنت بھتار، ندھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نہکنا کل کلکی بن اک اوتار، اوتری ہو کے دیکھ وکھائی۔ امام اما پاؤنی سار، سکدار نور الاہیا۔ میں تیری طلب گار، سنت کمار رہیا جنائی۔ براہ نے دتا اگم اشار، سینت اکھ نہ کوئے درڑائی۔ یگے پُرش کیتی وچار، بن بدھی بودھ کرائیا۔ حیگریب کہا توں پاونہارا سار، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نرنجن تیرے سب کچھ اختیار، حکمے اندر اپنا حکم ورتایا۔ دتا ترے کوک گیا پکار، دو جہان سنائی۔ رکھپ آسا رکھی دین دنی توں باہر، بھو ابھیدا اپنے وچ چھپائی۔ پرتھو کر کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائی۔ تس تیرے چرناں دھوڑی لا کے چھار، لکے خاک رمایا۔ کچھپ ہو کے آپے ظاہر، مندر اپنے پٹھ اٹھائی۔ دھنتر تیرا کھیل نیار، کھیل

کھیلیا چائیں چانیا۔ ہنسا باؤن پا کے سار، پاربرہم پر بھ اپنا روپ جنایا۔ ہری ہر ہو کے آپ خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ دو تاں دُشاں آپ سنگھار،
 موہن مادھو اپنی کل ورتایا۔ باؤن تیرا روپ اگم نیتر دسے نہ وچ سنسار، جگ نیتر دیکھن کوئے نہ پانیا۔ نر نرائن ہو اُجیار، اُجالا کیتا تھاؤں تھانیا۔ تیرا
 کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی ویکھ وکھانیا۔ رام راما روپ دھر اپر اپار، کھیل کھیلیا چائیں چانیا۔ کاہنا کرشنا تریلوکی تیرے چرن بھکھار، گند منوہر لکھی
 نرائن تیری وڈیایا۔ پرس رام دی کھتری باہمن توں باہر دی دھار، جگت شستر نہ کوئے لڑایا۔ وید ویاسا بن لکھار، لیکھ لکھیا چائیں چانیا۔ جگ چو کڑی
 لنگھدے گئے پار، پاربرہم تیری سیو کما یا۔ پیغمبراں پیغام دتا دسیا وچوں نرا کھر دھار، موسیٰ عیسیٰ محمد کر شنوایا۔ نانک گوہند دے ادھار، بے بے کار
 کراوے خلق خدایا۔ اتم پر م پُرکھ پر ماتم دھرنی کہے تیری آئی وار، وارث ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سمبل نگری تیرا دھام نیار، ساڈھے تن ہتھ و بے
 ودھانیا۔ شبدری شبد تیرا جیکار، بن کتاں سروناں کر شنوایا۔ تیرا روپ انوپا شاہو بھوپا دس نہ آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیرے
 ڈھولے گانیا۔ میں انت کنت بھگونت تیرا کردی انتظار، بن نیناں راہ تکاں چائیں چانیا۔ تُوں شاہ سلطانے نوجوانے مرد مردانے میتوں بخش دے
 دھوڑی چھار، ٹکے خاک خاک رمایا۔ میری میننتی تیرے در پکار، پنے پنے سیس جھکانیا۔ کلج کوڑی کریا جیواں جنتاں اندروں کڈھکے باہر، سادھاں
 سنتاں رنگ رنگانیا۔ اکو نام کلمہ سر شٹ سبائی انتر نر نتر تیرا ہووے پیار، مُجبت اپنی اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا در آپ سہانیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی انتر جامی نہکامی میری اک عرضوئی، جگت خواہش تمننا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ نڈھ بن میری سار پائے
 نہ کوئی، کوک کوک دیاں ڈھانیا۔ نو ست تیرے نام ملے نہ ڈھوئی، ڈھولک پھینے کم کسے نہ آیا۔ مانو ذاتی سرت شبد سکے نہ کوئے پروئی، پروہت سکے
 نہ کوئے سمجھانیا۔ میرے مالک خالق پروردگار نور الہ میری دروہی، دو جہاناں دیاں سنایا۔ اتم پر ماتم تیرے نال کسے نہ چھوہی، مل کے و بے نہ کوئے
 ودھانیا۔ جدھر تکاں گھر گھر کایا مندر اندر پنچ گروہی، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ سرتی اٹھے کسے نہ سوئی، سوادھان نہ کوئے کرایا۔ امرت بوئد
 سوانت کوئے نہ چوئی، سا تک ست نہ کوئے ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پت گئی کھوہی، پت پر میثور اوڈھن سیس نہ کوئے کٹانیا۔ میرے اُتے

اوتار پیغمبروں گرواں لیکھے لا کے بھوکھتاں والی پیشینگوئی، پیش ہو کے پیشتر تیتوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے پیار مُجبت تیری سرشی درشی اندرون گئی موہی، ناتا بدھاتا اکو اک لینا جڑائیا۔

* ۲۴ آسوشہنشاہی سمت ۱۱ سرہند شہر وچ گردش سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد سدا بخشند، بخشنہار آد جگاد اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیونہار سدا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ انتر نر نتر چاڑھنہارا نوری چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ خوشی کرائے بند بند، بندھن کوڑ رہے نہ رانیا۔ بھانڈا بھرم بھلیکھا ڈھاپے کندھ، انتر نر نتر دھیان لگائیا۔ سچ دوار نرگن دھار ہو کے جاوے لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ آتم سچ سہائے پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ پنچ وکار میٹ کے جنگ، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگ، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ لیکھا جانے تت پنچ، پنچم پیتا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ من کلپنا رہن نہ دیوے رنج، رنجش اندرون باہر کڈھائیا۔ اکو رنگ رنگائے سویر سنجھ، سندھیا سرگھی مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد سدا مہربان مہربان مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ آد جگاد نوجوان، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ہندا پردھان، اوتار پیغمبر گر اپنا کھیل کھلایا۔ دھر سندیسہ دیوے نام ندھان، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جگت جگت شاستراں دے گیان، ویدیا ودت روپ درسائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے آن، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جس دا کھیل زمیں اسمان، دو جہان رچن رچائیا۔ سو بھگت وچھل بھگوان، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جو لہنا دینا دیونہار نبی نوح انسان، لکھ چوڑا سی پردہ آپ اٹھائیا۔ جس نوں سب نے دھر دا نیا رام، کاہن کاہنا آپ ہو جائیا۔ جس اُتے پیغمبروں آوند ایمان، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ جس نے نانک دات دتی ستنام، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جس دا ڈنکا فتح مہان، گوہند گیا گائیا۔ سو پُرکھ اکالا نوجوان، دین دیال اک اکھوائیا۔ جو دیونہار غریب

نمائیاں مان، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ جس دے پیار وچ روگ سوگ سرب مٹ جان، دکھ دلدر رہے نہ رانیا۔ انتر آتم نجھر جھرناملے پین کھان، بوند سوانتی آپ پکایا۔ شبد انادی دے ڈھنکان، انحدادی راگ سنایا۔ آتم جوتی جوت جگائے مہان، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے آن، نور نورانہ ڈھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر آپ سہایا۔ سنگر شبد لیکھا جانے کایا مندر، ساڈھے تن ہتھ کھوج کھوجایا۔ بجر کپاٹی توڑنہارا چندر، کنجی نام اپنی آپ لگایا۔ بھاگ لگائے ڈوگھی کھنڈر، اندھ اندھیرا ویکھ دکھایا۔ منوآ من دہ دشا اٹھ نہ دھائے بندر، دوس رین بھجے نہ واہو داہیا۔ دیوے پرکاش بنا سوریہ چندر، چند چاندنی کر رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستگ آپ بنایا۔ سنگر شبد سچا محبوب، مہان اک اکھوایا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش دامالک نور الاہیا۔ جس دی دو جہاناں باہر آواز، شبدی دھار کرے شنوایا۔ تس سنجگ تریتا دواپر کلجک دین دُنی چلایا جہاز، بیڑا چپو اپنا نام رکھایا۔ سو بھگتاں پورے کرنہارا کالج، کرتا پُرکھ اک اکھوایا۔ جس نوں سب نے نیا گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی دُرمت میل دھوونہارا داغ، پتت پُنیت آپ کرایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگایا۔ کایا مندر اندر سرتی جاوے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ ترے گن مایا بھجھا کے آگ، ساتک ست ست دکھایا۔ جو سچ سرنائی جاوے لاگ، سنگر دیوے مان وڈیایا۔ سنگر شبد غریب نمایاں کرے وڈ وڈ بھاگ، بھگوان ہو کے ویکھ دکھایا۔ گھر دیک جگا چراغ، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ بنا کرنی کرتب انتشکرن اُپجائے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ من کلپنا ہوئے تیاگ، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے پکڑنہارا آپے واگ، ڈوری اور ہتھ نہ کسے پھڑایا۔

* ۲۴ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ راوینی ضلع لدھیانہ سردارا سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد سدا سکھدائی، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیندا۔ جگ جگ کھیلے کھیل ہو کے بے پرواہی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا رنگ رنگائیندا۔
بھگت سہیلے آد جگاد لئے اٹھائی، جگت آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیندا۔ دیوے نام ندھانا بن کے دُھر دامای، محبوب ہو کے اپنا بھيو چکائیندا۔ ست
ستوادی برہم برہادی بخشے سچا تھائیں، تھان تھنتر اک وڈیائیندا۔ جوتی جاتا ہو کے پکڑے باہیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، سچ دی کرنی کار کمائیندا۔ سنگر شبد آد جگادی، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہادی، پار برہم سنگ نبھائیندا۔ ست ست دا بن کے روپ سدا
ستوادی، ست رنگ رنگ رنگائیندا۔ اپنی آواز سنائے دُھن انادی، انحد اپنا راگ درڑائیندا۔ سمل دھار ہوئی وسادی، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جس دا
تھکم بودھ اگادھی، من مت بدھ توں پرے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستگ آپ نبھائیندا۔ سنگر شبد
سدا کلونت، کل بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام ندھانا اگئی منت، منتو ہر جن پور کرائیا۔ جس دی دھار چار جگ دے سنت، سنگر دیونہار وڈیائیا۔ سو
گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ نرگن دھار بن کے پنڈت، جگت وڈیا باہر پڑھائیا۔ جس دا لیکھا آد انت، جگ جگنت کھیل کھلائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستگ آپ رکھائیا۔ سنگر شبد سدا سنگی، آد جگاد سنگ نبھائیندا۔ کایا ماٹی چولی دیوے رنگی،
رنگت دو جہان وکھائیندا۔ جن بھگتاں پُشت ہوون نہ دیوے ننگی، سر اپنا ہتھ اٹکائیندا۔ آتم دھار دیوے انندی، پرمانند وچ رکھائیندا۔ توں میرا میں
تیرا دتے چھندی، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیندا۔ بجر کپائی توڑے جندی، زندگی اپنے نال ملائیندا۔ لکھ چوراسی کٹے چھندی، جم کی پھاس نہ کوئے
وکھائیندا۔ نوری چند چاڑھ کے چندی، اندھ اگیان گوائیندا۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑی لنگھی، سو کلجگ انتم پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں سد کٹنہارا
تنگی، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھائیندا۔ منوآ من نہ رہے فرنگی، فیصلہ اکو حق سنائیندا۔ آتم پر ماتم نال کرے سندھی، ناتا بدھاتا آپ جڑائیندا۔ جھگڑا کئے جیرج
اندی، اُتبیج سبتج ڈیرہ ڈھائیندا۔ انت کنت بھگونت ہر جن لے کے جاوے سچھنڈی، دوارا ایککارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بنک اک وڈیا نندا۔ سَنگَر شبد بھگت سہیلا پیتا، مٹر اک اکھوایا۔ جو نرگن وسے چیتا، ٹھکوری چت رہے نہ رایا۔ تن وجود کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بُجھایا۔ بھاگ لگائے دیا کمائے درس دکھائے کایا مندر مسیتا، کعبہ اکو اک نظری آیا۔ جتھے وسے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر آپ سہایا۔ سَنگَر شبد سدا سہیلا، سنگی اک اکھوایا۔ جن بھگتاں کرے اپنا میلا، ملنی ہر جگدیش رکھایا۔ بنک دوار اک سہائے گرو گر چیلا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جو آد جگاد اچرج کھیل کھیلا، خالق خلق ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ جو وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ سو جن بھگتاں کلج اتنم بنے سجن سہیلا، سگلا سنگی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آون جاون پتت پاؤن کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، مہربان ہو کے اپنی دیا کمایا۔

۱۰۲۸

۱۰۲۸

* ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ہر بنس پرا ضلع لدھیانہ گرنام سنگھ، جسونت سنگھ، پریم سنگھ،

شمشیر سنگھ، راج سنگھ، کرنیل سنگھ، اندر سنگھ *

دھرنی کہے میرے سری بھگوان، بھگوان بھگونت تیری اوٹ تکایا۔ میرے آد جگادی کاہن، نرگن دھار تیری سرنایا۔ جو بن ونتے نوجوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرا لہنا دینا تک لے ہو کے نگاہبان، بن نیناں نین اٹھایا۔ نوست مار دھیان، دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ کلج کوڑی کرپا ہوئی پردھان، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ من کلپنا ہوئی شیطان، شرع کوڑ کرے لڑایا۔ تیرا پریم پیار رہیا نہ کسے وچ انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ آیا۔ میں بھگھارن ہو کے منگاں دان، منگتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وست امولک ایکا دیوے نام ندھان، نرور نرکار نرکار آپ ورتایا۔ میتوں تیرے اُتے مان، ابھمان دین دُنی دینا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، بھگوان

تیری اوٹ تکائیا۔ میرے آد جگادی کنت، کتوہل تیری سرنائیا۔ میرے اُتے اِکو نام دے دے نیا منت، من منسا کوڑ دے گوائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ توں بودھ اگادھا پنڈت، جگت شاستراں باہر تیری پڑھائیا۔ کلج لیکھا ویکھ لے انت، انتشکرن تک خلق خُدا ئیا۔ میری تیرے در ٹھانڈے اِک سینت، عرضوئی کر کے سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ قدرت دے قادر کرنہار، کریم بے عیب نور الایہا۔ تڈھ بن اور نہ کوئے مددگار، سانجھیا ر نظر کوئے نہ آئیا۔ میں آد جگاد تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج ویکھ لے جگ چار، چارے گنٹ چارے کھانی دھیان لگائیا۔ میرا نوست رہیا نکار، اچی کوک کوک دُہائیا۔ جوتی جاتے پڑکھ پدھاتے کلج انت پاسار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میرے اوتوں پاپاں لاه بھار، پتت پُنت دے بنائیا۔ میری انتشکرن دی سُن لے گریہ زار، گرور گردھار گوہند تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے پڑکھ اکالے دین، دین دیا کمائیا۔ میں تیتوں رہی چین، دوسر اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ توں نگاہ مار لے لوک تین، ترے گن اتیتے ویکھ دکھائیا۔ میں بنانی کو جھی کملی مسکین، بل اپنا نہ کوئے جنائیا۔ تیری دین دُنیا تیری رہی نہ مول ادھین، بھے بھو سر نہ کوئے رکھائیا۔ سب دی منسا آسا ہوئی کمین، کامل مرشد تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ توں شاہ پاتشاہ رحیم، رحمت اِک کمائیا۔ جس بدھ مائس ذاتی کیتی تقسیم، انت لیکھا دینا مُکائیا۔ توں مہربانا نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ قدیم، قدرت دا قادر اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر دے رحمت، مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرے چرن کول میری آسا ہووے سہمت، دوسر راہ نہ کوئے تکائیا۔ کلج کوڑی کرپا کڈھ دے زحمت، جہاں تہاں ہو سہائیا۔ چار جگ دی لیکھے لالے محنت، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پڑکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت دھول دھول، دھرم دھار جنائیا۔ اپنے وعدے تک لے قول، اقرار نامے کھوج کھوجائیا۔ جو اشارہ دتا کرشن کاہن ساول سول، تریلوکی دھار درڑائیا۔ میں ہر گھٹ اندر جاواں مول، مولا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تیرا اکھر دھار نراکھر وچ

جناواں بول، انبولت آپ سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں انت نہ رہنا انبول، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ نام کٹڈے شبد ترازو دو جہان تولاں تول، لکھ چوڑاسی آپ اٹھائیا۔ پر تھی پر تھم تیرے اُتے دین دُنی دا دیکھ گھول، تُوں گھولی جانا اپنا آپ گھمائیا۔ انت کنت بھگونت تیرا درد دُکھ ونڈے اُتے دھول، دھرم دھرم دھرم دھار سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سہیلے لئے وِروں، نِرگن سرگن اپنے رنگ رنگائیا۔ ست دھرم دا در دروازہ غریب نوازا ستجگ دیوے کھول، کُنڈی کھڑکی بند نہ کوئے کرائیا۔ نِرگن داتا پُرکھ پدھاتا ایکا دیوے نام انمول، انملڑی وست آپ ورتائیا۔ سچ سوامی گھٹ نواسی سد سے تیرے کول، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ اِکو نام نِدھانا نوجوانا وجائے اگما ڈھول، جس دی آواز سُنن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنیے تیرے اُتے دھرم کماواں گا۔ نہکرمی ہو کے کرم دِرڈاواں گا۔ بھانڈا بھرم بھرم بھٹاواں گا۔ ستجگ سچ سچ پرگٹاواں گا۔ کایا مائی بھانڈا کچ، کوڑی کِرپا باہر کڈھاواں گا۔ منوآ من پئے نہ نچ، دہ دِشا دا پندھ مُکاواں گا۔ ساچی دے کے اِکو مت، برہم مت آپ سمجھاواں گا۔ مانو ذاتی بخش کے اِکو مت، متوت بھو کھلاواں گا۔ ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، امرت میگھ نام برسواواں گا۔ تیرے اُتے ضرور آواں ۱۰۳۰

وت، بے وطنان دیکھ دکھاواں گا۔ جس کارن تُوں واسطہ رہی گھت، تیرا ستھر سچ لیکھے لاوانگا۔ نِرگن دھار جوڑ کے نت، سرگن اپنی گنڈھ پوادانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دھرم دی دھار تیتوں بخش کے یت، ست تیری گود لکاواں گا۔

* ۲۴ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ دوراہا ضلع لدھیانہ نچتر سنگھ دے گرہ *

دوراہا کہے جن بھگتو جگت دھار وچ نہ رہنا دو، دوآ ایکا ایکا روپ سمایا۔ دُھر سندیسہ نر نریشا سُنو اگما سو، سو پُرکھ نرنجن آپ دِرڈائیا۔ آتم دھار نِرگن سارے جاؤ ہو، ہا ہٹی اپنا رنگ دکھائیا۔ پنا پُرکھ اکال دوسر اِشٹ دے نہ کو، سپس بن جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ پاربرہم برہم میل ملاؤ سچ مُجبت

موہ، وکار ہنکار جگت نہ کوئے جنائیا۔ امرت رس بوند سوانتی نچھر جھرنا کول نا بھی لینا چو، جگت ترسنا کوڑ رہے نہ رانیا۔ پنچ وکارا وچ سنسارا میٹنا گروہ،
 گرہ مندر اندر تن وجود وچے ودھائیا۔ بن نیتز لوچن نین گھر ویکھو اگئی لو، لوئن اپنا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دوراہا کہے جن بھگتو جگت دھار چھڈنی دو دھڑ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایکا اکھڑ نراکھڑ دھار جانا پڑھ، رسنا جہوا ہوئے
 نہ کوئے ہلکایا۔ اک دوار جانا کھڑ، سچ محل اٹل سو بھاپایا۔ اکو منزل جانا چڑھ، جتھے ملے ڈھر دا ماہیا۔ سچھنڈ دوار بن قدماں جانا وڑ، آگے ہو نہ کوئے
 اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپیا۔ دوراہا کہے میرا دوہرا اک سندیس، سندھیا سرگھی باہر جنائیا۔
 سب دا مالک اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیا سپس نوایا۔ جو آد جگادی رہے ہمیش، ہم ساجن
 ڈھر درگاہیا۔ جس دا لہنا دینا کلج اتنم نال دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ اوہ میٹنہارا کلج کریا کوڑ پلچھ، متتا موہ وکار گوائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا
 ہو کے ہر گھٹ انتر کرے پرویش، پراپسنتی مدھم بیکھری دھار نہ کوئے درڈایا۔ اوہ وسنہارا ایکنکارا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ اپنا رنگ رنگایا۔ جس
 دے آگے اوتار پیغمبر گرو ہوئے پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ دوراہا کہے جن بھگتو دین دُنی دی تک لو دوہری دھار، دھرم وچ نہ کوئے سماپیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گرو اوتار، اوتری ہو کے مات
 درڈایا۔ جو کاتب بن کے بنے لکھار، لیکھا لکھیا چائیں چائیا۔ جو حکم سندیسہ دتا آپ کرتا، قدرت قادر گیا درڈایا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نور
 الاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رہیا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس نوں سب نے کہا کل کلکی اوتار، نہہکنکا ڈنک وجانیا۔ امام اماما ہو سکدار،
 حکم سندیسہ دیوے ڈھر درگاہیا۔ جو لہنا دینا پورب سرب لئے وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔
 دوراہا کہے جن بھگتو دین دُنی دی ویکھو منڈی، منڈل منڈپاں وچ دھیان لگایا۔ کلج کوڑی کریا ہوئی پکھنڈی، نوست بھجے واہو داہیا۔ بنا پر بھوتوں آتما
 سب دی ہوئی رنڈی، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈایا۔ دین دُنی او جھڑ پے گئی ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سارے گئے جھلایا۔ میرا مہربان سری بھگوان کرنہار

کھنڈ کھنڈی، کھنڈا کھرگ نام اُٹھایا۔ نوستّ دی دھار جائے ونڈی، ونڈنہارا اک اُکھوایا۔ جس دے حکم وچ چلنی چنڈی، چنڈ پرچنڈ روپ بدلائی۔ اوہ
 جن بھگتاں سدا پون دیوے ٹھنڈی، کھجگ اگنی اگ بُجھایا۔ بچھلی ٹٹی جائے گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ دوراہا کہے جن بھگتو جگت دے دوویں راہ دینے چھڈ، کرپا کوڑ نہ کوئے پرنائی۔ مایا متا نالوں
 ہونا اڈ، ہوئے ہنگتا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کوڑ نشانہ جگت جہان دینا وڈھ، تندی تند نظر کوئے نہ آیا۔ اک نام ندھانا تن وجود اندر دینا گڈ، جس دی جڑ
 نہ کوئے اُکھڑایا۔ لیکھے لاؤنے اپنے ماس ناڑی ہڈ، تن وجود وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل
 آپ کھلایا۔ دوراہا کہے میرے اُتے سپتس رکھیاں لایا ڈیرہ، پورب دیاں جنایا۔ بالیک تن دن کر کے گیا وسیرا، رام تیرتھ دئے گواہیا۔ رام نے نیز
 نال تکیا وچ اندھیرا، لوچن نین اُٹھایا۔ بل دا پھر کے گیا وچھیرا، اسمیدھ یگ دُہایا۔ نگاہ مار کے تکدا رہیا سنگر شبد دھرنی اُتے کھیرا چیرا، چیلگر کون
 اُکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اُکھوایا۔ دوراہا کہے میرے اُتے تریتا جگ بیتا، بیٹی کہانی دیاں سنائی۔
 ۱۰۳۲ میں آد جگاد سب دی ویکھدا نیتا، نیتوان اک ہو آیا۔ میرے دھام اُتے رام وچھوڑے وچ رہ کے گئی سیتا، ست دن اپنی سچ ہنڈھایا۔ ایہہ کھیل
 جگت دیاں اکھیاں باہر اندھیا، نیز لوچن نین ویکھن کوئے نہ پایا۔ جن بھگتو اتھوں اک دی دھار ملے تے جگت دی دوجی چھڈنی ریتا، مندر مسیتاں رنگ
 نہ کوئے رنگایا۔ گھر سوامی ملے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دئے وڈیایا۔ جس دے وچ حق توفیتا، ٹخے دیوے نام خدایا۔ تہاڈیاں آسا نسا پوریاں
 کرے امید، جو آمد وچ آئے چل کے راہیا۔ تہاڈی آسا کامنا ویکھے پوشیدہ، پردیاں وچوں پردے آپ بھلایا۔ تہانوں درشن دیوے ستمکھ تے سدھا
 رکھے دیدہ، دیدہ دانستہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دوراہا کہے میرا آد آد دا
 پُرانا بھوکھت، چار جگ دے شاستر اکھراں نال جنایا۔ پُران گرڈ وچ وید ویاس نے لکھی لکھت، کانڈ اٹھارواں نال ملائی۔ کس بدھ پُرکھ اکالے دین
 دیالے برہمن گوڑ دی دھار دین دُنی دی کھولنی درشت، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ پھیر سندیسہ دے کے گیا رام نوں گرو ویشٹ، ویشیاں باہر سمجھایا۔

پنیںمبراں بن شاہی توں لکھی لسٹ، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ نانک نرگن دھار ستنام دی دتی کشت، سوہنا اپنا کھیل کھلایا۔ گوہند پری انند وچ پہلے
 دن اک پیار دی بنھی شست، نشانہ زمیں اسمان بنا ئیا۔ دوراہا کہے نہ میرا لیکھا سورگ نہ نال بہشت، دوزخاں ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ میٹوں آد دا پیار میرا
 پر بھو دے نال عشق، معشوق اپنا آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، جن بھگتاں دکھائے اک اگما درش، دشاجگت ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔

* ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ دوراہا شہر ضلع لدھیانہ گجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میرے بے پرواہ، بے پرواہی تیری نظری آ ئیا۔ چار جگ دے شاستر بنے گواہ، شہادت دیون تھاؤں تھانیا۔ اوتار پنیںمبر گرو
 گئے جنا، سندیسہ دے کے چائیں چانیا۔ بنا پر م پرکھ توں پکڑے کوئی نہ بانہہ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ میرے پرکھ اکالے دین دیا لے انتم کر نیاں،
 در تیرے واسطہ پائیا۔ کلجک جیو بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گر لایا۔ میں دھرم دی دھرتی رہی نہ ماں، سچ سپر نہ کوئے رکھایا۔ میرا نو کھنڈ نگر کھیڑا
 ویکھ گراں، ستاں دیپاں پردہ لاہیا۔ سنت سہیلے اک اکیلے ٹدھ بن دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی اگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے جگت جہان دا وقت، دین دنی دھیان لگایا۔ جھگڑا پیا بوئند رکت،
 دروہی دے سے خلق خدایا۔ تیرا فقرہ ڈھولا گائے کوئی نہ فقط، فقیر نظر کوئے نہ آ ئیا۔ دین دنی وچ تک لے اپنے بھگت، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ بن تیری
 کرپاست دے سے کوئی نہ شکت، شخصیت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتایا۔ دھرنی
 کہے پر بھو میرا دے دے نام انملا، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ توں مالک خالق گل صلح، سگلا سنگی اک اکھوایا۔ تیرا سہارا اگسی ملے تلبا، کلجک نیا نوکا
 ہو کے پار لنگھایا۔ سچ سرووراں وچوں میرے پار امرت دھار ڈلہا، سچ رس نہ کوئے رکھایا۔ تیرا جیو جگت پھرے بھلا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹانیا۔

مانو ذاتی ست دھرم دا بھل ہلا، بھل ٹہنی سکے نہ کوئے مہکائیآ۔ مہربانا سری بھگوانا اپنا دوارا کر دے کھلا، خلق دے خالق اپنا پڑدا دے کھلایآ۔ نگاہ مار لے کلجگ کوڑ اندھیرا جھلا، پون ٹھنڈ نہ کوئے ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در اک سہائیآ۔ دھرنی کہے میتوں بخش اگتا ور، دیونہار تیری وڈیائیآ۔ میرا پوتر کر دے گھر، گرہ مندر وجے ودھائیآ۔ امرت بھنڈارا بھر دے سرور سر، جلاں تھلاں رنگ رنگائیآ۔ توں مالک نرائن نر، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ میرا بھجے بھو چکا دے ڈر، دھیرج دھیر دینا دھرائیآ۔ تیرا بھانا لواں جر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ تیری سرنی جاواں پر، دھوڑی ٹکے خاک رمائیآ۔ توں مہربان میرا نرائن نر، ہر کرتا نور الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرنی لاگ جاواں تر، تارنہار تیری وڈیائیآ۔

* ۲۵ آسوشہنشاہی سمت ۱۱ دوراہا شہر ضلع لدھیانہ بھاگ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے آدجگادی سنگی، پر م پڑکھ پر ماتم تیری اوٹ تکائیآ۔ بن تیری کرپا میری چوٹی ہوئی تنگی، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیآ۔ میں نہانی ہو کے دست رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے میری کٹ دے تنگی، تنگدست نہ رہے لوکائیآ۔ امرت رس رہیا نہ کسے دھار گنگی، گنگوتری رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر منوآ من ہو یا فرنگی، نوست بھجے واہو داہیا۔ تیری پورب دھار دین دنی دی لنگھی، منزل اپنا پنڈھ مکائیآ۔ کلجگ اتم لیکھاتک لے کندھی، تٹ کنارے کھوج کھوجائیآ۔ میں شرع دی ہوئی پابندی، زنجیر سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی او جھڑ ہوئی ڈنڈی، ڈنڈاوت دین دنی نہ کوئے درڑائیآ۔ بن تیرے میرے پڑکھ اکال میں سہاگن ہو گئی رنڈی، کنت سنت نظر کوئے نہ آئیآ۔ جگت جگیا سوآں واسنا ہوئی پاکھنڈی، بھیکھ گھر گھر سو بھاپائیآ۔ تیرے نام دی پون دیوے کوئی نہ ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے بھجھائیآ۔ مانو ذاتی پوجا کر کے کریراں جنڈی، جوتی جاتا تیرا اشٹ نہ کوئے مٹائیآ۔ مہربان ہو کے اک نام ونڈیں، دست اتول اتل ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پرم پڑکھ میرے اُتے مار دھیان، بن نیتز نین اُٹھایا۔ میرے صاحب سِری سلطان، ہر کرتے دُھر درگاہیا۔ میرے شاہو بھوپ مہربان، محبان بیدو نور الاہیا۔ میرا لیکھاتک لے وچ جہان، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ دروہی پھری زمیں اسمان، ہاباکار سُن خلق خُداایا۔ میں نیتز نیر لگی وہان، ہنچھو آں ہار بنایا۔ پوتر رہیا نہ کوئے استھان، دھرم دوار نہ کوئے پتھرایا۔ میں دھرن نمائی در ٹھانڈے منگاں دان، داتے دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے بے نظیر، نظریہ دین دُنی دے بدلایا۔ لیکھاتک شاہ حقیر، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ میرے شرع دے کٹ زنجیر، شریعت اپنی اک درڑایا۔ تیرے کول حق تکبیر، تدبیر اپنی اک سمجھایا۔ تُوں شاہ پیراں دا پیر، پیغمبر نور الاہیا۔ میرے اُتوں دین دُنی بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے ویکھ دکھایا۔ کلج کیتا انت اخیر، آخر تیتوں دیاں درڑایا۔ میری بندھائے کوئی نہ دھیر، دھیرج نظر کوئے نہ آیا۔ اوتار پیغمبر گر گھت کے گئے دھیر، لوک مات وچوں بھجے واہو داہیا۔ بن تیرے نام کھنڈا شستر دے نہ کوئے شمشیر، شاہ سلطان نظر کوئے نہ آیا۔ میرا انتکرن ہویا دِگِیر، دل دی دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے سوامی دُھر دے کنت، کنتوہل تیری وڈیایا۔ تُوں مالک خالق آد جگاد بے انت، بے پرواہ نور الاہیا۔ تیرا نام ندھانا اکو منت، منتو سب دے حل کرایا۔ کلج انت ست دارہیا نہ کوئے سنت، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ دروہی پھری وچ جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنایا۔ میرے اُتے مہربان گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ سبجگ سچ بنا بنت، کلج کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دروہی میری تیرے آگے منت، نو نو لاگاں پائیا۔ تُوں آجا میری سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار میری من منت، نمائی ہو کے منگ منگایا۔ میرے اُتے کلج کوڑ گڑیارے میٹ دے بندک، چُغلی سرون سُنن کوئے نہ پائیا۔ میرا حوصلہ بنا دے نال رلا دے ہمت، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نوست نرگن دھار مٹا دے چنت، چنتا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ دورا ہا شہر ضلع لدھیانہ گرنام کور دے گرہ *

کجگ کہے دھرنیے دھول ہو نہ دے ڈہائی، چار گنت گرا لیا۔ میں چوتھا جگ پر م پڑکھ دارا ہی، مسافر دو جہان اکھوایا۔ چارے وید میری دین گواہی، اتھربن کوک کوک سنا لیا۔ تینی اوتاراں کیتی لکھائی، لکھیا لیکھ دھر دے ماہیا۔ پیغمبراں میرے نام دی کیتی رسائی، رستہ کائنات جنایا۔ نانک گوبند میتوں دھرم دی پھڑائی سائی، سودا حق سمجھایا۔ میں کوڑ گریار وچ سنسارا بھجا واہو داہی، اپنا پندھ مکایا۔ میرا پڑکھ اکلا دین دیالا سر میرے ہتھ لکائی، پشت پناہ آپ ہو جائیا۔ میرا مالک خالق جلوہ گر نور الہی، عالمین اک اکھوایا۔ جس دے حکم وچ میں دین دنی دے انتر نرنتر کوڑ گریار دی لائی شاہی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ میں پھراں جلاں تھلاں اسگاہی، سمند ساگراں ٹلے پربتوں ویکھ وکھایا۔ میرے حکم دی دھرنی تیرے اُتے پئے ڈہائی، دوہری اپنی کل ورتایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی خاک دینی اڈائی، خاکہ دین دنی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا اک گوسانیا۔ کجگ کہے دھرنیے میرا مالک اک خاوند، مہان بیدو نور الہیا۔ جس دے حکم وچ پابند، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ جس دا کھیل ویکھنا تارا چند، نور نورانہ ڈمگایا۔ جس دا لہنا دینا گوبند دھار پری انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ اُس نرگن دھار میتوں سنا یا اگتا چھند، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جس کارن دین دنی دتی ونڈ، دیناں مذہباں اپنا حکم ورتایا۔ اوہ انت کنت بھگونت میرے ہتھ پھرا چند پر چند، کھنڈا کھڑگ کوڑ چکایا۔ جس دا لہنا دینا میرے نال ہووے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ کھوجاں تھاوں تھانیا۔ میرے حکم وچ تیرے سینے پے سکے نہ ٹھنڈ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اوتار پیغمبر گر سب تے دے کر کند، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ اٹھ نگاہ مار لے میں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں جگیا سوآں انتر آتم کیتی رنڈ، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ اتر پورب پچھم دکھن میرا کوڑ پھرے پا کھنڈ، وکار ہنکار نچے پٹے کدے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ کجگ کہے دھرنیے میں سوربیر بلوانا، بلدھاری اک اکھوایا۔ جس سبجگ تریتا دو پر بدل دتا زمانہ، زمیں اسمان ویکھن تھاوں تھانیا۔ میرے کول لہنا دینا سیاپت رام راما، رمیا کی جنایا۔ کی اشارہ دے کے گیا گھنٹیا کاہنا، کاہن کاہنا کی سمجھایا۔ کی

۱۰۳۶

۱۰۳۶

پنیںمبراں دتا پیغام، جبرائیل کی درڑائیا۔ کی نانک نرگن سرگن ستنام بول کے ناما، بھیو ابھیدا بھیو چکائیا۔ کس بدھ گوہند فتح ڈنک وجایا دامامہ، دوہری دھار سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے پہرے جامہ، تن وجود ماٹی خاک جگت نظر کوئے نہ آئی۔ جس دے لحم نال میں مانو مانس مانکھ نو ست کیتا غلاما، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ہر دے رہن دتا نہیں کسے ناما، ناؤں نرنگار رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جدھر تکے تیرے اُتے کیتی اندھیری شاما، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ پرکاش رہیا کسے نہ بھانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا سنگ رکھائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے کیوں جگت مچاویں شور، کوک کوک سنائیا۔ ذرا نگاہ مار لے کر کے غور، گہر گہر کی سنائیا۔ جس آگے چلے نہ کسے دازور، جوروزر سارے سیس نوایا۔ اوہ کھیل کرن والا ہور دا ہور، اور دا اورا روپ بدلایا۔ جس نوں سارے کہندے نرگن دھار اگتا چور، آد جگاد اچھل چھل اکھوایا۔ اوہ اپنے حکمے اندر میتوں رہیا تور، ترت اپنا حکم سنائیا۔ میں ست دلارا اس دا جس میرا بھاگ کیتا متھور، متھیا دسی لوکائیا۔ میرے حکم وچ دین دنی کھاندی پشو ڈھور، پنچھیاں کھل رہے لہائیا۔ ست دھرم سکے کوئی نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ آتم پر ماتم سکے کوئی نہ جوڑ، جوڑی جگدیش نہ کوئے رکھائیا۔ میں سب دا انتکرن کیتا کوڑ، مٹھارس نہ کوئے چکھائیا۔ توں دھرنی کو جھی کملی ہو کے مول نہ دوڑ، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے میتوں چڑھایا اپنے شبد اگے گھوڑ، واگ میرے ہتھ پھڑائیا۔ میں دیناں مذہباں جیواں جتناں سیس مارنا پوڑ، پوڑی ڈنڈا ہتھ کسے نہ آئی۔ میرا لہنا دینا اتم نال براہمن گوڑ، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ میرے کارن نہ ہلکا کلجگ اتم جاوے بہرے کل کلکی پھیرا پائیا۔ امام ااما میرا مارگ دیکھے بھیڑا سوڑ، کوچا گلی پھول بھلایا۔ ایہہ وقت انت رہ گیا تھوڑ، جس دا بھیو نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے کیوں پر بھ دے آگے کریں پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ اوہ شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس دے حکم وچ اسیں پھردے جگ چار، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ بھیئے واہو داہیا۔ جو میرا لہنا دینا دیکھے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال رلائی۔ میں مان رہن دتا نہیں تینی اوتار، پنیںمبراں رنگ نہ کوئے سہایا۔ گرو گردیو درس ہوئے نہ کسے دیدار، دید عید چند نہ کوئے رُشنائیا۔ مندر

مسجد شودالے مٹھاں کیتا ہاہاکار، گروڈوار رہے گرلایا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی رووے زارو زار، اٹھسٹھ تیرتھ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سادھ سنت جگیا سو منزل چڑھے نہ کوئے دُشوار، سچکھنڈ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بیتی دند کتھنی کتھ کتھ سارے رہے اچار، ڈھولے دین دنی وچ گائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی میل ملے نہ کسے سرجنہار، سر سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں تیرے اتے اپنے جگ دا سکدار، دوجا شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق اکو ایک ایکنکار، اکل کل دھاری اک اھوایا۔ جو میرا لہنا دینا پورب قرض دے اتار، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ میں اُس دے چرن کول کراں نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا مینٹوں دے ادھار، ادر دا لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حکم سدا جگ چار، آد جگاد جگ چوکڑی نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔

۱۰۳۸

۱۰۳۸

* ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مقصودڑا ضلع لدھیانہ سری رام دے گرہ *

دھرنی کہے پرہ چرن میری لگی دھوڑی، خاکی مٹی ہو کے خاک رمائیا۔ میرے انتشکرن رنگت چڑھ گئی گوڑھی، آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ میں چتر سنگھ بن گئی مورکھ موڑھی، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ میرے اتوں کلجگ کلپنا میٹے کوڑی، جوٹھ جھوٹھ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرا پرہ پُرکھ دیونہار پیغام، سندیسہ اگم درڑائیا۔ دھرنیے تیرا پورا کراں کام، کرنی کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگت اندھیرا بیٹاں شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ تیرا نگر کھیڑا تک گرام، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ جس دی قیمت کوئی دے نہ سکے دام، دامنگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ انت کراں آپ انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ چوکڑی جو لیکھا لکھیا سری رام، رام راما رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے پرہو میرے اتے بھگت رہن سہندے،

سوہنی ملے وڈیاںیا۔ تیری دھار وچ رہن بندے، بندگی تیری وچ سماںیا۔ تُوں نرگن دھار توڑنے چندے، بجر کپاٹ آپ گھلایا۔ انتشکرن رہن نہ دیویں گندے، پتت پُنتِت کریں صفایا۔ جو در دروازہ غریب نوازا تیرا لنگھے، پھر باہوں گلے لگایا۔ آتم دینا پرمانندے، انند انند وچوں پرگٹایا۔ تُوں میرا میں تیرا جو گاؤں سوہنگ چھندے، سو پُرکھ نرنجن ہونا آپ سہایا۔ نگاہ مار لے کھجک آیا آتم کڈھے، گھاٹ پتن بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تُوں بن جن بھگتاں تُوں کوئے نہ گڈھے، گڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا گرہ کر سہنجنا، سچ دے وڈیاںیا۔ تُوں مالک آد نرنجنا، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ تیری دھوڑی ہووے میرا مجنا، دُرمت میل دھوایا۔ جن بھگتاں بنا ساک سچنا، سگلا سنگ آپ بنا یا۔ کھجک انتم پردہ کجنا، سر سر اپنا ہتھ ڈکایا۔ تُوں گوپال مورت مدنا، مدھ سوڈن اک اھوایا۔ سب دا لیکھے لاؤنا کاپا مائی بدنا، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ در بہاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کوئے جنایا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے کے صدنا، صدقے واری گھول گھمایا۔ تیرا اکو نام ندھانا سنان ندنا، انند نادی ناد درڑایا۔ تیرا دیپک جوتی دو جہان سری بھگوان اگما جگنا، جاگرت جوت بن ورن گوت دے رُشٹایا۔ بن تیری کرپا تیری سرن کسے نہیں لگنا، چرن کول اُپر دھول ملے نہ کوئے وڈیاںیا۔ تُوں انت کنت بھگونت سب دا پردہ کجنا، اوڈھن نام سیس ڈکایا۔ دھرنی کہے میرے مالک ٹھا کر سوامی جوتی جاتے میں تیتوں اکو سدنا، صدقے واری گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام نگارہ دو جہان وجنا، وجہ سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔

* ۲۵ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈا جودھ ضلع لدھیانہ ہر بنس سنگھ، جگدیش سنگھ، درشن سنگھ دے گرہ *

کھجک کہے میں پر بھو دا پتر سکا، چوتھا جگ خوشیاں نال جنایا۔ میرا نرگن دھار ایکنا نال وعدہ پکا، جگ چوکڑی جس نوں سکے نہ کوئے بدلاںیا۔ میرا لہنا دینا جگت جہان حقا، حقیقت دا مالک دیوے چائیں چانیا۔ میں ست دھرم دی قیمت رہن دتی نہیں ٹکا، کوڈی کوڈی ہٹوہٹ وکایا۔ میرا نو کھنڈ

پرتھی آگے وچن والا دھکا، سرشی درشی اندروں گیا ہلایا۔ ساچا کھیل کراونا مدینہ مکہ، کعبیاں لیکھا دیاں مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ساچا ور، میٹوں سچ سندیسہ دیوے یکا، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کلجگ کہے دھرنیے میں سورپیر بہادر، پر بھ دتی مان وڈیائیآ۔ میرا مالک خالق کرتا قدیم قادر، قدرت دا مالک نور الہیآ۔ جس میٹوں تیرے اُتے دتا آدر، سر سر میرے ہتھ لکائیآ۔ بے شک توں آد جگادی پورب دھرنی ماں بنی رہی مادر، دین دنی اپنا رنگ رنگائیآ۔ انت تیرے اُتے میرا لیکھا ہونا مثول قاتل، سیس دھڑ وند وندائیآ۔ دھام مقدس رہے کوئی نہ باتل، پوتر نظر کوئے نہ آئیآ۔ کلجگ کہے دھرنیے میں نو کھنڈ پر تھی کرنی اندھیری راتن، نوری چند نہ کوئے رُشنائیآ۔ پر بھو دا درس پاسکے نہ کوئی باطن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ میں سچ سندیسہ آیا آکھن، دھر دا حکم نام درڑائیآ۔ کی کھیل کھیلے الکھنا الاکھن، الکھ اگوچر کی اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ کلجگ کہے دھرنیے میں جودھا سورپیر بلی، بلدھاری اک اکھوائیآ۔ میٹوں اشارہ دے کے گیا سنگ محمد نال یار علی، اللہ ہو نعرہ نال لگائیآ۔ جس پچھے پیغمبراں دتی بلی، تن وجود شہید کرائیآ۔ اُس صاحب دی تکتی گلی، جس دا مارگ پندھ مکائیآ۔ جس دی خاطر گوہند کہا سیس دھرنا تلی، طلب اور نہ کوئے جنائیآ۔ اوہ وسنہارا جلی تھلی، مہینل اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیآ۔ کلجگ کہے دھرنیے میں یودھا بڑا بلونت، بلدھاری اک اکھوائیآ۔ میرا مالک اکو کنت، نور نورانہ نور الہیآ۔ جس دا لہنا دینا نال جیو جنت، لکھ چوراسی وچ سمائیآ۔ اُس بنائی میری بنت، گھرن بھٹنہار بے پرواہیآ۔ کچھ لہنا یاد کر لے جو رام اشارہ دتا سی ہنونت، سچ سچ نال درڑائیآ۔ کلجگ کوڑی کرایا دھے بے انت، ست رہن کوئے نہ پائیآ۔ دھرم داد سے کوئی نہ سنت، سچ وچ نہ کوئے سمائیآ۔ دروہی پھرنی وچ جیو جنت، نو ست ست گر لائیآ۔ گڑھ بنائے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے درڑائیآ۔ بودھ اگادھا دے کوئی نہ پنڈت، بدھی توں پرے نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ کلجگ کہے دھرنیے میں پر بھ نے دتی تھاپی، ہتھ پشت پناہ لکائیآ۔ میرے کول اُس دی بن اکھراں والی کاپی، جس دے اکھر نظر کوئے نہ آئیآ۔ میں لوک مات بنیا پرتاپی، جگت جہان اپنا بل پرگٹائیآ۔ میں دین

دُنیا کیتی پاپی، پُنیتِ نظر کوئے نہ آئی۔ میں تیرے اُتے کرنی اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ جھگڑا پاؤنا ذات پاتی، دین مذہب دینے لڑائی۔ میری ویکھ لے تیرے اُتے کوڑ گڑیار دی آؤن والی واٹی، پورب پندھ مُکائی۔ تُوں اپنی سوار کے رکھیں کھاٹی، آسن سَنگھاسن نال رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے تیرے تٹ کنارے گھاٹی، منزل منزل لیکھا دئے مُکائی۔

* ۲۵ اَسو شہنشاہی سمت ۱۱ پند ساہنیوال ضلع لدھیانہ گرونت کور دے گرہ *

کجگ کہے دھرنی میری جگت ویکھ وڈیائی، وڈ وڈا ہو کے دیاں جنائی۔ چاروں کُنٹ کھیل کھلاں ہو کے بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائی۔ میں مہابی جودھا ہو کے دھرم دی جڑ دیاں اُکھرائی، پت بھل ٹہنی نظر کوئے نہ آئی۔ میرا ڈنکا وجے تھل اسگاہی، سمند ساگراں ٹلے پرتتاں تھم ورتائی۔ ۱۰۴۱ میں نو کھنڈ پر تھی پھراں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائی۔ میرا تھم ورتے نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی، میٹنہارا نظر کوئے نہ آئی۔ میری خاطر پُرکھ اکال دین دیاں تیرے اُتے آیا واہو داہی، بھھیٹا بن قداماں چرن اُٹھائی۔ سب توں اتم سریشٹ میری کیتی لکھائی، جس دی کاتب سار کوئے نہ پائی۔ میری شہادت دیون اوتار پیغمبر گر شبدی دھار گواہی، دھر سندسیاں نال سنائی۔ میرا لہنا دینا نال گو بند ڈھنیا ڈھائی، دوسر وند نہ کوئے وندائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائی۔ کجگ کہے دھرنی میرا تھم سندیسہ ایک، ایک دتی وڈیائی۔ میں اوسے دی رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائی۔ میں دین دنی دی بدھ رہن نہیں دتی بیک، ست وچ نہ کوئے سمائی۔ کوڑ گڑیار دا بدلہا بھیکھ، بھیکھا دھاری کیتی خلق خدائی۔ مان رہیا نہ کسے ملا شیخ، مسانک روون مارن دھاہیا۔ میرا سُن لے اگم سندیس، سندیسہ دیواں چائیں چانیا۔ میری وڈیائی رہی سہنسر کھ شیش، دو سہنسر جہواناں گائی۔ میتوں اشارہ دے کے گیا گو بند دس دسمیش، وہ دشا دمالک اک سمجھائی۔ کجگ تیرا پُرکھ اکالا دین دیاں میٹے کلش،

کل دھاری آپ ہو آئی۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ اوہ میرا نر نرائن نریش، ہر کرتا اک اھوائیا۔ جس دا مچھ داہری نہ کوئی کیس، مونڈ منڈایا روپ نہ کوئے درسائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لھم ورتے اگما و شیش، ویشیاں توں باہر اپنی کار بھگتائی۔

* ۲۵ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈنت ضلع لدھیانہ بھاگ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اوتوں میٹ روگ سنتا، کلجگ کوڑ گڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ترے گن مایا گنی مٹا دے تاپ، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے امرت میگھ نام ورسائی۔ کلجگ جیواں اندروں کوڑی کریا کڈھ دے پاپ، پت پنت آپ کرائیا۔ ہر ہر دے اندر تیرا اُتجے جاپ، توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گایا۔ چرن پریتی ماؤ ذاتی جوڑنا نات، رشتہ فرشتیاں باہر جنایا۔ توں مالک خالق آد جگاد آپ، کرتا پُرکھ اک اھوائیا۔ میرا نو کھنڈ کوڑ کریا نال رہیا کانپ، ست دیپ دین ڈھایا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دنی اکو رنگ رنگایا۔ کلجگ اندھ اندھیر مٹا دے رات، نرگن نور چند کر رُشانیا۔ ستجگ ست دھرم دا تھاپن تھاپ، ست ستوادی ہو کے دیا کمایا۔ میرا ڈونگھا ویکھ لے دھول والا کھات، دھرتی ہو کے دیاں سُنایا۔ میرے کول سندیسے دے کے گئے پیغمبر گُر اوتار لیکھا ویکھ لے بن چٹھیاں والے پات، پترکا تیرا نام درڑایا۔ انت کنت بھگونت سوامی پُچھے میری وات، صدی چودھویں تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اوتوں کلجگ میٹ دے کوڑ گڑیا، سچ دھرم دے پرگتایا۔ نو کھنڈ پر تھی تک لے ہاہاراء، سرشی درشی اندر رووے مارے دھاہیا۔ سچ سوامی کسے ملے نہ میت مراراء، پر م پُرکھ پر ماتم تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنت ودھیا پنچ وکاراء، مایا ممتا موہ نال ملایا۔ توں دیونہار اک داتاراء، دیاندھ اک اھوائیا۔ ساچے نام دا آپ بن اک ورتاراء، ست ستوادی ہو کے دیا کمایا۔ میرا خالی بھر بھنڈاراء، اتوٹ اتٹ جھولی پائیا۔ توں نرگن نور جوت نہہکنک اوتاراء،

اوتری تیری آس رکھائی۔ تیرا سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتارا، چار جگ دے شاستراں باہر جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے اکال، اکل کل دھاری دیا کمائی۔ دینا بندھپ دین دیا، دیندھ ٹدھ بن دوجا نظر
 کوئے نہ آئی۔ میری لیکھے لالے چار جگ دی گھال، سنجگ تریتا دواپر کجگ تیری سیو کمائی۔ ہرجن بھگت سہیلے پرگٹ کر دے اپنے لال، گرگھ اپنے
 رنگ رنگائی۔ میرا سچ دوار سہا دے سچی دھر مسال، گر دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ اکو گھر بنایا۔ ناد دھن شبد اگئی وجا دے تال، تلواڑا اکو اک
 درسائی۔ پھل لگا دے میرے اُتے دھرم دے ڈال، کجگ کوڑی کرپا باہر کڈھائی۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ میتوں دے دے سچا دھن مال، دست
 امولک اک ورتائی۔ توں سمبل وچ بہہ کے میری سرت سنبھال، سر سر میرے ہتھ لگائی۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے شاہ کنگال، شہنشاہ تیرے ہتھ
 وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے پرگٹ کر دے ست دھرم، دھرم
 دھرم دی دھار جنائی۔ سنجگ ساچے دے دے جرم، آپ بن جنیدی مائی۔ میرا اتم کر دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر ہر دے میٹ دے
 بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ دین دنی دی درشی رہے نہ جرم، چم درشی دینی بدلایا۔ توں سب کچھ کرنی کرن، کرتا پرکھ اک اکھوائیا۔ میں تیری
 لاگا سرن، نو نو لاگاں پائی۔ توں مالک بھٹن گھرن، سمرتھ اک اکھوائیا۔ میتوں اپنا پھڑا دے لڑن، پلو ساچی گڈھ بندھائی۔ میں چاہندی سنت سہیلے
 سنگر شبد تیری منزل چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، بن رسنا رس دینا چکھائی۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار در
 ٹھانڈے تیرے کھرن، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ ہرجن تیرے دوارے دھر دے وڑن، درگاہ ساچی مل کے خوشی منائی۔ توں مالک سوامی تارن ترن،
 تارنہار اک اکھوائیا۔ میں بھگھارن ہو کے منگاں تیرا درن، در درویشن روپ وکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو لیکھا مکا دے میرے اتوں سیس دھرن، چوٹی
 جڑ اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کجگ کوڑ گڑیار بھو چکا
 دے ڈرن، بھے ٹدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔

* ۲۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر شملاپری بگا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے دیکھ دکھائی۔ نگاہ مار لے اپنی جوئی وچ چوراسی، لکھ لکھ وار سپس نوایا۔ ہر گھٹ انتر آئی اداسی، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میتوں دیکھ کے آوے ہاسی، ہستی نکال دین دنی خلق خدایا۔ پوتر پنڈت پاندھا رہیا کوئی نہ وچ کاشی، مکے کجے رہے گرلایا۔ سچ دوار پائے کوئی نہ راسی، مندر مسجد شو دوالے مٹھ رہے گرلایا۔ آتم انتر رہیا نہ کوئی پون سواسی، ساہ ساہ تیرا نام کوئے نہ گایا۔ سرشٹی درشٹی اندروں ہو گئی مدراماسی، مانس تیرا رنگ گئے گویا۔ توں شاہو بھوپ سلطان کی تیرا کھیل تماشی، زرگن داتے دینا درڑایا۔ کس بدھ میری انت کلج کولوں ہووے خلاصی، خالص اپنا گرہ بنایا۔ میرا لیکھا لہنا دینا کی نال شکر کیلاشی، کلا دھاری دینا درڑایا۔ توں شاہو بھوپ سگھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ تیرا نور جوت اک پرکاشی، پرکاشوان ہو یا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری دیکھاں اگئی ہستی، بن ہست کولوں سیو کمایا۔ میری دھرم دھار دی تک لے بستی، غریب خانے دھیان لگایا۔ کھیل رہی نہ کلج انتم میرے وس دی، واسطہ تیرے اگے پائی۔ میں اوتار پیغمبراں گرو آں پھری دس دی، بھجی واہو داہیا۔ وڈیائی رہی نہ نام کلمے جس دی، صفتاں سچ نہ کوئے صلاحیا۔ کھیل تک لے کلج رین اندھیری مس دی، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ پوجا رہی نہ کسے روس دی، سور یہ چند رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرا دیکھاں اگما نظارہ، اگمڑے تیری بے پرواہیا۔ توں سب دا پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ توں آد جگادی اینکارا، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ توں دیونہارا داتارا، داتا دانی اک ہو آیا۔ میرا خالی بھر بھنڈارا، بھر پور دے کرایا۔ میں مانگت کھڑی تیرے دوارا، درے دربار سپس نوایا۔ توں شاہو بھوپ کل کلکی اوتارا، نہ کھنکا تیری وڈیایا۔ تیرے چرن دھوڑ لاواں چھارا، مستک ٹکے خاک رمایا۔ تیتوں سب نے مننا چوویاں اوتارا، چو بیسا جگدیشا تیری وڈیایا۔ میں نو نو کراں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سپس جھکایا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری لیکھ رہے نہ رایا۔ توں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا زرگن

دھار آئیوں دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوں
بھگوان، تیرا انت نہ پارادار، بے انت تیرے ہتھ ہتھ وڈیایا۔

* ۲۶ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو چارے کھانی دے گیان، انڈج جیرج اُتبیج سیتج تیرا اکو ڈھولا گایا۔ تیرا نام اُچارن بنا زبان، مکھ دند دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔
توں مالک خالق سری بھگوان، ہر کرتا اک اکھوایا۔ شبدی دھار بخش دھیان، بن نیتز درشن دینا چائیں چانیا۔ توں آتم دھار سب دارام، رمیا اک
اکھوایا۔ توں آد جگادی لکھ چوراسی کاہن، انڈج جیرج اُتبیج سیتج تیری وڈ وڈیایا۔ توں سب نوں دیونہارا مان، نمانیاں ہوئیں سہایا۔ میری میننتی کر
پروان، پرم پُرکھ پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اک اکھوایا۔ توں سچھنڈ نواسی دھر دا حکمران، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو چارے کھانی بخش پیار، مُجبت اپنا نام درڑایا۔ اکو
سپیس جھکے تیرے دوار، دوجا اشٹ نظر کوئے نہ آیا۔ اکو ڈھولا سارے لین اُچار، اکو نام شبد شنوایا۔ اکو مندر ہووے تیرا گرو دوار، دھر مسال اک
درڑایا۔ اکو نور ظہور تیرا ہووے اجیار، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اکو بھوپ شاہو سکدار، شہنشاہ اکو نظری آیا۔ اکو روپ رنگ تیرا ہووے میرے نرنکار،
نراکار دینا کھایا۔ توں دینا مذہباں وسنہارا باہر، لکھ چوراسی مالک دھر در گاہیا۔ مانو ذاتی ویکھ وچار، مانس اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنی تک لے چارے کھانی، خاندان تیرا آتم دھار نظری آیا۔ لہنا دینا ویکھ لے
جگ چو کڑی پُرانی، پُران اٹھاراں شاستر ویداں نال ملایا۔ چار جگ دے نام کلمے سمجھ لے صفتاں والی بانی، ڈھولے سوہلے صفت صلاحیا۔ تیری مہما آد
جگاد اکھ کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رایا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سلطانی، سنگر اکو نور الاہیا۔ میرے اُتے پرم پُرکھ پر ماتم کلجگ انتم کر مہربانی، محبوب

اپنی دیا کمائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ نشانی، نشانہ تارا چند رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچا سچ بخش دے دانی، دست امولک اک ورتائیا۔ نگاہ مار لے اپنی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیج پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی منزل دس اک آسانی، اصل وصل اپنا آپ کرائیا۔

* ۲۶ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک وسیرا، چارے کھانی آسن لایا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیج لایا ڈیرہ، سکھ آسن بیٹھی سو بھاپایا۔ میرے انتر نرتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ تبتوں دیاں درڑائیا۔ توں مہربان مہربان میرے اُتے کیتی مہرا، مہر نظر اٹھایا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سنگھ شیرا، بھے بھبک تیری اکو نظری آئی۔ توں لہنا دینا لیکھا میرا تک لے کیراں، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیایا۔ نگاہ مار لے کلج انتم وقت دے نیرن نیرا، دُور دراڈا پندھ مکایا۔ میرے اُتے نوست ہون والا اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میں دھرت نمانی بیٹھی کر کے وڈا جیرا، حوصلہ تیرا نام جنایا۔ مہربانا مہربانا مہربانا مینوں کلج کوڑنے پایا گھیرا، گھرننا وچ دیکھی خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو چارے کھانی میرے اُتے وسدی، دوس رین اپنی خوشی بنایا۔ میں ونجارن بن گئی تیرے جس دی، صفت صلاحی ڈھولے گایا۔ جن بھگتاں پھراں دسدی، بھجاں واہو داہیا۔ آو کھیل تنو اکھنا اکھ دی، اکھ اگوچر کی درڑایا۔ جس نے دین دُنی قیمت رہن دینی نہیں کوڑی کلھ دی، ہٹو ہٹ وکے سرب لوکایا۔ اُس دی جوت دھار دیکھو پر تکھ دی، پاربرہم پر بھ اپنا روپ بدلایا۔ میرے انتر چاؤ گھنیرا میں دو جہاناں نسدی، بھجاں واہو داہیا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کھیل کھلا پر تکھ دی، پردہ اوہلیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری چارے کھانی میرے اُتے لایا کانا، جگت سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ توں نگاہ مار میرے مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ نو

ست کر دھیانا، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ میرا چیتھر ویکھ ہو یا پُرانا، اوڈھن سیس نہ کوئے سہائی۔ مینوں چار جگ دے شاستراں تیرا بھلایا گانا، جگ جگ دے کلمے تیری ونڈ ونڈائی۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اک اھوئی۔ میں تیری مستی وچ اپنا روپ کیتا دیوانہ، بھجیاں واہو داہیا۔ تُوں مالک میرا اگئی کاہنا، کاہن کاہنا نور الاہیا۔ میں چاہندی چارے کھانی تیری چڑھی رہے وچ بانا، شبدی شبد آپ اٹھائی۔ اکو نام نکلے جگت رسن زبانا، ڈھولا اکو گیت درڑائی۔ اکو تیرا اشٹ ہووے مہانا، اکو سیس جگدیش سرب نوائیا۔ اکو شاہ سلطان ہووے نوجوانا، دوسر شہنشاہ رنگ نہ کوئے پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول چارے کھانی ہوئے دھیانا، دھول ہو کے در تیرے منگ منگائی۔

* ۲۶ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر کلدیپ کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو چارے کھانی تیری بنت، گھاڑن گھر نہار تیری وڈ وڈیائی۔ تیری مہاسدا اگت، گنتی گن نہ کوئے دکھائی۔ تُوں سب دا سوامی کنت، کنتوہل نور الاہیا۔ سب تیرے جیو جنت، چوراسی تیرا رنگ رنگائی۔ انت لہنا دینا تیرے ہتھ میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ نکائی۔ تینوں پکار دے گئے چار جگ دے سنت، کوک کوک گئے سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائی۔ دھرنی کہے پر بھو چارے کھانی تیرا دے رنگ، رنگ رترے تیری وڈ وڈیائی۔ تُوں سب دے وسیں سنگ، سگلا سنگی اک ہو جائیا۔ میں نہانی ہو کے منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے مہربانا چوراسی اپنے لاونا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ امرت دھار وھاونی گنگ، سر سرور اکو اک نہائی۔ میرے اُتے مانو کوئی رہن نہ دیویں تنگ، تنگ دستی دینی کٹائی۔ پچھلے جگ پورب گئے لنگھ، کلج انتم بھجے واہو داہیا۔ جس داگن والا پنڈھ، پاندھی بیٹھا اپنا ڈیرہ لایا۔ میں تیرا سننا چاہندی اک اگما چھند، سوہلا ڈھولا دینا درڑائی۔ جس نال خوشی ہووے میرا بند بند، بندگی اپنی دینی سمجھائی۔ کس بدھ کلج دھار

سنسار وچوں جائے لنگھ، پاربرہم بیڑا پار دینا کرائیا۔ میں دھرتِ نمائی میری سچ دیکھ پلنگ، سنگھاسن آسن اپنا لئے لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی چارے کھانی اپنا چاڑھنہارا رنگ، رنگت ست سچ نام دینی رنگائیا۔

* ۲۶ آسو شہنشاہ سمت ۱۱ لدھیانہ شہر پھولا رانی دے گرہ *

دھرتی کہے پر بھو چارے کھانی تیرا بھرواسا، آد جُگاد تیری اوٹ تکائیا۔ توں شہنشاہ شاہو شاباسا، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ نیت نوت سب دی پوری کرنہارا آسا، ترسنا ترکھا دُور کرائیا۔ ہر گھٹ انتر رکھ کے اپنا واسا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ تیرا نور ظہور لکھ چوڑاسی ہووے پرکاشا، گھٹ گھٹ اندر سو بھاپائیا۔ ساچے منڈل ساچی تیری راسا، رستہ تیرا اکو نظری آئیا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاشا، گگن گگننترائ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرتی کہے پر بھو چارے کھانی تیری رکھ کے بیٹھی اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ جس دے سھم وچ جُگ لنگھے کوئی کوٹ، انگنت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اوہ کجگ انتم پرگٹ ہووے نرگن دھار جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دانہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ خصم سوامی بنے کھونت، مالک دُھر درگاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرتی کہے پر بھو چارے کھانی تیتوں رہی اڈیک، بن گنتیاں گنت گنائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا نزدیک، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ توں اک اکل لاشریک، شریکت سب دی دیں گوائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، ٹخے دینے تھاول تھانیا۔ تیری اوتار پیغمبر گرو آں کیتی تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ سب دی آسانسا پوری کر اُمید، ترسنا اپنے چرن لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی غفلت وچوں کھول نیند، آلس دین دنی رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ہر بنس کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو چارے کھانی تیرا راہ تکدی، تقویٰ تیرے اُتے رکھائی۔ سب دی آسا ویکھ حقیقت حق دی، حق دے مالک تیرے اگے واسطہ پائی۔ کلج کوڑی کریا کھیل ویکھ جگت والے نک دی، بن نیتراں نین اُٹھائی۔ اوتار پیغمبر گروآں آساں ویکھ پک دی، جو پکی تیرے نال گئے پکائی۔ میں وی تیتوں اڈیکدی کد دی، قدیم دے مالک دھیان لگائی۔ ایسے ویلے چارے کھانی تیتوں سدّ دی، ہوکا دیوے تھاؤں تھانیا۔ میرے اُتے کوڑی کریا جاندی ودھدی، دھیرج دھرم نہ کوئے دھرائیا۔ میری خوشی رہی نہ گد گد دی، غمی غم خوار میرے اندروں نہ کوئے کڈھائی۔ اوہ ویکھ صدی دیہویں چو دھویں جاندی لد دی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیری چارے کھانی ہوئی چکنا چور، چار کنت گرائیا۔ توں مالک ہو حاضر حضور، حضراتاں دا لیکھا پور کرائیا۔ تیرا اکو چکے نور، نور نورانہ ڈگگائی۔ کلج کوڑی کریا میٹ فتور، فتویٰ سب دے اُتے لگائی۔ دیناں مذہباں ویکھ قصور، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ تیتوں آوناپیا ضرور، ضرورت تیرے چرن لگائی۔ میرے اُتے سب دا گڑھ توڑ غرور، وکار ہنکار دے مٹائی۔ ساچے نام دی مستی دے سرور، سرتی شبد نال جڑائی۔ اپنا پنڈھ مُکا دے دور، دور دراڈا نیرن نیرا ہو کے پھیرا پائی۔ میں چار جگ دی تیری مزدور، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ چارے کھانی تیرا آد جگادی نور، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا نسا پور، پورب لہنا دے چکائی۔

* ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر شمال پری جسونت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پر بھو میں آیا تھکا ٹھا، پاندھی ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ تیرا ڈھولا گاواں بنا بلاں بٹاں، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ میں جگت جہان ویکھیا کلج پائی لٹا، لٹیرا بنیا تھاؤں تھانیا۔ سچ پیار تیرے نالوں دین دنی دا ٹھا، ساچے رنگ نہ کوئے سائیا۔ سب دا بھاگ دے نکھٹا، بھاگ ہین لوکائی۔

میٹوں سنگر شبد ہلونا دتا پھڑ کے گٹا، زور نال ہلایا۔ اوہ دیکھ لے کس بدھ پڑھ اکلا دین دایلا جن بھگتاں اُتے تھھا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ انگنتاں
 وچوں میل ملا کے اکو مٹھا، آپ اپنا بھیو چُکایا۔ لکیرا رہن نہ دیوے کسے گٹھا، چارے گنٹ پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے پر بھو جے بھگت بنائے اپنے سوت، اپرادھی لے ترایا۔ بھاگ لگا دے کایا بت، بتخائیاں کر صفایا۔ سچ
 سہنجی بخش دے رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ توں پڑھ اکلا دین دایلا ابناشی اچت، چیمتن سب نوں دے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسگ آپ بناہیا۔ نارد کہے پر بھو میں دیکھے تیرے بھگت سہیلے جگ، جاگرت جوت دھیان لگایا۔ میں چڑھ گیا اُپر شاہ
 رگ، نو دواریاں پنڈھ مکایا۔ جو آتم دھار تیری سرنائی گئے لگ، پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ اوتھے پوہ سکے نہ کوڑاگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ اکو
 پر سے جان تیرے پگ، دوسر اشٹ نہ کوئے جنایا۔ جگت دھار نالوں ہوئے الگ، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گرگھ بنے بغلے پڑے بگ، ہنس
 اپنا روپ وٹایا۔ واشتا رہی نہ موں لگ، کاگ وانگ نہ کوئے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔
 نارد کہے پر بھو جے بھگتاں چاڑھیا رنگ، انڈھڑا آپ رنگایا۔ انہاں دی پوری کر دے منگ، ترسنا کوڑ جگت بھجھایا۔ سچ دوارے آویں لنگھ، نو دوار دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سکھ آسن سو بھاپایا۔ پرکاش دے دے بنا سورہ چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگایا۔ شبد دھن سنا دے انحد، جگت راگ دا
 لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے پر بھو میں تیرے اگے کراں بینتیاں،
 بنے بنے دیاں سناہیا۔ میں کوئی چار جگ دے شاستراں دیاں پڑھنیاں نہیں پنگتیاں، اکھراں حرفاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میں ویدا دسنی نہیں کوئی
 پنڈتیا، براہمنان ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں میرا اکو سہاگ کنتیا، کنٹول تیری سرنائیا۔ تیریاں جگ جگ خوشیاں والیاں ہندیان رہیاں جنتیاں، اوتار پیغمبر
 گرو ڈھولے گایا۔ تیریاں کھیاں ویکھدا رہیا جس کارن گڑھ توڑدا رہیا ہوئے ہنگتیا، ہنگ برہم آپ سمجھایا۔ انت اکو سندیسہ سنی تیرا نام ندھان چھنتیا،
 دھر دا راگ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہو کے دینی وڈیایا۔ نارد کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے

چرن پریتی جوگ، جگتی جگت نہ کوئے جنایا۔ دُئی دویتی اندروں کڈھ دے روگ، دُکھ سنتاپ رہن نہ پائیا۔ گھر سوامی درشن دے اموگھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد بخش دے چوگ، بھسمر ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کٹ ویوگ، ویری رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوار اینکار کر سنجوگ، جگ چوکڑی وچھڑے میل ملایا۔ تیری دھار دی تیرے بھگت سہیلے مان موَج، مجلس تیرے نال رکھایا۔ تیرا درشن ہووے روز، روزینہ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ نارد کہے پر بھو جن بھگتاں دُکھاں ڈھاہ دے ڈیرہ، ڈیرہ اپنے چرن رکھایا۔ تُوں مالک خالق سنگھ شیرا، شہنشاہ اک اکھوایا۔ تیرا نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پھیرا، پھرت پھرت ویکھنا چائیں چائینا۔ ہر جن اندروں کڈھ اندھیرا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ بنا بینتیاں کر دے مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہر جن غریب نمانا بنا لے اپنا چیرا، چری وچھنیاں لے ملایا۔ پچھلا وقت وچھوڑے والا لنگھ گیا بہتھیرا، آگے اور نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھ آگے بیننتی کرینے اکٹھے، انتر آتم دھار جوڑ جڑایا۔ سرن سرنائی بن سرپروں جاپئے ڈھٹھے، تن وجود ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوار تکیئے اکو مندر مسجد شودوالا مٹھے، گرو دوار اکو نظری آپیا۔ اکو گرہ ویکھئے تیر تھ اٹھسٹھے، گنگا گوداری جمنا سُرستی اکو دھار دہایا۔ اکو نور نورانہ نور تکیئے لٹ لٹے، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جس دے گر اوتار پیغمبراں نال پٹے، پٹنے والا دے گواہپا۔ اوہ انت تہاڈے وسے گھٹ گھٹے، گرہ مندر اندر ڈیرہ لایا۔ جو جگ چوکڑی پچھوں آیا اوتاراں پیغمبراں گرو آں دے وٹے، وٹاندر سمجھ کوئے نہ آپیا۔ جس نوں یاد کیتا دھنے جئے، جٹا جوٹاں باہر ویکھ وکھایا۔ اوہ ضرور مہربان ہو کے تہاڈے دُکھ دلدر کٹے، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹے، مٹکی اپنی رنگ وکھایا۔ تہاڈے تن وجود رہن نہ دیوے پھٹے، سچ سنگھاسن آپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو اچ کھیلاں ویکھئے مہانیاں، موہنی دا موہنی روپ دھیان لگایا۔ خبراں سُنینے اگئی بانیاں، جو بان انیلے تیر چلایا۔ نظارہ تکیئے چارے کھانیاں، کی اپنا بھيو سمجھایا۔ اسیں دھرم دھار دیاں نرگن دھار بنیاں رانیاں، جگت رنگ نہ کوئے وکھایا۔ سچ سرنائی لگیئے بن سوانیاں، آپ اپنا

رُپ بدلائیا۔ امرت رس پیسے ٹھنڈا پانیاں، بوند سوانتی نابھ کول ٹپکائیا۔ شبد ناد سنائیے اکھ کہانیاں، انحد نادی ناد درڑائیا۔ جو مالک خالق سب دا جان
جانیاں، جانہار دُھر درگاھیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جو ہووے تان
تائیاں، نمانا اپنا مان آپ رکھائیا۔

* ۲۶ اسو شہنشاہ سمت ۱۱ کور دے گرہ پنڈ سنگو وال لدھیانہ *

ہر سنگت انج میلا ہویا سبھی، چھبھی اسو پروشنادے گواہیا۔ گرہ نور الاهی ویکھو ربئی، یامین دُھر درگاھیا۔ جس داسدیسہ دے کے گئے رسول نبی،
پیشین گونیاں وچ جنائیا۔ اُس دی جوت نراکار ہو کے جگی، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جو سرشی درشی اندر ویکھے اگ لگی، نو کھنڈ پر تھی دھیان لگائیا۔
جس دالہنا دینا نہیں سدی ودی، گھڑی پل جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دامیلا ہندا کدی کدی، اوتار پیغمبر گر گئے سمجھائیا۔ جو دیونہارا اکو دوار دُھر
داپدی، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جو من کلپنا میٹنہارا یدی، جدپ اپنا گرہ دکھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی جاندی لنگھی، کلجگ انتم بھجے واہو
داہیا۔ سو بھگتاں نال شبد دھار نال کڈھن والا بدی، پنچ وکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگایا کایا ماٹی ڈونگھی کھڑی، ساڈھے تن ہتھ کھوج کھوج جائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ جن بھگتو جگ جگ وڈے ہوون بھاگ، کلجگ انتم خوشی بنائیا۔ سنگر شبد
انتر آتم دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ہنس بدھی دین دنی بنے نہ کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگائیا۔ جگت ستیو غفلت وچوں جانا
جاگ، نچ لوچن نین نین رُشنائیا۔ پُرکھ انباشی کرنی کرتا دیونہارا داد، وست امولک اک ورتائیا۔ جس نوں سارے کھندے موہن مادھو مادھ، مدھر
دُھن کرے شنوائیا۔ سو سوامی انتر نر نتر لینا ارادھ، رسنا جہوا کھ بٹی دند نہ کوئے ہلائییا۔ اوہ شبد سنائے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ہر سنگت کایا مندر اندر مار کے ویکھو جھاتی، بن نیتر نیناں نین اٹھائیا۔

کی کھیل کرے کملاپاتی، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جو سب دا ہووے مالک خالق گھر جگائے دیا باقی، کملاپاتی اک اھوایا۔ اوہ دیونہارا نام سچا سوغاتی، بن اھراں نراکھر دھار رہیا ورتایا۔ جس دی منزل دین دنی نالوں دکھری گھائی، پوڑی ڈنڈا اکو اک دکھایا۔ سو بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی، مٹکا ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا نال نہیں کسے ذاتی پاتی، برناں ورنناں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ درشن دیونہارا اک اکانتی، اک اگلا نور الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست نام ورتایا۔ سچ وست سنگر داتا دیوے آپ، آپ اپنی دیا کمائیدا۔ جگ جنم دے میٹے پاپ، ڈرمت میل انتر نرتر آپ ڈھائیدا۔ رُوح بُت کرے پاک، پتت 'پنت آپ اھواییدا۔ بجر کپٹ کھول کے تاک، ترے گن اتنا اپنا پردہ لاییدا۔ بن اھیاں ویکھے مار کے جھاک، نج نیز لوچن اھ گھلاییدا۔ آتم پر ماتم بنائے ڈھر داساک، ساجن میت آپ اھواییدا۔ نج گھر بہہ کے کرے بات، باطن پردہ آپ گھلاییدا۔ لہنا دینا چکائے لوک مات، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیدا۔ انت کنت بھگونت ہو کے پچھے وات، سنگر اپنا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیدا۔ ساچی کرنی کردا آیا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ بھگت سہیلے جگ جگ اپنا میل میلدا آیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ کلجگ انم ویکھ دکھایا، پردہ اوہلا رہے نہ رایا۔ چھبھی پروشنا اسو اپنے رنگ رنگیا، رنگت نام والی چڑھایا۔ دین دیاں دیا بندھ ہوئے سہایا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن رسنا گایا، تس آون جاون پتت پاؤن دے کٹایا۔ سچھنڈ دوار دے بہایا، درگاہ ساچی میل ملائیا۔ سو پڑکھ نرنجن ہوئے سہایا، ہر پڑکھ نرنجن بے پرواہیا۔ اینکار رنگ رنگیا، آد نرنجن ڈگمگایا۔ ابناشی کرتا ویکھ دکھایا، سری بھگوان دے وڈیایا۔ پاربرہم پر بھ اپنے گھر لکایا، سنگر شبد ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جس آد جگاد جگ چوکڑی نرنجن سرگن سرگن نرنجن اپنا کھیل رچایا، رچنہار اینکار پروردگار سانجھیا رگم اتھاہ بے پرواہ اک اھوایا۔

* ۲۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ہر بنس سنگھ دے گرہ *

نارد کہے وید ند م ویکج مد م توج سد م کوچ جدم محبان تیری وڈیاٹیا۔ پروزی مویا نخطہ دُعا رافستے خُدا نُور ظہور اک الایہا۔ پُرانے پرست قرآنے ونست انجیلے جوست ویدے بوست رمانے سوست گیتا دُواسط شاشترے شب کلمائے جب، نُورے رُشنا شہنشاہ بے پرواہ اک اکھوٹیا۔ باراں اکھشترے پرسدھ دُرگائے نُود بدھائے سود منوآئے چود رسنائے کھود آشائے بوند زونی زوا منزی موا زوکھو زمی اسمانے نوی شرفل خُدا معرفت رُوا زیبے زنی کُنڈیندے موی شرفل شرف نُوبے حرف بے کفنی نُوا زمندی زُوا اوتارے ادا پیغمبرے دُعا گروائے نواز مینو زماں اسمانے رہنما شوقو شفس نیزو کھو پمزی زماہستے بدستے جسمو جسّ نُورے چوَن ہستی ازو بستی رزو دامنے دود شہنشاہے شوَد عرشے اوی فرشے جوی نُورے نزا مہربانا مہربانا مہربان اک اکھوٹیا۔ ثابتے سوی دوجلی جوی ٹختے نوی جُمول زما عرشے اُلخدا کیکل کما زمزے نما یونے یشوہ فرشے مشو موسیٰ موی عیسیٰ جوی محمدے کوی نانکے زوی گو بندے شوی کرشنے مزاراے رضا باونے نجاء جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک تیری وڈیاٹیا۔ نارد کہے براہمنے گوڑا گوشے کمند شاہو شنیدا عرشے فرزند نُورے زمو حضرتے نُوح کفنو بزی شاہو زوی یارے چوند اوتارے دوند گرو آئے وفد سہمن زو فرشے مزد نُوزے نوا کوزے گوا مُختے موُف توزینے کوف بہشتے رفیع عرشے فزی سورگے سنو کالے زو مُشتائے محمد تعریفے خُدا ضعیفے جوا جردے زروہ چاودیسے دوو پیسے وہو جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتاٹیا۔ نارد کہے بجزتے نام پُچنتے بادم جگنتے سیدم نگنتے بیدم آمینن امانے کیمئے کمائے جوتے زویدا عرشے نویدا کھومو کھوسانی عرشے نورانی یویا پیغامی نُورے رُوحانی زببول زود شامانے خود آکاشے ازو فرشے طلوع تالبے زوا گالے گوا نذیرے نوو جاہدے جوو تاجیرے تزا مُبیرے موُا مُہتے مہو دیمائے زبا کیمول کود دویل دود شاہے شفا ارشائے دُعا زینائے زوا خاکائے گوا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتاٹیا۔ نارد کہے بھیا یو باوروم آد بھيو نُوم جگند دھار سوہنگ مرگند دھار اواں پر بھو پریم انگ سوئی روپ سرنگ جوگ جگاتے جگنگ تریناد نام برہم برہامد اوتارے وزی پیغمبرے زوی گروائے دوی شبدے شوی نُورے روی عامے امو

زمانے زوؤ دمانے دوؤ گو بندے رضو طلبائے ہہو مکستا مؤز عرشائے خوز دُنستا دیوؤ مُجتے روؤ کُنذا مون شاہے شوُن یقینے ارباعلمے ارفع تعالیمے شریھا شاہے نبی
 نورانے طبی مالکائے کبھی مزوؤزما مُستافے نما۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھگتو
 میں پر بھو دی ہُن تھوڑی تھوڑی کرن لگا تعریف، تھخے گھر گھر دیاں پہنچایا۔ بے شک میری آيوُجگ چو کڑی دی ضعیف، بردھاں وچوں بردھ نظری
 آئیا۔ میں چار جگ دے گرنھتاں شاستراں نالوں شریف، شرفا کہہ کے مینٹوں سارے رہے بلایا۔ میں نِت نوت پر بھ دا بنیا رہیا رہیف، جس دا بھيوُ
 کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو میں پر بھو دیاں دسیا کروں کہانیاں،
 سمت بارواں راہ تکایا۔ پُرکھ اکال دیاں کتتیاں سہیلیاں کتتیاں رانیاں، کتتیاں گولیاں بن بن سیو کمائیا۔ کتتیاں پڑھن والیاں بانیاں، کتتیاں رسنا ڈھولے
 گایا۔ کتتیاں نہاؤندیان وچ پانیاں، تاریاں رہیاں لائیا۔ کتتیاں بنیاں جگت دیاں شاہنیاں، دھن دولت سنگ رکھایا۔ کتتیاں ہو گتیاں اکھوں کانیاں،
 نیتز نین نہ کوئے مٹکایا۔ کتتیاں ملیا میل اگے ہانپا، ہم ساجن ہو کے کھیل کھلایا۔ کتتیاں لاشاں ہونیاں بن پرانیاں، سواس نظر کوئے نہ آئیا۔ کتتیاں
 پھل رہنا نہیں ٹاہنیاں، سنمل رکھ وانگ سرب لہرایا۔ کتتیاں جگت پیسن پیسداں ہون وانگ دانیاں، داتا دانی کی اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو دا بھيوُ کھولدا رھواں اگلا، پچھے دی لوڑ رہی نہ رایا۔ میں بے
 شک چار جگ بنیا رہیا کنگلا، بنا دھوتی بودی توں دست ہتھ کوئے نہ آئیا۔ مینٹوں سارے کھندے رہے پگلا، میں بھجیا واہو داہیا۔ میں پھریا جوہاں
 پہاڑاں وچ جنگلاں، طلیاں پربتاں دھیان لگایا۔ میرے کول لہنا دینا لیکھا سگلا، سب نوں دیاں درٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو دا حکم کامیکا کوئے کُنستا کینا کزو کولے و جُستا آشانے زو جو سَطِ راہ موستے خدا خود مالک
 بے پرواہیا۔ جن بھگتو میں دساں بھيوُ اُس خاوند کریم، جو کرم کانڈ دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ جس نوں سارے مَن عظیم، عالیشان عالی جاہ نور الاہیا۔ جس
 دی سب توں وکھری تعلیم، تعریف وچ خلق خدایا۔ اوہ کس بدھ دین دُنی نوں دے ترمیم، ترتیب اپنے ہتھ رکھایا۔ جگت شرع دی رہن نہیں دینی

تقسیم، حصے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُس نوں اشارہ دیوے جو ڈنڈا بنایا میم، دین دُنی دُنی سمجھائیا۔ تئیں اُس اُتے کرنا یقین، جو یکے بعد دیگرے اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا مارگ ہونا مہین، مارگ دیکھن کوئے نہ پائیا۔ محمد جس دے ہويا ادھین، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ پیغمبراں اُس نوں کہا مالک قدیم، قدرت دا قادر اک اکھوایا۔ نہ اوہ نر نہ اوہ مدین، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ اوہ فرش و سس نہ اوہ عرش و سس نہ بند ہويا اُتے زمین، دو جہاناں مالک اک اکھوایا۔ میں تیتوں بھيو دساں گا جو جگ چو کڑی پراچین، پراپنتی مدھم بیکھری باہر سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو تھانوں سناواں وڈیاں وڈیاں باتاں، باطن بھيو گھلایا۔ تھاڈیاں چار جگ نالوں خوشیاں والیاں بناواں راتاں، رُتیاں تھاڈے نال مہکایا۔ تھاڈے لکھ لکھ سنگیاں نہیں قلم دواتاں، کاغذاں چلے نہ کوئے پخترا یا۔ تھاڈے دھرم دواریاں دیاں سب توں دکھریاں ہوونگیاں چھاتاں، کھتری برہمن شودر ویش سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تھاڈا جھگڑا رہن نہیں دینا ذاتاں پاتاں، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں سچ دساں پر م پرکھ سمت شہنشاہی پہلی چیت نوں نواں کھول دینا کھاتہ، پچھلا کھاتہ رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دا بن جانا آپے پتا آپے ماتا، پوت سپوتے لینے گود اٹھایا۔ آتم پر ماتم جوڑ لینا ناتا، جگ جنم دے وچھڑو لینا ملا یا۔ سکھنڈ دوار اینکار اپنا چرن کول سمجھاؤنا احاطہ، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہربان محبوب ہو کے سب دا پورا کرے گھٹا، وادھا اپنا نام جنایا۔ آون جاون لکھ چوراسی سب دی میٹے واٹا، وٹنا اکو وار چٹھایا۔ نارد کہے میں وی دیکھنا چاہندا اُس پر بھ دی تھاڈے اندر سہنجنی کھٹا، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہر جن ہر سنت بھگت سہیلے دیکھے آپ مار کے واٹا، دُور دُراڈا اپنا پندھ مکایا۔

* ۲۷ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر مدن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو پر بھو پرود سور اربہ جو خونے زم کولزی زوا تاخس مہم باوزلی دُعا چنعرے چم شانے دُعا مفلے مدم کرپے قرضو رحیمے زوا ظونو
زب مدینائے شب مکے موز کعبائے زوز دھرنیے خاک آوزلی زواک چشمے نراں فرشے موا عرشے کزا نورے خدا خود مالک اک اکھوائیا۔ ناردے نوو
جواردے مدوز کھنن زوی موجو حل زمی چکسائے اوا آدمے دُعا دھولے دزو کربلائے کزو شمال شمع مزوول مزہ نورے نزد فرشے خوند، خسینو کما زمینو زما
جبرائیلے زوی اسرائیلے پھوی ہمزی مُم منکیزی ملک زکھو زمی حقیقتے روی وزیہتے تم نمم دُعا محمدے نوا خدیول خود زیول زود زانم زخی کونے گزی کربلائے
کود الیے نود حسینے زود شاہے شود اباسائے رووتنے زو ہر نے حریف اکھری تعریف صفتے صلاح دوستے دُعا رہرے نوا شریول ملاح شرکتے شمد برکتے نور
نورے نوا والی دو جہاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد لیکھا جانے
تھاؤں تھان، تھان تھنتر گنگن لگنتر زمیں اسمانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ایک ایک اینکار ویکھ دکھائیا۔

* ۲۷ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر گردیو سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پر بھو جن بھگتاں لاه اداسیاں، چنتا غمی باہر کڈھائیا۔ امرت جام دیاں دے گلاسیاں، دُھر دا امرت ہتھ پھرائیا۔ مہر کر دے سچکھنڈ
نواسیا، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ ہر ہر دے ہون تیریاں راسیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ لیکھا مکا دے مدرا ماسیا، مست ٹھاری نام چڑھائیا۔ سندیہ دے
دے شکر کیلاشیا، کلا اپنی اک جنائیا۔ جگت شرع دیاں دے دے پھاسیاں، فیصلہ اپنا حق سنائیا۔ تیرا لہنا دینا سمت شہنشاہی پندراں ہونا نال مدراسیاں،
مدُھر دُھن دینی درٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے اگتا
جام، جاماوت جس دی آس رکھائیا۔ رس چکھا دے دُھر دے رام، ہنونت دا لہنا پور کرائیا۔ ترسنا مکا دے دُھر دے کاہن، یدھشٹر دا لیکھا رہے نہ

رایا۔ ست آب دی لاسکے نہ کوئے میزان، حساب وچ نہ کوئے رکھایا۔ کرپا کرگن ندھان، گنونت تیری وڈیایا۔ نگاہ مار لے وچ جہان، کجگ انتم
 ویکھ وکھایا۔ ہرجن تیرا راہ تکان، بن نیناں نین اٹھایا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، سری بھگوان اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناایا۔ نارد کہے پر بھو جن بھگتاں چاڑھ دے مستیاں، مستک لیکھ دے بدلائی۔ اپنیاں مہراں بخش دے سستیاں، بہتی
 قیمت نہ کوئے لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرے بھگت ہون تیریاں ہستیاں، ہست کیٹاں اکو رنگ رنگایا۔ پنا شرع توں دھارا ہون وسدیاں، وسیرا اکو گرہ
 رکھایا۔ کھیلاں مکا دے رین اندھیری مس دیاں، مست دیوانے دے بناایا۔ کرناں بخش دے دھر دے روس دیاں، نوری چند چند چکایا۔ ڈھولے
 گاؤں تیرے جس دیاں، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 تیریاں دھارا ہون الکھنا الکھ دیاں، الکھ اگوچر تیری وڈیایا۔

* ۲۷ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر نرویر سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو پر بھو دے نام دی پیو مد، مدھر دھن دے سناایا۔ آتم دھار بنو اس دی ید، یدی یدپ اپنا بھو کھلایا۔ دھر دے حکم دا سُنو
 ند، انحد نادى ناد سناایا۔ خوشیاں وچ ہوو گد گد، آپ اپنی لو انگڑایا۔ کوڑی کریا اندروں کر بدھ، بدھنا دا لیکھا لو چکایا۔ جگت واشنا مکاؤ حد، کوڑ
 حدو داں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سوامی سنگر شبد لو سد، ہوکا دیو چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمایا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو داسدا سدا کرو شکر، شکر پروہت بل دوار باؤن گیا درڑایا۔ جو جوتی جاتا ہو کے اپنی دھاروں آوے اتر، اتر پورب پچھم
 دکھن ویکھ وکھایا۔ جو سنت سہیلے بنائے اپنے پتر، پتا ہو کے پوت گود اٹھایا۔ اس دے حکم وچ کدے نہ ہوو نمگر، آپ اپنا آپ تجایا۔ اوہدا لیکھا
 نہیں کوئی بھاؤ دتر، دتیا لیکھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناایا۔ نارد کہے جن بھگتو میں

سندیہ دینا سبنا، سب نال دیاں جنایا۔ پرم پُرکھ نوں لوک مات کتے نہیں لبھنا، سمبل ملے دُھر دا ماہیا۔ باہروں تکیو نہ کایا ماٹی بدنا، اندر بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ ایسے دا اشارہ دتا جس نوں کہندے قصائی سدھنا، چھری شرع والی سُٹایا۔ ایسے دی یاد کیتی رویداس چمارا جو ہویا ادنیٰ، اعلیٰ اکو اک دکھایا۔ جس دا نور ظہور پرکاش دیک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اُس سوامی دی اکو سرن لگنا، جس دے چرن کول سکے نہ کوئے بدلایا۔ جس دی اکو منزل اکو حدود اکو پدنا، پت پریشور اک اکھوایا۔ جیہڑا وسے منڈل منڈپ اُپر لگنا، گگن گگننتراں اپنا کھیل دکھایا۔ اُس دے پیار وچ ہونا لگنا، مستی نام خُماری والی چڑھایا۔ جو بُجھاو نہارا کلج اگنا، اگنی تت تت گویا۔ جس دے کولوں سب نے منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ چاڑھنہارا آد جگاد رنگنا، رنگت اکو اک دکھایا۔ جس نے رویداس چمارا دتا کنگنا، آپ اپنی گنڈھ پوایا۔ اوہ تہاڈا لیکھا مکائے تت پنچنا، پنچم میل میلے سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا اگم اتھاہ بے پرواہی والا چھندنا، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔

* ۲۷ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ جبدی لدھیانہ شہر لال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرہو میرے اُتے لاسنجگا، ست دھرم دی دھار اینکار دے پرگٹایا۔ اکو نام ندھانا سیری بھگوان دو جہان کر اگھا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا ڈھولا گایا۔ تیرے نام دالے کوئی نہ بھگا، جگت قیمت کوئے نہ پانیا۔ میں دُہائی دے کے کہاں بسدھا، سر سر تیرے چرن نوایا۔ اکو نور جوت پرکاش کر اگھا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ اوہ لہنا لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے کے گیا بدھا، مہاتم تیری دھار درڑایا۔ کلج جیو کوڑی کریا دے وچ کھبھا، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ میں روواں مار کے بھبھا، ہوکیاں وچ سنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے ایشٹ دا سب نوں بھل گیا مدعا، مدتاں دے مالک ہونا آپ سہایا۔ میٹوں ایوں دسا چار کنت دہ دشا میرے اُتے ہون والا یدھا، جھگڑے وچ خلق خدایا۔ کوڑ وکار ہنکار

رہیا کدا، قدرت دے مالک دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ دیناں مذہباں اندر آئی دُبدها، سچ مُجت وِچ نہ کوئے سمائیا۔ دھرم دوار دھرم گیا اڈا، نوست رہن کچھ
 نہ پائیا۔ کَلجگ کوڑ کوڑیاں میرے اُتے اپنا آپ چڑھایا گڈا، گاڈ تیرا بھیو سکے نہ کوئے سمجھایا۔ توں آد جگاد نوجوان کدے نہ ہويا بڈھا، بڈھاپے وِچ
 کدے نہ آئیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو اشارہ کیتا ڈرگا، اَشٹَبُج بُج جنایا۔ کی لہنا دینا تیرے نال گوبند گُردا، گُردیو سوامی دینا سمجھایا۔ میرا لیکھا تک
 لے نو سو چرانوے چو کڑی جگ دُھر دا، دُھر مالک پردہ رہیا اُٹھایا۔ مان رہیا نہ کسے دیوت سُر دا، گنپت گنیش سپس نہ کوئے نوائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ ویکھ
 لے رُڈھا، بیڑا پار نہ کوئے کرایا۔ مندر مسجد شوڈ آلے مٹھ گُردوار منزل کوئے نہ چڑھدا، حقیقت سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیری سر شئی در شئی اندر
 کھیل تکیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے ہنگتا وِچ لوکایا۔ آتم پر ماتم تیرا نام کوئے نہ پڑھدا، توں میرا میں تیرا ڈھولا کوئے نہ گا ئیا۔ مانس مانو مانگھ دُئی دویتی دے
 وِچ سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ توں بھیو کھلا دے مہربانا چوٹی جڑ دا، چیتن پردہ آپ اُٹھایا۔ مینٹوں سہارا بخش دے سنگر ساچے لڑ دا، کئی اکو
 گنڈھ پوایا۔ کَلجگ کوڑ کوڑیاں انت میرے اُتے جاوے تیتھوں ڈردا، بجھے واہو داہیا۔ رس بخش دے امرت سروور سر دا، تھل اسگاہاں اپنا رنگ رنگایا۔
 تیرا روپ انوپ نرگن دھار نرائن نر دا، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں مالک خالق ٹھا کر میرے گھر دا، نو کھنڈ ویکھ دکھایا۔ ساچا مارگ دس دے نرگن
 دھار اپنے در دا، در دروازہ آپ کھلایا۔ دھرنی کہے ہر بھگت سہیلا تیرا بھانا ہووے جردا، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ توں میرا میں تیرا کھیل ہووے کردا،
 قدرت دے قادر دینی وڈیایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تُدھ بن آد
 جگاد جگ چوکڑی سرگن دھار کوئے نہ تردا، تار نہار اینکار نر اکار نر نکار تیرے ہتھ وڈیایا۔

۱۰۶۰

* ۲۷ اَسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر جبدی سُر جن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنی دُھر دا پتیا آیو ری۔ نام رتیا کھیل کھلایو ری۔ دُھر دا ستیا ست ورتا آیو ری۔ شبدی ناتا ناتا بدھاتا جوڑ جڑا آیو ری۔ تیری انتم
 پُچھے واتا، بھیو ابھیدا آپ کھلایو ری۔ تیرا لیکھا جانے چار جگ دی ماتا، بھومیئے پردہ آپ اُٹھایو ری۔ تیرا ویکھنہارا کھاتہ، نو کھنڈ پھول پھلایو ری۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ویس آپ وٹائیوری۔ ساچا ویس وٹایاہو، حقیقت حق جنایا۔ تیرا لہنا دینا وکھ وکھایاہو،
 پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ سچ سندیسہ اک جنایاہو، ہوکا حق دتا درڑایا۔ دھر دا کلمہ نام پڑھایاہو، ہر اپنا رنگ رنگایا۔ سچ پلو آپ پھڑایاہو، سوہنی گنڈھ
 پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا پور کرایاہو۔ دھرنی کہے ناردا میرا پتیا اگتا آئیورے۔ گوبند ستیا نال ملائیو
 رے۔ میری اگنی تیا آپ بُجھائیورے۔ سچ سندیسہ نام اک رتیا آپ درڑائیورے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 بھيو آپ گھلایورے۔ بھيو گھلاونہارا آپو، اپنی دیا کمانیدا۔ کھیلے کھیل لوک ماٹو، متا اپنے نال رکھانیدا۔ باطن سدا کرے باٹو، پڑدا پڑدیاں وچوں
 چکانیدا۔ ویکھنہارا رین اندھیری راٹو، کلج اپنا پھیرا پانیدا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند داٹو، دہرے اپنا حکم ورتانیدا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرے جس
 نوں سب نے منا دھر دا باپو، پتا پرکھ اکال اپنا کھیل کھلانیدا۔ سب دی پچھنہارا باٹو، اتا ورن اپنے ہتھ رکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیدا۔ نارد کہے دھرنیے چاونیا کا چولا مورا مرام زمو مینا سینہ تختوں جی جادی شاہے شاہ شہینا ہو۔ آب زادی شبرے
 نادى گوبند دھار رہینا ہو۔ تختے سو دھم شاہے مودن دو جہاناں والی او۔ نیما زینہ پانو ویڑی کستے موزا میرا شاہ شوینا او۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ رنگینا او۔ رنگ رنگینا تیا ای۔ شاہو بھوپ ستیا ای۔ نوجوانا پتیا ای۔ مرد مردانہ فتیا ای۔ لوک مات پردھانا سویا اگئی
 کھٹیا ای۔ شاہ سلطانا پرکاش بن تیل وٹیا ای۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میت نتیا ای۔ ناتا میتا زیکو زما جوہو
 زبرا ذاتی او۔ کھیلے سینہ بن مائی چینا جو بن زینہ رتنا او۔ کایا کعبہ قدرت قادر شاہو شہینا ستنا او۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچا مالک سچ دوارے وطن او۔ دھرنی کہے نارد موکو کانکی زینہ بو تانا مسطے آنا او۔ چانا چیکا چھيو سیکہ سنے رنگ رنگانا او۔ قاضی الوا جنمے زیوا
 شاہو بھوپ سلطانا او۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آد جگادی اک
 بھگوانا او۔

* ۲۷ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر نرنجن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے سچ دی دس کہانی، کہاوت جگت نال نہ کوئے ملایا۔ بھو اہیدا کھول دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج پڑدا رہے نہ
 رانیا۔ شبد سنا دے بودھ اگادھا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گانیا۔ بے خبرے خبر سنا دے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمناسرتی نال
 ملایا۔ بھو رہے نہ سنگر شبد اگے ہانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ نال لیکھا دس دے کی لہنا تیرا نال شاہ سلطانی، شہنشاہ کی اپنا حکم ورتانیا۔ کی آساتیری
 نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ دی پُرانی، پُران اٹھاراں جس دا بھو کوئے نہ پانیا۔ توں کو جھینے کھلیئے بولنا بنا زبانی، بن رسنا جہوا بل ہلایا۔ دھرنی کہے نارد
 میرا لیکھا تک لے نال شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، پُرکھ اکالے ہتھ وڈیاں۔ جس دی اوتار پیغمبر اں گرو آں دتی نشانی، پیشین گوئیاں بھوکھتاں وچ گئے
 سناںیا۔ اوہ جلوہ گر اکو نور نورانی، دو جہاناں سوبھا پانیا۔ جو کلجگ اتم تیرے اُتے کرے مہربانی، مہان بیدو نور الاہیا۔ جس دانت نہیں جسم جسمانی، تن
 وجود نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا لیکھ لکھ سکے کوئے نہ کانی، کاتباں چلے نہ کوئے چترانیا۔ اوہ مالک خالق دو جہانی، پروردگار اک اکھوانیا۔ جو لہنا دینا
 ویکھنہارا زمین اسمانی، منڈل منڈپ کھوج کھوجانیا۔ اوہ داتا گنی گپہر گن ندھانی، گہر گور اک اکھوانیا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر اں گرو آں دتی
 قربانی، کایا اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوانیا۔ دھرنی کہے نارد میرا مالک اک
 محبوب، مہان نور الاہیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے حدود، کنڈھی گھاٹ نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ وسنہارا ہر گھٹ موجود، لکھ چوراسی ڈیرہ لایا۔ اُس دا چار
 جگ دے شاستر دین ثبوت، کلے کائنات وچ جنایا۔ اوہا پنا تتاں توں لیکھا نال جگت قلبوت، کایا کعبے سوبھا پانیا۔ جس دا حساب کتاب انجیل قرآن
 تراوت ثبوت، طوبی طوبی کر کے پیغمبر بیٹھے سوبھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے
 نارد میرا مالک اگم اتھاہ، دو جہاناں مالک اک اکھوانیا۔ جو جگ جگ بدلہارا راہ، رہر بنے نور الاہیا۔ جس دے سندیسے سناں نال چاء، شبدی شبد شنوانیا۔
 اوہ کلجگ انت سیری بھگونت میرا بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنائے ملاح، شہادت شبد سنگر شبد بھگتایا۔ میری نو کھنڈ پر تھی ویکھے

تھاں، ستاں دیہیاں کھوج کھوجایا۔ اک پرگٹائے اپناناں، ناؤں نرنکار اک سمجھایا۔ کلجک جیو ہنس بدھی ہوئے دیکھے کاں، کاگ دانگ گُرا لایا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا جانے سُر گاں، پشو پنچھیاں پھول بھلایا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں گود لکایا۔ جس نوں سب نے کہنا واہ واہ، واہ واہ واہ گُرو تیری بے پرواہیا۔ اوہ دھرنیے انت تیرے اُتے کرے نیاں، عدالت حق حق کما لایا۔ تیرا نگر کھیڑا دیکھے گراں، دھرنی دھرت دھول دھول پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنی میرا مالک کی کچھ کہندا، جس دی سار کچھ نہ آ لایا۔ میں بنا سیس توں اُس دی چرنی ڈھندا، بن چرناں سیس لکایا۔ اُس دی سرن سرنائی بہندا، در ساچے سو بھاپایا۔ جس دا لکھ لکھ آد جگاد جگ چوکڑی گاہ گہندا، پچیا رہن کوئے نہ پالیا۔ اوہ کھیل کھیلن والا انتم دشا لہندا، آشنا محمد اپنے نال ملایا۔ عیسیٰ جس دا بھانا سہندا، لہنا صلیب والا دکھایا۔ موسیٰ جس دی دھار وچ منہ دے بھار ڈھندا، کوہ طور دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے نارد امیرا سوامی اگم اگڑا، تن ماٹی خاک نظر کوئے نہ آ لایا۔ جس دانہ تن وجود ماٹی چڑا، چم در شی نہ کوئے جنا لایا۔ نہ دھن دولت کول رکھے دمڑا، مایا ممتا نہ کوئے وڈیا لایا۔ جو ایکا ایک شبد سندیس سُنندڑا، جگ جگ نرگن سرگن کر پڑھایا۔ جو چار جگاں دے شاستر قلم شاہی نال لکھندڑا، اکھر اکھراں میلے سچ سمجھایا۔ اوہ انت کنت بھگونت میرا ہون نہ دیوے بھاگ مندڑا، مند بھاگن لئے ترایا۔ اوہ لہنا دینا جانے کلجک جیو اندھڑا، نچ نیتز لوچن دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دا اکو شبد انادی چھندڑا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اوہ جن بھگت سہیلے چکے اپنے کندھڑا، کلجک کوڑی کریا وچوں باہر کڈھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سچ حکم دا ہو پابندڑا، ست سروپ ہو کے کھیل کھلایا۔ دین دیال بن بخشندڑا، بخشش رحمت اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہ دیونہارا ساچا اندڑا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جس نے نشان مٹاؤنا تارا چندنا، صدی چودھویں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زندگی زندگی انسانی سب دی دیکھ دکھایا۔

* ۲۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ہرچرن سنگھ دے گرہ سراہا نگر *

نارد کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو کھیل کھج کل دا، کائنات کلیاں باہر دھیان لگایا۔ کی حکم ورتے مہینل جل تھل کا، سمند ساگر کی وڈیایا۔ دیپ کھنڈ اپنا اپنا ویکھو مذہباں والا حلقہ، جگت حدو داں دھیان لگایا۔ آگے پتہ نہیں گدا کی کھیل ہونا گھڑی پل کا، پکاں دے پچھے بہہ کے کی اپنا حکم ورتایا۔ نظارہ تلو مہینل روپ تھل کا، اسگاہاں کھوج کھوجایا۔ کی حکم ورتے سنگر شبد اٹل کا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ باوانا لے لیکھا ویکھ لے راجے بل کا، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ کی کھیل دھرنی اُتے ہووے اچھل اچھل کا، دھیرج دھار نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنیاں حدو داں، جگت حداں دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کی کھیل ورتے دھرنی اُتے موجودہ، موجود ہو کے دھیان لگایا۔ کیہڑی منزل حق رہی مقصودا، کون محل اٹل ملے وڈیایا۔ نگاہ مار لو سکھ مریداں تن وجوداں، کایا مائی کاچے بھانڈے پھول بھلایا۔ کون دوارے سوامی ٹھا کر ملے محبوبا، مُجبت وچ محو اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا سنجگ تریتا دواپر کھج دے کے آئے ثبوتا، ست ست جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گر اپنیاں پرانیاں کڈھو کلپیاں، بن اکھراں اکھراں جنایا۔ جس وچ سنگر شبد دیاں پاتیاں، پتر کا سمجھ کوئے نہ پائی۔ نال اشارہ دتا کھج اندھیری راتیا، رُتری حق نہ کوئے مہکایا۔ نالے سنگر شبد دیاں سُنو باتیاں، کی باطن بھو کھلایا۔ کس بدھ سب دیاں بچھے واتیاں، واتا ورن تکے خلق خدایا۔ مائس مانو مانکھ کھوجے حیاتیاں، جیون جیون وچوں پھول بھلایا۔ اپنیاں منزلاں تلو گھاٹیاں، حد حدو داں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد سگلا ساتھیا، سگلا سنگی بہ رنگی اک اھوایا۔

* ۲۷ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ گڑے ضلع لدھیانہ عجیب سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے اوتار پیغمبر ویکھو دھرت دھول دھول دی دھار، دھرم دواویوں دھیان لگایا۔ جیواں جنتاں پاووسار، سادھاں سنتاں ویکھ وکھایا۔ کیوں کایا مندر اندر ہو یا بھچار، کوڑی کر یا نال ہلکایا۔ منو آ من نو نو چار رہیا جھکھ مار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ جھٹ دھرنی کہے ناردا اوتار پیغمبراں گرو آں دے دس، دستگیر نال ملایا۔ میرے رہیا کچھ نہ وس، واسطہ سب دے آگے پانیا۔ ہر ہردے اندروں ساچے نام دا گیا رس، رسنا کوڑ ہوئی ہلکایا۔ کوئی میٹ سکے نہ رین اندھیری مس، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ آتم پر ماتم گائے کوئی نہ جس، صفتاں دی بھری جگت لوکایا۔ بنا قداماں جانانس، بھجنا واہو داہیا۔ جھٹ ناردا نے دھوتی لئی کس، بودی سر اُتے ہلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے میں سو پُرکھ زرنجن آپ جناؤندا ہاں۔ ہر پُرکھ زرنجن بھو کھاؤندا ہاں۔ اینکارے پردہ لا ہندا ہاں۔ آد زرنجن نور ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ سری بھگوان سنگ نبھاؤندا ہاں۔ ابناشی کرتا اپنی ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ پاربرہم میل ملاؤندا ہاں۔ سنگر شبد اٹھاؤندا ہاں۔ کلجگ انتم ویلا وقت سمجھاؤندا ہاں۔ زرنجن دھار تک لے اپنی شکت، شکتی شالی تیرے آگے واسطہ پاؤندا ہاں۔ صدی چودھویں انت اخیر تک لے وقت، بے نظیر آپ درڑاؤندا ہاں۔ بن تیری کرپا کوئی بنے نہ بھگت، کھیڑا سب دا بھٹھ وکھاؤندا ہاں۔ چار جگ دا وعدہ اپنی پورب تک لے شرط، شریعت دے مالک تیتوں سناؤندا ہاں۔ جوتی جاتے آجا پرت، پت پر میثور واسطہ پاؤندا ہاں۔ بھاگ لگا دے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول تیرے چرن کھاؤندا ہاں۔ شرع چھری قاتل مشمول میٹ دے کرد، قتل گاہ دا پنڈھ مکاؤندا ہاں۔ انت کنت بھگونت دیناں دکھیاں ونڈ درد، دکھ بھنجن تیری سرن تکاؤندا ہاں۔ میری اکو اک عرض، آرزو تیرے آگے کھاؤندا ہاں۔ تیرا کھیل تکاں اسچرج، اسچرج تیرا روپ وکھاؤندا ہاں۔ توں یودھا سوربیر مردانہ اک مرد، مدد تیری اک رکھاؤندا ہاں۔ کلجگ کوڑ اندھیرا میٹ دے گرد، سچ نور نور رشناؤندا ہاں۔

۱۰۶۵

۱۰۶۵

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرا ہون نہ دیویں حرج، حرجانے تیرے
قدم لکاؤندا ہاں۔

* ۲۷ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مشتاق گنج ضلع لدھیانہ سردار سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنیے پر بھو آگے پالے واسطہ، ڈھر دا وصل منگ منگایا۔ سچ دھرم دامنگ لے راستہ، رہبر ہو کے دے دکھایا۔ ہن آگیا خدا
نخواستہ، خود اپنا پھیرا پایا۔ جس دا کھیل جگ چوکڑی آہستہ آہستہ، جگ چوکڑی پھیرا پایا۔ آگے کھیل کردا رہیا اوتار پیغمبر اں گرو آں والے براستا،
شبدی شبدی ڈنک سناپا۔ ہن روپ دھریا پڑکھ اکالے اپنا ابناش دا، جلوہ گر نور الاہیا۔ اوہ مالک خالق سرب گنتاس دا، گنوتا اک اکھوایا۔ جس کول لہنا
دینا پر تھی آکاش دا، دھرنیے تیرا دکھ ونڈایا۔ اُس دا کھیل تک لے اپنی اگئی راس دا، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ جلوہ تک لے جلوہ گر پرکاش دا، جوتی
جاتا ڈگمگایا۔ ہن وقت سہیلا تیرے وشواس دا، وشیاں دے باہر دے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
اک ورتایا۔ دھرنی کہے ناردا میں منگنہاری منگتی، جگ جگ جھولی ڈاہیا۔ میتوں اکو دے دے اپنے نام دی پنگتی، بہتی لوڑ رہے نہ راپا۔ پیار بخش
دے مانو ذاتی سنگتی، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھیل سمجھا دے کایا بنج ت تن دی، تتوت تت درڑایا۔ ترسنا کوڑی میٹ دے من دی، نسا موہ نہ
کوئے ہاکایا۔ چنگلی میٹ دے سرون کن دی، جگت کرے نہ کوئے شنوایا۔ ترسنا رہے نہ بھکھ ان دی، ترپت ترپت ترپت کرایا۔ وڈیائی بنا دے اپنے
جن دی، آپ بنیں جنیندی مایا۔ کھیل دکھا دے چھپر چھن دی، محل اٹل نہ کوئے پترایا۔ میرے اُتے دھار پرگٹا دے گوہند ڈھر دے چن دی،
جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ نوست آواز آوے دھن دھن دی، توں ہی توں ہی سارے راگ الاپا۔ کسے نوں بھل نہ رہے برہم دی، پاربرہم دے
سمجھایا۔ کھیل کھلائے اپنے کرم دی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دنی دی درشی بدلے چرم دی، چم درشی رہے نہ راپا۔ کھیل مکائے ذات پات

ورن دی، برناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اِکو اوٹ بخشتے پُرکھ اکالا اپنے سرن دی، سرنگت اِک اکھوائیا۔ اپنا مارگ دسے منزل چڑھن دی، بن پوڑی ڈنڈے آپ چڑھائیا۔ اِکو شبدي تک دسے اگمی پڑھن دی، بہتی لوڑ رہے نہ راييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے میرا مالک اِل ازہو زما نوزے روا عرشے فزا کوئی زاکمو دُستے دو جامول کزل زاکمبائے آویزو نورے نزا عرشے خُدا خود مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے اگے آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن بن ہتھاں دستاں اگم دُعا، دو جہاناں مالک خالق ایکنکار پروردگار سانجھیا اِک اکھوائیا۔

* ۲۸ آسوشہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر سوتری دیوی دے گرہ *

۱۰۶۷ سنگر شبد درد دُکھ بھے بھجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ نام ندھانا نیترا پاوے انجن، اندھ اگیان مٹائیندا۔ آتم دھار بنے ساچا سچن، پر ماتم اپنا جوڑ جڑائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بدن، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیندا۔ ہرجن گرگھ ہیرے بنائے چندن، نام سنگدھی وچ مہکائیندا۔ نجاند دیوے اپنا سچ انندن، انند انند وچوں دکھائیندا۔ آد جگاد جن بھگتاں ٹٹی آئے گنڈھن، سرتی شبدي جوڑ جڑائیندا۔ کوڑ وکارا آئے کھنڈن، کھنڈا کھگ نام چکائیندا۔ ساچی وست آئے ونڈن، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ پندھ مکائے دو جہان برہمنڈن، آون جاون پھند کٹائیندا۔ دین دیال بنے بخشن، بخشش رھمت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ غریب نمائیاں چکے اپنے کندھن، درگاہ ساچی سچ بہائیندا۔ توں میرا میں تیرا دسے چھندن، سوہنگ ڈھولا اگم پڑھائیندا۔ اِکو ڈنڈاوت ہووے بدن، اشٹ دیو اِک دکھائیندا۔ لہنا دینا مکائے وچ ورہنڈن، بھنڈی جگت نہ کوئے جنائیندا۔ دیوے پرکاش پنا سورہ چندن، چند چاندنا نور چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھائیندا۔ سنگر شبد سدا سدا کرپالو، کرپا ندھ اکھوائیا۔ آد جگاد دیالو، دیا ندھ دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں سرت سمجھالو، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیوے نام سچا دھن مالو، وست امولک اِک ورتائیا۔ جس لیکھ بنایا نانک

دھار تتاں والے کالو، پتا پوت خوشی بنایا۔ سو سہاونہارا سچ دوار پتی دھر مسالو، سچھنڈ اک وڈیایا۔ جو جن بھگتاں بنیا رہے سدا پالو، پرتپالک ہو کے ویکھ
 دکھایا۔ جس دی گھال آد جگاد گر اوتار پیغمبر گھالو، گھائل ہو کے دینا دکھایا۔ اوہ پھل لگاؤنہارا بھگتاں ڈالو، پت تھنی آپ مہکایا۔ جس دادھرم دھرم
 دا کھیل ہونا چالو، چال نرالی اک رکھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹے جالو، جنجالا رہن کوئے نہ پایا۔ سو سری بھگوانا نوجوانا اکو اک شالو، شہنشاہ اک اکھوایا۔
 جو بھگتن میت بنے کرپالو، کرپا ندھ وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، سنگر شبد آد جگاد بنائے دیالو، وچولا اکو اک نظری آیا۔

* ۲۸ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر چندا سنگھ کالونی ملکیت سنگھ دے گرہ *

۱۰۶۸ سنگر شبد آد جگادی پورا، پورن دھار اک اکھوایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان سورا، سورپر وڈ وڈیایا۔ نت نوت حاضر حضور، ستمکھ ہو کے سو بھا
 پایا۔ سناؤنہار اگمی تورا، اوتار پیغمبر اں گرو آں کرے پڑھایا۔ بخشنہارا ساچا نورا، اندھ اگیان جگت مٹایا۔ دیونہارا حق سرورا، سرتی شبد نال ملایا۔ جن
 بھگتاں جنم رہن نہ دئے ادھورا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ آپے بن سرب کلا بھرپورا، سمرتھ اپنا کھیل کھلایا۔ آد جگاد دھر دانام کرے مشہورا، کلے
 کانتاں درڑایا۔ اوتار پیغمبر گر جس دے مزدورا، ستجگ تریتا دواپر کلج سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد سدا سدا نہکرمی، کرم کانڈ وچ نہ آیا۔ دو جہاناں ساچا دھرمی، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو
 برہمی، پاربرہم اپنا تھم ورتایا۔ جس دی آد جگاد سارے لگدے سرنی، سپس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ مالک کرتا کرنی، قدرت داروپ درسایا۔ جس
 کھیل میٹنی ورنی برنی، جھگڑا مکائے خلق خدایا۔ جس دی اکونک سب نے پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جس دی منزل حقیقی سب نے چڑھنی،

درگاہ سچ سچ سہائیا۔ سو ہر بھگت سہیلے اپنے بندھائے لڑنی، پو گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھ مکائے سیس دھڑنی، دھڑا دین مذہب جگت نظر کوئے نہ آئی۔

* ۲۸ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر گھڑ سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد دیونہارا سچ سنگدھی، رس اپنا آپ جنایا۔ میٹنہارا کوڑ ڈرگندھی، وکھ اندروں باہر کڈھایا۔ سرت نال کرے سندھی، لیکھ لکھے چائیں چانیا۔ پنچ وکار کرے پابندی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نیز اکھ رہن نہ دیوے اندھی، سچ پرکاش دے چکایا۔ ترے گن مایا توڑے چندی، جگت جنجال نہ کوئے جنایا۔ ساچا ڈھولا سٹائے چندی، دھر داراگ سٹایا۔ ہر جن چکے اپنے کندھی، کھیٹ کھیٹا اپنا روپ بدلایا۔ جس دی آو آد جگاد لمی، انت کہن کچھ نہ پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد سدا سدا بہہ رنگی، رنگت نظر کسے نہ آئی۔ ۱۰۶۹

سہاونہارا سچ پلنگی، سکھ آسن ڈیرہ لایا۔ کوڑی کڈھے واسنا گندی، انتر کرے صفایا۔ پرکاش دیوے دھر دا چندی، سور یہ چند دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ ہر جن لاوے اپنے انگی، انگیکار آپ ہو جایا۔ جس دی دھار جمن سرتی گوداوری گنگی، گوبند اپنا کھیل کھلایا۔ سو شہنشاہ سورا سر بنگی، دھر مالک اک اھوایا۔ جس دے کول جگ چو کڑی وکھرا ڈھنگی، طریقہ سمجھے کوئے نہ رایا۔ اوہ ویکھنہارا کلجگ انتم کندھی، گھاٹ پتن پھول بھلایا۔ جو میٹنہارا کوڑ پکھنڈی، مایا ممتا موہ گواپیا۔ ست دھرم دی لاونہارا ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ گڑھ توڑنہار گھمنڈی، ہوئے ہنگتا دور کرایا۔ چکا ونہارا دھرم دی چنڈی، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ ویکھنہارا برہم برہمنڈی، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ لہنا دینا پورا کرے جیرج انڈی، اتبج سیتج لیکھارہے نہ رایا۔ جن بھگتاں آد جگاد ٹٹی آپے گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی آپ اھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی سدا بنے بخندی، بخشش رحمت اپنی آپ کماپا۔

* ۲۸ آسوشہنشاہی سمت ۱۱ لدھیانہ شہر ملکیت سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد سچا سکدارا، سر سر اپنا حکم چلائیندا۔ وشن برہما شو جس دا سیوادارا، سنساری بھنداری سنگھاری ناؤں پرگٹائیندا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، سنجگ تریتا دوا پر کلجک ویکھ وکھائیندا۔ جس دا نام ست جیکارا، جگ جگ آپ جنائیندا۔ جس دا روپ تیری اوتارا، اوتری ہو کے کھیل کھلائیندا۔ جس دا پیغمبراں لایا نعرہ، حقیقت حق حق درڑائیندا۔ جس دا گروآں کیتا اشارہ، بن سینت سینت سمجھائیندا۔ جس دا لکھ چوراسی وچ پیارا، گھٹ گھٹ اندر سو بھاپائیندا۔ جس دا ترے گن جگت بھندارا، رجو طمعو ستو آپ ورتائیندا۔ جس دا پنج تت آکارا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش کھیل کھلائیندا۔ جس دا نور جوت اُجیارا، دیا باقی کملا پاتی آپ جگائیندا۔ جس دا شبد ناد دھنکارا، انحد نادی ناد درڑائیندا۔ جس دا امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیندا۔ جو سنہارا سب توں باہرا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ جس نوں کھندے پروردگارا، سانجھا یار نور چکائیندا۔ اوہ کھیلے کھیل اپارا، اپر پر ہو کے ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیندا۔ سنگر شبد سنگر، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ جس دا لیکھا آد جگادی دھر، دھر مستک لیکھ سرب بنائیندا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر گر، نو نو سیس نوائیندا۔ جس دی خاک رماؤندے وشن برہما شو دیوت سر، دھوڑی ٹکیاں نال وڈیائیندا۔ جس دا منتر جائے پھر، فُرنے سب دے بند کرائیندا۔ جومات لوک بن قداماں آئے تڑ، تڑت اپنا پنڈھ مکائیندا۔ سرتی نال جائے جڑ، شبدی اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس دی آد جگاد سب نوں لوڑ، لڑیندا ساجن اک ہو جائیندا۔ جو چڑھے سدا اگے گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جس دی منزل اکو اگٹا پوڑ، پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جو کلجک کوڑی کرپا پاونہارا موڑ، سنجگ سچ دھرم پرگٹائیندا۔ تس دے اگے لکھ چوراسی ہتھ رہی جوڑ، سر سر نہ کوئے اٹھائیندا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیالا سنگر شبد دھار آیا دوڑ، بھجیا واہو داہیا۔ جس نوں کھندے براہمن گوڑ، سو اپنا روپ وکھائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی مٹھا کوڑ، پھل دین دنی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان جس دا مارگ آد جگاد بڑا سوڑ، بن کرپا منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۸ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ سنیت ضلع لدھیانہ موہن سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد بے پرواہی، آد جگاد بے پرواہی وچ سامیندا۔ نرگن دھار بنے رتھواہی، جگ جگ اپنا رتھ چلائیندا۔ شبد سندیسہ دیوے چائیں چائیں، نام
 ندھانا لوک مات پرگٹائیندا۔ نراکھر دھار اکھراں وچ لئے پرگٹائی، چار جگ دے شاستراں گنڈھ پوائیندا۔ اوتار پیغمبراں گروآں دیوے نام سچا سکھائی،
 بھیا بھیدا آپ گھلائیندا۔ آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائی، جگ جگ اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھگت سہیلے لئے اٹھائی، لکھ چوراسی وچوں پھول بھلائیندا۔ وست
 امولک دیوے تھاون تھائیں، آپ اپنی دیا کمائیندا۔ حقیقت حق دا بنے گوسائیں، گھر گمبھیر آپ اکھوائیندا۔ جس نوں سب نے نیا دھر دامانی، مہربان
 ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بھنائیندا۔ سنگر شبد آد جگادی ڈونگھا ساگر، گھر گوراک
 اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا نال کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ میل ملائے کریم قادر، قدرت اپنا حکم سنائیا۔ دو جہاناں بن کے سوربیر بہادر، بھے بھو
 دیوے تھاون تھانیا۔ سچجگ تریتا دو پر کلج کرے عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کرپا کرے تبادول، ست سچ لئے پرگٹائیا۔ لیکھا مکائے مقبول
 قاتل، دھرم دی دھاراک جنائیا۔ سچ دوار دکھائے بنیل، مقدس اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں بھیا چکائے باطن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کلج
 میٹے رین اندھیری راتن، سچجگ سچ چند چکائیا۔ غریب نمائیاں پچھے واتن، ہوئے آپ سہائیا۔ اپنا دتے آپ مہاتم، بھیا بھیدا آپ گھلائیا۔ حکم سنائے
 دھر پر ماتم، سندیسہ دیوے چائیں چانیا۔ جس دی شرع مذہب نہیں کوئی دھار سناتم، سناتم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اوہ لکھ چوراسی پچھنہارا واتن، مہربان
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد شبدی روپ اپارا، تن وجود نہ کوئے
 رکھائیا۔ رسنا جہوانہ کوئے بلارا، گھ دند نہ کوئے وڈیائیا۔ گیت گائے نہ کوئے سنسارا، آشنا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ آپے سے سب توں باہرا، سچ دوارا
 اک سہائیا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گرو اوتارا، میلا میلے چائیں چانیا۔ کلج انتم میٹے اندھ اندھیا، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ سچجگ سچ بولے جیکارا،
 سنگر شبد کرے پڑھائیا۔ مانس ذاتی دیوے اک سہارا، نو کھنڈ پر تھمی اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جس دا اگم جیکارا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس

دا لہنا دینا نال کلکی اوتارا، نہہکنکا اپنا ڈنک وجایا۔ امام ااما ہو اُجیارا، رُپ انو پادے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچی سرکارا، شہنشاہ اکو اک اکھوایا۔

* ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جھٹ ضلع لدھیانہ مہندر سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد سدا مہربان، محبان بیدو اک اکھوایا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد دو جہان، لوک پر لوک اپنا حکم ورتایا۔ وشن برہا شو جس دے ڈھولے گان، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ ترے گن مایا دیونہارا دان، رجو طعمو ستو اپنا رنگ رنگایا۔ پنچ تت کرن والا پردھان، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنی کھیل کھلایا۔ لکھ چورا سی لیکھا جانے جیو جہان، اندج جیرج اُتبیج سیتج اپنی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جاتا ہو کے دیاوان، دیندھ اک اکھوایا۔ آتم پر ماتم دیوے دان، کملا پاتی جوتی جاتا ہو کے ڈمگایا۔ شبد انادی دے سچی دھکان، انحد نادی راگ سنایا۔ امرت آتم بخشے پن کھان، بوند سوانتی نا بھی کول ٹکایا۔ لیکھ مکائے نو دوارے جیو جہان، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ بھگت سہیلے کرے پروان، پریتم ہو کے اپنا میل ملایا۔ ساچے سنتاں دیوے مان، انتر نر نتر اپنا رنگ چڑھایا۔ گرگھ ویکھے مار دھیان، گرسکھ اپنی گود ٹکایا۔ دھر دانام کلمہ کرے پردھان، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ چار جگ دے شاستراں دے گیان، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھایا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ ویکھنہار سری بھگوان، بھگوان ہو کے حکم ورتایا۔ کلجگ انتم ہووے جانی جان، جانہار نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ سپس نوایا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو گاوندے گان، توں میرا میں تیرا دو جانظر کوئے نہ آیا۔ جس نے شرع شریعت دین دنی کیتی پردھان، پر م پُرکھ اپنا رُپ درسایا۔ سو مالک خالق نوجوان، نور نورانہ نور الاہیا۔ سکھنڈ نو اسی سچ سندیسہ جگ جگ دیوے آن، پیغام نور الاہیا۔ جو سنیا جائے بنا کان، سروناں لوڑ رہے نہ رایا۔ بولیا جائے بنا زبان، مکھ دند نہ کوئے چترایا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہر جن ساچے کرے پروان، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیآ۔ سنگر شبد سچ سکھدائی، روگ سوگ وچ کدے نہ آئیندا۔ چار جگ دا نرگن بنے ماہی، دو جہاناں اپنا کھیل کھلائیندا۔ سچ سندیسہ نوست رہیا سنائی، برہمنڈاں کھنڈاں آپ درڑائیندا۔ جس دا بھو ابھیدا لوک مات کوئی جانے ناہیں، پڑدا پڑدا نہ کوئے اٹھائیندا۔ اوہ کلج انت سری بھگونت میٹنہارا کوڑی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ جس کارن گوہند بوٹا پٹیا کاہی، کلج کوڑ کڑیا رے جڑ پٹائیندا۔ چھوٹیاں بالیاں نیہاں ہیٹھ دباہی، دھرنی دھرت دھول دھول ہولا بھار کرائیندا۔ سو سنگر شبد آد جگاد کھیلے کھیل چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اپنا اک پرگٹائیندا۔ کلج انت لیکھا جانے تھاؤں تھائی، تھان تھنتر پھول بھلائیندا۔ جس دا روپ رنگ رکھ دے سے کوئی ناہیں، تن وجود پنج تت ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا اک الاہی، اللہ عالمین اکھوائیندا۔ جس نوں سارے منڈے ڈھر گوسائیں، گوہند اپنا میل ملائیندا۔ سو سنگر شبد نرگن نرگن دو جہاناں بن کے راہی، رہبر ہو کے بھو چکائیندا۔ جس دا لیکھناں خلق خدائی، خالق مخلوق اپنے رنگ رنگائیندا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا ایکا ڈنکا فتح رہیا جانی، دو جہان آلس نندرا آپ کھلائیندا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے گرگھ رہیا جگائی، سرتی شبد نال اٹھائیندا۔ گھر سوامی ملے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پاوے سار جل تھل مہیئل اسگاہی، سمنڈ ساگر ٹلے پربت دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیندا۔

* ۲۸ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بھنہوڑ ضلع لدھیانہ بھگوان سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد سدا سہیلا، آد انت اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم ملائے میلا، پار برہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے گرو گرو چیلا، چیل گرو اپنا سنگ نبھائیآ۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں نرگن دھار بن کے سجن سہیلا، سکلا سنگی بہ رنگی نور الاہیا۔ جو کٹنہارا لکھ چوراسی رائے دھرم دی جیلا، پھاسی جم کی دئے کٹائیآ۔ اوہ وسنہارا دھام نویلا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد جن

بھگتاں اندر وسدا، باہر کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دے کول بھنڈارا دُھر دے جس دا، صِفتی صِفتاں نال صِفت صلاحیا۔ پیالہ دیوے امیوں رس
 دا، بن رسنا رس چکھائیا۔ ساچا مارگ آتم پر ماتم اپنا دسدا، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیر انیالا اِکو کسدا، بن چلے کمان اُٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا پُرکھ
 سمرتھ دا، سو پُرکھ زرنجن ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھ مُکائے ہتھو ہتھ دا، جگت اُدھار نہ کوئے جنائیا۔ جگ چو کڑی کوڑی کِریا سدا متھدا، کل کاتیاں کرے
 صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ سنگر شبد بھگتاں ویکھے بھگتی، بھگون دھار دھار جنائیا۔
 لیکھے لاوے چوڑاسی وچو ہر جن ویکتی، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ انتر آتم بخشے ساچے نام دی شکتی، شخصیت اِکو اِک درڑائیا۔ زرنجن دھار وکھائے
 ہستی، ہست کپٹاں وچ سمائیا۔ جس دی سچکھنڈ دوار بستی، درگاہ ساچا سو بھاپائیا۔ چار جگ دی بانی بھری او سے دے جس دی، صِفتاں والے ڈھولے
 گائیا۔ اوہ کلج رین کھیل مٹائے اندھیری مس دی، نوری چند چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 نبھائیا۔ سنگر شبد بھگتاں سدا ساتھی، ساجن اِک اکھوائیا۔ ہوئے سہائی انا تھ انا تھی، غریب نمائیاں گود اُٹھائیا۔ وست اگئی زرنجن دھار دیوے داتی،
 دیاوان ہو کے جھولی پائیا۔ بھيو چکائے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول پڑدار ہے نہ رائیا۔ زندگی وچوں جیون جیون وچوں بدلے حیاتی، پون سواسا اپنا
 کھیل کھلائیا۔ گھر پرکاش کر کے بن دیا تیل باقی، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ امرت بخشے بوند سوانتی، نچھر جھرنیوں آپ جھرائیا۔ جن بھگتاں انت بچھے
 واتی، زرنجن دھار ہوئے سہائیا۔ سچکھنڈ دوار اینکار مُکائے پچھلا پندھ واٹی، اگے اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سچکھنڈ دوار چڑھائے اپنی گھاٹی، ادھ وچکار دین دُنی نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۸ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ دا کھا ضلع لدھیانہ مہندر سنگھ جو گندر سنگھ دے گرہ * *

آتما کہے میرے شاہو بھوپ سلطانا، سو پڑکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ ہر پڑکھ نرنجن تیرا نور مہانا، جوتی جاتے نظری آئی۔ ایکنکار تیرا نشانہ،
لوک مات سو بھاپائی۔ آد نرنجن تیرا دانا، داتے دانی دیا کمائی۔ ابناشی کرتے میرے مہربانا، محبوب تیری وڈیائی۔ سری بھگوان گن ندھانا، گنونت دینی
سرنائیا۔ پاربرہم بن نیتراں ویکھنا مار دھیانا، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائی۔ میں سنگر شبد تیرا سناں ترانہ، تریا توں پرے دینا درڑائی۔ توں نرنجن دھار مینٹوں
ترے گن مایا پنچ تت وچ کیتا پردھانا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش رجو طمعو ستونال جوڑ جڑائی۔ میرا سہا کے نگر گراما، کھیڑا اکو اک وکھائی۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائی۔ آتما کہے پر بھو میں تیرا آد جگادی نور، نور نورانہ نظری آئی۔ توں سرب کلا
بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ لوک مات تیرا لہنا دینا میرے نال ضرور، ضرورت تیرے نال رکھائی۔ تیرا پنڈھ نہ نیڑے نہ دور، گرہ مندر اکو اک
وکھائی۔ تیری مستی میرا سرور، تیری خمار میری خوشی بنائی۔ توں شہنشاہ حاضر حضور، حضرتاں دامالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ آتما کہے پر بھو توں میرا پڑکھ ابناشی، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ تیرا منڈل تیری راسی، تیرا منڈپ
ویکھ وکھائی۔ تیرا کھیل تیری تماشی، سد تیرے رنگ وچ سمائی۔ میرا لہنا دینا رکھیا نال لکھ چوراسی، انڈج جیرج اتبھج سیتج ونڈ ونڈائی۔ میرا پیار کردے
شکر کیلاشی، کلا دھاری تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے انتر آئی نہ کدے اداسی، چنتا غم نہ کوئے رکھائی۔ میں جگت چڑھیا نہیں کسے پھاسی،
صلیب گل نہ کوئے لٹکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائی۔ آتما کہے پر بھو میں تیرا روپ آگم،
اگٹرے دے وڈیائی۔ میرا لہنا دینا جڑیا نال کایا مائی چم، پنجاں تتاں سنگ ملائی۔ تیرا کھیل ویکھیا پاربرہم دھار برہم، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائی۔ ایش جیو
میرا ہویا کرم، کرم کانڈ تیرے چرن لٹکائی۔ آد انت جگ جگنت میں لوڑاں تیری اکو سرن، سرنگت اک رکھائی۔ توں مالک خالق میرا ترنی ترن، تارنہار
دھر درگاہیا۔ تیری کرپا نال تیرے بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، درگاہ ساچی جاون واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ آتما کہے پر بھو میرا تیرے نال جوڑا، جوڑی آد جگاد بنایا۔ نگاہ مار لے سسے اُتے ہوڑا، ہا ہے پٹی نال ملایا۔ میں سدا پھر دا تیرے شبد اگمی گھوڑا، بھجیاں واہو داہیا۔ چوڑا سی وچ میرا کھیل بڑا تھوڑا، چارے کھانی رنگ رنگایا۔ میں آد جگاد جگ چوڑی بھگتاں دھار ہو کے تیرا گاواں دوہرا، نام نامہ اک جنایا۔ اگو گھر ویکھاں پیکا سوہرا، دو جہاناں خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ آتما کہے پر بھو میں سنتاں صوفیاں آد جگاد ساتھی، سگلا سنگی اکھوایا۔ توں سرب کلا سمراتھی، بے پرواہ نور الاہیا۔ میرا لہنا دینا مکدا رہیا ہاتھو ہاتھی، جگت ادھار نہ کوئے جنایا۔ من کلپنا جنہاں دے انتر اوہناں کوئی بچھے نہ واتی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ جیو جنت ویکھن اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کلج کوڑ گڑیا مارے کاتی، جگت شستر نظر کوئے نہ آیا۔ چارے کھانی آون جاون پھیر میرا کھیل تماشی، انڈج جیرج اُت بھج سبتج بھجیاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ایکنکار توں میرا مالک شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیرے رنگ سمایا۔

* ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ منڈیانی ضلع لدھیانہ پورن سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد کہے دھرنیے رکھیں یقین، بھروسہ پُرکھ اکال جنایا۔ بے شک جیو جنت کلج ہوئے ادھین، مایا متا بیٹھی اپنا رنگ رنگایا۔ پروردگار سانجھیاں جس نوں کہندے یامین، نور نورانہ شاہ سلطانا اک اکھوایا۔ جس دامارگ سبتج تریتا دوپر کلج بڑا مہین، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس نے دیناں مذہباں دی کیتی تقسیم، مانو ذاتی ذات پات وچ ونڈ ونڈایا۔ اوہ قدرت دا قادر اک کریم، کرتا پُرکھ نور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا نال نر مدین، لکھ چوڑا سی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی پر بھ کر نہار کرتارا، قدرت قادر اک اکھوایا۔ کلج کوڑ میٹے اندھیارا، تیرے اُتے نوست رہن نہ پانیا۔ ایکا نور جوت کرے اجیارا، چارے کُنٹاں ڈگمگایا۔ توں اُس دے

چرن کول کریں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ تیرا لیکھا جانے سب داسا نجا پروردگارا، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ جس دا اکو ناد
 شبد دھنکارا، انحد نادى ناد سناہیا۔ جو مانو ذاتی امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھارا، کلجگ اگنی اگت بُجھائیا۔ تیرا پوتر کرے دوارا، گرہ اکو اک سہائیا۔ جھگڑا رہے
 نہ مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوارا، چرچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی سب دا بنے سانجھیا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس نوں سب
 نے کہنا کل کلکی اوتارا، نہہکنکا اگم اتھاہیا۔ تیس نوں پیغمبراں کہا نور الاهی پروردگارا، امام اماما اک اکھوائیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا صدی چودھویں رہیا وچارا،
 بیس پیسا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے تیرا مٹ جائے
 کلجگ کوڑ گڑیا اندھ، اگیان دین دنی رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا وجدی رہے ودھائیا۔ جس
 لیکھ مکاؤنا انت اخیر بے نظیر تارا چند، سورہ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیالا ایٹھے اوتھے سدا بخشنڈ، رحمت اپنی آپ مکائیا۔ تیرا خوشی کرائے
 بند بند، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیرے سینے پاوے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سچ سہائے نو ست اک پلنگ،
 جس دا پاوا چول باڈھی بنت نہ کوئے بناہیا۔

* ۲۸ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ رقبہ ضلع لدھیانہ ناہر سنگھ دے گرہ * *

جن بھگتو پر بھو دار کھو اک سہارا، سہانک نانک جو اک اکھوائیا۔ جو زرگن سرگن لئے اوتارا، پیغمبر گر اپنا کھیل کھلائیا۔ نام ندھانا بول جیکارا،
 کلمہ کائنات درڑائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اجیارا، جوتی جاتا اندھ اندھیر مٹائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت میٹنہار اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چکائیا۔
 جس جھگڑا میٹنا ذاتا پاتا، دیناں مذہباں لیکھا دئے مکائیا۔ آتم پر ماتم جن بھگتاں جوڑے ناتا، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ امرت آتم بوند سوانتی بخشے

آپ سواتا، اگنی تت تت بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک ورتایا۔ ستگر شبد کہے جن بھگتو کلجک کریا کوڑ جائے نٹھ، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا بیچ وکارا کھیڑا ہووے بھٹھ، ترے گن اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ لہنا دینا کئے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی درگھر بیٹھے سپس نواپیا۔ اک دوار دکھائے مندر مسجد شودوالا مٹھ، گرودوارا چرچاں اکو رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں میل ملائے نٹھ نٹھ، آتم انتر بھجے واہو داہیا۔ ست سننوکھ دھیرج دیوے ہٹھ، کلجک ترسنا کوڑ مٹایا۔ من منوآ اُلٹی گیلے لٹھ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ گھر پرکاش جوت کرے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگایا۔ شبد ناد سنائے انحد، دُھن آتمک راگ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں میل ملایا۔ ساچے بھگتاں میلنہارا، ہر کرتا دُھر درگاہ۔ سنت سہیلے ویکھنہارا، پُرکھ ابناشی بے پرواہ۔ گرگھ گر گر رنگ رنگاؤنہارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ۔ ہر جن ساچے چرن دھوڑی مستک لاوے چھارا، جوتی جاتا ہو کے بنے ملاح۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا جانے تھل اسگاہ۔ تھل اسگاہ دیکھے پر بھو آپ، پر م پُرکھ وڈی وڈیایا۔ جن بھگتاں کرے وڈ پرتاپ، سر سر اپنا ہتھہ ڈکایا۔ آتم پر ماتم دس کے جاپ، تُوں میرا میں تیرا کرے پڑھایا۔ کلجک اتم میٹ اندھیری رات، ستجگ سچ چند کرے رُشانیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، اوچ بیچ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دا اکو ہووے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ اکو چرن پریت جوڑے نات، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ کلجک اتم بچھے وات، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس دی سب توں دکھری گاتھ، دُھر دا ڈھولا سچ پڑھایا۔ اوہ مالک خالق انا تھاں ناتھ، غریب نمائیاں دیا کمایا۔ لیکھا جانے سرب کلا سمراتھ، سمرتھ اکھ اپنا لحم ورتایا۔ جس دے لحم وچ کلجک اتم دھرنی اتوں جاوے ناٹھ، دھول اُتے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے رکھنہارا سر دے کر ہاتھ، پُشت پناہ اپنی دیا کمایا۔

* ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ بڈھیل ضلع لدھیانہ گرنام سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے سنگر شبد اگے پیتا، متر پیارے تیری آس رکھائیا۔ میرا انتشکرن کر دے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ مانو ذاتی میرے اتوں بدل دے ریتا، مائس مائس آپ سمجھائیا۔ تُوں صاحب سلطان ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ تُوں لکھ چوراسی پر کھنہارا نیتا، چارے کھانی وچ سمائیا۔ نگاہ مار لے ہر گھٹ چیتا، چت وت ٹھگوری بھو رہے نہ رائیا۔ میرے اتے جھگڑاپیا مندر مسیتا، کایا کعبہ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میتوں دے دے نام وست انملی، دو جہاناں آپ ورتائیا۔ تُوں مالک خالق صلح کُلی، بے عیب پروردگار نور الاہیا۔ بے شک سرشٹی تیری تیتوں بھلی، ابھل تیری بے پرواہیا۔ بھاگ لگا دے میری نو کھنڈ دی کُلی، ستاں دیپاں اپنا چرن ٹکائیا۔ کلج دی کوڑ گڑیاں دی بھلوٹری ویکھ لے بھلی، مایا متا موہ وکار نال مہکائیا۔ تیری چرن پریتی آتما دے کوئی نہ گھلی، گھولی گھول نہ کوئے گھمائیا۔ تیری سرشٹی پُرکھ اکالے تیرا نام چیدی بللیں، ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ بوند سوانتی امرت دھار نچھر جھرنیوں سب دی ڈلھی، نا بھی کول نہ کوئے اٹائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میری آشا ویکھ لے رُلی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ تیری چوراسی تیرے نام بنا ہلی، سنمل وانگ پھل پھل نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر شبد مہربان مہربانا، مو محبوب تیری سرنائیا۔ میتوں اکو بخش دے نام ندھانا، گن ندھان تیری بے پرواہیا۔ ست دیپ تیرا جھلدا ہووے اک نشانہ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ڈمگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہووے گانا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ تُوں مالک شاہو بھوپ زمیں اسمانا، لوک پر لوک چو داں طبق تیری وجدی رہی ودھائیا۔ میری بیننتی اکو کریں پروانا، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں داتا دانی گن ندھانا، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر شبد دین دیال، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ دیناں بندھپ ہو کرپال، کرپا ندھ دے وڈیائیا۔ بھگت سہیلے اپنے بھال، چارے کٹناں پھول بھلائیا۔ سنت سہیلے کھوج لے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔

گرگھ گرسکھ اندر وڑ کے سرت سنبھال، سمبل دے مالک ہونا آپ سہانیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ شاہ کنگال، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ تیری آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن اولڑی چال، چال نرالی اک رکھانیا۔ میری بینتی من سوال، در ٹھانڈے دیاں درڑانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری گھالن رہی گھال، سنگر شبد تیری سرانیا۔ میرے اتوں کجگ کوڑ توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سرشی درشی اندر مانو بھاگ لگا دے کایا مائی کھال، چم درشی دے بدلانیا۔ تیرا انتر آتم اکو سرور سہائے ساچا تال، بوند سوانتی آپ ٹکانیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، میرے مرشد دھر در گاہیا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈال، پت ٹہنی آپ مہکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن تیرا کھیل آد جگاد کمال، کملاپت برہم مت پنچ تت آپ درڑانیا۔

* ۲۹ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ بوپارائے ضلع لدھیانہ گردیال کور دے گرہ *

دھرنی کہے سو پڑکھ نرنجن کر مہربانی، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن دھرم دی دھار بخش نشانی، لوک مات اپنا رنگ رنگانیا۔ ایککار بن اگما دانی، دست امولک اک ورتانیا۔ آد نرنجن نور بخش نورانی، جوتی جاتے کر رُشانیا۔ اباشی کرتے اپنا کھیل دس مہانی، مہما اکھ اکھ درڑانیا۔ سری بھگوان لہنا دینا تک لے زمیں اسمانی، دو جہاناں کھوج کھوجانیا۔ پاربرہم پت پر میثور اکو بخش چرن دھیانی، اشٹ دیو اکو اک درڑانیا۔ سنگر شبد میری کر کلیانی، کلمہ کائنات سمجھانیا۔ میں جگ چو کڑی کھیل تکدی رہی بھگوانی، کی بھگون اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد نگاہ مار لے وچ تت پنچ، پنچم میتے دھیان لگانیا۔ دین دنی دے اندر ویکھ لے رنج، رنجش وچ خلق خدانیا۔ پنچ وکارا دوس رین کرے جنگ، منو آ نسانال لڑانیا۔ کسے بھیو نہ آئے برہم ہنگ، پاربرہم ملن کوئے نہ پانیا۔ سب دا اوڈھن سپس ہويا ننگ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکانیا۔ لکھ چوراسی بھاگ دے مند، مند بھاگی ہوئی خلق خدانیا۔ دین دنی دا نچ نیتز ہويا اندھ، لوئن کرے نہ کوئے رُشانیا۔ نو

دوارے مکے کوئے نہ پندھ، جگت واسنا کوڑ نہ کوئے گوائیا۔ آتم پر ماتم گائے کوئی نہ چھند، ساچا ڈھولا نہ کوئے درڑائیا۔ کسے ملے پرکاش نہ سور یہ چند،
نور نورانہ نور نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی ترسنا پور کر اییا۔ دھرنی کہے پر بھو دین دنی دا ویکھ لے
انتشکر، بن نیز لوچن نیناں دھیان لگائیا۔ کسے دا کھلیا نہیں ہرن پھرن، تیرا نور ی درس کوئے نہ پائیا۔ تیری منزل مول نہ چڑھن، درگاہ ساچی حق
پندھ نہ کوئے مکائیا۔ توں مالک خالق گھاڑن گھڑن، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ میں کھج کوڑی کر یا ناں لگی سڑن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ دروہی
پھر گئی سیس دھڑن، تن وجود اگنی تت تت تپائیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آوے چوٹی جڑن، چیتن تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ سچھنڈ دوار ایکنار مول
تیرے نہ وڑن، درگاہ ساچی سچ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے سنگر
شبد دیناں مذہباں مار لے جھاک، نوست دھیان لگائیا۔ مانس مانو بندے تک لے خاکی، تتوت کھوج کھوجائیا۔ سب دے اندر ہوئی اندھیری راتی، نور ی
چند نہ کوئے چکائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتی، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ بنا پڑدیاں پڑدا کھول کے مار لے جھاک، نو نو دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ سنگر شبد میری پورن کر دے آسا، آسو تیرے چرن لکائیا۔ میتوں تیرے اُتے
بھرداسا، دوسر اور نہ کوئے رکھائیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ شتاباشا، آد جگاد اک اکھوائیا۔ تیری دو جہاناں منڈل راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میرے
اُتے تیرا نور ہووے پرکاشا، نوست ڈگمگائیا۔ توں لہنا دینا ویکھنہارا پر تھی اکاشا، گگن لگنتر اں پھول بھلائییا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں تیرا بھو کھولیا
خلاصہ، خالص روپ گئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد میریاں
آساں تیرے چرن رکھیاں، چرنودک دینا جام پیائیا۔ توں مالک خالق الکھ اکھیا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ بے شک لکھ چور اسی تیریاں سکھیاں، آتم
دھار سو بھاپائیا۔ توں لہنا دینا مکاونا ہتھو ہتھیا، جگت ادھار نہ کوئے جنائیا۔ میرے مالک سوامی سرب کلا سمرتھیا، سمرتھ اکھ مہا دینی درڑائیا۔ میں آد
جگاد جگ چو کڑی نت نوت نٹھی آں، بھجاں واہو داہیا۔ میریاں اُچ محل اٹارپاں دھرم والیاں ڈھٹھیاں، مندر ساچا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے مہربانا

سری بھگوانا میرے اُتے اُلٹی گیز دے لٹھیا، کلج اندر سَتجگ دے بدلایا۔ میں تیری چرن سرن اِکو اِیکار ڈھٹھیاں، بن دھوڑی تیری خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک اگم اتھاہیا۔ دھرنی کہے میرے سَنگَر شبد تیریاں آد جگاد اڈیکال، بن نیتراں راہ نکانیا۔ تیرا کسے نال نہیں شریکا، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے آؤن دا اگلا اپنا دسّ طریقہ، کل کون کون ورتانیا۔ تیرا نورِ ظہور نکال نیکن نیکا، بے انت اگم اتھاہ تیرا درس پانیا۔ توں مالک خالق لکھ چوڑاسی جیو جی کا، جیواں جنناں سادھاں سنناں ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تیرے پیار دارس ہو گیا پھیکا، رسنا رس نہ کونے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھانیا۔ دھرنی کہے سَنگَر شبد میں تیرا تکدی راہ، میرے رہبر نورِ الاہیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے بن تتاں پھیرا پا، تن وجود دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سچ سوامی انترجامی ہو کے بن ملاح، کھیوٹ کھینٹا اِکو نظری آئیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ستّ دیپ چچو نام والا لگا، نیا نوکا بیڑا اِکو اک وکھانیا۔ میری تیرے اگے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ میرے سوامی اگم اتھاہ، امام امانا تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جگ بدلنا تیری ادا، عادت دُھر دی چلی آئیا۔ کلج کوڑی کر یا دے مٹا، کپٹ کگرم رہن نہ پانیا۔ سَتجگ سچ دھرم دے لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر رنگ چڑھا، دُرمت میل دے دھوانیا۔ امرت آتم سرور اِکو گنگ وہا، جل تھل ہینٹل اپنا کھیل کھلایا۔ مرد مردانے ہو سہا، محبوب اپنا پھیرا پانیا۔ میں تیرے چرن سرن سیس رہی نو، نو نو لاگاں پانیا۔ توں میرا آد جگاد رہنما، دوجا نظر کونے نہ آئیا۔ میں سیس جگدیش رہی جھکا، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ تیرے اوتوں ہوواں فدا، آپ اپنا بھیٹ کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اوتوں دین دیا لے وڈ کرپالے کلج کوڑی کر یا کرم مٹا، سَتجگ ستّ دھرم دھرم اُپجایا۔

* ۲۹ آسوشہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ ملا پُر ضلع لدھیانہ ہر چند سنگھ دے گرہ *

کھج کہے دھرنیے کیوں میتھوں رہی ڈر، ڈرپوک ہو کے پر بھ آگے واسطہ پائیا۔ میں وی چوتھا جگ آیا تیرے گھر، گھرانے والیے اپنا پندھ مکائیا۔ توں خوشیاں نال اپنا کھول کے رکھ دروازہ در، کُنڈی کھڑکی بند نہ کوئے کرائیا۔ میرا مالک خالق اِکو نرائن نر، جس نے تیتوں دتی وڈیائیا۔ اوہ سوامی انترجامی میرے سرتے ہتھ رہیا دھر، دھرنیے میری پُشت پناہ ہتھ کائیا۔ ہُن اُس صاحب دے تھم دا بھانا جر، کیوں تیرا ڈڑہ ڈڑہ رہیا گر لائیا۔ توں میرے تھم دی ویکھ لے شرع شر، کی شریعت دتی دکھائیا۔ میں پیار وچ اکٹھا رہن دتا نہیں ناری نر، گرو چیلہ مُرشد مُرید پریت نہ کوئے کمائیا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی جل، سر سرورواں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا سنگ نبھائیا۔ کھج کہے دھرنیے کیوں پر بھ دے آگے کریں پکار، کوک کوک سنائیا۔ کیوں روویں زارو زار، بن نیناں نیر دکھائیا۔ کیوں نمائی ہو کے دھرنیے دھوڑی لاویں چھار، ٹکے خاک رمائیا۔ میں وی او سے دا تیرے اُتے بنیا سکدار، اپنا تھم منائیا۔ میرا لیکھا نال پیغمبر گر اوتار، سچ دے نال میری وڈیائیا۔ میں تیرے اُتے آ کے کوڑ دا کیتا پرچار، پراجین دا لیکھا دتا مکائیا۔ توں کملیے میرے اُتوں جا بلہار، جس مانس ذاتی دتی بھلائیا۔ ہر دے وسیا رہن دتا نہیں کسے نرنکار، پروردگار سیس نہ کوئے جھکائیا۔ کوڑی مایا وچ پھسا کے سنسار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ کیتا ہلکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ہر گھٹ اندر ودھیا ہنکار، نمرتا اندروں دتی چکائیا۔ جدھر ویکھیں اُدھر دھواں دھار، سچ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ میں وی پر بھو دا لاڈلا بچہ کھج بر خوردار، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ کھج کہے دھرنیے کیوں پر بھو دے آگے پاویں واسطہ، رو رو دینں دھائیا۔ میرا سماں آیا آہستہ آہستہ، سنجگ تریتا دو پر تیرے اُتے گئے پھیریاں پائیا۔ ویکھ لے آ کے میں اوتاراں پیغمبراں گرو آں دے دھرم دا بدل دتا راستہ، ساچے مارگ چلن کوئے نہ پائیا۔ مانس مانو مانگھ ونجارا کیتا پشو آں پنچھیاں ماس دا، امرت رس رسنا لگے کسے نہ رائیا۔ اندر بھروسہ رہن نہیں دتا کسے وشواس دا، وشیاں وچ کیتی خلق خدائیا۔ نور ظہور دے نہ کوئے پرکاش دا، چاروں کُنٹ اندھ اندھرا چھائیا۔ دھرنی ہُن تیرا ویلا میتوں کہن شاباش دا،

شبا کہہ کے میٹوں دے وڈیائی۔ میں تیرے اُتے اچھے کھیل کراؤنا مائس مائس والی لاش دا، لشکر جگت جہان رہن کوئے نہ پائی۔ میں پر بھو دا بھگت
 کوئی رہن نہیں دینا سواس سواس دا، ساہ ساہ سکے نہ کوئے دھیائی۔ تیرا گھر بناؤنا بھروسا دا، محل اٹل نہ کوئے رُشائی۔ کچھ لیکھا تک لے جو اشارہ بھائی
 گرداس دا، ویہہ اکیہ کی درڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائی۔ کلج کہے دھرنیے کیوں پر بھ
 دے آگے کڈھیں ہاڑا، ہائے اُف کر گرائی۔ نی میں تیرے اُتے کوڑ کرم دا لایا اکھاڑا، توں ویکھنا چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پیچ وکار بنائی دھاڑا، پچیا
 رہن کوئے نہ پائی۔ اگنی تت لگائی ہاڑا، جگت جہان رہی جلائی۔ پر بھو دا پیار کسے اُتے رہن نہیں دتا گاڑھا، ساچے رنگ نہ کوئے رنگائی۔ میں ہنکار وکار
 و بھار بھریا ناڑی ناڑا، روم روم وچ دتا لگایا۔ ست دھرم نوں میں چبا دیاں اپنیاں تھلے داڑھاں، دھرنیے تیرے اُتے نظر کوئے نہ آیا۔ میں جوٹھ
 جھوٹھ دا بن کے سوہنا لاڑا، کوڑ کوڑیاں ممتا موہ وکار لیا پرنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ کلج
 کہے دھرنیے توں میری پٹھ تے مار دے تھاپی، تھپک تھپک میٹوں دے وڈیائی۔ میں تیرے اُتے پر بھو دے پیار دار رہن دتا نہیں کوئی جاپی، بن رسنا
 جہوا اچھا جاپ نہ کوئے جپائی۔ ست سچ دار رہن دتا نہیں کوئی پرتاپی، پت پر میثور ملن کوئے نہ پائی۔ چاروں گنٹ جدھر ویکھیں ساری سرشی دے پاپی،
 پت پت پت رہن کوئے نہ پائی۔ چارے گنٹ تک لے میری ذاتی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ جھگڑا ویکھ لے دین مذہب ذات پاتی، مانو مانو رہے گرائی۔
 امرت ویلا پوتر رہیا نہ کوئی رہی پر بھاتی، سندھیا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ نی دھرنیے میرا مالک اکو کملا پاتی، پت پر میثور دے وڈیائی۔ آہ ویکھ لے اُس
 دے تھم دی میرے کول بن اکھراں والی چٹھی پاتی، جس نوں جگت و دیا سمجھ سکے نہ رائی۔ اوہ لکھی نہیں نال کسے قلم دواتی، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔
 میرا کھیل تیرے اُتے ہونا لوک ماتی، ماتر بھو میئے دیاں جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل اک اکتی، اک اکلا جگت محلہ جلاں تھلاں ویکھنہارا تھاون تھانیا۔

* ۲۹ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ موہی ضلع لدھیانہ پاکھر سنگھ دے گرہ *

کھج کہے دھرنیے میری کوڑ دی تک لے شاہی، شہنشاہ پُرکھ اکال میٹوں دتی وڈیاںیا۔ میٹوں خوشیاں نال دے ودھائی، پریم پریم نال درڑاںیا۔
میں تیرے اُتے کھیل کیتی اگم اتھای، جو سنجگ تریتا دواپر کر سکیا مول نہ رانیا۔ میں ہر ہر دے اندروں پیار کڈھیا دھر دے ماہی، مُجبت وچ رہن
کوئے نہ پانیا۔ جگت پنٹھ دا پیار اندروں کڈھیا دھر دے ماہی، مُجبت وچ رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر ہر دے اندر کوڑ کوڑیا دی اگنی لائی، ست دھرم دتا
جلاںیا۔ منوآدہ دس اٹھ اٹھ بھجے واہو داہی، روک سکے کوئے نہ رانیا۔ مایا متا کیتی ہلائی، موہ وچ خلق خدایا۔ میرا حکم ورتیا تھل اسگاہی، ٹلے پربت
سیس نوایا۔ کوئی سہارا دھرم دیوے نہ پھڑ کے بانہی، باہو بل نہ کوئے جنایا۔ میرے اندر چاؤ گھنیرا گوہند دا لنگھ گیا ڈھنیا ڈھائی، روکن والا نظر کوئے
نہ آیا۔ میں نوست پھراں چائیں چائیں، بھجیاں واہو داہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سر میرے ہتھ رہیا لکائی، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ میں مانو ذاتی
انتر نرنتر دتی بھلائی، بدھی بیک نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کھج کہے
دھرنیے کیوں نیر وہائے نیر، رو رو پر بھ نوں رہی دکھایا۔ اپنے انتر دھر لے دھیر، دھیرج نال دتا درڑاںیا۔ میں چوٹھا جگ جلاں تھلاں دا تیرا پیر،
پیراں دے پیر میٹوں دتی وڈیاںیا۔ میرا کھیل دیکھیں اخیر، آخر تیتوں دیاں درڑاںیا۔ جس نو کھنڈ دین دنی شرع دے پائے زنجیر، سنگل سکے نہ کوئے
تڑاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ کھج کہے دھرنیے کیوں انتشرن ماریں آہ، ہوکیاں وچ رہی
گر لایا۔ اوہ تک لے کھیل بے پرواہ، پریم پُرکھ کی جنایا۔ جس نے میٹوں کوڑ گگرم دا بنایا شاہ، دست انمول اٹل ورتایا۔ میں پھراں تھلاں تھلاں،
نو کھنڈ پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جے میں کھج نہ ہندا کتھوں سرشی کھاندی سورتے گاں، پشوآں کھل کون لہایا۔ کون بھلاؤندا پر بھو داناں، ناؤں
نرنکارا یاد کسے نہ آیا۔ کون ہنس بدھی بناؤندا کاک، کاک وانگ سرب گر لایا۔ توں خوشی نال میٹوں کہہ دے واہ واہ، واہوا واہوا کھج تیری وڈ وڈیاںیا۔
جس دروہی پھیری تھل اسگاہ، مہیئل اپنا رنگ رنگایا۔ پیار رہن دتا نہیں پتر ماں، پتا پوت کولوں قتل کرایا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی تھلاں، گرو دوارے

مندر مسجد شودوالے مٹھ روون مارن دھاہیا۔ میٹوں خوشیاں نال دھرنیے چڑھدا چاء، چاؤ گھنیرا اک سمجھایا۔ جس کارن میں تیرے اُتے گیا آ، آیا اپنا
 محکم ورتایا۔ میرا پر م پڑکھ پر ماتم ہوئے سہا، سہانتا کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمایا۔ کلج کہے دھرنیے توں میرا کر شکر، شکرے شکرانے وچ خوشی منایا۔ میں اپنے وعدے اتوں نہیں جانا مگر، جو اقرار نامہ لکھیا دھر دے ماہیا۔
 میں دیکھنیاں چارے کوٹاں اتر، اتر پورب پچھم دکھن بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ میں پر م پڑکھ دا لاڈلا چو تھا پتر، جسٹوں جنمے کوئے نہ مایا۔ میں دین دنی
 نوں رنج کے کھان نہیں دینا مگر، ٹکڑے منگدی پھرے لوکایا۔ صدی چو دھویں اتم سارے ہونے بھگھڑ، ہائے اُف کر کے دین دھانیا۔ کسے دا پوتر رہن
 نہیں دینا مگر، رسنا جہوا ڈھولے کوئے نہ گایا۔ جنی سچھل رکھ سکے کوئے نہ کھڑ، بھگت جنمے کوئے نہ مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ کلج کہے دھرنیے میں آیا تیرے اُتے، خوشیاں پھیرا پایا۔ جگت جہان جیو میری نیندے سٹے، جگت سٹیاں
 نہ کوئے اٹھایا۔ مایا ممتا وچ وگتے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ دین دیال نالوں سارے رُسے، رُسیاں سکے نہ کوئے منایا۔ میں کوڑ وکار بھریا سب
 دے جے، جسم ضمیر دتی بدلایا۔ اوتار پیغمبر گرو بات کسے نہ بچھے، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کلج کہے دھرنیے میٹوں پر بھ نے دتی دات، داتے دانی دتی ورتایا۔ میں لے کے آیا لوک مات، بھجیا واہو داہیا۔ توں
 کلمیے میرے ول جھاک، بن نیناں نین اٹھایا۔ میرا کھیل تک تماش، کی کھیاں کھیل تھاؤں تھانیا۔ میرا محم ورتے وچ پر تھی آکاش، دھولے تیتوں
 دیاں درڑایا۔ میں تیرے اُتے خوشی دی پین دتی نہیں کوئی راس، ڈھولے سچ کوئے نہ گایا۔ ست دھرم نوں کیتا ناس، ناستک روپ کیتی لوکایا۔
 امرت دی تھاں کھاں وچ پا کے گو داس، کوڑ گریار کیتی دین دنی ہلکایا۔ میٹوں پیار نال دے شاباش، جس پچھلی ریتی سب دی دتی بدلایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ
 پایا۔

* ۲۹ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ڈھیہہ پی ضلع لدھیانہ دھنہ سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے میں دھردر گاہوں آیا نٹھا، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں گگن گگننتر اں پندھ مُکائیآ۔ میتوں وشن برہما شو کروڑ
تیتیا دیوت سُر سارے کرن ٹھٹھا، گن گندھرب ہاسیاں رہے اڈائیآ۔ نارد اکی کلجک ویکھن چلیا کلجک کوڑی کر یا تپدا بھٹھا، نوست آگنی رہیا جلائیآ۔
پہلوں نگاہ ماریں اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمناسُستی ویکھ وکھائیآ۔ پھیر ویکھیں مندر مسجد شودوالے مٹھا، گرو دوارے چرچاں دھیان لگائیآ۔ پھیر تک لئیں نو
کھنڈ پر تھمی ست دیپ اکٹھا، بن نیتز لوجن نین اٹھائیآ۔ نارد کہے میں رستے وچ انیک واری ڈھٹھا، پھیر اٹھ اٹھ بھیتا واہو داہیا۔ جاں دُور دُراڈی نگاہ
ماری ماؤ ذاتی اندر دسیارٹا، جھگڑے وچ دسی خلق خدائیآ۔ سرشی درشی اندر زپرو نال زپرو ہو گئی بٹا، انک نظر کوئے نہ آئیآ۔ میں شبد سندیسہ پھیر سُنیا
سنگر شبد پھیر سنایا ٹپا، ٹاپوآں باہر دتا درڑائیآ۔ کلجک سب دے اُتے پایا چھپا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ جو سندیسہ دے کے آیا سنگر نانک تپا، تیسٹر
مُنیشتر رکھیشتر سارے گئے بھلائیآ۔ جو گوہنڈ نک وجایا فتا، تن وجوداں اُتے گرکھ فتح کوئے نہ پائیآ۔ دین دُنی اندروں ہو گئی من متا، گرمت رنگ نہ
کوئے رنگائیآ۔ دھرم دھار دی رہی کوئی نہ ستا، ست وچ نہ کوئے سمائیآ۔ دین مذہب دالیکھا ویکھیا تپا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محم اک سنائیآ۔ دھرنی کہے نارد اُتے توں پُریاں لوآں لنگھیا، پچھلا پندھ مُکائیآ۔ کیوں میرے کولوں سنگیا، نظر
رہیا بدلائیآ۔ جھٹ نارد مار کے اپنے کندھیا، بلونا دتا وکھائیآ۔ دھرنیے میں حیران ہو گیا تیرے اُتے تک کے جھوٹا دھندیا، دھولے کی تیتوں دیاں
درڑائیآ۔ مائس ماؤ مانکھ اندروں ہو گیا اندھیا، نچ نیتز نین نہ کوئے گھلائیآ۔ بجر کپاٹی توڑے کوئے نہ جنڈیا، پڑا سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ امرت دھار ملے کسے
نہ ٹھنڈیا، بوند سوانتی نا بھی کول نہ کوئے اٹھائیآ۔ آتم پر ماتم ناتا کسے نہ گنڈھیا، پار برہم برہم ملن کوئے نہ پائیآ۔ جدھر ویکھیا کلجک کوڑ گُریار دا چمکے کھنڈیا،
نوست پر تھمی رہیا وکھائیآ۔ دھرم دی دھار نہ کوئی پوڑی نہ کوئی ڈنڈیا، ڈنڈاوت پر بھ دی سارے گئے بھلائیآ۔ میں تیرا انت اخیر ویکھ کے آیا کندھیا،
شٹاں دیپاں کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ نارد کہے دھرنیے میں دھردر گاہوں

آیا، سنگر شبدِ دتی وڈیا۔ دھولے تیرے اُتے پھیرا پایا، دھرم دی دھرم دھار نال جنائیا۔ کھیل تکیا سرشٹ سبایا، درِ شئی اندروں دیکھ وکھائیا۔ نوست
اندھیرا چھایا، چار کُنت نہ کوئے رُشنائیا۔ کھج کوڑی کریا ویکھی مایا، ممتا موہ وچ سرب ہلکائیا۔ جس نے دین دھرم توں انت سب نوں گرایا، قائم نظر
کوئے نہ آئیا۔ مائس ہو کے کھج وچ سور گان مانساں کھایا، پشوآں ڈھوراں کھل لہائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنا ٹھاکر بھلایا، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے دھرنیے میرے اندر آئی حیرانی، حیرت وچ دیاں جنائیا۔ میں
سرِ شئی ویکھی جسم جسمانی، تتوت کھوج کھوجائیا۔ میں بھیو رکھیا نہیں کوئی مرد نارِ زانی، بال بردھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں ویکھے تن سریر کرن والے
اشانی، پوجا تکی تھاوں تھانیا۔ میں حیران ہو گیا سارے پر بھ دے نال کردے بے ایمانی، بیوہ ہوئی خلق خدائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، رُوح
بُت مل کے وجے نہ کوئے ودھائیا۔ امرت رس ملے نہ کسے ٹھنڈا پانی، آب حیات نہ کوئے پیائیا۔ دھرم دی دھار ہوئی بدنامی، کھج کوڑ گڑیارا نچے پٹے
تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا ویکھیا جگت کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتج پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو
آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارداٹوں آیا دُھر ہلکارا، پاتی دھرم دھار لیائیا۔ تیتوں بھیجن والا اک نرنکارا، نرور پُرکھ نور الاہیا۔ جس دی دھار وچ تیتی
اوتارا، پیغمبر گر رُپ درسائیا۔ جس دانام کلمہ اُجیارا، چار جگ دا کھیل کھلایا۔ جس دا سندیسہ حکم لکھارا، نراکھ دھار اکھراں وچ پرگٹائیا۔ توں سندیسہ
لے کے آئیوں سب توں باہرا، بہر حال دینا جنائیا۔ کی کھیل کرے قدرت دا قادر اک کرتارا، کرنہار کی حکم ورتائیا۔ جھٹ نارد روپیا زارو زارا، بن
نیزاں نیر وہائیا۔ دھرنیے میں کی دساں کی حکم ورتے میرا پروردگار، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جو وعدہ قول کیتا اقرارا، چار جگ دے شاستر
دین گواہیا۔ اوہ کل کلکی لئے اوتارا، نہکنا ناؤں پرگٹائیا۔ امام اماما ہوئے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں سب نے مننا چوویاں اوتارا، چو بیسا
جگدیشا اک اھوایا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھی تیرے اُتے پاوے سارا، ستاں دیپاں ویکھے چائیں چانیا۔ سنگر شبد اکو کرے مظاہرا، حکم سندیسہ اک درڑایا۔
کھج کوڑی کریا کڈھے باہرا، دھرنیے تیرے اتوں لیکھا دے مکائیا۔ سنجگ ست دھرم دے ادھارا، سر اپنا ہتھ دے ٹکائیا۔ سر شئی درِ شئی اندروں اپنا

بدل دیوے شبد دھار دا نعرہ، نر نرائن اک محکم ورتائیا۔ توں اُس دے چرن کول کریں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سیس جھکائیا۔ دھوڑی مستک چرن لائیں چھارا، مٹی خاک خاک رمائیا۔ اُس دا روپ انوپ ہونا سب توں نیارا، نر ہر اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے ناردا میں لکھ لکھ شکر گزاراں، گزارش وچ سیس نوایا۔ جو میرا پندھ میرے کلجک برس ہزاراں، کوڑی کریا دُور کرائیا۔ میں ضرور متاں اُس نوں کل کلکی اوتارا، چوہیسا جگدیشا کہہ کے سیس نوایا۔ اوہدا دھرم دا جیکارا، جو ہر ہر دے دے وٹائیا۔ اُس دا دھرم نشانہ ویکھاں وچ سنسارا، جس نوں سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوایا۔ جس دا حکم منن پیغمبر گر اوتارا، بھگت سہیلے خوشیاں خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اوہ میرا محبوب جلوہ گر نور کرے اجیارا، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا کلمہ واحد زیول کزاز منے زو شرفے زآ زامستے زنو دوزا موی گل جمبائے شو شبے روز نور نورانہ نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جس دا حکم چلے سدا جگ چارا، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔

* ۳۰ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مہما سنگھ والا ضلع لدھیانہ ہری سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنی میں تیرا ویکھیا دیپ لکھن، الکھ لکھنے میتوں دتی وڈیائیا۔ سرشتی درشتی اندروں ویکھی سکھن، ست سچ دھرم دی دھار وچ نہ کوئے سمائی۔ مانو ذاتی تیج آوے کوئی نہ رکھن، سر سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ من کلپنا وچ جیو جہان سارے نسن، بھجن واہو داہیا۔ کوڑ گڑیا کتھا کہانی سارے دن، ست دھرم نہ کوئے پڑھائیا۔ کلجک سب نوں کری جانا متھن، چھاچھ ورو لے تھاوں تھانیا۔ کسے دا چلے کوئی نہ یتن، بیتھار تھ سمجھ کسے نہ آئی۔ پوتر گھاٹ رہیا کوئی نہ پتن، پتر کالے کے میتوں دیاں پھرائیا۔ دھرم دارہیا کوئی نہ ہن، ونجارا ونج نہ کوئے کرائیا۔ من منوآ پھرے نٹن، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ سب دا کھیڑا ہویا بھٹھن، ساڈھے تن ہتھ کلجک کوڑی کریا دتا جلائیا۔ اوہ ویکھ لے ہنکاری بُرج انت لگا ڈھٹھن، ڈھیبہ

ڈھیری خاک بنائیا۔ سنگر شبد تیر انیالا لگا کسن، بن چلے تیر کمان چلائیا۔ جو رین اندھیری میٹے مسن، نوری چند چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں تیرے گیا دیپ وچ کروچ، گرہ کائنات پھول بھلائییا۔ جتھے سچھنڈ
 دوارے سکے کوئی نہ پہنچ، درگاہ ساچی مقامے حق چڑھن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی سب دے اندروں گئی سوچ، سمجھ بڈھی نال چلے نہ کوئے
 چترائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ملے نہ کسے خصم خصمانہ کھونت، پروردگار سانجھیا یار نور الاهی ملن کوئے نہ پائیا۔ نام کلمیاں تکی عداوت، عداوت وچ خلق
 خدائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا پنچ وکارے والے چلائی رونس، ریتی دین دنی رہی اپنائیا۔ نالے ڈراوے دے کے دھونس، دھونسا جوٹھ جھوٹھ وجائیا۔ میں
 سب دا وڈاپیر ولی غوث، دستگیر اک اھوائیا۔ میری حد حدود اگئی سو کوس کوس، چاروں گنت ویکھ دکھائیا۔ کسے نوں آون نہ دیوے ہوش، ہوشیاری
 چلے نہ کوئے چترائیا۔ ودیا وڈیائی رہن دتی نہیں کسے کوش، جو کُشلیا بیٹا رام گیا درڑائیا۔ مایا متانال دین دنی کیتی مدھ ہوش، مدھر دُھن سنن کوئے نہ
 پائیا۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی کایا پوش، تتوت رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ اُس پر بھو دے اُتے کاہا کسے داروس، جو جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں پُشکر دیپ ماریا پھیرا، بن لتاں باہواں بھھیئا واہو داہیا۔
 جدھر ویکھیا چاروں گنت اندھیرا، اندھ آتم پڑدا کوئے نہ لاہیا۔ مایا متا موہ وکارے سب نوں پایا گھیرا، گھیرے وچ خلق خدائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا
 کسے تن وجود دے نہ نیرا، نیتز درس کوئے نہ پائیا۔ پیار رہیا نہ کسے گرو گر چیرا، چیل گرو سنگ نہ کوئے بنائیا۔ آپ میں ویکھدا رہیا چار گنت ہتھیرا،
 بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میں جدھر نکیا کلجگ کوڑ گڑیا نے لایا ڈیرہ، ڈیرے دیوہرے خالی نظری آئییا۔ دیناں مذہباں پایا جھیرا، جھیرے وچ خلق خدائیا۔
 مینوں ایوں دسا سب دا رڑھدا جاندا بیڑا، بن پُرکھ اکالے بنے کوئے نہ لائیا۔ تیرا نو کھنڈ پر تھی اُجڑن والا کھیرا، خبردار تینوں دیاں کرائیا۔ تیرے
 اُتے صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر اپنا دینا گیرا، نوست نوست نو اُلٹی لٹھ گڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اک اھوائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں جنبو دیپ نکیا آپ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جتھے اکو پر بھو پر ماتم ملے دھر دا باپ، پت پر میثور نور الاهی۔

۱۰۹۰

۱۰۹۰

جس دا اِکو دھرم دھار دا ہووے جاپ، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ ترے گن تیرا میٹے تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ آہ لے میرے کول جس دی چٹھی پتر کا پات، بن حرف حروف لکھائیا۔ جس دا لہنا دینا نال کائنات، دین دُنی اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں اک وار نگاہ مار لے جھات، پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھائیا۔ اوہ تیرے اُتوں میٹنہارا اندھیری رات، سنجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جس دی دین مذہب ورن برن نوست ہونی اک جماعت، دوسری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں پہنچیا دیپ سان، سچ نال دھیان لگائیا۔ مانس مانو مانکھ پر بھ نوں بھل گیا انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایشٹ رہیا نہ گونی کاہن، سیپا رام نہ کوئے چترائیا۔ اللہ ہو نعرہ کرے نہ کوئی پروان، گاڈ گڈ کہہ کے سپس نہ کوئے نوائیا۔ ست نام ہر ہردے دے نہ کوئے پردھان، فتح فاتحہ والا ڈنکا وجدا نظر کسے نہ آئیا۔ میں ویکھ ویکھ لگا پچھتان، کی کھیل بنیا وچ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں بھجیا گیا دیپ سلمل، صلح گل دتی وڈیائیا۔ میں دیکھے مہینل جل تھل، سمند ساگر ٹلے پر بت پھول پھلایا۔ میٹوں دوارا نظر آ گیا راجا بل، بلکہ کہہ کے جس نوں سارے گائیا۔ جتھے دھرم نال ہو گیا کپٹ چھل، کلمہ بیٹھا اپنا روپ بدلایا۔ کھیل تکیا کلج کل، کی کلکاتی کار کمائیا۔ میٹوں یاد آگئی سنگر نانک والی اک گل، جس دی اچ تک سمجھ کسے نہ آئیا۔ جاں میں نگاہ ماری پر بھ دے حکم وچ دو جہان رہے ہل، زمیں اسمان بھجن واہو داہیا۔ پھیر شبہ سندیہ سنگر شبہ نے دتا گھل، انسنت آپ درڑائیا۔ پھل رہیا نہیں کسے پت ٹہنی ڈل، برکھ سچ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پرکھ اکالے دین دیا لے سب نال کیتا چھل، اچھل اچھل ہو کے کھیل کھلایا۔ جس دا باؤن دس گیا حل، حالت ویکھ دین دُنی درڑائیا۔ اُس دا بھانا کدے نہ جاوے ٹل، اٹل اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے دھرنیے میں دیپ پُجا کشا، کچھ کہن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ نہ اوتھے داہری دسی تے نہ دسیاں مچھاں، مُشکل میرے واسطے آئیا۔ میں کس نوں پر بھ دا بھید مچھاں، پڑدا سکے کون کھلایا۔ باہروں چٹاتے اندروں کوڑ گڑیار دا جس، جسم ضمیر سارے گئے بدلایا۔ سچ پیار ہر ہردے اندروں کھسا، وسنت سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں ایوں دسدا جگت مانو پر بھ دے نالوں

رُسا، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ مینٹوں پھیر چڑھ گیا غصّہ، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ میں دوویں میٹ کے لپنیاں مُٹھاں، زور نال دبائیا۔ میرے پر بھو
 جے میرے اُتے تٹھا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میں چا ہندا پہلاں جے کلجک بدلناتے بدلنا ایسے گٹھا، جتھے تیرا پیار تیرے وچ وچ نہ کوئے رکھائیا۔ جھٹ
 سنگر شبد مینٹوں ہلونا دتا بنا باہواں گٹا، سبج نال سنائیا۔ ناردا اوہ ویکھ کلجک جگت ڈوری نالوں ٹٹا، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ کوڑ گڑیا را جاوے پٹا، پٹنے والا
 دیوے جڑ اُکھڑائیا۔ جس نوں پُرکھ اکال بنایا اپنا ستا، سوت اپرادھاں اپرادھیاں کرے صفائیا۔ اوہدے نال ابناشی اچتا، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ
 پائیا۔ جو دھرنی اُتے کلجک دی دھار بدل کے لائے ستجگا، جگ چو کڑی دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھيو جانے کوئی نہ گجھا، بھيو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔

* ۳۰ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بجر وال ضلع لدھیانہ بلونت سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے میں دُھر دا اگما ڈاکیا، بن تن وجود حق محبوب مینٹوں دتی وڈیائیا۔ میں دو جہاناں پنڈھ مکایا چڑھ کے شبد اگمی راکیا، جگت تن
 وجود سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میرے کول آد جگاد دیاں پُرانیاں کاپیاں، جو اوتاراں پیغمبراں گرو آں دتیاں پھڑائیا۔ میری پٹھتے مارپاں تھاپیاں، سر
 میرے ہتھ رکھائیا۔ اندر وڑ کے ویکھ لے واتیا، بن نیناں نین تکائیا۔ ڈونگھے تک لے کھاتیا، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائیا۔ توں پھیرا پاؤنا وچ لوک ماتیا، ماتر
 بھومی دھیان لگائیا۔ کیوں سب دے ہندیاں ہوئیاں اندھیریاں راتیاں، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کیوں جھگڑا پیا ذات پاتیاں، نام کلمہ سارے گئے
 بھلائییا۔ کلجک کوڑ گڑیا کس پدھ مارے کاتیا، تیر انیلا رہیا چلائییا۔ جیواں جنتاں سادھا سنتاں ونھی جائے چھاتیاں، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچا
 منزل سب نوں بھلی گھاٹیا، سبج دوار چڑھن کوئے نہ پائیا۔ آتم سیجا ویکھ لے کھاٹیا، تن وجوداں اندر دھیان لگائیا۔ کیوں سب دیاں تن وجود کفنییاں
 پاٹیاں، پٹنے والا کی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبج دا تھم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے نارد لے کے جا دُھر

سندیس، جس دا اکھر سمجھ کسے نہ آئی۔ حکم دیوے نر نریش، نر نرائن دھردر گاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایا۔ جس داسندیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، وہ دشا دھیان لگایا۔ اوہ کس بدھ وسے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ کون دھار میٹے کلج کلیش، کل کاتیاں کرے صفایا۔ جس نوں جھکنے وشن برہما شو گنیش، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ گھلایا۔ نارد کہے میں دھرم دی دھار قدم چکھا، بن قدماں قدم ٹکایا۔ میرا ارادہ کیتا پکھا، محمد سچ نال سمجھایا۔ میری صدی چو دھویں انت ویکھ لے میرا کلمہ کائنات تھکھا، تھکاوٹ وچ خلق خدایا۔ پھری دروہی مدینہ مکھا، کعبے کوک کوک جنایا۔ بن پروردگار سانجھے یار پڑدا کسے نہ ڈھکھا، جس دا انا الحق نعرہ لایا۔ جو موسیٰ دھار بنیا سکھا، کوہ طور رنگ رنگایا۔ جس حضرت عیسیٰ گل صلیب پائی پٹیا، پھاسی جگت والی لٹکایا۔ نارد کھڑ کھڑا کے ہسیا، بن رسنا ڈھولے گایا۔ سنگر شبد اٹھ ویکھ لے ہوئی اندھیری مسیا، جس نانک سنگر دھار دتی بدلایا۔ جس دے حکم وچ گرجن گنی لوح تیا، آپ اپنا بھیٹ کرایا۔ جس دی دھار وچ گرتیغ بہادر سیس کٹیا، کٹاکش دھر دانام لگایا۔ جس دے حکم وچ نہیاں ہیٹھ دیا بچیاں، بالے اپنا حکم ورتایا۔ جس دا کھیل سدا سمر تھیا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ جو ماچھو واڑے کلج نال ہو یا اکٹھیا، دھرنی دھرت دھول دھول نال ملایا۔ میرے ڈھیسے توں بعد دین دنی ہونی زیرو نال بٹیا، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ اُمت دا لیکھا جانا کٹیا، صدی چو دھویں دے گواہیا۔ نارد کہے میں سچ خبراں سن کے نٹھیا، بھجیا واہو داہیا۔ دھرم دا برج منارا ویکھ لے ڈھٹھیا، چوٹی جڑ سمجھ کوئے نہ پائی۔ جدھر تکاں کلج کوڑ گڑیاں پایا رٹیا، رٹا سکے نہ کوئے مکایا۔ بن بھگتاں لاہا کسے نہ کھٹیا، کھٹکے وچ کوڑ لوکایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سنگر شبد بھیجے تن وجوداں وٹیا، جوتی جاتا اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا پرکاش ہووے لٹ لٹیا، نرگن دھار ڈگمگایا۔ میں اُس اتے اپنی آشا اکو وار سٹیا، جو سٹیازی ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم وچ سنجگ تریتا دوا پر گیا نٹھیا، کلج انتم دھرنی دھرت دھول دھول زمیں اسمان رہن کوئے نہ پائی۔

* ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ پکھووال ضلع لدھیانہ منگل سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے پر بھ کرے کھیل اولّا، آد جگاد دُھر در گاہیا۔ جو ویکھنہارا تیرا نوستّ اک مھلا، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ پاوے سار جلا تھلا،
 مہینل کھوج کھوجا گیا۔ جو آتم پر ماتم روپ سب دے اندر رلا، نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ اُس اگمڑے اک محم سندیہ گھلا، بن اکھراں دتا لکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے دھرنیے پر بھ دا سُن فرمانا، جگت فرنیاں باہر جنائیا۔ کی کھیلے کھیل وچ
 جہانا، دو جہاناں مالک دُھر در گاہیا۔ جس دا اوتار پیغمبراں گروآں گایا ترانہ، تُریا توں باہر درڑائیا۔ اُس دا کھیل خالق مخلوق دی دھار ہوئے مہانا، مہما
 اکھ کھ سمجھائیا۔ اوہ کھیل کرے زیمیں اسماناں، زیمیں زماں دھیان لگائیا۔ جس نوں پیغمبراں کیتا سلما، سجدیاں وچ سپس نوایا۔ جس داشبدی ڈنک وچا
 دامہ، دو جہان شنوایا۔ اوہ زرگن دھار پھر کے جامہ، کھیلے کھیل اگم اتھایا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا سیدیا نوں راما، رگھوپت ہو کے گیا سمجھائیا۔ جس
 دا بھيو گھلایا کرشنا کاہنا، گھنڈیا سنیا ہو کے بوجھ بھجھائیا۔ جس دا سنگر نانک گایا ستناما، نام ندھانا اک جنائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، زرویر پرکھ اک
 اکھوایا۔ جس تیرے اُتوں دین دُنی بدل دینا زمانہ، زیمیں زماں دو جہان ویکھ وکھائیا۔ توں اُس دا خوشیاں نال گائیں گانا، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ
 کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے دھرنیے پر بھ سندیہ دتا اگم، جگت و دیا سمجھ
 کسے نہ آئیا۔ جس دا بھيو پاسکے کوئی نہ برہم، برہم ویتا دھار نہ کوئے درڑائیا۔ جس وچ دین دُنی دا نہیں کوئی کرم، کرم کانڈ نہ کوئے جنائیا۔ جس وچ
 شرع نہیں کوئے دھرم، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھا نہیں کوئی ورن برن، ذات پات نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ مالک خالق کرنی کرن، کرتا پرکھ نُور
 الاہیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے پرن، نو نو لاگن پائیا۔ جس دی منزل صوفی سنت فقیر چڑھن، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ اوہ تیرا پھرن
 والا لڑن، پو اپنی گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول دُھر
 شبد دیاں تحریراں، جگت و دیا اکھراں باہر جنائیا۔ جس دا لہنا دینا تن وجود نال سریراں، ماٹی خاک ویکھ وکھائیا۔ اوہدا کھیل ہونا نال غریب امیراں، بچیا

رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نے سب دیاں اندروں بدل دینیاں ضمیراں، زمیں زماں دیکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا تکے جل تھل مہیئل نیراں، ٹلے پریتاں
 کھوج کھوجاں۔ اوہ تیرے اُتے گھت کے آئے وہیراں، واحد مالک دُھر درگاہیا۔ کھجک کریا کوڑ کٹے زنجیراں، شرع چھری رہے نہ کوئے قصائیا۔ اوہ
 مالک خالق بنے پیراں دا پیرا، پیرن پیر اک اکھوائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا دستگیرا، یامین کہہ کے سیس نوایا۔ جو نور الہی بے نظیرا، جگ نیتز دیکھن
 کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پڑا آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے حکم سُن سری بھگوان، بھگوان کی
 درڑایا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد وچ جہان، دین دُنی دیکھ وکھایا۔ جس سنجگ تریتا دواپر کھیلیا کھیل مہان، کھجک انتم دیکھ وکھایا۔ اوہ یودھا سور پیر بن
 بلوان، بلدھاری اپنا آپ اکھوائیا۔ اوہ انت دھرنیے تیرے اُتے آئے دھرم دے وچ میدان، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اس نوں جھکنے زمیں
 اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق نو لاگن پائیا۔ جس دی وشن برہما شو کرن کلیان، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا تیرے اُتے ہوئے
 پردھان، پردھانگی اپنی اک وکھایا۔ کوڑ گڑیار وکار دا تیرے اُتے بدل دے ودھان، ست دھرم سچ دے پرگٹایا۔ کھجک کوڑی کریا رہن نہ دیوے
 شیطان، شرع دا لیکھا دے مکایا۔ مانس ذاتی اکو رنگ رنگے انسان، انسانیت سب دے اندر ٹکایا۔ دُھن شبد سنائے بنا کان، انحد نادی دُھن اُپجایا۔
 دپیک جوتی جوت جگے مہان، بن تیل باقی ڈمگایا۔ توں دیکھنا کھیل اُس نوجوان، جو جو بن ونا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے کی کھیل کرے میرا بھگونت، بھگوان کی وڈایا۔ جو مالک خالق لکھ چوراسی جیو جنت، جاگرت
 جوت بن ورن گوت ڈمگایا۔ نی جس تیری آد جگاد بنائی بنت، انت دیکھے چائیں چائیا۔ تیری خزاں دی رت بدل دیوے تے آئے بہار بسنت، پت ٹہنی
 پھل پھل آپ مہکایا۔ اوہ سوامی ٹھا کر دُھر دا کنت، کنت کٹھنل اک اکھوائیا۔ جس دا اکو نام فرنا منت، منتو تیرا حل کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچا رنگ رنگایا۔ نارد کہے دھرنیے سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ جوتی جاتا ویس وٹاویگا۔ پُرکھ بدھاتا اکو آویگا۔
 کھجک کوڑی کریا توڑے ناتا، سنجگ سچ چند چکاوویگا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، سوہنگ شبد سچ پڑھاویگا۔ کھیل کھیلے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ آپ

ہو جاویگا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، غریب نمائیاں گود اٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پڑدا آپ چکاویگا۔ سچ
 پڑدا آپ چکاویگا۔ دین دیال دیا کمایگا۔ جوتی جاتا ڈگمگایگا۔ زرویر زراکار ویس وٹایگا۔ ساکار اپنے رنگ رنگایگا۔ شبد ناد اک درڑایگا۔ امرت جام آپ
 پیایگا۔ نوری نور جوت جوت رُشناویگا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر آپ وڈیایگا۔ نو دوارے ڈیرہ ڈھایگا۔ جگت واسنا باہر کڈھایگا۔ سرتی شبد ملایگا۔ ناہی
 کول کول اٹایگا۔ بجر کپائی کھول گھلایگا۔ ایڑاپنگل سکھمن پندھ مکایگا۔ سچ دوارا اک سہایگا۔ آتم پر ماتم میل ملایگا۔ اپنا مہاتم اک سمجھائے گا۔ کلج میٹ
 اندھیری راتن، رُتری سبج نال مہکایگا۔ اپنا بھو کھلا کے باطن، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتایگا۔ ساچا حکم اک ورتایگا۔ سنگر شبد پرگٹاویگا۔ دھرم دی دھار مارگ اگم وکھاویگا۔ جوتی جاتا ہو کے کھیل کھلاویگا۔ پُرکھ
 بدھاتا ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ تیری کلج کریا کوڑ رکھ مٹاویگا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے مستک نام رماویگا۔ سچ سوامی دھر کے اپنا بھیکھ، کلج کوڑا
 بھیکھ مٹاویگا۔ واسا کرے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگاویگا۔ دو جہاناں بن کے زرنیش، زرنائن نور چکاویگا۔ جس دی مہا کرے سہنسر گھ
 شیش، دو سہنسر جہوانال رلاویگا۔ اُس دا سُن لے اگما سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈاویگا۔ تیرے اتوں میٹے کل کلیش، کاتیاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ جو
 سندیسہ دے کے گیا گو بند دس دسمیش، سو پورا آپ کراویگا۔ توں اُس دے ہونا پیش، پیشتر تیرا کھیل کھلاویگا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، جگ چوکڑی
 اپنی کل ورتاویگا۔ اوہ ویکھنہارا دھرنیے تیرا لوک مات دا ودیش، ودیشی ہو کے آپ آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہکک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو حکم دیوے ست ویشیش، ویشیاں توں باہر اپنی کار کماویگا۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بکھو وال ضلع لدھیانہ کرم سنگھ دے گره *
 سنگھ سچا جانے، جو نچ نیت دیوے دس دیدار۔ سنگھ سچا جانے، جو امرت رس بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ سنگھ سچا جانے، جو لیکھا مکائے نو دوار۔ سنگھ

سچا جانے، جو نانا توڑے کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار۔ سنگھ سچا جانے، جو چرن پریتی دیوے چھار۔ سنگھ سچا جانے، جو مانس جنم دے سوار۔ سنگھ سچا
 جانے، جو پت پاپی دیوے تار۔ سنگھ سچا جانے، جو لکھ چوراسی وچوں کڈھے باہر۔ سنگھ سچا جانے، جو سچکھنڈ وکھائے سچ دوار۔ سنگھ سچا جانے، جو
 میل ملائے اپنے نور اجیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک کرتار۔ گرگھ سچا جانے، جو لائے پر بھ سرنائی۔
 گرگھ سچا جانے، جو انتر ہر لو لائی۔ گرگھ سچا جانے، جو چلے شبد رضائی۔ گرگھ سچا جانے، جو مایا متا موہ تھائی۔ گرگھ سچا جانے، جو ایک اوٹ اوٹ
 رکھائی۔ گرگھ سچا جانے، جو کوڑی کریا دے تھائی۔ گرگھ سچا جانے، جو سنگھ پیار وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دامالک اک گوسائیں۔ سنگھ گرگھ ایک دھار، دوچاروہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ آد جگاد شبد پیار، جگت ترسانہ کوئے رکھائیندا۔ کایا مندر اک دوار، سچ
 سنگھاسن سو بھ پائیندا۔ امرت رس اکو ٹھنڈا ٹھار، بن سروراں آپ پرگٹائیندا۔ دیا باقی گھر اجیار، بن تیل باقی ڈمگائیندا۔ ایک حکم سندیہ سنے سنائے
 سندیہار، دو جا نظر کوئے نہ آئیندا۔ دوہاں نو اس اک دوار، آتم پر ماتم مل کے خوشی بنا ئیندا۔ آپے میلانا کنت بھتار، سہاگی آپے آپ اھوئیندا۔ آپے
 منزل منزل پوڑی ڈنڈے چڑھے دشوار، دوتی دشمن نظر کوئے نہ آئیندا۔ سنگھ گرگھ سوہے ایک بنک دوار، دو جا در نہ کوئے وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما ئیندا۔ گرگھ سنگھ سنگھ گرگھ، بھو کوئے نہ رایا۔ آد جگاد ساچا سکھ، بن کرم کانڈ رکھایا۔
 مات گر بھ ہوئے نہ اٹارکھ، جننی لکھ نہ کوئے وڈیایا۔ دو جہاناں میٹے ترسانا بھکھ، ترے گن اپتارنگ رنگایا۔ میلا میلے پتا پت، پوت سپوتا گود اٹھایا۔
 کھیل کھلائے ابناشی اچت، چیتن اپنارنگ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگھ سچا متیئے،
 مانس جنم دے سوار۔ سنگھ سچا دھن دھنیئے، دیونہار داتار۔ سنگھ ساچا وسیرا رکھے بن چھپر چھنیئے، سہاونہارا محل اٹار۔ سنگھ ساچا سرن لگ بیڑا بھنیئے،

جو آد جُگاد کرے پار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سَنگَر پورا گرمھاں
دیوے آتم نورا، نور نورانہ آپے ہوئے اُجیار۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بکھووال ضلع لدھیانہ سردارا سنگھ دے گرہ *
۱۰۹۸

دھن وڈیائی بھگت جن، آد جُگاد گائے پر بھ دے گیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، آتم پر ماتم ناتا جوڑے، چھڈے مندر مسیت۔ دھن وڈیائی
بھگت جن، امرت رس نَجھر جھرنا چکھے، کایا کرے ٹھنڈی سیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، مایا ممتا موہ تجائے رہے ترے گن اتیت۔ دھن وڈیائی بھگت
جن، ایکا ساچا ڈھولا گائے ٹوں میرا میں تیرا ڈھر داگیت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، من ممتا ہنگتا دُور کرائے انتر درِ شٹی پوت رکھے نیت۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بخشے اگم پریت۔ دھن وڈیائی بھگت جن، گرہ اک وکھندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، ممتا دُور
کرندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، جگت شرع نہ کوئے رکھندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، انتر آتم رہے نہ اندھا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، شبد انادی سُنے
انتر لئے انندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت سدا بخشندا۔ دھن وڈیائی بھگت جن،
پر بھ سرنی لاگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، چرن دھوڑ مجن کرے اگے ماگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، بن آلس نندرا جاگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن،
انتر اُتجے اک ویراگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، دُرمت میل دھوئے داغے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، ہنس بنے کاگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن، پر بھ
پائے کنت سہاگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں حاضر حضور دے سدا آگے۔ دھن وڈیائی بھگت جن،
گاؤندے گو بند گیت، اکو نام دھیانیا۔ ہر جو ہر ہر رکھدے چیت، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔ جگت اولڑی چلدے لوک مات ریت، ریتی اپنی
آپ بنانیا۔ جھگڑا مکاؤندے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیانیا۔ اکو چڑھاؤندے رنگ بسپٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جانیا۔ آتم رس بن رسنا چکھدے

پیٹھ، جہوا چلے نہ کوئے چترایا۔ پر بھ ٹھا کر بل کے پیٹھلو پیٹھ، اپنی خوشی بنایا۔ گھر ویکھ اگمڑا پیٹھ، بیٹھن آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اندیٹھ۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، ہر پاؤندے گھر گمبھیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، لیکھے لاؤندے آتما تن سریر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اکو مرشد دُھر دا مندے اللہ پیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اندروں بدل لیندے ضمیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، دُئی دویتی رہن نہ دیون خمیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، ہر نام رس پیندے اگمڑا سر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، دین دُئی وچ دھراؤندے دھیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، تن وجود سچ ہنڈھاؤندے اپنا بستر چیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، میل ملاؤندے نال بے نظیر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دا ویکھے انت اخیر۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، سچ سرنائی ڈھٹھدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، لیکھا مُکاوے تیر تھ اٹھسٹھ دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، سہارا لئے نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جو بن قداماں پر بھ چرن دوارے نٹھدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، سچ سرنائی اینکار اگے ڈھٹھدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جو لہنا دینا مُکاوے اپنے کایا مٹّ دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جو دین دُئی دی شرع ٹپدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، آد جُگاد اکو سوہنگ نام چیدا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اوہ پریمی پیارا بنے پر میثور پت دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، ونجارا رہے نہ بوند رکت رت دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اوہ مالک ہووے دھیرج سنتو کھ ست دا۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جگ جگ جن بھگتاں پج رکھدا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ سادھو سنگھ دے گرہ *

دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو پُرکھ اکال دھیانڈے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو صاحب سلطان سیس نوؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو نرگن دھار درس پاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، اکو انتر آتم پر ماتم ویکھ وکھاؤندے۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، اکو شبد اناد انادی دُھن الاؤندے۔

دھنّ وڈیائی سنت جن، اِکو نَجھر جھرنا امرت رس پچھ وکھاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن کوڑی کر یا موہ تجاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، بھانڈا بھرم بھو بھناؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، نج گھر اپنا آپ سہاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، جگت واسنا دُور کراؤندے۔ دھنّ وڈیائی بھگت جن، مانس جنم سُپھل کراؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، کایا قُفل آپ کھلاؤندے۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سا جن ویکھ وکھاؤندے۔ سنت جن ہر وڈ وڈیائی، پاؤن پر م پُرکھ کرتار۔ آتم گھر وجے ودھائی، خوشی ہووے اگم اپار۔ تن مندر اندر ہوئے رُشائی، مٹے اندھ اندھیار۔ وجدی رہے سدا شنوائی، ناد سُنن شبد دُھنکار۔ امرت رس پیون ٹھنڈا ٹھار۔ جگت ترسنا بھکھ مٹائی، نج نیز لوجن کرن درس دیدار۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے دُھر دامہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھنّ وڈیائی سنت جن گھر پایا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دے وڈیائی۔ دھنّ وڈیائی سنت جن گھر مندر ہوئی رہر اسی، بن گوپی کاہن خوشی بناٹیا۔ دھنّ وڈیائی سنت جن زرگن دھار جوت پرکاشی، اندھ اندھیرا رہیا مٹائی۔ دھنّ وڈیائی سنت جن آون جاون ہوئے خلاصی، جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھنّ وڈیائی سنت جن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میل ملائے آپ ابناشی، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ سنت جن ہر نام دھیاون، اِکو اِشٹ منائی۔ پر م پُرکھ پر ماتم پاؤن، دُوجا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ توں میرا میں تیرا گاون، سوہنگ وجدی رہے ودھائی۔ کنت بھتار اِکو راون، شاہو بھوپ اِک سرنائیا۔ گھر سوامی اگم پاؤن، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو انتر آتم پھڑائے دامن، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ جگت ترسنا مٹے کامنی کامن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دے گوائیا۔ کوڑ گڑیاری میٹے اندھیری شامن، شمع نور جوت کرے رُشائی۔ ساچا درشن دیوے آہمن ساہمن، ستمگھ ہو کے نظری آٹیا۔ جو کرنہارا پنت پاؤن، پُنیت اپنے رنگ رنگائی۔ جن بھگتاں ایہتھے اتھے بنے ضامن، سگلا سگی اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اِک گوسانیا۔ سنت جن ہر پر بھ دی دھارا، دُوجا نظر کوئے نہ آٹیا۔ پنچ تت تن پہن وچ سنسارا، جگت جگیا سوآں کھیل کھلایا۔ اندر سُن ناد دُھنکارا، دُھن آتمک راگ جنائی۔ گرہ مندر گھر جوتی جاتا

ہوئے اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جو پاونہارا سارا، گپت ظاہر اپنا کھیل کھلایا۔ اِکو نام نِدھانا دے کے نعرہ، تُوں میرا میں تیرا دے جپایا۔ آتم پر ماتم
میل ملا کے کرائے مظاہرہ، مشکل اگلی حل کرائیا۔ شرع دارہن دیوے کوئی نہ دائرہ، حدو داں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل گبھیر گہرا، گور ہو کے اپنا میل ملایا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ پِنڈ پکھووال ضلع لُدھیانہ سرون سنگھ دے گرہ *

دھن وڈیائی جن بھگت، بھگوان ملے چائیں چانیا۔ کھیل کئے دین دُنی جگت، جاگرت جوت وچ سمایا۔ لیکھے لگے بوند رکت، ملے مان جنیندی
مایا۔ آتم پر ماتم بخشے ساچی شکت، تن وجود کرے شنوایا۔ اِکو اک اشٹ دے فقط، فقرہ ڈھولا اِکو گایا۔ مانس جنم سُپھلا ہوئے وقت، گھڑی پل پر بھ
دے رنگ رنگایا۔ آون جاون لیکھے لگے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول وجدی رہے ودھایا۔ گھر اپنے پھیر جاوے پرت، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔
جوتی جاتے کرے درس، پُرکھ بدھاتے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ بھگت جناں وڈیائی
بہر وڈی، وڈ وڈا دے وڈیایا۔ جنہاں دین دُنی کڑیاری چھڈی، ناتا توڑیا کوڑ لوکایا۔ دھرم نشانے سنگر چرن اِکو گڈی، دوجا نشان نظر کوئے نہ آیا۔ دُنی
دویت اندروں کڈھی، سچ بھاونا لئی پرگٹایا۔ نیڑ آون نہ دین بدی، بدی دا لیکھا دین مُکایا۔ آتما پر بھوپیار وچ ہووے مدھی، مدھر دُھن سُن کے خوشی
بنایا۔ گھر دپیک جوت ہووے جگی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جگت ترسنا بھجھی ہووے اگلی، تن وجود نہ کوئے جلائی۔ ساچی دھار دے دسم دوا ری گئی، بگے
آسو دا مالک ملے دُھر دا ماہیا۔ نور نورانہ نور تکن رٹی، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس دی اِکو منزل اِکو پدی، حق حقیقت دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ دھن وڈیائی بھگت جن پر بھ دار کھن بھو، بھے وچ سپس نوایا۔ بن رسنا جہوا کرن واہو واہو،
واہ واہ تیری وجدی رہے ودھایا۔ سدا ملن دار کھن چاؤ، چاؤ گھنیرا اِک جنایا۔ بنا کے رکھن پتا ماؤں، پوت سپوتے ہو کے سیو کمایا۔ بھاگ لگاؤن اپنے

کھیڑے گراؤں، ساڈھے تِن ہتھ و بے ودھائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دِیالا بن ہتھاں پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ دھن وڈیائی بھگت جن گھر پاوندے ٹھا کر سوامی، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میل مدانال انترجامی، انتسکرن ویکھے چائیں چانیا۔ جو جگت اندھیرا میٹے شامی، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم رشتہ جوڑے باہمی، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی کٹے غلامی، زنجیر نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کلامی، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا بنیا رہے سوامی، مالک خالق ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ جسونت سنگھ دے گرہ *

۱۱۰۲

سنگر صاحب ایک ہے، آد جگادی ایککار۔ جس دی اوتار پیغمبراں گرواں رکھی ٹیک ہے، دو جہاناں سرجنہار۔ آد جگادی کرے بُدھ بیک ہے، پنت پُنت شاہو بھوپ سچی سرکار۔ جس داسب توں اگما لیکھ ہے، کاتب سمجھے نہ کوئے لکھار۔ ہر گھٹ اندر رہیا ویکھ ہے، ویکھنہار سرب سنسار۔ کلج اتم دھریا بھیکھ ہے، نہہکنکا کل اوتار۔ جو سے سمبل دیس ہے، ساڈھے تِن ہتھ کنت بھتار۔ جوتی جاتا نر نریش ہے، شاہو بھوپ سرجنہار۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گیش ہے، زمیں اسمان کرن نمسکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اگم اپار۔ سنگر ساچا آپ پر بھ، دوسر اور نہ کوئے۔ جن بھگت سہیلے لئے لہہ، نام دھاگے وچ پروئے۔ سچ ٹھاری دئے مد، اندر باہر آپے ہوئے۔ سرتی شبدی لئے سد، در گھر ساچے دئے ڈھوئے۔ جگت وکارے میٹے حد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچا بخشے لوئے۔ لو بخشے ہر کرتارا، لوئن اکھ گھلائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سارا، بھيو ابھید گھلائیا۔ نت نوت دئے ادھارا، سر سر ہتھ لگائیا۔ گرگھ گرگھ لئے ادھارا، سنت بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے ایککارا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ

۱۱۰۲

کھلایا۔ سنگر سچا شاہو بھوپ، ہر کرتا اگم اتھاہ۔ جس داریکھ رنگ نہ کوئی روپ، وسنہارا ہر گھٹ تھاں۔ جس داسبد ڈلارا پوت، پتا پُرکھ اکال بنیا پتا
 ماں۔ جو دو جہاناں بنیا دوت، شبد سندیس سنائے ناں۔ وسنہارا چارے کوٹ، دھرنی دھرت دھول دھول دیکھے ہر گراں۔ کھوجنہارا کایا ماٹی پنج بھوت،
 اپ تیج وائے پر تھی آکاش ویکھ وکھا۔ سہاؤنہارا ساچی روت، رُتری اپنے نام نال مہکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ہر داتا بے پرواہو۔ سنگر ساچا صاحب سلطان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا آد جگادی دھرم نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جو سنجگ تریتا دواپر کلجک
 دیونہارا دان، وست اُل اُل ورتایا۔ جو اوتار پیغمبراں گرو آں بینتیاں کرے پروان، پروانگی سنگر شبد ہتھ پھڑایا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی دو
 جہاناں بدل دیوے ودھان، ریتی نیتی دین دُنی بدلایا۔ اوہ کلجک انت سری بھگونت ہو پردھان، حکم سنگر شبد ورتایا۔ لکھ چوڑاسی کرنا پئے پروان،
 سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئے خیران، خیرت وچ ہوئے خلق خدایا۔ کی لیکھا لہنا دینا کلجک کوڑ شیطان، کی شرع کرے لڑایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اکو حکمران، حکم دُھر دا اک سنایا۔ سنگر شبد سہج سکھائی، داتا دانی اک اکھوایا۔ جو
 آد جگادی بن داراہی، رہر ہو کے ویکھ وکھایا۔ نام ندھانا جگت جہان لیاوے چائیں چائیں، وست امولک اک ورتایا۔ جس دیناں مذہباں کھیل کھلایا،
 خالق خلق ونڈ ونڈایا۔ اوہ انتم لہنا دینا پورا کرے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر ویکھ وکھایا۔ کلجک کوڑ گڑیار میٹے شاہی، شہنشاہ اپنا حکم سنایا۔ جھگڑا کُ
 تھل اسگاہی، جل تھل مہینل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان آد جگادی بے پرواہی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمایا۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ ڈانگو ضلع لدھیانہ ناہر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دی لاگو سرن، اوٹ اک نکائی۔ جو آد جگادی سب کچھ ہار کرن، کرتا پڑھ آگم اتھاہیا۔ جو کھولنہارا نیز ہرن پھرن،
 نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جو جھگڑا میٹے ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو اکو نام ندھانا پھڑائے لڑن، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ جس دا
 ڈھولا نام سارے پڑھن، کلمہ کائنات درڑائیا۔ اُس دی منزل جگ جگ بھگت سہیلے چڑھن، بن بھگتاں منزل پار نہ کوئے کرائیا۔ اوہ پڑھ اکالا دین دیالا
 توڑنہار ہنکار گڑھن، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑن، چیتن اپنا بھبو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا تحم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ بن اور نہ کوئے، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ جو آد جگادی ہوئے، جگ جگ اپنا تحم ورتائیا۔ جن
 بھگتاں اندروں دُرمت میل دھوئے، پتت پُنیت بنائیا۔ ساچے نام دے دے ڈھوئے، وست امول اتل ورتائیا۔ ہر جن کرے نوں نروئے، آتم دھار
 بل پرگٹائیا۔ انتر آتم رس چوئے، سائنگ ست ست کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے
 جن بھگتو پر بھ بن اور نہ کوئی سہائی، سخا سہیلا نظر کوئے نہ آئیا۔ میری کوک کوک دُہائی، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ کلج کوڑ دی ویکھو شاہی، کی شہنشاہ
 اپنا تحم ورتائیا۔ سارے بھلائے پاندھی راہی، مارگ پنڈھ چلن کوئے نہ پائیا۔ پھری دروہی تھل اسگاہی، ٹلے پر بت رہے گر لائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے
 نیائی، عدل انصاف نہ کوئے کمائیا۔ سر دے نہ کوئی ٹھنڈیاں چھائیں، کلج اگنی تت تپائیا۔ بن پر بھ کرپا میل ملے نہ کسے دھر دے ماہی، محبوب ملن
 کوئے نہ پائیا۔ میں سچ سندیہ ست ست رہی سنائی، انسنت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تحم
 اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ گہر گمبھیر اگتا ساگر، اتھاہ روپ درسائیا۔ جو بھاگ لگائے تھادی کایا مائی گاگر، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔
 تئیں اُس دے در دے بنو سوداگر، ونج نام کرنا چائیں چاننیا۔ تھادا زمل کرم ہووے اُجاگر، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں دیوے
 آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ اوہ کرتا کریم قادر، قُدرت داما لک نور الاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے عادل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دا کرے تبادل، تبدیلی
وچ دے خلق خدائیا۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ خوشیا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈانگو ضلع لدھیانہ *
۱۱۰۵

جن بھگت کہن دھرنیے اسیں پر بھ دی رکھیے اوٹ، دوسر ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ جو ساڈے اندروں کڈھے کھوٹ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ نام
ندھان دی لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ پرکاش کرے اپنی نرمل جوت، جوتی جاتا ہو کے ڈمگائیا۔ دیوے وڈیائی اُتے دھرنیے تیرے مات
لوک، ماتر بھومیئے تیتوں دیئے سنائیا۔ جس دا اکو کلمہ اکو نام ہووے سلوک، سوہلا ڈھولا گایئے چائیں چائیا۔ جس دے مارگ اتوں سکے کوئی نہ روک،
رُکاوٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ جس پر بھو نوں کھوجدے کوئی کوٹ، انگنت دھیان لگائیا۔ اوہ بھگت سہیلے تیرے اتوں آلیوں ڈگے اٹھائے بوٹ، پھڑ باہوں
گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن دھرنیے سانوں پر بھو دا اک سہارا،
دو جاکنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جو آد جگادی میت مُرارا، متر پیارا اک اھوائیا۔ جو دیونہارا نام ادھارا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جس دا چرن کول دے سچ
دوارا، جگت دواریاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو ساجن میت ہمارا، متر پیارا اک اھوائیا۔ جس دے چرن کول کریئے نمسکارا، ڈنڈاوت کر کے سپیس
جھکائیا۔ دھوڑی لایئے مستک چھارا، نلکے خاک رمائیا۔ اوہ دھر دا پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دا آتم پر ماتم سچ جیکارا، جگ جگ دے درڑائیا۔
کجگ انتم لئے اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
بھگوان، شاہو بھوپ سچ سکدرا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔

* ۳۱ اَسُو شهنشاهی سمت ۱۱ پِنڈ ڈانگو لدھیانہ ہرچرن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میٹوں راتی سُنیاں آیا خواب، جس نوں دو جہان سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ میٹوں نرگن دھار سَنگر ناک سَنائی رباب، ربی اُل کہہ کے
 دتا جنایا۔ محمد اشارہ دتا اپنے حق احباب، محبوب دتا درڑایا۔ اوتاراں کیتا اہلاد، اِکو راگ سَنایا۔ گرو آں ماری آواز، بھو ابھید کھلایا۔ گن گندھرباں
 وجائے ساز، کنریشپ ناچ نچایا۔ وشن برہما شو رہے ارادھ، کوک کوک سَنایا۔ دھرنی تیرے اُتے پُرکھ اکالا دین دایلا آوے اوتار پیغمبراں گرو آں
 بعد، نور نورانہ شاہ سلطانا اپنا پھیرا پانیا۔ تُوں مٹی خاک بن ہر دیوں رکھنا یاد، بن سرتی سرت لگایا۔ جو میٹوں دیوے اگمڑی داد، وست اموک اک
 ورتانیا۔ اوہ ویکھنہارا برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھوجانیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد، جگ چوکڑی اپنا تحم ورتانیا۔ اوہ شبد اگم تیرے اُتے وجائے ناد، دو
 جہان کرے شنوایا۔ جس نوں پر بھ دی کرپا بن کوئی سُن سکے نہ جگیا سوسادھ، جیواں جنناں سادھاں سنتاں سمجھ کسے نہ آیا۔ اُس وچ سندیسہ ہونا بودھ
 اگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھانیا۔ اوہ مالک خالق موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دے سَنایا۔ جس نوں اکھراں وچ سارے رہے ارادھ، نراکھر
 دھار ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ سچ دا حکم اک ورتاویگا۔ دین دیاں
 دیا کماویگا۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پاویگا۔ ایکنکار رنگ رنگاویگا۔ آد نرنجن ڈمگاویگا۔ ابناشی کرتا سو بھاپاویگا۔ سری بھگوان ڈنک
 و جاویگا۔ پار برہم بھو کھلاویگا۔ سنگر شبد اک پرگٹاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلاویگا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھ دکھاویگا۔ دو جہاناں
 پردہ اوہلا آپ اٹھاویگا۔ پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں پھول بھلاویگا۔ لہنا دینا تکے سور یہ چندا، چند ستار انتر اپنا بھو چکاویگا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے
 مند، سر تیرے ہتھ لگاویگا۔ جس دی دھار گو بند شبد اگم کھنڈا، جگت کھنڈا ناس کراویگا۔ جس آد جگاد سنجگ تریتا دواپر کھلج پانیاں ونڈاں، ونڈنہارا ہو
 کے ویکھ دکھاویگا۔ جو میٹنہارا بھیکھ پکھنڈا، کوڑی کریا دور کراویگا۔ تیرا سینہ کرے ٹھنڈا، امرت میگھ اک برسواویگا۔ نہ کوئی پوجے کریر جنڈا، اِکو پُرکھ
 اکال اشٹ سمجھاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا ہونا چھندا، ساچی سکھیا اک پرگٹاویگا۔ دویتی وچ رہن دیوے کوئی نہ بندہ، بندگی اپنی وچ جتاویگا۔ سب

دا بھار اُٹھائے اپنے کندھا، بلدھاری اپنا بل پر گٹاویگا۔ ہر دے اندروں مانو رہن دیوے کوئی نہ گندہ، کلجگ کوڑی دُرمت میل دُھاویگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتاویگا۔ سچ حکم اک ورتاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ جوتی جاتا ویس وٹاویگا۔ پُرکھ بدھاتا
 اِکو آویگا۔ نو کھنڈ پر تھی دیکھ وکھائیگا۔ ستاں دیپاں پردہ لاہیگا۔ مانو ذاتی بھیو چکاویگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش لیکھا جانے کملاپاتی، پت پر میثور اپنا کھیل
 کھلاویگا۔ تیرے اُتے تکے کلجگ اندھیری راتی، چارے کُنٹ دھیان لگائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار
 کماویگا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال کرپا کرنی آپ، آپ اپنی دیا کماویگا۔ میرا ترے گن مٹے تاپ، ترے بھون دھنی تیری سرناویگا۔ تُوں آد جگادی مائی
 باپ، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیاویگا۔ نگاہ ماری لوک مات، ماتر بھومی ہو کے دیاں دُہاویگا۔ تیری سرشٹی درشٹی اندروں ہو گئی نار کم ذات، سہاگی کنت نہ کوئے
 ہنڈھائیگا۔ مہربانا سری بھگوانا آ کے بچھ وات، واتا ورن تک خلق خدائیگا۔ آتم پر ماتم سب دائٹیا نات، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیگا۔ ایش جیو کرے
 کوئی نہ بات، باطن پردہ نہ کوئے کھلائیگا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے گاوندے گاتھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیگا۔ تُوں سرب کلا سمراتھ، تیرے ہتھ
 وڈیاویگا۔ میں نمائی انا تھاں انا تھ، دین ہو کے منگ منگائیگا۔ میرے پُرکھ اکالے میرا دینا ساتھ، سگلے سنگی تیری اوٹ تکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیگا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آشا تیرے چرن کول، کول نین دیاں درڑائیگا۔ تُوں مالک خالق بن کے آ
 جا اُتے دھول، دھول دا ہولا بھار دے کرائیگا۔ تُوں نور الہی اول، یا مبین تیری سرناویگا۔ ہر ہر دے اندر جا مول، مولارُپ اِکو بن خلق خدائیگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیگا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔
 میٹوں بخش دے اِکو نام دی پنتی، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیگا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ورن برن دین مذہب اپنی بنا لے سنگتی، ساچا سنگ آپ
 رکھائیگا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے سنگتی، ہنگ برہم دے درڑائیگا۔ لڑائی رہے نہ کایات پنچ دی، پنچم میتے ہونا آپ سہائیگا۔ میرے اُتے کلجگ نے گھڑی
 کیتی بڑی رنج دی، دُکھی ہو کے رہی گرا لائیگا۔ کوڑ گڑیاری ہاتھ نہ آوے مہانے ونجھ دی، دُکھے ساگر رہیا رڑھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے آ جا پڑھ سوامیا، قدرت دے قادر نورِ الہ۔ آد جگادی انترجامیاں، دو جہاناں بے پرواہ۔ اپنے نام کلمے شبد ویکھ لے بانیاں، گرنٹھ شاستر پھول بھلا۔ جھگڑا تک لے جگت دیاں کھانیاں، انڈج جیرج اُتھج سیتج رہی گُرا۔ آتم پر ماتم ہان ملے کسے نہ بانیاں، ساچی نار ساچا کنت کوئی نہ رہی ہنڈھا۔ لیکھے لگے نہ کسے سواس پرانیاں، پرم پڑھ تیرا میل ملے کسے نہ۔ میں چار جگ دیاں سُن دی رہی تیریاں کہانیاں، جو اوتار پیغمبر گرو گئے درڑا۔ جوتی جاتے پڑھ بدھاتے تیریاں دسدے گئے نشانیاں، نہہکلی کل کلکی امام اِما آئے رُوپ وٹا۔ ہُن میرے اُتے کر دے مہربانیاں، میرے پروردگار نوری خُدا۔ میں تیرے اوتوں اپنا آپ کراں قربانیاں، بن تن سریر ہوواں فِدا۔ توں شاہو بھوپ سلطانیاں، کیوں نرگن دھار ہوئیوں جُدا۔ مہربانا تیریاں سدا منزلاں اگم رُوخانیاں، میرا بن جا دلربا۔ کیوں کلجگ کوڑ گُریارا مینٹوں مارے کانیاں، انبالے تیر چلا۔ کیوں شرع کرے شیطانیاں، چھریاں کلجگ ہتھ اٹھا۔ میں تیرا تکاں اکو چرن دھیانیا، اکو اشٹ لواں منا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میری نرگن نرگن تیرے اگے اک دُعا۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ پُر ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے برہمیا ویکھ لے اپنا برہم، پاربرہم ملن کوئے نہ پانیا۔ تن وجوداں اندر رہیا کوئی نہ دھرم، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آتیا۔ سب دی درِ شٹی ہو گئی کوڑ گُریاری چرم، چم درِ شٹی سکے نہ کوئے بدلا تیا۔ ہر ہردے اندر وسیا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھناتیا۔ حق دا کرے کوئی نہ کرم، کرم کانڈ دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ نگاہ مار لے ورن برن، ذاتی پاتی کھوج کھوجانیا۔ مانس مانواں نال لڑن، جھگڑا کرے خلق خُدا تیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا موں نہ پڑھن، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے سمایا۔ ترے گن مایا دے وچ سڑن، پنچ تت ہو یا ہلا تیا۔ نو کھنڈ بنیا ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگنتا نہ کوئے مٹانیا۔ توں نرگن دھار کس دا پھڑیا لڑن، سچ دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھکم اک ورتانیا۔ دھرنی کہے

وشنوؤں وِشودِ دی تک لے دھار، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ دھرم دارہیا نہ تیرا بھنڈار، کیوں بھنڈاری بیٹھا گھ بھوائیا۔ میرے اُتے رووے سارا سنسار،
 سنکٹ وِچ دے دُہائیا۔ بھکھیاں بھکھ سکے نہ کوئے نوار، ترسنا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ نگاہ مار لے جیرج کھانی ہوئی خوار، مانو ذاتی رووے مارے دھاہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی سچ تھم ورتائیا۔ دھرنی کہے شکر ا میرے اُتے مار لے جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔
 چاروں گنٹ تک اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ کسے تن وجود جگے نہ دیا باقی، کملاپاتی ویکھن کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی پیوے امرت رس بوند
 سوانتی، نخبھر جھرنا سکے نہ کوئے جھرائیا۔ ہر ہردے اندر منو آکرے بد معاشی، بدی دا لیکھا دتا مُکائیا۔ جے تُوں شنبھو وسن والا اُتے کیلاشی، کلا دھاری
 اک اکھوائیا۔ میں چاہندی کوڑ گڑیا دا لیکھا میرے اُتے رہے نہ لاشی، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ مڑھیاں گوراں اندر کر واسی، واسطہ دین دُنی نالوں
 تڑائیا۔ جنہاں دے اندر بھل گیا پُرکھ ابناشی، تن وجود خالی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم
 اتھاہیا۔ دھرنی کہے وِشن برہما شو تے مارو دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کس بدھ کوڑی کرپا ہوئی پردھان، نوست بھجے واہو داہیا۔ تئیں سنساری
 بھنڈاری سنگھاری تے نوجوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ پر بھ دا تھم کرو پروان، پروانگی پر بھ دیوے چائیں چانیا۔ لیکھا تگوز میں اسمان، دھرنی دھرت
 دھول دھول کھوج کھوجا۔ تئیں پُریاں وِچ بیٹھے کیوں حیران، حیرانی تہاڈے اندر آئیا۔ مینٹوں ایوں جا پدا کلجگ وقت پہنچیا آن، اوتار پیغمبر گرو دین
 گواہیا۔ جس دا صدی چودھویں بیسویں پُرکھ اکال بھگتاؤنا بھگتان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ دھرنی کہے وِشن برہما شو تئیں تگومیری لاچاری، لاچار ہو کے دیاں جنائیا۔ جے تُوں شکر ا بنیوں سنگھاری، سرشٹ سنگھار کے
 دے دکھائیا۔ لہاج کریں نہ کسے پُرکھ ناری، جو پر بھ نوں گئے بھلائی۔ شکر ا تیری کلجگ انتم آئے واری، وارث ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے وِشنوؤں وِشودِ دی دھار لے تک، وِشیاں توں باہر دھیان لگائیا۔ کسے دا
 ملے نہ پورا حق، حقیقت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بھنڈار یا تیرے اُتے پے گیا شگ، شکوہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ تُوں کیوں اپنا خالی دکھاویں ہتھ، ہتھیلیاں

میتوں رہیا جنایا۔ میں پُرکھ اکال دے اگے ستر رہی گھت، یارڑا گو بند نال ملایا۔ جیہڑا سب دی رکھے پت، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے آئے وت، بے وطنان دا مالک دیا کمایا۔ تے اپنا راہ ویکھے دُونگھا خط، ختے ختے پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ آپ چُکایا۔ دھرنی کہے شکر امیری میننتی کر قبول، سچ نال درڑایا۔ کیوں وقت رہیا بھول، اُٹھل رہیا سنایا۔ کدھر گئی تیری ترسول، تریلوکی ویکھ وکھایا۔ میرا لہنا دینا اصل نال چُکا دے مول، دوسر منگ نہ کوئے منگایا۔ توں کس کارن تن وجود بھوتی لائی دھول، دھوڑی خاک رمایا۔ اپنا وعدہ یاد کر لے جو کیتا نال کنت کنٹول، قدرت دے قادر نال رکھایا۔ جس دے عوض وچ صدی چوڑھویں ویہویں لہنا دینا سب توں کرنا وصول، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ دُھر دا حکم مننا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگادی ست اصول، اصل دا اصل اکو اک سمجھایا۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ تالا ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے پر بھو سنجگ میرے اُتے کر پرگٹ، پرگٹ سنگر شبد نال وڈیایا۔ جو پوتر کرے تن وجود سرپر ہر گھٹ، مائی خاک کرے صفایا۔ اکو سر سروور درسائے تیر تھ تھ، اکو کنارہ اینکارا دئے سمجھایا۔ اکو نام دا کھولے ہٹ، دوجا گرہ نظر کوئے نہ آئی۔ اکو دھار پیار نال کلج کوڑی کریا دیوے کٹ، کٹاکش اکو نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو سنجگ میرے اُتے لا، نوست دے وڈیایا۔ سنگر شبد بنا ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اھوایا۔ سرشٹی درشٹی اندر بدل دے راہ، رہبر بن نور خدایا۔ آتم پر ماتم بھو گھلا، پاربر ہم برہم پردہ دے اٹھایا۔ سرتی شبد شبد ملا، میلا میل سچ سبھایا۔ جگت واسنا دور کرا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد انادی دُھن سنا، آتمک راگ درڑایا۔ نجھر جھرننا بوند سوانتی آتم جام پیا، نا بھی کول کول اٹھایا۔ میرا مالک خالق توں اکو اک خد، نور نورانہ نور الاہیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے

نظیر ویکھ دکھا، وعدہ پچھلا سنگ رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو سنجگ میرے
 اُتے ست بخش دے دھرم، ادھرم دا لیکھا دے مُکائیآ۔ نہکرمی میرے اُتے کر اپنا کرم، کلجگ کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرشی درشی اندر پیار بخش دے
 اپنا چرن، چرنو دک اِکو جام پیاآ۔ جھگڑا میٹ دے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کوئے نہ پائیآ۔ آتم پر ماتم تیرا ڈھولا گیت سارے پڑھن،
 اِکو سکھیا دینی سمجھائیآ۔ اِکو مارگ تیری منزل چڑھن، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ در دوارے تیرے اگے کھٹرن، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناآ۔ دھرنی کہے پر بھو سنجگ میرا بنا دے میت، مٹر پیارا اِک اِکھوآ۔ آتم پر ماتم سب
 دا کر دے گیت، گیت گو بند ڈھولا اِکو گایا۔ دین دُنی دی اندروں بدل دے نیت، نیتوان تیرے ہتھ وڈیآ۔ ہر ہر دے وس جاچیت، چت وت
 ٹھگوری رہے نہ رانیآ۔ سنگر شبد دس پریت، پریتم ہو کے میل ملایا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اِک سمجھائیآ۔ تُوں مالک خالق ترے گن
 انیت، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ تیرے حکم وچ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ گئے بیت، انت ہونا آپ سہایا۔ کروٹ بدل لے اپنی پیٹھ، سنگھ ہو کے
 سو بھاپائیآ۔ میرے اُتوں کوڑی کریا کلجگ بھن دے ریٹھ، امرت رس اپنا نام چکھائیآ۔ تُوں موہن مادھو میٹھلو میٹھ، پر م پُرکھ پُرکھو تم تیری اِک
 سرناآ۔ تیرا لیکھا لہنا دینا آد جگاد سدا انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو سنگرُ سنجگ دواں دا دے دے سنگ، شبدی دھار دھار وڈیآ۔ میرے اُتے سچ پریم دا چاڑھ دے رنگ، کسنبڑا رُپ
 رہن کوئے نہ پائیآ۔ میں نمانی ہو کے رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سرنگ، ہر کرتا اِک اِکھوآ۔ تیرے حکم وچ جگ
 چو کڑیاں میرے اُتے کیتے گئے لنگھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ انت کنت بھگونت میری درد ونڈ، دُکھی ہو کے واسطہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو سنجگ ساچا اپنا بھیج دے بچے، بچپن میرے نال ملایا۔ جس دے اندر تیرا
 پیار ہووے سچا، سچ وچ سماآ۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی پنچ تت کچا، کنچن گڑھ دے بناآ۔ لوں لوں اندر ہووے رچا، رچنا تیری دے سمجھائیآ۔ سچے

سنگر اِکو تیری ہووے متا، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا را میٹے نتا، متوت دے بدلایا۔ ست سچ دی پرگٹاوے ستا، ست ستوادی تیرے رنگ
رنگایا۔ آتم پر ماتم جوڑے نتا، میلا میلے سچ سبھایا۔ بیج بیجے کایا ماٹی ساچے وتا، نام ندھانا اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دی آد جگاد جگ چو کڑی ہووے فتا، فاتحہ ہووے کلجگ کوڑ لوکایا۔

* ۳۱ آسو شہنشاہی سمت ۱۱ بھان سنگھ دے گرہ پنڈ لتالا ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے میرے صاحب پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکایا۔ میرے سچ دوارے پا دے اپنی راسا، نرگن دھار اپنا کھیل کھلایا۔ کلجگ
کوڑی کرپا کر وناسا، نوست رہن کوئے نہ پانیا۔ میری تیرے چرن کوّل اِکو اگئی آسا، آشاوند ہو کے دیاں جنایا۔ ست دھرم گھر گھر اندر ہووے
پرکاشا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملایا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ
بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکایا۔ مہربان سوامی کنت، کتوہل تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے وچ جیو جنت، لوک مات دھیان لگایا۔ بدھی توں پرے
دے کوئی نہ پنڈت، جگت و دیا سارے ہوئی ہلکایا۔ اُنبھو درِشتی کھولے کوئی نہ سنت، سنگر شبد رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کلجگ کوڑی مایا پائی بے انت، پردہ
سکے نہ کوئے اٹھایا۔ درِشتی اندر سب دے بنیا گڑھ ہنگت، ہوئے سکے نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ آد نرنجن، آد انادی تیری وڈیایا۔ جگ چو کڑی درد ڈکھ بھے بھنجن، کلجگ ساگر بیڑا پار دینا کرایا۔
دین دُنی دے اندر نام گیان پا دے انجن، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ ساچی دھوڑ کرا دے مجن، ڈرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم بن سجن، سگلا سنگ
رکھایا۔ نام ندھانا سنا دے ندن، انحد نادى ناد وجایا۔ اِکو تیرے پیار دی ہر ہر دے ہووے لگن، لگ ماتر کوڑی دے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر وجدی رہے ودھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے پرم پُرکھ سلطانا، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ میرے آد جگادی

کاہنا، رام رانا نور الٰہیہ۔ کلجگ انتم مار دھیانا، دھرنی دھرت دھول دھول وکھ دکھائیا۔ ست سچ دا تیرا دسے نہ کوئے نشانہ، کلجگ کرپا کوڑ ہلکائیا۔ پنج وکار ہویا بلوانا، نام کلمے دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے ویرانہ، ست دست وچ نہ کوئے ٹکائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے نور نورانہ، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں مالک خالق آد جگاد والی دو جہانا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کھلایا۔

* ۳۱ اسو شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ جہان پُر ضلع لدھیانہ *

اوتار پیغمبر گر کہن ہوئے سرب تیر، سچھنڈ دوار لئیے انگڑائیا۔ پر م پُرکھ نوں کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سپس نوائیا۔ سنگر شبد دا لئیے پیار، جو سر سر ہتھ ٹکائیا۔ نرگن ہو جائیے وچ سنسار، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ دھرنی دی سُنئیے کوک پکار، جو دیوے دروہی نال دُہائیا۔ دینا مذہباں ویکھئیے کی کرم کیتا من مت دی دھار، گرم گئے بھلایا۔ کس بدھ ودھیا و بچار، کوڑ گرم کی کھیل کھلایا۔ کس بدھ کلجگ رہیا لکار، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی ساچا تھم ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ کولوں لئیے منظوری، نسا اگے اپنی اک جنائیا۔ بینتی کریئے سچھنڈ حضوری، درگاہ ساچی سپس نوائیا۔ اسپں دین دنی دی ویکھن چلے مجبوری، دھرنی دھرت دھول دھول پھیرا پائیا۔ نالے آشا ویکھنی جو موسیٰ رکھی اُتے کوہ طوری، عیسیٰ اپنا حال جنائیا۔ محمد کہے میرا لہنا دینا صدی چودھویں اُمت والی مزدوری، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوتار کہن اپنی دھرم دی دھار ویکھنی کوڑی، کی گرم کرے لوکائیا۔ گرو گرو دیو کہن اسپں تکنا کس بدھ رنگ چڑھیا گوڑھی، تن وجوداں وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد دے صلاح، مشورہ ساڈے نال پکائیا۔ اسپں لوک مات تکیئے راہ، بھئیے واہو داہیا۔ پنڈھ مکائیے دو جہاں، پُریاں لوآں قداماں ہیٹھ دہائیا۔ جا کے ویکھئیے دھرنی دھرت دھول دا تھاں، نوست پھیرا

پائیا۔ کیوں سرشتی درشتی اندر رہی گرلا، کوک کوک دے ڈھایا۔ کیوں مانس بدھی ہوئی ہنس روپ کاں، کاگ وانگ گرلایا۔ کیوں مانس کھاندے سور
 گاں، جھگڑیاں وچ پی لوکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر و میرے ول
 کرو دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ پہلوں اپنا دیو بیان، بن حرف حرؤف دیو لکھایا۔ تہاڈا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، نہ کوئی ہندو مسلم سکھ عیسائی
 سارے ایکا نور جوت مہان، تن وجود سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تسیں نو کھنڈ پر تھی پھرنا بن کے نوجوان، بھجنا واہو داہیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھنی شیطان،
 کی اپنا کھیل کھلایا۔ کیوں دیناں مذہباں اندر آیا ابھمان، ہنگتا کوڑ وچ لوکایا۔ کیوں سب نوں بھلیا کلمہ نام، نام ندھان نظر کسے نہ آئی۔ کیوں وچھریا
 سب توں سری بھگوان، بھگوان میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد
 کہے تینی اوتار پیغمبر گر صاحبانو آسو داہینہ ویکھو اخیر، آخر دیاں درڑایا۔ تہاڈے کول شرع دا نہیں کوئی زنجیر، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہاڈا تن وجود
 نہیں کوئی سریر، جوتی جاتا اکو نور کرے رُشانیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھیا سب دا شہنشاہ اگتا پیر، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوایا۔ جو آد
 ۱۱۱۴ جگادی گہر گبھیر، اگم اتھاہ نور الاہیا۔ جس دی نظر آوے نہ کسے تصویر، تصور کر نہ کوئے درڑایا۔ جو سب دی بدلنہار ضمیر، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔
 جس دا نام کھنڈا اگمی شمشیر، شرع دے لیکھے دے مکایا۔ جس کلجگ اندر سنجگ کرنا تعمیر، ست دھرم دامارگ دے لگایا۔ جن بھگتاں انتر آتم بخشے
 اپنا سیر، بن رسنارس چکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اوتار پیغمبر گر صاحبانو جے جانا لوک
 مات وچ جگ، سنگر شبد رہیا جنایا۔ تساں بن قداما جانا بھج، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ مانو ذاتی کھیل تکنا اُپر شاہ رگ، نو دواریاں پنڈھ مکایا۔ تن
 وجوداں اندر تکنی اگ، کون اگنی تت تپایا۔ کی کرے کھیل سورا سرگ، ہر کرتا ڈھدر گاہیا۔ دیناں مذہباں چھڈنی حد، حدود اکو ویکھ وکھایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر جاو لوک مات، جوتی جاتے ہو کے روپ
 بدلایا۔ کلجگ ویکھو اندھیری رات، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کھوج کھوجایا۔ جھگڑا تکو دین مذہب ذات پات، کی دین دنی کرے لڑایا۔ اپنے نام کلیاں

دا ویکھو ڈونگھا کھات، جو سکھاں مُریداں ہتھ آئے پھڑائیآ۔ اپنے گرنہ شاستراں دا حصہ تلو جو کھے نال قلم شاہی دوات، دُھر فرمانا آئے درڑائیآ۔
 دھرنی دھرت دھول دھول دے تلو حالات، حالت ویکھو تھاول تھانیا۔ رُوح بُت تن وجود مائی خاک پنج تت رہیا کوئی نہ پاک، پتت پُنیت نظر کوئے نہ
 آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد تُوں بنا ساچا ساتھی، سگلا سنگ
 بنائیآ۔ تیرا لہنا دینا ساڈے ہووے مستک ماتھی، پورب اپنا رنگ رنگائیآ۔ تُوں زرگن دھار سرب کلا سمراتھی، سمرتھ اکھ اکھوئیآ۔ جس نے جگ جگ
 چلایا راتھی، سبجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا حکم ورتائیآ۔ دین دُنی تکی انا تھ انا تھی، غریب بنائیاں کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلایآ۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و سارے ہووے اکٹھے، اکو جوت دھار سمائیآ۔ قدم چلنا مٹھے مٹھے، ہوئی ہوئی
 پنڈھ مکائیآ۔ نال اپنے آد جگاد دے لے کے پٹے، جو پُرکھ اکال دتے لکھائیآ۔ جس دے حکم وچ تہاڈے جگ چوکڑی پٹے، کلجگ اتم گیا آئیآ۔ تئیں
 ۱۱۱۵ بھوکھتاں والے نال لے کے پتے، پیشین گوئیاں ہتھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ اوتار
 پیغمبر گر کہن اسیں کرنی اکتی اُسو دی رین تیری، ترے گن اپتے سیس نوایا۔ رُپ دھرنا گم پاری، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ ساڈا سب دا اکو
 ہووے جیکاری، گیت اکو گائیآ۔ اکو در ہووے داری، گرہ مندر اک سہائیآ۔ اکو کریئے ست سنگاری، دوسر رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیآ۔ اوتار پیغمبر گر کہن لوک مات جاواں گے۔ زرگن نور جوت جوت رُشناواں گے۔ ورن گوت
 سمجھ کسے نہ آواں گے۔ چيو جنت تکیئے کوئی کوٹ، کوٹن کوٹاں پھول بھلاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک اکو اک مناواں گے۔ ساچا مالک اک مناواں گے۔ پُرکھ اکالے سیس نوواں گے۔ سو پُرکھ زرنجن اشٹ بناواں گے۔ ہر پُرکھ زرنجن سرشٹ سبائی
 اکو اک درڑاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک سمجھاواں گے۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و ویکھو
 وقت سہنجنا، پر بھ دیوے مان وڈیائیآ۔ جو مالک خالق آد جگاد زرنجنا، زرگن نور نور الاہیا۔ لوک مات سدا ہووے درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار

کرائیا۔ اُس دے بنا چرناں توں دھوڑی لاؤ مجنا، بن دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا اکو ڈنکا دھرنی اُتے وجنا، نوست کرے شنوائیا۔ اکو دپک جوتی جگنا، دو
 جہاناں ڈمگائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ کنگال ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا مائی بدنا، تن وجوداں لیکھا دے چکائیا۔ جس شرع دی
 میٹنی حدنا، حدود اپنی اک دکھائیا۔ اوہ نور الہی ربنا، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ
 چکائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر جے دھرنی اُتے جانا، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ سب نے اکو ڈھولا گاؤنا، اکو نام صفت صلاحیا۔ اکو بنک دوار سہاؤنا،
 دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو رنگ سرب رنگاؤنا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو سب نے مٹنا بھانا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو بن نیز کرنا دھیانا،
 بن نیناں نین تکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تکنا جہانا، چارے کھانی پھول بھلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک گوسائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد اسیں تیرا رپ اگم، اگڑے دینی مان وڈیائیا۔ تیری دھاروں لوک مات جایی جم، جس والی دے اور کوئے
 نہ مائیا۔ ٹوں مالک ساڈا آد جگادی پر م، پر م پڑکھ تیرے رنگ رنگائیا۔ تیرے حکم دا ساڈا اکو ہویا دھرم، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو ڈھولا گیت کلمہ
 نام سارے پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا دوجا رگ نہ کوئے الائیا۔ اکو در دوار سارے وڑن، جتھے ملے سمبل دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر داسنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا دھر دا حکم نامہ، بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ جس دا اشارہ دے کے آیا رمیا
 راما، سٹیا ہو کے آپ جنائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا گھنٹیا شاما، شبے روز کرے شنوائیا۔ جس دا سندیس فرمان دتا پیغام، پیغمبراں کیتی شنوائیا۔ جس دا گرو
 گردیو منتر دسیا ستناما، نام نام جس دی وجدی رہی ودھائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دا نور ظہور
 پردھانا، جوتی جاتا ہو کے ڈمگائیا۔ اکو شبد ہوئے ترانہ، اکو راک دے سنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دپ اکو ہوئے پردھانا، دھر دا حکم اک درٹائیا۔ اکو
 دھرم جھلائے نشانہ، ست رنگت رنگ رنگائیا۔ اکو رپ ہوئے گوپی کاہنا، آتم پر ماتم مل کے خوشی بنائیا۔ ایکا شاہو بھوپ ہوئے سلطانا، شہنشاہ اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر جے دین دنی دے وچ جانا،

لوک مات دھیان لگایا۔ کھیل تکتا سری بھگوانا، کی بھگون اپنا حکم ورتایا۔ جو آد جگادی سوربیرلی بلوانا، بلدھاری نور الایہا۔ جس داتن وجود نہیں کوئی جسم جسمانا، ضمیر جگت نہ کوئے رکھایا۔ جو وسنہارا بچھنڈے سچے مکانا، درگاہ ساچی مقامے حق سو بھاپایا۔ جو جلوہ گر نور نورانہ، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جو لیکھا جانے زمیں اسمانا، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر اپنا اپنا ویکھنا مذہب، اکٹھے ہو کے دھیان لگایا۔ کیوں کلجگ اندر ہو یا غضب، حیرانی وچ خلق خدایا۔ دھرنی ہو رہی تعجب، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ تہاڈا رہیا لوک مات نہیں کوئی ادب، آداب وچ سیس نہ کوئے نوائیا۔ تہاڈی سکھیا اُتے چلے کوئی نہ قدم، قدیم دامالک کی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے لوک مات ویکھنی دھرنی دھرت، دھول دھیان لگایا۔ نال اپنی اپنی تکتی شرط، شرع دا لیکھا جوڑ جڑایا۔ جس کارن نرگن دھار پت پر میثور آونا پرت، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پانیا۔ اپنا وعدہ قول اقرار تکتی شرط، شرطیہ اپنا لیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ نہ کوئے رنگنایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد ساڈا اکو اک وچار، بنا وچریاں دیئے جنایا۔ ساڈے آگے دھرنی کرے پکار، کوک کوک سنایا۔ آکے ویکھو اپنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال لیاؤنا چائیں چانیا۔ اپنے مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھو گردوار، چرچاں پھول بھلایا۔ وید پُران انجیل قرآن گرنٹھ شاستراں پاؤ سار، اکھر اکھراں دھیان لگایا۔ اپنے اپنے مریداں سکھاں دے انتشکرن کرو وچار، من مت بدھی کھو جو تھائیں تھانیا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں دھرتی اُتے ودھیا و بچار، کلجگ کریا کوڑ ہلکایا۔ کیوں من کلپنا آئی وچ ہنکار، ہوئے ہنگتا گڑھ بنی لوکایا۔ کیوں نوست ہو یا اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دیا باقی کملا پاتی نظر نہ آئے وچ سنسار، جوتی جاتا روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر جس ویلے دھرنی اُتے بچنا، بن قداماں قدم اٹھایا۔ تہاڈا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اکو دوارا سُجھنا، شرع حدوداں ونڈ نظر کوئے نہ آیا۔ تساں پھرنا آتھن آگنا، بھجنا واہو داہیا۔ بن میرے حکم توں کسے نہیں رُکنا، نہ کوئی روکے روک رُکایا۔ کسے مندر مسجد شودوالے مٹھ اندر نہیں

لگنا، بھجنا واہو داہیا۔ کلج کوڑ کریا دی دیکھنی رُتنا، رُتری مایا ممتا موہ نال مہکائیا۔ نگاہ مارنی پنج تت وجود بتنا، بُتخائیاں پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حکم آد جگاد برہم برہما دو جہان کدے نہ گنا، دیونہار ایکنکار پروردگار سانجھیا راک اکھوایا۔

* ۳۱ اسوشہنشاہی سمت ۱۱ جگیت سنگھ دے گرہ پنڈ کالسا ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال دیا کماویں، مہربان محبوب تیری اک سرنائیا۔ ست دھرم دامارگ سچ لگاویں، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ میرا بنک دوار سہاویں، محل اٹل اک وڈیائیا۔ سمبل نگر اک سہاویں، سوبھاؤنت تیری سرنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اک جگاویں، دو جہاناں نظری آئی۔ شبد انادی دُھن وجاویں، نرگن سرگن کرنی آپ شنوایا۔ امرت آتم جام پیاویں، نچھر جھرننا آپ جھرائیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم میٹوں کلج کیتا انت نتھاویں، گھرانہ نظر کئے نہ آئی۔ میرا ست دھرم میٹوں پھیر جھولی پادویں، سنجگ ساچا نال ملائی۔ میں کوک پکاراں اچی کڈھکے باہیں، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ توں آد جگادی میرا دُھر داماہی، محبوب اکو اک گوسانیا۔ میری تیرے چرن کول دُہائی، در ٹھانڈے واسطہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں بخش دے خوشیاں، خوشحالی کر خلق خدایا۔ سب دیاں اندروں بدل دے رچیاں، رچنا اپنی دے سمجھایا۔ تن وجوداں اندر رُوحاں کر دے سچیاں، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ بھاگ لگا دے کایا بتیاں، بُتخائیاں کر صفایا۔ میرے اُتے رُوحاں رہن نہ ستیاں، ستیاں لے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں دے دے وست انمول، انملڑی آپ ورتایا۔ ست ستوادی سب کچھ تیرے کول، اتول اٹل دینا ورتایا۔ اپنے نام دا سچ و جا دے ڈھول، ڈھمکیاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا سناں اگما اکو بول، نام کلمے تیرے چرن کائیا۔ سچ دوار ایکنکار میرے اُتے کھول، نوست دے سرنائیا۔ ہر گھٹ اندر جامول، مولا ہو کے

دیکھ دکھائیا۔ میرے پورب لہنے پورے کر دے قول، اقرار تیرے چرن لکائیا۔ میں کو جھی کملی نمانی دھول، دھرت دھول ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں بخش دے اپنے چرناں دھول، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ میرے اُتے پتر سنگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، مگدھ رہن کوئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی انتر نرتر رنگ چاڑھ دے گوڑھ، ایتھے اوتھے اتر کدے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم دھار تیرا جھوٹن نام پنگھوڑ، سچ سکھ آسن دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا کر دے پوری، پورن برہم دے درڑائیا۔ درشن دے دے اپنا نوری، نور نورانے کر رُشنائیا۔ کلج کر یا میٹ دے کوڑی، کوڑ ٹمب دے کھپائیا۔ جس کارن سولی چڑھ گیا منصوری، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ میری دے دے پورب پچھلی مزدوری، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم میرے اُتے آئی مجوری، مجور ہو کے تیتوں دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں اکو نام ندھانا منگدی، بہتی آس نہ کوئے رکھائیا۔ امرت دھار بخش دے اپنے گنگ دی، گنگا گوداوری جمنائستی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ پریتی بخش دے آتم پر ماتم سنگ دی، سنگل شرع دے کٹائیا۔ میرے اُتے طاقت رہے نہ وکارے پنچ دی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا گوائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا میرے اُتے گھڑی آئی رنج دی، رنجش اندروں باہر کڈھائیا۔ میں ویراگن پیاسن تیرے سچ انند دی، انند انند وچوں دینا دکھائیا۔ بھو دس دے کس بدھ نشانی ٹنی تارے چند دی، چند چاندنے کی تیری بے پرواہیا۔ کی کھیل ورتے سورے سربنگ دی، مرد مردانے دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اوتوں رین میٹ اندھیری اندھ دی، اندھ اگیان دے چکائیا۔

* ۳۱ آسُو شہنشاہی سمت ۱۱ نہال کور دے گرہ پنڈ کامل پُرا ضلع لدھیانہ *

دھرنی کہے میں پر بھ دے پاواں درس، بن اکھاں نین اٹھائی۔ جس میرے اُتے کیتا ترس، مہربان مہر نظر ٹکائی۔ میری انتر میٹی حرص، ہوس
 وتی گوائیا۔ امرت میگھ برس، اگنی تت گوائیا۔ وڈیائی دے کے اُتے فرش، فرشاں رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا تھم اک ورتائی۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں والا تیوہار، پر بھ دیوے مان وڈیائی۔ میں ویکھ جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو بھگتاں کرے
 سچ پیار، پریتم ڈھدر گاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا اتارے بھار، ڈرمت میل دھوائیا۔ میں اُس نوں کراں نمسکار، جو آیا ڈھدر داماہیا۔ جس بھگتاں تیج دینی
 سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، مہربان مہر نظر تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل
 آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوئی خوشحال، میرے انتر وجی ودھائی۔ کرپا کیتی دین دیال، دیاندھ ڈھدر گاہیا۔ میری دھرم بنائی سچی
 دھر مسال، دوارا اکو اک وڈیائی۔ پھل لگاوے میرے ڈال، چار کُٹ کُٹ مہکائی۔ جو آکے ویکھے مُریداں حال، مُرشد ڈھدر گاہیا۔ میری بیننتی مئے
 ۱۱۲۰ سوال، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بھگت
 اُدھارے کر نہال، نہپیل اپنا دھام جنائی۔

* پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جگراؤں ضلع لدھیانہ مہر دے گرہ *

دھرنی کہے میں ساچا کرم کماواں گی۔ پُرکھ اکالے دین دیالے آگے جھولی ڈاہواں گی۔ غریب نمائی ہو کے منگ منگاواں گی۔ سنگر شبد سپس
 جھکاواں گی۔ اتار پینمبر گر نال ملاواں گی۔ وشن برہما شو سب اٹھاواں گی۔ بن رسنا جہوا کوک کوک درڑاواں گی۔ پر بھو دروہی پھری میری چارے
 کوٹ، ہوکا حق حق سناواں گی۔ نو کھنڈ پر تھمی ودھیا جوٹھ جوٹھ، در ٹھانڈے لکھ جگاواں گی۔ دھرم دارہیا کوئی نہ پوت، پت پر میثور آگے واسطہ

پاواں گی۔ دروہی پھیری کلجگ اودھوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی آس اک رکھاواں گی۔ دھرنی کہے میں رکھاں آس اکو، اینکار چرن لگانیا۔ ابناشی کرتے میرے پتو، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ میرا کھیل تگن والے نت نو تو، جگ جگ اپنا ویس وٹانیا۔ کلجگ اتم کر ہتو، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھانیا۔ پرگٹ ہو یا پنا دوس دہاڑی تھتوں، جگت پل ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ کلجگ کوڑ۔ کریا کڈھ دے دین دُنی دے چتوں، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔ میرے اُتے کلیش ودھ گیا میرے وتوں، وتکرے وچ خلق خُدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا تیرے چرناں ہیٹھ، دھولی خاک رمانیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے ریٹھ، سبجگ اپنا نام امرت رس بھرانیا۔ مایا متا مٹا دے سیٹھ، غریب نمائیاں ہو سہانیا۔ میں تیرے چرن کولاں رہی لیٹ، لٹاں کھول کے دیاں دُہانیا۔ مینٹوں اکو تیرے اُتے ٹیک، ٹکے دھوڑی خاک رمانیا۔ میرے اُتے دین دُنی دی کر دے بڈھ بیک، پت پُنیت کر صفانیا۔ سچ دھرم دی بھلوڑی مولے چیت، پت ٹہنی آپ مہکانیا۔ غریب نمائیاں نال کر ہیت، ہتکاری ہو کے منگ منگانیا۔ تُوں مالک سوامی نیتن نیت، نچ گھر بیٹھا سو بھاپانیا۔ مینٹوں آد جگادی تیرا بھیت، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا حکم ورتانیا۔ صدی چو دھویں میرا کھیڑا ہندا کھیت، دھیرج سکے نہ کوئے دھرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرانیا۔ دھرنی کہے پر بھو تُوں آد جگادی دُھر دا لاڑا، سچکھنڈ نو اسی اک اکھوانیا۔ میں جگ جگ تیرے اگے کڈھاں ہاڑا، کلجگ اتم نو نو لاگا پانیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑ رہن نہ دے اکھاڑا، پنچ وکار نہ کوئے لڑانیا۔ شرع چھری جگت دُکھ دیوے کوئی نہ دھاڑا، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے سپس نو انیا۔ مانو ذاتی پرکاش بخش بہتر ناڑا، اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ سچ پریتی رنگ چاڑھ دے گاڑھا، اندر باہر اتر کدے نہ جانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں منگن آئی تیرے واڑا، عاجز ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں اچ خوشیاں وچ تیری کیتی زیارت، بن سجیاں سپس جھکانیا۔ مینٹوں پچھلی تیری اکھراں والی یاد اک عبارت، الف یے رہی سمجھانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں تیری کیتی سفارش، سچ سچ نال جنانیا۔ جس ویلے نام کلے ساڈے روپ بن گئے تجارت، دھرم ایمان رہن

کوئے نہ پائیا۔ اُس ویلے پروردگار سانجھ یار آوے وچ بھارت، امام اِماما نُورِ الٰہیہ۔ ماؤ ذاتی سب دا بنے وارث، وارث ہو کے دیکھ وکھائیا۔ ہندو مُسلم
 سیکھ عیسائی کر سکے نہ کوئے سفارش، سب دا اِکو ہووے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔
 دھرنی کہے پر بھو مینٹوں خوشیاں دے دیدار، سانجھے یار نُورِ الٰہیہ۔ میں تیری خادم خد متگار، جگ جگ سیو کمائیا۔ مینٹوں سندیسہ اوتار پیغمبراں گرو آں
 دتا وارو وار، بھوکھتاں وچ گئے سنائیا۔ کلجگ انت کل کلکی آئے اوتار، امام اِماما نُورِ الٰہیہ۔ میں پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا کردی انج انتظار، بن نیناں
 نین اٹھائیا۔ کرپا ندھان ہو کے پھیرا میرے اُتے مار، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تیری چرن دھوڑی لاون چھار، ٹکے مستک خاک رمائیا۔
 تُوں خوشیاں نال میرے محبوب درشن دینے بھگت دوار، ہر بھگتاں سنگ رلائی۔ میں وی کو جھی کملی بن سپس کراں نمسکار، بن ہتھاں لاگاں پائیا۔
 تُوں میرا لہنا دینا پورب کرم لینا وچار، کرم کانڈ تیرے چرن ٹکائیا۔ میں خوشیاں وچ جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن نُور کرنا اُجیار، نُور نُورانے شاہ سُلطانے
 سری بھگوانے تیرا درشن پائیا۔

* پہلی کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار رات دے سمیں پندھ جیٹھووال ضلع امرتسر *

کارتک کہے دھرنی میری تیتوں ودھائی، خوشحالے خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تیرے اُتے نُور نُورانہ آیا دُھر دا ماہی، محبوب اگم اتھایا۔ جس دا نُور
 ظہور کرے رُشنائی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبر گُر بن کے آگے پاندھی راہی، اپنا پندھ مُکائیا۔ اکٹھے ہوئے ایکا تھائیں، ہر بھگت دوار
 وجے ودھائیا۔ تُوں اپنا بن اکھاں نین اٹھائیں، چارے گنٹ پھرائیا۔ بن رسنا ڈھولے گائیں، آیا دُھر دا ماہیا۔ جھٹ دھرنی آواز سُنی چائیں چائیں، بن
 سروناں ہوئی شنوئیا۔ نوست سستی پئی لئی انگڑائی، آپ اپنا لیا جگائیا۔ نالے ہس کے کہا میرے بے پرواہی، تیری بے پرواہیا۔ میں کد داراہ تکائی،

چارے کُنٹ وکھ وکھایا۔ میں سنڈیسہ دتا اپنے تھل اسگاہی، سمنڈ ساگراں سمجھایا۔ ٹلے پریتاں آکھیا چائیں چائیں، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُتر پورب
 پچھم دکھن دتا اٹھائی، آلس نندرا وچوں باہر کڈھایا۔ ٹساں نگاہ رکھنی جس ویلے جوتی جاتا آوے دُھر داراہی، بن قداماں قدم اٹھایا۔ ناردا میں اُس
 پر بھو دے سگن رہی منائی، سوہنی خوشی بنایا۔ اپنی مینڈھی سیس گندائی، سوہنا رنگ رنگایا۔ دُرمت میل دھو کے شاہی، پاپاں کری صفایا۔ سوہنیا ناردا
 میں سب توں وکھری چار جگ دی اگئی سیج وچھائی، جس نوں سمبل کہہ کے گوہند گیا گایا۔ میرے دھن بھاگ جے اُس دی ہوئی آواجائی، آیا پندھ
 مُکایا۔ میرا اک سنیہڑا اُس نوں دینا سنائی، بن اکھراں اکھڑا درڑایا۔ میں نمائی دھرنی دھرت دھول دھول تیری دھار دی جانی، جس دامات پت نظر
 کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اتم پکڑی باہیں، بن ہتھاں ہتھ پُجھایا۔ ناردا کہا دھرنیے میں واسطہ دیواں پائی، نو نو لاگاں پائیا۔ نی اوہ
 جلوہ گر نور نورانہ خدائی، خود مالک اک اکھوایا۔ سدا اپنی چلے رضائی، رازق رازق رحیم بے پرواہیا۔ جس دے حکم وچ دو جہان خدائی، خود مالک اک
 اکھوایا۔ نی جنھ گوہند نال کیتی سی جدائی، انت ملاوا ہو یا سچ سُبھایا۔ ہن پچھلا جھگڑا رہیا نہیں ڈھنیا ڈھائی، ڈھونڈا لاکے گیا واہو داہیا۔ اُس اگلی نویں
 کھیل رچائی، رچنا سمجھ کسے نہ آئی۔ زرگن جوت رہیا چکائی، جوتی جاتا بنیا دُھر دا ماہیا۔ شبد سنڈیسہ رہیا سنائی، انسنت رہن کوئے نہ پائیا۔ جھٹ دھرنی
 دوویں اٹھا کے باہیں، بن ہتھاں تالی لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کنگ کہے دھرنیے میں
 تیرے نال ہسدا، خوشیاں وچ جنایا۔ میں نوست نسدا، بھجاں واہو داہیا۔ میرے کول بھریا بھنڈارا جس دا، صفتاں ڈھولے گایا۔ میرے کول پندھ
 نہیں کوئی اکھ دا، نیتز نہ کوئے چترایا۔ میں کھیل ویکھیا سمرتھ دا، تیتوں دیاں درڑایا۔ نی اوہ تیرے اُتے جوتی جاتا ہو کے سمبل دے وچ وسدا،
 سنبھال کرے تھاؤں تھانیا۔ جس دے کول بھنڈارا امیوں رس دا، بن رسنا دے چکھایا۔ نی اوہ شبد انیالا تیر کسدا، بن چلے کمان چلایا۔ دھرنیے میں
 خیران ہو گیا بھگتاں دے اندر وسدا، ہور لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جے کسے باہروں لبھنا تے رُپ ویکھنا جٹ دا، سدھا سادھا نظری آئی۔ جے
 پرکاش تکنا لٹ لٹ دا، نور نورانہ ڈمگایا۔ نی تیرے اُتے اوس نے سنسار ونجارا بناؤنا اکو ہٹ دا، وست اکو نام ورتایا۔ مینٹوں ایوں چایدا اوہ اک اکلّا

بیٹھا پچھلیاں ڈوریاں ساریاں کٹدا، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ میں اوسے دی خوشی وچ ٹپدا، ٹاپوآں تیریاں اُتے بھجیاں واہو داہیا۔ میں اُس دا اِکو نام چپدا،
 تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے جھگڑا نہیں کسے تپ دا، سادھناں دی لوڑ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ کارتک کہے دھرنیے میں تیتوں خوشیاں نال دساں کہانی، کہاوت سمجھ کسے نہ آئی۔ نی اوہدی منزلاں توں
 باہر دی بانی، بان انیالے تیر چلایا۔ جتھے سچ نہ سکے چارے کہانی، انڈج جیرج اُتے سیتج چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہ شہنشاہ سلطانی، دو جہاناں مالک اک
 اکھوایا۔ اوہ داتا گن ندھانی، گہر گبھیہر نور الاہیا۔ نی جگ بدلنا اوہدی عادت پُرانی، پورن سنگر ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جو اوتاراں پیغمبراں گروآں
 بھگتاں سنتاں گرنھتاں شاستراں دتی نشانی، اوہ نشانہ لے کے آیا دُھر درگاہیا۔ ایہہ کوئی لیکھا نہیں دھرنیے زبانی، قلم شاہی شہادتاں رہی بھگتایا۔ ایہہ
 کوئی منزل نہیں رُوحانی، ادھ وچ بیٹھے روون مارن سارے دھاہیا۔ ایہہ کوئی دھار نہیں جسمانی، پنجاں تتاں ونڈ ونڈایا۔ ایہہ اک تے اِکو ایہدی مہربانی،
 مہربان ہووے تے ہور کسے دی لوڑ رہے نہ رائی۔ نہ جھگڑا میں رہے نہ رہے اسمانی، زمیں اسماناں توں باہر سچھنڈ اپنے چرن دوار لے ٹکایا۔ پر اک
 ایہدے وچ وادھا این تارن لگیاں ایہہ نہیں دیکھنا ایہہ مرد کہ زبانی، بردھ بال بچے نوجوان اِکو رنگ رنگایا۔ این ایہہ نہیں دیکھنا ایہدا مستک لیکھ کی ہے
 پیشانی، جسدی پشت پناہ ہتھ ٹکایا درگاہ ساچی وچ پہنچایا۔ او نہ ایہہ کوئی لین آیا قُربانی، کر بلے والیاں دا لیکھا دے بھگتایا۔ نارد کہے دھرنیے میں
 خیران ہو گیا ایہدی سب توں دکھری تے سب توں نرالی جوانی، جو بن ورتا آپ ہو آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے کنگ جی، تیس وی گاؤ خوشیاں ڈھولے، پہلا پریشا نال ملایا۔ نالے پُرانیاں جگاں دے یاد کر لو بولے، جو
 انبولت گیا سنایا۔ اوتار پیغمبر گرو تک لو جیہڑے دھرم دے بنے تولے، نام کنڈے ترازو ہتھ اٹھایا۔ جس دے گا گائے سوہلے، راگاں ناداں وچ
 جنایا۔ جو زرگن نرکار نرکار ہو کے مولے، مولا اپنا روپ بدلایا۔ اوہ ضرور سرشٹی دی درشٹی اندر وڑ کے بولے، باہروں دیکھ نہ خوشی بنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ کنگ کہے دھرنیے میں سُنیا تُوں دھرم ماتا، دھرم دی داتے کتھے

بیٹھی دھرم گوانیا۔ نگاہ مار لے تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ وِشنوں بھنڈاری دا ویکھ لے کھاتہ، کوئی بھکھا مرے کسے دے
 بھنڈارے رہیا بھرائیا۔ برہے دی دھار نوں ویکھ لے برہم نوں ونڈ دتا وِچ ذاتا پاتا، تتاں نال تت دتے ٹکرائیا۔ شکر نوں ویکھ لے کتھے بہہ رہیا اُتے
 گیلاشا، اپنی کل نہ کوئی دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کجگ کوڑ گڑیار اپنا کرے تماشا، ستاں دیپاں کوڑ گڑیار رنگ رنگائیا۔ نارد کہے میں ویکھ کے ہويا اُداسا،
 اُداسی میرے اندر آئیا۔ میں کہواں اوہ شکر ا جے ایہو جی سرشٹی اے کیوں نہیں چاڑھ دیندا لاش اُتے لاشا، پر بھ توں بھلیاں دی دھرتی اُتے لوڑ نہ
 کوئے دکھائیا۔ جے توں بچو نہیں بدینگا پُرکھ اکال تیتھوں حکم نال بدلہ دیویگا پاسا، کروٹ لینے پئے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے کنگ میں کیہڑا کرم کماواں، سچ دے سمجھائیا۔ کنگ کہے میں اِکو بول درڑاواں، جگت بدھی
 نہ کوئے چترائیا۔ پہلوں دوویں بھجا اُٹھالے باہواں، ہتھ ہتھان نال ملانیا۔ پھیر اچ توں بچھلا سارا چھڈ دے دعوا، حق ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ پر بھو نوں
 کہہ دے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں اِکو تیرا سنگ رکھاواں، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تے منگ منگیں نال چاواں، خوشیاں نال جھولی ڈاہیا۔ نارد
 نال کنگ کہے میں وی کہہ دوں واہ واہ، واگرو تیری بے پرواہیا۔ اگے دا لیکھتے کچھ اپنا ایہدی جھولی پا دے ناواں، ایسا نام پائیں جس نوں چار جگ
 دے شاستر سمجھ سکن نہ رانیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا شکر مناواں، جھک جھک لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد آگیا، آئندا اونے ستکا، بڑیاں ماردا ایں ڈینگاں، اوہ پنجاب وِچ آ کے پنجابیاں والی آکڑ لئی بنائیا۔ اوہ ویکھ لے جگ
 چوکڑیاں دیاں لٹکدیاں بنا رسیاں والیاں پینگھاں، ہلارا سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں دیاں دھاراں ستیاں پنا پندیاں، بن آلس اپنا آپ
 اپنے وِچ سمائیا۔ میتوں ایہہ دس ایس ویلے کون مریا تے کون جیوندا، تے دوہاں توں باہر کیہڑا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ نارد کہے کنگ چار جگ وِچ کیہڑا کیتا کرم، اپنا کرم کانڈ دے سمجھائیا۔ کیہڑا ویکھیا چنگا دھرم، دھرمی ہو کے
 بھيو کھلایا۔ کیہڑا سو ہنا لگا ورن، کون برن و جے ودھائیا۔ اوہ کیہڑے سب توں سریشٹ میتوں لگے چرن، اوتار پیغمبر گرو تیرے اُتے گئے پھیریاں پائیا۔

دس توں کیہڑی سکھیا لگا پڑھن، کون سچ گیا سمجھائیا۔ کیہڑی منزل لگا چڑھن، کون راہ بھجیس واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اک دکھائیا۔ کنگ کہے ناردا میں بہتا کچھ نہیں دسنا، سب کچھ تیتوں دیاں سمجھائیا۔ میں اے اک سال چپ چپ رہ
 کے دسنا، پھیر ہوئی ہوئی پردہ دیاں اٹھائیا۔ توں میرے ولے میں تیرے ولے دسنا، بھجنا واہو داہیا۔ کجگ دے کنڈیاں وچ شاید سانوں دوہاں نوں پے
 جائے پھسنا، راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ اودھروں کجگ دی ہو جانی رین اندھیری مسنا، سورہ چند جوت نہ کوئے ڈمگائیا۔ پھیر توں میرے ولے میں
 تیرے ولے دیکھ کے ہسنا، پر دوہاں دا چارا چلے کوئے نہ رانیا۔ ہاں یاد کر لے باؤن نے پہلی کنگ والے دن کہا سی اوئے بھگتو ہزاراں سالوں دی تپسیا
 کرن والیو رشیو جدوں کجگ انتم آپ آیا اکو سوہنگ جاپ پیگا چپنا، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہ کوئی بیڑی لبھنی پے نہ کوئی لبھنا پے پتنا، اکو ملاح بے
 پرواہ سب نوں بنے دے لگائیا۔ نارد کہے واہ ستکا واہ، اوسے دی بے پرواہیا۔ نالے خوشیاں نال بودی دتی ہلا، پون پوناں وچوں چلائی۔ نارد کہندا اے
 جے ستکا میری بودی نہ پلے تے انجا پون دا نہیں کوئی وساہ، کیہڑے ویلے بند ہووے کیہڑے ویلے بھجے واہو داہیا۔ کنگ کہندا ناردا ایہہ کی دتا دسنا،
 مینوں دے درٹائیا۔ نارد کہندا میری بودی بڑی شرارتن، بن اکھراں توں عبارتن، بنا دستوآں توں تجارتن، پر ایہدے وچ گن، ایہنے سارے دیکھے
 جیہڑے سور کھاندے تے گاں، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ نارد کہے ستکا میں ضرور سارے پر بھو نوں دینے دکھا، نواں کھنڈاں ستاں دیپاں وچ جا جا
 پھیریاں پائیا۔ نالے اوتار پیغمبر گرو بناؤنے ملاح، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں میں کوئی جسم نہیں ضمیر نہیں تن نہیں وجود نہیں ماٹی
 خاک نہیں میرا منتر نہیں کوئی سوہنگ سواہہ، اوانگ سوہنگ میں نور تے نور داروپ اللہ، تے میرا مالک بے پرواہ سنگر شبد سدا سہا، سہانک نانک اکو
 نظری آئیا۔ پر میں کدے کسے دے آگے متتاں نال کیتی نہیں دُعا، دوارکا واسی مینوں بتھیرے گئے سمجھائیا۔ مینوں رام وششٹ نے سد کے آکھیا ناردا
 سانوں اکو راگ درٹا، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جھٹ میں پٹھ لئی بدلہ، مکھ لیا بھوائیا۔ میں کدے کسے سریر دے ڈھولے نہیں گائے تے نہ کسے
 نوں دیکھ کے ہویا رضاء، میں جوتی نور دا پرکاش تے پرکاش نوں دیکھ کے اوسے دے گن گائیا۔ میرے اُتے کوئی نہ پائیو دبا، ددبے وچ کدے نہ آئیا۔

کیونکہ مینٹوں اِکو میرا پر ماتم لبھا، جس اپنا رنگ دِتا رنگا نیا۔ او باقی، مترو دوستو رام جی تہاڈی تے دھرتی اُتے چار دِن دی سبھا، تے پھیر سبھا لاؤن والیو تہاڈا نشان رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا مالک پر ماتم جس نوں میں کہندا ابا، امی جان اوسے نوں کہہ کے خوشی بنا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو چکا نیا۔ نارد کہے کنگ جی میں کدے نہیں پایا گرتا، جگ چوکڑی ٹھرون ٹھرون کر کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ کنگ کہے نارد جی مینٹوں وی نہیں آیا مڑھکا، پسینہ رنگ نہ کوئے رنگا نیا۔ نارد کہے سٹکا میں کدے کوئی نہیں پڑھیا کٹکا، اکھراں ڈھولے کوئے نہ گایا۔ کنگ کہے نارد میں کدے روپ نہیں دھریا کایا بُت دا، تے آد جگاد مینٹوں سارے کہہ کہہ گایا۔ نارد ہس کے کہندا، ساڈا پیار ابناشی اچت دا، دوسر میل نہ کوئے ملا نیا۔ کنگ کہے نارد جی ساڈا وقت سہنجنا رت دا، رتڑی پر بھ اپنے نال مہکایا۔ اگلا وقت دسد ا کچھ سماں چپ دا، چپ چپیتے رہ کے جھٹ لنگھایا۔ کیوں ہن کھیل ہونا پڑھ اکال دُلا رے سٹ دا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ نارد کہے سٹکا میں چھتر گرہ ویکھاں کی اوہ سماں ٹھیک دُھکا، سنگلی سٹ کے دھیان لگایا۔ جاں نگاہ ماری نارد کی تکدا، پر بھو دا پیار زمیں اسمان سب دے نالوں جائے ٹندا، ٹٹیاں سکے نہ کوئے گندھانیا۔ پھیر ویکھیا شبد دا تیر ۱۱۲۷

انیلا چھندا، جو دو جہاناں ونھے تھاؤں تھانیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا کایا مائی بُت دا، بتھانیاں کرے صفایا۔ جن بھگتاں گھر گھر پھرے بچھدا، گرہ گرہ مندر ویکھے چائیں چانیا۔ کنگ کہے نارد اُس دا کھیل اگے کچھ تے اگے کچھ دا، اور دا اور حکم ورتا نیا۔ ایہہ تے بھگتاں نوں سماں سب توں وکھرا دتا لٹ دا، لٹیرے ہو کے لٹن چائیں چانیا۔ کیوں پر بھو دا پرکاش ہن چھپایا نہیں چھپدا، اگن آتھن اِکو کرے رُشانیا۔ جس اُتے اثر ہونا نہیں کسے چھایا ڈھپ دا، گرمی سردی ونڈ نہ کوئے ونڈا نیا۔ جیہڑا ونجارا نہیں کسے رت دا، باراں ماس اِکو کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویس وٹائے ابناشی اچت دا، چیتن ہو کے چیتن سب نوں دے کرایا۔

* ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال دیوالی دی رات کرپا کیتی ضلع امرتسر *

نارد کہے رام ویکھ لے اپنی دُنیا والی دیوالی، دِوالا نکلیا خلق خُدا نیا۔ انتر نرنتر سب دی دھار ہوئی کالی، باہر دیپکاں کرن رُشنا نیا۔ گھر مندر سوہے نہ کوئے دھر مسالی، پوتر گرہ نظر کوئے نہ آ نیا۔ پھل رہیا نہ کسے پت ڈالی، ٹہنی ٹہنی رنگ نہ کوئے رنگا نیا۔ میں ویراگن ہو کے بناں سوالی، در تیرے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ دیوالی کہے سُن میرے رام رنیا، رمتا رمتا دیاں جنا نیا۔ سندیسہ دیواں ساچے سنیا، کی سُننہرا رہیا درڑا نیا۔ لیکھا ویکھ لے کڈھکے اپنی بہیا، بن اکھراں اکھر دھیان لگانیا۔ جو اشارہ کیتا ماں متری بی ککنیا، دسرتھ سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ کی دھار ہونی کلجگ انتم کوڑ گڑیا دی نیا، موہ وکارا ہڑ وگانیا۔ کی آشار رکھ کے گئی ڈرگا ا شٹبھج میا، سنگھ آسوار دھیان لگانیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا کاہن گھننیا، گھنی شام کی درڑا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتا نیا۔ نارد کہے رام جی باہروں جگدے ویکھ لے دیوے، تیل باقی نال دین دُنی وڈیا نیا۔ تیری نام مستی وچ کوئی نہ کھیوے، ساچا رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ سچکھنڈ دوارپوں ویکھ لے ہو کے نیویں، دھرنی اُتے دھیان لگانیا۔ سچ پیار کوئی نہ جیوے، کوڑ کرپا جگت ہلکانیا۔ سب دا لہنا تک لے انتم ساڈے تن ہتھ سیویں، شاہ پاتشاہ پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ نارد کہے رام جی دیا باقی کیہڑے کار، تیل بتی کی وڈیا نیا۔ جنہاں دے انتر وسیا نہیں نرنکار، ہردے ہر نہ کوئے لکانیا۔ اوہ پھر دے وچ اندھ اندھیار، جگت لوچن نہ کوئے رُشنا نیا۔ کلجگ داتک لے ووار، کی ووارہی کار کما نیا۔ جس نے سر شئی مانو ذاتی کیتی بے کار، بے روزگار ہوئی لوکانیا۔ آتم پر ماتم کرت کرے نہ کوئے سنسار، ساچی کرنی نہ کوئے کما نیا۔ گُردر مندر مسجد شُودوالے مٹھ روون دھاہاں مار، کوک کوک سنانیا۔ ہر بھگت دوارا کرے گریہ زار، ہائے اُف کر جنا نیا۔ پر بھو دی دھار توں جگت جہان ہو یا باہر، پیار وچ نہ کوئے سما نیا۔ دیا باقی جگت مندراں اُتے کرے اُجیار، کایا اندھیرا دُور نہ کوئے کرا نیا۔ نالے رام نوں کیتی نمسکار، نو نو سپس جھکانیا۔ جھٹ رام نے کیتا اشار، سچ نال سنانیا۔ نارد سنجگ کوک رہیا پکار، دو جہان سنانیا۔ میرا مارگ ہووے اپر اپار، اپر میر سوامی دے وڈیا نیا۔ کوئی

دیوا بتی آگے جگائے نہ بھگت دوار، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو بُجھ جائے پھر ہو نہ سکے اُجیار، جگاؤن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر بھگت دوارے اندر ہر بھگت اوہ ہون جنہاں دے اندر پر بھو دا دیپ سدا رہے تیار، دوس رین اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے رام جی اپنا پُرانا ویکھو حساب، جگت انکڑیاں باہر دھیان لگائیا۔ اپنی کڈھکے ویکھو کتاب، بن حرف حرُوف لکھائیا۔ سمت شہنشاہی باراں دا رواج، سچ نال سمجھائیا۔ حکم دیوے غریب نواز، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جو حکم ورتنا دیس ماجھ، لیکھا لکھنا قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ شہنشاہی سمت باراں کہے میرے انتر آئے انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دیوالی والے دن بھگت دوارے وچا ہووے گا جند، چندرا کُنجی ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ نو دن پھیر رہے گا بند، اندر وڈ درس کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ ڈھائی سال تک جیٹھووال دی سنگت پرساد سکے کوئی نہ ونڈ، بھوگ گھر نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دین دیاں سدا بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیا۔

* ۱۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گر میت کور دے گرہ پنڈ پہو ونڈ واڑا ضلع فروز پُر * *

دھرنی کہے پر بھو میرے انتشکرن کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں پردہ نشین دینا اٹھائیا۔ آد جگادی برہم برہمادی اوتار پیغمبراں گرو آں پورا کردے واک، واقفکار اینکار پروردگار اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے میرے بنا دے سجن ساک، ست ستوادی برہم برہمادی سگلا سنگ جنائیا۔ منو آ کوڑ کلپنا منسا وچ رہے نہ عاق، نرگن دھار اینکار مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میں آد جگادی تیری سیوک چاکر چاک، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے سیو کمائیا۔ میرے اُتے مانو ذاتی تن وجود مائی خاک کر دے پاک، پتت پتت اپنا رنگ رنگائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میرے ول جھاک، بن نیتز لوچن نین نین اکھ اٹھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیاں لے میری پورب پوری کر دے گھاٹ، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ کلج کوڑی کریا

میرے اُتوں مُکا دے پندھ واٹ، سَچِگ ساچا کر رُشائیا۔ میری سَچ سَہنجنی سوہے کھاٹ، آسن سَنگھاسن پُرکھ ابناشن لینا بنائیا۔ پوتر کر دے ہر ہر داتن ماٹی خاک، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم اِکو منزل دس دے گھاٹ، پار برہم برہم میلا میلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھرم دا چاڑھ دے رنگ، کھجک کرپا کوڑ مٹائیا۔ سَچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی میرے در دوارے لنگھ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پندھ مُکائیا۔ میری سَچ سَہنجنی کر پلنگ، بن پاوا چول اپنا آسن لائیا۔ تیرا سَنگر شبد وجائے مردنگ، ناد انادی کر شنوائیا۔ میں بنائی ہو کے منگاں رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے پروردگار ساچھے یار میرے اُتے کٹ دے بھکھ ننگ، دین دیال دیہاں انا تھاں ہو سہائیا۔ آتم امرت دھار وہا دے گنگ، گنگا گنگوتری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پیچ وکار کرے نہ جنگ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے لڑائیا۔ دست امولک کایا گولک آپ وند، بن ہتھاں ہتھ پھڑائیا۔ نگاہ مار لے اُتھج سیتج جیرج انڈ، چارے کھانی پھول بھلائی۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرے اُتوں میٹ دے بھیکھ پاکھنڈ، کھجک کوڑی کرپا رہے نہ رائیا۔ میں اُچی کوک پکاراں پاواں ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ لمی پے کے سیس نوائیا۔ ست دھرم دی دھار سَچِگ میرے نال گنڈھ، کھجک ناتا کوڑ تڑائیا۔ میرا پیار ہون نہ دیویں رنڈ، کنت سہاگی دینی مان وڈیائیا۔ کروٹ بدل اپنی کنڈ، سَتمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَچ دا بھو آپ کھلائی۔ دھرنی کہے پر بھو ست دھرم چلا دے ریت، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ آتم پر ماتم بخش پریت، پریت میلا میلنا چائیں چائیا۔ توں میرا میں تیرا سب دا ہووے اِکو گیت، اِکو ڈھولا دینا درڑائیا۔ مانو ذاتی اندروں بدل دے نیت، نیتوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کر لے پت پت پت پت پت پت پت پت بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کھجک اتم میٹ دے دُکھ، دُکھڑا تیرے چرن لُکائیا۔ مایا ممتا والی میٹ دے بھکھ، ترسنا ترپت کرائیا۔ جن بھگتاں دھار بخش دے سکھ، سکھ ساگر وچ سائیا۔ ہر جن بنا لے تتاں والے منکھ، مانس اپنی گود لُکائیا۔ میری سَچھل کر دے گکھ، بھگت سہیلے دیکھاں چائیں چائیا۔ میرا اُجل

ہووے کبھ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤ بھگوان، نگاہبان ہو کے نرگن دھار آپے بچھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۰ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپُر *

دھرنی کہے پر بھو میرا پورا کر دے گھاٹا، نو سو چرانوے چو کڑی جگ دی آسا پور کرانیا۔ امرت رس بھر دے نرگن دھار گو بند والے باٹا، امیوں رس اگم اتھاہ اپنا اگم چوانیا۔ کھج کوڑ گڑیا دا لیکھا جائے کاٹا، کٹاکش اپنا نام لگانیا۔ کوڑی کرپا کھیل میٹ بازی گرناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتانیا۔ سچ دوار اینکار سنجگ کھول دے ہاٹا، وست نام ندھان سری بھگوان آپ ورتانیا۔ بھاگ لگا دے مانو ذاتی ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹا، مہربان مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پوری کر دے کمی، کالا آشا تیرے چرن لگانیا۔ میرے اندروں کڈھ دے کھج کوڑ گڑیا دی غمی، غم خوار ہو کے ہونا سہانیا۔ متا موہ لالچ رہے نہ طمی، ترسنا کوڑ نہ کوئے ہلاکینا۔ سب دی بدل دے درشی چھی، چم درشی رہن نہ پانیا۔ اپنا نام چپا دے سواس دمی، دامنگیر آپ اکھوانیا۔ میرے اُتے سنجگ دھار دے نوپس، نو کھنڈ اپنا لھم ورتانیا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو سندیسہ دتا گو بند دھار بونجا کوی، باؤن اکھری سنگ ملاکینا۔ توں مالک خالق جوتی جاتا اوتار چوھی، چوہیسا جگدیشا اک اکھوانیا۔ میرا لہنا دینا پروردگار سانجھے یار ضرور دوپس، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا دے حساب، لہنا پورب جھولی پانیا۔ توں مالک متر میرا احباب، میت مُرار اک اکھوانیا۔ میں نو نو سجریاں وچ کراں آداب، نمستے کہہ کے سپس نوانیا۔ سچ دوار اینکار اپنا وکھا اگم محراب، محبوب پردہ آپ اٹھانیا۔ میرا حقیقت والا بدل مزاج، مہربان مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اک بنا سماج، سمگری نام حق ورتانیا۔ سوئی سرتی تن وجوداں اندر جائے جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت

کر رُشانیا۔ کلجک جیو ہنس بنا پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگانیا۔ دوس رین اٹھے پہر تیرے پریم دا اُتجے ویراگ، ویری اندروں باہر
 کڈھانیا۔ آتم پر ماتم تیری چرنی جائے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ بن تیل باتی کملا پاتی جگا چراغ، بن سور یہ چند کر رُشانیا۔ میری کوچھی کملی دے وڈ وڈ
 کر دے بھاگ، مند بھاگن ہو کے منگ منگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو
 میری آد جگادی تیرے اگے عرضوی، آسا ترسنا نال ملانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں ویکھ پیشینگوئی، بھوکتاں اپنی گنڈھ بندھانیا۔ کلجک انتم ست سچ وچ
 رہے نہ کوئی، صوفی سنت فقیر نظر کوئے نہ آئی۔ دیناں مذہباں چاروں کُنٹ پھری دروہی، دروہی دروہی کرے خلق خدایا۔ میرے مہرانا سیری بھگوانا
 میرے اُتے انہونی ہوئی، ہوکا دے کے دیاں جنانیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن میری پت گئی کھوہی، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکانیا۔ جگت دوارے میتوں ملے
 کتے نہ ڈھوئی، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارے رہے گر لایا۔ تیری دُنیا تیرے نالوں ہوئی نرموہی، مُجبت وچ نہ کوئے سامانیا۔ آتم پر ماتم سکے کوئی نہ
 چھوہی، چھوہر بانکے تیرا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا
 لہنا دینا کلجک انتم جگ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دیاں درڑانیا۔ میرے اُتوں کوڑ گڑیا رُبھا اگ، امرت میگھ نام برسایا۔ نوست تتی واء نہ جائے وگ،
 پون پوناں روپ بدلایا۔ جن بھگت سہیلے کر الگ، ہر جن اپنے رنگ رنگانیا۔ نرگن دھار درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں شہنشاہ
 سورا سرگ، ہر کرتا اک اکھوانیا۔ ہنس روپ بنا لے گگ، کاگ ہنس روپ دکھانیا۔ دُھن انادی شبد وجا دے ند، انحد نادیا ناد سنانیا۔ امرت رس پیا
 دے مدھ، نَجھر جھرنا بوند سوانتی کول نابھ پُکانیا۔ تیرا دپیک دیا جوتی جاتے جائے جگ، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں دھرنی
 دھرت دھول دھول تیری سرن سرنائی گئی لگ، دکھرا روپ نہ کوئے درسایا۔ میرے اُتوں کلجک لیکھا مُکا دے بغلا پڑا بگ، مہرانا مہر نظر اٹھانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب اگم گوسانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں بخش اگمی دھوڑ، ٹکا مستک نام رکھانیا۔
 میرے اُتوں کلجک میٹ دے کوڑ، کوڑ گڑیا رہن نہ پانیا۔ جیو جنت چتر سگھڑ بنا لے موڑھ، مورکھ اپنے رنگ رنگانیا۔ نام ندھان چاڑھ دے رنگ

گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ اوہ آساتک لے جو رکھ کے گیا منصور، تتاں والی کھل لہائیا۔ محمد دی بیننتی کر منظور، جو بندگی وچ سیس جھکائیا۔ لہنا تک لے موسیٰ والا اُتے کوہ طور، نین موند کی درڑائیا۔ جس بدھ عیسیٰ تیرا ہوئے مشکور، شکر یہ کہہ کے سیس نوایا۔ زرگن دھار سرگن نانک کہا تیرا لہنا دینا ضرور، لوک مات ویکھ دکھائیا۔ جس گوہند من کے حاضر حضور، حضراتاں توں باہر دتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تک لے اگتا نور، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس دا آد جگاد اک دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دھرنی تیری آسانسا پوری کرے پور، پورن برہم دے سمجھائیا۔ اکو نام کرے مشہور، کلمہ اکو اک سنایا۔ دُئی دویتی کرے دُور، شرع شریعت پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں بخش دے جنم کرم قصور، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھنڈارا دے نام بھر پور، اتوٹ اتٹ ورتائیا۔ تیتوں ہونا نہ پئے مجبور، مشکل تیری حل کرائیا۔ کلج پندھ رہے نہ دُور، نیرن نیرا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں دے دے مزدوری، جگ چوکڑی تیری سیو مکائیا۔ توں مالک میرا حضور، ہر ہردے دیکھاں چائیں چائیا۔ میری تک لے صبر صبوری، صابر ہو کے دھیان لگائیا۔ میں کلج انتم تیری آسا رکھی ضروری، ضرورت اور نہ کوئے درڑائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا نوست اکو بخش اگمی دھوڑی، بن چرناں ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنی بخش اگمی شکت، شخصیت دین دُنی بدلایا۔ کلج ویس ویکھ لے انتم وقت، گھڑی پل تیرے چرن لکائیا۔ نگاہ مار لے وچ جگت، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ بن تیری کرپا بنے کوئی نہ بھگت، بھگون بھگتی وچ نہ کوئے سمایا۔ لیکھے لگے نہ کسے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی پنج تت کم کسے نہ آئیا۔ میری اکو بیننتی فقط، فقرہ ڈھولا اکو دیاں سنایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آجا پرت، پت پر میثور ویس وٹایا۔ میں نہانی کو جھی کملی تیری دھرت، دھول ہو کے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کر دے شرط، جو شریعت اصلیت وچ تیرا لیکھا گئے سمجھائیا۔ توں یودھا سوربیر مردانہ مرد، مدد تیری اک رکھائیا۔ میرا دکھیارن دا ونڈ درد، دردی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میرے اتوں شرع چھری میٹ دے کرد، قاتل مقول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہو بیننتی ایہو عرض، آشا تیرے آگے رکھائیا۔ جگ بدلنا تیرا فرض، کلج سنجگ لہنا دینا جھولی پائیا۔ انت اخیر بے

نظیر لاشریک میری ایہو غرض، خواہش اپنی دیاں درڑائیا۔ میں تیرا کھیل دیکھنا چاہندی اسپرچ، اچرچ لیلادینی دکھائیا۔ اکو تیرا نام ندھانا سِری بھگوانا دو جہاناں مارے گرج، بھبک اکو اک سنائیا۔ میرے اُتے سَت دھرم دی سدھی کر دے نرد، جو نر سنگھ ہو کے پرہلاد گیا درڑائیا۔ باؤن دھار میٹ دے گرد، بل دوارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، میرا ہون نہ دیویں حرج، سِری بھگوانا اپنے چرناں وِچ لینا رکائیا۔

* ۲۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ تلونڈی جلو کے ضلع فروزپُر *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں کوڑ دیاں میٹ پابندیاں، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دنی دے اندروں واشنا کڈھ گندیاں، امرت رس امیوں آپ چوائیا۔ نچ دھار ایککار دے نچ انندیا، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس دے چھندیا، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم اپنا میل ملائیا۔ ساچا نور پرکاش کر دے چندیا، چند چاندنا اکو ڈگگائیا۔ کوڑ گڑیا دیاں اندروں ڈھاہ دے کندھیاں، گڑھ ہنکار دینا مٹائیا۔ لیکھے تک لے اوتار پیغمبراں گرو آں والیاں سندھیاں، سندھیا کلج نال ملائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنے لے انگیا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ در بھگھارن ہو کے منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کیتے جگ چو کڑی میرے اُتوں لنگھیاں، کلج اتم ہونا آپ سہائیا۔ منو آ کھیل کرے وانگ فرنگیاں، دہ وِشا بھجے واہو داہیا۔ کوڑ گڑیا دیاں آہو ہونیاں لمبیاں، پنڈھ سکے نہ کوئے مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھندیا، سوہلا ڈھولا راگ نہ کوئے درڑائیا۔ پروردگار ساچھے یار دیناں مذہباں تک لے ڈنڈیاں، ڈنڈاوت تیری وِچ نہ کوئے سہائیا۔ تیریاں دھاراں تیرے وِچھوڑے وِچ ہونیاں رنڈیاں، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ جگت جہان بنیا روپ پاکھنڈیاں، بھیکھا دھاری ہوئی سرشٹ سہائیا۔ لہنا دینا کوڑ گڑیا میٹ دے ڈمبیاں، وِبھاراں لیکھا دے مُکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سورا سرنگیا، شہنشاہ نور الاہیا۔ کلج کنارہ دیکھ لے اتم کندھیا، گھاٹ پتن پھول بھلایا۔ وِدیار ہی نہ پاندھے پنڈیا، ملا شیخ

مسانک نہ کوئے پتھرائیا۔ تیریاں پریتاں جان کسے نہ گنڈھیاں، وچھوڑا جگت نہ کوئے مُکائیا۔ ست دھرم ہویا کھنڈ کھنڈیا، نو کھنڈ روون مارن دھاہیا۔ دین
 دنی پوجے کریراں جنڈیاں، شاہ پاتشاہ تیرا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ مانو ذاتی تک لے ونڈیاں، مانس مانو مانکھ تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری حالت تیرے ترس یوگ، جگتی اپنی نال بدلایا۔ ست دارہیا
 کوئی نہ جوگ، جگتی ہتھ کسے نہ آئی۔ ہوئے گھر گھر لگا روگ، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے سنیوگ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے
 ملائی۔ سرتی شبد کرے کوئی نہ بھوگ، بھسمر روپ نہ کوئے لوکایا۔ نو ست ہویا ویوگ، وچھوڑے وچ سرب گر لایا۔ شبد دا ہووے کوئی نہ بودھ، بدھی
 توں پرے نہ کوئے پڑھایا۔ ہر دا سکے کوئی نہ سودھ، ودی سدی نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے
 مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں انت اخیر تیرا سہارا، سہانک نانک اکو نظری آئی۔ توں پر م پُرکھ میرا قدرت قادر کرتارا، کریم رحیم نور
 الاہیا۔ جلوہ گر پروردگارا، سانجھیاں اک اھوایا۔ تیری قدم بوسی وچ کراں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ توں چرن دھوڑ مورکھ موڑھ بخشنی
 چھارا، ٹکے دھرم دھار رمانیا۔ میرے آد جگادی برہم برہمادی تیرا کھیل نکاں نیارا، نرنکار دینا دکھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ اندھیارا، اندھ آتم کر
 رُشنائیا۔ سچھنڈ دوارے کوک کوک پکاراں، پنے پنے تیرے چرناں سیس نوایا۔ میرے مہربانا نوجوانا میتوں دے ادھارا، سر میرے ہتھ لکایا۔ توں کل
 کلکی نہکلنک چوویاں اوتارا، چو بیسا جگدیشا اک اھوایا۔ امام ااما جلوہ گر نور اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ تیرا شبد ناد دھکارا، انحد ناد راگ شنوایا۔ تیرا
 بوند سوانتی امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، نا بھی کول کول پکایا۔ میں مانگت ہو کے در تیرے بنی بھگھارا، خالی جھولی آگے ڈھاہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں
 وست دے دے تھارا، تھر گھر واسی اپنی دیا کمائیا۔ میرا لہنا دینا پورب دے دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ توں آد جگادی برہم
 برہمادی اینکارا، اکل کل دھاری اک اھوایا۔ کلجگ انت سری بھگونت تڈھ بن اور نہ کوئے سہارا، سیس بن جگدیش ہتھ نہ کوئے لکایا۔ میری بیننتی
 منظور کریں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ دھرنی کہے میں رو رو کرپا گریہ زارا، بن نیتز نیناں نیر وہایا۔ توں میرا شاہو بھوپ سکدارا،

شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، اِکو منگاں تیرا دوارا، دُوسر در منگن کوئے نہ جائیا۔

* ۲۱ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ بکر ضلع فرورپڑ *

دھرنی کہے پر بھو ایکا نام درڑا دے سو، سو پڑکھ نرنجن اپنی دیا کمائیا۔ میرے اُتے دُتیا بھایو رہے نہ کو، دُوآ ایکا ایکا رنگ سماییا۔ سر شئی در شئی جگت وکارے نالوں کر نرموہ، مُجبت اپنے نال جڑائیا۔ جیواں جتاں انتشکرن دُرمت میل دھو، پتت پُنیت اپنی دیا کمائیا۔ کوڑ گڑیارا پنچ وکارا اندروں میٹ دے گروہ، مایا ممتا موہ دینا چُکائیا۔ آتم پر ماتم تیرے نال سب دی جائے چھوہ، چھوہ ہر بانکے میلا میلنا چائیں چائیا۔ کوڑی کرپا کھج میرے اُتوں کھوہ، سَت سچ وست دے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری میننتی کر پروان، پر م پڑکھ تیری سرنائیا۔ آد جگادی میرے نگاہان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ تُوں سمرتھ پڑکھ والی دو جہان، پروردگار اگم اتھاپیا۔ کھج کوڑی کرپا میرے اُتے ہوئی پردھان، نوست اپنا تھم ورتائیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے نشان، نشانہ دھرم نہ کوئے جھلائییا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے گیان، جگت و دیا دین دُنی وڈیائیا۔ سرتی شبد ملے کوئی نہ کاہن، رام راما رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نیتراں وگدانیر، نیتز لوچن اکھ رہی شرمائیا۔ تُوں وڈ داتا گنی گہیر، گہر گور دھردر گاہیا۔ مالک خالق پیراں دا پیر، پیغمبر نور الاہیا۔ آد جگادی دستگیر، ساجن میت اک اکھوایا۔ میرے اُتے کھج کوڑی کرپا کر اخیر، آخر تیرے اگے واسطہ پائیا۔ جو فقیریاں وچ تیرا سندیسہ دے کے گئے فقیر، الف یے نال وڈیائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تکبر دین دُنی مٹائیا۔ میں درویش ہوئی حقیر، نمائی ہو کے منگ منگائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو کہہ کے گیا کبیر، کامل مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، تن وجوداں کر صفائیا۔ تُوں مالک میرا بے نظیر، نظریہ سب دادے

بدلائیا۔ دینِ دُنی دا انتشکرن بدلِ ضمیر، ظاہرِ ظہور ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مہربان ہو کے آجا، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ دو جہان بن راجا، رعیت دیکھ خلق خُدا ئیا۔ میرا دھرم سوار دے کاجا، کرنی دے کرتے دینی مان وڈیائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے گیا خضر خواجا، سوہ اپنی دھار درڑائیا۔ میں پنا زبان توں تیتوں ماراں آوازا، چوواں طبقات باہر رہی سنائیا۔ تیرا ظہور بے نظیر تکنا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں سنگ بنائیا۔ تیرا سنگر شبد اکو ہووے جاگا، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔ ٹھاکر سوامی میرے گرہ آجا بھاگا، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ میرے انتر اُتے اک ویراگا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کلجک جیو ہنس بنا دے کاگا، کاگ وانگ نہ کوئے گرائیا۔ مانو جاتی آتم پر ماتم میل ملا لے کنت سہاگا، نار کنت اپنا نور کر رُشنائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کرشن نوں رادھا، رہبر ہو کے دیکھ وکھائیا۔ سیتا دھار جس رام بھو کھلایا بودھ اگادھا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ٹوں موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن دے سنائیا۔ میرے اُتے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا گلشن کھڑیا ہووے باغا، پت تہنی پھل بھل دینی مہکائیا۔ بن تیل باقی کملاپاتی دیپک جوت جگا چراغا، چراگا ہاں کر رُشنائیا۔ سر شئی در شئی اکو اک پار برہم برہم بخش دیس ماجھا، سمگری سچ سچ ورتائیا۔ اکو تار ستار وجائے ربابا، ربے عالمین یا مین تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا اوتار پیغمبراں گرو آں بعدا، بے آباد آباد دینا کرانیا۔

* ۲۱ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ بغیچہ سنگھ دے گرہ پنڈ فتح گڑھ ضلع فروزپور * *

دھرنی کہے دُنیا دارو جگت جیون جیو انسانی، تن وجود ماٹی خاک اندر رکھائیا۔ کوڑی کر یا من کلپنا متا موہ کڈھو بے ایمانی، پیار مُجبت وچ ست ست سرُپ سائیا۔ وست امولک حق پریتی بنو دانی، جیو جہان نوجوان مرد مردان ہو کے دیو ورتائیا۔ انتر آتم پر ماتم اپنی منزل تکو رُوحانی، رُوے رواں اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا چھڈو پرانی، پورب لیکھا رہے نہ رانیا۔ نویں جگ دی نویں چڑھو جوانی، جو بن دنتے ہو کے لو انگڑائیا۔ ست سچ دی بنا

کمان تے تیر اینیلا مارو نشانی، نشانے جگت جگت بدلایا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر لو جو اشارہ دتا دُرگا آد شکت بھوانی، ا شنبھج سنگھ شیر شیر گئی سمجھایا۔ جس دی دھار وچ باؤن دسی اگم کہانی، بل بل گیا جنایا۔ رام نے ہتھ دھر کے مستک اُتے پیشانی، پیشتر پردہ دتا گھلایا۔ کاہن ہو کے جان جانی، گھنٹیا سنیا بھيو رہیا گھلایا۔ موسیٰ جلوہ تک اگم نورانی، کوہ طور سنگ رلایا۔ عیسیٰ دین دُنی سمجھ کے فانی، گل صلیب لئی لٹکایا۔ محمد چار یاری نال بھيو کھول قرآنی، کایا کعبہ اک درڑایا۔ نانک نرگن دھار کر مہربانی، سرگن سچ سچ سمجھایا۔ گوہند امرت دھار بخش کے ٹھنڈا پانی، اگنی تت تت بُجھایا۔ مانو ذاتی اکو رنگ اکو گرہ لینا پچپانی، دوجا در نظر کوئے نہ آیا۔ لیکھا مکے چار جگ دی انڈج جیرج اُتھج سیج چارے کھانی، خانہ اکو اک ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ گھلایا۔ دھرنی کہے جگیا سواو میرے اُتے جیوسچ دا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے دیاں درڑایا۔ تیس نرگن دھار پر بھو دا ورن، پاربرہم مل کے وجے ودھایا۔ پچھلا کوڑا بدلوا اپنا کرم، کرنی دا کرتا رنگ رنگایا۔ جے تہاڈا جننی دی لکھوں ہو یا جرم، مان دیو جنیندی مایا۔ تہاڈی درشی رہے نہ چرم، چم درشی لو بدلایا۔ پر بھو دے پیار دار ہے کوئی نہ بھرم، بھانڈا بھرم بھو لینا بھٹایا۔ جھگڑا رکھو نہ ورن برن، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ اکو پُرکھ اکالے رکھو سرن، سرنگت اک جنایا۔ جو نچ نیتز کھولے ہرن پھرن، لوسن اپنا آپ دکھایا۔ جگت انگیار کوڑی کر یا وچ مول نہ سرن، تتوت نہ کوئے تپایا۔ ست سچ دی اکو و دیا سارے پڑھن، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ شرع شریعت وچ مول نہ لرن، نام کلمہ قاتل مقول نہ روپ دکھایا۔ منزل حقیقی سچھنڈ دوارے ساچے چڑھن، پاندھی بنو تھاول تھانیا۔ ہر ہر دے پر بھو دا بھے ہووے ڈرن، من ہنگتا دُور کرایا۔ لیکھا ویکھو چوٹی جرن، جڑ چیتن کھوج کھوجایا۔ لہنا تکو سیس دھرن، ہڈ ماس ناڑی میل ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ دھرنی کہے سچا مارگ اک اپار، اپر پر سوامی دئے سمجھایا۔ سرشی درشی اندر کرو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ سچ مُجبت مانو مانو ویکھو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ خوشی بنایا۔ انتر آتم آتم بنو متر یار، یارڈا سچ سرب ہنڈھایا۔ اپنی منسا بناؤ برخوردار، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ تن وجود اندر رہے نہ کوئی و بچار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے ماؤ ذاتی اِکو بنو قبیلہ، کامل مُرشد دھیان لگایا۔ سچ پیار بناؤ وسیلہ،
 وسلے یار اک رکھایا۔ اپنیاں اپنیاں بدلو دلیلاں، من بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم اِکو دھار سب دا ہوئے وسیلہ، وصل یار اک رکھایا۔
 اپنیاں اپنیاں بدلو کوڑ کُرم دیاں لیکاں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ ماؤ ذاتی اِکو دھار بنو منگھ، ماؤ
 اپنے رنگ رنگایا۔ دُنیدار ہو کے دیو کسے نہ دُکھ، دردی ہو کے درد لینا ونڈایا۔ سب نال سانجھی کرو اپنی بُکھ، جگت مایا نہ کوئے ہلکایا۔ آتم پر ماتم ماؤ
 ساچا سُکھ، جگت درد نہ لاگے رایا۔ سُپھل کراؤ جننی گُکھ، دھن ہوئے جنیندی مایا۔ پر بھو پیار دا مارگ پریمیاں کولوں لو بچھ، مُجبت مُجبت وچوں
 پر گٹایا۔ جگت واسنا قیمت سمجھو تُچھ، کلپنا کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھر در گاہیا۔
 دھرنی کہے جگیا سو او اپنی ویکھو ذات، اذاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنا رُپ تکو پارجات، پار برہم مل کے وجے ودھایا۔ کلج ویکھو اندھیری رات، چاروں کُنٹ
 اندھیرا چھایا۔ من کلپنا چھڈو کم ذات، گلکھنی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ماؤ ماؤ مائس اِک دُوجے نال پیار دا جوڑونات، رشتہ جگ نہ کوئے وڈیایا۔ اِکو
 سرشٹی درشٹی اندر ویکھو کائنات، نوست اپنا دھیان لگایا۔ پریم پیار دی سب نال کرو بات، باطن اپنا رنگ دکھایا۔ پنا نیتراں توں اپنے اندر مارو جھات،
 بن اکھیاں اکھ اُٹھایا۔ اپنا گرہ ویکھو پرانت، حصہ ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگایا۔ جس وچ بیٹھا اِک اِکانت، اِک اِکلا دُھر دا ماہیا۔ جو دیونہارا امرت بوند
 سوانت، اگنی تت تت بُجھایا۔ جس دا لیکھا سدا بہہ بدھ بھانت، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ اِک دُوجے دی پیار مُجبت وچ بچھو وات، وارث ہو کے دھیان
 لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک نور الاہیا۔ دین دُنیا دی نويس بناؤ بنت، مائس ماؤ مانگھ اپنا پریم بناایا۔ سب
 دا اِکو سانجھا ہووے کنت، کنٹول اِکو نظری آیا۔ اپنا امر آتم بناؤ سنت، سنگر سکھیا وچ سمایا۔ گڑھ توڑو ہووے ہنگت، ہنگ برہم پردہ لینا اُٹھایا۔ سچ
 ودیا بنو پنڈت، جگت اکھراں لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک گوسانیا۔ دھرنی کہے
 نويس جگ دی بناؤ ریتی، ریتوان آپ اُکھوایا۔ سارے اندروں بدلو اپنی نیتی، نیتوان دے وڈیایا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے کرو پریتی، پریتم اِکو

سب دا دُھر دا ماہیا۔ پچھلی کہانی پچھے گئی پتی، اگلا مارگ اِکو سو بھاپایا۔ جھگڑا چھڈو ہست کیٹی، اُوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ تن وجود چاڑھو رنگ میٹھی،
 دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ اگلی کھیل کرو انڈیٹھی، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ رسنا بولی کرو میٹھی، کریا کوڑ نہ کوئے ہلکائیآ۔ ترے گن تپو نہ مول
 انگیٹھی، رجو طمعو ستونہ کوئے لڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داراہ اک درسائیآ۔ دھرنی کہے جگیا سواو دین دنی
 دا بدلوراہ، رہبر اِکو ویکھ وکھائیآ۔ جو انتر آتم سب دا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیآ۔ جس دے اگے سارے کرن دُعا، دوئے جوڑ واسطہ
 پائیآ۔ اوہ مالک خالق نور الہ، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ جو پورب لہنے دینے سب دے دے چکا، لیکھا رہن کوئے نہ پائیآ۔ دین مذہب دے جھگڑے دیو گوا،
 گواہ سنگر شبد بنائیآ۔ پر بھو دا اِکو نام کلمہ لو دھیا، دھرم دی دھار اک رکھائیآ۔ جگت نیتر اِگو او نہ مول حیا، لوچن نین نین بگسائیآ۔ ہنس بدھی نہ بناؤ
 کاں، کاگ وانگ نہ کوئے گر لائیآ۔ مائس ذاتی مُجت وچ کوئی نہ کھاؤ سور گاں، پشوآں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ پُرکھ اکالا سب دی اِکو ماں، دوجی دسے نہ
 کوئے جنیندی مائیآ۔ سچکھنڈ دوار اِکو سب دا تھاں، تھنتر ساچے وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب
 اک گوسامنیآ۔ نویں جگ دا رستہ بڑا عجیب، عجب نرالا نظری آئیآ۔ جس نوں مٹن غریب امیر، وڈا چھوٹا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جس وچ دیناں مذہباں
 ملنی ترتیب، طریقہ پر بھ اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جس وچ آسانسا پوری ہوئے اُمید، ترسنا جگت رہے نہ رائیآ۔ مائس مائس اک دوجے نوں سدھے رکھو دید،
 نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے بدلائیآ۔ دین مذہب دی شرع وچ ہوئے نہ کوئے شہید، قاتل مقبول روپ نہ کوئے بنائیآ۔ غفلت وچوں اپنی کھولو نیند، سوئی
 اپنی سرتی لو جگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داراہ اک وڈیائیآ۔ سچ داراہ ویکھو سستا، قیمت جگت نہ
 کوئے جنائیآ۔ پر بھو پیار دا لہجو رستہ، رہبر تکو نور الہیآ۔ جیہڑا آد جگادی ہر گھٹ اندر وسدا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جو امرت بھنڈارا دیوے
 اگے رس دا، بن رسنا جہوا دئے چکھائیآ۔ جس دا کھیل اکھننا لکھ دا، لکھ اگوچر اپنی کار کمائیآ۔ اوہ مارگ نرالا ایکنکارا ہو کے دسدا، دہ دشا دا پندھ مکائیآ۔
 تیر اینالا دو جہاناں اپنا کسدا، بن چلے کمان کھچائیآ۔ جس دے پیار وچ جگ چوکڑی پھرے نسا، سنجگ تریتا دواپر کلج بھجے واہو داہیا۔ اوہ جگ جگ

جن بھگتاں تیج رکھدا، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ جگیا سواو ہن اگے ویلا نہیں رہنا دکھ دکھ دا، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ دھرنی کہے میرے اُتے وسنوالی سُنو منگھ ذاتی، مانگھتا والیو دیاں درڑائی۔ اک سندیسہ سُنو پنا اکھراں والی پاتی، جس پترکا دا لیکھ نہ کوئے جنائی۔ نال تکو کلج اندھیرا راتی، اندھ اندھیرا نہ کوئے گوائی۔ تئیں سارے جنم لیا لوک ماتی، مانس اپنا روپ بدلایا۔ تہاڈا دین مذہب دکھ دکھ بھانتی، بہہ بھانتی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ تہاڈا آتم اک اکانتی، اک اکلّا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائی۔ دُنیا جے پر بھو دانام، نام ندھانا اک اکھوائی۔ جس وچ میلا ہوئے رمیا رام، کاہن کاہنا مل کے وجے ودھایا۔ جلوہ دے اگم امام، نور نورانہ ملے نور الاہیا۔ جس وچ اُتجے ستنام، ست ست وچ سمایا۔ جس دی دھار فح ڈنک دو جہان، جگت حصے ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اُس مارگ نوں لو پچان، جس مارگ نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ اُس دے اُتے چلوناں آرام، جگت اوکڑ ویکھن کوئے نہ پائی۔ پھیر نگاہ مارو اپنے کا یا اندر مکان، کھیڑا ساڈھے تن ہتھ پھول بھلایا۔ جس وچ زرگن دھار کرے بسرام، جوتی جاتا آسن لایا۔ او سے دامارگ اک آسان، جو مشکل ساری حل کرائی۔ جس دا چار جگ دے شاستر دین بیان، کلمے کائنات درڑائی۔ توں میرا میں تیرا سارے بولو پنا زبان، رسنا رس نہ کوئے چکھائی۔ جھگڑا ہووے نہ کسے کلام، کائنات ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی جو کر نیہارا انتظام، بندوبست اُدے است جگ چوکڑی اپنے ہتھ رکھائی۔

* ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادر والا ضلع فروزپور * *

دھرنی کہے اوتار پینمبر گر اپنیاں اپنیاں کڈھو بھوکھت بانیاں، بن اکھراں جگت و دیا دھیان لگائی۔ بن نیناں ویکھو اٹھسٹھ تیر تھ پانیاں، جل تھل مہیئل پھول بھلایا۔ سکھ مرید تکو اپنے دھرم دھار دیاں سوانیاں، سنگھڑ سچے کھوج کھوجائی۔ انتر نر نتر ویکھو کر دھیانیا، دھرم دی دھار نال سٹائی۔ کون

ملیا سرتی دھار شبد ساچے ہانپیاں، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ نگاہ مارو جیوت جیو پرانیاں، پریتم پیارے ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو پنپیاں ویکھو پیشین گوئیاں، پیشتر سب نوں دیاں درڑائیا۔ میرے
 اُتے کھیلاں انہونیاں ہونیاں، ہوکا دے کے دیاں درڑائیا۔ تہاڈیاں پریم دیاں دھاراں ہر ہر دیوں گئیاں کھوپیاں، ست سچ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جدھر
 ویکھو میرے اُتے پنیاں دروہیاں، دروہی کرے خلق خدائیا۔ دھرم دوار ملے کسے نہ ڈھونیاں، سر سر ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میری ویکھو آن کے حالت، ہائے اُف میری ڈھائیا۔ تہاڈے پیار
 دی رہی نہ کوئے عبادت، نام رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ بدھی وچ نہ رہی سچ لیاقت، کریا کوڑ کوڑ ہلکایا۔ پریم دی لٹی گئی امانت، عمل وچ نہ خلق خدائیا۔
 آتما دے نہ کوئے صحیح سلامت، سچ رنگ نہ کوئے سہایا۔ پیغمبر و انت ویکھو آون والی قیامت، قائم مقام نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو پنپیاں ویکھو انت نشانیاں، نشانے دین دنی بدلایا۔ میریاں جگ
 جگ ریتاں آد جگاد پُرانیاں، پورب لیکھا دیاں درڑائیا۔ کوٹن وار اُتیت ہونیاں چارے کھانیاں، انت رہن کوئے نہ پایا۔ تسیں نگاہ مارو میرے اُتے کرو
 مہربانیاں، مہربان ہو کے دیکھ دکھائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول نمائی آن، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دھرنیے نگاہ ماریے اُتے تیری دھرت، دھولے دھیان لگائیا۔ نرگن دھار آئیے پرت،
 پت پر میثور سنگ ملائیا۔ تیری آسا منسا پوری کریے شرط، قول اقرار اپنا توڑ نبھایا۔ بے شک ساڈا وسیرا اُتے عرش، فرش ویکھئے چائیں چائیا۔ نرگن
 دھار نرکار نرکار نال دیوے درس، آدرش اپنا دے دکھائیا۔ تیری نو نو چار دی میٹے حرص، ہوس پچھلی دے مکائیا۔ نام ندھانا امرت میگھ دیوے برس،
 جگت ترسنا اگن بھجھائیا۔ تیرا پورب لہنا جوتی جاتا لاہوے قرض، مقروض ہو کے تیری جھولی پائیا۔ توں کھیل ویکھنا اسپرج، اچرج لپلا دے دکھائیا۔
 یودھا سورپیر مردانہ بنے مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ شہنشاہی سمت باراں تیرا ونڈے درد، دردی ہو کے دیکھ دکھائیا۔ شرع چھری قتل کرے کوئی نہ

کرد، قاتل مقنول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری میننتی منظور کرے عرض، آرزو اپنے چرن رکھائیا۔ جگ بدلنا جس دا آد جگادی فرض، فاضل ہو کے ویکھ
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن دھرنیے تیرا ویکھئے آکے دھرم، دھرم
 دی دھار نال جنائیا۔ نو ست دا تکیئے کرم، کرم کاند کھوج کھوجائیا۔ تیرا چوتھے جگ دا میٹھے بھرم، بھانڈا بھرم، بھو بھنائیا۔ دھرم دی دھار سنجگ
 تیرے اُتے لئے جرم، پُرکھ اکال دے مان وڈیائیا۔ تیرے اُتے اِکو ذات اِکو ہووے برن، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو پُرکھ اکالا دین دِیالا بخشے سرن،
 سرنگت اِک جنائیا۔ اِکو نیز لوچن کھولے ہرن پھرن، لوچن اِکو کرے رُشنائیا۔ اِکو وِدیا ڈھولے گیت نام ندھان سارے پڑھن، پُستک اِکو سو بھاپائیا۔ اِکو
 منزل حقیقت حق والی سارے چڑھن، پوڑی ڈنڈا اِکو نظری آئیا۔ اِکو سچ دوار اینکار سارے وڑن، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن دھرنی نہ کر گریہ زاری، بن نیز نیناں نیر وہائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے شاہو
 بھوپ سکداری، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس دی جگ چوکڑی رہی انتظاری، بن جگت آسا منسارہ تکائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا یودھا سوربیر بلکاری،
 ۱۱۲۳ مہابلی اِک اکھوائیا۔ جس جگ جگ جن بگتاں تیج سواری، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوہ آوے کلجگ انتم اپنی داری، وارث ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تیرے
 اُتوں کلجگ کوڑی کریا دے نواری، سنجگ سچ پرگٹائیا۔ توں اِکو اِشٹ دی بنیں پجاری، پجارجن ہو کے سپس نوایا۔ اِکو نام دا لئیں ادھاری، دوسر اوٹ
 نہ کوئے تکائیا۔ اِکو شبد سنی دھنکاری، انحد نادى ناد کریں شنوائیا۔ اِکو امرت رس پینا ٹھنڈا ٹھاری، نجر جھرنیوں دے جھرائیا۔ اِکو دیک جوت کرے
 اُجیاری، کملاپاتی ڈمگائیا۔ دھرنیے توں جائیں اُس صاحب دے بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جس نوں سب نے مٹیا نہکلک اوتاری، کل کلکی اگم
 اتھاپیا۔ امام اماما نور نورانہ شاہ سکداری، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ جو لہنا دینا قرض سب دے دے اُتاری، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ صدی چودھویں جس دی
 چرن دھوڑ لاؤنی چھاری، سنگ محمد چار یار سپس نوایا۔ عیسیٰ موسیٰ جس نوں ویکھن نین اگھاڑی، بن اکھاں اکھ گھلائیا۔ اوہ لہنا دینا تیرا پورا کرے لیکھا

دیکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پر بت سمنڈ ساگر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا جگ چاری، جگ چوکڑی نرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔

* ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ مل سنگھ دے گرہ رجیوالا ضلع فروز پُر *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے دینا بندھو، بندھپ ہو کے بندھن میرے دے تڑایا۔ آد جگاد دین دیاں سد بخشندو، بخشش رحمت نرگن دھار آپ کمایا۔ امرت دھار امولک رس سندھو، سندھ ساگر ایکا ایک دینا وہایا۔ میرے ٹھاکر سوامی انترجامی میں تیرا گاواں چھندو، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپا۔ پروردگار سانجھے یار اک سندیسہ دے دے شکر شو شنبھو، شبے روز دے درڑایا۔ میری دھار تک لے نرگن نراکار دلش جنبو، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں میرا بھار اٹھالے اپنے کندھو، دو جہاناں اپنے کندھ اٹھایا۔ انت اخیر بے نظیر اپنا قفل توڑ دے جندو، کُنجی اکو اک لگایا۔ نگاہ مار لے میرے نو نو کھنڈو، ست دیپ دھیان لگایا۔ پردہ لاه دے برہم دھار برہمنڈو، پار برہم پر بھ پردہ آپ چکایا۔ تیری دھار ایکنکار میتوں لگے چنگو، چنگی طرح دینی سمجھایا۔ کس بدھ کلج انت اخیر سماں لنگھو، آپ اپنا پندھ مکایا۔ توں میرا ٹھاکر سوامی دینا بندھو، بندنا وچ منگ منگایا۔ اوہ تک لے میرے اُتے ترے گن مایا لایا لنبو، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ سب دا بھاگ ہو یا مندو، مند بھاگ دے لوکایا۔ تھہ بن پائے کوئے نہ ٹھنڈو، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی سنگیا، سگلے ساتھی تیری سرناپا۔ میتوں لالے اپنے انگیا، انگیکار اک اکھوایا۔ میں بنانی ہو کے منگ منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپا۔ کلج کوڑ گڑیارا میرے اتوں میٹ شاہ فرنگیا، فیصلہ اپنا حق سنایا۔ میرا سیس چوٹی ہوئی ننگیا، اوڈھن اُپر نہ کوئے رکھایا۔ توں دین دیاں سدا بخشندیا، رحمت اپنی دینی کمایا۔ اوہ دیکھ لے صدی چو دھویں جاندی لنگھیا، محمد سنگ چار یار نین اٹھایا۔ عیسیٰ دی دھار صدی یسویں چو تھساں کچھ پنچھیا، پنچھی پر کرتی دے

دُہانیا۔ موسیٰ نیتز نیر وہائے انجھیا، کوہ طور تُوَر دُہانیا۔ شکر دھار بانا پہن کے دسے جنگیا، شستر تیرا نام جنائیا۔ نوست تیرے محکم دیاں دسن ونڈیا، ونڈنہارا اکو ہووے خلق خُداِیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری نمانی دھول، دھول ہو کے سپس نواِیا۔ تُوں آد جگادی میرا مالک اکو اول، اینکار تیری وڈیاِیا۔ تیرا رُوپ انوپا جس نوں نہ کوئی جانے سندر سول، سانوریا بھو کوئے نہ آِیا۔ کی لیکھا جانے تیری دھار جو برہما اُجیا وچوں کول، نین تیرے ہتھ تیری وڈیاِیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میرے اُتے جا موئل، مولا اپنا کھیل دکھایا۔ تیرا نور الاهی اکو نکاں سلل، صاحب سوامی پردہ دینا چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے مالک میرے اُتے کر دے رحمت، رحیم رحمان دیا کمائیا۔ مہربان میرے نال ہو سہمت، ست سچ دے مالک دے وڈیاِیا۔ کجگ کوڑی کریا میرے اُتوں مٹا دے زحمت، مایا ممتا دکھ روگ رہے نہ رانیا۔ میری نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی جھولی پا دے محنت، در تیرے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھول دھولے نہ کُرا، بن رسنا کوک کوک سناِیا۔ میں آد جگادی مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہایا۔ جوتی جاتا اینکارا نور الاہ، پروردگارا سانجھا یارا دھر درگاہیا۔ ایختے اوتھے دو جہاناں رہنما، رہبر ہو کے ویکھ دکھایا۔ سچ سندیسہ دھر فرمانا دیواں سنا، پیغام اکو اک جنائیا۔ تیرا حصہ ونڈ رہے نہ کوئی گناں، دکھری دھار نہ کوئے رکھایا۔ تیری پکار داتار ہو کے آپ سناں، نرنکار ہو کے ویکھاں تھاوں تھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ذاتی چھاناں پُناں، گھٹ گھٹ اندر ویکھاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ لکایا۔ دھرنی نہ کرگریہ زاری، بن نیتز نیناں نیر وہانیا۔ میں آد جگادی اینکاری، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ دھولے تیری پاواں ساری، سر تیرے ہتھ لکایا۔ اوتار پیغمبر گرو بعد میری آئی واری، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ تُوں نیتز لوچن نین اکھ اگھاپیں، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ میرا رُوپ انوپا نہ کوئی مجھ نہ کوئی داہری، کیس نظر کوئے نہ آِیا۔ آد جگادی ہو کے پھراں تیرے بچھے اگاڑی، دو جہاناں ویکھاں چائیں چانیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کراں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑی، ٹلے پریتاں لیکھے لایا۔ تیری قسمت ہون نہ

دیواں ماڑی، ماڑی منڈپ رہن کوئے نہ پائی۔ میں اکو لحم سندیہ دیواں شکر دھار جو لیکھا جانے رائے دھرم نال موت لاڑی، چتر گپت اپنی گڈھ پوائیا۔ اوہ نوست تیرے اُتے دیکھے اکھاڑی، دین دُنی دُنی دا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی نہ رو وا اتھر، ہنچھو آں ہار بنایا۔ نی تیرے اُتے میرا گوبند لتھا ستھر، یارڑا سچ ہنڈھایا۔ میں پوجا مٹاؤنی پاہن پتھر، سل سلسلہ رہن نہ پائی۔ دین دُنی نوں کرنا متھن، لکھ چوراسی رٹکاں تھاوں تھانیا۔ تیرے اُتے اک چلاؤنی کتھن، وارتا اکو اک سمجھایا۔ اکو ڈھولا گپت آواں دسن، اکو سکھیا سچ پڑھایا۔ اکو دھرم چلاواں رتھن، رتھ رتھواہی اک اکھوایا۔ کجک میٹاں اندھیری مسن، سنجک سچ چند چکایا۔ اوتار پیغمبر گر سارے دیکھ دیکھ ہسن، وشن برہما شو ڈھولے گایا۔ توں وی اکو پیار دا لینا رسن، بن رسنا رس بنایا۔ ساچا ڈھولا گاؤنا جسن، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سرب کلا سمرتھن، اکھ اپنا لحم جنایا۔

۱۱۲۶

۱۱۲۶

* ۲۳ کتک شہنشاہی سمت ۱۱ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ غالب رن سنگھ والا ضلع فروزپور *

سنگر شبد کہے میں سدا انادی، آد جگاد جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں میرا لیکھا برہم برہادی، برہمانڈ دیکھاں چائیں چانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی رہیا وسادی، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئی۔ چار جگ دے شاستر میری دھار رہے ارادھی، اکھراں نال مل کے صفتاں ڈھولے گایا۔ میرا بھو ابھید ابھدی توں پرے بودھ اگادھی، جگت عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ میری منزل حد حدود سمجھے کوئے نہ حادی، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا کھیل سدا تن وجوداں وچ باڈی، ہڈ ماس ناڑی اپنا رنگ رنگایا۔ میری کھیل اپنے آپ وچوں سدا جاگی، جاگرت جوت وچ سمایا۔ میرا تال تلواڑا بنا سزاں توں ازگی، انھد میری دھن بے پرواہیا۔ میں لتاں پیراں والا بنیا کدے نہیں پاندھی، قدماں قدماں قدم نہ کوئے

اٹھایا۔ میری آشا اکھراں وچ نراکھر دھار اپنا آپ گاندی، دوسر سمجھ کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دامالک اک گوسانیا۔ شبد کہے میں انحد اگمی دھن، دھن آتمک راگ درڑائی۔ سروناں نال میتوں سکے کوئی نہ سُن، انسنت دیاں سمجھائی۔ میرا مکھ
 دند جہوا نہیں، میں پنا رسنا توں مَن، منیشراں بھیو نہ کوئے جنایا۔ میرا جگت کانڈ توں باہر گن، اوگن نظر کوئے نہ آئی۔ میرا لیکھا آد جگادی ایہتھے
 اوتھے اگے پچھے ہن، گھٹ گھٹ اپنا کھیل کھلایا۔ میرا مالک خالق اکوگن، گل مالک نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا بھیو آپ چکائی۔ انحد شبد کہے میری دھنکاری، بن تال تلوڑے سو بھاپایا۔ میری منزل جگت نیتراں توں باہری، اکھیاں دیکھن کوئے نہ پائی۔
 میرا بھیو گھلایا پُرکھ اکالے جوت نرنکاری، نر نرائن دتی وڈیایا۔ میری منزل حق دُشوری، کایا مندر اندر سو بھاپایا۔ میتوں کوٹن کوٹ لہدے پھرن
 پُجاری، پوچ پوچ دھیان لگایا۔ انگت کایا رہے ٹھاری، جلدھارا سپس کرائیا۔ کوٹن وسے جنگل جوہ پہاڑی، ٹلے پربتاں پھیریاں پائی۔ کوٹن کوٹ موئڈ
 مُنڈا کے مچھ داہری، بجھے واہو داہیا۔ کوٹن کوٹ گھر چھڈ کے گئے لاڑی، ویراگی تیاگی ہو کے پھرن واہو داہیا۔ میری کھیل شبد کہے سب توں نیاری،
 نرکار دتی وڈیایا۔ بن سزاں توں آواز بن ستاراں توں دھنکاری، بن ہتھھاں ہتھ شنوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دامالک اک گوسانیا۔ انحد خوشیاں دے نال ہسیا، ہس ہس کے رہیا جنایا۔ جن بھگتو میں نو دوار کدے نہیں وسیا، جگت واسنا نہ کوئے رکھایا۔ میرا
 لیکھا نہیں نال رین اندھیری مسیا، کوڑ گڑیا وند نہ کوئے وندایا۔ میں موہ وکارے وچ کدے نہیں پھسیا، جگت ترسانہ کوئے ہلکایا۔ میتوں کوڑ کریا
 کسے نہیں ڈسیا، جگت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میں پنا قدماں توں پھراں نسیا، بھجاں واہو داہیا۔ میرا اکو مالک خالق پُرکھ سمرتھیا، جس نوں جنمے کوئے نہ
 مایا۔ جو میرا لہنا دینا رکھے اپنے ہتھیا، دوسر ڈوری نہ کوئے پھرائیا۔ میں حکم سناواں آد جگاد اکٹھیاں، جو ایکنکار دے درڑایا۔ میرا گرہ مندر لکانا ساڈھے
 تن ہتھ کایا مٹھیا، شو دوالے ساچے سو بھاپایا۔ جتھے میرے پیار دی دھار جوت جگے لٹ لٹیا، نور نورانہ ڈمگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایا۔ انحد شبد کہے میری اگم نشانی، جگت نشانہ نظر کوئے نہ آئی۔ میری منزل اگم رُوحانی، رُوچ بُت نال مل کے

وجے ودھائیا۔ میری آشا آد جگاد نہیں کوئی بیگانی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں جد و ساس پہلی دھار پیشانی، پیشتر دیاں جنائیا۔ میری سب توں وکھری
 جوانی، جو بن ونت اک اکھوائیا۔ میری آواز بن جہوا زبان توں دھکائی، دُھنی اپنی دیاں پرگنائیا۔ جس نوں جگت ودیا نہ سمجھے نہ کوئے جانے اُنبھو درشتی
 بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ انحد شبد کہے نو دوارے واسنا ڈھاہ،
 خاکی خاک ملائی۔ دُرمت میل میل دھوا، پتت پُنتت کرائیا۔ پھیر پردہ آپ اُٹھا، اوہلا اندرے اندر اُٹھائیا۔ پھیر نچاں ٹپاں گداں نال چاء، چاؤ گھنیرا
 اک جنائیا۔ رُوپ انوپا لوواں بدلا، سَت سروپی اک اکھوائیا۔ جن بھگت سہیلے لوواں جگا، گرگھ میلے میلاں چائیں چائیا۔ سُرَت سوانی نال لوواں رلا، ہانی ہو
 کے سنگ بنائیا۔ پھر اپنی منزل دیاں وکھا، جتھے دُوجا چڑھن کوئے نہ پائیا۔ سرشتی درشتی اندر باہروں کہے مستک تے میرا اندر نُور رُشنا، نُور نُورانہ
 ڈگمگائیا۔ پھیر میرے شبد دی شبد دے گواہ، شہادت پنچم پنج شبد بھگتائیا۔ سب دامیلا ہووے سچ سُبھا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیا۔ ہنگ برہم جوڑ جڑا،
 جگتی اپنی دے سمجھائیا۔ پہلی منزل پہلا راہ، رہبر ہو کے دیاں وکھائیا۔ دُوبے دُئی دویت چکا، دوہرا اپنا تال وجائیا۔ تیجے تیجانیتز نین گھلا، گھر گھر کراں
 رُشنائی۔ چوتھے چوتھی منزل آپ پہنچا، پوجن یوگ اک سمجھائیا۔ پنچم میتا بن کے رہنما، بھيو اُبھیدا دیاں گھلائیا۔ میرا شبد انادی انحد جس نوں عقل
 بُدھی جانے کوئے نہ، ودیا ودت وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ سنت بھگت سہیلے جنہاں پلو دتا پھڑا، اوہ میتوں مل کے جگت گئے سنائی۔ اوتار پیغمبر گر میری
 کیتی صفت صلاح، اکھراں نال کیتی وڈیائی۔ چار جگ دے شاستر ہوئے گواہ، شہادت میری رہے بھگتائیا۔ میں کوئی جگت رباب نہیں تن ساز نہیں نہ
 کوئی میتوں اُنگلا نال سکے وجا، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ میں اپنی دُھن اپنی دھار وچوں لوواں پرگنا، آپ اپنے وچ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھائیا۔ انحد شبد کہے میری دھار انملی، قیمت جگت کوئے نہ پائیا۔ میرا لیکھا جانے مالک خالق صلح کُلی، کُل
 مالک ویکھ وکھائیا۔ میں گایا جاواں نہ کدے کسے بلیں، رسنا جہوا چلے کوئے نہ چترائیا۔ میں جدوں اُبجیا پرگٹ ہو یا تے ہو یا بھگتاں دی کایا کُلی، کعبے اپنا
 رنگ رنگائیا۔ ہر جن میری پھل بھلو اڑی بھلی، لوک مات مہکے مہکے چائیں چائیا۔ میری دھار کدے نہ رُلی، جگ جگ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت

سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائيا۔ انحد شبد کہے ميٹوں سارے کہندے شبد، شبد شبد روپ سماييا۔ ميراسب توں وکھرا مذہب، ذات ونڈ نہ کوئے ونڈاييا۔ ميراسب توں وکھرا ادب، آداب وچ سارے سپس نوييا۔ ميرابھيو نرالانوکھا دسے غضب، خیرانی وچ دیاں جنایا۔ جنہاں ميٹوں اندروں سُنیا اوہ باہر ہوئے نہ کدے تُعجب، پریشانی وچ کدے نہ آيا۔ ميں جدوں کراں تے کراں بھگتاں دی مدد، اندر مل کے خوشی بنایا۔ ميرے پیار وچ رہے نہ کوئے تشدد، جھگڑا کوڑ نہ کوئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ انحد شبد کہے ميں سچ دساں نہ میری چوٹی نہ میری جڑ، چيستن اپناروپ جنایا۔ نہ ميں اندر نہ ميں باہر نہ ميں دروازے آگے سکاں کھڑ، اکوگرہ بيٹھا ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی اکھر نہ کوئی علم نہ کوئی وديا لواں پڑھ، آدجگاد میری اگم پڑھایا۔ نہ تتوت ہو کے اگنی جاواں سڑ، گوراں وچ نہ ڈیرہ لایا۔ ميرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ایسا گھاٹن دتا گھڑ، ميٹوں جمن والی کوئے نہ مایا۔ نہ میرا کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتو سچ پچھو انحد شبد کہے ميں ہر ہر دے اندر بيٹھا وڑ، اندر بيٹھا نظر کسے نہ آيا۔ ميراتال ستار بن تالاں و بے کڑ کڑ، آپ اپنی آواز سنایا۔ بے میرا ست سروپ تکتا تے مستک دی دھار توں اُپر جاؤ چڑھ، جتھے چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نظر کوئے نہ آيا۔ اکو ویکھو ست پُرکھ دا اٹکانا اگمی گڑھ، جس دی چار دیوار سمجھ کوئے نہ پاييا۔ انحد شبد کہے نہ کوئی بھے نہ کوئی ڈر، بھو سر نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادی جگ چوکڑی نرگن دھار جس نے ميٹوں نرگن دھار دتا ور، پُرکھ بدھاتا اکو میرا ڈھرا دا ماہيا۔

* ۲۳ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گرتج سنگھ دے گرہ پنڈ گھل کلاں ضلع فروز پُر *

نارد کہے دھرنیے آدیکھ ہا ہے اُتے ٹپی، جس دی ٹیکا ٹپنی سمجھ کسے نہ آيا۔ ویراگنے تیاگنے اپنیاں سوار کے ویکھ لٹیں، مينڈھی سپس نہ کوئے رکھایا۔ دین دُنی دی دھار تک لے پوجدی پتھر اٹیں، پانہاں سپس نوييا۔ پر بھ دی دھار دسے کسے نہ چٹی، چوتھے جگ دھیان نہ کوئے رکھایا۔ تیری

کھیل کھیلے کسے کولوں نہ جائے نجھی، بن سبیل دے مالک سنبھال سکے کوئے نہ رائیا۔ جھٹ دھرنی دوہتھڑ مار کے پٹی، میری پٹنے والے آگے ڈہایا۔
 میں مٹی خاک اُتے لٹی، لمی پے کے دیاں سُنایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری جگت توں باہر ویکھ لے متی، متر پیارے کھوج کھوجایا۔ مہربانا
 نوجوانا تیری مانو ذاتی دی وگڑی استھتی، تھت وار رنگ نہ کوئے رنگایا۔ من کلپنا سب نوں رہی جتی، ہار وچ خلق خُدا یا۔ پریم بھاؤنا رہی کوئی نہ
 مٹھی، گڑاوے رس بھری لوکایا۔ جگت کھیل ہوئی انڈھی، نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی
 آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں نارد کی کچھ کہندا، کی بھيو رہیا کھلایا۔ جھٹ نارد کہے دھرنیے توں سنبھال لے اپنا لہنگا، اوڈھن سیس سیس
 ڈکایا۔ کلج کوڑ گڑیا ویکھ لے دھرم نال کھندا، دوس رین کرے لڑایا۔ اوہ جھگڑا تک لے دشا لہندا، عیسیٰ موسیٰ محمد رہے ٹکرایا۔ شرع دا بُرج
 جاندا ڈھندا، آگے ہونہ کوئے بچایا۔ پر بھ دا بھانا اوتار پیئمبر سہندا، گرو گرو دیو ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک دیا کمایا۔ نارد کہے دھرنیے صدی چو دھویں کر ہوش، ہوشیاری نال جنایا۔ میں جگ چو کڑی رہیا خاموش، رسنا پنجن نہ کوئے درڑایا۔ اوہ
 ویکھ لے دین دنی داتن وجوداں لتھن والا پوش، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ سرشی درشی اندر کلج کوڑ نے لایا دوش، دوشی ہوئی لوکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ نارد کہے دھرنیے میٹوں خبر آئی انہونی، بے خبرے دیاں جنایا۔ تیری
 دُرمت میل پر بھ نے دھونی، پت پُنت کرے صفایا۔ کلج کوڑی کرپا ہر ہر دے اندروں کھوہنی، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ جو اشارہ دے کے گیا اوتار
 موہنی، موہن مادھو کی اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے پر بھ
 پاونہارا بھکھ، بھکھارے تیری جھولی دے بھرایا۔ جو اشارہ دے کے گیا دیو رکھ، رکھو دیو اٹھواں اوتار درڑایا۔ کلج انتم بنا پُرکھ اکال بدلے نہ کوئے
 بھوکھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ ساچی سکھیا وچ بنائے کوئی نہ سکھ، ساکھیاں نظر کوئے نہ آیا۔ بنا قلم شاہی توں اپنے سینے اُتے گیا لکھ، کاغذ رنگ
 نہ کوئے رنگایا۔ اندر پرگٹا کے اگمی اچھ، آشنا اپنی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی

کہے، نارد، کِرپا کرے اگمّا ہر، ہر کرتا دُھردر گاہیا۔ میری آسانسائے ور، خواہش اپنے نال رکھائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرے جو کہ کے گیا سنگھ نر، نر سنگھ ہو کے پرہلا د گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت سچ بھنڈار دیوے بھر، دست نام اتول اٹل ورتائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے تیرے در، گرہ مندر اک سہائیا۔ دیا باقی کملاپاتی سمبل نگری دیوے دھر، دھرنی دھرت دھول دھول کرے رُشائیا۔ تُوں سَجگ تریتا دواپر کلجگ انت بھانا لینا جر، سر سر تیرے ہتھ لکائیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر اپنی کرنی لئے کر، دوسر سنگ نہ کوئے بنائیا۔ تیرا بھے بھو چکائے ڈر، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا توڑے ہنکار گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ نرگن دھار تیرے انتر جائے وڑ، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ تُوں ساچی سکھیا دُھر دی وِدیا یعنی پڑھ، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا میٹے بنا سِیس دھر، دھرنی دھرت دھول دھول دُھر دا رنگ رنگائیا۔ تُوں درشن کرنا سچ دوار کھڑ، سنمگھ ہو کے سو بھاپائیا۔ سرن سرنائی بے پرواہی جانا پڑ، سِیس جگدیش اک نوائیا۔ تیرے اُتے سَجگ نواں گھاڑن لئے گھڑ، گھرن بھنہار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، کلجگ کوڑ گُریارا توڑے ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا ہنکار وکار رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۳ کلک شہنشاہی سمت ۱۱ سیتل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگر وِضلع فرید کوٹ * *

نارد کہے دھرنی سُن میری اگمّی مئی، ممتا والیئے تیتوں دیاں جنائیا۔ تیرے اُتے جوت پرکاش نور رہیا کسے نہ شمعی، شمعدان وِچ جہان نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچا نام کلمہ نظر نہ آئے پون سواسی دمی، دامنگیر شاہ حقیر سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اوہ تک لے تیرے اُتے آون والی غمی، غم خوار ہو کے درد سکے نہ کوئے ونڈائیا۔ دین دُنی دی دھار تک لے درِ شئی والی چمّی، چمّ درِ شئی سکے نہ کوئے بدلایا۔ کو جھئے کلمیئے صدی چو دھویں گوڑھی نیند مول نہ سویں، آلس نندرا وِچ کدے نہ آئیا۔ تیتوں خبر اگمّی سناواں نویں، نوست دیاں درڑائیا۔ نی بن تن وجوداں سوادھان ہو کے بہویں، بن اکھلاں اکھ کھلائییا۔ اوہ

تک لے کی کھیل کرے جوتی جاتا پڑھ بدھاتا اوتار چوی، چوہیسا جگدیشا اپنا حکم ورتایا۔ ٹوں اُس دے بن سیس چرنی ڈھویں، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں
 وچ سیس جھکایا۔ اوہ لیکھ یاد کر لے جو سندیسہ دے کے گیا رویداس روی، پانہ گنڈھ کی درڑایا۔ جس دی دھار وچ ایکانک گا کے بونجا کوی، گوہند
 گوہند گوہند گوہند شبد شبد شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں تیتوں کی
 دیواں پیغام، پیغمبراں باہر جنایا۔ کی کھیل کرے اگم امام، عملاں توں باہر نور الاہیا۔ جس نوں سجدیاں وچ سارے کرن سلام، سلام علیکم کہہ کے
 سیس نوایا۔ اوہدا کھیل انوکھا، جس نوں جانے نہ کوئے انسان، عقل عاقلان چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہ پروردگار سانجھیا اپنا کرن والا انتظام، بندوبست
 اپنے ہتھ رکھایا۔ تیرے اتوں شرع دے جھگڑے میٹے تمام، تمنا کوڑ رہن نہ پایا۔ مذہباں دا رہن نہ دیوے کوئے غلام، غربت سب دے اندروں
 باہر دے کڈھایا۔ اکو پرگٹ کرے اگما نام، نر نرائن آپ پرگٹایا۔ کلج زین اندھیری شام، شاہ پاتشاہ اکو نور جوت کرے رُشانیا۔ ٹوں اُس دے
 چرن کولاں کرنی پرنام، قدم بوسی وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے
 دھرنیے میں آئی خبر حضور، حضراتاں توں باہر درڑایا۔ اوہ مالک خالق جلوہ گر نوری، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ جو نرگن سرگن دھار سدا دستوری، دو
 جہاناں اپنا حکم ورتایا۔ جو سب دی آسا نسا کرے پوری، پورب لہنے دے چکایا۔ اُس دی آواز جس دھار وچ موسیٰ سنی اُتے کوہ طور، تریا توں باہر
 جنایا۔ موسیٰ مسلسل جس دی کیتی مشہوری، عیسیٰ اپنی گنڈھ پوایا۔ محمد منزل دسی نیڑے دوری، چوداں طبقات کھیل کھلایا۔ نانک نرگن سرگن دھار
 موڈھے رکھ کے بھوری، زمیں اسماناں پندھ مکایا۔ گوہند امرت رس چاڑھ سروری، سرتی سرت شبد سمانیا۔ اوہ تیری دھار ویکھے حضور، در ٹھانڈے
 دھیان لگایا۔ کلج کریا میٹے کوڑی، کوڑ کُٹب دے گوائیا۔ تیرے اُتے اپنے چرن چھہائے دھوڑی، دھوڑی ٹکے خاک مایا۔ مانو ذاتی چتر سگھڑ بنائے
 مورکھ موڑھی، مگدھاں اپنا بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے میری
 ہلدی ویکھے لے بودی، دو جہاناں کی جنایا۔ جو اشارہ دے کے گئے ویدی سوڈھی، بن اکھراں اکھڑ پڑھانیا۔ کلج کوڑی کریا آشنا ہونی لوبھی، مایا ممتا

سرب ہلکائی۔ بھگت جن جننی دے سے نہ گودی، گوداوری کنڈھے گوہند گیا درڑائی۔ سرشی درشی اندر ہونی کملی کوچھی، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے
 رنگائی۔ ست دھرم دی رہی کسے نہ سو جھی، سدی ودی بھو نہ کوئے کھلایا۔ بیچ وکار سب نوں کرے روگی، شفا ہتھ کسے نہ آئی۔ من واسنا سب دی
 ہونی بھوگی، بھسمر روپ نہ کوئے بنایا۔ آتم پر ماتم ملے میل نہ دھرم سنیوگی، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اھوایا۔ نارد کہے دھرنیے توں کھیل ویکھ لے اپنے جگ، جگ جیون داتا اک درڑائی۔ کی حکم دیوے سورا سربگ،
 ہر کرتا دھردر گاہیا۔ تیرے اُتے مانو جاتی ہوئی گگ، ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ اوہ تک لے نو کھنڈ پر تھی لگن والی اگ، ست دیپ نہ کوئے بُجھایا۔
 بن پُرکھ اکالے دین دیا لے درشن ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کوئے نہ پایا۔ بن سنگر شبد نام ندھانا جام پیائے کوئے نہ مدھ، سچ خمار نہ کوئے
 چڑھایا۔ بن ٹھاکر سوامی پروردگار شرع دی میٹے کوئی نہ حد، حدوداں ڈیرہ کوئے نہ ڈھاپیا۔ بن پرم پُرکھ پُرکھوتم آتم پر ماتم بنائے کوئی نہ جد، یدی
 جدپ اپنا رنگ رنگایا۔ توں ایککار اک اکلے دھر دے ماہی سد، سدا دینا چائیں چانیا۔ جس دے حکم وچ کیتے جگ چوکڑیاں گئے لد، سنجگ تریتا
 دوپر کلجگ اپنا پندھ مکایا۔ اوہ مالک خالق نور نورانہ شاہ سلطانا تیرا ماہی آوے رب، ربے عالمین کہہ کے جس نوں سارے گایا۔ تیری سار پائے جھب،
 بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شبد اگم سنائے ند، انحد نادی ناد درڑائی۔ توں خوشیاں وچ ہونا گدگد، خوشی اپنے وچ پرگٹایا۔ تیرے اُتے سبھا ملیچھاں میٹے
 سبھ، سبتا اکو دے پرگٹایا۔ کلجگ کوڑی کریا دیوے بدھ، بدھک دا لیکھا کرشن نال درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرکار نرویر نرکار اپنا آپ بنائے سبب، دوسر آس نہ کوئے رکھایا۔

* ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جگدیش دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دار کھو بھرواسا، پاربرہم پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ جو لیکھے لاوے مانو ذاتی پون سواسا، ساہ ساہ اپنارنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر بھو کھلائے پر تھی آکاشا، گگن لگنتر پردہ اوہلا دے چکائیا۔ سچ دوار ایکنکار پائے راسا، سرتی شبدی گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ انتر نر نتر نر گن دھار کرے واسا، واسطہ اپنے نال جنائیا۔ جوتی نور نور کرے پرکاشا، اندھ اگیان دے گوائیا۔ لیکھے لاوے تن وجود ہڈ ناڑی ماسا، رکت بوند لیکھا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ آد جگادی جگدیش، جگدیشراک اکھوائیا۔ جس دے چھتر جھلے اگمی سیس، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ حدیث، اکو ڈھولا صفت صلائییا۔ جو لہنا دینا میٹے کلجگ انتم بیس، ایکسا اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دے حکم اندر لکھ چوراہی جائے پیس، سر سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دادر اک دکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دی اکو رکھو سرن، سرنگت اک جنائیا۔ جو میٹنہارا جنم مرن، مر جیوت روپ دے درسائیا۔ جو آتم دھار پر ماتم بنھے اپنے لڑن، پاربرہم برہم میلا لئے ملائییا۔ جس دی منزل صوفی سنت فقیر چڑھن، دوسر نظر کوئے نہ آئییا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا بار بھٹن گھرن، سمرتھ اکھ اک اکھوائیا۔ جو تہاڈا لیکھا جانے چوٹی جڑن، جڑ چیتن ویکھ دکھائیا۔ جس دے ڈھولے آد جگاد سارے پڑھن، صفتاں نال صفت صالحیا۔ اوہ نر گن دھار ہو کے پیما پریم آیا پھرن، پھر باہوں گلے لگائیا۔ جس دا جھگڑا نہیں کوئی ذات برن، ورن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مہربان ہو کے کھولنہارا نیتز ہرن پھرن، نچ لوچن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دا اکو منگو درس، دوس رین دھیان لگائیا۔ جو امرت میگھ دیوے برس، دین دُنی دی ترکھا بھجھائیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی سچ کمائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوس پچھلی دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دے چرن کول کرو ڈنڈاوت، نمو نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ تہاڈے اندروں کوڑی کر یا کڈھے بغاوت، بغلگیر اک اکھوائیا۔

نام نِدھان دے نیامت، رس انڈھا آپ چکھایا۔ تہانوں ایٹھے اوتھے دو جہان رکھے صحیح سلامت، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میٹنہارا اندھ اندھیر اندھیری شامت، شمع نور نور جوت کرے رُشانیا۔

* ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ دھنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے میرے مالک نگاہ مار نبی نوح انسان، چار کنگ دہ دشا اپنا بھيو چکایا۔ آد جگادی برہم برہمادی سرشٹی کائنات تیرا خاندان، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر پچان، بے پچان اپنا بھيو گھلایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی کر پروان، مقامے حق اپنا پردہ لاہیا۔ ساچا کلمہ دُھر دانام دے دان، دست امولک کایا گولک آپ لگایا۔ بن نیز لوجن نیناں اکھیاں مار دھیان، جوتی جاتے ہو کے ویکھ وکھایا۔ تیری سرشٹی درِشٹی اندر ہوئی سُنسان، سچ دست نظر کوئے نہ آیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سلطان، شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ پتا پوت کر پروان، پر م پُرکھ اپنا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ دھرنی کہے پروردگار میری دُعا، دست بدست سیس نوایا۔ محمدے زبی عرشے نوا فرشے مزی توڑونے خُدا زبلوزوگ موزینے شوا ذکیتل زمو شمیول شوی کستونزو وزینے وجا جگمے نگد دینائے فرگ نورے زہا رُشنائے زوا گزینے کمو زینے زود دھرتیے خاک الاهی پاک پت پنت اپنارنگ رنگایا۔ حضرتے موسیٰ مود زکوعم زود سنینل زوی عرشے توی ذوکوزما نورے رہنما مُرشدے بدو مُریدے دُعا پروردگارے خُدا خود مالک تیری بے پرواہیا۔ حضرتے مسیہ موان یسوہے کون جامء لو موستے رضا اگستے دُعا زمیول زود عرشے کود ازین عطا تزیول جپا زکوی زوؤ چشمے نرؤ جاہدے مود جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ عیسائے صلیب تختائے نجیب نوزانے شوی فرشانے وسیع دو جہانے طبی تزلو زنبو فضلو وضو کرشائے کبو کُنددائے دوو برستے براہ جُنہا دُعا جگمی زوی جوزو سی اکیجول پتائے پدر دوزائے پسر نورائے بردر شہائے زودر زمیول جما چینے زوی رُپنے مزی مقبرائے وضو

موجودے شبو نورے نور نورانے زمک شہنشاہے شفق شفقے شفیق محبتجانے روی وزیول وزد نزونے کھرد حضرتے کُرا بشرطے دُعا دُسر تے وجہ فطرتے مدعا مییول موی کُزانے کوی چازوما نوری خُدا گاڈے گزو گزیول گم مجتامة جُما جُنیا جگی زاہو زبی جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کمزن کمو زمزن نوی شانے شبد دو جہانے زبد زیکی زوا فرشے دُعا نوری خُدا خادے خدمت خود مالک لیکھے آپ لکھایا۔

* ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فرید کوٹ * *

دھرنی کہے پر بھو میرے دکھ بھجن، بھو ساگراں پار دینا کرائیا۔ میرے شاہو بھوپ آد جگادی نرنجن، جوتی جاتے دینی مان وڈیایا۔ جن بھگتاں دھوڑ کرادے اپنے مبن، دُرمت میل دینی دھوایا۔ ساچا نام نیر پا دے انجن، اندھ اگیان رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم بنالے سجن، ساچن ہو کے میل ملایا۔ تیرے سنت سہیلے کوڑی کریامات تبن، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ شبدی دھار ہو کے گجن، بھے بھو سر نہ کوئے رکھایا۔ گھر گھر تیرے نام ندھانی ناد و جن، بن ڈھولک چھینے کر شنوایا۔ بن تیل باقی دیک جگن، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچ پیار وچ کرنا مگن، مستی نام خمار چٹھایا۔ پوتر کرنا گرگھاں بدن، تن وجود دُرمت میل دھوایا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ لیکھے لاؤنا ناڑی ماس ہڈن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنے رنگ رنگایا۔ کلج کوڑی کریا شرع دی میٹنی حدن، حدود اپنی اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں درشن دینا اُپر شاہ رگن، نو دوار ایکنکار پنڈھ دینا مکایا۔

* ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گہنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگر و ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے جن بھگتو پرم پڑکھ دامنو رنگ، رنگت اپنا نام رنگا گیا۔ امرت دھار وہائے کایا گنگ، لہر لہر وچوں بدلایا۔ آتم پر ماتم بخشے سنگ، سگلا ساتھی آپ ہو جائیا۔ جگت ترسنا میٹے بھکھ ننگ، دست ست سچ ورتا گیا۔ جگت وکار کرے نہ تنگ، پنچ وکار رہن نہ پانیا۔ منو آفسانال کرے نہ جنگ، جھگڑا کوڑ دے مٹایا۔ کرپا کرے آپ سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ تہاڈی منزل تہاڈے اندر دیکھے لنگھ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہانوں ست سرپ اپنا درسائے ہنگ، پاربرہم اپنا میل ملا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب ہوئے سہایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دی سرن منگو سرن، دوسراوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جو لہنا دینا دے چکا، جگ چوکڑی پنڈھ مکایا۔ بھانڈا بھرم دے بھنا، بھيو ابھید آپ کھلایا۔ ساچا مارگ دے سمجھا، سمجھ وچوں بدلایا۔ اگمی رمز دے لگا، نام اشارہ اک سمجھایا۔ پریم دارس دے چکھا، بن رسنا رس جنا یا۔ تہاڈی میننتی قبول کرے دُعا، دو جہاناں مالک ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی اکو اک صدا، صدقے داری جس توں سارے گھول گھمایا۔

* ۲۴ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سندر سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپور *

دھرنی کہے پر بھو دین دنی اٹھا دے ستی، سویا جگت رہن کوئے نہ پانیا۔ مہربان ہو کے دھرم دھار سہا دے رتی، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ بھاگ لگا دے کایا پنچ تت بتیں، بتخانیوں کر رُشنا یا۔ دین دنی میرے اُتے رہے کوئی نہ دکھی، دکھیاں درد دینا مٹایا۔ مانو ذاتی کر سکھی، سنگھ ساگراں وچوں پرگٹایا۔ پیار بنا دے مانس مانگھی، مانو اپنے رنگ رنگا یا۔ بھاگ لگا دے کایا سکھی، بھگت جنم دیوے دھرم دھار دی مایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنا یا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے اکو جگا دے دیا بائی، جوتی جوت کر رُشنا یا۔ مہربان ہو کملا پاتی، پت

پر میثور دیا کمایا۔ کلجک میٹ اندھیری راتی، سبجک سچ چند چکائیا۔ اپنا کھیل دکھا بہن بھانتی، بدھاتے اپنا بھیمو چکائیا۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول دیکھ دکھائیا۔ امرت بوند بخش دے سوانتی، امیوں رس آپ چوائیا۔ میری کلجک اتم پچھ واتی، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو دین دنی دا انتشکرن کر شدھ، پوتر تن وجود کرایا۔ نرمل سب دی کردے بدھ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا تیرا جائے سچھ، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجک کوڑ گڑیا را دیپک جائے مجھ، ست سچ جوت کر رُشائیا۔ کلجک وقت اتم رہیا پُج، پوجن یوگ تیری سرنائیا۔ اپنا بھیمو گھلا دے گجھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں رو پکاراں نمائی بسدھ، بے سدھا ہو کے دیاں دھائیا۔ میرے اُتے تیرے تھم دا ہونا یدھ، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائیا۔ توں آ کے دیکھنا خد، خود مالک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری سہانتا کرے نہ کوئی بن تڈھ، تڈھ بن سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۲ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ بستی تیغا سنگھ والی ضلع فروزپور *

دھرنی کہے چوواں لوک میرے بنو حامی، ہمساجن ہو کے سنگ بنائیا۔ چوواں طبق میرا سُنو پیغامی، پیغمبراں دی دھار نال ملائیا۔ بے انت کنت بھگونت لیکھا دیکھو دو جہان تمامی، طمع لالچ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ میرا گھر مندر دیکھو مٹی خاک گرامی، گرہ گرہ پردہ آپ چکائیا۔ میرے چار گنٹ ہوئی اندھیری شامی، شمع نور جوت نہ کوئے رُشائیا۔ مان رہیا نہ کسے کلے نام کلامی، کائنات گئی بھلائیا۔ توں شاہو بھوپ نرگن دھار آد جگادی انترجامی، انتشکرن دیکھنا تھاواں تھانیا۔ میں نو نو سجیاں وچ دیاں سلامی، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے ناتا جوڑ دے باہمی، براہمن گوڑے اپنا رنگ رنگائیا۔ میری مشکل کر آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھائیا۔ توں میرا شاہو بھوپ سلطانی، شہنشاہ جلوہ گر نور الاہیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دکھا دے اگئی جھلک، جھاک دین دُنی
 بدلایا۔ تُوں دو جہاناں مالک، مہربان اک اکھوایا۔ دین دُنی تیرا اشارہ دیکھے پلک، پلکاں دے اوہلے پردہ دینا اُٹھایا۔ کی لہنا دینا تیرا نال مَوّت ملک،
 شکر رائے دھرم کی سمجھایا۔ اوہ لیکھا تک لے جو سندیسہ دتا بدیہی جنک، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ بے شک تیرا کھیل وار انک، انک کل دھاری
 تیری بے پرواہیا۔ تیرا وسیرا واسی پُری گھنک، گھنٹیا تیرا ڈھولا گایا۔ جوتی نور لا دے تنک، جوتی جاتے ہو سہایا۔ میرا انتشکرن دامیٹ دے شک،
 شنکا کوڑ دینا مٹایا۔ میرا سہا دے دوار بنک، بنک دھاری آؤنا چائیں چانیا۔ اکو رنگ رنگا دے راؤ رنگ، اوچ پنچ نہ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا کھیل دس دے گہرا، گہر گسبھیر بھيو چُکایا۔ جگت جہان رہن دیویں کوئی
 نہ بہرہ، بودھ اگادھ کر پڑھایا۔ کلجگ کوڑ دین دُنی بدل دے لہرا، لہر لہر وچوں بدلایا۔ تیرے نام دا اکو ہووے مُشاہرہ، ہندو مُسلم سکھ عیسائی سارے
 ڈھولا گایا۔ جوتی جاتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنا یا۔ نو کھنڈ پر تھی اکو سنگر شبد دالا کے پہرہ، دوسر سنگ نہ کوئے جنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اکو سہا دے بستی، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ نام نُماری چاڑھ دے
 مستی، مست مستانہ رُپ دکھایا۔ دھار بخش دے اپنے رس دی، بن رسنا رس چکھایا۔ سرشٹی ونجارن ہو جائے تیرے جس دی، صفت صلاحی تیرے
 ڈھولے گایا۔ کلجگ رین اندھیری میٹ دے مس دی، نوری چند کرے رُشنا یا۔ میں خوشیاں وچ پھراں نندی، نو ست بھجائ واہو داہیا۔ اوتار
 پینغمبراں گروآں پھراں دس دی، تیرا خوشیاں ڈھولا گایا۔ تُوں کھیل دکھا دے اپنی پر تکھ دی، پاربرہم پر بھ پردہ آپ چُکایا۔ ستجگ دھار چلا دے
 دھرم دھار دے رتھ دی، رتھواہی ہو کے سو بھاپایا۔ میں یارڑے تیرا ستھر گھندی، گو بند میلا سچ سُبھایا۔ دین دُنی ونجارن ہو جائے گُرم ت دی،
 من مت اندروں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرایا۔ جھٹ نارد کہے دھرنیے تُوں کی منگیں
 منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا کیڑا ساچا سنگ، سنگی کون اکھوایا۔ اٹھ دیکھ لے سنگر شبد دا اگئی ت رنگ، جو پرا پسنتی مدھم بیکھری تریا دی دھار

توں پرے درڑائیا۔ دو جہاناں پار لنگھ، پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ نال نام ندھان وجائے مردنگ، نرگن دھار کرے شنوائیا۔ جس نوں کہندے سورا
سربنگ، اوہ کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے اتم لیکھا مُکاؤنا جمنا سُرستی گوداوری گنگ، گنگوتری بھیو رہے نہ رائیا۔ اُس دے کول انوکھا نرالا ڈھنگ، بھیو
سکے نہ کوئے کھلایا۔ اوہ صاحب سلطان سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے تھم نال تیرے اُتے ہونا جنگ، جنگجو بنے دُھر درگاہیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے سُن لے دُھر دا ڈھول ڈھمکا، ڈھنڈا گوبند والا نال
ملا ئیا۔ جس دا صدی چو دھویں وعدہ اقرار پکا، سنگ محمد چار یار دین گواہیا۔ جو موسیٰ دھار بنیا سکا، سگلا سنگ رکھایا۔ جس عیسیٰ بھیو چکایا یکا، واحد اکو نور
الاہیا۔ جس نے نرگن دھار سرگن نانک ول تکا، گوبند پردہ آپ اٹھایا۔ اوہ اتم لیکھا نال ہونا بورا سکا، کائنات تھم ورتایا۔ شرع دا لیکھ مُکاؤنا لیکھا
ویکھے مدینہ مکہ، کعبہ اسماعیل نال ملا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ نارد کہے دھرنیے کی رو رو
کریں پکارا، اچی کوک کوک سنایا۔ تیرے اُتے بدلن والیاں بہاراں، پت ٹہنی رہے کملایا۔ کرے کھیل ہر اگم اپارا، اپر مپر اپنا تھم ورتایا۔ جس آشا
پوری کرنی تینی اوتارا، ترے گن اتینا ہوئے سہایا۔ پیغمبراں وعدہ جان قول اقرار، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ جس گروآں لیکھا پورا کرنا وچ سنسارا،
سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملا ئیا۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو اُجیارا، دو جہان سری بھگوان کرے رُشنایا۔ ایک شبد ناد وجائے نگارہ،
نرگن دھار آپ درڑایا۔ تیرے اُتے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ شبدی دھار ہووے گھلو گھارا، گھائل ہندی ویکھنی خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اینکارا، اکل کل دھاری اپنا تھم ورتایا۔

* ۲۵ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی *

دھرنی کہے پر بھ میرے اُتوں میٹ کوڑ اندھیرا، اندھ آتم پر ماتم دے مٹائیا۔ اِکو رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، ست سچ مل کے وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں نام جنا دے توں میرا میں تیرا، دوجا راگ ناد نہ کوئے درڑائیا۔ ہر گھٹ انتر نر نتر پریم پریتی کر دے چاؤ گھنیرا، چار گٹ دہ دشا اپنی خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، بھگون تیری آس رکھائیا۔ نام ندھانا بخش اگتا منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ نرگن سرگن سرگن لیکھے لاؤنا جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ توں مالک خالق آد جگاد بے انت، پروردگار سانجھے یار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتھکرن کر پوت، پتت پُنت کر خلق خدائیا۔ جوتی جاتے سب دا بن مت، متر پیارے دیا کمائیا۔ ماؤ ذاتی کر ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تیرا لیکھا ویکھاں نت نوت، نو نولاگاں پائیا۔ توں آد جگادی میرا ۱۱۶۱

پت، پت پر میثور دھردر گاہیا۔ میری سہنجنی لوک مات کر دے تھت، دوس رین اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر مہربانی، مہر نظر نظر رکھائیا۔ میرا لیکھا بدل مستک وچ پیشانی، پیشین گویاں پورب نال ملایا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹ ٹغیانی، نو ست رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی ست دھرم دی بخش نشانی، نشانہ جگت جہان بدلایا۔ سب دی منزل اِکو ہووے رُوحانی، رُوح بُت اپنا بھو چکائیا۔ توں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نام دا داتا دانی، وست امولک اک ورتائیا۔ چار جگ توں وکھری بودھ اگادھے اپنی دس دے بانی، پار برہم پر بھ اپنا بھو گھلایا۔ جلوہ گر نور بخش نورانی، دو جہاناں کر رُشنائیا۔ تیئوں عیسیٰ مٹیا باپ اسمانی، موسیٰ منہ دے بھار دھیان لگائیا۔ محمد تیری گائی کلامی، کائنات سنائیا۔ نانک نرگن سرگن دھار شبد جنایا ستنامی، ست ست تیری بے پرواہیا۔ گو بند کہا شاہو بھوپ انامی، سچکھنڈ واسی اِک اکھوائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت میری شرع دی کٹ غلامی، زنجیر رہن کوئے نہ پائیا۔ ماؤ جاتی تک تامی، طمع لو بھ کوڑ ہنکار ویکھ دکھائیا۔ میرے

انتشکرن کٹ پریشانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چُکائی۔ دھرنی کہے پر بھ میٹوں بخش دے اِکو ست، ست ستوادی ہو کے دیا کمائی۔ مانو ذاتی کوڑ کر یا وِچ نہ اُبلے رت، رتن امولک ہیرے دے بنائی۔ ہر ہر دے بخش دے برہم مت، پاربرہم پر بھ اپنا بھو کھلایا۔ آتم پر ماتم جوتی دھار جوڑ دے نت، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ سچ دوار اینکار واسطہ رہی گھت، نو نو لاگاں پائی۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو بخش دے اِکو دھرم، دھرم دھار اک پرگٹایا۔ سبجگ ساچے دے دے جرم، کجگ جنم جنم وچوں بدلایا۔ دین دُنی دے اندروں کڈھ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات ورن برن، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ اِکو ست ستوادی تیری ہووے سرن، دُجا اشٹ نہ کوئے رکھایا۔ سر شٹی در شٹی اندر نیتز کھول دے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کر رُشٹایا۔ آتم پر ماتم تیرا ڈھولا سارے پڑھن، تُوں میرا میں تیرا وجدی رہے ودھایا۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی گھاڑن گھرن، سمرتھ پُرکھ اک اھوایا۔ لہنا دینا اینکار وِچ سنسار میٹ دے سیس دھرن، پنچ تت اِکو رنگ رنگایا۔ مانو ذاتی آپ بنھالے اپنے لٹن، پلو گنڈھ نہ کوئے جھڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگادی کرنی کرن، کرنی دا کرتا اک اھوایا۔

* ۲۵ کلک شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن کور دے گرہ ہیرا منڈی گیٹ فروز پُر شہر *

نارد کہے دھرنیے میں سچھنڈ دوار یوں آیا، بن قدام اپنا قدم اُٹھایا۔ سنگر شبد درگاہ ساچی مقامے حق اک تھم جنایا، نراکھراں نراکھر دھار سنایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں اِکو راگ درڑایا، بن جگت و دیا نام کلماں باہر سنایا۔ خوشیاں نال وشن برہما شو بھو کھلایا، بھو ابھیدا دتا سمجھایا۔ پھر سبجگ تربتا دواپرنیوں نیوں سیس جھکایا، نرمانتا وِچ رہے درڑایا۔ نارد اِک دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جانا کھیل ویکھنا بے پرواہیا، بے پرواہ کی اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے جھٹ میٹوں نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دا پچھلا چیتا آیا، چیتن ہو کے دتا سنایا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لہنا دینا جانے سرب

سبایا، بچیار ہن کوئے نہ پائیا۔ جھٹ میں پُرکھ اکالے دین دِیالے پروردگار سانجھے یار بن سِیس سِیس جھکایا، بن ہتھاں دھوڑی خاک خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دُھر درگاہیا۔ نارد کہے دھرنیے میں دُور دُراڈا آیا نٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ میرے انتشکرن سنگر شبد نے دتا ہٹھ، دھیرج دھیر دھرم دھار درڈائیا۔ میں تیرے اُتے تک کے آیا تیرتھ اٹھسٹھ، جل دھارا انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ میں پھر کے آیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گُرو دوارے چرچاں چراگاہاں پھول بھلائییا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ست دھرم دا دسیا نہ کتے اکٹھ، دین مذہب پریم پریتی وچ نہ کوئے سمائییا۔ دھرم دا بُرج تیرے اُتوں گیا ڈھٹھ، نشانہ نظر کوئے نہ آئییا۔ کلج کوڑ گُریارا اگنی لائی پھرے بھٹھیا لا بھٹھ، ساہنک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم کی ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں سچکھنڈ دواربوں آیا دوڑا، دو جہان نوجوان مرد مردان ہو کے پندھ مُکائیا۔ برہنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں میں پندھ مُکا کے آیا سوڑا، بھیرٹی گلی بھجیا واہو داہیا۔ جاں تیرے اُتے نگاہ ماری جیو جہان جگت ہو یا کوڑا، امرت رس نچھر جھرننا بوند سوانتی رس نہ کوئے ٹکائیا۔ جھٹ میتوں حکم سندیسہ دتا جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کی کھیل کرے براہمن گوڑا، گوہند دھار اینکار اپنی کل ورتائیا۔ پھیر نگاہ ماری میتوں سے اُپر نظر آیا ہوڑا، سو پُرکھ نرنجن اپنا بھیو چُکائیا۔ ہنگ برہم آتم پر ماتم دھار کس بدھ ہووے جوڑا، ہاپے پٹی بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائییا۔ جھٹ اگنی دھار وچ میں شبدی سنایا اکو دوہرا، دو جہاناں سری بھگوانا آپ سناییا۔ جاں نگاہ ماری جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا میتوں نظری آیا اکو بانکا شوہرا، شوہر جس نوں کہہ کے سارے سِیس نواییا۔ پھیر کی نکیا نو کھنڈ پر تھی دسے اندھ گھورا، اندھ اگیان سکے نہ کوئے مٹائییا۔ کلج جیواں جگت جگیا سوآں من کلپنا ہو گئی وانگ چورا، ست ست وچ نہ کوئے سمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں آ کے تیرے اُتے تکیا کی، کامل مُرشد کی دکھائییا۔ پوتر رہیا کوئی نہ جی، جیون جگتی سارے گئے بھلائییا۔ پیار رہیا کسے نہ پتر دھی، پوت گود نہ کوئے سہائییا۔ انت واسا دسدا سب دا ساڈھے تن ہتھ سیں، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ دھرم دھار دا بیچے کوئی نہ بی، پت ٹہنی پھل بھل نظر کوئے نہ آئییا۔ اوہ لیکھا پورا ہونا جو گرداس نے کہا ویہہ

اکیہ، بیس اکیسا ہر جگدیشا اپنا حکم ورتا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے
 میں تیرے اُتے دھرم دھار کوئی نہ تکیا، تقویٰ حق نہ کوئے رکھایا۔ ساجن میت دے کوئی نہ سکیا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نگاہ ماری مدینہ مکیا،
 کعبیاں پھول بھلایا۔ جھگڑا دیکھیا بُورے لگیا، عیسیٰ اسم اپنے وچ جنایا۔ ست پیار رہیا نہ جنہاں گوہند امرت چھکیا، پریتی وچ نہ کوئے سما یا۔ کلج کوڑ
 گڑیا را اپنا کھیل کرے جگت ہتھو ہتھیا، لہنا سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔
 دھرنی کہے نارد ا جے توں آئیوں دُور دُراڈا، زرگن ہو کے پندھ مُکایا۔ نگاہ مار لے دین دُنی پنچ تت نارٹی ماس ہاڈا، تن وجوداں پھول بھلایا۔ ہُن بھرم
 بھلیکھا کاہدا، بھانڈا بھرم دینا بھٹایا۔ ست سچ دا سنے کوئے نہ نادا، دُھن آتمک راگ نہ کوئے درڑایا۔ شبد سنے نہ کوئے بودھ اگادھا، بدھی وچ جیو
 جنت بھجن واہو داہیا۔ کی میرے اُتے کھیل ورتے پُرکھ پُرکھو تم موہن مادھو مادھا، مالک خالق کی اپنی کار کما یا۔ اوہ وقت یاد کر لے جو سندیسہ دے
 کے گیا کرشن رادھا، رادھکا کہہ کے بھو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ نارد کہے دھرنیے بے
 شک توں پر بھ توں منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے اُتے کیتے جگ چوکڑیاں لنگھیاں، سنجگ تریتا دوا پر کلج بھجے واہو داہیا۔ کتنے اوتار
 پیغمبر گرو بنائے سنگیا، تن وجوداں دیکھ وکھایا۔ کتنیاں کتھاں کہانیاں سُنیاں چنگیاں، چار جگ دے شاستر رہے درڑایا۔ ہُن نگاہ مار لے پر کرتی
 پنچھیاں، رجو طمعو ستو دیکھ وکھایا۔ تیرے اُتے کسے نوں پتہ نہیں کتنیاں دھاراں مندیاں چنگیاں، گنتی گنت نہ کوئے گنا یا۔ جگت جگیا سو آں نیز
 اکھیاں ہونیاں اندھیاں، نچ نیز لوچن نین نہ کوئے کھلایا۔ انتر زرنتر منزلاں مک نہ جاوَن پندھیاں، نو دوارے ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا
 سنے کوئے نہ چھندیاں، انحد نادی راگ نہ کوئے شنوایا۔ اوہ دیکھ لے میرے کول جگ چوکڑی پُرانیاں سندھیاں، جس دی جگت و دیا سار نہ پانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شاہ پاتشاہ سورا
 سرنگیا، کرنی دا کرتا اک اھوایا۔

* ۲۵ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سردول سنگھ دے گرہ فرور پڑ چھاؤنی * *

دھرنی کہے پر بھو دین دنی دی پوتر کر بدھ، پنت پنت اپنے رنگ رنگا۔ من کلپنا کوڑی کر یا کر شدھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ سچ وکار ایکنار
گھر گھر کرے نہ یدھ، تن وجود حق محبوب اپنا بھو کھلایا۔ میں رو رو پکاراں دھرت نمانی بسدھ، بے سدھ ہو کے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے
اوتوں کلج کوڑ گڑیا رامیٹ دے جگ، سنجگ ست دھرم دھرم پر گٹایا۔ ایس دی انت اخیر بے نظیر اودھ گئی پگ، پوجنیوگ تیرے آگے واسطہ پائیا۔
سچ دوار سرب سنسار تیرا ایکا جائے سبھ، آتم پر ماتم میل میلنا چائیں چائیا۔ دو جہاناں نوجوانا سری بھگوانا اپنا بھو کھول دے گجھ، پردہ اوہلا تن وجود
رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھرم دھار دا چاڑھ
دے رنگ، رنگت کلج کر یا کوڑ مٹایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا سادھو سربنگ، سرب دے مالک دینی مان وڈیایا۔ جو گر اوتار پنیمبراں تیرا بھو کھلایا
بھجنگ، بھجنگیاں ہنے دینے پور کرایا۔ میرے اوتوں کلج اندھ اندھیرا میٹ دے اندھ، ست سچ کر رُشائیا۔ سنجگ سچ چاڑھ دے چند، جوتی جاتے کر
رُشائیا۔ کوڑی کر یا سرشی درشی اندروں کڈھ دے گند، منسا من ہوئے نہ کوئے ہلکایا۔ ہر گھٹ اندر جگت دوار ویکھنا لگھ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پنندھ
مکاونا چائیں چائیا۔ مہربان ہو کے آتم دھار پر ماتم اپنے لالے انگ، انگیکار اک دکھایا۔ امرت سوما نچھر دھار وہا دے گنگ، بوند سوانتی نابھ کول
ٹپکایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے توں میرا میں تیرا دین دنی گائے چھند، سوہلا ڈھولا اک سمجھایا۔ میرا خوشی کر دے بند بند، بندگی وچ سیس
نویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سنجگ کر پرکاش، پرکاش
ہوئے خلق خدایا۔ توں مالک خالق میرا اک ابناش، ابناشی کرتا نور الاہیا۔ دھرم دی دھار میرے اُتے پوا دے راس، آتم پر ماتم گوپنی کاہن مل کے
وجہ ودھایا۔ میرا انتشکر نہ رہے اداس، چنتا غمی غم خوار دینی مٹایا۔ نام جپاونا اپنا سواس سواس، ساہ ساہ اپنی دھار پر گٹایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر
دے مالک پر تھمی آکاش، سچھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داستگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے

۱۱۶۵

۱۱۶۵

پر بھو سنجگ میرے اُتے ہووے پرگٹ، پرگنا میرا دے سہانیا۔ پرکاش کر دے تن وجود ہر گھٹ، مانس مانو مانگھ اپنا بھيو چکائيا۔ تیرا نور ظہور دے لٹ لٹ، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ایکا نور دینا چکائيا۔ دین مذہب ذات پات میرے اُتے رہے نہ وٹ، مانو ذاتی ایکا رنگ رنگائيا۔ شرع شریعت جگت دھار دی ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائيا۔ ست دھرم دا کھول دے ہٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش دین مذہب اِکو وست ورتائيا۔ آتم سچ سرشٹ سہا دے کھٹ، سنگھاسن آسن سو بھاپائيا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر اپنی کروٹ وٹ، پاسا دین دُنی بدلایا۔ نام ندھانا امرت امیوں رس چٹ، دُھر دا میگھ آپ برسایا۔ میرے اوتوں کلجگ کوڑ گڑیار دامیٹ دے پھٹ، شرع چھری قصائی نظر کوئے نہ آئيا۔ اِکو نام کلمہ تیرا سرشٹ سبائی لئے رٹ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گائيا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ میں دھرت نہانی تیرے کولوں منگاں خالی ہتھ، وست اگم اتھاہ دینی ورتائيا۔ متر پیارے تیرے ستھر گئی لتھ، یارڈے تیری سچ ہنڈھائيا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اگم اتھاہیا۔ میں تُوں سچ دھرم دی دے دے وتھ، واسطہ تیرے اگے پائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑ کرپا گڑیار متھ، متھن کر کرپا کوڑ خلق خدائيا۔

* ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ برہم گماریاں دے آشرم وچ فروز پُر شہر *

برہم گماری آتم دھار تریپت، ترے گن اتینا ٹھانڈا سپتا اینکار پروردگار ویکھ وکھائيا۔ کس منزل گرہ ٹکانے ہوئی استھت، آسن سنگھاسن کون ڈیرہ لایا۔ برہم ویتا انتر نیتا شوئے شو کس دوارے ملیا مت، متر پیارا اینکارا مل کے وجے ودھائيا۔ کون پیار وچ سنسار من کلپنا رہے نہ وچ چت، چت و تھلگوری تن وجود رہن کوئے نہ پائيا۔ کون ویلا کون گھڑی جھٹ وقت کیہڑی تھت، گھڑی پل کون رنگ رنگائيا۔ سچ دوار کیہڑا گرہ کیہڑا مندر جتھے پر ماتم آتم کرے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائيا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کھیل نیت، نیت نوت جیو جنت سادھ سنت ویکھنہارا ساچا

چائیں چانیا۔ اوہ آد دھار ایکنکار شو شوئے سب دامت پت، پتا پوت اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ ترپت دھار جو میٹنہارا ترسنا، ترے گن اتینا بے پرواہیا۔ جس دی یاد وچ شکر شو برہما وشنا، وشو دامالک اگم اتھاہیا۔ جس دا کھیل آد جگاد نیت نوتنا، قلم شاہی شاہی کاغذاں اکھراں نال لیکھ لکھنا، چار جگ دے شاستر صفت صلاحیا۔ جس دے کول جگ بدلن دی دھار اپنی بدھنا، انک کل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ڈھردر گاہیا۔ ترپت نگاہ مارنی کنگ دوس دھاڑا چھبی، پروشنا سوہنا رنگ رنگایا۔ جلوہ گر نور نورانہ تکنا ربی، پاربرہم برہم اپنا کھیل وکھایا۔ سب دامالک ڈھردر گاہی طبعی، جگت روگ سوگ دے مٹایا۔ جس نوں سیس جھکاوندے سبھی، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ لاگن پایا۔ جیہڑا ملدا کدی کدی، قدیم دامالک اک اکھوایا۔ اوہ سچ دوارے آ گیا ابھی، سچکھنڈ نواسی اپنا نور جوت کر رُشانیا۔ جیہڑا بھگتاں ملن داسدا لہی، لالچ مُجت والا رکھایا۔ جس دی زمیں اسماناں باہر گدی، درگاہ ساچی سوہا پایا۔ جو کھج کوری دھرنی دھرت دھول دھول اتوں رہیا کڈھی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رہن کوئے نہ پایا۔ مایا ممتا موہ وکار و بھچار ہنکار لین دیوے کسے نہ وڈھی، رشوت کوڑ نہ کوئے جنایا۔ اُس دی انت اخیر دو چار دی سب دے واسطے صدی، صدمے دیکھے خلق خدایا۔ جس نے ہر تن وجود سر پر اندروں نام شبد دی دھار نال کڈھنی بدی، بدکاری دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک ورتایا۔ ترپت نگاہ مارنی بن نیتراں جگت سنسار، نچ نیتز نین اکھ کھلایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تکنا اگم اپار، الکھ اگوچر نور الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا پروردگار، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جس نوں جھکدے رہے تینی اوتار، راما کرشنا ڈھولے گایا۔ جس دانانک گوہند کیتا ستکار، ستنام کہہ کے صفت صلاحیا۔ اوہ کھج انتم آ گیا جوتی جاتا ہو کے خبردار، بے خبراں رہیا اٹھایا۔ اٹھو ویکھو نیتز کھولو جیوو جنتو سادھو سنتو ویکھو شاہ پاتشاہ سچی سرکار، سچ سوامی اکو نظری آیا۔ جس کھج کوڑا دین دنی دے اندروں کڈھنا باہر، سچ سچ پرگٹایا۔ اوہ اگلے سال وچ ہون والا ظاہر، ظاہر ظہور اپنا آپ کرایا۔ دُجے سال جوتی جوت کرے اجیار، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ تیجے سال نو کھنڈ پر تھی مارے مار، ستاں دیپاں ویکھ وکھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی

جینی سارے روون دھاہاں مار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ چار کُنٹ دہ دشا دھرتی اُتے اڈے چھار، مٹی خاک دیوے دُہایا۔ مندر مسجد شو دوالے
 مٹھ کعبے روون زارو زار، بن نیتز نیئاں نیر وہایا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرسی کرے پکار، تیر تھ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ گرنٹھ شاستر وید پُران انجیل قرآن
 بائبل تریت گرو گرنٹھ اکھر اکھر ویکھن نین اگھاڑ، کون دوار اینکار پاربرہم برہم میلا میلے سچ سُبھایا۔ جس دین دُنی دا لہنا دینا پورب قرضہ دینا اُتار،
 قدرت دا قادر اک اھوایا۔ اوہ آگیا جوت جگا گیا شبد سُنا گیا ڈنک و جا گیا سَت سرُپ ہو کے وچ سنسار، سَت ستوادِی برہم برہمادی پاربرہم برہم اپنا
 رنگ رنگایا۔ جہنوں تکدے رہے جگ چار، آسا رکھدے گئے اوتار، پیغمبر جُھک کے سجیاں وچ کھندے گئے پروردگار، گرو گرو چرن دھوڑی
 لاؤندے رہے چھار، چار جگ دے شاستر آس رکھایا۔ جس نوں پاربرہم پت پر میثور امام اِماما نورِ الہ سب نے نیا پروردگار، یامین کہہ کے سپس
 نوایا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نہ کلا کل کلکی اوتار، کل کلکیش دا لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا صاحب اک گوسانیا۔ اوہ آگیا نرگن داتا شو شوئے شکتی، جس نوں آد شکت سپس نوایا۔ اوہ بھگتاں بھگون دیکھے کایا مندر اندر سَت سَت دی بھگتی،
 بھگون ہو کے کھوج کھوجایا۔ جو لہنا دینا تن وجوداں جانے بوند رکتی، ہڈ ماس ناڑی بھو رہے نہ رانیا۔ اوہ پرم پُرکھ پر ماتم سرب آتما دا مالک اکو ویکتی،
 جس دی گت کہن کچھ نہ پانیا۔ اوہ دھرتی اُتے دھول اُتے دھرم دی دھار دا مالک آگیا شرطی، شرطیہ اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں ساریاں مٹنا ندھ پرتی،
 پت پر میثور اک اھوایا۔ اُس دی اک دو تن سال دی سوہنی برسی، برس برس دا لیکھا دے مُکایا۔ جس نے سب دی میٹنی ہو س حرسی، ترسنا کوڑی
 دے گواپا۔ اوہ امرت میگھ نام ندھانا سیری بھگوانا بوند سوانتی کایا مندر اندر نا بھی کول اٹا کے رہیا برسی، سائنک سَت سَت ورتایا۔ جس دی آتما نرگن
 دھار پر ماتم ہووے درسی، بن جگت نیتراں اپنا درس دکھایا۔ اُس دی کسے گرگھ ورلے کول سَت سچ دی پرچی، پر اچین دے لیکھے ویکھ وکھایا۔ جس
 دے کول سب دی آد جگاد دی عرضی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اگم اتھاہیا۔ اوہ کلج بدلن دا بڑا عرضی، غرض اپنی اپنے وچوں پرگٹایا۔ پر ہن اُس نے
 بغیر کسے دی اچھیا توت ورت لینی اپنی مرضی، مریض دیکھے خلق خدایا۔ اوہدا کھیل ہونا اسپرچی، جگت نیتز نظر کسے نہ آپا۔ اوہ شاہو بھوپ اوہ سلطان

نوجوان سِری بھگوان مرد مردان کھیل جانے اپنے گھر دی، گرہ بیٹھا دیکھے تھاوں تھانیا۔ جس دی دھار آد جگاد چوٹی جڑ دی، چیتن اپنا بھيو چکایا۔
 جس دی وِديا گرنھہ شاستراں دی دھار نال جگت من مت بُدھی وِچ پڑھدی، اکھراں نال ملائیا۔ اوہ اتم سرشٹی کھیل کرے سِیس دھڑ دی، درشٹی
 اندر اپنا پردہ لاہیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطان وڈا وِششٹی، وِشیشتا وِچ اپنا گن دے سمجھایا۔ جس دی پیار دی دھار بن اکھراں توں نراکھ دھار سب کچھ
 کھدی، لیکھ لیکھراج گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کُماری ترپت ویکھنی ترے گن
 دی دھار، ترے گن اتیتا دے وکھایا۔ جو پرگٹ ہووے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وِشن برہما شو اپنا سنگ بنائیا۔ جس نوں پوُج دے رہے سدا
 جگ چار، سَتجگ تریتا دواپر کھج بیٹھے نین اٹھایا۔ جس دی آسارکھ کے گئے تینی اوتار، پِینمبر گروُ بیٹھے دھیان لگایا۔ سو آگیا جوت جگا گیا ڈمگا گیا بھيو
 کھلا گیا پردہ لاه گیا شبد و جا گیا ناد سنا گیا آپ اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا رنگ رنگایا۔ اُس وِشو دے مالک نوں بنا اکھال توں ویکھنا جو
 سب دے اندر اپنا کرے پیار، پریتم ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ اوہ متران دا متر تے یاراں دایار، سبجناں دا سبجناں اک اکھوایا۔ جدوں وسے تن دے
 اندر کایا مندر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوایا۔ ترپت
 برہم کُماری، کُمار ویکھنا شبد انادی دُھر درگاہیا۔ جس دی آتماناں سدا یاری، وچھوڑے وِچ کدے نہ آئیا۔ جیہڑا پریم دا سدا وپاری، وِچ اکو اک کرایا۔
 جیہڑا ویکھنہارا نو دواری، گھر گھر اندر کھوج کھوجایا۔ جس دی منزل نہیں دُشواری، دُشمن پنجے اندروں باہر کڈھایا۔ اوہ دیونہارا امرت رس نچھر جھرنا
 بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھاری، امیوں رس جام آپ پیایا۔ اوہ بخشنہارا شبد اگنی ناد دُھنکاری، دُھن آتمک راگ سناہیا۔ جیہڑا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جگاوے
 دیپ جوت اُجیاری، بن تیل باقی ڈمگایا۔ اوہ منچ اُتے بیٹھا شاہو بھوپ شہنشاہ سلطان جس دی آد جگاد سکداری، دو جہاناں اپنا حکم ورتایا۔ اوہ نرگن
 نرُور نرکار نرکار پروردگار سانجھا یاری، میت میتا اک اکھوایا۔ اوہ برہم دی دھار پاربرہم پت پریشور اپنا کھیل کرے اگم پاری، اکھ اگوچر اک
 اکھوایا۔ جس نوں شوئے شکتی کہہ کے سارے کرن نمسکاری، نمو نمو کہہ کے سارے سِیس نواہیا۔ اوہ پاربرہم پت پریشور پر م پُرکھ پُرکھوتم سرب کلا

جس دا کھیل کھج اتہم واری، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا ایختے اوختے دو جہاناں لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سرگن نرگن اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کھیل کرے بن وڈ
سنساری، سنسار دا سوار تھ اکار تھ اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گریپ سنگھ دے گرہ پنڈ توتاں والا ضلع فروزپور *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے پکار کر دے اسگاہ تھل، مہینل تیرا دھیان لگائیا۔ آشارکھ کے گئے بیٹھے سمند ساگر جل، جلدھارا دھیان لگائیا۔
پورب لہنا تک لے جو قول کیتا ناں بل، باون ہو کے گیا درڑائیا۔ کھج انت کسے ٹاہن رہیا نہ پھل، پت ٹہنی گئے کملائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی میرے اُتے
ودھیا چھل، کپٹ وچ خلق خدائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ سندیسہ میٹوں گھل، شبدي شبد درڑائیا۔ میں ہوواں تیرے ول، تیرا سنگ اک بنائیا۔
کوڑی کرپا میٹاں کل، کل کاتیاں کراں صفائیا۔ سچ وکار رہے نہ دل، ممتا موہ نہ کوئے ہلاکائیا۔ دئی دویتی میٹاں سل، آتم پر ماتم میلا میلاں سچ سبھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے جنم کرم دی ٹی گنڈھیں، کھج اگنی تت تت
بُجھائیا۔ نام بھنڈارا اکو ونڈیں، چارے گنٹاں آپ ورتائیا۔ میری آشنا ہون نہ دیویں رنڈی، کنت سہاگ تیری سرنائیا۔ لیکھا رہن نہ دیویں کریر جنڈی،
اکو اشٹ دینا پر گنٹائیا۔ مانس رہے نہ کوئے پاکھنڈی، بھانڈا بھرم بھاو دینا بھنائیا۔ تیرے ملن دامارگ اکو ہووے ڈنڈی، ڈنڈاوت سب نوں اک سمجھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں کھج اگن میٹ دے تت، تتوت
اک سمجھائیا۔ سرشی درشی اندر بدل دے مت، من مت دا لیکھا دے مکائیا۔ جگت وکار نہ ابلے رت، رکت بوند لیکھے لیئنی لائیا۔ آتم دھار بنا دے
نت، پر ماتم میلا میلنا چائیں چائیا۔ ٹوں نرگن دھار میرے اُتے آئیوں وت، بے وطنان دے مالک دیا کمائیا۔ تیرے اگے واسطہ رہی گھت، نو نو لاگاں

پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں کوڑ کڑیا کڈھ بھرشٹ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ ایکا مارگ دس دے سرشٹ، سریشٹ اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جاتے اِکو تیرا ہووے اِشٹ، دوسر سِیس نہ کوئے نوائیا۔ لہنا پورا کر دے رام وِششٹ، وِشیاں توں باہر سنگ نبھائیا۔ تیری آد جگادی بھوکھتاں والی کھت، اوتار پیغمبر گرو گئے درڑائیا۔ کلجگ کرپا کوڑ کر دے نِشٹ، نِشانہ دین دنی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشائیا۔ آتم پر ماتم سمجھا دے اپنی ذات، پار برہم برہم اپنا بھو چکائیا۔ انت کنت بھگونت بچھ وات، واتا ورن تک خلق خدائیا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو نور ظہور اپنا بخش دے کملاپات، پت پر میثور دیا کمائیا۔ نگاہ مار لے دھرنی کہے میرے اُتے لوک مات، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشٹوں بھگوان، امرت جام بخش دے بوند سوانت، سوانتی اِکانتی اپنی اِک ورتائیا۔

* ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ رُکنا موئگلا ضلع فروزپُر * *

نارد کہے دھرنی تیرے اُتے تکیا اندھ گھور، گھوری ہو کے دھیان لگائیا۔ دین دنی دی انتشکرن دی دھارا ہو گئی ہور دی ہور، اور دا اور دین دنی رُپ بدلایا۔ مائس مانو اِک دُوبے نال کر دے کھور، جھگڑے وِچ دسی خلق خدائیا۔ سچ دا منتر فرنا پھرے کسے نہ پھور، نام ندھانا نادی ناد نہ کوئے وجائیا۔ مائس جنم جگت جگیا سوآں جائے مول نہ سور، سنگر سچ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میں خیران ہو گیا دھرم دی چاروں گُنٹ کٹی گئی ڈور، تندو تندی تند نہ کوئے بٹھائیا۔ جھٹ میٹوں پنچ وِکارے پے گئے چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اپنی لے انگڑائیا۔ میں اُچی کوک پایا شور، دروہی دتی تھاوں تھانیا۔ میرا کوئی نہ چلیا زور، بلہین ہو کے دیاں درڑائیا۔ کیوں دین دنی کھان والی ہو گئی پنچھی ڈھور، پشوآں کھلاں رہے لہائیا۔ کسے دا بھاگ نہ دے

متھور، متھرا دا کاہن رہیا جنائیا۔ میں پر بھو دا سندیسہ دین آیا بطور، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں نگاہ مار لے کر کے غور، کی گھر گمبھیر حکم ورتائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے پر بھو پیار وچ پا گلو کڑی، بن بہیاں باہو اٹھایا۔ جس دی
 مُجّت وچ آد جگاد جکڑی، زنجیر سکيانہ کوئے تڑایا۔ تُوں ہوویں نہ دین دُنی نال من متری، منسا کجگ نال رلائی۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان اِکو تول تولنا
 اگئی تکرڑی، جس دا ترازو نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ نارد کہے دھرنیے تُوں اپنے
 ویکھ لے وال دھولے، دھولے بن اکھاں دھیان لگایا۔ نگاہ مار لے اقرار قولے، وعدے پچھلے ویکھ دکھایا۔ کس بدھ پُرکھ اکالا تیرے اُتے مولے،
 مولا اپنا روپ پرگٹایا۔ امرت رس تینوں بخشے اگئی کولے، کول دی دھار برہما کی سمجھایا۔ دین دُنی دے مانو تکے پگلے، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ کجگ کوڑ
 کڑیارے تکے بعلے، پڑے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نی تیرے ہنے دینے مکائے سگلے، سگلا سنگی ہوئے سہایا۔ جنھ لیکھے لاؤنے کو جھے کملے کنگلے، غریب
 نمائیاں اپنی گود ڈکایا۔ جو کجگ انت آیا گر اتار پینمبراں پیراں بدلے، جوتی جاتا ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس دی ویکھنی حدود حق منزلے، منزل منزل
 ۱۱۷۲ سارے پندھ مکایا۔ جس دا اِکو ڈھولا ہونا نام ندھان اگئی غزلے، گانن گا گا آپ سنائی۔ جس دے شبد اگئی ساز کھرنے بن ڈھولک چھینے طبلے، تبلیغ
 سب نوں دئے جنائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا تیرا پردہ انتم کج لئے، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ نارد کہے دھرنیے تُوں خوشیاں دے وچ بھج لے، بن قدماں
 قدم اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرے اُتوں
 آپے لہ لئے، جن بھگتاں کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔

* ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سپورن سنگھ دے گرہ پنڈ چک ندھانا ضلع فروزپور *

کجگ کہے دھرنیے میرا گالے ڈھولا، بن رسنا جہوا بتی دنداں صفت صلاحیا۔ میں چوتھا جگ پر م پڑکھ دا بن کے آیا گولا، گولک دھرم دھار دی تیرے اتوں خالی دتی کرائیا۔ میں مان رہن دتا نہیں کسے اوتار کلا چوداں سولہ، اپنی کل دتی ورتایا۔ نو کھنڈ پر تھی مایا ممتا موہ دا پا کے رولا، دھیرج دھرم دتا ہلایا۔ کوڑ گڑیار وچ سنسار ہٹ اگما کھولا، خلق دے مالک میتوں دتی مان وڈیایا۔ میں جھوٹھ و نجارا بن گیا تولا، دین ذنی تولوں تھاول تھانیا۔ میں کسے دے اندر بھو رہن دتا نہیں پردہ اولہا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نی تیرے اُتے صدی چودھویں انت میں کھیلن والا خون دا ہولا، ہوئی ہوئی اپنا کھیل پرگٹایا۔ توں وعدہ تک لے چار جگ دا اقرار تولا، کول نیناں کی تیتوں رہیا درٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے کلجگا میرا پر م پڑکھ بھگونت، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس نوں جگ چوکڑی گاؤندے بھگت سنت، صوفی سولے ڈھولے رہے سنایا۔ جس دا نام ندھانا اگما منت، منتو میرا حل کرائیا۔ جو لیکھا جانے جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ اوہ تیرے کوڑ گڑیار دا کرنہارا انت، انتشکرن ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے بناوے بنت، گھرن بھننہار دھردر گاہیا۔ جس دی مہما ایتھے اوتھے دو جہان اگنت، کتھنی کتھ سکے نہ رایا۔ اوہ تیرا توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم سب نوں دے سمجھایا۔ بدھی توں باہر بودھ اگادھا بن کے پنڈت، توں میرا میں تیرا سکھیا سچ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھردر دا ور، دھرم مالک اک گوسانیا۔ کجگ کہے دھرنیے میں سورپیر بلوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ میرا مالک خالق والی دو جہان، جو بن و ناسری بھگونتو نور الاہیا۔ جس نے نرگن دھار میتوں دتا دان، وست اگم اتھاہ ورتایا۔ میں پھیری دروہی وچ جہان، چار گنت دہ دشا اپنا حکم ورتایا۔ دھرم رہن دتا نہیں وچ زمیں اسمان، دھولے ویکھنا نین اٹھایا۔ جدھر تکیں مانو ذاتی تیتوں دے بے ایمان، بیوہ ہوئی خلق خدایا۔ ثابت رہن دتا نہیں کسے دا دھرم ایمان، عمل تکنے تھاول تھانیا۔ میرا کوڑ ہو یا پردھان، نوست بھجے واہو داہیا۔ توں ہو نہ جائیں خیران، خیرانی وچ گرلایا۔ میرا لہنا دینا نال شرع شیطان، شریعت اپنا سنگ نبھایا۔ میں یودھا

سورِ بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے کلجگانہ ایویں پا شور، اُچی کوک کوک سنائیا۔ ذراتک لے نال غور، گہر گبھیر کی محم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کریا تیری دفن ہووے وچ گور، مڑھی مسان روون مارن دھاہیا۔ تیری دی کٹی جانی ڈور، کٹاکش پرہہ اپنا نام لگائیا۔ جس لیکھا رہن نہیں دینا ٹھگ چور، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ تیرا میٹے اندھیرا گھور، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ دین دُنی دا لیکھا کر دیوے اور کا اور، اور دا اور رُپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں پرہہ دا پُت ناپاک، پاک رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دی مٹی اڈاواں خاک، دھوڑی زمیں اسمان دکھائیا۔ میں چوتھا جگ بن کے آیا چاک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ سرشی درشی اندر منو آکیتا عاق، من کا منکا آپ بھوایا۔ سچ دوارے کھول سکے کوئی نہ تاک، پردہ اوہلا نہ کوئے اٹھایا۔ میں جگت آسو چڑھ کے پورے کراں تیرے واک، واقف کار بنیا خلق خدایا۔ دھرم دار رہن دتا نہیں کوئی سجن ساک، میت پیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ناردا میرا مالک ام سوامی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خدایا۔ جس تیرے اُتے نرگن دھار کیتی مہربانی، مہربان مہبان بیدو نور الاہیا۔ اُس نے تیری میٹنی کوڑ نشانی، نشانہ سبجگ سچ جھلایا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اتم دے فانی، فنا فی اللہ دے خلق خدایا۔ میرے پروردگار سانجھے یار جھگڑا میٹنا جسم جسمانی، رُوح بُت ابناشی اچت اپنے رنگ رنگایا۔ اوہ ویس وٹائے دیا کمائے جوت جگائے جس نوں پیغمبراں کہا باپ اسمانی، اسم اعظم اکو اک اکھوائیا۔ جس دا حقیقت والا کلمہ ہووے کلامی، کائنات کرے پڑھایا۔ تیری میٹے رین اندھیری شامی، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانی، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی مالک خالق دو جہانی، دوہری نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل دکھایا۔

* ۲۷ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ، اقبال سنگھ، راج سنگھ عجیب سنگھ، پنجتر سنگھ دے نوت فرید کوٹ * *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کرپا کر، کرپا ندھان نوجوان سِری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میرا سُنھنا کر دے گھر، ابناشی کرتے پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ دین دیاں میتوں دے دے اِکو اگتا ور، وارث ہو کے دیکھ دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دھرم دھار میرا بنا دے سروور سر، دُرمت میل کھج کُوڑ گُڑیا دھوئیا۔ دین دیاں مایا ممتا موہ وِکار چُکا دے ڈر، ہوئے ہنگتا رہن نہ پائیا۔ آد جُگادی برہم برہمادی میں تیرا بھانا رہی جر، سنجگ تیرتا دوا پر کھج نو نو سپس جُھکائیا۔ مہربانا نوجوانا میرا خالی بھنڈارا بھر، نام ندھان وست اگم اتھاہ آپ ورتائیا۔ در درویشن ہو کے تیرے دوارے گئی کھڑ، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے اُتوں توڑ ہنکاری گُڑھ، نمرتا اپنی دے ورتائیا۔ جھگڑا مُکا دے چیستن جڑ، چوٹی اِکو رنگ سہائیا۔ میں تیرا پلو اِکو لیا پھڑ، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ میرے اُتے ست دھرم دا گھاٹن دینا گھڑ، سنجگ سچ دینا ورتائیا۔ کھج کُوڑ گُڑیا اِکنکار تیرے حکم وِچ جائے ہڑ، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے نگاہ مار لے جلدی، بن نیتز لوچن نیناں اکھ اُٹھائیا۔ دھار دیکھ لے کھج کل دی، کل کاتی اپنا پھیرا پائیا۔ سار پالے مہیئل جل تھل دی، تھل اسگاہ روون مارن دھائیا۔ میری آشا پوری کر دے باؤن دھار بل دی، ترسنا تیرے چرن لُکائیا۔ بے شک تیری کھیل اچھل اچھل دی، ول چھل اپنا بھيو دینا کھلائیا۔ میں سچ دوار اِکنکار درگاہ ساچی تیرا ملدی، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھرم دھار اُپجا دے جُگ، جگتی اپنی نال رلائیا۔ کھج کُوڑ گُڑیا لیکھا جائے پُگ، پوجنیوگ تیری سرنائیا۔ دین دُنی دی انتشکرن اُجل کر دے بدھ، بیک اپنا رنگ رنگائیا۔ من کلپنا دہ دِشا نہ جائے گد، قُدرت دے قادر ہونا آپ سہائیا۔ نگاہ مار لے ٹلے تھل اسگاہ ساگر سمند، مہیئل اپنا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو سنجگ ساچا دھرم دوارا لا، دھرم دی دھار دھار وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے بن ملاح، بیڑا اپنے

کندھ اٹھانیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا گواہ، شہادت چار جگ بھگتانی۔ گرنہ شاستر نال ملا، سگلا سنگ اک رکھانیا۔ وشن برہما شو اٹھا، ترے گن اتیتے دیا کمانیا۔
 کروڑ تیتیا دے ہلا، سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ سنگر شبدی اپنا ڈنک وجا، دو جہاناں کر شنوائیا۔ راؤ رنکاں پھول بھلا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ توں آد
 جگادی بے پرواہ، رہبر اکو نور الاہیا۔ توں مالک واحد اک خدا، گاڈ کہہ کے سیس نو انیا۔ کاہن کاہنا اکو رہیا اکھوا، رام راما روپ سماںیا۔ موسیٰ تیتوں رہیا
 دھیا، عیسیٰ بن لوچن نین اکھ کھلانی۔ محمد ڈھولے رہیا گا، چار یاری مل کے وجے ودھانیا۔ نانک نرگن سرگن ست ست نام رہیا درڑا، ڈنکا گو بند فتح رہیا
 وجانیا۔ انت سب نے دھرنی کہے میتوں دتا سنا، بن رسنا جہوا شبد سنانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آوے بے پرواہ، بے پرواہ نور الاہیا۔ جو کلجگ کوڑی
 کریا دے گوا، دھرنی دھرت دھول دھول تیرے اُتے رہن نہ پانیا۔ ستجگ ساچے جنم دے دوا، ست ست وچوں پرگٹانیا۔ ایکا نام کلمہ دے پڑھا،
 دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو مندر مسجد شو دوالا مٹھ گرو دوار دے دکھا، اکو گرہ وجدی رہے ودھانیا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوانا دے درڑا، دوسر اکھرنہ
 کوئے پڑھانیا۔ دھرنیے توں لکھ لکھ لینا شکر منا، شکرانے وچ سیس نو انیا۔ اوہ کھیل کرے مالک خالق الاہی نور خدا، خدی دا ڈیرہ انتم دیوے ڈھاہیا۔
 مٹی خاکے تیرے نالوں کدے نہ ہووے جدا، جُز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو فرمان شدیشہ دیوے سدا، حکم اکو اک جنانیا۔ توں اُس نوں سیس دینا
 نو، نو نو لاگنا پانیا۔ تیری انت کنت بھگونت کلجگ پکڑے بانہہ، سر سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ کلجگ جیواں بُدھی رہن نہ دیوے وانگ کال، دُرمت میل
 دیوے دھوانیا۔ اکو ایکنکارا سارے چین ناں، توں میرا میں تیرا کہہ کے ڈھولے گانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا حکم اک ورتانیا۔ دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ میری آ کے پالے سار، سرگن نرگن اپنا بھو چکانیا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے میرا لہنا دینا قرض
 اُتار، مقروض لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ آد جگادی برہم برہادی تیرا کھیل اپر اپار، الکھ اگوچر اپنا پردہ دے کھلانی۔ میں مانگت ہو کے کھڑی تیرے دوار،
 دوار کا واسی کاہن کرشن اپنے نال ملاںیا۔ رام راما دے سہار، دسرتھ بیٹا میری دے گواہیا۔ باؤن بن اکھراں بن لکھار، شہادت دھر دی دے بھگتانی۔
 پیغمبر تیرا کرن انتظار، موسیٰ عیسیٰ محمد بیٹھے نین اٹھانیا۔ گر گر تیرا دیکھن نور اجیار، جوتی جاتے کر رُشانی۔ دھرنی کہے میں رو رو کران گریہ زار، بن

نیز نیناں نیر دہایا۔ سبیل دے مالک جوتی جاتے ہو جا ظاہر، ظاہر ظہور اپنی کر رُشائیا۔ میرا ہولا کر دے انت کنت بھگونت کلجگ کوڑ گریار دا بھار، مایا
 متا موہ نظر کوئے نہ آئی۔ میں دُکھیارن تیرے آگے کراں پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ تُوں دیکھنہارا اک اِکلا اِککار، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیایا۔
 میں چاہندی تیری چرن کول دھوڑی لاواں چھار، ٹکے ست سچ رمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ
 نواسی پُرکھ ابناشی مہربان مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی مہربانا، محبوب کی تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے آد جگاد نوجوانا، نرگن ہو
 کے دیکھ وکھایا۔ میرے شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں ہندیاں کیوں بدل گیا زمانہ، زمیں زماں دوویں روون مارن
 دھاہیا۔ تُوں مالک خالق و سنہار اُتے اسماء، اسم اعظم اپنا دے سمجھایا۔ تیرا سندیسہ دے کے گئے کرشنا کاہنا، گھنڈیا سنیا پردہ گیا اُٹھایا۔ پیغمبراں دتا حق
 پیغام، یووی جو عرشے نواں فرشے خدا نور الایہا۔ گرو گدیو تیرا و جا کے گئے دامہ، ڈنکا جگت جہان سناہیا۔ سنگر شبد پہرنا بانا، روپ رنگ رکھ دیکھن
 کوئے نہ پائی۔ تیرا اکو نام ہووے تریا توں باہر ترانہ، سخن سکھوپت جگت سمجھ کوئے نہ پائی۔ چارے بانی تیرا سُنن نام ندھانا، پرا پسنتی مدھم بیکھری
 دیکھن نین اُٹھایا۔ چارے کھانی تیتوں کرن پروانا، انڈج جیرج اُتہج سیس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر پُرکھ بلوانا، بل دھاری تیری اوٹ تکایا۔
 کلجگ کوڑی کریا میٹ نشانہ، سبجگ سچ دھرم پرگٹایا۔ تُوں میرا رحیم رحمتاں والا رحمانا، رُوچ بتاں کر صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دست امولک میری جھولی پاؤنا اگتا دانا، جس نوں دانش ور سمجھ سکے کوئے نہ رایا۔

* ۲۷ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا شہر ضلع فرید کوٹ * *

دھرنی کہے پر بھو میرا دین دُنی داتک لے کوٹ، نو نو چار دے مالک دھیان لگایا۔ مانس مانو مانکھ تیرا نور الہی اگئی جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ست سرپ نظری آئی۔ زرگن زرویر زرنکار سب دے اندروں کڈھ دے کھوٹ، مورکھ موڑھ اگیان اپنے رنگ رنگایا۔ کلجگ کوڑ کڑیا را سماں بیت گیا بہت، سرشی درشی اندر لیکھا لہنا دینا چکایا۔ نو دوارے جگت واسنا دھرم دی دھار کھول دے سوت، سوئی سرت اکال مورت آپ اٹھایا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتما تیری گوت، دوسر ورن برن نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میں مانگت کھڑی حضور، حاضر ہو کے سیس نوایا۔ امرت رس بخش دے کپور، پوتر اپنا نام پرگٹایا۔ جوتی جاتے اُجالا دے دے نور، نور نورانہ ڈگمگایا۔ میرا پندھ مکا دے نیڑا دُور، دو جہاناں واٹ رہے نہ رایا۔ میری بیننتی بنے کر منظور، منسا تیرے چرن لکایا۔ جو آسا رکھ کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طور، ترت ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ جو سندیسہ دتا سوئی چڑھن لگیاں منصور، منسا تیرے رنگ رنگایا۔ میں دُکھاں وچ ہوئی مجبور، مہربان میرا لہنا دینا دینا چکایا۔ میرے توں کلجگ کریا میٹ دے کوڑ، کوڑ کُٹب دے مٹایا۔ میں چاہندی تیری اِکو دھوڑ، ٹکے مستک خاک رمایا۔ دین دُنی چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دُرمت میل دھوایا۔ کایا ماٹی تن خاکی رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں نوجوانا اُتر کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرا اِکو وجے ڈنکا، ڈور و جگت نظر کوئے نہ آئی۔ میرا ست دوار سہا دے بنکا، گرہ مندر دے وڈیایا۔ مان بخش دے راو رنکا، شاہ کنگالاں اِکو سنگ بنایا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا جنکا، تریتا جگ دے گواہیا۔ دین دُنی دا اندروں پھیر دے من کا منکا، منسا منسا وچوں بدلایا۔ توں مالک خالق واسی پُری گھنکا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ توں بودھ اگادھا پنڈتا، زراکھر کر پڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِکو بنا دے سنگتا، سکلا سنگی آپ ہو جایا۔ جھگڑا مکا دے پنج تت تن کا، تتوت اِکو بھو گھلایا۔ لیکھا رہے نہ خوشی غم کا، غم خوار لہنا دینا دینا مکایا۔ ونجارا رہے نہ کوئی

درِ شئی چمّ کا، چمّ درِ شئی دینی بدلانیا۔ جگت جہان و نجارا ہووے اِکو دھرم کا، دھرم دی دھار دینی پرگٹانیا۔ رُوپ انُوپ دکھاؤنا اِکو برہم کا، پاربرہم پردہ
 آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے بھو کھول دے آپ، آپ
 اپنی دیا کمائیا۔ جگ چو کڑی میرے اُتوں میٹ سنناپ، سگلے سنگی ہو سہائیا۔ کلجگ کوڑ کُرم رہے نہ پاپ، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جگت اندھیرا میٹ
 دے رات، شمع نُور جوت کر زُشائیا۔ انت کنت بھگونت میری بچھ وات، واتا ورن تک خلق خُدائیا۔ چرن پریتی اِکو بخش دے اپنا نات، دُوسر سنگ نہ
 کوئے بنائیا۔ میرا کوڑ کُرم دا لیکھا مُکا دے کھات، بچھلا لہنا رہے نہ رائیا۔ لیکھا لکھ دے نال قلم دوات، شاہی اپنا رنگ رنگائیا۔ پرگٹ ہو کے وِچ لوک
 مات، ماتر بھومی دے وڈیائیا۔ تُوں میرا سوامی کملاپات، پت پریشور اِک اکھوائیا۔ بن نیناں میرے ول جھاک، جھاک مٹی خاکی اُتے اپنی آپ اِکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے دھرنی زرنجن داتا ہو کے آواں گا، ہر پُرکھ زرنجن
 ہو کے ویس وٹاواں گا۔ ایکنکار ہو کے بھو چُکواں گا۔ آد زرنجن ہو کے ڈمگاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے پھیرا پاواں گا۔ سیری بھگوانا ہو کے ویکھ
 دکھاواں گا۔ پاربرہم اپنا پردہ آپ چُکواں گا۔ ستگر شبد شبد اُٹھاواں گا۔ وِشن برہما شو نال ملاواں گا۔ اوتار پینمبر گرو سنگ بناواں گا۔ جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا ہو کے ڈمگاواں گا۔ چار جگ دا لہنا دینا تیری جھولی پاواں گا۔ چار جگ دے شاستر پھول بھلاواں گا۔ اکھر اکھر لیکھ لکھاواں گا۔ پتر پتر گنڈھ
 پاواں گا۔ جو گوبند یار ڈا لٹھا ستھر، سچ سُنہنجی سو بھا پاواں گا۔ دھرتیے مول دہا نہ اتھر، تیرے ہنجنھو آں ہار بناواں گا۔ میری مہما سدا اکتھن، اکتھ
 کتھا آپ درڑاواں گا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر کے متھن، سنجگ سچ چند آپ چکواں گا۔ تیری تیج آواں رکھن، زرنجن ہو کے ویس وٹاواں گا۔ اِکو ڈھولا
 میرا نام سارے چین، تُوں میرا میں تیرا راک درڑاواں گا۔ اِکو گھاٹ ہووے پتن، سر شئی اِکو گھر سہاواں گا۔ کسے دا چلے کوئی نہ یتن، بیتھارتھ اپنا حکم
 ورتاواں گا۔ تیرا پوتر کر کے لوک مات دا وطن، بے وطن اپنا کھیل کھلاواں گا۔ سچ دوار دا کھول دے ہنن، سچ نام اِک ورتاواں گا۔ کلجگ کوڑی کرپا
 ڈوری آواں کٹن، کٹاکش اپنا حکم سمجھاواں گا۔ امرت آتم نچھر جھرنیوں بوند سوانتی آواں جھٹن، بجر کپائی پردہ آپ کھلاواں گا۔ شبد انادی ناد گھر گھر

سناواں ندن، انحد نادى ناد و جاواں گا۔ جوتى دىپک کایا مندر اندر جگن، نور نورانه هو کے ڈمگواں گا۔ بھاگ لگا کے سرشٹی کایا ماٹی بدن، تن وجوداں
 ویکھ وکھاواں گا۔ تُوں خوشیاں نال پھیر لگس بھجن، بھجن بندگی سب دی آپ بدلاواں گا۔ اِکو چرن دھوڑ کرا کے محن، سر سرور اک وکھاواں گا۔
 تیرے پردے آواں کجَن، سر سر اپنا ہتھ ٹکاواں گا۔ تیرا لیکھا رہن نہ دیواں اڈھن، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈاواں گا۔ میں نور الاهی نظر اِکو آواں
 ربن، جلوہ جلوہ گر آپ پرگٹاواں گا۔ جس نوں کہندے گوپال مورت مدن، موہنی اپنا کھیل کھلاواں گا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرا شکر مناواں گی۔ جوتى جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے گن گاواں گی۔ دین دیاں دیا
 ندھ ٹھا کر، تیری دھوڑی خاک رماواں گی۔ اگم اتھا میرے گھر گمبھیر ساگر، سرور تیرے وچ نہاواں گی۔ میرا زمل کرم کرنا اُجاگر، دُرمت میل
 میل دھواواں گی۔ اِکو نام دی بنا سو داگر، ونج اِکو اک رکھاواں گی۔ تُوں میرا کریم قادر، فُدرت دے مالک تیری اوٹ تکاواں گی۔ جو اشارہ دے کے
 گیا گر تیغ بہادر، اوہ وست تیرے کولوں منگ منگاواں گی۔ تُوں میرا پدرا مادر، مات پت تیتوں اک رکھاواں گی۔ میری آلس کھولنی نندر، سوادھان ہو
 کے تیرا شکر مناواں گی۔ میرے گرہ دا قفل توڑنا جندر، زندگانی تیرے چرن ٹکاواں گی۔ جو آشار رکھ کے گیا کاہن واسی متھرا بن بندر، بندو تیرا راہ
 تکاواں گی۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاواں گی۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی نرگن جوت جوت
 رُشناواں گا۔ جوتى جاتا ہو کے ویس وٹاواں گا۔ پُرکھ بدھاتا کرنی کار کماواں گا۔ کلجک میٹ اندھیری راتا، سنجگ ست چند چکاواں گا۔ تیتوں بنا کے پھیر
 دھرم دی ماتا، دھرنی تیرا درد ونڈاواں گا۔ انتم آ کے پُچھاں واتا، وارث ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ میتوں سب نے کہا جوتى جاتا، جاگرت جوت اک
 پرگٹاواں گا۔ تیرا بھيو کھلاواں باطن اگئی سناواں باتا، جگت وديا نہ کوئے درڑاواں گا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتا، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھاواں گا۔ تیری
 کلجک کوڑ دی میٹ کے واثا، اگلا مارگ اک وکھاواں گا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ دھرنی
 کہے پر بھو جد میرے اُتے آوگے۔ دین دیاں ویس وٹاوگے۔ جوتى جاتے جوت جگاوگے۔ شبد انادی ناد سناوگے۔ بودھ اگادھی آپ پڑھاوگے۔ موہن

مادھو مادھی درس دکھاؤ گے۔ میں نہانی کملی کو جھی تیتوں رہی ارادھی، ارادھنا میری لیکھے پاؤ گے۔ میں چار جگ دی سدھی سادی، صدقے واری
 تیرے اتوں گھولی گھول گھماؤ گے۔ میرے پر بھو پر ماتم جگ بدلن دی تیتوں وادی، کی میرا وعدہ پور کراؤ گے۔ اوہ ویکھ لو کلج دی کتنی ودھی آبادی،
 جن سنکھیا کیٹھی کھاٹ سہاؤ گے۔ تیری کھیل پر بھو کس بدھ ورتنی ڈاڈھی، بھيو ابھید آپ جناؤ گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناؤ گے۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی رُوپ انُوپ پر گٹاواں گا۔ شاہو بھو پ اکھواواں گا۔ ست سروپ درسواواں گا۔ سنگر شبد ڈلارا
 پوت، اک اٹھاواں گا۔ جو پھرے تیری چارے کوٹ، دہ دشا آپ درڑاواں گا۔ جو ہر ہردے ویکھے جوٹھ جھوٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ویکھ
 وکھاواں گا۔ جس دا چار جگ دے شاستر دین ثبوت، سو مالک ہو کے کار کماواں گا۔ نگاہ مار کے وچ کایا بت، بتخانیوں پردہ لاهواں گا۔ تیرے اُتے
 سہنجی کراں رت، رتڑی اپنے نال مہکاواں گا۔ کھیل کراں بن ابناشی اچت، چیتن اپنا حکم جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتاواں گا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری رکھاں اڈیک، آمد وچ دھیان لگایا۔ میتوں شبدی دس تاریخ، تاریخ
 دے درڑایا۔ کس بدھ میرے اتوں میٹیں اندھیرا تاریک، کلج کرپا کوڑ دس گوانیا۔ کس بدھ ساچے نام کلمے کریں تبلیغ، دین دنی دنی پڑھانیا۔ میری
 آسا منسا پوری کریں امید، ترسنا ترکھا دور کرایا۔ کس دھار نال چار جگ دا لیکھا کریں تصدیق، شہادت اپنا نام بھگتایا۔ توں سچھنڈ دا وسنیک، میں
 دھرنی لوک مات تیرا راہ نکایا۔ کون کوٹے آئی میرے نزدیک، میتوں سچ نال سمجھایا۔ توں مالک لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آیا۔ میتوں ساچی
 دس پریت، پریت ہو کے دے سمجھایا۔ میری کایا کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی ت ت ت بھجھایا۔ میرے اتوں جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ اک
 سمجھایا۔ کلج وچ ستجگ بدل دے ریت، ریتوان تیری بے پرواہیا۔ توں ہر گھٹ وسنا چیت، من ٹھگوری دے چکایا۔ جھگڑا رہن نہ دیویں ہست
 کیٹ، اوچاں نیچاں گنڈھ پوایا۔ بے شک تیرا رُوپ سدا انڈیٹھ، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میتوں چاڑھ دے رنگ بسیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ
 جایا۔ میرے ول کروٹ بدل لے پیٹھ، ستمکھ ہو کے درس دکھایا۔ کلج جیو رہن دینے نہیں کوڑے ریٹھ، امرت رس اندر دینا بھرایا۔ ہر رسنا نام

بخشنا میٹھ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تُوں مالک خالق پتت پُنیت، پاوَن باوَن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنیے میں کلج کوڑ مٹاواں گا۔ مورکھ موڑھ سنگھڑ بناواں گا۔ تیتوں بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے سچ
خاک رماواں گا۔ کلج توڑ کے گڑھ غرور، ہوئے ہنگتا میٹ مٹاواں گا۔ ساچے نام دا دے سرور، سرتی شبد نال جڑاواں گا۔ سنمکھ ہو کے حاضر حضور،
حضرتاں دے لیکھے پور کر اواں گا۔ کلج پائے نہ تیرے اُتے فتور، فتویٰ اکو وار لو اواں گا۔ ایہہ جگ میرے مزدور، مزدوری سب دی ویکھ دکھاواں گا
- ساچی دست نام دے بھرپور، تیری اؤنتا تیری جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں
گا۔ دھرنی کہے پر بھو نرگن میرے اُتے آئیگا۔ ست امولک دست اک ورتائیگا۔ میری کایا گوک آپ لکائیگا۔ دین دنی خوشی نال ورتائیگا۔ تیرا لہنا دینا بیس
یے ایکا نایا اوتار اُنی، اُنیسے کی اپنی کھیل کھلایگا۔ تُوں وڈ داتا گن گنی، گہر گبھیر کی اپنا حکم ورتائیگا۔ تُوں لکھ چوراسی چھانی پُنی، کس بدھ سب دے
لیکھے جھولی پائیگا۔ میں اکو سننی چاہندی تیری دُھنی، دُھن آتمک راگ کی درڑائیگا۔ تُوں مالک کُن گنی، کُل مالک کی حکم ورتائیگا۔ میں تیتوں ویکھاں
کس بدھ ہوویں صلح کُلی، سب دا ساچا سنگ نبھائیگا۔ جھگڑا میٹ کے جاپ ٹلیں، اجپا جاپ آپ جپائیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیگا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میں اپنا کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جوت نور رشناواں گا۔ بھگت سہیلے آپ اٹھاواں گا۔ گر چیلے
میل ملاواں گا۔ سجن سہیلے رنگ رنگاواں گا۔ سب نالوں دکھرے کر نویلے، اپنا بھيو درڑاواں گا۔ سجن سہیلے سنگ سہاواں گا۔ آتم پر ماتم کر کے میلے،
پاربرہم برہم وچ رکھاواں گا۔ آون جاون کٹ کے دھرم رائے دی چیلے، چوراسی پنڈھ مکاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، سد پردہ آپ اٹھاواں گا۔ دھرنی، پردہ آپ چکاواں گا۔ بھگت بھگوان میل ملاواں گا۔ بن کے جگت سہیل سنگ رکھاواں گا۔ دیپ جگا کے
بن باقی تیل ڈمگاواں گا۔ ----- اپنی کل ورتاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
اکھاواں گا۔ دھرنی کہے پر بھو میری نمو نمو ڈنداوت، بندنا سجدياں وچ سیس نوائیا۔ میرے اتوں کلج کریا کوڑ میٹ بغاوت، بغلگیر کر خلق خدائیا۔

ساچے نام دی دے سخاوت، سُخن اوتار پیغمبر آں گرو آں پور کرایا۔ دُھر دے نام دی دے امانت، حق حق میرے اُتے ٹکایا۔ کلجک میٹ اندھیری رین شامت، سنجک سچ کر رُشنائیا۔ میں مورکھ موڑھ انجانت، تُوں دیونہار گوسائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار صحیح سلامت، سدا سدا در تیرے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در دوار اپنے دے مانت، مان نمانیاں اپنے انگ لگایا۔

* ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گھڑ سنگھ دے گرہ پنڈ بر گاڑی ضلع فرید کوٹ *

دھرنی کہے پر بھو میرے دیکھ لے دُوکھے ساگر، سمند سرووراں دھیان لگایا۔ نگاہ مار لے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی گاگر، تن وجوداں پھول بھلایا۔ تیرے نام دا بنے نہ کوئے سو داگر، ونج حق نہ کوئے کرایا۔ نرمل کرم ہوئے نہ کسے اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سچ دوار ایکنکار ملے کسے نہ آدر، درس تیرا دیکھن کوئے نہ پائیا۔ تُوں کرتا کریم قادر، قُدرت داملک اک اکھوائیا۔ آد جگادی سور پیر بہادر، مہابلی نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دُھر در گاہیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرناں میری قدم بوسی، بن رسنا جہوا گھ رس اپنے اندر لکایا۔ میرے اُتے دین دُنی ہوئی دوشی، دوش دیکھنا تھاواں تھانیا۔ میں بے حال ہوئی وچ بے ہوشی، سرتی سچ رہی نہ رانیا۔ مان گیا جگت و دیا کوشی، کُشتا وچ دے نہ خلق خدایا۔ سچ پیار وچ رہے نہ کوئی مدھ ہوشی، مدُھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرسارے کر گئے خاموشی، نعرہ ڈنک شبد نہ کوئے وجایا۔ دُنیا کوڑ گڑیا دی دھار ہو گئی پوشی، پیشین گوئیاں تیریاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ پردہ لاه نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا جوشی، بھيو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں مستک لاواں تیری دھول، دھرم دھار وڈیایا۔ میرے اُتوں کوڑ دامیٹ اصول، اصل وصل دے یار خدایا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر رسول، رسنا جہوا جگت سَنایا۔ سو پُرکھ اکالے کر

قبول، کامل مُرشد ہو کے دیکھ دکھائیا۔ میرا اصل چُکا دے مول، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں دُھر دا کنت کنٹول، سوامی ٹھا کر اک اکھوایا۔ اشارہ دے دے شکر دھار ترسول، ترے گن اتیتے آپ درڑایا۔ تیرا حکم ہووے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا یا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن کول میرا ہووے سر سر، تن خاکی مائی تیری بھیٹ کرایا۔ تُوں کرپا ندھان کرپا کر، مہربان دیا کمایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میرے اُتوں جائے ہڑ، ہر ہر دے کر صفایا۔ پوتر کر دے ناری نر، نر نرائن دیا کمایا۔ میں مانگت ہوئی تیرے در، درگاہ ساچی سپس جھکایا۔ تُوں پُرکھ اکال کرپا میرے اُتے کر، کر نہار تیری بے پرواہیا۔ سنجگ ساچا دھرنی دھرت دھول اُتے دھر، دھول ہو کے واسطہ پایا۔ اکو ویدیا سرشٹی درشٹی اندر تیری جائے پڑھ، نام کلمہ اک سمجھایا۔ جھگڑا مُکا دے سپس دھر، تن وجود نہ کوئے لڑایا۔ ہوئے قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ جگت جہان گنی اگت جائے نہ سڑ، امرت میگھ دینا برسایا۔ پر ماتم بندھالے اپنے لڑ، سرتی شبد جوڑ جڑایا۔ میں سچ دوار ایکناک تیرے ڈھولے رہی پڑھ، درگاہ ساچی سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ ۱۱۸۴

دھرنی کہے پر بھو تُوں آد جگادی دیون یوگ، جگتی تیری بے پرواہیا۔ میرا سنجگ نال کر سنیوگ، میلا میل سچ سبھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کٹ دے روگ، ہوئے ہنگتا دُور کرایا۔ اپنا درس دے اموگھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ نام ندھان بخش دے چوگ، چُغلی نندیا رہے نہ رایا۔ چرن پریتی دے دے جوگ، جگیشتراں اپنے رنگ سما یا۔ آتم پر ماتم تیرا ہووے بھوگ، بھسمر ہو کے کھیل کھلایا۔ جگت شرع پانہ سکے ویوگ، وچھوڑا اندروں باہر کڈھایا۔ میرے اُتے تیری مانو ذاتی مانے مَوَج، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ تیرے شبد دی بن تیری کرپا نہ ہووے کھونج، کھوجت کھوجت تھکی سرب لوکایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ست دھرم دامیرے اُتے کر دے چوج، چوجی پریتم ہو کے دیکھ دکھایا۔ جن بھگت سہیلے تیرا درشن کرن روز، روزانہ اپنا رنگ رنگایا۔ اپنا بھيو کھلا دے گوجھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم شبد نام ندھانا اگادھ بودھ، بدھی توں پرے بھيو دینا جنا یا۔

* ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ چٹن سنگھ دے گرہ پنڈ واندر ضلع فرید کوٹ * *

دھرنی کہے سو پڑکھ نرنجن میرے راجن، شاہ سلطان نوجوان تیری سرناہیا۔ ہر پڑکھ نرنجن آد جگادی ساجن، ست ستوادی برہم برہادی تیری اوٹ نکاہیا۔ ایکنکار و جاؤنہار اگئی نادن، دو جہان برہمنڈ کھنڈ تیری شنواہیا۔ آد نرنجن ہو مہربان، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ابناشی کرتے دینا دان، داتے دانی آپ ورتایا۔ سری بھگوان کرپا کرنی مہان، کرپن ہو کے منگ منگایا۔ پاربرہم پرہم میری کریں پچان، بن نیز لوچن نین اکھ اٹھایا۔ سنگر شبد آد جگادی نوجوان، سورپیر بلوان اپنی لے انکڑایا۔ وشن برہما شو دسنا کھیل مہان، بھویو ابھیدا آپ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو میننتی کرو پروان، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر رہی سناہیا۔ میرے اُتے سنج تریتا دواپریتیا کلجگ ہویا مات پردھان، نوست اپنا کھیل کھلایا۔ مایا متا کریا کوڑ ہوئی شیطان، شرع شریعت اپنی کل ورتایا۔ ست دھرم دانو کھنڈ ست دیپ رہیا نہ کوئے نشان، نشانی دین دنی بدلایا۔ میں صدی چوڑھویں ہوئی انت خیران، خیرانی وچ میری دہایا۔ چار کٹ ہوویں نگاہبان، اتر پورب پچھم دکھن ویکھنا چائیں چانیا۔ چار جگ دے شاستر کوگ کوگ سنان، دروہی دروہی کر سناہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جل دھارا ساتک ست دے نہ کوئے وچ جہان، امرت میگھ میگھ نہ کوئے برسایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ پھر دے بے ایمان، گرو دوارے چرچاں چراگاہاں کھوج کھوجایا۔ پھر گئی دروہی میرے وچ زمیں اسمان، چوڑاں لوک چوڑاں طبق سنگ نہ کوئے بناہیا۔ بچکھنڈ نواسیو سارے اکٹھے ہو کے آو میرے دھرم والے میدان، دور دواڑے اپنا پنڈھ مکایا۔ اپنے نام کلمے منتر اکھراں والے ویکھو کلام، کائنات اندر دھیان لگایا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیشین گوئیاں وچ پیغام، پیشتر پردہ دیو کھلایا۔ نگاہ مار لو اپنے دین مذہب وچ ایمان، عمل ویکھو خلق خداہیا۔ ہر دے وسے نہ کسے بھگوان، رسنا جہوا بھلاں نال سارے گایا۔ امرت رس ملے نہ کسے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ نہ کوئے مٹایا۔ شبد انادی سنے نہ کوئے ڈھکان، انحد نادی ناد نہ کوئے شنواہیا۔ دیک جوتی کایا مندر نظر نہ آئے مہان، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ میرا نو کھنڈ دوارا ہویا سنج مسان، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ دھرنی کہے میں رو رو کے چار جگ توں وکھرا دیاں بیان، جس نوں کلم بند سکے نہ کوئے کرایا۔ کوئی کاتب لیکھ لیکھاری لکھ سکے نہ جگت جہان، قلم شاہی چلے نہ کوئے

چترائیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول نو سو چرانوے چوکڑی جگ دادین لگی بیان، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اکو اک الکھ، الکھ اگوچر دیاں درڑائیا۔ نرگن دھار ہو پر تکھ، پاربرہم پت پر میشور اپنا ویس وٹایا۔ جوں بھاوے میتوں لینا رکھ، رکھک ہو کے ہونا سہایا۔ دھرم دھار دی میری جھولی دیکھ لے سکھ، دست نام نظر کوئے نہ آیا۔ میں سچ سنہہڑا اکو رہی دس، دہ دشا دھیان لگایا۔ لکھ چوراسی جیواں جتناں تیرا رہیا پریم نہ رس، رستہ دین دنی گئی بھلایا۔ سچھنڈ نواسی پرکھ ابناشی شبد انیالا تیر مار کس، قسم کھا کے رہی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دھرم نشانہ گیا مٹ، مٹی خاک ہو کے دیاں دھایا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے رہی لٹ، لٹاں کھول کے میری دھایا۔ دُنیا دا ایشٹ ہو گیا پتھر اٹ، پاہناں پوجے خلق خدایا۔ تیرے شاستر ست دھرم دے گرنتھ ٹکلیاں اُتے رہے وک، قیمت ہٹوہٹ پوایا۔ تیرے نام ندھان دی سرتی وچ رہی کسے نہ سک، شبدی شبد نہ کوئے سمایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرا لیکھ آگے آپے لکھ، بھوکھ پچھلے نال ملایا۔ ساچا رہیا نہ کوئے مرید سکھ، پنڈت پاندھا تیک للائی جوت نہ کوئے رُشنا یا۔ آہ دیکھ لے میرے کول اوتار پیغمبراں گرو آں والی چٹ، جس دا حرف حروف سمجھ کوئے نہ پانیا۔ دھرنی تیرے اُتے کلجگ انتم پرکھ اکالا تیرا ہونا مت، متر پیارا اک اکھوایا۔ جو نرگن ہو کے کرے ہت، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھایا۔ جگت ٹھگوری کڈھے چت، منسا من دُور کرایا۔ تیری سہنجنی کرے تھت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگایا۔ تیرا وقت سہنجنا آپے لئے نجٹھ، سر تیرے ہتھ لگایا۔ اپنا روپ پرگٹائے انڈٹھ، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پانیا۔ نام ندھانارس دیوے مٹھ، انرس اپنا آپ چکھایا۔ جگ بدلنا جس دی دھار آد جگاد نیت، نوت تیرے آوے چل کے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد شاہو بھوپ پرکھ اکالا ابناشی اچت، پروردگار سانجھیا ر ایکنکار اکل کل دھاری اپنی کل لئے پرگٹایا۔

* ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ستنام سنگھ دے گرہ پنڈ دہڑی خانہ ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے پر بھ بخش دے امرت بوند سوانتی، سنگر داتے پُرکھ بدھاتے دیا کمایا۔ آتم پر ماتم دین دنی سمجھا دے اپنی ذاتی، پار برہم برہم اپنا بھویو
 کھلایا۔ نچھرنا امرت رس بخش دے بوند سوانتی، نا بھی کول کول اٹلایا۔ میں تیرا کھیل تکدی رہی سدا بہہ بھانٹی، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ ویکھیا چائیں
 چانیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجگ میرے اوتوں میٹ کرانٹی، کریا کوڑ رہن کوئے نہ پانیا۔ میرا پوتر سپنہ کر دے کر دے ٹھنڈی چھاتی،
 چھتر دھاریا تیرے آگے منگ منگایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نرگن جوت جگا دے باقی، بن تیل باقی ڈگگایا۔ ست دھرم دی میرے اُتے ہووے
 پر بھاتی، پر بھو اپنا رنگ دینا رنگایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر میری پچھے واتی، لاشریک تیرے آگے واسطہ پانیا۔ مایا متا موہ وکار کوڑ گڑیار رہن
 دینی کوئی نہ ہائی، جھوٹا ونج جگت نہ کوئے کرانیا۔ سچ دوار ایکنکار اپنی منزل دس دے گھائی، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اوتوں میٹ دے میرا شنگ، سنسا انتر رہن نہ پانیا۔ نو کھنڈ سہا دے میرا بنک،
 ست دیپ تیرے نام دی وجے ودھانیا۔ اکو رنگ رنگا دے راؤ رنگ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سچ پیار دی ہر ہر دے لا دے
 تنک، جگت جگیا سو آس سوئی سرتی دے جگایا۔ مانس ذاتی اندروں پھیر دے من کا منک، منسا کوڑ نہ ہوئے ہلکایا۔ توں پر ماتم آتم دھار سب داکنت،
 کنٹول اکو اک اھوایا۔ ستجگ ساچی ست دھرم میرے اُتے بنا دے بنت، گھٹن بھٹنہار تیری اوٹ تکایا۔ تیرا بھوکھتاں وچ اشارہ دے کے گئے اوتار
 پیغمبر گرو دھرم دے سنت، بھگت بھگونت تیری اوٹ تکایا۔ میرے اُتے تیرا اکو نام ندھانا ہووے منت، پُرکھ اکال اکو تیرا ایشٹ منایا۔ جوتی جاتے
 پُرکھ بدھاتے مہر کر دے اپنی دھارا دکھا دے نہہکنک، کل کلکی اپنی کل ورتانیا۔ مہربان محبوب اماما میرا سہا دے بنک، بنک دوار ملے وڈیایا۔ توں
 میرا میں تیرا ہر ہر دے اُتے چھنت، ساچا ڈھولا اکو اک گایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب سب ہووے تیری دھرم دی سنگت، سگلے سنگی بہہ رنگی
 اپنی کھیل وکھانیا۔ دین دنی دا گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سب نوں دے درٹانیا۔ میں تیرے دوار پروردگار سانجھے یار ایکنکار ہوئی منگت،

در ٹھانڈے خالی جھولی رہی دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میری آسا ویکھ بہہ پُرانی، پُنہ پُنہ کر کے سپس نوایا۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ سُلطانی، سچکھنڈ نواسی اگم اتھاپیا۔ میری کلجگ اتتم ڈکھاں والی کہانی، دھرم نشانی نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم میل ملے کسے نہ ہانی، سُرقتی شبد نہ کوئے سمائی۔ منو آکوڑ منسا وچ کرے شیطانی، شریعت شرع چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ توں مالک خالق دو جہاناں نور الہ اسمانی، اسم اعظم اپنا دے درڑایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت میرے اندروں کڈھ حیرانی، حیرت وچ تیری اوٹ رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہم برہمادی شبد انادی دو جہانی، دو جہاناں مالک خالق تیری آس رکھائی۔

* ۲۸ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر چند سنگھ دے گرہ پنڈ ہر رائے پُر ضلع بٹھنڈا *

دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے کرپا کر، کرپا ندھان سیری بھگوان دیا کمائی۔ ست ستوادی برہم برہمادی میرے اگے ہر، کرتے پُرکھ قدرت دے قادر تیری اک سرنایا۔ مہربانا نوجوانا میرا سہنجننا کر دے گھر، گرہ مندر نوست اندر وجے ودھائی۔ ست سوامی انترجامی میرا پوتر کر دے سر، سرور اکو اک دکھائی۔ توں میرا مالک خالق نرائن نر، دو جہاناں والی دھردر گاہیا۔ میرا کلجگ کوڑ گڑیارے چکا دے بھے ڈر، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ میں جگ چوکڑی تیرا بھانا رہی جر، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ تیری آس رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھ میرا دھرم دوارا ایکا کھول، وست ست سچ ورتایا۔ شبد اگما اکو بول، انبولت دے درڑایا۔ دو جہاناں وچا دے دھردا ڈھول، ڈنکا اکو کر شنوایا۔ ہبھے وست تیرے کول، ہمساجن دینی ورتایا۔ جس دا بھيو پا سکے نہ کوئی پنڈت پاندھا رول، جگت وديا نہ کوئے چترایا۔ ہر گھٹ اندر انتشکرن جامول، مولا ہو کے اپنا کھیل ورتایا۔ چار جگ دا لہنا دینا میرا پورا کر دے قول، اقرار تیرے چرن ٹکائی۔ میں منتاں کردی دینن ہو کے

دھول، دیال دینی مان وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم تیرے اُتوں آپا آپ دیواں گھول، ہوں گھولی گھول گھمائییا۔ میرے اُتوں آکے کوڑ داتت وِ رول، بابل ہو کے ویکھ دکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دھرم دوارا کر دے اُجلا، اُگن آتھن تیری وجے ودھائییا۔ میرا بھو کھلا دے آد جگاد ڈھلا، مدھ دا پردہ رہے نہ رائیا۔ نو نو چار دے مالک کھول دے گنجھلا، گو بند پردہ پردیاں وچوں چکائییا۔ توں موہن مادھو اکال مورت مدھسودن اک اگئی مُندرا، مُدّتاں دامالک نظری آئییا۔ میرا کونا گوشہ ویکھ لے کُندرا، سُنند ساگراں پھول بھلائییا۔ میرا لیکھا جگت دھار نہیں کوئی اُنکلا، ہندسیاں گنت نہ کوئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائییا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پُرکھو تم دیا ندھ، ٹھاکر سوامی تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سُدی ودی دا لیکھا نظر کوئے نہ آئییا۔ پرم پُرکھ پر ماتم تیرے کول انوکھی بدھ، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آساتک لے اگم، اگمڑے تیرے چرن ٹکائییا۔ میرا رُپ نہیں تتاں والا برہم، پاربرہم پردہ دینا اُٹھائییا۔ میرا ہڈ ماس ناڑی نہیں چرم، چدرِشٹی نہ کوئے رکھائییا۔ میرا دین دُنی والا نہیں کوئی کرم، کرم کانڈ نہ کوئے جنائییا۔ میرا دیناں مذہباں والا نہیں دھرم، حصّے دین دُنی رکھائییا۔ میٹوں اِکو تیری اوٹ سہارا تیرے چرن، چرنودک تیرا لے کے خوشی بنائییا۔ میرا آد جگاد تیرے نال وعدہ تیرے نال پرن، پرم پُرکھ پر ماتم دیاں درڑائییا۔ جو بن ونتے سری بھگونت میرا آپے پھڑ لے لٹن، پلّو اپنے نال بندھائییا۔ میں سچ دوارا اینکار تیری منزل لگی چڑھن، چوٹھے جگ دے مالک ہونا آپ سہائییا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی ہار بھنّ گھٹن، سمرتھ پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتوں جھگڑا مُکا دے سیس دھرن، دھڑے بازی دین دُنی نظر کوئے نہ آئییا۔ جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم تیرا ڈھولا پڑھن، پرم پُرکھ تیرا نام دھیائییا۔ میرے اُتے نہ کوئی ذات نہ کوئی پات نہ کوئی ہووے ورن برن، دین مذہب تیرا نور نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائییا۔ دھرنی کہے پر بھو توں آد جگاد رہیں ہمیش، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ میرے اُتوں کل کلکی ہو کے میٹ کلکیش، کل کاتیاں کر صفائییا۔ گو بند سورے تیرا سنگ ہووے

دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگایا۔ میں سُن دی کی مہما تیری کرے سہنسر گمہ شیش، دو سہنسر جہوانال ملایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں تیرا درشن کرنا چاہندی سمبل دیش، ساڈھے تن ہتھ وجدی ویکھاں ودھایا۔ تُوں شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ جوتی جاتا اک نریش، نر نرائن تیری وڈ وڈیایا۔ میں تیرے دوارے نرگن داتے ہوئی پیش، پیشین گویاں تیرے چرن لکایا۔ تیرا اکو حکم سُننا چاہندی و شیش، و شیاں توں باہر دینا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے ٹھانڈے درگاہ ساچی نرگن دھار ہوئی پیش، بچھلا لیکھانال ملایا۔

* ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ بسنت کور دے گرہ پنڈ سماں سر ضلع بٹھنڈا *

دھرنی کہے پر بھو میں تیری گھان رہی گھال، گھائل ہو کے جگ جگ سیو کمایا۔ جوتی جاتے میری آکے سرت سنبھال، سمبل نواسی اپنی دیا کمایا۔ ست وست میتوں دے دے اپنا دھن مال، امولک اکو اک ورتایا۔ میری میننتی من سوال، آرزو تیرے چرن لکایا۔ دھرم دا پھل لگا دے دین دنی دے ڈال، پت ٹہنی مانس ذاتی آپ مہکایا۔ نرگن داتے آتم پر ماتم ہو کے سب دے وس نال، اک اکلے اپنا میل ملایا۔ کلجگ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشایا۔ دیناں بندھپ ہو دیاں، دین دنی دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں انت اخیر ہوئی بے حال، بہل ہو کے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری کلجگ انت میٹ بے پچینی، دھیرج دھرم دھار درڑایا۔ نو کھنڈ رہے نہ رات اندھیری رہی، کلجگ کوڑ گڑیا مٹایا۔ تُوں میرا آد جگاد ساک سیننی، سجن اک اکھوایا۔ اوہ آشتا تک لے جو اشارہ دتا گنگا جنما سرتی ترے بینی، ترے گن اتپتے تیرے چرن لکایا۔ کلجگ اتم ندی کوڑ دی وہنی، ست دھرم جائے رُٹھایا۔ جو کوک کے کہا بھگت سیننی، آپ اپنا حال سنا یا۔ تُوں مالک نر نرائنی، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ ساڈی میننتی اکو اک کہنی، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے دیاں سنا یا۔

میرے اتوں تیرے تھم نال کھجگ کوڑ گڑیا کندھ ڈھہنی، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن اٹھا دے سوتا، سُتی لے جگایا۔ میرا ڈرمت پاپ کلیور جائے دھوتا، پاپاں ہوئے صفایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرا انتشکرن تیرے چرن روتا، رو رو دیاں ڈھایا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جس ویلے نانک دھار ماریا غوطہ، گوتم دی دھار کی ڈرٹایا۔ میں پے گئی کھجگ انتم وچ سوچاں، سوچ سمجھ چلے نہ کوئے چٹرایا۔ میں اکو سبج سچ نوں لوچاں، لوچن نین اپنی اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں زرگن دھار تیتوں تکدی، تقدیر دے مالک دھیان لگایا۔ میں کھیل ویکھنا چاہندی اکو یک دی، جو یکے بعد دیگرے اپنا دھیان لگایا۔ میری آشا آد جگاد پک دی، کوڑا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میں کتھا کہانی دساں سچ دی، سنیہڑا سچ سچ ڈرٹایا۔ میرے اُتے دین دُنی کھجگ گنی دے وچ مچدی، امرت میگھ سکے نہ کوئے برسایا۔ میں تیری دھار ویکھنا چاہندی پر میثور پت دی، پاربرہم پر بھ ہونا آپ سہایا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے واسطہ گھندی، نمرتا وچ سپس جھکایا۔ تُوں اکو دھار بخش دے برہم مت دی، پاربرہم برہم پردہ آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی تیری کھیل سداست دی، ست ستوادی ہو کے ویکھ دکھایا۔

* ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فرید کوٹ *

نارد کہے دھرنی میں سچھنڈ دواریوں آیا دوڑا، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ سچ سندیسہ سُن لے کی دیوے براہمن گوڑا، پاربرہم پر بھ اپنا تھم ورتایا۔ جس دا ایہتھے اتھے زرگن سرگن اکو پوڑا، پوڑی ڈنڈا جگت نظر کسے نہ آئیآ۔ جس دامارگ رستہ دین دُنی توں سوڑا، جگت جگیا سو لنگھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جس میتوں اکو دست دتی سسے اُپر دکھایا ہوڑا، سو پُرکھ نرنجن بھیو کھلایا۔ ہاے اُپر ٹپی ہنگ برہم بنایا جوڑا، جوڑی جگت جگدیش بنایا۔ جس دی کو جھیئے

کلمیئے تینوں اتم لوڑا، لڑیندا سا جن دُھر درگاہیا۔ اون ہس کے کہا میرا وقت رہ گیا تھوڑا، تھڑیئے تھڑکیئے تیرا لیکھا دیاں مُکائیا۔ اِکو بودھ اگادھا یاد کر
 لے شبدی دھار گوبند والا دوہرا، دو اکھراں جس دی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ پاربرہم پت پر میثور جوتی جاتا بانکا چھورا، شوہر سب دا نور الاہیا۔ جس تیرا کجک
 انت لیکھا مُکاؤنا اندھ گھورا، گھوری ہو کے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا مُکائے ٹھگ چورا، چاروں کُنٹ پھول بھلایا۔ تیرے اُتے جن بھگتاں بھاگ
 کرے متھورا، مٹھیا دے سے خلق خُدائیا۔ اُس دا ویس ہونا اور دا اورا، ہور دا ہور رُوپ وٹایا۔ جس دا حکم فرمان سندیس چار جگ توں باہر وکھرا کورا،
 جگت ملاوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس داشبدا گئی دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں بنا تن وجود پھرے دوڑا، آد جگادی بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ نارد کہے دھریئے میرا درگاہ ساچی دا سُن پیغام، پیغمبراں توں باہر دیاں درڑائیا۔ جس وچ
 سجدہ نہیں کوئی سلام، سلام علیکم کہہ کے سیس نوایا۔ نی اوہ مالک خالق نور الہ اگم امام، ممتا موہ نہ کوئے جنایا۔ جس تیرے اُتے دین دُنی ویکھنی عوام،
 عام بھیو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جو کجک کوڑی کرپا میٹے اندھیری رین شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ چوڑاں طبقات لیکھا رہن نہ دیوے تمام، طمع لالچ
 ۱۱۹۲ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا اِکو کلمہ کائنات ہونا نام، نام ندھانا اک درڑائیا۔ او سے دے گیت ڈھولے سارے گان، گا گا شکر منایا۔ جو مالک خالق
 ہووے دو جہان، والی زمیں اسمان اھوایا۔ جو شرع میٹے جگت جگت شیطان، شریعت اپنے رنگ رنگایا۔ محمد لہنا دینا کرے پروان، چار یاری بیٹھی سیس
 نوایا۔ صدی چوڑھویں میٹ نشان، نشانہ دھرم دھار جھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چُکایا۔
 نارد کہے دھریئے میتوں خبر اگئی دتی نہہکنک، بھیو ابھید اپنے وچ چھپایا۔ جس دا اِکو نام دامہ و جنا ڈنک، فتح گوبند رنگ رنگایا۔ جس تیرا سہاؤنا دوار
 بنک، نوست ویکھے چائیں چانیا۔ بھیو گھلائے راو رنگ، اوچ نیچ گنڈھ پوایا۔ تیرے اندروں کڈھے شنک، سنسا رہن کوئے نہ پانیا۔ اِکو نام دی لائے
 تنک، چاروں کُنٹ کھچے واہو داہیا۔ دین دُنی دا من کا منکا پھیرے منک، منسا منسا وچوں بدلایا۔ جس داشبدا انیالا تیر سمجھ سکے نہ کوئے دھنش، کمان
 ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوڑی گاؤندے سادھ سنت سہنس، اگنت بیٹھے دھیان لگایا۔ اُس نے تیرے اُتے چار ورن اٹھاراں برن

دین دُنی بنائے اِکو بنس، بنساوی آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے
 میٹوں خبر دتی اگے کلغی، جس نوں کلکی کہہ کے سارے گائیا۔ جس دی کھیل نہیں کسے ورگی، ورگ سکے کوئے نہ لائیا۔ اوہدی دھار اپنے اگے گھر دی،
 گھرانہ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس دی دھار آد جگاد ہبھ کچھ کردی، کرتا پُرکھ نور الاہیا۔ اُس دے کولوں لکھ چوراسی ڈردی، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔
 اوتاراں پیغمبراں گروآں آشا اوسے کولوں پڑھدی، نراکھ دئے سمجھایا۔ اوسے دی کھیل تن وجود سپیس دھڑ دی، پیچ تت اپنا رنگ رنگایا۔ اوہ لہنا دینا
 انت تیری جھولی پائے باقی رہے نہ جیتن جڑ دی، مہربان ہو کے مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ نبھایا۔ نارد کہے دھرنی سُن لے شبد سنگرو سندیس، شبد سنگر کی جنایا۔ میں آد جگادی نر نریش، نر نرائن دتی وڈیایا۔ میرا نہ مجھ نہ داہری کیس،
 موئڈ منڈایا نہ روپ بنایا۔ میرا ناتا گوہند دھار نال دس دسمیش، دہ دشا کھیل کھلایا۔ میں آد جگاد رہاں ہمیش، جیون مرن نہ روپ بدلایا۔ میرا اتم
 واسا ہونا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے
 نارد میں سُنیا سرب احوال، جو نرگن دھار دتا درڑایا۔ توں نکا ننھا نڈھا بال، جگ جگ بھجیس واہو داہیا۔ تیرے اگے کراں سوال، جواب طلبی وچ
 منگ منگایا۔ سچ دس کس بدھ پر بھ لیکھا مکاوے شاہ کنگال، پاتشاہ اپنا لیکھ چکایا۔ دھرنی اُتے میری کرے سنبھال، کس بدھ سمبل سو بھا پائیا۔ کس بدھ
 اوتار پیغمبر گرو رکھے نال، وشن برہما شو جوڑ جڑایا۔ کس بدھ تھم جنائے کال مہاکال، رائے دھرم چتر گپت لئے اُٹھایا۔ لاڑی موت کس بدھ کرے
 حال حال، بھجے واہو داہیا۔ کون وقت سُنھنا کیہری تھت آکے ویکھے مریداں حال، میرا مرشد دُھر درگاہیا۔ کون کوئے پہلوں کرے زوال، ظاہر ہو
 کے دئے درڑایا۔ اوتار پیغمبر گر کس بدھ اپنا بھوکھت دین وکھال، پیشین گوئیاں بن ہتھاں اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے دھرنیے سو پُرکھ نرنجن روپ بدلاویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ ایکنکارا نور درساویگا۔ جوتی جاتا
 ڈگمگاوے۔ ابناشی کرتا سو بھا پاویگا۔ سری بھگوان تھم ورتاویگا۔ پاربرہم آپ سناویگا۔ شبدی شبد ڈنک و جاویگا۔ وشن برہما شو اُٹھاویگا۔ دُھر دا تھم سندیس اِکو

اک درڑاویگا۔ ایک جوت ایک دھار ایک شبد گنڈھ پواویگا۔ ایک رُپ آپ نر نکار، دوسر ویس نہ کوئے وٹاویگا۔ جوتی جاتا ہو کے خبردار، بے خبراں خبر
 سناویگا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کر کے پار، دھرنی دھرت دھول دھول تیرا دوارا بنک وڈیاویگا۔ ساڈھے تن ہتھ ویکھ مندر اپار، سوہنا اپنا رُپ
 جناویگا۔ سمبل بہہ سچی سرکار، ساچا سوہلا ڈھولا راگ جناویگا۔ تُوں کو جھیسے کملیئے کریں نمسکار، تیرا سیس جگدیش اپنے لیکھے لاویگا۔ اُس دے چرن جاویں
 بلہار، بلہاری تیرا درد ڈکھ مٹاویگا۔ کلج کوڑا تیرے وچوں کڈھے باہر، دھولے تیرا بھار دُور کراویگا۔ جو آسار کھ کے گیا رَویداس چمار، چم درِ شئی سب
 دا ڈیرہ ڈھاویگا۔ اِکو رنگ رنگاویے پُر کھ نار، نار کنت اپنی کھیل کھلاویگا۔ تیرے اُتے بسنت کرے بہار، بھگت سہیلے گلشن باغ آپ مہکاویگا۔ تُوں ویکھنا نو
 کھنڈ پر تھمی ست دیپ ایک دیپ ہوئے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگاویگا۔ ایکو امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھار، تیری ترسنا بھکھ مٹاویگا۔ اِکو شبد دیوے ڈھنکار، انخ
 نادى ناد سناویگا۔ اِکو مندر مسجد شو دوالا مٹھ ہوئے گرو دوار، اِکو پُر کھ اکالا دین دِیالا اِشٹ اِشٹ سہاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے کرنا جیکار، دُجا
 راگ نہ کوئے الاویگا۔ نارد کہے دھرنی میری ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نمسکار، سو سوامی انترجامی تیرے اُتے اپنا حکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن سرگن سد پاونہارا سار، مہاسار تھی ہو کے تیرا
 سنگ نبھاویگا۔

* ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈنا تھیوال ضلع فرید کوٹ *

سنگر نانک جنائی اک گل، ہور ہوئے جھکھنا جھاکھ۔ جو باون دسی دوارے بل، بن اکھراں نراکھر دھار آکھ۔ رام جنائی لنکا دھار وچ جل،
 ہنُونت سمجھایا ساکھ۔ کرشن بھیو کھلایا پل، ارجن پردہ لاه پرتاکھ۔ موسیٰ او سے دھار وچ گیا رل، جس گل دی ہور نہیں کوئی شاخ۔ عیسیٰ او سے منزل
 پیا چل، جیہڑی گل اندروں گئی بھاکھ۔ محمد اوہو دوارا لیا مل، جتھے اک گل دا یولے زو جتما زوی عرشے نوز یوزو زمار حمتے خدا نورے نزا اک اکھوانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ نانک گلّ جگت دھار اگئی، اکھڑ لیکھ نہ کوئے بناہیا۔ گائی جائے
 نہ کسے پون سوامی دی، رسنا جہوانہ کوئے پترائیا۔ کسے قلم شاہی دی دھار وچوں نہیں جئی، کاغذاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جس دی جو بن جوانی پرانی
 نہیں نویں، نو نو چار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہ لکھی جائے نہ کدی شاستراں والے پئی، حرؤفاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بدھی جائے کسے نہ کئی، ہتھو ہتھ نہ
 کوئے کایا۔ وسے کدے نہ کسے چھڑ چھٹی، جگت دواریاں ڈیرہ کدے نہ لایا۔ اوہدا لیکھا نہیں وجودت تئی، اپ تیج وائے پر تھی اکاش نہ ویس وٹایا۔
 اوہ سنی جائے کدے نہ کنیں، سروناں چلے نہ کوئے پترائیا۔ اوہ جگت مایا والی نہیں کوئی دھنی، دھناڈھ روپ نہ کوئے درسایا۔ شرع وچ جائے کدے نہ
 ڈئی، مذہباں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نہ گھڑی جائے نہ بھٹی، دوہاں توں باہر اپنا روپ درسایا۔ اوہ بنی نہیں کسے دی وئی، نار ہو کے کنت نہ کوئے
 ہنڈھایا۔ کسے دی دُختر بنی نہیں چئی، گودی گود نہ کوئے اٹھایا۔ اوہدی دھار نہیں کوئی اُچی لمی، نیکن نیکا نظر کوئے نہ آہیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی
 کدے نہ ہوئے نکھی، نہہر من روپ نہ کوئے اکھوایا۔ اوہ گنگن گگنتر زمیں اسمان دے سکے نہ تھی، سہارے دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ ہتھ نہ آوے
 کسے ودیا والی گلیں، بدھی نال چلے نہ کوئے پترائیا۔ اوہ چھل وچ کسے کولوں جائے نہ چھلی، اچھل اچھل اپنی کھیل کھلایا۔ اوہنوں کھوجدے گئے کوٹن
 کوٹ پیغمبر پیر ولی، ولی عہد دھیان لگایا۔ اوہ اشارہ دے کے گیا محمد دھار علی، ابوبقر نیر نیناں نیر دہایا۔ اوہدا سیس کدے کسے رکھیا نہیں تلی، طلباں
 دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نانک دی اک گلّ جدوں آوے تے آوے بھگتاں دی ساچی گلی، نو دواریاں دے اُتے اپنا لحم سناہیا۔ جتھے جوت دی دھار
 آپے بھلی آپے پھلی، پت ٹہنی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ گلّ سنتر شبد دی اک پریم دھار دی کلی، کلیاں توں باہر اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ اک گلّ نانک دھار سدا نادن، اناد انادی دُھن جنایا۔ برہم دھار سدا برہمادان،
 برہمنڈاں ویکھے سدا چائیں چانیا۔ جس دی خبر آد جگادان، جگ چوکڑی میٹن کوئے نہ پائیا۔ اوہ اک گلّ اتار پیغمبر گرو سدا ارادھن، بن من منسا
 ڈھولے گایا۔ اوہ بھگتاں نال سدا بھگتی دھار دے سدا دھن، صدق صبوری اپنا سنگ جنایا۔ بن رسنا جہوا ہتی دند مار کے آوازن، سوئی سرتی لئے اٹھایا۔

اوہ دیکھو نور نورانہ شاہ سلطانا شاہو بھوپ راج راجن، نر نرکارا نور الاہیا۔ جس نے آد جگاد ساچی ساچی ساجن، ساجن ہار اک اکھوایا۔ اُس دا بھوہو اکو باطن، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ ساچی گل آگم اتھاہ، سنگر نانک نام وچوں درڑایا۔ جس دا سنگر شبد سدا ملاح، جگ جگ بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جس دی عقل بدھی دے سکے نہ کوئے صلاح، مشورے وچ کدے نہ آیا۔ اوہ ہتھ نہ آوے تھل اسگاہ، مہینل کھوجن چائیں چانیا۔ اُس دا مالک اکو بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمایا۔ جس اُتے سنگر دیا دیوے کما، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ بنا جگت شاستراں توں اک گل دے سمجھا، گل گل وچوں پرگٹایا۔ جس گل وچوں نظری آوے نور الہ، نور نورانہ دھردر گاہیا۔ بھوہو کھلائے پردہ لہ، اولہا رہن کوئے نہ پایا۔ اوہ گل کہے واہ واہ، واکر تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ گل کہے میں نانک دھارا، دھرم دھرم جنایا۔ میرا لہنا دینا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ نہ پانیا۔ میرا ناتا نال نرگن جوت جوت نرکارا، نرگن میلا سچ سبھایا۔ جس دی شبد آواز بن رسنا جھواتے راگ سنائے بن تند ستارا، آپ اپنا ناد درڑایا۔ اُس دا کھیل اپر اپارا، اکھ اگوچر اک اکھوایا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت کہہ کے سارے سیس نوایا۔ دھر دے شبد دی دھر دی سکھیا جس دا اکھراں نال نہیں تکرارا، جھکڑا دین دنی نہ کوئے جنایا۔ اُس گل دا مالک اکو اینکارا، جو جگ جگ جن بھگتاں دے سمجھایا۔ کایا مندر اندر کھول کے بند کوڑا، ترے گن اتینا پردہ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نانک دھارا اک گل سنی سنت کمار، براہ سُن کے خوشی بنایا۔ یگے پُرش ہو یا خبردار، حیکریو گا گا ڈھولے گایا۔ نر نرائن بن رسنا دے اچار، کپلن کہہ کہہ اپنا رنگ رنگایا۔ پر تھو پر تھم گل سُن کے اپر اپارا، مس مل کے خوشی بنایا۔ کچھپ نے پائی اک گل دی سار، سمند ساگر رڑ کے چائیں چانیا۔ دھنتر سُن کے اپر اپارا، کھیل کھلایا خلق خدایا۔ باون ہو کے آپ ہوشیار، پرہلا داک گل دتی سمجھایا۔ ہری ہر کھیل کیتا اپارا، دھرو دا پردہ اندرے اندر اٹھایا۔ گج دا لہنا دینا دتا اُتار، تندو اتند تند کٹایا۔ رام ہنونت اکو گل تے کر وچار، گلوکڑی لئی پانیا۔ اک گل دا کھیل اپارا، وید ویاسا سُن خوشی بنایا۔ کرشن اک گل

ار جن دتی پریم نال آدھار، اُدر دا لیکھا دتا مَکائیا۔ چار جگ دے شاستر اک گل اُتے کرن اِظہار، صِفتاں والے ڈھولے گائیا۔ سَنگَر ناک دی اک گل جس گل وِچ مل جائے اک ایکنکار، اک اِکلا لے دُھر دا ماہیا۔ دُو جی لوڑ رہے نہ وِچ سنسار، سَنگَر شبد جس دی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اک گل سَنگَر ناک دی انگد سنی نال پیار، پریتی وِچ سمائیا۔ امر داس پائی سار، بن سروناں وِجی ودھائیا۔ رام داس کیتا خبردار، رام راما پردہ آپ اُٹھائیا۔ سَنگَر ار جن اک گل دا بن کے لیکھ لکھار، گُرو گرنتھ گُردیو دتا بنائیا۔ گُرو ہر گوبند اک گل سُن کے ہو تیار، شستر اپنے تن پہنائیا۔ ہر رائے گل سنی بن رسنا جہوا انتر آئی دُھنکار، جگت ناداں باہر وِجی ودھائیا۔ ہر کرشن سُن کے اگئی گل چھڈ گیا سنسار، بال اوستھا اکو گل وِچ سمائیا۔ جس گل نال گُرتیغ بہادر اپنا سیس دتا وار، جگدیش نال مل کے وِجی ودھائیا۔ اک گل دا گوہند بنیا پھریدار، کھنڈا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ اک گل پچھے دھرم دی رکھیا کیتی بن آپ کرتا، قُدرت دا قادر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اک گل دا بھيو گھلایا اپنے بیخ پیار، پریم پریم وِچوں جنائیا۔ اک گل سُن کے پُکھ اکال، پنتھ خالصہ دتا رچائیا۔ سَنگَر دی اک گل بے کوئی منے نہ اوہ ڈبے وِچ سنسار، چوڑاسی وِچ کدے نہ آئیا۔ اوہ اک گل ایہہ سدا سدا اُس پر بھو نوں کرو نمسکار، ڈنڈاوت وِچ او سے نوں سیس نوایا۔ جس دے جگ چو کڑی انیک انت انت نام قلم شاہی کاغذاں نال لکھے بن لکھار، کاتب ہو کے قلم دتی چلایا۔ اُس اک نام توں آد جگاد جگ چو کڑی کوئی نہیں باہر، جس گل وِچوں دو جہان سَنگَر ناک دھار دتے پرگٹایا۔ سو اک گل سکھاں دے ہر دے اندر گُرو گوبند رکھ کے گیا آپ نال پیار، بنس سر بنس دین دُنی وِچ جگت بھیٹ کرائیا۔ اکثر اخیر کھج دی دھار وِچ اُس گل نوں منیگا سرب سنسار، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ او سے گل دی قیمت پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشٹو بھگوان، آد جگاد برہم برہماد جگ چو کڑی کھیل شبد شبد دی دھار، ست ست داست اپنا کھیل کھلایا۔

* ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ ناٹھیوال ضلع فریدکوٹ * *

دھرنی کہے پر بھوٹوں و سنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوڑاسی اپنا ڈیرہ لایا۔ نور نورانے شاہ سلطانے میرے اُتے ہو پرگٹ، پر گنے دین دُنی مذہب مذہب ویکھ وکھایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنی جوت پرکاش کر لٹ لٹ، نور نورانے شاہ سلطانے اپنا رنگ وکھایا۔ میرے اُتوں شرع شریعت میٹ پھٹ، دویتی رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دی ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج ت، بُتخائیاں کر صفایا۔ سچ دوار ایکنکار تیرا ایکا ویکھاں ہٹ، ہٹوانے اپنا پردہ دینا اُٹھایا۔ اکو سروور اکو وکھا دے تیر تھ تٹ، کنارہ اکو نظری آیا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوانا سر شتی تیرا لے رٹ، کلمہ کائنات اک سمجھایا۔ اکو امرت رس نجھر جھرنیوں دینا جھٹ، جھٹکے حلالی دا لیکھا دینا مُکایا۔ دین مذہب دی دھار ایکنکار رہے کوئی نہ وٹ، مانس مانو مانگھ اکو رنگ رنگایا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے رہی ڈھٹھ، نو نو لاگاں پانیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، چرچاں گرودواریاں پھول بھلایا۔ دروہی پھر گئی تیر تھ اٹھسٹھ، جلدھارا بن نیر نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھوٹوں میرا قُدرت دا قادر، رحیم کریم اک اکھوایا۔ سچ دوارے بخش دے آدر، عدل انصاف میری جھولی پانیا۔ سچکھنڈ نو اسی یودھا سوربیر بہادر، بلدھاری تیری اوٹ تکایا۔ جھگڑا میٹ دے جگت مقنول قاتل، شرع دی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ اپنا گرہ وکھا دے دھام مقدس بنیل، بے وطنان اپنے سنگ رکھایا۔ کلجگ میٹ رین اندھیری راتن، سنجگ نوری چند چند چکایا۔ میں اکو بیننتی در تیرے آئی آکھن، بن رسنا جہوا دیاں سنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینٹوں بخش دے ساچا ساتھن، سگلا سنگی آپ ہو جایا۔ دیا کما دے ناتھ انا تھن، دینن ہو کے تیرے اگے واسطہ پانیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات اذاتن، مانو اکو گھر وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا پورن ہووے جگ، جگتی اپنی دے درڑایا۔ کلجگ جیو ہنس بنا لے گگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکایا۔ ترے گن مایا ساڑ سکے نہ اگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ دے اُٹھایا۔ نام نُماری بخش دے مد، مدھر دُھن دے سنایا۔

جگت واسنا میٹ کے حد، حد حدود اپنی اک دکھائی۔ سنت سہیلے گروگر چیلے ہون گد گد، گداگر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری دھار ہووے نہ کدے الگ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

* ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ نا تھیوال ضلع فرید کوٹ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش دے امرت رس، پنجر جھرنا نرکار آپ پرگٹایا۔ منو آمن سب دا ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ شبد انیلا تیر مار کس، تن وجوداں پار کرایا۔ اندر رہے نہ زین اندھیری مس، نوری چند چند چکایا۔ تیرا میلا ہووے ہس ہس، ہستی ویکھن نور الایا۔ سد بھگت بھگوان دا کو ہووے جس، صفت صلاحی ڈھولے گایا۔ میں وی دیکھاں نس نس، نوواں کھنڈاں پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش سچ پریت، پریت ہو کے دیا کمایا۔ آتم پر ماتم سب دا ہووے گیت، ڈھولا گاون چائیں چائیا۔ اندروں پوتر کر دے نیت، نیتوان ہو کے ویکھ دکھایا۔ کایا مائی کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت تت بھجھایا۔ مانس جنم لین جیت، جگ جیون داتے ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش دے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ اندروں کر دے بدھ بیک، پت پنت دُرمت میل دھوایا۔ توں آد جگادی اینکارا ایک، اک اگلا دھر در گاہیا۔ ترے گن مایا لگن نہ دینا سیک، تتوت نہ کوئے تپایا۔ درشن دینا نیتن نیت، نچ لوچن نین کر رُشانیا۔ آتم پر ماتم بخش دے ہییت، پار برہم برہم میلا میلنا سچ سبھایا۔ تن وجود اندر کھول دے بھییت، بھانڈا بھرم بھرم بھٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں منگتی ہوئی ویراگن، برہوں وچ گر لایا۔ میٹوں کر دے وڈ وڈ بھاگن، سر میرے ہٹھ لکایا۔ جن بھگتاں نال ہوواں سہاگن، رنڈیپامات رہے نہ رائیا۔ ہر جن سنت سہیلے تیرے میرے اُتے جاگن، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ توں میرا میں تیرا سب دے ہر دیوں

سناں راگن، دوسر اور نہ کوئے شنوائیا۔ ہرجن ہنس بنالے کاگن، قدرت دے قادر اپنا رنگ رنگائیا۔ توں شاہو بھوپ وڈ راج راجن، شہنشاہ شاہ پاتشاہ
 اک اکھوائیا۔ توں آد جگاد غریب نوازن، غریب نمائیاں ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن آپ سوارنے کاجن، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ سرجیت کور دے گرہ پنڈنا تھیوال ضلع فریدکوٹ *

دھرنی کہے پر بھ میرے اینکار، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے عرض رہی گزار، گزارش وچ سیس جھکائیا۔ توں آد جگادی
 بخشہار، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جوتی جاتے توں دیونہار داتار، دیندھ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے انتھکرن آئی وچار، بن رسنا جہوا دیاں سنائیا۔
 ۱۲۰۰ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں رہیا تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نگاہ مار لے وچ
 سنسار، ست ستوادی اپنی اکھ کھلائیا۔ مہربان ہو کے گردیال سنگھ داتارنا سب پروار، گرو دے لال اپنی گود ٹکائیا۔ جس گرہ وچ سبج ساچے دیا باقی
 ہونا اُجیار، کملاپاتی تیری خوشی دی وجے ودھائیا۔ سو گرہ مندر سوہے بنک دوار، خوشی خوشی دے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو توں کر نہارا کرتارا، میرا مالک اک اکھوائیا۔ میں مانگت کھڑی تیرے دوار، در ٹھانڈے
 جھولی ڈاہیا۔ توں بھرنا سچ بھنڈارا، ست ستوادی وست نام ورتائیا۔ میں تیرے چرن جاواں بلہار، سر سر تیری بھیٹ چڑھائیا۔ توں بخشا اکو نام ادھارا،
 اور دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں بنا میت مرارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ اندروں میںنا اندھ اندھیارا، اندھ اگیان دینا چکائیا۔ گھر سہنجنا پھیر بناؤنا
 دوبارہ، دوہرا اپنا کھیل کھلائیا۔ توں پاربرہم پت پر میثور آد جگادی ست سہارا، سہانک اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری نمائی بڈھا، بہل ہو کے دیاں ڈھائیا۔ توں جن بھگتاں پوتر کر دے بڈھا، بڈھ بیک

آپ بنایا۔ سچ پیار دامارگ کر دے سدھا، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ من کلپنا میٹ دے بدھا، تن وجود نہ کوئے لڑایا۔ اپنا بھیو کھول دے گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ تیرے پیار دا اکو ہووے مدعا، مدتاں دے وچھڑے جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا ویکھ پُرانا، سچ سچ نال جنایا۔ راوی دا کنڈھا تک ٹکانا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جتھے سرجیت دا لیکھا لکھیا تے لکھیا لیکھ مہانا، مہما اکھ اکھ سنایا۔ اوس شبد نوں کسے نہیں پہچانا، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ اوسے تھم وچ بدل گیا زمانہ، زمیں زماں دے گواہیا۔ اگلا شبد ہور فرمانا، فرنیاں توں باہر سمجھایا۔ پھیر اوہو منزل اوہو حق اوہو ٹکانا، گھر سچ ملے وڈیایا۔ مان تان رہے وچ جہانا، جاگرت جوت جوت رُشنا یا۔ دھرنی کہے پر بھو میری میننتی کریں پروانہ، پرم پُرکھ پر بھ تیری آس رکھایا۔ تیرا بھگت سنت گرگھ گر سکھ ایختے اتھے ہوئے نہ کدے بیگانہ، دوسر روپ نہ کوئے بدلایا۔ چرن کول اُپر دھول اپنا بخش دے اک دھیانا، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ سچ پروار ہووے پروانہ، پرم پُرکھ تیری شمع جوت آپ اپنے وچ جلا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی مہربان مہربانا، مہر نظر نظر اٹھایا۔

* ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ گردیاں سنگھ دے گرہ پنڈ رامووالا ضلع فریدکوٹ * *

دھرنی کہے پُرکھ اکالے ہتھ میرے سیس کاکونا، نکلے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ پاربرہم پت پر میثور میرا لہنا دینا پور کراونا، کرنی دے کرتے قدرت دے قادر تیری سرنا یا۔ سنگر شبد شبدی دھار ہو کے ڈنک و جاونا، دو جہاناں نوجوانا آپ سنایا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا اگم اتھا آپ گھلاونا، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترایا۔ پروردگار سانجھے یار ایکا جلوہ نور چکاونا، نور الہ اپنا آپ پرگٹایا۔ اوتار پینمبراں گرو آں لہنا دینا سب دا ویکھ دکھاونا، بھوکھت پیشین گوئیاں پردے پردیاں وچوں گھلا یا۔ کلج کوڑ گڑیارا کس بدھ انت ہٹاونا، نوست رہن نہ پایا۔ سنجگ ساچا میری گودی گود کون وار

تھت لکاؤنا، سمت سمتی بھیو چکائیا۔ ماؤ ذاتی کون وقت سہنجنا میرے اُتے دکھاؤنا، نچ نیز لوچن نین کر رُشائیا۔ کون نام نہکام ہو کے اِکواک جپاؤنا، بن
رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی نظر آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو کس بدھ دیویں
وست اگم اتھاہ، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ توں مالک خالق میرا بے پرواہ، بے عیب نور الاہیا۔ میں نوست پھراں نال چا، بھجیاں واہو داہیا۔ میرے بھاگ
لکاؤنا ٹلے تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل رنگ رنگائیا۔ میں دین دُنی دی بھاگاں والی پھیر بناں ماں، متا کوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ میں چا ہندی میرے اُتے
جھگڑا رہے نہ سور گاں، پشو پنچھیاں کھل نہ کوئے لہائیا۔ ساری سرشئی درشئی انتر تیرا اِکو اُتے ناں، ناؤں زرنکار دینا درڑائیا۔ کلج جیواں بدھی رہے
نہ کاں، ہنس گرگھ لینے بنائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میں تیرا تکدی راہ، بن نیز لوچن نیناں نین اُٹھائیا۔ توں سچ سوامی میرا بنانا انت ملاح،
کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے
انتشکرن اگمے تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ مہربانا میرا کلج انتم دے دے حق، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ کلج کوڑ گڑیارا میرے اتوں میٹ
دے شک، شکوہ دین دُنی رہن نہ پائیا۔ توں میرا ٹھا کر سوامی پر میثور پت، پاربرہم نور الاہیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے واسطہ رہی گھت، دھرنی
دھرت دھول ہو کے منگ منگائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا جوتی جاتے میرے اُتے آجاناوت، بے وطنان دے مالک اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے بن قداماں آجا میرے اُتے، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھن
کوئے نہ پائیا۔ ست سوامی میرے بھاگ جگا دے ستے، آلس نندرا دین دُنی وچوں باہر کڈھائیا۔ میرے پر م پُرکھ ابناشی اچتے، چیتن سب نوں دے
کرائیا۔ ست دھرم دی سہا دے رتے، رُترئی اپنے نال مہکائیا۔ تیرا ستجگ ست دلارا پہلا جگ تیری دھاروں اُٹھے، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ تیرا
سنگر شبد صاحب سوامی تھٹھے، مہربان ہو کے میرا لہنا دے چکائیا۔ بھاگ لگا دے میری چارے کوئے گٹھے، اُتر پورب پچھم دکھن تیری وجدی رہے
ودھائیا۔ امرت جام رس پیا دے اپنا اِکو گھٹے، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلج کوڑ گڑیارے کولوں میرا پلو جھٹے، بندھن اگے نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ در ساچے الکھ جگاواں گی۔ سو پُرکھ زرنجن واسطہ پاواں گی۔ ابناشی کرتے
 سیس نواداں گی۔ سری بھگوان دھوڑی خاک رماواں گی۔ پاربرہم ویکھ ویکھ بگساواں گی۔ سنگر شبد اپنے انگ لگاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آشا تیرے چرن لگاواں گی۔ ساچی آشا اک رکھاواں گی۔ چرن بھرواسا منگ منگاواں گی۔ میرے اُتے پاؤنی اگئی
 راسا، ایکو ترسنا تیرے چرن لگاواں گی۔ تُوں مالک پر تھی آکشا، گنگن گگنتر تیرا کھیل ویکھ وکھاواں گی۔ سنجگ ست دھرم میرا تیرے اُتے ہووے
 بھرواسا، کلجگ اندھ اندھیرا تیرے قدم لگاواں گی۔ تُوں میرا شہنشاہ شاہو شتاباشا، شاہ پاتشاہ تیرے دوارے اپنی خالی جھولی بھراواں گی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ آسا تیرے اگے لگاواں گی۔ دھرنی کہے پر بھ میرا انت آخری سماں، کلجگ دھار دھار جنایا۔ مینٹوں
 لالچ نہیں کوئی طمع، موہ جگت نہ کوئے رکھایا۔ خوشی نہیں کوئی غما، تیرے بھانے وچ سمایا۔ میں چاہندی میرے اُتے کلجگ بدل دے نواں، نو ست
 دا پنڈھ مکایا۔ ست دھرم دی دھار ہووے رواں، رہبر ہووے اکو نور الاہیا۔ جوتی جوت جگا دے اکو شمع، بن تیل باقی کر رُشایا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر
 دے جو بھو کھلایا چو داں سو تیبہ انک دا پنا، پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاہیا۔ جو اشارہ دے کے گیا جٹ دھننا، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ جو رویداس کہا
 پانہا گنڈھن والے چما، چم درشی باہر درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو
 میرے اُتے تیرا سنجگ ست دلارا آویگا۔ ابناشی اچت تیرا ڈھولا گاویگا۔ میری سہنجنی ہووے رت، رُتری تیرے نال مہکاویگا۔ جس دامالک تیرا گوبند
 دلارا ست، دوجا سنگ نہ کوئے رکھاویگا۔ جو بھاگ لگاوے کایا مائی بیخ تت بت، بتخناں ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ کوڑ گڑیا میرے اوتوں جاوے چھپ،
 لہندے چڑھدے دکھن پہاڑ نظر نہ آویگا۔ میرے اُتے رہے نہ مول اندھیرا گھپ، نوری چند چند اک رُشاویگا۔ میری چار جگ دی ترسنا میٹے بھکھ، متا
 موہ اور نہ کوئے جئاویگا۔ تُوں آتم پر ماتم سرشٹ سبائی دینا سکھ، سکھ ساگر اکو ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایک رنگ رنگاؤنا مائس مانو مانکھ، مانکھتا اپنا دھرم دھرم سمجھاویگا۔

* ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فرید کوٹ *

نارد کہے دھرنیے میں تیتوں کرن آیا مخول، مسخری مسخرہ ہو کے دیاں اڈایا۔ نی میں آد جگاد جگ چوکڑی پر بھ دا پاندھا رول، پنڈت بودھ
 اگادھا اک اھوایا۔ توں مٹی خاک دھرت نمائی دھول، دھولے تیتوں دیاں سنایا۔ میرے کول چار جگ دا گر اوتار پیغمبراں والا قول، اقرار نامہ اپنے
 وچ چھپایا۔ جس نوں دُنیدار سکے کوئی نہ پھول، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ اُس وچ اگو اگتا پر بھو دا بول، شبد دی شبد دھار درڑایا۔ توں دھرنی دھول
 رہنا اڈول، اڈل ہو کے دیاں جنایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم دا اگو سنیں اگتا بول، جو انبولت دے سنایا۔ نی تیرے اُتے دین دُنی دا ہون والا گھول، نوست
 لئے انگڑایا۔ دیناں مذہباں شرع دی دھار اک دوجے نال کرنا کول، کلمہ نام نال نکرایا۔ جگت دوارا جگت جگدیش دینا کھول، خالق خلق اک دکھایا۔
 جتھے جوتی جاتا ہو کے جائے مول، مولا اپنا بھو چکایا۔ توں اُس دے اُتوں اپنا آپ دیویں گھول، گھولی گھول گھمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے دھرنیے میں آیا بن کے پاندھی راہی، بن قداماں قدم رکایا۔ نی توں دوویں بھجا اٹھالے
 ۱۲۰۴
 باہیں، بن باہواں لے انگڑایا۔ اُچی کوگ کے دے دہائی، دروہی تیرا نام خدایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا ہونا سہائی، سہانک نانک اگو
 نظری آیا۔ میری کھج کھج کوڑ گڑیار دی دھونی شاہی، شہنشاہ اپنا اگو رنگ رنگایا۔ لہنا دینا پورا کردے گو بند دا لنگھ گیا ڈھنیا ڈھائی، ڈھونکے وچ اپنا پنڈھ
 مکایا۔ میں تیرا کھیل دیکھنا چاہندی تھل اسگاہی، جل دھارا پردہ دینا اٹھایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ اگم اتھای، الکھ اگوچر اک اھوایا۔ میری سنگر شبد
 دے گواہی، شہادت تیرے نام بھگتایا۔ مہربان ہو کے مہر نگاہ اٹھائی، بن نییاں نین تکایا۔ میں تیرا جلوہ نکال نور نورانے جس دا نور ہووے الہی،
 عالمین کہہ کے سیس نواپا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا، میتوں دس دے کس بدھ کھج اتنم ہووے تباہی، طوبی طوبی کرے خلق خدایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ چڑھایا۔ نارد کہے دھرنیے نی تیرے اُتے کنگ مہینہ لنگھیا، کرم کانڈ دا بھو نہ
 کوئے گھلایا۔ سچ دس توں کی پر بھو توں منگیا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کی سندیسہ دیوے سورا سرنگیا، شاہ پاتشاہ اپنا حکم جنایا۔ کس بدھ تیرا میٹے غم

رنجیا، رنجش انتر رہن نہ پایا۔ جس لہنا دینا مُکاؤنا تارا چندیا، صدی چو دھویں لیکھا لیکھے وچوں وکھایا۔ جن عیسیٰ موسیٰ محمد مُکاؤنا پندھیا، مُسافر دینِ دُنی رہن کوئے نہ پایا۔ جس دے تھم وچ سب نے لاؤنا اپنا پنجیا، پنجم دامالک کی اپنا تھم درڑایا۔ اوہ ویکھ لے کھج مُسافر اپنا پندھ مُکا کے تیرے اُتوں لنگھیا، بھجے واہو داہیا۔ نی ویکھ لے پر بھ توں پُچھ لے تیری کیہڑی کوٹے ہونا جنگیا، جھگڑا ہووے خلق خدایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دا تھم بن جگت دوار توں ویکھ لے ٹنگیا، جگت سہارا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ نارد کہے دھرنیے توں کی کُجھ کیتا دن تیس، میتوں دے درڑایا۔ کیہڑا پیسن لیا پیس، سیوک ہو کے سیوا کی کما یا۔ کی تھم سندیہ سُنیا ہر جگدیش، جگدیش کی درڑایا۔ کس بدھ چھتر بھلنا گئے سیس، جس دا دھڑ نظر کوئے نہ آیا۔ جس لہنا دینا میٹنا بیس بیس، اک اکیس اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیے کنگ دوس دھاڑا آخری اچ دا، عاجزے میتوں دیاں سنایا۔ جو پُرکھ اکالا دین دِیالا جگ جگ پردے کجا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ اوہا نام دامامہ دو جہاناں وچا، شبد انادی ناد سنایا۔ نی تیرا ویلا مٹی خاکے ساچے جج دا، حضرتاں دامالک تک لے نور الاہیا۔ جس دا دیک جوتی اکو جگدا، دو جہاناں کرے رُشنا یا۔ اوہ کھیل کھیلن والا تیرے اُتے کھج کوڑ گڑیاری اگت دا، متوتتاں دے جلا یا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو گیا سددا، ہو کے شبد والے درڑایا۔ اوہا نور نورانہ ویکھ لے روپ سورے سرگ دا، قدرت دا قادر کی اپنا ویس وٹایا۔ جس دے تھم وچ آد جگاد جگ چو کڑی بھجدا، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ جس نوں جگت جہان پھرے لہدا، ٹلے پر بت ویکھن تھاؤں تھانیا۔ اوہا میلا کھج انت سبب دا، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے کنگ کولوں لے لے حق صلاح، حقیقت اپنا بھیو چکایا۔ نی تیرا پردہ اوہلا دے اٹھا، مکھ گھنگت رہن کوئے نہ پایا۔ تیرا میل ملائے نال اُس بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سما یا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خدایا، خود مالک نور الاہیا۔ جس دے اگے سجدیاں وچ کر دے گئے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا امام اما گیا آ، جس دی آمد وچ سارے سیس نوا یا۔ نی میتوں کیہڑا چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا دے سمجھایا۔ اچی کوک سنا دے نال

بانہہ، باہو بل آپ پر گٹائیا۔ میرا پروردگار سانجھا یار نورِ الہ، عالمین اک اھوائیا۔ جو میری آسانسا پوری دے کرا، ترسنا جگت جگت مٹائیا۔ میرے کرم کانڈ دا ڈیرہ دیوے ڈھاہ، کنگ دا کرم میرے لیکھے پائیا۔ میتوں اکو نام دے سنا، بن رسا رسن سمجھائیا۔ میں چرن کول ہو نمائی دھول سپس دیاں لکا، لکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگادی زرگن زرگن میرا رہنما، رحمتاں داما لک خالق اکو نظری آئیا۔

* پہلی گھر شہنشاہی سمت ۱۱ رنجیت کور دے گرہ پنڈ چرک ضلع فریدکوٹ *

سنگر سچا شاہو ہے، آد جگادی ایک۔ وڈ داتا بے پروا ہو ہے، بخشے چرن سرن سچ ٹیک۔ مہربان اگم اتھا ہو ہے، کھیلے کھیل وار انیک۔ حکم سندیسہ دیوے ڈھر درگا ہوں ہے، جن بھگتاں کرے بڈھ بیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ترے گن مایا میٹے سیک۔ سنگر سچا شاہو بھوپ، ہر کرتا ڈھر درگا۔ کھیلے کھیل بن رنگ روپ، مالک ہو کے دو جہاں۔ بھاگ لگائے کایا پنج بھوت، جن بھگتاں ہوئے سہا۔ ویکھنہارا چارے کوٹ، زرگن زرویر اپنا بھو کھلاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما۔ سنگر ساچا آد ہے، آد زرنجن پُرکھ ابناش۔ جو سے برہم برہما ہے، جگ جگ کھیل کھیل تماش۔ و جاؤنہارا ساچا ناد ہے، لیکھا جانے پون سواس۔ میٹنہارا واد وواد ہے، جن بھگت سہیلے کرے اپنے داس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن مائس جنم کرے راس۔ سنگر ساچا آد زرنجن، زرویر اک اھوائیا۔ زرگن سرگن درد دکھ بھے بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ نیتز نام ندھانا پائے کجل، نور نورانہ کر رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی آپ اھوائیا۔ سنگر ساچا اینکارا، اکل کل دھاری اک اھوائیا۔ جو ویکھنہار سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ جن بھگتاں دیونہار داتارا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ چرن پریتی بخش پیارا، پریتم ہو کے ویکھ

وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُ بھگوان، آتم جوتی کر اُجیارا، اُجل اپنا آپ کرائیا۔

* پہلی گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر ضلع فرید کوٹ * *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں ہووے گرہ سہنجنا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن سرگن دینی مان وڈیائیا۔ مہربان نوجوان سری بھگوان دیکھ دھار جگاؤنا نور درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر کایا گار وچوں پار کرائیا۔ نج نیز نام ندھان پاؤنا اگما انجنا، اندھ اگیان وچ جہان رہن کوئے نہ پائیا۔ تُوں میرا سچ سوامی اکال مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوئیا۔ تن وجود مائی خاک پوتر کرنا بدنا، سریر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر جن لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیری چرن دھوڑی اکو ہووے مجنا، دُرمت میل دینی دھوئیا۔ تُوں آد جگادی ایہتے اوہتے دو جہاناں سکلا سجننا، سکلا سنگی بہہ رنگی نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگت میرا سہاؤن دوارا بنک، گرہ مندر میرے وجے ودھائیا۔ تیرے شبد دی دھار لگے تنک، سرتی شبد وچ سمائیا۔ تیرا کھیل دیکھیا وار انک، انک کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا لہنا دینا میرے نال جو سندیسہ دتا جنک، دیہہ بدیہہ اپنا لھم درڑائیا۔ جو آشار کھی کمار سنت، برہما بیٹا بھو گیا چکائیا۔ اُس بدھ میری بناؤنی بنت، گھٹن بھننہار تیری وڈیائیا۔ میں سننا چاہندی بھگتاں انتر اکو منت، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں بودھ اگادھا شبدی دھار اگما پنڈت، نراکھڑ اکھڑ دھار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگت سہیلے آد جگادی مت، متر پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ چوکڑی نت، سنجگ تریتا دواپر کلج دے گواہیا۔ پروردگار سانجھے یار ہو کے کرنا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گھگوری رہے نہ کوئے من چت، چیتن سرتی دینی کرائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت، نرگن سرگن

تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے سُنہنجی کر دے گھڑ دی پہلی تھت، تھت وار اپنے رنگ رنگاٹیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم سچکھنڈ نو اسی دُھر دے پت، پتا پُرکھ اکال تیری اوٹ تکاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت سہیلے تیرے ہون اُگھے، اُگن آتھن ملے وڈیاٹیا۔ میں کراں پکار ہو بے سدھے، بسدھا ہو کے دیاں جناٹیا۔ جنہاں دے انتر نر نتر بھو کھولنے گھھے، پردہ پردیاں وچوں چکاٹیا۔ بھاؤ رہن نہیں دینے ایکا دُوجے، دُوجا ایکا ایکے وچ سماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ اپنے نال رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری آد جگادی جن بھگتاں نال پریت، پریت تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ سچک تریتا دوا پر چلائی اگئی پریت، ریتوان تیری بے پرواہیا۔ تیرا اکو ڈھولا توں میرا میں تیرا گیت، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جتھے لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آٹیا۔ مہربان ہو کے ملے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا بھو چکاٹیا۔ جن بھگتاں کایا رکھنی سدا ٹھنڈی سیت، امرت میگھ نام برسائیا۔ کلج انت سری بھگونت صدی سد یوی رہی سیت، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ توں مالک خالق ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری وڈیاٹیا۔ میرا تیرے قداما بھکے سیس، جگدیش تیری سرناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا لہنا دینا بیس اکیس، ویہہ اکیہ تیرا رنگ جن بھگتاں انتر نر نتر نظری آٹیا۔

۱۲۰۸

۱۲۰۸

مما کہے میری سچ دھرم دی دھار وچوں پر گئے اوہ، جس دا رُپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آٹیا۔ اوہ پریتم ہو کے بھگتاں کرے موہ، مُجبت اپنے نال جڑاٹیا۔ نام جنا کے سوہنگ سو، سنگر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا آگے رہے نہ دو، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ جن بھگتاں نام ندھانا کایا مندر اندر ڈھو آ دیوے ڈھو، وست اُل اٹل ورتاٹیا۔ جس نوں ایہتھے اتھے سکے کوئی نہ کھوہ، ٹھگ چور یار نہ کوئے چڑاٹیا۔ گرہ گرہ اندر بخشے لو، لوئن اپنا اک گھلاٹیا۔ جس دا بھو نہ جانے کو، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم جاوے چھوہ، نرگن نرگن وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ گھگھا کہے جن بھگت پر بھو دا بنے گھرانہ، گرہ گرہ اپنا آسن لایا۔ ہر جن کدے نہ کرے بیگانہ، وکھری
 ونڈ نہ کوئے ونڈا نیا۔ دوس رین دیوے نام ترانہ، تریا دی دھار وچوں پر گٹا نیا۔ اپنا بھيو کھلا دے نوجوانا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ دست اموک
 دیوے دانا، دھر دی دات آپ ورتا نیا۔ نام پریتی پریم بھگتی تے نام دھن دولت دا دیوے خزانہ، جگت وچ کھٹ کدے نہ جانا۔ جس دے نال جگت
 دی سرشٹی درشٹی وچوں بھگتاں دا بدل جائے زمانہ، جس دی زمیں زماں دوویں دین گواہیا۔ اوتار پیغمبر ویکھن اوتوں اسمانا، سچکھنڈ دواریوں بن نیناں نین
 اٹھایا۔ وشن برہما شو کرے پرناما، نو نو سیس جھکایا۔ سنگر شبد کہے میں بھگتاں سنگ نبھانا، سگلا سنگی اک ہو آیا۔ جس نے دین دنی وچوں درد دکھ
 مٹانا، مٹی خاک دیوے مان وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ رارا کہے میرا بھگتاں نال پر بھو
 بنایا رشتہ، رشتیداری نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا بھيو پا سکے نہ جبرائیل فرشتہ، میکائیل اسرائیل بیٹھن سیس نوایا۔ جیہڑا پرکھ اکالا دین دیا جگ نیز
 کسے نہیں دسا، اوہ بھگتاں اندر مل مل اپنی خوشی بنا نیا۔ جو سچ سوامی انترجامی ہو کے لیکھا پھرے لکھدا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹا نیا۔ پرکھ اکالے دین
 دیا لے گو بند دھار گرکھ بنا روپ ساچے سکھ دا، جس سکھی وچوں سکھیا ساچی لئے پر گٹا نیا۔ بھگت بھگوان دا ویروا نہیں کوئی دُور نیڑے و تھ دا، وکھری
 ونڈ نہ کوئے ونڈا نیا۔ ساچا بچن شبد سنگر یاد رکھنا پہلی گھڑ دی تھت دا، تھت وار جس نوں سارے سیس نوایا۔ ایہہ حکم اگتا اوس ابناشی اچت دا، جو
 چیتن سب نوں دے کر ایا۔ بھگت بھگوان دا آتم پر ماتم آگے دا میلا جوں ناتا پتا پت دا، پوت سپوتے اپنی گود اٹھایا۔ جس مہربان دا بھنڈارا دیندیاں
 کدے نہیں مکدا، دیونہارا دھر درگاہیا۔ اُس دا لایا بوٹا بھگت کدے نہیں سکدا، چار جگ دے شاستر اوسے دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا نیا۔ گھڑ کہے پر بھو تیرے سنگر شبد دا قول اقرار، اقرار نامے چار جگ دے نال ملا نیا۔ دین دنی توں
 وکھری تیری ست سچ دی دھار، دھرم دی دھار تیری بے پرواہیا۔ ہر جن سنت سہیلے لینے تار، ترت اپنا بھيو چکایا۔ راتی ستیاں دینا دیدار، دے
 جاگدیاں اپنے رنگ رنگا نیا۔ گھر گھر گرہ گرہ غریب نمائیاں ست سچ دے بھریں بھنڈار، دیندیاں توٹ کدے نہ آیا۔ توں دیونہارا ایکنکار، اک اکلا دھر

دا ماہیا۔ غریب نمائیاں تیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد دھار اُتے شبد دی دھار ہو کے رہنا برقرار، اؤنتا وچ اؤنتا جگت نہ کوئے رکھائیآ۔

جن بھگتو تہاڈے نال نہیں ہووے گا چھل، سر شئی چھل وچ ساری لینی پھسائیآ۔ تہاڈے نال نہیں ہووے گا ول، ولولیاں وچ دین دنی دے دہائیآ۔ تہاڈے اندر جاوے رل، جھگڑا ویکھے خلق خدائیآ۔ تہاڈا ہووے نہ وچھوڑا پل، پلکاں دے پچھے نظر آوے دھر دا ماہیا۔ ایہہ اچ دی گھڑی سکھنی کپور سنگھ دے گھر دی گل، گلو کڑی سب نال لے پائیآ۔ بھائیوں کوئی جل سے بھائیوں سے وچ تھل، جنگل پہاڑاں اُتے ویکھے چائیں چانیا۔ سمرانا ایہہ اوہ وعدہ اوہ قول اقرار جیہڑا کیتا سی نال راجے بل، بل دا لہنا پھیر چوتھے جگ جھولی پائیآ۔ اوہ لال بستر پہنن والیا ذرا ہن بدل کے ویکھے کپڑا نہچل دھام اٹل، تینتوں ستیاں ستیاں سب کچھ دینا دکھائیآ۔ جس دے نال زمیں اسمان رہے بل، تھر تھراہٹ وچ خلق خدائیآ۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ نہ چھل رہیا نہ جھدر، شہنشاہ پورب لیکھ چکائیآ۔ بھگتو اوہ مان ملنا، جیہڑا تہانوں آگے لگا دے بدر، جس دی سدا دے گواہیا۔ آگے پر بھو ادھر جاندا سی ادھر جاندا سی ہن آگیا تہاڈے پیار والی وچ سدھر، سدا ہو کے اپنا مارگ دے دکھائیآ۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی انک کلا دی بدھن، بدھاں دا مالک دھر درگاہیا۔ بھگتاں دے تن وجود سینے نام ندھانے نال آئے ودھن، ودیا توں باہر کرے پڑھائیآ۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ چھل کہے پر بھو تیری اچھل اچھل دی آد جگادی دھار، تیری بے پرواہیا۔ پر اچ توں اسیں تیرے بھگت نوں کراں گے نمسکار، نو نو سیس جھکائیآ۔ تیرے پریم دا ہر ہر دے آویگا پیار، پریم پریم وچوں پرگٹائیآ۔ خوشیاں دی خوشحالی ویکھاں گے بہار، پت تھنی پھل پھل مہکائیآ۔ جس دا وچھوڑا جھلیا پچھلے جگ وچ سنسار، اوہ کلجگ انتم لہنے دے مکائیآ۔ بھگتاں دا بھگتی وچ تیرے درتے ہووے ادھیکار، درگاہ ساچی مل کے وجے ودھائیآ۔ پر مارتھ سوار تھ دوہاں وچ تیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیآ۔

سب دا دھرم تے دھرم دا جیکار، بے جیکار دُھن وجدی رہے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، چھل دل کھج کل بھگتاں وچوں دکھرا دتا گھل، جو سرشٹی وچ جا کے جائے رل، محل گرکھاں دے رہن
 کوئے نہ پائیا۔

او یسُو، او مسیح، آ کے اپنا ویکھ لباس، لبریز ویکھ خلق خدائیا۔ یوروشلم دی دھار وچوں کر قیاس، بنا عقل بُدھی توں کھوج کھوجائیا۔ جس دھار
 وچ تیرے گل وچ پئی پھاس، صلیب صلیب وچوں پرگٹائیا۔ اُس نوں سمجھ نہ سکے شکر کیلاش، کلا دھاری کی کل اپنے ہتھ رکھائیا۔ کی حکم دیوے تیرا
 باپ اُتے آکاش، اسماناں دا مالک دُھر درگاہیا۔ جس دے اُتے تئیتوں وشواس، وشو دا پردہ دتا گھلایا۔ اوہ مسیح، جس ویلے تیری صلیب توں الگ کیتی سی
 لاش، تئیتوں ایہو چٹا بستر دتا پہنائیا۔ توں ہس کے کہا میری ویہویں صدی دے انت ایہہ کھیل ہووے گا خاص، یورپ دی دھرتی دے گواہیا۔ جس دا
 لیکھ لکھیا سی بلگاریا جوگوسلاویا دے پاس، جگتی اکھراں وچ چھپائیا۔ نال لہنا دینا سی بل دا جس دے یگ وچ او تھوں دستو آئی سی خاص، اُسومید یگ وچ
 ٹکائیا۔ اُس ویلے براڈ سی سمرٹ، سوریر بہادر یودھا اپنا بل پرگٹائیا۔ ایہہ انّ دا نہیں ایہہ چار جگ دا اتہاس، جگ چوڑی کھیل دُھر دی چلی آئی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چٹا کہے میں چٹا تے بھگت لال، لال چٹا اک دُوجے وچ سمائی۔ جنہاں
 دا اکو دوارا تے اکو دھر مسال، گرہ اکو سو بھاپائیا۔ جتھے جلوہ جوت تے نور جلال، جگ ویکھن نیت تے نیت نظر کسے نہ آئی۔ جس دا پنا سنگر شبد توں کوئی
 ہور نہیں دلال، وچولا بھیو نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک سہائیا۔ چٹا کہے میں کوئی
 بستر کپڑا نہیں دھاگا سوٹ، سچ سچ دیاں جنائیا۔ میرا ناتا نہیں کوئی تن وجود قلبوت، ہڈ ماس ناڑی مل کے خوشی بنائیا۔ میں تے صرف بھگت بھگوان دا
 دین آیا ثبوت، پورب لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔ بھگوان نالوں سدا بھگت ہندا مضبوط، جو دین دُنی وچ سماج راج دیاں ٹکراں کھا کھا اپنا آپ پھیر لئے

اُٹھایا۔ پر بھو جدوں کرپا کیتی بھگتاں دے سرتے رکھیا تاج، نرگن بن ہتھھاں ہتھ اُٹھایا۔ جدوں مہر کیتی تے اندر ماری آواز، سنتیاں لیا جگایا۔
جدوں کرپا کیتی تے نوپس ساجانا لئی ساج، ساجن ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ گرگھو گرگھو صوفیو سنتو بھگت بھگوان کدے نہیں ہندے ناراض، جگت
دے وبار وچ اپنا کھیل کھیلن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ چٹا بستر کہے میں
بن باہواں والا چوگا، جس نوں الفی کہہ کے سارے گایا۔ میرا روپ پرگٹیا وچ موگا، میرے جنم نوں جنم وچوں ملی وڈیایا۔ میں ہو گیا اُس دے جوگا،
جس دی جگتی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میرا لہنا رہیا نہیں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق نہ کوئے وڈیایا۔ دھن بھاگ پہلی گھر میتوں مل گیا موقع، جو مسیح اکھراں
توں بنا کر اکھر دھار گیا سمجھایا۔ ایہہ کسے نوں دسیا نہیں سنایا نہیں سمجھایا نہیں اندروں پر بھو دی دھار دے پیار نے پیدا کیتا شوقا، جو شوق تے سوگ
دوویں کھیل دکھایا۔ ایس منزل تے بنا بھگتاں توں ہور کوئی نہیں پہنچا، دوار نظر کسے نہ آیا۔ ایہو اشارہ دتا گوہند نے جس ویلے میرا بیت گیا ڈھیا تے
میں لا کے اٹھیا ڈھونکا، آپ اپنی لے انگڑایا۔ میرا کسے نوں پتہ نہیں لگنا کیہرا پٹناتے کیہرا پونٹا، کون دوار اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرٹی نت نوت نرگن سرگن اپنی کھیل
کھلائے اپنے مارگ دی آپ چلائے رونسا، ریتی ریتی اپنے وچوں پرگٹایا۔

* پہلی گھر شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

دھرنی کہے چار جگ دے شاسترو میتوں دسو اپنی کتھا، کہانی خوشیاں نال درڑایا۔ پردہ لاہوو بیتھارتھ بیتھا، یدی یدی دیو سمجھایا۔ کی لہنا دینا
دین دنی دا تہاڈا ہتھو ہتھا، لیکھا کون در رکھایا۔ کیوں دین دنی تہانوں ٹیکدی متھا، مستک لیکھ کی سمجھایا۔ کی تہاڈی دھار دا چلدا رتھا، رتھواہو دیو
سمجھایا۔ جھٹ نارد آ کے زور دی ہسا، تالی بن ہتھھاں دتی وجایا۔ دھرنیے میں پچا پنڈھ مکا کے مساں، مسیارین اندھیری کلجک نال ملایا۔ بن قداماں

آیا نسا، بھینا واہو داہیا۔ میں اکو دھار تکی ہوڑا اُتے سسا، سنگر شبد شبد وڈیاںیا۔ ہاہا پٹی تکی نال اکھاں، ست نیر اک کھلایا۔ میںوں بھل گیا کشا شکلا
 پکھا، اکو نور نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے چار جگ دے شاسترو
 میںوں دسو اپنی کہانی، کہاوت جگت نہ کوئے جنایا۔ کیہرا اکھر کیہری بانی، بان انیالا تیر لگایا۔ لہنا دینا مکائے چارے کہانی، اندج جیرج اتہج سیتج لیکھ
 رہے نہ رانیا۔ سرتی شبد ملائے ہانی، میل ملانا سچ سبھانیا۔ لیکھا رہے نہ جیو پرانی، آون جاون گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ دھرنی کہے چار جگ دے شاسترو تیس اکھراں والے گرنتھ، پوجن یوگ نظری آئی۔ تہاڈا سب
 دا کیہرا کیہرا پنتھ، پنتھیو میںوں دیو سمجھانیا۔ تہاڈا کھیل کیہری دھار وچ بہہ گنتی اگنت اسکھ، پردہ پردہ دیو اٹھانیا۔ تہاڈا کیہرا چلہ تیر کمان دھنکھ، جو انیالا
 دیوں چلایا۔ کیہرا نام ندھانا سکھ، جگت جگت کرے شنوایا۔ کیہرا پریم پیار والا بنس، بنساولی کون ہو جائیا۔ کیہری دھار ہووے ہنس، کاگ ہنس روپ
 پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے چار جگ دے شاسترو اپنا خوشیاں والا دسو
 ۱۲۱۳ حال، حالت بیٹی دیو درڑانیا۔ کیہرا تہاڈا وجے تال، کون راگ کرے شنوایا۔ کیہری گھالن رہے گھال، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ کیہرا مندر سہایا
 دھر مسال، کون بنک دتی وڈیاںیا۔ کون شاہ بنایا کنگال، بھکھیاں بھکھ مٹانیا۔ کون پھل لگایا ڈال، پت تہنی کون مہکایا۔ اپنی اپنی دسو چال، کس بدھ بھجے
 واہو داہیا۔ کیہری وسنت سچا دھن مال، کون دوار دیو ورتانیا۔ کس بدھ پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ بھے رکھانیا۔ کس بدھ مرشد ہو کے مریداں بچھو حال،
 حالات ویکھوں تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ شاستر کہن دھرنیے اسیں پراتن
 پُرانے چار جگ، جگتی نال پر بھ نے دتا پرگٹایا۔ انت ساڈی اودھ رہی پگ، پوجنیوگ اپنا حکم ورتانیا۔ سانوں پڑھ کے کلج جیواں پوتر ہووے نہ بدھ،
 بیک نظر کوئے نہ آئی۔ ست وچ دسے کسے نہ سدھ، سرتی شبد نہ کوئے سماںیا۔ منوآ من رہیا کد، بھجے واہو داہیا۔ پنچ وکارا کرے یدھ، گھر گھر ویکھ
 لڑانیا۔ سانوں اپنی رہی نہ سدھ، بسدھاتیوں دیئے سمجھانیا۔ ساڈا دھرم دا دیک گیا بھج، جوتی نور نور نہ کوئے چکایا۔ دھرم نشانہ گیا اڈ، کھوجیاں ہتھ

کسے نہ آیا۔ ساڈی سب دی دین دُنی نوں مارنگ ایونگ گڈ، گاڈ دے حکم وچ سیس نوایا۔ اسیں بے شک سڑنا نہیں نال کسے وڈ، تن وجود نہ کوئے
 دکھایا۔ ساڈا لہنا دینا اکو پُرکھ اکال نال شد، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔
 چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے اسیں کی دسیئے اپنی سدھر، صدمے وچ دیئے دُہایا۔ ساڈی رہی کوئی نہ قدر، قدرت دے قادر دیئے سنایا۔ ساڈی
 سنے دُهن کوئے نہ مدھر، آتمک ناد سنن کوئے نہ پایا۔ کلج کوڑ گڑیارے پایا غدر، نوست اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوایا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے توں ساڈا اتشکرن چار جگ چینا، کھوج کیتی چائیں چانیا۔ ساڈے وچوں
 دے نہ کوئے کمینہ، کوجھا کلا نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈا سب دامالک اکو رام رچیا، مہربان سری بھگوان اک اھوایا۔ جس سنجگ تریتا دواپر کلج کیتی
 ترمیما، تقسیم کیتی خلق خدایا۔ اوہ انت سری بھگونت آگیا اپنی اُتے سیماء، حد حدوداں ویکھ دکھایا۔ جس دامارگ جگت نظر نہ آوے مہینہ، مہینہ گھڑ
 دے گواہیا۔ اُس دا حکم ورتنا لوک تینا، تریلوکی اپنا حکم ورتایا۔ اُس دا اکو رنگ چڑھدا بھینا، بھڑی رین دے گواہیا۔ اُس دے پیار وچ سب دا
 ہووے مرنا چینا، دوجی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ جس نے آتما کرنی اپنے ادھینا، پر ماتما ہو کے حکم سنایا۔ نی ساڈا لہنا دینا پور بلا پراچینا، پچھلا چار جگ دا چلیا
 آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے اسیں پر بھو آگے کرن
 والے عرضوئی، سچ دیئے سنایا۔ سانوں ملے کوئے نہ ڈھوئی، ڈھولکیاں چھینیاں نال سانوں رہے پرچایا۔ سانوں پڑھ کے پر بھو تیرا پیارا بنے کوئی کوئی،
 کوٹاں وچوں کوئی بھگت سہیلا نظری آیا۔ ساڈی تیرے سچھنڈ دوار دروہی، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ ساڈی پت گئی کھوہی، خلق دے خالق ہونا آپ
 سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے اوہ تک لے گھڑ مہینہ
 چڑھیا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ اپنی خوشی بنایا۔ اُس دے وچ جن بھگتاں اکو اکھڑ پڑھیا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ سب دے اندروں نئے ہنکاری
 گڑھیا، ہوئے ہنگتا رہے نہ رانیا۔ ترے گن اگن کوئے نہ سڑیا، تتوت نہ کوئے تپایا۔ آتم دھار ہر جن سنت سہیلا جائے پھڑیا، پر ماتم اپنا میل ملانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے ساڈی اکو اک ارداس، بن ہتھھاں سیس سیس نوایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں سد لے اپنے پاس، پاسا دین دنی بدلایا۔ ساڈے اُتے رہیا نہ کسے وشواس، وشیاں وچ خلق خُدا یا۔ ساڈا پیار ہو یا پاش پاش، ٹکڑے ٹکڑے دین دنی دکھایا۔ ساڈے وچوں پر بھو نوں کرے نہ کوئے تلاش، کھوجن والا نظر کوئے نہ آیا۔ بن ہر نامے سب دی خالی دے لاش، لشکر پنج وکارا نظری آیا۔ تیرے نال پریم نال کریئے بچن بلاس، بھاونا تیرے اگے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ چار جگ دے شاستر کہن اسیں کہیے دھرم نال، ست سچ جنایا۔ ساڈی پر بھو لیکھے لالے گھال، جو گھائل ہو کے سیو کمایا۔ اسیں نڈھے چار جگ دے اوہدے بال، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ ساڈی سُر ت کلج انت لے سنبھال، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ دکھایا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار لے جا اپنے نال، لوک مات دی آس نہ کوئے رکھایا۔ اکو سنگر شبد سب دا سانجھا ہووے بحال، جس نوں شرع بند نہ کوئے رکھایا۔ نو کھنڈ تیرے اُتے و جاوے تال، تلوڑا اکو اک سمجھایا۔ جن بھگت سہیلے پرگٹائے اپنے لال، لالن اپنا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنی ساڈا رہیا کوئی نہ دھرم، دھرم دواریاں ویکھ دکھایا۔ ساڈا رہیا کوئی نہ کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈا نہ کوئی تن وجود ماٹی چرم، ہڈ ماس ناڑی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ساڈے اُتے دین دنی نوں پے گئی بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ پیار رہیا نہ ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے لڑایا۔ اسیں وی چاہندے اگے اکو پُرکھ اکال دی ہووے سرن، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ اکو ڈھولا مانو ذاتی سارے پڑھن، توں میرا میں تیرا راگ الا یا۔ اکو منزل گرہ گھر سوامی چڑھن، باہر کھوجن دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے پر بھو دے بھگت سہیلے مت، متر پیارے آپ پرگٹایا۔ انتر نرتر کرے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ ست سوامی وسے چت، چت وت ٹھگوری رہن مول نہ پانیا۔ ڈھر درگاہی بنے پت، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جس دا کھیل آد جگادنت، نرگن سرگن روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے پر م پڑھ کھیل کھلاویگا۔ جوتی جاتا ڈمگاویگا۔ دین دنی آپ بدلاویگا۔ جن بھگتاں سوہنگ چوگ آپ چکاویگا۔ آتم درسی دس کے جوگ، جگیشتر اکو اک اکھواویگا۔ ہوئے ہنگتا کٹ کے روگ، نون-سو-اکھراک درڑاویگا۔ جگت موہ وکارا میٹ کے سوگ، چنتا غم دؤر کراویگا۔ آتم رہے نہ کسے وجوگ، وجوگی وچھڑے جوڑ جڑاویگا۔ جن بھگتاں درشن دیندار ہے اموگھ، سوئی سرت سرت اٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکاویگا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے پر بھ سنائے اکو گاتھا، گہر گبھیر آپ سنایا۔ توں وی ٹیکنا اُس نوں ماتھا، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ اوہ سرب کلا سمراتھا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ جو لہنا دینا دیوے ہاتھو ہاتھا، ادھار نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں لیکھ بنائے مستک ماتھا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ پرگٹایا۔ چار جگ دے شاستر کہن دھرنیے ساڈی چلے نہ کوئے دلیل، دلدار اپنا حکم ورتایا۔ ساڈی سنے نہ کوئے اپیل، بھیو سکے نہ کوئے جنایا۔ ساڈا وکلا نہیں کوئی وکیل، دکالتاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساڈا شاہو بھوپ سلطانا کلجگ کریا کوڑ کرے تبدیل، تبدیلی اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ چھیل چھیل، نور نورانہ اک اکھواویا۔ جس نوں خوار کر نہ سکن خلیل، خادم ہو کے سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دارنگ رنگایا۔ گھڑ کہے چار جگ دے شاستر و پر بھو دا نام ہونا اچیرا، اوچو اوچ دے وڈیایا۔ جس دا اکو ساجن ہونا سنا، ستمکھ ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا گوبند والے ڈھنیا، ڈھونکا لاوے چائیں چانیا۔ جس نے پریم وچ گاؤنا تھنیا تھنیا، دیا دیا کر کے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھیو کوئے نہ پنا، نہکلنک اپنی کل ورتایا۔

* ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ آتما سنگھ ملووالے دے نوٹ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پر بھ تاردا، جگ جگ بے پرواہ۔ جنم مرن سواردا، چوڑا سی پندھ مکا۔ آتم پر ماتم تیج سواردا، جوتی جاتا اپنے وچ ملا۔ جو مالک بنے سچے گھربار دا، سچ دوارا اک سہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاہ۔ بھگت جتاں پر بھ کایا چولی رنگدا، چاڑھے رنگ نرنکار۔ پیار بنے ساچے سنگ دا، دو جہاناں پاوے سار۔ پریتم ہووے انگیکار انگ دا، اپنا آپ میل ملائے سنسار۔ ونجارا ہووے نام شبد مردنگ دا، سنائے ڈھن آپ کرتار۔ جس لیکھ مکاؤنا کایا ماٹی تت تیج دا، پنچم پردہ دے اتار۔ وقت سہائے سویر سنجھ دا، اٹھے پہر پاوے سار۔ وقت رہے نہ غمی رنج دا، خوشیاں دتے آپ بہار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اینکار۔ جن بھگت پر بھ جگ جگ میلے، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ نت نوٹ اپنا کھیل کھیلے، جگ جگ ویکھے چائیں چائیا۔ ست سچ بنا سہیلے، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ دین دُنیا نالوں کر کے ویہلے، سکھنڈ ساچے دے ٹکایا۔ ناتا رہے نہ دھرم رائے دی جیلے، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا سنگ آپ بنایا ۱۲۱۷۔ جن بھگتاں پر بھ میٹنہارا رنجا، رنجش رہن کوئے نہ پائیا۔ بھو کھلائے شبد انادی پنچہ، پنچم دیوے مان وڈیایا۔ نیز وگن نہ دیوے انجھا، ہننجھو آں ہار بنایا۔ مایا دھار لیکھا مول نہ جانے کارو گنجا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ جن بھگتاں میلے ہر آپ، اپنی دیا کما یا۔ سچ پریتی جوڑے نات، ناتواں ہو کے ویکھ وکھایا۔ سچ سہنجنی کرے رات، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ پریم پریتی وچ ملے کملاپات، پت پر میشور ڈھردر گاہیا۔ جس دانرگن سرگن لہنا دینا وچ لوک مات، ماتر بھومی اُتے اپنا لھم ورتایا۔

جن بھگتاں پر بھ لیکھے لائے جیون، جیون سنگھ ملی وڈیایا۔ ناتا ٹیا ساڈھے تن ہتھ سپون، سپاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پیار ملیا نرا کھر دھار نیون، ست سچ وڈیایا۔ نام رس سکھنڈ دوار، گرگھ گرگھاں نال رل کے پیون، بن رسنا رس چکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اک ورتائیا۔ جن بھگتاں پر بھ نیر وگن نہ دیوے انجھا، ہنچھو آں ہار نہ کوئے بنائیا۔ چنتا غم میٹے رنجاء، رنجش اندروں دے کڈھائیا۔ ست دھرم دا ایکادے انداء، اند اند وچوں دکھائیا۔ ایک نام سنائے چھندا، ساچا ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جس دی مستی وچ خوشی ہووے بندہ، بندگی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اک ورتائیا۔ سن بکرمی اُنی سو اٹھونجا، جگت جگت ملی وڈیائیا۔ جو جگت دہاڑا بھگتاں والا چنگا، ساچا در اکو اک سہائیا۔ جس دی جننی ہر کور اپنے لایا انگا، سر اپنے ہتھ لکائیا۔ ہیرا سنگھ مانیا انداء، پتا پوت ایک رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جیون سنگھ کہے میٹوں جیون مل گیا سکھ دا، ناتا تھیا جگت لوکائیا۔ میرا تن وجود دھرنی اُتے دسد اُردا، میں مرید مرشد وچ مل کے اپنی خوشی بنائیا۔ میں پیارا ہویا اکو شبد سنگر دا، سنگر شبد وچ مل کے وجے ودھائیا۔ میرا لیکھا رہیا نہ دیوت سُر دا، سُر تئی جگت نہ کوئے بھوائیا۔ میرا لہنا دینا گیا دین دُنی اندھ گھور دا، سچ دوار اینکار دتی وڈیائیا۔ جو آد جگاد جن بھگتاں سدا لوڑ دا، لڑیندا سا جن ام اتھاہیا۔ اوہ انت کنت بھگونت ہو کے بھڑدا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ شاہ آسوار بنائے اپنے شبدی گھوڑ دا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ آد جگاد جن بھگتاں پھرے لوڑ دا، لڑیندا سا جن دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ جیون سنگھ کہے میٹوں ملیا گھر پُرانا، پورب لیکھا نال ملایا۔ میں ویکھ کے ہویا حیرانا، چارے کُٹناں اکو اک رُشنائیا۔ جھٹ چیت سنگھ نے میٹوں پہچانا، ہس کے دتا سنایا۔ دس عملیا، عملی کولوں کی پینا کھانا، کیہڑی دست دیاں لکائیا۔ جھٹ پال سنگھ نے دوہاں دا اکو رنگ دکھانا، دوسر روپ نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ گھر سہنجنا جتھے سے سری بھگوانا، جگت ترسنا رہے لوڑ نہ رانیا۔ جن بھگتاں نال مل کے اکو گاؤنا ترانہ، دوجا راگ نہ کوئے درڑائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم وچ سمانا، تن وجوداں لیکھا رہے نہ رانیا۔ کرپا کری آپ بھگوانا، مہربان ہو کے دیا کمائیا۔ سچھنڈ دوار دتا لکھانا، لکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ دین دُنی تک گیا آون جانا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہاناں، دوہری دھار اینکار اپنی کھیل کھلایا۔

* ۶ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دُور جیٹھووال ضلع امرتسر پیارو جیٹھووال والی دے نوت *

آد جگاد کھیل پر بھو لکھ دا، لکھ سکے کوئے نہ رانیا۔ نرگن سرگن روپ دھرے پر تکھ دا، پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاہیا۔ آتم پر ماتم بھو چکائے دکھ دا، سگلا سگی اک ہو جانیا۔ مالک بنے شاہ سلطان کوڈی لکھ دا، قیمت اپنے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنانیا۔ بھگت جناں پر بھ تارنہارا، آد جگادی آپ۔ سنت جناں پر بھ ادھارنہارا، ایک چپائے جاپ۔ گرکھاں بھو کھلاونہارا، سچ سندیسہ دیوے نام اگتا پات۔ گرکھاں ہر رنگ چڑھاونہارا، سچ پریتی اینکارا بخشے دات۔ صوفیاں سنگ نبھاونہارا، جلوہ گر ہو کے بچھے وات۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سرن سچ سوامی جوڑے نات۔ جن بھگتاں پر بھ میلدا، نرگن سرگن کھیل اپار۔ ساچے سنتاں سنگ کھیلدا، سرتی شبد دیوے ڈھنکار۔ گرکھاں دھام دکھائے نویل دا، جتھے وسے آپ شہنشاہ نرکار۔ گرکھاں کھیل کھلائے گرو گر چیل دا، سرتی شبد شبد ادھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے سچ سوار۔ بھگت جناں پر بھ ویکھدا، بن نیتز لوچن نین اٹھا۔ سنت جناں لیکھا مکائے پورب لیکھ دا، لہنا جھولی پا۔ گرکھاں پردہ لاہے اپنے بھیکھ دا، جوتی جاتا کر رشنا۔ گرکھاں گرہ گرہ آپے ویکھدا، ویکھنہار نور الہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوا۔ بھگت جناں پر بھ آد جگادی پت، پت پر میشور اک اھوا۔ سنت جناں کرے ساچا ہت، ہتکاری ہو کے اپنے انگ لگا۔ گرکھاں درشن دیوے نت، نج لوچن نین کر رشنا۔ گرکھاں آتم پر ماتم دھار بنے مت، میل ملاواں سچ سبھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اھوا۔ جن بھگت جگ جگ رکھدے اوٹ، اوٹک اک دھیان لگانیا۔ ساچے سنت نام نگارہ لاون چوٹ، چوٹی چڑھ کے دھیان لگانیا۔ گرکھاں ساچا بنک دوارا تک کوٹ، قلعہ اینکارا اپنا ویکھ دکھانیا۔ گرکھاں آلیوں ڈگ نہ سکے بوٹ، پھڑ باہوں سنگر چرن آپ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوانیا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے نام ندھان، نراکھر وچوں پڑھانیا۔ ساچے سنتاں بخشے امرت رس اگتا پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ گرکھاں سچ سندیسہ دیوے آن،

جگ جگ ساچی سیو کمایا۔ گرسکھاں لہنا دینا پورا کرے وچ جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت آپ درسایا۔ سنگر شبد ہو کے دیوے دان، داتا دانی اک اکھوایا۔ جن بھگت سہیلے ہون پروان، ستن سنگ اپنی گنڈھ پوایا۔ گرگھ گرسکھ سچ بھومکا دس استھان، گرہ اکو اک ویکھ دکھایا۔ جس گھر سے شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ اوہ ویکھنہارا نوجوان، نو کھنڈ پر تھی نوبت نام جنایا۔ جگ جگ لوک مات ہو پردھان، سنجگ تریتا دو اپراپنا کھیل کھلایا۔ سو پڑکھ بدھاتا کلجگ میٹے اندھیری راتا سنجگ سچ کرے پروان، پرم پڑکھ اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگت سہیلے ست ست وچ مل جان، جوتی جاتے مل کے وجے ودھایا۔ مانو ذاتی پھیر لیکھا رہے نہ آن جان، پاندھیاں پندھ دینے مکایا۔ سچکھنڈ دوارے اینکار ہووے آپ مہربان، مہبان اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ بھگت سنت گرگھ گرسکھ لئے پچان، پنچم تت لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔

* ۱۴ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ سرگ واسی زرنجن کور دے نوت پنڈ جلالا باد نتھو والی کھوہی ضلع امرتسر *

دھرنی کہے چوڈاں لوک دھرو دھیان، بن نیتز لوچن نیئاں اکھ اٹھایا۔ چوڈاں طبق ہو سوادھان، آلس نندرا غفلت رہن کوئے نہ پائیا۔ چوڈاں رتن ویکھو اپنا اپنا نشان، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ چوڈاں ویدیاں لو پناکان، بن سروناں شبد جنایا۔ چوڈاں گھر کھیل مہبان، ہر کرتا آپ کرایا۔ آد جگادی ہو مہربان، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ اوتار پیغمبراں دیوے دان، گروآں وست امل امل جھولی آپ بھرایا۔ ست ستوادی دے کے نام ندھان، زرنگن سرگن دئے سمجھایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا وڈ بلوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا دھرم دوار، پر بھ میرے اُتے دتی مان وڈیایا۔ میں نو نو کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ دھوڑی مستک لاواں چھار، ککے سچ خاک رمایا۔ زرنگن دھار کراں دیدار، بن نیتز لوچن نین

درشن پائیا۔ خوشیاں وچ ڈھولے گا کراں اظہار، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ تُوں بخشنہار اک کرتار، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ میرے اُتے لہنا دینا
 جگ چو کڑی لئے وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے دیوے تار، تارنہار تیری بے پرواہیا۔ میں مانگت در بھگھار، بھکھک ہو
 کے جھولی ڈاہیا۔ سنت ساجن لاؤنے پار، گرگھ گرسکھ گود اٹھایا۔ تیرا حق دا حق ہووے دربار، منزل سچ سچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا اپنا در دکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے کول تیری تحریر، صفت صلاحی ڈھولے گایا۔ کلجک انت سری بھگونت کھیل
 کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتایا۔ جگت شرع دی توڑ زنجیر، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈمگایا۔ جن بھگت سہیلے آپے دیوے دھیر، دھیرج دھیر آپ
 دھرائیا۔ امرت رس نچھر دے کے سیر، سرتی شبد نال جڑایا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، امیر غریب نہ ونڈ ونڈایا۔ بھو گھلا کے بے نظیر، نظراں توں
 اوہلے پردہ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری شکتی آد جگاد
 شوئے، شبے روز سپس نوائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لانت نوت ہے، ہوسی بھی تیرا نام اکو اک جنایا۔ جن بھگت سہیلے تیرا رکھن بھے، بھو اور نہ کوئے
 جنایا۔ میں خوشیاں نال سب نوں رہی کہہ، بن رسنا جہوار ہی درڑایا۔ جن بھگتو جس نے اک وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بولی بے،
 بے کار دو جہان کرائیا۔ اوہدا جھگڑا دین دنی مٹے دئے، دویت رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم وچ ہووے لے، نور نور وچ سمایا۔ سچ دوار سچکھنڈ
 جاوے اپنے گرہ، مندر اکو سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا حکم سندیسہ
 سچ، ساجنو آسچ تیری وڈیایا۔ میرے لوں لوں اندر گیا رچ، تیری رچنا تکاں چائیں چانیا۔ میں جن بھگتاں کایا ماٹی بھانڈے دیکھن والی کچ، کنچن گڑھ
 تیرا پیار نظری آیا۔ جس دی دھار وچ اکو اک ملے سچ، سچ سمگری نام ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کما یا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں نال پاواں شور، چھوہر بانکے کی تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے دین دنی دا مارگ بدل دتا ہور دا ہور، اور دی اور
 کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں پریم پیار وچ دتا تور، مُجت اپنی وچ سما یا۔ جھگڑا مُکا کے مڑھی گور، گہر گور اپنا رنگ رنگایا۔ جو جن پنکھی پنچھی نہ کھائے

ڈھور، پشوآں کھل نہ کوئے لہائیا۔ اُس دامانس جنم تیرے چرن کول جائے سور، ساچے در دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو بھگت سہیلا کدے نہ ہووے مردا، مردا مرید مرشد وچ سمایا۔ جس حکم نیا ساچے سنگر دا، گر کی کہنی چلے شبد رضائیا۔ اوہ مالک بنے سچکھنڈ دوارے دھر دا، درگاہ ساچی چلے چائیں چائیا۔ شوہ دریا کدے نہ رڑھدا، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہا لیکھا کئے اندھ گھور دا، جوتی جوت وچ سمایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جن بھگت صوفی ناتا رہے نہ گور مڑھ، جل دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتوں میرا میں تیرا ڈھولا گئے پڑھ، سوہنگ اکھر بے پرواہیا۔ اوہ ناتا چھڈ کے سیس دھر، تن وجود ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچی منزل آتم دھار گئے چڑھ، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ سنگر شبد پھڑ کے لڑ، سچکھنڈ بھجن واہو داہیا۔ درگاہ ساچی جان کھڑ، سو پڑکھ زرنجن مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں آتم کرے ہاسی، ہس ہس خوشی بنائیا۔ لوک مات ہووے بند خلاصی، ناتا شرع نہ کوئے جنائیا۔ لہنا دینا مکے لکھ چوراسی، چارے کھانی نہ کوئے بھوایا۔ مانس جنم ہووے رہراسی، رستہ ملے دھر درگاہیا۔ لیکھے لگے گایا شبد سواسی، ساہ ساہ پر بھ دے وچ سمایا۔ پندھ مکے پر تھی آکاشی، گنگن لگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ہووے واسی، سچکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ جتھے اکو نور جوت پرکاشی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا رہے نہ نال شکر کیلاشی، شنبھو شکر بھے نہ کوئے رکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت آتما آپے کرے تلاشی، کھوے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ آتما کہے میرا گھر سچکھنڈ پُرانا، پُرانا اٹھاراں بھيو کوئے نہ پائیا۔ میرا مالک خالق شاہ سلطانا، شہنشاہ نور الاہیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال نوجوانا، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ میرا سچکھنڈ سچا سچ کانا، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ میرا بستر بن لیف تلالی سرانہ، کھٹیا کھاٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا پیار نال سیری بھگوانا، جو بھگون آتما تھاپیا۔ جس اپنے در کیتا پروانا، پر م پُرکھ ہو کے دتی وڈیائیا۔ میں خوشیاں نال کراں بسراما، سکھاسن سو بھا پائیا۔ میرے پروار دا میرے پیار وچوں شکرانہ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جس دامات لوک دا بدل گیا زمانہ، درگاہ ساچی ملی مان وڈیائیا۔ میرا چکھیا

آون جانا، لیکھا دھرت رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، گھر دکھایا اک مہانا، مہما اکھ کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

* ۱۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سُرگ واسی داتو دے نوٹ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر *

پنج تت کہن سانوں ملی اگئی دات، دین دیال دتی وڈیائی۔ مہربان ہویا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول سو بھاپایا۔ سننگر شبد ہو کے بچھی وات، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ سچ پریت جوڑ کے نات، رشتہ ڈھر دا آپ سمجھایا۔ جگ چوڑی پچھلا لیکھا ویکھ کھات، لہنا پورب نال ملایا۔ نام ندھانارس دے بوند سوانت، انرس اپنا دتا چکھایا۔ سرتی اندر درشن دیندا رہیا اکانت، اک اکلا ڈھر داماپیا۔ کھیل دکھاؤندا رہیا بہہ بدھ بھانت، بھاؤنا اپنے نال رلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپیا۔ پنج تت کہن ساڈے اُتے کیتا ترس، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ساڈی جنم دی میٹی حرص، ہوس پورب رہی نہ رائیا۔ اکتالی سال دی سیوالا کے پورے کیتے برس، دوس رین اپنی خوشی بنایا۔ چنتا غم مٹا کے ہرکھ، سوگ اندروں دتا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ پنج تت کہن ساڈا لیکھا رہیا نہ جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائی۔ بے شک دُنیا وچ سانوں ساڈیا نال اگت، لکڑی کاٹھ گنڈھ پوایا۔ ساڈا مالک اک سورسربگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نے تتاں نالوں تت کر الگ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دھرنی لیکھا رہن دتا نہ رائیا۔ جس گرہ آتما دیپک گیا جگ، اوسے گھر ملے وڈیائی۔ مہربان ہویا سورسربگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جتھے دیپک نور نورانہ بن تیل باقی رہیا جگ، جاگرت جوت جوت جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ پنج تت کہن ساڈا پنجاں دا اکو نام داتو، داتا مل کے خوشی بنایا۔ جس انتم بچھی آپے واتو، میل ملایا چائیں چانیا۔ جھگڑا مکا کے لوک ماتو، سچھنڈ سچ دتی سرنایا۔ لیکھا لکھا کے نال قلم دواتو، شاہی شہنشاہ اپنے رنگ رنگایا۔ پنڈھ مکایا ادھواٹو، چوڑاسی ونڈ

نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ سچھنڈ دوار پنج تت کہن گئے سما، لیکھا چار جگ توں پہلا نظری آئی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں واسطے چلایا نواں راہ، رہبر ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ تت آتما ہون نہ دتی جُدا، سچھنڈ سچ دتی وڈیایا۔ دوہاں اکا در بہا، ایکا گرہ سو بھاپائی۔ اکا نور نور ملاء، ایکا جوت جوت سمائی۔ ایکا در دوار کاک، کاکا دھوڑی بن خاک مستک لائی۔ جس دا سنگر شبد گواہ، شہادت اپنا نام بھگتائی۔ دھرم دامارگ دتا جنا، جاگرت جوت آپ سمجھائی۔ جن بھگتاں پنجاں تتاں لیکھا آتما نال دے مُکا، تتاں وچ تت پھیر ملن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پنج تت کہن سانوں ملیا گھر کانا، گرہ مندر ملی وڈیایا۔ ساڈا گیا آون جانا، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوت نور تکیا مہانا، جس وچ اپ تیج وائے پر تھی آکاش ہو کے گئے سمائی۔ رُپ رنگ رکھ رہیا نہ وچ جہانا، مٹی خاک ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جھگڑا گیا زمیں اسمانا، گگن منڈلاں پندھ رہیا نہ رائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں کیتا پروانا، پر م پُرکھ دتی سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائی۔ پنج تت کہن بے شک داتو نام سریر، پنج تت جگت وڈیایا۔ جس دے اندر نور نورانی اک تصویر، جس نوں تصور کر نہ کوئے سمجھائی۔ جیہڑی ہتھ نہ آوے کسے فقیر، جو فقیریاں والے ڈھولے گائی۔ میرا لہنا دینا نال گھر گبھیر، جو گور ہو کے گیا جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ داتو کہے مینٹوں یاد سمت بکرمی ویہہ سو اٹھ، جیٹھ مہینہ نظری آئی۔ میں صاحب سنگر چرنی گئی ڈھٹھ، نو نو سپس بھکائی۔ میرے ہر دے اندر رہیا نہ ہٹھ، نیتز نیناں نیر وہائی۔ کلپنا گنی لگی مٹھ، جگت برہوں انتر انتر اپنا رنگ بدلایا۔ جھٹ سنگر میرے پشت پناہ تے ماریا ہٹھ، سچ نال سمجھائی۔ توں سن شبد اکھ، بن رسنا دیاں سنائی۔ جگت واسنا جگت دی وتھ، جگیا سو آں نال رکھائی۔ تیرا نور تیرا آتما رُپ پُرکھ سمرتھ، سمرتھ وچ مل کے وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائی۔ تت کہن انتر نتر آیا دھرواس، جگت ممتا نہ کوئے رکھائی۔ اکو نام اک وشواس، اکو شبد وچ سمائی۔ جس دی دھار وچوں پوری ہوئی آس، ترسنا جگت دتی مٹائی۔ انت لیکھا رہیا نہ نال شکر کیلاش، کلا دھاری نہ کوئے چترائی۔ چتر گپت لیکھ وکھا سکیا نہ کوئے خاص،

رائے دھرم نہ دیکھن پائیا۔ لاڑی موت پھرے اداس، خوشی غمی نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد کر آپ تلاش، ہرجن کھوجیا چائیں چانیا۔ جوتی دھار ہو
 کے آیا پاس، پاسا دین دُنی بدلائیا۔ آتم دھار لیکھا لا پون سواس، ساہ ساہ اپنے رنگ رنگائیا۔ پندھ مُکا پر تھی آکاش، گنگن گنگنتریاں چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ سچ
 دوار درگاہ ساچی سچھنڈ لکایا چرن پُرکھ ابناش، دوسر در نظر کوئے نہ آئیا۔ نال لیکھا مُکاتیاں والی لاش، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، جگت ناتامات
 تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مالک اک گوسائیا۔ آتما کہے میرا در کر سُنجنا، سو بھاؤنت آپ سہائیا۔ دیکھ
 جگے آد زنجنا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ اکو پریم پیار پریتی ہووے مجا، دوسر لوڑ رہی نہ رانیا۔ گھر سوامی دے سے سجننا، ہر کرتا نور الایا۔ جس دارُپ انوپ
 گوپال مورت مدنا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس دی دھار وچ مل کے نہ کوئی بندگی رہی نہ بھجنا، سمرن دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جتھے اکو رُپ اعلیٰ ادنیٰ،
 وڈا چھوٹا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جتھے دھٹا جٹ سین نائی پھرے سدھنا، رويداس اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا بنک اک سہائیا۔ آتما کہے میں بھگتاں ملیا جا، جانکاری کیتی چائیں چانیا۔ سب نے خوشیاں وچ کیتا واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پال
 سنگھ نے آواز ماری لے کے ناں، بن رسنا دتا سٹائیا۔ چیت سنگھ ہس کے تاڑی دتی لا، دوہاں ہتھھاں ہتھ ملائیا۔ بشن کور کہا داتو توں کتھوں گئی آ، کیہرا
 پندھ مکائیا۔ تیجا سنگھ ہس کے کہے نہ میں تیرا پت بنیا نہ توں میری بنی ماں، تینتی سال لاریاں وچ لنگھائیا۔ اُس پر بھو دا کھیل دیکھ لے جس نے تیرا
 گھر دتا وسا، پت پوتریاں نال سو بھا پائیا۔ سوہن سنگھ دا سوہنارہ جائے دُنیا وچ ناں، نام ندھانا پر بھ دست جھولی دتی لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے آگے پچھے سارے سچھنڈ دیوے پچا، جگت دے
 وچھڑے درگاہ ساچی لئے ملائیا۔

۱۲۲۵

۱۲۲۵

* ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جگجیت سنگھ دے گرہ جموں شہر *

نارد کہے دھرنیے اِنج خوشیاں نال میتوں آئی ہاسی، ہنسمکھ ہو کے تیتوں دیاں جنایا۔ چار جگ دی میرے اندروں نکلی اُداسی، حیرانی پریشانی اپنا
 رُوپ بدلایا۔ پھیر بنا مکھ توں آئی کھانسی، بن زبان توں سواس توں اپنا رُوپ بدلایا۔ جھٹ میتوں اشارہ دتا سنکر گیلاشی، کلا اپنی اگم پرگٹایا۔ برہے
 برہم دھار دوایا وشواسی، وشیاں توں باہر سمجھایا۔ وشنوں اپنی دھار کر پرکاشی، میرا پردہ دتا چکایا۔ سنکر شبد اشارہ دتا نارد اتک لے باؤن والے رشی
 تیراں سو ستاسی، سطح بلندی دھرنی دھرت دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے
 دھرنیے دھولے کھول لے اھیاں، بن نیر نین اٹھایا۔ تیرے اُتے کھیل ہونا لکھنا لکھیا، لکھ اگوچر کی اپنی کار کمایا۔ نالے ہس کے کہا میں تیتوں
 خبراں اگیاں دسیاں، دہ دشا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جیہڑیاں آشا جگ چوکڑی میرے اندر دسیاں، واسطہ زرگن نال رکھایا۔ اوہ بدھیاں گتیاں نہیں کسے
 نال تاراں رسیاں، گنڈھ سکے نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دھردر گاہیا۔ نارد کہے
 ۱۲۲۶ دھرنیے سنکر شبد کولوں کر جانکاری، انجانے تیتوں دیاں جنایا۔ جس دی کھیل آد جگاد نیاری، زرگن سرگن ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ اوہ سنجگ تریتا
 دوپر کجگ سد پاؤنہارا ساری، مہاسار تھی ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ سکداری، راج راجانا نوجوانا اک اھوایا۔ جو لہنا دینا جانے سدا
 جگ چاری، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں باؤن دھار لگی پیاری، بل دوار سو بھاپایا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا جوتی جاتا اینکاری، اکل کل اپنی
 کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے آہ ویکھ پرائیاں کاپیاں، کپل من
 کی گیا جنایا۔ جیہڑیاں بن اکھراں توں چھاپیاں، شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بن اکھاں مار لے جھاکیاں، بن نیناں نین تکایا۔ ایہدے وچوں دسن اگیاں
 پاتیاں، پتر کاگر اوتار پیغمبر جو جنایا۔ کجگ ہونیاں انت اندھیریاں راتیاں، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جھگڑاپینا ذات پاتیاں، دین مذہب کرے لڑایا۔ نام
 کلمہ اک دوجے مارے کاتیاں، شرع شریعت سنگ بنایا۔ کجگ کوڑی کریا کھیل ہونا ڈوگھے کھاتیا، خطرہ ہووے خلق خدا یا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا دین دیا لا

چُچھے واتیا، وارث ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے نارد توں بہہ پُرانا
 پاندھا، پنڈتا دیاں سمجھائیا۔ کدھروں آیا تھکا ماند، جگت جہان پندھ مُکائیا۔ کیوں توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا، بن اکھراں صفت صلاحیا۔ نارد کہے
 دھرنیے میں ونجارا بنیا اکوناں دا، ناؤں نرنکار اک سنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کلج اتتم سور گاں دا، ڈھوراں پشوآں کھل نہ کوئے لہائیا۔ نی تیرا لہنا دینا
 پورا کرنا دھرنی ماں دا، ممتا والیئے تیتوں دیاں سنائیا۔ اوہدا وقت سہنجن خوشیاں والا چاء دا، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ جس دا گوہند ڈھولا گایا واہ واہ دا، واہ
 واہ تیری بے پرواہیا۔ اوہ خصم خصمانہ اگم اتھاہ دا، الکھ اگوچر نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک
 ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول بے خبراں دیاں خبراں، بے خبرے تیتوں دیاں جنائیا۔ جس نوں سُن کے رہے نہ کوئے بے صبرا، صبر صبوری
 اک درسائیا۔ جس وچ دین دُنیا دیاں دھاراں میٹے غدران، جھگڑا رہے نہ خلق خدائیا۔ آتم پر ماتم پاوے قدران، فُدرت دا قادر نور الاہیا۔ تیریاں
 پوریاں کرے سدھراں، صدے تیرے دئے مٹائیا۔ مہربان ہو کے مہر دیاں کرے نظران، نظریہ اپنا اک جنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اکو
 دیکھے شجرہ، شہنشاہ ہو کے دھیان لگائیا۔ توں یاد کر لے جو محمد نوں سندیسہ دتا ایلبجرا، جبرائیل کی جنائیا۔ صدی چودھویں نور نورانہ اترے اتوں امبرا،
 زمیں زماں دھیان لگائیا۔ آواز سنائے اگے منبرا، محراباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نگاہ مارے جوہاں کندراں، کایا کجے پھول بھلائییا۔ دین دُنی شرع دا توڑے
 چندرا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ منوآدہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاوے بندرا، بندگی اپنی اک دکھائیا۔ جھگڑا میٹ مسیتاں مندران، دوارا اکو اک درسائیا۔
 مانو ذاتی جھگڑا رہے نہ پشوآں ڈنگراں، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ پر اک گل یاد رکھ جس کھیل دیکھنا جوہاں جنگلاں، ٹلے پہاڑاں کھوج کھوجائییا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ نارد کہے دھرنیے، آہ دیکھ لے لائناں دو چار، چار جگ دا بھيو کھلائییا۔
 تیراں سوتاسی ریشیاں دی پکار، پنے پنے کر کے سیس نوائیا۔ باؤن خوشیاں نال سنے سُننہیار، آپ اپنی خوشی بنائیا۔ نالے چرناں نال دھوڑ اڈا کے چھار،
 سب دے اُتے دتی سٹایا۔ نالے اکھر اکھر دس کے وید چار، برہما دا لیکھا پور کرائیا۔ اتھر بن اُتے ہتھ پھیریا نو وار، بن ہتھاں ہتھ لکائیا۔ رشیو ہونا

خبردار، آلس نندرا رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم کل کلکی ہوئے اوتار، نہہکنک ناؤں رکھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا اُس دے نال ہووے وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ جگ جگ وچھڑے آپے میلے میلنہار، وچھوڑا پورب دے چکائیا۔ نال ہس کے کہا تساں سمت شہنشاہی ویکھنا اک اک دی
 دھار، ایکا ایکے نال ملائیا۔ سمبل دا مالک ہو کے پاوے تہاڈی سار، سنگر شبد شبد وڈیائیا۔ نالے خوشیاں نال باؤن کیتا اشار، سیت دتی لگائیا۔ جس بھوجن
 دا تئیں ویکھ کے آئے بھنڈار، ان کھا کھا خوشی بنائیا۔ اوہناں وچوں خوشیاں وچ بہتیاں کہا پکار، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ باؤن پھیر خوشیاں نال تیراں سو ستاسی دھار تکی، رشی رکھیشراں ویکھ وکھائیا۔ سب نوں تھم دتا اپنے
 ہردے کرو پگی، کچی گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ اکھاں میٹو دھیان دھرو کپڑی روٹی کھادھی پگی، پکوان کپڑا نظری آئیا۔ جاں سب نے دھیان دھریا
 یوگوسلاویا دی نظر آئی تکی، جو نو دانے لیاندے چائیں چائیا۔ جس داس پیار وچ سب نے لیا چھکی، شکوہ اور رہیا نہ رائیا۔ جھٹ باؤن نے آواز دتی
 حقیقت دتی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ تیراں سو ستاسی رشی ہوئے خاموش،
 ۱۲۲۸ گھ دند جہوانہ کوئے ہلائیا۔ سب نے اپنی اپنی بدلی ہوش، منسا من دی دور کرائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اپنے کایا ماٹی والے پوش، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ پھیر بنا
 بدھی توں پے گئے وچ سوچ، سمجھ جگت نہ کوئے جنائیا۔ جھٹ باؤن نے اندروں بھاونا بدلی لوچ، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ جھٹ نو دانے ہس کے لگے کہن، ریشیاں اندر ڈھولے گائیا۔ تہاڈا کچھ لیکھا لکھیا جانا وچ
 رمان، بالمیک دئے گواہیا۔ تہاڈا کاہن نے بنا سین، سجن اک اکھوائیا۔ پیغمبراں بنا مہائن، سوہنا سنگ بنائیا۔ گرو آں دینا دین، بچیا رہن کوئے نہ
 پائیا۔ کلجگ انت کوڑی کریا وہنا وہن، نوست اپنا روپ بدلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا تہاڈا لیکھا لہنا آوے دین، دین دنی وچوں کھوج کھوجائیا۔ تساں بیٹھنا
 نال چین، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھٹ اشارہ دتا اٹھکے چوڑاں رتتاں وچوں کام دھین، ایراپت ہاتھی کی سنائیا۔ کی لہنا دینا تہاڈا وچ ہندوان،
 بھارت بھاونا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نو دانے کہن رشیو پر بھونے تہاڈے اُتے

کرنی مہر، مہربان ہو کے دیا کمایا۔ تہانوں مانس جنم ملنا پھیر، پھیری کلجک نال ملایا۔ لیکھا جانے سنگر شبد ہو کے شیر، سنگھ اپنا حکم بدلایا۔ تہاڈا چوراسی
 والا مول نہ ہووے گیڑ، جوئی جوئی نہ کوئے بھوایا۔ اتم لہنا دینا دئے نیڑ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ سمت شہنشاہی گیاراں حساب رہے نہ زبر زیر، ہندسہ
 ہندسہ نہ کوئے بدلایا۔ اُس ویلے تہاڈا پکوان تیراں سو ستاسی ہووے سیر، کئی مکہ کعبہ دھار بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ تیراں سو ستاسی سیر کہے اسیں سچ روپ بدلاواں گے۔ روپ انوپ آپ درساواں گے۔ شاہو بھوپ سنگ رکھاواں
 گے۔ انگ انگ نال ملاواں گے۔ بھجنگ ہو کے ڈھولے گاواں گے۔ مردنگ ڈھر دانام سناواں گے۔ ماجھا مالوا دوآبہ لنگھ، جموں اپنی گنڈھ پواواں
 گے۔ چار جگ دی ڈوری اک پتنگ، سنجگ تریتا دواپر کلجک جوڑ جڑاواں گے۔ آتم پر ماتم دھار ہووے برہم ہنگ، ہنگ برہم اپنا کھیل کھلاواں گے۔ جو
 پچھلی پچھے گئی لنگھ، اگلا لہنا جن بھگتاں جھولی پاواں گے۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا ہووے نال پنچ، پنچم پردہ آپ اٹھاواں گے۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رنج، رنجش
 وچ کدے نہ آواں گے۔ پھیر خوشیاں نال دین دنی دا دیکھئے جنگ، جھگڑے وچ اپنی خوشی مناواں گے۔ چھبھی پوہ دی ساڈی ونڈ، اتم لوحاں اُتے اپنا
 آپ تپاواں گے۔ پھیر کھیل دیکھنا وچ نوکھنڈ، ستاں دیپاں پردہ لاہواں گے۔ چارے کوٹ پوے ڈنڈ، ڈنڈاوت سب دی پھول بھلاواں گے۔ پھرے
 دروہی وچ ور بھنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماواں گے۔ چھبھی پوہ کہے میں شہنشاہی سمت
 گیاراں، اک اک نال مل کے وجے ودھایا۔ میرے ایکے نال ایکے نال مل کے تتاں دی ہووے اک قطارا، تریلوکی دھار جنایا۔ وشن برہما شو نال
 دئے اشارہ، بن سینت سینت سمجھایا۔ رجو طمعو ستونال رووے زارو زارا، بن نییاں نیر وہایا۔ تریلوکی کرے پکارا، دروہی تیرا نام خدایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چھبھی پوہ کہے اک سو گیاراں گرگھ پھڑ کے آون سوٹیاں، سچے کعبے ہتھ پھڑایا۔
 اک سو گیاراں بدھیاں ہوون لنگوٹیاں، رکھی رکھی اپنی کار کمایا۔ اک سو گیاراں پائیاں ہوون سیس ٹوپیاں، مستک ٹکے لال لگایا۔ اک سو گیاراں
 بنیاں ہوون گوپیاں، بن کاہن خوشی بنایا۔ اک سو گیاراں کچھڑ چکیاں ہوون پوتیاں، ست سال توں ودھ عمر نہ کوئے جنایا۔ اک سو گیاراں جگائیاں

ہون جوتیاں، دیک چار گھ سہائیا۔ اک سو گیاراں تریاں آون نہ جاگن نہ سوتیاں، اکھ اکھ وچوں بدلایا۔ اک سو گیاراں کول گیاراں گیاراں ہون
 روٹیاں، سیس سیس اُتے ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چھبھی پوہ کہے اک سو گیاراں
 پاوندے آون بھنگڑا، کپڑیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اک سو گیاراں روپ بنیا ہووے اندھڑا، ڈنگوریاں ہتھاں وچ پھڑایا۔ اک سو گیاراں گرگھ بنیا ہووے
 لنگڑا، سدھا پیر نہ کوئے رکھایا۔ اک سو گیاراں کرا آوے جھگڑا، ہتھو ہتھ لڑایا۔ اک سو گیاراں دے کول کھج دا ہووے کھڑا، لیکھا بچھلا نال
 ملایا۔ اک سو گیاراں گرگھ روپ بنیا ہووے بغلا پڑا، اندروں ہور باہروں ہور نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے اک سو گیاراں بیسیاں ہون گاندیاں، گیت دھر دے ماہیا۔ اک سو گیاراں لال پائیاں ہون پراندیاں،
 سندھور متھے وچ چھبھایا۔ اک سو گیاراں مٹھارس ہون کھاندیاں، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اک سو گیاراں چھلے پائے ہون چاندیاں، انگل چھوٹی
 جگت سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا وقت دھاڑا سوہنا ہووے جگ،
 میٹوں سوہنی ملے وڈیایا۔ گیاراں لوہاں ہیٹھ بلے گی اگ، گیاراں گیاراں گرگھ سیو کمایا۔ گیاراں وچ اک پاڑ کے سٹی جائیگی پگ، پورب لیکھے لیکھ
 مکایا۔ گیاراں مار کے کول رکھے جان گے گگ، نو نو فٹ اُچے دینے بندھایا۔ نو نو گرگھ ماجھا مالوا دوآبہ جموں بیٹھنگے الگ الگ، سوہنا روپ بنایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چھبھی پوہ کہے میٹوں لیکھا یاد آ گیا جو رام دی دھار کیتا نال کیکیسی،
 سچ نال سمجھایا۔ جس دا لیکھا جگت دھار متری، متا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دا وشا لکھیا نہیں کسے اُتے ہی، کاغذ چلے نہ کوئے چترایا۔ نالے رام سندیسہ
 دتا بھرت بھئی، بھنیا دیاں درٹایا۔ نالے ہتھ نال پائے صحیح، سچ نال سنایا۔ جس ویلے کھج انتم سب دی پت گئی، لجا نظر کوئے نہ آیا۔ گوہند دا
 لنگھنا ڈھنیا ڈھنی، ڈھونکا جگت لگایا۔ اُس ویلے کھیل ہونا جو اشارہ کیتا دُرگا ا شنبھج مئی، میا ہو کے گئی سمجھایا۔ چھبھی پوہ شہنشاہی سمت گیاراں جن
 بھگتاں لنگر پئے مئی، مکمل دیاں درٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چھبھی پوہ کہے پنجاں پیاریاں

اپنا آپ لینا سنبھال، سبمل دا واسی کھیل کھلایا۔ سچ گٹ نال لال رنگ دا بدھا ہووے رومال، گنڈھاں پنج پنج بندھایا۔ پنجاں لکھاریاں اپنے کھلے رکھنے وال، پگڑیاں سیس اُتے ٹکایا۔ پنجاں درباریاں اک کول رکھنی ڈھال، پورب لہنا گوبند سنگ بنایا۔ پھیر کھجک آکے کرے سوال، اپنا سنگ بنایا۔ کس بدھ میرا ہووے زوال، میتوں دیو سمجھایا۔ سنگر شبد بے دلال، وچولا ڈھر درگاہیا۔ بھيو کھلائے پُرکھ اکال، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چھبی پوہ کہے میں خوشیاں نال آیا، جن بھگتاں دیاں جنایا۔ جس میرا وقت سہایا، سوہنی دتی وڈیایا۔ میں کوڑ کڑیاری گرکھاں اندروں کڈھاؤنی مایا، ممتا موہ وکار رہن کوئے نہ پایا۔ اک سندیس نر زیش دے سنایا، کایا مندر اندر درڑایا۔ سرتی شبد میل ملایا، شبد سرت وچ ملایا۔ جس نے اگلا لیکھ دینا بدلایا، بدلی کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد انت جگا جگنت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل رہیا کھلایا، کھیلنہار ایکنکار اگم اتھایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ اتم جیت سنگھ دے گرہ جموں شہر *

نو دانے کہن ساڈا لیکھا نال نو کھنڈ، نواں کھنڈاں وچوں کنپڑکھ ملے وڈیایا۔ ہرورکھ ساڈی ہوئی وند، بھارت میلا لیا ملایا۔ اسیں پھرنا وچ ورجھنڈ، بھجنا واہو داہیا۔ دین دُنی دا ویکھنا کوڑ پاکھنڈ، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جن بھگتاں انتر پاؤنی ٹھنڈ، کھجک اگنی باہر کڈھایا۔ آتم پر ماتم بندھاؤنی گنڈھ، سرتی شبد نال ملایا۔ لیکھا ویکھنا سورہ چند، منڈل منڈپ دھیان لگایا۔ ساڈا خوشی ہونا بند بند، بندگی سچ وچ سمایا۔ ساڈا لیکھا نال گوبند پری اند، اندر پُر چھڈن لگیاں گیا سمجھایا۔ ساڈے انتر نر نتر اوہ منگ، جو مانگت ہو کے دیئے سنایا۔ جو آشر رکھی رويداس دی دھار سچ کنارے گنگ، گنگوتری نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ نو دانے کہن ساڈا ناتا نال نو گرہ، برہسپت اپنا رنگ رنگایا۔

شنی سانوں رہیا کہہ، کوک کوک سنایا۔ منگل ہس کے منگے اگئی سیا، شہنشاہ اگے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دنی اتوں میٹ دوی، دوش رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرا ہر تھاں ہووے بھے، بھے وچ برہمنڈ کھنڈ سپس نوانیا۔ تیرا اکو نام ندھانا سری بھگوانا دو جہاناں رہے، رستہ اکو دینا دکھانیا۔ جگت دے مارگ پورب تنکے گہ، گریہاں کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ نو دانے کہن پر م پُرکھ پر بھ سانوں بخش دے نو ندھ، نو نو دا پنڈھ م کمانیا۔ جن بھگتاں کارج کر دے سدھ، سدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ تیرے کول اگئی پدھ، پدھنا دا لیکھا دے چکانیا۔ انتر آتم نرگن دھار ہو کے ودھ، ودیا دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ امرت دھار وہا دے ساگر سندھ، سندھو اپنی دیا کمانیا۔ مستک دھوڑا دے انج، جو بندرا بن دا کاہن گیا سمجھانیا۔ توں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لہنا دینا پورا کر دے وچ ہند، بھارت کھنڈی اپنا رنگ رنگانیا۔ اسیں آد جگادی تیری ہند، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ توں مہربان بخشند، رحمت اپنی آپ درسانیا۔ جن بھگتاں اندروں میٹنی چند، چنتا چکھانہ کوئے تپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی گئی گہند، گہر گمبھیر گورنڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ باغو دیوی دے نوت جموں شہر وزارت روڈ *

دھرنی کہے میرا بھاگ ہونا ادا، ادی است ملے وڈیانیا۔ میں خوشیاں وچ پھراں دھول ہو بسدھا، بے سدھ ویکھاں خلق خدانیا۔ جو اشارہ دے کے گیا سادھی وچ بدھا، بدھی توں پرے دھیان لگانیا۔ اُس دا وقت سہنجا پُجا، گھڑی پل تھت وار دئے گواہیا۔ کلجگ انتم میرے اُتے کریا کوڑ دا اُجڑنا جھگا، جگت دوار نظر کوئے نہ آنیا۔ اکو دھر دا حکم ہونا اگھا، چاروں کنت وجے ودھانیا۔ جس وچوں ست دھرم پوتر نکنا ددھا، نرگن سرگن اپنا بھيو چکانیا۔ میرا لیکھا لہنا پورا ہونا جو سنگر ار جن اشارہ دتا بابا بدھا، بن بدھیسیوں گیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے میرا ہونا وڈ وڈ بھاگ، بھگوان دے وڈیایا۔ جن بھگت سہیلے جگنے چراغ، چاروں کُنٹ کُنٹ رُشایا۔ میرے انتر اُتےجے اک ویراگ، برہوں نال سُنایا۔ پر بھونے سب توں دکھرا دھرم دا دسنا اک تیاگ، ترے گن اتیتا آپ جنایا۔ جس نال ہنس بنا کاگ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ بھگت بھلواڑی بیچہ مہکنا باغ، گلشن اپنے رنگ رنگایا۔ جو اشارہ کیتا وشنوں بہہ کے باسک شیشا ناگ، بن رسنا ڈھولے گایا۔ پر بھ دا کھیل ہونا اوتار پیغمبراں گرو آں بعد، جوتی جاتا ہو کے کھیل کھلایا۔ مائس مانو کرے آزاد، مانگھ اپنے رنگ رنگایا۔ سچ وست دے کے داد، خالی جھولی آپ بھرایا۔ سچکھنڈ دوار کر آباد، درگاہ سچ سچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چوڑاسی وچ ہون نہ دیوے برباد، جم کی پھاسی دے تڑایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ *

دھرنی کہے میٹوں یاد آوندا وقت پُرانا، پنے پنے کر کے سپس نوایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا نر نرائنا، پنچم پنچم گنڈھ پوایا۔ کپل مَن دا یاد اک کہنا، جو بن رسنا گیا سُنایا۔ دتا ترے دیکھے پریم دھار دے نیناں، نیتز نیتز وچوں بدلایا۔ رکھو اشارہ کیتا وچ ہندواننا، بھارت اپنی گنڈھ پوایا۔ پر تھو کہہ ساک سجن سینا، سنگر پُرکھ اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پر تھو کہے میں دھرنی کیتا متھن، دھر دے حکم ملی وڈیایا۔ دھول دی جھولی بھری سکھن، وست سچ پرگٹایا۔ دھول نوں دان دتا ہتھن، خوشیاں جھولی پانیا۔ دھرت دی بیج آیا رکھن، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پر تھو کہے میں دھرنی وچوں کڈھیا ان، جگت دھار دھار سمجھایا۔ سر شٹی بیڑا دتا بٹھ، سوہناسنگ بنایا۔ جگت ترسنا پوری کیتی من، مناسنگ رکھایا۔ جس نوں کھا کے سارے کہن دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ان کہے میں آیا وچ جگ،

پر بھ دتی مان وڈیا ئیا۔ میرا لہنا دینا ناں اگ، اگنی میرا ت تپا ئیا۔ میں رہ نہ سکاں الگ، دکھرا گرہ نہ کوئے جنا ئیا۔ مینٹوں تھم دتا سورے سر بگ، ہر کرتے دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی میری رکھی کوئی نہ حد، حدو داں ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ رام کور دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ *

ان کہے میرا پنا بدھی توں اک دھیان، دھرم دھار جنا ئیا۔ میرا اکھراں والا نہیں کوئی گیان، جگت ودیا نہ کوئے پڑھایا۔ مینٹوں سب نے کیتا پروان، مانس ماؤ اپنا سنگ بنا ئیا۔ پشو پنچھی جیو جنت سارے کھان، کھا کھا خوشی بنا ئیا۔ مینٹوں سبج وچ راجے بل کیتا پردھان، پردھاگی میرے اشومیدھ یگ وچ میرا پہلی وار پکیا پکوان، نوست میری خوشی بنا ئیا۔ جگت جگیا سو تپسوی منی رشی مینٹوں دیون مان، میرا ساچا سنگ بنا ئیا۔ میں پرسدھ ہویا وچ جہان، دین دنی وچے ودھایا۔ میرے کارن باؤن پرگٹ ہویا بھگوان، بالاں بردھاں اپنا روپ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی دتا دان، دیاوان ہو کے دیا کما ئیا۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بھمن سنگھ دے گرہ جموں شہر وزارت روڈ *

پکوان کہے میں ان ہو کے پکدا، بھوجن میرا نام وڈیا ئیا۔ میں سیوک بنیا اکو مالک یک دا، دوجا نظر کوئے نہ آ ئیا۔ جگ چوکڑی مول نہ اکدا، غصہ گلانہ کوئے رکھایا۔ مینٹوں امیر غریب چھکدا، بردھ بال جوان میرا سنگ رکھایا۔ میں سندیسہ دیواں اکو حق دا، حقیقت وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنا ئیا۔ پکوان کہے میرا ناتا ناں جگیا سو، جگت دھار درڑا ئیا۔ میرا لیکھا پون سواسو، ساہ ساہ

اپنا رنگ رنگایا۔ میرا داسا وچ پر تھی آکاسو، دواں وچ رہ کے اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ پکوان کہے میں پکین والی روٹی، اگنی تت تت جلا یا۔ سڑ کے میری اشارہ ہے نہ کھوٹی، خواہش دین دنی بدلایا۔ میں منزل حقیقی دیکھاں اگنی چوٹی، چوٹا ہو کے دھیان لگایا۔ میتوں باؤن سچ نال لائی سوٹی، ستیاں دتا اٹھایا۔ نال اشارہ کیتا تیراں سو ستاسی ویکھ رشی جنہاں بدھی تیر لنگوٹی، بستر تن نہ کوئے رکھایا۔ اکوان دی رکھ کے آئے اوٹی، بھگوان سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نویں دھار سوچنی سوچی، سچ سچ سنایا۔ کلجک انتم لہنا دینا ہونا نال روداس چمارے موچی، چریٹا اپنی گنڈھ بندھایا۔ پھیر وٹنی پئے خاموشی، مکھ بچن نہ کوئے سنایا۔ انتر رکھنی پئے مدھ ہوشی، مدھر دھن نہ کوئے شنوایا۔ جس دا لیکھا بھے کسے نہ کوشی، کشتتا کہہ نہ کوئے درڑایا۔ اوہ کھیل کرے بن کے اگما خانہ فروشی، فرستیاں باہر اپنا حکم ورتایا۔ جس نے دین دنی تکی دوشی، دوش اپنا نہ کسے سمجھایا۔ جسدا بھیو پائے کوئے نہ جوشی، ودیا چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہ دو جہاناں بنے روپوشی، پوشیدہ اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی انتر نرنتر دیکھنہار بے ہوشی، ہوش حواس دین دنی دیکھ دکھایا۔

۱۲۳۵

۱۲۳۵

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بھانگے دیوی دے گرہ جموں شہر *

دھرنی کہے میں ہو کے بھاگاں بھری، دھرت دھول دھول خوشی منایا۔ پر پڑکھ پر ماتم کرپا کری، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک ہوئے سہایا۔ جو میرا لہنا دینا پورا کرے گھر گھری، گرہ مندر انتر دیکھے چائیں چانیا۔ میری انتکرن دھار ٹھری، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ میں اک سوامی پر پڑکھ دی سرنی پری، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر ڈھولے گایا۔ مہربان مہربان مہربان ہو یا میرا ہری، جو ہر ہردے دیکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے میرے انتر رس ملیا اگما بھوگ، بھگوان دیوے مان وڈایا۔ میرا

پورن پورا پچھلا ہویا جوگ، جگتی جگت نال وڈیائیا۔ گھر ٹھا کر میلا کیتا سنجوگ، جگ وچھڑیاں جوڑ جڑایا۔ درشن دے آپ اموگھ، امرت رس دے چوایا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر کٹ دے روگ، چنتا دکھ دے مٹایا۔ کرم دارہے نہ کوئے سوگ، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ کرپال، کرپا ندھ اک اھوایا۔ آد جگادی دین دیال، دیا ندھ اگم اتھایا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے لال، ہر جن ساچے میل ملایا۔ سب دی پوری کرے گھال، کیتی گھال لیکھے پایا۔ دین من کے بیننتی در سوال، آشنا اپنے نال ملایا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ سنگر ہو کے کرے سنبھال، سمبل دامالک دھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دکھ کہے میں گرہ مندر جانا چھڈ، دلدر نظر کوئے نہ آیا۔ پوتر کراں سب دے ہڈ، ناڑی ماس ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھاگ لگے اندھیری کھڈ، ست سچ ہوئے رُشایا۔ دھرم دی دھار دھرم نشانہ سنگر شبد دیوے گڈ، کوڑ گڑیارا رہن کوئے نہ پایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا دوس دھاڑا اچ، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا سدا سدا سد پردے لئے کج، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن لہنا دینا لیکھا پورا کرے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنی اک درسایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ اوم پرکاش امبارائے اکنور ضلع جموں *

دھرنی کہے میں خوشیاں ڈھولا گاونا، بن رسنا جہو راگ درڑایا۔ مینوں سندیہ دے کے گیا باونا، بل دوار اگم جنایا۔ تیرے اُتے لہنا دینا ہونا رام راونا، رمیا اپنا حکم ورتایا۔ لیکھا تک لے کرشنا کاہنا، گھنٹیا کی وڈیائیا۔ کس بدھ پیغمبراں پکڑنا دامنا، دامنگیر اھوایا۔ گرو آں منتر جانا ونا ستنامنا، ست ست سمجھایا۔ انت کلجک ہونا اندھیرا شامنا، شمع نور نہ کوئے رُشایا۔ چاروں گنٹ کوڑی کرپا ودھنی کامنا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ دین دنی

اندھیرا ہووے شامنا، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ بھاگ لگے نہ کسے گرامنا، گرہ مندر نہ کوئے وڈیائی۔ اُس ویلے کِرپا کرے سِری بھگوانا، ہر کرتا نورِ
 الاہیا۔ جس دا دِپیک جوت ہووے رُشاننا، دو جہاناں ڈمگائی۔ جن بھگتاں ہر دے بخشے چاننا، چند ستار بھیت چکائی۔ دھرم دی دھار پوری کرے کامنا،
 حرص ہو س نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اکِ درڑائی۔ دھرنی کہے میرے اُتے کِرپا کیتی
 آپ بھگونت، بھگون گیا سمجھائی۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورا ہووے کلج انت، انتشرن تک خلق خدائی۔ ساچا نام ندھانا دیوے منت، منتو سب دا حل
 کرائی۔ نور نورانہ آپ بنائے اپنی بنت، گھرن بھنہنہار ویکھ وکھائی۔ ہر جن اُپجائے اپنے سنت، بھگتن میلا سچ سُبھائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے
 چھنت، سنا اندروں دئے گوائی۔ بودھ اگادھان کے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ سبج سچ بنائے بنت، گھرن بھنہنہار آپ اکھوائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائی۔ دھرنی کہے میرا لہنا دینا کرے پور، پورن برہم درڑائی۔ میرا مالک خالق
 بنے حضور، حضرتاں دا مالک نورِ الاہیا۔ چار جگ دا پچھلا بخش قصور، کسر اعشاریے نال اڈائی۔ سبج سچ دس دستور، سکھیا دیوے تھاؤں تھانیا۔ من
 ۱۲۳۷
 نسا میٹ مغرور، غربت اندروں باہر کڈھائی۔ ساچے نام دا بخش سرو، سرتی شبد شبد ملائی۔ جن بھگت آسا نسا کرے پور، ترسنا دین دُنی نہ کوئے
 رکھائی۔ پندھ مکا کے نیڑا دور، در دروازہ اک کھلای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اکِ ورتائی۔ دھرنی کہے
 میرا مالک آد زرخنا، زرویر پڑکھ اکھوائی۔ آد جگادی ساک سبنا، سگلا سنگ بنائی۔ چرن دھوڑ کرائے مچنا، دُرمت میل دھوائی۔ میرا پوتر کرے بدنا، تن
 مائی خاک رنگ چڑھائی۔ میرے اُتے لیکھے لاوے اعلیٰ ادنیٰ، غریب نمائیاں ہوئے سہائی۔ کلج شرع دی میٹے حدنا، حدو اپنی اکِ درڑائی۔ جس دا
 دِپیک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشانیا۔ جس جن بھگتاں سچ دوارے سدنا، سچھنڈ ساچے دئے کائی۔ اوہدا نام دامہ ڈنکا اگئی وجنا، جس نوں جگت
 سروں سُنن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں
 رہن نہ دیوے الگنا، پھڑ پھڑ باہوں میل ملائی۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ سومنا تھ دے گرہ پنڈ امبارائے اکھنور ضلع جموں *

دھرم یگ دی اگئی رتی، رُترئی سنگر شبد نال وڈیائیا۔ گھرت دی دینی پچے نہ کوئی اہوتی، پون سنگ نہ کوئے ملائیا۔ تن رماوئی پچے نہ خاک
بھوئی، تلک للاٹ نہ کوئے دکھائیا۔ ست دی دھار سندیسہ دیوے بن کے دوئی، دو جہان حکم جنائیا۔ جو بھاگ لگائے کایا پنج تت قلبوئی، اپ تیج وائے
پر تھی آکاش رنگ رنگائیا۔ جس دی دھار وچ جوت نرکار ہووے چھوئی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، سچ دا بھو آپ کھلائیا۔ دھرم یگ دی دھرم دی ہووے کریا، جگتی بھگتاں نال بنائیا۔ بھگت دوارا پریم نال ہووے کھریا، مُجبت چاروں کُنٹ سو بھا
پائیا۔ امرت رس سب دے اندر ہووے سریا، بن رسنا رس چکھائیا۔ سنگر شبد ویکھنہارا ہووے گھر تھریا، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن میل ملاواں
ہووے وچھڑیاں چریا، چری وچھنے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلائیا۔ دھرم یگ دی بھگتاں
نال ہووے ریتی، جگت شرع نہ کوئے رکھائیا۔ پرم پُرکھ دی دھار ہووے پریتی، پریم اکو نظری آئیا۔ انتشکر ن کایا ہووے ٹھانڈھی سیتی، اگنی تت نہ
کوئے تپائیا۔ ہر ہر دے اندر توں میرا میں تیرا ہووے گیتی، سوہنگ ڈھولا سچ پڑھائیا۔ من منسا ترے گن نالوں ہووے آیتی، ترے بھون دھنی نال بل
کے وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں اک اک خون دا ٹپکا کڈھنا اپنی چپچی، دست دایاں خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ چپچی کہے میرا سہاگی چھاپ چھلا، کنت بھگونت دے وڈیائیا۔ میرا پورب لہنا جس ویلے پہلی وار یاد کیتا محمد اللہ، اللہ حق ہو
دا نعرہ لائیا۔ بن تیل باقی دیک جوتی بلا، بل باون دھار نظری آئیا۔ چوواں طبقات نکیا اک اکلا، نور نورانہ نظری آئیا۔ جو وسے جل تھلا، مہینل رہیا
سامایا۔ جو حکم سندیسہ رہیا گھلا، پیغام بے پرواہیا۔ جو وسنہارا دھام اٹلا، درگاہ ساچی سکھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ اوہ سمبل سنگھاسن اکو ملا، ابناشن ہو کے ڈیرہ
لائیا۔ جس دا کھیل اچھل اچھلا، ول چھل اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ یگ کہے
میرا کھان داسب توں دکھرا ہونا طریقہ، جگت شاستر کہن کچھ نہ پائیا۔ میرا اصول ہونا نیکن نیکا، نکیاں وڈیاں اکو رنگ چڑھائیا۔ میرا پیار ہونا چو جی کا،

پاربرہم برہم مل کے خوشی بنائیا۔ میں لہنا دینا مکاونا ساڈھے تن ہتھہ سیں کا، جو روداس چمارا گیا جنائیا۔ میں لیکھا پورا کرنا گرداس دی دھار دیہہ اکیہ
 دا، ایککارا اپنے سنگ رکھائیا۔ میں دین دینا محمد روزے تیہہ دا، بتیس اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ یک کہے میرا چار جگ توں وکھرا ہونا جوگ، جگتی پرہہ دینی سمجھائیا۔ میرا بھگتاں نال ہونا سنیوگ، دوسر سنگ نہ کوئے بنائیا۔
 میرا نرگن دھار لاؤنا بھوگ، بھوگیاں رس نہ کوئے چکھائیا۔ جس نال ساچے سنتاں مٹنا ویوگ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر ہر دا انتر دینا سودھ، سدی
 ودی دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گرکھاں انتر آتم کرنا بودھ، بدھی توں پرے پرے جنائیا۔ گرکھاں بھوگھلاؤنا گوجھ، سرتی شبدی سنگ بنائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا ہو کے دیوے درس اموگھ، آدرش اپنا دئے
 جنائیا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جھماں اکھنور ضلع جموں جیون سنگھ دے گرہ *

چھبھی پوہ کہے میرے یک دی دکھری ہونی تاثیر، جس داس سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جس جن بھگتاں اندروں بدل دینی ضمیر، زمیں اسمان
 دوویں ویکھ وکھائیا۔ جس دی آشارکھ کے گیا کبیر، بھوجن سادھوآں والا درڑائیا۔ جس دی امرداس کیتی تعمیر، جگت جگت نال وڈیائیا۔ جس نوں چار
 جگ دے شاستراں ونڈیا وچ کھنڈ کھیر، بھوجن بھگوان دتی وڈیائیا۔ جس دی بل نوں باؤن دسی تدبیر، طریقہ گیا سمجھائیا۔ کلجگ انت ویکھنا انت اخیر،
 بن نیز نین اٹھائیا۔ دین دنی شرع دی چلنی اُتے لکیر، مانو ذاتی ونڈ ونڈائیا۔ فقیریاں وچ ونڈے جان فقیر، فاقیاں وچ خلق خدائیا۔ شرع دی بجھ جائے
 زنجیر، جگت سکے نہ کوئے تڑائیا۔ اُس ویلے کرپا کرے بے نظیر، نظراں توں اوہلے بے پرواہیا۔ جو دو جہاناں پینڈا آوے چیر، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش
 پاتال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھبھی پوہ جن بھگتاں پریم دا ہووے لنگر بھوجن،
 یک جگتی والا درڑائیا۔ کاگ بھسنڈ ویکھن آوے اٹھائی ہزار چھڈ کے یوجن، زمیں اسماناں وچ دھیان لگائیا۔ اوتار پینمبر گرو تگن موجن، بن تن وجود

خوشی بنائیا۔ وشن برہما شو بن تن وجود سوچن، جگت بدھی نہ سنگ بنائیا۔ کروڑ تیتسیا دیکھے اپنے لوچن، نیتز نیتز وچوں بدلایا۔ برہے دا لیکھا پورا کرنا جو
 لہنا کپال موچن، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ جو آشار رکھ کے گیا بھگت ترلوچن، تریا توں باہر دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چھبھی پوہ کہے میریاں سب توں دکھریاں ہونیاں بلیاں، بلیدان سمجھ کسے نہ آئی۔ جو آشار رکھیاں پیغمبراں ولپاں،
 ولی عہد دھر دے ہو کے گئے جنایا۔ جنہاں نال انتر زرنتر رُوہاں جان سلپاں، آر پار تیر انیلا نام لگایا۔ بن باغاں توں مکن کلیاں، بن پھل پھل
 مہکایا۔ جس کارن مندرساں وچ وجدیاں رہیاں ٹلیاں، جگ چوکڑی ریتی چلی آئی۔ جس دھار وچ جن بھگتاں تکیاں پر بھ دیاں گلیاں، کوچے دھرم دھار
 پھول بھلایا۔ جس لہنے وچ صوفیاں پائیاں جلیاں، نچے ٹپے گدے چائیں چانیا۔ جس پیار وچ آتم ہونیاں جھلیاں، جھلک تک نور الاہیا۔ اُس دیاں
 کھیاں جگ جگ اولیاں، اول اللہ ہو کے کھیل کھلایا۔ جس نے سچ دی دھار وچ ساچیاں جگہ ملیاں، سنگھاسن آسن اک وڈایا۔ جس اوتار پیغمبراں
 ۱۲۲۰ گرو آں جگدیاں جوتاں لوک مات گھلیاں، شبدی شبد نال گڑٹایا۔ ساچے پریم نال پھلیاں، پھلی بھوت دتا کرایا۔ اوہ کھیل کھیلے جل تھلیاں، مہینل دیکھ
 دکھایا۔ جن بھگتاں آتمارہن نہ دیوے اکلپاں، دوس رین مل کے وجے ودھایا۔ جس دے پیار وچ نو سو پُرانوے لیاوندیاں ہون کئی دیاں جھلیاں،
 گنتی دانے نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دین دنی
 پاونہار تر تھلیاں، تھل اسگاہاں اپنا تھم ورتایا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ کیسر سنگھ دے گرہ پنڈ جھماں تحصیل اکھنور ضلع جموں *

چھبھی پوہ کہے جن بھگتو چڑھیاں ہون ٹھاریاں، مستی نام والی رکھایا۔ آتما دیاں پر ماتما نال لگیاں ہون یارپاں، یارانہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ جتھے
 ونڈ نہیں پُرکھ نارپاں، زرگن نور جوت جوت رُشنائیا۔ ایہہ لہنے دینے سنجگ دے ادھاریا، کلجگ انت پور کرایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں

تہاڈی آئی واریا، وارث ہو کے دیکھے دُھر درگاہیا۔ جیہڑیاں رُحاں اِنج تک رہیاں کواریاں، چھبھی پوہ سب نوں لئے پرناہیا۔ پھیر پھرنا پئے نہ بنک
 دواریاں، چوڑاسی گھر رہن کوئے نہ پائیا۔ لوڑ رہے نہ وِشنوؤں بھنڈاریا، شکر بھے نہ کوئے جناہیا۔ برہے کرنیاں نہ پین اُساریاں، برہم دھار نہ کوئے
 وڈیاہیا۔ جن بھگتو تھساں کر کے آؤنا ہوشیاریاں، آپ اپنی لے انگڑاہیا۔ تہاڈیاں پریم دیاں پریم وچوں پرگٹ ہوں دھاریاں، دھرنی دھرت دھول
 دھول ویکھ خوشی بناہیا۔ تہاڈا رُپ اگتا ہونا اُس پر بھو دیاں لاڑیاں، جو کنت سہاگ آد جگاد اکھوہیا۔ جس پار کراؤنا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں والیاں کھاڑیاں،
 تھل اسگاہاں پار کراہیا۔ پرکاش دینا ناڑ ناڑیاں، اندھ اندھیرا اندروں دے گواہیا۔ جس لیکھے لاؤنا جنگل جوہاں والیاں جھاڑیاں، پانہاں پتھراں دے
 گواہیا۔ اوہ ویکھنہارا تہاڈے تن وجود سریر کایا والیاں ماڑیاں، اندر بیٹھا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دامالک بے پرواہیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو چڑھیاں ہوں خرمستیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سب دیاں رُحاں پر بھو دے پیار وِچ ہوں ہسدیاں،
 ہست کیٹ نہ کوئے وڈیاہیا۔ انتر خواہشاں بھریاں ہوں جس دیاں، صفتاں نال صلاحیا۔ سنگتاں خوشیاں نال آون ہسدیاں، دُھر دے ڈھولے گائیا۔
 سدا بھگت دوارے رہن وسدیاں، وصل یار بخشے نور الاہیا۔ پیار مُجبت وِچ پھرن نسدیاں، بھجّجّجّ واہو داہیا۔ پیاسیاں ہوں امرت رس دیاں، بن رسنا
 رس دے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سرن سرنائی ہوں
 ڈھٹھدیاں، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رماہیا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ جیون سنگھ دے نوٹ پنڈ جھماں تحصیل اکھنور ضلع جموں *

جیون سنگھ سدا جگ جیو، جیوت جی مرن توں بعد وی دے وڈیاہیا۔ تیرا پریم پُرکھ پر ماتم بنیا دُھر دا پیو، پُت پوتریاں دی تھاں تیرا نام کرے
 رُشناہیا۔ تیرے پریم دا رس مٹھاتے سب توں وکھرا گھرت گھیو، جگت مدھانیاں توں باہر نظری آہیا۔ چار جگ تک تیرا نام رہے گا توں دا توں،

ترے گن اتینا ہوئے سہائیا۔ جے کوئی مجھے تاریا کیوں، کیہڑی کیتی کمائیا۔ توں فرید دا اوہ ساتھی جس ویلے برسدا سی میوں، ہتھ جوڑ کے پر بھ دے
 آگے واسطہ پائیا۔ جے اس دے نال نیہوں، کیوں مینٹوں وچھوڑیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک گوسانیا۔ جھٹ آواز آئی ایہہ تتاں والا فرید، انتر میرا دھیان لگائیا۔ جے توں وی میری کرنی دید، دیدہ دانستہ درشن دیواں چائیں چانیا۔ پر وڈی
 آشار کھنی پینی اُمید، ترسنا توں باہر سمجھائیا۔ نالے تھم وچ کیتی تاکید، خوشیاں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا اپنا بھو کھلایا۔ شبد کہاں ویراگی، ویرا گیا دیاں درڑائیا۔ ہن دُنیا جانی تیاگی، چھڈنی خلق خدایا۔ پھیر کرپا کرے تیرا کنت سہاگی، مالک
 دُھر درگاہیا۔ تیرا وڈ وڈ ہووے بھاگی، بھاگ وان تیتوں دے بنایا۔ تیری آتما پھیر ہووے جاگی، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے اندر اُپجائے اپنا
 اگتا راگی، جگت راگاں توں باہر شنوائیا۔ تیرا جیون زندگی جگت ہووے سادی، سادھنا تیرے وچ رکھائیا۔ جس ویلے بھارت دی بھارت نالوں بدلی
 آبادی، کنڈھی گھاٹ تے تیرا کنڈھا دے بدلایا۔ ایہو کھیل پر بھو دی ہونی ڈاڈھی، جس نال پاک ہند ونڈ دتی ونڈائیا۔ اُس ویلے فرید نے اپنا روپ بنا
 ۱۲۴۲ کے اک بانڈی، بندنا وچ سیس نوایا۔ جھٹ سندیسہ ملیا ایہہ کھیل میرے گھراں دی، گھرانہ میرا دُھر درگاہیا۔ اس دے پچھے میں ضرور بناں گا
 پاندھی، پندھ مکائے میلا ملیا چائیں چانیا۔ سچھنڈ دوار پھیر وساواں جتھے جا کے آتما پھیر کدے نہیں آندی، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ آشا پوری
 تے پورن سنگر کیتی دُھراں دی، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو دھار جانے انتر آتم خواہشاں والے سُرراں دی، سُررتی توں باہر اپنا تھم ورتائیا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ شانتی دیوی دے گرہ پنڈ امبارائے تحصیل اکھنور ضلع جموں *

چھبھی پوہ کہے میرا لیکھا اکھ کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رانی۔ میرا لہنا دینا نال چار جگ دی بانی، اکھراں اکھراں مل کے خوشی بنائی۔ میرا ناتا جڑیا نال چارے کہانی، انڈج جیرج اتھج سیج مل کے وجے ودھائی۔ میری جگ چو کڑی آشا دے سے پُرانی، پُران اٹھاراں جس داراہ تکائی۔ میرا لہنا دینا نال سُر ت شبد ہانی، سگلا سنگی بہرے رنگی اک اکھوائیا۔ میں سندیسہ دیواں ہو کے جان جانی، خوشیاں ڈھولے گائی۔ جو بھگت دوار چھبھی پوہ نوں ویاہی آئے سوانی، اپنی خوشی بنائی۔ گرہ ددھ رڑک کے آئے نال مدھانی، آگے ددھ دی توٹ رہے نہ رانی۔ توں میرا میں تیرا کلمہ پڑھے کلیانی، سوہنگ ڈھولا ساچا گائی۔ آتما پر بھو دے نام دی بنے شاہنی، گھاٹا دین دُنی چُکائی۔ جو زرگن دھار نانک ڈھولا گایا پٹھانی، اٹھترے ستانوں اپنا کھیل بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگت گھروں کر کے آون بدن، بندگی وچ سیس نوایا۔ مستک لا کے آون چندن، بندی سوہنی سو بھاپایا۔ انتر آتم ہووے انندن، خوشی خوشی وچوں پرگٹائی۔ کلپنا چھڈی ہووے بھیکھ بکھنڈن، کریا کوڑ نہ کوئے ہلکائی۔ ۱۲۲۳

جگت وکارا اندروں کڈھن، ست ستوادی رنگ چڑھائی۔ کھیل ویکھن برہم برہمنڈن، برہمانڈ دھیان لگائی۔ توں میرا میں تیرا گاون چھندن، سوہنگ ڈھولا دھر در گاہیا۔ جگت جہان دی حد لنگھن، شرع مذہب نہ کوئے اٹکائی۔ سنگر شبد دے لاگن انگن، انگیکار اک ہو جایا۔ بن رسنا جہوا وستو منگن، آشا آشا وچوں بدلایا۔ اک اک چھہارا سب نے لیاؤنا جس نال لگے سگن، سنگی کرتا اپنا رنگ بنایا۔ جس دا لہنا دینا ت پنجن، پنچم میلے سچ سبھائی۔ جن بھگت دھار ہووے نال بونجن، باؤن اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دست سچ آوے اگئی ونڈن، دانی ہو کے دیا کمایا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ امبارائے تحصیل اکھنور ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تہانوں برہمنڈ کھنڈ دین ودھائیاں، خوشیاں والے ڈھولے گیت راگ سناںیا۔ تہاں چار ورن اٹھاراں برن روپ بنا بھائی بھائیاں،
 دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ چار جگ دیاں پچھلیاں دھونیاں شاہیاں، کالکھ رگا رہن کوئے نہ پانیا۔ گرنٹھ شاستر تہاڈیاں دین گواہیاں، شہادت شبد گرو
 بھگتیاں۔ تہاڈا اکو روپ ہووے جٹ جھیور چھیمبے نائیاں، کمینہ ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ تہاڈا اک انکڑا بدل جائے وچ دہائیاں، ایکے نال زیرو صفرا مل کے
 وجے ودھائیا۔ تہاڈیاں لیکھے لگنیاں توں میرا میں تیرا نکاں گائیاں، آتم پر ماتم سنگ بناںیا۔ تہاڈیاں پریتاں پریتم اپنے نال لائیاں، لاونہارا اک اکھوآںیا۔
 ایٹھے اوٹھے نہ ہون جڈائیاں، جڑ وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ سب نے اپنیاں بھجاں سوار کے آونیاں باپناں، باہو بل پرگٹاںیا۔ نمسکاراں کر کے آونا
 اپنیاں مائیاں، جو بھگتاں جنم دیون بن دھن جنیندی مائیا۔ تہاڈیاں لیکھے لگنیاں کیتیاں واہیاں، وعدے پور بلے پور کرائیا۔ تہاں لال کر کے آونیاں
 کلاںیاں، کلماں والیاں دا لیکھا دینا مکاںیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں کھیل کھلاؤنا ڈھائی ڈھائیاں، ڈھنیا گوہند والا نال ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 ۱۲۴۲ ۱۲۴۲
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے تھانوں تھانیا، تھان تھنتر جگت نرنتر ہو کے دیکھ وکھائیا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن لال دے گرہ پنڈ بمبھڑوا تحصیل اکھنور ضلع جموں *

نارد کہے دھرنیے میں پھر کے آیا شرکن غربی، مشرق مغرب دھیان لگاںیا۔ دین ڈنی دی حالت ویکھی اندروں در بھی، مایا ممتا موہ وچ ہلاکیاںیا۔
 میں ہندسیاں نال دیندا رہیا ضربی، انکڑے انکڑیاں نال ملاںیا۔ پھیر آواز سنی وچ عربی، عرب عربانیاں کی سناںیا۔ جس وچ رہیا کسے دا نہیں کوئی دردی،
 دردیاں درد نہ کوئے ونڈاںیا۔ جگت شرع دھار ہوئی کردی، قتل گاہ دے لوکاںیا۔ دین ڈنی ویکھی مردی، مردا مرید مرشد وچ نہ کوئے سماںیا۔ اک ہوو
 خبر دساں کل دی، کلج کی اپنی کلا ورتاںیا۔ جس کھیل بدلنی جل تھل دی، مہیسل پردہ دے اٹھانیا۔ جس نال اشاری بل دی، باون حکم ورتاںیا۔ کسے

نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پکاں دے پچھے کی اپنا حکم ورتائی۔ میں کھیل تکی اگمی جھل دی، جھلک تکی نورِ الاہیا۔ جو سب نوں پھرے چھلدی، اچھل
 چھل ہو کے کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں پیار وچ رلدی، رل مل اپنا سنگ بنایا۔ جس دی جھونپڑی بیخ تیت کایا مائی کھل دی، خالق ہو کے اپنا ڈیرہ لایا۔
 اُس دی منزل حقیقی اٹل دی، اُچ اگم اتھاہ نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے
 دھرنیے میں سچ کراں آداب، بن سجدیاں سیس دیاں جھکائی۔ میں سنی اگمی رباب، جو بن تند ستار کرے شنوایا۔ میٹوں سندیسہ دتا اک چناب، چند
 تاریاں وچوں باہر شنوایا۔ میرا وہنا وچ وہندا آب، جل دھارا روپ پرگٹایا۔ میرا پورب لہنا تک حساب، خواجہ خضر نال ملایا۔ جس دا پہلا تیجا باب،
 بھاگ دوجا سو بھاپایا۔ جس وچوں اکو پڑکھ اکال دی منگی امداد، دوسر اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جو مالک ہو کے واحد، وانجی کرے خلق خدایا۔ جس دی
 بہتی نہیں تعداد، اک اکلّا ڈھدر گاہیا۔ جس دی ست سچ جائداد، مالک اکو نورِ الاہیا۔ اوہ سب دا منگن والا جواب، جواب طلبی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے دھرنیے نوں سُن لے اگمی بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ نگاہ مار
 لے چارے کھانی، چارے گنٹ ویکھ دکھایا۔ امرت رس تک لے پانی، جلدھارا کھوج کھوجایا۔ سنگھڑ سُجھی بن سوانی، لوک مات لے انگڑایا۔ تیری
 پچھلی کتھا ہوئی پُرانی، اگلا پردہ دیاں اٹھایا۔ پڑکھ اکالا بنیا جان جانی، جاننہار اک ہو آیا۔ توں اُس دے بنادر سوانی، نمرتا وچ سیس نوایا۔ اوہ بسدھا
 تیری کرے پہچانی، پشچاتا پ دے بنایا۔ جس لہنا دینا تکنا انجیل قرآنی، کلا کھنڈ دا مالک ہو کے ویکھ دکھایا۔ توں اُس دا نورِ ظہور تکنا اک نورانی، جوتی
 جاتا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے چناب کی کچھ کہندا، کہہ کہہ کی
 درڑایا۔ کی اشارہ دیوے دشا لہندا، لہنا پورب نال ملایا۔ کس بدھ چار یار سنگ محمد نال بہندا، مکہ کعبہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مکہ کعبہ کیہڑی دھار
 ڈھندا، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ عیسیٰ موسیٰ کیہڑی دھار کھندا، جگت لیکھا لیکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ چناب کہے میری نارد سُن اگمی پکار، بن رسنا ڈھولے گایا۔ توں آد جگادی میت مُرار، متر پیارا اک اکھوایا۔ ست

ستوادی سانجھ یار، میل ملیا چائیں چانیا۔ میرا لہنا دینا دیکھ اُدھار، پورب لیکھا دے سمجھانیا۔ میٹوں پر تھونے کیتا سوپکار، خوشیاں رنگ رنگانیا۔ سندیسہ دتا جس ویلے آوے چوویاں اوتار، جوتی جاتا ڈمگایا۔ بھگتاں دی پیج دینی سوار، لہنا تیرے نال رکھانیا۔ توں ہونا خبردار، آلس نندرا وچ کدے نہ آنیا۔ دیکھنا نین اگھاڑ، بن لوچناں راہ تکانیا۔ اوہ آوے جنگل جوہاں وچوں پہاڑ، پاندھی ہو کے پندھ مکانیا۔ چوی گھڑ خوشیاں نال کیتی نمسکار، چرن چھوہ کے خوشی بنانیا۔ نال اپنا کریں اظہار، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ جھٹ جھناں روپیا زارو زار، بن نیناں نیر وہانیا۔ میرا میت مرارا اینکار، اک اکل اک اکھوانیا۔ جس چوی گھڑ پورا کیتا ہر بھگت دوار، تھت وار سوہنی ونڈ ونڈانیا۔ بھگتاں دتا پیار، پریم وچ سمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ چناب کہے میرا اکو مالک نور الہی چٹا، جو چن۔ آب وچوں نظری آنیا۔ میرا حد نہیں کوئی بے، ونڈن ونڈ نہ کوئے رکھانیا۔ میرا سندیسہ دے کے گیا جٹ دھٹا، پتھر پاہناں نال سنانیا۔ جس ویلے گوہند لاؤنا اکو کتا، کائنات توں باہر پردہ دیاں اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ چناب کہے میری اکو اک ارداس، میننتی سچ سنانیا۔ میں جانا چاہندا ۱۲۲۶

بھگتاں پاس، خوشی خوشی پندھ مکانیا۔ چوھی گھڑ نو گرسکھ میرے وچوں نو بھرن گلاس، پانی جس نوں کہے لوکانیا۔ چھبھی پوہ نوں میرا امرت بنا کے سنگر بھگتاں دی پاوے وچ راس، جل جل وچ سمایا۔ چن دیکھے اتوں آکاش، سورہ اپنی اکھ اٹھانیا۔ شکر خوشی نال تنکے بہہ کیلاش، کل دھاری اپنی کل ورتانیا۔ برہما چل کے آوے پاس، برہم ویتا ہو کے دیکھ دکھانیا۔ وشنوں وشنو دی دھار پاوے راس، خوشیاں راگ الا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا پورا کرے وشواس، وشنو دامالک ہو کے ساچا سنگ بنانیا۔

* ۲۴ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۱۱ شورام دے گرہ اکھنور ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے اُتے میننتی کہے جھناں دا آب، آب حیات دینا خلق خُدا ئیا۔ مہربان مہر کرنی مہر احباب، مہر پیارے تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ جس وچ لیکھا رہے نہ پُن صواب، شرع شرع نظر کوئے نہ آ ئیا۔ ست ستوادی تیری اک امداد، دوسر لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ توں نور نورانہ شاہ سلطانا مالک اک واحد، واہ واہ تیری وڈ وڈیا ئیا۔ میرا لہنا دینا آد جگاد تیرے نال عہد، عہد نامہ ویکھنا چائیں چائیا۔ اوہ وقت سہنجنا چوھی گھنٹہ دا پُجیا شاید، بھلیکھا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جس وچ ست حکم ہونا رانج، سندیس ملنا دُھر درگا ہیا۔ بھو کھلاؤنا اپنا آپ سچ، مو پردہ آپ چکائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا ہووے جائز، جائزہ لینا خلق خُدا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری دھول دی دھار ویکھ اکھنور، نور نورانے دھیان لگائیا۔ توں سرب کلا بھر پور، بے پرواہ بے پرواہی وچ سائیا۔ تیرے شبد ناد دی تور، تریا توں باہر ڈھولے رہی گائیا۔ میری آسا منسا پوری کرنی میرے مالک حق حضور، حضراتاں دے حضرت تیری اوٹ تکائیا۔ جو آشارکھ کے گیا منصور، منسا دین دُنی باہر بدلایا۔ جو اشارہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طور، قُدرت دے قادر ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرا جلوہ گر اکو ہووے نور، نور نورانے نظری آ ئیا۔ میرا پندھ رہے نہ دُور، دُور دُراڈے لہنا دینا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ آب کہے میرے خُدا ولیال زمو جُنُحُظہ دُعا چشمے چمی حرفے دوی منسے ازا قُدرتے خُدا قُدرتے قادر کریم تیری بے پرواہیا۔ آب کہے میں پر بت چوٹیاں والا وہن، جلدھارا رُپ بنائیا۔ اک سندیسہ دُھر دا آیا کہن، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سب دا مالک خالق اکو سجن سین، پار برہم پت پر مینشور نظری آ ئیا۔ جو سنجگ تریتا دوا پر کلجگ سب دا دیوے لہن دین، دیونہار اک گوسائیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا جن بھگتاں درشن دکھائے اپنے نین، رنج نیز لوچن نین اکھ گھلا ئیا۔ جس دے حکم وچ آد جگاد جگ چو کڑی سارے بہن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دا لیکھا وشو دی دھار بالیک لکھیا وچ رمان، رام راما دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چناب کہے میرا لیکھا نال سنت کمار، برہما ست ست وڈیا ئیا۔ براہ دے کے گیا اشار، بن سینت سینت

جگت سمجھائیا۔ یگے پُرش کیتا پیار، حیگرپب دتی وڈیائیا۔ نر نرائن دتا ادھار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کپل مَن بول جیکار، سانکھ یوگ دتا سمجھائیا۔
 دتاترے کھول کواڑ، میرا پردہ گیا کھلایا۔ رکھو بخش کے دھوڑی چھار، مستک ٹکا دتا رمائیا۔ پرتھو امرت رس بنا کے ٹھنڈا ٹھار، جل دھارا رُوپ سمائیا۔
 متس دُور دُرڈا کہہ کے گیا پُکار، سمنند ساگراں کھوج کھوجائیا۔ کچھپ نگاہ لئی مار، مندرا اپنی پٹھ اٹھائیا۔ دھننتر میرا کیتا اظہار، بن صفتاں صفت
 صلاحیا۔ ہنس ہو کے کھیل کیتا کرتار، قُدرت مالک بھیو کھلایا۔ باؤن میرا لیا کے جل دھار، راجے بل دتی وڈیائیا۔ موہنی رُوپ میتوں کیتا خبردار،
 بے خبراں خبر سنائیا۔ نر نرائن ہر ہری سچ حکم دس سرکار، سچ سچ نال سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا پورب لیکھا میں دساں نال پیار، پریتم تیرے آگے واسطہ
 پائیا۔ شکر کیلاشی میتوں سندیسہ دے کے گیا اپنی وار، وارث ہو کے گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک
 اک گوسائنیا۔ چناب کہے میں آد جگادی جھلا، بھجائ داہو داہیا۔ میرا رُوپ نہیں اکلا، پاہن پاتھر میرا سنگ بنائیا۔ میں پھراں وچ تھلاں، اسگاہاں رنگ
 رنگائیا۔ میرا اکو اک سوامی پکڑیا پلا، پلو اپنے نال بندھائیا۔ گھر گھسیر وچ رلا، رُوپ اپنا لیا بدلایا۔ جس نے شبد سندیسہ اکو گھلا، سننہہڑا دُھر درگاہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ چناب کہے میرے پکار دے اناں پتھر، پاہناں دھیان لگائیا۔ نیتز
 ورو لن اتھر، ہننجھو آں ہار بنائیا۔ بن رسنا جہوا کتھن، ڈھولے گاؤن دُھر دے ماہیا۔ ساڈی تیج آویں رکھن، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوں بندرابن واسی گوکل
 دی دھار جمن کنارے کھادا کتھن، کتھن موہن مادھو اپنا کھیل کھلایا۔ اسیں وی تیرا یارڑے بنا ستھر، سوہنی تیج بنائیا۔ ساڈا لہنا دینا دینا ہتھو ہتھن،
 ہتھیلیاں تیرے آگے ڈاہیا۔ تیرے دیک بھگت سہیلے میرے کنڈھیں گھاٹ جگن، آر پار کرن رُشنائیا۔ میں تیری مستی وچ ہونا مگن، سچ خُماری دینی
 چڑھائیا۔ جس ویلے میرے اتوں لگا لنگھن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ میتوں ایوں جاچدا دو چار سال وچ لگن والی اگن، بنا تیرے آب توں پر بھو سکے نہ کوئے
 بُجھائیا۔ توں گوپال مورت موہن مادھو مدن، مدھسوڈن اک اکھوائیا۔ تیرے نام دہامے نو کھنڈ پر تھمی وجن، بن ڈنکیاں ہوئے شنوائیا۔ میں جل دی
 دھار جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ست سرُوپ میتوں آواں سدن، صدقے واری گھول گھمائیا۔ جھٹ نگاہ مار لے کُجھ جھگڑا چھڑن والا وچ عدن، انصاف

ہتھ کسے نہ آئی۔ چینا رُوسا سارے بھجّج، پاتالیں ونڈ دتی ونڈائی۔ انگلینڈ ہالینڈ اک دُوبے نال گجّج، گج دا لیکھا سبجگ والا پور کرائیا۔ جو باون بل دوارے شکر پروہت کہا کلجگ انتم ویلے مائس مانو کوڑی کریا نال ہووے دجن، اگنی اگنی اگت تپایا۔ کسے دا پوتر نہیں رہنا بدن، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چناب کہے سُن متر پیارے گھڑا، تیرا پروشٹا چوہیسا نظری آئی۔ میریاں آد آد پُرائیاں سدھراں، سجداتیتوں دیاں سنایا۔ میریاں جگت عاشقاں پائیا قدران، قدرت دا قادر انت میرا لیکھا پور کرائیا۔ جو اشارہ دتا منا بدرا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ پر میں خیران ہو گیا میرے آر پار کنڈھی پنن والا غدرا، گداگر دسے جگت لوکایا۔ اوہ ویکھ لے کلجگ سب دا کڈھکے بیٹھا شجرہ، لینڈ مارک دھیان دھیان وچ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ چناب کہے جن بھگتو بھگتی مارگ سدا اندھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ سفر پنڈھ مکا سکے کوئی نہ سواگٹھ، ماروڈنڈ جس دی دے گواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہتھ رکھے آپ تہاڈی پٹھ، پشت پناہ آپ لکایا۔ نام ندھانا انتر رس دیوے مٹھ، بن رسنا جہوا دیوے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اکومات اکوپت، پت پریشور دوجا نظر کوئے نہ آئی۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ باری رام دے گرہ پنڈ دیئی پُر تحصیل اکھنور ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سچ پرگٹا دے دھرم، ست دے مالک ہونا سہایا۔ دین دنی دا بدل دے کرم، کرم کانڈ دا لیکھا پورب پور کرائیا۔ انتر درشٹی رہے کسے نہ چرم، چم درشٹی دے بدلایا۔ دین مذہب دامیٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات برن، ورنناں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو پاربرہم برہم تیری ہووے سرن، سرنگت اکو اک رکھایا۔ سرشٹی درشٹی اندر پوجے تیرے چرن، کائنات قدم بوسی کر کے شکر منایا۔ جن بھگتاں کھول دے نیتز ہرن پھرن، نج لوچن نین کر رُشٹایا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔

سچھنڈ نو اسی تیری منزل چڑھن، درگاہ ساچی میل میلنا چائیں چائیا۔ میں کلج انت بیننتی آئی کرن، کرتے پڑکھ ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے لگے جگ ست، کلج کوڑ گڑیار مٹایا۔ ہر ہر دے اُتے
 برہم مت، پاربرہم پردہ دینا اٹھایا۔ دین مذہب شرع دی دھار نہ اُبلے رت، متعصب نظر کوئے نہ آئی۔ دین دیال میری رکھنی پت، سر میرے ہتھ
 لکایا۔ جوتی جاتے آ جات، بے وطن دے مالک پھیرا پائی۔ میں صدی چو دھویں واسطہ رہی گھت، نو نو سیس نوایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کلج میٹ کوڑ گڑیار، مایا ممتا موہ مٹایا۔ چار کٹ رہے نہ دھواں
 دھارا، اُتر پورب پچھم دکھن اکو رنگ رنگایا۔ شرع دارہے نہ کوئے ونجرا، دین مذہب ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ تیرا اکو نام ہووے جیکارا، بے جیکار کرے
 خلق خدایا۔ تیرا اکو ہووے دوارا، ہندو مسلم سکھ عیسائی جتھے بیٹھ کے سیس نوایا۔ تیرا اکو نام ہووے بھنڈارا، وست اموک اک لکایا۔ توں شاہو
 بھوپ سکدارا، شہنشاہ نور الاہیا۔ نو کھنڈ ست دیپ پاسارا، آکاش پاتالاں اپنا دھیان لگایا۔ تیرے حکم توں ہوئے کوئی نہ باہرا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔
 جوتی جاتے ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشانیا۔ کلج کوڑ میٹ پسارا، سنجگ سچ چند چکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے پیغمبر گر اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ دکھایا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو کلج ویکھ لے کٹھی گھاٹ، پتھراں اُتے دھیان
 لگایا۔ جس دی مکدی دے نہ واٹ، اگلا پنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ ویکھ لے حضرت عیسیٰ کردا ٹاک، اکھراں نال ملائی۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت
 واک، پیشین گوئیاں محمد نال ملائی۔ جو وید ویاسا گیا آکھ، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ جو نانک گو بند بھاکھیا گئی بھاکھ، بھیکھادھاری اپنا پردہ دینا اٹھایا۔
 کلج انتم میری پت راکھ، پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ ساچا درشن دے ساکھیا، سُخن پچھلا پور کرایا۔ دین دنی دا جھگڑا میٹ دے کاغذات، اکھراں
 ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو تیرا دو جہاناں ہووے جاپ، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سنجگ ساچا جاوے آ، آمد وچ خوشی بنایا۔ جس نوں سارے کہن واہ واہ، واہ واہ

تیری بے پرواہی۔ اوتار پیغمبر گرو بن گواہ، شہادت نام کلمے والی بھگتیا۔ کلجگ اندھ اندھیرا دے گواہ، سبجگ سچ کر رُشنایا۔ آشا پوری کر دے جو رکھ کے گیا بابا آدم نال مائی ہوا، آدم ہوا اپنے رنگ دکھایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا دے مٹا، رین اندھیری رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا دا ڈیرہ ڈھا، مٹی خاک وچ ملایا۔ سبجگ سچ دھام اُچھا، اُپما تیری کرے خلق خدایا۔ تُوں مالک خالق واحد اک خُدا، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ میں چرن کول سیس رہی نوا، نو نو لاگاں پانیا۔ انت اخیر میرا گواہ بنے جھناں، چن۔ آب اپنا روپ دکھایا۔ جیہڑا وہناں وچ وہن والا دریا، درے در تیرے سیس نوایا۔ تُوں رحمتاں والا اک خُدا، خود مالک اک اکھوایا۔ تیرے آگے واسطہ رہی پا، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ ست دھرم دا ساچا جگ میرے اُتے دے اُکا، اُکے مستک دھوڑی خاک نام رمایا۔ میں کوچھی کملی دھرت نہانی میری پکڑ لے بانہ، سر میرے ہتھ اُکایا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر حق حقیقت والا کر نیاں، عدل انصاف اپنا دینا کرایا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے بل بل جاں، دھرتی ہو کے لاگاں پانیا۔ تُوں آد جگادی پُرکھ اکالا پتا ماں، مات پت اکو اک اکھوایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرا نگر کھیڑا وسادے گراں، گرہ گرہ وجدی رہے ودھایا۔ تیرے چرن کول سدا سدا سدا سد بل بل جاں، بل بل اپنا آپ کرایا۔ تُوں میرا مالک ٹھا کر سوامی رہنما، رہبر اکو نظری آیا۔ میرا انتشکرن چنتا دکھ میٹ دے غما، غم خوار ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ میں بے زبان ہو کے نرگن داتے تیرے آگے کہاں، کہاوت جگت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرے اُتے نرگن جوت جگا اگنی شمع، شمع دیپ جوت اکو کرے رُشنایا۔

* ۲۴ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ کلدیپ راج دے گرہ پنڈ مٹھی تحصیل اکھنور ضلع جموں *

دھرتی کہے سُن میرے پر بھو بے پرواہ، بے انت کنت بھگونت تیری وڈ وڈیا یا۔ تُوں مالک خالق جوتی جاتا اگم اتھاہ، نور نورانہ نوجوانا سری بھگوانا اک اکھوایا۔ نرگن سرگن سرگن بننہار ملاح، کھیوٹ کھیٹا دو جہان سری بھگوان اک ہو آیا۔ میں آد جگادی دھرتی دھرت جس نوں چوڑا سی

جوئی کہے ساڈی ماں، ممتا وچ دو جہان بھجیاں واہو داہیا۔ میرے نوکھنڈ ستّ دیپ بن گواہ، شہادت دوس رین بھگتیا۔ اوتار پیغمبر گر میرے نال دین
 صلاح، مشورہ سنگر شبد شبد جنایا۔ میرے مہربانا نوجوانا میری منظور کرنی اک دُعا، دئے جوڑ واسطہ پانیا۔ توں رہبر رحیم مالک اک نور الہ، عالمین تیرا
 لیکھا تیرے وچوں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتائی۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در
 دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مہربانا نوجوانا گڑھ توڑ دے ہوئے، منگتی، ہنگ برہم دے سمجھائی۔ توں بودھ اگادھا بن اکھر دھار پنڈتی، ودیا
 ستّ ستّ دھار درڑائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے کلپنا رہے نہ جیواں من کی، منسا ممتا والی دُور کرائیا۔ چُغلی نندیا میٹ دے سرون کنّ دی، کائنات
 دے مالک ہونا آپ سہایا۔ تن وجوداں اندر اپنی دھار جنا دے برہم دی، پاربرہم پر بھ پردہ آپ اٹھایا۔ ساچی ریتی دس دے اپنے دھرم دی، دھرنی
 ہو کے تیرے آگے واسطہ پانیا۔ درشتی رہے نہ کسے چرم دی، چمّ درشتی دا ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ساچے منگ منگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نال کر لے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ میرا سوامی بن جانیت نیت، نچ نیتز کر رُشائی۔ پُرکھ اکالے
 دین دیا لے مینوں اپنا دس دے بھیت، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ میرے اُتے رت کر دے بسنتی چیت، چیتن کر خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جگ جہاں دے کندھی، کندھی گھاٹ
 بیٹھی دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبر آں گرو آں تیری ونڈ ونڈی، حصّے حصّیاں وچوں جنایا۔ میرے اُتے اکو مارگ پا دے سدھی ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی
 دے بدلائی۔ کسے دی آتم پر ماتم رہن نہ دیویں رنڈی، کنت سہاگ ہو کے لے پر نایا۔ کلجگ کریا کوڑ میٹ پاکھنڈی، مایا ممتا موہ نہ ہوئے ہلائی۔ جیواں
 جنتاں اندروں واسنا کڈھ دے گندی، امرت رس بوند سوانتی جام پیا۔ سچ پرکاش نور نورانہ چاڈھ دے اپنا چندی، جگت جہان ڈگمگائی۔ شرع دی رہے
 نہ کوئے پابندی، دینا مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ کلجگ آو میرے اُتے بھیری لنگھی، آگے اور نہ کوئے ودھایا۔ سنجگ ساچا میرے اُتے دے ار مسھی،
 جو ار مسھا پری چوڑاں رتتاں وچوں گئی آس رکھایا۔ میں چاہندی جیو جنت تیرا نام کلمہ توں میرا میں تیرا گاؤن چھندی، سوبلا ڈھولا اکو راگ درڑائی۔

نیز لوچن نین کسے دی اکھ رہے نہ اندھی، اندھ اگیان سِری بھگوان دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری دھار ویکھ لے بھگوت، بھگوان تیرے اگے واسطہ پائیا۔ میرے اُتوں میٹ عداوت، عدل انصاف اپنا دے سبھائیا۔ ساچے نام دی دے نیامت، بن رسنا رس چکھائیا۔ لکھ پوڑاسی جیو جنت تیری میرے اُتے امانت، ایمان داری نال تیرے چرن ٹکائیا۔ مہربانا توں ہر ہر دیوں کڈھ بغاوت، بنگلیگر کر خلق خدائیا۔ ساچے کلے دی کر سخاوت، سخن اوتار پیغمبراں گرو آں پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہو کے ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نال کر لے قول اقرار، وعدہ اِکو اک رکھائیا۔ دوسر رہے نہ کوئے تکرار، جھگڑا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ توں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سب کچھ کر نیہار، قُدرت دا قادر نُورِ الاہیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں تیرا دوار، دوار کا واسی نال ملایا۔ میٹوں رام رمیا ہو کے سندیسہ دے کے گیا وِچ سنسار، سچ سچ نال درڑائیا۔ وید ویاسا بن لکھار، لیکھ لکھیا چائیں چائیا۔ توں کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر چوہیسا جگدیشا نہر کٹک کل کلکی اوتار، امام اِما نُورِ الاہیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سانجھا پروردگار، یا مُبین مبان بیدو تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے خُداوند مالک خود خنسے زو عرشے وضو چشائے وُزد دُعائے بُدھ زخیوُل زوی نُورے توی زماوُل زما میرے رہنما نُور نُورانے تیری بے پرواہیا۔ میرے موزلے زُحق شاپے فک کلمائے تُوک دستے دُعا منظورے خُدا، خود مالک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوانا، بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ توں میرا مہربانا، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ وست اموک میری جھولی پا دے دانا، داتے اپنی دیا کمائیا۔ توں نرگن جوت آد جگادی نوجوانا، مرد مردانہ اِک اکھوائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے کجگ بدل جائے زمانہ، زمیں زماں دے مالک ویکھنا چائیں چائیا۔ توں میرا خصم خصمانہ، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تینڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پر م پُرکھ میں در تینڈے منگدی، آسا اِکو اِک رکھائیا۔ اوتار پیغمبر صدی ' ویکھ لو جاندی لنگھدی، بن قدماں بھجے واہو داہیا۔ دین دُنی دی دھار ویکھ لو بھکھ ننگ دی، گھر گھر رِزق نہ کوئے

سبائیا۔ کھیل ویکھ لو کایات پنج دی، پنج وکار کرے لڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرے اُتے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیاری ہوئی جنگ دی، جھگڑا دے خلق
 خدائیا۔ پتہ نہیں کی حالت ہونی برہمنڈ دی، ورہنڈ ہو کے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دست نام ورتائیا۔
 دھرنی کہے میرے دھرم دے پتا، پاتر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے نال کرنا پیتا، ہتکاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں پار برہم پت پر میثور اچتا، پروردگار اک
 اکھوائیا۔ انت اخیر بے نظیر میری سہا دے رتا، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 جھٹ نارد آگیا، کہے دھرنی کس آگے پاویں رولا، کوک کوک سنائیا۔ نی اوہ بے پرواہ پروردگار آگئی مولا، جو مولیا ہر گھٹ تھائیں نظری آئیا۔ تُوں
 اوتار پیغمبراں گرواں دا وعدہ تک لے اقرار قول، کول نین کی جنائیا۔ کی اشارہ دے کے گیا کاہنا کرشنا سندر سولا، ساوریا کی جنائیا۔ کی بھیو چکایا گوہند
 جن امرت دھار چھکائی پاہلا، بن رسنا رس چکھائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت تیرے اُتوں بھار کرے ہولا، ہولی ہولی اپنا حکم ورتائیا۔ نی جس دا جوتی جامہ
 تے نظر نہیں آؤنا کسے چولا، چوہی پریتم ہو کے کھیل کھلائیا۔ تُوں اوسے دا اکو گاؤنا ڈھولا، جو ڈھول ماہی دو جہان نظری آئیا۔ جس نے سچ دوارا تیرے
 اُتے ہونا کھولا، خلق دا خالق ہو کے پردہ دے اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اُس دا سُننا بولا، انولت دے سنائیا۔ جس دا سنگر شبدی شبد ہوئے
 وچولا، وچلا پردہ دے چکائیا۔ لکھ چوہا سی نرگن دھار بنے تولا، نام کنڈا برہمنڈاں وچ اکو اک اُٹھائیا۔ جس دا نانک سنگر بنیا گولا، اوہ تیری گولک دیکھے
 چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد جگ
 چو کڑی شبدی دھار شبد شبد دا سوبلا، سو پُرکھ نرنجن اپنا بھیو دے کھلائیا۔

* ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جھنڈو رام دے گرہ جیوڑیاں شہر ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دین دُنی پائے بہڑیاں، دروہی تیرا نام خُدا نیا۔ ہر ہر دے اندر واشنا تک لے کوڑیاں، کوڑی کریا جگت ترسنا نال بلکایا۔ تیری منزل حقیقی چڑھے کوئی نہ پوڑیاں، پوڑی ڈنڈا ہتھ کسے نہ آئی۔ دھرم دیاں گلیاں ہونیاں سوڑیاں، سچ مارگ نظر کسے نہ آئی۔ میں دوس رین پھر دی دوڑی آل، بھجاں واہو داہیا۔ کلج کوڑ گڑیاں پریتاں تیرے نالوں چھوڑیاں، سچ پریم نہ کوئے رکھایا۔ من کلپنا سکے کوئی نہ ہوڑیا، ہوڑا سسے والا دئے گواہیا۔ آتم پر ماتم ملن مول نہ جوڑیاں، ساچا سنگ نہ رکھایا۔ توں نگاہ مار لے میرے وچ اندھ گھوریاں، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کلج کوڑ گڑیاں کر دے چوریاں، ٹھگی تیرے نال کمایا۔ مانس جنم رُوحاں کسے نہ سوڑیاں، سرتی شبد نہ کوئے سمایا۔ دیناں مذہباں ودھیاں کھوریاں، جھگڑے وچ خلق خُدا نیا۔ بن تیری کرپا بھاگ ہون نہ کسے متھوریا، متھن ہندی دسی لوکایا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم میں تیرے اُتے سُٹیاں ڈوریاں، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت نرگن تیری ساچی لوڑیا، لڑیندے سبجن دینی مان وڈیایا۔

* ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سدھرو دیوی دمانا نوٹ جیوڑیاں شہر جموں *

دھرنی کہے میرے دھرم دھار دے ماہی، محبوب تیری سرنا نیا۔ آد جگادی نرگن سرگن راہی، رہبر تیری اوٹ تکایا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے تھل اسگاہی، جل تھل مہینل کھوج کھوجا نیا۔ ٹلے پر بت سمند ساگر ویکھنے چائیں چائیں، بن نیتر لوچن نیناں اکھ گھلایا۔ میرے مہرانا سری بھگوانا میرے اُتے اندھیرا گیا چھائی، شہنشاہ ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میری تیرے اگے سگھنڈ دوار دُہائی، درگاہ ساچی منگ منگایا۔ میرا لہنا دینا پورب دے چکائی، جو اوتار پیغمبر گرو گئے جنا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں خوشیاں نال دیواں

سدا، صدقے واری اپنا آپ گھول گھمائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گروآں والیاں دیکھ لے خداں، حدوداں دین دُنی پھول پھلایا۔ مانو ذاتی بدلیاں دیکھ لے جداں، یدی یدپ اپنا پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرے محکم وچ بدھا، دوسرا نظر کوئے نہ آئیا۔ ایس ویلے مانو ذاتی کرے دغا، دھوکھے وچ کوڑ لوکا ئیا۔ دھرم دا ودھے کوئی نہ اگا، جھوٹھ اپنا ڈنک وجائیا۔ کلجک جیو پڑا ہو گیا بگا، گرگھ ہنس نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرم دی سیس رہی کسے نہ پگا، اوڈھن ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ تیرا درس کسے نوں ہووے نہ اُپر شاہ رگا، نو دوار پندھ نہ کوئے رکھائیا۔ شبدی نادسے نہ کوئے انخدا، دُھن آتمک راگ نہ کوئے شنوائیا۔ دیپک جوت کسے گرہ نہ دے جگا، تن وجود نہ کوئے رُشنائیا۔ توں صاحب سلطان سورا سربگا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے اپنا ہتھ بدھا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ میرے اُتے کلجک کریا کوڑ میٹ دے دھتا، داغ موہ وکار رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا پتا پریتم دھر دا ابا، امی جان توں ہی نظری آئیا۔ میں تیری سرن سرنائی اکو لگا، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا میرے نال ہندا جگ چوکڑی کدی کدا، قدیم دے مالک دینی مان وڈیائیا۔

۱۲۵۶

۱۲۵۶

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ ایشپال رجوال جیوڑیاں شہر جموں *

دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھالے لے مٹی خاک وجود، ماٹی ہو کے دھوڑی خاک رمائیا۔ توں مہربان حق محبوب، محبت تیری وچ سمائیا۔ تیرا عالیشان عروج، عالی جاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میں چاہندی شرع دی میٹ میرے اتوں حدود، متعصب رہن کوئے نہ پائیا۔ دُئی دویت کر دے نیست و نابود، جڑ لوک مات اُکھڑائیا۔ مانو ذاتی بھاگ لگا دے کایا ماٹی پنج بھوت، تتوت اپنا رنگ رنگائیا۔ پوتر کر دے جگت وکارے والے قلبوت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ سچ پریتی وچ کر محدود، حد دین دُنی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دین دُنی دی بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک جنائیا۔ ہر ہر دیوں سچ پیار دی پرگٹا عبادت، اول اللہ تیرا نام نظری

آئیآ۔ سچ پیار بخش سداقت، سدا سدا اپنا ہتھ لگائیآ۔ کوڑی کریا میٹ جہالت، تن وجوداں اندر رہن کوئے نہ پائیآ۔ ساچا نام بخش اک امانت، ایمان دھرم اپنا اک سمجھائیآ۔ تُوں مالک خالق صحیح سلامت، صلح کل نُور الاہیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے لیکھا بنا دے ست ستواد، سچ دھرم نال ملائیآ۔ تُوں سوامی میرا آد جگاد، جگ چوکڑی تیری بے پرواہیآ۔ سچ دی وست بخش دے داد، داتے دانی جھولی پائیآ۔ تیرے نام دا اکو سناں ناد، ناد دُھن دینی پرگٹائیآ۔ لہنا دینا ویکھاں وچ برہماد، برہمانڈ وجدی رہے ودھائیآ۔ تُوں میرا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سنائیآ۔ تیرا سندیسہ ہووے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیآ۔ ہر جن سنت سہیلے ہر گھٹ اندر اپنی بخش دے یاد، یادداشت پورب نال ملائیآ۔ میری کوچھی کملی دی کر امداد، سر میرے ہتھ لگائیآ۔ تُوں مالک خالق اکو واحد، واہ واہ تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرا دھرم دا کھیڑا نو کھنڈ پر تھی کر آباد، کلج کر یا کوڑ مٹائیآ۔ جگت جگیا سو تیرے وچ ہون وسماد، بسمل اپنا آپ کرائیآ۔ ہر ہر دے اُچے تیری یاد، سوہلا ڈھولا تیرا نام سنائیآ۔ میرا کھیڑا اُجڑیا کر آباد، ہر جن ساچے مات پرگٹائیآ۔ دین دُنی دی سرتی اندروں جائے جاگ، جگتی اپنی نال جگائیآ۔ ۱۲۵۷

مایا موہ نہ ڈسنی ڈسے ناگ، وس اندروں باہر دینی کڈھائیآ۔ ہنس بدھی رہن نہ کاگ، کاگوں ہنس بنائیآ۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پاپاں کر صفائیآ۔ گھر سوامی کر دے وڈ وڈ بھاگ، ٹھا کر تیری وجدی رہے ودھائیآ۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو گر چیلے تیرا اکو نام لین ارادھ، دوجا رس نہ کوئے چکھائیآ۔ تُوں میرا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن کریں شنوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، دھرنی کہے میرا پوربلا دھو دے داغ، پت پت پت دینی مان وڈیائیآ۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ رتن سنگھ دے گرہ پنڈ، ہیر پڑ کونا ضلع جموں *

دھرنی کہے سنگر شبد میرے گردیوا، دیو آتما پر ماتما ہو کے دینی مان وڈیایا۔ امرت رس نچھر دھار شبدی بخش اگتا میوہ، بن رسنا رس انرس دینا چکھایا۔ توں وسنہارا درگاہ ساچی سچھنڈ دھام نہکیوا، نہچل اپنا آسن لایا۔ تیری صفت کر سکے نہ کوئی رسنا جہوا، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترایا۔ نرگن دھار آد جگادی الکھ ابھیوا، اگوچر تیرا بھيو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد تیرا کھیل ویکھاں اگتا، اگڑے دینی مان وڈیایا۔ میرے اُتے دین دُنی دا لہنا دینا میٹنا درشتی چٹا، چم درشتی رہن کوئے نہ پانیا۔ نو ست میٹنا چنتا غما، غم خوار ہو کے ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ مایا متا رہے کوئے نہ طمع، لالچ وچ نہ کوئے ہلاکایا۔ اکو نور جوت جگاؤنا شمع، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ اکو حکم سندیس سناؤنا بنا کتاں، انتر نرتر کرنی آپ شنوایا۔ اکو نام جیاؤنا بن رسنا جہوا پون سوامی دما، آتم پر ماتم اپنی گنڈھ پوانیا۔ دین مذہب شرع دا رہے کوئی نہ بنا، جگت حدو داں پنڈھ مکایا۔ کلج اگلا وقت کریں نہ لما، لمحہ لمحہ اپنے لیکھے لایا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول نہانی ہو کے کہواں، کہہ کہہ سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دا میرے اُتوں بدل دے سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ کیسری دیوی دے نوت جموں شہر *

دھرنی کہے میرے سنگر شبد اگڑے پیتا، متر پیارے سیس نوانیا۔ دین دُنی دی میرے اُتے بدل دے ریتا، ریتوان تیری سرنا یا۔ توں مالک ٹھاکر ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ ماؤ ذاتی اندروں بدل دے پیتا، باہروں کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسجد شودوالے مٹھ مسیتا، گرودوار چرچاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انتشکرن سب دا کر دے ٹھانڈا پیتا، کلج اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ آتم پر ماتم بخش دے اپنی

پریتا، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ اکو حکم نام کلمہ دس حدیثا، حضرتان توں باہر کر پڑھائیا۔ ستگر شبد توں آد جگاد میرے اُتے احسان کیتا، اوتار پیغمبر گُر
میرا سنگ بنائیا۔ ہن نگاہ مار لے کلجگ انتم بیتا، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر،
مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سر میرے ہتھ لکائیا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ بچنو دیوی سروال جموں شہر *

دھرنی کہے میرے ستگر شبد دیالو، دیندھ تیری وڈیائیا۔ مہربان مہبان بیدو کرپالو، کرپاندھ تیری سرنائیا۔ تڈھ بن میرا وقت نہ کوئے سمبھالو،
سمبل دے مالک ہونا سہائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر دے جو ناک قول کیتا نال لالو، لالو گیا درڑائیا۔ میرے اُتے کلجگ دی دھار میٹ کے سبجگ کر دے
چالو، چار جگ دا لیکھا دے مکائیا۔ تڈھ بن میرا دکھرا کون گھالو، گھائل ہو کے سیس نوائیا۔ تیرا حکم آد جگاد بے مثالو، مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد میریاں اوتاراں پیغمبراں گروآں نال آشناں، آشنا
دیاں جنائیا۔ مینٹوں سب نے دتا بھروسا، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ پیشین گویاں وچ دتا دھروسا، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ کلجگ انتم آوے پرکھ ابناشا، جس
نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ کھیل کھیلے پر تھی آکشا، گنگن گلنتران ویکھ دکھائیا۔ دو جہاناں پاوے راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا تکے
تماشا، تماشین بن بے پرواہیا۔ مانو ذاتی بن ہرنامے خالی ویکھے لاشا، لشکر شاہی کھوج کھوجائیا۔ نال سندیسہ دیوے شکر گیلاشا، کلادھاری اپنی کل ورتائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے ستگر شبد اوتار پیغمبر گُر آں پوریاں کر دے بانیاں، بان
انیا لے تیر چلائیا۔ چار جگ دیاں لیکھے لالے کتھا کہانیاں، اکھرا کھراں نال ملائیا۔ لہنا دینا تک لے جیو پرانیاں، تن وجوداں پھول بھلائیا۔ نگاہ مار لے
چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُنج سبج پرده لاہیا۔ پھل رہیا کسے نہ ٹانیاں، بھل سکے نہ کوئے مہکائیا۔ سب دیاں خواہشاں پیاسیاں ہونیاں بنا امرت

پانیاں، ترسنا سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ رُوحاں آتما نام دیاں رہیاں موں نہ شاہنیاں، خالی ہتھ رہیاں گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد اوتار پیغمبر گر جو میری بھر کے گئے حامی، حمایت سنگر شبد نال رکھایا۔ تُوں دیکھنہارا انترجامی، انتشرن دیکھنا چائیں چانیا۔ کی حالت ہوئی میرے اُتے نام کلیاں والی کلامی، کائنات کھوج کھوجایا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئی نشانی، نشانہ دین دنی بدلائی۔ میرے اُتے مہربان ہو کے کرنی مہربانی، مہر نظر نظر اٹھایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ ٹغیانی، ممتا موہ گرھ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست اک ورتایا۔ دھرنی کہے سنگر شبد گر اوتار پیغمبر مینوں مار دے ہاکاں، دُھر دا تھم کی دیاں جنایا۔ میرے اُتوں دین دنی دا میٹ دے ساکہ، ساکھیاں اپنا تھم ورتایا۔ دھرم دی دھار کھول دے تاکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ میرا چار جگ دا پورا کر دے گھاٹا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ پچھلا پندھ مُکا دے واٹا، اگلا مارگ اک درسایا۔ کلجگ کھیل مُکا دے سوانگ بازی گر ناٹا، سبجگ سچ دے اُپجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا پورا کر دے تُوں سرب کلا سمراتھا، سمرتھ اکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔

* ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پر بھات سنگھ دے گرہ پنڈ ہمیر پر کونا ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تھانوں دیاں ودھائیاں، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں پنڈھ مار کے آیا وچوں نیلے کاہیاں، بھجیا واہو داہیا۔ میریاں چار جگ دیاں ست شبد نال سائیاں، وعدہ قول اقرار پور کرائیا۔ جو بھگتاں میل میلے بھائی بھائیاں، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ میریاں کوک کوک دُہائیاں، دو جہان شنوائیا۔ پر بھ اکو سب دا دُھر دا ماہیا، محبوب اک اھوایا۔ جس نے بھگتاں نال پریتاں لائیاں، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ تھانڈیاں میٹن آیا شاہیاں، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو میں دساں کھیل

اپاری، اپر پمر کی جنائیا۔ جس دی جگ چوکڑی پچھوں آئی واری، وار تا اپنی دے بدلائیا۔ شبد سندیسہ دیوے دُھر دی دھاری، سبکھنڈ دوار جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کرے خبرداری، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دی آسا رکھی جگ چاری، سبجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ اوہ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر کل کلکی اوتاری، نہکلنک ناؤں پرگٹائیا۔ امام امان زنگن جوت کر اُجیاری، اُجالا دو جہان دکھائیا۔ اوہدا لہنا دینا چن آب دے آر پار، پار برہم برہم اپنا تھم ورتائیا۔ جو لیکھا دیکھنہارا سرشٹی درشٹی انتر ساری، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ مالک ٹھاکر سوامی نرناری، نرنارن اگم اتھاپیا۔ جو بھگت سہیلے جاوے تاری، تارنہار اک اٹھوائیا۔ ایہہ کونا کنڈھی گھاٹ جتھے نام دا ہندا سی پُجاری، پوجا اپنے انتر کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ بنائیا۔ نارد کہے بھگتو ایس دھرنی اُتے موسیٰ کیتا دھیان، بنا خواب توں اکھ اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ اپنے سینے اُتے لایا نشان، نشانی دین دُنی دکھائیا۔ حضرت محمد اپنی لکھیا وچ قرآن، چن بے زو کہہ کے گیا سنائیا۔ جس دا بھیو آج تک کڈھ سکیا نہیں اسلام، عالماں چلی نہ کوئے چترائیا۔ ایسے دھار نانک اپنیاں پواں وچ لایا نشان، کھسی انگل نال لگائیا۔ گوہند کچھ کے تیر کمان، چلہ گیا اٹھائیا۔ نالے ہس کے کہا واہ میرے بھگوان، بھگوان تیری بے پرواہیا۔ جو سب دے لہنے دینے میننتی کرے پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ سنگر شبد ہس کے کہا ایہہ کھیل بڑا مہان، مہما اکھ کھ سمجھائیا۔ گوہند کلجگ انت کرے کھیل آپ نوجوان، جو بن ورت بے پرواہیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے آوے وچ میدان، بلدھاری ہو کے اپنا بل پرگٹائیا۔ سب دے لہنے دینے لیکھے پورب پورے کرے مہربان، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے میتوں پُرانیاں یاد آوندیاں ریتیاں، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ جو پُران اٹھاراں وچ وید ویاسے دُھر دے شبد دیاں گلاں کیتیاں، بن اکھراں اکھ درڑائیا۔ محمد کہا جس دے تھم وچ چوواں صدیاں بیتیاں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ گوہند کہا جس کارن بھگتاں خون کڈھنا اپنیاں وچوں چپچیاں، چیک چھاڑا پئے وچ خلق خدائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی اُجڑنیاں باغیچیاں، بن باغبان توں راکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ ہس

کے دس جھناں دیاں نکیاں نکیاں گیٹیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد بدلنہارا ریتیاں، ریتوان اک اکھوائیا۔

* ۲۶ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ کروڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ہمیر پر کونا ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو تھانوں کیہڑی دیواں صلاح، مشورہ کی جنائیا۔ سب دامالک اک ملاح، بیڑا دو جہان چلائیا۔ جو ویکھنہارا تھل اسگاہ، مہینل کھوج کھوجائیا۔ جو تھاڈا ہوئے سہا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سب دی قبول کرے دُعا، نمستے اپنے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں دُھر دا دساں بھیت، بھيو اگم گھلائیا۔ جس دین دُنی دی دھار بدلنی تے بھگتاں دیکھے نیتن نیت، نج نیتر دھیان لگائیا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھی جانہار کھیت، کھتا کھتا دھیان لگائیا۔ اوہ سُنو کی پگاردی چناب والی ریت، اپنا حال سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو انج خوشیاں والا دوس، دیک دیوالی پر بھ دی نظری آئیا۔ سب دی پوری ہووے ہوس، حرص اگے رہے نہ رائیا۔ وید مد م چنشتم دُستے دُمم طمولو زویئل چانے زی الکلوز کلونے مولل فرشائے اول عرشائے اوش۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں انتر آتم دیوے رس، امیوں رس اپنا نام چوائیا۔

* ۲۶ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ ایشر سنگھ دے گرہ دڑ ضلع جموں *

چن۔ آب جدیم جلدھار سدھ پاہن کار قدم پُرانے پو ستم مُستونگ مُستونگ مُستونگ بیدے بولی عرشے زولی کزوهو نوَا جوئے زوا زک ممم زن
پھیو میں دیزو گونگ تخم کُو زم زم زکھویول عرشانے زود زمتو جُماؤ کُنڈیندے رضو شرفے شواؤ نگھل مہائی جس گوبند دائم دائم دوئے زمو چنابے
رضو زکھلی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ آب چن چوٹیا، جو بنگلی ملوا، زخمے زو جوٹیا، کوزے
رنگ مزہ۔ شاہو وست جمنیا زہیول زہا۔ زوا چوڈاں طبق چھٹنیا، چاروں کُنٹ بے پرواہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ چناب کہے میریاں جگ چو کڑی دیاں خواہاں، خبر خبر وچوں جنایا۔ میریاں کوٹن کوٹ وار آداباں، نو نو سپس جھکایا۔ میرا لیکھ
ویکھنا چار جگ دے شاستراں وچ کتاباں، کُتب خانیاں باہر کھوج کھوجایا۔ میرا حرف حرُفاں نال شرع دا بنیا اک محرابا، محبوب دتی مان وڈیایا۔ میرا
جگ جگ دالہناتے لیکھا انتم پنچ۔ آبا، پنچم دی دھار ہو کے دیاں سچ سنایا۔ جو نانک اشارہ کیتا دجلے دے کُنڈھے بہہ کے وچ بغداد و جا کے ربابا، بن
ستار توں ستار ہلایا۔ چوڈاں لوکاں توں باہر سنی گئی آوازا، ترے بھون سنن چائیں چانیا۔ جس وچ سندیسہ دتا کلجگ انت سہری بھگونت جدوں آیا آویگا
شہنشاہ راجاں دا راجا، راج رجان اک اکھوایا۔ جدوں رُپ دھریا انوپ دھریا شاہو بھوپ دھریا ہریا وید ویاس لکھیا ہم سوتی مستوی مزد مستے وجہ آوے
تے آوے دیس ماجھا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اُس ویلے مانو نہ سویا نہ جاگا، آلس نندرا غفلت وچ دے خلق خدایا۔ اوہ بے پرواہ بے پرواہی دا رُپ
سب توں وڈا بنا پاندھا، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکایا۔ اُس دا اکو کھیل تے اکو دھار جن بھگتاں دے گن ہووے گاؤندا، گا گا خوشی منایا۔ سبجگ
بناؤندا ہووے تے کلجگ ہووے ڈھاؤندا، چناب کہے میں اُس ویلے کھلوتا ہوواں دوویں ہتھ باندھا، بندگی وچ سپس نوایا۔ توں میرا میں تیرا کُنڈھی
گھاٹ اُتے ہووے گاؤندا، گا گا خوشی پرگٹایا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا سور گان دا، پشوآں کھل نہ کوئے لہایا۔ آگے اکو مارگ لاؤناتے پیار بناؤنا دھرتی ماں دا،
مٹا پچھلی دے مٹایا۔ اکو جیکارا ہونا دھر دے ناں دا، ناؤں نرکارا سارے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

مالک اک گوسائیا۔ چناب کہے بھگتو میں کوئی پانی نہیں ہے وگدا، وہناں وچ اپنا پندھ مُکائیا۔ میں جگ چوکڑی اُس پر بھو نوں رہیا لہجدا، جس میری
 بنت بنائیا۔ دھن بھاگ ہن ویلا بنیا سب دا، گھر آیا دُھر دا ماہیا۔ جن جھٹرا میٹنا دین مذہب دی حد دا، حدود اپنی دے دکھائیا۔ جس نے اکو کلمہ
 کائنات پرگٹ کرنا الاہی نور رب دا، یامین کہہ کے جس نوں سارے سیس نوایا۔ میٹوں ایوں جاپدا چناب کہے چار جگ تک ضرور لیکھا یاد رہے گا انج
 دا، اگلا ستجگ تریتا دواپر کجک رشی مُنی ایسے دا ڈھولا گائیا۔ کیوں پُرکھ اکال دا ڈنکا سدا رہنا وجد، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ چناب کہے او جن بھگتو کی تسیں ہتے نہیں تھکے، تھکاوٹ میٹوں دیو سمجھائیا۔ تہانوں
 پتہ نہیں کی کھیل ہونا مدینے مئے، کعبیاں وچ پئے دُہائیا۔ چاروں کُنٹ اک دُوبے نوں ملنے دھکے، دھکو دھکی ہووے خلق خدائیا۔ میرے پروردگار
 سانجھے یار نے ساری سرشٹی لنگھا دینی وچوں سوئی دے نئے، ناکا بندی آگے پچھے دوویں تھان کرائیا۔ کسے دی قیمت نہیں رہنی جگت والے ٹکے، لکھ
 کروڑی خاک وچ ملائیا۔ تہانوں ہولی ہولی ہولی سارے دس دینے پتے، پت پر میثور کی اپنا حکم ورتائیا۔ کس کارن گوہند نے بولیا ڈنکا فتح، فاتحہ ہووے
 تھانوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ چناب کہے جن بھگتو خوشی والی داہاری، دوہرا تال
 بنائیا۔ چوداں طبقات وچ پھرے محمد نال سنگ چار یاری، بھجے واہو داہیا۔ علی کوک کوک کے کہا پکاری، ڈھولا اکو اک سنائیا۔ صدی چودھویں آواز رہی
 ماری، ہوکا دیوے تھانوں تھانیا۔ آو کلمیاں دے وپاری، ونج کرو چائیں چانیا۔ اوہ نوری اللہ پروردگار سب دا سانجھا یاری، یرانے سب نالوں رہیا تڑائیا۔
 میٹوں ایوں دسدا دھرتی اُتے آون والی خواری، خواہ امخواہ ہندی ویکھی لوکائیا۔ کسے دی پت نہیں رہنی پگ تے داہڑی، لجاواں نظر کوئے نہ آئیا۔
 چناب نے کہا سب نے لگنا جنگلاں تے میری کنڈھیاں والی وچ جھاڑی، جھاڑی جھاڑی رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا سنگ اک رکھائیا۔ دھرتی کہے وے چناب میٹوں کوئی گل دس سبھی، میرے اُتے وہن والیا اپنا بھيو گھلائیا۔ میں وی اُس پر بھو دے حکم
 وچ بچھی، جو بندھن سب نوں رہیا پائیا۔ چناب کہے دھرتی اماں اُس دی جوت دیکھ اگئی جگی، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ نی تیرے اُتے بُجھاوَن آیا

اگنی لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھی پھر دا ابی پٹی، اپنا بھونہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ جھٹ نارد آ کے کہے اوئے جھناؤ، جھلاں وچ پھرن والیا کجھ میتوں دے سمجھایا۔ تیتوں دسدے نہیں کتھے پھر دے کیتوتے راہو، اپنا پندھ مکایا۔ نوگرہ روون واہو داہو، نیتراں توں بنا نیر وہایا۔ تیتوں پتہ نہیں کیوں توں اے پنج سال دس ڈہ پیا اگاہو، اگے پتہ نہیں کہو جہا وقت آوے کس بدھ رووے خلق خدایا۔ توں سچ نال دس اپنی دھرتی ماؤں، امی نوں دے جنایا۔ اوہ مالک خالق بے پرواہو، اگم اتھاہ نور الاہیا۔ جو کجھ اجاڑ کے تے سچ تیرے اتے وساؤ، وصلے یار دیوے چائیں چانیا۔ جس نوں حضرت محمد کہا مردے مقبریاں وچوں جگاؤ، اوہ جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دی آسا رکھی اوہ آب حیات پلاؤ، جام اکو حقیقی نال ملایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا پچھلی کیتی سب دی اپنے لیکھے پاؤ، اگے اپنا حکم چلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرتی کہے نارد توں کدھروں آگیا پنڈا، پھر دا پھر دا اپنا پندھ مکایا۔ نارد کہے میں ویکھن آیا تیرے جھناں دا کنڈھا، جھلیے تیتوں دیاں سنایا۔ بے شک اس دے وگن والا پانی ٹھنڈا، ایس دے آر پار اگنی لگے تھاؤں تھانیا۔ میں بودی والا پنڈا سروں نہیں گنجا، سب کجھ تیتوں دیاں سمجھایا۔ آہ ویکھ لے کجھ انت صدی چودھویں اخیر محمد نے بنا اکھراں حرفاں لایا پنچہ، پنجاں دریاواں دے اندر آوے میرا ماہیا۔ میرا امام اماما نور الہی جیہڑا کسے دی کجھ وچوں نہیں جتا، جننی گود نہ کوئے اٹھایا۔ جس نوں لالچ نہیں کوئی طمع، تانس میٹے خلق خدایا۔ اُس نے مارگ لاؤنا نواں، نو کھنڈ پر تھی اکو رنگ رنگایا۔ چوداں طبق سہاؤنا سماں، سوہنی دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ صدی کہے دھرتی میں وی چودھویں آئی، آہستہ آہستہ اپنا پندھ مکایا۔ میتوں سندیسہ دے کے گیا بابا آدم حوامائی، سچ سچ نال سنایا۔ بنا اکھیاں توں بیٹھی نین اٹھائی، بن نیناں راہ تکایا۔ اوہ پروردگار سانجھا یار کس بدھ آوے نور الہی، اللہ بے پرواہ اپنا پھیرا پایا۔ جس نے پچھلیاں دی پچھلیاں نالوں کرنی جدائی، وچھوڑا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آب تکے تھل اسگاہی، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرتی دھرتے

دھولے دھولے اپنا دیکھ لے حال، حالت دیکھ جگت لوکائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے کال، مہاکال کی سمجھائیا۔ چترسپت کی لیکھے رہیا دکھال، رائے دھرم انکڑے کی سمجھائیا۔ لاڑی موت کس بدھ پائے دھال، نچے ٹپے گدے چائیں چائیا۔ کس طریقے ڈھنگ نال سمبل وچ بہہ کے تیری کرے سنبھال، سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد ڈلارا ہووے نال بال، دوٹھا اکو اک پرگٹائیا۔ تیری نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دی پوری کرے گھال، جو گھالنا لئی گھائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں پورا کرے سوال، آسا ترسنا نال ملائیا۔ اپنا آگے دسے جمال، جوتی جاتا ہو کے ڈگگائیا۔ جس دا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ میں اُس دا دین آیا احوال، سچ نال سنائیا۔ جو بھگت سہیلے گرسکھ گرسکھ ہر جن سد رکھے اپنے نال، میلا میلے چائیں چائیا۔ تیرے اتوں کھج کر یا کوڑ دا میٹے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگد جگت تیری کر نہارا پرتپال، پرتپالک ہو کے دیکھے تھاؤں تھائیا۔

۱۲۶۶

۱۲۶۶

* ۲۷ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ دڑ ضلع جموں *

دھرنی کہے رین سبائی میٹوں پیندیاں رہیاں ہاکاں، حکم سندیس ملدا رہیا ماہیا۔ اٹھ دیکھ بنا نیتراں توں اپنا خاکہ، خاک مٹی ہو کے دھیان لگائیا۔ نی تیرا چوتھے جگ دا پچھلے سمیں نالوں دکھرا سا کہ، ستجگ تریتا دوا پر جس دی دین گواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیکھ لے اپنا علاقہ، عقل بدھی توں باہر دھیان لگائیا۔ کی کھیل کرے سنگر شبد پُرکھ اکال دا نکا کاکا، کائنات دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اُس توں لہنا دینا اپنی جھولی پالے باقا، جو باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ اپنے گرہ دا کھول دے تاکا، پردہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا محمد دی دھار صدی چو دھویں ہونا ڈھاکا، سپارے پورب دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے اپنا پچھلا دیکھ حساب، انکڑے جگت نہ کوئے ملائیا۔ بن اکھراں تک کتاب، جو کتب خانیاں وچ نہ کدے لکائیا۔ بنا اٹاں پتھراں توں دیکھ محراب، جتھے وسے دھر دا ماہیا۔ بن سیس جگدیش کر

آداب، نو نو دھوڑی خاک رمانیا۔ جو تیتوں کلج کوڑی کریانالوں کرے آزاد، آزادی اپنے ہتھ رکھانیا۔ توں اُس نوں مٹنا موہن مادھو مادھ، مدھر دھن تیتوں دے سٹانیا۔ بن رسنا جہوا لینا ارادھ، ہر دے انتر لینا وسایا۔ اُس داشد سندیس سُن لے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھانیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گروآں کولوں لینا جواب، جواب طلی منگے تھاؤں تھانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا انت کنت بھگونت تیری کرے امداد، سپیس جگدیش اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے میں رین سبائی تکدی رہی پنا اکھیاں، نیتراکھ نہ کوئے کھلایا۔ مینٹوں اشارہ دیون کاہن دیاں سکھیاں، سخا سہیلا تک لے دھر دامہیا۔ جس دے ستھر وچ آد جگاد اوتار پیغمبر گرو دھاراں لٹھیاں، یارڈا کو سچ سہانیا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹیا، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ بھاگ لگائے کایا مٹیاں، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپانیا۔ جس دے کولوں جن بھگتاں کھٹیاں کھٹیاں، لاہا دیوے چائیں چانیا۔ اودا روپ انوپا وانگ بازی گر نٹیا، نوآ اپنا سوانگ ورتانیا۔ حکم وچ جگ چوکڑیاں ٹپیاں، صدی چو دھویں میسویں اپنا پندھ مکانیا۔ جس دے حکم وچ دیناں مذہباں اوتاراں پیغمبراں گروآں رکھیاں پٹیاں، حصیدار مانو ذاتی اکھوانیا۔ جس دے بھانے وچ ار جن دھار بیٹھی لوہاں تپیاں، تتوت سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک نور الاہیا۔ دھرنی کہے میں دی رین سبائی پھری بھجڈی، بھجن بندگی تکی خلق خدانیا۔ کلج کوڑ کڑیاں مینٹوں ہاتھ نہ آئی مہانے ونجھ دی، جل تھل مہیئل ویکھ وکھانیا۔ میں لڑائی تکی تہناں اندر وکار پنج دی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لڑدے تھاؤں تھانیا۔ دین دنی دی آشنا تکی رنج دی، رنجش وچ خلق خدانیا۔ شاہ سلطاناں وائشا ویکھی جنگ دی، نوست اپنا نین اٹھانیا۔ پتہ نہیں کی کھیل ورتی آگے سورے سرنگ دی، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتانیا۔ میرے اُتے کھیل ہوئی رین اندھیری اندھ دی، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ مینٹوں ایوں دسدا اکو دھار شبد رہنی ہنگ برہم دی، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتانیا۔ دین دنی دی درشتی بدلنی چم دی، چم درشتی دا لیکھا دے چکانیا۔ سو جھ دینی اپنے برہم دی، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھیلے دین دنی دے کرم دی، کرم کانڈ دا لیکھا سب دی جھولی پانیا۔

* ۲۷ گھٹن شہنشاہی سمت ۱۱ پرتاپ سنگھ دے گرہ دڑ ضلع جموں *

نارد کہے جن بھگتو میرا کلجگ نال جُٹ، جوڑی دار چوہتا جگ سنگی نظری آئی۔ میں خوشی نال جھناں تے پھردے نوں پھر لیاند ا سچے گٹ، بن ہتھاں ہتھ ڈکائی۔ ایہہ گھوں بولدا نہیں ہوئی ہولی ہلاوے بٹ، اندرے اندر اپنے ڈھولے گائی۔ مینوں اشارے کردا نارد ا میں چاروں گنٹ پاوئی لٹ، لٹیرا بناں تھاؤں تھانیا۔ نوست دھرم دی جر دینی پٹ، بن پٹنے والے سکے نہ کوئے بچائی۔ اُمت اُنیاں ویکھ لو بھاگ گئے نکھٹ، صدی چوڈھویں روپ بدلایا۔ سکھ مُرید گروآں پیغمبراں نالوں گئے ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوآیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھر در گاہیا۔ کلجگ کہے بھگتو تئیں میرا کرو آگن، خوشیاں نال ڈھولے گائی۔ میں نارد دا پھر کے آیا دامن، بن پلو گنڈھ بنھایا۔ میری اتم ویکھو کامن، کامنا تھانوں دیاں سمجھایا۔ میں پرواہ نہیں کردا راما رامن، کرشنا کاہنا بھے نہ کوئے رکھایا۔ میں لیکھا نہیں جاندا پیغمبراں والی کلامن، کلمہ کائنات نہ کوئے وڈیایا۔ مینوں ڈر نہیں رہیا ستنامن، ست وچ نظر کوئے نہ آئی۔ میرا لیکھا لہنا دینا کس بدھ ہو یا نال براہمن، براہمن کی جنایا۔ ساڈا ستمکھ آہمن ساہمن، پٹھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ بن اکھیاں ہووے چانن، بن نیاں نین رُشایا۔ کی حکم سندیسہ دیوے سری بھگوانن، بھگوان اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ کلجگ کہے بھگتو تئیں میرا کرو شکرانہ، شکرے وچ ڈھولے گائی۔ میں تہاڈا درشن پانا، پا پا خوشی بنایا۔ کیوں تہاڈا پر بھ دے نال یارانہ، یاری سکے نہ کوئے تڑایا۔ تہاڈا مالک اک سری بھگوانا، دوجا اشٹ نظر کوئے نہ آئی۔ تہاڈا سب دا اکو گانا، توں میرا میں تیرا دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہاڈا اکو مندر مکانا، بھگت دوارا سو بھاپایا۔ تہاڈا اکو دھرم نشانہ، ستاں دیپاں ست جوت کرے رُشایا۔ تہاڈا اکو اشٹ مہانا، اشٹ دیو سوامی اکو سو بھاپایا۔ تہاڈا اکو تریا توں باہر ترانہ، ترے گن اتیتا مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو ہن اڈیکاں کاہدیاں، قُدرت قادر کھیل کھلایا۔ جگ بدلنا جس دیاں وادیاں، وعدے سب دے ویکھ وکھایا۔ میریاں اُجڑن والیاں آبادیاں، آبادکار رہن کوئے نہ پائیا۔ پوترے کچھڑ چکنے ملنے

نہیں دادیاں، پتا پُت ہووے جدایا۔ ماں پُت لڈا سکے نہ لاڈیاں، گودی گود نہ کوئے وڈایا۔ راگ گاؤنے ملنے نہیں ڈھاڈھیاں، سُرنگے کم کسے نہ آیا۔
 راہ لہنے نہیں گاڈیاں، گاڈ اپنا ٹھم ورتایا۔ جہناں دے آس پاس رُنیاں ہاڈیاں، گنگا گنگوتری دیکھے نین اٹھایا۔ جس دا اشارہ دتا حضرت عیسیٰ ویہویں
 صدی کی حالت ہونی باڈیاں، بنا لکڑی وڈن توں سڑے خلق خدایا۔ سب نے لہنے دینے دینے جہناں نے سوراں نال گوآں کھاڈھیاں، پچیا رہن کوئے
 نہ پایا۔ کلجک جیواں کلجک کہے میں تنکن والا اُپاڈھیاں، جو مل کے کیتیاں چائیں چانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں چرچاں وچ ہونیاں نہیں کسے دیاں
 شادیاں، چراگاہاں وچ پھرے خلق خدایا۔ لاگ لینے نہیں کسے لاگیاں، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھایا۔ ایشٹ رہنا نہیں حقیقی مزاجیاں، مزہ سب نوں دیوے
 چکھایا۔ تسبیاں ہتھ نہیں رہنیاں قاضیاں، کلمہ کائنات نہ کوئے وڈایا۔ سر جھکنے نہیں سجدے وچ نمازیاں، روزے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کلجک کہے جن
 بھگتو میرا زور نہیں کول پنجابیاں، جہناں دا مالک دُھر درگاہیا۔ میں نیوں نیوں کراں آدایاں، جھک جھک لاگاں پایا۔ دین دُنی دا میل ہون نہیں دینا
 دیوراں نال بھابیاں، بھین بھنیا نظر کوئے نہ آیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کلجک کہے میرے ہتھ پھڑایاں چابیاں، رائے دھرم نال مل کے
 دوزخاں دے بوہے دینے کھلایا۔ پر ایہہ کھیل اُدوں شروع ہونا جدوں جگت کرسانا پاؤنیاں واڈھیاں، کلجک کہے میری فصل مانو ذاتی نظری آیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اکو شبد سنائے ناد انادیا، انخدا ناہت اپنا ٹھم
 درڈایا۔

* ۲۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ حیات محمد دے گرہ پنڈ سروٹ تحصیل اکھنور ضلع جموں *

زمین خاکی کہے میرا مالک اک خدایا، نور نورانہ شاہ سلطانا نور الاہیا۔ جو آد جگاد نہ ہوئے جدایا، جُز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں اُس دے
 قدام ہوواں فدایا، فطرت اوسے دی جھولی پایا۔ جس نے کوڑ کر یا کائنات وچوں کرنی الوداع، مارگ رستہ اگلا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرا نور نورانہ اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ جو وسنہارا سچ درگاہ، مقامے حق سو بھاپایا۔ جس نوں سارے کہن نور الہ، عالمین اک اکھوائیا۔ میں اُس نوں بنا سجدریاں سر دیواں جھکا، قدم بوسی کر کے اپنی خوشی بنایا۔ میری قبول کرے دُعا، منظوری اپنے ہتھ وکھانیا۔ میرے اُتے پرگٹ کرے الل صُبح، شب دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے میرا مالک خالق اک قدیم، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ جو وسنہارا درگاہ ساچی عالیشان عظیم، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جس دی سچ محبت والی تعلیم، تہذیب اپنی دئے سمجھانیا۔ اوہ دیونہارا آپ تنظیم، طریقہ اپنے ہتھ رکھانیا۔ نگاہ مارے اُتے زمین، زمیں زماں ویکھ وکھانیا۔ میں شکرانے وچ کہاں یامین، مہربان میرے نور خدایا۔ جس دے حکم وچ سارے ادھین، سر سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ میرے کول اوس دی گوئی پیشین، پیشتر حضرت گیا سنانیا۔ جس دا اکو قاعدہ اکو قوانین، قانون اکو سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میری دُعاے زوی عرشے مزو خوزنے زود جمبائے مزو ز کھمل زویول جکستائے خدا خود مالک نور الہیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ دھرنی کہے حضرتے نوی زیول گوشے کمبازی زول جمستے موسیٰ حضرتے نبی نسولے مول زوئے جنم موسیٰ فرشتے جگائے عرشے دُعا دتے جنم دنیو نلیو میرے و جنزی موہسل مزہفتائے زورستو جنم موسیٰ نوستی عظیمیہ ازا میرے رہنما رہبر نور الہیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک اکلا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو وسے درگاہ ساچی سچ محلہ، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جس نے نام کلمہ کائنات گھلا، پیغام سندیسہ دیوے دُھر در گاہیا۔ اوہ انت کنت بھگونت نور الہی ہو کے پھڑے پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھانیا۔ اوہ ویکھنہارا جلاں تھلاں، سمند ساگراں ٹلے پربتاں پہاڑ چوٹیاں پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک محبوب، مہبان بیدو نور الہیہا۔ جو وسے ست سچ عروج، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جو سب نوں رکھے محفوظ، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ جو جانہارا کایا قلبوت، تن وجوداں پردے آپ اٹھانیا۔ جو لہنے دینے پورے کرے

خائیاں بُت، بُتخانے دیکھ دکھائیا۔ جو اپنی سوہنی کرے رُت، رُتزی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پروردگار سانجھیا مریداں دیوے سچ تمیز، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ زندگی حیاتی وچوں جس بدھ حیات بنایا اپنا عزیز،
 اجل دا لیکھا دتا مکائیا۔ نور نورانہ پوری کرے ریجھ، بن نیناں نیز اپنا نور کر رُشنائیا۔ جس نال رُوح بُت دوویں جان پتج، میلا ہووے سچ سُبھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرا سہنجنا ہووے محرابا، محبوب ملے نور الاہیا۔ جو لیکھا
 مکائے دو دو آبا، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جو آشنا پوری کرے چنابا، چناب اپنی خوشی بنائیا۔ جس نے سب دا دیکھنا پُن صوابا، لیکھا جانے تھاول تھانیا۔
 اوس دا بھرم بھلیکھا کاہدا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جس دا پیغمبراں نال معاہدہ، قول اقرار توڑ نبھائیا۔ بنا صوفیاں بھگتاں توں کوئی لے سکے نہ فاندہ،
 نقصان وچ خلق خُدا ئیا۔ اوس دا کسے نہ آوے جائزا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کماوے رحمت، رحیم رحمان دیا کمائیا۔ میرے نال ہووے سہمت، میری آشنا پور کرائیا۔ جس جھگڑا میٹنا دھوتی
 تہمت، اکو رنگ دے رنگائیا۔ میری لیکھے لاوے محنت، صدی سدپوی جو بیٹھی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دامالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں سجدہ کراں صحیح سلامت، دھر درگاہی سیس نوائیا۔ جس دی اُمت میری نیامت، امانت اپنے اُتے رکھائیا۔
 جس دی کلمہ دے کے گیا ضمانت، شہادت رسولاں والی پائیا۔ اُس دا لہنا دینا دھر دے حکم دا جان سکے نہ کوئے انجانت، عقل بدھی نہ کوئے چترائیا۔
 پتہ نہیں کس بدھ اپنی لیاوے قیامت، قائم مقام رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک
 اکھوائیا۔ قیامت کہے میرا لہنا دینا لیکھا نال روزے حشر، بھو ابھیدا دیاں گھلائیا۔ میں خوشیاں نال اپنا وقت کیتا بسر، بشرطے اپنا پردہ دیاں اُٹھائیا۔ پتہ
 نہیں کی دین دُنی دا ہونا حشر، حاصل ضرب نظر کچھ نہ آئیا۔ کس بدھ لہنا دینا مکنا نال اعشاریئے کسر، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ دھر دے حکم دا میرا ہونا
 جشن، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جس کارن شہادت ہوئی حسین حسن، عباس دے گواہیا۔ فرشتے اپنی دھار نسن، بھجن واہو داہیا۔ چند ستار مل مل ہسن،

نشانه اُمتی اُمت درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک ہتھ اپنی تدبیر، طریقہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ چار جگ دے شاستر جو کر کے گئے تحریر، اکھر اکھراں نال ملایا۔ نام کلیاں وچ ہوئی تقریر، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ کس بدھ صدی چوڈھویں ہونا انت اخیر، آخر لھم ورتے ڈھر درگاہیا۔ جو واحد بے نظیر، نظر وچ کسے نہ آئی۔ جس دی کھچ سکے نہ کوئے تصویر، تصور کر موصوّر سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ پروردگار پیراں دا پیر، نور نورانہ نور الایا۔ جس شرع توڑنے زنجیر، رستہ رہبر اکو اک دکھایا۔ جس دا آب حیات امرت رس ہونا سیر، سرتی شبد نال جڑایا۔ اوہ اکو رنگ رنگائے شاہ حقیر، غریب نمائیاں انگ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو ست سچ ایمان کرے تعمیر، کامل مُرشد ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ کیر پنڈ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے کول بھوکھتاں دا کھڑا، جس دی گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جس دا اشارہ دتا وید ویاس وچ پُران گرڑا، اکھر اکھراں نال الایا۔ کلج کوڑ گڑیار دا سماں آؤنا کرڑا، دین دنی چلے نہ کوئے پتر اییا۔ سرشی پوجے قبراں مرڑاں، مساناں سیس نوایا۔ دین مذہب ہونا جھگڑا، شرع نال ٹکرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے سپتس رکھیاں دسیاں ساکھیاں، نخن بنا رسنا جہوا بول جنایا۔ کلج انت سری بھگونت کھیلے کھیل الکھنا الکھیا، الکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جس نوں سب نے کہنا پڑکھ سمراتھیا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے انا تھ انا تھیا، غریب نمائیاں ویکھ دکھایا۔ سب دا لہنا دینا چکائے مستک ماتھیا، پورب ویکھے چائیں چانیا۔ نرگن جوت پرکاش کرے جوت لائیا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ کلج انتم میٹے واٹیا، پیٹا پنڈھ رہے نہ رانیا۔ ساڈی اکو آواز ساتا ساتیا، سچ سچ نال جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جھگڑا میٹنا ذاتی ہم ذاتیا، اجاتی اپنا لھم ورتایا۔ دھرنی کہے مینوں اشارہ دتا اگئی رام، رام بیٹا دسرتھ نال ملایا۔ اٹھ

نگاہ مار تمام، طمع لالچ نہ کوئے رکھائیا۔ تن وجود ویکھ مائی چام، پنجاں تتاں دھیان رکھائیا۔ کس بدھ شرع دے ہونے غلام، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ نام کلمہ بنے اسلام، اسم اعظم اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میتوں کاہن نے ماریاں کانیاں، انیالا تیر چلائیآ۔ اگئی سنائیاں بانیاں، بن اکھراں اکھر پڑھائیا۔ کلجک دسپاں انت نشانیاں، نشانہ دین دُنی سمجھائیا۔ منزلاں رہنیاں نہیں رُوحانیاں، مُجبت وچ نہ کوئے سمائیآ۔ آتما ہونیاں بیگانیاں، پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ گرنٹھ شاستر بن جانے دین دُنی دیاں کہانیاں، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ دروہی پھرنی چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتہج سیتج سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک اپنا تھم ورتائیا۔ دھرنی کہے میتوں پیغمبراں کیتے اشارے، حضرت حضراتاں سنگ سنگ بنائیآ۔ کی تھم ورتنے پروردگارے، پیغام دتے تھاوں تھانیا۔ صدی میسویں چوڑھویں تکنے نظارے، نظریہ اپنا اک بنائیآ۔ دین دُنی دی نیا بُجھنی انت کنارے، ساحل سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ نوست ہونے خوارے، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ تن وجوداں اندر ہونے باہاکارے، ہوکیاں وچ خلق خدائیا۔ کھیلے کھیل پروردگارے، سانجھ یار نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میتوں سندیسہ دتا سنگر نانک، زرگن سرگن دھار جنائیآ۔ تیرے اُتے ہونا وقت بھے بھیانک، اندھ اندھیرا جاوے چھائیآ۔ ست دھرم دی رہے نہ کوئے امانت، کلجک کوڑی کریا اپنا روپ بدلایا۔ مانو ذاتی درشتی وچوں ہوئے انجانت، سرشتی بدھی کم کسے نہ آئیآ۔ اُس ویلے پر م پُرکھ پر بھ تیرے اُتے کھیل کرے اچانک، اچنچیت اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے ولے تیر انیالا کھچیا گر گو بند، سنگھ اپنا روپ بدلایا۔ سچ پیار دی دسے کوئے نہ بند، پیار وچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ دھرنی تیری میٹے کوئے نہ چنڈ، چنتا دُور نہ کوئے کرائیا۔ اک دُوجے دی دین دُنی کرے نند، نندیا وچ خلق خدائیا۔ اُس ویلے شبد دھار میرا کھیل ہونا وچ ہند، بھارت اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جاتا ہووے نال پُرکھ اکالا مرگند، سور پیر اک اکھوائیا۔ جس دا امرت رس دو جہاناں ہووے ساگر سندھ، بن وہناں وہن وھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی

کہے میٹوں سنکر شبد سنایا ترانہ، تریا توں باہر سنایا۔ میں ہو گئی خیرانا، خیرانی وچ اپنا نین اٹھایا۔ جھٹ سنیا اگئی گانا، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا سولہا ہونا تھاؤں تھانیا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگون اپنا حکم ورتایا۔ کھج کوڑی کر یا میٹ نشانہ، سنجگ سچ دے پرگٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا وقت سہانا، ستاں دیپاں وجے نام ودھایا۔ دھرنی کہے میں اپنے انتشکرن کیتا پروانا، پرم پڑکھ سیس نوایا۔ قدم بوسی وچ کراں سلما، سجدے وچ اپنا سر جھکایا۔ میرے شہنشاہ سلطانا، امام اما تیری وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے مالک آد جگادی دو جہاناں، سرگن نرگن نرگن سرگن دوہری اپنی کھیل کھلایا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت کور دے گرہ پنڈ کوٹھے نہالپڑ سنبل ضلع جموں *

۱۲۷۲

دھرنی کہے میں سن کے شبد سندیس، اپنے نال لئی انگڑایا۔ میرا مالک اک نریش، نر نرائن اک اکھوایا۔ جس داسٹ ڈلارا دس دسمیش، گوہند سورا اک اکھوایا۔ جو میرے اوتوں میٹے کلیش، کل کاتیاں کرے صفایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیا سیس نوایا۔ میں اُس نوں کراں آدیس، نو نو لاگاں پانیا۔ جو سدا رہے ہمیش، ہم ساجن اک ہو آیا۔ میں اُس دے ہونا پیش، پیشین گویاں ہتھ اٹھایا۔ جس جھگڑا میٹنا ملا شیخ، مسارکاں اپنے رنگ رنگایا۔ بھاگ لاؤنا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ جس دی صفت کرے سہنسر کھ شیش، دو سہنسر جہوانال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دے وڈیایا۔ دھرنی کہے میں ڈھر درگاہ دی سنی خبر اپاری، اپر پر دتی سنایا۔ میرے انتشکرن آئی ہوشیاری، آلس نندرا دتی گوانیا۔ میں بنا نیتراں ویکھیا نین اگھاڑی، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ میٹوں نظری آیا جوتی جاتا نرنکاری، اک اکلا ڈھر دا ماہیا۔ جس دے حکم وچ پیغمبر گر اوتاری، سیس جگدیش بیٹھے جھکایا۔ اوہ سارے خوشیاں وچ توں میرا میں تیرا رہے اچاری، دوسر راگ نہ کوئے درڈایا۔ اکو ڈھن ہووے ڈھنکاری، اکو ناد کرے شنوایا۔ اکو رس ملے ٹھنڈا ٹھاری، امیوں رس اکو سوبھا پانیا۔ اکو جوت

۱۲۷۲

ہوے اُجیاری، نور نورانہ ڈمگایا۔ اِکوشاہ پاتشاہ شہنشاہ سِکداری، پُرکھ اکالا سوبھا پائی۔ اِکوسچ سِنگھاسن سوہے درباری، جس دی پاوا چول نظر کوئے نہ آئی۔ اِکو پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار بیٹھا دُھر درباری، دو جہاناں مالک اِک اُکھوایا۔ دھرنی کہے جس میرے اُتے میٹنی کھجک رین اندھیاری، سبجگ ساچا چند چکایا۔ میں اُس دے چرن کول کراں نمسکاری، نو نو دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری مُشکل دُور کرے دُشواری، دو جہاناں رہن کوئے نہ پائی۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کیر پنڈ ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھوساچے نام دی لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے اندر وڑ کے ویکھ وکھایا۔ من واسنا کوڑی کریا اندروں کڈھ دے کھوٹ، ہوئے ہنگت رہن کوئے نہ پائی۔ نام ندھانا سِری بھگوانا بخش اتوٹ، اٹ اپنی دیا کمایا۔ تن وجود نگارے اپنی لا دے چوٹ، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ بھاگ لگا دے پنجاں تتاں والے کوٹ، قلعہ گڑھ بنک دوار اِک سہایا۔ پرکاش کردے نرمل جوت، جوتی جاتے اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ تیرا آتما تیرے اُتے ہووے موہت، مُجبت اپنے نال رکھایا۔ پرکاش کر دے میرے اُتے مات لوک، پرلوک دے مالک اپنا پردہ لاہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت تیرا گاون سلوک، سوہلا ڈھولا اِکو دینا سمجھایا۔ نام نُماری دے مدھ ہوش، مدھر دُھن ناد کر شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھوساچی بخش دے نام نُماری، دین دُنی دے انتر دھیان لگایا۔ اِکو تیرا چرن کول سب دا ہوئے اُدھاری، ادر دا لیکھا دے مکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیج دے سواری، دین مذہباں ونڈ دے ونڈایا۔ میرے اُتے جو آسارکھ کے گئے پیغمبر گر اوتاری، اوتر ہو کے ویکھ وکھایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی تیری سدا پنہاری، جگ جگ تیری سیو کمایا۔ میرے ست پُرکھ ست دیپ رہے پکاری، کوک کوک سنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے کھجک میٹ رین اندھیاری، اندھ اگیان دے گویا۔ سرشی درشی اندروں اپنی کر پُجاری، اِشٹ اِکو اِک وکھایا۔ توں شاہو بھوپ

نرنکاری، نرویر نور الایہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈ وڈیائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری نو کھنڈ سہا دے
 بستی، گرہ اکو سو بھاپائی۔ سچ پیار دی دے دے مستی، مست مستانے جیو جنت لے بنائی۔ سب نوں اکو نظر آوے تیری ہستی، ہست کیٹ اپنا رنگ
 رنگائی۔ میرا لہنا دینا دے دے دستی، ہتھو ہتھ دینا پھڑائی۔ میں جگ چو کڑی تیرے حکم وچ رہی نسدی، بھجیاں واہو داہیا۔ ونجاری بنی رہی تیرے
 جس دی، صفتاں والے ڈھولے گائی۔ ہن میرے اُتے رین اندھیری مس دی، کلج کوڑ گڑیا دے چکائی۔ لو دے دے اپنے نچ نیتر اکھ دی، بن
 اکھیاں اپنا نور چکائی۔ میری منگ میرے پروردگار سانجھے یار حق دی، حقیقت دے مالک دینی جھولی پائی۔ میں نو سو چرانوے چو کڑی جگ رہی تندی،
 ویکھدی رہی تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائی۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں بخش دے اگم
 پیار، پریم پریتی وچ ہووے سرشت سبائی۔ کلج کوڑی کریا دیکھ لے انت کنارہ، نیا نوکا کنڈھی بیٹھی ڈیرہ لائی۔ ست دھرم دا رہیا نہ کوئے ادھارا، سچ
 وچ نہ کوئے سمائی۔ چاروں کُنٹ کوڑ گڑیا، نو کھنڈ پر تھی اپنا ڈنک وجائی۔ دھرم دا دھرم رہیا نہ کوئے دوارا، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے
 روواں ماراں دھاہیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سکدارا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے تک لے دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ دیناں
 مذہباں لگا اکھاڑا، دوس رین کرے لڑائی۔ پنجاں تتاں اندر جھگڑا پایا لگی اگ بہتر ناڑا، بڈ ماس شانت نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہو کے دیکھ دکھائی۔ کلج کہے پر بھو کی دھرنی رہی پکار، سچ دے سنائی۔ میں وی تیرا بر خوردار، چو تھا جگ بالا
 نڈھا نظری آئی۔ میرا لہنا دینا وچا، وچر کے دیاں سنائی۔ میں نو کھنڈ پر تھی کرنا دھواں دھار، دھرم دی دھار رہن کوئے نہ پائی۔ میں اٹھسٹھ تیرتھ
 ویکھنے وچ سنسار، گنگا گوداوری جمنا سستی دھیان لگائی۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ پھرنا گرو دوار، بھجنا واہو داہیا۔ چار جگ دے شاستراں گرنٹھاں پاؤنی
 سار، اکھر اکھر دھیان لگائی۔ توں صاحب سلطان میرا سکدار، ہر کرتا اک اھوائی۔ میرا وعدہ قول اقرار، گو بند نال دیاں سمجھائی۔ ماچھو واڑے جس نال
 کیتا تکرار، خوشیاں دا خوشیاں ڈھولا گائی۔ اون سندیس دتا جس ویلے میرا ڈھنیا ہو یا انت کنار، آر پار سمجھ کسے نہ آئی۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے

دینِ دُنی ہووے خوار، خالص رنگ نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو دے دے نام ست، ست ستوادی سب دی جھولی پائیا۔ ہر ہر دے اُتجے برہم مت، پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ ایش جیو جھگڑا رہے نہ تت، تتوت دے سمجھائیا۔ کوڑی کرپا وچ نہ اُبلے رت، رتن امولک ہیرے ہرجن لے بنائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ کوڑ گڑیارا میرے اُتوں متھ، متھن کر کوڑ لوکائیا۔ میرے خالی ویکھ لے ہتھ، ہتھیں خالی جھولی ڈاہیا۔ وست امولک کرپا ندھان ہو کے گھت، اتوٹ اٹھ دے ورتائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر میری رکھنی پت، پت پر میثور تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے کول اتار پیغمبراں گرو آں والے خط، جو حرف حروف نظری آئیا۔ ایسے کارن تیرے چرن کول دھول ہو کے واسطہ رہی گھت، دھرنی دھرت اپنا سیس نوایا۔ توں میرے اُتے آؤناوت، بے وطنان دے مالک اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ویکھنے ٹہنی پت، پھل بھل پھول بھلائییا۔ توں میری جانی مت گت، گت مت تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے اپنا وعدہ تک لے جس کارن گو بند ہنڈھایا تیرا ستھر ستھ، یارڑے سولاں سچ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کر لے ڈھر سنوگ، ستجگ وچھڑی کلجگ لے ملائییا۔ انتر آتم دے کے ساچا بھوگ، بن رسنا رس چکھائییا۔ میرا تیرا اکو ہووے جوگ، جگتی جگت دینی سمجھائییا۔ میرے اندرون کڈھ دے چنتا سوگ، غمی غم خوار ہو کے دے مٹائییا۔ تیرا نام کلمہ ہووے اگادھ بودھ، بدھی توں پرے کر پڑھائییا۔ اپنی سرشٹی درشٹی وچوں لے سودھ، ودی سدھی ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ توں سوربیر بہادر یودھن یودھ، یُدھشٹر دا لیکھا پور کرائیا۔ میرے اُتوں کلجگ کوڑی کرپا لہ دے بوجھ، مایا متا موہ وکار ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ ایکنکار اکو تیری رکھی اوٹ، اوٹک تیرے چرن سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہماد شبد اناد پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار صاحب سوامی انترجامی اکو تیرا سنگر شبد بہت، بہتے گرو میرے کم کسے نہ آئیا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ تیج بھان دے گرہ سئی خرد ضلع جموں *

دھرنی کہے سو پڑکھ نرنجن میرے ادھاریا، آد جگادی تیری آس رکھائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن پاؤنی ساریا، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نگاہ مار لے
ایکٹاریا، اکل کل دھاری دھیان لگائیا۔ آد نرنجن نرنجن جوت کر اُجیاریا، اُجالا ہووے تھاؤں تھانیا۔ ابناشی کرتے میری پاؤنی ساریا، ساجن ہو کے سنگ
بنائیا۔ سری بھگوان سُن پکاریا، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ پاربرہم پر بھ تیرے اگے میریاں گریہ زاریاں، بن نیتز لوچن نیناں نیر وہائیا۔ سنگر شبد میریاں تک
لے خواریاں، دُکھی ہو کے رہی سٹائیا۔ وشن برہما شو میرے لہنے دینے تنکنے کی تھم سچّی سرکاریا، ہر کرتا اک درڑائیا۔ اوتارو ویکھو کس بدھ پرم پڑکھ
دی آؤنی واریا، وارث ہو کے دھیان لگائیا۔ پیغمبر و اُس محبوب دیاں دسویاریاں، جویرانے توڑ نبھائیا۔ گرو گدیو پردیاں وچوں پردہ لاهو کی کھیل دھر
درباریا، ہر کرتا کی سٹائیا۔ سبجگ تریتا دوا پر میرے اُتے کھیلاں ہونیاں نیاریاں، جگ جگ اپنا تھم ورتائیا۔ کلجگ انت دہ دشا راتاں اندھیریاں کالیاں،
ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کی آشار کھی ا شٹبھج جوالیا، سنگھ شیر کی جنائیا۔ مانو ذاتی پھل رہیا کسے نہ ٹانیاں، پت بھل گئے گملائییا۔ میں کو جھی کملی ہوئی
نمانیاں، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ میرے پرم پڑکھ پر ماتم اپنیاں تک لے چارے کھانیاں، انڈج جیرج ا شٹبھج سبتج ویکھ دکھائیا۔ نگاہ مار لے چارے بانیاں،
پراپسنتی مدھم بیکھری ویکھ دکھائیا۔ چوتھے جگ در تیرے بنی سوالیا، کھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرا دردیا ونڈ لے درد، دین دُنی ویکھ دکھائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ مرد، نڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئییا۔
میرے اُتوں شرع چھری میٹ دے کرد، قتل گاہ دا پندھ مُکائیا۔ میری چرن کول دھول نمانی دی عرض، آرزو تیرے اگے لکائیا۔ جگ بدلنا تیرا فرض،
فاضل ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تیرا کھیل تنکا اسپرج، اسپرج لیل دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا صاحب اک
گوسانیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر صاحب گوسنیا، گہر گسپھیر تیری سرنائیا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے میری پکڑ لے بہیاں، باہو بل اپنا نال ملائییا۔ کلجگ
کوڑی کر یا ڈوب دے نیا، نوکا نام اپنی اک چلائییا۔ میرا لہنا دینا لیکھا تک لے کڈھکے اپنی بہیا، حساب اکٹریاں نال ملائییا۔ میں سرن سرنائی اکو تیری

پمیاں، پاربرہم تیری دھوڑی خاک رمانیا۔ گوہند دی دھار لنگھ گیا ڈھنیا، ڈھولا تیتوں رہی سناٹیا۔ میرے اُتے تیرا سنگر شبد اکو ہووے گوٹیا، گان کرے
 تھاؤں تھانیا۔ میں دھرن نمائی جگت جگیا سو آں میا، ممتا وچ دیاں سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا
 سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کھول دوارا دھرم، دھرم دھرم دی دھار اک پر گٹانیا۔ جتھے درشتی رہے مول نہ چرم، چم درشتی دینی مُکانیا۔ مانو
 ذاتی میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھانیا۔ میرا پوتر کرنا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھانیا۔ سنجگ ساچے دے دے جرم، آپ بن جنیندی مانیا۔
 میرے سینے ٹکاؤنا اپنا چرن، چرنودک جام دینا پیاٹیا۔ نیز کھول دے ہرن پھرن، رنج لوچن نین کر رُشانیا۔ تُوں سنگر تارن ترن، تارنہار تیری وڈیاٹیا۔
 میں چاہندی میرے اُتے تیرے جیو جنت سادھ سنت تیرا اکو ڈھولا پڑھن، تُوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے جنانیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی تیری
 منزل چڑھن، پروردگار سانجھے یار تیرا درشن پانیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی وڑن، ساچے دھام مل کے وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ جھٹ کلج آگیا کی دھرنیے منگیں منگاں، میتوں دے جنانیا۔ میرے نالوں تیتوں کیہرا سماں
 ملیگا چنگا، چنگی طرح دے درڈانیا۔ اوہ دیکھ لے کی کھیل ہو یا جمن سرتی گنگا، گنگوتری رہی سناٹیا۔ ناری پُرش جنہاں وچ نہاؤندا ننگا، پردہ اُپر نہ کوئے
 ٹکانیا۔ پنڈتاں پاندھیاں حال ہو گیا مندا، شاستر و دیا نہ کوئے وڈیاٹیا۔ جگت جگیا سو آں نیز ہو گیا اندھا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ ممتا لالچ بنایا دھندا،
 دھرم دی دھار رہن کوئے نہ پانیا۔ منو آ من واسنا وچ کیتا گندہ، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ ساچی منزل چڑھ سکے کوئی نہ پوڑی ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی
 وتی بدلاٹیا۔ آتما پر ماتما نالوں کیتا رنڈا، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھانیا۔ کلج کہے دھرنیے جدھر دیکھیں تیرے اُتے کھیل کھلایا بھیکھ پانڈا، میرے
 ورگا کھلاڑی نظر کوئے نہ آتیا۔ جے تُوں میرا انت کرونا چاہندی تے دیکھن والی کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دیاں جنانیا۔ نو کھنڈ پر تھی کھڑکے کھنڈا، کھنڈر
 دے تیری خلق خدانیا۔ سوہنیاں پاؤن والا ونڈاں، حصے دھر دے حکم نال جنانیا۔ اپنا لہنا دینا حساب اگلا کڈھاں، کڈھکے دیاں دکھانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کلج کہے دھرنیے میرا سب توں دکھرا اصول، اصل دیاں جنانیا۔ میری

کرنی نوں کوئی نہ جاوے بھول، اگلے جگ گاون چائیں چانیا۔ میں مان رہن نہیں دتا شکر والی ترسول، تریلوکی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ملن دتا نہیں کنت
 کتوبل، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے بنایا۔ شبد پنکھوڑا سکے نہ کوئی جھول، ہلارا حق نہ کوئے رکھایا۔ سنگر چرن دی مستک لاسکے کوئی نہ دھول، دھوڑی
 خاک نہ کوئے رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ہوئے سہایا۔ کلجگ کہے دھرنیے جے میلا دیکھنا انت اخیر،
 آخر دیاں درڑایا۔ تیرے نیتز وگنا نیر، نین ہنجھو آں ہار بنایا۔ میرے کول بڑی انوکھی تدبیر، تریکا سمجھ کسے نہ آیا۔ جو پچھلی کیتی اُتے مارنی لکیر،
 پچھلا لیکھا پور دینا مکایا۔ اپنے کوڑ دامارنا تیر، انیالا اک دکھایا۔ جس لہنا دینا مکاؤنا پیغمبر پیر، شرع شریعت وچوں مٹایا۔ مانو ذاتی ملے کوئی نہ دھیر،
 دھیرج سکے نہ کوئے رکھایا۔ کسے ہتھ نہیں آؤنا نیر، جل تھل دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں بڑا چالاک، چالاکي سمجھ کسے نہ آیا۔ توں مٹی دسن والی خاک، خاکے تیتوں دیاں درڑایا۔ ذرا میرے ول
 جھاک، نیتز نین اکھ مکایا۔ پنچ وکارا میرا متر پیارا ساک، سجن کوڑ گڑیارا نال ملایا۔ میں مایا ممتا نال کراں ٹاک، دوسرا کھ نہ کدے ملایا۔ میرا سب
 دے نال وعدہ دیکھ لے بھوکھتاں نال واک، واقفکار ہو کے دیاں جنایا۔ مینوں یاد کیتا حضرت عیسیٰ اپنے اُتے کلاک، کلا دھاری کلجگ کی اپنی کل ورتایا۔
 جس دین مذہب دا پیغمبراں نالوں کرنا طلاق، اگلا سنگی نظر کوئے نہ آیا۔ رُوح بُت رہن دینا نہیں کوئی پاک، پلپت کراں خلق خدایا۔ میرے حکم دے
 سارے ہونے چاک، چاکر کراں خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ کلجگ کہے دھرنیے
 مینوں دیکھ لے میں سور پیر بہادر، یودھا اک اکھوایا۔ جس نوں مان دتا کریم قادر، قدرت دا قادر دے وڈیایا۔ توں مینوں دے آدر، آدرش تیتوں اپنا
 دیاں دکھایا۔ میرا کرم ہو یا اُجاگر، کوڑی کریا وٹی ودھایا۔ میں ساری سرشتی کیتی اپنے وکار والی سو داگر، گھر گھر کوڑ دست دتی ورتایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکایا۔ دھرنی کہے کلجگ کیوں کوڑ دا پاویں رولا، کوک کوک سنایا۔ اپنا تک لے اقرار
 قول، کول نین کی جنایا۔ جس نوں پیغمبراں کہا مولا، نور نورانہ نور الایا۔ اوہ میرے اُتے تیرا بھار کرے ہولا، نو کھنڈ ست دیپ رہن کوئے نہ پانیا۔

جس دا سچ دوار اکو تے اکو ہونا ڈھولا، نام ندھانا اک درڑا ایا۔ اوہ دین دنی وچ جوتی جاتا اپنا بدلے چولا، چوجی اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو بنیا گولا، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے کلج تیرا وقت رہ گیا تھوڑا، ٹھریا تھڑکیا تیتوں دیاں جنایا۔ کوڑ نال تیرا نہیں رہنا جوڑا، جوڑی گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ اوہ تک لے سسے والا ہوڑا، سو پڑکھ کی سمجھایا۔ جو ہنگ برہم دا مالک ہو کے بہڑا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ تیرا رس رہن نہ دیوے کوڑا، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ جوتی جاتا بن کے براہمن کوڑا، وید ویاسا لیکھا پور کرایا۔ تیرا مارگ آگے رہے نہ سوڑا، بھیرٹی گلی دے لنگھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے کلج تیرا وقت گیا لنگھ، صدی چوڈھویں یسویں دے گواہیا۔ تیرے ٹنن والے انگ، انگیکار نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا بدلن والا رنگ، کوڑی کرپا رنگت دے مٹایا۔ تیرا اتم ہون والا جنگ، جنگجو ہویا ڈھر درگاہیا۔ کجھ انت آخری اُس توں لے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔

جیہڑا تیری کٹے بھکھ ننگ، کوڑی ترسنا دے مٹایا۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگیاں لے ترایا۔ اُس نشان میٹنا تارا چند، اُمت نبی رسول دی دے گواہیا۔ دھرنی کہے میرا خوشی کرے بند بند، بندگی دین دنی بدلایا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے کندھ، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت جہان ہوئے کوئی نہ اندھ، اندھ اگیان دے مٹایا۔ جس دے تھم وچ سارے ہون پابند، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اُس نے سب دا ڈھولا گاؤنا چھند، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ تُوں میرے اُتوں جانا ونج، ونجھ مہانیاں ہاتھ کوئے نہ آیا۔ انت وچھرن لگیاں کلجگا کریں مول نہ رنج، رنجش اپنے وچ رکھایا۔ اپنی جھولی پا کے لے جانا وکارا پنچ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اپنی گود لکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے کلج پر بھ کھیلے کھیل نیارا، نرکار نرکار بے پرواہیا۔ جنھ سنجگ سچ پرگٹاؤنا دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتایا۔ میرے اُتے بھگت سہیلے میلے نال شبد اشارہ، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ تیرا اندھ اندھیرا میٹے اندھیارا، نوری چند کرے رُشانیا۔ شبد انادی دے ڈھنکارا، دُھن آتمک راگ سنانیا۔ امرت رس بخش کے ٹھنڈا ٹھارا، جگت ترسنا کوڑ بھجھایا۔ بھگت سہیلے بنا اپنا پروارا، پرم پڑکھ پر بھ ویکھے چائیں چانیا۔ دین دیال

ہو کے دیوے چرن سہارا، چرن کول اک سرنائیا۔ ساچے نام دادے جیکارا، بے جیکار کرائیا۔ بھگت وچھل بن گردھارا، گرور اپنارنگ رنگائیا۔ بھید کھلا
 کے پڑکھ نارا، نر نرائن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں سب نے نیا کل کلکی اوتارا، نہہکنک
 اک اکھوائیا۔ امام اہما ہویا ظاہرا، ظاہر ظہور ڈمگائیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا رہیا وچارا، چھپیا رہن کچھ نہ پائیا۔ تھم سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرم دی دھار
 نال سنائیا۔ کلجگ کہے دھرنیے میں وی اُس دے تھم دی کران انتظارا، بیٹھارہا تکائیا۔ کس ویلے آوے میرا پروردگارا، نور نورانہ نور الاہیا۔ پاربرہم
 پت پریشور میری پاوے سارا، پڑکھ اکالا دین دیا کمائیا۔ میں اُس دی چرن دھوڑ مستک لاواں چھارا، دھوڑی خاک رمائیا۔ بھگت بھگتاں نال مل
 کے توں میرا میں تیرا لاواں جیکارا، بے بے کار وچ اپنا آپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک
 گوسائیا۔ جھٹ نارد آگیا کہے کلجگ کی دھرنی نال کریں بات، مترا دے سمجھائیا۔ توں کی کرم کیتا لوک مات، ماتر بھومی دے گواہیا۔ نگاہ مار لے انج
 دی رات، بن نیتز نیناں نین اٹھائیا۔ کی تھم سندیسہ دیوے کملاپت، پت پریشور کی سمجھائیا۔ بن نیتز لوچن نیناں مار لے جھات، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔
 جو لیکھا لکھیا جائے نال قلم دوات، شاہی شہادت دے بھگتائیا۔ اوہ پڑکھ اکالا دین دیا انت بھگتاں پچھے وات، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کہے
 نارد، میرا وی اوہو باپ، پتا اکو اک اکھوائیا۔ جس دا بن رسنا کراں جاپ، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ میں بڑا خوش، میری بدلی پر م پڑکھ نے کرنی آپ،
 اوتار پیغمبراں گرو آس سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میرا مالک ہو کے پچھے بات، سوامی ہو کے دے وڈیائیا۔ میں وی سچھنڈ سچجگ تریتا دواپر نال مل کے اپنا
 سہاواں پرانت، سوہنے در ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، جن بھگتاں دیونہارا بوند سوانت، امرت امیوں رس انرس اپنا آپ پیائیا۔

* ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ شو سنگھ دے گرہ سئ کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے دُھر دا پیتا آیاہو، اُہاں ایہاں اپنا کھیل کھلایو ری۔ جوگیا بیتا جو بن و نیتیا ویس وٹائیو او، زمنے زو نوڑے نزا نوڑ نوڑ رُشناویو ری۔ بھگوان شاہو بے پرواہو اپنا کھیل کھلایو او، پروردگار موزلی زو زہکا زہی جہینا ہی شبدی سنیا موکو مینا پردہ آپ اٹھایو ری۔ مُرشد مجبانے محبوب نوڑ رُشناویو ری۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماویو ری۔ کرنی کار کماوت رے۔ بھيو ابھید کھلاوت رے۔ دو جہاناں ویکھ وکھات رے۔ شبد انادی ناد وجات رے۔ جوتی نوڑ نوڑ رُشناوت رے۔ ظاہر ظہور پردہ آپ اٹھات رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتاوت رے۔ کاکو کاپیتا مترے اسے زکوے ظو جہاناں اے۔ جو بن و نیتا شاہ شوزی ندے آست نوڑ نوڑانہ اے۔ میکا پیتا تہی دینو اسے چشمہ چشمہ چومس رُوح زمانو رے۔ نانک تیا گو بند رتیا شاہو بھوپ سلطانو رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہو بھوپ نوجوانو رے۔ نو جو بن کا پیتا ایہو، اسے نوڑ چُشانہ اے۔ شاہے شودا لپھل جُگا مست رُپ مستانہ اے۔ دو جہاناں واحد وجودا، پیغمبراں ۱۲۸۳ حکم سنانا اے۔ شاہے شو بجا راہو محوی اوتر کھیل کھلانا اے۔ وید عدم بھيو دم موسی مُلاست ہزوے ہو، حضرت شاہ سلطانا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی اپنا حکم ورتانا اے۔

* ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوان سنگھ دے گرہ سئ کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے میرا دھولا دھنیا، رہبر نوڑ الاہو آ۔ ساول سندر یا سرنی پنیا، کول نین مہاٹو آ۔ رام رمیا جوت جگنیا، شاہو بھوپ افلاطو آ۔ نانک گو بند کھیل کھلنیا، بھيو کوئے نہ پاٹو آ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ صاحب اک ودھاٹو آ۔ دھرنی کہے موکو پیتا

مترے میا آئیوری۔ جوتی جاتا ٹھانڈا سینا، اگنی اگ بُجھائیوری۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتینا، تریا کھیل کھلائیوری۔ چار چوٹی دس کھوٹی کھیلے کھیل اپنی ریتا، بھو اولا اپنا آپ پُچھائیوری۔ جو سینا رام اشارہ کیتا، کاہنا کرشنا اپنا نام پر گٹائیوری۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیوری۔ دھرنی کہے میرا پردہ کاجو، اوہاں چیکن کا چکایا ای۔ دوویں نیں نیرتے واجھوں، چھہر بے پرواہیا ای۔ مانو ذاتی پیر سب دا سانجھو، گوہند کھیل کھلایا ای۔ اس دے اگے ہست باندھو، بندنا وچ سیس جھکایا ای۔ میرا ٹھا کر سوامی سرب بخشاندو، بخشنہارا اکو نظری آیا ای۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نر نرائن نور پر گٹایا ای۔

* ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ گیان چند منوال کیمپ سی کلاں ضلع جموں *

دھرنی کہے پر گٹو بھوئی، بھاونا میری پور کرائیا۔ مہربان میرا میاں سنا، ساجن اک اکھوائیا۔ جس دے حکم کھیل کھلایا، گوہند بالے نہیاں ہیٹھ دبانیا۔ آ اوہ لیکھا منگو کاڈھو بہیا، بھو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے میرا محبوب اوزی اول نور الاہیا۔ جگلے مضلی شوہو شانہ دوزخ بہشت نوزلی اعلے چشمے دید چشمے جو دو چشمے ادھ چشمے مد، چشم چشم چکانا او۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانا او۔ دھرنی کہے میرا دھرم دیالو، دھر دامانی آیا اے۔ پرم پُرکھ میرا بن کرپالو، کرپاندھ ویکھ دکھایا اے۔ میرے سرتے دیوے دھرم دا سالو، اوڈھن اکو نام اٹکایا اے۔ جس نوں دین دنی نو کھنڈ پر تھی بھالو، بھالیاں ہتھ کسے نہ آیا اے۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر گرو گھالنا گھالو، گھائل ہو کے سیو کمایا اے۔ اوہ انت کنت بھگونت کلجگ انتم آپ سمبھالو، سمبل دامالک ہو کے ویکھ دکھایا اے۔ میرے اتوں ترے گن مایا میٹے جنجالو، جاگرت جوت کرے رُشایا اے۔ سنجگ سچ دھرم کرے اجالو، کلجگ اندھ اندھیر گویا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانا اے۔ دھرنی کہے میں نمو نمو کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس

جھکائیا۔ کرپا کرے میرے اُتے میرا نرنکار، نرویر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نور نورانہ بن کے پروردگار، سانجھیا اپنا حکم ورتائیا۔ میرا چار جگ دا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ میں خوشیاں وچ ڈھولے گاواں توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی دھار، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ میرے نو کھنڈ ست دیپ کرن جے جے کار، جے جے کار کرے خلق خدائیا۔ دھرنی کہے میں دھول ہو کے جاواں بل بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچ سکدار، سدا سدا سدا سر میرے ہتھ لکائیا۔

* ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ سو بھاسنگھ دے گرہ دھنگلی ضلع جموں *

دھرنی کہے صاحب میکو الیزیل زوختے زو عرشے وزی عرشے تزی فرشے تزی نورے نوز شاہے شوز شہنشاہ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا پرم پُرکھ پر ماتم، پورن برہم جنائیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئے مہاتم، بھيو سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہدا لہنا دینا مانو ذاتی ساری جاتم، مانس مانگھ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے میرا مالک میتو، تیا ڈھردر گاہیا۔ شاہو بھوپ ہر ٹھانڈا سینو، اگنی تت بھجھائیا۔ جگ جگ بدلنہارا ریتو، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ جیواں جتناں پر کھنہارا نیتو، ویکھنہارا ڈھردر گاہیا۔ جو جھگڑا میٹے مندر مسیتو، کعبیاں پردہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے صاحب ہمارو، میتو پیتا اک اکھوائیو رے۔ جوتی جاتا نور اُجیارو، دو جہاناں ڈمگائیو رے۔ جس دا کھیل سرب سنسارو، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو آپ جگائیو رے۔ جو لہنا دینا جانے پیغمبر گر اوتارو، ترے لوء باہر ترے بھون ہو کے دھنی اپنا حکم ورتائیو رے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیو رے۔ دھرنی کہے میرا ویکھے دھرم دوارا، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ پاوے سارا، چار

کُنٹ دہ دشا پردہ دئے اُٹھائیا۔ سرشی درشی اندر تکه دھواں دھارا، پنج وکارا دیکھے خلق خُداِیَا۔ دیناں مذہباں تکه شرع شریعت والی کھارا، دُئی دویتی کھوج کھوجائیا۔ من منسا کوڑی کریا دیکھے اکھاڑا، موہ وکارا کھوجے چائیں چانیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا جس نوں سب نے نیا دُھر دالارا، گہر گہیر بے نظیر آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا پر م پُرکھ پر ماتم اکا بندھو، بندھن میرے دئے کٹائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی گہر گہیر ساگر سندھو، امرت میگھ اپنا نام برسائیا۔ کلجک انت اندھ اگیان اندھیرا میٹے اندھو، اندھ آتم کرے رُشائیا۔ تُوں میرا میں تیرا نرگن نرگن سنائے چھندو، سوہنگ ڈھولا گم اتھاپیا۔ جو آتم پر ماتم پار برہم برہم دیونہارا اندو، اندھ اندو وچوں پرگٹائیا۔ جس دے حکم وچ کلجک انت اخیر جگت جہان وچوں لکھو، دھرنی دھرت دھول دھول رہن مول نہ پائیا۔ سنجگ ساچا میرے نال کرے سبندھو، سگلا سنگ دکھائیا۔ میرے انتھکرن سینے پاوے ٹھنڈو، اگنی اک اک بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک سوامی، ہر کرتا گم اتھاپیا۔ جو آد جگادی انتراجی، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دے حکم وچ کلجک کوڑی کریا ہوئی پردھانی، نوست اپنا بل پرگٹائیا۔ ست دھرم دی مڈی گئی نشانی، نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو اندر ہوئی خیرانی، سکھ مُرید ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ منو آ من منسا نال مل کے کرے شیطانی، بدھی چلے نہ کوئے پترائیا۔ مان رہیا نہ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآنی، کھانی بانی سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جلدھارا روئے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گرلائیَا۔ پیار رہیا نہ مانو ذاتی جیرج والی کھانی، پریتم دی پریتی وچ نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک خالق آد جگادی دو جہانی، نور نورانی نور نور جوت کرے رُشائیا۔

* ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پچھن سنگھ دے گرہ اندر وڑدیاں ہی دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو چاڑھو رے مستی، مسل مسل لئے انگڑائیا۔ دھار بخش اپنے رس دی، بن رسنا رس چکھائیا۔ میں ونجارن ہوواں تیرے جس دی، صفتاں ڈھولے گائیا۔ بن قداماں ہوواں ندی، بھجاں واہو داہیا۔ خوشیاں ہوواں ہسدی، ہرجن ویکھ خوشی بنائیا۔ میری آشنا نہیں کوئی روس دی، سوریہ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ میرے اتوں میٹ رین اندھیری مس دی، اندھ اگیان دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے موہے کاہو کرو سختی، نخن اگم جنائیا۔ میرا لہنا پورب ویکھو لکھتی، لکھ لکھ گر اوتار پیغمبر کی جنائیا۔ جنہاں دی آشناں میرے اُتے آونی کم سختی، کمپنی ہو کے دیاں سنائیا۔ دروہی میریا سوامیا، میرے اُتے تیری سرشٹی نہیں رہنی وسدی، وصل یار تیرا کرن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ آشناگن سب نوں پھرے ڈسدی، گرہ گرہ ڈنگ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں خوشیاں نال جھوماں، جھوم جھوم خوشی بنائیا۔ بن رسنا جھوا صاحب دے چرن چوماں، بن لبان لب چھہائیا۔ جس نے کھیل تکنا میرے اُتے مذہباں والے ہجوماں، لیکھے جانے تھاؤں تھانیا۔ پر اک خوشی اُس نے ضرور رچھیا کرنی اپنیاں بھگتاں پچیاں معصوماں، ننھیاں بالیاں اپنی گود اٹھائیا۔ پر اُس دا کھیل ہونا نہ معلوما، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس میرے اتوں کلجگ دا بدل دینا قانونا، قاعدہ قوائد پچھلا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگتاں سچ سہائی گدی، سکھاسن اک بنائیا۔ جس دے تھم وچ بیتدی جاندی صدی، بھجے واہو داہیا۔ میں اوسے دے تھم وچ بدھی، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ سپتس رکھیاں دی آشنا کارن جگ چو کڑی دا مالک آوے کدی کدی، قدیم دا لیکھا پور کرایا۔ ایہتھے اوہناں دی دھونی دی راکھ دئی، جتھے تیجی وار آسن چرناں والا چھہائیا۔ جل دی دھارا کدی ہندی سی نکئی جی ڈگی، جس نوں تلاب کہہ کے رسنا والے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نواں کھیل دھرنی کہے جن بھگتو میرے اُتے بیٹھا وڈھی، جو وڈو ویکھے خلق خدائیا۔

* ۲۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پچھن سنگھ دے گرہ رات نوں سئ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا جانے، آد جگاد سمرتھ۔ سنگر سچا جانے، مہما جگ جگ اکھ۔ سنگر سچا جانے، زرگن سرگن چلائے رتھ۔ سنگر سچا جانے، نام ندھانا دیوے و تھ۔ سنگر سچا جانے، کوڑ وکارا دیوے متھ۔ سنگر سچا جانے، جس درشن سنگل وسورے جان لتھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی جس دی مہما سدا اکھ۔ سنگر سچا جانے، آد جگادی گہر گبھیر۔ سنگر سچا جانے، جو زرگن زرویر بے نظیر۔ سنگر سچا جانے، جو شہنشاہ پیراں دا پیر۔ سنگر سچا جانے، جس دی کھچ نہ سکے کوئے تصویر۔ سنگر سچا جانے، جو امتر زرنتر دیوے دھیر۔ سنگر سچا جانے، جو امرت بخشے سیر۔ سنگر سچا جانے، جو جھگڑا میٹے شاہ حقیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک گنی گہیر۔ سنگر سچا جانے، ایکا ایک سری بھگونت۔ سنگر سچا جانے، آد جگادی ڈھر دا کنت۔ سنگر سچا جانے، جس دا اکو نام ندھانا منت۔ سنگر سچا جانے، جس دی مہما سدا اگنت۔ سنگر سچا جانے، جو ہر جن بنائے سنت۔ سنگر سچا جانے، جو گڑھ توڑے ہوئے ہنگت۔ سنگر سچا جانے، جو میل ملائے بھگتاں سنگت۔ سنگر سچا جانے، جو بودھ اگادھا ہوئے پنڈت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی توڑے ہوئے ہنگت۔ سنگر سچا جانے، پرم پڑکھ کرپال۔ سنگر سچا جانے، دیناں بندھپ دین دیاں۔ سنگر سچا جانے، سچکھنڈ دکھائے پئی دھر مسال۔ سنگر سچا جانے، جوت جگائے بے مثال۔ سنگر سچا جانے، جو اپنی گودی لئے سوال۔ سنگر سچا جانے، ناتا توڑے کال مہاکال۔ سنگر سچا جانے، گرگھ اٹھائے اپنے بال۔ سنگر سچا جانے، لکھ پوراسی وچوں کرے بحال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن سچ کرے پرتپال۔ سنگر سچا جانے، دیوے گھر سہنجنا۔ سنگر سچا جانے، چرن دھوڑ کرائے منجا۔ سنگر سچا جانے، نیز نام پائے انجا۔ سنگر سچا جانے، درد دکھ ہوئے بھے بھنجنا۔ سنگر سچا جانے، جو دیوے سچ اندنا۔ سنگر سچا جانے، جو اک جنائے چھندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ کرائے بندنا۔ سنگر سچا جانے، جو اک جنائے اک اکلا ڈھر دا ساقی۔ سنگر سچا جانے، جو لہنا دینا دیوے باقی۔ سنگر سچا جانے، جو بند کوڑا کھولے تاکی۔ سنگر سچا جانے، جو بھاگ لگائے کایا ماٹی خاکی۔ جوتی جوت

۱۲۸۸

۱۲۸۸

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اِکو پچھے واتی۔ سَنگَر سچا جانے، دھام دکھائے نہیل۔ سَنگَر سچا جانے، بیڑا پار کرائے جل تھل۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درس دکھائے گھڑی گھڑی پل پل۔ سَنگَر سچا جانے، آد جگادی آپ۔ سَنگَر سچا جانے، جو جن بھگتاں ہوئے مائی باپ۔ سَنگَر سچا جانے، ترے گن میڈے تاپ۔ سَنگَر سچا جانے، روگ سوگ گوائے سنناپ۔ سَنگَر سچا جانے، لیکھا رہن نہ دیوے پاپ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا سچ چپائے جاپ۔ سَنگَر سچا جانے، ابناشی اچت۔ سَنگَر سچا جانے، جو لیکھا جانے کایا پنج بھت۔ سَنگَر سچا جانے، جس سچکھنڈ اِکایا پن سَنگھ پچھمن سَنگھ داست۔ سَنگَر سچا جانے، جو سُنہنجی کرے رت۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھے لائے کایا بت۔ سَنگَر سچا جانے، ہر شہنشاہ شتاباش۔ سَنگَر سچا جانے، جو بھگتاں پوری کرے آس۔ سَنگَر سچا جانے، گرگھ سچکھنڈ دوار دے نواس۔ سَنگَر سچا جانے، جو ہر جن سنت سہیلے بھیجے پال سَنگھ دے پاس۔ سَنگَر سچا جانے، جو گرگھ پنڈھ مکائے پر تھی آکاش۔ سَنگَر سچا جانے، مانس جنم کرائے رہراس۔ سَنگَر سچا جانے، جو بھگتاں بدلے لوک مات آوے خاص۔ سَنگَر سچا جانے، جو بنس سر بنس ہون نہ دیوے اُداس۔ سَنگَر سچا جانے، جو لہنا دینا میڈے شکر کیلاش۔ سَنگَر سچا جانے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زائُن ز، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن دکھائے اپنا سچا گھر بار، جتھے اِکو پئے راس۔

* ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۱۱ گوڑھا رام دے گرہ سئی خرد ضلع جموں *

سَنگَر سچا جانے، جو آد جگادی ایک۔ سَنگَر سچا جانے، جن بھگتاں دیوے ساچی ٹیک۔ سَنگَر سچا جانے، جو بدھ کرے بیک۔ سَنگَر سچا جانے، جو سُرقتی شبدی نال کرے نیک۔ سَنگَر سچا جانے، جو آتم پر ماتم کرائے ہیٹ۔ سَنگَر سچا جانے، جو کوڑی کرپا کرے کھیت۔ سَنگَر سچا جانے، جو درشن دیوے نیتن نیت۔ سَنگَر سچا جانے، جو انتر انتشکرن کھولے بھیٹ۔ سَنگَر سچا جانے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچا

لئے چیت۔ سَنگَر سچا جانئے، آد جُگادی اِکَنکارا۔ سَنگَر سچا جانئے، برہم برہما جو دیکھنہارا۔ سَنگَر سچا جانئے، دو جہاناں پاوے سارا۔ سَنگَر سچا جانئے، لکھ
 چوڑاسی دیکھے دیکھنہارا۔ سَنگَر سچا جانئے، جن بھگتاں کرے پیارا۔ سَنگَر سچا جانئے، جس دا اِکو نام جِیکارا۔ سَنگَر سچا جانئے، جس دا اوتار پیغمبر گُر دین
 سہارا۔ سَنگَر سچا جانئے، جس دا نور جوت اُجیارا۔ سَنگَر سچا جانئے، جو شبدي ناد دے دُھنکارا۔ سَنگَر سچا جانئے، جس دا آد جُگاد پِسارا۔ سَنگَر سچا جانئے،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچا اوتارا۔

* ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ روشن لال دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سَنگَر سچا جانئے، پر م پُرکھ سلطان۔ سَنگَر سچا جانئے، والی دو جہان۔ سَنگَر سچا جانئے، جس دا سَنگَر شبد بلوان۔ سَنگَر سچا جانئے، جس نوں وِشن
 برہما شو سِیس جھکان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو اوتاراں دیوے دان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو پیغمبراں کلمہ دے مہان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو گرو گُردیو کرے
 پروان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو دیکھنہارا ز میں اسمان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو ترے گن پنج تت کرے پردھان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو لکھ چوڑاسی کرے دھیان۔
 سَنگَر سچا جانئے، جس دا اِکو نام ندھان۔ سَنگَر سچا جانئے، جس دا روپ انوپ مہان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو جگ جگ کرے کلیان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو
 کجگ انت ہووے پردھان۔ سَنگَر سچا جانئے، جو کوڑی کر یا میٹے نشان۔ سَنگَر سچا جانئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جُگادی نوجوان۔

* ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کرشنا دیوی دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سَنگَر سچا جانئے، سو پُرکھ زرنجن میتا۔ سَنگَر سچا جانئے، ہر پُرکھ زرنجن ترے گن اتیتا۔ سَنگَر سچا جانئے، اِکَنکارا ٹھانڈا پیتا۔ سَنگَر سچا جانئے، آد
 زرنجن دُھر دا میتا۔ سَنگَر سچا جانئے، ابناشی کرتا بدلنہارا ریتا۔ سَنگَر سچا جانئے، سری بھگوان پتت پُنیتا۔ سَنگَر سچا جانئے، پاربرہم پر بھ آپے جانے اپنا

کیتا۔ سَنگَر سچا جانے، سَنگَر شبد سدا سدا انڈیٹھا۔ سَنگَر سچا جانے، جو دیوے نام رس میٹھا۔ سَنگَر سچا جانے، آدانت دے نہ پیٹھا۔ سَنگَر سچا جانے، جو
 سڑیا نہیں گو بند والے انگیٹھا۔ اوہ سَنگَر کلجک انت پچھانے، جو بھگتاں چاڑھے رنگ میٹھا۔ آتم پر ماتم میل ملاوے ہانے، مٹھا کرے کوڑا ریٹھا۔ دو
 جہاناں بن کے شاہ سلطانے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی ڈھر دا پیتا۔ سَنگَر سچا جانے، شبد گرو گرو دیو۔
 سَنگَر سچا جانے، آد جگادی نہکیو۔ سَنگَر سچا جانے، جو وس نہچل دھام نہکیو۔ سَنگَر سچا جانے، جو جگ جگ بھگتاں کرے سیو۔ سَنگَر سچا جانے، جو
 دیوے نام رس میو۔ سَنگَر سچا جانے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی الکھ اھیو۔ سَنگَر سچا جانے، نور نورانہ
 نور۔ سَنگَر سچا جانے، جو سدا سدا حضور۔ سَنگَر سچا جانے، سرب کلا بھر پور۔ سَنگَر سچا جانے، آد جگادی یودھا سور۔ سَنگَر سچا جانے، جو آسا منسا کرے
 پور۔ سَنگَر سچا جانے، جو وس کدے نہ نیڑے دور۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی مستی دے سرور۔ سَنگَر سچا
 جانے، جو دھا سور بیر بلونت۔ سَنگَر سچا جانے، آد جگادی اگما کنت۔ سَنگَر سچا جانے، پرم پڑکھ بھگونت۔ سَنگَر سچا جانے، جس دی مہما سدا انت۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ چاڑھے رنگ بسنت۔ سَنگَر سچا جانے، جو کلجک انت سہائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو جوتی جاتا
 ویس وٹائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو شبد ناد درڑائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو بھگت سہیلے مات اٹھائے۔ سَنگَر سچا جانے، جگ وچھڑے میل ملائے۔ سَنگَر سچا
 جانے، پھر باہوں گود ٹکائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو گھر گھر ہوئے سہائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو لہنا دینا پورب جھولی پائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو کنڈھی
 گھاٹاں ویکھ دکھائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو غریب نمائیاں گلے لگائے۔ سَنگَر سچا جانے، جو ستجک لیکھا کلجک پور کرائے۔ سَنگَر سچا جانے، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنت نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان ہو کے اپنے رنگ رنگائے۔

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کھیمو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا جانے، جوتی جاتا آد جگاد۔ سنگر سچا جانے، جو وسنہارا برہم برہماد۔ سنگر سچا جانے، نام سنائے انحد ناد۔ سنگر سچا جانے، ست سچ دیوے ساچی داد۔ سنگر سچا جانے، کوڑ وکار میٹے وواد۔ سنگر سچا جانے، تن وجوداں دیوے سادھ۔ سنگر سچا جانے، مہربان موہن مادھو مادھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جو وسنہارا باہر سن سادھ۔ سنگر سچا جانے، دھر دا پروردگار۔ سنگر سچا جانے، نور الہی سانجھیا۔ سنگر سچا جانے، جو صوفی بنائے برخوردار۔ سنگر سچا جانے، رہبر ہووے وچ سنسار۔ سنگر سچا جانے، میل ملائے اپنی دھار۔ سنگر سچا جانے، کلمہ دے اپر اپار۔ سنگر سچا جانے، جو کڈھے باہر وچوں ڈونگھی غار۔ سنگر سچا جانے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ سنگر سچا جانے، جس دا آد جگادی دھرم۔ سنگر سچا جانے، جو بھیو کھلائے برہم۔ سنگر سچا جانے، جو لیکھا جانے کانڈ کرم۔ سنگر سچا جانے، جو بن ونا اک جو بھاگ لگائے کایا ماٹی چرم۔ سنگر سچا جانے، جن بھگتاں لیکھے لائے جرم۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی مالک دھر پر۔ سنگر سچا جانے، جو پریم پریتی بخشنے سک۔ سنگر سچا جانے، جو نرگن دھارا کرے ہت۔ سنگر سچا جانے، پاربرہم ابناشی اچت۔ سنگر سچا جانے، جو کھیلے کھیل نت نوت۔ سنگر سچا جانے، جو بھگتاں کرے سہنجنی تھت۔ سنگر سچا جانے، آد جگادی پت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے تن وجودی رت۔

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ کلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا جانے، دیوے ست سنتو کھ۔ سنگر سچا جانے، بخشنے ساچی موکھ۔ سنگر سچا جانے، میٹے ہر کھ سوگ۔ سنگر سچا جانے، نام چنگائے دھر دی جوگ۔ سنگر سچا جانے، میٹے جنم کرم وجوگ۔ سنگر سچا جانے، آتم پر ماتم کرے سن جوگ۔ سنگر سچا جانے، دیوے درس اموگھ۔ سنگر سچا جانے، جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی رسیا ہووے آتم بھوگ۔ سَنگُر سچا جانئے، پر م پُرکھ بدھاتا۔ سَنگُر سچا جانئے، آتم پر ماتم جوڑے ناتا۔ سَنگُر سچا جانئے، امرت بوند پیائے سوانتا۔ سَنگُر سچا جانئے، دیوے درس اک اکانتا۔ سَنگُر سچا جانئے، جنم کرم دا لیکھا میٹے کھاتا۔ سَنگُر سچا جانئے، اتم انت بچھے واتا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، دیونہارا بوند سوانتا۔

* ۳۰ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۱۱ بشن سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سَنگُر سچا جانئے، ہووے سَنگُر دُھر۔ سَنگُر سچا جانئے، جوتی جاتا بنے گر۔ سَنگُر سچا جانئے، شبد ناد سنائے سُر۔ سَنگُر سچا جانئے، پرکاش کرے اندھیر گھر۔ سَنگُر سچا جانئے، جو انتر آتم نال پئے تَر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک من منسا میٹے سُر۔ سَنگُر سچا جانئے، دیوے ساچی بڈھ۔ سَنگُر سچا جانئے، ہر جن نرمل کرے دُدھ۔ سَنگُر سچا جانئے، مان دوائے اُتے بَسدھ۔ سَنگُر سچا جانئے، پنچ وکارا میٹے یڈھ۔ سَنگُر سچا جانئے، جس دا دوارا جائے سُبھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے آتھن اگ۔ سَنگُر سچا جانئے، آد جگادی شکت۔ سَنگُر سچا جانئے، جو ویکھے اپنی دھار بھگت۔ سَنگُر سچا جانئے، جو سُنہنجا کرے وقت۔ سَنگُر سچا جانئے، جو لیکھے لاوے بوند رکت۔ سَنگُر سچا جانئے، جو پار کرائے دین دُنی وچوں ہر جن ساچے فقط۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے بوند رکت۔

* ۳۰ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ جاندھر سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا آپ پر بھ، اک اگلا اینکار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، سچھنڈ نواسی پروردگار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دو جہاناں پاوے سار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دھرنی دھرت کرے پیار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، لکھ چوڑاسی دے ادھار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جگ جگ لے اوتار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، آتم پر ماتم میلا میلے کنت بھتار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، شبد اناد دے ڈھنکار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، بھگت سہیلے لے اُبھار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، لوک مات بنے میت مُرار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچا سیکدار۔

* ۳۰ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جاتا کملا پاتی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، کھیلے کھیل لوک ماتی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دیونہارا ڈھر دی داتی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جن بھگتاں امرت بخشے بوند سوانتی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، درشن دیوے اک اکانتی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، ویس وٹائے بہہ بدھ بھانتی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا میٹے ذات پاتی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، زرگن گہر گبھیہر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جس داروپ رنگ رکھے نہ کوئے سرپر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جو سب نوں کرے تعمیر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جو امرت رس بخشے ٹھنڈا سپر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جگ جگ دیونہارا سپر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دین دنی دی بدلنہارا ضمیر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا کھنڈا نام وکھائے اکو شمشیر۔

* ۳۰ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ پورن سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا آپ پر بھ، پورن پڑھ ابناشی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، شہنشاہ شاہو بھوپ شتاباشی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جاتا سچھنڈ نواسی۔ سنگر سچا
آپ پر بھ، جو کھیلے کھیل پر تھی آکاشی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جو منڈل منڈپ پاوے راسی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جو آتم دھار کرے پر کاشی۔ سنگر سچا
آپ پر بھ، جو بھگتاں میٹے جنم جنم اُداسی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جو جگ جگ سیوک ہووے داس داسی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سرپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کر نہارا بند خلاصی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، آد جگاد توڑے بندھنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، انتر دیوے سکھ انندنا۔
سنگر سچا آپ پر بھ، نور نورانہ چاڑھے چندنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، سچ شبد سنائے چھندنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، تن وجود چاڑھے رنگنا۔ سنگر سچا آپ
پر بھ، مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، شاہو بھوپ سورا سرنگنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جس بھگت دوارے بھگتاں اندر لنگھنا۔ سنگر
سچا آپ پر بھ، جو ناتا توڑے وکار پنجا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، نیتز نام ندھانا پاوے انجانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دین دیال سدا بخشندنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ،
دیونہارا پرمانندنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جو اٹھائے اپنے کندھنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
نہنگنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے وچ ورجھنڈنا۔

* ۳۰ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ بچنو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا آپ پر بھ، بے انت ام اتھاہ۔ سنگر سچا آپ پر بھ، زرگن زرویر نور الاہ۔ سنگر سچا آپ پر بھ، آد جگادی بے پرواہ۔ سنگر سچا آپ
پر بھ، جگ چوکڑی بنے ملاح۔ سنگر سچا آپ پر بھ، اوتار پیغمبراں گروآں دیوے شبد صلاح۔ سنگر سچا آپ پر بھ، صفتاں وچ کرائے واہ واہ۔ سنگر سچا
آپ پر بھ، لیکھا جانے تھل اسگاہ۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جن بھگتاں ہوئے سہا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ داماک اک اکھوا۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، بن روپ رنگ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، شاہو بھوپ سورا سربنگ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، نام
 ندھانا وجائے مردنگ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، امرت دھار وہائے اگنی گنگ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جن بھگتاں اندر جائے لنگھ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، آتم
 سچ سہائے پلنگ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، کٹنہارا بھکھ ننگ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، ہر جن لگائے اپنے انگ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا سورا سربنگ۔

* ۳۰ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ سورنو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سَنگَر سچا آپ پر بھ، جگ چوکڑی جگا جگنتر۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، ست ست بنائے بت۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، کھیلے کھیل گگن گگنتر۔ سَنگَر سچا آپ
 پر بھ، نام ندھان جنائے منتر۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں وسے سدا نرتر۔ سَنگَر
 سچا آپ پر بھ، گوہند گوہند گوہندا۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، دین دیال سدا بخشدا۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، گہر گور گنی گہندا۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، دست
 امولک نام دیندا۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جن بھگتاں رکھے سدا زندہ۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچکھنڈ دوار سدا رہندا۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، مہربان محبوب۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، وسے عرش عروج۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، ہر گھٹ دے موجود۔
 سَنگَر سچا آپ پر بھ، منزل حق دے مقصود۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جگ جگ کوڑی کرپا کرے نیست و نابود۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، نو کھنڈ پر تھی دے
 اک حدود۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ میٹنہارا دوج۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، سچکھنڈ
 نواسی۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت نور پرکاشی۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جو انتر گھٹ نواسی۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، جو لیکھا جانے شکر کیلاشی۔ سَنگَر سچا
 آپ پر بھ، بھگتاں اندروں میٹے اُداسی۔ سَنگَر سچا آپ پر بھ، آپے ہوئے نام سواسی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہو شاباشی۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بلیر سنگھ انگریز سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں * *

سنگر سچا آپ پر بھ، نت نوت سدا بخشندو۔ سنگر سچا آپ پر بھ، ٹھاکر سوامی ساگر سندھو۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جیو جنت دیکھے اپنی بندو۔ سنگر
 سچا آپ پر بھ، جو کھیل کھلائے مسلم ہندو۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ صاحب گنی گہندو۔
 سنگر سچا آپ پر بھ، نوجوانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، شاہ سلطانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، مرد مردانہ۔ سنگر سچا آپ پر بھ، والی دو جہاناں۔ سنگر سچا آپ
 پر بھ، جگ جگ پہرے بانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، کلجگ انت ہوئے پردھانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، ہر جن دیکھے وچ جہاناں۔ سنگر سچا آپ پر بھ، بھگت
 سہیلے بخشے چرن دھیانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، آتم جوتی بنے کاہنا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر سچا آپ پر بھ، بن منگیاں دیوے دانا۔
 سنگر سچا آپ پر بھ، شمع نور جوت رُشانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، کھیلے کھیل سدا بدھنا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دین دُنی بدلے زمانہ۔ سنگر سچا آپ پر بھ،
 لیکھا جانے زمیں اسمانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا کرتا پُرکھ بھگوانا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، چوٹی چڑھ کے
 دیکھے سخر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، پردہ لاہے بحر کپاٹی پٹھر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، نیترو رولن نہ دیوے اتھر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، بھگتاں سچ ہنڈھائے
 ستر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا شبد جنائے اکتھی کتھن۔ سنگر سچا آپ پر بھ، بن تاتاں تہ سریر۔ سنگر سچا
 آپ پر بھ، شاہ پیراں دا پیر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، در درویشی فقیر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، نظرئیے باہر دسے بے نظیر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، ایکا ایک بے پرواہیا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، لیکھا
 جانے تھاواں تھانیا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، رچن رچائے ترے گن مایا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جن بھگتاں ہوئے آپ سہایا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، ہر جن
 گودی لئے اٹھایا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، کلجگ انتم لئے ترایا۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان شاہو بھوپ بھوپ سلطان، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ ضلع جموں *

سنگر سچا آپ پر بھ، مالک برہمنڈ کھنڈ ترے بھون۔ سنگر سچا آپ پر بھ، لیکھا جانے لکھ چوراسی سواس پون۔ سنگر سچا آپ پر بھ، امرت میگھ نرالا بخشے سون۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جو سے کوٹے چارے چون۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا میٹے ذات ورن۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دو جہاناں والی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، پھل ویکھنہارا چوراسی لکھ ڈالی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، ترے گن مایا توڑے جگت جنجالی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، بھو کھلے پُرکھ اکالا آپ حالی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، کلج میٹے رین اندھیری کالی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جس دا لہنا دینا مشرق مغرب جنوبن دے شمالی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے رہیا بھالی۔ سنگر سچا آپ پر بھ، نرگن نراکار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، وسنہار سچ سچے دربار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، کلج اتم ہووے ظاہر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، کل کلکی لئے اوتار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، نام شبد کرے جیکار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وست دیوے آپ کرتار۔ سنگر سچا آپ پر بھ، قُدرت قادر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جن بھگتاں دیوے درگاہ آدر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، دو جہاناں بنے پدر مادر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، ہرجن کرے جگت اُجاگر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، بھاگ لگائے کایا گاگر۔ سنگر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہو بھوپ داتا دانی ونج کرائے ڈھر دا بن سوداگر۔ سنگر سچا جانے، جس دتا تن وجود۔ سنگر سچا جانے، جو اصل نال چُکائے سود۔ سنگر سچا جانے، ستیاں جاگدیاں دیوے سوچھ۔ سنگر سچا جانے، پردہ لاه کے نبھائے اپنی بوجھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھ مکائے انتشکرن گوہ۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جوتی جاتا اگم۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جننی کھ پئے کدے نہ جم۔ سنکر سچا آپ
 پر بھ، تن وجود نہ رکھے کایا ماٹی چم۔ سنکر سچا آپ پر بھ، لیکھا جانے آتم دھار برہم۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جگ جگ پر گٹائے ڈھر دا دھرم۔ سنکر سچا
 آپ پر بھ، دین دنی دا میٹنہارا بھرم۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا جانے ساچا کرم۔ سنکر
 سچا جانے، کارج کرے سدھ۔ سنکر سچا جانے، میل ملائے اپنی بدھ۔ سنکر سچا جانے، گھر دیوے نو ندھ۔ سنکر سچا جانے، تن من انتر دے ودھ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن بنائے اپنے ساچے رند۔ سنکر سچا آپ پر بھ، بے انت بے عیب۔ سنکر سچا آپ
 پر بھ، دو جہاناں سنکر صاحب۔ سنکر سچا آپ پر بھ، اوتار پینمبر گر بھیجے اپنے نائب۔ سنکر سچا آپ پر بھ، اپنا کھیلے کھیل عجائب۔ سنکر سچا آپ پر بھ،
 جگ پورا کرے وعد۔ سنکر سچا آپ پر بھ، ہر جن رہن نہ دیوے علیحد۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جن بھگتاں لکھ چوراہی کٹے قید۔ سنکر سچا آپ پر بھ،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا پورا کرے فرائض۔ سنکر پورا جانے، سنکر ساچا شد۔ سنکر پورا جانے، جو
 سب نوں دیوے ادب۔ سنکر پورا جانے، جو ہر گھٹ ہووے جذب۔ سنکر پورا جانے، جو جھگڑا میٹے دین مذہب۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، دین دنی کلج اتم کرے تعجب۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جگت ودیا باہر۔ سنکر سچا آپ پر بھ، شبدی شد ہووے ظاہر۔ سنکر سچا آپ
 پر بھ، دو جہاناں پاوے سار۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جوتی جاتا لائے اوتار۔ سنکر سچا آپ پر بھ، کلج میٹے اندھ اندھیار۔ سنکر سچا آپ پر بھ، ہر بھگت
 سہیلے جاوے تار۔ سنکر سچا آپ پر بھ، گرگھ گرسکھ بخشے چرن پیار۔ سنکر سچا آپ پر بھ، امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھار۔ سنکر سچا آپ پر بھ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لائے پار کنار۔ سنکر سچا جانے، جو ڈھر دا ساچا سنیا۔ سنکر سچا جانے، آد جگادی پت منیا۔
 سنکر سچا جانے، نام چڑھائے ساچی نیا۔ سنکر سچا جانے، جو لیکھ مکائے رائے دھرم دی وسیا۔ سنکر سچا جانے، جو لوک مات پکڑے بہیا۔ سنکر سچا
 جانے، جو آیا گو بند بعد ڈھنیا۔ سنکر سچا جانے، جوتی جوت نور رشنیا۔ سنکر سچا جانے، شبد ناد بجنیا۔ سنکر سچا جانے، امرت رس جام پیونیا۔ سنکر سچا

جائیے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سوئی وچ آکے بھگتاں دے لیکھ اُتے پائے صحیحیا۔

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ بابورام دے گرہ پنڈ دیوان گڑھ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے پر م پُرکھ کرتار، قدرت دے قادر بے عیب نور الاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاسار، پاربرہم پت پریشور اپنا نین اٹھائی۔ مینوں سندیسے دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبد انادی دُھن کر شنوائیا۔ میں جگ چو کڑی کردی رہی انتظار، سبج تریتا دوا پرراہ تکائی۔ کلج انتم دے ادھار، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ نو کھنڈ پر تھی تک لے دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ ست دیپ ہاہاکار، دھیرج دھرم نہ کوئے رکھائی۔ جل تھل مہیئل کر رہے اظہار، دُھر دے ماہی تیرے ڈھولے گائی۔ اٹھسٹھ تیر تھ تک لے آپ اپنی وچوں دھار، مہیئل پردہ آپ اٹھائی۔ چارے کُنٹ ہاہاکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا دیکھ لے کلج کاتی، قتل گاہ بنی لوکائی۔ نو ست اندھیرا راتی، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم دے نہ کوئے جماعتی، تیرا سنگی سنگ نہ کوئے بنائی۔ کلج کوڑ گڑیار مارے کاتی، جگت انیالا تیر چلائی۔ جس ست دھرم دی ونھ دتی چھاتی، چھتر دھاری پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ سچ پریم دی دے نہ کوئے نہ للائی، اُجالا نظر کوئے نہ آئی۔ جھگڑا پیا لوک ماتی، دین مذہب کرے لڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ سچ دینی سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک لے کلج کوڑ گڑیار، ست سچ دھرم نظر کوئے نہ آئی۔ جیو جنت ہو یا ڈکھیارا، سادھ سنت دین ڈھائی۔ جگت شاستراں رہیا نہ کوئے پیارا، مُجبت وچ نہ کوئے سمائی۔ اکھڑ اکھڑ کرے پکارا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائی۔ توں مہربان محبوب سچا سکدارا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ سنگر شبد دے اشارہ، حکم حکم وچوں جنائی۔ جو دین دُنی دیکھے سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن

برہا شو پردہ آپ چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا تک لے جگت جگت
 آخیری، آخر دیاں درڑایا۔ میرے انتشکرن آئی دِگِیری، چنتا دُکھ وِچ میری دُہایا۔ کایا رہی نہ کسے دی پیری، مُرید مُرشد سنگ نہ کوئے نبھایا۔ چاروں
 گنٹ بھجیا شرع زنجیری، سنگل مذہب نہ کوئے تڑایا۔ انتشکرن بدل سکے نہ کوئے ضمیری، منسا من نہ کوئے مٹایا۔ تُوں مالک خالق بے نظیری، نظریہ
 میرے اُتوں بدلایا۔ ست دھرم دی کر تعمیر، سنج سچ پر گٹایا۔ کلج کوڑ گڑیار بستر لاه دے چیری، تن وجود رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی دست اک ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ویکھ پابندی، شرع شریعت دھیان لگایا۔ میں پھس گئی
 دین مذہب دی وِچ پھندی، پلوسکے نہ کوئے پھڈایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں میرے نال کیتی سندھی، قول اقرار گئے تڑایا۔ کلج انت پُرکھ اکال
 ہووے سورا سربنگی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے حکم وِچ یسویں چودھویں صدی جاوے لنگھی، اپنا پنڈھ مکایا۔ اوہ دھرنی تیری کٹے تنگی، تنگ
 دست ویکھے خلق خدایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جگت فرنگی، فیصلہ اپنا حکم سمجھایا۔ ناتا تکنا پر کرتی پنچھی، پنچم تت کھوج کھوجایا۔ اوہدا سنگر شبد اکو ہونا
 ڈارا جنگی، دُلھا اکو سو بھاپایا۔ تیری پشت پناہ ہون نہ دیوے نگی، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری انتر آشنا کرے ٹھنڈی، کلج اگنی اگت بھجایا۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ مایا دیوی دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میں تیرے اگے سوالیا، زردھن ہو کے منگ منگایا۔ دھرم دی دھار میری جھولی ہوئی خالیا، ست دست رہن کوئے نہ پایا۔
 میرے مستک چڑھیاں رہیاں نہ لالیاں، پریم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تُوں مالک خالق دُھر دا والیا، وارث ہو کے ویکھنا چائیں چانیا۔ نو کھنڈ میری ہوئی
 رین اندھیری کالیا، کلج کوڑ اندھیرا چھایا۔ پت رہیا نہ کسے ڈالی آ، پھل بھل نظر کوئے نہ آیا۔ میں جگ جگ تیریاں گھالاں گھالیاں، سنج تریتا

دوا پر سیو کمائیا۔ کلج انتم کر رکھو الیا، رکھک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ دکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں جگا جگنتر منگدی، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ میرے اُتے صدی سدویوی دیکھ لے لنگھدی، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ دین دُنی دی تیاری ہوئی جنگ دی، جنگجو دے لوکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی گھڑی آونی تنگ دی، تنگ دست دے تیری خلق خُدا ئیا۔ وڈیائی رہنی نہیں جمناسرتی گوداوری گنگ دی، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن دھائیا۔ انت نشانی مٹی تارا چند دی، اُمت نبی رسول سنگ محمد دے گواہیا۔ اِکو آواز آونی توں میرا میں تیرا چھند دی، دوسر سرون سُنن کچھ نہ پائیا۔ میرے اُتے کلا میٹنی اندھیرے اندھ دی، انتر نرنترا اپنی کر رُشائیا۔ دین دُنی دی واسنا من دی رہے نہ گند دی، بدھ بیک دینی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کر اییا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ دُبداء، نفرت رہن کوئے نہ پائیا۔ اِکو مارگ اپنا دس دے سدھا، دین مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے کول آد جگادی شبد گرو دی بدھا، بدھنا دا لیکھا اپنے چرن ٹکائیا۔ تیرے پیار نال ہر ہر دا جائے ودھا، تن من اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے گرہ و بے ودھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا ست دھرم دا و بے ڈنکا، ڈور و تیرا نام خُدا ئیا۔ میرا اِکو سُہا دے بکا، بنک دوارا تیرا نظری آئیا۔ اِکو مان بخش دے راؤ رنگا، امیر غریب دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ کچھ لیکھا لہنا یاد کر لے بھگت سہیلے جنکا، کی کہہ کے گیا درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا انتم کھیل کرے وچ پُری گھنکا، گھنک پُر و اسی اپنی کل ورتائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میرا میٹ دے شنکا، شنکر برہما وشن نال ملائیا۔ تیرا روپ انوپ میں تکدی رہی وار آنکا، انک کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ کلج انت سری بھگونت سنجگ میرے اُتے بنا دے بنتا، گھرن بھنہنہار اپنی دِیا کمائیا۔ دین دُنی دے اندروں گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بنا اکھراں جگت جہان بن پنڈتا، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ موُل من کا، منسا کوڑ دینی مٹائیا۔ بھنڈارا دے دے نام سچے دھن کا، مایا ممتا نہ ہوئے ہلاکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے اپنے بھگت جن کا، دُھر دی بن جنیندی مائیا۔ اولہلا رہے نہ پار برہم برہم کا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اِکو سہارا ہووے تیرے چرن کا، چرنودک جام پیائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن کا، دین مذہب نہ ونڈ

ونڈائیا۔ سب دامارگ ہووے تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن کا، سوہنگ شبد سچ پڑھائیا۔ مارگ ہووے تیری منزل چڑھن کا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔
 پیار ہووے تیرے درشن کرن کا، نچ نیز لوچن نین دینی رُشنائیا۔ تُوں مالک خالق بھٹن گھرن کا، گھرن بھٹنہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا غم مُکا
 دے ڈرن کا، بھے بھو چُکائیا۔ میرا پیار بنا دے اپنا پلو پھرن کا، بن ہتھاں ہتھ پھرائیا۔ جھگڑا مٹا دے چوٹی چڑھن کا، چیتن اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں مالک کرنی کرن کا، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے مالک دُھر دے آد، پُرکھ پُرکھوتم تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل برہم برہما، برہمانڈ تیری بے پرواہیا۔ میں تیرے حکم دی سُن دی
 رہی ناد، ڈھولے دُھر درگاہیا۔ دین دُنی دے تندی رہی فساد، جھگڑے اوتار پیغمبراں گروآں ویکھ دکھائیا۔ میرے کول سب دی گنتی اکٹریاں والی
 تعداد، ہندسیاں وچ دیاں جنائیا۔ نالے جھک جھک کراں آداب، سیس سیس نوائیا۔ میرے سب توں اعلیٰ جناب، عالی جاہ تیری وڈیائیا۔ میرا انتم ویکھ
 مزاج، طبیعت اندروں پھول بھلائییا۔ دھرم دارہیا کوئے نہ راج، حکومت سچ نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے سماج، سچ وچ نہ کوئے سائیا۔ میری
 بینتی سُن لے آج، عاجز ہو کے دیاں درڑائیا۔ میری انت کنت بھگونت رکھ لے لاج، سر میرے ہتھ لکائیا۔ تُوں شہنشاہ گرو مہاراج، مہربان
 دُھر درگاہیا۔ میتوں دے نہ دیویں جواب، مہربان ہو کے ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی نسا پور کرائیا۔
 دھرنی کہے پر بھو میری سچ دی پوری کر دے نسا، مانو اپنے رنگ رنگائیا۔ دین مذہب اکو بنا دے نسا، بنساولی اکو اک سمجھائیا۔ ساچے روپ پرگٹا دے
 ہنسا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ منوآ من مار دے کنسا، دُھر دے کاہن دیا کمائیا۔ تیرا کھیل انیک انک کل دھاری سہنسا، سہنسر گھ باسک
 ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کر دے در پوت، پتت پُنیت

بنائیا۔ ہر ہردے و سناچت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں درشن دینانت، نچ نیز کر رُشنائیا۔ تیرا کھیل سدا نوت، نرگن ویکھنا چائیں چائیا۔
 توں مالک خالق میرا پت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم کرنا ہت، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھائیا۔ میری سُنہنجی کرنی تھت، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔
 تیرے چرناں جاواں لٹ، لٹاں کھول کے دیاں ڈھائیا۔ میرے اُتوں کوڑا لیکھا میٹ دے پتھراٹ، پانہاں سیس نہ کوئے نوائیا۔ تیرے گرنٹھ شاستر
 ٹکلیاں وچ جان نہ وک، قیمت جگت کوئے نہ پائیا۔ میرا ٹھنڈا کر دے سپنہ شانت کردے اندروں ہک، حکمت اپنی نال کرائیا۔ توں مالک خالق سب دا
 اک، اینکار تیری سرنائیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے جاواں ٹک، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسانسا خواہش سب توں وڈی سب توں نک، نکی نکمی ہو کے تیرے چرن لکائیا۔

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میرا دھرم نہ رہیا سہاگ، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے کلجگ انت نکھٹے بھاگ، بھگون تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ نچ نیز
 لوچن نین کھلے کسے نہ جاگ، آلس نندرا نہ کوئے مٹائیا۔ انتشکر نہ اُتجے ویراگ، ویری پنج باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ مایا ممتا کرے نہ کوئے تیاگ،
 ترے گن اتیتے تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ سچ جوت جگے نہ کوئے چراغ، بن تیل باقی نہ کوئے رُشنائیا۔ کلجگ جیواں بدھی ہوئی کاگ، کاگ وانگ رہے
 گر لائیا۔ سچ سرنائی اینکارے تیری جائے کوئے نہ لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ
 چکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا اتم ویکھ لے ڈکھڑا، ڈکھیارن ہو کے دیاں جنائیا۔ اتم رہیا کسے نہ کھڑا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جگت جگیا سو اٹا
 دسے رُکھڑا، دس دس ماس پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ مایا ممتا ہو یا بھکھڑا، جگت ترسنا نہ کوئے مٹائیا۔ میرے اندر پیار رہیا نہ کسے مسمکھڑا، مانوسنگ نہ کوئے
 بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دکھ دلدر کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ دین

دُنی دے اندروں کڈھ وٹ، وٹنا اپنا نام بچھہائیا۔ شرع شریعت میٹ دے پھٹ، پٹی نام والی بندھائیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔
 میں تیرے ستھر واسطہ رہی گھت، نو نو لاگاں پائیا۔ دین دُنی دی بدل دے مت، بدھ بیک آپ کرائیا۔ ست سچ رنگ رنگا دے پنج تت، تتو اپنا رنگ
 چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تڈھ بن میرا دوجا ناہی کوئے، سگلا سنگی نظر
 کوئے نہ آئیا۔ دُرمت میل کوئے نہ دھوئے، پاپاں کرے نہ کوئے صفائیا۔ میں کلجگ انتم رہی روئے، بن نیئاں نیر وہائیا۔ مینڈھی سیس رہی کھوہے،
 سہاگی روپ نہ کوئے بنائیا۔ میں واسطہ پاواں ہتھ جوڑ کے دوئے، دو جہاناں مالک ہونا سہائیا۔ سچ وست نام میٹوں دے دے ڈھوئے، اگم اتھاہ میری
 جھولی آپ بھرائیا۔ میرے اُتے ست دھرم دی ہوئے لوئے، لوئن بھگتاں نچ نیترا کھ گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن بھگت سہیلے اٹھا سوئے، سرتی وچ اکال مورت سوئن رہن کوئے نہ پائیا۔

۱۳۰۵

۱۳۰۵

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ دروازے اندر وڑدیاں پنڈ سپڑ ضلع جموں *

گھڑ کہے میرا پروشا تیس، تیس بتیسا دین گواہیا۔ خوشیاں ڈھولے گاؤں راگ چھتیس، کھتری براہمن شور ویش رہے سنائیا۔ جس دا لہنا بیس
 اکیس، اک اکا اک اکھوائیا۔ جس دے چھتر جھلنا سیس، سو پڑکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام کلمہ ہونا حدیث، ہر ہر دے کرے پڑھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گھڑ کہے میرا تیسواں پروشا، پریشد راجا دھیان لگائیا۔ نگاہ مارے رام دھار
 وششٹا، وشیاں توں باہر کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ دین دُنی دا اکو ہونا ایشٹا، ایشٹ دیواک منائیا۔ جن بھگتاں پورا کرنا نسچا، نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا
 مکاؤنا جس جس دا، جسم ضمیر ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا پڑکھ اکالا جگ نیتز نہیں دسدا، سو لوچن نین نچ کرے رُشنائیا۔ جس بھجو چکاؤنا کلجگ کوڑی کرپا وس دا،
 وشو دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اُس دا امرت سوما اکو رسدا، رسک رسک اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر

کرتا دُھر در گاہیا۔ گھڑ تیس کہے میرا مہینہ جاندا نگدا، مکمل دیاں جنائیا۔ میں بنا پر بھو توں آد جگاد کسے نہ جھکدا، سیس اور نہ کسے نوائیا۔ میں نو سو پُرانوں چوکڑی جگ ونجارا بنیا رہیا اکو تک دا، سوہنگ ڈھولا گاواں چائیں چائیا۔ جس داسد اگما بر ہو کے نگدا، دو جہان کرے شنوائیا۔ اُس دا بھو نہیں ہن لگ دا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جس دے حکم وچ کلج پینڈا جاندا نگدا، بھجے واہو داہیا۔ کوڑ کڑیارا بوٹا جاندا نگدا، ہرا سنج نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا اپنی رت دا، رتڑی اپنے حکم وچ مہکائیا۔

* ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

۱۳۰۶ نارد کہے میرے آشا آئی انتری، انتشکرن دھیان لگائیا۔ میں نو سو پُرانوں چوکڑی جگ دی پر بھ دے چرناں وچوں پُرانی جنتری، جس دا ۱۳۰۶ حرف حروف سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جھٹ مینوں سنگر شبد بچھدا دُھر دا منتری، حکم حکم وچوں درڑائیا۔ نارد اہینوں ہتھ نہ لا اہدے وچ جگاں جگاں دی بسنتری، جس نوں اگنی کہہ کے سارے گائیا۔ کتے لے نہ جاویں گگن گگنتری، منڈل منڈپاں نال رکھائیا۔ اِس دا بھو پا سکیا نہیں دھونتری، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ ایہہ بڑی گن ندھان گونتری، گن کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں پچھیا سنگر شبد منترالے، منتو مینوں دے سمجھائیا۔ ایہہ رکھنی کیہڑے وڈیالے، کون وڈیا رتھیاں دینی پڑھائیا۔ کیہڑے دسنے حرف حروف سکھالے، اکھراں نال ملائیا۔ کیہڑے مندر سہاؤنی دھر مسالے، گرو دوار کس لکائیا۔ کیہڑا سکھیا اہدی سکھالے، کرے سچ پڑھائیا۔ جھٹ سنگر شبد دتا احوالے، اہل نال جنائیا۔ نارد اہدے حرف نہیں نیلے کالے، شاہی قلم نہ کوئے لکھائیا۔ ایہہ جگ جگ گھالنا گھالے، نت نت سیو کمائیا۔ جس نوں پر م پُرکھ پر ماتم اپنے چرناں ہیٹھاں ڈالے، دوسر جگہ نہ کوئے لکائیا۔ اِس دے حکم وچ پچھے جگ بیت گئے باہلے، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ اوتار پینمبر گر کر

گئے کھیل نرالے، نرگن سرگن سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، اس دی سار آپے پالئے، پاؤنہار اک اکھوائیا۔

* ۳۰ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۱۱ گرام سنگھ دے گرہ پنڈ سیر ضلع جموں *

نارد کہے سنگر شبد ایہہ جنتری کاہدی، میتوں دے سمجھائیا۔ سنگر شبد کہا ایہدے وچ ڈیائی واہ واہ دی، واہ واہ کہہ کے خوشی بنائیا۔ ایہہ
ونجارن جگ چوکڑی راہ دی، رستہ ویکھے چائیں چائیا۔ ایہہ کھیوٹ تھل اسگاہ دی، مہیل کھوج کھوجائیا۔ ایہہ خبر سندیے دیندی کی ڈیائی ہونی پر بھو
دے ناں دی، کی نام ندھان دے سمجھائیا۔ ایہہ سرتی ویکھے دین دنی دی دھرنی ماں دی، ممتا وچ کھوج کھوجائیا۔ ایہہ اُس ویلے خبر دسدی جس ویلے
دین دنی دی درشی ہندی کاں دی، پشو پنچھیاں کھل لہائیا۔ ایہہ خبر دیوے سگھنڈ سچے گراں دی، درگاہ ساچی بھو گھلائی۔ ایہدی مسل اپنی صلاح دی،
مشورہ سنگ نہ کسے رکھائیا۔ پر اس دی کھیل اپنے داء دی، جگ چوکڑی اپنا داؤ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
دامالک اک گوسانیا۔ نارد کہے جنتریے توں اپنا کھول دے بھو، کچھ میتوں دے سمجھائیا۔ میں وی کر لاں سیو، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جنتری کہے
ناردا میرا مالک جو وسے دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن لایا۔ جس دی نہ رسنا نہ جہو، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ اوہ ٹھا کر میرا جو سب دا دیوی دیو، دیوا اک
اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۳۰ گھر شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ سیر ضلع جموں *

جنتری کہے ناردا میرا لیکھا نہیں کوئی وادھو، وِ دیا والا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ بھيو میرا پاسکے کوئی نہ سادھو، سرتی وِچ نہ کوئے لیايا۔ میرا لہنا دینا بودھ اگادھو، بُدھی توں پرے میری پڑھانیا۔ میٹوں ناردا اوہ سمجھے جیہڑا میرے پر م پڑکھ دی سرنی لاگو، دوجا بھيو کوئے نہ پانیا۔ ویکھ میں کوئی وِسن والی نہیں پنجاو، پنچم گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ میں کیتا نہیں کسے نوں کدے آداو، سجِ دیاں وِچ سیس نہ کوئے نوانیا۔ میٹوں کر سکے نہ کوئے قابو، بن کامل مُرشد میرا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ میرا سنگر شبد آد جگادی اِکو آگو، دوجا نظر کوئے نہ آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسانیا۔ نارد کہے میں جھٹ پتری کھولی، بن ورقیاں دتا اُلٹانیا۔ اندروں اگئی سنی بولی، انبولت دتی جنانیا۔ میں پنڈتا اُس پر بھو دی گولی، جس دی گولک ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میٹوں جگت وِچ نہ کوئی رولیں، رولا پا کے دیاں سنانیا۔ میں اِکو دے چرناں گھول گھولی، اپنا آپ گھول گھمانیا۔ اِکو دی پریت وِچ موئی، جو میرا مولا دُھر دا ماہیا۔ میرا لہنا دینا اوتار پینغمبر گرو آس نال توئی، وعدے سب دے ویکھ رکھانیا۔ میرا اُس ویلے وقت سہنجنا ہندا جس ویلے بھار چک سکے نہ دھولی، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ نارد کہے میں پُرانا پنڈت میری بودی ویکھ لے ہلدی، بن پون ہلارے کھانیا۔ نی توں میٹوں آشا دسدے اپنے دل دی، پردہ پردیاں وِچوں اُٹھانیا۔ کس بدھ بن اکھراں والیے ہلدی، ملنی کون کرانیا۔ جنتری کہا ناردا میری کھیل اگے چھن دی، جس دا وقت نہ کوئے سمجھانیا۔ میرا بھید نہ بچھ کملیا کوجھیا مور کھا ایہہ سرشی دا اتم لیکھتے میری لیکھنی دن تن دی، تیاں دناں وِچ تریلوکی رہن کوئے نہ پانیا۔ ذرا اکھ تک میری نشانی ویکھ لے چن دی، چنتا اندر نہ کوئے رکھانیا۔ میری کھیل ان بن دی، بندرا بن دے کاہن میری سمجھ کوئے نہ آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جس دے حکم وِچ میں دو جہاناں مندی، منتی اپنے وِچ چھپانیا۔

* ۳۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱۱ جگندر سنگھ، سنتو کھ سنگھ، سوہن سنگھ، جگدیش سنگھ دے نوت پنڈ سپر ضلع جموں * *

جنتری کہے میرا جگت نہیں ودھان، قاعدہ قانون نظر کوئے نہ آئی۔ میرا لیکھا دو جہان، زمیں اسمان اپنے وچ بند کرائیا۔ میرے وچ چھپ کے بیٹھے نو سو چرانوے چوکڑی جگ دے رام کاہن، پیغمبر ایمان نال اپنا ڈیرہ لائی۔ گرو گدیواں اندر چھپا کے ستنام، ست ست اپنا رنگ رنگائی۔ میری کر سکے نہ کوئی پہچان، بے پہچان ہو کے پر بھ چرناں بیٹھاں آسن لائی۔ میں کدے نہیں وکی وشن برہاشو والی دکان، ہٹو ہٹ نہ کوئے بھوئی۔ میری سکھیا سنی نہیں کسے نے کان، کائنات نہ کوئے جنائی۔ میرا لہنا دینا نال سری بھگوان، بھگوان اپنے رنگ رنگائی۔ میرے وچ اکو تھم جو سدا سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا دھردر گاہیا۔ نارد کہے میں وی پنڈت پُرانا آدیا، آد پرکھ دتی وڈیائی۔ میں وی جوت دی دھار شبدی بودھ اگادھیا، اکھراں والی کراں نہ کوئے پڑھائی۔ جگ جگ ویکھنا میری بن گئی آدیا، عادت پر بھ نے دتی بنائی۔ میری منسا انسا سادیا، سدا سادا نظری آئی۔ میرے کول شرم حیا کا دیا، پردہ دے اٹھائی۔ میرا وی مالک اکو انادیا، اناد انادی جو اکھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکائی۔ جنتری کہے نارد اپہلوں میرے پر بھ دے چرن چم، بن رسنا رس چکھائی۔ پھر چاروں گنت گھنم، نو نو لاگا پائی۔ پھیر اُس دے ویکھ گن، جو اوگن دے مٹائی۔ پھیر سنگر شبد دا تھم سُن، جو سُنیہڑے رہیا گھلایا۔ میں وی او سے دی جانا دھن، جو دھنی ناد و جائی۔ جو مالک خالق کُن، کل مالک اک اکھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں دھر دی جنتری دا ویکھیا لگن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرا ویکھ لے ننگا ہو گیا بدن، اوڈھن تن نہ کوئے رکھائی۔ میں پھرے منڈل گگن، بھجیا واہو داہیا۔ کی کھیل تھم ورتنا مورت مدن، مدھ سوڈھن کی درڑائی۔ نو کھنڈ ویکھ لے اپنی حدن، حدو داں دھیان لگائی۔ بن اکھراں توں جو جنتر لیا تکیا اوہ صاف کہے تیرے اُتے لگن والی اگن، اگنی سکے نہ کوئے بھجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ دھرنی ہائے اُف کر لے لیا ہوا، ہوکیاں وچ جنائی۔ وے نارد پنڈتا میں کدھر نوں جاواں، کون کوئے اپنا پنڈھ

بنایا۔ جھٹ نارد کہا دھرنیے نی میں وی ابے نتھاواں، گھر نظر کوئے نہ آیا۔ آدویں لُچیاں کڈھیے باہواں، واسطہ پر بھو دے اگے پایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ جھٹ جنتری کہے نارد اتوں کیوں میریاں کریں باتاں، باطن بھیو نہ کوئی
 سمجھایا۔ میرے وچ پہلی سطر ویکھ لے جس وچ حصہ ونڈیا ذاتاں پاتاں، آخر دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ پھیر اگلا ویکھ لے کھاتہ، خطرے وچ خلق
 خدایا۔ دوجی لائن وچ دھرنی دھرت دھول دا اکو احاطہ، چار دیواری نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی چھپر چھن نہ کوئی رہنی چھاتا، چھتر دھاری نظر کوئے نہ
 آیا۔ پھیر ویکھ لے سب دا اکو ہونا داتا، داتا دانی اک اھوایا۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا لوک ماتا، لوک مات اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں دیوے نام
 سوغاتا، وست سچ سچ جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ جنتری کہے نارد میں تیتوں آئی سمجھاؤن،
 سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ میرا بھیو پانہ سکے پانی پون، انجا پون رہی گر لایا۔ میرے وچ لیکھا ویکھ لے کھیا رام راؤن، بن اکھراں اکھری لیکھ بنایا۔ کاہن
 کرشن لہنا لکھیا جو تیتوں آئی سناؤن، سندیسہ دیواں چائیں چانیا۔ کلجگ انت جو سب دا لیکھا آئے مکاؤن، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگت سہیلے آئے
 ملاؤن، وچھڑیاں میل ملایا۔ اکو نام ندھان آئے سمجھاؤن، سکھیا سچ سمجھایا۔ اپنا آپ ہر دے آئے وساؤن، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ دین دنی وچ سٹے
 آئے اٹھاؤن، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک درسایا۔ پتری کہے نارد اتوں اپنے
 سرتے چک لے چار جگ دی بیڑ، اکھراں والے گرنتھ اٹھایا۔ نارد کہا میری تے پیڑ کردی ہڈی ریڑ، بل نظر کوئے نہ آیا۔ میں مات لوک وچ جانا راہ
 وچ بڑی بھیر، دیوت سُر کروڑ تیتیاں بیٹھے جھر مٹ پایا۔ میں چھیتی چھیتی بچنا پنڈھ مکاؤنا پنڈھ سپڑ، سپڑی پوڑی ڈنڈا چڑھن کوئے نہ پایا۔ جتھے لہنا دینا
 گدا ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے جن بھگتو
 میں بھجنا ٹھا آیا میری بودی نوں لگی ہوا، ٹھنڈی ٹھار ہو کے میتوں رہی سنا یا۔ پر بھو دے اگے کچھ میری کر دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ کس بدھ جگ
 بدلنا نواں، نو نو چار دا پنڈھ مکا یا۔ میں خوشیاں دے وچ کہواں، کہہ کہہ رہی سنا یا۔ نارد کہے بودی ہلا کے پہلاں اُس دی چرنی ڈھواں، ڈھیہہ کے

دھوڑی خاک رمانیا۔ میں پھیر پچھان پر بھو جنہاں بھگتاں دے کولوں روٹی کھادھی سی جواں، کچے گنڈھیاں بھوگ لوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوانیا۔ بودی کہے ناردا سُن میری اگئی گل، انوکھی دیاں جنانیا۔ پرم پُرکھ سب دے نال کھیڈ رہیا چھل، اچھل چھل دھاری ہو کے اپنا چھل کمائیا۔ مانو ذاتی ہویا بھگتاں ول، ولولے سب دے ویکھ وکھانیا۔ لہنا دینا چُکائے وچوں کلج کل، کلمہ نام اپنا اک پڑھانیا۔ جس لہنا دینا لیکھا پورا کرنا راجے بل، باؤن دی دھار دے گواہیا۔ جنہاں دا اشومیدھ یگ دی دھار لنگر جانا چل، چلدی پھردی ویکھے خلق خدانیا۔ جگ چوکڑی دا پورب ملنا پھل، آگے پھلی بھوت دے بنانیا۔ جنم مرن دا میٹنا سل، آون جاون رہے نہ رانیا۔ بودی کہے ناردا انت بھگونت بھگون دی دھار وچ بردھ بال جوان سارے جانے رل، دکھرا رہن کوئے نہ پانیا۔ ایتھے ہن نمسکار کرتے آپاں جائیے چل، بھئیے واہو داہیا۔ جموں سنگت نوں دس جا جنہاں دے نوواں گلاساں دا بھل نہیں جانا چل، لیاؤنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا بھگتاں ہویا آپ ول، ولولے سب دے ویکھ وکھانیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

پوہ کہے میں مہینہ دسواں، دس دس ماس مات گربھ رہن والیو سب نوں دیاں جنانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے پر بھ دیاں بدلدیاں رسماں، اصول معقول اپنا آپ پرگٹانیا۔ جس دے پیار وچ اوتار پیغمبراں گروآں کھادھیاں قسماں، سوگنداں وچ جنانیا۔ جس جھگڑا میٹنا جگت ضمیر جہماں، تن وجوداں ویکھ وکھانیا۔ جس دا عقل بدھی توں باہر ہونا کرشمہ، ودیا وچ ودت سمجھ کچھ نہ آنیا۔ جس دا لیکھ نرالا سنگر شبد اگے لکھنا، لیکھ درڈائے ڈھردر گاہیا۔ جس دین دُنی جنائی مٹھنا، مٹھیا دے خلق خدانیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیالا بن کے ڈھر دا پتتا، پت پر میثور ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جس کلج انت نجھٹنا، مالک خالق اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ سنجگ ست دھرم دارس دیکھے مٹھنا، انرس آپ چکھانیا۔ جس دے پیار وچ دو جہان وکنا، دین

دُنی قیمت رہے نہ رانیا۔ جو آتم پر ماتم کرے ہتہنا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جس دا کھیل نت نوتہا، جگ جگ ویس وٹانیا۔ سو ویکھنہارا میری تھتہنا، پہلا پروشٹا دھیان لگانیا۔ میں اُس دے چرناں وچ لٹنا، آپ اپنا دیاں مٹانیا۔ جس جھگڑا میٹنا پتھر اٹنا، پانہاں سیس نہ کوئے نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آنیا۔ پوہ کہے میرا پروشٹا آیا، دسم دھار ملے وڈیانیا۔ میں اکو نور نورانہ ویکھ وکھایا، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ جو نام ندھان سری بھگوان ہو کے رہیا سناہیا، انحد نادى ناد جنانیا۔ امرت امیوں رس رہیا جام پیایا، بن رسنا رس چکھانیا۔ جو دپیک جوتی جوت رہیا جگایا، بن تیل باقی ڈگمانیا۔ اوہ پت پر میثور میرا وقت دے سہایا، سوہنی دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ پوہ کہے میرا لوک مات آیا وقت، ویکتیاں دیاں جنانیا۔ میرے صاحب دی ویکھو شکت، شکتی شالی اک اکھوانیا۔ جو مان دیوے ہر جن سہیلے بھگت، بھگوان اپنے رنگ رنگانیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہانیا۔ لیکھے لائے میننتی عرض، آرزو سب دی پھول بھلانیا۔ کھجک بدلنا جس نوں غرض، غرض کے اپنا حکم دے ورتانیا۔ دین دُنی دی پٹھی سدھی ویکھے درد، نر نرائن ہو کے پھیرا پانیا۔ نوکھنڈ پر تھی میٹے ۱۳۱۲

اندھیرا گرد، اندھ اگیان دے چکانیا۔ پوہ کہے بے شک میرا مہینہ دسداسرد، ٹھنڈک جگت نہ کوئے ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پوہ کہے میرا وقت سہنجنہا، پر بھ دیوے مان وڈیانیا۔ کرپا کرے آد نر جنہا، نر ویر بھو کھلانیا۔ جس دا دپیک اکو جگنا، دو جہان کرے رُشٹانیا۔ سب دا بنے درد دکھ بھے بھنجنہا، بھوساگر پار کرانیا۔ میں وی او سے کولوں منگنا، بھگتو سب نوں دیاں جنانیا۔ جس تہاڈے تن وجود چاڑھنی رنگنا، دُرم ت میل دھوانیا۔ نام ندھانا پاوے کنگنا، جگت دھات ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ مالک بن کے مورت گوپال مدنا، مدھسودن ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جس اکو رنگ رنگیا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس دا اکو ڈنکا راو رنگاں اندر وجنا، نوست کرے شنوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ پوہ کہے میں آیا دین دُنی دی وچ دھار، دھرنی دھرت دھول پھیرا پانیا۔ سو پُرکھ نرنجن مینٹوں دے ادھار، بن سیس ہتھ لکانیا۔ ہر پُرکھ نرنجن میری پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھانیا۔ ایکنکارا دے

ادھار، اُدرا دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ آد زرنجن جوت کرے اُجیار، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ ابناشی کرتا کرے خبردار، دُھر سندیسہ اک جنانیا۔ سِری بھگوان چرن دھوڑی بخشے چھار، ٹکے ست نام لگائیا۔ پاربرہم ویکھے ویکھنہار، بن نیئاں نین اُٹھائیا۔ سنگر شبد میرا کرے شنگار، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ میں ہو کے خبردار، ہوکا دیواں تھاوں تھانیا۔ دُنیا دارو جگت جگیا سواو نیندر غفلت وچوں ہوو باہر، آلس رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جوتی جاتا ہو یا ظاہر، ظاہر ظہور ہو کے ڈمگائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے سب کچھ اختیار، مانگت ہو کے جھولی کدے نہ ڈھپا۔ اوہ لیکھا لہنا دینا جانے سچھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا بن تیل باقی اپنا دیپ کرے اُجیار، دو جہاناں ڈمگائیا۔ اُس نوں کرنی سرب نے نمسکار، ڈنداوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ جس نوں سب نے نیا کل کلکی اوتار، امام اِمام اپنا کھیل وکھائیا۔ جو ویکھے وگسے ویکھنہار، ویکھنہارا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پوہ کہے میرا پہلا دوس دھاڑا، دیوہڑی سپس نوایا۔ میں ویکھاں پُرکھ اکال اگئی لاڑا، جو لکھ چوراسی آتم دھار رہیا پرنائیا۔ جس دا پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں باہر اکھاڑا، گگن گگنتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ انت کنت بھگونت جن بھگتاں رنگ چاڑھے گاڑھا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھے اکھاڑا، نوست برہم مت پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ پوہ کہے میرا دوس سہاونا لوک مات، متاگر اوتار پیغمبراں نال پکائیا۔ جو چار جگ دے کے گئے دات، دانی ہو کے جگت ورتائیا۔ جس دا حکم سندیسہ دیندے گئے نال قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا کھجگ انتم پرگٹ ہو یا آپ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا توں میرا میں تیرا جاپ، جگ جیون داتا ہو کے دے وڈیائیا۔ ترے گن میٹے تینو تاپ، اگنی تت دے گوائیا۔ کھجگ میٹ اندھیری رات، سنجگ سچ کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں چرن پریتی جوڑے نات، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پوہ کہے میرا دوس سہاونا پہلا، پہلی وار جنانیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سچھنڈ و سے اگے محلا، محل اٹل ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جو آد جگاد کدے نہ ہووے انگھلا، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ دو جہاناں سِری بھگوانا ہو کے کرے سیلا، سیرگاہ

بنائے خلق خُداِیَا۔ جو بھگتاں اندر دیکھے پہلاں، چہل پہل اپنا رنگ رنگاِیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتاِیَا۔ جھٹ نارد آگیا کہے سُن لے پوہ پیاریا، مترا تیتوں دیاں جناِیَا۔ جگ چوکڑی تُوں پھریا وچ سنساریا، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ بھھیئا واہو داہیا۔ اپنا لہنا دینا تک پیغمبر گرو اتاریا، تن وجوداں سنگ بناِیَا۔ جنہاں کھیلا کھیل وچ سنساریا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھایَا۔ ہُن کلجگ انتم اُس پر بھو دی واریا، جو وارث ہووے دُھر داماہیا۔ جس کوڑی کریا میٹنا اندھ اندھیاریا، سَتجگ سچ کرے رُشناِیَا۔ لہنا دینا سب دا قرض دے اتاریا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایَا۔ جس لیکھا اک دو تن چار پنج دی دھار وچاریا، چھ ست اٹھ نو دس رہن کوئے نہ پائیَا۔ دس دس بیس دا بھيو نیاریا، بیس بیس آپ سمجھایَا۔ اک اکیسا ایکنکاریا، اک اکلّا دُھر داماہیا۔ جو تیرا میٹنا اندھ اندھیاریا، نوری چند کرے رُشناِیَا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا چند ستاریا، سطح بلندی ویکھ وکھایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ اک اٹھایَا۔ نارد کہے سُن پوہ پیارے ٹھنڈیا، تیتوں دیاں درڑایَا۔ تیرا لیکھا دھرنی دھرت دھول توں باہر ٹگیا، زمیں اسماناں ویکھن کوئے نہ پائیَا۔ تُوں میتھوں بچھ نالے میتھوں کہہ پُرانے پنڈیا، پنڈتا میتھوں دے درڑایَا۔ ۱۳۱۲

میں پھیر بھيو کھولاں کوٹن کوٹ کوٹ برہمنڈیا، برہمنڈاں کھنڈاں پردہ دیاں اٹھایَا۔ نال لیکھا دستاں کی لہنا گوہند والے کھنڈیا، کھڑگاں دھار کی چترایَا۔ کس بدھ حکم ورتناست رنگ ڈنڈیا، ڈنڈاوت سب دی دیاں بدلایَا۔ لیکھا مُکاوے جیرج انڈیا، اُتبھج سیتج ویکھ وکھایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ پوہ کہے سُن نارد پاندھے، بودی والیا تیتوں دیاں جناِیَا۔ میرے اُتے احسان بڑے نے دھرتی ماں دے، ممتا وچ ویکھے نین اٹھایَا۔ کیوں کلجگ جیو اندروں رُپ بن گئے کاں دے، کاگ وانگ گرلایَا۔ ونجارے رہے نہ پر بھو دے ناں دے، ہر دے ہر نہ کوئے وسایَا۔ سہاگی چوڑے لال نہیں رہے بانہہ دے، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایَا۔ جگت ونجارے بن گئے ہاں وچ ہاں دے، سچ جھوٹھ سمجھ کوئے نہ رانیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے پوہ جی، اوہ ویکھ لو نور الاهی ربی، مہبان بیدو کہہ کے سیس نواِیَا۔ جس دا میل ہو یا سبھی، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھایَا۔ جس دے حکم وچ پتیدی جاندی ویہویں چوڈھویں صدی، صدے

وِجِ خَلْقِ خُدَائِيَا۔ اوه ويكهنهرا جگت وِكارِ دِي نَدِي، وهنالن كهوج كهوجانِيَا۔ بے شك دهرني اُتے آوند اكدِي كَدِي، قديم داملِك نُوَرِ الاهِيَا۔ جس نُوں
 پِينغمبرالن كهانا نُوَرِ الاهِي رُبِّي، رِبِّ عَالَمِينِ كهه كے سِيَسِ نُوَانِيَا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني كِرپا كر، كرے كهيل ساچا هر، تيرا وقت سُهائے پوه چھبِي،
 شهنشاه هو كے رنگ رنگانِيَا۔ پوه كهے ميرا چھبِي پر وشا كس بدھ هووے چنگا، پنڈتا ميتوں دے جنانِيَا۔ كِي ميں پوتر جل منگاواں وِچوں گنگا، گوداوري جمنا
 سُرستي نال ملانِيَا۔ كِي ميں خوشيال وِج وِجاواں مردنگا، بن سارنگ ساز كهڑكانِيَا۔ كِي ميں نو كهنڈ پر تهمي لنگهالن، بهجائن واھو داھيا۔ نارد كهانا مترا اُس دے
 كولوں منگ اگي منگا، مانگت هو كے جھولي ڈاھيا۔ جيهر اِ سِچِ پر يم دارنگے رنگا، دو جهان اتر كدے نہ جانِيَا اوه بهيو گھلائے برهم هنگا، هنگ برهم آپ
 سمجھانِيَا۔ جس دے تهم وِج پچھلا وقت لنگهال، اگے ديوے مان وُديانِيَا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني كِرپا كر، كرے كهيل ساچا هر، سِچِ دِي كَرْنِي كَارِ
 كمانِيَا۔ چھبِي پوه كهے ميرا دوس آويگا۔ سُهنجنا پر بهو سُهواويگا۔ ساچا نيتز انجانا آپ پاويگا۔ دھوڑِي مِجانا خاك رماويگا۔ ليكهے لاوے اعلي ادني، عدل انصاف آپ
 كماويگا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني كِرپا كر، ديونهارا ساچا ور، سِچِ دِي كَرْنِي كَارِ كماويگا۔ چھبِي پوه كهے ميرا اكو هونا اراده، اِشْتِ دِيواك منانِيَا۔ اكو
 شبد هووے بودھ اگا دها، بُدھِي تون باهر پڑھانِيَا۔ ميرا تن وجود هووے سادھ، سادگي اِك سمجھانِيَا۔ جو اِشْاره دے كے گيا كَرِشْن رادھا، رادھكا گيا
 سمجھانِيَا۔ كَلْجِ انت سِرِي بھگونت بن كے موھن مادھو مادھا، مدھر دُھن دے سنانِيَا۔ جس دے پيار وِج سَنُگر نانك وِجانِي رابا، سِتار سِتار وِچوں بدلانِيَا۔
 اوه شاهو بھوپ بن رنگ رُوپ دُھر دانوا، نبي رسولاں ويكه وكھانِيَا۔ جس نُوں سجدياں وِج كدے آدبا، نو نو سِيَسِ بُھكانِيَا۔ جس دِي صِفْتِ وِج چار
 جگ دے گرنتھ شاستر لكهياں گنِيان كِتابالن، اكهَر اكهَرالن نال ملانِيَا۔ اوه اپنا ضرور پورا كرے وعده، واحد اپنا پردھ لاھيا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ
 اپني كِرپا كر، كرے كهيل ساچا هر، سِچِ داملِك اِك اكهوانِيَا۔ چھبِي پوه كهے وِشْن برهما شو آون گے۔ سنساري بھنڈاري سنگھاري پھيرا پاؤن گے۔ آ كے
 ويكهن بنك دواري، بھگت دواړے سِيَسِ جُھكُون گے۔ جتھے جگے جوت نَرِنكاري، اُجالا ويكه كے خوشي مناؤن گے۔ كروڑ تيتيس كرے نمسكاري، دھوڑِي
 خاك سرب رماؤن گے۔ اوتار تيني ويكهن نال هوشيارِي، بن نيتز لوچن نِين اكه گھلاؤن گے۔ پِينغمبر دھوڑِي لاؤن چھاري، قدم بوسي كر كے اپنا شُكر مناؤن

گے۔ گرو گرو دیو بول جیکاری، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا راگ الاؤن گے۔ سنگر شبد اپنا کھیل کھیلے اپنی داری، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھاؤن گے۔ پوہ کہے سُن ناردا میری آشا پُرانی، پُران اٹھاراں سمجھ نہ آئیا۔ جگت ودیا باہر کہانی، عقل بُدھی نہ کوئے چتر آئیا۔ سمجھ سکے نہ کوئے ودوانی، ودیا جگت نہ کوئے وڈیائی۔ جس دا بھيو دسیا پُرکھ اکالے شاہ سلطانی، شہنشاہ گیا درڑا آئیا۔ جس ویلے اندھ اندھرا ہویا زمیں اسمانی، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ پوتر رہیا کوئی نہ پانی، آب حیات جام نہ کوئے پیائی۔ منزل حق نہ رہی رُوحانی، رُوح بُت روون مارن دھاہیا۔ پتا پُرکھ اکال کسے نہ ملے اتے اسمانی، اسم اعظم ویکھن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائی۔ ناردا کہے جن بھگتو چھبی پوہ نوں آؤنا نال دلیری، بل اپنا آپ پرگٹائی۔ سب دی آشا کو ہونی میں نرگن دھار تیری، دوجا سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا کرے اپنی مہری، مہر نظر اٹھائی۔ آتما بنائے اپنی چیری، چری وچھنیاں لئے ملائی۔ جس دی نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں پھیری، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ ناردا کہے جن بھگتو اپنیاں اپنیاں دسناں جوانیاں، جو بن و نئیو دیو دکھائی۔ سنجگ دیاں پرگٹ کرن آؤنیاں نشانیاں، نشانہ دین دُنی بدلائی۔ اندروں کڈھے آؤنیاں بے ایمانیاں، کوڑی کریا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھدے آؤنا بانیاں، بان انیالا تیر پر بھو دے چلائی۔ ہس ہس کے کہندے آؤنا ساڈا جھگڑا گیا چارے کھانیاں، اندج جیرج اُتسج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اسیں اُس پر بھو دیاں بنیاں سوانیاں، جو آد جگادی دھر دا ماہیا۔ جو سچھنڈ دوار اینکار دیوے مانیاں، بنانیاں ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ناردا کہے جن بھگتو خصم بنو کہ سوانی، سچ نال دیو سنائی۔ سرت بنو کہ شبد ہانی، میلا سچ سُبھائی۔ امرت رس بنو کہ جل دھار پانی، بھيو دیو گھلایا۔ چرناں وچ رہنا کہ وسنا چار کھانی، پردہ دینا اٹھائی۔ پچھلی کیتی تہاڈی پچھے ہوئی پُرانی، آگے نواں رنگ چڑھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ ناردا کہے جن بھگتو اپنیاں چڑھ کے ویکھو منزلاں کوٹیاں، کوٹاں وچوں دھیان لگائی۔ نگاہ مارو اپنیاں چوٹیاں، چوٹے بنکے ویکھ دکھائی۔ تہاڈے اندر واسنا رہن نہ کھوٹیاں،

کھوٹے کھرے روپ بدلایا۔ تہاڈیاں دُرمت میلاں جان دھوتیاں، پنت پُنت آپ بنایا۔ تہاڈیاں آتما رہن نہ سوتیاں، سُنتیاں لئے جگایا۔ سب نے یاد رکھنا تہاڈیاں دھاراں پر بھ دیاں گوتیاں، آتم پر ماتم دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ ست رنگا کہے بھگتو تہاڈا وقت سہاونا لگی، خوشیاں ڈھولے گایا۔ تہاڈی پر بھو دے نال پکی، وعدہ بھل کدے نہ جایا۔ تہاڈا پیغمبراں نال لیکھ حتی، حقیقت دا مالک دے سمجھایا۔ تہاڈے پیار وچ اپنی دھار نال رہیا تکی، تقویٰ تہاڈا رہیا بنایا۔ تہاڈا لہنا دینا جے باؤن دی دھار کئی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ست رنگا کہے میں وی ویکھاں کھیل شاہ نوابے، کی کرتا کار کمایا۔ جو لہنا دینا چکائے جل جل آب، آب حیات دے پیایا۔ جس دا کھیل ہونا دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ پھیر نگاہ مارنی وچ کعبے، قبراں وچ مُرید مُرشد سارے ویکھ وکھایا۔ پھیر سجھیاں والے تکنے آدابے، اُمت اُمتی پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ بھگتو نارد کہے میتوں گلاں نہیں آوندیاں بابلیاں، بہتا شور نہ کوئے مچایا۔ تہاڈے اندر چڑھیاں ہون لالیاں، لالن مل کے وجے ودھایا۔ تہاڈیاں جھولیاں ہون خالیاں، خالی جھولی پر بھ دے آگے ڈاہیا۔ تہاڈیاں آشاں بنیاں ہون سوالیاں، سوال اکو اک جنایا۔ پر بھو پہلوں ساڈے اندروں راتاں میٹ اندھیریاں کالیاں، کُل مالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ اسیں نہیں ویکھنا چاہندے جگت دیاں دیوالیاں، دیپک ساڈے اندر دے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو منگدے منگدے نہ جانا تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آیا۔ پر بھو کولوں منگنا تہاڈا حق، حقیقت دے مالک آگے واسطہ پائیا۔ پتہ نہیں کس ویلے مہربان ہو کے نام وسٹو تہاڈی جھولی اندر دیوے رکھ، رکھک ہو کے رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ تہاڈا وچھوڑا میٹے رہن نہ دیوے وکھ، وکھرا گرہ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ مہربان ہو کے رنج نیز دُب نیز کھول کے اکھ، بن اکھراں توں اپنا نام دے سمجھایا۔ سدا سدا سد پر بھو بھگتاں دا کردا آیا پکھ، جگت حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے بھگتو پر بھو نے نویں دسٹی ڈنڈاوت، بندگی بندگی وچوں بدلایا۔ پریم پیار دی کرنی سخاوت، سُخن

اوتار پیغمبروں گرو آں پور کرائیا۔ گرسکھو گرسکھ نال کرے نہ کوئے عداوت، جھگڑا اندروں دینا مکائیا۔ پر بھو دا پیار تے گرسکھاں دی نیامت، گرسکھو گرسکھاں وچ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے جن بھگتو میری آہ پئی تسبیح تے اوہ سٹی مالا، اکو مالک نوں سیس نوایا۔ جس نے سب دا کڈھ دتا دیوالہ، دھن دولت نظر کوئے نہ آئی۔ کلج دا کرم کرم میٹنا کالا، کالکھ نئے سب دے دئے گوائیا۔ ترے گن مایا میٹنا جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سب دا حل کرے سوالا، جو سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ نارد کہے میرا جی کردا جن بھگتو چھٹی پوہ نوں ہر بھگت دوار تے نو سو چرانوے دیپکاں دی ویکھاں دیپ مالا، دیا باقی کملا پاتی اپنے ہتھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ہر بھگت سنت سہیلیاں کرے آپ سمبھالا، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ دلباغ سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے انتر آئے ویراگ، ویراگن ہو کے دیاں جنائیا۔ میں چاہندی پر بھو تیریاں بھگتاں دا سہکیا رہے باغ، باغیچے گلشن تیرا نظری آئی۔ دُرمت میل سب دا دھوونا داغ، کوڑی کریا رہے نہ رانیا۔ دیپک جوت جگاؤنا چراغ، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ جگت ترسنا ترے گن میٹنی آگ، اگنی تت بھجائیا۔ گرگھ ہنس بناؤنے پھڑ پھڑ کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ تیری سرن سرنائی ہر جن جاون لاگ، نو نو دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے بھگتاں منگدی جیون، زندگی وچوں زندگی دینی بدلایا۔ تیرے پیار وچ سارے تھیون، ہوئے ہنگتا گڑھ دینا تڑائیا۔ بن سیس جگدیش سارے تیتوں نیون، نو نو لاگن پائیا۔ توں جھگڑا میٹنا ساڈھے تن ہتھ کایا سیون، سنیا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں چاہندی چرن چرنودک سارے تیرا پیون، انرس اپنا دینا چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے بھگتاں رہی لوڑ، لڑیندے ساجن دینی وڈیائیا۔ میری جگت ترسنا پوری کرنی تھوڑ، بہتی
 منگ نہ کوئے منگائیا۔ تُوں دو جہاناں سری بھگوانا پھرن والا اگے گھوڑ، جو بھجے واہو داہیا۔ میری آسا نسا جن بھگتاں اندروں وکھ کڈھنی کوڑ، گڑتن رہن
 کوئے نہ پائیا۔ تیخ وکارا ایکنکارا دینا ہوڑ، ہوکا دیوے تھاوں تھانیا۔ سچ دس دے کس بدھ تیرے شبد دا وچنا میرے سینے پوڑ، پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ کس بدھ کھیل کرے براہمن گوڑ، برہما بھو بھو کی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک
 اکھوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیریاں بھگتاں رہاں پوجدی، پوجن یوگ دینی وڈیائیا۔ میٹوں سرتی دینی ساچی بوجھ دی، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ ہر
 ہر دیو واسنا کڈھنی دوج دی، دتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ میں کھیل تکاں تیرے شبد گرو اودھوت دی، جو دو جہاناں تھم ورتائیا۔ میں ونجارن تیری تیخ
 تت کایا بھوت دی، پنچم میلا میلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو
 جن بھگتاں چاڑھنا اپنا رنگ، رنگت اگم رنگائیا۔ جو بن پیسے دھیلے تیرا دیوے سنگ، سگلے سنگی تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی کیتے میرے اُتے گئے لنگھ،
 آپ اپنا پندھ مکائیا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے اگے ہوئی نہیں میں کدے تنگ، تنگ دست نہ کدے رکھائیا۔ اگے ہر جن ساچے نام دھارا نال
 رنگ، رنگت کوڑ رہن نہ پائیا۔ سدا سدا سچ تیرا نام وجے مردنگ، دُھن انادی ناد کرے شنوائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا ہووے نال تیخ، پنچم پتے دینی مان
 وڈیائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ رنج، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے
 پر بھو جن بھگتاں لیکھے لالے تن وجود مٹی، خاک اپنے رنگ رنگائیا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے لٹی، لٹاں کھول کے دیاں دُہائیا۔ تیری کھیل
 اگم اتھاہ دی پر بھو میرے اُتے دھرم چلا دے ہٹی، ہٹوانا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انت اخیر بے نظیر جن بھگتاں بھرنی پئے نہ چٹی، چٹیک اپنا نام دینا لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے لہنے دینے پورب دتے کٹی، اگے
 کٹاکش ہر جن اپنا نام لگائیا۔

* ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر نہال بائی بٹالا دے نوت پر لوک سدھارن اپرانت *

بھگت اُدھارے آپ پر بھ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ سنت اُدھارے آپ پر بھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، پت پر میثور
نور الاہیا۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، نرگن نر ویر اپنی کل ورتایا۔ ہرجن اُدھارے آپ پر بھ، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، اُدھارنہارا ایکنکار۔ سنت اُدھارے آپ پر بھ، ویکھے وگسے پاوے
سار۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، لوک ماتی کھیل نیار۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، ویکھنہارا کایا ماتی بنک دوار۔ ہرجن اُدھارے آپ پر بھ، جگ جگ
کھیل سچّی سرکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، آد جگادی اک اکلّا۔
سنت اُدھارے آپ پر بھ، ویکھنہارا سچھنڈ سچ محلہ۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، پار لنگھائے مہینل جل تھلا۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، دیوے محل
اٹلا۔ ہرجن اُدھارے آپ پر بھ، دین دُنی میٹے سلا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وسنہارا نیچل دھام اولّا۔ بھگت
اُدھارے آپ پر بھ، دیوے نام ندھان۔ سنت اُدھارے آپ پر بھ، بخشے سچ استھان۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، گرہ مندر ویکھے آن۔ بھگت
اُدھارے آپ پر بھ، نام سنائے سچّی دُھنکان۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، لوک ماتی کر پچان۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، ویکھنہارا والی دو جہان۔
بھگت اُدھارے آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، دین دِیال
سدا بخشند۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، خوشی رکھائے بند بند۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، انتر آتم دئے اند۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، سوہنگ
شبد جپائے چند۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، دُئی دویتی ڈھاہے کندھ۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، آون جاون میٹے پنڈھ۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ،
سچ دوارا آپے لنگھ۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، ویکھنہارا سچ پلنگ۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، آد جگادی چاڑھنہارا رنگ۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار نبھائے اپنا سنگ۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، منزل چُکائے وائی۔ بھگت اُدھارے

آپ پر بھ، پار کرائے آون جاون گھائی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، جنم مرن میٹے پندھ واٹی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، سچ سچ سُبھائے اپنی کھائی۔
 بھگت اُدھارے آپ پر بھ، لیکھے لائے کایا پنج تت مائی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، جس میا جنم دتا امیر سنگھ گلائی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ،
 دُرمت میل دیوے کاٹی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، آپے لیکھے لائے جیون زندگی حیاتی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، اپنے گرہ دیپ جگائے کملاپاتی۔
 بھگت اُدھارے آپ پر بھ، لہنا دینا لیکھا رہے نہ لوک مائی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، درگاہ ساچی امرت دیوے بوند سوانتی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، میٹنہار اندھیری راتی۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، جگ جگ کھیل اپار۔ سنت اُدھارے آپ پر بھ، پھڑ پھڑ
 لائے پار۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، لکھ چوراسی وچوں کرے باہر۔ گرگھ اُدھارے آپ پر بھ، جم کی پھاسی رکھے باہر۔ ہر جن اُدھارے آپ پر بھ،
 گرہ دیوے درس اپار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا پیتا اینکار۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، آد جگادی کھیل۔
 بھگت اُدھارے آپ پر بھ، دُھر دا سچن سُبھیل۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، میلے سنجیگی میل۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، دکھائے دھام نویل۔ بھگت
 اُدھارے آپ پر بھ، رائے دھرم دی کٹے جیل۔ بھگت اُدھارے آپ پر بھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما، نرگن سرگن بنے سچن سُبھیل۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی نہنگ سنگھ، پریتم سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، ایشر سنگھ،

بھان سنگھ، کشمیر سنگھ، جوگا سنگھ، جاگیر سنگھ *

نارد کہے سُن دھرم دھار بُدھا، دھولے تیتوں دیاں جنایا۔ نگاہ مار کی اشارہ دے کے گیا بُدھا، پردہ پردیاں وچوں چُکائی۔ کلجگ انت سری
 بھگونت تیرا بھاگ کرے ادا، جس دی اُدے است ہووے رُشانیا۔ جو کلجگ کوڑی کریا دیکھنہارا مُدعا، مُدتاں دامالک دیا کمائی۔ جس سبجگ ست پرکاش

کرنا اگھا، چار کُنٹ کُنٹ رُشنائیا۔ تیری جوانی جو بن پھیر ہووے یوا، بُڈھیا کل رہے نہ رائیا۔ دوس رین اٹھے پہر دے الل صُبح، امرت رس اِکو اِک بھرائیا۔ دِپک پرکاش کرے جوت دھار بُجھا، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ جس دے محم وِچ اوتار پیغمبر گرو رہیا رُجھا، رُجھیاواں دین مذہب جنائیا۔ اوہ بدنہارا تیرے اتوں کلجگا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اِک ورتائیا۔ نارد کہے سُن دھرنی دھرت، دھولے دیاں جنائیا۔ اپنا وعدہ قول اقرار تک لے شرط، شرع توں باہر دھیان لگائیا۔ تیرا سوامی ٹھا کر بے پرواہی آیا پرت، پت پریشور ڈھر درگاہیا۔ جس دا کھیل سدا اُتے عرش، عرشی پریتم ڈھر درگاہیا۔ ست پیار مُجت میگھ رہیا برس، نام ندھانا رس چُکائیا۔ اُس دا خوشیاں والا برس، برسی چھبھی پوہ وڈائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، رحمت اپنا نام درسائیا۔ سب دی پورب میٹے حرص، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائیا۔ مان دیوے اُتے فرش، فرشتے خاکی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محم اِک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنی دھولے لے سُن، اننت دیاں جنائیا۔ ساچے صاحب دے تک لو گن، گن ندھان بے پرواہیا۔ جو لکھ چوراسی کرے چھان پُن، کھو جے تھاؤں تھانیا۔ ویکھ وکھائے رکھ مَن، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ اُس دا بھو جانے کون گن، کہن کچھ نہ پائیا۔ جو اُپجا ونہارا ساچی دُھن، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے تیتوں سارے کہندے دھول، دھرم دھار جنائیا۔ تُوں اپنا تک لے قول، اقرار نامہ ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ جن بھگتاں انتر رس ملے پائل، بن رسنا رس چکھائیا۔ کس بدھ پر م پُرکھ ہردے جائے مَوَل، مَوَل اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا بھو کوئی پاسکے نہ رَوَل، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا کلجگ کوڑا بھار کرے ہول، ہولی ہولی اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کرشنا سانول سندر سول، سانوریا ہو کے بھو کھلائیا۔ سو پُرکھ اکلا دین دِیالا تیرا کھیل ویکھے اڈول، اڈل ڈل کدے نہ جائیا۔ تُوں کوچھی کملی رہیں نہ مَوَل انھول، سْتیئے لے انگڑائیا۔ اوہ سچ ترازو تیرے اُتے تولے تول، نام کنڈھا ہتھ اٹھائیا۔ جس نے سچ دوارا لیا کھول، بھگت دوارے سو بھاپائیا۔ جس دا آتم پر ماتم ڈھر دا ساچا بول، انبولت راگ درڑائیا۔ سو سوامی انتر جامی جن بھگتاں کرے چول، چولا کایا ماٹی رنگ رنگائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ نارد کہے دھرنیے کھیل تک پُرکھ سمرا تھا، کی کرتا کھیل کھلا ئیا۔ جس دا لہنا دینا جگ جگ ہتھو ہاتھا، جگت اُدھار نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ سدا سہیلا جن بھگتاں دیوے سا تھا، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ جو سدا سدا سہانک ہووے انا تھا، انا تھا، غریب نمائیاں دے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا را تھا، رتھ رتھو ہی ڈھر در گاہیا۔ سو صاحب سوامی چھبھی پوہ جن بھگتاں دیوے سا تھا، سگلا سنگی اک ہو آئیا۔ جس داسندیہ دے کے گیا تریلوکی نا تھا، کاہنا کاہن کاہن وڈیائیا۔ جس دی شبدی دھار اگئی گا تھا، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا دیوے درس ہر جن سگل و سورے جائے لا تھا، سنتاپ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ نارد کہے دھرنیے اپنے گرہ تک بھگت دوار، جن بھگت سہیلے سو بھا پائیا۔ جنہاں دا پورب لہنا دینا سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوا پر کلجک سنگ بنائیا۔ اوہ ست سچ دے بن کے سیو ادار، دوس رین سیو کما ئیا۔ انتر انتر سچ پریتی کرن پیار، پریتم مل کے خوشی بنائیا۔ میں چا ہندا، دھرنی، تُوں اوہناں دے جاویں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ خوشیاں نال کریں اظہار، سوہنے ڈھولے گائیا۔ نارد کہے میں وی کراں بے جیکار، ڈھولا اک سنائیا۔ دھرنی کہے ناردا، اوہناں دی دھوڑی میری چھار، میرے مستک و بے ودھائیا۔ میں چا ہندی ہر بھگت دوار رہن والے بھگتاں دے گل وچ اک اک ہووے ہار، چھبھی پوہ اپنی رت سہائیا۔ مستک کھنڈے دی چھوہی ہووے دھار، کھڑگاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بولدے ہون جیکار، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ ہر سنگت دے ہوون وچ ادھکار، ادھ وچ اپنا کھیل کھلا ئیا۔ نارد کہے دھرنیے میں وی ویکھاں ضرور ووبار، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ دھرنی کہے میں وی کراں انتظار، بن اکھاں اکھ کھلا ئیا۔ دوہاں دا وعدہ اک اقرار، قول چھبھی پوہ جنائیا۔ ایہہ ویلا سوہنا ہووے وقت چار، چار چار داسنگ بنائیا۔ ونڈ نہیں کوئی پُرکھ نار، بردھ بال حصہ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار سچ پیار، پریتم ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

چھبھی پوہ کہے میری بھنڑی رین آئی شب، شبے روز جن بھگتاں دیاں وڈیاں۔ مہربان نوجوان سری بھگوان میرے اُتے کرپا کر دے ہبھ، آد
جگادی برہم برہمادی اپنی دیا کمائی۔ توں نورِ اگم اتھاہ بے پرواہی رب، پاربرہم پت پر میثور تیری آس رکھائی۔ میں جگ چوکڑی پورب ویکھے سب،
ستجگ تریتا دواپر کجگ دھیان لگائی۔ تیرا نورِ ظہور نکدا رہیا جلوہ گر نال سب، جس دا بھيو کوءے نہ پائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن پوہ چھبھی میرے ڈلارے سٹ، سٹیا لے انگڑائی۔ ذرا کھيڈ تک ابناشی اچت، چیتن دو جہان
کرایا۔ جس دی دھرم دھار دی مولنی رت، رتڑی اپنے نال مہکائی۔ جس اکو اٹھانا بن تتاں توں شبد ڈلارا سٹ، جس نوں جنمے کوءے نہ مایا۔ جو لکھ
چوراسی ویکھے خانہ بُت، تن وجوداں پھول بھلایا۔ جس دا لہنا دینا نال ابناشی اچت، نرگن اپنا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبد ڈلارے دو لھے، بن تتاں لے انگڑائی۔ حکم سُننا کنت کتھلے، ہر کرتا کی سُنایا۔
جس نوں جگ چوکڑی کدے نہ بھولے، نو نو چار دے گواہیا۔ جس دا آد جگاد اک اصولے، دوسر حکم نہ کوئی بدلایا۔ اوہ مالک کنت کتھلے، نرگن نور
نور الاہیا۔ جس تیتوں جھلائے اپنے جھولے، بن جننی گود لگایا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو پھولے، مہک اپنے وچوں مہکایا۔ ساچی بخش چرن دی
دھولے، دھوڑی ٹکے خاک رمایا۔ دھر دا کھیل دس معقولے، سچ فرمانا اک سُنایا۔ اوہناں کرپا نال ترے گن مایا پنج تت وصولے، بخشش رحمت دھر دی
جھولی پائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ چھبھی پوہ کہے میرے پر م پُرکھ جے سنگر تیرا شبد ڈلارا،
شبدی شبد اک اکھوایا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت روپ الاہیا۔ جس دا اکو توں ہی کنت بھتارا، دو جاسنگ نہ کوءے رکھایا۔ جو وسے نہچل دھام
نیارا، سچھنڈ ساچے سو بھا پائی۔ جس دا نور تیری جوت اُجیارا، ظہور اکو اک پرگٹایا۔ جس دا لہنا دینا اگم اپارا، اپر مہر ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جس نے
تیتوں مہتر بنایا یارا، ساجن سچ سُنایا۔ اوہ کھیلے کھیل وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دے گواہیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی تیری چلدی رہی

دھارا، لکھ چوڑاسی کھیل کھلایا۔ رُوپ دھردا رہوں پیغمبر گر اوتارا، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ نام شبد دا دیندا رہوں سہارا، کلمیاں نال وڈیایا۔ گرنٹھ شاستراں کردا رہوں مظاہرا، صفتاں صفت وڈیایا۔ اکھراں نال بول جیکارا، ڈھولے راگ درڑایا۔ آپ پھیر وس کے سب توں باہرا، بھو ابھیدا اک چھپایا۔ چھبھی پوہ کہے میں کراں نمسکارا، نو نو سیس جھکایا۔ انج میرا اتم سریشٹ نو سو چرانوے چوکڑی جگ توں بعد تیوہارا، دوس اپنا رنگ رنگایا۔ اک حکم سندیہ دے دے بن رسنا جہوا کر اشارہ، بن لوچن نین نین سمجھایا۔ توں شاہو بھوپ میرا نرنکارا، نرویر پڑکھ الاہیا۔ جس طرح آد جگاد جگ چوکڑی توں بدلدا رہوں دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ میں نو نو کراں نمسکارا، ڈنداوت بندنا سجریاں وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ چھبھی پوہ کہے میرے بھگوانا، بھگوان تیری بے پرواہیا۔ میں خوشیاں نال منگاں دانا، داتے دانی دینا ورتایا۔ توں مالک رحمانا، نور نورانہ نور الاہیا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اگم اتھایا۔ جو دھاسو ربیر مردانہ، بھے سب نوں رہیا جتایا۔ لکھ چوڑاسی تیرا کھیل مہانا، مہما کھ کھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے لکھ جگایا۔ چھبھی پوہ کہے میرے پرم پڑکھ سمرتھ، صاحب تیری سرنایا۔ میرے دیکھ لے خالی ہتھ، دست نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ کوڑ دا چلدا رتھ، رتھوہی تیرا حکم منے چائیں چانیا۔ جو تیرے پیار وچ تیرے ستھر گیا لٹھ، یارڈے سچ ہنڈھایا۔ اوس دی اوس نوں دے دے ورتھ، دست اپنی آپ ورتایا۔ میں تیتوں خوشیاں نال ٹیکاں متھ، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ نیز نیر وھاواں اتھ، ہنچھو آں ہار بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دھر درگاہیا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھو میں در دا بنیا بھکاری، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آئی تیری واری، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو کر کے گئے اشاری، سینت تیرا نام لگایا۔ بھو ابھیدا کھول کے گئے توں کلکی اوتاری، اکل کل اپنی کھیل کھلایا۔ لہنا دینا جگ چوکڑی سب دا دیوے وارو واری، وارث ہو کے دیکھ دکھایا۔ میں تیرے چرن دھوڑ لاواں چھاری، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ میری اک بیننتی اکو وار نمسکاری، ڈنداوت کہہ کے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھایا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھو

میری اِک اِک عرضوئی، عرض آرزو تیرے چرن اِکائی۔ مُدھ بن اور نہ دیسے کوئی، دُتیا بھاؤ نظر کوئے نہ آئی۔ دو جہان ملے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے اِکائی۔ سارے تیرے نام دی پا کے گئے دروہی، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ مُدھ بن میری آسا پوری کدے نہ ہوئی، ہوکا دے کے دیاں سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے دوس خوشی بنائی۔ چھبھی پوہ کہے پر بھو وِشن برہما شو دے دے سدا، صدقے واری گھول گھمائی۔ تیئی اوتار تیرے حکم وِج آوے بدھا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ پیغمبراں اِک آواز دینی اِکو سناؤنا نڈا، دُھن دُھنیوں باہر جنائی۔ گرو گُردیو آون سچ دوارے اپنی جگہ، بن قدام قدم اُٹھائی۔ دیوت سُر تیری سرنی ہووے لگا، اند اندر اسن سرب تجائی۔ اِکو شبد نگارہ سب دا ہووے وِجا، دُجانا نہ کوئے شنوئی۔ جگ چو کڑی جو تیری کر کے گئے گجا، در در منگ کے خوشی بنائی۔ تیرے حکم دی مندے رہے رضا، رازق رِزق رحیم تیری بے پرواہیا۔ میں اِج اوہناں دے بچناں دا لینا چا ہندا مزہ، بن رسنا رس وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائی۔ پُرکھ اکال کہے چھبھی پوہ سنگر شبد میرا سور پیر، بلدھاری اِک اکھوائی۔ جس دے کول میرے نام دا انیلا تیر، دو جہان چلایا۔ جس دے حکم وِج اوتار پیغمبر پیر، گرو گُردیو سیو کمائی۔ جو سب نوں دیونہارا دھیر، دھیر جوان اِک اکھوائی۔ جس دے کول حق تدبیر، طریقہ سمجھ کوئے نہ پائی۔ میں اُس نوں اِکو وار دے چھڈی واد اشیر، سر اپنا ہتھ اِکائی۔ جس نے کلجگ کرنا انت اخیر، آپ اپنا کھیل کھلایا۔ ست سچ کرنا تعمیر، محل اٹل اِک وڈیائی۔ دین دُنی بدلنی ضمیر، انتر زرنتر ویکھ وکھائی۔ جس دے کول میرے حکم دی شمشیر، شرع دا لیکھا دئے مُکائی۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر جاگیر، جگہ جگہ اپنا حکم ورتائی۔ اوہ سب دی بدلہارا تقدیر، تکبر دین دُنی مٹائی۔ جس نے پچھلی کیتی اُتے مارنی لکیر، لائن عین دینی وکھائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہیں دینا خمیر، اصل اصل وچوں پرگٹائی۔ جس دا اِکو پریم دا بستر ہونا چیر، چری وچھنیاں لئے ملایا۔ چھبھی پوہ کہے میں اپنے نک نال کڈھاں لکیر، بن مٹی خاک دیاں وکھائی۔ میرے نور نورانے شاہ سلطانے مینوں بنا اکھیاں توں سنگر شبد دی وکھا تصویر، جس نوں مَصور تصور کر نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو وِشن

برہما شو سُنو حکم اپارا، اپر مپر کی جنایا۔ جو زِگن سرگن کھیلے کھیل وچ سنسارا، جوتی جاتا ہو کے ویس وٹائی۔ جو نُورِ الٰہی پروردِ گارا، شاہو بھوپ اگم اتھاہیا۔ سو دھرنی دھرت دھول دھول جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائی۔ جس دا چھبھی پوہ دا خوشیاں والا تیوہارا، ترے گن اتپتا رہیا جنایا۔ جس دا سُنہجنا ہر بھگت دوارا، بھگون ہو کے حکم ورتائی۔ اکتھے ہو کے چلو پیغمبر گر اوتارا، اپنا پنڈھ مُکائی۔ سارے اکتھے لاو اکو نعرہ، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا بھوکھتاں وچ دے کے آئے اشارہ، پیشین گوئیاں وچ جنایا۔ اوہ امام اماما نہہکنک کل کلکی اوتارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل ہونا چار جگ توں باہرا، بھيو سکے کوئے نہ پائی۔ اوس دے درتے بنا سیس توں کرے جانسکارا، بن سجدیاں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر سچھنڈ وچوں لو انگڑائی، بن تتاں خوشی بنائی۔ اک دُجے نال پنا زبان توں کرو صلاحی، تن وجود نظر کوئے نہ آئی۔ چار جگ دے شاستر تھادی دین گواہی، شہادت اکو وار بھگتائی۔ خوشیاں دا دوس دہارا پنا قداماں توں بنو راہی، بھجو واہو داہیا۔ وشن برہما شو پھر اگے لو لائی، پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ سُرپت راجا اند چھے ۱۳۲۷

آوے چائیں چائیں، کروڑ تینتیا سنگ ملائی۔ گن گندھرب کنریشپ ڈھولے سوہلے گان بن ہتھاں اٹھاؤن باہیں، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ نالے پنا سریر توں بن اگے راہی، بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر تیس سارے اک جوت دی دھار، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی مندر نہ دوار، گھر بار نہ کوئے رکھائی۔ نہ کوئی نام کلمہ نہ رسنا والی بے بے کار، اکھراں والی نہ کوئے لکھائی۔ نہ کوئی دین مذہب شرع دی کٹار، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نہ کوئی موٹڈ مُنڈایا نہ سیس بنھے دستار، تن وجود ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سارے اکو وار ہووو خبردار، بے خبر خبر پہنچائی۔ تھادا لوک مات ہندا انتظار، چھبھی پوہ اڈیکے چائیں چائیا۔ سارے اک دُجے ول کرن اشار، بن سینت سینت لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سارے اکتھے نیسے، بھجئے واہو داہیا۔ خوشیاں دے وچ ہسیے، ہستی تک بے پرواہیا۔ جن بھگت دوارے وسیے، اپنا پنڈھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو میرا اگم سندیسہ، بن اکھراں دیاں درڑائیا۔ سب دا اکو ماہی محبوب نر نریشا،
 نر نرائن نور الاہیا۔ جس دانہ مچھ داہڑی کوئی کیسا، مونڈ منڈایا نظری کوئے نہ آئی۔ جو آد جگادی بدلے بھسیا، بھیکھا دھاری اک اکھوائیا۔ جس دا انت
 آخیری بے نظیری لہنا دینا نال گوبند دس دسمیشا، دہ دشا باہر سمجھائیا۔ تساں اوس نوں لہنا سنگر شبد کہے، تے لہنا وچوں سمبل دیسا، دوجا دھام نظر
 کوئے نہ آئی۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشین گویاں وچ آئے سمجھائیا۔ اوہ آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ کوئے جنائیا۔ جس کلجک انت میٹنا
 کلکیشا، کل کلکی نور الاہیا۔ اوہدا لہنا دینا دو جہان دیس پر دیسا، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے چھبھی پوہ تیری پورب کی صلاح، مشورہ دے جنائیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں کہے واہ واہ، واہ واہ پر بھو دی بے پرواہیا۔
 جس نے وقت سہنجنا دتا سہا، سوہنی دتی وڈیائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو دین دنی دے ملاح، بیڑا جگت والا چلائی۔ نام کلمہ گئے الا، اکھراں وچ
 سنائیا۔ کھوں کہے کے گئے اوہ مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔
 سنگر شبد کہے انج دوس دھاڑا لوک مات، سوہنی خوشی بنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تھادی اکو دے جماعت، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پڑکھ اکال دی سہنجنی
 ہوئی رات، بھنڑی رین خوشی بنائیا۔ ساریاں اکٹھیاں اکو وار دسنی بات، باطن پردہ دینا کھلائی۔ سچکھنڈ نو اسیو دھرتی اُتے ویکھو مار جھات، بھگت دوارے
 دھیان لگائیا۔ جتھے بھگت سہیلے بیٹھے جنہاں دا اکو پتاتے اکو مات، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جنہاں دی صاحب سوامی پچھن آیا وات، وارث ہو کے ویکھ
 دکھائیا۔ نالے خصم بنے سوامی بنے نالے ہووے کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جس دا کدے نہ ہووے دہانت، جس مرن وچ نہ آئی۔ آد جگاد
 جگ چو کڑی نہ کدے کرے پشچاپ، چنتا غمی نہ کوئی رکھائیا۔ جس دا دو جہاناں اکو جاپ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو اکو نور جوت اگم، تن ماٹی خاک نظر کوئے نہ آئی۔ بن جننی
 چھبھی پوہ پر بھو دے دوارے پر بھو دی دھاروں پئے جم، جننی اکو نظری آئی۔ جس نے سب نوں دکھاون آتم دھار تکو سر شئی دا انتشکرن برہم، پار برہم

اپنا حکم ورتائیا۔ نوست مینٹنا بھرانٹ والا بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ ست سچ دا ستوادی ہو کے دسنا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آد جگادی جس دا
 اکو دھرم، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد
 جگادی کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ زندگی وچ جیون وچ کدے نہ مرتا، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ میں سب دے ڈکھ کلیش ہرتا، نت نت ویکھ وکھائیا۔
 میں اکو ونجارا ڈھر دے در دا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے بھے وچ جگت جہان ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرا کلمہ نام سندیس
 پڑھدا، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ میں نت نت جگ جگ نواں گھاڑن گھڑدا، گھڑنہار اک اکھوائیا۔ میں مالک دو جہاناں گڑھ دا، ایہہ میری
 بے پرواہیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ سنگر
 شبد کہے اوتارو بھگت دوار ویکھو نال چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ سنت کمار کہے میں گیا آ، سوہنی خوشی بنائیا۔ براہ کہے میں ویکھیا بے پرواہ، یکے پُرش
 نال ملائیا۔ حیگریو کہے مینٹوں سوہنا لگا تھاں، نر نرائن صفت صلاحیا۔ کپل من کہے میں ڈھولا لواں گا، دتاترے سیس نوائیا۔ رکھو کہے ایہو پتاتے ایہو
 ماں، پرتھو کہے ایسے دی بے پرواہیا۔ متس کہے ایہہ وسے تھل اسگاہ، کچھپ کہے اپنا رنگ رنگائیا۔ دھنتر کہے سب دے لہنے دینے دے مکا، موہنی
 اپنا روپ وٹائیا۔ ہنسا کہے ایسے دے گن بن رسنا جہوار ہے گا، صفتاں صفت صلاحیا۔ ہری ہر کہے میرا لیکھا جانے کوئی نہ، نرسنگھ ہو کے اپنی کھیل
 کھلایا۔ نر نرائن سکے نہ کوئی وڈیا، بھيو سکے نہ کوئے جنائیا۔ باون کہے میں سب توں نکا وڈا روپ بنا، چھوٹا اپنا آپ رکھائیا۔ بل دے نال ناتا لیا جڑا،
 بل دوارے آیا واہو داہیا۔ جس دا اسمیدھ یگ دا لہنا نو کھنڈ پر تھمی آسو دتا دوڑا، بھجیا واہو داہیا۔ ریشیاں نیاں لیا منگا، تپسویاں سنگ بنائیا۔ بھانت
 بھانت دا پکوان لیا پکا، سوہنی خوشی بنائیا۔ پریم پریتی وچ لیا چھکا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سارے بل دے دوارے کہن واہ واہ، واہ واہ راجن تیرے
 ہتھ وڈیائیا۔ اگوں باون بول کے رہیا سنا، چار وید جس دی دین گواہیا۔ او رکھيو منیو کس دا بھوگ آئے لوا، سچ دیو سنا۔ کس بدھ پر بھو نوں پرگٹ لیا
 کرا، پرگٹا بل دا سو بھاپائیا۔ سارے ہو گئے حیراں، حیرانی وچ ویکھن تھائیں تھانیا۔ جھٹ باون نے اشارہ کیتا جب تک ہنس بدھی نہ ہووے کاں،

گگ ہنس نہ رُوپ بدلانیا۔ اونان چر نہ آوے بے پرواہ، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار
 کمائیا۔ چھبھی پوہ کہے اوہ ایہو دوس دہاڑا، چار جگ دے شاستر سمجھ سکے نہ رائیا۔ بل باون اگے کڈھے ہاڑا، ہوکیاں وچ دُہانیا۔ باون پنا ناچ توں لا کے
 اکھاڑا، چھوٹا وڈا اپنا رُوپ بدلانیا۔ نہ اوہ بال تے نہ اوہ لاڑا، بڈھا سوہنا رُوپ دکھانیا۔ نہ گھ دند نہ دسن داہڑاں، مچھ داہڑی نہ کوئے ودھانیا۔ جاں بل
 نے پھیر تکیا نہ جسم دے نہ ناڑاں، ہڈ ماس دیکھن کوئے نہ پانیا۔ باون نے پھیر رُوپ دھر لیا دوبارہ، سوہنا کھیل کھلایا۔ نالے خوشی نال دتا اشارہ، کلجک
 دتا دکھانیا۔ اوہ دیکھ لے اندھ اندھیارا، نور نورانہ نور نہ کوئے رُشانیا۔ میرا کھیل ہونا دوبارہ، دوہری کل ورتانیا۔ جس دا بھيو پائے نہ کوئے سنسارا،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو تے لئے بلانیا۔ نالے ہتھ تے ہتھ ماریا میرا کھیل سب توں نیارا، نراکار نرنکار ہو کے دیاں دکھانیا۔ میں چاہندا
 اے راجن تیرا وڈا ہووے دربار، سوہنی وجے ودھانیا۔ پر میٹوں دسن لئی اک دھام بخش دے جس وچ کراں گزارا، کرم ڈھائی منگ منگانیا۔ نالے
 پنڈت ہو کے گاواں تیریاں واراں، سوہنے ڈھولے دیاں سنانیا۔ کیوں نالے ریشیاں ول دیکھیا نہ ایہہ پُرکھ تے نہ ایہہ ناراں، استری مرد رُوپ نہ کوئے
 دکھانیا۔ ایہناں دے ہندیاں ایہناں دے پیار وچ پرگٹ نہیں ہویا کرتارا، کرنی دا کرتا اپنا رُوپ بدلانیا۔ میں تے بڈھا براہمن بن کے بھکھارا، بھجیاں
 واہو داہیا۔ میں ان پانی تیرا کھ نہیں لایا نہ رسن چھہایا نہ کیتا پیارا، پریم پریتی وچ دیاں سنانیا۔ جھٹ بل روپیا زارو زارا، نیناں نیر دہانیا۔ میں بھگت
 اُس پر بھو دا پیارا، جو بھگون دھر درگاہیا۔ جس دے نام دا میرے اندر دھنکارا، دُھن ناد سنانیا۔ ایہہ گھر بار سب تمارا، میرا کچھ نظر نہ آنیا۔
 ڈھائی کرماں ساری دھرت جتھوں چاہوں اپنا بنا لو دوارا، سوہنی ونڈ ونڈانیا۔ باون پریم نال جل منگایا چوٹی جھڈائی شکر پروہت نوں کہا آجا مترا یارا، او
 تیری تیری تیرے نال گنڈھ پوانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ شکر پروہت نے ست
 چوٹیاں چھڈیاں پانی، ہتھوں اتوں رُڑھانیا۔ اُس ویلے باون نے بولی اک اگمی بانی، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ نالے آتم کہا نالے پر ماتم کہا دوہاں دی
 دھار سکے نہ کوئے پچھانی، جگ نیز دیکھن کوئے نہ پانیا۔ پھیر کہا میں ہی راجا تے میں ہی رانی، دو جاکنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ پھیر کہا میں ہی زمیں تے

۱۳۳۰

۱۳۳۰

میں اسمانی، دو جہانی اپنی کھیل کھلایا۔ پھیر کہا میں ہی فقیر درویش بھکاری میں ہی شاہِ سلطانی، شہنشاہِ اک اکھوایا۔ پھیر بولیا ایہہ رسنا نہیں زبانی، کایا کلمہ کائنات نہ کوئے جنایا۔ اوہ نہیں ایہہ کوئی منزل نہیں روحانی، رُوح بُت نہ کوئے وڈیایا۔ ایہہ جوت اوہ جس نوں نرکار نرکار کہے جس دا کھیل مہانی، مہما کتھ وڈیایا۔ پھیر اشارہ دتا اوئے بل ذرا نگاہ مار لے سنجگ گیا تریتا گیا دواپر گیا اوہ کلجگ دی نشانی، نشانہ دھرم نظر کوئے نہ آئی۔ نالے لکھ چوڑاسی جیو جنت سارے پُنین چھانیں، کھوجنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ چھبھی پوہ پھیر اک دم باؤن ٹیک لئے اپنے گوڈے، بل آگے دھیان لگایا۔ پھیر ہلُون کے بل دے موڈھے، اشارہ دتا کرایا۔ جھٹ بل نے اپنے اتشکرن ہر دے سوڈھے، سُدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی لالچ رکھیا نہ کوئی لوبھے، ممتا جگت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ بل کہے ہائے ہائے اوہ پُرانیا پنڈیا، پنڈتا دیاں جنایا۔ میں پریم دا پکوان ستاں رنگاں وچ بٹھ کے ونڈیا، جس دی توٹ رہی نہ رانیا۔ میں اکو پوڑی تکی اکو منزل دیکھی اکو چڑھیا ڈنڈیا، جس نے میری ڈنڈاوت دتی بدلایا۔ باؤن اشارہ کیتا بل نوں لپھڑ ماریا ۱۳۳۱

کھیل دکھایا اوہ دیکھ کلجگ وچ گوبند دا کھنڈیا، جو کھڑگاں کرے صفایا۔ نالے پریم پیار دا امرت اگما ونڈیا، بن رسنا دتا چکھایا۔ جھٹ بل نے اپنے گھٹ کے دنڈیا، دنڈاں ہیٹھاں جیسبھ لئی رکھایا۔ جھٹ باؤن نے اشارہ کیتا بل اوہ دیکھ لے کلجگ وچ نشان ہونا تارا چندیا، قُدرت دا قادر کی اپنا کھیل کرایا۔ شرع دے نال شرع ٹکراؤنی پر بھہ دا نام کلمہ ڈھال بنے تلوار بنے تے مارے بندگی والے بندیاں، دھرم دی دھار رہن کوئے نہ پانیا۔ او سے ویلے پھیر باؤن نے کہا اے بل میں تیتھوں صرف ڈھائی قداماں تھان منگیا، بہتی منگ نہ کوئے منگایا۔ او سے ویلے بل نے خوشیاں دے وچ مٹیا، اپنی منسا دتی رکھایا۔ باؤن کہا آہ میری لائن عین ایہو گوبند دا انتم ہونا کتیا، گرو گرنتھ جس دی دئے گواہیا۔ اُس توں آگے نہ کوئی دین چلے نہ مذہب چلے نہ شرع رہے نہ حد رہے نہ بنیا، لیکھا سب دا دئے مکایا۔ جو سرشٹی ہونی کھن کھنیاں، حصیاں وچ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ بل کہا اے باؤن میرے بھگوان، میری تیرے چرن ڈھانیا۔ میرا پروان کر پکوان، جو تیرے آگے رکھایا۔

باؤن نے زمیں دیکھی پھیر دیکھیا اسمان، اسمان زمیں توں باہر اپنے اندر دھیان لگایا۔ پھیر کیتا دھیان، دو جہاناں پرے کھوج کھوجایا۔ پھیر بولیا پنا زبان،
 شبد دتتا سنایا۔ اے بل تیری دھار وچ میں آیتے سنجگ دانت کران، کرنی دا کرتا ہو کے دیاں درڑایا۔ تریتے واسطے آونا رام، رام دی رام
 پائے ڈھایا۔ پھیر آجانا کرشن کاہن، گھنڈیا ہو کے کھیل کھلایا۔ پھیر پیغمبراں نوں دینا پیغام، سندیسے ڈھر سنایا۔ پھیر نانک نوں دے کے ستنام،
 منتر دینا جنایا۔ گوہند نوں واگرو دی فتح دا ڈنکا دینا وچ جہان، جو بن ہتھاں جائے کھڑکایا۔ سچ پچھیں جدوں سارے ہی لنگھ گئے پھیر آپ ہو کے آواں
 بھگوان، بھگتاں دا میلا سچ سُبھائی لواں کرایا۔ اُس نوں سکے کوئی نہ جان، جو جانی جانہار اکو ڈھر دا ماہیا۔ جس دی اکھر کر نہ سکن کلیان، کلمے سمجھ نہ
 کوئے سمجھایا۔ اُس ویلے میرا ایسا ہونا ودھان، جس نوں جگت و دیا سمجھ سکے کوئے نہ رایا۔ ایسا ہونا فرمان، جو پنا اکھراں توں بنا و دیا توں دیاں درڑایا۔
 پر اُس نوں میری کرپا توں بغیر کوئی نہیں کریگا پروان، پروانہ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جھٹ بل چرنی ڈگا آن، چرناں اُتے سیس اُکایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پڑا آپ اُٹھایا۔ بل کہا میرے صاحب سوامیا، ساجن ساچے میت۔ میرے انتھکرن دے انترجامیا،
 تیری دیکھاں اگڑی ریت۔ ڈھر دے شبد دے نام دے بانیا، میتوں کر دے ٹھانڈا سیت۔ ایہہ سب تیریاں کھانیاں پکانیاں، جگ جگ دی چلی ریت۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ترے گن اتیت۔ باؤن کہا، بل، پہلوں اپنا پورا کر اقرار، کرماں ڈھائی منگ
 منگایا۔ بل نے کھ چوں بچن دتتا اچار، خوشی نال سنایا۔ بلکھ دی دھرتی کرن لگی پکار، توں ہی توں ہی تیری وڈ وڈیایا۔ جھٹ باؤن نے کیتا آکار، اپنا
 آپ بدلایا۔ پہلا قدم چکھیا ڈوور رکھیا جس دی گرنٹھ شاستر پائے نہ سار، گرڑ پُراں دے گواہیا۔ دوسرا قدم ٹرانٹو دی دھار، آگے لیکھا سمجھ کچھ نہ آئی۔
 پتہ نہیں کیہڑا روپ بنا کے وکھا دتتا بل نوں جس وچ کئی کوٹ چھپ گئے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے چرنی ڈگ ڈگ سیس نواہیا۔ اوس
 پھڑ کے قدم کیتی پکار، پنے پنے پنے سیس نواہیا۔ جھٹ باؤن نے اپنا آپ سکوج لیا تے آگیا گٹھ مُٹھ دارو پ بنا کے پھیر دوجی وار، دوہری اپنی کھیل
 کھلایا۔ نالے ہس کے کہا، اے بل، پر بھو دا لہنا دینا سدا جگ چار، جگ چوکڑی کھیل چلیا آئی۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ آوے اپنی دھار، دھرنی

دھرت دھول دھول اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے پیار وچ نام کلمے دے اُچار، سوہنے ڈھولے سوہلے راگ سنائیا۔ راگ ناد اُس دا کرن اظہار، آپ اپنی سُر بنائیا۔ پر تیتوں سچ دسناں جس ویلے بن کے آیا کل کلکی اوتار، نہہکنک اپنی کل پر گنائیا۔ امام امانور اُجیار، جوتی جاتا نور الاہیا۔ پہلوں اُن وڈا ہوناتے پھیر ایڈا چھوٹا بنا کہ لبھنا نہیں وچ کسے سنسار، جگ نیز ویکھن کوئی نہ پائیا۔ جیہڑا میں تیتوں پہلوں دسیا گوہند دا اوہ بنا متر مُرار، ماچھو واڑے دی بیج ہنڈھائیا۔ پھیر دوبارہ ہووے ظاہر، سمبل اپنی کل ورتائیا۔ گوہند شبد گرو تے جوت دا جوت ہووے اُجیار، جوتی جاتا سوہا پائیا۔ اپنا حکم کرے سب توں باہر، جس دا اکھر اکھر سمجھے نہ کوئے سمجھائیا۔ جھٹ بل نے دھیان دھر کے اندر کیتی پکار، اپنا سواس مستک توں اُپر لیا کھچائیا۔ سوا گٹھ دے وچ کر کے اُجیار، اگے پچھے ویکھ وکھائیا۔ مارو ڈنڈ نوں کہا تیرا وی نہیں کوئی وہار، تیرا سنگ نہ کوئے چترائیا۔ دسم دواری نوں کہا اوہ توں وی ادھ وچکار، بیٹھی آسن لائیا۔ میرا محبوب میرا سوامی مالک بیٹھا اپنے سچے درے دربار، سچھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جھٹ پریم وچ بنا نیتراں توں نگاہ لئی مار، بنا اکھیاں درشن پائیا۔ بنا رسنا توں سنی شبد دی دھار، انسنت دتی درڑائیا۔ اوئے بل، ہن میں تیرے آیا اک دے دوار، تیرے دوار نوں دواں وڈیائیا۔ پر کلجک وچ جس ویلے ست دھرم توں دُور ہو گیا سنسار، اوتار پیغمبراں گرو آں میرے شبد نام دارنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ اُس ویلے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہوواں ظاہر، ظاہر ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ چار جگ دے نہیں نو سو پُرانوے چو کڑی جگ جنم دے وچھڑے اکٹھے کر لوواں ایکا وار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں کوئی شاستر تے سمرت تے وید پُراناں دا دسنا نہیں وہار، رسنا جہوانہ کوئی کراں پڑھائیا۔ جس نوں چاہواں گا او سے نوں دیواں گاتار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ کیوں میں مالک خالق دو جہاناں دا مختیار، مختیار سب کچھ اپنے حکم وچ چلایا۔ بل کہا پر بھو میں تیری بھگتی دا اپنے اندر بھریا بھنڈار، دوس رین تیرے ڈھولے گائیا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرے چرناں اتوں دتی وار، بھینٹا تیرے اگے لکایا۔ بھگت بنا بڑا دُشوار، بن بھگتیوں کوئی پر بھو نوں ملن کدے نہ پائیا۔ جھٹ باون کہا او بل جس نے میرا روپ بنایا ساکار، تے تتاں کھیل کھلایا۔ اوہ شہنشاہ سب دا سکدار، پاتشاہ اگم اتھایا۔ جدوں چاہوے جس نوں چاہوے بنا بھگتیوں لا دیوے پار، پر م پُرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ اوہدے چرناں دی دھوڑ تے سچھنڈ دا دوار، دوویں اکو روپ دے

دکھائی۔ باؤن پھیر ویکھیا او بل، بے شک اوس ویلے کلجک نے کرنا دھواں دھار، دُھر دے لحم وچ کلجک سیو کمائی۔ پھر وی بھگت سہیلا ہو کے پھر
 باہوں لوں اُبار، کوجھیاں کملیاں اپنے گلے لگائی۔ پر اک گلّ یاد رکھیں ایہہ وقت اودوں سہاؤنا ہووے گا، جدوں نامے دی دھار دا بنیگا بھگت دوار،
 جس دی ستر بہتر چہتر تے پنج پنج دین گواہیا۔ ایہناں اکھراں دا چار جگ دے شاستر کر نہیں سکدے وستھار، جگت دے ودیا والے بھوونہ کوئے پائی۔
 پر یاد رکھیں بل نو سو چرانوے چوکڑی جگ پر بھو دے نام دے ڈنک وجدے رہے سنسار، اوسے دے گن گائی۔ پر کلجک انت بھگتاں دا ایسا بنا میت
 مُرار، متر پیارا ہو کے اپنی گود لگائی۔ آپ بھاون مات لوک وچ کچھ کرے پر بھگتاں نوں ضرور سچکھنڈ لیاویگا اپنی گود اٹھال، بنا لتاں باہواں توں بھجے
 واہو داہیا۔ پر اوہ وقت یاد رکھیں اوہ لیکھا اودوں مگنا جس ویلے سمت شہنشاہی اک اک نوں ملا کے تے آؤنا گیاراں دا سال، سال بسالا اپنی کھیل کھلایا۔
 کیوں پر بھو دے بھگت تے پر بھو دے لال، تے لالن ہو کے اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک
 سنایا۔ چھبھی پوہ کہے باؤن نے بل نوں ور دتے اٹھ، بنا لیکھ لیکھنی دتی وڈیائی۔ شبد سنائے بنا ہلاں بٹ، جہوار سنانہ کوئے ہلایا۔ لیکھ لکھے بنا قلم شاہی
 تے انگلاں ہتھاں گٹ، لال رنگ دتا چڑھایا۔ نالے اشارہ کیتا بھگت بھگوان پریتی کدے نہ جاوے ٹٹ، ٹٹیاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ آتم پر ماتم ناتا کدے نہ
 جاوے چھٹ، چھٹکی لو پھیر لئے لگائی۔ پر اک پر بھو وچ وڈا گن، جدوں چاہے لوک مات دے بوٹے پٹ، تے سچکھنڈ اپنے در لئے لگائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اپنا لحم ورتایا۔ چھبھی پوہ کہے اوہ ویکھو گرو اتار پیغمبر کدے سوہنے بیٹھے استھان، اپنا
 آسن لایا۔ نالے نور نالے جوت نالے پرکاش نالے ست سروپ بھگوان، بھگوان وچ سمایا۔ نالے داتے نالے بھکاری نالے منگتے نالے منگن دان، اپنی
 جھولی ڈاہیا۔ نالے ویکھن زمیں اسمان، دو جہاناں راہ تکایا۔ نالے تگن اپنے فرمان، جو بھوکھتاں وچ آئے لکھایا۔ نالے سناؤن سیتا رام، کی رمیا کرے
 دُھر در گاہیا۔ نال سندیسے دیون کاہن، کاہن تیرے کاہن دی کی وڈیائی۔ پیغمبر کہن ساڈا امام، جلوہ گر نور الاہیا۔ گرو گردیو کہن اسیں اوسے دے
 روپ وچوں ہوئے پردھان، جس نے مات لوک دتی وڈیائی۔ جس دا سندیسہ سنیا بنا کان، انادی دُھن وچ شنوایا۔ اوہ شاہو بھوپ انت آوے سلطان،

مالک دُھر درگاہیا۔ جس نوں سارے کرن پروان، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ سانوں ایوں جاچدا سب نوں اوہ مالک خالق والی دو جہان، دوہری اپنی کل
 ورتایا۔ جس نے اپنا حکم سناؤنا بناکان، شبدی شبد کرے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔
 چھبھی پوہ کہے پر بھو میرا پُرانا تیرے نال لہنا، سنجگ دے گواہیا۔ تیتوں ضرور پئیگا دینا، مگر کدے نہ جائیا۔ میں چاہندا جے تُوں سنگر ہس تے بھگتاں
 نوں درشن دیویں دے جاگدیاں تے راتی ستیاں اپنے نیناں، ساکھیاں نظری آہیا۔ پھیر میں چاہندا تُوں ایہناں دے اندر وڑ کے بہنا، کایا مندر سوہا
 پائیا۔ پھیر میں چاہندا انہاں اندر بل بخش دے ہر ہر دے وچ جنہاں تیرا بھانا سہنا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہور کرپا کر دے اپنے پیار دا انتر نر نتر پا
 دے گہنا، دو جہان سکے نہ کوئے چڑایا۔ مہربان ہو جا اینہاں نوں لاڑی موت نہ کھائے ڈینا، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ کرپالو ہور کرپا کر دے
 چوڑاسی وچ نہ پئے پینا، جم کی پھاسی دینی کٹایا۔ ہور مہربان ہو جا ایہ تیرے بھگت نہیں طرفیناں، سوت ڈلارے تیرے نظری آہیا۔ چھبھی پوہ کہے
 میں چاہندا جن بھگتو جے بھگت جے تے بن جاؤ بھائی بھیناں، بُری اکھ نہ کوئے اُٹھایا۔ ویکھ لو تہاڈے وینہدیاں جگت جہان کس وین وچ وہنا، آگے ہو
 نہ کوئے اٹکایا۔ جگت جہان دُھر دے حکم دے نال کھنہا، خالص نظر کوئے نہ آہیا۔ اوہ بالیسی یاد رکھ کس طریقے نال لکھی سی رمانا، اوہ چمپارا کس
 طریقے نال پر بھ دے نال گنڈھ پوایا۔ تیس سیدھے ساک کیہڑا تہاڈا سجن کیہڑا تہاڈا سینا، کس دے نال مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب حکم ورتایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو اوئے آگے لڑایاں جھگڑے ہندے رہے تیر کماناں تے
 کھنڈے، جگت شرع وچ لڑایا۔ اتار پیغمبراں نوں وند دیتاں وندے، حصے تھوڑے تھوڑے پائیا۔ نام دے چڑھا کے نلے نلے ڈنڈے، پوڑیاں اُتے
 لکایا۔ اپنے اپنے دھرم تے مذہب دے جھلا کے جھنڈے، دین دُنی گئے دکھایا۔ پر پھیر وی پر بھ نے سب نوں جنایا کجگ انتم آؤنا کھنڈھے، کھنڈھی
 گھاٹ سارے بیٹھے آسن لایا۔ انت اخیر اکو گاؤنا سب نے چھنڈے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ پچھلیاں جگ پچھے بڑے لے لے لنگھے، اپنا پنڈھ
 مکایا۔ پر یاد رکھیو، جس ویلے گوہند دی دھار بنی تے شبد دی دھار وچوں آواز آئی، گوہند، دو اک دی دھار میری آئی تے تیرے آئی ہوونے کنگھے

دے دندے، دندیاں پیہن والا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جہاں چہ میں دوبارہ نہ آیا اوناں چہ نشانِ مٹنا نہیں تارا تے چندے، چند ستار ویکھن راہ نکائیآ۔ اوہ کھیل ایسا ہونا پر بھو دے نام اُتوں لڑنے بندیاں نال بندے، بندگی والا رہن کوئے نہ پائیآ۔ ایہہ کھیل ہونے تہاڈے وینہدیاں وینہدیاں بڑے اچھے، اچانک اپنا تھم دینا ورتائیآ۔ محمد نے آس رکھی ایہہ جدوں شروع ہووے تے ہووے میرے یک شے، یکے بعد دیگرے تھم نہ کوئے سنائیآ۔ پتہ نہیں بھگتو کیہڑا ویلا کیہڑی سلکھنی گھڑی تے تہاڈا پر بھو اپنا کھیل ارمبھے، ارمبھا پری چوڈاں رتناں والی گئی سمجھائیآ۔ ایہہ کوئی کھیل تہاڈا نہیں بھگوان دی دھار تے جس نے کراؤنے دین دُنی دے دنگے، دغیاں وچ اپنا تھم ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیآ۔ چھبھی پوہ کہے اوئے ناردا توں کیوں لُکھا، اوہ میرے دُور دُور بودی ہلائیآ۔ نارد کہے اوئے مترا میتوں اے دسداجوں پچھلیاں دا پینڈا لکھا، اگے راہ کھیڑا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پر بھ نوں ملن واسطے سب نے ہتھیریاں لائے لکھا، توڑالا کے گئے سمجھائیآ۔ پر براہمن کہندا میں اوہ بڈھا اوہ پُرانا پنڈا جیہڑا آد جگاد اکو پر بھو نوں جھکیا، دُوبے سس نہ کدے نوائیآ۔ نہ میں ہریا نہ میں سکھا، اپنا آپ نہ کوئے بدلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک دکھائیآ۔ نارد کہے چھبھی پوہ مترا میں سُنیاں بڑیاں گلاں، دُوروں دُوروں دھیان لگائیآ۔ میں جان دا گھڑی گھڑی پل پلاں، پکاں دے پچھے بیٹھا ویکھ دکھائیآ۔ جیہڑا پھر دا جنگلاں جوہاں تے وچ جھلاں، جھلا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جس نوں محمد ورگیاں رسولان کہا اللہ، عالمین تیری بے پرواہیا۔ میتوں ایوں جاپدا اوہ پھیر اک اکلّا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیآ۔ جس دا تھم ورتنا جلاں تھلاں، مہینل اپنا پھیرا پائیآ۔ اوہ ایوں جاپدا جویں اپنیاں بھگتاں دا میٹن آگیا سلا، سلل ہو کے اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب دُھر درگاہیا۔ نارد کہے بھگتو، او مترو، او پیاریو سبھنو او سنگیو ساتھیو میں سچ دساں ایہہ پر بھو بڑا دھوکھے باز، جگ جگ اپنی کھیل کھلائیآ۔ اپنے نام دی وڈیائی واسطے اپنی بدل دیندا آواز، اکھراں نال اکھر دے بدلایآ۔ پھیر نوں توں نوں ساجنا لئے ساچ، ایہہ ایہدی بے پرواہیا۔ کدی سبج نوں کدی تریتے نوں کدی دواپروں دے کے راج، رعیت لکھ چوڑا سی سنگ بنائیآ۔ کدی کلج دی کھول کے جاگ، کوڑی کرپا پلو دے پھرائیآ۔ سوہنا مایا ممتا

موہ دا لگا کے باغ، کوڑ کڑیارا بوٹا لایا تھاؤں تھانیا۔ پر یاد رکھیو، ایہہ اُس وقت اشارہ ہو یا سی جس ویلے گوہند نے پہلے دن اُڈایا سی باز، بازی دین دُنی اُلٹایا۔ او میرے توں بعد آویگا میرا مہاراج، چوہیسا دُھر درگاہیا۔ جس نے سب توں لینا جواب، پچیا رہن کوئے نہ پایا۔ جو پیشین گوئیاں وچ پیغمبراں لیا خواب، سب دے لیکھے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں جگ جگ ساریاں کیتا آداب، سجدیاں وچ سیس نوایا۔ اون اک گل کرنی بنا کسے کرنی توں اپنیاں بھگتاں دی ضرور کرنی امداد، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ نالے دُرم ت دے دھونے اندروں داغ، پاپاں کرے صفایا۔ گرکھاں دے پچھے اپنی کھول کے جاگ، راتی سنتیاں گھر گھر درس وکھانیا۔ پھیر وڈے وڈے کرنے بھاگ، بھاگاں والے دینے بنایا۔ جگت دیاں دیپ مالاں نوں چھڈ کے تے بھگت دوارے اُتے جگا کے چراغ، اوہ نو سوچرانوے چو کڑی جگ دے وچھڑے ہوئے چراغو تھادی کر دینی رُشانیا۔ تسیں بے شک دھرم رائے دے آگے پھرنا نال مجاج، آکڑ نال جانا چائیں چانیا۔ کہنا، اوئے اسیں نہیں سنت اسیں نہیں سادھ، اسیں نام چین دا کلمے پڑھن دا کوئی نہیں رکھیا رواج، اسیں کسے گرنتھ شاستر دے نہیں محتاج، ساڈا کوئی نہیں نواب، ساڈا اکو شہنشاہ پاتشاہ، جس نے سب دی ساجنا لئی ساج، ساجن ہو کے ملیا دُھر دا ماہیا۔ اوہ آیا سب توں بعد، اپنا پھیرا پایا۔ ہن سانوں کی لوڑ تے کیہڑی پڑھیے کتاب، تے کتب خانیاں نوں پھولن کاہنوں جانیا۔ کیوں اکو محبوب ملیا اکو صاحب ملیا جس دا سب توں وکھرا حساب، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ آہ کہندا، نارد، میں چھبھی پوہ بنیا بڈھا اوئے بڑا پُرانا میں نو کھنڈ ویکھے، ست دیپ ویکھے، اوتار ویکھے، پیغمبر ویکھے، بھگت ویکھے، سنت ویکھے، پُری ویکھے کھیل ویکھے، میں نہیں تمکیا کی کھیل ہونا، پر میری اچ جاگ گھل گئی، اکھاں گھل گئیاں تے میٹوں نظر آیا وچ پنجاب، جو پنجاں تتاں دے لیکھے دئے مکایا۔ کیوں جس دن سنگر نانک نے پہلے دن وجائی سی رباب، تند ستار ستار وچوں ہلایا۔ او سے دامردانے نوں آیا سی خواب، جو بغداد آیا سمجھایا۔ اُس رباب دی دھار وچ ہونا فساد، جھگڑا خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈیایا۔ نارد کہے چھبھی پوہ، بھئی کڈا سوہنا دھاڑا تیرا چنگا، چنگا نظری آیا۔ اوہ تک لے دُور دُراڈے جمناسرستی گوداوری تے نال کھلوتی گنگا، گو ماتا ہتھ وچ پھڑ کے ویکھن نین اٹھایا۔ نالے سوچن کس بدھ بھگت دوارا جائے لنگھا، اپنا قدم اٹھایا۔ پر میں پنڈت

اگوں سروں دسیا ننگا، بودی رہیا ہلایا۔ پھیر نگہ ماری اک سنایا چھندا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ نالے اوہناں نوں سچ نال کہا کھیو جے باہروں
 ویکھوگیاں تے تتاں والا بندہ، اندر ویکھوگیاں اوہ مالک دُھر دا ماہیا۔ جس نوں سجدے کردے تارا چندا، سوریہ اپنا آپ چھپایا۔ جس دا نو سو پُرانوے
 چو کڑی دا سفر لمبا، لمحہ لمحہ کر کے دتا مکایا۔ نی ہن حیران ہو جاو گیاں اُس دا کھیل بڑا اچنبا، حیرانی وچ سب نوں رہیا پایا۔ تئیں ویکھو چنگی طرح
 اُس دیاں ہلایاں دو ٹنگاں، دو ٹنگاں والا ہو کے دو جہان رہیا بھوایا۔ ایہہ اُس بڑا چنگا سوچیا ڈھنگا، جیہڑا طریقہ چار جگ نہ کسے سمجھایا۔ نہ کوئی تیر نہ
 کوئی بھٹھا نہ کوئی ہتھ وچ پھڑے کھنڈا، نہ کوئی فوج تے لشکر شاہی نظری آئی۔ میں حیران ہو گیا اکو بنا کے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی
 دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک دکھایا۔ گنگا کہے سُن وے پنڈتا پاندھیا، ساڈی اک ارداس۔
 بھگت دوارے آوندے جانیاں، تئیں دیئے شتاباش۔ بن رسنا پیندیا کھاندیا، جیوت بنا سواس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سوہنیا توں آجا ساڈے پاس۔ جھٹ نارد کہے میں بودی رہیا سوار، متھے تیوڑی نہ کوئے رکھایا۔ نی میں پُجیا بھگت دوار، اپنا پندھ مکایا۔ اکو
 ۱۳۳۸
 نیا دُھر دایا، جو نور نورانہ نور الاہیا۔ جو جگ جگ کھیل کرے اپار، اپر پیر سوامی اک اکھوایا۔ پہلوں باہروں اُس نوں کرو نمسکار، ڈنڈاوت وچ
 سیس جھکایا۔ پھیر دھوڑی لاؤ چھار، کیوں چندن دے ٹکے بھگت سہیلے لا کے گئے چائیں چانیا۔ پھیر بنو بھگھار، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ کرپا کر ساڈے
 کرتار، قدرت دے قادر دُھر درگاہیا۔ ساڈا کلج دا لہنا دینا انتر لے وچار، وچر کے دیئے سنایا۔ دین دُنی ہوئی و بچار، گکرماں بھری لوکایا۔ ساڈے
 تیر تھ ت کینار ہوئے خوار، جگت رہی نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گنگا گوداوری
 جمناسرستی چارے جوڑن ہتھ، بھگتو بھگت دوارے سیس نوایا۔ نالے کہن پر بھو توں پُرکھ سرتھ، تیری بے پرواہیا۔ جس طرح توں بھگتاں نوں دیندا
 ایں وتھ، ایسے طرح ساڈی جھولی دے بھرائیا۔ کیوں توں بے پرواہ اگم اتھ تیرے گو بند گیا ستھر لٹھ، اوہ سوہنی تیری سچ ہنڈھایا۔ جے ہن توں کلج
 انت بھگتاں ول کیتی اپنی اکھ، او اکھیاں والیاں نوں اپنیاں اکھیاں وچ ملائی۔ سانوں آیں دسدائوں سب توں نرالاتے وکھرا اینہاں دا کیتا پکھ، سر

ایہناں دے ہتھ لگائیا۔ ایسے کر کے چھبھی پوہ دا دھاڑا تے بھگتاں نال رہیا وس، بھگتاں توں بنا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ بھگت سہیلے چنگے جنہاں دا
 پر بھو ہو کے گاوے جس، صفتاں دے ڈھولے گائیا۔ مہربان ہو کے بنا منگیاں ایہناں دے اندر دیوے رس، انتر آتم اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ گنگا کہے نی جمنائے سستی، سٹیو لو انگڑائیا۔ نی گوداوری اوہ گوہند دی دھار تک اگئی
 ہستی، بن نیتراں ویکھ دکھائیا۔ نارد کہے او چوکھٹیو اوہ بھگتاں دی ویکھو بستی، جتھے بھگت سہیلے آسن لائیا۔ اوتھے ویکھو پر بھو دی دھار کڈی سستی، بنا
 سواساں تے ناماں توں جھولی پائیا۔ اکو وڈیائی تے اکو کھیل جس دی، صفتاں نال صلاحیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر آتما پر ماتما دے پیار وچ ہسدی، بنا
 بلاں توں رہی مسکرائیا۔ دُنیا دی دھار وچ نہیں پھسدی، دیناں مذہباں دا لیکھا رہے مکائیا۔ ایہہ آشا پوری ہوئی ایس دھرتی اُتے لو تے کُش دی، بالمیک
 دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے لیکھے رہیا مکائیا۔ نارد کہے چھبھی پوہ سچھ اوتار پیغمبراں گروآں
 دی لے دلیل، جو بنا زبان توں دین سنائیا۔ جنہاں دی درگاہ وچ منظور ہوئی اپیل، جو آسا رکھ کے گئے ڈھر درگاہیا۔ او مالک جنہاں دا چھیل چھیل،
 نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ واہوا واہوا واہوا آشا آون لڈیاں، پلو
 گل وچ پائیا۔ بن ہتھاں توں آون پڈیاں، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ہنچھو اکھاں دے وچوں سڈیاں، نیناں نیر وہائیا۔ کیوں اوہ ونجاریاں سنگر شبد اگئی
 چٹ دیاں، جو چٹے اُتے کالا رہیا پائیا۔ محم وچ کوٹن کوٹ جگ چوکڑیاں بکدیاں، جو ٹکے گرگھاں دے مستک رہیا لگائیا۔ انک وار بھگتاں دیاں
 خواہشاں اُس دے پیار وچ وکدیاں، جس دی قیمت کرتا آپے پائیا۔ کوٹن کوٹ او سے دے پیار وچ سکدیاں، اپنا آپ سکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت اک وڈیائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو مینوں ایوں لگدا اُساں اچ کھادھی مکئی دی روٹی، دنداں داہراں
 ہیٹھ دبا ئیا۔ پر یاد کریو ایس دے پچھے تہاڈا لہنا دینا تک گیا جنم کوٹن کوٹی، کوٹن کوٹ جنم دا لیکھا دتا مکائیا۔ تیس پھیر ماتا گر بھ وچ نہیں بنا بوٹی، رکت
 بوند جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ تہاڈے اندر رہن نہیں دینی واسنا کھوٹی، کھوٹیوں کھرے دینا بنا ئیا۔ اُس جس کارن تہانوں بٹھا دتی لنگوٹی، دھرم دی دھار وچ

دینا جڑایا۔ جس پیار وچ ہتھ وچ پھڑا دتی سوئی، بلدھاری دینے دکھایا۔ تہانوں بنا بھگتی توں چاڑھ کے دُھر دی چوٹی، او اندر دے چوٹیو تہانوں اپنے نام دی چوٹ دینی لگایا۔ بے شک تہاڑی آئیو کجک وچ بہت چھوٹی، ہزاراں برسوں تپسیانہ کوئے کمایا۔ پھر وی تہانوں ملا کے اپنی اوس اگئی جوتی، جس جوت وچوں تہاڑی جوت دتی پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ نارد کہے بھگتو بھگت دوارے آ کے نہ رہنا سٹے، سٹیو لو انگڑایا۔ جس نے بھاگ لگاؤنا تہاڑے کایا بٹے، بُتھانیاں کرے صفایا۔ اُس نوں اچ کہہ دیو جاں بھگت بنا لے جا اپنے بنا پتے، جاں سٹ دُلا رے بنا کے اپنی گود ڈکایا۔ تہاڑی آتما دی دھار ایٹھے او تھے دو جہان جگت واسنا کوئی نہ لُٹے، پر بھو لُٹیریا لُٹیریا سانوں لُٹ کے لے جا اپنی دُھر درگاہیا۔ جتھے پھیر راءے دھرم موں نہ گئے، مارکٹ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ آون جان گیڑا چکھے، چُٹے ہو کے سُننا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک وڈیایا۔ ست رنگا کہے کچھ میرے اندر وچارا، جن بھگتو او تہانوں دیاں سُنایا۔ تئیں دسو کی کھیل کرے کرتارا، قُدرت دا قادر کی اپنی کار کمایا۔ کس بدھ پرگٹ ہو گیا چوویاں اوتارا، چو بیسا جگدیشا اپنا روپ بدلایا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گُر اوتارا، گُر گُردیو اپنا رنگ رنگایا۔ شبدی شبد دا لا کے نعرہ، نر نرائن رہیا سُنایا۔ بنا تتاں توں ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا ویس وٹایا۔ بنا بھگتیوں تہانوں کرے پیارا، پریتم ہو کے اپنی گود ڈکایا۔ پر تئیں سچ دسو، پر بھو دے پیار وچ آتما دی دھار وچ دھرم دیاں بنوگے ناراں، استری پُرش جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سارے بھگت جن اپنے اپنے ہتھ وچ پھرن اک اک چھہارا، چھوہرو بانکیو اپنے مکھ نوں سگن لو لگایا۔ پر یاد رکھیو اچ توں وعدہ تہاڑے نال قول اقرار، جس نوں کوئی میٹ نہ سکے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو تہاڑی دین گواہیا۔ تئیں جدوں جاؤگے تے جاؤگے وچ سچکھنڈ دوارا، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ ایسے طرح تہاڑے نال چلا نکاتے تہاڑے اُتے دیواں گا پیرہ، آہ-آہ کر کے سب نوں رہیا سُنایا۔ کیوں میں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا کھیل کیتا اپارا، اپر پیر ہو کے اپنی کار دیاں بھگتایا۔ میں کوئی بندہ نہیں انسان نہیں، شبد گُرتے گُرو دا کھیل اپارا، اپر پیر ہو کے دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک وڈیایا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھو لا

دے اپنی چھہبر، سوہنارنگ رنگایا۔ توں مہربان مہربان مہربان اک رہبر، نور نورانہ نور الاہیا۔ اک اکھراک ورڈ جہنوں کہہ دیندے آل ٹوگیدر، واہ واہ عالمین تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے اپناور، واگ دوجیاں ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ سنگر شبد کہے، بھگتو، دوسر ہتھ نہ واگ پھڑاواں گا۔ شاہ آسوار اک اکھواواں گا۔ دو جہاناں بن تتاں آسو دوڑاواں گا۔ سری بھگوانا ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ نوجوانا ہو کے رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناواں گا۔ نارد ساریاں پرائیاں کڈھی آوند اچھیاں، بنا چٹھی رسین توں پنہدہ مکایا۔ خبراں دسی جاندا مٹھیاں مٹھیاں، بن رسنا ڈھولے گایا۔ سندیسے دیوے جنہاں دیاں آساں اک پر بھو اتے ٹکیاں، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ اوہناں دارؤپ بن گیا جو ہاے اتے ٹپیاں، ہنگ برہم پاربرہم وچ سمانیا۔ دھاراں ہو گئیاں چٹیاں، کالا رنگ نہ کوئے رکھایا۔ انت اوہناں نوں گننیاں نہیں پینیاں گئیاں، بنا سوچن سمجھن توں سچھنڈ دوار جانا چائیں چانیا۔ جنہاں دیاں سدا بہاراں خوشیاں والیاں ہونیاں تیاں، دوس وار ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انج دا دہاڑا تے انج دیاں تھتیاں، تے انج دی رین تہاڈی دے گواہیا۔ بھادیں جگ چوکڑیاں پچھے لنگھ گئیاں کتیاں، اپنا پنہدہ مکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہایا۔ سچ دوارا کہے او پر بھو کیہڑے تیرے بھگت، بھگوان دے دکھایا۔ اسیں تکیئے وچ جگت، جگ جیون داتے دھیان لگایا۔ جنہاں نال تیرا وعدہ قول اقرار شرط، ڈھر داسنگ بنایا۔ جنہاں پچھے آئیوں پرت، پت پر میثور رُپ بدلایا۔ جو پرگٹا کے اُپر دھرت، دھول دے وڈایا۔ بھاگ لگا کے والی عرش، عرشی پریتم کھیل کھلایا۔ مان دے کے گیاراں شہنشاہی سمت برس، برسی بھگتاں رہیا منایا۔ مہربان ہو کے کیتا ترس، رحمت آپ کمایا۔ جنم جنم دی میٹی حرص، آگے ہو س رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دوار کہے میں آد جگادی منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا پیار بخش دے ساچی سنگت، سنگل شرع والا کٹایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنایا۔ توں بودھ اگادھا بدھی توں باہر دا پنڈتا، نراکھر کر پڑھایا۔ پرکاش دے دے اپنے نور اگئی چن کا، اندھ اندھیر گوانیا۔ جھگڑا رہے نہ منوئے من کا، ممتا موہ دینا مٹایا۔ مارگ دسنا اپنے دھرم کا، دھرنی

دھرت دھول سہانیا۔ اگلا لیکھا بچھلا لیکھا ویکھنا بھگتاں جرم کا، جنم جنم دا پنڈھ مُکائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا کایا مائی چرم کا، چم درشی دینی بدلانیا۔ پنڈھ
مکا دے ورن برن کا، کھتری برہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ ایکا نام ندھانا تیرا ہووے پڑھن کا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ اکو مارگ
ہووے تیرے منزل چڑھن کا، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ اکو در دروازہ غریب نوازا تیرا ہووے سچھنڈ وڑن کا، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔
اکو سہارا ایکنارا پروردگارا تیرا ہووے سرن کا، سرگت اک اھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنانیا۔
ساچا سنگی بن جا آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جگ جنم دامیٹ دے پاپ، پت پت پت دے کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ ترے گن تینو تاپ، رجو طمعو ستونہ
کوئے لڑانیا۔ سچ سوامی انترجامی بن جا دھر دا باپ، پتا پڑکھ اکال گود اٹھانیا۔ تھہ بن دوجا دسے نہ کوئے لوک مات، ماتر بھومی دے گواہیا۔ جن
بھگتاں لیکھے لاؤنی انج دی رات، چھبھی پوہ جگت وڈیانیا۔ دوس دوس دوس ددھدی جائے جماعت، سوہنا سنگ بنانیا۔ توں درشن دیندے رہنا آپ اکانت،
اک اکلے ملنا چائیں چانیا۔ ہرجن انتر رکھنا شانت، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ نو کھنڈ پر تھی اپنا بناؤنا پرانت، ستاں دیپاں اکو گنڈھ پوانیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دے صاحب ہونا سہانیا۔ دھر دے صاحب ہونا سہانک، اپنی دیا کم۔ آد جگادی دھر دے نانک،
مہربان مہربان مہرواں۔ جن بھگتاں کرنی حمایت، سر سر اپنا ہتھ اٹکا۔ جھگڑا میٹنا شرع شراعت، انتر پردہ دینا گھلا۔ ساچے نام دی کرنی عنایت، بخشش
کرنی نور الاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سب دی قبول کر دعا۔ چھبھی پوہ کہے میں اپنا وقت کراں سہنجنا، سوہنی
رُت سہانیا۔ کرپا کر میرے زرنجنا، زرنان تیری سرنانیا۔ دین دیال درد دکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیترا پا دے نام انجنا، اگیان
اندھ دینا مٹانیا۔ آتم پر ماتم بنا دھر دا سجننا، سگلا سنگ رکھانیا۔ بنا چرناں توں کرا دے اپنا مجنا، پریم دھوڑی خاک رمانیا۔ لیکھے لالے اعلیٰ ادنیٰ، غریب
نمانیاں ہو سہانیا۔ توں گوپال مورت مدنا، مدھ سو دھن اک اھوانیا۔ جو اشارہ دے کے گیا تیرے دوارے سدھنا، قصائی قسم کھا کے چھری سٹانیا۔
کجگ اتم تیری کرپا بنا کسے نہیں مول توں لبھنا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آنیا۔ ہن لہنا دینا پورا کر دے سہجنا، سب بھگتاں ویکھ وکھانیا۔ تیتھوں رہے کوئی

نہ اڈنا، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئی۔ اچ وعدہ قول اقرار کر لا جو بھگت بنیا اس نوں مول نہیں چھڈنا، وچھوڑے وچ کدے نہ آئی۔ اندروں آتما تے باہروں پریم کراؤنا بدنا، تن وجوداں رنگ چڑھائی۔ نوکھنڈ وچ بھگتاں دیک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگنا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھائی۔ اکو منزل بخشنی اکو بخشنا پدنا، پدیا ترا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست نام ورتائی۔ سچ دست دے دے اگتا دان، نام ندھانا آپ ورتائی۔ بن رسنا پیا دے جام، حقیقی اک ورتائی۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، شرکت اندروں دینی کڈھائی۔ ڈھر دا بن آپ امام، عمل ویکھنے خلق خدائی۔ تیری رسولاں توں پرے دی ہووے کلام، کائنات درڑائی۔ توں مالک خالق اک امام، نور نورانہ ڈھر درگاہیا۔ صوفیاں دا کر لے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائی۔ جھگڑا میٹ کے کایا چام، چم درشی دینی بدلایا۔ منسا پوری کرنی جو سندیسہ دے کے گیا رام، بن واسی ہو کے دھیان لگایا۔ جو اشارہ دتا ارجن نوں کاہن، گھنڈیا ہو کے گیا سنائی۔ جو موسیٰ نے کہا میرا صاحب میٹے اندھیری شام، شمع نور کر رُشنائی۔ عیسیٰ اسم دسیا سب نوں تمام، طرح طرح نال درڑائی۔ محمد اشارہ دتا نال چاریاری عوام، نراکھرا کھراں دھار جنائی۔ نانک نرگن سرگن دس کے منتر ستنام، نام نام وچوں پرگٹائی۔ گوہند مارگ دس کے آسان، اصل گیا سمجھائی۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل کرے مہان، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائی۔ جن بھگت سہیلے لئے پچان، گر چیلے ویکھ وکھائی۔ راتی ستیاں درشن دیوے آن، آنا فنا اپنا پردہ لاہیا۔ انتر انتر دیوے گیان، انتشکرن کرے صفائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک وکھائی۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو پر بھو بناؤنا میت، متر اک اکھوائی۔ جس دی آد جگادی ریت، ریتوان ڈھر درگاہیا۔ جو ویکھنہارا سب دی نیت، اندر بیٹھا ڈھر دامہیا۔ جس تہاڈی کایا کرنی ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائی۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک وکھائی۔ سارے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤنا گیت، جو گوہند گیا سمجھائی۔ جس نال سب نوں کرے پت پت پت، دُرمت میل دھوائی۔ سد سے تہاڈے نیچ، باہر رہن کوئے نہ پائی۔ جس دے گھر گرہ کوئی نہیں اوچ تے نیچ، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اوہ مان دیونہارا ہست کیٹ، شاہ سلطاناں اپنا حکم ورتائی۔ پر اوس دا کھیل کلجگ انت انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔

دین دُنی ول ستا دے کر پیٹھ، کروٹ اپنی نہ کوئے بدلایا۔ جن بھگتاں انتر رس بخش کے پیٹھ، انرس رہیا چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک دکھایا۔ سچ در دکھایا۔ دین دیا کمایا۔ شاہ کنگال رنگ رنگایا۔ جلوہ نور جمال پر گٹایا۔ دیک جوتی بال، اندھیر چکایا۔ کایا دکھا کے پتی دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیایا۔ بھگت سہیلے آپے بھال، اپنا سنگ بنائے گا۔ جھکڑا مُکا کے شاہ کنگال، کوچھے کملے گود کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرایا۔ سچ لیکھا پور کراواں گا۔ حاضر حضور ہو کے درس دکھاواں گا۔ جو آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، سو لہنا سب دی جھولی پاواں گا۔ جس نوں عیسیٰ کہا حضور، حضراتاں دا مالک ہو کے رنگ رنگاواں گا۔ جس نوں محمد کہا غفور، غفلت سب دی دُور کراواں گا۔ جس نوں نانک کیتا منظور، منظوری سب دی ویکھ دکھاواں گا۔ جس نوں گوبند پتا مٹیا ضرور، ضرورت سب دی جھولی پاواں گا۔ بے شک پر بھو دا کھیل اگما نور، نور نورانہ ہو کے ڈمگداواں گا۔ کلج لیکھ مٹا کے کوڑو کوڑ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھجو آپ چکاواں گا۔ سنگر شبد بھگت سہیلے تارنے، بن کے جگت ملاح۔ سب دے کاج سوارنے، پورب لہن چکا۔ پورب کرم نہ مول وچارنے، لہنا ہتھو ہتھ پھرا۔ جو سندیسے دتے گوبند یارنے، ستر سچ ہنڈھا۔ اوہ پکے وعدے قول اقرارنے، جس نوں سکے نہ کوئے مٹا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل دے کھلا۔ سنگر شبد جن بھگت ویکھنے جگ، جگ جیون داتا دے سنایا۔ انتر وڑ کے بُجھاؤنی ترسناگ، تتوت نہ کوئے تپایا۔ ہنس بناؤنے پھڑ پھڑ گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ میلنا چائیں چانیا۔ کوئی رہن نہیں دینا الپگ، سرگ نال مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا بناں سنگی، سکلا ساتھی اک اکھوایا۔ جگ چو کڑی آسانسا پوری کراں جو پورب منگ منگی، لیکھا اور رہے نہ رایا۔ جنم کرم دی میٹاں تنگی، تنگدست دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب نوں کراں کار انگی، اپنے انگ لگایا۔ نور نورانہ نور چکاواں چندی، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ دین مذہب توڑ پابندی، شرع دا لیکھا دیاں مُکایا۔ جن بھگتاں نج نیز لوچن نین اکھ رہن نہ دیواں اندھی، اندھ اگیان دیاں گوائیا۔ پچھلی جو

چھ لنگھی، آگے اپنا سنگ بنایا۔ جھگڑا رہن نہ دیواں پر کرتی پنجمی، پنج تہ دیواں مان وڈیاں۔ منو آ جھگڑا کرے نہ بن کے جنگی، شستر ہوئے والا دیاں
 سٹایا۔ توں میرا میں تیرا ہر ہردے دسنا چھندی، سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ سب دا بھار چکنا اپنے کندھی، سر بوجھ نہ کوئے ٹکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دا سنگی اک ہو آئی۔ ڈھر دا سنگی بن کے آیا، ہر کرتا بے پرواہ۔ جن بھگت سہیلے لئے ترایا، آد
 جگادی ہو ملاح۔ ساچا سنگ آپ رکھایا، زرگن سرگن جوڑ جڑا۔ بھيو اھیدا دئے گھلایا، بجر کپاٹی پردہ آپ تڑا۔ امرت آتم جام پیایا، نہجھر جھرنا آپ
 جھرا۔ جوتی دیک دئے جگایا، بن تیل باقی کر رشنا۔ درشن دیوے تھاؤں تھانیا، دور ڈراڈا پندھ مکا۔ جنہاں خوشی نال چھبھی پوہ منایا، منسا من پورن
 پوری دئے کرا۔ روگاں سوگاں ڈیرہ ڈھایا، دردیاں درد لئے ونڈا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا صاحب ہو سہا۔
 چھبھی پوہ کہے جن بھگتو تھادا لہنا دینا نال پرکھ اکال، اکل کل دھاری گنڈھ پوایا۔ جو آد جگادی دین دیال، دیا نڈھ اک اھوایا۔ جو نانا توڑے کال
 مہاکال، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ہر بھگت سہیلے بنا کے اپنے لال، گودی گود لئے اٹھایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رشنا۔ سنگر شبد ہو
 کے کرے سنبھال، سمبل وچ بہہ کے اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جلوہ دے جلال، نور نورانہ کر رشنا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال جھولی
 پائی۔ آگے جنم مرن دار ہے نہ کوئے سوال، کرم کرم دا پندھ مکایا۔ پھل لگاوے جن بھگتاں کایا ڈال، پت تھنی روم روم مہکایا۔ لہنا دینا پورا کرے
 لکھ چوراسی وچوں بھال، کھوجے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائی۔ چھبھی پوہ کہے جن
 بھگتو تھادے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں ڈھولے گایا۔ تھاس دوس دہاڑا سہایا میرا، میں نو نو لاگاں پائی۔ تھاس ڈھولا گایا توں میرا میں تیرا دوہرا، دو جہان
 وجی ودھایا۔ تھادا متر پیارا سنگر شبد بانکا چھورا، شوہر ملیا ڈھر دا ماہیا۔ جس دا کھیل اور دا اورا، اور دی اوری کار کمائی۔ اوہ تھانوں ویکھن والا تنکے نال
 غورا، گھر گھیر ہو کے کھوج کھوجایا۔ جس نوں پیار نال تھیں کردے چورا، چار جگ دے لیکھے دئے مکایا۔ تھادا مانس جنم آون جاون سورا، کرم دا
 لیکھا رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ چھبھی پوہ کہے میرا دوس اچ دا تیوار، سوہنا روپ

بنایا۔ جس وچ بھگتاں کھڑی گلزار، گلشن سوہنا نظری آئی۔ بسنت دے بہار، پت ٹہنی رہی مہکائی۔ اکو روپ دے ناری نار، استری مرد ونڈ نہ کوئے
ونڈائی۔ ست شبد سچ سُن دھنکار، انحدادی راگ درڑائی۔ امرت رس پیون ٹھنڈا ٹھار، امیوں رس آپ پیائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دیا باقی کملا پاتی کرے
اُجیار، اُجالا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگی اک اکھوائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈا مٹے
دُھندھوکارا، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکارا، نرویر ہوئے سہایا۔ جس دا آد جُگاد پسارا، کلجگ انتم ویکھ دکھایا۔ ساچے نام دا دئے
بھنڈارا، اتوٹ اتوٹ آپ ورتایا۔ جس دا لیکھ اگم اپارا، اگوچر رہیا سناہیا۔ سو تہاڈی پاونہارا سارا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس نے اپنا روپ دھریا دوبارہ،
دوہرا سب نوں رنگ چڑھایا۔ گھر گھر ٹھا کر بن کے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
سنگ اک رکھایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میری سب نوں ڈنڈاوت، بن سجدے سیس نوایا۔ پریمیو بھگتاں نال کریو نہ کوئے عداوت، مُجّت وچ سماہیا۔
۱۳۴۶ پر بھو دواریوں ملے نام نیامت، انملی دات ورتایا۔ جو آد جُگادی صحیح سلامت، سچھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ آون والی قیامت، قائم
مقام رہن کوئے نہ پانیا۔ چاروں گنٹ اندھیری شامت، شمع نور جوت نہ کوئے رشناہیا۔ جگ چوکڑی پچھوں بھگتو تہانوں اچ دتی تہاڈی امانت، تہاڈی
جھولی پانیا۔ لیکھا اگے نہ رہے کوئی بناوٹ، سوہنی اپنی گنڈھ رکھایا۔ بنا منگیاں کیتی سخاوت، رحمت رحیم جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک دکھایا۔ سچ دوار اگمرا، جن بھگت دوارا ایک۔ جتھے جھگڑا نہیں مائی چمڑا، بدھی کرے بیک۔ سب دا اکو نظری
آئے امی امرا، اکو بخشے چرن ٹیک۔ لاچ رکھائے نہ کوئی دمڑی دمڑا، ترے گن مایا میٹے سیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں
دیونہارا ٹیک۔ جن بھگتاں ٹیک بخشدا، آد جُگادی آپ۔ جوتی جاتا ہو کے پرتدا، نرگن نرویر نرکار نرنکار کرے ویس انیک۔ جو ونجارا اپنے پورب لہنے
لیکھے شرط دا، آد جُگادی دھارے بھیکھ۔ جس دے حکم وچ بھانا ورتدا، نہ کوئی سکے میٹ۔ اوہ کلجگ انتم لہنا دینا لیکھا پورا کرے دھرنی دھرت دا، جو

کرے ساچا ہیبت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان، سدا پیارا ہووے
بھگتاں ہیبت دا، ہتکاری ایکنکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

ستائی پوہ کہے دوست دا میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اکو روپ ہو گیا گرو گر چیلا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میل ملیا ہر دھر دے سجن سہیلا،
ساجن میت اک اھوایا۔ جس دا وقت کدے نہ ہوئے ڈھیلا، جگ جگ اپنا رنگ رنگایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اگم آکیلا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ میلا کہے میرا دوست دا ہو یا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ میرے انتشکرن
رہیا نہ پاپ، پوت کیتا دھر درگاہیا۔ مہربان ہو کے بخشیا جاپ، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دتا سٹایا۔ میرے انتشکرن رہیا نہ کوئے سنتاپ، ست
سچ دتا پرگٹایا۔ مہربان ہو کے بچھی وات، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ میری سہنجنی کیتی رات، رُتری اپنے نال مہکایا۔ جوڑ جڑایا بھگتاں والی جماعت،
اکھڑ اکو اک سمجھایا۔ لیکھ لکھایا قلم دوات، شاہی میٹن کوئے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے ماری جھات، دھر درگاہی بھیتا واہو داہیا۔ کلجگ انتم بچھی وات،
واتاؤرن تک خلق خدایا۔ ساچا وقت سہنجنا کیتا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول وجی ودھایا۔ ستائی پوہ کہے میں ہو گیا آپ اکانت، اک اگلا اپنا
رُپ دکھایا۔ پھیر ویکھے چار جگ دے کھات، کھاتے ڈونگھے پھول بھلایا۔ جاں نگاہ ماری چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دین
دنی دا کھیل بہہ بدھ بھانت، دیناں مذہباں رنگ رنگایا۔ ہر دا کسے نہ دسیا شانت، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ میں کھوجے نو پرانت، دپیاں سٹاں ویکھ
دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ویکھ دکھایا۔ ستائی پوہ کہے میل ملیا میرے پر بھو بیتے، متر پیارے دتی
وڈیایا۔ میرا انتشکرن ہو یا ٹانڈا پیتے، اگنی تت تت بھجھایا۔ میں نگاہ ماری کس بدھ پچھلے جگ پیتے، سنجگ تریتا دو پر اپنا پنڈھ مکایا۔ کلجگ واسطے کی

قول اقرار پیغمبروں گرواں کیتے، وعدے وعدیاں وچوں دیکھ دکھائیا۔ کس بدھ لیکھا تئیا دین دُنی مندر مستے، کعبیاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ ستائی پوہ کہے میرا لیکھا عجب، عجیب دیاں درڑائیا۔ دین دُنی دا لہنا ویکھاں تے ہون والا
 غضب، حیرانی وچ سنا ئیا۔ نالے پُرکھ اکال نوں کراں ادب، قداماں وچ سیس نوئیا۔ کس بدھ لہنا دینا گنا دین مذہب، ذات پات رہن کوئے نہ پائیا۔
 مانو ذاتی تیرے وچ ہونی جذب، جگہ دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے کس بدھ اٹھائیں اپنا قدم، قدرت دے قادر اپنا کھیل
 کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنا ئیا۔ دو ست کہن اسیں دوویں ہوئے اٹھے، میل ملایا
 دُھر درگا ہیا۔ پر بھ دے پیار وچ بن گئے پٹھے، مُرید مُرشد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بن قداماں پھریئے نٹھے، بھجیئے واہو داہیا۔ سانوں سارے کردے ٹھٹھے،
 مخول رہے اڈائیا۔ اسیں اکو حکم نوں بنھیا اپنی گٹھے، گنڈھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ نالے تکیئے اُس پر بھو دے پٹے، جو پٹنے والا گیا سمجھائیا۔ جس دی قیمت
 رُپا سونا چاندی نہیں کوئی ٹکے، ہٹو ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسائیا۔ ستائی پوہ
 کہے دو ست دامیرا اک گروہ، سوہناسنگ بنائیا۔ اس دا لیکھا نال سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن ہوئے سہائیا۔ آتم پر ماتم دھار رہے نہ دو، دو آ ایکا ایکا دُوئے
 وچ سمائیا۔ جو ست ستوادی ہو کے بخشے لو، لوئن اپنا آپ کھلایا۔ امرت رس نچھر جھرنا دیوے چوے، بوند سوانتی آپ ڈپکائیا۔ ست ستوادی آپے ہو،
 ہوکا دیوے تھاؤں تھانیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں تے دوس دہاڑا ستائی پوہ، ودی سُدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا بھو نہ جانے کو، کوٹن کوٹ بیٹھے
 دھیان لگایا۔ اوہ بھگتاں جو گایا ہو، ہو کے وچ دیکھے خلق خدائیا۔ آتم پر ماتم بخشے موہ، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ پار برہم برہم نال جاوے چھوہ، شوہر
 بانکا سوہنا نظری آئیا۔ کوڑی کرپا جن بھگتاں اندروں لئے کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ نام دا ڈھو آ دیوے ڈھو، وست اگم آپ ورتائیا۔ بن جگت
 نیزاں دیوے لو، لوچن نین آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ ستائی پوہ کہے میرے پر بھو
 دی اگم ستیا، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ جو پریم پریتی اندر متیا، متس جس دا لیکھا گیا سمجھائیا۔ جو سچ خُماری وچ رتیا، رتن امولک ہیرے ہر جن لئے

بنایا۔ جس دے اگے سب نے واسطہ گھتیا، ستھر گوہند یار ہنڈھایا۔ جس کھیل کھلایا لوحاں تئیاں، توی روی اپنا حکم ورتایا۔ جو گھر گھر جگاؤ نہارا بٹیا، باطن پردہ دے اٹھایا۔ یج بیجے ساچے وٹیا، نام ندھانا اک پرگٹایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جگ چھتیا، چھتی راگ دین گواہیا۔ جو لیکھا جانے گھٹ گھٹیا، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ اولہ رہن نہ دیوے کایا مٹیا، مٹکے سب دے پھول بھلایا۔ جس دا لہنا دینا کوئی سمجھ نہ سکے وچ چوداں لوک ہٹیا، چوداں طبق نہ بھیو کھلایا۔ اُس اُتے بنا بھگتاں ڈوراں کسے نہ سٹیا، آسا جگت نہ کوئے رکھایا۔ جوت دیپ جگائے بنا وٹیاں، بن تیل باقی ڈمگایا۔ اوہ کھیل کرے کلج بازی گر نٹیا، سوانگی اپنا سوانگ بدلایا۔ جس دے پیار وچ جن بھگتاں رُوحاں گئیاں پھٹیاں، انیالا تیر چلایا۔ جن جھگڑا مُکایا دین مذہب ذات پات کھتری براہمن شودر ویش چوہڑے چپیار جٹیاں، جٹا جوٹ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ اکو پڑھاؤ نہارا پٹیا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جس نے ستجگ تیرتا دواپر کلج وچھڑیاں آتما کیتیاں اکٹھیاں، میلا ملیا سہج سُبھایا۔ دُور دُراڈیوں جو بھج بھج آئیاں نٹھیاں، اپنا پنڈھ مُکایا۔ اوہناں لیکھ مُکایا تیرتھ اٹھسٹھیا، گنگا گوداوری جمنا سُرسی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہناں جگت جہان دیاں حداں ٹپیاں، ٹاپو آں پنڈھ مُکایا۔ اوہناں دیاں پر بھ دے نال پے گئیاں حصے پٹیاں، دُھر دی گنڈھ بٹھایا۔ جس دا وزن نہ تولے نہ رتیاں، جگت ترازو کنڈا نہ کوئے تُلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانڈیا۔ دو ست کہے اسیں دوویں گئے جُڑ، جوڑی ہر جگدیش بنایا۔ جن بھگتو تہاڈے پیار دی رہے نہ تھڑ، تھڑے تھڑکیو دے وڈیایا۔ جو سچکھنڈ دواریوں آیا مُڑ، مُڑ کے اپنا رُپ بدلایا۔ چڑھ کے شبد اگے گھوڑ، ویکھے تھاوں تھانیا۔ کلج انت اوس پر بھو نوں تہاڈی پے گئی لوڑ، لڑیندے سجنو تہانوں لیا ملایا۔ دین دُنی دتی ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ تسیں کر کے ویکھیو غور، گہر گسپھر کی اپنا کھیل کھلایا۔ جیہڑا لکھ چوراسی اندر وڑ کے بیٹھا چور، چوری چوری اپنی کھیل کھلایا۔ تہاڈے ساہمنے جوتی جاتا اور کا اور، اورا کھیل کھلایا۔ پریتم ہو کے اپنے نال لئے تور، تریا توں پرے اپنا حکم سٹنایا۔ بے شک دھرتی اُتے اندھ گھور، گھوری ہو کے بھجے واہو داہیا۔ تہاڈے سب دے بھاگ متھور، جنہاں ملیا دُھر دا ماہیا۔ اپنے ہتھ پھڑ کے ڈور، دو جہاناں رہیا اڈایا۔ اوہ ویکھو رائے دھرم کوک پکارے پاوے شور، شہنشاہ رہیا سٹنایا۔ تیرے اگے نہیں میرا زور، طاقت نظر کوئے

نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ دوست کہن ساڈا ویکھو اکو رُپ، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔
 ساڈا مالک شاہو بھوپ، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس دا آد جگاد ست سرُپ، ست ستوادی وڈ وڈیاہیا۔ جس دا اکو شبد دُلا را پُوت، پتا پُرکھ اکال سوہا پائی۔
 اُس دا لحم سندیہ اگم دُوت، دو جہان بھجے واہو داہیا۔ جس دے لحم وچ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کر گئے کوچ، کوچا گلی رہن کوئے نہ پائی۔ اوہ کلجگ انت
 سری بھگونت اپنا کھیل کرے مضبوط، دُھر دا لحم اک درڑاہیا۔ جو وکھ وکھ رُپ بنائے کایا قلبوت، دینا مذہباں کھیل کھلاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلاہیا۔ دوست کہن اسان پُرکھ اکالا اک مناونا، نو نو سیس جھکائی۔ اکو دا ڈھولا گاونا، جو مالک
 دُھر درگاہیا۔ اکو داناد و جاونا، جس دا سرتال سمجھ کوئے نہ پائی۔ اکو دا ڈنک و جاونا، جو دو جہان کرے شنوایا۔ اکو دا درشن پاونا، جو جوتی جاتا نور
 الاہیا۔ اکو مالک ویکھ وکھاونا، جو مہر نظر نال تراہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ دوست کہن اسیں
 رُپ بنایا ہاہا سنا، سنگر شبد وتی وڈیاہیا۔ جنہاں مل کے میٹنی زین اندھیری سنا، نوری چند چند چکائی۔ دین دُنی شرع دا کٹنا رستا، رستا اکو دینا وکھائی۔ سچ
 ۱۳۵۰
 دوار اینکار وکھاونا و سنا، واسطہ بھگتاں نال جڑاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دوست کہن ساڈا
 جگت ہندسا بن داستائی، ست ستوادی دتا سمجھائی۔ اسیں سچ سندیہ رہے سنائی، سنا چائیں چائیا۔ جس دا لیکھا اگے لکھیا کتے ناہیں، اکھراں ونڈ نہ کوئے
 ونڈاہیا۔ جس دا مالک بے پرواہی، بے پرواہی وچ سماہیا۔ جو جگ جگ کھیل رہیا کھلائی، کھیلنہار آپ ہو جائیا۔ جس نوں کہندے آد جگاد وڈا دانی، داؤ
 اپنا رہیا لگائی۔ جس دے لحم وچ جگ چوکڑی بدلدی شاہی، شہنشاہ اپنا لحم سناہیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچکھنڈ دا ماہی، محبوب نور نورانہ نور الاہیا۔
 جس دا لہنا دینا نال سچ شہنشاہی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سب داناتا جوڑے بھیناں بھائی، پتا پُوت گود اٹھائی۔ جس لہنا دینا پورا کیتا گوہند
 ڈھنیا ڈھائی، ڈھونکے دا مالک نور الاہیا۔ سو شبد سندیہ رہیا سنائی، انسنت اپنا لحم سناہیا۔ جوتی جوت کر رُشنائی، نور نورانہ رہیا چکائی۔ بھرم بھلیکھا رہے
 نہ رائی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ جو پورن سنگر پورن وچ سمائی، پورن رُپ نظری آہیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا ت وجود تن سریر جگت اتھاہی، اتھاہ اپنا

رنگ رنگیآ۔ ستائی پوہ کہے ایس تن وجود دا لیکھا بنیا چکّ ستائی، دو آزرگن سرگن ساتا ست نال مل کے وجی ودھائیآ۔ جے پورن نہ ہندا شیر سنگھ نوں تتاں والی کرنی نہ پیندی جدائی، جُز اپنا ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ بھاویں آد توں لے کے انت تک ایس دی سمجھی نہیں کسے لمبائی، لما چوڑا دیکھن کوئے نہ پائیآ۔ اوہ رُوپ انوپا شاہو بھوپا بنیا الہی، علیحدہ اپنا لھم ورتائیآ۔ نالے متر دوست ساجن بھگتو نالے تہاڈا ماہی، محبوب اک اھوائیآ۔ جے ایس دا لیکھا سُننا پھیر اھیاں لو گھلائی، نین بند نہ کوئے رکھائیآ۔ اوہ تک لو جس دے پیار وچ گو بند کھنڈا گیا اُٹھائی، کھڑگاں ڈیراں ڈھاہیا۔ اوہ ڈھر دا مالک گو بند نال اوہدا گوسائیں، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات نہ کوئی ونڈ ونڈائی، حصّہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ پتہ نہیں کس بدھ سچھنڈ نو اسی بھگتو تہاڈے نال یاری لائی، یارانہ تہاڈے نال نبھائیآ۔ بے شک ایہہ کرن والا دو جہاناں دی واہی، جس نوں واگرو کہہ کے سارے گائیآ۔ ایہہ تن وجود جس دا لہنا دینا نال ستائی، ستیا سب نوں دے سمجھائیآ۔ جس اندر سنگر دھار شبد سہائی، سماں اپنا کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیآ۔ دوست کہے میں اکھراں والا انک، قلم شاہی میرا رُوپ بنائیآ۔ میرا اکو دوارا تے اکو بنک، گرہ اکو نظری آئیآ۔ ۱۳۵۱

میرا انتر انتر رہیا کوئی نہ شتک، سنسا دتا چکائیآ۔ میٹوں یاد آ گیا جو وعدہ قول اقرار کیتا رام دوارے جنک، سینتا سچ سچ درڑائیآ۔ نی سٹیا مٹیا اوہ کھیل کھیلے وار انک، رام دارام اگم اتھاہیا۔ نگاہ مار لے جس دا جگ جگ وچنا ڈنک، ڈورُو اپنا نام جنائیآ۔ جس انت اک دوارا سہاؤنا بنک، بنک دواہی آپ ہو جائیآ۔ جس لیکھے لاؤنے راؤ رنگ، غریب نمائیاں دے وڈیائیآ۔ سچ نام دی لا کے متک، سوئی سرتی لے اُٹھائیآ۔ پتہ نہیں اوہ کس بدھ پرگٹ ہونا وچ پُری گھنک، گھنئیے دا لیکھا دے چکائیآ۔ پھیر نوپس بنا کے بنت، اپنا رُوپ بدلایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی سادھ نہ سنت، جگت ودیا نہ کوئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیآ۔ دوست کہے بھگتو میں کھولن لگا پردہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ میں دھیان دھریا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ وکھ وکھائیآ۔ دین دنی دا کھیل ویکھیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے وچ لوکائیآ۔ جیو جنت ویکھیا سڑدا، کلجک مایا رہی جلائیآ۔ جگت جگیا سو ویکھیا ڈھولے گیت نام کلے پڑھدا، اکھراں والے صفت صلاحیا۔ میں حیران ہو گیا بنا بھگتاں توں پر بھو اندر کسے نہیں وڈدا، گرہ مندر نہ

کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک ورتائیا۔ جھٹ نارد کہے پوہ ستائی سچنا اوئے نہ مارٹوں شیخیاں،
 میں سچ نال جنائیا۔ ویکھ پرائیاں لیکھیاں، بن اکھراں دیاں دکھائیا۔ جیہڑیاں جگت نیتراں نال کسے نہیں دیکھیاں، رسنا نال نہ کوئے پڑھائیا۔ اُس وچ لہنا
 دینا دو جہان دیس پردیسیا، برہمنڈ کھنڈ لحم جنائیا۔ جس دا لحم سندیسہ دتاگر اوتار پیغمبراں لوک مات دے بدیشیا، جگت جہان جہان درڑائیا۔ جس دا لہنا
 دینا گوہند نال دس دسمیشیا، وہ دشا ویکھ دکھائیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشیا، ہمساجن اک اکھوائیا۔ جس دے آگے سب نے بھگتتیاں پیشیاں، پیشین گوئیاں
 ہتھ اٹھائیا۔ لہنے مکے گنپت گنیشیا، دیوت سُر نہ کوئے چترائیا۔ کلج کوڑ کرپا تکتی جس کلیشیا، کل کاتی اپنا روپ جنائیا۔ جس لہنا دینا دین دنی چکاونا
 ملیچھیا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ دوست کہے میرا مالک نور نورانی، ہر
 کرتا اک اکھوائیا۔ جس دی شبد اگمی بانی، جگ جگ بان انیالا تیر چلائی۔ جس دا آد جگاد کھیل مہانی، مہا اکھ کتھ سمجھائیا۔ جس دا لہنا دینا وید پرائی،
 شاستر سمرت رنگ رنگائیا۔ سو سندیسہ دیوے انجیل قرآنی، اکھراں نالوں بدلایا۔ جس دانام ندھانا ستنامی، ست ستوادی ہو کے دے درڑائیا۔ جو
 دیونہارا سنگر شبد شبد پیغامی، دھر دا لحم اک سنائیا۔ اُس دی کرے نہ کوئے پہچانی، بے پہچان اک اکھوائیا۔ کلج انت بھگتاں اتے کرے مہربانی،
 مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پتہ نہیں کیوں بن کے آگیا داتا دانی، دیاوان آپ ہو جائیا۔ سب دا بن کے جان جانی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں بخش
 کے منزل رُوحانی، رُوح بت میلا میلیا سچ سبھائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہا میرا باپ آوے اسمانی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس دی محمد سنی کلامی، کائنات گیا
 درڑائیا۔ اوہ بن کے دھر امامی، عملوں توں رہت نور الایہیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا مکاوے جسم جسمانی، جسم ضمیر بے نظیر اندروں دے بدلایا۔ جس دا
 لہنا دینا نال چارے کھانی، چارے بانی سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ ستائی پوہ کہے جن
 بھگتو تہاڈا کڈا وڈا بھاگ، بھگون دے وڈیایا۔ تہاڈا کڈا وڈا ویراگ، پریم پریتی رہیا پرگٹایا۔ تہاڈا کڈا وڈا تیاگ، جگت دین دنی آئے تھایا۔ تہاڈا کڈا
 وڈا چراغ، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ تہاڈا کڈا وڈا کنت سہاگ، آد جگاد اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا

ہتھ رکھائیا۔ رین کہے میں بھنڑی بھنی، بھگتو دیاں جنائیا۔ تہاڈی بھگتی جگ جنم دی میتھوں جائے نہ گنی، دو ست دا مالک جو اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا لہنا کوئی جان سکے نہ لوک تتی، تریلوک بھیونہ کوئے کھلایا۔ تہاڈی پورلی دست ویکھو ائی، جس دا بھار نہ کوئے اٹھایا۔ تہاڈے اندر نام خمار پر بھو دی پریتی تے مستی بھنی، بھنڑی رین نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست آپ ورتایا۔ رین کہے میں بھاگاں بھری، میرا بھرم رہیا نہ رانیا۔ پڑکھ اکالے کرپا کری، کرپن ہو کے سیس نوایا۔ جو بھگتاں پیتا اکو نرائن نری، نر نرائن اک اکھوایا۔ آتم دھار جس نے وری، کنت کنٹول دھر دامہیا۔ میں وی اُس دی سرنی پری، نو نولاگاں پانیا۔ جس دی خبر سنگر شبد سنائے کھری، سچ سچ درڑایا۔ بھنڑیئے کجگ مول نہ ڈریں، اندھ اندھیر ویکھنا تھاواں تھانیا۔ پر بھو دا بھانا سرتے جریں، سر پر بھ چرناں وچ ٹکایا۔ اُس نے کوئی رہن نہیں دینا شرعی، شریعت دا لیکھا دینا مکایا۔ نال فیصلہ کیتا اچ توں جن بھگت کیتے بری، ضمانت کسے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جنہاں اک وار گایا اوہناں دی آتمائی وری، ورتاتا اکو اک اکھوایا۔ جس دا روپ الہی نرائن نری، نر ہر کرتا گم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ۱۳۵۳

دو ست کہے اسیں خوشیاں دے وچ ہسدے، ہستی تک بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے سچھنڈ دوارے خوشیاں دے وچ نسدے، بھجن واہو داہیا۔ جو ونجارے پر بھو دے جس دے، صفتی ڈھولے گایا۔ جنہاں دے اشارے نہیں کوئی اکھ دے، سینت تے نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ پیارے ہو گئے پر بھو پر تکھ دے، ساکھیاں ویکھ کے خوشی بنایا۔ اوہ وسیرے چھڈ کے رہنے وکھ دے، گھر اکو سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ ستائی پوہ کہے بھگتو تہاڈا پر بھو جگت دا سوامی، سمبل بیٹھا سو بھاپانیا۔ پریمیاں دا انتر جامی، چوراسی دا کھیل کھلایا۔ جس نوں ساریاں دتی سلامی، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ اکھراں نال کہہ کے گئے انامی، انعام لین والا نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ مالک دو جہانی، دوہرا اپنا ویس وٹایا۔ تہاڈی بھگتی بھگتو کئی جگ دی پرائی، پرائن اٹھاراں دے نہ سکن گواہیا۔ کسے دے کول نہیں کوئی نشانی، نشانہ سکے نہ کوئے دکھایا۔ کی وچاری کھے قلم تے کانی، جو حکم دے اندر بھجے واہو داہیا۔ جدوں تہاڈا وعدہ ہويا اوتار پینمبراں گرو آں نال ہويا بنا زبان توں شبد دی کلامی، شبد شبد نال سمجھایا۔

جس ویلے کھج انتم رین اندھیری ہوئی شامی، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکالا اگم اِمامی، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس جھکڑا میٹنا سرب تمامی، طمع لالچ نہ کوئے رکھائیا۔ مانس ذاتی کٹ غلامی، غُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھگتو میں سب نوں رہیا جھک، نو نو سیس جھکائیا۔ دھن بھاگ میرے جس وچ تْساں توں میرا میں تیرا گائی سوہنگ تک، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ تہاڈے انتر اوہلا رہیا کوئی نہ لگ، پردہ نشیں پردہ دتا اٹھائیا۔ تہاڈا لیکھا لہنا دینا آون جاون گیا مک، مکمل اپنا تھم ورتائیا۔ سچھنڈ دوار جاندیاں کسے نہیں جانا رُک، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ بچھو سنگر شبد دے تھم نال ایہہ تہانوں اپنی ہتھیں کھڑیگا چک، چلنے ہو کے انت سمیں ویکھنا چائیں چائیا۔ تہاڈا پیار والا ایہتھے رہ جانا کھ، سر پر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ دے بھکھیو تہاڈی مٹاؤنی بھکھ، ترسنا اگے نہ کوئے رکھائیا۔ مات گر بھ دی تھان تہاڈا سچھنڈ بوٹا لاؤنا رُکھ، رُکھیاں سُکھیاں کھان والیو اپنے وچ لینا ملائیا۔ جس دے واسطے سارے اوتار پیغمبر گرو سٹھنا گئے سکھ، پنجابی بولی سکھی ساندی تہاڈے گھر آگیا تہاڈا ماہیا۔ ہُن دیکھیو کدھر نوں بدل جاندا رُخ، اگا بچھا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ ستائی پوہ کہے جن بھگتو میٹوں آیا بڑا اندنا، اند تہاڈے انتر ویکھ وکھائیا۔ جو اکو پر بھو نوں کردے بندنا، دوسر سیس نہ کوئے نوائیا۔ او سے دی چرن دھوڑ دا ٹکا لا کے مستک چندنا، چند سوریہ دا لیکھا دتا مکائیا۔ جس نے جگ جنم دے وچھڑیاں نوں اپنے نال گنڈھنا، اگے سکے نہ کوئے تڑائیا۔ تہاڈے پیار وچ ساچا پیار تہانوں وندنا، تہاڈے کایا مندر اندر دینا ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈی بھگتی پر بھ دی یاد، جو ہر ہر دے وتی ٹکائیا۔ تہاڈا تن وجود کھیڑا کر آباد، سوہنا نگر سہائیا۔ نام ست دی دے کے داد، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ بھيو گھلا کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے دتا سمجھائیا۔ تہاڈا مالک سوامی تہاڈے وچ ہویا وسماد، رُپ انوکھا اپنے وچ رکھائیا۔ جو آیا سب توں بعد، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ اُس دا سناؤ خوشیاں والا ناد، دھن آتمک راگ درڑائیا۔ جدوں ملیا کریگا تے بچیاں وانگ کریگا لاڈ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دامالک ہوئے سہائیا۔ ستائی پوہ کہے پر بھوٹوں دو ستّ دامالک، مہان بیدو اک اکھوائیا۔ نور الہی اگما خالق، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سنگر شبد تیرا بنے
 ثالث، وچولا اور نہ کوئے رکھائیا۔ جس دے حکم وچ جن بھگت نکلنے خالص، خالصہ روپ دکھائیا۔ جنہاں نوں مذہب دا نہیں کوئی لالس، لالچ وچ
 کدے نہ آئیا۔ اوہ آد جگادی تیرے بالک، بچے نئے نظری آئیا۔ توں صحیح سلامت اوہناں دا بننا پرتپالک، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سر روپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ سنگر شبد کہے سُن نی کلمے کانئے، کوجھئے کلمیئے لے انگڑائیا۔ اپنے اندر کر ساودھانیئے،
 ستّ سر روپ وچ سمائیا۔ توں سمجھ نہ سکی زرا کھر دھار بانئے، اکھراں نال اپنی خوشی بنائیا۔ تیتوں کی پتہ بھگتاں دی کیہڑی منزل رُوحانیئے، زمیں اسماناں
 وچ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ نی تیرا لہنا دینا نال زمیں اسمانیئے، انگلاں وچ وڑ کے اپنی خوشی بنائیا۔ ذرا نگاہ مار لے اوہ مالک تک جس نوں ساریاں کہا بے
 پہچانیئے، پہچان وچ پہچان نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا ویکھن آگیا چارے کھانیئے، خالص اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اگم اتھاپیا۔ قلم کہے میرے ماکا میں کی لکھن یوگ، میری کی چترائیا۔ جدوں کرپا کیتی سنگر شبد اپنے پریم دا دتا
 ۱۳۵۵ سنوگ، میلا لیا ملائیا۔ میرا نہ ہرکھ رہیا نہ سوگ، چنتا چکھانہ کوئے جلائییا۔ میں لکھن جوگی نہیں تیرے نام پیار دی کاغذاں اُتے نٹھ نٹھ چوگدی چوگ،
 جہوا اپنی وچوں کٹایا۔ میںوں تیرے پیار دے اکھراں وچوں پریم دی ملے مَوچ، محبوب تیری بے پرواہیا۔ چار جگ وچ گر اوتار پیغمبراں جتنی جتنی
 تیری کیتی کھوج، کھوجی بن کے تیرا اتنا اتنا لیکھا گئے لکھائیا۔ میںوں کوئی نہیں آئی سوچ، سو جھی وچ نہ کوئے انگڑائیا۔ میںوں تے ایوں جاپدا پر بھو
 تیرے حکم دا بڑا وڈا بوجھ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بھادیں میں کوٹن کوٹ جگ چو کڑی کھدی رُوہاں روز، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ پر پھیر وی
 میںوں پتہ نہیں گدا تیرا اگلا کیہڑا چوچ، چوچی پریم کی اپنی کھیل کھلائییا۔ میں آد انت دی کر نہ سکی سوچ، سمجھ وچ چلی نہ کوئے چترائیا۔ میںوں پتہ
 نہیں کی ہُن کھیل کیتا وچ جنبو دیپ تے اگے کی کھیل ہو جانا کروچ، کی کلا دینی ورتائیا۔ میری دُہائی تیرے حکم تک میری نہیں کوئی پہنچ، ویکھن کچھ نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کانی کہے پر بھو میں ویکھے بڑے بڑے تیرے روپ

سرگن دھار تیرے کاتب، قدرت دے قادر تیرے ڈھولے گایا۔ میں پر انج تیرے ساهمنے ہو کے کہاں مخاطب، بنا کھ توں دیاں سنايا۔ اونے مالکا سوامیاں اونے ٹھاکرا انترجامیا میں جدوں بھجی تے بھجی تیری جانب، اپنا پندھ مُکایا۔ میں حیران ہو گئی میرے نال لیکھ لکھن والا کوئی نہیں رہیا تے اک توں رہیا صحیح سلامت، صاحب سورا میرا نظری آيا۔ ہن انت کنت بھگونت میں ہو گئی تیری طالب، دوسرا اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ میں چاہندی اینہاں بھگتاں واسطے اپنا حکم لکھا دے واجب، جس دا لیکھا سکے نہ کوئے مٹایا۔ سچھنڈ نواسیا پرکھ ابناشیا جے توں اینہاں دے پچھے پچھے اپنا کیتا تعاقب، بھجیا واہو داہیا۔ میری نمائی دی لاج رکھیں تے بھگتاں دی ویکھیں شرافت، شرع وچوں سب نوں باہر کڈھایا۔ میں کوئی ودوان نہیں عارف، علم وچ نہ کوئے چترایا۔ میں بھگتاں نوں اک گل دسئی اس پر بھو نال خوشیاں نال آتما پر ماتا پر ماتا آتما اک دوجے دا کر لوٹعارف، دوسرے دی لوڑ رہی نہ رایا۔ پر بھو میں کوٹن جگاں دی تھکی ٹٹی ماندی انج پہلی وار اپنی زبان توں جیہڑی وچوں کٹائی اینہاں غریباں دی کرن لگی سفارش، نو نو سیس نوایا۔ میرے توں لکھی ہوئی بھگتاں دی کدی نہ بدل جائے عبارت، اکھرا اکھرا دین گواہیا۔ میں کوئی پر بھو تیرے گھروں کرنی نہیں تجارت، سوداگراں والی نیتی نہ کوئے رکھایا۔ اوتاراں کہا پیغمبراں کہا گروآں کہا جدوں آویگا تے آویگا وچ بھارت، بھار بھگتاں دا اپنے سر ٹکایا۔ جھٹ نارد کہندا کچھ میں وی کر لواں شرافت، کلمے تیتوں دیاں سنايا۔ چل ذرا اُس دے چرناں دی کر زیارت، جو ذرے ذرے وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ نارد کہے کلمے توں بڑا سوہنا لکھدی، لکھ لکھ اپنی خوشی بنايا۔ پر سچ دس کی وڈیائی سکھ دی، جو گوبند گیا سمجھایا۔ قلم کہے نارد ا میتوں کچھ نہیں دسدی، دیدے جگت دے کم کسے نہ آيا۔ میں کی کراں سر شئی بھر گئی اندروں وکھ دی، وس بھری لوکایا۔ میں تے اُس صاحب دے چرناں اُتے لٹدی، لمی پے کے دیاں دہایا۔ اوہ پر بھو اوہ میریا مالکا سوامیا تیتوں چھڈ کے دُنیا ونجاری ہو گئی پتھر اٹ دی، مندر مسجد اں سیس نوایا۔ قلم کہے میں دو منہ بنا کے پٹدی، پٹنے والیا میری آ کے ویکھ لے حالت تے نیناں نیر نیر وہایا۔ جھٹ نارد نے اک نشانی کڈھ لئی چٹ دی، چٹا حرف چٹے اُتے سوہا پایا۔ نی قلمے نی کانیے توں کی کہیں جناں چر پر بھو دی کرپا نہ ہووے اناں چر بھگتاں دی سرتی کدے نہیں ٹکدی،

متھے نئے لاؤن والا دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ قلم کہے سُن لے
 پنڈتا براہمن، اوئے ناردا تیتوں دیاں سنایا۔ ذرا میرے ول مکھ تاں کر ساہمن، ساہمنے ہو کے اکھاں لے اٹھایا۔ جے میں نہ ہندی کسے نوں کی پتہ گنا سی
 کیہڑا اتار تے کیہڑا پیغمبر کیہڑا بنیا ضامن، ضامن کون اکھوایا۔ میں اوہ وچولی جیہڑی اکھراں نال اکھرا ملا کے سنگر شبد دا پھڑاواں دامنا، دامنگیر سب نوں
 اگو گیا سمجھایا۔ جس نے انت سب دی میٹنی کامنا، کامل مُرشد ہو کے آوے دُھر دا ماہیا۔ میں اُس دا گیت تے اُس دا ڈھولا گاونا، او سے دی صفت
 صلاحیا۔ پر سچ دساں اوہ پر بھو پنا بھگتاں توں کسے نہیں راونا، رام دارام جو اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ نارد کہے، قلمے نی توں کانی بڑی چالاک، چالا کے تیتوں دیاں جنایا۔ موڈھے منہ چلن والیئے ذرا میرے ول جھاک، بن نیناں
 نین اٹھایا۔ اپنا کھول کے دیکھ تاک، پردہ پردیاں وچوں آپ چکایا۔ نی سچ دس تیرا کسیدے نال ساک، سجن کس نوں لیا بنایا۔ جیہڑا اتار پیغمبر گرو
 آیا توں اُس دی چڑھ گئیوں ڈھاک، او سے دے حکم وچ بھجی واہو داہیا۔ دُھر دے نام کلمے لکھ لکھ توں دُنیا وچ رہن نہیں دتا اتفاق، شرع دے حصے
 وکھ وکھ سمجھایا۔ پر یاد رکھ جس ویلے حضرت عیسیٰ اُس نوری اللہ دا اک دیکھیا کلاک، اُس دی کلا قدرت دے وچ نظری آئی۔ پھیر اُس دھیان دھریا
 اتار پیغمبر گرو بیٹھے وچ نکلے نکلے بلاک، بریکٹ وچ آسن دتے دکھایا۔ پھیر حیران ہو کے تکیا سارے دے مٹی خاک، تن وجود رہن کوئے نہ پائیا۔
 پھیر کہا توں میرے گاڈ توں ہی اگو پاک، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ
 اٹھایا۔ قلم کہے ناردا میرے پنا کوئی کر نہ سکے تحریر، تقریر نشان نہ کوئے رکھایا۔ سنگر شبد میرا پاتشاہ تے میں حکم منن والا اُس دا وزیر، جگ جگ اپنی
 سیو کمائی۔ میں نہ جے ہوواں پھر چار جگ دے شاستراں دی کرے نہ کوئے تعمیر، دین دنی وچ دیکھن کوئے نہ پائیا۔ میرے لیکھ وچ سب دا ہندا رہیا
 اخیر، آخر دیاں درڑایا۔ میتوں اگو مٹھارس ملدا رہیا پر بھو دے نام دا سپر، جو نت نت جگ جگ پی پی خوشی بنایا۔ جگ چوکڑیاں بیت گئے میری بدلی
 نہیں کسے تقدیر، تدبیر اور نہ کوئے سمجھایا۔ سارے چاہندے رہے پیر فقیر، میرے ول دھیان لگایا۔ جے دُھر دا پیغام آوے اہام ہووے اسیں وی

ایس پیار وچ اپنا لہنا پر گٹائیے وچوں سریر، شرع شرع سنگ رکھائیا۔ پر قلم کہے اک دن لکھدیاں لکھدیاں لکھدیاں مینٹوں اک شبد اُتے نو وار چکھیا کسیر،
 چک کے مستک نال ٹھکرائیا۔ نی قلمے نی کانیے نی جو بن والیے جوائیے جے تُوں لیکھ نہ لکھیں تے کسے نوں پتہ نہ لگے کہ دین دُنیا وچ کیہڑی آؤن والی بھیر،
 بھوکھتاں بھو نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اِکو حکم ورتائیا۔ قلم کہے میں کراں نہ
 کدے گستاخی، غصے وچ کدے نہ آئی۔ جدوں مہربان مہر کرے تے میرا بنے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ اُس دی منٹاں آکھی، اکھراں گنڈھ رکھائیا۔
 جس دا لہنا دینا الکھنا الاکھی، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے قلمے
 جے تُوں آد جگادی لکھن والی، لکھ لکھ لیکھ بنائیا۔ جے تُوں صفت کریں جوت اکالی، جگ جگ سیو کمائیا۔ تیتوں اک خبر دساں سٹھالی، سچ نال سٹھالی۔ نگاہ
 مار لے کجگ بھل رہیا کسے نہ ڈالی، پت ٹہنی گئے کملائیا۔ دین دُنیا تیرے سچے لیکھ لکھے تُوں ہو گئی خالی، ست وست اندر نہ کوئے کٹائیا۔ کجگ نوں تک
 کس بدھ چڑھی لالی، جو بن ورتا بجے واہو داہیا۔ جے تُوں ہن سرت نہ سمجھالی، اپنا آپ اپنے وچوں پر گٹائیا۔ کس بدھ رین مٹے اندھیری کالی، اندھ
 اگیان رہن نہ پائیا۔ قلم کہا وے نارد ا میں ہو گئی بے حالی، بہیل ہو کے دیاں سٹھالیا۔ میرے لیکھ نے دسیا انت آؤنا سب دا مالی، مالک اک اکھوئیا۔
 جس دا جلوہ جوت نور جلالی، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اُس دی گھالن رہی گھالی، نت نت سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے کلمیے تیری سیوا ہووے پروان، سچ دیاں درڑائیا۔ سُن سندیسہ سری بھگوان، ہر کرتا کی جنائیا۔ جس جگ جگ
 کیتا کھیل مہان، سچ تریتا دو پر اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ کجگ ہو یا پردھان، جو دھا سوربیر نور الاہیا۔ جس بھگت سہیلے کیتے پروان، پروانے اپنے لئے بنائیا۔
 نی اوہ تیرے لیکھ وچوں سب نوں دین لگا دان، داتا ہو کے دیا کمائیا۔ قلم کہے کانی میں نارد ا بنی آنجان، اپنی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جے سنگر شبد کرپا
 کیتی میں وی نچاں نچاں کاغذاں اُتے وچ جہان، سوہنا اپنا ناچ وکھائیا۔ جے اوہ مہربان ہو گیا تے میں وی اُس نوں کہہ دینا جمان، ایہہ پنجابی بولی
 پنجابیاں وچوں مینٹوں نظری آئی۔ قلم کہے میں اچ لکھ دینا او پر بھو جے تُوں وسدا اُتے اسمان، ذرا ایہناں بھگتاں ول مار دھیان جو تیرا راہ تکائیا۔ ایہتے

اوتھے لیکھا رہے نہ کسے دا اپنے گرہ کریں پروان، پر م پُرکھ تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ تُوں کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر رحمتاں دا رحمان، نُوں نُوںر انہ اِک
 اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی دست آپ ورتایا۔ ستائی پوہ کہے میرے صاحب ست ستوادیا، سَنگَر
 شاہو بھوُپ۔ میرے مالک آد جُگادیا، تیرا کھیل بنا رنگ رُوپ۔ جُگ بدلنا تیری وادیا، میرے مالک حق محبوب۔ ہُن ویکھ لے کجگ کوڑ آبادیاں، نگاہ
 مار لے وِچ پنج بھوُت۔ آتم پر ماتم ہوئیاں کسے نہ شادیاں، جھگڑا دسیا چارے کوٹ۔ جن بھگتاں تیرے نال پریتاں ڈاڈھیاں، ایکا دھاگا اِک بنا لے
 سوُت۔ سَنگَر شبد ہو کے لڈا لے لاڈیاں، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وکھاؤنا عرش عروُج۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی
 سُت ڈلارے، دولہیا دیاں جناںیا۔ میرے بھگت نہ رہن کوارے، میل میلنا چائیں چانیا۔ جنہاں رسنا لائے چُھہارے، سوہنا سگن بناںیا۔ اوہناں دے
 پروار تارنے سارے، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ درشن دینا ہو کے ظاہرے، ظاہر ظہور نظری آںیا۔ ونڈ رکھنی نہیں پُرکھ تے نارے، بردھ بالاں حصّہ نہ
 کوئے جناںیا۔ وڈے چھوٹے بھگت میرے ڈلارے، پچے سوہنے نئے نظری آںیا۔ جنہاں نوں پریم دے دینے ہلارے، دو جہاناں پار کراںیا۔ جتھے نہ کوئی
 منڈل منڈپ نہ کوئی سوریہ چند ستارے، وشن برہما شو نظر کوئے نہ آںیا۔ نہ کوئی کاتب نہ لکھارے، نہ کوئی رسنا شبد اُچارے، نہ کوئی کئی سُنے
 دُھنکارے، راگ ناد نہ کوئے وڈیاںیا۔ نہ کوئی تت پنج پسارے، نہ کوئی برہم مت دے ادھارے، اکھراں والی نہ کوئے پڑھانیا۔ اِکو نُوںر جوت اُجیارے،
 جتھے بیٹھا شاہو بھوُپ سرکارے، نُوں نُوںر انہ سوہا پانیا۔ جن بھگتاں کھڑنا اوس دوارے، جتھے نہ کوئی منزل تے نہ کوئی چُبارے، جتھے چوٹی دا مالک چوٹا
 اِکو سوہا پانیا۔ جیہڑا آد جُگاد جُگ چو کڑی اپنیاں بھگتاں نہ کدے وِسارے، وِسریاں اپنے نال ملاںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِکو نظری آںیا۔ سَنگَر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے پتا، پر م پُرکھ تیری سرناںیا۔ میرا بھگتاں دے نال ہتا، ہتکاری ہو کے ویکھ
 وکھانیا۔ ایسی کرپا کرنی آگے رہن نہیں دینا کوئی دوچتا، چت وت ٹھگوری اندروں دینی کڈھانیا۔ سب نوں پریم وِچ بنا کے اپنا پتا، مِتر پیارے تیرے وِچ
 ملاںیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرا نکا جہا خط، جو کوٹن کوٹ برہمنڈاں کھنڈاں وچوں نظری آںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ

دی آسا پور کرائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو ایس جنم دی نہیں کوئی بھگتی، بھگتی دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ تہاڈا پور بلا لہناتے دینا پیا شرطی، کیوں شرط اوتار پیغمبر گرو پر بھو نال گئے لگائیا۔ دُھر دے نام تے دُھر دے حکم نال تہانوں کیتا بھرتی، وڈا چھوٹا قد نہ کوئے دکھائیا۔ تہانوں سنبھالن والا اکو ندھ پرتی، جس نوں پر میثور کہہ کے سارے گائیا۔ سنگر شبد کہے پتہ نہیں کیوں دیا لو ہو گیتا تے کیوں بھاگ لگا دتا ایس آکے دھرتی، دھرتی دھرت دھول دھول دا لیکھا پور کرائیا۔ جس نے کھیل درسایا مالک بن کے عرشی، عرشی پریتم اگم اتھاہیا۔ سمت شہنشاہی گیاراں اک اک دی دھار آتما پر ماتما دی مناؤن آگیا برسی، برساں دی عمر والیو تہاڈا لیکھا اپنے نال ملائیا۔ مہربان ہو کے کیتا ترسی، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آون جاون جنم کرم مرن دی میٹے حرصی، ہو س جگت نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھو وال ضلع امرتسر سویرے شادیاں دے سمیں *

سمت شہنشاہی یاراں کہے اک اک دا ہویا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ آتم پر ماتم بنیا جاپ، جگت اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جن بھگتاں ہوئے وڈ پرتاپ، پرتاپی دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں دا لیکھا نال اگئی باپ، پتا پڑکھ اکال گود لکائیا۔ کوٹن کوٹ جنم اتار کے پاپ، پتت پُنیت دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ اک اک دا ہویا سنگ، ہر سنگی اک اکھوائیا۔ آد جگادی جگ چو کڑی جس پوری کیتی منگ، سبجگ تریتا دوا پر کلجک ترسنا پور کرائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے سنگ، سگلا سنگی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ مرد مردانہ ہو کے وجائے مردنگ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ سچ سنگھاسن پڑکھ ابناشن نرگن دھار آپے لنگھ، منزل بیٹھا سوبھا پائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ اک بنائیا۔ اک اک کہے ساڈا اکو گھر، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سوامی اکو اگتا ور، جو

جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا سہنجنا ہوئے در، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ بھے بھو چُکائے ڈر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو کرپا رہیا کر، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔
 نرگن دھار نرائن نر، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ جس دی سرن سرنائی سارے گئے پر، پرا پسنتی مدھم بیکھری جس دے ڈھولے گائیا۔ اوہ وسنہارا باہر
 شریعت شر، بندھن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ اک اک کہے اک اک دا
 پیتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جو جگ جگ بدلنہارا ریتا، ریتوان اگم اتھاپیا۔ جوتی دھار ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی آپ ہو آئیا۔ جو بھگتاں امتر کرے
 ٹھانڈا سیتا، اگنی جگت نہ کوئے جلائییا۔ سچ دھار بخش کے سچ پریتا، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیتا، گرو دوار اکو اک درسائیا۔ جتھے
 دھرم دھار حدیثا، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ مہربان ہوئے جگدیشا، جگدیشر دیا کمائیا۔ پورب لہنا سب دی جھولی پاوے جو پورب کرم کیتا، کرنی دا کرتا
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا گھننیا کاہن وچ گیتا، دھیائے اٹھاراں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دوار اک سہائیا۔ اک اک کہے میں ایکا اکھر پڑھیا، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو منزل چڑھیا، جتھے ملے ڈھر داماہیا۔ اک دوارے کھڑیا، سچ
 ۱۳۶۱
 گرہ سو بھاپائیا۔ جتھے پرم پُرکھ پر ماتم میرا پلو پھڑیا، اک نال مل کے وجی ودھائیا۔ میرا لہنا دینا آتم پر ماتم دھار جگت ناتا سیس دھڑیا، تن وجود کھیل
 کھلائییا۔ سچ سوامی انترجامی نرگن ہو کے پلو پھڑیا، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ میں اُس صاحب سوامی چرن کول سرنائی پریا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نال
 اک اک دا کارج سریا، اگلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ اک کہے میرا اکو روپ ایکا،
 اینکار دتی وڈیائییا۔ جس نے بخشی ڈھر دی ٹیکا، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ میرا انتکرن کر پدیکا، پتت پُنیت بنائیا۔ ترے گن لانا سکے سیکا، اگنی تت نہ
 کوئے جلائییا۔ مینوں اکو گھر وکھایا سوہرا پیکا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس گھر سنگر شبد شبد دا ٹھیکا، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ مینوں پُر اتن نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ دا چیتا، چیتن ہو کے دیاں درڑائیا۔ کجگ انت سری بھگونت سب دا اکو ہونا نیتا، جو نج نیتز ویکھ وکھائیا۔ جس دھرم دھار دا اگلا
 کھولنا بھیتا، سنجگ سچ دے وڈیائییا۔ سچ سنگھاسن ہونا لیٹا، سچ سہنجنی سو بھاپائیا۔ جوتی جاتا ہو کے بنے کھیوٹ کھیتا، ملاح بے پرواہ اک اکھوائیا۔ جن

بھگت سہیلا بناؤنا بیٹی بیٹا، پتا پوت گود اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ اک کہے میں ایکا
 اکو، اک اک نال مل کے وجی ودھائی۔ جن بھگتو بھگت دوارے ٹکو، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائی۔ چرن کول اک پر بھو دے وکو، دوسراوٹ نہ کوئے
 رکھائی۔ جو اشارہ دے کے گیا گو بند سکھو، سکھیا اپنے اندر لینی ٹکائی۔ مانو ذاتی دین مذہب ذات پات روپ دے سے اکو، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ
 کوئے ونڈائی۔ سچ پیار دا سنگناں والا دہارا اکو متھو، بہتی لوڑ رہے نہ رائی۔ پوہ اٹھائی اتم سریشٹ چار جگ دی تھتو، تھت وار اپنا رنگ رنگائی۔ اتم پر ماتم
 دھار پیارے متو، متر پیارا دے وڈیائی۔ تیس بھگت سہیلے بنا ہتوں، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائی۔ جو تھادا نانا جوڑے تھادے چتو، چت و تھگوری رہن
 کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ اک کہے میں اکو ایکا چنگا، چنگی طرح جنائی۔ میں اکو
 بھکھیا منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں اک اک رنگن رنگاں، آد جگادی اتر نہ جائیا۔ میں اکو منزل لنگھاں، جتھے ملے بے پرواہیا۔ میں کدے
 گیا نہیں گوداوری گنگا، گنگوتری ویکھن پائی۔ میں بنیا نہیں کدے کوئی پنڈا، ڈنداوت وچ سیس جھکائی۔ میں پھردا وچ برہمنڈاں، بھجاں واہو داہیا۔
 ۱۳۶۲ میں ویکھاں جیرج انڈا، اُتبیج سیج کھوج کھوجائی۔ میں سبج تریتا دواپر کھج تکیاں ونڈاں، مانو ذاتی کھوج کھوجائی۔ انت نگا ماری کھج دسیا اتم کنڈھا،
 کنڈھی گھاٹ ویکھ وکھائی۔ جاں گوہ کر کے تکیا جگت سنسار انتر نرنتر اتم پر ماتم دھار رنڈا، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائی۔ کسے کم نہ آوے حلوہ کھیر منڈا،
 جگت رسنارس نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائی۔ اک کہے میں اک اکلّا، اکل کل دھاری
 دتی وڈیائی۔ میں وسناں سدا سچ محلہ، گرہ اکو سو بھاپائی۔ میں ویکھاں جلاں تھلاں، مہینل کھوج کھوجائی۔ میں جانا گھڑی پلاں، تھت واراں پردہ لاہیا۔
 میں لہنا دینا تکاں رام کاہن نور الاهی اللہ، عالماں توں باہر دیاں جنائی۔ میں نام ست واگرؤ پھریا ویکھیا پلا، پلک پلک کھوج کھوجائی۔ میں پھریا نو کھنڈ
 پر تھی ست دیپ دے جھلا، جنگل جوہاں پنڈھ مکائی۔ جدھر تکیا کوڑ وکار دا دلا، دلدری دسی لوکائی۔ ست دھرم دا کسے ہتھ نہ دسیا چھلا، جگت کنگن کم
 کسے نہ آئی۔ میٹوں چیتا آگیا کی گو بند اشارہ دتا ڈلا، تھل مارو دین گواہیا۔ کھج انت اپنا بولنا ہلا، حالت وگرے خلق خدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اک کہے میں اک دا منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پریم بخش دے ساچی سنگتا، سنگر ہو کے ہو سہائیا۔ لیکھا مُکا دے بھکھا ننگتا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پریم پیار بخش دے کایا مائی تن کا، تن وجوداں رنگ رنگائیا۔ ہنکار میٹ دے منسا من کا، منوآ دے بدلایا۔ پرکاش کر دے اپنے چن کا، نوری چن چن رُشنائیا۔ لالچ رہے کسے نہ دھن کا، دھن دولت اپنا پیار دینا ورتائیا۔ ونجارا رہے کوئی نہ کن کا، کائنات دا لیکھا دینا مُکائیا۔ وسیرا دکھا دے اپنے چھپر چھن کا، جو بن باڈھیاں بنت بنائیا۔ میں اکو آس رکھاں اک اک کہے توں سوامی ہونا ساچے جن کا، بھگتاں دینی مان وڈیائیا۔ لیکھا رہے نہ دھرم رائے دے ڈن کا، ڈنکا اپنا نام دینا سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا در اک دکھائیا۔ اک کہے میرا اک دا اک اشارہ، جو سینت سب نوں اک سمجھائیا۔ جو کھیلے کھیل وِج سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی سیو کمائیا۔ اوہ نرگن دھار نہہکنک اوتارا، کل کلکی بے پرواہیا۔ امام اماما بن سکدارا، دُھر امام اک اکھوائیا۔ جوتی نور نور چنتکارا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ شبدی دھار دے دُھنکارا، انحد نادی ناد سٹائیا۔ امرت رس بخشے ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت بُجھائیا۔ جو جن بھگتاں کرے پیارا، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی پرگٹ ہو کے آپ دوبارہ، دوہری کل ورتائیا۔ سبجگ سچ چلائے وِوہارا، وِوہاری اپنا تھم ورتائیا۔ اکو مان دیوے پُرکھ نارا، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ اک کہے میرا اک اک دے نال رشتہ، دُجا سنگی نہ کوئے بنائیا۔ جس دا اشارہ دینا گیا جبرائیل فرشتہ، پیغام محمد محبوب دتا سٹائیا۔ اُس دا لیکھا لہنا آہستہ آہستہ، سبج سبج اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر اکو جس دا ہونا ایشٹا، ایشٹ دیو اک سمجھائیا۔ جو لیکھا جانے دین دُنی سرشٹا، سریشٹ اپنا تھم ورتائیا۔ جس دا لیکھ جنایا رام چندر وششٹا، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ اُس دا دھرم دی دھار ہونا گرہستا، گرہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں اندر بخشنا نساچا، ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اک کہے میں اک نوں رہیا ارادھی، بھگتو دیاں جنائیا۔ میری آد جگاد دی وادی، وعدے پچھلے پور کرائیا۔ سنگر شبد بن انادی، دُھر دا تھم سٹائیا۔ .....

* ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر لوہڑی والی رات * ❀

جن بھگتاں سدا لوہڑی، لڑیندا سا جن دے وڈیاںیا۔ چرن پریتی بخشے گڑ دی روڑی، بن رسنا رس چکھائیا۔ شبدی دھار چڑھا کے گھوڑی، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت بھگوان بنا کے جوڑی، سوہنا دھر دارنگ رنگائیا۔ جگت وکارا اندروں ہوڑی، ہوڑا سسے والا دے وکھائیا۔ من نسا اپنے ول موڑی، میل ملے سچ سُبھائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ دست ایہہ دتی تھوڑی، تھوڑا تھوڑا رس جھولی پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آپ گیا بھڑی، آپ اپنی دیا کمائیا۔ وکار مدھ انتر رہن نہ دیوے کوڑی، رس امرت نام بھرائیا۔ پار کرا دے بھیرٹی گلی سوڑی، مارگ اکو اک وکھائیا۔ راگاں وچوں راگ لُجیا گوڑی، لوہڑی دے دن دی ایہو وڈی وڈیاںیا۔ نانک دھار جو شبد جنایا پوڑی، ایسے دوس کیتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ لوہڑی کہے میں جگ جگ لوڑی، آشا اپنے اندر رکھائیا۔ بھگت بھگوان نال جوڑی، جگ جگ دی ریٹی چلی آئی۔ میرا دوس اوہ جس وچ سب توں پہلاں پوجا ہوئی بوہڑی، پیپلاں سپس نوآئی۔ یکے پرش دی دھار حیگریو دے موڑی، پردہ پردیاں وچوں کھلایا۔ باون دی دھار جس دی کھیل براہمن گوڑ دی، بن اکھراں اکھرنائیا۔ میری آد جگادی دھار سدا دوڑی، بھجے واہو داہیا۔ میرا دوس دہاڑا اوہ جس وچ پوجا چلی پہلی وار تلاب جوہڑی، جل دھارا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ لوہڑی کہے میں جگ جگ لوڑی سا جن، سجنوآں دھر درگاہیا۔ جو دو جہاناں راجن، شاہو بھوپ نور الاہیا۔ میرا دوس اوہ جس وچ جگت دا لہنا دینا دینا لہنا بنیا نال مہا جن، جگت ہٹاں کھیل کھلایا۔ میرے دوس پہلی وار کپل من ماری آوازن، خوشیاں نال سنائیا۔ سانکھ یوگ دسیا اپنی ماتن، ریٹی دین دنی بدلایا۔ میرے دوس جگت دندا سا شروع ہو یا سی داتن، قدرت دے رنگ نوں جگت رنگ وچ بدلایا۔ میرے دوس وچ متس جل دھار کیتا اُدگھاٹن، مجھ کچھ سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ لوہڑی کہے میرے دوس بھگتاں بھگوان نال ملیا میل، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ دین دنی نوں کلپنا دا چڑھیا تیل، ہوئے ہنگتا سنگ رکھائیا۔ پیار ٹٹیا سجن سہیل، ساچا سنگ نہ کوئے بنایا۔

لوہڑی کہے جن بھگتاں پر بھ دے پیار وچ ودھی ویل، ویلا وقت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کمائیا۔ لوہڑی کہے میرے دوس رڑکيا گیا ساگر، سگلی سرشٹ جنائیا۔ امرت بھریا گیا اگمی گاگر، جس نوں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ونجارے بنائے
 دھرم سو داگر، سوہنی وست وکھائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دیوے مان مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک
 اک اکھوائیا۔ لوہڑی کہے سمند ساگر لیکھا مکایا ادھ، حصہ ونڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ اک پاسے امرت تے اک پاسے مد، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ راکشش
 دیوت دوویں لئے سد، پریم نال بلائیا۔ دوویں اک دوجے نالوں آگے بہن ودھ، اپنی خوشی وکھائیا۔ لوہڑی کہے میرا دوس سہاونا جس وچ کلس جگ --
 ----- راکش مد وچ لپٹائیا۔ دوہاں دی دھار دتی ونڈ، پر بھ اپنی کھیل وکھائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی رہے ہنڈھ، بھجن واہو داہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ہوئے سہائیا۔ لوہڑی کہے جن بھگتاں ملے دین دیا، امرت رس چکھائیا۔ راکشاش
 ۱۳۶۵ ملے مد پیالہ، مٹی خاک سر وچ چھاہیا۔ سرگن دی دھار نرگن دا کھیل کھیل نرالا، دوویں رنگ میرے دوس وچ رکھائیا۔ میں غمی خوشی دوہاں وچ ہوئی
 بے حالہ، آپ اپنا گئی بھلائی۔ پر م پڑکھ پر ماتم اپنا کھیل کیتا بھگتاں مارگ دے سکھالا، سچ رنگ رنگائیا۔ مورکھ مگدھ کر بے حالہ، جگت واسنا وچ ہلائی۔
 لوہڑی کہے جن بھگتو تہاڈے دھن بھاگ جنہاں انتر پر بھو پریم دی مالا، جگت منکے پھیرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تہاڈا گھر گرہ مندر سر پر پر بھو دی
 دھر مسالہ، دوارا ساچا سو بھا پائیا۔ لوہڑی کہے لڑیندا ساجن ملیا گھر گوپالا، گو بند میلا سچ سبھائیا۔ میرا نکا جہا احوالا، اہل نال دتا درڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو ویکھنہارا شاہ کنگالا، پاتشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

دھول کہے جن بھگتو خوشیاں والا دھاڑا ماگھ، پہلا پروشٹا دے وڈیاںیا۔ ہر ہر دا انتر انتر ہووے باغ باغ، روم روم کلی کلی مہکائیآ۔ انتر نرنتر اُتےجے
 ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیآ۔ دُرمت میل دھووے داغ، پاپاں کرے صفائیآ۔ گھر جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیر مٹائیآ۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے
 کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیآ۔ ہر بھگت سہیلے ساجن جاون جاگ، نچ نیز لوجن نین نین گھلایآ۔ وقت سہنجننا ہون وڈ وڈ بھاگ، بھگون دیوے
 مان وڈیاںیا۔ کلج کریا کوڑ مٹائے آگ، اگنی تت نہ کوئے جلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ دھرنی
 کہے جن بھگتو سچ ماگھ دا کرو مجن، دُرمت میل رہے نہ رایآ۔ دُھر سوامی تکو سجن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے نام دماے وجن، دو جہاناں کرے
 شنوآئیآ۔ نو کھنڈ پر تھی دیک جوتی جگن، اندھ اندھیرا دُور کرایآ۔ جس دا لہنا دینا جن بھگتاں ساچے بدن، تن وجوداں ویکھ وکھائیآ۔ جو نام دیک دیوے
 سدن، سدا سد اپنارنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ چرن
 دھوڑ کرو ایشان، ایشٹ دیو اک منائیآ۔ پوتر ویکھو اک استھان، جو پت پُنیت دے کرایآ۔ اکو نام ڈھولا سُنو کان، گیت گو بند اک الاہیا۔ ایکا مندر تکو
 مکان، گرہ اکو اک سہائیآ۔ اکو چرن کول کرو دھیان، دُوجا ایشٹ نہ کوئے منائیآ۔ اکو شاہو بھوپ سلطان، ہر کرتا اک اکھوآئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ ماگھ کہے جگ جگ جن بھگت سہیلا دُھر دا نہاؤن نہاوے، جگت مجا لوڑ رہے نہ رایآ۔ دُرمت
 میل نرنتر گواوے، پاپاں کرے صفائیآ۔ چرن کول اکو سیس نو اوے، دُوسراوٹ نہ کوئے تکائیآ۔ جگت تیرتھ تھ کنارے نہ ویکھن پاوے، پاندھی بنے
 جگت نہ راہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اپنی دیا کماوے، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ گھر سوامی ویکھ وکھاوے، پردہ پردیاں وچوں چُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ ماگھ کہے جن بھگتو میرا دوس سلکھنا، پر بھ دیوے مان وڈیاںیا۔ ہر بھگت سہیلے ورو لکھ چوڑا سی
 وچوں کھنہا، نام مدھانا اک ٹکائیآ۔ کریا کرے لکھ لکھنا، اگوچر دیا کمائیآ۔ جو جگ جگ چلاوے رتھنا، رتھو ہی بنے دُھر دا ماہیا۔ جس نے جگت جہان

۱۳۶۶

۱۳۶۶

متھنا، بچارہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ جن بھگت کدے نہ موڑے سکھنا، سچ دست نام ورتائیا۔ دھوڑی چرن چھہائے متھنا، مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو پر بھ چرن دھوڑ سچا نہاونا، آد جگادلے وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاونا، آتم پر ماتم مل کے خوشی بنائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر اک مناونا، نو نو سیس جھکائیا۔ مہربان محبوب اک دھیاونا، در اکو اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ مالک کہے میرا جن بھگتاں نال سنگ، سگلا سنگی پُرکھ اکال جنائیا۔ جو نام ندھانا چاڑھے رنگ، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ شبد دھار وجائے مردنگ، دین دُنی سنائیا۔ اوہ صاحب سورا سر بگ، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی گئے لنگھ، بھجن واہو داہیا۔ اوہ آتما سچ سہائے پنگ، شکھ آسن سو بھاپائیا۔ بھاگ ہون نہ دیوے کدے مند، مند بھاگیاں لئے اٹھائیا۔ جس لیکھے لاؤنا نشان تارا چند، سورہ کھوج کھوجائیا۔ اوہ بھگتاں دیونہار اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ انتم بن بخشند، بخشش رحمت رہیا ورتائیا۔ بھگتاں آون جاون میٹ کے پندھ، لیکھا اگلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ ماگھ کہے میرا دھرم دھرم پیغام، سرشٹ درشٹ جنائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا سپیا نوں رام، رام راما بھيو چکائیا۔ جو اشارہ دتا گھنئیے شاما، رادھا کھیل تکنا سری بھگوانا، بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا ویس ہونا زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ اپنا روپ رنگ رنگائیا۔ پیغمبراں کہا دھر اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ گرو گردیواں کہا صاحب سلطانا، پُرکھ اکالا وڈ وڈیائیا۔ جوتی دھار پہن کے جامہ، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ لہنا دینا جانے زمیں اسمانا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت سہیلے کرے پروانا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دیننتی کرے پروانا، پر م پُرکھ پر بھ اپنی دیا کمائیا۔

* ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارے لال، درشن سنگھ دے گرہ پنڈ دُسا نچھ ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش پیار، پیپا پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ گھر سوامی درشن دے دیدار، نچ گرہ پردہ آپ اٹھائیا۔ میرے آد جگادی
ایککار، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں بھگھار، در تیرے الکھ جگائیا۔ توں دیونہار داتار، داتا دانی دُھر درگاہیا۔ میری آشا
پوری کر دے سچھنڈ نواسی دُھر دے یار، مٹر پیارے ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔
دھرنی کہے پر بھو اپنی دس اگمی بولی، انبولت راگ درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے انتر آتم جاون مولی، مولا اپنا رنگ رنگائیا۔ جگ چو کڑی لہنے تک لے اقرار
تولی، کول نین بن نیناں نین اٹھائیا۔ کو جھی کملی میں نمانی دھرت دھولی، دھول ہو کے آس رکھائیا۔ میری میننتی من لے میں کو جھی کملی، کملاپت
تیری اوٹ رکھائیا۔ توں موہن مادھو میرا ساول سولی، ساوریا اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے آس
رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں انتر دے دے اپنا درس، نچ لوچن نین کر رُشنائیا۔ نچھر دھاووں بوند سوانتی اگمی برس، جگت ترسنا پیاس مٹائیا۔
کوڑی کریا میٹ دے حرص، ہوس اور نہ کوئے رکھائیا۔ مہربان ہو کے کر دے ترس، رحمت آپ کمائیا۔ میرا سہنجننا ہووے تیرا برس، برسی پریتم
اپنے رنگ رنگائیا۔ نگاہ مار لے میرے اُتے فرش، فرشتے خاکی دھیان لگائیا۔ توں وسنہارا اُتے عرش، عرش پریتم تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش اگمڑی پریت، پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ کایا مائی تن وجود کر
دے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤن گیت، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ٹھگوری جگت کوڑی کریا رہے مول نہ
چیت، چیتن سرتی دینی کرایا۔ لکھ چوڑا سی وچ پر کھنہارے نیت، نیتوان تیری وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک
درسائیا۔ کرپا کر دے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔
دھرنی کہے میرے سا جن میت محبوب، مہربان تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں گرہ ہو موجود، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ دین دُنی دی چھڈ حدود، جُہرہ اکو اک

سُہایا۔ تیرا عالیشان دسے عروج، نور نورانہ ڈمگایا۔ میل ملا منزل حق مقصود، باطن پردہ آپ چکایا۔ لیکھا رہے نہ ہزارا درود، شرع و نڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ پریم پریتی تیرا ہووے ثبوت، ثابت اپنا رنگ رنگایا۔ بھاگ لگا دے کایا قلبوت، کعبہ اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں کر دے وڈ وڈ بھاگ، بھگون تیرے ہتھ وڈیایا۔ گھر دیک جوت جگا چراغ، اندھ
 اندھیرا دے مٹایا۔ سچ پریتی بخش ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ گرگھ ہنس بنا کاگ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ دُرمت میل دھو دے داغ،
 پت پت اپنی آپ جنایا۔ سوئی سرتی جن بھگتاں جائے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنا یا۔ ترے گن مایا آپ بوجھا دے آگ، ترے گن اتیتے دیا کمایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر سوامی ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو بھگتاں انتر کر نواس، نج گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ ساچی جوت
 دے پرکاش، اندھ اگیان دے مٹایا۔ پندھ مکا دے پر تھمی آکاش، گگن گگنتر لیکھ رہے نہ رانیا۔ ساچے منڈل دکھا دے راس، بن گوپی کاہن ناچ
 نچایا۔ سنگر شبد دادے دھرواس، دھیرج دھرم دھار سمجھایا۔ لیکھے لاونا سواس سواس، ساہ ساہ تیرے رنگ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو درد دکھ بھے بھنجننا، بے پرواہ تیری سرنا یا۔ جن بھگتاں نیت نام ندھان پا
 دے انجنا، دُرمت میل دینی دھوایا۔ کرپا کر سوامی سجننا، سنگر تیرے ہتھ وڈیایا۔ ٹدھ بن پردہ کسے نہ کجننا، سر سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ لیکھے لالے
 اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ست سچ اپنی دکھا دے رچنا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی کچنا، کنجن گڑھ آپ سُہایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ گرہ وجدی رہے ودھایا۔ دھرنی کہے سدا بھگت پیاسا پیار، پیارے لال دئے گواہیا۔
 درشن سنگھ مانگے درس دیدار، دید عید چند رُشنا یا۔ دوہاں دا اکو گھر ہووے تیرا چرن دوار، بنک دوار ملے وڈیایا۔ شبد ناد دے دھنکار، دُھن آتمک
 راگ سنا یا۔ امرت رس بخشا ٹھنڈا ٹھار، نبھھر جھرنا بوند سوانتی کول نابھ ٹپکایا۔ آتم جوتی کر اجیار، بن تیل باقی ڈمگایا۔ گھر سُہنجننا کر آپ کرتار،
 قُدرت قادر دیا کمایا۔ ٹوں شاہو بھوپ سکدار، کرتا پُرکھ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ

بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں انتر نر نتر چاڑھ دے رنگ، رنگت اپنی اک پر گٹایا۔ سچ دوار ویکھنا لنگھ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نادی شبد سنا مردنگ،
 دھن آتمک اک درڑایا۔ آتم سچ سہا پلنگ، بن پاوا چول سو بھاپایا۔ بھو چکا دے برہم ہنگ، پار برہم پر بھ پردہ آپ اٹھایا۔ آتم پر ماتم بخش دے
 سنگ، سگلا سگی آپ ہو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو توں دیونہار سمر تھ،
 تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیری مہا سدا اکھ، جگ جگ ڈھولے گایا۔ جن بھگتاں بخش اگئی و تھ، وست اتول اتل ورتایا۔ خالی رہے کوئی نہ ہتھ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو اج دوس دہاڑا ماگھ چار، چار جگ دا لیکھا دے مکایا۔
 کرپا کر آپ نر نکار، نرویر تیرے ہتھ وڈیایا۔ جن بھگت سہیلے پھڑ باہوں دے تار، تار نہار دیا کمایا۔ اپنے متر بنا لے یار، یارڑے اپنی گنڈھ پوایا۔
 اک وکھاؤنا سچھنڈ دوار، درگاہ ساچی سچ لکایا۔ جتھوں آؤنا پئے نہ دوجی وار، جننی جنم دیوے کوئے نہ مایا۔ کلجگ انت سری بھگونت لہنا دینا رہے نہ وچ
 سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ بنایا۔ توں نر گن نرویر کل کلکی اوتار، کل کاتیاں کر صفایا۔ میں نہانی منگتی تیرے در بھکھار، بھکھک ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ در وجدی رہے ودھایا۔ ماگھ کہے میرا دوس دہاڑا چوتھا، چوتھے جگ جنایا۔
 جن بھگتاں پر بھو مارگ دسیا سوکھا، بھیرٹی گلی نہ کوئے رکھایا۔ پڑھنا پئے کسے نہ پوتھا، پستک بغل نہ کوئے اٹھایا۔ ہر جن رہے کوئے نہ سوتا، ستیاں
 لئے جگایا۔ سچ دوار مارن والا غوطہ، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جس نے بھگتاں دُرمت میل پاپ کلیور دھوتا، کلجگ کریا کوڑ کرے صفایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں سر رکھ ہتھ، کلجگ دھیان لگایا۔ توں سرب کلا
 سمر تھ، بے پرواہ اگم اتھاہیا۔ سچ پریم دی دے دے و تھ، وست امولک اک ورتایا۔ تیری مہا گاون اکھ، دھر دے ڈھولے گایا۔ تیرے سرب
 چرن جاون ڈھٹھ، کول نین اکھ اکھ دینی گھلایا۔ سب دے لیکھے لاؤنے جگت دھارت اتھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ سنگ رلاہیا۔
 جن بھگتاں بخشا انتشکرن ہتھ، ست سنو کھ وچ سمایا۔ سب دا اکو دوار ہووے اکھ، دوجا در ویکھن کوئے نہ پایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں چرن کول دھول

بنامی ہو کے جاواں ڈھٹھ، بن دھوڑی تیری خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، جن بھگتاں درس دکھاؤنا ٹھہ ٹھہ، بن قدماں بھجنا دو جہان واہو داہیا۔

* ۵ ماگ شہنشاہی سمت ۱۱ سننوکھ سنگھ سوڈھیاں دے نوٹ پنڈ دُسانجھ ضلع جالندھر *

ماگ کہے میری بیننتی کر پروان، پروشٹا پنچ پنچ نال ملائیا۔ نگاہ مار سیری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سچھنڈ نواسی ڈھر دے کاہن، رام راما
 نور الاہیا۔ جوتی جاتے کر پچان، بے پچان پردہ آپ اٹھائیا۔ تیتوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان لاگن پائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے ڈھولے گان، پُری لوء
 وجدی رہے ودھائیا۔ سچ دوار اکو منگاں دان، داتا ہو کے جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور
 کرائیا۔ ماگ کہے پر بھ جن بھگتاں ترس کمانا، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ جگت جگدیش ہو کے ویکھ وکھاؤنا، بن نیتر لوجن نین اکھ اٹھائیا۔ سر سر اپنا ہتھ
 ۱۳۷۱ ڈکاؤنا، دوسر اوٹ نہ کوئے جنائیا۔ امرت آتم جام پیاؤنا، رس تجھرا گم جھرائیا۔ شبد انادی ناد و جاؤنا، دُسن آتمک راگ درڑائیا۔ دیپک جوتی ڈگمگاؤنا، بن
 تیل باقی کر رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلا گود اٹھاؤنا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ انتر آتم پردہ لاہنا، نچ نیتر اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ماگ کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ کلجگ انتم بچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 بنا زبان توں کر بات، باطن پردہ دے اٹھائیا۔ امرت بخش بوند سوانت، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 داسنگ آپ بنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو پنچم پروشٹا آیا، اپنی خوشی بنائیا۔ ہر جن چرن دھوڑی دے نہایا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ترے گن لیکھا
 میٹ مایا، ممتا موہ ہنکار گوائیا۔ سچ سوامی بخش اپنی ساچی چھایا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 میلا آپ ملائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ دے نام نُماری، مست مستانے آپ بنائیا۔ تیرے نام دے ہوئے ادھاری، ادر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ساڈی تیج

دینی سواری، سرِ سر اپنا ہتھ لگایا۔ ونڈ رہے نہ پڑکھ ناری، نر نرائنِ اکو رنگ رنگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہِ اک اھوایا۔ ساڈی تیرے چرن کول نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ تیرے درتے بنیے پُجاری، پوجا سل رہن کوئے نہ پائیا۔ تُوں کرپا کریں اپاری، اپر مپر دینی مان وڈیایا۔ ساچی پریتی نبھ جائے توڑ یاری، یرانے سکے نہ کوئے تڑایا۔ ہر جن کرے نہ کوئے غداری، گرو گرو دیو لیکھا دینا مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ جن بھگت کہن ساڈے اندروں میٹ تاریکی، اندھیرا رہن کچھ نہ پائیا۔ تیرے وچ حق توفیقی، طاقتور نور الاہیا۔ ساڈی کایا کر ٹھانڈی سیتی، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ کلجک وچ سنجک بدل ریتی، ریتوان ہو سہایا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیتی، کعبہ اکو اک وکھایا۔ تیرے چرن اُپر دھول ملدی رہے پریتی، پریتم ملنا چائیں چانیا۔ تُوں واحد لاشرکی، واحد نور الاہیا۔ تیرے وچ حق توفیقی، ٹخے دینے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن تیری بھل جان نہ ریتی، ریتوان اپنا رنگ دینا رنگایا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ بتالا ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سرگ، ہر کرتے تیری اوٹ تکایا۔ میرے مہربان نوجوان سری بھگوان میرے اُتوں بھجا دے اگ، نو ست تتوت نہ کوئے تپایا۔ نرگن دھار سرشی درشی اندر ویکھ لے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت نظر کوئے نہ آیا۔ کلجک جیو بعلے بن گئے بپ، کاگ ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ آتم دھار تیرے نالوں ہوئے الگ، سکلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ مہربان محبوب تیرا درشن پائے نہ کوئے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ دے کلجک کوڑ، کریا لگرم رہن کوئے نہ پائیا۔ جیو جنت چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑ، اندھ آتم کر رُشانیا۔ نام ندھان رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دُرمت میل انتر

نرتر دے دھوانیا۔ ست ستوادی جن بھگتاں بخش اپنی دھوڑ، چرن چرنودک مستک ٹکے خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دوارا کر پوت، پت پت پت ہو سہائیا۔ تیرا کھیل آد جگادی نت، نوت اپنا کھیل کھلایا۔ ٹھاکر سوامی میرے دھر دے پت، پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان کر ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگت جگیا سو آں ٹھگوری رہن نہ دیویں چت، منسا من نہ کوئے ہلکائیا۔ میری سہنجنی سہاونی کر دے تھت، پروشا پنج ماگھ وڈیائیا۔ نرگن سرگن تیرا کھیل کھیل گئے اوتار پیغمبر گر کت، کیتے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب کملاپات، پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ میرے اُتے ویکھ اندھیری رات، کلجگ اندھ اندھیرا چھائیا۔ امرت ملے نہ کسے بوند سوانت، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جھگڑا تک ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیرا درس نج نیت نہ ہووے کسے اکانت، اک اکلے تیتوں ملن کوئے نہ پائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک میری بچھ بات، پروردگار سانجھے یار ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میریاں انت انت اڈیکان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں دسپاں تارخاں، توارخاں باہر جنائیا۔ تیرا کھیل حق حقیقت کی کا، کلیاں باہر پڑھائیا۔ تیرے وچ اگم توفیق، تحفہ دینا چائیں چائیا۔ آتم پر ماتم سرشی درشی اندر دے پریتاں، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ذاتی تیرا اکو ڈھولا گائے گیتا، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے الائیا۔ انتشکرن سب دا کر دے ٹھانڈا سینتا، اگنی ت ت ت بھجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں در بھکارن منکتی، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین ذنی گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ پیار بنا دے چار ورن اٹھاراں برن اکو سنگتی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ترسنا کوڑ رہے نہ من دی، منسا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ انت نشانی میٹ دے تارا چن دی، محمد آساناں ملایا۔ میرے اُتے گھڑی رہے نہ غم دی، غم خوار خوشی دینی پرگٹائیا۔ سرشی ونجارن رہے نہ درشی چم دی، چم درشی دا لیکھا دینا مکائیا۔ تیری اکو دھار ہووے آتم پر ماتم پار برہم برہم دی، پر م پڑکھ پر بھ اپنا رنگ

رنگائی۔ سب نوں اِکو اوٹ ہووے تیری سرن دی، دُجا اِشٹ نہ کوئے رکھائی۔ کھیل مُکا دے کایا ماٹی دھرن دی، تن وجود نہ کوئے لڑائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا منزل دس دے اپنی چڑھن دی، نام پوڑی ڈنڈا اِکو اِک دکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے آد جگادی رام، رمیا
 تیری بے پرواہیا۔ میرے ست ستوادی شام، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ میرے شاہو بھوپ امام، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ تیرے چرن کول پرنام، بن سیس
 سیس جھکائی۔ میں چاہندی دین مذہب دا جھگڑا میٹ تمام، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اِکو نام کلمہ دے پیغام، پیغمبراں باہر کر شنوائیا۔ آتم پر ماتم
 تیرا ہووے اسلام، اسم اعظم اِک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اِک رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو
 میرے اُتے تیرا اِکو ہووے جاپ، دوسر رنگ نہ کوئے رنگائی۔ کلج کوڑی کریا میٹ دے تاپ، ترے گن اتپتے اپنا رنگ رنگائی۔ دین دنی اندروں کڈھ
 سنتاپ، جھگڑا شرع رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بن کملاپات، پت پر میثور ہو کے ویکھ دکھائی۔ پروردگار سانجھے یار مار جھات، بن نیتز لوچن
 نیناں اکھ اُٹھائی۔ کلج انت سری بھگونت پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے
 ۱۳۷۲ منگ منگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اتوں میٹ دے کوڑ گڑیا، کل کاتی رہن نہ پائی۔ نوست برہم مت کر اجیار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے
 اگے منگ منگائی۔ نوست تیرا ہووے بے جیکار، جیو جنت سادھ سنت تیرا اِکو ڈھولا گایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم تیری ہووے دھار، دھرنی دھرت
 دھول دھول چاروں گنٹ وجے ودھائی۔ بھگت وچھل میرے گردھار، بھگون میری آسا پور کرائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے دینے تار، تار نہار تیرے
 ہتھ وڈیائی۔ میں سبجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرا کردی رہی انتظار، بن نیتز لوچن نیناں اکھ اُٹھائی۔ کون ویلا کل کلکی آوے اوتار، نہکناک اپنا پھیرا پائی۔ امام
 اِماما ہووے سکدار، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ لہنا دینا جانے پیغمبر گر اوتار، بھوکھتاں پردہ پردیاں وچوں اُٹھائی۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی
 پروردگار سانجھے یار تیرا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائی۔ میں کو جھی کملی مٹی خاک تیری چرن دھوڑی لاواں چھار،
 شہنشاہ تیرے رنگ وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو مہربان ہو کے تھہ،

چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا میری گودی وچوں جائے اُٹھ، سَتجگ سچ دے وڈیائیا۔ جو تیرے تیرے نالوں گئے رُٹھ، آتم میلا میل سچ سُبھائیا۔ امرت جام پیا دے گھٹ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جنہاں دی لوگئی چُھٹ، چُھسکی یو لے لگائیا۔ نام بھنڈارا دے اٹھ، اتوٹ آپ ورتائیا۔ تیرے اُتے اِکو اوٹ، اوڑک در تیرے واسطہ پائیا۔ شبد نگارے لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میرے انتشکرن وچوں کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ توں سچ سوامی پُرکھ اکالا سَنگَر اِکو بہت، ہتے گروآں لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں پرکاش تکاں تیرا نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نرگن سرگن سرگن تیری آوے نہ کسے سوچ، سوچ سمجھ عقل بدھی جگت چلے نہ کوئے چترائیا۔

* ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

بھگت جنان ہر میتڑا، پر م پُرکھ کرتار۔ سنت جنان ملائے میل انڈیٹھڑا، دُھر درگاہی کنت بھتار۔ گرکھاں رنگ چاڑھے میٹھڑا، اتر نہ جائے وچ سنسار۔ گرکھاں مٹھا کرے کوڑا ریٹھڑا، وکھ اندروں کڈھے باہر۔ ہرجن وکھائے دھام انڈیٹھڑا، پردہ پردیاں وچوں اُتار۔ جگ جگ ویکھنہارا کایا چیتھڑا، جوتی جاتا اگم اپار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ بھگت جنان سد رنگدا، رنگت اگم اتھاپیا۔ ساچے سنتاں اندر آپے لنگھدا، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ گرکھاں ونج کرائے ساچے سنگ دا، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ گرکھاں اِشان کرائے چرن دھوڑ گنگ دا، گنگوتری لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہرجن بھيو کھلاوے آتم سچ پنگ دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ بھگت جنان پر بھ میلدا، میلنہار کرتار۔ سنت جنان کھیل کھلائے سجن سہیل دا، آد جگادی اکنکار۔ گرکھاں بھيو کھلائے بن باقی تیل دا، جوتی جاتا ڈگمگائے۔ گرکھاں گرکھاں دھام وکھائے اپنا نویل دا، پردہ اوہلا انت اٹھائے۔ ہرجن لیکھ وکھائے گرو گر چیل دا،

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائے۔ بھگت جنناں پر بھ سبجنا، سنگر دین دیاں۔ سنت جنناں کرائے مجنا، بنائے
 ڈھر دے لال۔ گرگھیاں بنے پردہ کجنا، نام ندھانا دئے دوشال۔ گرگھ ساچے چرن کول دیوے جگھنا، دھرم دوار دئے دکھال۔ ہرجن نام خُماری کرے
 لگنا، کرنی دا کرتا پُرکھ اکال۔ کھیل کھلائے مورت گوپال مدنا، - موہن مادھو ڈھر دا سبجنا، - جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھیو چکائے اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف آپ کمائے۔

* ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

بھگت سہیلا آپ پر بھ، آد جگادی میت۔ بھگت سہیلا آپ پر بھ، جگ جگ چلائے ریت۔ گرگھ سہیلا آپ پر بھ، کرائے پتت پُنیت۔ گرگھ
 سہیلا آپ پر بھ، سد و سنہارا چیت۔ ہرجن سہیلا آپ پر بھ، انتر پر کھنہار انیت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ
 اک پریت۔ بھگت جنناں پر بھ تاردا، تارنہارا ایک۔ ساچے سنتاں تیج سواردا، نت نت بخشے اپنی ٹیک۔ گرگھیاں پنڈھ نواردا، ترے گن جگت لائے نہ
 سیک۔ گرگھ اپنے آپ اُبھاردا، اک اگلا اینکار ایک۔ ہرجن روگ سوگ نواردا، انتشکرن کرے بدھ بیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک جو کھیل کرے انیک۔ بھگت جنناں پر بھو سنائے اگئی بولا، انبولت آپ جنائے میت۔ ساچے سنتاں اکو سنائے ڈھولا، بن رسنا
 جہواگیت۔ گرگھیاں بنے آپ وچولا، جھگڑا مکائے مندر مسیت۔ گرگھیاں کرے بھار ہولا، مہربان ترے گن اتیت۔ ہرجن وسے سدا کولا، چرن پریتی
 بخشے پریت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ سچ چلائے ریت۔ بھگت جن پر بھ چرن کول سہاوندے، سوہنی ملے
 وڈیاں۔ سنت سہیلے نو نو سیس نو اووندے، بن چرناں دھوڑی خاک رانیا۔ گرگھ اکو ڈھولا گاوندے، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گرگھ نو
 نو سیس جھکاوندے، چرن کول کول سرانیا۔ ہرجن اپنا آپ بھیٹ چڑھاوندے، مان تان نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ جن بھگتاں پر بھ لیکھا میٹے جنم دا، ایٹھے اوتھے پنڈھ مکائیآ۔ ساچے سنتاں لہنا رہے نہ کوئی کرم دا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ رہے کوئی نہ بھرمداء بھرانت دا لیکھا نظر کوئے نہ آئیآ۔ گرگھ و نچارا رہے نہ کوئی ورن برن دا، ذات اذاتی و نڈ نہ کوئے و نڈائیآ۔ ---

----- آگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیآ۔ ساچے سنت ہون پروانا، پرم پڑکھ دئے وڈیائیآ۔ گرگھ لیکھ مکائے دو جہاناں، زرگن سرگن اپنی دیا کمائیآ۔ گرگھ ساچے چرن دھوڑی اک ایشان کرانا، دُرمت میل رہے نہ رائیآ۔ ہر جن بن منگیاں دیوے دانا، وست ائل اک ورتائیآ۔ کلج انت سری بھگوان ----- جس دی آشارکھ کے گیا رنیا راما، گھننیا شام گیا جنائیآ۔ جس نوں پیغمبراں کہا دھر اما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس دا گوبند ڈنک وجایا دامہ، دو جہان کرے رُشنائیآ۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ جلوہ گر نور نورانہ، بن تتوت ڈگمگائیآ۔ کلج انت پھر کے جامہ، ویس اولڑا آپ وٹائیآ۔ جن بھگت سہیلے کر پروانا، پرم پڑکھ دئے وڈیائیآ۔ ساچا منتر درڑا کے ناما، توں میرا میں تیرا دتا درڑائیآ۔ جو کلج انت میٹے اندھیری شاما، شمع نور کرے رُشنائیآ۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا بھاگ لگائے نگر کھیڑا گراما، گرہ اپنا اک سہائیآ۔ ہر جن ساچے مان دوائے سکھنڈ سچے مکانا، گرہ اکو اک سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوانا، بھگوان ہو کے اپنی کل ورتائیآ۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا شہر ضلع گرداس پور * ۱۳۷۷

پورن سنگر آپ پر بھ، سب کچھ کرن کران یوگ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، آد جگاد آتم پر ماتم میلے سچ سنیوگ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، امرت زمر کٹن والا ہوئے روگ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، گرہ مندر اندر نج نیتز دیوے درس اموگھ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، ایٹھے اوتھے دو جہاناں میٹے ویوگ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیوے درس اموگھ۔ سنگر پورن آپ ہے، آد پڑکھ ام۔ پورن سنگر آپ ہے،

پت پر میثور پاربرہم۔ پورن سٹگر آپ ہے، جو آد جگادی میٹنہارا بھرم۔ پورن سٹگر آپ ہے، جو لیکھا جانے جیو جنت کرم۔ پورن سٹگر آپ ہے، جو نرگن نرگن سرگن سرگن جنائے دھرم۔ پورن سٹگر آپ ہے، جس دا جننی لکھوں ہوئے کدے نہ جرم۔ پورن سٹگر آپ ہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو پر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، بن تت وجود سریر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو سٹگر شبد کرے تعمیر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جس دی وشن برہما شو تصویر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو نرگن نرکار نرکار بے نظیر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جس دا آد انت نہ جانے کوئے اخیر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو آد جگادی جن بھگتاں دیونہارا دھیر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو شرع شریعت کٹنہارا زنجیر۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگادی جگ بدلے نہ کوئے تعمیر۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سرجیت سنگھ دے گرہ بٹالا شہر ضلع گرداس پور * *

پورن سٹگر آپ پر بھ، آد جگادی اک اگلا۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو وسنہارا جلا تھلا۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو آتم دھار پر ماتم ہو کے رلا۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو بھاگ لگائے بھگتاں ساڈھے تن ہتھ محلہ۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو ڈنی دویتی میٹنہارا سلا۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جو سچ سندیسہ نام ندھانا رہیا گھلا۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، نور نورانہ نور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو ہر گھٹ حاضر حضور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو مستی دیوے نام سرور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے غرور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو شبد انادی دیوے تور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جن بھگتاں آسانسا کرے پور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جو پندھ مکائے نیڑے دور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جنم جنم دے بخش دیوے تصور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، جس دا نام کلمہ اوتار پیغمبر گروآں کیتا مشہور۔ پورن سٹگر آپ پر بھ، چار

جگ دے شاستر جس دے مزدور۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہو بھوپ سرب کلا بھر پور۔
 پورن سنگر آپ پر بھ، ہر شاہو شہانہ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، سو پرکھ نرنجن نوجوانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، ہر پرکھ نرنجن شاہ سلطانا۔ پورن سنگر آپ
 پر بھ، ایکنکار بلی بلوانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، آد نرنجن ڈمگانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، ابناشی کرتا والی دو جہانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، سری بھگوان
 نوجوانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، پاربرہم کھیلے کھیل مہانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو سچکھنڈ سہائے سچ کانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جس دا تھر گھر چرن
 کول مہانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو ست دلارا شبد کرے پردھانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو وشن برہاشو پرگٹائے نشانہ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو
 ترے گن مایا پنچ تت کھیل کھلائے جگت جہانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو چارے کھانی لکھ چوراسی دیوے دانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو پری لوء برہمنڈ
 کھنڈ گگن لگنتر سہائے ام استھانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جس دا لہنا دینا ترے بھون زمیں اسمانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو اوتر ہو کے پھرے بانا۔
 پورن سنگر آپ پر بھ، جو شبدی شبد سنائے ترانہ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو امرت رس پرگٹائے مہانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو دیک جوت جگائے
 بن تیل باقی کھیلے کھیل مہانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جس پیغمبراں دتا دھر کلمہ ام پیغاما۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جس گرو گرو دیو دسیانا۔ پورن سنگر
 آپ پر بھ، جس چار جگ دے شاستر اکھراں نال کیتے پردھانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو جگ جگ جن بھکتاں دیوے مانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ،
 ساچے سنتاں ویکھے مار دھیانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، گرگھ اپنی گود اٹھانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، گر سکھاں دیوے درس گن ندھانا۔ پورن سنگر آپ
 پر بھ، مرید مرشد کرے پروانا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جگ چوکڑی بدلا جاوے نشانہ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو کلجگ انتم سندیسہ دیوے دھر فرمانا۔
 پورن سنگر آپ پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگادی
 برہم برہمادی شبدی دھار نوجوانا، مرد مردانہ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ تارا چک ضلع گرداس پور * *

سنگر شبد کہے میں ساچا میت، متر پیارا آد جگاد اکھوائیا۔ بنا تن وجود توں ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ بن رسنا جہوا اگنی گیت، بن اکھراں کران شنوائیا۔ بن وسال دہرے مندر مسیت، شودوالے مٹھاں ہتھ کتے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میری اولڑی ریت، ریتوان ہو کے دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبران دس کے سچ پریت، حقیقت حق کلمہ نام سمجھائیا۔ جگ بدلنا میرے پیار دی ساچی ریت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پنڈھ مکائیا۔ چار جگ دے شاستر میرا صفتی ڈھولاگیت، اکھراں نال اکھریل کے سوہلے گائیا۔ میں سدا سہیلا پنیت، پتاں کران صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ دو جہاناں بناں ملاح، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ اوتار پیغمبران گروآں دیواں صلاح، نام ندھانا اک درڑائیا۔ جس دی صفت وچ سارے کہن واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ میرا کھیل تھل اسگاہ، مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی پکڑنہارا بانہہ، چارے کھانی پھول بھلاییا۔ وسنہار اگے تھان، ہر گھٹ انتر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی جاتا، جوتی جاتے دتی وڈیائیا۔ میرا مالک پڑکھ بدھاتا، پاربرہم پت پریشور نور نورانہ نور الاہیا۔ جس اگڑی اگنی دتی داتا، وست امولک اک ورتائیا۔ میرا کھیل سدا سد لوک ماتا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھاں چائیں چائیا۔ کلجگ اتم بھو ابھیدا کھولاں جس دی اگنی ہووے گا تھا، کی اگڑا کار کمائیا۔ سندیسہ دیوے پڑکھ سمرا تھا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جو ہووے سہائی انا تھ انا تھا، دین اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا چکائے سب دا پورب مستک ماتھا، لیکھا لیکھے وچوں کھوج کھوجائیا۔ میں اوس دا بن کے داسی داسا، نت نت سیو کمائیا۔ کلجگ انت اوسے دارکھ بھروسا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس دا کھیل ہونا پر تھی آکاشا، گگن گگنتراں ویکھ وکھائیا۔ جو ویکھنہارا لکھ چوراسی جو جنت تماشا، تماشین ڈھردر گاہیا۔ جس دا نور جوت پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں اُس دی جگ چوکڑی رکھ کے بیٹھا آسا، نو سو چرانوے جگ چوکڑی دین گواہیا۔ جس دی یاد وچ راہ تے شکر اُتے کیلاشا، کلا دھاری بن نیناں نین اٹھائیا۔ برہما بدل کے اپنا پاسا،

کروٹ کروٹ وچوں بدلایا۔ وشنوں وِشو دا تے خلاصہ، بن اکھراں پھول پھلایا۔ سنگر شبد کہے میں سب نوں دیونہار دلاسا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی شاہو شاباشا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک ایکنکار سب دا ماہیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ورسہ سنگھ دے گرہ پنڈ سری ہر گوبند پُر ضلع گرداس پُر *

چوگھیا کہے میری چاروں کُنٹ لو، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میتوں بخشی لو، لوئن اگتا اک گھلایا۔ میں بنا سرونال توں شبد سنیا سو، بن اکھراں ڈھولا گایا۔ ہنگ برہم روپ گیا ہو، ہوکا دے کے دیاں سنایا۔ جس دا بھو نہ جانے کو، کوٹ برہمنڈ دا مالک اک اکھوایا۔ جس دی آد جگادی دھار دو، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ ساچا رس اگتا دیوے چو، بن رسا رس چکھایا۔ پریتم ہو کے کرے موہ، مُجبت اپنے نال جڑایا۔ جس دے نال جاوے چھوہ، شوہر بانکا اپنی گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چوگھیا کہے میری بہ پُرانی آس، آشا انتر جنایا۔ میرا تیل باقی نال پرکاش، جگت جگت نال وڈیایا۔ کی میرا لہنا دینا اُپر کنڈھے بیاس، جل دھار وہن کی سنایا۔ کی آسا رکھ کے گیا وید ویاس، پُران اٹھاراں دا مالک اپنا بھو جنایا۔ کی اشارہ دتا سنگر اتوں کیلاش، کلا دھاری کی سمجھایا۔ برہے کس بدھ دھروایا دھرواس، دھرم دھرم نال سمجھایا۔ وِشنوں وِشو دا بھو کھول خلاص، خالق پردہ دتا اٹھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت ساچے کنڈھے آوے پُرکھ ابناش، گھاٹ پتن ویکھ وکھایا۔ جس دی آتم پر ماتم پینی راس، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چوگھیا کہے میرے وچوں پکارن بٹیاں، کوک کوک سنایا۔ چار جگ اوتار پینمبراں گرو آں دھرنی دھرت دھول تے رکھیاں پٹیاں، حصے مذہباں والے ونڈ ونڈایا۔ پر بھ دا نام ندھانا جگت ورتایا وچ رتیاں، جس دی قیمت نہ کوئے چکایا۔ بھو ابھیدا گھلایا راگ چھتیاں،

ڈھولے سوہلے صفت صلاحیا۔ گن گایا دند بتیاں، بتیسے مل کے وجے ودھایا۔ وڈیائی دتی من تیاں، عقل بُدھی چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ چوکھیا کہے وید ویاس مینوں دتی سکھیا، جگت ودیا سمجھ کچھ نہ آیا۔ جس دا لیکھا کانی پُٹھی کر کے لکھیا، شاہی شرع دھار نہ کوئے جنایا۔ بنا نیزاں توں سب کچھ دسیا، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ پھیر پریم دی پائی بھچھیا، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ کلج انت جس ویلے سچ کتے نہ دسیا، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ ہوئے ہنگتا گھر گھر کوڑی ہووے دسیا، وکھ بھری ہووے لوکایا۔ سچ سنگھاسن بن پر بھو کرپا کوئے نہ ہووے لٹیا، ابناشن ملن کوئے نہ پانیا۔ منو آکسے نہ ہووے ٹکیا، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ جگت پوجا ہونی پتھر اٹیا، گرنتھ شاستراں رنگ رنگایا۔ اُس ویلے کلج انت کھیل کرے پر م پُرکھ سمرتھیا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھیا، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ دپیک کہے میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، خوشیاں ڈھولے گانیا۔ اوہ کون ویلا جس ویلے آئے ماہی نسیا، دُھر دامالک بے پرواہیا۔ کلج رین میٹے اندھیری مسیا، سبج سچ چند کرے رُشایا۔ چاروں گنٹ اکو نام چلائے گتھیا، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، دو جہاناں مالک خالق پر تپالک بے پرواہیا۔

* ۱۱ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنونا ضلع گرداس پُر *

ستگر شبد کہے میرا وقت سُنھنا، پُرکھ اکال دین دیال سوہنی دئے وڈیایا۔ میرا دیا دپیک دو جہان جگنا، بن تیل باقی کملاپاتی کرے رُشایا۔ میرا نام ندھانا ڈنکا وجنا، نوست برہم مت آپ سمجھایا۔ میں میت مُرارنا بننا سبنا، ستگر ساچا اک اکھوایا۔ جس دے تھم نال کلج کوڑ گُریارا بھجنا، بھجے واہو داہیا۔ دھرم نگارہ اکو وجنا، چار گنٹ کرے شنوایا۔ جن بھگتاں پردہ کجنا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ لیکھے لاؤنا کایا ماٹی بدنا، تن وجوداں رنگ رنگایا۔ بھيو مٹاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، غریب نمائیاں گود سہایا۔ جگت شرع دی میٹنی حدنا، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہر سنت سہیلے ساچے لبھنا، گرگھ گر گر ویکھ

دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سنگر شبد کہے میں جودھا سوربیر بلوانا، بلدھاری اک
 اکھوائیا۔ نرگن دھار مرد مردانہ، بے عیب نور الاہیا۔ میرا جگ جگ کھیل مہانا، نت نت اپنا حکم ورتائی۔ لیکھا جانا جیو جہانا، جاگرت جوت کراں
 رُشنائیا۔ دُھر دا دیواں نام ندھانا، دھرم نشانہ اک دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ سنگر
 شبد کہے میں جگ جگ کھیل کھندڑا، وڈ کھلاڑی بے پرواہ۔ گر اوتار پیغمبر حکم ورتندڑا، نام سندیسہ اک سنا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھ کھندڑا، گرتھ شاستر
 رنگ رنگ۔ نام کلمے جگت پڑھندڑا، اکھراں جوڑ جڑا۔ سچ سندیسہ سد سندنڈا، سکھ ساگر رُپ بے پرواہ۔ جن بھگت سہیلے اٹھاواں اپنے کندھڑا، دو
 جہاناں بناں ملاح۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا چھندڑا، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیا۔ آتم پر ماتم دیواں انندڑا، بجر کپائی پردہ آپ اٹھا۔ شبدی دھن ناد سندنڈا، انخ
 راگ درڑا۔ امرت آتم جام پلندڑا، نا بھی کول کول اٹھا۔ دیک جوتی جوت جگندڑا، بن تیل باقی کر رُشنا۔ دین دیال بن بخشنڈا، بخشش رحمت آپ کما۔
 ۱۳۸۳ بھگت سہیلے ویکھ وکھندڑا، لکھ چوراسی پھول پھلا۔ ساچا ڈھولا اک سندنڈا، نام ندھانا آپ اُپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک بن بے پرواہ۔ سنگر شبد کہے میں داتا دانی، دیاوان اکھوائیا۔ میرا ناؤں گن ندھانی، گنوتنا وڈ وڈیائی۔ اوتار پیغمبراں گرو آں اُتے کراں
 مہربانی، مہر نظر نظر اٹھائی۔ مستک بھاگ بناواں پیشانی، پیشتر اپنا رنگ رنگائی۔ تن وجود منزل دیواں رُحانی، رُوح بت مل کے وجے ودھائی۔ میرا کھیل
 اُپر اسمانی، اسم اعظم ویکھن کوائے نہ پائی۔ میں مالک دو جہانی، دوہری اپنی کل ورتائی۔ مینٹوں جھکدے زمیں اسمانی، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ سنگر شبد
 کہے جن بھگتاں منزل دیواں اک رُحانی، رحمت اپنی آپ کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا جان جانی، جانہار ایکنکار پروردگار سانجھیا رگم اتھاپیا۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ رندھیر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنونا ضلع گرداس پور *

سنگر شبد کہے میں سوت ڈلارا ہر دا، آدانت جگا جگنت ڈھر دی سیو کمائی۔ میں مالک سچکھنڈ دوارے ساچے گھر دا، گرہ مندر اکو سو بھاپائی۔ تھر
 گھر اپنا آسن دھر دا، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ میرا سنگ نرائن نر دا، دوسر میت نہ کوئے جنائی۔ جگ جگ ساچے گھاٹن گھڑا، وشن برہما شو دئے وڈیائی۔
 بن اکھراں اگئی وڈیا آپے پڑھدا، نراکھر دھار آپ سمجھائی۔ میرا لہنا دینا چوٹی جڑ دا، چیمتن اپنا رنگ رنگائی۔ میں لکھ چوراسی اندر جوتی جاتا ہو کے
 وڈا، سچ سوامی ہو کے سو بھاپائی۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈدا، بھے سب نوں آپ رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا مالک اک اھوئی۔ سنگر شبد کہے میری آد جگاد مہربانی، مہربان ہو کے دیاں جنائی۔ وشن برہما شو بنا دانی، دیاوان ہو کے وست اگم ورتائی۔ لکھ
 چوراسی رجو طمعو ستو پنچ تت پرگٹا نشانی، نشانہ دین دنی وکھائی۔ جوتی نور جگا مہانی، نور نورانہ ڈمگائی۔ شبدی شبد سنا بانی، انخدا اپنا راگ سنائی۔ امرت
 رس بخش ٹھنڈا پانی، امیوں رس اپنا آپ پرگٹائی۔ سرگن اتے کراں مہربانی، نرگن ہو کے ویکھ وکھائی۔ اوتر روپ دھراں جگت جہانی، بھيو ابھیدا آپ
 چکائی۔ نام ندهانا کر پردھانی، سچ سندیسہ اک سنائی۔ آتم پر ماتم دے گیانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ پاربرہم برہم میلا شاہ سلطانی، شہنشاہ ہو کے ویکھ
 وکھائی۔ ایش جیو وکھاواں کھیل مہانی، مہما کتھ کتھ سمجھائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دی دھار کراں پردھانی، ست ست اپنا حکم ورتائی۔ جگ
 چوکڑی ڈھر دی ونڈ ونڈانی، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا کھیل وکھائی۔ پیغمبراں بخش پد نربانی، کلمہ حق حق سمجھائی۔ گرو آں بخش نام گن ندهانی، نام
 ست ست درڑائی۔ میرا کھیل بہہ بدھ بھانی، بہہ بھانتی اپنا رنگ رنگائی۔ جودھا سورپیر وڈ بلوانی، بلدھاری اک اھوئی۔ کلجگ کریا کوڑ ویکھاں مار دھیبانی،
 بن نیناں نین اٹھائی۔ جن بھگت سہیلے کراں پروانی، پر م پرکھ نال میلاں سچ سبھائی۔ میری آد جگاد اک جوانی، جو بن ونا اک اھوئی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لہنا دینا لیکھا دو جہانی، دوہری اپنی کل ورتائی۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ موہن سنگھ دے گرہ پنڈ کادیاں ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد کہے میں سدا سدا دھن ونت، دھناڈھی دُھر دا اک اکھوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرا صفتاں والا منت، ڈھولے سوہلے راگاں ناداں
 وچ سمجھایا۔ اوتار پیغمبر گر گاوندے رہن سنت، صوفی فقیر فقیریاں وچ جنایا۔ میں جگ جگ دین دُنی بناؤندار ہواں بنت، ستجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا
 کھیل کھلایا۔ میرا لیکھا جانے کوئے نہ آد انت، بے انت ہو کے اپنا تھم ورتایا۔ میرا لہنا دینا نال چوراسی جیو جنت، چارے کھانی چارے بانی اپنا بھيو
 چکایا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ بناؤندار ہواں بنت، گھرن بھنہار ہو کے ویکھ دکھایا۔ میری سدا سدا مہا بے انت، شاستر سمرت وید پُران کہن کچھ نہ
 پانیا۔ میں اک اکلا دو جہاناں پنڈت، جگت و دیا باہر میری پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک
 اکھوایا۔ جس دا دو جہان جھلے نشان، نشانہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جو زرگن سرگن سب دا بنے پردھان، پردھانگی اپنا تھم پرگٹایا۔ کھیلاں کھیل زمیں
 اسمان، برہمنڈ کھنڈ تھم ورتایا۔ دھرم دا دھرم جھلاواں نشان، جگت جہان سو بھا پانیا۔ نام کلماں دا دیواں دان، اوتار پیغمبراں گرواں آں جھولی جگت
 بھرایا۔ بن اکھراں دے گیان، اکھراں نال کراواں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میں مہابلی جگ سور، سور پیر اک اکھوایا۔ میرا روپ اگنی نورا، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ دو جہانی حاضر حضور، حضراتاں توں
 باہر اپنا کھیل کھلایا۔ چار جگ میرے سرب مزدور، چاکر ہو کے بھجن واہو داہیا۔ میرا تھم سرب کلا بھر پورا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ میں انت کلجگ
 کوڑی کرپا کرم میٹنا کوڑا، جگت جگت رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں ساچی چرن بخشنی دھوڑا، ٹکے مستک خاک نام رانیا۔ چتر سنگھڑ بناؤنا مورکھ موڑھا،
 اندھ اگیان دینا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی کرتا، کرتا پُرکھ
 دے وڈیایا۔ جیوت روپ کدے نہ مرتا، جیون مرن سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نرائن نردا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگ چوکڑی سب
 کچھ کردا، فُدرت قادر دتی وڈیایا۔ جس اوتار پیغمبر گرُ بنایا اپنا بردا، بندگی وچ سارے سپس نوانیا۔ بھيو کھلا کے ساچے گھر دا، سکھنڈ پردہ دتا چکایا۔

شبد انادی دُھن اگئی گھلدا، بن سروناں کراں شنوائیا۔ امرت رس بھنڈارا دیواں بوند سوانتی جل دا، جل تھل مہیئل لوڑ رہے نہ رائیا۔ میرا لیکھا آد جگادی اچھل اچھل دا، ول چھل اپنا کھیل کھلایا۔ کسے نوں پتہ نہیں گھڑی پل دا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ انت لیکھا پورا کرنا کلج کل دا، کل کاتیاں کراں صفایا۔ نل پاؤنانک والی اک گل دا، جس دی شبد شبد شنوائیا۔ لہنا دینا دیکھنا راجے بل دا، باؤن پردہ بھيو اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا ہو کے آتم پر ماتم دھار بھگتاں وچ رلدا، روپ انوپ شاہو بھوپ ست سروپ اپنا آپ درڑایا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چٹن سنگھ دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع گرداس پُر *

۱۳۸۶

ستگر شبد کہے میں آد جگادی راجن، شاہو بھوپ بن رنگ روپ اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت ساجاں ساجن، رچنہار ایکنکار دتی وڈیایا۔ دین دیال بناں غریب نوازن، دینن اپنا رنگ رنگایا۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں کھولاں جاگن، نام کلمہ کر شنوائیا۔ بن رسنا جہوا ماراں آوازن، مکھ دند بن تیرے ڈھولے دیاں درڑایا۔ لوک مات کراں وڈ وڈ بھاگن، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلج سدا سدا میتوں ارادھن، صفتی صفتی صفتی راگ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ ستگر شبد کہے میں شاہو بھوپ سلطانا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان اپنا تھم چلایا۔ میرا تھم سندیسہ نام گن ندھانا، گہر گبھیر بے نظیر ہو کے دیاں درڑایا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن میرا صفتی گاؤن گانا، اکھراں نال اکھرا ملا کے ڈھولا راگ سنایا۔ میں انتر نر نتر لکھ چوراسی ہوواں جانی جانا، چارے کھانی چارے بانی اپنا تھم ورتایا۔ میرا روپ انوپا جگ نیتز سکے نہ کوئے پچانا، بے پچان ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ اوتار پیغمبر گر میرے تھم دا سن فرمانا، سندیسہ دیون تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

۱۳۸۶

تھکم اک ورتائیا۔ ستنگر شبد کہے میں سرب کلا سمر تھ، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ میری مہما سدا اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جگ چوکڑی چلاواں رتھ، رتھو ہی بن کے ڈھر دا ماہیا۔ نام کلیاں دتساں گتھ، جگت و دیا نال وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے سر رکھاں اپنا ہتھ، بن ہتھاں ہتھ لکائیا۔ میرے پیار وچ گوہند ستھر بیٹھا گتھ، یارڑا سچ ہنڈھائیا۔ میرا کھیل جگ جگنت وت، بے وطنان ویکھاں چاؤ چانیا۔ میرا سوامی اکو پر میثور پت، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کلجگ انتم لکھ چوراسی ویکھنہارا ابلدی رت، گھٹ گھٹ اندر دھیان لگائیا۔ لہنا دینا مکواں ترے گن مایا پنج تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمعو ستو دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد برہم برہماد شبد اناد اکومت، من مت دا لیکھا رہے نہ رائیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھولی ضلع گرداس پور * ۱۳۸۷

ستنگر شبد کہے میں شہنشاہ اگم، اگمڑے دتی مان وڈیائیا۔ جننی لکھوں کدے نہ پواں جم، جنیندی بنے کوئے نہ مائیا۔ ہرکھ سوگ نہ ہوئے کوئی غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ میرا ناتا نہیں نال ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشی نہ کوئے بدلائی۔ میرا آد جگادی اکو کرم، کرم کانڈ توں باہر دیاں سمجھائی۔ میرا ناتا آتم دھار سدا پر م، پر م پڑکھ دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ستنگر شبد کہے میں تن وجود نہیں خاکی، ماٹی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا مالک خالق اکو نور الہی پاکی، پتت پاؤن ڈھر درگاہیا۔ جو مہربان ہو کے سدا رہیا جھاکی، بن نیز لوچن نیناں اکھ اٹھائی۔ نوجوان سری بھگوان کھول وکھائی تاکی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ میں شبدی شبد دھار چڑھ اگے راکی، بھجاں واہو داہیا۔ میری سب توں وکھری چال بانکی، باقاعدہ جگ جگ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائی۔ ستنگر شبد کہے میں شاہو شاہ شہانہ، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ راجس راج راجانا، دو جہاناں وڈ وڈیائیا۔ جودھا سور مرد مرد مردانہ، مہابلی وڈ

وڈیائی۔ آد انت جگا جگنت حکمرانا، سندیسے ڈھر دے دھرم سٹائی۔ کھیلاں کھیل زمیں اسمانا، برہمنڈاں کھنڈاں رنگ رنگائی۔ لکھ چوراسی وچ ہو پردھانا، گھٹ گھٹ انتر سو بھاپائی۔ ساچا نام سندیسہ سناواں بنا کانا، انحد نادی ناد جنائی۔ گر اوتار پیغمبراں تن وجود بنا نشانہ، نشانہ دین دنی دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، اینکار رُپ سائی۔ سو پُرکھ زرنجن بخشی ٹیک، ہر پُرکھ زرنجن ٹکے دھوڑی خاک رمائی۔ اینکار کیتا بیک، آد زرنجن جوتی نور نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کھول اپنا بھیت، سری بھگوان پردہ رہیا اٹھائی۔ پاربرہم وسے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے دکھائی۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل جس دا پاوے کوئی نہ بھیت، پردہ پردیاں وچوں نہ کوئے اٹھائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت جن بھگتاں کردا سدا بھیت، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھائی۔ آتم پر ماتم میل ملارت کران بسنتی چیت، چیتن سرتی شبد نال کرائیا۔ جگت وکارا انتشکران کران کھیت، ہوئے ہنگتا گڑھ رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ سنگر شبد کہے میں دو جہاناں مالک، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائی۔ میرا صاحب سوامی اینکارا اکو خالق، جس دی وجدی رہے ودھائی۔ جس دی دھار وچ ہوواں پرتپالک، سرشی دِرشٹی اندر دیکھ دکھائی۔ میں نوجوان پر م پُرکھ دابالک، آيو آد جگاد سمجھ کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنتک نرائن نرا مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا لہنا دینا جنائے دھرم دھار دے ثالث، صاحب سنگر ہو کے دیاں سٹائی۔

* ۱۲ ماگ شہنشاہی سمت ۱۱ سکھچندر سنگھ دے گرہ پنڈمانے پُر ضلع گرداس پُر *

کجگ کہے سنگر شبد میرے دین دیاں، دیا ندھ ٹھاکر سوامی تیری بے پرواہیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی میری لیکھے لاؤنی گھال، گھائل ہو کے لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول تیری سیو کمائیا۔ مہربان محبوب سچ مچت رکھنی چرناں نال، چرنودک ڈھر دا جام دینا پئیایا۔ سچ دوار اینکار بخشنا

اگئی دھر مسال، دو جہاناں باہر پردہ دینا اٹھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرانیا۔ سترگر شبد کہے سُن
 کلج مینے، متر پیارے تیری وڈیانیا۔ مینوں یاد تیرے قول اقرار کیتے، وعدے بھل کدے نہ جائیا۔ بے شک تیرے سال تھوڑے مینے، چار لکھ مٹی
 ہزار دیکھن چائیں چانیا۔ تُوں کھیل اگڑے کیتے، اوتار پیغمبر گرو تیری دین گواہیا۔ تُوں پوتر رہن دتی نہیں کسے دی نیتے، بدھ بیک نہ کوئے رکھانیا۔
 ہر گھٹ اندر وسیا جیتے، چت ٹھکوری من نال ملانیا۔ تن وجود مائی خاک رہن نہیں دتے پُنتے، پت کیتی خلق خدانیا۔ جھکڑے پائے مندر مسیتے، مسجد
 شودوالے مٹھ گرو دوار روون مارن دھاہیا۔ دین دنی کھیل کھلایا اوج نیچے، ذات پاتی رنگ رنگانیا۔ دین مذہب جگت دیکھے باغ باغیچے، پت ٹہنی نہ کوئے
 مہکانیا۔ تیرا کوڑ گڑیاں نو کھنڈ پر تھی پھریا اک حدیچے، حضرتاں توں باہر دتا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ کلج کہے، سترگر شبد، میرا نام کل کاتی، کلوا آہو کے دیاں جنانیا۔ تیرے پیار دی مینوں ملی بوند سوانتی، بن رسنا رس
 چکھانیا۔ تیرے حکم دی میرے کول اگئی پاتی، جس دی بن حرف حروف لکھانیا۔ جس اُتے مہرائی کملا پاتی، پت پر میثور دتی وڈیانیا۔ بے شک میری
 تھوڑی جہی جاتی، حیاتی دین دنی بدلانیا۔ ذرا نگاہ مار لے ساکھیا، ستمکھ ہو کے دیکھ وکھانیا۔ میں سرشی درشی اندر دیکھیا مار کے جھاتی، گھٹ گھٹ
 اندر پھول بھلایا۔ دھرم دی رہن دتی نہیں پر بھاتی، جوٹھ جھوٹھ دتی وڈیانیا۔ جھکڑا پایا دین مذہب شرع کاغذاتی، اکھراں نال لڑانیا۔ میرا روپ
 تک لے بہہ بدھ بھاتی، نوست ویکھ وکھانیا۔ میں پوتر رہن دتی نہیں کسے دی چھاتی، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آیا۔ میرا کھیل بازی گر نائی، سوانگی ہو
 کے اپنا سوانگ رچانیا۔ اوتار پیغمبر اگرو آں جو سندیسہ دتا پیشین گویاں وچ سو ویکھ لے کھیل تماشی، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ ساچے منڈل پاوے
 کوئے نہ راسی، رستہ رام رحیم دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگانیا۔ سترگر شبد کہے
 کلج تُوں بڑا سوریر سلطان، بلدھاری اک اکھوانیا۔ تیرا کوڑ گڑیاں وڈ بلوان، نو کھنڈ پر تھی بھجے واہو داہیا۔ تیری مایا ممتا دھریا روپ شیطان، منسا دین
 دنی بھرمایا۔ تن وجوداں اندر کر گھسمان، من مت بدھ دتی ٹکرانیا۔ ساچا رس ملے نہ کسے پین کھان، جگت ترسنا نہ کوئے مٹانیا۔ جگت و دیا ہوئی

خیران، خیرانی وچ گر لائیا۔ ہوکا دیون شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن رہی سنا یا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیتز نیناں نیر وہان، بن ہنچھو آں چھبر لائیا۔ سارے بیننتی کرن نگاہ مار سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے ہر ہر دا کیتا بے ایمان، بیوہ رُوپ ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ کلجگ کہے پر بھو میری پُشت دے دے تھاپی، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں صدی چوڈھویں بناں وڈ پرتاپی، یسویں ویکھاں تھاوں تھانیا۔ دھرم دارہن دینا نہیں جاپی، تیرا ناؤں نہ کوئے وڈیائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کراں پاپی، پت پت پت سکے نہ کوئے بنا یا۔ سر شئی در شئی اندروں بدلاں حیاتی، جیون سمجھ کسے نہ آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب ہونا سہایا۔ سنگر شبد کہے کلجگ میرا شبدی شبد پیار، بن ہتھاں سیس لکائیا۔ توں ہونا خبردار، جگت جہان لے انگڑایا۔ چار کنت دہ دشا بھجنا وارو وار، اتر پورب پچھم دکھن اپنا پنڈھ مکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بول جیکار، ڈھولا سوہلا اک سنا یا۔ جیو و جنٹو سادھو سنتو پر بھ دا کھیل ہونا اپار، اپر مہر سوامی رہیا جنا یا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا سنگ محمد چار یار، ۱۳۹۰

۱۳۹۰

صدی چوڈھویں لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ جس دے آگے عیسیٰ کری پکار، صدی یسویں نین اٹھایا۔ اوہ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نور الاہیا۔ جس دی یاد وچ وید ویاسا بن لکھار، بھوکھت بھوکھتاں وچوں درڑایا۔ گوبند ڈھنیا دے ادھار، شبد سندیسہ اک سنا یا۔ کلجگ تیرا انت ہونا اندھ اندھیار، سچ چند نہ کوئے چکائیا۔ سنگر شبد تیرا بنے سہار، سہانک نانک اکو نظری آ یا۔ توں چرن کول کر نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس بھکائیا۔ اوہ مالک خالق تیرا سانجھا یار، پروردگار نور الاہیا۔ جس دا لہنا دینا مقروض قرضہ دینا اتار، پنجاں سالوں توں نیاد ودھ نہ کوئے کرا یا۔ جھگڑا کلجگ ویکھیا نین آگھاڑ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس لہنا دینا آد جگاد جگ چو کڑی دو جہان ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت سمنڈ ساگراں پھول بھلا یا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر دیپ کور دے گرہ پنڈ فٹونگل ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد کہے میں دُھر دا شاہو، بھوپت بھوپ ست سرُپ دتی وڈیا نیا۔ آد جگادی آگم اتھاہو، الکھ اگوچر اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی بے پرواہو، بے پرواہی وچ سمانیا۔ دو جہاناں بناں ملاحو، کھیوٹ کھیٹا رُپ بدلایا۔ لہنا دینا جانا تھل اسگاہو، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ ست ستوادی ہو کے بخشاں ناؤں، ناؤں نرنکارا اک سنا نیا۔ رسنا جہو صفت صلاحی کراں واہو واہو، ڈھولا سوبلا آگم جنایا۔ آتم پر ماتم کھیل کھلاواں رُپ درسواں پتا ماؤں، پوت سپوتا اک اٹھایا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے ہنس بناواں کاؤں، کاگوں ہنس اڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی یار، متر پیرا اک اکھوایا۔ میرا رُپ نہ پُرکھ نہ نار، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری آواز بنا تند ستار، بنا کھ زباناں دیاں سنا نیا۔ میرا حکم سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ میرا کھیل پیغمبر گر اوتار، دھرنی دھرت دھول دھول پر گٹایا۔ سچ سندیسہ دیواں دیونہار، نرنریشا ہو کے آپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے میرا آد جگادی وقت سہنجنا، سوہنا رنگ رنگایا۔ کھیل کھلاواں ہو کے درد دُکھ بھجے بھنجنا، بھوساگر ہر جن پار کرایا۔ نیت نام ندھان پاواں انجنا، لوچن اکھ اکھ کھلایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملاں سجننا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ لیکھے لاواں اعلیٰ ادنیٰ، ایہہ دُھر دی بے پرواہیا۔ کھیل کھلاواں تن ماٹی سر پر بدنا، وجوداں اندر سوبھا پانیا۔ جس دا ڈنکا کلجگ اتم وجنا، جگت جہان کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میرا شبدی اکو ڈنک، بن سرونناں کرے شنوایا۔ سہاونہارا اکو دوارا بنک، بنک دواہی اکو سوبھا پانیا۔ پھیر نہارا من کا منک، منسا منسا وچوں بدلایا۔ سو لیکھا پورا کراں جو دے کے گیا جنک، بھگت بھگوان کھیل کھلایا۔ جس بدھ رُپ دھراں انک، انک کل دھاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ سنگر شبد کہے میں جگ جگ پردہ چکدا، بھيو ابھید آپ کھلایا۔ نام جاناں اگئی تک دا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ جس نال لیکھا دو جہاناں گدا، پاندھی پنڈھ نہ کوئے بھوایا۔ ہر جن میت مرارا جھکدا، نو

نو سِیسِ نوایا۔ منزل پوڑی آگے کوئی نہ رُکدا، بن قداماں بجھے داہو داہیا۔ مہربان محبوب ہو کے سنت سہیلے گودی چُکدا، بن ہتھیاں ہتھ جُھپایا۔ میرا روپ نہیں کوئی تیاں والے مانس منگھ دا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رجو طمعو ستو رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پردہ لاپے اوہلے لگ دا، ست ستوادی برہم برہادی اکو نظری آیا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈواں ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد کہے میں نرگن دھار گھر گمبھیر، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ آد جگادی شاہو بھوپ لا تصویر، تصور موصور سکے نہ کوئے کرایا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک شرع دی رکھی نہ کوئی زنجیر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں میرے حکم دی اگمی تدبیر، طریقہ اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اھوایا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اپارا، اپر مپر ہو کے دیاں جنایا۔ میرا مالک ۱۳۹۲ شاہو بھوپ نرکارا، نرویر نور الاہیا۔ جس دے گرہ کراں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سِیس جُھکایا۔ جو دیوے دست اپارا، آپ اپنی آپ ورتایا۔ میں خوشیاں وچ لاواں نعرہ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہا شو بھیو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق دے وڈیایا۔ سچ سندیسہ اک سناؤنا، دو جہان کرے شنوایا۔ اوتار پیغمبر گر سوادھان کراؤنا، ست ستوادی ہو کے آپ درڑایا۔ سچکھنڈ دوارا اک سہاؤنا، درگاہ ساچی اک سہایا۔ تھر گھر اپنا رنگ رنگاؤنا، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہایا۔ سنگر شبد کہے میں سچ نام درڑاواں گا۔ بودھ اگادھا بھیو کھلاواں گا۔ جودھن جودھ اک اھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگاواں گا۔ در ساچے الکھ جگاویگا۔ سنگر شبد منگ منگایگا۔ در ٹھانڈے جھولی ڈاہیگا۔ پُرکھ اکالا دیا کمایگا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا بھيو آپ کھلایگا۔ سنگر شبد کہے میری اِکو ہووے منگ، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ میرے صاحب سورے سرنگ،
 ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ کیتے جگ چوکڑیاں گئے لنگھ، نو سو چرانوے چوکڑی اپنا پنڈھ مُکایا۔ تیرے ڈھولے سوہلے راگ ناد گاؤندے رہے نال
 مردنگ، سُر تال نچن ٹپن واہو داہیا۔ تُوں شاہو بھوپ بن رنگ رُپ سورا سرنگ، ہر کرتا اک اکھوایا۔ مینٹوں اِکو بخش دے انند، انند انند وچوں
 پرگٹایا۔ میں چاہندا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اِکو گاوے چھند، اِکو ڈھولا اِگم اتھایا۔ اِکو آواز آئے بنا رسنا جہوا ہتی دند، بندنا تیری وچ سیس
 سرب جھکایا۔ اِکو نور نورانے شاہ سلطانے تیرا چڑھیا ہووے چند، بن چن ستار کرے رُشانیا۔ سر شئی در شئی اندر خوشی کر دے بند بند، بندھن شرع
 والے تڑایا۔ گھٹ سوامی انترجامی گرہ مندر اپنا ویکھنا لنگھ، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لایا۔ آتم سچ سہا سچ پلنگ، بن پاوا چول جو سوہا پایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو سبجگ دھرم کھول دے ہٹ، ہٹوانا اِکو نام رکھایا۔ کلجگ
 کوڑ گڑیارے ڈوری کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی اِکو ہووے کنارہ تٹ، تیر تھ اِکو اک در سائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک
 کروٹ وٹ، پروردگار ساچھے یار لے انگڑایا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبراں گرو آں تیرے در تے ہویا اِکھ، سچکھنڈ دوارے سارے بیٹھے آسن لایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دی آسا پور کرایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو در تیرے جوت رُشناؤندے نے۔ جوتی
 جاتے پُرکھ بدھاتے سچکھنڈ کھنڈ سہاؤندے نے۔ سب دی پیشین گوئیاں والی سُن باتے، بھوکھتاں تیرے چرن اِکاؤندے نے۔ کلجگ اتم ہوئی اندھیری
 راتے، چاروں کُنٹ ویکھ دکھاؤندے نے۔ ست دھرم دی سُنے کوئے نہ گاتھے، رسنا جہوا جگت جہان جیو سارے گاؤندے نے۔ بھاگ اُدے ہون نہ
 مستک ماتھے، تلک للائی باہروں سرب لگاؤندے نے۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھے، در تیرے الکھ جگاؤندے نے۔ کلجگ اتم لہنا دینا دے دے ہاتھو ہاتھے،
 پچھلا اُدھار تیری جھولی پاؤندے نے۔ جو سندیے دے کے گیا تریلوکی ناتھے، کاہنا کر شناسنگ رلاؤندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاؤندے نے۔ سنگر شبد کہے پر بھ دیونہار سوامی، صاحب تیری سرنا یا۔ آد جگادی انترجامی، کلجگ ویکھنا چائیں چانیا۔

نام سندیہ سُنے نہ کوئے کلامی، پیغمبر رہے گر لایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دھرم دی ہوئی بدنامی، کریا کوڑ کوڑ وڈیایا۔ دین مذہب شرع دی ہوئی غلامی، زنجیر سکے نہ کوئے تڑایا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی پیئے کوئے نہ پانی، امیوں رس ہتھ کسے نہ آئی۔ شبد ناد دُھن سُنے کوئے نہ بانی، دُھن آتمک راگ نہ کوئے درڑایا۔ آتم پر ماتم میل نہ ہووے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کوئے سمائی۔ میرے مہربانا نوجوانا سری بھگوانا کلجگ انت کر مہربانی، محبوبُ محبت اپنی دے پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہو بھوپ تیری سر نایا۔

* ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر *

۱۳۹۴

سنگر شبد کہے میرا لیکھا بہہ بدھ بھانتی، جگ چوکڑی ریتی دُھر دی چلی آئی۔ کلجگ انت ویکھا اندھیری راتی، نو ست بن اکھاں دھیان لگایا۔ کس بدھ جھگڑا میٹے ذات پاتی، دین مذہب رہے نہ کوئے لڑایا۔ مالک خالق سب نوں نظر آئے اک اکانتی، اک اکلّا دُھر درگاہیا۔ جو دیونہارا امرت بوند سوانتی، نجھر جھرنیوں امیوں رس آپ چوائیا۔ جو بھگتاں بچھنہارا واتی، واتاؤرن تکے خلق خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگاد رہاں ہمیش، جگ اپنا کھیل کھلایا۔ دو جہاناں بن کے نر نریش، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں بھجاں واہو داہیا۔ جس دا انتم لہنا دینا نال گو بند دس دسمیش، دہ دشا توں باہر ویکھاں چائیں چائیا۔ جس دا اشارہ سہنسر مکھ دے کے گیا شیش، دو سہنسر جھوا صفت صلاحیا۔ جس کلجگ کوڑ گڑیا رانت میٹنا کلیش، کل کاتی دُھر درگاہیا۔ جس نوں سب کرن آدیس، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ وسنہارا سمبل دیس، دیس دنسٹراں پنڈھ مکایا۔ جس دے اگے چار جگ دے شاستر ہوون پیش، پیشین گویاں اوتار پیغمبراں گروآں ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سنگر شبد کہے میں دُھر دا مالک اک ام، اگڑی کار کمائی۔ لیکھا جانا

۱۳۹۴

لکھ چوراسی جیو برہم، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ دین دُنی دا ایشٹ تکاں دیناں مذہباں دیکھاں دھرم، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبراں لگروآں قول اقرار دیکھاں پرن، جو بن رسنا جہوا ڈھولے گئے سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل آد جگاد اولا، اولڑی کار کمائیا۔ میں دیکھنہارا جلاں تھلاں، مہینل کھوجاں چائیں چائیا۔ جو نرگن نرور ہو کے شبد سندیہ رہیا گھلا، بن اکھراں اکھراں جنائیا۔ جس نوں حضرت محمد نور الہی کہا اللہ، عالمین یا مبین کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھیا ہر ہو کے پھرن والا پلا، دستگیر ہو کے اپنا دست اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کلمہ اگم کلام، کائنات سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں سب نوں دیونہارا پیغام، بن الف یے کراں پڑھائیا۔ جلوہ گر نور نورانہ شاہ سلطانا تکو امام، عملاں توں رہت نور الہیا۔ جس نوں سارے کرن سلام، سجدياں وچ سیس جھکائیا۔ اوہ کلج انت صدی چودھویں سب دا کرن والا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جس شرع دے جھگڑے میٹنے تمام، تمنا اپنی نہ کوئے رکھائیا۔ مذہب دارہن نہیں دینا کوئے غلام، شرع زنجیر دینے کٹائیا۔ اکو کلمہ دس کے نام، کائنات دینا سمجھائیا۔ اکو دھرم وکھا نشان، نشانہ تارا چند مٹائیا۔ اکو مندر سہا مکان، بنک دوارا اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرا ہونا وقت سہاونا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ مانو ذاتی اکو دوہرا گاونا، اکو ایشٹ ہووے ڈھر دا ماہیا۔ مانس مانگھ اکو ایشٹ مناونا، دوسر سیس نہ کوئے جھکائیا۔ اکو پُرکھ اکالے سب نے پکڑنا دامنا، دامنگیر اک ہو جائیا۔ جو میٹنہارا کلج اندھ اندھیری شامنا، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں سب نے کہنا گوڑ براہمنا، برہم و دیا اپنی اک درٹائیا۔ دین دُنی دے انت زرنتر کوڑی کرپا میٹے طامنا، ترسنا ترکا دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان ہو کے بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پر بھ پوری کرے منگ، سنگر شبد شبد دے وڈیاںیا۔ آتم پر ماتم بخشے دھر داسنگ، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کماںیا۔ تن وجود کایا
 ماٹی اندر جاوے لنگھ، سچ سوامی ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ ساچی سیج سُنہنجی سہائے پلنگ، سکھ آسن بیٹھے دھر داماہیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انحد
 نادى ناد کرے شنوایا۔ امرت دھار وہائے اگئی گنگ، گنگا گنگوتری جس نوں سیس نوایا۔ بن سروناں توں میرا میں تیرا جنائے چھند، بن اکھراں اکھر
 پڑھایا۔ گرہ مندر اندر دیوے آپ اند، اند اند وچوں پر گٹایا۔ کرے پرکاش بن سورہ چند، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگایا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی
 اپنی وچ رکھایا۔ آون جاون لکھ چوراسی توڑے چھند، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن
 ساچے میل ملاںیا۔ بھگت جناں پر بھ تارنہارا، جگ جگ دیوے مان وڈیاںیا۔ زرگن ہو کے سرگن پاوے سارا، ست ستوادی اپنی دیا کماںیا۔ جس دا لہنا دینا
 سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر کھجک دیکھے تھاوں تھانیا۔ اوہ سنت سہیلا بنائے میت مرارا، متر پیارا بنے دھر داماہیا۔ گرکھاں دیوے نام اپارا، انتر
 ۱۳۹۶ ۱۳۹۶
 زرنتر اکو نام جنایا۔ گرکھاں دے کے حق اشارہ، سینت دھر دی اک سمجھایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے کرتارا، قدرت قادر دھر درگاہیا۔ آتم پر ماتم دس
 جیکارا، سوہنگ ڈھولا اک درڑایا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیارا، زرگن جوت کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 سنگ آپ بناںیا۔ بھگت جناں پر بھ دیکھن یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ زرگن زرگن کرے سنجوگ، سرگن میلا سچ سُبھانیا۔ جگت جگت دا کٹے یوگ،
 سرتی شبد شبد سماںیا۔ بغیر رس توں دیوے اپنا بھوگ، بھسمر اپنی کھیل کھلایا۔ ہوئے ہنگتا کٹ روگ، مایا متا موہ چکایا۔ آتم پر ماتم دس کے جوگ،
 جگتی پاربرہم برہم سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ بھگت جناں پر بھ دیکھے لوک مات،
 دیکھنہارا بے پرواہیا۔ نام ندھانا دیوے اگئی دات، وست اموک اک ورتایا۔ انتر انتر بخش کے بوند سوانت، رس اکو اک چکھایا۔ تن وجود کرے
 شانت، اگنی تت تت بُجھایا۔ جوتی جاتا ہو کے درشن دیوے آپ اکانت، اک اکلا ملے دھر داماہیا۔ بن رسنا جہوا کرے بات، باطن پردہ دے گھلایا۔

جن بھگتاں بچھنہاراوات، ویکھے وگسے تھاؤں تھانیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، رشتہ اکو اک وکھانیا۔ انت کنت بھگونت بچھنہاراوات، مہربان محبوب اپنا بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ جن بھگتاں پر بھ تاردا، تارنہارا ایک۔ جگ جگ جنم سواردا، بخشے دھر دی ٹیک۔ لکھ چوراسی وچوں اُبھاردا، ترے گن مایا نہ لائے سیک۔ پرکاش دیوے جوت اُجیار دا، نظری آئے نیتن نیت۔ شبد سنائے اپنی دھنکار دا، انتر بُدھی کرے بیک۔ گھر وکھائے سچھنڈ دوار دا، پر ماتم ہو کے آتم کرے ہیئت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا انک کل دھاری پروردگاری کھولنہارا اپنا بھیت۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سلکھنی دے گرہ پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر * *

۱۳۹۷

جن بھگت کہن پر بھ انتر آتم دے دے سکھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ جگت ترسنا میٹ دے بھکھ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ پنچ تیرے تیرے نائس مانو مانکھ، رجو طعمو ستو مل کے خوشی بنایا۔ مات گر بھ دالوک ماتی رکھ، اُٹا دین دُنی جنایا۔ سانوں اپنی گودی چک، نو نو دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ ساڈا آون جاون پتت پاؤن پینڈا جاوے مک، لکھ چوراسی پھاسی گل نہ کوئے لکھایا۔ اسیں تیرا نام ڈھولا اکو گاؤنا چا ہندے تک، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈا میٹ دے اگنی تے، تے تے نہ کوئے جلا یا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتن امولک ہیرے لے بنایا۔ انتشکرن دے برہم مت، پار برہم پر بھ اپنا بھيو کھلایا۔ نو کھنڈ پر تھمی تیرا رُوپ دے ست، ست ستوادی ہو کے دھیان لگایا۔ چرن پریتی اپنے نال جوڑے لے نت، ناتواں تیرے اگے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرے پیار نوں ترسدے، دوس رین دھیان لگایا۔ اٹھے پھر تن وجود بھٹکدے، من منسا تیرے چرن لگایا۔ مہربانا سری بھگوانا امرت میگھ نام برس دے، بوندا باندی چرن پریتی اک جنایا۔ ساڈے لیکھے مکا دے سوگ

ہر کھ دے، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ بھگت کہن پر بھ دے دے نام ادھارا، اُدر دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ تُوں شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ دست اموک دے دے تھارا، تھر گھر واسی اپنی دیا کمائیا۔ ساڈا خالی بھر بھنڈارا، اتوٹ اٹ بے پرواہیا۔ ہر ہر دیوں نکلے تیرا نام جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ شبدی ناد دے ڈھنکارا، دُھن آتمک راگ دے درڑایا۔ امرت رس بخش ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت تت گوائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اجیارا، جوتی جاتا ہو کے ڈمگائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول کرئیے نمسکارا، نو نو دھوڑی خاک رامایا۔ کلج انت سری بھگونت جن بھگتاں پاؤنی سارا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو در منگیئے تیرا سچ دوارا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بنس کور دے گرہ پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے پر بھو میں دُور دُراڈا آیا دوڑا، بن قداماں قدم اٹھایا۔ دو جہان سری بھگوان تیرا تکیا اگئی پوڑا، جس دی جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں میتوں مارگ دسدا رہیا سوڑا، آکاش پاتال گگن گگنتر گلی کوچیاں پنڈھ مکائیا۔ تیرا لہنا دینا تکنا چاہندا براہمن گوڑا، وید ویاسا میری آسا پور کرائیا۔ دین دُنی دا پھل ویکھیا نو کھنڈ پر تھی کوڑا، گرنتن بھری خلق خدایا۔ جاں نگاہ ماری میتوں سسے اُپر دسیا ہوڑا، سو پُرکھ نرنجن کی تیری بے پرواہیا۔ جاں اکھ کھولی ہنگ برہم پاؤن والا موڑا، آتم پر ماتم پردہ رہیا اٹھایا۔ میں تیرا آد جگادی بال بانکا چھوہرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی دینی مان وڈایا۔ نارد کہے میں بھجنا نٹھا آیا مُکا کے پنڈھ، جگت جہان بن چرناں چرناں ہیٹھ دباہیا۔ میتوں کوگ پکارن تارا چند، نشان اُمت والا دے دہایا۔ پنڈتا اوہ نگاہ مار لے جو سندیسہ گو بند دے کے گیا پُری انند، بن رسنا جہوا ڈھولا ڈھر دانام جنایا۔ جس وچ اکو تُوں میرا میں تیرا چھند، دُوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں

دور دُرڈا آیا، بنیا پاندھی راہیا۔ میرا مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وِج سمایا۔ جس دے دوارے اِکو الھ جگایا، اِکو سیس نوایا۔ سو سندیسہ رہیا سٹایا، بن اکھراں اکھڑ پڑھایا۔ دین دُنی تکتا ویکھنا خلق سبایا، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ نارد کہے میں نو کھنڈ پر تھی تکیا، بن نیز لوچن نین اُٹھایا۔ ساجن میت رہیا کوئے نہ سکیا، متر پیارا دے کوئے نہ خلق خُدا یا۔ پھری دروہی مدینہ مکیا، کعبے رہے گر لایا۔ میں جھٹ گر اوتاراں پیغمبراں والا کڈھیا پٹیا، جس اُتے لیکھا لکھیا بے پرواہیا۔ کلجگ انت دین دُنی دی قیمت رہنی نہیں ٹکیا، چار کُٹ دہ دشا کھیلے کھیل اگم اتھاہیا۔ درشٹی سرشٹی ہونی ونجاری پاہن پٹھر وٹیا، پُرکھ اکالے دین دیا لے سیس سکے نہ کوئے جُھکایا۔ پر بھو دا نام وپچن ہُو ہٹیا، گرنتھ شاستر ٹکیاں اُتوں اپنا رنگ لین بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ نارد کہے میں بن آیا راہی، دُھر رہر دتی وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر دین صلاحی، مشورہ اِکو اِک سٹایا۔ وشن برہما شو سندیسہ دیون چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اِک پر گٹایا۔ تُوں پنڈت براہمن نور نورانہ نور الاہی، ظہور اِکو اِک دکھایا۔ تیرا لیکھا لکھ سکے نہ چار جگ دی شاہی، قلم کاغذ نہ کوئے وڈیایا۔ تیرا مالک پرتپالک دُھر درگاہی، دو جہاناں والی اِک اکھوایا۔ جس لوک ماتی کھیل رچائی، رچنا اپنی آپ جنایا۔ تُوں پنڈتا پہنچنا اوسے تھائیں، بھجنا واہو داہیا۔ اِک سندیسہ دینا سٹائی، تیتوں سچ سچ درڑایا۔ نارد ہس کے کہا پہلوں دوویں اُٹھاؤ باہیں، بن ہتھھاں ہتھ دکھایا۔ سارے ایشٹ متو اِکو ماہی، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ پھیر سارے میری شہادت دیو گواہی، اِکو نام بھگتایا۔ میں لوک مات سندیسہ دیواں اگم اتھاہی، الھ اگوچر دیاں جنایا۔ نالے نگاہ مار لو گو بند دا بیت گیا ڈھنیا ڈھائی، ڈھونکیاں وچوں اپنی لے انگڑایا۔ جس اُتے لیکھا لکھیا کلجگ انت سری بھگونت میٹنی کوڑی شاہی، شہنشاہ اِکو سو بھا پانیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا رُپ الاہی، اللہ واگر و کہہ کے جس نوں سارے گایا۔ اُس دا اِکو ہندسہ اِکو نرا کھڑ دھار اِکائی، اینکار دے وڈیایا۔ نارد کہے میں اُس دا لہنا دینا دینا سمجھائی، بن و دیا جگت جگت نال درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا آد جگاد نرگن سرگن تھاون تھائیں، دو جہان تھان تھنتر ویکھے چائیں چانیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ شوہن ضلع گرداس پُڑ *

نارد کہے کی سندیسہ دتا بابا آدم مائی حوّا، پون پانی توں باہر بھیو جنائیا۔ کھیل کرے پروردگار سانجھا یار اک نواں، نوست دا مالک دُھر درگاہیا۔ جس دے پیغمبر اوتار گرو ہونے گواہ، شہادت نام کلیاں والی بھگتایا۔ اُس دین دُنی دا بدل دینا سماں، جگت سمجھ توں باہر اپنا تھم ورتایا۔ جھگڑا مٹاؤنا کایا مائی چٹا، چم درشٹی سب دی دے بدلایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سب دی درساؤنی اتاں، ائی جان اک سمجھایا۔ نارد کہے میں جھٹ وچ آگیا غمی نال غما، آپ اپنا روپ بدلایا۔ نیتز نیر وہایا بن اکھیاں چھم چھما، چھہر دتی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سٹایا۔ نارد کہے میں بن اکھراں کیتی ارداس، بن رسنا جہوا دتی جنایا۔ نگاہ مار پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دھیان لگایا۔ دین دُنی دا تیرے اُتے رہیا نہ کوئی وشواس، وشیاں بھری لوکایا۔ جھگڑا تک پر تھی آکاش، نوست دھیان لگایا۔ سچ پریم دی پاوے کوئی نہ راس، گوپی کاہن بیٹھے کھ چھپایا۔ میرا انتھکرن ہويا اُداس، خیرانی وچ میری دُہانیا۔ نام کلمہ تیرا رہیا کسے نہ پاس، چار جگ دے شاستر رہے درٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا اک پرگٹایا۔ کھج کہے پر بھو میں دیکھی تیری دین دُنی، دو جہاناں دے مالک دھیان لگایا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے گنی، اوگن بھری جگت لوکایا۔ تیری شبد آواز کسے نہ سنی، دُهن آتم نہ کوئے درٹایا۔ میں جو دیکھیا تینوں دساں ہنی، ابھی دیاں سٹایا۔ پورب لیکھا یاد آگیا جس ویلے دواپر لیکھا چلیا اٹھاراں اکشونی، کاہن کرشن دے گواہیا۔ ایس ویلے دین دُنی دی جن سنکھیا ودھ گئی بہ گنی، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب تھم ورتایا۔ نارد کہے پر بھو میں چار گنت تیرا پھر کے دیکھیا جگ، جگ جیون داتے دیاں جنایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تن وجوداں اندر لگی اگ، امرت میگھ تیرا نام نہ کوئے برسایا۔ ساچی سنگت سنت سادھ دیکھے کوئی نہ اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پنڈھ مکٹایا۔ کھج کوڑ کریا کام وائنا سارے کیتے الگ، پت پر میشور تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ توں سوامی شہنشاہ سرگ، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ میں تیری سرن چرن خوشیاں نال رہیا لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دُنی آتم دھار پر ماتم تیرے نالوں ہوئی اگ، پار برہم

برہم رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ بنا پون توں تتی وا رہی وگ، تن وجوداں رہی جلائیآ۔ سچ دوار اینکار میری اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچکھنڈ
 نواسی پُرکھ ابناشی لوک مات دا در دروازہ لنگھ، غریب نوازا ہو کے پھیرا پائیا۔ اکو نام شبد و جا مردنگ، مرد مردانے دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کرپا کلجگ اتم کر بھنگ، بھاؤنا ست سچ نرگن دھار آپ
 پرگٹائیا۔

* ۱۳ ماگ شہنشاہی سمت ۱۱ بجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جلائی ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد کہے میرا و جن والا مردنگ، مرد مردانہ نوجوانا ہو کے دیاں وجائیا۔ سندیس سناؤنا جو سنائے سورا سربنگا، پُرکھ اکالا دین دیا لا ڈھدر گاہیا۔
 جس دے حکم وچ سچج تریتا دوا پر لنگھا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان جیو ہون والا دنگا، جھگڑے وچ دے خلق خدائیا۔ بن بھگتاں آتم پر ماتم
 ہووے کسے نہ رنگا، رنگت نام نہ کوئے چڑھائیا۔ نیتر رووے جمنائستی گوداوری گنگا، تیر تھ تھ رہے گر لائیا۔ ست ستوادی سچ لائے کوئی نہ انگا، انگیکار
 نہ کوئے اکھوائیا۔ دھرم دا سیس ہو گیا ننگا، اوڈھن سچ نہ کوئے کائیا۔ جگت جگیا سو کوڑ گڑیا ویکھ لے دھندا، دھرم دی دھار ویکھن کوئے نہ پائیا۔
 بندگی وچ دے کوئی نہ بندہ، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ انتر نرنتر لے نہ کسے اندا، ست سچ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے
 کوئی نہ چھندا، رسنا جہوا بتی دند جگت جہان ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ سنگر شبد
 کہے میرا کھیل ہونا انہونا، دو جہاناں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیرج دھیر نہ کسے دھراؤنا، دھرم دی دھار ویکھن کوئے نہ پائیا۔
 صدی چوڈھویں ویہویں انت کراؤنا، انتشکرن تک خلق خدائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا پنڈھ مکاؤنا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں بھوکھت لیکھا
 جھولی پاؤنا، پیشین گوئیاں حکم نال جنائیا۔ سچج ست دھرم پرگٹاؤنا، پرگٹاؤ کھنڈ سمجھائیا۔ اکو نام نام درڑاؤنا، جگت جہان سچ سنائیا۔ اکو اشٹ دیو
 وکھاؤنا، بن پُرکھ اکال دو جا نظر کوئے نہ آئیآ۔ اکو مندر دوار سہاؤنا، بنک اکو وچے ودھائیا۔ دین مذہب دا پنڈھ مکاؤنا، شرع شریعت کرے نہ کوئے

لڑائیا۔ ذات پات دا ڈیرہ ڈھاؤنا، اُوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم برہم بھيو کھلاؤنا، پاربرہم پر بھ پردہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل ہونا اپارا، اپر پیر سوامی دے وڈیائیا۔ کلجک میٹنا اندھ اندھیارا، اگیان رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم کرنا اُجیارا، ست سچ نال ملایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دے سہارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ ساچا دھرنی دھرت دھول دھول پرگٹ ہووے اپنی دھارا، دھرم دی دھار نال ملایا۔ چار ورنال ایکو سرن، پر بھ بخشے ایکنکارا، پروردگار دے سرنایا۔ سب دا اکو ہووے نعرہ، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سر شئی در شئی اندر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میرا ہووے اگم فرمانا، فرنیاں توں باہر جنایا۔ کس بدھ پُرکھ اکالا دین دیا لا ورتے اپنا بھانا، جگت جہان نوجوان سری بھگوان بے پرواہیا۔ تختوں لاہے راجا رانا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو حکم درڑایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ گرہ مندر ملے نہ کسے ٹکانا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت پھرے خلق خدائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے جنہاں پر بھ بخشے چرن دھیانا، نچ نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ آتم در شئی دیوے نام ندھانا، گونتا اپنی دیا کمائیا۔ سچ ۱۴۰۲

دوار ایکنکار وکھائے اگم مکانا، جس دی چھپر چھن ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادی برہم برہمادی نوجوانا، جو بن ونا اک اکھوایا۔

* ۱۳ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ شوہن ضلع گرداس پُر *

نارد کہے سنگر شبد دھر دا حکم دس اپارا، اپر پیر ہو کے بھيو چکائیا۔ جس نال سچکھنڈ اوتار پیغمبر گر ہوون خبردار، جوت دھار لین انگر اییا۔ وشن برہما شو ہوون ہوشیار، ہوشیاری اپنے وچوں پرگٹایا۔ دیوت سر ہوون خبردار، آلس نندرا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو تیرا حکم سندیسہ ہووے شبد دی دھار، نراکھر دھار وچوں سمجھایا۔ بھيو ابھیدا کھول کی لہنا دینا کلجک جیو جنت انت سنسار، نو ست اپنا دھیان لگایا۔ کس بدھ مٹے دھواں دھار، دھرم دی دھار

کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نارد کہے سَنگَر شبد کس بدھ کراویں عدل، انصاف
 کی جنائیا۔ کس بدھ کلجک دیویں بدل، سَنجگ سچ پرگٹائیا۔ کون دھارا کلجک کوڑی کرپا کریں قتل، مقنول دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ذرا نگاہ مار لے
 دھرنی والے وطن، بے وطنیاں دی دھار کھوج کھوجائیا۔ کی پیغمبراں لیکھا صدی چوڑھویں والے پن، کنڈھی گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ بھگت سہیلے
 ویکھیں رتن، امولک ہیرے آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کی اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے سَنگَر شبد کی
 تیرا ہووے فرمانا، جگت فرنییاں باہر درڑائیا۔ کس بدھ انت اخیر ورتے بھانا، بھادی کیہڑا رنگ رنگائیا۔ تخت نواسی کوئی رہے نہ راجا رانا، سیس تاج نہ
 کوئے کُکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی سچ ملے نہ کسے کھانا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، کی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے سَنگَر شبد میں وی پنڈت پُرانا تیرا آد جُگادی، جُگ جگ سیو کمائیا۔ میں کھیل تکنا تیرا برہم برہادی، برہمنڈاں
 کھوج کھوجائیا۔ میںوں سنادے اگم نادی، انراگی اپنا راگ درڑائیا۔ تینوں جگ بدلن دی سدا وادی، کلجک انتم لیکھا دینا چُکائیا۔ سچ دس نو کھنڈ پر تھی کتنی
 ۱۴۰۳ رہے آبادی، انکڑے سچ نال سمجھائیا۔ سَنجگ ست دھرم دی کون دھار ہووے سادھی، سچ سچ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ سَنگَر شبد کہے سُن نارد پنڈے، بن تن وجود دے براہمنائیتوں دیاں جنائیا۔ آد جُگاد جگ چو کڑی
 میں شبدی دھار ونڈے، جگت حصہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ آپے جانا منزل پوڑی ونڈے، ونڈاوت ویکھاں تھاوں تھانیا۔ میرا حکم ورتدا بھے ہندا شبد دھار
 دے کھنڈے، جگت شستر ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ کلجک انت اخیر ویکھ لے کنڈھے، صدی چوڑھویں بیٹھی اکھ کھلائیا۔ دروہی پھرنی وچ ورجنڈے، بھنڈی
 ہونی تھاوں تھانیا۔ چار کُنٹ چمکنی چنڈ پر چنڈے، چنڈا لکا اپنا روپ بدلایا۔ آتم دھار پر ماتم نال کوئی نہ گنڈھے، وچھوڑے وچ دسے خلق خدائیا۔ یسُوہ
 دی آشا دھار کہے جدوں ایہہ کھیل ورتیا محمد دیکھتھے، تے مسیح دا دن ہووے سٹے، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پھیر توں خوشی مناوئی پنڈت پنڈے،
 پاندھیائیتوں دیاں درڑائیا۔ نارد ہس کے کہا کس بدھ جن بھگتاں سپنے کریں ٹھنڈے، اگنی تت بُجھائیا۔ سَنگَر شبد کہا نارد جو توں میرا میں تیرا

گاوندے چھندے، تنہاں میلا میلاں سچ سُبھائیآ۔ بنا سوریہ چند توں دیواں پرکاش اگئی چندے، نور نورانہ ہو کے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سدا بخشندے، بخشش رحمت رحمان آپ کمائیآ۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دپیو دے گرہ پنڈ دوست پُر ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد کہے میں کرن والا مہربانی، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیآ۔ لہنا دینا ویکھاں دین دنی دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء لوک مات دھیان لگائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا تکاں سرشی درشی اندر بے ایمانی، بیوہ رُپ ہوئی لوکائیآ۔ کسے نوں نظر آوے نہ باپ اسمانی، اسم اعظم ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ جھگڑا پیا تت جسمانی، ضمیر سکے نہ کوئے بدلائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی کلجگ کوڑ ہو یا پردھانی، ست دیپ اپنا کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیآ۔ سنگر شبد کہے میں ویکھاں دین دنی دی حالت، بن نیتز لوچن نیئاں دھیان لگائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا دے جہالت، ست وچ نہ کوئے سمائیآ۔ دھرم دی رہی نہ کوئے عدالت، انصاف حق نہ کوئے کمائیآ۔ انتر نر نتر کرے نہ کوئے عبادت، رسنا جہوا سارے ڈھولے گائیآ۔ دھرم دی دھار دے نہ کوئے عمارت، محل اٹل نہ کوئے سہائیآ۔ کلجگ کریا کوڑ کیتی تجارت، جگت جہان اپنا ہٹ چلائیآ۔ جیاں جنتاں سادھاں سنتاں نراکھر دھار دے نہ کوئے اگئی عبارت، بن حرف حرؤفاں تھم سنن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسائنیآ۔ سنگر شبد کہے میرا تھم ہونا اکو ایک، اک اکلا دیاں درڑائیآ۔ جس دی سب نے رکھنی ٹیک، تیکے دھوڑی خاک رامائیآ۔ مانو ذاتی کرنی بدھ بیک، پت پنت آپ بنائیآ۔ ترے گن مایا لاسکے نہ سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساڈھے تن ہتھ کھولنا بھیت، بھيو ابھید دینا جنائیآ۔ درس دکھاؤنا نیتن نیت، نج نیتز لوچن نین اکھ کر رُشنائیآ۔ آتم پر ماتم دسا ساچا ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ دھرم دی دھار موئے رت بسنتی چیت، پت تھنی بھل بھلوڑی آپ مہکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا

سنگ آپ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل ہووے اولاء، اول اِکو نُورِ جنائیا۔ سِجھنڈُ جنواں حق محلہ، درگاہ ساچی اِک سمجھائیا۔ جتھے زرِگنِ زرِگنِ جوتی جاتا ہو کے اپنی دھار رلا، دُوسر سنگ نہ کوئے بنائیا۔ سِجھنڈُ دوار اِینکار سُبھائے اپنا محلہ، محل اٹل اِکو سوبھاپائیا۔ جس دا لہنا دینا لکھ پوراسی جیو جنت جلا تھلا، مہینل اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دا دِپک جوتی سِج دوار اِکو بلا، بن تیل باقی کملا پاتی ڈمگائیا۔ جس نام نِدھانا وِج جہان شبدی دھار اِکو گھلا، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سکھیا سِج دِرتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا وسنہارا نِچل دھام اٹلا، سِج دوارے سوبھاپائیا۔ جس دے حکم نال کھجگ انتم اِکو بولنا ہلا، حالت دیکھنی خلق خدائیا۔ دین دُنی پکڑنہارا ہلا، پلُو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگادی اچھل اچھلا، ول چھلدھاری اِینکاری پروردگاری آپ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کیشن سِنگھ دے گرہ پنڈ اَلھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر * ۱۴۰۵

نارد کہے جن بھگتو سوچ سوچو اُنکل رکھ کے اپنی ٹھوڈی، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ پھر ہتھ لگاؤ اپنے اپنے گوڈیں، ستکار نال اپنا آپ لو اُٹھائیا۔ میں وی تہاڈا ساتھی پر بھو دا بھگت پُرانا موڈھی، موڈھیاں توں پھڑ کے دیاں ہلائییا۔ مینٹوں سِج دسو صُبح پر بھو دے کول رہوگے کہ گھر دی کروگے گوڈی، لیکھا بچھلا دیاں جنائیا۔ میں وی پلے بنھ کے رکھی رَویداس چمارے والی کوڈی، کسیرا اپنے کول رکھائیا۔ نالے ہتھ پھیر کے اپنی بودی، بُدھی والیو دیاں جنائیا۔ اندروں کایا کر لو اپنی سو جھی، سمجھ سمجھ نال سمجھائیا۔ اوہ دیکھو گنگا گنگوتری آوندی گاوندی، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ سُرستی جس دی یاد وِج اُونسیاں پاوندی، گٹیاں گنے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سِج دا صاحب اِک گوسائیا۔ نارد کہے میں کہا پیر خواجہ، خضرا لے انگڑائیا۔ نگاہ مار لے تک لے دُھر دے راجے، جو شاہو بھوپ نُورِ الاہیا۔ اُس ویس وٹایا کملیا دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جنھ اندر نال تیرے رشتے کرنے سانجھے، میلا میلے سِج سُبھائیا۔ جس دے حکم وِج میگھ برسنے جھانجے، کئی کئی دے ٹپکائیا۔ تُوں اپنے کا سے

دیکھ لے کس بدھ بھرے گانجے، کلس اندرا ہتھ اٹھایا۔ میرے اُس پر بھو دے اگے ہتھ باندھے، بندنا وچ سیس نوایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو
 سارے گاندے، گا گا شکر منایا۔ اوہ لہنے دینے تکے چار جگ دے جو بھگت تھکے ماندے، بن بن پاندھی پندھ مکایا۔ جس گیت سوہلے درڑائے اگے
 ناں دے، ناؤں نرنکار اک درڑایا۔ اوہدے کھیل تکتے تھل اسگاہ دے، گہر گہیہر جو گور اک ہو آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیوے وڈیایا۔ نارد کہے خواجیا دیکھ لے خضر، خلعت اپنے دھیان لگایا۔ جس کارن محمد نے کیتا حجرا، حجرہ دیکھنا
 بے پرواہیا۔ جس دے نال لوک پر لوک چوواں طبق سدھرا، سدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ مالک خالق قادر قدار، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں پر بھو دا نور نورانہ پچرا، پچیاں والیو دیاں جنایا۔
 بدھیوانو میں بڑا نچرا، اپنا بھو نہ کسے سمجھایا۔ میرا لیکھا لکھیا نہیں گیا کسے وچ سطران، حرفاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا پر بھو نے آد جگاد جگ چو کڑی
 سفید رکھیا پترا پترا، پترا کا ہتھ نہ کسے پھرایا۔ مینٹوں ایوں جا پدا اگے کوئی ہون والا خطرہ، کھتری براہمن شور ویشاں دیاں جنایا۔ بھوایں میں بہہ پُرانا
 پنڈت مینٹوں کھندے ستر بہتر، ستران دی دھار بہتر تے بہتران دی دھار دا گوہند ماہی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب وڈ وڈیایا۔ نارد کہے بھگتو تہانوں پتہ گوہند نے کیہڑی لکھی چٹھی، ہتھ مستک اُتے پٹھا دتا لکایا۔ کیہڑی عبارت بنائی مٹھی،
 جس نوں رسنا جہوا کھ بٹی دند پڑھ نہ کوئے سنا یا۔ کیہڑی قلم شاہی اٹھائی اندھی، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جس دی اکو سطر تے لمبائی سوا گٹھی،
 ماروڈنڈ دے گواہیا۔ اوسے نوں تک کے دو جہان دی دھار دھرنی دھرت دھول دھول دھرتی نمائی ہو کے پٹی، دھتھڑ دھتھڑ دو ہتھان والی لایا۔ پھیر
 اکھیاں ملیاں نگاہ ماری نظر آئی ہا ہے والی پٹی، جس داروپ نہ کوئے بدلایا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گرنتھ و دیا وچ دس نہ سکن لپی، جگت جگت نہ
 کوئے پترایا۔ اوہلے وچ ایہو دھار جو بھگتو میں لئی وچار بھگت بھگوان بھگوان بھگت دی ہووے ہتی، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھایا۔ اوہناں نے اکو وار اکو
 منزل ہووے مٹھی، مٹھیا چھڈ جگت لوکایا۔ مینٹوں ایوں جا پدا کہ انج دا پروشٹا ماگہ تیراں تے اتم دسی تھتی، تھت وار اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے بھگتو میں تہاڈے اندر باہر گھنمدا، بھجیاں واہو داہیا۔ پر بھو
 دوارے آؤن والیو تہاڈے چرن چھدا، مٹی خاک اپنی رسنا نال چھہایا۔ تہانوں پتہ نہیں کیہرا سماں ہن دا، ہن ہن ہن دیاں درٹایا۔ کس کارن تہانوں
 بھگتو شبد پڑھن والیاں نوں رہیا چن دا، چن چن کے رہیا اٹھایا۔ ایہہ اشارہ سی سنگر شبد دا نگارہ سی اوہدی دھن دا، جگت دی دھنیوں باہر وجایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ پر میں تہانوں اک گل دسنی تہاڈے گھر دی، اپنے گھر وچ رہن
 والیو اپنی لینی انگڑایا۔ میرے کول تہاڈی پچھلی کہانی پر دی، پرائیو تہانوں نویں ہور دیاں سنایا۔ سچ بچھو بھایوں تیس کو جھے تے کملے تہاڈے کولوں
 دھرم رائے دی دھار ڈردی، بھے اپنے سیس رکھایا۔ بے شک تہاڈی من کلپنا جگت واسنا وچ لڑدی، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ پر پر بھو دی کرپا نال
 تہاڈی آتما سچھنڈ دی منزل چڑھدی، آگے ہونہ کوئے اٹھایا۔ تہاڈی کھیل ویکھی تن وجود دھڑ دی، ساڈھے تن ہتھ اندر پھول بھلایا۔ تہاڈا ایسے کر کے
 لیکھا لہنا وڈا، تہاڈی آتما توں میرا میں تیرا پڑھدی، سوہنگ اکھر وکھر تہانوں دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے بھگتو میں پچھے بھل آیا اپنی بغلی، ٹھنڈ نے میٹوں دتا بھلایا۔ میں سویرے تہانوں ہور گل سناواں گا اگلی، آگے دا آگے
 پردہ لاہیا۔ بھایوں میں پنڈت پرائانا پھرن والا وچ جنگلی، جوہاں بھجیاں واہو داہیا۔ پر میں سویرے نوں اپنی ہور سٹ دینی سنگلی، سگے سنگیو تہانوں دیاں
 سمجھایا۔ بے شک میری آشا بڑی کنگلی، کو جھا کلا ہو کے بھجیاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب
 اک اکھوایا۔ نارد کہے میری پچھے رہ گئی کتاب، جو بن اکھراں دے سمجھایا۔ جس دا اکو حصہ اکو باب، بابت اکو اک سمجھایا۔ میں اوہ رکھ کے آیا پر بھو
 دے چرناں والی وچ محراب، جگت کتب خانیاں نہ کدے اٹھایا۔ بے شک میں پھر دا پھر دا آگیا دھرنی اُتے بیچ آب، پنجاں تتاں والیو سچ دیاں درٹایا۔
 جو اوتاراں پیغمبراں گرواں لئے خواب، جگت سفنیاں باہر دھیان لگایا۔ صبح اوہناں دا سچ سچ دیاں گاب، سندیسے دھر دے نال ملایا۔ نالے میری
 بودی تند ستار وجائے رباب، سوہنا تال بنایا۔ تیس وی تھوڑی جہی میٹوں دینی امداد، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ جے بھگت بنے تے پر بھو نوں رکھیا کرو

یاد، لوک لاج رہن کوئے نہ پائیا۔ کیوں ایہہ آگیا اوتاراں پیغمبراں گروآں دے بعد، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے تہاڈا کھیڑا سدا رکھنا آباد، دو جہاناں وچ اُجڑ کدے نہ جائیا۔ جس دانام اگتا خوشیاں نال سُننا نداء، انا دی دُھن دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا جانے اِکو واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈا لھڑھ پنڈی ضلع گرداس پُر *

پورن سنگر آپ پر بھ، آد جگادی پروردگار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، اک اِکلا اِکنکار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، زرگن سرگن سانجھیا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جوتی جوت کرے اُجیار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، شبد ناد دے دُھنکار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، پنڈھ مکائے نو دوار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جگت ترسنا دے مار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، نام ندھانا دے خمار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، لیکھا جانے اندر باہر۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جگ جگ بھگتاں دے ادھار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، لکھ چوراسی لیکھا دے نوار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، درگاہ ساچی سچکھنڈ بخشے چرن پیار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنی بٹھے دھار۔ پورن سنگر آپ پر بھ، الکھ لکھینا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، شاہو شاباش وڈ پرینتا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو ہوئے سہائی دین دینا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جو جن کے لیکھے لائے بھگتاں ماگھ مہینہ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، پر بھ سچ پریتی دتے مرنا چینا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جھگڑا مکائے لوک تینا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، ہر جن ٹھانڈا کرے سینہ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، گرگھ پیاس بُجھائے جوں جل مینا۔ پورن سنگر آپ پر بھ، لوک مات پرگٹائے اگم نگینہ۔ پورن سنگر آپ پر بھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ہر جن لیکھ مکائے لوک تینا، ترے گن مایا پنج تت اپنے لیکھے لائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دلپ سَنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

پورن سَنگھ مَنّا، پاربرہم کرتار۔ جس جگ جگ میرا بنھنا، بنھنہار سچّی سرکار۔ جن بھگتاں بخشے سچ انندنا، چرن پریتی اگم پیار۔ نَم مہکائے واس
چندنا، ہر جن ساچے لئے اُبار۔ اِکو دسے دُھر دی بندنا، اِشٹ دیو آپ کرتار۔ گھر سوامی بنے سچّنا، ہر ٹھاکر میت مُرار۔ جس دا اگمّی وجے ندنا، آتم
دے سچّی دُھنکار۔ جس داروپ موہن مدنا، رنگ رکھ توں باہر۔ جو لیکھے لائے اعلیٰ ادنیٰ، ہر جن بنے میت مُرار۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی بدنا، پنج ت
کرے شنکار۔ جس دا اِکو دپک جگنا، جگت جہان ہوئے اُجیار۔ اوہ میٹنہار شرع دی حدنا، آپ وسے حدوداں باہر۔ جس دا کیتا کسے نہ روّنا، جگ جگ
پاونہارا سار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، جو لہنا دینا لیکھا پورا
کرے جن بھگتاں ت پنجنا، پنجم میتا ٹھانڈا سیتا اپنا رنگ رنگایا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دوندر سَنگھ دے نوٹ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

پورن سَنگھ جانیے، ہر داتا بے پرواہ۔ جس دی مہما اکھ کہانیے، قلم شاہی چلے نہ کوئے پتر۔ جو لیکھا جانے دو جہانیے، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تھل
اسگاہ۔ تِس دا کریئے اِک چرن دھیانیے، جو سدا سدا ہوئے سہا۔ توں میرا میں تیرا گایے بانیے، جو لہنا دینا دے مُکا۔ پنڈھ رہے نہ چارے کھانیے،
آون جاون لہنا دے چکا۔ سو صاحب سوامی جو دیونہارا امرت رس پانیے، پت پر میثور نور الاہ۔ آتم پر ماتم بنے ہانیے، دُھر سنجوگی میل ملا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پانتشاہ سچّا شہنشاہ۔ پورن سَنگھ جانیے، آدانت بھگونت۔ پورن سَنگھ جانیے، زرگن دھار جوتی
کنت۔ پورن سَنگھ جانیے، جو انتر آتم دیوے اپنا منت۔ پورن سَنگھ جانیے، جو گڑھ توڑے ہوئے ہنگت۔ پورن سَنگھ جانیے، جو میل ملائے ساچی
سنگت۔ پورن سَنگھ جانیے، جو بودھ اگادھا ہووے پنڈت۔ پورن سَنگھ جانیے، جو ہر جن لیکھے لائے اپنے سنت۔ پورن سَنگھ جانیے، جو بنائے ساچی

بنت۔ پورن سَنگَرِ جانینے، جس دی مہاسدا اگنت۔ پورن سَنگَرِ جانینے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، توں میرا میں تیرا، نرگن نرگن دتے اپنا چھنت۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنٹا سَنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

پورا سَنگَرِ کھوجدا، آد جگادی آپ۔ پریم دتے اپنے جوگ دا، دُھر دانام چپائے جاپ۔ لیکھا میٹے ہوئے روگ دا، متا موہ نہ رہے سنٹاپ۔ رس
 دیوے اگے بھوگ دا، دین دُنی دامیٹ سنٹاپ۔ میل ملائے دُھر سنجوگ دا، نرگن بن کے مائی باپ۔ جھگڑا میٹے جگت وِجوگ دا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن لیکھے لائے آپ۔ پورن سَنگَرِ پاپے، سَنگَرِ پورن میت۔ سدا سدا گن گایے، ہر دے رکھیے چیت۔
 ۱۴۱۰ بنت نیت درشن پاپے، تن کرے ٹھانڈا سیت۔ رسنا ڈھولے گایے، ہوئے پت پت پُنیت۔ چرن دھوڑی خاک رمایے، ترے گن نالوں کرے اتیت۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد و سنہارا چیت۔ پورن سَنگَرِ پیکھیے، نیتز لوچن نین اپار۔ جو وسے دیس پردیسیے، دو جہاناں
 پاوے سار۔ جس نوں جھکدے برہما وِشن شو ہمیشیے، کروڑ تیتیا کرے نمسکار۔ جو جگ جگ دیوے نام سدیسے، دُھن آتمک راگ وجائے ستار۔ جو
 کلج اتم دھرے بھیکھیے، کل کلکی روپ اپار۔ جو وسے سمبل دیسیے، ساڈھے تن ہتھ محل مینار۔ جس دانہ مچھ داہڑی نہ کبھیے، موئڈ مُنڈائے نہ وِج
 سنسار۔ جو جن بھگتاں کڈھے بھرماں بھرم بھلیکھیے، بھانڈا بھرم بھو نوار۔ جس لہنا دینا پورا کرنا ملاً شیخنے، ویکھنہار سرب سنسار۔ جس دا لہنا دینا نال
 گو بند دس دسمیشیے، کل کلکی ہووے ظاہر۔ جو آد جگادی رہے ہمیشیے، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، جو آد جگادی دُھر داسا جن میت مُرار۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر * *

نارد کہے میرے پورن سنگر دیوا، دیو دیوا تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا میتوں دس دے دھرم دی دھار سیوا، ست سچ نال کمائیا۔ امرت رس بخش
 دے اگتا میوہ، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ تیری صفت کراں بن رسنا جہوا، ڈھولے نو ست سنائیا۔ توں مالک میرا لکھ ابھوا، اگوچر اک اھوائیا۔ وسنہارا
 دھام نہکیوا، نہچل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے سنگر شبد اپنا پیار دے
 دے اندھا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جس وچ رس ہووے اگئی مٹھا، رسنا چکھن کوئے نہ پائیا۔ کلج جیو کر دے کوڑا ریٹھا مٹھا، امیوں رس آپ
 چوائیا۔ میں تیرے دوارے پٹاں، پٹنے والا نال ملایا۔ سنگر شبد، دین دنی پوجا کردی پتھر اٹاں، پانہاں سپس نوائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے کسے چٹا، ست
 ستوادی تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ ست دھرم کلج کوڑی کرینا نال بھٹا، نو کھنڈ پر تھی اپنا روپ بدلایا۔ میں اکو ڈوری تیرے اُتے سٹاں، آشا تیرے
 چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ نارد کہے سنگر شبد ساچی دے دے نام نشانی، نشانہ دین
 ۱۴۱۱ دنی بدلایا۔ دھرم دی دھار دس ایمانی، عمل اکو اک سمجھایا۔ جگت جھگڑا میٹ جسمانی، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں مالک نور نورانی اسمانی،
 درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ شرع دا لیکھا مکا جسمانی، جسم ضمیر سب دی دے بدلایا۔ توں مالک خالق گن ندھانی، گہر گبھیر تیری وڈ وڈیایا۔ توں دیونہارا
 داتا دانی، دیاندھ اھوائیا۔ نارد کہے میری چار جگ دی آشا پرائی، پنے پنے کہہ کے سپس نوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا باہر شاستر سمرت وید پرائی،
 انجیل قرآنی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں دیونہار جوتی جاتا نور نورانی، اللہ عالمین اک اھوائیا۔ تیرا دسے کوئی نہ ثانی، لاشریک پروردگار تیرے ہتھ
 وڈیایا۔ میتوں بخش دے پد نربانی، نربان اپنا حکم سنایا۔ توں آد جگادی جان جانی، جانہار اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل دس آسانی، اصل وصل یار اپنا دینا کرایا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

سنگر پورن سد بخشند، بخشنہار اکھوائیا۔ جن بھگت سہیلے بنائے اپنی بند، بندرا بن دے کاہن دا لیکھا دے مُکائیا۔ داتا دانی بنے گنی گہند، گہر گور
اپنی کار کمائیا۔ انتکرن میٹے سدا چند، چنتا چکھانہ کوئے جلائیآ۔ مہربان ہووے داتا گنی گہند، گہر گور اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت دھار بخشے ساگر سندھ،
بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ پیار مُجبت بخشے اپنا چھند، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دراک وکھائیا۔
پورن سنگر تاردا، تارنہارا آپ۔ جن بھگتاں پیچ سواردا، کلجک میٹ اندھیری رات۔ درشن دیوے آپ زرنکار دا، بن نیتز نیناں مار جھات۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے لوک مات۔ پورن سنگر دین دیالا، دیاندھ اکھوائیا۔ کلجک اتم بنے رکھوالا، رکھیا کرے تھائیں
تھانیا۔ چرن کول بخشے سچ سچی دھر مسالہ، سچ دوار اک جنائیا۔ ترے گن مایا توڑے کوڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم گل پائے اگنی مالا،
توں میرا میں تیرا منکا من کا دے بھوائیا۔ جن بھگتاں سدا چلائے اپنی چالا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو رنگ رنگائے شاہ کنگالا، غریب نمائیاں
ہوئے سہائیا۔ زردھن سردھن بنے دلالا، وچولا اک بے پرواہیا۔ ہر جن لیکھے لائے گھالا، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ گرگھ اٹھائے اپنے بالا، بچپن اپنی گود
وکھائیا۔ گرسکھاں کرے آپ سمبھالا، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر
گرو دین احوالا، سو مالک بنے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
آد جگاد بنے سدا پرتپالا، پرتپالک ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے پر بھو میں نمانی مٹی، خاک دھوڑ چرن لینی بنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے چرناں وچ لٹی، لٹاں کھول کے سیس نوایا۔ میتوں در دوار یوں باہر نہ سٹیں، سچ گرہ دینی وڈیایا۔ میں جگ چو کڑیاں گندی رہی گئی، گنتی گنت نہ کوئے سمجھایا۔ میری آسب توں ویکھ لے نکی، نکی ہو کے دیاں جنایا۔ میری ترسنا ہون نہ دیویں بھگی، امرت رس دینا بھرائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرے پیار وچ وکی، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ توں میرا لہنا دینا قلم شاہی دھار نال لکھی، لیکھا اگلا اپنے نال بنایا۔ میں چاہندی دھرم دی دھار میرے اُتے اکو ہووے سکھی، جو ساکھیات تیرا درشن پانیا۔ کجگ انت سری بھگونت میری جھولی پا دے بھکھی، بھکھک ہو کے منگ منگایا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو آسارکھ کے گئے سپتس رکھی، رکھیشتر ہو کے دھیان لگایا۔ دین دنی اندروں کوڑ گڑیاری میٹ دے وسی، وکھ رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں بخش دے سچ پریتی حصی، حصیدار لے بنایا۔ پر میں حیران ہو گئی تیرا درسہندا کوٹاں وچوں کسے کسی، کس بدھ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میتوں چار جگ دے شاستراں کہا خاک، خاک سار ہو کے سیس نوایا۔ میرا تن وجود کر دے پاک، پنت پنت اپنی دیا کمایا۔ نالے لیکھا تک لے اوتار پیغمبراں والے واک، گرو گرو گئے بنایا۔ بنا تیرے توں میرا نہیں کوئی سجن ساک، سخا سخائی نظر کوئے نہ آیا۔ مہربان ہو کے میرے اُتے ست دھرم دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ میں تیری سیوک داسی چاک، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ میری آسا مول رہے نہ عاق، نون-سو-اکھر دینا درڑایا۔ میرا نو کھنڈ پر تھی تیرے چرناں دا ہووے بلاک، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم دھار سب دا کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ دین دنی دا اکو ہووے جاپ، اکو تیرا ڈھولا گایا۔ اکو سب دا بن مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ میرے اُتوں کجگ کوڑ میٹ دے پاپ، پاپیاں کر صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری چنتا میٹ روگ سنتاپ، ست ستوادی اپنی دیا کمایا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میرے پر بھو کلاپاتی، پت پر میثور تیری وڈ وڈیا نیا۔ کرپا کر لوک ماتی، نگاہبان ہو کے ویکھ وکھانیا۔ چرن چھہا دے میرے سینے چھاتی، چھتر دھاریا تیری وڈ وڈیا نیا۔ میں درشن کرنا چاہندی اک اکانتی، اک اکلے پردہ دینا اٹھانیا۔ میتوں سہج نال سندیسہ دے کے گیا نارد پنڈا، دھرنی میں تیرے اُتے آواں اچ دی راتی، پورب لیکھنا نال ملانیا۔ کھیل دستاں بہہ بدھ بھانتی، بھانت بھانت دا پردہ دیاں اٹھانیا۔ بھوایں کسے نوں دس نہ آئے میری جاتی، روپ رنگ ریکھ ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میرا لہنا دینا لکھیا جاوے نال قلم دواتی، کاغذاں وجی ودھانیا۔ میں پرکاش کراں پر بھو دا پنا تیل باقی، بن دیپکاں ڈگمگایا۔ جس نے بچھنی تیری واتی، وارث ہو کے ویکھ وکھانیا۔ کلج کوڑی کریا تیرے اُتوں کڈھنی نار کم ذاتی، جوٹھ جھوٹھ رہن کوئے نہ پانیا۔ سچ دھرم دی بناوٹی سچ پر بھاتی، پر بھو اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری بدل دیوے جیاتی، زندگی زندگی وچوں بدلانیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میرے نور الہی ربا، پروردگار تیری سرنا نیا۔ میرے آد جگادی ابا، مالک تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ تیرا آونا ہندا نال سببا، جگ جگ اپنا پھیرا پانیا۔ میرے اُتوں کلج کوڑ کر یا میٹ دے دھتبا، دُرمت داغ رہن کوئے نہ پانیا۔ جس کارن حضرت محمد کٹانیاں لباں، اُس دا لیکھا پورا دینا کرائیا۔ میں تیرے چرن کول اپنا ہتھ بدھا، بندگی وچ سپس نو انیا۔ تیرا حکم مندی سدا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میں راہ تکدی کدے کدا، قدیم دی دھیان لگانیا۔ میری پوتر کر دے جگہ، تھان تھنتر سو بھاپانیا۔ دھرم دی دھار میرا ہووے اگا، سچ نال مل کے وجے ودھانیا۔ تیرا ست سروپ پریم دی دھار دے بگا، بگ بپڑے گرگھ ہنس لے بنانیا۔ کلج جیو تک الپکا، سر بگ ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ پردہ

آپ چُکائی۔ میں تیری سرن سرنائی لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائی۔ تیرا گرہ مندر اکو ہووے چنگا، چاروں گنٹ دینا سمجھائی۔ تیری چھوہ ساچی دھار ہووے
 گنگا، گنگوتری بیٹھی سیس جھکائی۔ میں اکو بینتی کر کے دست منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر م پُرکھ تیرا بھگت رہے کوئی نہ بھکھا ننگا، غریب
 نمائیاں ہونا سہائی۔ آپ اپنے لاؤنا انگا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ تیرا نام وجے مردنگا، مرد مردانے دینا سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میں سدا چاہندی تیری سنگا، سگلے سنگی بہ رنگی اپنا رنگ رنگائی۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے پر بھو میں جگ جگ بن قداماں توں بھجی، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی سیوا کر مول نہ رچی، ترسنا تیرے پیار
 رکھائی۔ میرے مہربانا توں میرے اُتے جگ جگ آوندناں سبھی، سب نال اپنا پھیرا پائی۔ آپے کھیل کھلاویں اوتار پیغمبر گرو آں دھار گدی، دین دنی
 رنگ رنگائی۔ میں تیرا کھیل تکدی رہی سدی ودی، اماوس پونم نال ملائی۔ انت تیتوں سارے گئے سدی، سدے دتے چائیں چانیا۔ جس ویلے کلج
 کریا کوڑ ودھی بدی، بندہ پنیت نظر کوئے نہ آئی۔ مایا وشنا ہونی گندی، سچ وچ نہ کوئے سمائی۔ دین دنیانیر اکھ ہونی اندھی، نچ نیر تیرا درس کوئے نہ
 پائی۔ اُس ویلے صدی یسویں جاندی ہونی لنگھی، چو دھویں اپنا پنڈھ مُکائی۔ گو بند دے کنگھے دی سکھاں سر وچ پھیرنی نہیں کنگھی، گُرم ت جان بھلائی۔
 جھکڑا پینا پر کرتی پنچھی، پنجاں تتاں پریم نہ کوئے رکھائی۔ کلج کوڑ گُریار پھرنا میرے اُتے جنگی، بل اپنا آپ پر گٹائی۔ سچ مُجت کتوں ملنی نہیں منگی،
 خیر بی خیر یا اللہ جھولی کوئے نہ پائی۔ اُس ویلے تیرا اکو سٹ ڈلارا اٹھے بھجنگی، بنا بھجاں توں شبد نور الاہیا۔ جس نے کھیل کرنی چنگی، چنگی طرح
 درڑائی۔ جن بھگت سہیلے تیرے لاؤنے اپنے انگی، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جس دے چرناں وچ جمنا سرتی گوداوری پھرنی گنگی، بھجے چائیں چانیا۔ اُس من
 منو آ ویکھنا فرنگی، گرہ گرہ انتر دھیان لگائی۔ گرگھ گر سیکھ ہر جن چک کے اپنے کندھی، کندھی گھاٹ پار لنگھائی۔ چوڑا سی والی کٹ کے بندی، بندنا اکو

نام سمجھایا۔ جنہاں نے توں میرا میں تیرا گاؤنا چھندی، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم دینا سچ انندی، انند دے مالک انند انند وچوں پر گٹائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے میںوں بڑی مشکل کتاب لہی، برہنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں باہر دھیان لگائیا۔ جس وچ لیکھا لکھیا اوہ نور الہی ربی، نور نورانہ شاہ
 سلطانا گم اتھاہیا۔ جس دے حکم وچ پیغمبر پھرن نبی، رسول بھجن واہو داہیا۔ اُس دا کھیل ہو یا سبھی، صاحب اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے حکم وچ
 سرشٹی درشٹی بدھی، بندنا وچ سارے سیس نوایا۔ اوہ انت اخیر بے نظیر ویکھنہارا چوڑھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائییا۔ جس دا حکم سندیسہ
 فرمان ملن والا یدی، یدی یدپ دے درڑایا۔ اُس دھرنی پاپاں تھلیوں کڈھنی دئی، بھار ہولا دے کرائیا۔ جس دے پریم پیار دی دھار اگئی مدھی،
 ۱۴۱۶ مہسودن ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جس دی پریت آد جگاد جگ چوکڑی بھگتاں نال گئی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائییا۔ اوہ ویکھنہارا کلج گئی گئی، نوست دھیان
 لگائییا۔ شاہو بھوپ سورا سرگی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ نارد کہے اُس دی بنا تیل باقی جوت جگی، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ جو ہر جن بناوے ہنس لگی،
 کاگوں ہنس اڈایا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگی، پردہ بجر کپٹ کھلایا۔ امرت دھار وہائے اگئی ندی، جگت سروراں لوڑ رہے نہ رایا۔ جس
 قائم رہن دینی نہیں کسے دی گدی، گداگر کرے خلق خدایا۔ اوہ ویکھنہارا دین دنی دی بدی، بدلہ چکاوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک گوسانیا۔ نارد کہے میری کتاب دے بن اکھراں، جگت ودیانہ کوئے وڈیایا۔ اوہا لہنا دینا نہیں اٹاں
 پتھراں، پانہاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اُس دا اشارہ دتا گو بند یارڑے والے ستھرا، سوہنی سچ بنایا۔ جس دانیر وھاؤندے بن اکھیاں والیاں اتھراں، بن
 ہنچھوآں ہار بنایا۔ جس دی یاد کر کے گیا کرشنا کاہنا وچ متھرا، گوکل گوپال دھیان لگایا۔ اُس دا بھیو ابھیدا مشکل ہووے کتھنا، کتھنی کتھ سکے نہ

رانیا۔ جس نوں یاد کر کے گیا رام سُت دسرتھنا، تریتا دئے گواہیا۔ اُس نے کوڑ گڑیارا کلجک متھنا، متھن کرے خلق خُدا یا۔ سب دا لہنا دینا چُکاوے
 ہتھو ہتھنا، جگت اُدھار نہ کوئے جنایا۔ بھگت سہیلا انتر آتم رہن دیوے کوئی نہ سکھنا، سَنگَر داتا ہو کے نام دئے ورتایا۔ جس دے حکم وچ کلجک کوڑ
 گڑیارا نٹھنا، بجھے واہو داہیا۔ لیکھا کے اٹھسٹھنا، تیرتھ ت رنگ رنگایا۔ لہنا جانے مندر مسجد شو دوالے مٹھنا، گرو دوارے چرچاں ویکھ وکھایا۔ اوہ
 صاحب سوامی اک سمرتھنا، ہر کرتا اگم اتھایا۔ جس بھگت سہیلا لوک مات رکھنا، رکھیا کرے تھاول تھانیا۔ ساچے سنتاں انتر وسنا، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔
 گرگھیاں مارگ اکو دسنا، دہ دشا کرے پڑھایا۔ گرگھیاں دیوے نام ندھانا رسنا، بن رسنا رس چکھایا۔ کلجک میٹے رین اندھیری مسنا، سنجگ نور چند کرے
 رُشانیا۔ جس دی یاد وچ اوتار پیغمبر گر خوشیاں دے وچ ہسنا، ہستی تک ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 مارگ اک درسایا۔ نارد کہے میری کتاب کسے ہتھ نہ آوے وچوں کُتب، کُتب خانیاں نظر کوئے نہ آیا۔ عقل بُدھی نال اُس دا کڈھے کوئی نہ مطلب،
 جگت و دیا نہ کوئے جنایا۔ جگت جگیا سو بنے نہ کوئے مُنصف، انصاف سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میری کتاب دا کوئی نہ جانے ورقہ، صفحہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس وچ بھيو اکو نرائن نردا، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔
 اوہدا لہنا دینا سچکھنڈ ساچے گھر دا، تھر گھر اپنا رنگ رنگایا۔ اوہدا حساب اوتار پیغمبر گرو کوئی نہ کردا، انکڑیاں گنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ڈھردر گاہیا۔ نارد کہے میری کتاب بڑی پُرانی، نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ جس دے ڈھولے گایا۔
 چار جگ دے شاستراں وچوں لہے نہ نشانی، نشانہ سکے نہ کوئے جنایا۔ کسے اوتار پیغمبر گرو لکھی نہیں کہانی، کاغذ دین دُنی نہ کوئے بنایا۔ اوہ صفتاں والی
 نہیں بانی، شرع سنگ نہ کوئے جنایا۔ اوہدا لہنا دینا پُرکھ اکالے نال دو جہانی، دوہری اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ نارد کہے میری کتاب بڑی نرالی، نرکار دتی وڈیایا۔ اوہ بنا اکھراں توں خالی، لائن ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اوہ کسے
 نے لوک مات نہیں سمجھالی، بنا سمبل دے مالک ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اُس دی سب توں وکھری چالی، چال نرالی اک درڈایا۔ جس وچ سَنگَر شبد

کرے دلائی، وچولا دو جہان اکھوائیا۔ جس دے پیار وچ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ گھالن گھالی، سبج تریتا دواپر کلجگ پندھ مُکایا چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میری کتاب دا کی کہنا، کہہ کے کی جنائیا۔ کس بدھ بھگتاں
 بھگوان دیکھے دُھر دے نیناں، جگ نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کس دھار وچوں بنے ساک سبج سینا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ کس مُجبت وچ
 دیوے دینا، لہنا پچھلا لئے پرگٹائیا۔ آگے ناتا رہن نہ دیوے طرفیناں، طرفداری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دی یاد وچ بالمیک لکھی رمانا، رام رام دی
 دے دُہائیا۔ جس دی یاد وچ ارجن کرشن دا مٹیا کہنا، گیتا اپنا سنگ بنائیا۔ او سے دی دھار وچ سب نے وہنا، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ نارد کہے کلجگ
 انت بُرج ہنکاری ڈھہنا، ڈھہہ ڈھہہ خاک بنائیا۔ میری کتاب کہندی ضرور جھگڑا ہووے رُسا چائنا، چین وچ بیٹھا نظر کوئے نہ آئیا۔ کیوں اس وچ
 لکھیا کھتری براہمن شور ویش ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی کلجگ کوڑ کر یا دا ضرور پاویگا گہنا، تن شنگار مایا ممتا والا رکھائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑ
 گڑیار دا وہن وہنا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے میری کتاب
 وچ لکھیا آجانی جلدی جلدی گنگیئے، گوداوری جمنا سرتی نال ملائیا۔ شُبھہ دہاڑا وقت سُنہنجا پر بھ کولوں کُچھ منگیئے، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کلجگ انت اخیر
 بے نظیر کولوں کدے نہ سنگیئے، نیز نین نہ کوئے شرمائیا۔ جو کٹنہارا سب دی پھندیئے، شرع زنجیر رہیا تڑائیا۔ گنگا کہے، وے نارد، توں بڑا پُرانا
 ڈھنگیئے، طریقہ اور دے درڑائیا۔ کی کھیل ہونی راوی کٹھیئے، کٹھا گھاٹ کی جنائیا۔ اچ دی پون دیکھ لے ٹھنڈیئے، اگنی تت بُجھائیا۔ کس بدھ پر بھ
 دے نال ناتا گٹھیئے، گٹھ سکے نہ کوئے گھلائییا۔ نارد کہا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس دانور چند نوچندیئے، چند چاندنا
 اک رُشنائیا۔ گنگا کہے، وے نارد، کیہری منگ منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وے پنڈیا، گنجیا، میرا اوڈھن بنا سپس ننگا، کھلی مینڈھی دیاں دُہائیا۔
 میریاں راہ وچ بھجڈیاں نٹھدیاں ڈگ کے ٹٹ گئیاں ونگاں، تن شنگار رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا لہنگا مول رہیا نہ چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ میں باہواں
 چک کے دساں، وے راوی دے آر پار ہون والا دنگا، دنعے بازی وچ دے خلق خدائیا۔ پنڈتا پُرانیا، کُچھ اپنا غم دس دے رنجا، رنجش دے جنائیا۔

نارد کہے نی کملیو میں کی کراں جتھے سنگر شبد نے لایا پنچہ، پنجاں دریاواں دا لیکھا اپنے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ ایسے نوں محمد نے کہا سی میرا کھیل ہووے ہووے یکشمبہ، صدی چوڑھویں سنگ بناٹیا۔ اُس ویلے بندگی والا رہے کوئی نہ بندہ، بندھن وچ دسے خلق خُداٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوٹیا۔ نارد کہے میری کتاب کی کچھ کہندی، سُنن والیو بناکٹاں توں رہی سناٹیا۔ جس وچ لیکھ لکھیا پرہہ دی دھار ورتی تے ورتی دشاہندی، آگے ہو نہ کوئے اٹکاتیا۔ ایوں دسدا، اک دوجے دے پچھے اُمت نال اُمت کہندی، کھہہ کھہہ اپنا رنگ بدلایا۔ عیسیٰ دی دھار آگے ہو ہو ڈہندی، سال ایہو نظری آتیا۔ جس کارن محمد نے ہتھاں نال لائی مہندی، رنگے رنگ رنگ دینا رنگاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گنگا کہے نارد اکاہنوں ماریں دا بے، دبدبیاں وچ سناٹیا۔ اوہ ویکھ لے شکر کیلاش وچوں جھاکے، بن نیناں نین اٹھایا۔ سنگر شبد جس کھیل کھیلنا تے پورے کرنے پینمبراں والے واکے، پیشین گوٹیاں نال ملاٹیا۔ صدی چوڑھویں چوڑاں طبقات کھولن والا تاکے، کھڑکی اپنے ہتھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میری کتاب وچ بنا قلم شاہی توں وجیاں لیکان، لائن لائن لائن لائن وچوں ملاٹیا۔ جس وچ ہونیاں حق توفیقان، طاقتور اکو نور الاہیا۔ جس نے دین دُنیا دیاں بدلنیاں طبیعتاں، ثابت رہن کوئے نہ پاتیا۔ بھاویں کتنے کلمے شرع دیاں دین نصیحتاں، سُنن والا رہن کوئے نہ پاتیا۔ صدی بیسویں چوڑھویں انت سب دیاں پوریاں ہونیاں وصیتاں، وصل یار دا سکے نہ کوئے ہنڈھانیا۔ سارے خالی دسنے مندر مسیتاں، کعبیاں پینی ڈھانیا۔ نارد کہے بھگتو بنا پر بھو توں توڑ نہجنیاں نہیں کسے دیاں پریتاں، بنا پریتم توں ملن کوئے نہ پاتیا۔ سب نے بھرنا اپنا کیتا، کرنی توں سکے نہ کوئے بچایا۔ سنجگ کلج وچوں بدل جانیاں ریتاں، ریتوان دئے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میری کتاب نہ نکی نہ وڈی، جگت نیز نظر کسے نہ آتیا۔ نہ کسے نوں لہجی نہ کسے نے چھڈی، ہتھاں وچ نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کسے تہہ خانیاں وچ دبی، اندر سکیا نہ کوئے چھپایا۔ اس وچ لیکھ لکھیا جس ویلے کلج دُنیا ہوئی لہی، لہاں کٹاؤن والا ثابت نظر کوئے نہ آتیا۔ اُس ویلے مالک نور الاہی آئے ربی، یا مین کہہ کے جس نوں سپس

نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اک سناٹیا۔ کتاب کہے میٹوں پڑھے نہ کوئے، کوک کوک میری ڈہایا۔ اندر
 وڑ نہ میٹوں کوئے جوہے، طاقت سمجھ کسے نہ آتیا۔ میرا لیکھ نال نہیں کوئے تریلوئے، تریلوکی ناتھ گیا درڑایا۔ میں کدی زمیں اسماناں آئی نہیں اُتے
 بھوئیں، بھوئیں تلونڈی وچ نانک گیا جنایا۔ میٹوں پیار مُجّت وچ دُنی دار کوئے نہ موہے، مُجّت وچ نہ کوئے پھسایا۔ میں آد جگادی جگ چو کڑی ویکھاں
 جہان دوئے، دوزخ بہشتاں توں باہر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے جن
 بھگتو میری کتاب دی سب توں پہلی قطار، قُدرت قادر بھو کھلایا۔ جیہڑا بنے تہاڈا یار، یرانے بھگتاں نال رکھایا۔ کلج انتم کل کلکی اوتار، اوتر ہو کے
 ویکھ وکھایا۔ امام امانور اُجیار، جوتی جاتا ڈمگایا۔ نہکلنکا ہو کے پاوے سار، مہاسار تھی اک اکھوایا۔ سب دا بنے کنت بھتار، کنتوہل اک اکھوایا۔ پھڑ
 باہوں جائے تار، تار نہار اک اکھوایا۔ جس دا لہنا دینا تہاڈے نال وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ اوہ اُتر کے آوے اپنی دھار، جس
 نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ ایکانام کلمہ دے جیکار، ڈھولے دھر دے آپ سناٹیا۔ تْساں چننا صرف پنج وار، پنجاں تتاں دا لیکھا دے مُکایا۔ پھیر جنم نہیں
 لینا دُجی وار وچ سنسار، چوڑاسی پھاسی نہ گل لٹکایا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر گپت نہ لیکھ وکھایا۔ رائے دھرم کہے بھگتو میری کتاب دی پہلی
 ویکھو کی جی کتار، جو قُدرت قادر دا بھو کھلایا۔ سچ پچھو جس نے اک وار کر دتی نمسکار، دو جہان دا لیکھا دے مُکایا۔ سچا گرہ گھر بخشے سچھنڈ دوار،
 جتھے وسے دھر دا ماہیا۔ جتھے سدا خوشیاں والی بہار، خزاں روپ نہ کوئے وکھایا۔ نارد کہے بھگتو میں تہا تھوں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔
 بھاویں تْسیں اندر بیٹھے رہے میں بھجدا رہیا باہر، میٹوں پریم نال آواز نہ کسے لگایا۔ میں پچھلی راتی کر کے گیا ساں خبردار، اگلی راتیں ضرور آواں
 چائیں چانیا۔ بھاویں اندر دیوتا میرے پیار وچ اپنیاں بوندیاں رہیا وار، خواجہ خوشی نال اپنی داہری رہیا ہلایا۔ میں وی ہس کے کہا اوئے یار، یاراں دے
 یار کی تیری وڈ وڈیایا۔ میرے نال سنگی ساتھی گنگا گنگوتری گوداوری جمن سُرستی جنہاں دی گنتی چار، چوتھے جگ آتیاں پنڈھ مُکایا۔ جے اوہناں دے
 ناں مدیناں والے، پر اوہ ہے نہیں نار، پر بھ دی دھار دھار وچوں سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دا صاحبِ اکِ گوسانیا۔ نارد کہے جن بھگتو تئیں اندر، گنگا گوداوری جمنائے سرتی باہر ویکھو گاندیاں، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ نالے کہن بھگتو ساڈیاں
 بارش وچ بھج گئیاں پراندیاں، اوڈھن سیس دے دُہائیا۔ ساڈے ہتھیں چھلے رہے نہ سونے چاندیاں، ٹکلیاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اسیں دُور دُراڈیاں
 پر بھو دے محم دیاں باندھیاں، بندنا وچ سیس نوایا۔ چار جگ دیاں تھکیاں ماندیاں، بھچیاں واہو داہیا۔ ہن جگت حیا شرماں کاہدیاں، قدم بوسی کر کے
 اپنی خوشی بنایا۔ اسیں چھڈ کے آئیاں تیر تھ اٹھسٹھیاں، تئاں آئیاں تجائیا۔ اسیں جگ چو کڑی بھیریاں بھریاں چٹیاں، چٹک جگت والا رکھائیا۔ وے
 پریمیو پیاریو، ساڈے وچ مُردیاں دیاں ہڈیاں سٹیاں، سٹاں ساڈے سینے وچ لگائیا۔ ساڈے وہناں دیاں دھاراں وچ پھر دے ٹیاں، ٹکلیاں ٹکلیاں توں پانی
 ساڈا پنڈت رہے وکائیا۔ اسیں پر بھو دے پیار وچھوڑے وچ پھٹیاں، پٹی پیار نہ کوئے بندھائیا۔ تھانوں پتہ نہیں کس طرح اچ پینہ وچ اپنیاں وہناں
 دیاں دھاراں آئیاں ٹیاں، بن قدام قدم اٹھائیا۔ کیوں ساڈیاں پر بھو نال پریتاں پکیاں، کچی گڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں بھاویں چارے بھیناں نہیں
 سکیاں، اک دُوبے نال مل کے خوشی بنایا۔ سانوں اُس ویلے یاد کیتا سی جس ویلے ارجن بیٹھاسی لوحاں تئیاں، راوی رو کے واسطہ پائیا۔ نی میریو
 سہلیو تھادیاں میرے نال کدوں ہونگیاں حصے پتیاں، پتتاں تے آ کے ملنا چائیں چانیا۔ میں کیہڑی صفت کراں کی سناواں راگ چھتیاں، پریم پیار کس
 بدھ وکھائیا۔ ساریاں ہس کے کہا راوی اسیں او سے دا ستھر بیٹھیاں گھتیاں، جس دی بیج بنا پیار نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جس ویلے ساڈی قیمت رہنی نہیں
 تولے رتیاں، جگت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے بھگتو میری کتاب
 دی نکی جہی لکیری، نکیو نکیو تھانوں دیاں جنائیا۔ سنگر دا محم مناسب توں وڈی فقیری، اکے فکرے وچ دو جہان دا لیکھا دے مکائیا۔ شرع دی گلوں
 کٹ دیوے زنجیری، جگت سنگل دے تڑائیا۔ گھر درشن دیوے بے نظیری، نظراں توں اوہلے اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ پریمیو جدوں ملدا بھگتاں نوں ملدا
 تقدیری، تقدیر پچھلی دے بدلایا۔ کیوں اوہدے ہتھ ساچی تدبیری، بنا بھگتیوں پار کرائیا۔ کیوں اوہدی منزل اک اخیر، بنا اکھراں توں دے
 چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک سہائیا۔ نارد کہے بھگتو اک میرا نکا جہا اشارہ، عیش و عشرت کرن

والیو تہانوں دیاں جنائیا۔ بے شک ایہہ راوی دا کنارہ، کنڈھا گھاٹ جگت والا اکھوائیا۔ ایس دا ناں رہنا سدا جگ چارا، چار جگ ایسے دا ڈھولا گائیا۔ تہاڈیاں کتھا کہانیاں صفتاں دیاں واراں، سنگر شبد شبد سنائیا۔ ایہہ پورب وعدہ اج دا قول اقرار، اگلا لیکھا پھیر دے سمجھائیا۔ تہاڈا سب دا آونا جانا منظور ہو یا تے سنگر سرتے دے پیارا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ بھگتو تہاڈے اندر سدا سدا سدا پر بھو دے پیار دیاں رہن بہاراں، روم روم پتہ ہنیاں وانگ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتے اوتھے دو جہان دیون والا ادھارا، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ میلہ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

۱۲۲۲ نارد کہے جن بھگتو میں پُرانا پنڈو، جگت و دیا باہر میری پڑھائیا۔ میں پھر دا آیا وچ برہمنڈو، برہمنڈاں پنڈھ مکائیا۔ میں نگہ ماری وچ نوکھنڈو، نو نوکھوج کھوجائیا۔ میرے انتر آئی ٹھنڈو، ساتک ست سو بھا پائیا۔ میرا صاحب سوامی جن بھگتاں وست اگئی وندو، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے نال گنڈھو، گنڈھنہار اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں دا لیکھا مکاؤنا کرپر جنڈو، اشٹ اپنا اک سمجھائیا۔ ناتا توڑ بھیکھ پاکھنڈو، ست سچ رنگ رنگائیا۔ کلج کوڑی کرپا ڈنڈو، ڈنڈاوت اپنی دے درسائیا۔ کلج انتم ویکھے کنڈھو، کنڈھا گھاٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ نارد کہے جن بھگتو میں پُرانا پاندھا، جگت تلک نہ کوئے لگائیا۔ اکو ڈھولا گاؤندا، توں میرا میں تیرا راگ الائی۔ اکو اشٹ منندا، سیس جگدیش نوائیا۔ اکو پیندا کھاندا، بن رسنا رس چکھائیا۔ اکو دوارے جاندا، پر بھو چرن سچی سرنائیا۔ اکو تیرتھ نہاندا، مجن چرن دھوڑ سمجھائیا۔ اکو سنگھاسن سہاندا، پر بھ نال مل کے خوشی بنائیا۔ اکو راگ الاندا، صفتاں ڈھولے گائیا۔ میں پتر بنیا نہیں کسے ماں دا، پتا پُرکھ اکال گود لگائیا۔ میرا لہنا دینا نہیں سور گاں دا، مذہباں وند نہ کوئے وندائیا۔ میں ونجارا اکو ناں دا، ناؤں نرنکارا دیاں سمجھائیا۔ کلج انتم روپ ویکھیا کاں دا، چاروں کُنٹ کُنٹ

ہلکائی۔ سہارا دے کوئی نہ بانہہ دا، بازو بل نہ کوئے پرگٹائی۔ دین دنی دا لیکھا تکیا داء دا، دھوکھے وچ خلق خدائیا۔ ہن وقت سہنجنا ہونا محمد والے خدا دا، خود مالک اپنا کھیل کھلایا۔ جس وقت مکاؤنا جدا دا، جُز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہاڈا پریم ہونا اکو فدا دا، فطرت جگت نہ کوئے رکھایا۔ اُس دا حکم ورتنا اپنی ادا دا، عدالت سچ سچ کمائی۔ کجگ لیکھا پورا کرنا الوداع دا، سنجگ آمد وچ خوشی بنائی۔ پیغمبراں لہنا مکاؤنا دُعا دا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ اگے لہنا دینا ہونا اکو رہنما دا، رہبر اکو نظری آئی۔ میرا وقت سہنجنا ہونا چا دا، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائی۔ جن بھگتاں مان ودھنا بھگت دوارے تھاں دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا حکم سنائے دُھر دے ناں دا، ناؤں نرنکارا اک درڑائی۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سورنی دے گرہ پنڈ آدمی ضلع گرداس پُر *

نارد کہے جن بھگتو میں براہمن پُرانا بڈھا، بڈھاپے وچ دیاں جنایا۔ میرا سریر ہو گیا ڈڈا، انکھیں ہو کے دیاں جنایا۔ میٹوں چاروں کُنٹ وجدا ۱۲۲۳
 ٹھڈا، ٹھوکراں مارے خلق خدائیا۔ میرا ہوش حواس اڈا، سرتی سرت نہ کوئے رکھایا۔ میں وڑ گیا کجگ دی اندھیری کھڈا، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔
 میٹوں یاد آ گیا اک سندیسہ دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں باہر سنایا۔ ناردا جس ویلے پرم پُرکھ آیا اتے بسدھا، نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ تس دین دنی
 میٹنی دُبدھا، دوہری اپنی کل ورتائی۔ اوہدا آسوشد اکو ہووے گدا، قدرت دا قادر کھیل کھلایا۔ جس دے حکم وچ نوست دا ہونا بڈھا، یودھا اپنا حکم
 ورتایا۔ اکو حکم نام ہونا اگھا، اگھن آتھن وجے ودھایا۔ جس دے نام کلیاں دا لین نہیں دینا بھگ، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انتم لہنا دینا پورا کرنا
 کجگا، کل کاتیاں کرے صفایا۔ ست دھرم ورولنا پانی وچوں دُدھا، چھاچھ دا لیکھا رہے نہ رایا۔ بھگتاں سچ سہاؤنا جھگا، گرہ مندر اندر ڈیرہ لایا۔ جنہاں دا
 وقت سہنجنا پگا، پوجن یوگ دے بنایا۔ سچ پریتی پیار دے لگا، لوئن نیتز اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو اپنا نام کرے ادا، اڈے است ڈنکا دے وجایا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ نوشہرا ضلع گرداس پُر *

سنگر سچا ساکھیات، دُھر درگاہی مِیت۔ ہرجن بنائے پارجات، کرپا کرتے گن اتیت۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، کایا کرے ٹھانڈی سیت۔ لوک مات بچھے بات، پر م پُرکھ پت پُنیت۔ نرگن دھار سرگن رس دیوے بوند سوانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہرجن اتم رکھے ذات۔ سنگر سچا مِیتڑا، مِتر پیرا ایک۔ جو بھگت سہیلے کرے پت پُنیتڑا، دیونہارا دُھر دی ٹیک۔ چوڑاسی وچوں بدلے نیتڑا، ترے گن مایا نہ لائے سیک۔ مٹھا کرے کایا کوڑا ریٹھڑا، سچ نیز آپے دیکھ۔ گھر دکھائے اک اند پٹھڑا، جتھے وسے صاحب وِسیخ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک نریش۔ سنگر سچا نریش ہے، آد جگادی ایک۔ وسے سچھنڈ ساچے دیش ہے، رُوپ انُوپ دھرے انیک۔ جس دا لہنا دینا وِشن برہما شو گنیش ہے، اوتار پینمبر گروآں دے سندیس۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم وِشیش۔ سنگر سچا ست ستونت ہے، ست ستوادی آپ۔ آتم پر ماتم دُھر دا کنت ہے، تُوں میرا میں تیرا دسے جاپ۔ ہرجن بنائے ساچی بنت ہے، ترے گن میٹے تینو تاپ۔ جس دی مہما سدا اگنت ہے، ہرجن مٹاؤ نہارا روگ سنٹاپ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی دُھر دا باپ۔ سنگر ساچا اگم ہے، الکھ اگوچر آد۔ جس دا لیکھ نال برہم ہے، لہنا جانے سرب برہما۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے پون سواسی دم ہے، شبد انادی سناؤ نہارا ناد۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم ہے، بھيو کھلائے بودھ اگادھ۔ ہرجن اتم کرے کرم ہے، ہر دا انتر انتر سادھ۔ مایا ممتا میٹے بھرم ہے، انتر وکھ گوائے واد وواد۔ سچ پریتی بخشے چرن ہے، سنت سہیلے آپے لادھ۔ نیز کھولے ہرن پھرن ہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ہر بھگت ہرجن سدا لیکھا جانے آد جگاد۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ عطر سنگھ، چتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد اگتا چوہی، جگ جگ اپنا چوج کرائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنی سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ چرن پریتی بخشے روزی، رازق رازق رحیم ہو کے ویکھ وکھایا۔ آتم پر ماتم بنے موہی، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ بدھی توں پرے دا بنے گو جھی، اندھ اگیان دے مٹایا۔ ہر جن ہر جاوے سودھی، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہایا۔ سنگر شبد آد جگادی پری، پیار محبت وچ وڈیایا۔ نام ندھان دا بن کے نیہی، نمرتا جگ جگ سمجھایا۔ جس لہنا دینا رکھیا کٹ ہی، گو بند سنگ بنایا۔ جو اشارہ دتا کادھنی، رتن رتناں وچوں سمجھایا۔ جو بھو گھلایا بھگت سینہ، بن سینت گیا سمجھایا۔ جو بھو چکایا بالیک ریہی، رمیا رام رام وڈیایا۔ جو گھنئیے ار جن دسی کہنی، کہہ کہہ گیا سنایا۔ جو اشارہ نانک دھار دتا ترے نیہی، تریلوکاں باہر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ وڈیایا۔ سنگر شبد کہے میں پر بھ دا پیارا بو، بالک اکو نظری آیا۔ جیہڑا جگ جگ میرا حکم سندیسہ گھلو، لوک مات مات وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبراں پھڑائے پو، گنڈھ اکو نام جنایا۔ اُس دا بھانا بھگت سہیلا کوئی جھلو، جھلک ویکھے چائیں چانیا۔ اوہ سب توں وڈا اچھل اچھلو، ول چھل دھاری اپنی کھیل پرگٹایا۔ جو سچ سنگھاسن سمبل ملو، مالک ہو کے سو بھاپایا۔ جس دا نام ندھانا بھلو، نشانہ اکو اک اھوایا۔ جس کجگ اتم میٹنا کھو، کل کاتیاں کرے صفایا۔ جن بھگتاں انتر آتم رلو، رل مل اپنا کھیل کھلایا۔ کوڑ کڑیاری کریا سلو، انیالا اپنا تیر چلایا۔ سار پاوے تھل جلو، مہیئل ویکھے چائیں چانیا۔ جو سہا ونہارا نہیل دھام اٹلو، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کجگ اتم کوڑی کریا دلو، دلدر وکار دے گویا۔

۱۲۲۵

۱۲۲۵

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیان سنگھ، تریلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر * *

نارد کہے میں راوی آر پار لنگھا، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ میرا کھتا پیر ویکھو ننگا، کنڈے خار میتوں رہے ستایا۔ دُور دُراڈی بھجی پھرے گنگا، چاروں کنٹ واہو داہیا۔ میں جھٹ رُوپ بدلیا کلجک جیواں ورگا بن گیا بندہ، بندگی والا رُوپ درسایا۔ اکھاں میٹ کے ہو گیا اندھا، ڈنگوری ہتھ وچ اٹھایا۔ ٹکراں ماراں نال کندھا، کنڈھی گھاٹ ویکھ وکھایا۔ نال نشان اٹھالیا تارا چندا، چند ستار نال ملایا۔ پھیر گاؤن ڈہ پیا توں میرا میں تیرا چندا، سوہلا ڈھولا گایا۔ جھٹ گنگا کہے توں کدھروں آ گیا پنڈا، پنڈتا میتوں دے سمجھایا۔ میں اشارہ دتا اوہ ویکھ لے گو بند والا کھنڈا، جو کھنڈر کرے لوکایا۔ جس دا رُوپ ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت دین دنی بدلایا۔ جس دا لیکھا ہونا وچ برہمنڈاں، نو کھنڈاں کھو جے چائیں چانیا۔ لیکھ وکھائے جیرج انڈا، اُتبیج سیتج سنگ بنایا۔ جس میٹنا بھیکھ پکھنڈا، کلجک کریا کوڑ کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے میں راوی دی ویکھی اک چھل، اچھل اچھل رہی جنایا۔ وے پنڈتا کچھ لیکھا یاد کر لے لہنا راجے بل، باؤن کی گیا درڑایا۔ کلجک دا اتم تک لے پھل، پھلی بھوت ہوئی لوکایا۔ نارد دی سُن لے اک گل، جو دو جہاناں گیا جنایا۔ ذرا میرے ہور اگے چل، اپنا پنڈھ مکاریا۔ پھیر ویکھنا کلجک کل، کلو آ کنڈھی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جو اشارہ دیندا عرب والے تھل، کعبیاں نین اٹھایا۔ پھیر میری پار کر جھل، سرکڑے کاہیاں پنڈھ مکاریا۔ اگے ویکھ عیسیٰ والا دل، اپنی لے انگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دُھر درگاہیا۔ راوی کہے نارد ا میرے ول ویکھ لے بنا اکھیاں، نیز لوچن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کی جمن اُتے اشارہ دتا کاہن سکھیاں، گوکل کی سمجھایا۔ سیتا رام دے کہنے آشار کھیاں، بناسی کی سمجھایا۔ کی عیسیٰ خبراں سچیاں دسیاں، یوہنا گیا درڑایا۔ کس بدھ محمد بنھیاں رسیاں، چار یاراں سنگ بنایا۔ کلجک اتم صدی چوڈھویں او سے دے وچ پھسی آں، پھند سکے نہ کوئے کٹایا۔ میں وہناں وچ جاندی نسی آں، بھجناں واہو داہیا۔ میرے اندر پیندیاں غشیاں، ہائے اُف میری دُہانیا۔ میرے وچ تڑپھن جل ہوڑے مچھیاں، بہڑی بہڑی کر گُرا لایا۔ نالے سنگر ار جن دیاں آساتیاں، بنا گنی تت جلا لایا۔ راوی کہے نارد ا میرے آر پار تین

والیاں بھٹھیاں، بھٹھیالا کلجگ نظری آئی۔ سب دیاں آشا ہونیاں اکتھیاں، کہہ کہہ رہیاں درڑائیا۔ میں واہو داہی پھراں نٹھی آں، بن قدام قدم اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا ہتھ پڑکھ سمرتھیا، سمرتھ اپنا تھم ورتائیا۔ جو مالک خالق کلجگ رتھیا، رتھواہی ہو کے دیکھ دکھائیا۔ میں اوسے دے ستر لٹھی آں، یارڑے اکو سچ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میریاں شرع دیاں کٹن والا رسیاں، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دئے سمجھائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ تریلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پور *

راوی کہے میرے گھاٹ پھرے محمد دی خواہش، صدی چوڈھویں نال ملایا۔ مقبریاں کردی پھرے تلاش، بھجے واہو داہیا۔ کوک کوک پکارے میں دیکھنا چا ہندی لاش تے لاش، لشکر نظر کوئے نہ آئی۔ نالے اشارہ دیوے شکر اُتے کیلاش، سچ نال درڑائیا۔ میٹوں تیرے اُتے بھروسے وچ جنایا۔ میرا لہنا دینا تک لے خاص، بھيو ابھیدا بھيو جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھو آئی۔ راوی کہے میٹوں پوناں آگنیاں ٹھنڈیاں، سائتک ست ست ورتائیا۔ میٹوں یاد آگنیاں رويداس دیاں جتیاں گنڈھیاں، پانہیاں سنگ بنایا۔ جس اشارہ دتا میرے کنڈھیاں، سچ سچ سنا یا۔ جس ویلے پر بھو پیار توں آتما ہونیاں رنڈیاں، ساچا کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ دین ڈنی دیاں دھارا جاناں ونڈیاں، مذہباں نال ٹکرائیا۔ سینتاں مارن میریاں آراں رمیاں، بن اکھاں اکھ جنایا۔ اُس ویلے لیکھا گنا جگت پکھنڈیاں ڈمیاں، بھیکھادھاری دیکھے تھاول تھانیا۔ صدی یسویں چوڈھویں جانڈیاں ہونیاں لنگھیاں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سب دیاں پٹھاں ہونیاں ننگیاں، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے کائیا۔ سہاگناں سپس نہیں واہنا نال کنگھیاں، ساچا سنگ نہ کوئے بنایا۔ ایہہ آشا رکھی گو بند دھار کوی بونجیاں، باون بل نوں گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ راوی کہے محمد دی آشا اشارہ دیوے صدی چوڈھویں گولی، دُور دُراڈی رہی جنایا۔ میرا مالک خالق پروردگار

سانجھ یار کھیلن والا ہوئی، ہوئی ہوئی اپنا حکم ورتائی۔ جو امام اِمامِ بدل کے آگیا چولی، ویس او ایسا اپنا آپ بدلائیا۔ مینٹوں اِکو پنا اکھراں توں دسی اُس نے بولی، انبولت راگ جنائیا۔ کلجگ انت سچ دوارا رہیا کھولی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائی۔ راوی کہے گولینے، میریاں سُن لے ہاکاں، آسا محمد نال ملاییا۔ شرع دا جگت جہان علاقہ، ونڈن ونڈ نہ کوئے درڑایا۔ جس دے کول سب توں وکھرا خاکہ، خاک سار کرے لوکایا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے سب دا باقا، حساب اگلا نہ کسے جنایا۔ جس دا حکم ورتتا تے کھیل شروع ہونا ڈھاکہ، ڈھیہہ ڈھیہہ خاک بنایا۔ اوہ پنڈھ مار کے ویکھے اپنیاں واٹاں، بن قداماں قدم اُٹھایا۔ چوڈاں طبقاں کھول کے ویکھے ہاٹا، چوڈاں لوکاں دھیان لگایا۔ صدی چوڈھویں دا سب توں وکھرا ہووے ساکہ، انت اخیر بے نظیر اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد گھوڑے آسو چڑھے اگے راکا، راکب ہو کے دو جہان ویکھے چائیں چائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

نارد کہے میں رُپ دھر لیا اگے سکھ دا، سکھیا سچ سچ سمجھایا۔ ونجارا بن گیا پر بھو دی بھکھ دا، بھکھیا نام منگ منگایا۔ نین اُٹھایا تکیا، کی لیکھے سنگر لکھدا، لہنے کی سمجھایا۔ نالے حصہ کڈھیا بھوکھ دا، بھوکھتاں پھول بھلایا۔ جیہڑا سوامی کسے نہیں دسد، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پایا۔ اوہ پریتم بنیا کس کس دا، کس نوں اپنی گود رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے میں نگاہ ماری پار ارار، راوی رمتا رمتا کھوج کھوجا۔ مینٹوں نظر آیا بھگت وچھل گردھار، گرور اپنا کھیل کھلائی۔ جو بھگت سہیلا بن کے میت مرار، متر پیارا سخا سخایا۔ ہرجن ساچے رہیا تار، تارنہار دیا کمائی۔ جنم جنم دی تیج رہیا سوار، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ایہہ کھیل کرے کرتار، قدرت قادر نور الاہیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا سنگ محمد چار یار، صدی چوڈھویں ویکھ وکھایا۔ امام اِماما ہو اُجیار، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس دا لیکھا رویداس نے لکھیا نال رمبی آر، بن اکھراں

اکھڑ بنائیا۔ جس لہنا دینا قرضہ دینا اُتار، اُتر پورب وکھ وکھائیا۔ پچھم دکھن پاؤنی سار، پچار ہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ وڈ سکدار، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

نارد کہے میری کتاب دا اگم کتا، کائنات بھيو گھلائی۔ جس وچ نشان تارا چنّا، چن ستار دئے وڈیائیا۔ جس وچ شرع دا حد بنا، حدوداں رہیا وکھائیا۔ جس وچ کھیل منسا والا مئا، متانال وڈیائیا۔ جس وچ لہنا جٹ دھنّا، سچ سچ سمجھائیا۔ جس وچ دہرا نامے دا چھپر چھنّا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے اس وچ اگئی اک سہاری، پورب لیکھ جنائیا۔ جس وچ پر بھ دی جوت نرنکاری، نرویر نظری آئی۔ جو سب دا میت مَراری، مَتر پیرا اک اکھوائیا۔ جس دا شبد نام جیکاری، ڈھولا دو جہان سنائی۔ جو شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جو جگ چوکڑی لئے اوتاری، نرگن سرگن روپ بدلایا۔ سو کھیلے کھیل نیاری، نرویر دُھر در گاہیا۔ بھگتن مینا ٹھانڈا ٹھاری، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میری کتاب وچ تکو بہاری دا مول، سوہنا بھيو گھلائی۔ جس وچ دھرم دا اگم اصول، اصل اصل وچوں پرگٹایا۔ جس دا ناتانال شکر والی ترسول، تریلوی دھار درٹایا۔ جس دا مالک کنت کنتوہل، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو کدے نہ جائے بھول، اُبھل دُھر در گاہیا۔ جو مالک کنت کنتوہل، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا پیغمبر نال رسول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میری کتاب دا انوکھا تکو اوکڑ، اوڑک دیاں جنائیا۔ جس وچ لہنا چارے جگ چوکڑ، چوکڑی گنڈھ پوائیا۔ اوہا انت اخیر لہنا پچھو کڑ، پچھلا دئے درٹایا۔ اوہا حصہ تکیا بنا ہی کھاتے توں روکڑ، اُدھار نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میری کتاب دا ویکھو ڈلینکڑا،

دوویں دھارا سمجھائیآ۔ جس دی گنتی نہیں اکائی دہائی سینکڑا، ہندسیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اوہ جگ جگ بدن والا پینترآ، دین دنی دئے بدلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں دیکھنہارا سینکڑا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ میاں ضلع گرداس پڑ *

نارد کہے میری کتاب دی کی کہانی، کہہ کہہ کی جنایا۔ جس داروپ نور نورانی، نور نورانے وچ سمایا۔ جس دی صفتاں والی نہیں کوئی بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ اوہدا اکو مالک خالق جان جانی، جانہار ڈھردر گاہیا۔ جس دے سدا سدا رکھاں چرن دھیانی، بن چرناں خاک رمایا۔ جس نوں پیغمبراں کہا باپ اسمانی، اسم اعظم نور الایا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر ویکھ دکھایا۔ میں اُس دے چرن کول کراں دھیانی، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے میری کتاب دی نراکھر دھار کتھا، کتھنی کتھ نہ کوئے سٹایا۔ جس وچ اکو محکم فرمان یتھار تھ یتھا، جو یادو کاہن گیا درڑایا۔ کلج انت سری بھگونت کھیل کرے پڑکھ سمرتھا، نرگن داتا ڈھردر گاہیا۔ جس دا دھرم دی دھار ستجگ چلنا رتھا، رتھو ہی بنے بے پرواہیا۔ سب دا لہنا دینا پور کرائے ہتھو ہتھا، ادھار رہن کوئے نہ پائیآ۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھانا وتھا، وست اموک اک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک سٹایا۔ نارد کہے میری کتاب محکم انوکھا دس دی، دو جہان جنایا۔ بن کھ دنداں توں ہس دی، ہستی تک نور الایا۔ اوہ بنی ونجاری اک صاحب دے جس دی، صفتی ڈھولے گایا۔ پریمین ہو گئی اگے رس دی، بن رسنا رس چکھے چائیں چانیا۔ ایہہ کتھا کہانی نہیں کسے دے وس دی، واسطہ پر بھ دے نال جڑایا۔ اوہدا لیکھا اگتا جس وچ کھیل کلج رین اندھیری مس دی، چند چاندنا نظر کوئے نہ آیا۔ ترے گن مایا جگت جہان پھرے ڈس دی، اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ نگاہ ثابت رہنی نہیں کسے اکھ دی، نج نیز کھولن کوئے نہ پائیآ۔ دیناں مذہباں دھارا ہونی وکھ دی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پر بھو دے چرناں ہونی

ڈھٹھدی، نو نو سیس جھکائی۔ میرے اُتے وڈیائی رہی نہیں مندر مسجد شوڈ آلی مٹھ دی، گرو دوار چرچ رہے گرا لئی۔ کھیل ویکھ لے کلج کوڑ گڑیاریے ہٹ دی، کوڑی کریا نال ہٹ کھلئی۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری دھار ہووے تے ہووے انوکھے جٹ دی، جٹا جوٹ سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس دے حکم وچ صدی چوڑھویں جاندی ٹپدی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ کلا ورتی اُس سمر تھ دی، جس نوں سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کتاب کہے میں ستر لتھدی، سچ یارڑا اگم ہنڈھائی۔

* ۱۶ ماگ شہنشاہی سمت ۱۱ سنتو کھ سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر *

کلج کہے میرا روپ اگتا کل کاتی، کلو آ ہو کے سیس نوایا۔ تیرے پیار وچ نو کھنڈ پر تھی کیتی اندھیری راتی، ست دیپ سچ چند نہ کوئے چکائی۔ کسے دا پردہ کھلے نہ باطن باقی، انتر نرتر بھو کوئے نہ پائی۔ میں دین دنی دی زندگی وچوں بدلی جاتی، جیون جیون وچوں دتا بدلایا۔ میرے سوامی انتر جامی نگاہ مار لے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائی۔ میں جھگڑا پا کے اکھراں والا کاغذاتی، دین دنی دتی ٹکرائیا۔ دھرم دی کوڑ گڑیاریا نال وٹھ دتی چھاتی، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائی۔ دھرم دی جگے کوئے نہ باقی، کملا پاتی تیری بے پرواہیا۔ تن وجوداں اندر سب دے بنیا گھاتی، گھاؤ ممتا موہ لگائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری انتم پچھ واتی، وارث ہو کے ویکھ وکھائی۔ میری نکئی جی بیننتی چھوٹی جی باقی، سچ سچ نال درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائی۔ کلج کہے پر بھو میں تیرا ست سب توں وکھرا اولا، عالمین دینی سرنا لیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرنی والا ویکھیا محلہ، چار کنت دہ دشا دھیان لگائی۔ نگاہ ماری جلا تھلاں، مہینل بھجیا واہو داہیا۔ تیرے پیار دا میرے انتر آیا بلا، بلدھاری ہو کے سیو کمائی۔ جس کارن محمد تیتوں کہا اللہ، یولے زو فرشتے طلوه ز کھم مو نورے رشنا تیری بے پرواہیا۔ میری قبول کر دعا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ کلج کہے میرے مالک خالق میرے ول جھاک، بن نیز

لوچن نین اکھ اٹھایا۔ نگاہ مار لے کلمیاں والے وچ کائنات، دو جہاناں نوجوانا سری بھگوانا پردہ آپ اٹھایا۔ میری سب توں دکھری نرالی دین دنی دے مالک بات، باطن بھیو ابھید اپنا دتا گھلایا۔ جس دی صورت اکال مورت رہن نہیں دتی اکانت، عقل بدھی دی چلے نہ کوئے چترایا۔ امرت بوند پیئے نہ کوئے سوانت، آب حیات ہتھ کسے نہ آیا۔ میرے سوامیا انتریا میا میرے کھیل تک لے بہہ بھانت، انک کل دھارپا انک روپ اپنا آپ دکھایا۔ میں جھگڑا پا کے ذات پات، دین دنی دتی لڑایا۔ ہر داکسے دارہن نہیں دتا شانت، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ میرا سب توں دکھرا ڈونگھتا تک لے کھات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک بے پرواہیا۔ کھجگ کہے میرے سنگر شبدی شبد دھلے، دو جہاناں مالک تیری سرنا یا۔ میں توں تیرے قول اقرار اجے نہیں بھولے، ابھل تیری بے پرواہیا۔ میں دھرم دے قائم رہن نہیں دتے اصولے، اصل وصل تیرا یار نہ کوئے رکھایا۔ سچ پیار دے لوے کوئے نہ جھولے، منزل حق چڑھن کوئے نہ پانیا۔ تیری چرن سرن دی کسے لین نہ دیواں دھولے، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگایا۔ کھجگ کہے پر بھو میں تیرا بچہ ننھا، نو نوچار دے مالک دینی وڈیایا۔ میرے وچ گوہند نے اکو تیرے محم دالایا کتا، کائنات سمجھ کچھ نہ آیا۔ جس وچ دین دنی دا انت انیری دسیا بنا، جگت حدو داں ڈیرہ ڈھایا۔ جس نوں پڑکھ اکالے دین دیا لے توں کہا اپنا چتا، جوتی جاتے اپنا نور نور چکایا۔ جس دا وسیرا اپنا چھپر چھتا، جگت محل ڈیرہ کدے نہ لایا۔ میرا اُس بے نظیر لاشریک پروردگار نوں پھڑا دے پلا، پلو اکو گنڈھ بندھایا۔ جیہڑا آد جگادی برہم برہادی شبد انادی دھار اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنا کھیل کھلایا۔ جس نے اوتار پیغمبراں گرواں نرگن سرگن دھار لوک مات گھلا، تن وجوداں دتی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایا۔ کھجگ کہے پر بھو میں تیرا اکو ست ڈلارا، بن تتاں نظری آیا۔ تیری رضا دا مندا رہیا اشارہ، رازق رازق رحیم تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جاتے تیرے چرن کوں رکھدا رہیا سہارا، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا نام کلمہ بن اکھراں پڑھدا رہیا تے لاؤندا رہیا جیکارا، بن رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ توں میرا صاحب سوامی پروردگار، نور نورانہ نور رُشانیایا۔ تیرا روپ انوپا شاہو بھوپا کل کلکی اوتارا، انک کل دھاری تیری

بے پرواہیا۔ توں امام ااما ہوویں ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا آپ کریں رُشائیا۔ جس دا کھیل دو جہان ہووے دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ مینٹوں تیرے چرن کول سہارا، چرنودک لے کے خوشی بنائیا۔ لیکھا تک لے پیغمبر گر اوتارا، اوتری ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دا موسیٰ عیسیٰ محمد دے اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ اُس دا انت تک کنارہ، گھاٹ پتن پھول بھلائییا۔ اوہ سانجھا میت مُرار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ بے شک میرا چار کُنٹ اندھیارا، اندھ اگیان وچ رکھی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میرے وچ کی انہونیاں ہونیاں، مینٹوں سمجھ کچھ نہ آئییا۔ ذرا ویکھ لے پیغمبراں والیاں پیشین گوئیاں، جو پیشتر گئے درڑائیا۔ بھوکھتاں نال اوتاراں آساں تک پروئیاں، پریم پریم نال درڑائیا۔ کلجگ انت سرتیاں اٹھنیاں نہیں سوئیاں، شبدی میل نہ کوئے ملاییا۔ دھرم دیاں پریتاں جانیاں کھوہیاں، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی پھرنیاں دروہیاں، بن نیتز لوچن رووے خلق خدائیا۔ آتما پر ماتما نال جانیاں نہیں چھوہیاں، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اکو منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پر بھو تینٹوں میرا اکو سجدہ سلام، سلاماں لین والیا دیاں جنائیا۔ میرے کول تیرا اگمی کلام، جس نوں کائنات وچ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دی شرع وچ سارے ہوئے غلام، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ توں نور نورانہ شاہ سلطانا اک امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جن صدی چو دھویں سنگ چار یار محمد لیکھا میٹنا تمام، طمع لالچ رہن کوئے نہ پائیا۔ جس میرا انت کنت بھگونت ہو کے کرنا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ بے شک میری رین اندھیری شام، شمع نور جوت چند نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میریاں ویکھ مہربانیاں، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ میرے حکم نال نو کھنڈ پر تھمی اندر بھریاں بے ایمانیاں، بیوہ ہوئی خلق خدائیا۔ دھرم دیاں رہیاں نہ کوئے نشانیاں، نشان تارا چند دے گواہیا۔ میں کوڑ گڑیار دیاں گھر گھر ماریاں کانیاں، جوٹھ جھوٹھ انیلا تیر چلائییا۔ پریم رہن نہیں دتا رسنا والیاں بانیاں، جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ مان رہیا نہیں اٹھسٹھ پانیاں، سرووراں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مُجبت رہی نہیں جیو پرانیاں، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ تیرے نام دیاں سرتیاں مول رہیاں نہ شاہنیاں، کوڈی کوڈی اپنے ہٹ

دکانیا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیا لے ہر گھٹ جان جانیاں، جانہار ویکھنا چائیں چانیا۔ میں جھگڑا پایا وچ چارے کھانیاں، انڈج جیرج اتبج سیج بچیا نظر
 کوئے نہ آئی۔ بھيو کھولے کوئے نہ چارے بانیاں، پرا پسنتی مدھم بیکھری رنگ نہ کوئے سائیا۔ منزل حق ملے نہ مول رُو حانیاں، رُو ح بُت کرے نہ
 کوئے صفائیا۔ جس دا عیسیٰ کہا لیکھا میرا باپ اسمانیاں، محمد اسم اعظم او سے نوں کہہ کے گیا سنايا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا باہر جسم جسمانیاں، تن وجوداں ونڈ نہ
 کوئے ونڈائیا۔ ذرا نگاہ مار لے محید قرآنیاں، گرہ کایا کعبیاں والا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ
 جگائیا۔ کلج کہے پر بھو میں الکھ جگاؤندا ہاں۔ لکھ چوراہی وچوں اپنے بھگت سنت صوفی کڈھ لے خالص، خالص تیرے در تے ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ دین
 دنی دے مالک منگ منگاؤندا ہاں۔ کرپا کرنی خلق دے خالق، در ٹھانڈے سیس نواؤندا ہاں۔ جنہاں دے اندر میرے پیار دا لالچ، لوبھیاں رائے
 دھرم ہتھ پھراؤندا ہاں۔ میں تیرے حکم نال نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لاؤن والا ماچس، اگنی تت تت جلاؤندا ہاں۔ تیرے نال میرا لیکھا توں میرا مالک
 اکو استک، واسطہ تیرے اگے پاؤندا ہاں۔ تیری دین دنی تیرے نالوں کیتی ناستک، بن تیری کرپا استک ویکھن کوئے نہ پاؤندا ہاں۔ میں دھرم دی کسے
 کول رہن نہیں دتی وراثت، خالی ہتھ سرب درساؤندا ہاں۔ میں چاہندا پر بھو بھلن والیاں انتم سنگر شبد دی دے وچ حراست، اگے ہونہ جتھوں کوئی
 چھڈاؤندا ہاں۔ تیرے اگے میرے مہربانا کسے دی چلے کی سیاست، بدھی والیاں میں بھرانہ بھلیکھیاں وچ بھلاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اکو دینا دان، میرے صاحب سری بھگوان، کرنی دے کرتے
 قدرت دے قادر در تیرے واسطہ پاؤندا ہاں۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پور * *

سنگر شبد کہے سُنو حکم دُھر نرنکاری، سو پُرکھ نرنجن اگم اتھاہ کی درڑائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھيو ا بھيدا کی دسے کھیل اپاری، اپر پر سوامی انتریاہی بھيو کی جنایا۔ ایکنکار شاہ سِکدار کی سندیسہ دیوے اپنی دھاری، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اپنا حکم ورتایا۔ آد نرنجنا جوتی جاتا کس بدھ نور جوت کرے اُجاری، اُجالا ہر گوپالا اپنا آپ پرگٹایا۔ ابناشی کرتا دُکھ ہرتا کی کھیلے کھیل دو جہاناں باہری، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر کی اپنا حکم ورتایا۔ سِری بھگوان نوجوان کس بدھ پردہ رہیا اتاری، اُتر پورب پچھم دکھن نوست اپنا بھيو چکایا۔ پاربرہم پت پر میشور جس دا لہنا دینا سدا جگ چاری، کلج انت سِری بھگونت کی اپنی کار کماٹیا۔ سنگر شبد یودھا سور پیر بلی بلکاری، بلدھاری کی اپنی کار کماٹیا۔ کس بدھ وشن برہما شو دیوت سُر پاوے ساری، گن گندھرب رہیا ہلایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ویکھے وگے کس بدھ ہووے خواری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ لہنا دینا ویکھے تینی اوتاری، راما کرشنا بھيو رہے نہ رانیا۔ پیغمبراں دیونہار ہلاری، رسولاں نبیاں رہیا جگایا۔ گر گردیو پاوے ساری، گر گر اپنی کھیل کھلایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم نرنجن نور جوت کر اُجاری، اُجالا کرے تھاوے تھانیا۔ ناد شبد جنائے دھنکاری، انحد نادی ناد سٹانیا۔ امرت رس بخش کے ٹھنڈا ٹھاری، امیوں رس آپ چوایا۔ کلج انت سِری بھگونت پاونہارا ساری، مہاسار تھی اپنا پردہ آپ اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میرا لیکھا دو جہان، دوہری اپنی کل ورتایا۔ کی حکم سندیسہ دیوے سِری بھگوان، بھگوان ہو کے کی درڑائیا۔ نوکھنڈ لیکھا مار دھیان، بن نیتز نیناں نین اُٹھایا۔ کس بدھ شرع ہوئی شیطان، شریعت اپنا روپ بدلایا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے ودھان، و دیا چلے نہ کوئے چترایا۔ ایشٹ دسے نہ سینتارام، کرشن کاہن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، پیغمبراں رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ ست سچ دا دیوے کوئے نہ دان، گر گردیو منتر انگ نہ کوئے لگایا۔ جدھر دیکھیا اودھر پھرے شیطان، بھجے واہو داہیا۔ میں دو جہاناں حکمران، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سٹانیا۔ سنگر شبد کہے میرا حکم کرار، قدرت قادر دے وڈیایا۔ میں لہنا دینا ویکھنا سرب

۱۲۳۵

۱۲۳۵

سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ لہنا دینا تکتا تینی اوتارا، اوتر ہو کے دیکھ دکھایا۔ پیغمبراں دسنا اگم اشارہ، جگت سینت باہر سمجھایا۔ گر گردیو
 دس بھيو نیارا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ چوتھے جگ کراں کھیل نیارا، نیاں کاری ہو کے دیکھ دکھایا۔ کلج کوڑی کریا کس بدھ میٹاں اندھیارا، اندھ
 آتم رہن کوئے نہ پائیا۔ سنج سچ ست کس بدھ ہوئے اُجیارا، لوک مات دھرنی دھرت دھول لئے انگڑائیا۔ کس بدھ اِکو اِشٹ ہوئے نر نکارا، بنا پُرکھ
 اکال سیس نہ کوئے نوائیا۔ اِکو نام کلمہ ہوئے جیکارا، رسنا ڈھولا اِکو گیت گائیا۔ اِکو مندر مسیت ہووے گرودوارا، چرچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو پر
 پُرکھ ہووے نمسکارا، اِکو قدم بوسی وچ سارے لاگن پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اِک اکھوائیا۔
 سنگر شبد کہے میرا تھم ہونا اگم، جس توں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ میں سنڈیہ دیونہارا وشنوں نال برہما، برہمانڈ دیاں درڑائیا۔ شکر رہے کوئی نہ بھرا، شنبھو
 دیاں جنایا۔ تے ویکھو دین دُنی دا کرما، کرم کانڈا کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا تکتو کایا مائی چرما، چم درشتی دھیان لگائیا۔ نگاہ مارو ورنناں برناں، کھتری براہمن
 شوڈر ویش کھوج کھوجائیا۔ دیناں مذہباں ویکھو دھرما، دھرنی دھرت دھول دھول پردہ لاہیا۔ اگلا تھم پُرکھ اکالے آپ کرنا، کرنی دا کرتا کی درڑائیا۔ نو
 کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو مانس مانکھ اپنا کیتا بھرنا، بھانڈا بھرم بھو نہ کوئے بھٹائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر دا بھانا سب نے جرنا، اوتار پیغمبر
 گر سیس سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ کلج کوڑ گڑیاں جگت ہنکار مایا متا اگنی سڑنا، تتوت تت جلائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار ساچھے یار نواں گھاڑن
 گھڑنا، گھرن بھنہنار اِک اکھوائیا۔ جس دے تھم نال توں میرا میں تیرا سب نے اِکو ڈھولا پڑھنا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ دوار ایلنکار
 سب نے دھام اگے وڑنا، جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچی منزل حق حقیقی لاشریکی آتم دھار چڑھنا، پاربرہم برہم مل کے
 وجے ودھائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اِکو دوارے کھڑنا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے میں اِکو دُھر داسنگی، آد جگاد اکھوائیا۔ میرا کھیل سدا بہہ رنگی، بھيو سکے نہ کوئے پائیا۔ جس دے تھم وچ
 کوٹن کوٹ جگ چو کڑی لنگھی، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں وست دیواں امنگی، دُھر دانام کلمہ جھولی پائیا۔ شرع دی دھار چلاواں

چنگی، جگ جگ دُھر دی بے پرواہیا۔ سچ پریم دا دیواں انندی، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دیناں مذہباں لا پابندی، حکم حکم وچوں سمجھائیا۔ نراکھ دھار پرگٹا کے چھندی، نام کلمے دیاں درڑائیا۔ جو رسنا جہوا گاؤن مٹی دندی، مکھ ہوٹھاں نال صلاحیا۔ وچ حکم دی رکھ کے کندھی، حصے دین دُنی دکھائیا۔ پھیر شبد دھار سب نال کیتی سندھی، بن حرف حروف لکھائیا۔ اپنے حکم دی رکھ وچ پابندی، اوتار پیغمبراں گروآں حکم درڑائیا۔ جگت دی دھار مذہب دی ڈنڈی، ڈنڈاوت دتی سمجھائیا۔ اتم سب نے لیکھا جانا چھڈی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما سچ نشان نوجوان دو جہان رہیا گڈی، گاڈ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ سنمئل سکول ضلع گرداس پور *

۱۲۳۷

سنگر سچا تاردا، تار نہارا ایک۔ جگ جگ تیج سوار دا، بخشے دُھر دی ٹیک۔ بان انیالا تیر ماردا، کرے بڈھ بیک۔ رس دیوے امرت دھوڑی چھار دا، ترے گن مایا لائے نہ سیک۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن بنائے سوت ڈلارے نیک۔ سنگر سدا رنگدا، کایا چولی میت۔ پیارا بنے دُھر دے سنگ دا، ساچی سچ چلائے ریت۔ پیار مُجبت وچ اندر لنگھدا، جھگڑا مٹا مندر مسیت۔ نام سنائے اپنے مردنگ دا، ترے گن ہو اتیت۔ پردہ لاہے دُئی دویتی کندھ دا، کھیل دکھائے آپ اندیٹھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن کوڑے مٹھے کرے ریٹھ۔ سنگر شبد سدا بخشندڑا، بخشنہار سوامی۔ بھيو ابھید کھلندڑا، پردہ لاہے انترجامی۔ سچ دھام سوہندڑا، گرہ مندر دسائے انامی۔ اکو رنگ چڑھندڑا، اترے نہ دو جہانی۔ بھيو ابھید کھلندڑا، منزل دسے اگم رُوحانی۔ ساچا سنگ نبھندڑا، پردہ لاہے مستک پیشانی۔ شبدی ناد سُنندڑا، بن رسنا سنائے بانی۔ جوتی جوت جگندڑا، بن تیل باقی دیا کرے نورانی۔ گھر گر مکھ میل ملندڑا، پنڈھ مکائے دو جہانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت نیتر ہر جن رہن دیوے نہ اندھرا، نور نورانہ کر اُجیار۔

۱۲۳۷

* ۱۷ ماہ شہنشاہی سمت ۱۱ سُر جن سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر *

سنگر ساچا سدا بے انت، پروردگار سانجھا یار اگم اکھوائیندا۔ آد جگادی دو جہاناں بنے دُھر دا کنت، کنت کنتوہل اک اکھوائیندا۔ نام ندھانا سیری جھکوانا دیوے منت، منتر نرنتر اکو اک وِرڈائیندا۔ ہر جن بھگت بنائے اپنے سنت، ست ستوادی برہم برہمادی ہو کے بھيو کھلائیندا۔ مانس جنم بنائے ساچی بنت، گھرن بھننہار اپنا تھم سمجھائیندا۔ مایا متا موہ وکار لیکھا رہے نہ اگت، گنتی گنت نہ کوئے جنائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، ورنناں برناں ڈیرہ ڈھائیندا۔ بودھ اگادھا دین دُنی دا بن کے پنڈت، نراکھر آپ پڑھائیندا۔ بھيو کھلا کے بہشت جنت، درگاہ ساچی سچھنڈ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیندا۔ سنگر پورا پر م پُرکھ پر ماتم، پریشور اک اکھوائیا۔ جو میل ملائے نرگن دھار آتم، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پردہ اوہلا رہن نہ دیوے کایا اندر باطن، پوشیدہ اپنا کھیل کھلائیا۔ انتر نرنتر میٹے اندھیری راتن، نوری جوت چند کرے رُشائیا۔ بھگت سہیلا ٹھانڈا سیتا ہر جن آپے چھے واتن، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مانس جنم تیج سوارے وچ لوک ماتن، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیج دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد جن بھگت سہیلا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی جگت نرالی ریت، ریتوان اپنا بھيو چُکائیا۔ پردہ لاه کے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا بھيو کھلائیا۔ توں میرا میں تیرا بن رسنا جہوا دس کے گیت، گوبند میلا میلے سچ سُبھائیا۔ دوس رین وسے چیت، چت وت ٹھگوری من نہ کوئے جنائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے کرے پت پُنیت، دُرمت میل انتر نرنتر دے دھوائیا۔ ایکار رنگ رنگائے دیا کمائے ہست کیٹ، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ میٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ دھام وکھائے اک اندیٹھ، سچھنڈ دوارا اینکارا آپ درسائیا۔ جا کے وسے میٹھلو میٹھ، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیج دامالک اک گوسائیا۔ سنگر شبد آد جگادی گوبندا، گوبند گوبند گوبند روپ سائیا۔ ایٹھے اتھے دو جہاناں گنی گہندا، گہر گور گمبھیر بے پرواہیا۔ جو نام ندھانا نرگن دھار دندا، دیونہارا اینکارا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت

نرگن ہو کے سد بخشندا، رحمت رحیم اپنی آپ کمائی۔ ہرجن سد میٹنہارا چندا، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائی۔ گرگھ گرسکھ اپنی بنائے بندا، بندرا بن دے
 کاہن دا لیکھا دئے مکائی۔ امرت دھار وہائے کایا اندر ساگر سندھا، بوند سوانتی آپ ٹپکائی۔ بجر کپائی توڑ کے چندا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ بھگت
 سہیلا دین دیال سدا بخشندا، بخشنہارا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، دیونہارا جیو پنڈا، انڈ پنڈ برہمنڈ پردہ پردیاں وچوں چکائی۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد کہے میری اگمی سکھیا، کاغذ قلم شاہی کھیل نہ کوئے جنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں پاواں بھچھیا، بھکھک بھکھاریاں جھولی دیاں
 بھرائیا۔ میری جگت جہان توں باہر دی سکھیا، سچ سوامی انترجامی ہو کے پردہ دیاں اٹھائی۔ جگت جہان دستاں متھیا، لوک مات سد رہن کوئے نہ پائی۔
 اگلا مارگ دستاں انڈٹھیا، نج نیتز لوچن نین کر رُشائی۔ امرت رس چکھاواں نجھر مٹھیا، بن رسنا رس بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میں بھيو اگما کھولدا، نام ندھانا اک جنایا۔ ڈنک وجاواں اگے ڈھول دا، جگت سرنگا ہتھ نہ کوئے
 اٹھایا۔ پردہ لاہواں آتم پر ماتم کول دا، کایا کعبہ اک سمجھایا۔ جتھے جوت سروپی پُرکھ اکالا مول دا، مولا ہو کے نظری آئی۔ اوہ وعدہ پورا کرے اقرار
 قول دا، قدرت دا قادر نور الاہیا۔ جیہڑا بجر کپائی پردے کھولدا، ترکٹی پنڈھ رہے نہ رانیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے ورولدا، دیکھنہارا چائیں چانیا۔
 بن رسنا جہوا بٹی دند بولدا، توں میرا میں تیرا راگ سنایا۔ بن تکڑ ترازو تولدا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ سنگر شبد جن بھگتاں چولی رنگدا، رنگنہارا میت مرار۔ مالک بنے دُھر دے سنگ دا، وچھوڑا رہے نہ وچ سنسار۔
 امرت جام پیائے اگمی گنگ دا، بن رسنا جہوا ٹھنڈا ٹھار۔ ناد سنائے دُھر مردنگ دا، انحد ناد دی دُھن دے دُھنکار۔ گرسکھاں انتر نر نتر لگھ دا، جوتی جاتا

ہو اُجیار۔ سٹکھ دیوے سچ انند دا، انند پُر واسی دے ادھار۔ لیکھا مُکائے بھرماں والی کندھ دا، قُدرت دا قادر دے سانجھا یار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ زگو عرشے جوتی فرشے مزو قُدرتے قادر کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سٹگر شبد کہے میرا تھم چانو چستی امزے وری زفتو زوی، نُورے کوی گوشائے خود محمدے زود زینے زخن اسمانے زون چو داں طبقے طلوه فرشے وضو عرشے نزو نُور نُورانہ نُور الاہیا۔ سٹگر شبد کہے میرا تھم گہر گبھیہرا، گور گور گور درڑا ئیا۔ میرا لیکھا بے نظیرا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میرا تھم شبد شمشیرا، شرع دے لیکھے دے مُکائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کبیرا، قبراں توں باہر سنا ئیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا لا تصویرا، جس نوں تصور مُصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ شاہو بھوپ دین دنی دی بدن والا تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاپیا۔ سٹگر شبد کہے وید مدھم زوستے زدم ناخلسے زوار ہنمائی خدا یدیوم زوی زما زول زکم نُورے زوی زخم زخم زکو کمل وزنزی بے نزی لاشریک شرکت توں باہر اپنا کھیل کھلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد جگ چوکڑی دھر دے تھم دا تھم ہووے شروع، شرع شریعت جگت جگت سمجھ کوئے نہ آئیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گیانو دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر *

سٹگر سدا غریب نواز، غریب نمائیاں دے وڈیائیا۔ جگ جگ سوار نہارا کاج، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ ست دھرم دا سپس پہنائے تاج، گلے مستک دھوڑی خاک رامایا۔ سر شئی وچوں مار اٹھائے آواز، سوئی سرت جگائیا۔ جنم جنم دا لیکھا دے وچ سماج، سمگری دھر دا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ سٹگر پورا جن بھگتاں کرے اتم بھاگ، بھگوان ہو کے دیا کمائیا۔ انتر اُپجائے اک

ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ سوئی سُرقتی جائے جاگ، شبد ناد کرے شنوائیا۔ ہرجن وڈے وڈے کرے بھاگ، بھگوان سر اپنا ہتھ ڈکائیا۔ ترے گن مایا نہ ڈسے ناگ، ممتا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ گھر دیک جگائے چراغ، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ سَنگُرُ میلا ہووے کنت سہاگ، وچھوڑا جگت رہے نہ رائیا۔ انت کنت بھگونت آتم اپنے ہتھ پکڑے واگ، دوسر ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کرپا بھجاونہارا آگ، امرت میگھ میگھلا اگم برسائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکول ضلع گرداس پُر *

جن بھگتو تہاڈا پیار بڑا انملا، قیمت سَنگُر دے چُکائیا۔ سچ پریتی دا گبھا دیوے گھلا، اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ جس دی قیمت کوئی چُکا سکے نہ ملا، گنتی گنت وچ نہ کوئے لیائیا۔ مُجبت وچ حقیقی بخشے صلح، صلح کُل دے وڈیائیا۔ جو چرن دوارے آگیا بھلا، بھلیاں بھٹکیاں پھڑ پھڑ پار کرائیا۔ اک اک دے پچھے تار کے جانا کلا، کلونتا ہو کے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پیار بہتا وڈا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ اکو رنگ رنگائے بڈھا نڈھا، جوناں اپنا سنگ رکھائیا۔ دھرم دی دھار نشانہ تہاڈے ہر دے اندر گڈا، سکول دی کوئل کوک کوک سنائیا۔ تہاڈا بھاگ متھور سَنگُر دھرم دوار بنائے اڈا، اڈی چوٹی تک رنگ دے رنگائیا۔ بے شک تسیں وسدے کاہیاں کانیاں وچ کھڈا، اپنا آسن لائیا۔ تہاڈے نال راتیں ستیاں دے جاگدیاں لڈاوے لڈا، پھڑ پھڑ باہوں گود ڈکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ جن بھگتو تہاڈا پیار کڈا سوہنا، سوہنیوں سوہنا نظری آئیا۔ تہانوں سَنگُر اپنی مُجبت وچ موہنا، موہ اکو اک رکھائیا۔ تہاڈا جنم جنم دا پاپ دھونا، دُرمت کرے صفائیا۔ تہاڈے کایا مندر اندر سونا، سچ سَنگھاسن آسن لائیا۔ تہاں پریم نال آتم سیجا پلنگ وچھاوئا، جس دا پاوا چول نظر کسے نہ آئیا۔ کانیاں کنڈیاں وچ تہاڈے گرہ گرہ بھاگ لگاؤئا، بھاگاں والیو وڈ بھاگ دے بنائیا۔ چار جگ دے شاستراں تہاڈے بچیاں داناں گاؤئا، نیا دے

وڈیاں۔ ٹساں سکھ دی نیندے سنگر دی گودی سونا، جتھوں ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ دھرم رائے نوں دھکے مار کے پرے ہٹاؤنا، چتر گپت تہانوں دیکھن
 کدے نہ پائیا۔ جدوں چاہوگے درشن گھر گھر آ دکھاؤنا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تہاڈا پیار دا گایا سنگر پیار وچ لیکھے لاؤنا، اگلا لیکھ ہور بنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ جن بھکتو تہاڈی رسنا جہوا بڑی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سنگر تہاڈی
 کرے دلالی، وچولا اکو سو بھاپائیا۔ جلوہ نور بخشے لالی، لالن ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈی پیار محبت دھار باہلی، بہہ اپنا روپ درسائیا۔ جیہڑی سچ دی
 گھال گھالی، لیکھے تہاڈے لئے لگائیا۔ پھل لگاوے پت ڈالی، ٹہنی ٹہنی اپنے رنگ مہکائیا۔ تہاڈیاں جھولیاں بھرے خالی، وست اُل اُل ورتائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سکول دی دھرتی کہے پر بھومیری اک ارداس، میننتی دیاں جنائیا۔ ساڈھے
 تن دن بالمیک نے ایٹھے رکھیا سی واس، آشارام لوکس کُش وڈیائیا۔ نالے بچن بولیا خاص، سچ نال سنائیا۔ جس ویلے آوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا
 دُھر درگاہیا۔ بھگتاں نال مل کے خوشی دی پاوے راس، آتم پر ماتم گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ کسے نوں ہون نہ دیوے اُداس، چنتا غمی اندروں باہر کڈھائیا۔
 او سے دے لہنے پچھے سب دی کر کے جائے بند خلاص، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا نچ نیز لوچن اپنا نور کرے پرکاش، اندھ
 اگیان مٹائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھکتو میں تہانوں خوشیاں نال دیواں شاباش، سر سر تہاڈے ہتھ لکائیا۔ تہاڈی میننتی منظور ہوئی ارداس، ارداسا سودھن
 دی پھیر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے
 پر تھی آکاش، گنگن گگنتر اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ پنڈ ہیم راج پُر تحصیل ہیرا نگر ڈاک خانہ پٹو کوٹ ضلع کھوہ *
 بھگتاں اندر ہر وسدا، نور نورانہ کر اجیار۔ آتم پر ماتم مارگ دسدا، پار برہم برہم میلہ میلے کنت بھتار۔ صفتی ڈھولا اکو دسدا، توں میرا میں تیرا
 شبد اچار۔ بھنڈارا دیوے امیوں رس دا، بوند سوانتی آپ نرنکار۔ منو آدہ دشانہ ہووے نسا، سرتی شبد پاوے سار۔ تیر انیالا اکو کسدا، کوڑی کریا
 مارے مار۔ میٹے وقت ڈھیلا رین مس دا، جوتی جاتا ہوئے آپ اجیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ایکنکار۔
 جن بھگتاں ہر میلدا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ناتا جوڑے سجن سہیل دا، سچھنڈ واسی دیا کمایا۔ جگ جگ کھیل اگما کھیدا، نرگن سرگن لئے ملائیا۔ ناتا
 توڑے جگت نویل دا، ڈھر سنجوگی ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ بھگت جتاں پر بھ نج
 نیز کھولے اکھ، لوچن نین جگت نہ کوئے وڈیایا۔ شاہو بھوپتی ست سروپی درس دیوے پرتکھ، سنمکھ ہو کے نظری آئیا۔ کلج کوڑی کریا وچوں لئے رکھ،
 رکھک ہو کے دیا کمایا۔ مایا ممتا موہ وکار نالوں کرے وکھ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ بھنڈارے خالی بھرے سکھ، وست نام نام ورتایا۔ اک جیکارا دسے
 ۱۲۴۳
 اکھ، توں میرا میں تیرا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پر بھ دسے
 اگنی پریت، پریتم ہو کے دیا کمایا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، جگت اگنی نہ کوئے تپایا۔ بن رسنا جہوا دسے گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جھگڑا میٹے
 مندر مسیت، کایا کعبہ اک دکھایا۔ جتھے وسے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ہو کے آسن لایا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھے پُشت پناہ پیٹھ، جگ جگ اپنی
 دیا کمایا۔ کایا مٹھا کرے کوڑا پیٹھ، رس امرت نام بھرایا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سمجھایا۔ جن بھگتاں پر بھ کایا چولا رنگدا، رنگنہار کرتار۔ ساتھ بخشے ڈھر دے سنگ دا، آتم پر ماتم میلہ
 نال کنت بھتار۔ امرت رس دھار وہائے اگنی گنگ دا، جھرنا جھرائے اپر اپار۔ آسن سہائے آتم سچ پلنگ دا، پُرکھ ابناشی میت مرار۔ نام سنائے شبد
 انادی مردنگ دا، ڈھن آتمک دئے ڈھکار۔ امرت میگھ برسائے ٹھنڈ دا، کول نا بھی الٹی کر بوند بخشے ڈھر دی دھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ بھگت جنناں پر بھہ ویکھن یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست ستوادی اکو بخشے یوگ، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے سنجوگ، پاربرہم برہم میلا سبھائیا۔ انتر نرنتر ہوئے ہنگتا کڈھے روگ، مایا متانہ کوئے ہلکائیا۔ ست سچ دی بخشے چوگ، چغلی نندیا باہر رکھائیا۔ بن رسنا جہوا آتم رس دا دیوے بھوگ، پاربرہم پت پر میشور اپنی دیا کمائیا۔ جنم جنم دا میٹے ویوگ، سنجوگی میلا سچ سبھائیا۔ کرم کانڈ دا رہے کوئے نہ روگ، اکو رنگت اپنی دے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ساچا سنگ نبھاونہارا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ آد جگادی دیونہارا، جوتی جاتا دھر دا ماہیا۔ بھگت سہیلے میلنہارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نرنتر کھولنہارا، پردہ بجر کپٹ تڑائیا۔ ناد دھن سناونہارا، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ دپیک جوتی جوت جگا ونہارا، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا آد جگادی ویکھنہارا، ویکھے وگسے تھاوں تھانیا۔ کلج انت سری بھگونت بھگون ہو کے پاوے سارا، پاربرہم پت پر میشور اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہووے ظاہر، ظاہر ظہور اپنا نور دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آنت نہ پاراوارا، بے انت بے انت کہہ کے سارے رہے گائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انور ضلع گرداس پور * *

سنگر شبد کہے میں ویکھاں کلج انت، انتسکرن تکاں خلق خدائیا۔ مہربان سری بھگوان کرپا کرے انت، انک کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ ہر ہر دے انتر نرنتر ویکھاں دھرم دھار دا منت، منتو اپنا حل کرائیا۔ کون کایا چولی رنگ چڑھائے بسنت، پت ٹہنی پھل پھل مات مہکائیا۔ کون بنائے ساچی بنت، ساچے رنگ کون سمائیا۔ گڑھ ویکھاں ہوئے ہنگت، ہنگ برہم کھوج کھوجائیا۔ دین دنی دے ویکھاں پنڈت، جگت و دیا پھول بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھاں جگت جہان سرشٹی، سریشٹ اپنا پردہ لاہیا۔

دھرم دی دھار تکاں انتر نرنتر اِشٹی، اِشٹ دیو کون منائیا۔ نال لیکھا ویکھاں جو رام دتا وِشِشٹی، وِشیاں توں باہر سمجھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں ٹاک جِستی، ہندسے اکلڑے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ کوئے گرہستی، من مت بدھ نہ کوئے پترائیا۔ جس دی دھار نیز نہیں دِسدی، لوچن ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ کھیل اگئی پُرکھ اکالے پت دی، پت پر میثور اپنا تھکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ سننگر شبد کہے میں پردہ دینا چک، چو تھے جگ بھیو کھلایا۔ اوہلا رہے کوئے نہ لگ، بھیو ابھیدا دیاں جنائیا۔ جس بدھ کھجگ کوڑی کرپا پینڈا جاوے تک، اگے پنڈ نہ کوئے وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی ہووے تک، ڈھولا سوہلا اِکو راگ درڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار سارے جاوَن جُھک، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وِچ سیس نوائیا۔ جو کھجگ انت سری بھگونت جوتی جاتا ہو کے اپنی گودی لے چک، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جس دی منزل وِچ ہر جن کوئی نہ جاوے رُک، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ سننگر شبد کہے میرا ہووے کھیل نرالا، نر اکار درڑائیا۔ دیکھ جگا جوت اکالا، اکل کل دھاری کھیل کھلایا۔ ست ۱۲۲۵

سرُپ بن دین دِیالا، دین ویکھاں چائیں چائیا۔ سمبل دا مالک ہو کے سب دی کراں سمجھالا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ حکمے وِچ رکھ کال مہاکالا، اپنی کار کمائیا۔ اتار پیغمبر گر جو سندیسہ دے کے گئے ست سچ دی دھر مسالہ، درگاہ ساچی سچ جنائیا۔ تنہاں دی بینتی ویکھاں نال سوالا، پردہ پردیاں وِچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کار کمائیا۔ سچ کرنی کار کمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلایا۔ ہر پُرکھ نرنجن تھکم ورتائیا۔ ایکنکار آپ سنائیا۔ آد نرنجن ڈمگائیا۔ ابناشی کرتا سوہلا پائیا۔ سری بھگوان بھیو چکائیا۔ پاربرہم پردہ آپ اُٹھائیا۔ سننگر شبد ناد جنائیا۔ برہم برہماد آپ سنائیا۔ وِشن برہما شو آپ اُٹھائیا۔ دو جہان ویکھ وکھائیا۔ تریلوکی پردہ آپ لایا۔ سچ سلوکی اک سمجھائے گا۔ اتار پیغمبر گر نال ملایا۔ ستجگ تریتا دواپر کھجگ ویکھ وکھائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ چکائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ ساچا سنگ آپ نبھائیا۔ شبد نام مردنگ و جاویگا۔ دو جہاناں آپ لنگھ، پُریاں لوآں ویکھ وکھائیا۔ بھگت

سہیلے لاوے انگ، انگیکار آپ ہو جاویگا۔ سرشی تکے بھکھ ننگ، نوست اپنا بھیو چکاویگا۔ جگت دی دھارا ویکھے گنگ، گنگوتری اپنا سنگ جناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ونڈ آپ ونڈاویگا۔ ساچی ونڈ آپ ونڈاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیگا۔ پریاں لوآں پردہ لہے گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماویگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ سو پڑکھ نرنجن ویکھ دکھائیگا۔ پردہ اوہلا آپ اٹھائیگا۔ ڈھر دا ڈھولا ڈنک و جاویگا۔ دھار روپ اپنا مول، مالک ہو کے ویکھ دکھائیگا۔ اوتار پیغمبراں گروآں تک کے قول، اقرار سب دے توڑ نبھائیگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول بھار سب دا کر کے ہولا، سنگر ساچا سچ پرگٹاویگا۔ جو سندیہ دے کے گیا کرشن کاہن سندر سولا، ساوریا اپنا سنگ بناویگا۔ جو ہر گھٹ اندر مول، مالک ہو کے ویکھ دکھائیگا۔ جس نوں سارے کھندے نور الہی اول، عالمین ہو کے رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہاویگا۔ ساچا در سہاوی سہنجنا، سوبھاونت کرتار۔ جوت جگائے آد نرنجنا، جوتی جاتا ہووے اجیار۔ کرپا کرے دین دیال درد دکھ بھے بھنجنا، پت پر میثور روپ اپار۔ جس دا اکو دیک جگنا، دو جہاناں کرے اجیار۔ جس دانام ندھانا ڈنکا وجنا، لکھ چوڑاسی کرے خبردار۔ جس دا چرن دارا اکو ہووے مجا، دیونہارا دھوڑی چھار۔ سرشی درشی اندر بنے سجننا، پیپا پریم اینکار۔ جو جن بھگتاں چاڑھن والا رنگنا، رنگے رنگ پر اپار۔ جس نوں کھندے گوپال مورت مدنا، مدھ سوڈن کھیل کرے اپار۔ جس لیکھے لاونا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں بھیو دیوے نوار۔ جس کھج کوڑ گڑیا دھرنی اتوں کڈھنا، ہر ہر دیوں کڈھنا باہر۔ ست دھرم نشان گڈنا، دو جہاناں دے سہار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہو بھوپ پٹی سرکار۔ سنگر سچا شاہو بھوپ، کرنہار کرتار۔ کھیلے کھیل سدا بن رنگ روپ، اک اکلا اینکار۔ شبد دلارا جس دا پوت، دو جہاناں ویکھنہارا۔ آد جگادی بنے دوت، دھرنی دھرت دھول دھول آوے جاوے وارو وار۔ چار جگ دے شاستر اس دا دیون ثبوت، جو لکھیا لیکھ وچ سنسار۔ جس دا لہنا دینا چارے کوٹ، نو کھنڈ پر تھی پاوے سارا۔ کھج اتم میٹے جوٹھ جھوٹھ، ست دھرم ست کرے اجیار۔ جن بھگتاں اٹے جاوے تھ، میل ملاوے اپنی دھارا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی بت، جوتی جاتا ہو اجیار۔ سنجگ سہنجنی کرے رت، ساچی رتھی دے ہلارا۔ کرپا

کرے اپناشی اچت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی، پاربرہم پت پر میثور پروردگار ایکنکار اک اکلّا سانجھیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ پہاڑو چک ضلع گرداس پُر *

سنگر شبد کہے کلجگ لوک مات وچوں کرتیاری، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ تیری گھر گھر ودھی خواری، خالص روپ تیرا نظر کوئے نہ آئی۔ جوٹھ جوٹھ اپرادھ نگر نال لگائے یاری، متر پیارا سچا نظر کوئے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چارے گنٹ رین ہوئی اندھیاری، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ دینا مذہباں اندر پئی ہاہکاری، سائک ست نہ کوئے کرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار چرچاں کرے نہ کوئی ہتکاری، پیار محبت وچ نہ کوئے سمائی۔ جدھر دیکھاں دھواں دھاری، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ آتم پر ماتم میلا لے نہ کسے کنت بھتاری، سرتی شبد نہ کوئے سمائی۔ من کلپنا تن وجوداں اندر کرے غداری، دھرم دی دھار نرنتر رہن کوئے نہ پائی۔ چوٹھے جگ توں دھرنی دھرت دھول دھول اتوں ہونا باہری، جیواں جتناں اندر رہن مول نہ پائی۔ ایہہ تھم سندیسہ اک اکلّا دیوے ایکنکاری، پروردگار سانجھیا یار نور الاہیا۔ جس دی اوتار پیغمبراں گرو آں کھیل دسی بن لکھاری، کلجگ اپنا تھم ورتائی۔ امام اماما نور نورانہ شاہ سلطانا کل کلکی اوتاری، اوتر ہو کے اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا دھرم اک درٹائی۔ سنگر شبد کہے کلجگ دین دنی دا چھڈ دے لیکھا، تنورنگ نہ کوئے رنگائی۔ منسا من نہ رہے بھلیکھا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ اوہ تک لے لیکھا مگن والا اُمت شرع رسولاں شیخا، نیماں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ تیرا گرہ گرہ ودھیا کلیشا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوہند دس دسمیشا، دہ دشا دھیان لگائی۔ اوہدا تھم ورتنا لوک مات وشمیشا، وشیاں توں باہر دیاں سنائی۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیندا وشن برہما شوگنیشا، گنپت اپنی دھار پرگٹائی۔ تیرا لہنا دینا انت کنت بھگونت دیکھے جو رہے سدا ہمیشہ، ہم ساجن

ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ سَنگَر شبد کہے کلجک تیرا لوک مات رہے نہ
 کوڑ، کوڑ کرپا رہن نہ پائیا۔ سَنگَر دیونہارا ساچی چرن دھوڑ، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ چتر سگھر بناوے مورکھ موڑھ، اندھ اگیان دے چکائیا۔ انتر نرتر
 دیوے درس جن بھگتاں آپ حضور، حضرتاں توں باہر پردہ دے چکائیا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے نور، نور نورانہ دو جہاناں ڈمگائیا۔ نام خُماری مستی دیوے
 سرور، سُرقتی شبد نال ملائی۔ من نسا کوڑی کرپا پائے نہ تن فتور، فتویٰ دیوے تھاؤں تھانیا۔ جس محمد دا لہنا دینا پورا کرنا صدی چودھویں ضرور، ضرورت
 تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سَنگَر شبد کہے، کلجک لوک مات وچوں جا،
 جلدی جلدی اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سیس نو، چرن کول کول چرن لے سرنائیا۔ چار جگ دے اوتار پینمبر گرو بنا گواہ، شہادت اکو وار
 بھگتائیا۔ نام کلیاں نال لے رلا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ گرنٹھ شاستر اکھراں دا لیکھ دے درڑا، بھيو ابھیدا بھید چکائیا۔ کی کھیل کرے بے پرواہ، ہر
 کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند لہنا دینا دینا چکا، تئی اوتاراں لیکھا جھولی پائیا۔ پیشین گویاں سب دیاں ویکھے تھاؤں
 تھاں، بھوکھتاں بن نیناں نین نکائیا۔ جس سب دا لہنا دینا دینا چکا، چلئی کرے خلق خدائیا۔ جس نوں سب نے واحد نیا نور الہ، عالمین کہہ کے سیس
 نوئیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور کرے رُشنا، دو جہاناں ڈمگائیا۔ جو بھگت سہیلے لئے پرگٹا، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس مانو ذاتی چار ورن
 اٹھاراں برن ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو نام دینا چپا، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دے درڑائیا۔ اکو ایشٹ سرشٹ درشٹ اندر دے سنا، انسنت اپنا
 حکم دے ورتائیا۔ اکو امرت رس نچھر جھرنا جام دے پیا، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ اکو سندیسہ دیوے ہو کے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ سنجگ
 ساچے لوک مات تک لے راہ، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی اُتے جانا نال چاء، چاو گھنیرا اک رکھائیا۔ پر بھ چرن کول دھوڑی لاؤنی مستک شاہ،
 خاکی خاک خاک رمائیا۔ ست ست تیرا گواہ، شہادت اکو نام بھگتائیا۔ کلجک اندھ اندھیر مٹا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ساچا دیپ کر رُشنا، نور نورانہ نظری
 آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سَنگَر شبد کہے سنجگ لوک مات آویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا

کماویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کھلاویگا۔ اینکارا حکم سناویگا۔ آد نرنجن جوت رُشناویگا۔ ابناشی کرتا سوبھا پاوایگا۔ سری بھگوان ڈگمگایگا۔ پاربرہم پر بھ اپنا بھو
چکاویگا۔ سَنگَر شبد ڈنک وجاویگا۔ وشن برہما شو نال ملاویگا۔ اوتار پیغمبر گر سنگ رکھاویگا۔ شبد انادی وجا مردنگ، دو جہاناں آپ درڑاویگا۔ پُریاں لو آں
آپے لنگھ، برہمنڈاں کھنڈاں آپ سناویگا۔ نشان میٹ کے تارا چند، نوری چند چند رُشناویگا۔ کلجک تیرا میٹ کے پندھ، سَنجگ سچ سچ اُپجاویگا۔ جس وچ
اِکو ہونا توں میرا میں تیرا چھند، آتم پر ماتم راگ درڑاویگا۔ اِکو کٹنہارا پھند، بندھن بند نہ کوئے رکھاویگا۔ سو دین دیاں ہو یا بخشند، بخشش رحمت اپنی
آپ کماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامالک ویکھ وکھاویگا۔ سَنگَر شبد کہے سَنجگ سچ چلائے دھرم، دھرم دی دھار
اک پر گٹایا۔ انتر بھو گھلائے آتم برہم، پاربرہم پردہ دے چُکایا۔ دین دُنی دا بدل دیوے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا مُکائے ورن برن،
کھتری براہمن شو در ویش اِکو گھر بہایا۔ سچ پریتی منزل حقیقی دیوے چڑھن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جن بھگت سہیلے انتر آتم آوے پھرن، پھڑ باہوں
پار کرائیا۔ اوہ مالک خالق گھاڈن گھرن، گھرن بھننہار اک اکھوایا۔ جو لیکھا جانے چوٹی جڑن، چیتن اپنا حکم ورتایا۔ جس دی وِ دیا چار جگ دے شاستر
پڑھن، اوتار پیغمبر گر صفتی ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، کلجک تیرا لیکھ مُکائے سپس دھرن، تن وجود ماٹی خاک تتوت وند نہ کوئے وندایا۔

* ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ، سورن سنگھ، بھجن سنگھ، لال سنگھ، باوا سنگھ، بکار سنگھ دے گرہ دینا نگر ضلع گرداس پُر *

سَنگَر شبد کہے کلجک چھڈ دے جگت جہان، دین دُنی اپنا پندھ مُکایا۔ کلجک کہے میرے سَنگَر مہربان، مہربان تیری سرناہیا۔ میں پر بھ دا جودھا
سُت نوجوان، جو بن ونا اک اکھوایا۔ سرشی درشی اندر ویکھاں مار دھیان، مانس مانو مانگھ کھوج کھوجایا۔ جوٹھ جھوٹھ سندیسہ دیواں فرمان، فُرنے من
دے نال کرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار اندر دھراں شیطان، دھیرج دھیر رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر دے وس دیواں نہ کسے گیان، اگیانتا وچ کیتی خلق خُداہیا۔

میں بولدا نہیں نال زبان، اپنی کرنی دا کرتب دیاں دکھائیا۔ میں ثابت رہن دتا نہیں کسے دا ایمان، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ میں سیوا کیتی مہان، دوس رین بھجیاں واہو داہپا۔ میری بیننتی کریں پروان، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوایا۔ کلج کہے سنگر شبد میرے ول مار لے جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا دس دے باقی، کی لیکھا رہیا جنائیا۔ پردہ چک کے تک لے تاکی، میں تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میں ثابت رہن دتا نہیں بندہ کوئی خاکی، خاک سار کیتی لوکائیا۔ منو آگھر گھر کر کے عاقی، کوڑی منسا نال ملائیا۔ جدھر ویکھیں اودھر کیتی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ میری تیرے چرناں وچ بن اکھراں توں اگئی پاتی، پترکا دیاں لکائیا۔ جس وچ تکیں میری چار لکھ بٹی ہزار سال دی حیاتی، قلم شاہی کاغذ میری دے گواہیا۔ توں میرا مالک خالق کملا پاتی، در تیرے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ سنگر شبد کہے سُن کلج سچنا، تیتوں دیا جنائیا۔ تیرا انتم کوڑ گڑیار دا ٹھیکر بھجنا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اکو جودھا سور گوہند نام دمامہ وچنا، ڈنکا نوست سنائیا۔ جس دے پرکاش دا اکو دیپک اگتا جگنا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ جس دے پیار وچ ہونا اعلیٰ ادنیٰ، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہدا کسے نوں نظر نہیں آؤنا بدنا، تن وجود ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اُس نے سب دا پردہ کچنا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے کلج تیتوں ہونا پینا وکھ، دھرنی دھرت دھول سنگ نہ کوئے جنائیا۔ اکو حکم سُن دھر جیکارا الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ کی جنائیا۔ گوہند دھار جو پُرکھ اکال دے ستھر گیا لٹھ، یارڑے دی سچ یارڈا بن ہنڈھائیا۔ جس نیہاں ہیٹھ بالے دتے رکھ، بالی بدھ ملی وڈیائیا۔ تیری آوُ عمر اوہ گھٹا گئے ہزاراں لکھ، لکھینیا تیرا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ ہُن ویکھ لے تیرا چاروں گنٹ کوڑ داہٹ، ہٹوانیا نظری آئیا۔ دھرم دا کنارہ رہن دتا نہیں کوئی تھ، تیرتھ سارے دین دُہائیا۔ دھرم دا نشانہ وچ جہاناں دتا پٹ، پٹنے والا تیرا لیکھا انتم ویکھے چائیں چانیا۔ بے شک تیرا رُپ نو آنت، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ ہُن اپنا لیکھا سنبھال لے جھٹ، جلدی جلدی اپنا پنڈھ مکائیا۔ سنگر شبد یودھا سور بیر ہون والا پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا بل پرگٹائیا۔ جس تیری کوڑ گڑیار دی ڈوری دینی کٹ،

کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر مالک اک گوسانیا۔ سَنگَر شبد کہے کَلج سُن لے دُھر فرمانا، جگت فرنیاں باہر جنایا۔ کی کھیل کرے دُھر دارانا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا جگ جگ کھیل مہانا، سَنجگ تریتا دواپر اپنا حکم ورتایا۔ اُس نے اتم تیرا لہنا دینا چکاؤنا، چوکنا ہو کے دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ جس نوں کہندے شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے جگت جہانا، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں ویکھ وکھایا۔ جس تیتوں دھرنی دھرت دھول دھول اُتے دتانا، سر تیرے ہتھ لگایا۔ انت اُس داتیتوں مٹنا پینا بھانا، صدی چودھویں یسویں دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سَنگَر شبد کہے کَلج تیرے پورب لیکھے پیتے، ویکھنا دھیان لگایا۔ اگلے کھیل ہونے ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی کی جنایا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی بدلے ریتے، ریتوان اک اکھوایا۔ جس نے فرمانے شبد اگمی دھار کیتے، نرا کھر دھار وچوں دتے پرگٹایا۔ جو سب داسا نچا بنے پیتے، متر پیارا اک اکھوایا۔ جو جگ بدلنہارا گیتے، گوہند گوہند گوہند دُھر داماہیا۔ جس تیرے وچوں انت جھگڑے میٹنے مندر مسیتے، کایا کعبہ اک وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ کَلج کہے میرے سَنگَر شبد میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس جھکایا۔ میری اک بیننتی درگاہ ساچی سچھنڈ سچے دربار، در درویش ہو کے دیاں جنایا۔ جو لیکھا دے کے گئے پیغمبر اوتار، لوک مات مات درڑایا۔ میرا لہنا دینا ہتھ کل کلکی اوتار، نہہکنکا ویکھے چائیں چانیا۔ امام اماں ہوئے اک سکدار، سر سر اپنا حکم ورتایا۔ میں اُس دے آگے نو نو کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس جھکایا۔ جس دا یودھا سوربیر اکوست ڈلار، بلدھاری اک اکھوایا۔ جس دے حکم وچ اسیں جگ چار، سَنجگ تریتا دواپر کَلج سارے سیس نوایا۔ جے اُس نے میرا لیکھا مکاؤنا اتم وار، انتشکرن تک خلق خدایا۔ میں قدم بوسی کر کے دھوڑی مستک لاواں چھار، کَلج بن خاک خاک رمایا۔ جس دے حکم نال سرشٹی درشٹی اندروں ہوواں باہر، دھرنی دھرت دھول دھول دا پندھ مکایا۔ پر میرا انت اخیر دین دُنی نوں ضرور کریگا خوار، نوست بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ نوکھنڈ ہووے گا دھواں دھار، ست پرکاش نہ کوئے کرایا۔ کھنڈا کھڑگ چمکے تلوار، تیر ترکش کمان خوشی بنایا۔ لاڑی موت بنے نچار، چارے

۱۲۵۱

۱۲۵۱

گنٹ نچے چائیں چاننیا۔ چتر گُپت دیکھے کھیل اپار، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ رائے دھرم بنے لکھار، لیکھا کھے چائیں چاننیا۔ شکر نے ہونا خبردار، ترسول اپنی ہتھ اٹھائیا۔ پتہ نہیں میرے انت وچ کون بچیکا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ کچھ نہ آئیا۔ ایہہ تھم ورتنا میرے پُرکھ اکال، جس نوں نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد اولڑی چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنی آپ رکھائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلکار سنگھ دے گرہ دینا نگر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے بھگتو میرا سُن لو گاؤنا، گا گایا سناٹیا۔ جے تساں پر بھ نوں پاؤنا، میں وی بھجاں واہو داہیا۔ جے تساں میٹوں نہیں بلاؤنا، پھر وی دیو سناٹیا۔ میں سنگر شبد نوں کہنا پینہ اے نہیں ہٹاؤنا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ تہانوں خوشیاں دے وچ ہساؤنا، ایہہ میری ریتی چلی آئیا۔ تسیں وی کریو جو من بھاؤنا، میں وی اپنی کھیل کھلاٹیا۔ پر میٹوں اک دکھ میٹوں کسے نہیں بنایا کدی اپنا پراہنا، خوشیاں نال نہ کوئے بہائیا۔ پر میرا وی کھیل انوکھا، کدھرے بناؤنا تے کدھرے ڈھاؤنا، گلاں باتاں نال اپنا دل پرچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ نارد کہے بھگتو میری کہانی وکھری، وکھریو دیاں جناٹیا۔ میٹوں گنگا نے کیتی مسخری، مخول دتا اڈائیا۔ میں وی بچن کیتا سرسری، سچ نال سناٹیا۔ جے توں میرے نال چلنا اوہ ویکھ لے بارش برس رہی، بوندا باندی سو بھاپائیا۔ اوہ کہے میں پر بھو دے درشن نوں ترس رہی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ میں کہا گنگیئے چل چلیئے پر بھو دوار، بھئیئے واہو داہیا۔ اوہ سوچاں کرن لگی وچار، انگل ٹھوڈی اُتے ٹکائیا۔ باہر تک لے، پنڈتا، برکھاپیندی موسلا دھار، میگھلا اپنا رنگ رنگائیا۔ کس پدھ ہوئے باہر، چلیئے واہو داہیا۔ میں جھٹ سینت دتی مار، اشارے نال جناٹیا۔ ذرا ویکھ لے نین اگھاڑ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ نی کملیئے اوہ تک پر بھ دے میت مرار، جو بھجے پھرن چائیں چاننیا۔

بڈھے بال ہوئے ہوشیار، جواناں لئی انگڑائیا۔ ایہہ لہنا دینا اوہ جو گوہند نے کیتا سی سر سے دے آر پار، سراسر اکو حکم جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس ویلے موہے دے پیار، گرکھاں رنگ رنگائیا۔ اوہناں نوں پوہ نہ سکے سردی تن نہ سکے ٹھار، سیتتا نظر کوئے نہ آئیا۔ نی گنگیئے توں وی اٹھ کے گا دے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے جیکار، بے جیکار کرن والیئے ڈکھ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ نی اوہ شاہو بھوپ سلطان جیہڑا سب دا میت مرار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ بے مُجبت پائی تے نبھالے توڑ اُس نال یار، جس دا یارانہ سکے نہ کوئے تڑائیا۔ اندر دیوتا کی کرے اپنی وچار، سوچ سمجھ دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ حکم دا بدھا برکھا کرے اپنی وچوں دھار، دھرنی اُتے سوہا پائیا۔ بھگتاں نوں پنا بھگتی توں پر بھ نے بنا دتی اگئی بہار، جس بہار دی سار کوئے نہ پائیا۔ مینٹوں بڑی خوشی میں خوشی ویکھی بھگت سہیلیاں اندر پُرکھ نار، بردھ جوان اکو رنگ بیٹھے سوہا پائیا۔ چل نی گنگیئے آپاں کر کے ایہتھے نمسکار، پچھے بھجیئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سدا ادھار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھجن سنگھ دے گرہ دینا نگر ضلع گرداس پُر *

نارد کہے گنگوتریئے کجھ اپنا سنا دے گیت، لہنگے والیئے لہر نال جنائیا۔ کون تیرے وسدا چیت، چیتن ہو کے دے درڑائیا۔ تیری کس دے نال پریت، پریت کہہ کے کس نوں سیس نوائیا۔ کس دی مُجبت وچ جگ چوکڑی گئے بیت، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کون کرے تیتوں ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ گنگا کہے نارد اکو پُرکھ اکالا وسیا میرے چیت، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کیتا ترے گن نالوں مینٹوں اتیت، ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ میری ست سچ دی بدل گئی ریت، ریتوان دتی وڈیائیا۔ میں سب کجھ لیا جیت، ہار دا لیکھا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گنگا کہے نارد میرے اندر وسیا اکو سوامی، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ جو سدا سدا سدا سدا انتراجامی، انتشکرن ویکھ دکھائیا۔

میں اوسے دی دھار نمانی، نمانی ہو کے سیس نوائیا۔ بے شک میرا وہنا والا دھار پانی، جلدھارا جگت نظری آئی۔ میرا رُوپ انُوپ مہانی، مورت ویکھن کوئے نہ پائی۔ بھاویں جسم نہیں جسمانی، تن وجود نہ کوئے رکھائی۔ میں اکو جوت نُو رانی، نُور نُو رانے دتی وڈیائی۔ میری سدھراں بھری جوانی، جو بن و نئی اک اکھوائیا۔ میں سدا رہاں مستانی، مستی پر بھ دی وچ سائی۔ میری کتھا کسے گائی نہیں زبانی، جہوا گن نہ کوئے درڑائی۔ میرا پریتم و سدا اُتے اسمانی، عرشاں د مالک دُھر در گاہیا۔ جس نے میری بینتی مانی، نسا پوری رہیا کرایا۔ میں اوسے دے کراں چرن دھیانی، نو نولا گاں پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچ سلطانی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ لال چند اتے شانتی دیوی دے گرہ پنڈ بھیم پر ضلع گرداس پر *

۱۲۵۲ ہر بھگت سہیلا دھن ہے، جس پایا ہر ہر رام۔ ہر سنت سہیلا دھن ہے، جس ملیا دُھر دا شام۔ گرگھ سہیلا دھن ہے، جس پیائے اگما جام۔
 ۱۲۵۲ گرگھ سہیلا دھن ہے، جس پورن کرے کام۔ ہر جن سہیلا دھن ہے، جس نام ندھانا دیوے دام۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ کرے پروان۔ بھگت سہیلا دھن ہے، ست ستوادی لال۔ ہر سنت سہیلا دھن ہے، آدجگادی بال۔ گرگھ سہیلا دھن ہے، پر بھ و سے سدا نال۔ گرگھ سہیلا دھن ہے، جس دیوے نام سچا دھن مال۔ ہر جن سہیلا دھن ہے، جس کرے سدا پرتپال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے شاہ کنگال۔ بھگت سہیلا دھن ہے، ہر ملے کنت بھتارا۔ سنت سہیلا دھن ہے، گرہ پائے اک دوارا۔ گرگھ سہیلا دھن ہے، جس دیوے پون نام ہلارا۔ ہر جن سہیلا دھن ہے، جو نو نو کرے نمسکارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شاہو بھوپ سکدارا۔ بھگت سہیلا دھن ہے، ہر میلے دُھر سنجوگ۔ سنت سہیلا دھن ہے، انتر مٹے ہوئے روگ۔ گرگھ سہیلا دھن ہے، جس نام ندھانا ملی ساچی چوگ۔ گرگھ سہیلا دھن ہے، جس جنم جنم دا مٹے و جوگ۔ ہر بھگت سہیلا دھن ہے، جنہاں دیوے درس اموگھ۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن کٹنہارا روگ۔ ہر بھگت سُہیلا دھنّ ہے، جُگ جُگ ملے مان۔ ہر بھگت سُہیلا دھنّ ہے، بن اکھراں دیوے گیان۔ ہر بھگت سُہیلا دھنّ ہے، گھر مندر دکھائے نشان۔ ہر بھگت سُہیلا دھنّ ہے، ستگر بنے جانی جان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا شاہو بھوپ سلطان۔ ہر بھگت سُہیلا دھنّ ہے، ملے میت مُرار۔ ہر سنت سُہیلا دھنّ ہے، گرہ دیک جوت ہوئے اجیارا۔ گرگھ سُہیلا دھنّ ہے، جس دی پاونہارا سارا۔ گرگھ سُہیلا دھنّ ہے، جس دالہنا دینا دیوے قرض اُتارا۔ ہر جن سُہیلا دھنّ ہے، جنہاں ملیا شاہو بھوپ سکدارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چوبیس ہر جگدیشا بیس اکیسا اک اوتارا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلدیو سنگھ کرشارانی دے نوت پنڈ بھیم پُر ضلع گرداس پُر *

ستگر پورا سیویئے، آد پُرکھ کرتار۔ داتا الکھ ابھیویئے، جوتی جاتا ہر نرنکار۔ وڈ وڈا دیوی دیویئے، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ جو نرگن دھار سدا نہکیویئے، وسے نہچل دھام نیار۔ جس دے گن گایئے رسنا جھویئے، مگھ صفتی صفت صلاح۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی اک ادھار۔ ستگر سچا مٹیئے، پر م پُرکھ اگم۔ وڈ داتا سورا دھنّ دھنیئے، جو ہر جن بنائے کرم۔ شبد سنائے پنا کٹیئے، بھاگ لگائے کایا مائی چرم۔ کرے پرکاش جوتی چٹیئے، نیز کھولے ہرن پھرن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ صاحب اک گسٹیئے۔ ستگر پورا بھٹیئے، شاہو بھوپ سلطان۔ جو آد جگادی کھیوٹ کھیٹیئے، مالک خالق دو جہان۔ جو ہر جن بنائے بیٹی بیٹیئے، دیونہارا ساچا مان۔ جس دا حکم چلے جگ کیتیئے، کرتا پُرکھ نوجوان۔ جن بھگتاں کرے مٹیئے، دیونہارا ساچا دان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک سری بھگوان۔ ستگر پورا گایئے، گنوتنا گن میت۔ گھر سوامی دھر دا پائیئے، سد سے انتر چیت۔ نچ نیز درس جنائیئے، جو انتر بدلنہارا نیت۔ چرن کول بگسائیئے، بخشے حق

پریت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسائیں ے۔ سَنگَر ساچا پوجیئے، اِکو پوجن یوگ۔ بھرم چُکائے ایکا دُوجیئے، دیوے درس اموگھ۔ گھر سوامی ساچا سوجھیئے، جو جھگڑا میٹے ہر کھ سوگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داتا مدھسودن سوڈھیے، میٹنہارا ہر کھ سوگ۔ سَنگَر سچا جانئے، دینا بندھپ دین دیاں۔ گھر اِو اک دکھانیئے، سچکھنڈ سچّی دھر مسال۔ جتھے دیک جوت جگے مہانیئے، بن تیل باقی کرے کھیل کمال۔ شبد سنائے اگئی بائیئے، جس دا سمجھے نہ کوئی سُر تال۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانیئے، سچ سرور سہائے تال۔ گُرکھاں بخشے چرن دھیانیئے، لیکھے لائے اپنے ہر جن ساچے لال۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گُرکھ گُرکھ گود اٹھائے اپنے بال۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ضلع گرداس پُر *

سَنگَر شبد کہے میرا مالک اگم اتھاہو، پاربرہم پت پر میثور سانجھا یار اک اکھوایا۔ جو آد جگادی برہم برہادی شبد انادی وسے سچکھنڈ اگے تھاوں، تھان تھنتر اِکو سوبھا پائیا۔ جس دانام ندھانا نوجوانا پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاوں، کاگ ہنس اپنے رنگ رنگایا۔ بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا ہر جن بنے پتا ماووں، سُر دُلا رے اپنی گود اٹھایا۔ ایچھے اوچھے دو جہاناں نتھوایاں دیوے اپنا سچا تھاوں، چرن پریتی ساچی ریتی آپ جنایا۔ انتر نرنتر رسنا جہوا صفت صلاح کرائے واہو واہو، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں ہر جن پکڑنہارا باہوں، پھڑ پھڑ اپنے رنگ رنگایا۔ جس دالہنا دینا تھل اسگاہو، مہینل کھوجے چائیں چانیا۔ تِس سوامی انتر جامی گھٹ نواسی چرن دھوڑی مستک لاو، خاکی خاک خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سَنگَر شبد کہے میرا مالک سوامی ہر گمبھیرا، جگ نیز لوچن نین نظر کسے نہ آئی۔ جس دی تتوت ویکھ سکے نہ کوئے تصویرا، تصوّر کر نہ کوئے جنایا۔ جو آد جگادی بے نظیرا، نر نرائن نور الاہیا۔ جس بھيو کھلایا بھگت کیرا، پردہ قبراں باہر اٹھایا۔ جس لیکھے لایا

رَویداس کسیرا، چمیارے دتی وڈیا نیا۔ سو کٹنہارا شرع زنجیرا، تن وجود رہن کوئے نہ پانیا۔ جو لیکھا مکائے غریب امیرا، دیناں مذہباں لہنا دئے چُکایا۔
 اُس دانام کھنڈا شمشیرا، دو جہاناں بھئے دکھانیا۔ اُس دی اگم اتھاہ تدبیرا، طریقہ سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا حکم اک سنانیا۔ سنگر شبد کہے میرا پُرکھ اکالا دین دِیالا سرب گن و نت، گن کاری اک اکھوانیا۔ جس نے آد آد بنائی اپنی بنت، انت انت
 اپنے وچ سما نیا۔ جس دی مہما سدا اگنت، لیکھا لیکھ نہ کوئے درڑانیا۔ جس دا اکو نام ندھانا منت، توں میرا میں تیرا ڈھولا دئے سمجھانیا۔ بودھ اگادھا
 بنے پنڈت، بدھی توں باہر دئے پڑھانیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھانیا۔ جس نوں کھوجدے کوٹن کوٹی سنت، ست ستوادی ہو
 کے دھیان لگایا۔ اوہ لیکھا جانہارا جیو جنت، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میرا مالک پروردگارا، بے عیب نور الہیا۔ جس نوں سب نے نیا سانجھیا، یا مین کہہ کے سپس نوانیا۔ اوہ
 نور نورانہ ہوئے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگگایا۔ جس دا اکو کلمہ ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ اُس دا لیکھا انتم دین دنی دا جھگڑا دسے وچ قاہرہ، قہر
 ۱۲۵۷
 ورتے خلق خدایا۔ جس دا اگی سو کوس دا ہونا دائرہ، دوہری اپنی ونڈ ونڈانیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد مل کے کرنا مشاعرہ، بن رسنا جہوا ڈھولے گانیا۔
 اُمت نبی رسولاں رہے کوئی نہ باہرا، بہر حال دئے جنایا۔ سنگر شبد کہے میرے حکم دا لگن والا پھرہ، سر سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوانیا۔ سنگر شبد کہے میرا لیکھا نال گوہند گوہند، گر گوہند گیا درڑانیا۔ جس دا مالک اک
 بخشند، رحمت رحیم رحمان کمایا۔ جس دی آد جگاد جگ چو کڑی لکھ چوڑاسی بند، بندرا بن دا کاہن گیا سمجھانیا۔ جس دا امرت رس ساگر سندھ، گہر گمبھیر
 گور آپ پرگٹانیا۔ جہنوں سپس نوائے کروڑ تینتیسائے پت اند، اند اندرا سن رہیا تجانیا۔ وشن برہما شو جس دی دھار وچوں دھار لیکھا جانے جیو پنڈ، برہمنڈ
 کھنڈ اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی نہکرم، کرم کانڈ
 نہ کوئے رکھانیا۔ جننی گکھ کدے نہ جرما، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ جگ جگ لکھ چوڑاسی میٹنہارا بھرما، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ جھگڑا چکا ونہارا

ورناں برناں، چارے کھانی پھول پھلایا۔ اک سمجھاؤن والا پر بھو پر بھ دی سرنا، سرنگت اک درڑایا۔ دھوڑی لاونہارا خاک اگے چرنا، بن مٹی خاک خاک رمایا۔ جس پرکھ اکالے دین دیا لے کلج اتنم اپنا کھیل کرنا، کرنی دا کرتا اپنا لحم ورتایا۔ انت اخیر اوسے دا پلا پھرنا، پلو اپنی گنڈھ پوایا۔ جس دی منزل حقیقی سچھنڈ دوارے چڑھنا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ سنگر شبد کہے جس دے لحم نال بن کھنڈے کھرگ تلواراں میٹوں پئے لڑنا، دو جہاناں دھر دا لحم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سب دا مالک پرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اک اکھوایا۔ جو شہنشاہ شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ جو ویکھنہارا لکھ چوراسی، چارے کٹناں پھول پھلایا۔ جن دھرنی دھرت دھول دی لاہنی اداسی، چنتا غمی وچوں باہر کڈھایا۔ کلج کوڑ گڑیا کولوں کراونی خلاصی، بندی چھوڑ آپ ہو جائیا۔ ساچے منڈل پاؤنی راسی، رستہ دین دنی اک سمجھایا۔ ہر ہر دے بننا وشواسی، وشیاں توں باہر اپنا لحم ورتایا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرنا شکر نال کیلاشی، کلا دھاری اپنی کل ورتایا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنا سواس پون سواسی، ساہ ساہ اپنا نام چپایا۔ اکو نور جوت جوت ہووے پرکاشی، پرکاش کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ایکنکارا اک اگلا پروردگارا سانجھا یارا نور نورانہ نور الاہیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ جونہ سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پور * *

سنگر پورا پیارا ہووے لڈ دا، پریتی چرن کول جنایا۔ وسیر ادتے اپنے گرہ اڈ دا، گھر گھر وچ بھيو چکایا۔ لیکھا جنائے ناڑی ماس ہڈ دا، تن وجود پھول پھلایا۔ سچ نام نشانہ گڈ دا، دھن ناد کر شنوایا۔ بھگت سہیلے کدے نہ چھڈ دا، پھر باہوں میل ملایا۔ رس چھڈا کے مجھی ڈڈ دا، امرت رس دے چکھایا۔ کوڑی کریا سدا وڈھدا، تن وجود رہن نہ پانیا۔ لیکھا مکا اندھیری کھڈ دا، دیا باقی کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ ستگر پورا نہ کدے وچھوڑ دا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دھر سنجوگی میل جوڑدا، جوڑی آتم پر ماتم اک سمجھانیا۔
 خزانہ پورا کرے تھوڑ دا، نام اٹھ ورتانیا۔ بھگتاں لیکھا ویکھے لوڑ دا، دست امل جھولی دے بھرائیا۔ کوڑی کریا شوہ دریائے روڑھدا، شہنشاہ اپنا رنگ
 رنگانیا۔ جگ جگ نرگن سرگن ہو کے آپے بھڑدا، ہرجن ویکھے تھاوں تھانیا۔ رس گوائے پھکا کوڑ دا، امرت رس آپ چوانیا۔ نہاؤن مکائے تیر تھ ت
 جوہڑ دا، چرن دھوڑ اشان کرائیا۔ جو روپ دھرے برہمن گوڑ دا، پاربرہم پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ اگے مارگ رہن نہ دیوے سوڑ دا، بھیرٹی گلی پار
 کرائیا۔ ڈنڈا دس اکو اگے پوڑ دا، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ ستگر پورا سچا سچ
 خداوند، قدرت قادر اک اکھوانیا۔ جس دے حکم وچ سارے پابند، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ آتم پر ماتم دسہارا چھند، سوہنگ ڈھولا دے سمجھانیا۔ نج
 گھر اپنا دیوے اگم اند، اند اند وچوں پرگٹانیا۔ دئی دویتی ڈھا کے کندھ، ہنگ برہم دے سمجھانیا۔ بنا سوریہ چند چاڑھ کے چند، جوتی جاتا کرے
 رُشانیا۔ دین دیال بن بخشند، بھگت سہیلے اپنی گود کائیا۔ بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگاں لئے ترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ ست دا کرے پابند، وچھوڑے وچ وچھڑ کوئے نہ جائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بھگوند ر سنگھ دے گرہ پنڈ رنجیت باغ ضلع گرداس پور *

ستگر و سرے نہ کدے سواس، ساہ ساہ جن بھگتاں اندر سمانیا۔ کایا مندر وسے سدا پاس، ساڈھے تن ہتھ انتر نر متر اپنا ڈیرہ لائیا۔ دیا باقی کملا پاتی
 کرے پرکاش، اندھ اندھیرا اندروں دے کڈھانیا۔ شبد انادی دُھن دے دھرواس، دھرم دی دھار آپ سمجھانیا۔ نجھر جھرننا بوند سوانتی جام پیائے بنا
 گلاس، نا بھی کول کول اٹانیا۔ مانس جنم ست ستوادی ہو کے کرے راس، رستہ وابستا ہو کے اپنا اک سمجھانیا۔ جگت و شیاں توں باہر دے و شواس، و شودا
 مالک ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سچ دوار ایکنکار پاوے راس، سرتی شبد گوپی کاہن ناچ نچانیا۔ جھگڑا میٹ کے پر تھی آکاش، گگن گگنتر اں لیکھا دے مکانیا۔

انت انخیر بے نظیر لاشریک دیونہار دھرواس، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ سنگرُ شبد نہ کدے وچھوڑدا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑدا، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنچ وکارا اندروں ہوڑدا، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔
 منو آدہ دشا توں آپے موڑدا، چار گنت نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ شاہ آسوار بنائے ہر جن اپنے گھوڑ دا، دو جہاناں آپ دوڑائیا۔ لیکھا ویکھے جنم کرم دی لوڑ دا،
 لڑیندا ساجن ہوئے سہائیا۔ نام سمرن دا لیکھا پورا کرے تھوڑ دا، انمکی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا سنگ آپ بنائیا۔ ساچا نام نہ وِسرے تن وجود، مائی خاک ملے وڈیائیا۔ دین دیا لے اگم محبوب، مُجبت والا نور الاہیا۔ جس دی منزل حق مقصود،
 جگت جہان دا پندھ مکائیا۔ کلج کورُی کرپا اندروں کرے نیست و نابود، جڑ چیتن اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے کایا مائی پنچ تت بھوت، تتوت دھیان
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ساچا نام نہ وِسرے جگ، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ جس
 دا لہنا دینا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پندھ مکائیا۔ مہر کرے آسورا سرگ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔
 ۱۲۶۰ ترے گن مایا ساڑ سکے نہ اگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ دین دنی دی دھار وچوں کرے الگ، آتم پر ماتم اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ سواس سواس چپو ہر نام، ہر ہر دے دھیان رکھائیا۔ جس دا سب توں وکھرا جام، جگت نشیاں دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندھ اندھیرا میٹے شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ درشن دیوے آپ سری بھگوان، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جو ویکھنہارا دین دنی تمام،
 کھوجنہارا تھاوں تھانیا۔ جس نوں سجدے کردے سلام، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کمائیا۔ نام جپنا رسنا جہوا بٹی دند، گھہ ہوٹھ صفت صلاحیا۔ دین دیاں سدا بخشند، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ انتر نرنتر دیوے اگم اند، اند
 اند وچوں پرگٹائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسے سارے دے چُکائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی دُھر دے لیکھے پائیا۔ کرے پرکاش بنا
 سورہ چند، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ آون جاون میٹے پندھ، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب

اک گوسائیا۔ ساچا نام چو ہر ایک، ایک ایک دیوے وڈیایا۔ جس دی سب نے رکھی ٹیکا، ٹلے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ سو دین دایلا پڑکھ اکالا کرے
 بدھ بیکا، پت پُنیت آپ کرائیا۔ ہر جن سنت سہیلے بھیو چکائے اینکار ایک، اک اک نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد کہے میرا نام اگمڑا، آد جگادی اگم۔ جس دی قیمت نہ کوئی پیسا دمڑا، نہ کوئی لیکھ چکائے مائس ذاتی وچ جرم۔ دین
 دیال ہوواں بخشڈڑا، جگ جگ جن بھگتاں میٹاں بھرم۔ زرگن ہو کے رنگ رنگنڈڑا، سرگن سچ دستاں دھرم۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اینکارا پروردگارا بخشنہارا ساچا سرن۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سرُپ سنگھ دے گرہ سکھے شاہ فقیر دے نال شہر گرداس پُر * ۱۳۶۱

ہوتلہو مقامے یک جدیوم زوی عرشے نزی زوولے مُزا نورانے نرا واعدے خدایک زمی ہوزو شوسے زوا زکمائے وضو زُنستو زُنستی زمی زوی زخٹو
 ۱۳۶۱
 یسی زوا زوائے خدایک محمدے رجوع گوشے زود شاہے نود۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایا۔ چشمے نورانہ
 نکھستوں زوی زم دواؤ زن زم چائے زوونستے موائے دستے دُعاے فرشے ادائے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 بے پرواہیا۔ بنیل دھام ہوتلہو، حق حق جنایا۔ جتھے لیکھا نہیں بُت رُوح، بُت توں باہر اپنا سھم جنایا۔ جتھے اکو آواز اڈاں توں ہی توں، دوجا نظر کوائے
 نہ آئی۔ اوہ مالک خالق اللہ ہو انا ہو، دو جہاناں باہر اپنا بھیو چکایا۔ جتھے نہ کوئی حد نہ کوئی حدود نہ کوئی جنگل نہ کوئی جوہ، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ اکو نور
 نور الاہیا۔ زفی اللہ مُفتے جو دستے دُحشرے نوش پیشین پیشانی رُپوش نظرے نزع نیرن نیرا نظر کسے نہ آئی۔ ہو تلہو حق حقیقت جتھے نہ کوئی شکوہ نہ
 کوئی شک، شکوہ رہن کوائے نہ پایا۔ بن نیز لوجن نین جس ویکھیا اُس کہا انا الحق، حقیقت دا مالک بھیو گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔

کہن سُنن دیاں دوویں باتاں، باطن بھو کھلایا۔ اچ خوشیاں والیاں پریم دیاں راتاں، رُتری پر بھ دے نال مہکایا۔ جس وچ بھگتاں ملنیاں اگئی
 داتاں، داتا ہو کے آپ ورتایا۔ ستمکھ بیٹھیاں دے اندر وڑ کے مارنیاں جھاتاں، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ بجر کپاٹ کھول کے تاکا، اوہلا اوہلے
 وچوں چکایا۔ سترگر شبد مار کے ہاکاں، ہوکا حق حق سنایا۔ اٹھ سنتیا آتما میریا نکیا جہاکا، او کگو پچو تیتوں لواں جگایا۔ جے تیتوں جننی نہیں چکیا سترگر چک
 لئے اپنی ڈھاکا، پھر باہوں گود اٹھایا۔ تیرا میرا آد انت داساکہ، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھایا۔ کچھ میرے کولوں لہنا دینا لے لے باقا، باقاعدہ جھولی
 دیواں پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ گل وچوں گل جائے لہ، لہاں وچوں نکلی اپنا رنگ
 بدلایا۔ شبد شبد دامیلا ہندا نال سبب، وقت سہنجا دے گواہیا۔ جس نوں عاشق معشوق رہے دوویں لہ، بن نیناں نین اٹھایا۔ نالے کہن پتہ نہیں کیہرا
 نور الہی رب، یامین کہہ کے جس نوں سیس نوایا۔ اوہ بے پرواہ اگم اتھاہ پروردگار سانجھا یار کیہڑے ویلے اپنا نور پرگٹ کرے جھب، کایا مندر اندر
 پردہ آپ اٹھایا۔ پیسا پریم ہو کے جگت جہان توں باہر اپنی دے حد، حدود اپنی اکو اک دکھایا۔ جتھے نوں میرا میں تیرا بنا سزاں وچے ند، انحد نادى
 ناد درڑایا۔ دیک بن تیل باقی رہیا جگ، جوتی جاتا کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک
 اکھوایا۔ گل کہے میرا گل وچوں نکلے روپ، سوہنی بنت بنایا۔ میں دیکھاں اکوست سرپ، جوتی جاتا ڈھردر گاہیا۔ جو سب دا شہنشاہ بھوپ، پاتشاہ نور
 الہیہ۔ جس دا سترگر شبد دلارا دوت، دو جہان کرے شنوایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاں جدوں لہے لہے بھگتاں والی کوٹ، کایا کٹیا اندروں اپنا پردہ اٹھایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ گل کہے میں نہ وڈی نہ چھوٹی، میرا آکار نظر کسے نہ آیا۔ میرا بھو
 پاسکے نہ کوٹن کوٹی، انگنت ڈھولے گئے گایا۔ میں سب توں نیڑے سب توں دُور چڑھ کے بیٹھی اگئی چوٹی، جتھے بن سترگر توں دیکھن کوئے نہ پائی۔
 بے شک میں بیکھری بانی وچ بولی جاندی نال ہوٹھیں، پر میری دھار سب توں باہر نظری آیا۔ میں کدے نہ ہوئی کھوٹی، کھوٹیاں کھرے دیاں بنایا۔
 میرا ناتا نال اُس پر م پُرکھ دی جوتی، جو جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہایا۔

سنگر سچا پری پورن، پورن سنگر اک اکھوائیا۔ جو سب دے وسے نیڑے دُورن، نج گھر بیٹھا آسن لائیا۔ جس نوں کھندے حاضر حضورن، حضور اکو دُھر درگاھیا۔ جو داتا جو دھا سوربیر سورن، شکتی شالی بے پرواھیا۔ جو دیوے نادشبد اگئی تورن، تریا دا بھيو چکائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑن، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھن، آپ اپنے رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی کٹ کے جوڑن، پھاسی دھرم رائے نہ کوئے رکھائیا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگ گوڑھن، آپ اپنے وچ ملائیا۔ نانا توڑ کے کوڑ کوڑن، کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔

۱۲۶۳

واہ واہ کہے میں آد جگادی واہ، واہ واہ کہہ کے سارے پر بھو دا گن گائیا۔ میرا مالک بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ آد جگادی بنے ملاح، جگ جگ کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جدوں چاہے اپنا بدل دیوے ناں، ناؤں نرنکارا آپ ہو جائیا۔ آپے پتا آپے ماں، آپے بنے جنیندی مائیا۔ غریب نمائیاں نتھاوایاں دیونہارا تھاں، تھان تھنتر اک سہائیا۔ جن بھگت سہیلے پھڑ کے بانہہ، اکٹھے کیتے چائیں چائیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر بدھی رہن نہ دیوے کاں، ہنس روپ لئے بدلایا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کھیڑے گراں، کایا مائی پھول بھلائییا۔ ہر جن جس نوں کھندے واہ واہ، واگرو تیری بے پرواھیا۔ اوہ پڑکھ اکالا دین دیا لا جگ جگ جن بھگتاں کول جاوے آ، دُھر دا بن کے پاندھی راھیا۔ بھيو ابھیدا دئے گھلا، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ واہ کہے جو واہ واہ کہن، کہہ کہہ خوشی بنائیا۔ اوہناں دانا تا جڑیا نال نرن، نر ہر دیکھے چائیں چائیا۔ بن جگت نیراں توں درشن پان اگے نین، جگت لوچن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گھر سوامی ٹھا کر مل جائے ساک سین، سجن اکو سوبھا پائیا۔ جس دے پیار وچ بھگتاں نوں بھل جان بھائی بھین،

۱۲۶۳

مات پت نظر کوئے نہ پایا۔ سرشتی ساری دسے طرفین، بنا پُرکھ اکال توں سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ واہ واہ کیتیاں بنا اوہناں نوں نہ آوے چین، واہ
واہ کہہ کے پر بھو دے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہایا۔

سنگر شبد کہے بخش دے انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ نور نورانیا نوری چاڑھ دے چند، جوتی جاتے کر رُشٹایا۔ بنا رسنا جہوا توں توں میرا میں
تیرا شبدی دھار گایے چند، ڈھولا سوہلا اک درڑایا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی تیری وچ سمایا۔ دُئی دویتی اندر رہے نہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو
بھٹایا۔ مانس جنم بھاگ ہون نہ دیویں مند، مند بھاگی لینا ترایا۔ تیرے دواویوں اکو منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تن وجود کایا مائی رنگ،
رنگت اکو اک رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ ساچا انند بخش دے پُرکھ اکالے، پر م پُرکھ
تیری سرنا یا۔ دینا بندھپ دین دیا لے، دیا بندھ تیری وڈیایا۔ پھل لا کے کایا پنج تت دے ڈالے، پت ٹہنی دے مہکایا۔ دیا باقی جوت جگا نرالے، بن
تیل باقی کر رُشٹایا۔ تیری منزل راہ ملے سکھالے، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ
جگایا۔ سچا انند سنگر سیوا، سیوا سچ وڈیایا۔ مہربان ہووے وڈ دیوی دیوا، دیو آتما ویکھ وکھایا۔ کرپا کرے جو دسے دھام نہکیوا، اٹل محل سو بھاپایا۔
سچ پیار دا انتر لاوے تھیوا، کوستک نیا روپ بدلایا۔ پوتر کرے رسنا جہوا، سواس سواس وچ سمایا۔ نام پدارتھ دے کے اگتا میوہ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ انند دیوے پر بھو تن مائی ساچے مندر، تتوت تت درڑایا۔ پرکاش
کر کے ڈو گھی کندر، اندھ اندھیر دے چکایا۔ ترے دھاتو توڑ کے چندر، رجو طعمو ستو دا لیکھا دے چکایا۔ منو آدہ دشا نہ دھائے بندر، شبد ڈوری نال
بندھایا۔ پرکاش دے کے بنا سور یہ چندر، نور نورانہ کرے رُشٹایا۔ نج گھر واسی وسے سدا سنگن، سکلا سنگ بنایا۔ جگت وکار توڑ کے پھندن، ڈوری شبد
تند بندھایا۔ جنہاں نوں لائے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جایا۔ تہاں نوں دیوے سچ انندن، انند پر واسی ہوئے آپ سہایا۔ جو آد جگادی ٹٹی آوے

گنڈھن، وچھڑیاں میل ملائیا۔ اُس نوں اِکو ڈنڈاوت اِکو بدنن، اِکو سجدہ سِیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔

نہ کوئی ایکا نہ کوئی دو، دو آ ایکے وِچ سمائیا۔ ایکا دو آ اِکو گئے ہو، بن ایکے دُوئے توں آپے ہوکا دیوے تھاوَن تھانیا۔ جوتی دھار بن نرموہ، نُور نُورانہ نُور کرے رُشائیا۔ جس نوں کہندے نرنجن پُرکھ سو، سو صاحب بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اپنی کر کے لو، بن لونناں کرے رُشائیا۔ نرنکار نرنکار بھيو مٹا کے دو آ دو، دُتیا لیکھا دے چُکائیا۔ آد نرنجن آپے کر کے اپنی لو، بن ایکے دُوئے ویکھے تھاوَن تھانیا۔ ابناشی کرتا جس دا بھيو نہ جانے کو، بے انت کہہ کے سارے گائیا۔ سری بھگوان اپنا آپ آپے لئے جوہ، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پاربر ہم ایکے دُوئے نالوں ہو نرموہ، مُجبت مُجبت وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اِک گوسائیا۔

۱۲۶۵

اک توں ہووے دو، دو اِک روپ سمائیا۔ اِک دُوئے توں کرن کھوہ کھوہ، ایہہ کھیل بے پرواہیا۔ جس ویلے اِک دُوئے نال جان چھوہ، مل مل کے اِک دُوئے وِچ سمائیا۔ آپ آپے اپنا آپ ہو، آپ اپنا لینا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنگر سچا سری بھگوان، ہر کرتا اِک اکھوائیا۔ سنگر سچا نوجوان، بال بردھ نہ روپ بدلایا۔ سنگر سچا مہربان، محبوب نُور الاہیا۔ سنگر سچا دیوے دان، دست نام ندھان ورتائیا۔ سنگر سچا وکھائے دھرم نشان، نشانہ دین دُنی بدلایا۔ سنگر سچا دیوے اگم گیان، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ سنگر سچا بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ گرام، محل اٹل اِک سہائیا۔ سنگر سچا دپیک جوت جگائے مہان، بن تیل باقی کر رُشائیا۔ سنگر سچا شبد ناد سنائے دھنکان، انحد نادی راگ درڑائیا۔ سنگر سچا امرت رس دیوے پین کھان، نچھر جھرنا بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ سنگر سچا گھر سوامی ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنگر سچا چرن پریتی بخشے دھیان، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ سنگر سچا جس دا آد جگادی اِک ودھان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

۱۲۶۵

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ سنگر سچا سری بھگونت، ہر کرتا اک اھوایا۔ جو آد جگادی کنت، کنتوہل دھر درگاہیا۔ جس دا نام
 ندھانا منت، منتو دو جہان حل کرایا۔ جس دا میل ملاواں نال ساچے سنت، ساجن ہو کے ویکھ وکھایا۔ اپنی مہما دتے اگت، گنتی گنت نہ کوئے
 سمجھایا۔ دھرم دھار دی بنائے بنت، گھاڑت اپنی گھاڑن لئے گھڑایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ بودھ اگادھان کے پنڈت،
 بن اھراں کرے پڑھایا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، آتم پر ماتم ساچا سنگ جنایا۔ لیکھا مکا کے بہشت جنت، چرن کول بخشے سچ سرنایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سنگر سچا پر م پڑھ ابناشی، ابناشی کرتا اک اھوایا۔ جس دی منڈل منڈپ
 راسی، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جو سچھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جو شاہو بھوپ شباشی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دی لکھ چوراسی داسی، سیوک ہو
 کے سیوکمایا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں دئے وشواسی، وشا اپنا نام سمجھایا۔ جو تن وجوداں نرگن جوت کرے پرکاشی، پرکاشوان اک اھوایا۔ جس دا لہنا
 دینا وشن برہما شو شکل نال کیلاشی، حکم حکم وچوں پرگٹایا۔ اوہ بھگتاں سنتاں میٹنہار اداسی، چنتا غم غم خوار دئے گوائیا۔ نام چپائے بنا پون سواسی، اجپا
 جاپ وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنگر پورا پڑھ اکالا، اکل کل دھاری اک اھواینیدا۔
 آد جگادی دین دیالا، دیا ندھ بھيو اٹھانیدا۔ وسنہار سچھنڈ سچي دھر مسالہ، درگاہ ساچی سو بھاپانیدا۔ جس داشبد دلارا لالا، لالن اکو رنگ رنگانیدا۔ جو
 جگ جگ کھیلے کھیل نرالا، نر اکار ساکار روپ وٹانیدا۔ دھرنی دھرت دھول دھول لوک مات بنے دلالا، وچولا ہو کے ویکھ وکھانیدا۔ نام ندھان نوجوان
 ہو کے دئے سکھالا، صفتی صفت وڈیانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتانیدا۔ سنگر پورا نام
 دیوے سوہنگ سو، سو پڑھ نرنجن دیا کمایا۔ آتم پر ماتم آپے جائے ہو، ہر پڑھ نرنجن بے پرواہیا۔ بھيو چکائے دوانگ دو، اینکار وڈی وڈیایا۔ سچ پرکاش
 کرے لو، آد نرنجن کر رُشٹایا۔ آپ اپنا آپے لئے جوہ، ابناشی کرتا وڈ وڈیایا۔ اپنا اپنے نال بندھائے موہ، سری بھگوان کھیل کھلایا۔ پار برہم اپنا لیکھا
 اپنے وچ رکھے نہ اک نہ دو، دو آیکا اپنا کھیل کھلایا۔ سنگر شبد ڈھو آ دیوے ڈھو، سچ وست وست ورتانیا۔ جس دا بھيو نہ جانے کو، کھوجیاں ہتھ کسے نہ

آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ سوہنگ سو آدی دھارا، وشن برہما شو دتی وڈیآ۔
شبدی شبدی کھیل اپارا، اپرپر سوامی آپ جنایا۔ جس دا کھیل ترے گن باہرا، پنچم تت نہ کوئے وڈیآ۔ جو لیکھا جانے وشن برہما شو وچ سنسارا، سنساری
بھنڈاری سنگھاری اپنی سیو لگایا۔ جس دا آدی جگادی سندیسہ ایکا اکو وارا، اک اکلادے درڑایا۔ جس لکھ چوراسی ترے گن مایا پنچ تت کیتا پسارا، رجو طمعو
ستو اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنی کھیل کھلایا۔ آتم پر ماتم دے ادھارا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ توں میرا میں تیرا اپرپر سوامی لا کے نعرہ، سوہنگ ست
ست سمجھایا۔ ہنگ برہم دا پار کنارہ، پت پر میثور بھیو چکایا۔ انت جوت جوت وچ ایکا روپ نرکارا، ساکار سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جس دا وسیرا سچھنڈ
دوارا، درگاہ ساچی مقامے حق سو بھاپایا۔ جس داروہ اوتار پیغمبر گروہے ساکارا، تن وجوداں کھیل کھلایا۔ جوتی جاتا ہو کے ظاہرا، پرکھ پدھاتا ویکھ
وکھایا۔ نام شبد دے سچی دھنکارا، دُھن آتمک راگ درڑایا۔ امرت بخش اگما ٹھنڈا ٹھارا، ست ستوادی بن رسنا جہوا جام پیایا۔ لوک مات دے ادھارا،
اُدر دا لیکھا دتا مکایا۔ جنہاں رسنا جہوا ڈھولا گایا گیت سنایا میت مَرا، مَتر پیارا اک اکھوایا۔ جو زرگن سرگن سرگن زرگن ہوئے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی
کرے رُشانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ سوہنگ دھار آدی جگادی، اکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
پر بھ دا کھیل برہم برہادی، برہمانڈ اپنا حکم چلایا۔ آتم پر ماتم سدا انادی، جس مرن وچ کدے نہ آئیآ۔ ایہہ حکم سندیسہ بودھ اگادھی، بدھی توں پرے
پڑھایا۔ جیہڑی رسنا نال نہ جائے ارادھی، سواساں نال کوئے نہ گایا۔ جوتی دھار جوت وسادی، وِشو دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک گوسانیا۔ سوہنگ اکھری جاپ جگت دا گاؤنا، صفتی ڈھولے گایا۔ بھگتاں سوہنگ روپ سرُپ
وچ سماؤنا، اپنا آپ مٹایا۔ گھر پر ماتم اکو بہاؤنا، سچ سُنجنی جو سہایا۔ بن اکھیاں درشن پاؤنا، نج نیتز نین کھلایا۔ بن سیس سیس جھکاؤنا، نو نو لگنا پائیآ۔
پُرکھ اکالا دین دیالا سچ پریتی وچ مناؤنا، پیار مَجت وچ منگ منگایا۔ جس نے دسم دواری پردہ لاہنا، بھیو ابھید رہے نہ رایا۔ بھگت بھگوان اکو گھر وساؤنا،
سد وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر سچا آتم پر ماتم جوڑ جوڑے، جوڑی ہر

جگدیش کرائیا۔ نام اگے چاڑھے گھوڑے، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ بن قداماں چرناں دوڑے، بھجے واہو داہیا۔ پندھ مکائے بھیرے سوڑے، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ پھل چھڈے مٹھے کوڑے، جگت رس نہ کوئے چکھائیا۔ انت اکو چڑھے سنگر سچے پوڑے، پوڑی ڈنڈا دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ جتھے صاحب سوامی آپے بہڑے، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جنہاں نوں سنگر سوہنگ سو جاپ دسیا، لوک مات کیتی پڑھائیا۔ دوس رین انتر نرنتر آپے دسیا، روم روم وچ سمائیا۔ ساڈھے تن کروڑ دی میٹے رین اندھیری مسیا، نوڑی چند چند چوکائیا۔ بن رسنا جہوا چپائے کتھیا، کتھنی چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ کرپا کرے پڑکھ سمرتھیا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھیا، جگت ادھار نہ کوئے رکھائیا۔ جو پریم پریتی وچ ستھر لتھیا، یارڑا سچ دے سہائیا۔ لہنا دینا پورب لیکھے لائے مستک متھیا، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائیا۔ جو نرگن نرویر نراکار نرنکار دو جہاناں پھرے نسیا، بھجے واہو داہیا۔ جس سسے اٹے ہوڑا لایاتے اپنا بھيو دسیا، ہنگ برہم بھيو آپ گھلایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کرے پرکاش بنا رو سسیا، بن سورہ چن ڈگگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ ۱۲۶۸

نرگن دھار پڑکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ دکھائیا۔ جو ہوئے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا، پاربرہم برہم میلانے ملائیا۔ ایش جیو دس کے گاتھا، گھر گبھیر کرے پڑھائیا۔ سنگر شبد ہو کے دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جو تن وجوداں چلاونہارا راٹھا، رتھ رتھو ہی ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسائیا۔ سنگر شبد جس نوں دیوے دان، دیا وان دے ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر مکان، مکہ کعبہ اکو اک سہائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے آن، پروردگار پھیرا پائیا۔ جس دے ڈھولے صوفی سنت فقیر بھگت سہیلے گان، گا گا شکر منائیا۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ غریب نہانے کوجھے کملے کرے پروان، پریم پڑکھ پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی لیکھا جانے دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ کرم سنگھ دے نوٹ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پُر *

کرم سنگھ دا کرم ہویا نہکرمی، پر بھ دیوے مان وڈیا نیا۔ جس دی آتما پھیر لوک مات کدے نہ جنمی، جنم وچ کدے نہ آئی۔ اکو جگہ ملی تے ملی پُرکھ اکال دی چرنی، جتھے جگت والا چرن ویکھن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دے وڈیا نیا۔ آتما کہے میں پچی سچکھنڈ، بن قداماں قدم اٹھائی۔ پنڈھ مُکا کے برہمنڈ کھنڈ، بھجی واہو داہیا۔ میرا لیکھا رہیا نہ جیرج انڈ، اُتہج سیتج ناتا گئی تڑائی۔ سنگر شبد نے اپنے نال پائی گنڈھ، جس نوں سکلیا نہ کوئے کھلایا۔ رائے دھرم ویکھ کے پاؤندارہ گیا ڈنڈ، اُچی کوک کوک سنایا۔ شکر نے کہا ایہہ نہیں تیری ونڈ، سنگھاری ہو کے دیاں سنایا۔ کیوں اس نوں سنگر شبد نے پائی ٹھنڈ، جگت دی اگنی نہ کوئے تپایا۔ ایہہ سدا دی سہاگن وچھوڑا چکھیا رنڈ، رنڈ پیا رہن کوئے نہ پائی۔ اس دانو اس استھان ہونا وچ سچکھنڈ، تھر گھر بہہ کے اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دے وڈیا نیا۔ آتما کہے میرا سچ گھر ہویا وسیرا، سوہنی ملی وڈیا نیا۔ نہ ایہتھے سورہ چند نہ کوئی جگت پرکاش نہ اندھیرا، سد اکو رنگ ویکھ وکھائی۔ میں جدھر نکال بھگتاں دا ڈیرہ، بنا بھگتاں توں دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر ویکھاں اوتار پیغمبر گرو ایہتھے مارن پھیرا، جوت جوت جوت وچوں پرگٹائی۔ میرے صاحب نے میرا کیتا حق نیڑا، حقیقت دے مالک نے حق میرا میری جھولی پائی۔ دھن بھاگ میں آکے آن کے ویکھیا پر بھو چرن دا کھیرا، جتھے کھڑکی کُنڈی ویکھن کوئے نہ پائی۔ میں حیران ہو گئی ایہتھے کوئی نہیں کسے دا جھیرا، جھکڑے والا نظر کوئے نہ آئی۔ سارے اک دوجے نوں کہن توں میرا میں تیرا، میں تیرا توں میرا، اکو روپ وچ اکو روپ گئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں سد سے نیڑن نیڑا، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کوئے رکھائی۔

۱۲۶۹

۱۲۶۹

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ سُنڈر سنگھ دے گرہ پنڈ رو سے ضلع گرداس پُر * *

سَنگَر شبد کہے اوتار پیغمبر گر ہوو و سوادھان، جوتی جاتے پُر کھ بدھاتے اِکو لو اَنگڑا ئیا۔ بن نیتز لوچن نیناں نگاہ مارو زمیں اسمان، دھرنی اُتے ویکھو چائیں چانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرم دی دھار ویکھو و دھان، چار کُنٹ دہ دشا پھول بھلایا۔ آتم پر ماتم رہیا نہ کوئے گیان، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ شبد انادی سُنے نہ کوئے دھنکان، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوایا۔ امرت رس نَجھر جھرنالے نہ کسے پین کھان، بوئد سوانتی نا بھی کول نہ کوئے ٹپکایا۔ من کلپنا پھرے شیطان، شرع شریعت کرے لڑایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے کسے نہ آن، نَج نیتز لوچن نین دس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سَنگَر شبد کہے اوتار پیغمبر لوک مات مارو جھاتی، درگاہ ساچی پردہ آپ اٹھایا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں ہوئی اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے رُشائیا۔ کیوں جھگڑاپیا کاغذاتی، اکھر اکھر ویکھ وکھایا۔ سب دا لہنا تکو بہنہ بدھ بھانتی، بھيو ا بھید دینا جنایا۔ کسے ہردے و سیا نہیں کملا پاتی، پت پر میثور ملن کوئے نہ پایا۔ سب دی زندگی تکو حیاتی، جیون جیون وچوں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سَنگَر شبد کہے اوتار پیغمبر گر نگاہ مارو اپنے دین مذہب، مشورہ میرے نال بنایا۔ کسے دارہیا کوئی نہ ادب، آداب وچ سپس نہ کوئے جھکایا۔ کلج کرپا کوڑ کیتا غضب، حیرانی وچ سرب گر لایا۔ دھرم دی دھار مایا ممتا وچ ہوئی جذب، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ نو کھنڈ پر تھی تکو تشدد، جھگڑا دین دنی سمجھایا۔ صوفی سنت فقیر بھگت سہیلے کوٹاں وچوں دو چار عدد، بہتی گنت نہ کوئے گنایا۔ تسیں جیواں جتناں کیوں نہیں کردے مدد، ہر ہردے اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ سَنگَر شبد کہے اوتار پیغمبر گر دھرنی دھرت دھول دھول ویکھو کھیل اگم، اگمڑے ہو کے دھیان لگایا۔ کسے بھيو نہ چکے اپنے برہم، پار برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ سب دی درشتی ہوئی جرم، چم درشتی ڈیرہ کوئے نہ ڈھایا۔ کوڑ گڑیارا بنیا کرم، کرم کانڈ دا لیکھا سمجھ کوئے نہ پایا۔ سچ دارہیا کوئی نہ دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول رہی گر لایا۔ اپنا وعدہ قول اقرار تکو پرن، جو پیشین گوئیاں وچ آئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد دھر دیا لو، دینا بندھپ تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک خالق سچھنڈ
 سچّی دھر مسالو، درگاہ ساچی مقامے حق سو بھاپایا۔ اسیں لاڈلے تیرے سُت نئے بالو، بچپن تیرے چرن ٹکایا۔ اسماں سب کجھ تکیا دین دُنی دا حالو،
 حالت بگڑی خلق خدایا۔ تُدھ بن کلجگ انت نہ کوئے سمبھالو، سمبل دے مالک ہونا آپ سہانیا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے جو سنگر نانک دے کے گیا
 پُت کالو، کل کاتی ڈیرہ ڈھانیا۔ سَت دھرم تیرے حکم نال ہووے چالو، چوتھے جگ دا لیکھا دے مُکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد دھر دے کھیوٹ کھیٹے، دو جہان دے مالک تیری بے پرواہیا۔ اسیں جگ چوکڑی
 تیرے بیٹے، بچپن تیرے چرن ٹکایا۔ سدا سکھان تیری سیجا لیٹے، سَت سروپ وچ سمایا۔ سانوں یاد وعدے قول اقرار کیتے، جو کرتا پُرکھ دے
 درڑایا۔ ساڈے اتم سب دے سمیں پیتے، پچھلے بیٹھے بندھ مُکانیا۔ ہُن اگے تیرے حکم دی چلے ریتے، ریتوان تیری سرنایا۔ جھگڑے مُکا دے مندر
 مسیتے، کایا کعبہ اک جنایا۔ اتم پر ماتم سب دا ہووے پیتے، مَتر پیرا اک اکھوانیا۔ سنگر شبد ہر ہر دے وسنا چیتے، چت وت تھگوری رہن کوئے نہ پانیا۔
 دین دُنی دی پوتر کر دے نیتے، نیتوان تیری سرنایا۔ تیرا اکو حکم ہووے حدیخے، حضرتان توں باہر کر پڑھانیا۔ ساڈے لیکھے مُکا بیس پیسے، اک ایسے
 تیری اوٹ تکایا۔ انت کنت بھگونت اکو چھتر جھلے تیرے سہسے، جگت جگدیش تیری وجدی رہے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر دھر دا حکم درڑاواں گا۔ سو پُرکھ زرنجن سگلا سنگ رکھاواں گا۔ ہر پُرکھ زرنجن میل
 ملاواں گا۔ اینکارا جوڑ جڑاواں گا۔ آد زرنجن نور رُشاواں گا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاواں گا۔ سری بھگوان بھيو چکاواں گا۔ پاربرہم برہم سنگ رکھاواں گا۔
 سنگر شبد ہو کے ڈنک و جاواں گا۔ دھرنی دھرت دھول دھول، سمبل اکو بنک سہاواں گا۔ دھر دا بن کے پنڈت پاندھا رول، فُرنے فُرنیاں وچوں
 پرگٹاواں گا۔ سب دے وعدے پورے کراں قول، کرنی دا کرتا آپ ہو جاواں گا۔ جو آشا رکھ کے گیا کرشنا کاہنا ساول سول، ساوریا ہو کے ویکھ
 وکھاواں گا۔ ہر گھٹ انتر زرنتر جاواں مول، مولا ہو کے بھيو چکاواں گا۔ آپ سدا رہاں اڈول، اڈل ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ کلجگ انت پورا تولاں

تول، ترازو کٹڈا نام ہتھ اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دا لحم اک ورتاواں گا۔ سنگر شبد کہے ڈھر لحم اگم ورتایگا۔ دین دیال دیا کمایگا۔ لہنا دینا سچ دا ویکھ دکھایگا۔ چار جگ دے شاستر نال ملایگا۔ اکھر اکھر پھول بھلایگا۔ بھیو ابھیدا آپ چکایگا۔ اچھل اچھیدا ہو کے ویکھ دکھایگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک سنایگا۔ ساچا لحم اک درڑاویگا۔ دو جہاناں آپ سناویگا۔ سری بھگوان کھیل کھلاویگا۔ گر اوتار پیغمبرو، لیکھا سب دی جھولی پاویگا۔ جو وسنہارا دیس پردیسا، دو جہاناں ویکھ دکھایگا۔ جو وعدہ کیتا گو بند دس دسمیشا، وہ دشا اپنا رنگ رنگاویگا۔ جو سے سچھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی آپ سہاویگا۔ جس دانام گائے سہنسر مکھ شیشا، دو سہنسر جہوانال وڈیاویگا۔ جگ بدلنا اُس دا پیشہ، پیشین گویاں سب دیاں پھول بھلاویگا۔ اوہ مالک خالق نر زیشا، نر زائن نور رشناویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماویگا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر سُنو لحم گردیوا، دیو آتما دھار جنایا۔ سب دی لیکھے لاوے سیوا، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ جس دے گن گائے نال رسنا جہوا، بتی دند صفت صلاحیا۔ اوہ مالک خالق اکھ ابھیوا، اگوچر اگم اتھاہ اک اکھوایا۔ جو وسنہارا سچھنڈ دھام سچے نہکیوا، نچل اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا مہربان، مہربان مہربان مہربان اگم اتھاہیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ضلع گرداس پور * *

جن بھگتاں پر بھ بخشے دات، نام ندھان جھولی پائی۔ کایا مندر اندر پچھے وات، نرگن ہو کے ویکھ دکھایا۔ بن نیتز لوچن نیئاں مارے جھات، بن اکھیاں اکھ اٹھایا۔ سچ پریتی جوڑے نات، آتم پر ماتم میل ملایا۔ در دکھاوے اگم اکانت، نور نورانہ نظری آئی۔ تن وجود کرے شانت، اگنی تت بھجایا۔ لہنا دینا ویکھے لوک مات، دھرتی دھرت دھول دھول سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے انگ لگایا۔ بھگت جناناں پر بھ ساچا میتڑا، متر پیارا ایک۔ جو وسے دھام انڈیٹھڑا، سچھنڈ دوارے دے ٹیک۔ نام جنائے اگم میٹھڑا، بدھی کرے پیک۔ اگنی

تت نہ لائے سیکڑا، نظری آئے نیتن نیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ جن بھگتاں سد پیاردا، پریتم
دُھر در گاہیا۔ آد جگاد نہ کدے وساردا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ نام سندیسہ دیوے راگ سنائے اگئی ستار دا، بن کنگ ستار ہلایا۔ شبد سنائے
انادی دُھکار دا، انحد نادی ناد درڑایا۔ پرکاش ہووے جوت اُجیار دا، نور نورانہ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
ہر جن ساچے میل ملائیآ۔ بھگت جنان بھگون رنگدا، کایا چولی نام مھیٹھ۔ میل بخشے دُھر دے سنگ دا، لیکھے لائے کوڑے ریٹھ۔ نام سنائے دُھر مردنگ
دا، پُرکھ اکلا پیٹھلو پیٹھ۔ رس دیوے انوکھے اند دا، گرہ مندر وکھا انڈیٹھ۔ جھگڑا میٹھے وکار پنج دا، شبد سہاگی سنائے گیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوایا۔ سنگر شبد کہے میں بھگتاں ویکھنہارا، جگ جگ ویس وٹایا۔ کل کلکی لئے اوتارا، کل کاتیاں
پندھ مکائیآ۔ بھگت سہیلا ویکھاں میت مُرا، متر پیارا لواں جگایا۔ راتی ستیاں کراں دیدارا، بن نیتز لوچن نین اھ کھلایا۔ نظری آوے پرورد گارا،
سانجھ یار نور الاہیا۔ جس داسب نے دتا اشارہ، گرنتھ شاستر کوک کوک درڑایا۔ اوہ آوے کل کلکی اوتارا، نہکنا دُھر امام اک اھوایا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں رنگاں چولی، تن وجود دُھر دارنگ چڑھایا۔ توں میرا
میں تیرا دتاں بولی، پاربرہم برہم میلا میلاں سچ سُبھائیآ۔ سرگن دھار ہو کے کھیلاں ہولی، ہر کرتا ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں ادھاراں، ادر دا لیکھ مکائیآ۔ مائس جنم جنم سدھاراں، سدی ودی ونڈ نہ
کوئے ونڈایا۔ کلجگ اتتم تکاں کنارہ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچے رنگ رنگایا۔ بھگت
جنان سنگر شبد کہے میں پیتا، متر پیارا اک اھوایا۔ جو وسیا ہر گھٹ چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ جیہڑا نہ مرینا نہ جیتا، جیون جگت اپنے ہتھ رکھایا۔
جس گھر گھر ست سچ بخشنی پریتا، پریتم ہو کے میل ملائیآ۔ اوہ بدلنہارا نیتا، نیتیان وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
نہکناک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا انتکرن کرے ٹھانڈا پیتا، اگنی تت تت بُجھائیآ۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ بلکار سنگھ دے گرہ پنڈ رسول پُر ضلع گرداس پُر *

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ ساڈے انتشکرن آئی حیرانی، حیرت وچ تیرے آگے سیس نواہیا۔ ساڈے دیناں مذہباں اندر آئی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکانیا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئے نشانی، کلج کریا کوڑ ہلکانیا۔ جھگڑا تک لے چارے کھانی، انڈج جیرج اتبج سیج رہی گر لانی۔ پیار رہیا نہ کسے اکھراں والی بانی، نام کھے رنگ نہ کوئے رنگنیا۔ دین مذہب دی شرع ہوئی شیطانی، شریعت بیٹھی اپنی ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے دھر دے کملاپات، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے لوک مات، نرگن ہو کے سرگن ویکھ وکھانیا۔ ساڈے نام کھے گرنتھ شاستر لیکھا تک لے کاغذات، اکھرا پھول پھلانی۔ جھگڑا مٹے نہ دین مذہب ذات پات، اذاتی روپ نہ کوئے درسانیا۔ اک دوجے دا کرن گھات، گھاؤ کوڑی کریا رہے لگانیا۔ ست دی رہی نہ کوئے جماعت، ویدا حق نہ کوئے پڑھانیا۔ جدھر تکیئے ہوئی اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے انتم ساڈی بچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سچ دوار ایکنکار اکو منگیئے دات، اکٹھے ہو کے سیس نواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈے نام کلیاں رہیا کوئے نہ رس، رستہ دین دنی گئی بدلانیا۔ منوآ ہوئے کسے نہ وس، دہ دشا اٹھ اٹھ دھانیا۔ پرکاش ملے نہ کسے رؤس، سور یہ چند پنندھ نہ کوئے مکانیا۔ پروردگار سانجھے یار کرتے پُرکھ مارگ اگتا دس، دہ دشا کر پڑھانیا۔ ہر ہر دے انتر نرنتر تیرا ہووے جس، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھانیا۔ انیلا تیر مار کس، نام ندھانا اک چلانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ دھر دا اکو دے دے جاپ، جگ جیون داتے دیا کمانیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ سنتپ، ست سنتو کھ اک سمجھانیا۔ جیواں جنناں دُرمت میل دھو پاپ، پت پت پت آپ کرانیا۔ لوک مات پرگٹ ہو آپ، جوتی جاتا ہو کے نظری آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ دوارے اکھ جگانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ آ جاتے دھرت، دھول دھول دا لیکھا دے مکانیا۔ نور نورانے شاہ سلطانے نگاہ مار لے اپنی دھرت،

پت پر میشور دیکھ دکھائی۔ جیہڑی پیشین گوئیاں وچ ساڈے نال کیتی شرط، بھوکھتاں وچ اپنا لھم ورتایا۔ بے شک تُوں مالک والی عرش، عرش پریتم
نور الایہا۔ انت نگاہ مار لے اُتے فرش، فرشتے خاکی زمیں زماں دھیان لگایا۔ جوتی جاتا ہو کے دے درس، بن نیتز نیناں کر رُشناہیا۔ ساڈی چار جگ دی
حرص، سنجگ تریتا دواپر تیرے ڈھولے رہے گایا۔ مہربانا مہربانا مہربانا اپنا کر دے ترس، رحمت اپنی آپ کماہیا۔ ہر ہر دے اندر میگھ دے برس، بوند
سوانتی کول نابھ وچوں پُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ کرپا کر کرتار،
قدرت قادر دیا کماہیا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملاہیا۔ مہربان ہو کے پاسار، مہاسار تھی اپنا ویس وٹاہیا۔ تیرا لہنا
دینا لیکھا نال ہووے کل کلکی اوتار، نہکلنگ اپنا ڈنک وجایا۔ سمبل سہا اپنا دھام نیار، ترے گن اتیتے اپنا آسن لایا۔ امام اماما ہو سکدار، نور الہ نرگن نور
کر رُشناہیا۔ تُوں آد جگادی سب دا سانجھا یار، بے عیب اک اکھوایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اسیں بھوکھتاں وچ آئے اچار، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ محمد
لیکھا گنا صدی چودھویں نال چار یار، عیسیٰ یسویں اپنا انک بنایا۔ گوہند دا ڈھنیا دیکھ وچ سنسار، گھڑی پل اپنی کھوج کھو جانیا۔ وید ویاسا جس دا بنیا لکھار،
کاتب ہو کے قلم چلایا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سچی سرکار، ہر کرتا اک اکھوایا۔ دین دنی بن نیتز نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست
دیپ ہو یا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، مقروض تیرے آگے منگ منگائی۔
تیرے چرن کول ڈنڈاوت بندنا سجھیاں وچ کرے نمسکار، بن سیس جگدیش نیوں نیوں لگیئے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی تیرا انت نہ پاراوار، پاربرہم پت پر میشور بے پرواہ تیری بے پرواہی وچ سماہیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ منگل سَنگھ دے گرہ پنڈ فٹو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے پروردگار میرے نرنکارا، نراکار تیری سرناہیا۔ میری بیننتی سُن پکارا، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ تُوں شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ اک
 اکھوایا۔ سنگر شبد تیرا دلارا، دُلہا دو جہان سو بھا پانیا۔ جس دے حکم وچ آئے تیی اوتارا، اوتر ہو کے کھیل کھلایا۔ جس پیغمبراں دتا اشارہ، سینت
 کلماں والی لگایا۔ گروآں گردیو دے سہارا، سر اپنا ہتھ لگایا۔ چار جگ دے شاستراں بن لکھارا، صفت صلاحی ڈھولے گانیا۔ نام کلمہ کر اجیارا، اکھر
 اکھراں نال وڈیایا۔ میں روواں زارو زارا، دھرنی کوک کوک سناہیا۔ میرے انتشکر دی سُن لے ہاہاکارا، ہوکیاں وچ میری دہانیا۔ کلجگ ودھیا کوڑ
 گڑیارا، کلکاتی نظری آہیا۔ نو کھنڈ پر تھی اندھ اندھیارا، ست دیپ دیپ نہ کوئے رُشناہیا۔ میں جدھر تکاں دھواں دھارا، نوری چند نہ کوئے چکانیا۔
 پوتر رہیا نہیں کوئی دھرم دوارا، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار چرچ رہے سناہیا۔ تیر تھ تھ روون زارو زارا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بن نیناں نیر
 وہانیا۔ تیرے نام دا دے نہ کوئے پیارا، پیسا پریتیم تینوں ملن کوئے نہ پانیا۔ دیا باقی تیرے گرہ نہ ہوئے اجیارا، جوتی نور نہ کوئے رُشناہیا۔ تیرا نام شبد اگتا
 سُنے نہ کوئے دھنکارا، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوایا۔ امرت رس کسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی نا بھی کول نہ کوئے ٹپکانیا۔ من نسا وچ ہو یا ہنکارا،
 گڑھ کوڑ بیٹھا بنایا۔ تر سنا سب نوں کرے خوارا، پنج وکار نال ملایا۔ ترے گن چاروں گنٹ اپنا کیتا ورتارا، ورتمان ویکھ خلق خدایا۔ تیرا پیار رہیا نہ وچ
 سنسارا، سنساری جھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ میتوں کہہ کے گئے پیغمبر گر اوتارا، سندیسہ بھوکھتاں وچ جنایا۔ کل کلکی آوے اپنی دھارا، نہہکنکا روپ
 الاہیا۔ امام ااما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشناہیا۔ میں تیری کرنی انتظارا، راہ تکاں چائیں چانیا۔ کون ویلا میرا صاحب سوامی میتوں دے سہارا،
 سر میرے ہتھ لگایا۔ میں چرن کول دھول ہو کے کراں نمسکارا، دھرنی ہو کے سیس نوایا۔ تیرا لہنا دینا میرے نال سدا جگ چارا، سنجگ تریتا
 دوا پر کلجگ سنگ رکھایا۔ میں تیری دھوڑ مستک لاواں چھارا، ٹکے شہنشاہ رمانیا۔ تُوں ست دھرم سنجگ میرے اُتے کر اجیارا، اجرت کلجگ دے چکانیا۔
 تیرا اکو اشٹ دین دُنی دا ہوئے پیارا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے نام دا دو جہان ہووے اک جیکارا، تُوں میرا میں تیرا آتم

پر ماتم ڈھولا سارے لین گایا۔ تیرا اکو ہووے دُھر در گاہی سچ در بارا، در دروازہ اک کھلایا۔ ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ تیتوں اکو گرہ ہووے نمسکارا، مندر مسجد شو دوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں پنجاں تتاں دیونہار ادھارا، ترے گن اپنا تھم ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سُن لے گریہ زارا، نیتز نیئاں نیر وہایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سمبل دے مالک ہو جا ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل پر گٹایا۔ تیرا سنگر شبد دو جہان تیرا لائے نعرہ، ڈھولا گیت اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا آد انت جگا جگنت سری بھگونت میرا لہنا دینا دے ادھارا، مانگت ہو کے خالی جھولی آگے ڈاہیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ فتو پُر ضلع گرداس پُر *

۱۴۷۷

سنگر شبد دُھر دامہی، مہربان اک اکھوائیندا۔ جگ جگ دو جہان بنے راہی، رہبر ہو کے کھیل کھلاییندا۔ ویکھنہارا تھل اسگاہی، ٹلے پر بت پھول بھلاییندا۔ لکھ چوڑاسی پردہ رہیا اٹھائی، بھیا بھیدا آپ کھلاییندا۔ نام سندیسہ اک سنائی، انسنت آپ سناییندا۔ ہر جن اٹھائے پھڑ پھڑ باہیں، پلُو اپنی گنڈھ بندھاییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیندا۔ سنگر شبد دو جہاناں پاندھی، آد جگاد اک اکھوائیا۔ جس دی دھار توں میرا میں تیرا گاندی، برہم برہما دے سنایا۔ جس دے پنا سب دی پت جاندی، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ کرے کھیل کجگ کوڑی کرپا کاں دی، جیواں جنتاں اندر دھیان لگایا۔ وڈیائی ویکھے دُھر دے ناں دی، نام ندھانا کی جنایا۔ رحمت ویکھے اوتار پیغمبراں گرو آں چھاں دی، کس بدھ سر اپنا ہتھ لگایا۔ ترسنا تکی دھرنی دھول ماں دی، ماتر بھومی ہو کے کی جنایا۔ جگہ ویکھے اپنے پوتر تھان دی، تھنتریاں کھوج کھوجایا۔ پکار سنے سور گاں دی، پشو کوک کوک کی سنایا۔ وڈیائی ویکھے اپنے سنگر شبد واہ واہ دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ سنگر شبد ویکھنہارا آد جگادی، جگ جگ دھیان لگایا۔ جس دی دھار سدا سادی، بدھی وچ سمجھ کسے نہ آیا۔ اوہ ویکھنہارا لکھ چوڑاسی آبادی،

۱۴۷۷

چارے کھانی پھول پُھلایا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں کولوں محم پُچھے جوہی، جو ابطلبی اک رکھایا۔ اپنے اپنے بھگت سنت سکھ مُرید پورے مینٹوں دسوشانی، جلدی جلدی محم سُنایا۔ جو دیکھنہرا سچ دوار محرابی، محبوب نور الہیہ۔ سو بھگتاں دی منزل دی دے آزادی، آزاد اپنا نام چپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نوں آد جگاد سارے رہے ارادھی، ارادھنا وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔

* ۲۰ ماگ شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ اٹھوال ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے پر بھو ہر ہر دے بخش دے اپنا نام، انتر نرنتر آپ ٹکایا۔ امرت رس حقیقی پیا دے جام، انرس اپنا آپ چکھایا۔ اندھیر مٹا دے ساڈھے تن ہتھ انتر شام، شمع نور جوت کر رُشایا۔ بھاگ لگا دے پنچ تت گرام، گرہ مندر دیکھ وکھایا۔ من منسا کوڑی کرپا تیرے چرن کرے پر نام، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا محم اک ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اتوں میٹ دے کھج کوڑ کڑیا، لوک مات رہن نہ پانیا۔ ستجگ ساچا کر اُجیارا، نوست کرے رُشایا۔ اکو ایشٹ دیو ہووے نرنکارا، جو سب دا پتا مانیا۔ اکو نام کلمہ تیرا ہووے نعرہ، آتم پر ماتم ڈھولا سارے گایا۔ توں پُرکھ اکالا سانجھا پروردگارا، نور نورانہ نور الہیہ۔ مینٹوں تیرے چرناں دا سہارا، دوسر اوٹ نہ کوئے تکایا۔ تیرا سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گرو اوتارا، شبد شبدی شبد جنایا۔ توں ٹھا کر میرا کل کلکی اوتارا، نہہکنکا گم اتھاہیا۔ مہربانا سری بھگوانا میری پاسارا، مہاسار تھی اپنا ویس وٹایا۔ میری ڈنڈاوت بندنا تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو لاگاں پانیا۔ توں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جگت جگدیشا چو بیسا اوتارا، اوتری ہو کے دیکھ وکھایا۔ میرے اتوں میٹ دے دھواں دھارا، اندھ اگیان رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے چرن دھوڑ بن مستک لاواں چھارا، شہنشاہ میری دُرمت میل دینی دھوایا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ شکار ماچھیاں ضلع گرداس پُر *

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ ساڈی اگم ڈنڈاوت بندنا، سجدیاں وچ سیس نوایا۔ نرگن داتے پُرکھ بدھاتے آدجگادی دُھر دے سبجنا، صاحب سوامی تیری اوٹ تکانیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کوڑی کِریا توڑ دے پھندنا، جگت جنجال دے گوانیا۔ تیرے حکم وچ کھج کوڑ گڑیا را اتم لنگھنا، لوک مات رہن نہ پانیا۔ اکو دوار اینکار پروردگار تیرا منگنا، دوسراشٹ نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کھج میٹ جگت اندھیار، پُرکھ ابناشی دیا کمایا۔ نوکھنڈ پر تھی تک و بچار، ست دیپ کھوج کھوجانیا۔ ساچی سکھیا رہی نہ وچ سنسار، انتر آتم تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ رسنا جھوا مٹی دند بولدے سرب جیکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہو یا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے رُشانیا۔ ساڈے بھوکھتاں لینا وچار، پیشین گوئیاں تیرے چرن لکانیا۔ اسیں تیرا کل کلکی کردے انتظار، نہہکنک تیری اوٹ رکھانیا۔

۱۲۷۹ امام ااما دُھر دے پروردگار، سانجھے یار نور الایہا۔ سرشٹی درشٹی اندر آن کے تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ صدی چودھویں نگاہ مار، چوداں طبق کھوج کھوجانیا۔ بیس پیسے ہو خبردار، حضرت عیسیٰ نین اٹھانیا۔ موسیٰ کوک کوک کرے پکار، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ سنگر شبد دے اشار، گو بند ڈھولا اک سنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض لیکھا دے چکانیا۔ تیرے درتے سارے ہوئے بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ چار جگ دے شاستر بن اھیاں روون زارو زار، بن نیناں نیر وہانیا۔ ساچا رہیا نہ کوئے ستکار، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیانیا۔ سانوں پڑھ پڑھ تھکا سنسار، پر پُرکھ تیرے رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ من کلپنا دین دنی اندر ودھیا ہنکار، و بچار سکے نہ کوئے مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اگم ورتانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن صاحب سورے سرگ، ہر کرتے دُھر در گاہیا۔ کھج کوڑ گڑیا بدل دے جگ، جگتی اپنی نال بدلانیا۔ ترے گن مایا بوجھا دے اگ، پنج تت نہ کوئے تپانیا۔ سرشٹی درشٹی جو تیرے نالوں ہوئی الگ، میلا میل سبج سبھانیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ آپ اٹھانیا۔ تیری سرن سرنائی آتم دھار دین دنی جائے لگ، پرامت مل کے وجے ودھانیا۔ ٹوں آدجگادی نور الایہی رب، مہبان بیدو

۱۲۸۰ اک اکھوائیا۔ ڈھر دے رام کاہن تیتوں رہے سدّ، سدّے دیئے چائیں چانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب نوں کر گد گد، خوشیاں اپنا رنگ رنگایا۔ ماؤ ذاتی اِکو بنا لے جدّ، دین مذہب دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ صدی چوڈھویں انتم شرع دی میٹ دے حد، شریعت اِکو دے دکھایا۔ تیرا نام ندھانا دو جہاناں وجے ند، برہمنڈاں کھنڈاں کر شنوایا۔ ذات پات میٹ دے حد، حدوڈ اِکو اِک ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈی اِکو اِک ارداس، عرض عرضوئی تیرے چرن اِکایا۔ توں شہنشاہ شاہو شہاباش، ہر کرتا نور الاہیا۔ کلج انتم لہنا دینا تک لے خاص، خالص سرشٹی ویکھ خلق خدایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرے اُتے رہیا نہ کسے وشواس، وشو دا بھو نہ کوئے چکایا۔ تن وجوداں اندر ہوئے نہ کوئے پرکاش، اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ نام رمیا دسے نہ کسے سواس، ساہ ساہ نہ کوئے دھیایا۔ منوآ من ہو یا بد معاش، بدی کرے تھاؤں تھانیا۔ سندیسہ دے دے شکر کیلاش، کلا دھاری دے درٹایا۔ کلج انتم دھرنی اُتوں کر وناس، وشو دے مالک ہونا سہایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی سرب گنتاس، گنوتے سری بھگونتے آدن انتے تیری اوٹ نکایا۔

* ۲۰ ماگ شہنشاہی سمت ۱۱ کاشی رام دے گرہ سُنیا ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھے لالے چرم، چم درشٹی دے بدلایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی پرگٹ کر دے ساچا دھرم، دھرم دی دھار ایکنکار دے پرگٹایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ہر ہر دیوں کڈھ دے بھرم، پار برہم پت پر میثور اپنا رنگ رنگایا۔ نہکرمی نہکامی میرا سریشٹ کر دے کرم، قُدرت دے قادر اپنی دیا کمایا۔ سنجگ میرے اُتے دے دے جرم، آپ بن جنیندی مایا۔ جھگڑا مُکا دے ذات ورن، برناں لیکھا رہے نہ رانیا۔ اِکو اوٹ ہووے تیرے چرن، چرنو دک جام دینا پیا یا۔ نوست تیری ہووے سرن، سرنگت اِک رکھایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، آتم

پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ سوای انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے سارے منزل تیری چڑھن، پوڑی ڈنڈا اکو اک دکھائیا۔ دین مذہب دی دھار
 وچ نہ لڑن، پاربرہم برہم میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ تیرے بھے وچ جیو جنت سادھ سنت میرے اُتے ڈرن، بھے بھو سب دے سر رکھائیا۔ تُوں آد جگادی
 بھنن گھرن، گھرن بھننہار اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹ دے تن وجود دھرن، آتم پر ماتم دے سبھائیا۔ سچ دوار اینکار تیرے سارے وڑن، درگاہ ساچی
 پاندھی لے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے سو پُرکھ زرنجن، پر ماتم تیری
 بے پرواہیا۔ کرپا کر دے ہر پُرکھ زرنجن، زرویر تیری سرنائیا۔ اینکارے میرے درد دکھ بھے بھنن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پرکاش کر دے آد
 زرنجن، نور نورانے نور کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے بن سجن، متر پیارا اک اکھوائیا۔ سری بھگوان تیری کرپا نال کوڑ گڑیارے بھانڈے بھجن، لوک مات
 رہن نہ پائیا۔ پت پر میثور پاربرہم تیرے نوری دیک جگن، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ سنگر شبد دامے وجن، دو جہاناں کر شنوائیا۔ وشن برہما شو سارے
 اٹھ اٹھ بھجن، سیوا کرن چائیں چائیا۔ دیوت سر کروڑ تیتپسا آسن سنگھاسن تجن، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے چرن کول لین سرنائیا۔ مہربانا سری
 بھگوانا نوجوانا میرے اتوں کلج کوڑ بُجھا دے اگن، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ ہر ہر دے انتر زرنتر آتم پر ماتم دے دے بھجن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا
 گائیا۔ کوڑی کریا سرشی درشی اندروں کڈھن، تن وجود ماٹی خاک پت پُنیت دے کرائیا۔ تُوں آد جگادی نور الہی ربن، یامین تیری اوٹ رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پروردگارا، نور الہ تیری سرنائیا۔ میں آد جگادی
 تیری خدمتگارا، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ تُوں نور نورانی شاہ سلطانی بھوپت بھوپ سچا شاہ سکردار، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چو کڑی
 پیٹے کوٹن وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری کیتے گئے سیو کمائیا۔ آد انت جگ جگنت تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری
 ڈنڈاوت بندنا پنا سیس تون نمسکارا، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ کلج کوڑی کریا ہر ہر دیوں کڈھ دے باہرا، مانس مانو مانگھ انتر زرنتر کر صفائیا۔ سرشی
 درشی وچ میٹ دے دھواں دھارا، نوری چند چند چکائیا۔ میرا پورب لہنا تیرے نال ادھارا، قدرت دے قادر دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے پر م پرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیایا۔ توں آد جگادی دینا بندھپ
 دین دیال، دیندھ آپ اکھوایا۔ سد وسیں سچھنڈ سچی دھر مسال، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ تیرا اکو دُلھا دُلا ر سٹ بال، شبدی شبد پر گٹایا۔ جو جگ
 چوکڑی سب دی کرے سنجھال، سمبل دے مالک انت میرا لیکھا دینا چکایا۔ توں ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد دُھر درگاہیا۔ سٹ دھرم دا پھل رہیا نہ
 میرے ڈال، پت تھنی گئی کملایا۔ تیرے نام پنا میں مات لوک ہوئی کنگال، کوچھی کملی ہو کے منگ منگایا۔ تیرا مانو ہو یا بے حال، بہبل ہو کے رہیا
 گر لایا۔ میتوں ایوں جا پدا سب دے سرتے کوکدا اکال، کال نگارہ رہیا وجایا۔ پتر گپت رائے دھرم نوں لیکھے رہیا وکھال، بن اکھراں اکھ پڑھایا۔
 لاڑی موت پائے دھمال، نچے کدے پٹے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میں آد توں مٹی خاک، خاکی روپ سمانیا۔ توں میرے اُتے کلجک جیواں انتر کھلا دے تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ آتم پر ماتم بن جا سجن
 ساک، پاربرہم برہم میلا میل چائیں چانیا۔ شبد اگم گھوڑے چڑھ راک، جگت جہان ویکھ وکھایا۔ ہتھ پھڑ لے بن اکھراں بھوکتاں والے واک، جو
 اوتار پیغمبر گر گریو جنایا۔ مہرانا سیری بھگوانا نوجوانا ہر ہردا کر دے پاک، پت پنت دے بنایا۔ نگاہ مار بن اکھاں جھاک، نج نیز لوجن نین کر
 رُشٹایا۔ میں دھرت بنانی آد جگادی تیری چاک، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ میرا لہنا دینا پورب میری جھولی پا دے باق باق، باقاعدہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میں بیننتی کراں حضور، حضرتاں دے مالک سیس نوایا۔
 تیرا سٹ سچ دستور، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ میری آسا منسا پور، پر م پرکھ بے پرواہیا۔ میرے اتوں کلجک کڈھ دے کریا کوڑ، کوڑ کٹمب دے مٹایا۔
 زرگن جوت دا بخش دے نور، ہر ہردے کر رُشٹایا۔ ساچے نام دی دے دے تور، تریا دی دھار دے پر گٹایا۔ امرت رس دادے سرور، سرتی شبد
 نال ملایا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو آسا رکھ کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طور، قدرت دے قادر ویکھ وکھایا۔ عیسیٰ لہنا منگے ضرور، ضرورت تیرے چرن لکایا۔
 محمد تیتوں کہہ کے یا غفور، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ توں سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ تیرا لیکھا نہیں نیڑے دور، دور دُراڈے دھر

دے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے بے پرواہیا۔ مینٹوں تیرے چرن کول بھرواسا، نو نو لاگاں پائیا۔ توں مالک خالق پر تھی آکاشا، گگن گگنتر تیری وڈیائیا۔ توں دو جہاناں پاؤنہارا راسا، لکھ چوراسی آتم پر ماتم گوپي کاہن ناچ نچایا۔ میں تیری جگ جگ داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کماييا۔ تیرا تھم سندیسہ کی سُننا چاہندا شکر گیلایا، کل دھاری دے درڑایا۔ کس بدھ کجگ اتم ہونا تماشا، تماشین بنا دھر دے ماہیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے مینٹوں ایوں جاپدا جویں میرے اُتے چڑھنی لاش تے لاشا، لشکر خاک رُپ سماييا۔ توں دین دُنی دا بدن والا پاشا، پُشت پناہ میری ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین دُنی دا گڑھ توڑ دے ہوئے، منگتی، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ اپنے نام دی اکو دس دے پنگتی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آييا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب بنا دے ساچی سنگتی، سگلے سنگی اپنا سنگ نبھایا۔ کوڑی کرپا اندروں کڈھ دے من دی، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ اوہ آشا پوری کر دے گوہند سٹ دُلا رے چن دی، جو چوتھے جگ دا لیکھا دے مکایا۔ ۱۲۸۳

میں چاہندی سرشٹی لو بھی نہ رہے دھن دی، مایا ممتا وچ نہ کوئے ہلکایا۔ ونجاری رہے نہ چُغلی کن دی، کائنات دا پردہ دینا گھلایا۔ اکو سکھیا دے دے سنگر شبد دھار برہم دی، پاربرہم اپنا رنگ رنگایا۔ میں آشاوند سنجگ دے جرم دی، جنم جنم وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے چلا دے دھار ساچے دھرم دی، ایکنکار اپنا نام درڑایا۔

* ۳۰ ماگ شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر مانگے سنگت دے نوٹ *

سنگر پورن پورن اُپدیشے، آد جگاد شبد جنایا۔ جس دی سکھیا سُنن وشن برہما شو ہمیشے، مہکھاسر اپنی خوشی بنایا۔ جس دے اتار پیغمبر گر سُنن سندیسے، بن سندھیا سرگھی رہیا درڑایا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشے، نور نورانہ نور الاہیا۔ جو زرگن سرگن بدنہارا بھیسے، بھیکھا دھاری اگم اتھاہیا۔ جو وسنہارا

سچھنڈ ساچے دیسے، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جو تن وجوداں میٹنہار کلیشے، کل کاتیاں کرے صفایا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ کوئی کیسے، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ جس دا شبد سنگر دس دسمیشے، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی لھم نر زیشے، نر ہر اک اکھوایا۔ جس دی صفت صلاح کرے سہنسر مکھ شیشے، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جگ بدلنا جس دا پیشے، پیشین گویاں اوتار پیغمبر گر گئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر پورن پورن بول، انبولت راگ درٹایا۔ سوامی ہو کے وسے کول، گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ نام ندھان دے انتول، اٹل آپ ورتایا۔ سچ دوارا دیوے کھول، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ شبد انادی وجا کے ڈھول، سوئی سرت دے جگایا۔ بجر کپاٹی پردہ کھول، بھيو ابھیدا دے سمجھایا۔ نرگن ہو کے نرگن کرے چول، چوچی پریتم رنگ رنگایا۔ سوامی ہو کے جائے مول، مولا ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ پنج وکار کرے نہ گھول، تن وجود کرے نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر پورن پورا، پور رہیا سرب ٹھانیا۔ آد جگادی دُھر دا نورا، جوتی جاتا اگم اتھایا۔ شبد انادی اگم تورا، تریا باہر درٹایا۔ نت نوت حاضر حضورا، حضرتاں باہر ۱۲۸۲
 دُھر درگاہیا۔ اشارہ دیونہارا موسیٰ اُتے کوہ طور، قدرت قادر نور الہیا۔ جس دی مستی نام سرورا، سرتی شبد وچ سمایا۔ اوہ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے ضرورا، ضرورت ویکھے چائیں چانیا۔ جس دا نام کلمہ مشہورا، سنگر شبد نال صلاحیا۔ جس دا پندھ نہیں نیرن دُورا، دُور دُراڈا اکو رنگ سمایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا لا کر نہارا مہرا، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر پورن پورن ایک، ایکنکار رُپ سمایا۔ آد جگادی دیونہارا ٹیک، ٹکے مستک خاک رمایا۔ کر نہارا بڈھ بیک، پت پت پت کرایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ہر جن سنت سہیلے بنائے نیک، نکا وڈا وڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر پورن پورن دیوے جاپ، جگ جیون داتا دیا کمایا۔ سچ سوامی انترجامی پرگٹ ہوئے آپ، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جن بھگت بنا کے اپنی ذات، آتم پر ماتم سنگ بنایا۔ امرت بخش کے بوند سوانت، جھرنا جھھر دے جھرایا۔ درس دکھائے آپ اکانت، اک اکلّا

دُھر دا ماہیا۔ جن بھگتاں پُچھے اتم وات، وارث ہو کے ویکھ دکھائیا۔ مہربان ہو کے لیکھے لاوے پریم پیار دی رات، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ نام ندھانا دیوے دات، اہل آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں پُچھے وات، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بخشنہارا امرت بوند سوانت، ترسنا ترکھا میٹے سہج سُبھائیا۔

* پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

سنگر شبد کہے میری رت بسنت، پھل بھلوڑی جگت بھگت مہکائیا۔ جنہاں داما لک خالق اکو کنت، نر ہر نرائن نور الاہیا۔ جو سب دی بناونہارا بنت، گھرن بھنہارا اگم اتھائیا۔ آد جگادی سدا بے انت، بے عیب نور الاہیا۔ جس دانام ندھانا اگما منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ اوہ آد جگادی جگ چوکڑی دیکھنہارا اپنے سنت، ست ستوادی ہو کے دھیان لگائیا۔ انتر نرنتر توڑنہارا ہوئے گڑھ ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ مانو ذاتی دیکھنہارا اکو پنگت، پار برہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا بنے انادی پنڈت، سکھیا ساکھیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داما لک اک گوسائیا۔ سنگر شبد کہے میری بھگتاں نال بہار، پت ٹہنی پھل پھل مہکائیا۔ جنہاں دامتر پیارا اکو یار، نر نرنکار نظری آئیا۔ جو انتر نرنتر نرگن ہو کے پاوے سار، دیکھنہارا بے پرواہیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھار دیونہارا ادھار، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جس دے نام دی رت موئی بنی رہے گلزار، گلشن لوک مات ویکھ دکھائیا۔ اُس دے چرن کول کول بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، بن سیس سیس نوایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیالا جگ جگ پاونہارا سار، مہاسار تھی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے میری سب توں اولڑی رت، رُتڑی اکو دھار مہکائیا۔ جس نوں دیکھنہارا ابناشی اچت، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس صاحب سوامی میٹوں بنایا دلاراست، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ اوہ لیکھا جانے کایا ماٹی بُت، بتخائیاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سَنگَر شبد کہے میری رُتزی اگئی مَوّی، مَوّلا مالک دے وڈیائیا۔ خوشی ہوئی اُپر دھوئی، دھرنی دھرت
 دھول لئی انگڑائیا۔ میں لیکھانکیا اوتار پیغمبر قوی، گرو گرو دیو نال ملایا۔ جس دی دھار سب توں الاهی اولی، عالمین اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سَنگَر شبد کہے سُن پھلگن سَجَن مِیت، مِترادیاں جنایا۔ اک سندیسہ سُن لے دُھر داگیت، جو
 گوہند گوہند گوہند دھار درڑائیا۔ جس دے نال لکھ پُوراسی ہووے پت پت پُنیت، دُرمت میل گوائیا۔ تن وجوداں کرے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے
 تپایا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کعبہ اکو اک وکھایا۔ ترے گن نالوں کرے اتیت، ترے بھون دھنی نال ملایا۔ سدا سہیلا وسے چیت، چت وت
 ٹھگوری رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم ہووے پریت، پریت ملے دُھر دا ماہیا۔ مانس جنم لے جیت، ہار وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے سَنگَر شبد میرا وقت سُنھنجا، پر بھ سوہنی دے وڈیائیا۔ کرپا کرے آد زرخنجا، زرویر نور
 الہیا۔ جس نوں کہندے درد دُکھ بھے بھنھنجا، بھو ساگر پار کرایا۔ اُس دا چرن دھوڑ نیتز پاواں انجنا، اندھ اگیان مٹایا۔ گھر سوامی ملے سَجَن، ٹھا کر اگم
 اتھاپیا۔ جس سچ دا پردہ کجنا، سر سر ہتھ لکایا۔ در ٹھانڈے اوتار پیغمبر گُر سَجَن، شبدی شبد شنوائیا۔ جس دا اکو ڈنکا وجنا، ناد انادی دُھن وجایا۔
 جس دا امرت پی پی سب نے رَجَن، بن رسنا رس چکھایا۔ جس دا اکو نور دِپک جوت جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اوہ سوامی گوپال مورت مدنا،
 مدھسودن اک اکھوائیا۔ جس شرع دی میٹنی حدنا، حدوداں لیکھا دے مکایا۔ ایکارنگ رنگاونا اعلیٰ ادنی، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو نام کلمہ
 ہووے دُھر دا بھنجا، بندگی بندگی وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے سَنگَر
 شبد میری بھل بھلو اڑی تک، ہر جن لوک مات دھیان لگایا۔ جنہاں دا لیکھانال حقیقت حق، لاشریک دے وڈیائیا۔ جگت مارگ پیار وچ جان نہ تھک،
 پاندھی ہو کے بھجَن واہو داہیا۔ جنہاں دا آتم پر ماتم قول اقرار پک، وعدہ سکے نہ کوئے بھلایا۔ اوہناں دا مالک اکو نور نورانہ یک، وعدے ویکھے تھاوں
 تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پھلگن کہے سَنگَر شبد میری ویکھ لے دھرنی دھرت، دھول

دھول دھیان لگایا۔ نگاہ مار لے نرگن دھار پرت، پت پر میثور روپ بدلایا۔ قول تک لے گر اوتار پیغمبروں والی شرط، شرع توں باہر کھوج کھوجایا۔
 بن نیتریاں نگاہ مار لے اوتوں عرش، عرشی پریم تیرے آگے واسطہ پانیا۔ مہربان محبوب ہو کے میرے اُتے کردے ترس، رحمت رحیم رحمان آپ
 کمائی۔ میرا خوشیاں والا شہنشاہی اک اک برس، برسی تیرے پریم وچ رکھایا۔ جگ چوکڑی میری پورب میٹ دے حرص، ہوس آگے رہے نہ رانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، درساچے الکھ جگایا۔ پھلگن کہے سنگر شبد میرے ول کر دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ توں
 جو دھا سوربیر نوجوان، مرد مردان اک اکھوایا۔ آد جگادی ٹھکران، شاہو بھوپ سچ سکھدایا۔ میرے اُتے ہونا مہربان، مہر مہر نظر اٹھایا۔ میں
 کجگ انتم منگاں دان، داتا ہو کے دینا ورتایا۔ میتوں سندیسہ دے کے گیا کاہن، گھنٹیا ہو کے گیا درڑایا۔ پیغمبروں دتا پیغام، بن الفیے سنایا۔ ساڈا
 مالک خالق اک امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جو انت سب داکرے انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھایا۔ اکو کلمہ دے کلام، کائنات اک پڑھایا۔
 اکو سجدہ دے سلام، سیس جگدیش اک نوایا۔ اکو پیار محبت بنائے وچ عوام، عام دا لیکھا دے مکایا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، زنجیر مذہباں دے
 تڑایا۔ نام حقیقی پیائے جام، امیوں رس آپ چکھایا۔ جگت اندھرا میٹے شام، شمع جوت نور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ سنگر شبد کہے سُن پھگنا، سوہنیاں دیاں جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن چاڑھے رنگنا، رنگنہار اک اکھوایا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا
 منائے سگنا، سوہنا سنگ رکھایا۔ ایکنکار وجائے ندنا، نادی دُھن سنایا۔ آد نرنجن دیک جگنا، جوتی جاتا کرے رُشانیا۔ ابناشی کرتے میل ملاؤنا سبجنا،
 ساجن میت دُھر درگاہیا۔ سری بھگوان لیکھے لاوے اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف آپ کمایا۔ پاربرہم پت پر میثور ہو کے گجنا، دو جہان کرے رُشانیا۔ سنگر
 شبد دا اکو ڈنکا وجنا، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو بھجنا، بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے پھلگن اوتار پیغمبر گر آون گے، بن قداماں قدم اٹھایا۔ تیرا لہنا دینا ویکھ دکھاؤن گے، جگت
 اکھرنہ کوئے پڑھایا۔ پچھلا حساب سرب مکاؤن گے، سبجگ تریتا دوا پرناں ملایا۔ پُرکھ اکالے آگے سیس نوآون گے، نو نو لاگن پانیا۔ دُھر دے حکم حکم

کھاؤں گے، پردے پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک انتر نرنتر آپ وساؤں گے۔ سَنگَرُ شبد کہے پھلگن دیکھ لے دُھر دا وقت، جگت گھڑی پل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کی لہنا دینا پر بھوُ دانال جگت، جگدیش کی اپنی کھیل کھلایا۔ کس بدھ لیکھا جانے دھرت، دھول دی دھار پردہ آپ اُٹھایا۔ جوتی جاتا ہو کے آوے پرت، پت پر میثور نُورِ الاہیا۔ بھاگ لگاوے اُتے فرش، مٹی خاک دے وڈیایا۔ غریب نمائیاں کرے ترس، رحمت اپنی آپ کماپا۔ سچ پیار دا میگھ دیوے برس، امرت اپنا جام پیایا۔ پورب جنم دا لاہوے قرض، مقروض ہو کے آپ چُکایا۔ غریب نمائیاں پوری کرے غرض، اپنی غرض نہ کوئے رکھاپا۔ ایہہ پر بھوُ دا کھیل ہونا اسچرج، اسچرج لپلا آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اکو اک گوسانیا۔ پھلگن کہے سَنگَرُ شبد میرے اُتے کر مہربانی، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ ست دھرم دی نظر آوے نشانی، نشانہ کریا کوڑ مٹایا۔ سچ پیار دا بن دانی، داتا ہو کے دے ورتایا۔ جھگڑا میٹ جسم جسمانی، تن وجود نفرت نہ کوئے رکھایا۔ تینتوں حضرت عیسیٰ کہا باپ اسمانی، اسم اعظم اکو دے سمجھایا۔ محمد کوک کے کہا میرا مالک نُورِ نورانی، اللہ اللہ اک اکھوایا۔ زبوزوا عرشے نوا موسیٰ زمو عرشے زوؤ فرشے دُعا میرے خُدا چکستی مویا نزو کمبا وزی کیم بیزبل زمتوز کھی نُورے نزا مہربان اک اکھوایا۔ پھلگن کہے سَنگَرُ شبد میں کی دساں کہانی، کہات کی جنایا۔ میری جگ جگ دی رت پُرانی، بسنت کہہ کے سارے گایا۔ میں آگے مٹکاں نوپس نوپس نشانی، نشانہ اپنا دینا سمجھایا۔ تیری سرشی درشی وچ نہ رہے بیگانی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ سب نوں ست دھرم دے ایمانی، عمل اکو اک سمجھایا۔ جھگڑا رہے نہ جگت جسمانی، ضمیر اندروں دینی بدلایا۔ تیری منزل اک رُوحانی، رُوح بُتاں کر صفایا۔ دیناں مذہباں دا جھگڑا میٹ دیوانی، اتم فیصلہ حق سنایا۔ توں شہنشاہ سلطانی، پاتشاہ اک اکھوایا۔ وسنہارا سچھنڈ مقامی، مقامے حق تیری رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پھلگن کہے سَنگَرُ شبد میری اک میننتی، بے وچ سیس نوایا۔ اکو اپنے نام دی دس دے پنگتی، بہو و دیا لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم بنے پنڈتی، سکھیا ساکھیا سمجھایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے، سنگتی، ہنگ برہم بھو چُکایا۔ کلپنا رہے نہ کسے من دی، ممتا موہ نہ کوئے ہلاکایا۔ نشانی تک لے تارے چن دی،

چند ستار ویکھن نین اٹھایا۔ تیری وڈیائی ہووے دھن دھن دی، نوست وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی آسا اک رکھایا۔ پھلگن کہے سنگر شبد تیرا اکو ہووے ناؤں، ناؤں نر نکار دینا درڑایا۔ اکو بنا پتا ماؤں، پر م پُرکھ روپ در سائیا۔ اکو نگر کھیڑا وکھاؤنا گاؤں، سچھنڈ ساچا سو بھاپایا۔ اکو پیار وچ پھرنا باہوں، پوت سپوتے آپ اٹھایا۔ اپنے ملن دا ہر ہر دے بخشنا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ بے شک تیرے مائس مانکھ بھلے راہوں، مانو راہی اپنے لے بنایا۔ ہنس بنا لے پھر پھر کاؤں، کاگوں ہنس اڈایا۔ جھگڑا میٹ دے سور گاؤں، پشوآں پنچھیاں کھل نہ کوئے لہایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرے نام دی ہوئے واہو واہو، واہ واہ واہرو تیری وے ودھایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کر نیاؤں، انصاف آپ کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد کہے سُن پھلگن دُھر دا حکم اپار، اپر مپر کی جنایا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، چوکڑی اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ قدرت دا قادر اینکار، اک اکلّا نور الاہیا۔ جس دا جگ چوکڑی پسار، ویکھنہارا دُھر در گاہیا۔ میں اُس دا برخوردار، تتا اکو نظری آئیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت بے انت اکھوایا۔ اُس دا حکم سندیسہ پرگٹ ہونا وچوں میری دھار، دھرنی دھرت دھول دھول درڑایا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو ہوئے خبردار، بے خبراں خبر درڑایا۔ اوتار پیغمبر گر جوت وچوں جوت کر اُجیار، نور نور وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پھلگن کہے سنگر شبد بے شک تیرا حکم مٹھا، سد بھانے وچ سائیا۔ میتوں کھیل دس سد اندھٹھا، جگت نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد کہے سب دا لیکھا ویکھ لے چٹا، کالی دھار باہر درڑایا۔ ست دھرم دا دُدھ بھٹا، کلجگ کوڑنال وڈیایا۔ جس دا اتم نکنا سٹا، سٹیبازی ویکھے خلق خدایا۔ کسے دا ایشٹ رہنا نہیں پتھر اٹاں، پاہناں سیس نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ پھلگن کہے میرا پر وٹھا پہلا آیا، سوہنی خوشی بنایا۔ در ٹھانڈے منگ منگایا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کرپا کر بے پرواہیا، بے پرواہے دیا کمایا۔ میری آسا ویکھ وکھایا، چار جگ دی پچھلی نال ملایا۔ کی باؤن سندیسہ گیا سناہا، بل دوار دوار درڑایا۔ سپتس رکھیاں ڈھولا کی گایا، شبد انادی دُھن جنایا۔ بھیلنی رام کی سمجھایا، بن اکھراں کر پڑھایا۔ بدر دا لیکھا ویکھ وکھایا،

سُدائے کرشن نال وڈیا نیا۔ موصے جلوہ اِکو پایا، پروردگار سیس نوانیا۔ عیسیٰ صلیب گل لٹکایا، سندیسہ دتا چائیں چانیا۔ محمد چاریاری میل ملایا، پروردگار کھیل کھلایا۔ نانک منتر ست درڑایا، ست ست وچوں سمجھانیا۔ گوبند ڈکافچ وجایا، فاتحہ پڑھے خلق خدانیا۔ سنگر شبد اِکو وڈیایا، جو آد جگاد سب دا پتاما نیا۔ جو جگ جگ ویس وٹایا، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگانیا۔ پھلگن کہے میرا دھرم سندیسہ، ست سچ وچوں جنانیا۔ میرا مالک اِکو نر زیشا، نر نرائن اِک اکھوانیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، ہم ساجن اِک اکھوانیا۔ جس دے حکمے وچ برہما شو ہمیشا، گنپت گنیشا بیٹھے سیس نوانیا۔ اُس دا دو جہان دا مالک اِکو گوبند دس دسمیشا، دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ جو کھجک انتم میٹے کوڑ کدیشا، کل دھاری ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جس دی صفت وڈیائی کرے سہنسر مکھ شیشا، دو سہنسر جھوانگن گانیا۔ اوہ انتم لہنا دینا پورا کرے ملا شیشا، مسانکاں ونڈ نہ کوئے رکھانیا۔ جگ بدلنا جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در اِک سہانیا۔ سچ در سہاونہارا، ہر کرتا میت مرار۔ جوتی جوت جگا ونہارا، پر م پُرکھ پُرکھ کرتار۔ انادی ناد و جا ونہارا، قُدرت قادر پروردگار۔ جگ جگ ویس وٹا ونہارا، آد نرنجن نور اُجیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی پا ونہارا سار۔ ساچی سار سالدا، جگ جگ آد نرنکار۔ کھیل کرے کمال دا، قُدرت قادر ہو اُجیار۔ لیکھا مکائے ترے گن جنجال دا، رجو طمعو ستو دے نوار۔ کھیل کھیلے کال مہاکال دا، آد جگادی رُپ اپار۔ پرکاش دیوے جو جمال دا، جاگرت جوت جوت اُجیار۔ لہنا دینا پورا کرے گوبند لال دا، شاہو بھوپ وڈ سکدار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک آپ پروردگار۔ پروردگار نور الہ، الکھ اگوچر اِک اکھوانیا۔ نرگن نرگن بن ملاح، بیڑا سرگن سرگن آپ چلایا۔ نام ندھانا دے اگم اتھاہ، الکھ اگوچر آپ ورتانیا۔ جگ جگ حکم سندیسہ دے سنا، اوتار پیغمبر گر شبد شبد سنانیا۔ مارگ دین ذنی لگا، دیناں مذہباں رنگ چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ سچ کرنی کار کماوند اے۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھلاوند اے۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھ وکھاوند اے۔ ایککارا ویس وٹاوند اے۔ آد نرنجن نور رُشاوند اے۔ سری بھگوان سوبھا پاوند اے۔ ابناشی کرتا ڈنک

و جاؤندا اے۔ پاربرہم پر بھ پردہ لا ہندا اے۔ سنگر شبد حکم ورتاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ اٹھاؤندا اے۔ اوتار پیغمبر گر بھیو کھلاؤندا اے۔ سنجگ
 تریتا دواپر جگ جگ آپ بدلاؤندا اے۔ کلجگ اتم انک کل دھاری اپنی کل پر گٹاؤندا اے۔ اچھل چھل بن کے وڈ سنساری، دل چھل اپنی کار کماؤندا
 اے۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے جیو سنساری، عقل بدھی وچ کدے نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ
 آپ اٹھاؤندا اے۔ سچ پردہ آپ اٹھائیگا۔ سو پڑکھ زرنجن دیا کمائیگا۔ ہر پڑکھ زرنجن بھیو چکائیگا۔ اینکارا پردہ آپ اٹھائیگا۔ آد زرنجن نور رُشائیگا۔ ابناشی
 کرتا ویکھ وکھائیگا۔ سری بھگوان خوشی بنائے گا۔ پاربرہم پر بھ اپنی ونڈ ونڈائیگا۔ سنگر شبد حکم جنائیگا۔ جس اوتار پیغمبراں گروآں دتا ادب، آداب
 سب دا ویکھ وکھائیگا۔ جس دی چار جگ سارے لیندے رہے مدد، مدتاں دا مالک بھیو چکائیگا۔ جس دین دنی دا میٹنا تشدد، شرع دا لیکھا پور کرائیگا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیگا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ کرپال ہو کے ویکھ وکھائیگا۔ ہر جن
 بھگت سہیلے لال آپ اٹھائیگا۔ دیوے نام سچا دھن مال، اُل اٹل آپ ورتاویگا۔ کلجگ چلے اولڑی چال، چال زراہی اک وکھائیگا۔ مرد مردانہ ڈیرہ لاویگا۔ ۱۲۹۱
 نوجوانا نظری آویگا۔ سری بھگوانا روپ درسائیگا۔ شاہ سلطانا حکم ورتاویگا۔ کلجگ لیکھا تک جیو جہانا، جاگرت جوت جوت رُشائیگا۔ جس دے حکم وچ ورتنا
 بھانا، بھائی اپنے حکم رکھائیگا۔ پھلگن کہے میں اُس پر بھو دے چرن کول کراں دھیانا، جو چرنودک جام پیائیگا۔ بھگت سہیلا بن کے بھگتاں دیوے مانا،
 اہمان اندروں باہر کڈھائیگا۔ اُس دی چرن دھوڑ کراں ایشانا، جو دُرمت میل دھوایگا۔ جو لیکھا مکائے پتھر اٹاں پانہاں، جگت شرع نہ ونڈ ونڈائیگا۔
 جس دا اکو ایشٹ ہووے زمیں اسمانا، گگن گگنتراں اکو روپ درسائیگا۔ جس نوں منڈل منڈپ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کرن پروانہ، پر م پڑکھ
 اک اکھوایگا۔ جو کلجگ اتم جوتی جاتا پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلاویگا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلما، سجدے سب دے ویکھ وکھائیگا۔ جس دا منتر
 گاؤندے ستناما، ست ستوادی بھیو کھلاویگا۔ جس دا ایشٹ جنایا سپتا راما، رام ویشٹ میل ملاویگا۔ اوہ شاہو بھوپ سلطانا، سرتی شبد کھوج کھجائیگا۔ جن

بھگتاں انتر زرنتر دکھائے اگم نشانہ، نشانہ دین دُنی بدلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی جانی جانا، جانہار ایکنکار پروردگار سانجھیا راک اکھوائیا۔

* ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سورگ واسی دربارا سنگھ دے سسکار سمیں پنڈ ملووال ضلع امرتسر *

تت کہن ساڈا ناؤں سنگھ دربارا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش مل کے خوشی بنائیا۔ آتما کہے میرا پریتم اکو پیارا، پر م پُرکھ پر ماتم ڈھردر گاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سدا سدا میت مُرارا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا اکو ایک سچھنڈ سچا دوارا، جوتی جاتا ہو کے سو بھاپائیا۔ میرا اُس دے نال قول اقرارا، وعدہ پچھلا دیاں جنائیا۔ ارجن گر دتا جگت سہارا، سر میرے ہتھ اُکائیا۔ میرا نور دا نور پسارا، جگت نیزہ دیکھن کوئے نہ پائیا۔ راوی کنڈھا دے ہلارا، بن پوتناں پون جھولے رہے جھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ راوی کہے میں نمناں میتوں سارے کہندے راوی، وہن پانی والے جنائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا جس دا قول تولیا اکو سنگر ساویں، سانوریا اپنی کار کمائیا۔ جس دے پیار وچ گرلاؤندی پھردی بھاوی، بھجے واہو داہیا۔ جس دے حکم وچ آد جگاد جگ چوکڑی بدل جاندى شاہی، شہنشاہ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ اوسے دے پیار وچ آتما کہے میں زرنگن ہو کے بنی رہی راہی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بھجی واہو داہیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں میری دینی گواہی، شہادت شبد شبد نام بھگتائیا۔ چار جگ دے شاستر میرے ڈھولے رہے گائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ آتما کہے میں بڑی سہاگن، کنت کنٹول میرا اکو نظری آئییا۔ میں جگ جگ بنی رہی وڈبھاگن، بھاگاں والی ہو کے دیاں سنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ میرے انتر لبجدا رہیا ویراگن، ویری اندرون نظر کوئے نہ آئییا۔ میں دین دُنی دی بنی رہی تیاگن، جگت واسنا نہ کوئے ہلاکائیا۔ میرے پر م پُرکھ نے میتوں اکو بخشیا اپنا ساتھن، ست سچ سمجھائیا۔ میں تیرا موہن مادھو مادھن، محبوب اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

دی کرنی کار کمائیآ۔ تت کہن ساڈا نال ناتا مائی باپ، پوت کہہ کے سانوں گائیآ۔ اندر دیکھے کوئی نہ مار جھات، آتم ڈھر دانور الاہیآ۔ جس دا اکو مالک کملاپات، پت پر میثور ڈھر در گاہیآ۔ جس دی نور نورانہ ذات، اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جس مانس جنم دتی دات، داتا ہو کے دیکھ دکھائیآ۔ کی ہو گیا جے اُن کرپا کر دتی انج دی بچھلی رات، پہلی پھلگن دئے وڈیائیآ۔ دؤجے پر وٹھے میری بچھی وات، آتم پر ماتم اپنے رنگ رنگائیآ۔ میں بیٹھ گئی اکانت، جگت ترسانہ کوئے رکھائیآ۔ میرا انتکرن ہو گیا شانت، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ پنج تت جگت دی پائے کھات، حصہ دین دنی تجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیآ۔ پنج تت کہن بے شک اسیں تتاں والا سریر، مٹی خاک نظری آئیآ۔ توں مالک گہر گبھیہر، گور تیری سرنائیآ۔ توں داتا بے نظیر، جگ نیز نظر کسے نہ آئیآ۔ ساڈی آشا پوری کر دے جو کہہ کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سنائیآ۔ کلج انتم پُرکھ اکالا دین دیلا ساچا مارگ کرے تعمیر، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیآ۔ تیرے ہتھ سب دی تقدیر، تدبیر اپنی نال جنائیآ۔ کی ہو گیا تن وجود بستر لتھا چیر، جگت اپنا آپ بدلایآ۔ آتما گھت کے گئی وچوں وہیر، بھجی واہو داہیآ۔ امرت رس ملیا اگتا سیر، بن رسنا رس چکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسگ آپ بنائیآ۔ آتما کہے میں بڑی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ میرا ناتا جڑ گیا نال جوت اکالی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیآ۔ میں دیکھیا سچھنڈ سچی دھر مسالی، دھرم دارا اکو نظری آئیآ۔ جتھے پر م پُرکھ میری کرے رکھوالی، مہربان ہو کے دیکھ دکھائیآ۔ میں نمانی نڈھی اوسے دی بالی، اوسے وچ سائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ آتما کہے میرا سنگر ہویا دیال، پر م پُرکھ دتی وڈیائیآ۔ میتوں اپنے آپ لیا سنبھال، سمبل دا مالک ہو کے دیکھ دکھائیآ۔ میرا ناتا تھاکال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لیکھا آگے نہ کوئے بنائیآ۔ شکر دیکھ کے ہوئے بے حال، شنبھو اپنا نین بدلایآ۔ برہما خوشیاں وچ وجائے تال، وشنوں ڈھولا اکو گائیآ۔ اوتار پینمبر گر پریم نال بچھن میرا حال، پیار محبت وچوں پرگٹائیآ۔ میں ہس کے کہا میں اُس پر بھو دانور نورانہ آتمالال، جو لالن اک اھوائیآ۔ جس دا سچھنڈ دوار سچی دھر مسال، دھرم دارا اکو نظری آئیآ۔ جاں میں پندھ مکا کے پنہنی تے میتوں مل گیا سنگھ پال، آپ اپنی خوشی بنائیآ۔ جھٹ

بسنٔ کور نے ماری چھال، بن تتاں لئی انگڑائیا۔ بشن کور نے کہا آجا میرے لال، تیتوں گودی لواں لکائیا۔ گربخش سنگھ کہے میرا وی ایہو گرہ ایہو دوار
اکو کرے سنبھال، جو نور نورانہ نظری آئیا۔ جیون سنگھ کہے دیکھ لے سب توں دکھرا و جدا ایٹھے تال، جگت تلواڑا نظر کوائے نہ آئیا۔ دھن بھاگ جے
پھل لگا پت پوتے ہیرا سنگھ دے ڈال، پت ٹھنی مات مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ تت کہن
اسیں دربارا سنگھ دا وجود، جگت نیتز نظری آئیا۔ اسیں چھڈ دتی دُنیا والی حدود، گھر بار آئے تجائیا۔ ساڈی اکو منزل حق مقصود، بے پرواہ دتی دکھائیا۔
جو مالک خالق سدا موجود، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ سانوں ضرور رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ساڈی آشنا نتر لئے بوجھ، دس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
ساڈا بھيو کھولے گوچھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ آتما کہے میں
دربارا سنگھ دے تتاں نوں دیکھ کے ہسدی، دُور دُراڈا دھیان لگائیا۔ جس وچ رہی ساں وسدی، اُس داناتا آئی تڑائیا۔ ہن لاش بن گئی رین اندھیری
مس دی، بن آتما نور نہ کوائے چکائیا۔ جیہڑی بھری سی جگت وڈیائی جس دی، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اودھی انتم کھیل ہونی ماٹی خاک بھس دی،
بھسم اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ آتما کہے سُنو پر بھو بھگت جگت سنسار، جگیا سواو
دیاں جنائیا۔ سندیسہ دیواں سرب پروار، بنس سربنس آپ سمجھائیا۔ تہاڈا میرے نال نہیں کوئی تکرار، جھگڑا نظر کوائے نہ آئیا۔ میرا سنگر شبد نال قول
اقرار، وعدے پچھلے دیاں سمجھائیا۔ جس کرپا کیتی اپر اپار، اپر پر سوامی دتی وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دے انتر ادھار، نر نتر میلا میلیا سچ سمجھائیا۔
میتوں خوشی ہوئی میتھوں جگت جھوٹھا جھٹھیا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو میری دین گواہیا۔ میری بسنت سچکھنڈ موئی بہار، رُترئی پر بھ
دے نال مہکائیا۔ میں سندیسہ دیواں انتم وار، بن رسنا جہوا ڈھولا دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ
آپ رنگائیا۔ آتما کہے میرے سُنو ساک سجن سین، سنبندھیو دیاں جنائیا۔ بے شک تیس تتاں والے بھائی بھین، مات پت نار پتر دھی نظری آئیا۔
میں سب نوں سچکھنڈ دواویوں آئی کہن، کہہ کہہ دیاں درڑائیا۔ میرے ویراگ وچ کوائے نہ پاوے وین، نیتز نیر نہ کوائے وہائیا۔ میں کوئی ہو نہیں گئی

طرفین، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ میں اِکو چھڈیا تے اگے میٹوں مل گیا سچا مہین، جتھے مل کے اپنی خوشی بنائیا۔ سچھنڈ دوار ایلنکار میٹوں دتا بہن، تھر
 گھر بیٹھی اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھائیا۔ آتما کہے سُنو تن وجود دے پتر دھیاں،
 نار دُہاگن سہاگن نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا لہنا دینا ساڈھے تن ہتھ دی سیا، رَویداس چمارا دئے گواہیا۔ میرا دین دُنی نالوں نرمل ہو یا جیا، جیون داتے دتی
 وڈیائیا۔ پریمیو پیاریو تسیں وی میرے مگر آؤن دا کروہیا، حیلے نال بچنا چائیں چائیا۔ جس دھرم دی دھار کہا گو بند نے بچیاں دی دھار وچ رکھائی نہیاں،
 نینہہ گو بند گو بند گو بند گیا بندھائیا۔ اوسے دے پیار وچ آتما کہے میٹوں مل گیا اوہ پیار، جس نوں پر م پُرکھ پر ماتم کہہ کے سارے گائیا۔ جس دا کھیل
 اوسے نے کیا، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی وجدی رہے ودھائیا۔ پنج تت کہن
 گرگھو بھگتو میٹوں رکھ دیو اُتے سیڑھی، خوشیاں نال دینا لکائیا۔ سدا بنس سر بنس چلدی رہے پر بھو پیار وچ پیڑھی، اگے دا لیکھا اگے لینا بنائیا۔ ساری
 سر شئی کہندی اگے گلی بھیرٹی، بن سنگر پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ میں حقیقت والی منزل چڑھ گئی آخری، آخر ملیا دُھر دا ماہیا۔ میری دین دُنی دی ٹٹ گئی
 زنجیری، کڑی نال کڑی نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ آتما کہے میرے ول
 ویکھ کے کڈی منجیت نوں ودھی حرص، ہوس وچ ڈھولے رہیا گائیا۔ توں جگت دا میرا چاچا تے میٹوں میگھ لین دے برس، بوندا باندی تیرے اُتے
 پُکائیا۔ بے شک تیرا آسن اُتے فرش، میں عرش وچ بیٹھا کول دُھر دے ماہیا۔ پر پیار کرنا بھگتاں دا سدا فرض، پر بھ نے ریتی دتی چلائی۔ منجیت
 کہے میں چھوٹیاں چھوٹیاں ویراں نوں کہاں گا تسیں بن جانیو سور بہادر، دوندر مہندر رون کوئے نہ پائیا۔ ایس سریر دی نہیں آتما دی سی پر بھو نوں
 غرض، اپنی غرض بچھے دربارا سنگھ نوں لے کے گیا چائیں چائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں اسچرج، آد جگادی ریتی دُھر دی چلی آئیا۔ پر پیار وچ رہنا ایہو
 تہاڈا ساچا درد، دردیو تہانوں دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ تت کہن جس ویلے
 سانوں اگنی لاؤنی اگت، آگو اکو ویکھ وکھائیا۔ اسیں بھوویں پر وار نالوں ہون لگے الگ، وکھرا اپنا گھر لیا بنائیا۔ چھڈن لگے جگ، دین دُنی نالوں ناتا لیا

تڑایا۔ ساڈی بینتی اگے صاحب سورے سرگ، سیس چرناں وچ لکایا۔ ساڈی وی دھار سچھنڈ لے جانی اچ، آتما نال تت بل کے تیرے گھر وچ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ سپڑھی کہے میتوں پریم نال بناؤنا، سوہنی بنت بنایا۔ دربارا سنگھ نوں میرے وچ لکاونا، لگا مستک والا دے گواہیا۔ سارے پروار سربنس نے شکر مناؤنا، خوشی خوشی وچ ڈھولے گایا۔ ایہہ اپنے گھر نوں چلیا جو لوک مات دا پراہنا، مہمانی کھا کے بھجیا واہو داہیا۔ جس دھرتی اُتے سوناتے آسن لاؤنا، درگاہ ساچی پر بھ چرن لے سرنایا۔ پہلا ماتا پریتم سنگھ نے اپنے ہتھ اٹھاؤنا، فوجا سنگھ پیارا سنگھ تے سیوالین کمایا۔ ہر نام سنگھ پنج مٹھاں کٹھاں دیاں اپنے ہتھ وچ بھوا کے پیار وچ سٹاؤنا، پریم دی ریتی اندر اندر دی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا لال اپنی گود سواؤنا، جتھوں ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔

۱۲۹۶

۱۲۹۶

* ۲ پگھن شہنشاہی سمت ۱۱ جسونت سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

سنگر شبد سدا سوربیر، پیرتا اپنے وچ چھپایا۔ ست دھرم کرنہارا تعمیر، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں دیونہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار دکھایا۔ امرت بخشے ساچا سیر، امیوں رس آپ چکھایا۔ جل دھارا دے کے ٹھانڈا نیر، اگنی تت تت گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سنگر شبد سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی آد جگاد پریت، پریتم ہو کے توڑ نبھایا۔ بھگت سہیلا ٹھانڈا سیت، ست ستوادی دھردر گاہیا۔ آتم پر ماتم بنے میت، پاربرہم برہم میلے سچ سبھایا۔ توں میرا میں تیرا دتے گیت، ڈھولا گوبند اک جنایا۔ جن بھگتاں وسے سدا جی ت، ٹھگوری اندر رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در سچ دے وڈیایا۔ سنگر شبد سدا بلونت، بلدھاری اک اکھوایا۔ آتم پر ماتم بنے کنت، کنت کنتوہل دھردر گاہیا۔ نام ندھانا دیوے منت، منتو اپنا اک سمجھایا۔ ہر جن پرگٹائے ساچے

سنت، ساجن ہو کے دیکھ دکھائیا۔ دھرم دی دھار بنائے بنت، گھرن بھنہنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی دیکھ دکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر جن نام جنائے سنگھ جسونت، جس
 اکو نام جنائیا۔

* ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پور *

پھلگن کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری اینکاری تیری اک سرنائیا۔ آد جگادی دینا بندھپ دین دیا لے، ٹھاکر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔
 جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے وسنہارے سچھنڈ سچّی دھر مسالے، درگاہ ساچی مقامے حق اپنا آسن لائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تڈھ بن سرت کون سمبھالے، سمبل
 دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ ترے گن اتنے ٹھانڈے پیتے نو ست توڑ جگت جنجالے، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشائیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹ شاہ
 کنگالے، اوچ نیچ راؤ رنک دا لیکھا دے مکائیا۔ نام ندھان سری بھگوان اکو مار اچھالے، اچھل چھلدھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ پھل لگا مانس مانو مانٹھ والے
 ڈالے، پیچ تت برہم مت آپ درڑائیا۔ سچ سوامی سدا سہیلے ہر گھٹ چلنا نالے، بن قدام قدم لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے میرے شاہو بھوپ سلطان، ست ستوادی تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی مہربان، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 گن ندھان دے دے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ میں تیرا بال نادان، عقل بدھی نہ کوئے پترائیا۔ توں شہنشاہ والی دو جہان، شاہ پاتشاہ اک
 اکھوائیا۔ سچ پریت بخش دے نام، ناؤں نرنکارا اک سمبھائیا۔ امرت رس پیا دے جام، نچھر جھرنیوں آپ پیائیا۔ کھگ کوڑ رین میٹ دے شام، شمع نور
 جوت کر رُشائیا۔ دین دُنی دا لیکھا نہ رہے تمام، طمع لاچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ
 جگائیا۔ پھلگن کہے میرے ٹھاکر سوامیا، نرگن داتے اگم اتھاہ۔ آد جگادی انترجامیا، بے پرواہاں دے بے پرواہ۔ سچ بخش دے چرن دھیانیا، اکو اشٹ

دے درڑا۔ شبد نرالا تیر مار کانیا، کائنات دا پردہ دے چکا۔ تُوں ہر گھٹ جان جانیہ، جانہار اگم اتھاہ۔ ساچی بخش دے منزل رُوحانیہ، رہمت رحیم آپ
 کما۔ کلج کریا کوڑ میٹ نشانیاں، ست دھرم دے پرگٹا۔ لیکھا رہے نہ چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتبیج سیتج ویکھ وکھا۔ سندیہ دے دے چارے
 بانیاں، پراپسنتی مدھم بیکھری دے سنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے ساچے شاہ سلطانیہ۔ پھلگن کہے
 میرے محبوبا، محبان بیدو تیری اک سرنایا۔ تیرا ویکھاں عالیشان عرُجا، مقامے حق دینا درڑایا۔ جس نال بھيو چکے دُجا، دُتیا رہن کوئے نہ پانیا۔
 منزل ملے حق مقصودا، مشکل پچھلی حل کرایا۔ بھاگ لگا دے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول رہی گرلایا۔ جس دے اُتے صدی چو دھویں
 انتم ہون والا یدھا، نوست اپنی لئے انگڑایا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے گیا بدھا، بدھی توں پرے سمجھایا۔ اکو نور نورانہ شاہ سلطانا ہووے
 اگھا، اگن آتھن وجے ودھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کلجگا، دویت رہن کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم بھيو کھلاوے گجھا، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ پھلگن کہے میرے ست پرکھ نرنجن، نرویر تیری سرنایا۔ چرن دھوڑ
 بخش دے محن، دُرمت میل کر صفایا۔ سچ سوامی بنا سجن، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھانیا۔ میری قبول کرنی بدن، نرمانتا وچ سیس جھکایا۔ سچ
 دواریوں دینا انندن، انند انند وچوں پرگٹایا۔ لیکھا مٹاؤنا تارا چندن، چند ستار ویکھن نین اٹھایا۔ تیرا اکو دیک جوت پرکاش ہووے مورت مدن،
 گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرے نوری شمع جگن، جاگرت جوت ڈمگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے
 الکھ جگایا۔ پھلگن کہے میری اکو اک الکھ، الکھ اگوچر دیاں جنایا۔ جوتی جاتے ہو پر تکھ، پاربرہم پر بھ اپنا بھيو کھلایا۔ کلج انت سری بھگونت ہو کے
 رکھ، رکھک بنا تھاؤں تھانیا۔ غریب نمائیاں کرنا پکھ، کوجھیاں کملیاں گود اٹھایا۔ تُوں سرب کلا سرتھ، سمرتھ پرکھ اگم اتھاہیا۔ ست سچ دی دینی
 وتھ، وست اتوٹ اتٹ ورتایا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے جو کہہ گیا بیٹا دسرتھ، دہ دشا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ پھلگن کہے میرے ست ستوادی جگت جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندا اکو چھتر جھلے تیرے سیس،

پچھے نظر کوئے نہ آیا۔ سب دالہنا دینا تک لے بیس اکیس، بیس اکیس پردہ آپ اٹھایا۔ راگ ناد ویکھ لے چھتیس، چھتر دھاری ہو کے بھیو چکایا۔ اکو اپنے نام دی دے حدیث، حضراتاں باہر دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی بخش بختیش، بختیش سنگھ اپنے رنگ رنگایا۔

* ۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ چن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پر بھ بھگتاں بخش دے چرن چھو، چرنامت اکو جام پیایا۔ سچ محبت بخش دے موہ، مہربان اپنے رنگ رنگایا۔ اپنا بھیو چکا دے سو، ہنگ برہم پردہ دے اٹھایا۔ نج نیز بخش دے لو، لوئن اپنا اک گھلایا۔ تیرے جوگے جاوَن ہو، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دُرمت میل دے دھو، پتت پُنیت دے بنایا۔ پنچ وکار میٹ دے گروہ، گر سنگر تیری سرنایا۔ ہر جن لیکھا رہے نہ دو، دُتیا بھاؤ دینا مٹایا۔ امرت رس نچھر دھاوَن دینا چو، بوئند سوانتی آپ ٹپکایا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کو، کوٹ برہمنڈ دے ٹھا کر اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام دھاگے سنگر بھگت سہیلے لینے پرو، جگت پروہتاں لوڑ رہے نہ رایا۔

* ۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پر بھ جن بھگتاں بخش اپنا میل، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ اپر پیر سوامی بن سجن سہیل، سگلا سنگی بہہ رنگی اپنا روپ درسایا۔ آد جگادی شبد انادی دس اپنا کھیل، خالق مخلوق دے مالک دینا درٹایا۔ دھام جنا دے اگما گم نویل، نرگن پردہ آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرایا۔ پھلگن کہے پر بھو جن بھگتاں اندر سنا دے دُھن اناد، شبدی شبد درٹایا۔ ٹوں مالک آد جگاد، جگ چوکڑی

تیری بے پرواہیا۔ ہر ہر دانتیوں لئے ارادہ، تیرے تیرے وچ سمائیآ۔ کرپا کر دے موہن مادھو مادھ، مدھر تیری منگ منگائیآ۔ کوجھیاں کملیاں بنا لے سنت سادھ، بھگت سہیلے اپنی گود لکائیآ۔ انشکرن میٹ واد وواد، وکھ امرت روپ جنائیآ۔ بھيو کھلا دے بودھ اگادھ، بُدھ مت دا لیکھا دے چکائیآ۔ سدا سہیلے سد تیری آوے یاد، یادداشت وچ بھل کدے نہ جائیآ۔ جن بھگتاں کھیڑا کر آباد، سدا سد وجدی رہے ودھائیآ۔ نام ندھان سری بھگوان بخش دے داد، وست اُل اُل آپ ورتائیآ۔ تیرا لہنا دینا اوتار پیغمبراں گرو آں بعد، کلجگ انتم دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست پریم و جا رباب، مالک ربی نور الاہیا۔

* ۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادر آباد ضلع گرداس پور *

۱۵۰۰ پھلگن کہے پر بھو چڑھ کے ویکھ اگے گھوڑ، نو ست دھیان لگائیآ۔ میں بیننتی کراں پنا ہتھ جوڑ، بن ہتھیاں ہتھ ملائیآ۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں تیری پی لوڑ، لڑپندے سجن ویکھ وکھائیآ۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے انتم بہڑ، بہڑی بہڑی کر کے دیاں سنائیآ۔ جگ جنم دے وچھڑے اپنے نال جوڑ، جاگرت جوت کر رُشائیآ۔ میرے پر م پڑکھ پر ماتم میری بہار وچ دھرنی اُتے پھل بھل نو کروڑ، وکھ وکھ اپنا روپ بدلایآ۔ جنہاں تیرے اُتے رکھی ڈور، آسا تیرے چرن لکائیآ۔ آکے بھيو چکا دے مور، پردہ دے اُٹھائیآ۔ میری رت بسنتی جاوے سور، سانوریا اپنا رنگ رنگائیآ۔ کلجگ لیکھا تک اندھیر گھور، گھوری ہو کے دھیان لگائیآ۔ میرے کر دے بھاگ متھور، متھن کر کوڑ لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلے ہر جن اپنے نال تور، تریا دے مالک دینی مان وڈیائیآ۔

* ۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ دے گرہ قادر اباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پر بھ میرے کنت کتھول، قدرت قادر تیری سرناہیا۔ آد جگادی تیرا سچ اصول، اصل دے مالک تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بخش دے اپنی دھول، دھوڑی ٹکے خاک رماہیا۔ تیرا نام ندھانا کر وصول، وصل یار دینا خدایا۔ تیرا پیار جائے نہ بھول، اُبھل دینی وڈیاہیا۔ تیتوں اشارہ کر کے گئے پیغمبر رسول، کلیاں وچ کائنات سناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بناہیا۔ پھلگن کہے پر بھو دھر دا دے ناؤں ندھانا، نرگن اپنی دیا کماہیا۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ سلطانا، سچھنڈ نواسی اک اھوہیا۔ تھر گھر تیرا اگم ٹکانا، مقامے حق تیرا نور نور رشناہیا۔ میں لوک ماتی تیرا بال آنجانا، بالی بڈھ بڈھ اھوہیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی اکو بخش دے دانا، داتے دانی دیا کماہیا۔ جن بھگتاں ناد سنا سچے دھنکانا، انحد نادی ناد سناہیا۔ امرت رس بخش دے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹاہیا۔ مہربان محبوب تیرا نور پرکاش ہووے مہانا، جوتی جاتے کر رشناہیا۔ پھلگن کہے پر بھو میری بیننتی کر پروانا، پر م پُرکھ پر بھ تیرے چرن کول ٹکانا۔ جن بھگتاں انتر نر نتر دے گیانا، باہر پڑھن دی لوڑ رہے نہ راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگادی کھیل مہانا، مہما اکھ اکھ وڈیاہیا۔

* ۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ قادر اباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پر بھو اپنا مہکا دے باغیچے باغ، باغبان ہو کے ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں اندروں کھول دے جاگ، جاگرت جوت کر رشناہیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پاپاں کر صفایا۔ جگت ترسنا بھجدا دے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپاہیا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ممتا لیکھا رہے نہ راہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا دے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چگاہیا۔ ہر ہر دے اُچا دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ کوڑی کریا جان تیاگ، ترے گن اتیتے تیرے وچ سناہیا۔ گھر دیک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیر دے مٹاہیا۔ پر ماتم آتم اپنے ہتھ پکڑ لے واگ، دوسر نظر کوئے نہ آہیا۔ سچ دا بن کنت سہاگ،

کنت سہاگی تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جن بھگتاں ہون وڈ وڈ بھاگ، بھگون تیرے رنگ رنگاںیا۔ سب توں اتم سریشٹ تیرے ہون بھل گلاب، مہک دینی چائیں چانیا۔ توں مالک حق جناب، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ تیرے چرن کول میرا آداب، نیوں نیوں سیس نوآںیا۔ اوہ لہنا پورا کر دے جو نانک کہہ کے آیا وچ بغداد، بغلگیر اپنے لے بناںیا۔ تیرا میلا ہویا وچ پنج آب، پنجاں تتاں دا لہنا دے چکاںیا۔ رنا بخش دے اپنا دو دو آب، آب حیات دینا پیاںیا۔ درگاہ سچ دا دے خطاب، خطا پچھلی مُعاف کراںیا۔ میرے پروردگار سچ احباب، متر پیارے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ جن بھگتاں اندر نام و جا رباب، جگت تنبوریاں لوڑ رہے نہ راںیا۔ لیکھا مُکا رنا جہوا ہتی دند پڑھنی کتاب، آتم پر ماتم اپنا بھو دینا چکاںیا۔ تھہ بن دوجا لے سکے نہ کوئے حساب، رائے دھرم چتر گپت دا لہنا دینا چکاںیا۔ اکو گرہ سہنجن تیرا دُھر دی دے محراب، محبوب میلا میلنا چائیں چانیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا آد جگادی مہاراج، شہنشاہ اک اکھوآںیا۔ دو جہاناں مالک اکو سیس تیرے تاج، تخت نوآسی اکو نظری آںیا۔ کلج انت بھگتاں پورن کر دے کاج، پورن سنگر تیری بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میری کر امداد، مدد وچ تیری آس رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے چرن کول بھگتاں دی پیار دی رہے تعداد، گنتی گنت نہ کوئے گناںیا۔

* ۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادر آباد ضلع گرداس پُر *

پھلگن کہے پر بھو جن بھگتاں اُتے امرت میگھ برس، بوند سوانتی آپ ٹپکانیا۔ غریب نمائیاں اُتے کر ترس، رحمت سچ سچ کماںیا۔ جگت واسنا میٹ دے حرص، ترسنا کوڑ نہ کوئے ہلکانیا۔ نج آتم دے دے درس، لوچن اپنی اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگاںیا۔ پھلگن کہے پر بھو جن بھگتاں اندر بخش دے بوند سوانتی، ترسنا ترکھا دُور کراںیا۔ درس دکھا دے اک اکانتی، اک اکل نظری آںیا۔ جھگڑا مُکا دے لوک ماتی، متر پیارے دیا کماںیا۔ اندھ اندھیر میٹ دے راتی، اگیان رہن کوئے نہ پانیا۔ ساجن ہو کے بچھ واتی، سنگر ہو کے دیا کماںیا۔

بن لوچن نیئاں مار لے جھاتی، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ تُوں صاحب کملاپاتی، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ انت کنت پُچھ لے واتی، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں اپنے لیکھے لالے حیاتی، جیون زندگی اپنے چرن لکائیا۔

* ۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پیارو جیٹھووال نوٹ سنتو کھ سنگھ امر سنگھ دلپ سنگھ پیارا سنگھ، ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

پھلگن کہے بھگت سہیلے پر بھ دے بھل، بھل بھلوڑی مات مہکائیا۔ جو سچ پریتی چرن کول گئے گھل، آپ اپنا گھول گھمائیا۔ نام کنڈے ترازو گئے تل، جگت تٹو ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اتم سریشٹ کر کے اپنی گل، گل مالک نال مل کے وجے ودھائیا۔ جس نوں سر شئی گاؤندی رسنا جھونا نال بل، ہر جن ہر دے سدا وسائیا۔ جس دا سچ دوارا گیا گھل، خالق خلق ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سہیلا کدے نہ جاوے رُل، پھڑ باہوں گود لکائیا۔ مانو بوٹا نہ جائے مل، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ انتر دیپک جگت نہ ہووے گل، دو جہان کرے رُشنائیا۔ سچ نشانہ جائے جھل، جگت جہان وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پھلگن کہے جن بھگت پر بھو دے میت، مٹر پیارا دے وڈیائیا۔ جو کر نہارا پت پُنیت، پت پاؤن دُھر در گاہیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دے وڈیائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ مائس جنم ہر جن جائے جیت، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ اتم پر ماتم ڈھولا گائے گیت، تُوں میرا میں تیرا کہہ کے خوشی بنائیا۔ ست دھرم دی ہر بھگت چلائے ریت، بھگوان ویکھے چائیں چائیا۔ جھگڑا کنا مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے جن بھگت پر بھو دے ڈارے، بچپن اپنے چرن رکھائیا۔ اتم دھار کرے پیارے، پر ماتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نام شبد دے دھنکارے، انحد نادی ناد سنائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھارے، امیوں رس آپ چوایا۔ انتر میٹ اندھ اندھیا رے، اندھ اندھیرا دے چکائیا۔ میل

ملائے ہر جوہر ہر کنت بھتارے، کشتوہل مل کے وجے ودھائیا۔ لوک مات تیج سوارے، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پر پنچ میٹ پنچ بنائے اپنے پیارے، پر م
 پُرکھ دیوے سرنایا۔ جس نوں سدا سدا نِسکارے، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
 اک سنایا۔ پھلگن کہے جن بھگت آد جگادی پر بھ جوگے، جگتی جگت نہ کوئے جنایا۔ آتم دھار ہووے سنجوگے، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ آتم رس
 بن رسنا رس بھوگے، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھو ابھید اپنے کھولے گوجھے، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ بھگت سہیلا پاوے سو جھے، انتر نرنتر ویکھ
 دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ پھلگن کہے جن بھگتاں شُبھ دہاڑا لوک مات، ماتر بھومی خوشی
 بنایا۔ میرا لہنا دینا نال اچ دی رات، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ بھگتاں نال میری باطن بات، بے وطنناں وطن دے مالک نال ملایا۔ جن بھگتو بھگتاں
 دی سدا اک جماعت، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو چرن پریتی نات، دوسر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اکو پیپا پریتم کملاپات، پت پر میثور اک اکھوایا۔
 اکو دی اکو ذات، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو نام کلمہ اکو ملے دات، داتا دانی آپ ورتایا۔ اکو بخشے امرت بوند سوانت، جھرننا نچھر آپ جھرائیا۔ اکو
 اک کرائے اکانت، اک اکلا دُھر دا ماہیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھانت، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ پھلگن کہے اوہ لہنا دینا دئے لوک مات، دھرنی
 دھرت دھول دھول رنگ رنگایا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے مار جھات، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ پھلگن کہے میرا دہاڑا دوس سہنجنا اٹھ، اٹھاں تتاں والیاں ملے وڈیایا۔ میں وی خوشیاں نال آیا نٹھ، پاندھی بن کے پندھ
 مکایا۔ پر بھو دا دوارا باہر ویکھیا تیر تھ اٹھسٹھ، جتھے گوداوری جمناسرستی سپس نوائیا۔ لیکھا نہیں کسے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرو دواراں چرچاں ونڈ نہ
 کوئے ونڈایا۔ جن بھگت سہیلے بیٹھے کر اٹھ، اٹھے مل کے خوشی بنایا۔ میں وی چرن کول پر بھ دے جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پانیا۔ جس کجگ انتم
 اُلٹی گیڑی لٹھ، گیرا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپا۔ اٹھ تت کہن سُن متر پیارے
 پھلگن، مترادیئے جنایا۔ اسیں اکو پر بھو دی سُن دے دُھن، دُھن آتمک راگ درٹایا۔ جس بھگت سہیلے لوک مات لئے چُن، پھڑ باہوں میل ملایا۔

اُس دا بھيوَ جانے کون، گت کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہنوں چور کرے اُنجا پون، پون پانی سپس نواييا۔ جس دی سچے ہر بھگت سہیلے سون، جگ جگ اِکو سچ ہنڈھائیا۔ اوہ لیکھا مُکاؤنہارا آون گون، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیا۔ جس دے پوتر سُنھنجنے کول چرن، چرنودک جام دے پيائيا۔ اوہ لیکھا مُکاؤن آيا اُتے دھرن، دھول دی دھار کھوج کھوجائيا۔ امرت میگھ برسے سون، جام بھگتاں ہتھ پھرائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ انتر نر نتر آپے رون، رام رحیم رحمان ديا کمائيا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ چرن سنگھ دے گرہ، ہزارا سنگھ، ہزارا سنگھ فتو چک،

گیان سنگھ سُرخ پُر دے نوت پنڈ ڈھلواں ضلع کپورتھلا *

۱۵۰۵ جن بھگتاں پر بھ بنائے دھيگی مورت، نرگن سرگن دیوے مان وڈيائيا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے نور نورانہ نورت، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائيا۔ ۱۵۰۵ شبد انادی دیوے نورت، تریا دا بھيو چکائيا۔ سرتی شبد کراوے مہورت، مہر اپنا نام لگائيا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، کوڑ کُٹب دے مکائيا۔ مستک بخش کے چرن دھوڑت، ٹکے خاکی خاک رمائيا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھت، مہر نظر نظر اٹھائيا۔ پنڈھ مکا کے نیڑ دورت، گھر گھر وچ میل ملائيا۔ حاضر ہووے حاضر ہزورت، حضرتاں دا مالک نور الاہیا۔ جس دا جلوہ سب توں خوبصورت، جلوہ گر اک اکھوائيا۔ جن بھگتاں سدا آسا نسا پورت، پورن سنگر پورن برہم دے سمجھائيا۔ جگت ترسنا وچ کدے نہ جھورت، کامنا ہووے نہ کوئے ہکائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائيا۔ بھگت سہیلے دھيگی مورتی جان بن، بن کھنڈ دا لیکھا رہے نہ راييا۔ سنگر شبد سنائے بنا کن، بن رسنا جہوا ڈھولا گائيا۔ اندروں منکا پھیر کے من، نسا موہ دے چکائيا۔ وست دے کے نام دھن، سچ بھنڈارا جھولی پائيا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن، وجود کرے صفائيا۔ جوتی نور چاڑھ کے چن، اندھ اندھیرا دے مکائيا۔ لیکھا رہے نہ خوشی غم، چنتا انتر کوئے نہ آييا۔ بھانڈا بھنئے انتر بھرم، بھے اِکو دے جنائيا۔ لیکھا مکا کے ذات ورن،

برن پندھ دے مُکائیا۔ ایکا بخشے ساچی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ مستک چھوہ دے کے چرن، چاروں گنٹ لیکھا دے مُکائیا۔ ساچی منزل دے
 چڑھن، پوڑی ڈنڈا اکو نام سمجھائیا۔ اپنے گھر وچ دے وڑن، گنڈی کھڑکی آپ کھائیا۔ اگوں سنگر شبد ہو کے آوے پھرن، بن ہتھاں ہتھ جھہائیا۔
 جوتی دھار لائے لڑن، پلو جگت نالوں جھڈائیا۔ اوہ بھگت سہیلے رسنا جہوا مول نہ پڑھن، جنہاں دے اندر وسیا دھر دامہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ مورتی کہے میرا مالک ہووے اک سوامی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو آد جگادی ہر گھٹ
 انترجامی، گھٹ نواسی بے پرواہیا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہاناں جان جانی، جانہار اگم اتھایا۔ میں او سے دانام کلمہ او سے دی پڑھاں بانی، جو بان انیلا تیر
 چلائیا۔ او سے دی منزل او سے دی تکاں نشانی، جو نشانے دین دنی بدلائیا۔ او سے دا چرن او سے دا کراں دھیانی، دھیان وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ مورتی کہے میرا سوامی اکو ایک، اینکارا نظری آئیا۔ جس نے سنگر شبد دی دھار بخش
 ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا انتر نرنتر کر کے بیک، بدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، رجو طمعو ستو سنگ نہ
 کوئے بنائیا۔ جس دا اکو اک سہنجنا دیس، دیس دستراں ڈیرہ ڈھائیا۔ جو میرا سگلا سگی بنے ہمیش، ہمساجن اک اکھوائیا۔ ٹھا کر سوامی دھر نریش، نر
 نرائن نور الاہیا۔ جو من کلپنا انتر نرنتر کڈھے کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ اُس دا اُن کے اگم سندیس، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ مورتی کہے میری جگت نرالی دھار، ایکا دو آتیا ترے گن مایا وشن برہما شو سوہنا سنگ بنائیا۔ میرا
 لہنا دینا نال اُس یار، جو پریتم پیارا اک اکھوائیا۔ جس دا سچھنڈ سچا دربار، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جو دیونہارا شبد اناد سچی دھنکار، دُھن آنمک راگ
 وڑائیا۔ جس دا لیکھا نہیں کوئی باہر، بیکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دی چار جگ سارے کر دے انتظار، آسا وچ اپنا آپ رکھائیا۔ اوہ کرپاندھ
 ٹھا کر سوامی سدا سدا جن بھگتاں کرے پیار، پیارا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو بن رسنا جہوا پتی دند ڈھولا گائے اگم جیکار، جگت پڑھن سُنن کوئے نہ پائیا۔
 اُس دی سب توں وکھری گُفتار، گُفت سُنید اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھیکگی

مورتی کہے میں سُنیا گئی ڈھولا، سَنگَر شَبَدِ دِتا جَنایا۔ جس دارسنا والا نہیں کوئی بولا، جہوا چلے نہ کوئے چترایا۔ جس نے میرے انتشکرن پردہ کھولا، بجر کپاٹ لیکھا رہیا نہ رایا۔ میرا سوامی ٹھا کر گھر مندر وسیا کولا، گرہ اپنا بھیو چُکایا۔ جس بھاگ لگایا ساڈھے تن ہتھ کایا مائی چولا، چوجی پریتم ہو کے دیکھ دکھایا۔ میں اوسے نوں پر م پُرکھ کہاں تے کہاں نورِ الہی مولا، جو مولیا انتر نرنتر اپنا روپ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایا۔ مورتی کہے میرا لیکھا کوئی نہ جانے ساہت، جگت کہانی سمجھ کوئے نہ آیا۔ میری سب توں دکھری رہت، اصول معقول پر بھ دئے سمجھایا۔ میں نرگن دھار نال مل کے ہوئی لائق، سرگن ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ میرا ناتا ٹٹا مانک، متا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ مہربان میرے اُتے کیتی رعایت، نگاہ مہر نال ترایا۔ سَنگَر شَبَدِ نے اکو کیتی ہدایت، حکم ڈھر دا دتا سُنایا۔ مُجبتِ وِچ کیتی عنایت، وسِت سچِ دتی ورتایا۔ جس دے وِچ ہو رہی نہیں کفایت، قُفل اکو وار گھلایا۔ بولن دی رہی کوئی نہ شکایت، شکوے اندروں دتے کڈھایا۔ پر ماتما ہو کے آتما دی کرے حمایت، ہم ساجن دے نورِ الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ مورتی کہے جس ویلے سَنگَر شَبَدِ دی اکو سنی آواز، آپ اپنا گئی تجایا۔ میرے انتر کھل گیا راز، رازق رِزق رحیم دتی وڈیایا۔ مینوں بھل گیا جگت والا روزہ نماز، اکھراں والی گئی پڑھایا۔ گھر سَنگَر ٹھا کر گیا لادھ، باہر کھوجن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ میں اوس وِچ ہوئی وساد، بسمل اپنا آپ کرایا۔ بنا رسنا دند کراں یاد، ہونٹ ہلاں دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ جو خوشیاں نال تن وجود اندر سُنائے ناد، انادی دُھن آپ پرگٹایا۔ میں اوسے نوں کہاں، توں میرا مالک سوامی توں ہی میرا گاڈ، اللہ کہہ کے اوسے نوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ در اک سُبھایا۔ مورتی کہے بے شک میرا ناتا نال ترے گن مایا، ترے گن اتپتا دئے وڈیایا۔ جس پنجاں تتاں کھیل کھلایا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سنگ بنایا۔ میں اوسے دا شکر منایا، شکرینے وِچ ڈھولے گایا۔ توں مالک خالق بے پرواہیا، بے پرواہی تیری مینوں بھایا۔ جن نام سندیسہ اکو اک سُنایا، بن رسنا جہوا دتا درڑایا۔ میرے انتر نرنتر دتا وسایا، باہر کڈھن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ میرا من منو آ اٹھ نہ دہ دِش دھایا، چار کُنٹ نہ بھجیا واہو داہیا۔ نور نورانے شاہ سُلطانے تیرا اکو درسن پایا، دید کیتی رُشَنایا۔ میں نو نولاگاں

پایا، چرن دھوڑی خاک رمائی۔ تُوں میرا مالک خالق آد جُگادی دائی دایا، دو جہاناں نوجوانا میرے بھگوانا اک تیری سرنائیا۔ جس نے میری بنت بنایا، گھٹن بھنہنہار اک اکھوائیا۔ دھیگی مورتی کہے وشن برہما شو تے میرا سنگ رکھایا، سنگھاری بھنڈاری سنساری اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیرا راہ تکائیا۔ مورتی کہے میرا سَنگَر سچا مِیت، مَتر پیرا اک اکھوائیا۔ جس دی سب توں دکھری ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ جو سب دے وسے بھیت، بھیتَر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ من ٹھگوری کڈھے چیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ میں اوسے دا سُنیا گیت، جو گو بند دُھر دا ماہیا۔ میری اندروں بدل گئی نیت، نیتوان دتا سمجھائیا۔ میں ہو گئی ٹھانڈھی سپت، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ مینٹوں باہر دے بھل گئے گیت، اندر اکو دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ مورتی کہے میں سَنگَر دے پرساں چرن، چرن کول ملے وڈیائیا۔ میرا لیکھا تک جائے جنم مرن، مر جیوت رُپ بدلایا۔ انتر کھل جائے ہرن پھرن، نچ لوچن ہوئے رُشنائیا۔ میں ساچی منزل لگاں چڑھن، بن قدام قدم اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لگاں پڑھن، سوہنگ شبد میرے انتر زرنتر وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جُگادی برہم برہمادی شبد انادی جن بھگتاں سد آئے لڑ پھرن، پلو اپنا گڈھ نام جنایا۔

* ۱۰ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلواں ضلع کپور تھلا *

مانہہ سُرستی کہے میرا پیار لوں لوں وچ رچا، ساڈھے تن کروڑ اپنا تک بنایا۔ جن بھگت جو بنے دھرم دا بچہ، شکتی دھار بناں جنیندی مائیا۔ میرا سریر نہیں کوئی بھانڈا کچا، تن وجود جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا من نہیں جو نسا وچ نچا، جگت ٹپے کدے تھاؤں تھانیا۔ آد شکت کہے میرا آد دا پتہ، پت پر میثور دے درڑائیا۔ نگاہ مارو اپنے اندر رتا، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوار وچ ست دی ستا، ست ستوادی ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس دا رشتہ سدا پگا، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دُرگا کہے میں ا شٹبھج بھوانی،

بُجھاں اٹھاں نال وڈیاںیا۔ بگا شیر میری نشانی، شیراں دا شیر دُھر دا ماہیا۔ جس دی مستی دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ خوشی بناںیا۔ وشن برہما شو جس دی گاون
 گانی، گا گارہے سناںیا۔ ست سرُپ نر اکار اوہ نُور نُورانی، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جو بھگتاں سنگ کھیلے کھیل جسم جسمانی، تن وجوداں رنگ رنگاںیا۔ انتر
 نرتر ہووے نگاہبانی، نچ گھر ویکھے چائیں چانیا۔ آد شکت کہے میری صورت نہیں کوئی پُرانی، جگ چوکڑی اکو رنگ سماںیا۔ جن بھگت میرا ست سرُپ
 ویکھے اندر کر دھیانی، جوتی جوت جوت وچ سماںیا۔ بھگتاں نال میری دھار نہیں کوئی بیگانی، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ میرا درس پیار مُجّت دی دھار وچ
 آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بناںیا۔ مانہہ سُرستی کہے جو میرا بن
 گیا ست، جگت اپرا دھاں جائے تجاںیا۔ باہروں پنجاں تیاں دا ہوئے بُت، اندروں میرا جوت نُور رُشناںیا۔ رسنا جہوا ہو جائے چُپ، بولن دی لوڑ رہے نہ
 رانیا۔ میل ملے اندھیرے گھپ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جس کا یا وچ میرا نُور بیٹھا لگ، لگوواں اپنا کھیل وکھایا۔ آد شکت کہے اُس دی آد دی اکو
 ٹک، دُجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ من انتر بھگت سہیلا جائے جُھک، سپس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سُرستی کہے میں نیڑے رہی دُھک، مندر بیٹھی سو بھا
 پانیا۔ سدا سدا میرا بھگتاں نال جُٹ، جوڑی اور نہ کوئے رکھایا۔ میں سینے نال اپنے لاواں گھٹ، گلوکڑی لواں پانیا۔ میرے سیر دی دھار پئے پُھٹ،
 رس اکو اک چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بناںیا۔ ا شنبھج کہے میرا درس اپار، انتر انتر وجے
 ودھایا۔ بھگتاں بھگتی والا ہووے پیار، بھگت بھگتی وچ سماںیا۔ جس دے مکھ وچوں میرا لگے جیکار، میں اوسے دا پتا اوسے دی مانی۔ جہاں چر میری کرپا
 نہ ہووے اوناں چر کوئی کر نہ سکے ستکار، جگد مہا کہہ کے سپس نہ کوئے نوایا۔ میرا لیکھا وچ سنسار، جگت دی دھار چلی آئی۔ کلجگ انتم ویکھاں وگساں
 پاواں سار، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ میرا نُور جوت اُجیار، نُور نُور کرے رُشناںیا۔ جس دا سب توں وکھرا درس دیدار، بن نیتز لوچن نیناں ویکھاں چائیں
 چانیا۔ بھگتاں دی دھار وچ بھگتی دے ادھار، بھگون ہو کے بھاگ دیاں بناںیا۔ میرا درس رات دے باراں توں بعد تے پہلوں وچن دو؟ چار، اک چار
 دا چوتھے جگ دا پنڈھ مکاںیا۔ ا شنبھج کہے میرا بھگتاں دا سدا سدا دیدار، جنہاں دے ہر دے وساں اوہو میرا روپ اوہو میرا رنگ، سنگ سدا سدا آپ

ہو جائیۓ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل اپرا، اپر پر
اپنی کار کمائیۓ۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ دولت سنگھ، گردیال سنگھ، کرتار سنگھ، امر کور،

منجیت کور نور پُر، کرتار کور ماہی جیت پُر دے نوت کپور تھلا شہر *

پھلگن کہے پر بھو میرا پر وشنا دس، دہ دشا ویکھنا چائیں چانیا۔ پندھ مکاؤ نانس نانس، دو جہاناں بن قدم کُنا۔ میں خوشیاں نال کھیل تکاں
ہس ہس، ہستی دے مالک دینی مان وڈیائیۓ۔ لہنا دینا اتم رو سس، سور یہ چند کی درڑائیۓ۔ بن رسنا جہوا ہتی دند تیرا ڈھولا گاواں جس، بن صفتاں صفت
صلاحیا۔ تیرا اکو نور جوت تکاں پرکاش، جوتی جاتے ویکھ وکھائیۓ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیۓ۔
۱۵۱۰ پر وشنا کہے میرا دسواں دوس دہاڑا، ست سچ نال جنائیۓ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے آگے اگمی ہاڑا، جس نوں دین دنی سمجھے کوئے نہ رانیا۔ توں مالک
خالق دو جہاناں لاڑا، صاحب سلطان نور الاہیا۔ نو کھنڈ ست دیپ ویکھ اکھاڑا، کلج کرپا کوڑ ناچ نچائیۓ۔ پنج وکار گھر گھر مارے دھاڑا، پچیا رہن کوئے نہ
پائیۓ۔ میرا گرہ تک لے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت سمند ساگراں پھول بھلائیۓ۔ نگاہ مار لے مانو ذاتی بہتر ناڑا، ہڈ ماس دھیان لگانپا۔ توں مالک ٹھاکر
سوامی آد جگادی اینکارا، اک اکل نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیۓ۔ پھلگن کہے پر بھو میرا
پر وشنا دسواں آیا لوک مات، ماتر بھومی نال ملائیۓ۔ نگاہ مار لے کملاپات، پت پر میثور ویکھ وکھائیۓ۔ ست وست بخش اگمی دات، داتا ہو کے جھولی دے
بھرائیۓ۔ نگاہ مار لے دین دنی وچ ذات پات، مذہب شرع پھول بھلائیۓ۔ جھگڑا تک لے کاغذات، اکھرا اکھراں نال جڑائیۓ۔ توں ٹھاکر سوامی اینکارا سب
دکملاپات، پت پر میثور اک اھوئیۓ۔ میری حقیقت والی حق دے مالک سُن لے بات، باطن پردہ دینا چکائیۓ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا ئیا۔ پر وِشٹا کہے میرا دسم دہاڑا میرے محبوب، مہربان مہربان مہربان دینی وڈیا ئیا۔ اپنا گرہ دکھاؤنا عالی شان عروج، عرش فرش دے مالک پردہ دینا اٹھائیا۔ پروردگار سانجھے یار میتوں بخشنی سوجھ، بھو ابھیدا دینا چکائیا۔ ٹھاکر سوامی تیری آوے سوجھ، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ سچ دوار ایکنکار بخش اپنی حدود، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرے گرہ ٹھاکر ہو کے ہو موجود، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہائیا۔ پھلگن کہے میرے پُرکھ اکالے داتے دین، دیناندھ تیری سرنائیا۔ میں بن رسنا جہوا نرگن تیتوں رہیا چین، صفت صلاحی تیرے ڈھولے گائیا۔ توں نگاہ مار لے اُتے زمین، دھرتی دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ میں نرگن نرکار نرکار تیرے ہویا ادھین، نو نو لاگاں پائیا۔ تیرا پیار، دین دنی وچ رہیا نہ کوئے پرا چین، پرا پسنتی مدھم بیکھری سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ پھلگن کہے پر بھو میتوں بخش دے اکو دات، داتے دانی آپ ورتائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، رُتڑی اپنا نام مہکائیا۔ چار ورن بنا اک جماعت، دوسر ونڈ نہ کوئے وکھائیا۔ درشن بخش دے ساکھیات، سمنگھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دنی اکو رنگ وکھائیا۔ صدی چو دھویں ویکھ حالات، محمد بیٹھانن اٹھائیا۔ عیسیٰ پھولے اپنے کاغذات، بیس یسا پردہ رہیا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا جگاد آد، آد جگاد تیرا حکم ورتے تھاؤں تھانیا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ گر میت سنگھ دے گرہ پنڈ شیاہی ضلع کپورتھلا *

پھلگن کہے جن بھگتو پر بھ دی بنو بھلوڑی، تن وجود ماٹی خاک دھر دے رنگ رنگائیا۔ انتر نرتر گیت ڈھولا گاؤ بہتر ناڑی، روم روم اکو رنگ چڑھائیا۔ حق پریتی رنگن چاڑھو گاڑھی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ سچ محل اٹل منزل ویکھو ماڑی، جتھے محبوب ملے دھر دا ماہیا۔ سنگر شبد سہیلا تہاڈے پھرے پچھے آگاڑی، نرگن سرگن سیوا سچ کمائیا۔ تہاڈا لہنا دینا کئے لکھ چوڑا سی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پر بت سمند ساگر لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا ئیا۔ سنگر شد کہے پھلگن دی ویکھو رت، رُتری پر بھ دے نال مہکائیا۔ اینکار
 اک اکلے دے بن جاؤ سٹ، ڈلارے دُلفے ہو کے اپنارنگ رنگائیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی
 بُت، بُتائیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو گاؤ گن گہر
 گسپیر، گور دیونہار وڈیائیا۔ جو مالک خالق بے نظیر، جگ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس دی کھچ سکے نہ کوئے تصویر، تصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ شہنشاہ
 شاہ پاتشاہ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نور الایہا۔ جس دے کول آد جگاد دو جہاناں تدبیر، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ کجگ اندر سبجگ بدلن والا تقدیر،
 تکبر دین دُنی مٹائیا۔ اوہدا نام کھنڈا اگما شمشیر، شرع دے لیکھے دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ
 چُکائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پر بھ دا کرو ساچا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جو آتم دھار سب دامت، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھائیا۔ جس دا لہنا
 دینا آد جگادی نت، نوٹ اپنی کھیل کھلائیا۔ ایہتھے اوتھے بنے پت، پت پر میثور دُھر درگا ہیا۔ ٹھگوری اندروں کڈھے چت، چیتن سرتی دے کرائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملائیا۔ جن بھگت کہن پھلگن ساڈا اکو اک میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس
 دی سب توں وکھری ریت، ریتوان دُھر درگا ہیا۔ انتشکرن دی بدلے نیت، نسا من نہ کوئے ہلکائیا۔ توں میرا میں تیرا دتے گیت، سوہلا ڈھولا اک
 سمجھائیا۔ پایاں کرے پت پُنیت، پت پاؤن اک اکھوائیا۔ کایا کرے ٹھانڈھی سیت، اگنی ت نہ کوئے تپائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی گئے بیت،
 سبجگ تریتا دواپر کجگ اپنا حکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ترے گن انیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پھلگن پر م پُرکھ پر بھ ساچا اکو اشٹ، اشٹ دیو اک اکھوائیا۔ جس ساڈی اندروں کھولی
 درشٹ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہاناں نال سرشٹ، دین دُنی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی آشارکھ کے گیا رام نال وششٹ، جگت
 وشیاں باہر اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو میرا دسم دہارا اچ،

عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تہاڈے اندر نام ندھانا شبد رہیا گج، بن جگت تند ستار اپنی آواز پر گٹائیا۔ دپیک جوتی رہیا جگ، جوتی جاتا کرے رُشائیا۔ ذرا نگاہ مار لو اُپر شاہ رگ، نو دواریاں ڈیرہ ڈھائیا۔ پر بھ دا میلا ہندا نال سبب، جگ جنم دیاں وچھڑیاں دیاں سمجھائیا۔ جو کرپا ندھان ہو کے ہر بھگت سہیلے آپے لئے لہج، کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اُلٹی کر کے کول نبھ، امرت جام دے پیا ئیا۔ نج نیز اپنا دے جھب، لونن اکو اک کھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت سہیلا اک اکیلا اکل کل دھاری ایکنکاری، پروردگاری سانجھاری در ٹھانڈے لئے سد، سدا سنگر شبد لگائیا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ ریشم سنگھ دے گرہ پنڈ کھہرا ضلع کپورتھلا *

۱۵۱۳

پھلگن کہے دُھر دا حکم اگادھ بودھی، نرگن دھار سرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جو جن بھگتاں انتر نرتر ہردے رہیا سودھی، سدی ودی دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم چکے اپنی گودی، گوداوری دا کنڈھا گو بند دھار دے گواہیا۔ سچ پیار محبت دے بنا کے لو بھی، لالچ دین دنی باہر کڈھائیا۔ دُرمت میل دھوئے بن کے دھوبی، دھب جگت رہن کوئے نہ پائیا۔ ست سچ دی بخشے سو جھی، بھو ابھید کھلا ئیا۔ رمز اپنی مارے گو جھی، گو بند میلا چائیں چائیا۔ ہر جن ہوئے نہ کدے وجوگی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پرکھ اکلا دین دیلا میل ملائے دُھر سنجوگی، ست سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ پھلگن کہے جن بھگت پر بھ سو ہندڑے چرن، چرن کول ملے سرنائیا۔ نیز کھلے ہرن پھرن، نج نیز لوچن نین ہوئے رُشائیا۔ توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھن، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل چڑھن، بن پاندھیاں پنڈھ مکائیا۔ سنگر شبد شبدی دھار پو پھرن، سرت اکال مورت وچ سائیا۔ جگت اگنی مول نہ سرن، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پر بھ چاڑھنہارا رنگ، رنگت نظر کسے نہ آئیا۔

۱۵۱۳

شاہو بھوپ سورا سربنگ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس دا اکو نام ندھان وجے مردنگ، دو جہان کرے شنوایا۔ آتم بیج سہائے پلنگ، آسن سنگھاسن اک وڈیایا۔ سچ دوار اینکار آئے لنگھ، بن قداماں قدم اٹھایا۔ پرکاش دیوے بنا سورہ چند، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ امرت دھار نہجھر دیوے انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ دھرم دی دھار دس کے چھند، شاہو بھوپ ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں بھاگ ہون نہ دیوے مند، مند بھاگی لئے ترایا۔ جگت اندھیرا میٹ کے اندھ، اندھ آتم کرے رُشنایا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندگی اپنی وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پرُم پُرکھ داما نورس، بن رسنارس چکھایا۔ جو ہر دے انتر جاوے وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ مارگ اگٹرا دیوے دس، دہ دشا توں باہر سمجھایا۔ پنڈھ مکاؤنا نس نس، بھجنا واہو داہیا۔ لیکھا رہے نہ اندھیری مس، چند چاندنا کرے رُشنایا۔ چوڑاسی وچ نہ جانا پھس، فیصلہ حق سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ پھلگن کہے جن بھگتو اچ دی تک لورائی، رُترئی پر بھ دے نال مہکایا۔ چار جگ دے شاستراں باہر تک لو پاتی، پترکا کی سمجھایا۔ کی لہنا دینا پُرکھ اکالے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول کی سمجھایا۔ ۱۵۱۲

کی لیکھا جانے سب دا کملا پاتی، پت پر میثور اپنا بھيو کھلایا۔ جس دا ویس سدا بہہ بھانتی، جگ چوکڑی ونڈ ونڈایا۔ سو مہربان نوجوان اپنا پریم دا جوڑے ناتی، رشتہ بھگتاں نال بنا یا۔ جھگڑا رہے نہ کاغذاتی، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم دھار بنا جماعتی، پر ماتم ہو کے ویکھ وکھایا۔ اکو دس کے علم صفاتی، سنگر ہو کے ویکھ وکھایا۔ نگاہ مارے تکی اپنی جھاتی، جھاک جگت نہ کوئے جنایا۔ وارث ہو کے پُچھے واتی، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ہم اک سنا یا۔ پھلگن کہے جن بھگتو جگت دھاروں جانا جاگ، جاگرت جوت جوت رُشنا یا۔ پر بھ بھشنہارا اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ کوڑ گڑیا کرائے تیاگ، ترے گن اتیتا ہوئے سہایا۔ تہاڈے کرے وڈ وڈ بھاگ، بھگون ہو کے ویکھ وکھایا۔ دُرمت میل دھوے داغ، پت پت پُنت کرایا۔ گھر دپیک جوت جگائے چراغ، بن تیل باقی کرے رُشنا یا۔ میل ملاوا ہووے کنت سہاگ، ٹھاکر سوامی اپنا رنگ رنگایا۔ لہنا دینا تک لو وچ دوآب، دوہری دھار دھار جنایا۔ جس دے پیار وچ نانک وجائی رباب، ستار جگ جگ جنایا۔ اوہ لہنا دینا تہاڈا پورا

کرے وچ پنج آب، پنچم دامالک اک اکھوائیا۔ جو آسا نرگن سرگن دھار نانک رکھی وچ بغداد، بغلگیر بھگتاں لئے بنائیا۔ سو سوامی ساجن میت لینا ارادہ، جو ہر دے وسے چائیں چائیا۔ جس دا لہنا دینا اوتار پیغمبر اں گرو آں بعد، آخر اپنا سنگ بنائیا۔ شبد سنائے انادی اناد، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ ویکھنہارا برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جس دا بھگت سہیلے سماج، سمگری نام والی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو پر بھ چرن کرو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سپیس نوائیا۔ جو سب دا متر پیار، پیپا پریتم اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ پیغمبر گرو اوتار، جگ جگ سیو کمائیا۔ جس دا نام کلمہ جگت دے ادھار، ادر دا لیکھا دے مکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سب دے قرضے دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ غریب نہانیاں پاوے سار، کوجھیاں کملیاں اپنے گلے لگائیا۔ آتم پر ماتم دے ادھار، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ سو سوامی ٹھا کر تہاڈی پاوے سار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس دی خوشی وچ عیسیٰ ڈھولے گائے دوس سُنھنجا آیتوار، پروشٹا دسواں نال ملائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو بھگوان دی تہاڈے نال بہار، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ میں اُس دا ہوواں شکر گزار، گزارش وچ سپیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی سارے کرن انتظار، بن آسا جگت آسا وچوں پر گٹائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ گربچن سنگھ، بھمن سنگھ، اجیت سنگھ، اوتار سنگھ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا * ۱۵۱۵

دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن دی چھوہی تلی، طلب اور رہی نہ رانیا۔ دھن بھاگ محبوب توں آئیوں میری گلی، دو جہان برہمنڈ کھنڈ سرب تچائیا۔ میں آیا آپ تیرے اتوں کراں ملی، بل باون دی دھار جو گیا درڑائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر لے جو اشارہ دتا محمد نال علی، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ میں بنا سپیس توں اپنا سپیس دھراں تلی، طرفداری نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے سوامی ٹھا کر تیرے پیار وچ ہوواں جھلی، جھلک اپنی دینی

دکھائی۔ میں آد جگادی جگ چوکڑی اکل، اکل کل دھاری تیری سیو کمائی۔ نت نوت تیرے پیار وچ رلی، دکھری وند نہ کوئے وندائی۔ انت کنت
 بھگونت مینوں مول نہ چھلیں، اچھل چھل دھاری تیری اوٹ نکائی۔ میں بے خبر توں خبر اپنی اگئی گھلیں، سنیہہرا دینا چائیں چائیا۔ میں خوشیاں وچ
 سُن سُن پاواں جلی، نچاں ٹپاں گداں چائیں چائیا۔ تیرے پیار دی مہک میری دھار ہووے کئی، کلمے دے مالک کائنات دینی وڈیائی۔ میرا انتشکر نام
 نشانے نال سلیں، سلل تیر انیلا اک چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ دینی سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری تلی
 میرے سینے گئی چھوہ، چھوہ ہر بانکے تیری سرنائیا۔ میرے نوست آئی لو، بن لوئنا ہوئی رُشنائیا۔ میں نام سندیہ سنیہ تیرا سو، سو پُرکھ زرنجن دتی وڈیائی۔
 ہنگ برہم تیری دھار گئی ہو، ہوکا دے کے دیاں درڑائی۔ دین دیال دیا ندھ ٹھاکر میرے انتر امرت رس چو، جھرننا گم اتھاہ جھرائیا۔ میرا لیکھا رہے
 اک نہ دو، دو آ ایکا اکو رنگ رنگائی۔ میرے مہربانا سری بھگوانا کلج کوڑی کرپا میرے اتوں کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگائی۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں
 اندروں درمت میل دھو، پتتاں کر صفائی۔ مایا متتا نالوں دین دنی کر زرموہ، مُجبت اپنے نال رکھائی۔ سچ دست دا ڈھو آ دے دے ڈھو، بھنڈار اتوٹ
 ۱۵۱۶
 اٹھ ورتائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرے رہے رو، روم روم دے ڈھائی۔ مدھ بن سار پائے نہ کو، کوک کوک دیاں جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیری دھول مستک گئی لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائی۔ تیری جوتی کملا پاتی گئی
 جگ، جاگرت جوت کیتی رُشنائیا۔ مینوں لیکھے لاؤنا میں کو جھی کملی الپگ، کوڑ کرم نال ہلکائی۔ توں صاحب میرا سرگ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ میرے
 انتشکر بُجھاؤنی اک، اگنی تت تت گوائیا۔ دین دنی ہنس بدھی ہوئی کگ، کاگوں ہنس آپ بنائی۔ نام ندھان سری بھگوان پیانوئی مدھ، مدھر دھن
 دینی سنائی۔ سچ دوار اینکار اپنے لینا سد، صدقے واری گھول گھمائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ مینوں کلج پاپاں لیا دت، بھار میرے اتے پائی۔ موہ وکارا گیا
 ودھ، اگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ آتم پر ماتم تیری دھار سمجھے کوئے نہ جد، یدی لیکھا دینا مکائی۔ پروردگار سانجھے یار میں تیتوں رہی سد، ہوکا دیواں چائیں
 چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن کول دی تلی میرے لگی سینے،

سوہنی دتی وڈیا ئیا۔ میں دیکھاں لوک تینے، ترے گن پردہ دتا اٹھایا۔ دین دنی دی دھار تک جگت نیتر ہوئے ناپینے، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ مانو ذاتی برتھا دسدے جینے، جیون زندگی تیرے بھیٹ نہ کوئے کرایا۔ جھگڑا تک لے مذہب دینے، شرع شرع رہی ٹکرایا۔ ست دھرم دے کرم گئے چھینے، کلج کریا کوڑ کوڑ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در اک کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن کول دی تلی مینٹوں رہی دس، وہ دشا رہی جنایا۔ دھرنی خوشیاں نال ہس، ڈھولے گا ڈھر دے ماہیا۔ جس نے بھگتاں کیتا وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ امرت جام پیندے رس، رستہ دین دنی تجایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے جس، سوہنگ شبد سچ پڑھایا۔ پندھ مکاندے نس نس، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ جنہاں دا درشن پاؤندے روس، سورہ چند ویکھن نین اٹھایا۔ اوہناں انتر مٹی رین اندھیری مس، نوری نور نور رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن دی تلی میرے چھوہی مکھ، کھڑا دتا بدلایا۔ میرا جنم جنم دا مٹیا ڈکھ، ڈکھڑا جگت رہیا نہ رایا۔ میری ترسنگی بھکھ، ترپت دتا کرایا۔ میری سچھل ہوئی بھگتاں جننی والی لکھ، بن تن وجود تیرے آگے سپس نوایا۔ دھن بھاگ سچھنڈ نواسی توں میرے دل کیتا رخ، کروٹ اپنی آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا کدے نہ جاوے رُک، روک وچ جگت جگت جوگ نہ کوئے جنایا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ، اجیت کور، ہر دیال سنگھ، نگینہ سنگھ جالندھر شہر، مل سنگھ،

پال سنگھ لیاں، سورن سنگھ باہمنیا نوت پنڈ ہیراں ضلع جالندھر *

دھن بھاگ بھگت گرہ آئے سپتس رکھی، یاراں پر وشنا پھلگن خوشی منایا۔ جیہڑے وکھاؤن آئے بن حرفاں چٹھی لکھی، جگت ودیا لیکھ نہ کوئے بنایا۔ جس وچ لہنا دینا کلج اتم دھرم دھار دی تکی سیکھی، شرع توں باہر پھول پھلایا۔ جس دی سب توں وکھری ہوئی تھتی، دوس رین ونڈ نہ کوئے

ونڈائیا۔ سچ پریم دی ہوئی مٹی، متر پیارا ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جس دا کھیل سدا نتی، نوٹ اپنی کار بھگتائیا۔ کس بدھ پر بھوبنے بھگتاں دا ہتی، ہنکاری
 ہو کے دیکھ دکھائیا۔ چٹھی کہے میری سب توں دکھری لپی، جگت اکھر نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سپتس رکھ کہن اسیں دُور دُراڈے آئے دوڑے، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ سچ دوار آ کے بہڑے، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔
 ساڈے مارگ رہے نہ سوڑے، بھیرٹی گلی نہ کوئے جنائیا۔ اسان نور نکیا براہمن گوڑے، وید ویاسا دئے گواہیا۔ جس دی منزل سب نے چڑھنا پوڑے،
 پوڑھی ڈنڈا اور نہ کوئے رکھائیا۔ جو انتر نر نتر بھگتاں اندر بہڑے، نرگن ہو کے دیکھ دکھائیا۔ پھل تکے مٹھے کوڑے، لکھ چوراسی پھول بھلائییا۔ شاہ
 آسوار بنے اگے گھوڑے، راساں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ میل ملائے بھگت بھگوان جوڑے جوڑے، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ سپتس رکھ کہن ساڈا نہیں تن وجود، سرپر نظر کوئے نہ آئییا۔ ساڈی منزل جگت نہیں حدود، ونڈن
 ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں پر م پرکھ پر ماتم جتھے نکیا موجود، مجلس بھگتاں نال لگائیا۔ اوہ عالی شان تک عروج، عرش فرش دا مالک دیکھیا چائیں چائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ پھلگن کہے سپتس رکھی کی اشارہ دیوے اتری، اتر پورب پچھم دکھن
 دھیان لگائیا۔ کجگ دھار دیکھو بھگت بہتری، بے یدو ناما دئے گواہیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال براہمن کھتری، شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہا نام
 ندھانا اکو منتری، ماتر بھومی دئے جنائیا۔ جس کھیل مکنی دین دُنی دی انتری، انتشکرن تکے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک سہائیا۔ سپتس رکھی کہن سانوں سوہنا لگا گرہ، گھر گھر وچ وجی ودھائیا۔ جتھے بھگت سہیلا گرگھ رہے، تن وجود رنگ
 رنگائیا۔ پرکھ اکالا دین دایالا آ کے ہے، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ دوہاں دے پیار دی وگدی نیں، جگت وہناں باہر دکھائیا۔ جو آد جگادی اکو ہے، انت
 انت آپ ہو آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائییا۔ جھٹ نارد آ کے کہے سنو رکھی ست، ستاں
 دپیاں دھیان لگائیا۔ دین دُنی دی تکو برہم مت، پاربرہم کی بھیو کھلائییا۔ سچ ست سنو کھ دھیرج جانویت، کایا انتر نر نتر پھول بھلائییا۔ گھٹ گھٹ میلا

دیکھو پر میثور پت، پاربرہم پر بھ مل کے کس در خوشی بنائیا۔ لکھ چوراسی اُبلدی دیکھو رت، تن وجوداں کھوج کھوجائیا۔ کوڑ کڑیارا کلجک دا چلدا دیکھو
 رتھ، کس بدھ چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ کی مھم سندیسہ دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جس دے گو بند ستر گیا لٹھ، یارڑا کہہ کے تیج
 ہنڈھائیا۔ اوہ لہنا دینا دیونہارا ہتھو ہتھ، انت لیکھا کی جنائیا۔ کس بدھ سرشٹی دیوے متھ، متھن کرے خلق خُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سپتس رِکھ کہن نارد اسیں دسنا کی، کہن کچھ نہ پائیا۔ جو مالک خالق جگت جی، آد جگادی دُھر در گاہیا۔
 اُس لیکھا پورا کرنا رواداس چمارے ساڈھے تن ہتھ سین، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لہنا دینا دیکھنا گرداس ویہہ اکیہ، اینکارا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جس
 کلجک انتر دھرم دا بیجنابی، کرپا کوڑ جگت اکھ کھلا ئیا۔ امرت نام اگتا برسنا مینہ، اگنی تت تت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مھم اک ورتائیا۔ سپتس رِکھ کہن نارد پرم پُرکھ ہویا دیال، دیندھ دیا کمائیا۔ بھگتاں گرہ دیکھے دھرم سال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ ہر جن
 دیکھ اپنا لال، لال لال رنگ رنگائیا۔ پورب جنم دی لیکھے پاوے گھال، گھائل اپنے چرن ٹکائیا۔ نوری جلوہ دے جلال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔
 کلجک کھیل کیتا کمال، کملا پاتی ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں پھل لگائے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ آکے دیکھے مُریداں حال، مُرشد مالک دُھر در گاہیا۔
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا رہے نہ کال مہاکال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ سچ پریتی چرن کول لئے بھال، در اکو
 اک دکھائیا۔ آتم پر ماتم سد رکھے اپنے نال، ناتا جگت جگت تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔
 نارد کہے سپتس رِکھی دیکھو ہر جن میت، مترو دھیان لگائیا۔ جس دے انتر اک پریت، پریتم مل کے خوشی بنائیا۔ ترے گن نالوں ہو اتیت، ترے گن
 اتیتے نال مل کے وجے ودھائیا۔ مانس جنم جنم جگ جیت، جگ جیون داتے وچ سمائیا۔ توں میرا میں تیرا گا کے گیت، گو بند میلا میلا سچ سُبھائیا۔
 کلجک وچوں سنجگ چلا کے اگنی ریت، ریتوان دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلا ئیا۔ سپتس
 رِکھ کہن سُن نارد مُنی، مُنیشرادے جنائیا۔ ہر بھگت سہیلا وڈ گن گنی، گہر گمبھیر رنگ سمائیا۔ جس دے اندر پریم دی دُھنی، دُھن آتمک راگ

درڑا ئیا۔ اُس دی پُکار پُرکھ اکال آپے سنی، انسنت دتی درڑا ئیا۔ اوہ لہنا دینا چُکاون والا ہنی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ جس نوں کہندے مالک کُنی، کُل مالک نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھایا۔ نارد کہے سپتس رکھی آو اِکٹھے ماریئے جھاک، بن نیناں نین اُٹھایا۔ پر بھ دوار دی کھلی دیکھیے تاکی، کس بدھ پردہ آپ چُکایا۔ کون دھار جن بھگتاں لہنا دیوے باقی، باقاعدہ لیکھا چُکایا۔ لیکھے لاوے تن خاکی، ماٹی تت سنگ نبھایا۔ پورا کرے بھوکھت واکی، واقف کار آپ ہو آئی۔ نام ندھان دا بن کے ساتی، جام پیالہ اگم پیایا۔ مہربان ہو کے بچھے واتی، وارث ہو کے دیکھ دکھایا۔ جو بھگتاں لیکھے لاوے گیاراں پھگن دی راتی، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ ایہہ کتھا کہانی ساچی، ست سچ نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں وست دیوے جو اندرے اندر گواچی، گم رہن کوئے نہ پایا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرچرن کور دے نوٹ پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

سپتس رکھیاں وچوں بولے بھاردواج، بن رسنا جہوا خوشیاں ڈھولا گایا۔ میرا وقت سُنہنا آیا آج، عاجز ہو کے سپس نوایا۔ سری بھگوان بھگتاں سوارے کاج، جگ جگ دے وڈیایا۔ جھگڑا میٹ دین دُنی سماج، سمگری ست سچ ورتایا۔ نام ندھانے چڑھا جہاز، لیکھا دو جہان بنایا۔ جس دی یاد وچ اوتار رہے ارادھ، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ اوہ پُرکھ پُرکھوتم موہن مادھو مادھ، موہنی موہن اک اکھوایا۔ جس دے حکم وچ ہر بھگت سہیلے ہوئے آباد، دھرنی دھرت دھول دھول ڈیرہ لایا۔ دوس رین کرن یاد، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ سو سوامی سُنہنہارا فریاد، دیکھنہارا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ بھاردواج کہے میرا دوس دہارا چنگا، پُرکھ اکال دین دیال دے وڈیایا۔ میرا پورب لیکھا بچھے لنگھا، آگے بھگتاں نال مل کے وجے ودھایا۔ جنہاں دی چرن چھوہ وچ پھرے گنگا، گنگوتری بچھے واہو داہیا۔ جتھے اکو شبد نام مردنگا،

دُھن آتمک راگ درڑا ئیا۔ لیکھا جانے سورا سربگا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ میں اُس دے کولوں دست اگئی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا بھگت سیس رہے اوڈھن نہ ننگا، اوڈھن نام نہانا دینا پائیا۔ نیتز نین رہے نہ اندھا، نچ نیتز دینا کھلایا۔ توں میرا میں تیرا گائے چھندا، سوہنگ وجدی رہے ودھایا۔ انتشکر نہ رہے گندہ، پت پنت دینا بنایا۔ تیرا کھیل ویکھاں اچنہا، اچرج لیل دینی درڑا ئیا۔ سیوادار ویکھاں پری ارنمبا، چوڈاں رتناں کھوج کھوجایا۔ میرا قول اقرار تیرے سدھا، سرگھی سدھیا باہر ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں بھار اٹھالے اپنے کندھا، کندھیں بیٹھے پار لنگھایا۔ لیکھا پورا کر دے گوہند والے کھنڈا، کھڑگاں بھیو رہے نہ رانیا۔ بودھ اگادھی بن کے پنڈا، آتم پر ماتم پر بھ و دیا دینی سمجھایا۔ جن بھگتاں اتز رہے نہ بھیکھ پاکھنڈا، کریا کوڑ نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل چڑھا دے اپنے پوڑی ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنے چرن رکھایا۔

* ۱۲ پگھن شہنشاہی سمت ۱۱ پرکاش کور دے گرہ پنڈ سنڑا ضلع جالندھر *

خوشیاں نال بولے سپتس رکھیاں وچوں اتزی، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ کی لہنا دینا شودر ویش براہمن کھتری، ذاتاں پاتاں بھیو چکایا۔ کی نارد نرگن دھار کھول کے دتے پتری، بن اکھراں اکھر سمجھایا۔ سچ پیار وچوں دین دنی ہوئی نخطری، خطرے وچ خلق خدایا۔ کلجک آبو ہوئی بہتری ستری، آگے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ اتزی کہے پر بھو میں ویکھاں اتر پورب پچھم دکھن، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ دین دنی دا ہر دا ہویا سکھن، ہر دے نام نہ کوئے وسایا۔ میں نگاہ ماری پشکر کروچ دیپ لکھن، جنبو اپنا دھیان لگایا۔ تڈھ بن لیا کوئی نہ آوے رکھن، سر سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ اوتار پینمبر گر تیرا اشارہ دسن، بن سینت جگت لگایا۔ پُرکھ اکالا اکو آوے جگت سمرتھن، سمرتھ اکھ اپنا تھم ورتایا۔ کلجک کوڑی کریا کرے متھن، متھیا ویکھے خلق خدایا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھن، پورب جنم دا

جھولی پائیا۔ شبد ناد سنائے ندن، انحد نادى ناد جنائیا۔ گھر سوامى آوے سدن، ستیاں لئے جگائیا۔ کرپا کرے گوپال مورث مدن، پاربرہم پر بھ
 ڈھر در گاہیا۔ جو دین دنی دی میٹے حدن، در دوار اکو اک وکھائیا۔ جس دے پیار وچ بھگت سہیلے بھجن، جگت سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ سو پڑکھ اکلا دین
 دیا لا پردے آوے کجبن، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ سنگر دھار بنے سجن، سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن دھوڑ کرائے محن، ڈرمت میل دھوئیا۔ اکو
 اک سمجھائے بدن، بندگی بندگی وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں بھاگ ہون نہ دیوے مندن، مند بھگیاں لئے ترائیا۔ نج آتم دے انندن، اند اند وچوں
 پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سورا سر بگن، سر بگ الگ جیواں
 لئے ترائیا۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ سروں سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر * *

دھرنی کہے پر بھ میری جگ جگ ویکھ لے گھالا، گھائل ہو کے جگ جگ سیو کمائیا۔ دھرت دھول دھول دیکھ سچی دھر مسالہ، دھرم دے مالک
 دھیان لگائیا۔ میری حالت ہوئی بے حالہ، بہیل ہو کے دیاں جنائیا۔ کلج وکھری چلی چالا، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ جگت جگیا سو منکیاں والی پھیر دے
 مالا، من کا منکا نہ کوئے بھوئیا۔ سب دا ہر دا اندروں دے کالا، کالکھ سکے نہ کوئے دھوئیا۔ ترے گن ودھیا کوڑ جنجالا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت سہیلے ویکھ جن، جننی بن دھر دی مائیا۔
 من منسا ویکھ لے من، متا موہ کھوج کھوجائیا۔ جگت واسنا تک لے دھن، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ واشنا تک لے سروں کن، تیرا نام سنن کوئے نہ
 پائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا ست نور دا چاڑھ دے چن، چند چاندنی کر رُشنائیا۔ ہر جن نیتز رہے کوئی نہ اٹھ، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ درس دکھا دے
 اپنا بن چھیری چھن، شہنشاہ اپنا پردہ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن

بھگتاں بن جنیندی ماں، ممتا موہ وِکار مٹائیا۔ ہنس بُدھی بنا دے کاں، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگانیا۔ اِکو تیرا اُتجے ناں، ناؤں نرنکارا تیرے ڈھولے گائیا۔ چرن کول دس دے تھاں، استھان اِکو اک سہائیا۔ غریب نماںیاں پکڑ لے بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جاں، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شبدی دھار کر دے ہاں، نہ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پریتم سنگھ، گرانام سنگھ، ہندر کور نوت پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر *

نارد کہے پر بھو میں گیا وِچ کعبہ، مقبریاں اندر دھیان لگائیا۔ میں تکیا مائی ہوا دے نال آدم بابا، بابا آدم کہہ کے جس نوں سارے گائیا۔ اُس میٹوں پیار وِچ ماریا دابا، زور نال سٹائیا۔ پنڈتا دین دُنی نوں آؤن والا عذابا، آگے ہونہ کوئے بچائیا۔ جھٹ میٹوں نظر آیا نانک والا چھابا، تکر ڈھر دا نظری آئیا۔ پھیر نور تکیا ظہور تکیا میں کیتی جھٹ آدابا، نمو نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جوابا، جواب طلبی وِچ سارے چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ جھٹ اشارہ ملیا نارد اِرا ویکھ لے وِچ دوآبہ، دوہری کھیل پر بھ اپنی آپ کرائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر اِن گرو آس منگی امداد، آمد وِچ بیٹھے نین اٹھائیا۔ اوہدا روپ انوپ ست سروپ سادہ، سادگی وِچ سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہدا حکم سندیس فرمان بودھ اگادھا، بُدھی توں پرے رہیا درڑائیا۔ جس دی یاد وِچ کرشن سندیسہ دتا رادھا، بن اکھراں اکھراں جنائیا۔ اُس کاہن دا کلجگ انت بھگتاں نال ہونا وادھا، وعدے پچھلے پور کرائیا۔ اوہدا ست سروپ ہونا موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن دے سٹائیا۔ جس چار جگ دے شاستراں دی سُننی فریادا، اکھراں بیٹھن سیس نوائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھوئے داغا، پتت پُنیت دے کرائیا۔ اوسے دی دھار اوسے دے پیار وِچ سگلا سنگی ہووے والا بازاں، بازی دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس کلجگ انت سوارنا کاجا، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ جس دا ظہور ہونا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس

دے پیار وِچ نانک ستار وِجائی ربابا، جنک دی دھار دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنا گیا۔ نارد کہے میٹوں ویکھ ہوئی مدہوشی، ہوش و حواس نہ کوئے رکھائیا۔ میرے انتر آئی خاموشی، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ میں نگاہ ماری چار جگ دے دیکھے کوشی، اکھر اکھر پھول بھلا گیا۔ پھیر تکیا دین دُنی ہوئی دوشی، دوست مِتر سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جاں ہور جانیا سر شئی کامنا ہوئی پوشی، پوشیدہ بھو نہ کوئے کھلایا۔ میں جھٹ پے گیا سوچیں، سوچ سوچ وچوں پرگٹایا۔ جھٹ اشارہ دتا میٹوں رِوداس چمارے موچی، رمبی آر رہیا ہلایا۔ اوہ تک کھیل پریتم چوچی، جو چولا آیا بدلایا۔ جن بھگتاں بن کے کھوجی، کھوج کرے تھاؤں تھانیا۔ جو نام ندھان دیونہارا روزی، رازق رِزق رحیم نور الایہا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا لوک مات بنا کے موی، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ دُرمت میل دھوے بن کے دھوبی، دھبے جنم جنم دے رہیا مٹایا۔ اندر وڑ وڑ کے ہر دے رہیا سو دھی، سُدھ اپنا نام سمجھایا۔ نارد کہے میں خیران ہو گیا غریب نماںیاں چکی پھرے گودی، گوداوری دا کنڈھا گوہند دی دھار اپنے نال رکھایا۔ ایسے خوشی وِچ میری ہلدی دے بودی، بدھ دے اشارے رہی سمجھایا۔ جس پریم وِچ آکھیا بنا پر بھو دی کِریا کسے نوں آونی نہیں سو جھی، سمجھ جگت چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ہر جن میل کرے سنجوگی، جگ جگ وچھڑے اپنا میل کرائیا۔ آتم دھار در بنے بھوگی، بھسمر اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دین دُنی دی دھار دیکھے وِرو دھی، شدھ ہر جن آپ کرائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گُردِیال سنگھ چپا کلاں، پریم سنگھ، مہندر پنڈ کھیڑا ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پر بھ میٹوں بخش دے ساچا دھرم، دھول دھول دھرت ہو کے منگ منگائیا۔ دین دُنی دا انتر نر نتر بدل دے کرم، نہہرمی اپنا رنگ رنگائیا۔ دھار نہ رہے کسے دی ماٹی چرم، چم در شئی ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ ذات پات دامیٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ پردہ لاه دے اپنے برہم،

پاربرہم پر بھو کھلایا۔ سنجگ ساچے میرے اُتے دے دے جرم، آپے بن جنیندی مایا۔ تُوں آد جگادی سب کچھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک
 اکھوایا۔ میں تیرا آئی لڑ پھرن، پلُو اپنی گنڈھ پوایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ پت پر میثور تیری
 منزل حقیقی چڑھن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جھگڑا میٹ دے چوٹی جڑن، جڑ چیتن کھوج کھوجایا۔ کجگ جیواں گڑھ توڑ دے ہنکاری گڑھن، ہنگ برہم
 پاربرہم بھو چکایا۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی سب کچھ کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوایا۔ جن بھگتاں نچ نیتز کھول دے ہرن پھرن، جگت نیتز دی
 لوڑ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں تیری آئی سرن، سرنگت دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھرم دا کھول اگم دوارا، ایکنکار اکو اک جنایا۔ سب دا سانجھا بن پروردگارا، نور نورانہ نور الاہیا۔
 میں تیرے در منگتی بناں بھکھارا، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ تُوں جگت جگدیش چو بیسا اوتارا، اوتری تیری اوٹ تکایا۔ میں تُوں سندیسہ دے کے گئے
 پیغمبر گر اوتارا، اوتری تیری راہ تکایا۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکلا پروردگارا، پاربرہم پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ میں دھول تیری چرن
 دھوڑ لاواں چھارا، دھوڑی مستک خاک رمایا۔ میرے اُتے زرویر ہو کے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا آپ دے چکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست وست سچ دے ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا بخش دے نام ندھان، نرگن ہو کے دیا کمایا۔ آتم پر ماتم دے گیان، پاربرہم
 برہم میل ملایا۔ ایش جیو کر کلیان، کلمہ کائنات سمجھایا۔ بیس پیسے ہو مہربان، محبوب تیری اوٹ تکایا۔ میں بالی بُدھ نادان، عقل چلے نہ کوئے
 چترایا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھایا۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیرے چرن کول اٹکایا۔ میرے آد جگادی بھگوان، بھگون تیری
 اوٹ تکایا۔ ست سچ دا میرے اُتے جھلا نشان، نشانے دین دنی بدلایا۔ تیرا اکو حکم ورتے زمیں اسمان، زمیں زماں دے مالک ہونا آپ سہایا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے پرگٹا دے ست، ست ستوادی دیا کمایا۔ مانو
 ذاتی بخش برہم مت، برہم ودیا اک سمجھایا۔ اگنی ابلے مول نہ تت، تتو اکو اک تت سمجھایا۔ ناڈ بہتر نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرے لے پرگٹایا۔

دھرج ست بخش دے یت، سنتو کھ سب دی جھولی پائی۔ توں پر میثور کملاپت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ نرگن دھار میرے اُتے آئیوں وت، بے وطنوں
 لے ترائی۔ آہ ویکھ لے میرے کول تیرا بن اکھراں والا خط، خطوطاں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا پردہ آپ چکائی۔ دھرنی کہے پر بھو مینٹوں دھرم دی بخش نشانی، نشانہ دین دُنی بدلایا۔ اوہ آشنا پوری کر دے جو رکھ کے گئی دُرگا ا شتُبھج بھوانی،
 بھاؤنا تیرے نال رکھائی۔ جو اشارہ دتا راون رام کھیل ہووے مہانی، مہما کتھ کتھ سنائی۔ جو تیرا بھوکھ لکھیا وید ویاس نال کانی، شاہی کاغذ رنگ چڑھائی۔
 جو کاہن کرشن تھم دتا فرمائی، فرمیاں باہر سنائی۔ جو اشارہ دے کے گیا عیسیٰ میرا باپ آوے اسمانی، اسم اعظم نور الاہیا۔ جس نوں محمد کہا میرا خدا
 الوزو نورے نزع دوسطے زمو عرشے کرے فرمائی، زمیں زماں دے وڈیایا۔ نانک نرگن دھار کر دھیانی، سرگن تت تت سمجھائی۔ گو بند ہس کے کہا اوہ
 پُرکھ اکال کرے مہربانی، مہان بیدو اک اھوائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تن وجود جسمانی، ضمیر بے نظیر اندروں دے بدلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری میننتی
 پُرانی، پنے پنے کہہ کے سپس نوائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نہیں زبانی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا مار دھیانی، بن نیناں نین
 اٹھائی۔ دھرنی کہے میرے پر م پُرکھ سلطانی، شاہو بھوپ شہنشاہ تیری اوٹ تکائی۔ مانو ذاتی منزل رہی نہ کوئے رُو حانی، رُو ح بُت دوویں روون مارن
 دھائی۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے کسے نہ پانی، اگنی تت نہ کوئے گوائیا۔ میں اِکواک تیرے چرن کول کراں دھیانی، ایکنکار تیری اوٹ
 تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ست دھرم سنجگ ساچا بخش دے
 گن ندھانی، گنوتے ساچے کنتے سری بھگونتے آدن انتے تیری اوٹ تکائی۔

* ۱۳ پگھن شہنشاہی سمت ۱۱ پینڈ رُکّا ضلع جالندھر گرمیز سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے جن بھگتو کھیل تکو پون پانی، خوشیاں وچوں اپنی خوشی بنائیا۔ انتر نرتر سنو شبد اگئی بانی، انحد نادى ناد شنوائیا۔ پرم پُرکھ دی دتے اکھ کہانی، جس نوں کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ جو لیکھا مکاوے چارے کہانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج پندھ رہے نہ رانیا۔ سچ دوار ایکنکار دیوے مانی، چرن کول اُپر دھول بخش سرنائیا۔ سُرَت شبد ملائے ساچا ہانی، گھر گھر وچ میل ملانیا۔ پاربرہم برہم دس کے منزل اک رُوحانی، رُوح بُت رنگ رنگانیا۔ تہاڈے ہردے وسے جس نوں عیسیٰ کہا باپ اسمانی، اسم اعظم اک اھوائیا۔ اوہ لہنا دینا چکائے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اندروں دے بدلانیا۔ جو آد جگادی برہم برہمادی سب دا جان جانی، جانہار اک اھوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سچ پیار دا بنیا دانی، مُجبت تہاڈے اندر ٹکانیا۔ چرن دھوڑ کرائے اگم اِشانی، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داماک ہوئے سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو ہر ہر دا کر پوت، ہر جن پت پُنیت بنائیا۔ آتم پر ماتم بن مت، متر پیارا اک اھوائیا۔ جن بھگتاں درشن دے نت، نچ نیر اکھ کھلایا۔ سدا سہیلے وسنا چت، کھگوری چت رہے نہ رانیا۔ بجر کپاٹ کھول دے بھت، پردہ اندرے اندر چکایا۔ نچ نیر پینا دس، دہ دشا کر رُشنائیا۔ جگت وکار اندروں کڈھنی وس، وشا اپنا دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر دے دین دیاں، دیاںدھ تیری سرنائیا۔ کھج کوڑی کریا آپ سنبھال، سمبل دے مالک بے پرواہیا۔ میری پورب لیکھے لائے گھال، گھائل ہو کے سپس نوانیا۔ پھل لگا دے میرے ڈال، نو کھنڈ پر تھی پت ٹہنی دے مہکانیا۔ میری بینتی اک سوال، سوالن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سنگر شبد وچولا ہووے تیرا اک دلال، دوسراوٹ نہ کوئے رکھانیا۔ جس دے بھے وچ دے کال مہاکال، رائے دھرم نہ سپس اٹھانیا۔ چتر گپت نہ لیکھا سکے وکھال، لاڑی موت نین نین شرمایا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ تیرا جلوہ تکاں جلال، نور نورانے کرنا نور رُشنائیا۔ بھاگ لگا دے جیواں جنتاں کایا ماٹی کھال، خلق دے خالق دیا کمائیا۔ میرے اُتے ست سچ بنا دھر مسال، در سچ دوارا اک وکھانیا۔ سچ دست دے دھن مال، نام ندھان اک ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

دیونہار تیری وڈیا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھ تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو سیس نو ائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا سوہے بنک دوارا،
 سچھنڈ و جے ودھائیا۔ تیرا دُلھا سنگر شبد دُلا را، دو جہاناں مالک اک اکھوائیا۔ جس دا وشن برہما شو پسا را، ترے گن لیکھا نال ملا ئیا۔ پنجاں تتاں دیونہار
 ادھارا، پنچم مینا اک اکھوائیا۔ تیرا سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گُر اوتارا، اوتری دھیان لگائیا۔ کلجک انت سری بھگونت، میری پاسا را، مہاسار تھی اپنا
 کھیل کھلا ئیا۔ چار گنت دہ و شامیٹ دے دھندوکارا، اندھ اگیان رہن نہ پائیا۔ نرمل جوتی کر اُجیارا، جوتی جاتے اپنا رنگ رنگائیا۔ میں سدا سدا سد
 جاواں بلہارا، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ توں پر م پُر کھ پُر کھو تم سب دا سانجھا یارا، پروردگار نور الاہیا۔ جوتی جاتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا آپ دکھائیا۔
 دھرنی کہے میری تیرے اگے پکارا، پُنه پُنه سیس نو ائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، تڈہ بن اور نہ کوئے سہارا، سہانک نانک ایکنکار اک اکلا توں ہی نظری آئیا۔

۱۵۲۸

۱۵۲۸

* ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ اکہر سنگھ، دلپ کور، درشن سنگھ، سرجیت سنگھ، گجیو، جھبھو، بھجن کور،

گرداور سنگھ، جگندر سنگھ، اودھم کور، ہری پُر بھجن کور پنڈ رڑکا ضلع جالندھر *

دھرنی کہے جن بھگتو میرا سینہ ہو یا ٹھنڈا، بھگوان میرے انتر نر نتر ٹھنڈک دے ورتائیا۔ میں خوشیاں نال تہانوں پر بھ دی چرن دھوڑی ونڈاں،
 بن ہتھاں جھولی سب دی دیاں لکائیا۔ تہاں سچ پریم دیاں دینیاں گنڈھاں، جس نوں جگت جہان سکے نہ کوئے گھلا ئیا۔ کیوں ایہہ لیکھا لہنا کلجک آخری
 کنڈھا، کنڈھی گھاٹ سارے ویکھن تھاوں تھانیا۔ جگت جگیا سو آں کوڑ گگرم چکیاں پنڈاں، بھار سکے نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو مینوں بڑی لگدی سردی، ست سچ دیاں جنائیا۔ اٹھو ویکھو کھیل نرائن نر دی، کی
 نر ہر اپنی کار بھگتائیا۔ جس سار پائی تہاڈے گھر دی، گرہ گرہ ویکھے چائیں چائیا۔ جس آسا تر سنا سب دی مینٹی زر دی، جورو زر نہ کوئے چترائیا۔ کھیل

رہن نہیں دینی شرع شر دی، شریعت پینڈا دے مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتو باہر تکتو نارد پنڈت پاندھا، کس بدھ بودی رہیا ہلایا۔ تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گاندہ، گا گا خوشی بنائیآ۔ ونجارا بن کے اِکوناں دا، تریا پندھ مُکائیآ۔ ہتھ لیکھا پھڑیا سور گاں دا، جگت جہان رہیا جنائیآ۔ نال دکھاوے رُپ کلجگ کوڑ گُریارے کاں دا، جو کاگ وانگ گرلایا۔ نالے اِشارہ دیوے بانہہ دا، دو جہان رہیا ہلایا۔ پھیر ڈھولا گائے واہ واہ دا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک تھل اسگاہ دا، جنگل جوہاں تیری بے پرواہیا۔ میں پاندھی بنیا تیرے راہ دا، رہبر تیری آس رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو میں تہاڈے کولوں اِکو پرتی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں آیا بنا لتاں ٹنگاں، بن تن وجود سریر پندھ مُکائیآ۔ میرا سیس ویکھ لو ننگا، اوڈھن ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ میری پٹھ تے ستگر شبد نے لایا پنچہ، پنچ آب وِچ جانا چائیں چائیا۔ میرے کول لیکھا جو گوہند دسیا دھار بو نجا، جس دا لہنا باون گیا درڑایا۔ بے شک میں چار جگ دا پنڈا، بن اکھراں کراں پڑھائیآ۔ سچ دستاں نو سو چرانوے چو کڑی جگ رہیا رنڈا، ناری نر نرائن حصے کوئے نہ پائیآ۔ میں پھر دا رہیا وِچ برہمنڈاں، پُریاں لو آں بھجاں واہو داہیا۔ میںوں نگاہ آوندا گوہند والا کھنڈا، جو کھڑگاں باہر سوہا پائیآ۔ جس اِشارہ دتاست دھار دی دھار وِچوں پرگٹے ست رنگا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ جس دین دُنی دا میٹنا بھیکھ بکھنڈا، کوڑی کرپا کرے صفائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ نارد کہے سُن دھرنی، دھولے تیتوں دیاں جنائیآ۔ کی کھیل پر بھونے کرنی اے، کرتا پُرکھ کی درڑایا۔ کی ٹک اگمی سب نے پڑھنی اے، بن وِدیا کرے پڑھائیآ۔ کیہڑی منزل سرشی درشی اندر چڑھنی اے، چوتھے جگ بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسانیا۔ دھرنی کہے نارد ایتوں کھول دے بھید، اِبیو دے جنایا۔ نارد کہے دھرنی اِکو ڈھولا گالے جہو، اِکو صفت صلاحیا۔ اِکو رس چکھ لے میو، بن رسنارس بنائیآ۔ اِکو پر م پُرکھ وڈ دیوی دیو، دیو آتما جس دی سرنایا۔ نی اوہ وسنہارا سچکھنڈ دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ دھرنی کہے سُن نارد براہمنہ، پنڈیا دیاں جنائیآ۔

مینٹوں دسدے اُس دی بھاؤنا، کی بھاؤ رہیا سمجھایا۔ کس بدھ پکڑایا اپنا دامنا، دامنگیر اک اکھوایا۔ جس وعدہ پورا کرنا بل باؤنا، بلدھاری ویس وٹایا۔ جو
 لیکھا لیکھے لائے رام راونا، رمیا بنے دُھر درگاہیا۔ جس منسا پوری کرنی کرشنا کاہنا، گھنڈیا اپنا سنگ جنایا۔ جس پیغمبراں پکڑاؤنا دامنا، دستگیر بے نظیر آپ
 اکھوایا۔ جس نانک گوہند کھیل کھلاؤنا، اوہ خالق خلق ویکھے چائیں چانیا۔ جس اکو ڈنکا شبد وجاؤنا، دو جہان کرے شنوایا۔ دھرنی کہے جس نوں سب نے
 سیس نوؤنا، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ جگت ترسنا میٹے طامنا، ترے گن اتینا دیا کمایا۔ جس نے سنجگ مارگ لاؤنا، کلجگ کریا کوڑ چکایا۔ اُس دے بل
 بل سب نے جاؤنا، نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ مالک اک
 جگدیش، جگدیشر دُھر درگاہیا۔ جس نوں جھکنے سارے سیس، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بیس بیس، بیس بیسا اک اکھوایا۔ جس دا
 اکو کلمہ ہوئے سچ حدیث، حضرتیاں باہر کرے پڑھایا۔ جس دا نام سندیسہ باہر راگ چھتیس، چھتیس بتیسا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جس دے حکم وچ
 جگ چوڑی پیسن رہیا پیس، سنجگ تریتا دوا پر اپنی کار کمایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس دی کرے کوئے نہ ریس، دوسر روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد میں دیکھ لے کو جھی کملی، اپنی سدھ نہ کوئے رکھایا۔
 اگلا بھيو دسدے گو جھی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نارد کہے دھرنیے میں نہیں کوئی کلجگ والا جوگی، تن وجود شنگار بنایا۔ میں کوئی واسنا والا نہیں
 ہوگی، ترسنا جگت نہ کوئے رکھایا۔ میں نہیں کوئی وچھوڑے والا جوگی، وچھڑ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں تے پر بھو دا بھگت موچی، مجلس بھگتاں سنگ
 رکھایا۔ مینٹوں سنگر شبد بنایا کھوجی، کھوج کڈھیا چائیں چانیا۔ جتھے وسیا میرا پریم چوچی، چوچی اپنا ویس وٹایا۔ جو بن کے اگادھ بودھی، بدھی توں
 پرے دئے سمجھایا۔ دُرمت میل دھوئے بن کے دھوبی، دُبدھا دُور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 اک اکھوایا۔ نارد کہے دھرنیے جے پر م پُرکھ نوں پاؤنا، پون پانی نال ملایا۔ پہلوں اپنا آپ اٹھاؤنا، آلس ندرارہے نہ رایا۔ پھیر ست شنگار کراؤنا،
 ویس اويسارو پ دھرایا۔ نیز نام ندھانا کجّل پاؤنا، جگت اکھ نہ کوئے وڈیایا۔ بن مینڈھی سیس گنداؤنا، سوہنا روپ دھرایا۔ سچ پیار دا اوڈھن اکو اُپر

لکھاؤنا، لگا دھوڑی مستک خاک رماييا۔ پھر دينِ دُني تجاؤنا، جگت رشتہ نہ کوئے جناييا۔ نو کھنڈ پر تھی اپنا حصہ ويکھ وکھاؤنا، ست ديپ کھوج کھوجاييا۔ لکھ
 چوڑاسی دھيان لگاؤنا، دھرنی دھرت دھول دھولے دھرم نال سمجھاييا۔ سب توں پہلوں ميرے پرم پُرکھ پر ماتم جس دا درشن پاؤنا، دید عيد کرے
 رُشناييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماييا۔ دھرنی کہے نارد میں پر تھم رُپ بناواں گی۔ ايکا ايکنکار
 اِشٹ مناواں گی۔ دُجا ايکا بھاؤ چکاواں گی۔ تيجا تياں لوکاں باہر ويکھ وکھاواں گی۔ چوتھا چوتھی منزل چڑھ، نين اُٹھاواں گی۔ پنچم پنجواں پلو اِکو پھڑ،
 ساچی گنڈھ بندھاواں گی۔ چھيوواں ويکھ اگتا در، در دوارا اک گھلاواں گی۔ ستواں ست ستوا دی مل کے ہر، ہر دے اپنے آپ وساواں گی۔ اٹھواں
 اٹھاں تتاں رہے نہ ڈر، ڈنڈاوت بندنا وچ سپس نواواں گی۔ نوویں واسنا رہے کوئی نہ گھر، گرہ مندر اِکو سوبھا پاواں گی۔ دسویں مل کے اپنے نرائن نر،
 نر ہر وچ سماواں گی۔ جھٹ نارد ہس کے کہا دھرنی ہن ہور دا بھانا جر، ذرہ ذرہ تیرا کھیل ٹوں بن رسنا کہہ میں اوسے دے تھم وچ سپس نواواں گی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک مناواں گی۔ دھرنی کہے نارد میں کوکاں ماراں، آجا ميرے کملاپاتيا۔ ميٹوں
 تیرے نال بہاراں، انتم میری چُھے واتيا۔ میں تن وجود شنگاراں، بن نیناں ماراں جھاتيا۔ میریاں ويکھ لے سنمل والیاں تاراں، پردہ لاه دے وچوں
 رين اندھیری راتيا۔ تیری دھوڑی لاواں چھارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر دے لوک ماتيا۔ نارد کہے دھرنی اوہ لوک مات وچ
 آيا، جگ نیتز نظر کسے نہ آيا۔ جوتی نور نور رُشنايا، نور نورانہ ڈگمگاييا۔ شبد انادی ناد سُنایا، سوبلا ڈھولا ڈھردر گاھيا۔ جس دا اوتار پينمبر گرو آں درشن پایا،
 بن نين نين بگساييا۔ وشن برہما شو شکر منایا، خوشیاں وچ ڈھولے گاييا۔ جس نے چار جگ دا ليکھا اپنے چرناں ہیٹھ دبايا، دو جہاناں ويکھ وکھاييا۔ جس نوں
 سب نے مٹيا دائی دایا، دو جہاناں مالک ہوئے سہاييا۔ فی اُس نے سمبل اپنا ڈیرہ لایا، بنک دوارے ڈیرہ لایا۔ جس بھيو ابھید گھلایا، پردہ پردیاں وچوں
 چُکاييا۔ کوٹاں وچوں کملیئے کوئی ورا اُس نے بھگت سہیلا جگایا، جاگرت جوت کری رُشناييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے نارد کی بھگوانے، بھگوان کی جناييا۔ نارد کہے سُن دھرنی دھرت دھول دھول رکانے، جو بن وتينیے ميٹوں

دیاں سنایا۔ اوہ پرم پُرکھ شہنشاہِ سلطانے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا جگ جگ کھیل مہانے، چوکڑی اپنا تھم ورتایا۔ جو دے سچھنڈ مکانے، درگاہ
 ساچی سو بھاپایا۔ جس دے نام دے اوتار پیغمبراں گرو آں گائے ترانے، تریا وچ بہہ کے ڈھولے گایا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت کیتے بیگانے،
 تیرے اُتے کھیل کھلایا۔ اُس دا کھیل اولّا جو لیکھا جانے دو جہانے، دوہری اپنی کل پرگٹایا۔ نی پتہ نہیں اج آگیا کپڑے بہانے، جن بھگتاں وچ بیٹھا
 سو بھاپایا۔ جس دے سچ سچ دے یرانے، یارانہ آتم پر ماتم نال رکھایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کلامے، کلمہ کائنات درڑایا۔ جس دے تھم وچ بدل
 گئے زمانے، جگ چوکڑی اپنا پندھ مکایا۔ کجگ انت کھیل کرے مہانے، مہما کتھ کتھ درڑایا۔ جس دے پیار وچ ہر جن ہوئے دیوانے، مستی وچ بھجن
 چائیں چانیا۔ اندر دیوت سُر میگھ برسائے، خواجا خضر خوشی بنایا۔ وشن برہما شو اُس دے چرن دبانے، بن ہتھاں ہتھ لگایا۔ اٹھ بنا اکھیاں اکھیاں کھول
 جے اُس دے درشن پانے، درشن تیتوں دیاں کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے
 دھرنیے کھول اکھیاں، جگت نیتراں باہر جنایا۔ جس جگ جگ تیریاں لاجاں رکھیاں، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ جس کھیل کھلایا کاهن نال سکھیاں، سخاوت
 کیتی چائیں چانیا۔ اوہ مالک اکھ اکھیاں، اگوچر اگم اتھاپیا۔ جس دے ستھر لتھیاں، یارڈا سچ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے نارد امیرا پر بھ نوں اک آدیس، نو نو سیس نوایا۔ میں حیران ہو گئی کپڑا کیتا اولٹا ویس، ویس اوہیں اپنا
 لیا بدلایا۔ وے نہ مچھ داہڑی نہ کیس، جوتی جاتا ہو کے سو بھاپایا۔ جیہڑا سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جس دوارے دے اوتار پیغمبر
 گرو درویش، بھکھیا منگن تھاؤں تھانیا۔ جس دے گن گاؤے سہنسر مکھ شیش، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ جس سُت ڈلارا بنایا گوہنڈ دس دسمیش، وہ
 دشا دا بھيو آپ چکایا۔ اوہ مالک نر نریش، نر ہر اکو نظری آیا۔ میں اوسے دے چرن کول ہوئی پیش، پیشین گویاں پچھلیاں ہتھ اٹھایا۔ میرے
 سوامی ٹھا کر میرے اوتوں میٹ کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھانیا۔ اُس سنا دتا جنادتا میرا سنگر شبد دیون والا سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سمجھایا۔ نارد کہے دھرنیے پر بھو بڑا چھلیا، اچھل چھلہدھاری اک اکھوایا۔ آد جگادی

بڑا بلیا، بلدھاری دُھر درگاہیا۔ اُس دے حکم وچ کتنے پھر دے اوتار پیغمبر گرو ولیا، ولی عہد نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا لہنا دینا جل تھل مہیئل سمند ساگر رلیا، ٹلے پر بت چوٹیاں بیٹھا آسن لائیا۔ نی اوہ تیریاں نو کھنڈ دیاں دیکھن والا گلیاں، کوچا کوچا پھول بھلائیآ۔ ستاں دیپاں تک کس بدھ کلج پائے جلیاں، نچے ٹپے گدے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا نچل دھام اٹلیا، اٹل محل اکو اک سہایا۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ بنت سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں بُجھا دے بسنتر، گنی تت نہ کوئے جلائیآ۔ اکو نام ندھانا دے دے منتر، کلمہ سچ سچ درڑائیآ۔ لیکھا پورا کر دے جُگا جُگنتر، جُگ چو کڑی پنڈھ مکائیآ۔ تیرا لہنا دینا نرگن دھار نرنتر، نرور تیری سرنایا۔ پردہ اولہا رہے نہ گگن گگنتر، زمیں اسمان دو جہان بھیو چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں کلج کوڑ بُجھا دے اگ، آگن تیرے وچ راہ تکائیآ۔ کرپا کر سورے سرگ، ہر کرتے دُھر درگاہیا۔ دیا باقی کملاپاتی میرا نور جائے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ جن بھگت سہیلے دین دُنی نالوں کر الگ، گرہ وکھرا اک وکھائیآ۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ دے اُٹھائیآ۔ ہنس روپ بنا لے گگ، کاگوں ہنس مانک موتی چوگ چُگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار آپ سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ دے دُھندھوکارا، دھول ہووے کے سپس نوائیا۔ توں میرا اینکارا، اکل کل تیرے ہتھ وڈائیآ۔ توں سانجھا پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ تیرا لہنا دینا نال پیغمبر گرو اوتارا، وشن برہما شو سنگ رکھائیآ۔ میرے اُتوں کوڑی کر یا لہ دے بھارا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سبج سچ کر اجیارا، ست ست دیا کمائیآ۔ تیرے نام دا اکو سناں نعرہ، نر نرائن دیاں درڑائیآ۔ اکو گھر ہووے سچ دوارا، بھگت وچھل دینا وکھائیآ۔ اکو چرن کول ہووے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا اکو دیکھ وکھائیآ۔ اکو اشٹ ہووے سنسارا،

دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ اندھ اندھیار، اندھ آتم کر رُشنائیآ۔ سچ پریتی دے پیار، پر م پُرکھ تیری اوٹ تکائیآ۔ بھاگ لگاؤنا میرے نو کھنڈ دوار، ستاں دیپاں سو بھاپائیآ۔ میں خوشیاں وچ دھوڑی لاواں چھار، ٹکے مستک خاک رمائیآ۔ بن نیتز لوچن کراں دیدار، بن اکھیاں درشن پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سہنجنا اک وڈیائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے جن بھگتاں میلنا آپ، اپنی دیا کمائیآ۔ آتم پر ماتم بخشنا جاپ، جگ جیون داتے ہونا سہائیآ۔ کوڑ لگرم رہے کوئی نہ پاپ، جنم دا لیکھا دینا چُکائیآ۔ سچکھنڈ نوآسی آپ بنا دُھر دا باپ، پتا پوت گود اُٹھائیآ۔ جھگڑا میٹ کوڑ سنتاپ، سنسا دین دُنی مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زراَن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا اتر نر نتر کرپا کوڑ جگت میٹ سنتاپ، ست ستوادی ست اپنا رنگ رنگائیآ۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگت نرگن دھار آپ چڑھائیآ۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے لالے انگ، انگیکار ایکنکار پروردگار آپ ہو جائیآ۔ نام ندھان سری بھگوان مرد مردان سورے سرنگ، کرنی دے کرتے قدرت دے قادر تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ میں نمانی کو جھی کملی سچ دوارے رہی منگ، مانگت ہو کے در ٹھانڈے سیس نوائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں کایا مندر اندر لگھ، نو دوار دا پنڈھ مکائیآ۔ آتم سچ سہا پنگ، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنائیآ۔ شبد اگتا و جا مردنگ، تال تلواڑا سمجھ کسے نہ آئیآ۔ نبھجر جھرنا امرت سوما بوند سوانتی و ہا اپنی گنگ، گنگا گوداوری جننا سرتی جس نوں سیس نوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت سہیلے بنا لوک مات، دھول ہو کے واسطہ پائیآ۔ نام ندھان بخش دے دات، اگڑی انمل آپ ورتائیآ۔ کلج رین اندھیری میٹ دے رات، نوری

چند کر رُشنائیا۔ مہربان ہو کے پُچھ وات، محبوب ہو کے پردہ آپ اُٹھائیا۔ جھگڑا میٹ دے دین مذہب ذات پات، اُوچ نیچ شرع نہ کوئے لڑائیا۔ چرن پریتی نوست جوڑ دے نات، رشتہ رشتیاں باہر بنائیا۔ تیرا درس زرگن سرگن کرے اک اِکانت، نج نیز لوچن نین کر رُشنائیا۔ میرے مہربانا میرے اُتے دھرم دی دھار بخش دے شانت، کلج گنی اگت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں میل ملاؤنا ساچے گرہ، مندر اِکو اک سو بھاپائیا۔ جتھے آد جگادی زرگن دھار رہے، نور نورانہ نوجوانا سو بھاپائیا۔ جگت دئی میٹنی دوئے، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جو اتار پیغمبر گرو گئے کہہ، تھم سندیہ تیرا نام درڑائیا۔ تُوں سب نوں دیونہارا بھے، بھاؤ اپنا آپ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داستگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں انتر کھول دے درشتی، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ناتا توڑ دے کوڑی نالوں سرشتی، سریشٹ اپنا میل ملائیا۔ لہناتک لے جو رام سندیہ دتا و ششتی، وشیاں باہر درڑائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد باہر سورگ بہشتی، کسنجھڑا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ تیری دھار ایکنار کسے نہ دسدی، جگ نیز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ میں کھیل تکنا چاہندی، کلج اتم کل اک دی، اک اکلے میرا پردہ دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں رت دکھا دے بسنتی، بسمل اپنے وچ کرائیا۔ تیرے نام دی پڑھن اِکو پگتی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ انتر گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دینا درڑائیا۔ ترسنا کوڑ میٹنی من دی، منسا اُٹھ نہ دہ دش دھائیا۔ چُغلی نندیا جھڈاونی کن دی، کانتات دا لیکھا دینا مکائیا۔ اِکو خبر دسئی جوتی جاتے اپنے برہم دی، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ کرنی رہے نہ کسے کرم دی، کرم کانڈ دا لیکھا دینا چکائیا۔ منزل دسئی حقیقی دھرم دی، جتھے آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ وڈیائی دینی اپنی سرن دی، چرن کول اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو دے دے اگتا نام، نرا کھر دھار وچوں پرگٹائیا۔ بن رسنا جھوایا دے جام، بتی دند نہ کوئے چترائیا۔ آتم پر ماتم میل میل دے رام، رام دے رام تیری ڈھائیا۔ انتر اندھیرا چکا دے شام، شام سُندر اپنا پردہ لاہیا۔ بھاگ لگا دے بھگتاں ساڈھے تن ہتھ گرام، نگر کھیڑا اک سہائیا۔ پوتر

کر دے کایا مائی چام، چمّ درِ شئی دے بدلایا۔ تُوں مہربان مہربان مہربان رحیم رحمان، رحمت اپنی دینی کمایا۔ مالک خالق زمیں اسمان، زمیں زماں دا لیکھا دینا مکّانیا۔ ہر بھگت سہیلے درگاہ ساچی سجھنڈ کر پروان، پرم پُرکھ پر بھ اپنا سنگ بنایا۔ لوک مات مار دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے واسطہ پانیا۔ کلجگ کُریا کوڑ ویکھ شیطان، شرع شرع نال ٹکرایا۔ آتم پر ماتم رہیا نہ کسے گیان، انتر نر نتر تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آدجگادی سدا مہربان، مہبان بیدو تیری اوٹ تکایا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلے وال ضلع جالندھر *

دھرنی کہے پر بھو پھل لگا دے میری پت ٹہنی، بھگت پتے اپنی دیا کمایا۔ ہر جن بخش دے ساچی رہنی، رحمت رحمان آپ کمایا۔ سنگر شبد دی سارے منن کہنی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا درشن کرن نچ نیئی، نیترا کھ کھلایا۔ میں چرن کول نرگن دھار تیرے ڈھنی، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمانیا۔ مینوں دوس رین نہ آوے چینی، چنتا غم رہی جلائی۔ کیوں، سر شئی میرے اُتے اک دُوبے نال کھنی، خطرہ دے خلق خدایا۔ میری جل دی دھار پوتر رہنی نہیں تربینی، ترے گن اتیتے تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑ کُریا ندی اُمت وہنی، دینا اپنا پنڈھ مکّانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سُن لے اگئی ساکھی، سکھے سکھائے دیاں جنایا۔ یاد کر لے شبد دھار جو مینوں گل آکھی، بن اکھراں دتی سنایا۔ اوہ لہنا چیتے کر لے، جس کارن گو بند سکھی بنائی وساکھی، وساہ کے اپنا تھم ورتایا۔ تڈھ بن انت کرے کوئی نہ راکھی، رکھک نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری بخش دے گستاخی، غصّہ گلہ تیرے چرن دکّانیا۔ میں نرگن ہو کے منگن آئی مُعافی، در تیرے سپس نوایا۔ تُوں شہنشاہ بن انصافی، عدل اپنا اک کرایا۔ مینوں یاد آوندی بلے والی اوہ کافی، جو قافلے دین دنی گیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکّانیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پر بھ دھر مو، دھول دے مالک دیا کمایا۔ میرا نوست بدل

دے کرمو، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرشی درشی اندروں کھلا دے بھرمو، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چرمو، چم درشی دے گویا۔ تیرا نور ظہور نظر آوے اکو پرمو، برہمنڈ کھنڈ دے مالک پردہ دینا کھلایا۔ چرن دھوڑ نہا دے میں تیری آئی سرنو، سرنگت اک رکھایا۔ توں سب کچھ کرنی کرتا کرنو، قدرت دا قادر اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں اکو دے دلاسا، جگت چنتا رہے نہ رانیا۔ میں خوشیاں وچ کراں ہاسا، ہستی تک بے پرواہیا۔ بھيو ابھیدا کھول خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں کھلایا۔ کس بدھ تیرا نور ہووے پرکاشا، جوتی جاتے نظری آيا۔ کی حکم ورتے شکر کیلاشا، کلا دھاری دینا درڑایا۔ میتوں تیرے اُتے وشواسا، وشو دے مالک دینا سمجھایا۔ میں آد جگاد تیری داسا، سیوک ہو کے سیو کمايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل سچ تیری دیکھاں راسا، ست ستوادى بن گوپی کاہن دینی وکھایا۔

۱۵۳۷

۱۵۳۷

* ۱۴ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ جے ضلع جالندھر *

دھرنی کہے میری آسا پوری کر دے باون دھار بل دی، بلدھاری ایکنکاری پروردگاری تیری اوٹ تکایا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میرے اتوں کلامیٹ دے کلج کل دی، کل کاتیاں ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ من کلپنا نو کھنڈ پر تھی مانو ذاتی پھرے چھلدی، اچھل چھلدھاری ہونا آپ سہایا۔ تیری کھیل آد جگاد جگ چو کڑی جل تھل دی، مہینل تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست نام ورتایا۔ دھرنی کہے میرے بھگوانتا، بھگوان تیری اوٹ تکایا۔ میرے آد جگادی کنتا، کٹول تیری سرنایا۔ سنجگ سچ دھار بنا دے بنتا، گھٹن بھٹنہار تیری بے پرواہیا۔ مانو ذاتی گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بدھی توں پرے دا ایکنکار اکو پنڈتا، تھد بن نظر کوئے نہ آيا۔ چار ورن اٹھاراں برن میری ساچی بنا دے سنگتا، دین مذہب شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تن وجود ماٹی خاک جھگڑا رہے کوئی نہ من دا، مناسب دی ویکھ وکھایا۔ بھيو کھلا دے

اپنے برہم دا، پاربرہم پرہ پرہ آپ چُکائی۔ نشانہ دس دے ساچے دھرم دا، دھرنی دھرت دھول دھول ہو کے واسطہ پائی۔ سہارا بخش دے اپنی سرن دا، سرنگت اک درڑائی۔ نام جنا دے اکو ڈھولا پڑھن دا، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا مارگ ہووے اکو سچھنڈ دوارے چڑھن دا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ سنگر دُلھا پیارا ہووے اگوں پھرن دا، نرگن نرگن میلا میلے سچ سُبھائی۔ تُوں مالک خالق کرنی کرن دا، کرتا پُرکھ اگم اتھاپی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری نمو نمو ڈنڈاوت، بندنا کہہ کہہ سیس نوئی۔ سچ پیار دی دے نیامت، نام ندھانا جھولی پائی۔ تُوں سوامی ٹھا کر صحیح سلامت، سنگر داتا اگم اتھاپی۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دی میری پورب جھولی پانیامت، وست امولک آپ ورتائی۔ کلج کوڑ کر یا میٹ اندھیری شامت، شمع نور جوت کر رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میرے نرکار، نرور تیری سرنایا۔ دو جہاناں سانجھے یار، بے پرواہ تیری بے پرواہی۔ میں مانگت کھڑی تیرے چرن دوار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپی۔ تُوں دیونہار شاہ سِکدار، بھوپت بھوپ اک اھوئی۔ نو ست برہم مت پاسار، پر تھم پر تھی اُتے دھیان لگایا۔ میرے اُتوں میٹ دے دھواں دھار، دھرم دی دھار اک دکھائی۔ سنجگ ساچا کر اُجیار، اُجالا ہووے تھاؤں تھانیا۔ ہر ہر دے اُتے تیرے نام دا جیکار، جے جیکار کرے خلق خدایا۔ نگاہ مار لے نرور ہو کے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائی۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میری پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائی۔ دھرنی کہے پر بھو ساچی بخش دے چرن دھوڑی، ٹکے مستک خاک نام رمانیا۔ رنگت جگت چاڑھ دے گوڑھی، دو جہان اتر نہ جائیا۔ چتر سگھڑ بنا لے مورکھ موڑھی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ تُوں جوتی جاتا اکو نوری، نور نورانہ نور الاپیا۔ وعدہ چیتے کر لے جو موسیٰ کیتا اُتے کوہ طور، تریا توں باہر جنایا۔ جو آشا عیسیٰ رکھی چڑھن لگیاں سولی، صلیب گل وچ لٹکائی۔ محمد چار یاری سنگ تیری شرع قبولی، قدرت دے قادر دیکھنا نین اٹھائی۔ کلج بدلنا تیرے واسطے کھیل معمولی، مشکل میری حل کرائیا۔ نانک گو بند قول کدے نہ بھولیں، اُبھل تیری وڈیائی۔ لہنا دینا لکھ چوڑاسی کولوں وصولیں، وصل یار

دیکھنا بھگتاں چائیں چانیا۔ تُوں مالک خالق کنت کنٹوہلی، قُدرت قادر دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ
 آپ بنا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھو ہر جن بخش دے چرن پیار، پر یتم پر یتی اک جنائیا۔ تیری دھوڑی لاواں مستک چھار، شہنشاہ ٹکے نام رامایا۔ نج نیز بخشنا
 درس دیدار، لوچن اکھ اکھ کھلایا۔ ناد شد دینی ڈھکار، دُهن آتمک راگ درڑایا۔ امرت بخشنا ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی آپ ٹپکایا۔ تُوں دیونہار نر نکار،
 نر ویر تیرے ہتھ وڈیایا۔ جن بھگتاں بیچ سوار، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ میرے بھگت وچھل گردھار، گرور تیری وڈ وڈیایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن سد رکھنا
 اپنے چرن دوار، چرنو دک دُھر دا جام پیایا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرنا لوک مات وچ سنگھ سنسار، سنگر ہو کے دیا کمایا۔ آون جاون پتت پاؤن لکھ چوراسی
 گیڑ دینا نوار، جم کی پھاسی رہن مول نہ پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، تڈھ بن اور نہ کوئے سہار، سہانک نانک دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ حضورا سنگھ، نچھتر کور پنڈ گرایاں ضلع جالندھر * *

دھرنی کہے پر بھ نگاہ مار لے میرے دیپ لکھن، لکھ لکھنے نین اٹھایا۔ گرہ گرہ ست دست توں ہویا سکھن، سچ نام نظر کوئے نہ آئیا۔ تڈھ بن لجا
 آوے کوئے نہ رکھن، سر سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کلج رین اندھیری تک لے مسن، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ میرے مہرانا میں تیتوں آئی دسن، وہ
 دشا دھیان لگایا۔ بن قداماں آئی نسن، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے
 پر بھو پشکر دیپ تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ میرا لہنا دینا جھولی پا دے حق، حقیقت دے مالک ہو سہایا۔ تیرا نور ظہور بھلیا سب نوں یک، جوتی
 جاتے تیرا درس کوئے نہ پایا۔ میں نوست تیرا روپ ہو کے گئی تھک، بھجاں واہو داہیا۔ میرے وچ ماٹو ذاتی پیا شک، تیرا اشٹ نہ کوئے منایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دیپ دیکھ لے کروچ، گرہ کائنات کھوج

کھوجائیا۔ جتھے میری چلے کوئی نہ پہنچ، طاقت نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری سرشتی دی ست سچ رہی نہ سوچ، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ نگاہ کھلے نہ
 کسے لوچن لوچ، نیتز نین نین نہ کوئے شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو
 جنبو دیپ دا ویکھ کنارہ، جگت گھاٹ دینے تجائیا۔ چاروں گنٹ ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نیتز رووے پُرکھ نار، استری مرد دین دُہائیا۔ کرپا
 کر دے سانجھے یارا، پروردگار تیری وڈیائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سکدارا، حکمران دُھر درگاہیا۔ تیرے چرن کول سہارا، دوسر اوٹ نہ کوئے تکانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دیپ تک لے سان، سنگر ہو کے ویکھ دکھائیا۔
 میرا رہیا کتے نہ مان، ابھمان بھری تیری لوکائیا۔ دھرم داد سے نہ کوئے نشان، نشانے دین دُنی بدلایا۔ کرپا کوڑ ہوئی پردھان، نچے نچے ٹپے کدے تھاواں
 تھانیا۔ مُجبت وِچ رہیا نہ کوئے انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، حیرت وِچ دیاں سنائیا۔ کرپا کر میرے سری بھگوان،
 بھگون تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دیپ ویکھ لے
 سلمل، ثالث ہو کے دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے مہیسل جل تھل، اسگاہاں کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم تیرے نال سکے کوئی نہ رل، سرتی شبد نہ کوئے سمائیا۔
 دھرم دا رہیا کوئی نہ پھل، پت تھنی نہ کوئے مہکائیا۔ نگاہ مار لے کلج کوڑی کرپا کل، کل کاتیاں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا تک لے دیپ گُشا، کچھ کہن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس دی دھار وِچ کٹائیاں لباں
 مچھاں، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ اوہ دین دیا لے تیرے نالوں مانو رسا، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیا۔ اوہناں دے اندر شرع دھار دا غصہ، گلہ تیرے
 اتے جنائیا۔ سب دا کوڑ گُرم دا تک لے جُسا، جسم ضمیراں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے دیپ ست ویکھ لے وکھرے وکھرے، وکھری دھار جنائیا۔ چوٹی چڑھ کے تک لے سخرے، سنگر ہو کے پردہ آپ
 چُکائیا۔ میں تیرے ڈھولے گاواں فقرے، سوہلے راگ جنائیا۔ تُوں میرا کر ذکرے، ذکر اپنے نال رکھائیا۔ میری آشا تیری دھاروں نترے، دوسر نظر

کوئے نہ آیا۔ اِکو بن جائیں پیارا مترے، متر پیارا اِک اکھو آیا۔ میرے کلج انت سری بھگونت میٹ دے فکرے، چنتا غم نہ کوئے ستا آیا۔ نگاہ مار لے
دیپ جتنے، جیتے کیتے تیرے چرن لکا آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
تُدھ بن کوئی نہ کھولے بھیتے، بھيو ابھیدا باہر چار ویداں آپ دینا درڑا آیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ بنتی دے انتم سسکار سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

آتما کہے میں نہ جنمی نہ مری، مرن وچ کدے نہ آیا۔ میں سدا سدا پر بھ چرن لگ تری، تار نہار تیرے ہتھ وڈیا آیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے
کرپا کری، کرتے پُرکھ دتی وڈیا آیا۔ میں اٹھاراں دوس رہی ٹھری، نو اٹھاراں پنڈھ مکا آیا۔ مہربان ہو یا میرا محبوب ہری، ہر دے میرے آسن لایا۔
میں خوشیاں وچ رہی بھری، جگت واسنا نہ کوئے رکھ آیا۔ سندیسہ سُن دی رہی نر ہری، نرائن کی درڑا آیا۔ کس بدھ آؤنا سچھنڈ دوارے گھری، گھرانے
سوبھا پایا۔ مینوں خوشی ہوئی باراں پھگن میری آتما گئی وری، وارث ملیا اِکو دُھر داماہیا۔ جس لکھ چوراسی وچوں کیتا بری، فیصلہ حق سنا آیا۔ میں سب
نوں خبر سناواں گھری، سچ سچ درڑا آیا۔ سچھنڈ دوارے خوشی بڑی، دُکھ نظر کوئے نہ آیا۔ میں پر م پُرکھ دی منزل چڑھی، پوڑی ڈنڈا جگت نہ کوئے
رکھ آیا۔ سچ دوار اِکو اِک کھڑی، سندیسہ دیواں چائیں چانیا۔ جس پر بھونے میرے انت پیار وچ لائی جھڑی، ٹھنڈک سب نوں دیوے پایا۔ میرا ناتا تھیا
تیخت ساڈھے تن ہتھ دی گڑھی، جگت بوند رکت لیکھا رہیا نہ رایا۔ میں پر م پُرکھ دے پیار وچ سیوا کیتی بڑی، آپ اپنا بھیٹ کرایا۔ میرا پروار
میرے بچھوں سوگ کرے نہ ذری، ذرے ذرے وچ وس کے دیاں جنا آیا۔ میں بچھ گئی اُس اِک پر بھو دی لڑی، جتھوں لڑنہ کوئے بھڈا آیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار وسایا بٹھایا تھر گھری، بنتی کہے میری
بنت آپ بنا آیا۔

* ۱۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتو کہ سنگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں ضلع جالندھر * *

پھلگن کہے پر بھو میرا پروشا پندراں، اک پنچ دے مالک دینی وڈیاںیا۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں کایا مندرا، دھر دے مالک دیا دے کمایا۔ لیکھا
 تک لے ست ستوادی اپنے اندرا، انتشکرن دے مالک ہونا سہاںیا۔ بجر کپاٹ توڑ دے چندرا، ترے گن اتیتے ویکھ وکھایا۔ بھاگ لگا دے ڈو گھی کندرا،
 بن تیل باقی دیا دپیک کر رُشناںیا۔ منوآدہ دِش اٹھ نہ دھاوے بندرا، منسا من نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 در ساچے الکھ جگایا۔ پھلگن کہے پر بھو میرا پندراں پروشا آیا آج، عاجز ہو کے سپس نواںیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں پردے کج، سر سر اپنا
 ہتھ لکایا۔ جوتی جاتے زرگن سرگن درشن دے رنج، رجو طمعو ستو دا لیکھا دینا مکایا۔ کرپا ندھان ٹھاکر سوامی جو تیرے چرن کول آئے بھج، دُور
 ڈراڈے پنڈھ مکایا۔ سوڈھیاں پنڈ بیٹھے سچ، سنتو کہ موکھ نال مل کے وجی ودھایا۔ بنا کعبیاں کراونا جج، حاجت سب دی پور کرایا۔ تیرا نام ندھانا ڈنکا
 ہر ہر دے جائے وچ، وجہ سمجھ کوئے نہ آںیا۔ پر بھو بھگتاں تے کرپا کرن دا کوئی بنا لے پنچ، پنجاں پگڑیاں بنھاؤن والیاں سد لیکھا دینا مکایا۔ تُوں نور
 الہی ایلنکارا اکو رب، ربے عالمین کہہ کے سارے تیتوں گایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں تیرا میلا ہویا نال سبب، سب دا لیکھا اپنے لیکھے
 لایا۔ میں خوشیاں نال ہوواں گد گد، گہر گبھیر تیرے ڈھولے گایا۔ جن بھگت سہیلے آتم دھار پر ماتم تیری دسن جد، یدی یدپ اپنا میلا لینا ملاںیا۔ نام
 نُماری چاڑھ دے مدھ، مدھر دُھن اک سناںیا۔ دین مذہب ذات پات رہے کوئی نہ حد، حدوڈ اکو دینی سمجھایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سرگ، کرنی
 دا کرتا نور الہیا۔ کلج کرپا کوڑ بھجا دے اگ، امرت میگھ نام برسایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا درشن دے دے اُپر شاہ رگ، نو دواریاں لیکھا
 رہے نہ رانیا۔ بے شک ہر جن تیرے جیو الپگ، تُوں تارنہار اک گوسانیا۔ کلج گنی تتی وارہی وگ، ساتک ست نہ کوئے ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ پھلگن کہے پر بھو میرا پروشا اک پنچ دی دھار، انک انک نال ملاںیا۔ تُوں پروردگار سانجھیا ر،
 نور نورانہ نور الہیا۔ شاہو بھوپ میرا سکدار، ست ستوادی اگم اتھانیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جگ چار، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ بھگت ادھارنا تیرا

۱۵۴۲

۱۵۴۲

کھیل اپار، اپر پیر سوامی تیری بے پرواہیا۔ میں ڈنڈاوت بندنا وچ کراں نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ کھلایا۔ پندراں پھلگن کہے میں دستاں اپنی کہانی، دھر دے حکم نال جنایا۔ میری آشا بہہ پُرانی، پُران اٹھاراں بھو کوئے نہ آئیا۔
 کسے آگے دسی نہیں نال زبانی، اکھراں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میرا لہنا دینا نہیں نال چار کھانی، انڈج جیرج اتنہج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا ناتا نہیں
 جگت جیو پرانی، پون سواسی سنگ نہ کوئے بنایا۔ میرا مالک خالق شاہ سلطانی، شہنشاہ دھر درگاہیا۔ جس میرے اُتے کرنی مہربانی، محبوب نور الاہیا۔ جس
 دا جسم نہیں جسمانی، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ اوہ جوتی جاتا جلوہ گر نور نورانی، ظہور اپنا دے درٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ پندراں پھلگن کہے میرا پروشٹا آیا لوک مات، ماتر بھومی خوشی بنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری پچھنی
 وات، وارث ہو کے دیکھ وکھایا۔ ایہہ چھوٹی جیہی بل دوارے دی بات، جو باون گیا سمجھایا۔ کلج انت جھگڑاپینا ذات پات، دین دنی کرے لڑایا۔
 نو کھنڈ پر تھی اندھیری ہوئی رات، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کوئے جماعت، جملہ اکھرنہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ اکالا پچھے کسے نہ وات،
 وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی آیا گھاٹ، گھائل ہوئے خلق خدایا۔ ساجن میت دے کوئی نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ انتر نرنتر
 پر بھو دی سنے کوئے نہ گاتھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ لہنا دینا کئے نہ کسے مستک ماتھ، پورب لیکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اک پنچ کہے ساڈا دوہاں دا اگم ملاپ، میلا ہر جگدیش کرایا۔ اک پنچ دا اکو جاپ، پنچت دین گواہیا۔
 جنہاں دا اکو مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ جو میٹنہارا روگ سنتاپ، جگت ڈکھڑے دُور کرایا۔ جنم جنم دا لاہے پاپ، پتت پُنیت بنایا۔ جس دے
 بھے وچ سارے رہے کانپ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اُس داسب توں وڈا پرتاپ، پر م پُرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ اک پنچ کہے ساڈا لیکھ نال بل، بل دوارا دے گواہیا۔ جتھے باون آیا چل، براہمن بردھ روپ پرگٹایا۔ بن
 شاستراں کرے کوئی نہ گل، وید چارے رہیا سنایا۔ ہتھ وچ امرت پھڑ کے جل، کلس زمیں اسمان بھوایا۔ جھٹ اپنا روپ بدلے پل پل، جس دی سمجھ

کچھ نہ آیا۔ پون پانی جائے رل، تن وجوداں بھیو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پندراں
 پھلگن کہے مینوں یاد پچھلا لہنا، سچ دیاں جنایا۔ بل دوار باؤن دا کہنا، کہہ کے گیا سنایا۔ نال لیکھ دسیا بالمیک والی رمانا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ رام
 رام دا کھیل دسیا جس نوں سمجھے نہ کوئے طرفیناں، وید ویاسا ونڈ ونڈایا۔ کرشن کاہن کی حکم سندیسہ دیوے نر نرائنا، نر ہر اپنا حکم ورتایا۔ کس بدھ
 پیغمبراں بھانا سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کون دوارے گروآں دیوے دینا، دیونہار آپ ہو جایا۔ شبدی دھار سندیسہ دتا، بل، اٹھ ویکھ لے اپنے
 نیناں، بن اھیاں اکھ کھلایا۔ کلجگ انت کوڑی کریا وہن وہنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ ساجن میت دسے کوئی نہ سینا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ناتاٹے
 بھائی بھیناں، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ سچ دوار کسے نہ بہنا، ساہک ست نہ کوئے کرایا۔ کوڑی کریا تن شنگار مایا متا سب نے پاؤنا گہنا، تن وجود ویکھن
 چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ باؤن کہا بل، کلجگ انتم آویگا۔ اچھل اچھل اپنی
 کھیل کھلاویگا، جل تھل مہیئل بھیو چکاوگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماویگا۔ بل، کلجگ دی ویکھ نشانی،
 ۱۵۲۲
 نشانے تیتوں دیاں جنایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئے خیرانی، خیرت سب دے اندر چھایا۔ چار جگ دی سکھیا ہونی پرائی، پر م پڑکھ دے رنگ نہ کوئے سمایا۔
 گر اوتار پیغمبر جو دین دنی دے بن کے بانی، بان انیلا نام تیر چلایا۔ اوہناں دا حکم ہووے شاہ سلطانی، شہنشاہ نال مل کے دین سنایا۔ کلجگ انت اپنی
 چڑھے جو بن ورتی جوانی، بل بل اپنا لئے پرگٹایا۔ ہر ہر دے بھرے بے ایمانی، بیوہ روپ ہووے خلق خدایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دسے پریشانی،
 پشچاتپ گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ آتما پر ماتا نالوں ہووے بیگانی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اُس ویلے جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا مہربان ہو کے کرے
 مہربانی، محبوب اپنی کل پرگٹایا۔ لوک مات نگاہ مارے جس نوں پیغمبراں مٹیا باپ اسمانی، اسم اعظم اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ باؤن کہا بل، کلجگ انتم آویگا۔ نو ست اندھیرا چھاویگا۔ جوت نور نہ کوئے رشناویگا۔ شبد تور نہ کوئے سناویگا۔
 نام سرور نہ کوئے چڑھاویگا۔ جو موٹلی کہہ کے گیا کوہ طور، قدرت دا قادر کی اپنا حکم ورتاویگا۔ جس عیسیٰ کیتا منظور، سوئی صلیب اپنے رنگ رنگاویگا۔

جس محمد دسیا دستور، کایا کعبہ اک درڑاویگا۔ جس نانک نرگن سرگن نام ست کرنا بھرپور، بھانڈا بھرم بھو بھناویگا۔ جس گوہند دھار ہونا حاضر حضور، ست دورا اک دکھاویگا۔ اوہ کلجک انت سری بھگونت اپنا کھیل کرے ضرور، ظاہر ظہور ہو کے ویس وٹاویگا۔ جس دا اکو اک ہووے نور، نور نورانہ ڈمگاویگا۔ کلجک کریا میٹے کوڑ، کوڑی کریا شہہ دریائے رڑھاویگا۔ چتر سنگھڑ بناوے مورکھ موڑھ، اندھ اگیان اندروں باہر کڈھاویگا۔ مانو ذاتی اکو بخش کے چرن دھوڑ، نلکے خاک خاک رماویگا۔ آتم پر ماتم چاڑھ کے رنگ گوڑھ، دُرمت میل آپ دُھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاویگا۔ باون کہا بل، نگاہ مار لے کلجک ----- دھار جگہ، بھومکا استھان ویکھ دکھائیا۔ جتھے کھیل کرے سورا سربگا، پاربرہم پت پر میثور نور الاہیا۔ اوہنوں سب نے کہنا مالک دُھر داربا، یامین کہہ کے سپس نوایا۔ جوتی جاتا من کے ابا، امی جان کہہ کے اوسے نوں سپس جھکائیا۔ جس دا اوتار پیغمبراں دینا سدا، سد سدا کے خوشی بنائیا۔ جس سب دیاں میٹنیاں حداں، حدوڈ اکو اک دکھائیا۔ اُس دے حکم وچ دو جہان ہونا بدھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اکو حکم سندیس فرمان سب تے ہونا لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھائیا۔ جس کلجک نو ست ویکھنی آگا، متوت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بل کہا سُن باون بھگونت، بھگونت دے درڑائیا۔ اوہ کس بدھ لیکھا ویکھے جیو جنت، لہنا کلجک جھولی پائیا۔ باون کہا اوہ بودھ اگادھا ہووے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ آتم دھار گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ اکو نام دس کے نیا منت، منسا سب دی حل کرائیا۔ آتم دھار پر ماتم ہووے کنت، کنتوہل اک اکھوائیا۔ اوہ وقت سہاونا رت ہووے بسنت، اک پنچ پھلگن دے گواہیا۔ جو جن بھگتاں لیکھا مکائے سورگ بہشت جنت، سچھنڈ دورا اینکارا اپنے گرہ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ بل کہے باون پر بھ کس بدھل اوے انگیا، انگیکار بھگت اکھوائیا۔ آسا منسا پوریاں کرے منگیاں، دیونہار دُھر درگاہیا۔ جس دے نال آد جگاد پریتاں لگیاں، پریمی پریتم نور الاہیا۔ اُس دا میلا سدا سہیلا آتم دھار سنگیا، سکلا سنگ اک بنائیا۔ جس دے چرن چھوہے گوداوری جمناسرتی گنگیا، چرن چھوہ کے خوشی بنائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی لنگھیاں، سنجگ تریتا دواپر بھجے واہو داہیا۔

کلج کوڑی کریا پُنتاں کرے ننگیاں، اوڈھن سیس نظر کوئے نہ آئیآ۔ دیکھنہار شرع دیاں ونڈیاں، مانس مانو مانگھ کھوج کھوجا ئیآ۔ جس دیاں سب دے
 نال سندھیاں، قول اقراراں پھول بھلایا۔ اوہ چاڑھے نور چند نوچندیا، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا پر کرتی پنچھیاں، پنجاں تتاں اپ
 تیج دئے پر تھی آکاش اپنے رنگ رنگایا۔ اون بھگتاں سر پگاں رکھیاں رنگ برنگیاں، گلشن لوک مات والا دئے مہکایا۔ جس کارن تلواراں کراوے
 ننگیاں، کھڑگ کھڑگ نال کھڑکایا۔ دین دُنی دے مارگ او جڑ راہ ہونے ڈنڈیاں، رستہ ہتھ کسے نہ آئیآ۔ پھیر سب دا توڑے مان گھنڈیا، شاہ سلطاناں
 خاک رمایا۔ جس دے تھم وچ چارے کُنٹاں ہونیاں رنڈیاں، ساچا کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ لیکھا مکنا دین دُنی دے پکھنڈیاں، بنا پر بھو دے بھگتاں
 انتم رہن کوئے نہ پایا۔ سنگر دے بھلیاں سب دیاں وڈھویاں جانیاں کنڈیاں، کنڈھا گھاٹ ہتھ کوئے نہ آئیآ۔ بن سنگر شبد توں وچھڑیاں رُوحاں نہیں
 جانیاں گنڈھیاں، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیآ۔ بنا سنگر گو بند توں چکنا نہیں کسے اپنے کندھیاں، دین دُنی دا بھار نہ کوئے ونڈایا۔ بل کہے باؤن نے
 شبدی دھار کیتیاں سندھیاں، جگت لکھت لیکھ قلم شاہی کانیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس لیکھے پورے کرنے جیرج انڈیا، اُتبیج سبتج دیکھے چائیں چائیا۔
 پنڈراں پھلگن کہے میں خوشی وچ اُس پر بھو دے گاواں چھنڈیا، جو شہنشاہ اک اھوایا۔ جو لکھ چوڑاسی دیونہار انڈیا، انند دامالک انند پر واسی نال بل
 کے انند دئے بنایا۔ دین دُنی دیاں اندروں واسنا کڈھے گندیآں، نام رس انرس آپ چکھایا۔ کلج دیاں عُمراں رہنیاں نہیں لمبیاں، لانبو سنگر شبد رہیا
 لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دے تھم وچ پُریاں لو آں
 رہیاں کمبیاں، تھر تھراہٹ وچ دے سے خلق خدایا۔

* ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ لکھا سنگھ محل گلا، پریتم کور پنڈ سیلا خرد ضلع ہوشیار پور *

دھرنی کہے میرے آد جگادی رام، رمیا سنیا تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نر ویر نر کارا اگمڑے شام، شاہ سلطان سیری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ نور نے نوجوانے میرے اک امام، عملوں توں رہت تیری بے پرواہیا۔ دین دیال دیا نندھ ٹھا کر اکو سب نوں پیا حقیقی جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ ہر ہر دے انتر نر نتر تیرا اُتجے اکو نام، نام ندهانا اک پرگٹائیا۔ شاہو بھوپ میرے سلطان، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پڑکھ پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ توں دین دنی دا میرے اتوں بدل دے ودھان، حکم اکو اک درڑائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم سب دا ہووے دھرم ایمان، ایش جیو جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ دے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں میرا میں تیرا سارے ڈھولے گان، نرگن نر گن مل کے وجے ودھائیا۔ وقت سُنہنجا انت میرا پہچان، بے پہچان پردہ آپ اٹھائیا۔ میں بالی بڈھ انجان، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا میرے اتوں شرع میٹ شیطان، کھتری براہمن شوڈر ویش بنے نہ جگت قصائیا۔ ست ستوادی بخش اگتا دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ توں انتر نر نتر سب دا جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو ساچے نام دی بخش دے وست، واستو اپنی دیا کمائیا۔ نام نُماری چاڑھ دے مست، مست مستانے جیولے بنائیا۔ مہربان محبوب ہو کے سب دا پھڑ دست، دستگیر اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹ دے کیٹ ہست، اوج نیچ ذات پات رہن کوئے نہ پائیا۔ توں سچکھنڈ نواسی والی اگئی عرش، عرشی پریتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں دھول تیری فرش، فیصلہ حق حق دینا سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اتے بخش دے نام ندهانا، دیا نندھ دیا کمائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ میری بیننتی کریں در پروانہ، پر م پڑکھ تیرے اگے واسطہ پائیا۔ کلجگ کر یا کوڑ میٹ نشانہ، نشانہ دین دنی بدلائیا۔ اکو کلمہ ڈھری پیغام دے میرے اما، تیری آمد وچ بیٹھی راہ تکائیا۔ توں نرگن نر ویر نر کارا میرے اتے ہو پردھانا، پردھاگی تیری سو بھاپائیا۔ نوست تیرا جھلے اکو دھرم نشانہ، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ اتر پورب

پچھم دکھن ہر ہر دا گاوے تیرا گانا، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ میرے بھگونت دُھر دے کنت میری کلجگ انتم کر کلیانا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا اِکو نام ندھانا ہووے گیت، نوست وِجے ودھایا۔ آتم پر ماتم بنا دے پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھایا۔ نام ندھانا نوجوانا سنا دے گیت، ڈھولا سوہلا اِک سنا یا۔ جوتی جاتے ہر گھٹ وس جا چیت، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پایا۔ مانو ذاتی پوتر شدھ کر دے نیت، نیتوان اپنا رنگ رنگایا۔ کایا مندر اندر پردہ کھول دے بھیتر بھیت، اوہلا اوہلیاں وچوں اٹھایا۔ تن وجود کر دے ٹھانڈے سیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جھگڑا مٹا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اِک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا دس دے مارگ اگم، اگمڑے دے جنایا۔ بھيو گھلا دے اپنے برہم، پاربرہم پردہ رہے نہ رانیا۔ ست ستوادى ست دھار بخش دے جرم، جنم جنم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ کریا کوڑ میٹ دے کرم، کُٹب رہن کوئے نہ پایا۔ ہر ہر دے باہر کڈھ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ کسے دی درشی سرشی وِچ رہے نہ چرم، چم درشی دا لیکھا دینا مکا یا۔ جھگڑا مکا دے ذات ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ دین مذہب مول نہ لڑن، جھگڑا رہے نہ خلق خدایا۔ اِکو ڈھولا تیرا پڑھن، سوہنگ اکھر آتم پر ماتم دینا سمجھایا۔ اِکو منزل مانو ذاتی تیری حقیقی چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ چوراسی پھاسی والا میٹنا ڈرن، بھے بھو اپنا اِک رکھایا۔ سرتی شبد پھڑاونا لڑن، کئی اپنی گنڈھ بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری نمو نمو ڈنڈاوت، سجدیاں وِچ بن سیس سیس نوا یا۔ میرے مہربانا نوجوانا میرے اتوں میٹ بغاوت، بنگلیگر کر خلق خدایا۔ ساچے نام دی بخش سخاوت، مہبان بیدو اپنا رنگ رنگایا۔ اِکو نام کلمہ تیری ہووے نیامت، انرس اپنا دینا چکھایا۔ تُوں سوامی ٹھا کر صحیح سلامت، پروردگار نور الایہا۔ تن وجود شرع رہے نہ کوئے بناوٹ، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیری دھار تیرا تحم ہووے حق قیامت، قدرت قادر تیرے ہتھ وڈیا یا۔ تُوں آد جگادی صحیح سلامت، ست ستوادى برہم برہمادی اِک اکھوایا۔ دھرنی کہے میں بالی بڈھ انجانت، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کر دے وقت سہنجنا، سوہنی لوک مات دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے آد نرنجنا،
 نرؤیر تیری سرنائیا۔ میرے دُکھاں دُور کر دے میرے دُھر درگاہی سبجنا، سجنو آ تیری اوٹ تکائیا۔ تیتوں کہندے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار
 کرائیا۔ تُوں گوپال مورت مدنا، مدھ سُوڈن تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تیتوں اک اکلے اپنے محلے سدنا، نو کھنڈ ست دیپ تیرے چرناں ہیٹھ لکائیا۔ تُوں کلجک
 انت سِری بھگونت میری رکھنی لچنا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ سچ پیار دی اکو سب نوں دسئی بندنا، بندگی وچ سارے سیس نوائیا۔ جگ نیتز کوئی رہن نہ
 دیویں اندھنا، اندھ آتم دینا مٹائیا۔ تیرا اکو ناد انادی وجنا، دو جہان کریں شنوائیا۔ تیرا اکو دیپک جگنا، جوتی جاتے نظری آئیا۔ تیرے تھم وچ کلجک
 میرے اتوں بھجنا، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ سبجک تیری دھار وچوں لگنا، دھرنی دھول دھول کہے میرے اُتے دینا لکائیا۔ میں خوشیاں والی تیری چرن
 دھوڑ مناواں سگنا، سگلے سنگی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرکار نرؤیر نرنکار ست نام چاڑھ دے رنگنا، رنگت اپنی اک چڑھائیا۔ در ٹھانڈا اکو تیرا منگنا، مانگت ہو
 کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری قبول کریں بندنا، بندگی وچ تیرے چرن سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف اپنا حق کمائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ گریپال سنگھ دے گرہ پنڈ سکرولی ضلع ہوشیار پور *

دھرنی کہے میرے پر م پُرکھ پر بھ سچیا، ست ستوادی تیری اوٹ رکھائیا۔ کرپا کر دے بھگتاں اپنیاں بچیاں، بچپن اپنی گود لکائیا۔ لوں لوں
 اندر ہوویں رچیا، رچنا اپنی اک سمجھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بھانڈے کچیا، کچن گڑھ بنائیا۔ منو آ دہ دشا پھرے نہ نچیا، نسا موہ دینی مٹائیا۔ تیرے نام
 ندھان وچ ہر جن ہووے رتیا، رتن امولک ہیرا لینا بنائیا۔ سچ پریتی وچ ہووے تیا، مت متانتر ڈیرہ ڈھائیا۔ آتم دھار بخش دے ستیا، ست ستوادی دیا
 کمائیا۔ چرن کول جوڑ لے تیا، پریتی پریتم اک دکھائیا۔ کوڑ وکار ہنکار اندروں کر دے ہتیا، تن وجود رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنے دیکھ لے بھگت سہیلے بچے نئے، نرگن نروریر نرکار نرکار دھیان لگایا۔ جو میرے اُتے دھرم دی دھار چڑھے پختے، چن چند نور رُشنائیا۔ تنہاں دے انتر نر نتر شبد سنا دے بنا کتے، سروناں دی لوڑ رہے نہ رایا۔ انتر آتم پر ماتم دھار تیتوں مئے، من نسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان ولوں بیڑا کرنا بئے، بن ونجھ مہانیاں پار کرایا۔ لہنے دینے لیکھے پورے کرنے بھاگ لگاؤنا بنا چھڑ جھٹے، تتوت تت دینی وڈیائیا۔ باہر کڈھنا وچوں چنتا غم، غم خوار ہو کے ویکھنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت سہیلے لہ لے اپنے مت، متر پیارے دیا کمایا۔ جنہاں دے انتر تیرا اکوہت، توں میرا میں تیرا ڈھولا سوہنگ رہے گایا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی وسنہارے چت، ٹھگوری چت دینی گوائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی بخشنی اک سرنائیا۔ انتر نر نتر پر ماتم تیری ہووے پریت، پت پر میثور تیتوں سپس نوائیا۔ کلج کوڑی کریا وچوں بدلنی نیت، نیتوان ہونا سہائیا۔ کایا کرنی ٹھانڈھی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں ۱۵۵۰ کر ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نروریر ہو کے درشن دینانت، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ کوئی ویکھیں نہ وار تھت، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھر دی دیا کماواں گا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم جوڑ کے ناتا، پاربرہم برہم میل ملاواں گا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، ساچی سکھیا اک سمجھاواں گا۔ ست دھرم چلا کے راتھا، ہر جن اُپر آپ ایکاواں گا۔ لہنا دینا دے کے پورب مستک ماتھا، جنم جنم دا جھولی آپ ایکاواں گا۔ سہائی ہو انا تھ انا تھ، غریباں گود اٹھاواں گا۔ بن کے سرب کلا سمراتھا، سمرتھ ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کمایگا۔ دین دیال دیا کمایگا۔ ہر جن ساچے ویکھ وکھایگا۔ پھڑ باہوں میل ملایگا۔ رنگ نویل اک چڑھایگا۔ سجن سہیل سگلا سنگ رکھایگا۔ جوت جگا کے بن باقی تیل، اندھ اندھیر مٹایگا۔ لہنا دینا مکا کے گروگر چیل، سرتی شبد شبد سہایگا۔ ایتھے اوتھے بن کے سجن سہیل، سگلا سنگ

رکھائیگا۔ اچرج کر کے اپنا کھیل، خالق خلق پردہ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت سہیلے پردہ لاہیگا۔ سچ پردہ آپ اٹھائیگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کماویگا۔ ہر پُرکھ نرنجن میل ملاویگا۔ اینکارا ویکھ دکھاویگا۔ آد نرنجن نور چکاویگا۔ ابناشی کرتا سو بھاپاویگا۔ سری بھگوان سنگ نبھاویگا۔ پاربرہم پر بھ پردہ آپ اٹھائیگا۔ سنکر شبد ناد سناویگا۔ اوتار پیغمبر گرو نال ملاویگا۔ وشن برہما شو اٹھائیگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا ہولا بھار کراویگا۔ بن کے نور الہی اول، واحد اپنی کل ورتاویگا۔ جو گر اوتار پیغمبراں نال کیتا قول، اقرار سب دے ویکھ دکھاویگا۔ جن بھگتاں اندر جائے مول، مولا ہو کے اپنا بھو چکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دھر دی دھار سندر ساول سول، ساوریا اپنی کار کماویگا۔

* ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ جیت سنگھ، نصیب کور پنڈ ڈوڈا رہیانا ضلع ہوشیار پور *

۱۵۵۱

۱۵۵۱

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرے سگے سنگی، بہرہ رنگی اپنا پھیرا پائیگا۔ کلجگ کورئی کریا میٹوں سیس توں کیتا سنگی، اوڈھن جگت جہان دیکھن کوئے نہ پائیگا۔ اپنی دھار تک لو جس وچ صدی سدوی جاندی لنگھی، پاندھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ دین دنی آشنا اتر نرنتر ہوئی گندی، گہر گبھیر بے نظیر ملن کوئے نہ پائیگا۔ نچ نیتز نین اکھ جگیا سو آں ہوئی اندھی، لوچن سکے نہ کوئے گھلایا۔ سب دے اُتے کلجگ کور کڑیارے لائی پابندی، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیگا۔ توں میرا میں تیرا گا سکے کوئے نہ چھندی، شہنشاہ ملن کوئے نہ پائیگا۔ من منو آجگت وکار پھرے کور دی ڈنڈی، ڈنڈاوت حق حق نہ کوئے کمائیگا۔ نوست ہو یا پاکھنڈی، پردہ سکے نہ کوئے چکائیگا۔ آتم دھار سب دی پر ماتم نال سکے کوئے نہ گنڈھی، ٹٹیاں جوڑ نہ کوئے جڑائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیگا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرے اُتے مارو جھاتی، بن نیتز لوچن نیناں اکھ اٹھائیگا۔ لیکھا نکو لوک ماتی، ماتر بھومی ہو کے دیاں جنائیگا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ہر ہر دے ہوئے اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیگا۔ جیون وچوں جیون

پریم دی رہی نہ کوئے حیاتی، زندگی وچوں زندگی ساچے رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سینتا سرتی پر ماتم دے ساتھی، سگلے سنگی نظری آئیآ۔ میں میننتی کراں بنا جوڑ کے ہاتھی، بن سیس سیس جھکایا۔ اپنا اپنا نام کلمہ تلو گاتھی، اکھر اکھر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، قدرت دا قادر بے پرواہیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبروں اپنے اپنے تلو سکھ مرید، مرشد بن نیناں نین اٹھایا۔ ست دھرم دی رہی کوئے نہ دید، دیدہ دانستہ پر بھ دا درس کوئے نہ پائیآ۔ اپنے تھم دی بن اکھراں تلو رسید، شرع توں باہر کرو پڑھایا۔ جس وچ دھر تھم نال کر کے گئے تاکید، سندیسہ حق حق سناآ۔ کلج انت سری بھگونت سب دی پوری کر دے امید، آساتر سنا دین دنی ویکھ دکھایا۔ میں اوسے دی کر رہی اڈیک، راہ نکاں چائیں چائیا۔ جس پدھ میرا اندھیرا مٹے تاریک، جگت جہان ہوئے رُشناآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسائیا۔ اوتار پیغمبر کہن دھرنی نرگن دھار ہو کے آواں گے۔ سو پُرکھ نر نجن نال لیاواں گے۔ ہر پُرکھ نر نجن سنگ بناواں گے۔ ایککارا گنڈھ پواواں گے۔ آد نر نجن نور رُشناواں گے۔ ابناشی کرتا جو بیٹھائے اپنے کندھ، قدرت قادر ویکھ دکھاواں گے۔ سری بھگوان جو میٹنہارا پنڈھ، سو سوامی سنگ رکھاواں گے۔ ۱۵۵۲

پاربرہم جو سدا سدا بخشد، دین دیال اپنی گنڈھ رکھاواں گے۔ سنگر شبد جس دی سب نے کھادھی سوگند، سو سوربیر اک اٹھاواں گے۔ جن چار جگ ساڈی پائی ونڈ، حصے اوسے دے چرن ٹکاواں گے۔ جو چار ورنناں اٹھاراں برناں دیناں مذہباں پاونہارا ٹھنڈ، ٹھنڈک اکو اک دکھاواں گے۔ دھرنیئے تیتوں دیون آئیے انند، انند انند وچوں دکھاواں گے۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا اکو چھند، سوہلا راگ اک سناواں گے۔ جس دے تھم وچ سبجگ تیرتا دواپر گیا لنگھ، کلج اوسے دے چرن ٹکاواں گے۔ تیرا بھاگ ہون نہ دیئے مند، مند بھاگنے تیرا رنگ رنگاواں گے۔ ساڈا مالک خالق صاحب سورا سربنگ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل اک کھلاواں گے۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر آو جلدی، آگے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کھیل تلو کلج کل دی، کی کاتیاں رہیا چلاآ۔ نو کھنڈ پر تھی اگ ویکھو بلدی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میتوں یاد آوندی نانک والی اک گل دی، جس دا بھيو کوئے نہ پائیآ۔ میرے اتوں دھر دے تھم دی گھڑی کدے نہ ملدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کھیل آد جگاد نہیل دھام اٹل دی، درگاہ ساچی مقامے حق
ساچی جوت رہیا جگایا۔

* ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ رام سنگھ، منشا سنگھ، چرن کور، گریپ کور پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر *

نارد کہے جن بھگتو اچ دی تکتو تریک، توارخ پورب چار جگ دی نال ملایا۔ جگت شرع دی ٹپ کے ویکھو لیک، جتھے لائن نظر کوئے نہ آئی۔
پر بھ دا مارگ جانو باریک، جگ نیتو ویکھن کوئے نہ پائی۔ نارد کہے میں خیران ہو گیا آگے تیس کردے تے اچ سنگر تھادی کیتی اڈیک، کھیل نرائی
نظری آئی۔ نالے کوک کے ماری چیک، دروہی دروہی کر سنائی۔ اصلیت بھو دستاں حقیق، حقیقت وچ درڑایا۔ جیہڑا صاحب لاشریک، شرکت وچ
کدے نہ آئی۔ اوہ آگے توں تھادے وسے سدا نزدیک، دور درادے پندھ مکائی۔ اُس دے وچ حق توفیق، طاقتور نور الاہیا۔ جس دین دنی دی بدل
دینی ریت، ریتوان دھر دا ماہیا۔ تھادو بنیا رہے میت، متر پیارا آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
سنگ آپ رکھایا۔ نارد کہے میں کی دستاں خلاصہ، بھو ابھید جنایا۔ میرا خوشیاں وچ نکلے ہاسا، ہس ہس کے دیاں جنایا۔ میں پھر کے آیا پر تھی آکاشا،
گلن گلنستراں پندھ مکائی۔ میں تکنا رہیا بھگتاں والی راسا، رستے سارے کھوج کھوجایا۔ دھیان دھردا رہیا پون سواسا، سواسا پھول بھلائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ نارد کہے بھگتو آہ ویکھو میرے کول وجی لیکر، جگت نظر کسے نہ آئی۔ ایہہ
اشارہ دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر درڑایا۔ توں صاحب میرا بے نظیر، جگ نیتو نظر کسے نہ آئی۔ جے میں جھاڑیاں وچ لگیا اوہلا رکھیا کریر،
جنڈیاں ونڈ ونڈایا۔ میری سُن لے تقریر، بن اکھراں دیاں سنائی۔ میری ویکھ لے تحریر، بن قلم شاہی لکھایا۔ توں صاحب پیراں دا پیر، پت پر میثور
دھر درگاہیا۔ نگاہ مار لے کلج اخیر، پردہ آخر آپ اٹھایا۔ اپنی بدل لینی تدبیر، طریقہ اپنے وچوں پرگٹایا۔ جس ویلے جن بھگتاں دی بدلن آئیوں

تقدیر، تکبر دینِ دُنی تجائیا۔ تُوں اوہناں دے دُور دُراڈے بن جگت اکھاں توں دیکھیں سریر، سُرقتی شبدِ وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ کبیر کہا سُن میرے بے پرواہ، وڈ تیری بے پرواہیا۔ میرا پیار دا لیکھا سہج سُبھا، صُبح شام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں تیرے پیار دی سیوا لئی کما، کمالا لوئی نال ملائیا۔ تُوں پھر وی لاؤندا رہیا داء، اچھل چھل اپنی کار بھگتائیا۔ تُوں بے شک پروردگار بے پرواہ، نُور نُورانہ نُورِ الاہیا۔ میں وی تیرا بھگت رہیا اکھوا، بھگن تیری اوٹ رکھائیا۔ میں دھرنی اُتے دو اکھر رہیا پا، اُنکلاں اپنیاں نال پُھہائیا۔ دھول بناوئی سچ گواہ، شہادت میری دئے بھگتائیا۔ جس ویلے کلجگ انتم گیا آ، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ تُوں بن کے آوئا سچ ملاح، کھیوٹ کھینا اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا ہونا وچ جہاں، دینِ دُنی سنگ رلائی۔ میں دھرم سندیسہ دیاں سنا، انست رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا بھگتاں نال پینا واہ، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ سولاں پروشٹا پھگن دا جس دارہنا ناں، جگت ملنی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ کبیر کہا سُن میرے سچ سوامی، سماں تیرے چرن سہائیا۔ سدا سہیلے انتریا می، انت تیری اوٹ تکائیا۔ ہُن میں بھگت بن کے تیری کراں غلامی، دوس رین تیرا دھیان لگائیا۔ پھیر سندیسہ دیاں پیغامی، سنگر شبد نال ملائیا۔ جس ویلے کلجگ انتم آئیوں بن عوامی، عملاں توں رہت نُورِ الاہیا۔ اُس ویلے کھیل مکنی تمامی، طمع لاچ نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ اندھیرا ہونا شامی، شمع نُورِ جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ تیرا بھگتاں ناتا جڑنا باہمی، جس نوں سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کبیر کہا میں تیتوں کردا یاد، یارڑے تیرا دھیان لگائیا۔ تُوں متر پیارا آد، آد پُرکھ اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا جگ جُگاد، چوکڑی اپنا سنگ بنائی۔ جگت دیکھنہارا واد وواد، چوراسی لکھ پھول بھلائی۔ تیرا حکم سندیسہ اکو وجے ناد، جگت جہان کرے شنوائیا۔ تیرا کھیل ہونا اتار پیغمبراں گرواں بعد، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ کوئی سمجھ سکے سنت نہ سادھ، سادھنا وچ دے نہ خلق خدائیا۔ بنا موہن مادھو مادھ، مدھسودن تیری بے پرواہیا۔ میتوں ایں جاپدا تیرا لیکھا ہونا وچ دوآب، دو دھاراں جل دین گواہیا۔ اُس ویلے تُوں بھگتاں نوں آپ کرنا آباد، تیری اک یاد نال نو سو چرانوے چوکڑی جگ جنم دے لیکھے رہن نہ رائیا۔ بھگت سہیلا بن کے دینی داد، جو دادو دے

دہرے گوبند گیا سنایا۔ بھگت سہیلے اپنے چرناں وچ کریں آباد، دوجا کھیڑا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جس کارن تینوں حضرت عیسیٰ موسیٰ نیا گاڈ، گاڈ کہہ کے سیس نوائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا لڈاؤنا لاڈ، پریم پریتی اک جنایا۔ دین دُنی دے وچوں باہر کاڈھ، چرن کول دینی سرنایا۔ رنگ رنگاونا کایا ماٹی ہاڈ، چم درشی دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ سولاں پھلگن کہے میتوں یاد گل پُرانی، پورن سنگر دیاں جنایا۔ تیرا کھیل بڑا مہانی، مہما کہن کچھ نہ پائیآ۔ تُوں آد جُگادی جُگ دا بانی، مالک خالق اک اکھوائیا۔ دو جہاناں تیری کھیل نورانی، نور نورانے نظری آئیآ۔ تیرے چرن کول کراں دھیانی، دھوڑی مستک خاک رمایا۔ تیرا لہنا ویکھ اُتے اسمانی، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ پھلگن کہے پر بھو تیرا کھیل تکیا باقاعدہ، باقاعدگی اکو نظری آئیآ۔ تیرا پورا تکیا وعدہ، واحد تیرے ہتھ وڈیایا۔ بھگتاں نالوں ہویا نہ کدے علیحدہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ خوشیاں نال اچ سب نوں دے دے فائدہ، جُگ جنم دے گھائے پور کرایا۔ ایہتھے اشارہ نہیں کسے دی رائے دا، متا سکے نہ کوئے جنایا۔ تُوں مالک بن کے بھگتاں گرہ دا، گھر گھر ویکھیں چائیں چانیا۔ جنہاں نعرہ لگایا تیری بے دا، بے جیکار سچکھنڈ کرایا۔ سولاں پھلگن کہے میتوں ایوں جا پدا جن بھگتو تہاڈا چار جُگ ناں رہے گا، چوکڑی سکے نہ کوئے مٹایا۔ جتھے جتھے بھگت سہیلا اوتھے اوتھے سنگر اوہناں دے اندر بہیگا، سنگھاسن اپنا آپ لگایا۔ جس ویلے وقت اتم آیا لے دا، لہنے سب دے جھولی پائیآ۔ بن بھگتاں پر بھ دے چرن کوئے نہ ڈھھیگا، دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نارد کہے جن بھگتو بڑی سہنجنی دہاڑی لنگھی، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ من وچ مٹو کوئے نہ تنگی، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ وقت وچھوڑے دا تھوڑا سماں اشارہ گوبند دتا جس ویلے شستر پہنیا جنگی، تن وجود سہایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ساچے بھگتاں پریم وچ رنگیں، جگت دھار دی لوڑ رہے نہ رایا۔ نرکار ہو کے اوہناں اندر لنگھیں، اپنا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ نارد کہے جن بھگتو اک نویں دسوبات، پر بھو دے بچھو پر بھو نوں دیو سنایا۔ سچ دسو تہاڈا کیہڑا مذہب تے کیہڑی ذات، کیہڑا پتاتے کیہڑی مائیآ۔ کیہڑا لیکھاتے کیہڑا

کھات، حساب کس دے ہتھ پھڑائی۔ کیہڑا پریتم کس نال جوڑیا نات، رشتے دار کون اکھوائیا۔ کون تہاڑی بچھنہارا وات، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ نگاہ مارو اپنے اندر جھات، بن جھاکیاں جھاکیاں لؤ بدلائی۔ پردہ کھول کے ویکھو تاک، اوہلا نظر کوئے نہ آئی۔ جو تہاڑی بچھنہارا وات، وارث ہو کے ویکھ دکھائی۔ اوہ لہنے دینے پورے کرے انج دی رات، رُڑی تہاڑے نال مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ نارد کہے جن بھکتو میں آیا اک گل کرن، کرماں والیو دیاں سنائی۔ پہلاں جھگڑا چھڈو ذات پات ورن برن، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ پھیر سارے اکو تنکو پریم پُرکھ دی سرن، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائی۔ پھیر سارے مل کے اکو کرو پرین، پریم پُرکھ ساڈا اکو پتا اکو مائی۔ اکو سنگر شبد دا پھڑو لٹن، پلو سکے نہ کوئے بچھڑائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولے لگو پڑھن، آتم پر ماتم اکو وجے ودھائی۔ اکو منزل لگو چڑھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ سنگر دے لیکھے لا دیو سپیس دھڑن، ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ جو بچھنڈ دواریوں تہانوں آیا پھڑن، جوتی جاتا ہو کے میل ملائی۔ نارد کہے میں انج تہاڑے نال آیا لٹن، لٹن والیو تہانوں دیاں سنائی۔ سنگر شبد دی سرن لے کے تہاڑاٹٹ جائے ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست نام ورتائی۔ نارد کہے جن بھکتو اکو سنگر شبد دا مننا کہنا، جو کہہ کہہ رہیا سنائی۔ اکو ست ستوادی ویکھنا اپنے نیناں، ایشٹ دیو اکو اک جنائی۔ اکو سرن سرنائی ڈھننا، دوسر سپیس نہ کوئے جھکائی۔ دھام سُنہنجنے تھاں بہنا، سنگر چرن لے سرنائی۔ اک دوجے دے بن جاؤ بھائی بھیناں، نیز اکھ نہ کوئے بدلائی۔ جو اشارہ کیتا بالمیک نے وچ رمانا، رام رمیا سب دا مالک ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس نے تہاڑے پیار وچ دین دینا، پریم وچ اپنی خوشی بنائی۔ تہاں صرف اکو نام لینا، اکو دا ڈھولا گائی۔ تہانوں لوڑ رہے نہ کسے ڈھولک جھیناں، سُرنگے مردنگے ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھانا سب نے سہنا، سِر سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔

* ۱۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ گرہیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہر دو پھرا لا ضلع جالندھر *

دھرنی کہے میرے پرم پڑکھ کرتا، قدرت دے قادر کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیاں۔ آد جگادی برہم برہادی سانجھے یار، سدا سہیلے اک اکیلے تیرا کھیل بے پرواہیا۔ آد جگادی میں مانگت ہو کے بناں بھگھار، بھچھیا اچھیا دھار دینی پانیا۔ کلجگ انتم نگاہ لے مار، بن نیز نیناں اکھ اٹھانیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے رُشناںیا۔ شبد ناد سنے نہ کوئے دُھنکار، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت تت نہ کوئے بُجھانیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے کملا پاتی کر اجیار، زرگن نور نور کر رُشناںیا۔ میری ایتھے اوتھے دو جہاناں سُن پکار، پنے پنے سپس نوانیا۔ جن بھگتاں بخش دے اپنا پیار، پریم ہو کے پریم ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے پیار انوکھا، جگت نیز نظر کسے نہ آنیا۔ کسے نال کرے کوئی نہ دھوکھا، جگت فریب نہ کوئے وڈیاںیا۔ چرن پریتی بخش دے پرے موکھا، مکتی دی لوڑ نہ کوئے رکھانیا۔ تیرے کول مُجبت بھنڈارا چوکھا، چار جگ دے مالک دینا ورتانیا۔ اپنے ملن دا مارگ دس ۱۵۵۷

دے سوکھا، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ پڑھنا پئے کوئے نہ پوتھا، پُستک سنگ نہ کوئے جنانیا۔ مہربان ہو مہربان آپ بہتا، محبوب تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں پیار بخش دے انند، انند اپنا اک جنانیا۔ سچ حکم وچ کر پابند، بندھن شرع والے تڑانیا۔ بن جگت منڈل منڈپ پرکاش دے دے نوری چند، چند چاندنیاں کر رُشناںیا۔ لیکھا کسے دارہے نہ بتی دند، رسنا جہوا اپنے رنگ رنگانیا۔ ست سچ آتم پر ماتم گاؤن چھند، ڈھولا سوہلا گو بند ماہیا۔ تن وجود ماٹی خاک خوشی کر دے بند بند، بندگی اپنے وچ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا پیار جن بھگتاں ہووے ایکا، اک اکلے دینی مان وڈیاںیا۔ تیری سرن ہووے ٹیکا، چرن دھوڑی خاک رمانیا۔ بُدھ کر بیکا، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ ترے گن اگت نہ لائے سیکا، امرت میگھ میگھ برسایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کر دے لیکھا، لکھ کر وڑی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جن بھگتاں بھرانٹ نہ رہے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھرم بھٹانیا۔ سچ وکھا دے

نرگن دھار اپنا دیسا، دہ دشا پردہ آپ اٹھائیا۔ جتھے دسے نر نریشا، نر ہر اپنا آسن لائیا۔ جو دھام رہے ہمیشہ، ہم ساجن ہو کے دینا دکھائیا۔ جو سندیسہ دے کے آیا گوبند دس دسمیشا، دو جہان سنائیا۔ بھگت ادھارنا پر بھو دا آد جگاد پیشہ، پیشین گویاں سب دیاں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی کلجگ کوڑ کڑیا میٹ کلدیشا، کل کاتی کلوا انت رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ اپنڈ ہر دو پھرالا ضلع جالندھر چرن کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو سچ پیار بنا دے بنت، گھڑن بھنہنہار تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اکو درڑا دے اپنا منت، نام کلمہ دھدر درگاہیا۔ آتم دھار ہو جاگنت، کنتوہل اپنا رنگ رنگائیا۔ بہار کر دے خوشیاں والی بسنت، بسن بنواری ہو سہائیا۔ ست سچ جنا دے چھنت، سنسا اندر رہے نہ رائیا۔ مالک خالق ۱۵۵۸ کرپا کر بے انت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا پیار ہووے نرالا، نرکار دینا درڑائیا۔ توں مالک دین دیا لا، دیا ندھ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں بنی سدا رکھوالا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کلجگ داغ میٹنا کالا، کالکھ لگا رہے نہ رائیا۔ جلوہ دینا جوت جلالا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ غریب نمائیاں بنا گوپالا، گوپال تیرے ہتھ وڈائیا۔ سدا سدا سد رکھنا اپنے نالا، چرن کول دینی سرنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سب دی لیکھے لالے گھالا، جو سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ جے سیوکاں دا منگن تھوڑا آپ پیار دے دے باہلا، بہ اپنی دیا کمائیا۔ ہر جن کا یا بنا لے سچی دھر مسالہ، در دوارا اک وڈائیا۔ تیری جگ جگ سد اولڑی چالا، چال نرالی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم سوہنگ سب دی ہووے مالا، جگت منکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ جل پوتا ضلع ہوشیار پور جیت کور دے گرہ

آدم پُر ہر بھجن سنگھ، سگوال جرنیل سنگھ *

دھرنی کہے پُر کھ اکالے کرپا کر، کرپا ندھان سِری بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ سچ سوامی نرگن مینٹوں دے دے ور، پاربرہم پت پر میشور تیرے چرن
سیس نوایا۔ بھگتن بیتے ٹھانڈے پیتے ہر جن سہا دے گھر، گرہ اندر کایا مندر اپنا رنگ رنگایا۔ توں ابناشی کرتا نرائن نر، سِری بھگوان اگم اتھاہیا۔ کرپا
ندھان بھے بھو چکا دے ڈر، سیس جگدیش اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی
کہے میرے پر بھو جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکایا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سیس، دو جہاناں وچ ودھایا۔ میں جگ جگ تیرا پیسن لیا پیس، نت نت
سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں گرہ تیرا ہووے دوارا، دو
جہاناں مالک دینی وڈیایا۔ کلجگ کرپا کوڑ میٹ پسار، پسر پساری دھیان لگایا۔ کرپا ندھان کرپا کر دے ست دھرم سچ دی دھارا، اتر پورب پچھم دکھن
چاروں کنت دھیان لگایا۔ میری تیرے چرن کول نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ توں مالک خالق میرا پروردگار، بے عیب نور الاہیا۔ جن
بھگت سہیلے انتر نرنتر دے ادھارا، ادر دا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر ساچا رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے
پر بھو جن بھگتاں پوتر کر کایا قلوبت، بن نیتز ویکھنا چائیں چائیا۔ لیکھا رہے نہ کسے جن بھوت، خمیس جگدیش دینا چکایا۔ پچھلا رشتہ توڑنا پتا پوت، اگلا لہنا
اپنے نال ملایا۔ آتم پر ماتم ایک دھاگا میلنا سوت، سوتر دھاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ بھگت دوارے تیرے پیارے پچھلے کر جان کوچ، کوچے گلی جان تجایا۔
ہر جن ساچی بخش دے سوجھ، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ ست و رول دے دودھ دا دودھ، چھاچھ دا لیکھا دے مکایا۔ توں مالک سوامی ہو موجود، مجلس
بھگتاں نال بنایا۔ ہر جن ساچے رکھ محفوظ، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جھگڑا رہے نہ تن وجود، کایا مائی کر صفایا۔ کوڑی جڑ کر نیست و نابود، چیتن اپنے وچ
ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو سچ گرہ وچوں لیکھا میٹ دے پورب پت،

پتراں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم کر ساچا ہت، ہنکاری ہو کے دیکھ دکھانیا۔ تیرا درشن ہووے نت، نچ لوچن نین کر رُشانیا۔ اچ دی سہنجی کر دے تھت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگانیا۔ ہرجن مانس جنم تیرے درتے جائے جت، ہار وچ کدے نہ آنیا۔ جس دی یاد وچ جگ لنگھ گئے کت، کیتے بچے واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کایا اندر اکو کھول دے بھت، بھیت پر دہ دے چکانیا۔ جن بھگتاں نظری آئے وچ، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سچ نام دی مار دے کچھ، سرتی شبد نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بھاگ لگا دے کایا ماٹی ڈونگھی کھڈ، کھنڈراں والیاں دے مان وڈیانیا۔ پوتر کر دے ماس ناڑی ہڈ، تتوت دھیان لگانیا۔ ڈئی دویتی ساریاں اندروں دے کڈھ، کایا ماٹی کر صفانیا۔ دھرم نشانہ دے گڈ، ست ستوادی آپ جھلانیا۔ تیرا بھگت تیرے نالوں ہووے کدے نہ اڈ، وکھرا گرہ نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی دھولے، دھرم دھار جنانیا۔ میرے سب دے نال اقرار قولے، کائنات داملک ہو کے دیاں درڈانیا۔ میرا نور تک لے لایا ہی اولے، عالمین ہو کے سب دے وچ سماںیا۔ کچھ لیکھے یاد کر لے کرشن کاہن سولے، سانوریا کہہ کے کی گیا سمجھانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لہر گھٹ اندر آپے مولے، مولا ہو کے کھیل کھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں گرہ برس دے امرت پینہ، میگھلا اپنا نام برسایا۔ پوتر کر دے سب دا جی، جیون داتے اپنا رنگ رنگانیا۔ لیکھا مکا دے ساڈھے تن ہتھہ سیں، جس دی روداس چمارا دئے گواہیا۔ دھرم دا نچ بیجنا سچ دی چلاوٹی پلہ، لائن عین دینی دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں ہر دا کر دے شُدھ، پتت پُنیت آپ بنانیا۔ نرمل کر دے بُدھ، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ انتر انتر آپا سب نوں جائے سچھ، سوچھ سمجھ دینی درڈانیا۔ اگلا لیکھا بنا دے کُجھ دا کُجھ، قُدرت دے قادر دیا کمانیا۔ جنہاں دی پچھلی اودھ گئی پگ، اوہناں دا آتم اپنے وچ سماںیا۔ جنہاں نے ایسے گھر وچ بچیاں نوں پلاؤنا دُدھ، سیر دھار کھ لگانیا۔ پھڑ باہوں نرگن ہو کے آپ چک، چاروں کُنٹ دا پنڈھ مکانیا۔ کسے گھر گرہ درخت چوٹی بہے کوئے نہ لگ، اوہلا

رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ تیرے نام دی گاؤن تک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اگے پردہ رہے نہ اوہلا لگ، بھلیکھا بھرانٹ دینا کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ آد جگادی بھگتاں میت، متر پیارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں سب دی ویکھنہار اتیت، نیتیاں اک گوسانیا۔ میں سچ بینتی کران تیرا ڈھولا گاواں گیت، گوبند گوبند تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مہربانا سری بھگوانا سارا پرپوار بخش دے نال بخشی جائے جیت، جیون داتے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے میں پچھلے پتراں دیواں سدہا، سچ نال سنایا۔ آو چھڈو پچھلیاں حداں، اگلا گھر دیاں دکھایا۔ دو جہان جس دا حکم کدی کدا، قدیم دا مالک دُھر درگاہیا۔ تہاڈے نال کدے کرے نہ دغا، فریباں وچ کدے نہ آئیا۔ شاہو بھوپ سورا سربگا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو تہاڈے پیار وچ بھگتاں دے گھر بناوے جگہ، جگہ جگہ اپنا حکم ورتایا۔ تہاڈا اگے دا سوار کے اگا، اگلا لیکھا دے مکایا۔ کلپنا جگت رہے نہ سگا، واسنا کوڑ نہ کوئے ہلکایا۔ سچھنڈ دوار اینکار شبدی دھار پریم نال تہانوں بدھا، بن بھگتیوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں دھرت نمائی، مٹی خاک ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں مالک میرا گن ندھانی، گھر گبھیر اک اکھوایا۔ سب دی پرانی ویکھ لے نشانی، نشانے اپنے ویکھ دکھایا۔ تُوں مالک خالق شاہ سلطانی، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ میری بینتی تیرے چرن کول دھیانی، بن نیناں نین تکایا۔ کرپا کر کے در آئے تارنے جیو سرب پرپوار پرانی، پورن آسا سب دی پور کرائیا۔ دکھڑے میٹ جسم جسمانی، تن وجوداں اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگاد جان جانی، جانہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

۱۵۶۱

۱۵۶۱

* ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ رُوپوالی ضلع ہوشیار پُر سُرندر سنگھ سرائیں، امریک سنگھ

میلہ سنگھ بیرم پُر ملہار سنگھ خردا، ترسیم سنگھ کندھالا شیخ گردیو کور دے نوت *

دھرنی کہے پر بھو میری خوشیاں والی کر بہار، بہل ہو کے بے انت تیری اوٹ تکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بھگتن کھڑے گلزار، گلشن باغیچہ
مانو ذاتی دینا مہکائیا۔ ایک رنگ رنگ لے پڑکھ نار، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم بن کے سانجھیا، میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ میری بیننتی
تیرے سچ سچے دربار، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ نرگن زوریر ہو کے دے آدھار، عدل انصاف آپ کمائیا۔ کلج کریا کوڑ میرے اوتوں نوار، نرگن ہو
کے اپنی دیا کمائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم جن بھگتاں تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامیا میرے اُتے رہے نہ دھواں دھار، دھول ہو
کے منگ منگائیا۔ تیرا لہنا دینا سدا جگ چار، چو کڑی لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔
دھرنی کہے میرے پرورد گارا، مہبان تیری سرنائیا۔ شاہو بھوپ اگم سکدارا، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں مانگت بنی بھکھارا، درویشن روپ بدلایا۔
توں کل کلکی اوتارا، نہکلنک تیری بے پرواہیا۔ میرا پورب لہنا دے اُدھارا، لیکھا پچھلا ہتھ پھڑائیا۔ میں روواں زارو زارا، بن نیناں نیر وہائیا۔ توں
قدرت دا قادر بے عیب پرورد گارا، نور نورانہ نور الہیا۔ پت پر میثور میری پاسارا، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے مٹی خاک، خاکی ہو کے منگ منگائیا۔ میرا پردہ کھول دے تاک،
تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ میں آد جگادی تیری چاک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ مہربانا نوجوانا دین دنی دا انتشکرن کر دے پاک، پنت پنت کر لوکائیا۔
اوتاراں پیغمبراں گرواں پورے ہون واک، واقف کار ہونا خلق خدائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بنا دے سچا ساک، سچن سین اکو نظری آئیا۔ وقت
سُہنجناتک عیسیٰ والے کلاک، کل دھاری اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در سچ ملے وڈیائیا۔ دھرنی کہے
میرے پر م پڑکھ پر ماتم الہی نور، نور نورانے شاہ سلطانے سری بھگوانے تیری بے پرواہیا۔ میری آسا منسا پوری کر ضرور، ضرورت تیرے چرن لکائیا۔

توں سدا سدا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ میری بینتی بے پرواہ کرنی منظور، نسا تیرے چرن لگایا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو موسے نال کیتا اُتے
 کوہ طور، تریا توں باہر دتا سمجھایا۔ جو نعرہ لا کے گیا منصور، حق حق تیرا حکم درڑایا۔ سو میت مرارے لہنا دے دے ضرور، ضرورت تیرے چرن
 لگایا۔ دین دُنی دا انتشکرن گڑھ توڑ غرور، غُربت اندروں باہر کڈھایا۔ منو آمن نہ پائے فتور، فتویٰ دینا تھاؤں تھانیا۔ اِکو تیرا نام نو کھنڈ ہوئے مشہور،
 مشورہ تیرے نال جنایا۔ میں مہربانا تیری ہوواں مشکور، شکرانے وچ سیس جگدیش نوایا۔ کلج کوڑا پندھ رہے نہ دُور، دُور دُراڈے لیکھا دینا مُکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں دے دے اگئی دات، داتے دانی آپ ورتایا۔
 توں آد جگادی میرا پت مات، پت پر میثور اک اکھوایا۔ نرگن نرور د سنہارے اِکانت، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیایا۔ نگاہ مار لے میرے نو پرانت، نو
 نو دا ڈیرہ ڈھایا۔ امرت بوند ملے نہ کسے سوانت، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، سورہ چند نہ کوئے چکایا۔ جھگڑا مکے نہ
 ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ کلج انت میری پچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ جھگڑا میٹ دے کاغذات، اکھراں نال اکھرنہ کرے
 لڑایا۔ تیرا کھیل بہہ بدھ بھانت، جگ جگ ریتی چلی آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہایا۔ دھرنی کہے
 میرے مالک غریب نوازا، محبان بیدو مہربان میری آسا پور کرایا۔ جس آد میرا ساجن ساچا، جگ جگ دیونہار وڈیایا۔ کلج انت سوار دے کاجا،
 قدرت دے قادر ویکھناں چائیں چانیا۔ وقت سہنجنا کر دے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال لگایا۔ ہر جن انتر نرتر شبد انادی دُھن و جا دے نادا، انحد اپنا
 راگ درڑایا۔ بھگت سہیلا تیرا ہووے جاگا، آلس غفلت ندر را رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ نام ستار و جا دے ربابا، بن تند تندی ہلایا۔ تیتوں جگ جگ
 سارے کرن آدبا، سیس نو نو جگدیش اک نوایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیالے میری سچ کر امداد، تیری آمد وچ بیٹھی نین اٹھایا۔ اوہ لیکھا پورا کر
 دے جو نانک سندیہ دے کے آیا وچ بغدادا، جو دجلا دریا دے گواہیا۔ جس دے حکم نال بدلنا ساچا، سمگری سچ ورتایا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا ہونا انتم
 پنچ آبا، پنچم دا میلہ میلے سچ سبھایا۔ حکم سندیہ دیوے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار

ساجا ور، سچ داسنگ آپ بنا ئیا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے بھگونتے، بھگون تیری آس رکھائیا۔ آد جگاد دُھر دے کنتے، کنتوہل تیری وڈ وڈیائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے ساچے سنتے، سنگر ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم آپ جنائیا۔ بدھی توں پرے بن پنڈتے، جگت اکھراں لیکھ رہے نہ رائیا۔ وشے میٹ دے منسا والے من دے، متا کوڑ نہ کوئے ہلاکئیا۔ پاپ دھو دے وجود تن دے، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ بھيو کھلا دے اپنے برہم دے، پاربرہم پردہ دے چکائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ لے جنم دے، پورب جہاں لہنا نال ملاییا۔ لیکھے رہن نہ باقی کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہرجن ونجارے بنا لے ساچے دھرم دے، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈاییا۔ ونجارے رہن نہ کایا مائی چرم دے، چم درشی دے بدلایا۔ جھگڑے رہن نہ ورن برن دے، تن وجوداں کر صفایا۔ سہارے بخش دے اپنی اکو سرن دے، سرنگت اک درڑایا۔ اشارے دے دے آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن دے، وڈیا دُھر دی آپ جنائیا۔ مارگ دس دے اکو سچھنڈ دوارے چڑھن دے، جتھے آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھيو دس دے ہر بھگت سہیلے سچھنڈ دوارے کھرن دے، ست ستوادی برہم برہمادی آپ اپنا رنگ رنگایا۔

* ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ دسوبا ضلع ہوشیار پور خیال سنگھ کلیا دھنا سنگھ کرا لا گر میت کور *

دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے میری چارے گٹھ، کوٹ دشنا نو ست دھیان لگایا۔ تیری سرشی درشی اندروں گئی رٹھ، پاربرہم پت پر میشور تیرا میل نہ کوئے رکھایا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑے مٹھ، مٹھی بھر میرے اُتے نظری آئی۔ توں مہربان ہو کے سری بھگوان ٹٹھ، پروردگار سانجھے یار اپنی دیا کمایا۔ نگاہ مار لے مانو ذاتی کایا بت، بتخائیاں پھول بھلایا۔ ست دھرم دا تیرا رہیا کوئی نہ ست، اپرا دھی دے سے خلق خدایا۔ توں پر میشور سوامی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ ست دھرم دی میرے اُتے سہا دے رت، رتزی میرے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری وڈیائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیری دینِ دنی بھلی، اُبھل تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ کلجک مایا ممتا وچ رُلی، موہ وکار نہ کوئے تجائی۔ تُوں مالک خالق صلح کُلی، نُور نُورانہ نُورِ الاہیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ کُلی، کلمہ کائنات جنائی۔ نام ندھان وست دے انملی، قیمت دینِ دنی چُکائی۔ تیرا جاپ رسنا جہوار ہے نہ بلیں، ہر دے وسنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری سرشٹی تیرے نالوں ہو گئی دُور، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائی۔ دُور دُراڈے شاہ سُلطانے ہو جا حاضر حضور، حضرتاں دے مالک بے عیب نُورِ الاہیا۔ ہر گھٹ انتر نر نتر نام نُماری دے سرُور، سوئی سُر تِتی دے جگائی۔ شبد انادی سنا دے تُو، تریا دا لیکھا دے اُٹھائی۔ جوتی دھار بخش دے نُور، اندھ اندھیار رہے نہ رائیا۔ تُوں سرب کلا بھر پُور، پار برہم پت پر میشور تیرے ہتھ وڈیائی۔ کلجک کریا میٹ دے کوڑ، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائی۔ ست سچ دی بخش دے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاکی خاک خاک رمائی۔ چتر سگھڑ بنالے مور کھ موڑھ، کاگ ہنس رُپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا رہیا کوئی نہ میت سبج، سنگر تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ ہر دے وسے نہ کسے تیرا بھجن، بندگی حق نہ کوئے کمائی۔ نام ندھانے ناد مول نہ وچن، انحد نادے ناد نہ کوئے درڑائی۔ پُر کھ اکالے دین دیا لے تُوں آجاسب دے پردے کچن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ بن کعبیاں دکھا دے حجن، حُجرہ حق حق جنائی۔ کوڑی کریا کلجک جیو جہان تجن، وکار ہنکار رہن کوئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم بخش انندن، انند انند وچوں پر گٹائی۔ ٹکے مستک لا دے چندن، دھوڑی خاک خاک رمائی۔ اِکو تیرے چرن کول ہووے بندن، بندے بندگی وچ سمایا۔ شرع شریعت کٹ دے تندن، تار ستار اک ہلایا۔ تیری منزل سارے لنگھن، جگت حدو داں پنڈھ مُکائی۔ تُوں صاحب سُور سرنگن، ہر کرتا اک اکھوایا۔ اِکو تیرا ڈھولا ہووے نام چھندن، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ جھگڑا مٹا دے تت پنجن، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اِکو رنگ دینا رنگائی۔ نام ندھانا سری بھگوانا نیز نام پا دے انجن، اندھ آتم پر ماتم کر رُشنائیا۔ تیرا دیپک جوت بھگت سہیلے گھر گھر جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ تُوں گوپال مورت مدن، مدھسودن تیرے ہتھ وڈیائی۔ دینِ دنی جھگڑا رہے نہ کایا

مائی بدن، تن وجوداں لیکھا رہے نہ رانیا۔ مہربان ہو کے میرے پردے آویں کجبن، سچ سوامی سر میرے ہتھ لگائیا۔ تُوں شاہو بھوپ آد زرنجن، زرویر
 پُرکھ اگم اتھاہیا۔ میں تیرا راہ اڈیکدی کدن، سبجک تریتا دوپر کلجک ویکھاں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنی دین دنی ویکھ لے میرے اُتے، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ بھروسہ کسے رہیا نہ تیرے اُتے، آتم
 پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی گوڑھی نیند تے، ست دیپ لئے نہ کوئے انگڑائیا۔ تُوں مالک خالق ابناشی اچتے، چیتن ہو کے دھیان لگائیا۔
 میری جگت بہار تک لے رتے، خزاں اپنا روپ دکھائیا۔ جگت جگیا سو تیرا مارگ گھتھے، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ سچ سوامی تیرے پیار وچ رُسے،
 رستہ نظر کسے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا وات کوئی نہ بچھے، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک
 نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے انت کنت بھگونت بھاگ نہ جان نٹھٹے، کھوٹے کھرے زرنجن ہری ہرے، ہر کرتے دینی آپ مان
 وڈیائیا۔

۱۵۶۶

۱۵۶۶

* ۱۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ شریہہ پُر ضلع ہوشیار پُر وطن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر م پُرکھ پر بھ تیری اکو ٹیکا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمانیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا تیرا کھیل تکیا وار انیکا، اوتار پیغمبر گر زرنجن
 سرگن تیرا روپ نظری آئیا۔ دین مذہب دا تیرے حکم دا جگت جہان ٹھیکا، ٹھا کر سوامی انتر جامی تیری وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار
 سانجھے یار میرے اُتے آتم دھار کر دے ایکا، اک اکلے سچ محلے جل تھلے دے مان وڈیائیا۔ ترے گن مایا تن وجود لا سکے نہ سیکا، اگنی تت تتو سکے نہ
 کوئے تپائیا۔ ہر جن تن وجود مائی خاک انتر زرنتر کر دے بدھ بیکا، من کلپنا کوڑ کر یا اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ داستک آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں بھاؤ چکا دے دوجا، دُتیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنا بھيو گھلا دے گو جھا، پردہ پردیاں

وچوں اُٹھایا۔ تیرا دوار ایکنکار سب نوں ہووے سوچھا، پروردگار سانجھے یار تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات پنج اُوچا، اُنچ اگم اتھاہ بے
 پرواہ دینی مان وڈیایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرا خوشحال کردے کوچا، کوچا گلی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دوارے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے مہربان ہو کے وٹ کروٹ، پاسا دین دُنی بدلایا۔ دھرم دی دھار سچ کھول دے ہٹ،
 وست اُل اُل وچ ٹکایا۔ توں وسنہارا نرگن دھار گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنا آسن لایا۔ اپنا بھو کھلا دے اک سمجھا دے تیر تھ کنارہ تھ، جگت گھاٹاں
 لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیر انیالے نام نال ہر ہر دا سنگر پھٹ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ کلج کرپا کوڑ کھیل میٹ بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ دے
 جنایا۔ دُرمت میل ہر ہر دیوں دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ شرع دین دُنی دی رہے کوئے نہ وٹ، وٹنا دھرم دھار دینا ملایا۔ تیرا امرت رس نہجھر
 دھار سارے لین چٹ، چٹک اپنا اک درٹایا۔ ہوئے ہنگتا اندروں جڑ پٹ، پٹنے والا سنگر نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے دین، دیال دیا ندھ تیری سرنایا۔ اپنا مارگ دس مہین، پنٹھ اکو اک جنایا۔ جھگڑا
 ۱۵۶۷
 رہے نہ لوک تین، ترے گن اتیے ایکا رنگ دینا رنگایا۔ میں نمائی ہو کے ہوئی مسکین، عاجز ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو لیکھا ویکھ لے میرے گھردا، گرہ مندر کُنڈا آپ کھلایا۔ تیرا آتما تیتوں نور کوئے نہ
 وردا، پت پر میثور تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ بھے وچ دے سے مول کوئے نہ ڈردا، بھو سر نہ کوئے رکھایا۔ نو ست قلعہ بنیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے سکے نہ
 کوئے مٹایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا کوئے نہ پڑھدا، پاربرہم برہم وچ نہ کوئے سمایا۔ نگاہ مار لے اتر پورب پچھم دکھن لہندا چڑھدا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔
 ساچی منزل محبوب حقیقت والی تیرے در کوئے نہ وڈدا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں بخش دے اکو سرنگت، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ میرے دیس پر دیسیا آجاوت،
 بے وطنیاں دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تک لے ابلدی رت، امرت میگھ سچ نہ کوئے برسایا۔ دھرم دی رہی کسے نہ مت، من مت

چار کُٹ ہوئی ہلکانیا۔ دھیرج سنتو کھ رہیا نہ ست، ست ستوادی تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ میں تیرے آگے واسطہ رہی گھت، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک لے اپنی مانو دھار منکھ، مانس کھوج کھوجائیا۔ انتر نر نتر رہیا کسے نہ سکھ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ کلج کوڑی کریا گھر گھر دتا دُکھ، کلشیاں وچ رووے تیری خلق خُدا ئیا۔ اُجل ہویا کسے نہ مکھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ غریب نمانیاں کٹے کوئی نہ بھکھ، ساتک ست نظر کوئے نہ آئیا۔ میں دھرت نمانی لکھ چوڑاسی ویکھنہاری ول اپنی لکھ، بنا جنم توں بناں جنیندی مائیا۔ توں پروردگار سانجھے یار اینکار امرت جام پیا دے گھٹ، امیوں رس اپنا آپ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھ آ کے تک اِکلا، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ نو ست میرا ویکھ محلہ، جل تھل مہینل پھول پھولایا۔ پھرنا جنگل جوہ اُجاڑاں وچ جھلاں، ٹلے پر بت چوٹیاں پندھ مُکائیا۔ لکھ چوڑاسی جو جنت تکنا تیرے نالوں چھٹیا سب دا پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ کلج کوڑ گڑیاں میرے اُتے بولیا ہلا، حالت بدلی خلق خُدا ئیا۔ توں نور الاهی عالمین اللہ، یا مبین کہہ کے سیس نو ائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے نگاہ مار میرے محبوبا، بے عیب دھیان لگائیا۔ پردہ چک دے عالیشان عرش عروجا، مقامے حق اوہلا رہے نہ رائیا۔ اپنا بھيو دس دے گو جھا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ میں نمانی گرلاواں دھرنی دھول دھرت دھول بسدھا، بے سدھ ہو کے دیاں دُہائیا۔ اوہ لیکھا تک لے جو اشارہ دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں پرے درڑائیا۔ جس بڈھ کلج انتم ہونا یدھا، جگتی تیرے وچ نظری آئیا۔ ست دھرم کر دے اُدا، اُدے است کر رُشنائیا۔ اپنے نام داسب نوں دسدے مدعا، مدتاں دے مالک بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکم وچ کلج انتم سماں ہووے پگا، آگے لیکھا جگت نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور لال سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے سنگر شبد دس دے اپنا گھانا، لیکھا دین دنی منگ منگایا۔ کوڑ گڑیا رنوست وکھا دے ہاٹا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نال لیکھا دس دے کلجک ننوے ناٹا، کی سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ امرت رہیا نہ گوبند دھار باٹا، رس رس نہ کوئے چکھایا۔ خالی ہو گیا تن وجود کایا ماٹا، منگی ست رنگ نہ کوئے رنگایا۔ پڑکھ پڑکھو تم نظر آئے نہ آتم سچ کھانا، کھیا رو رو دے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دامالک کی تھم جنایا۔ دھرنی کہے نارد امیرا ویکھ لے ڈونگھا کھاتہ، خطرے وچ خلق خدایا۔ سنگر شبد دیاں سن لے باتاں، جو بنا رسنا جہوا ڈھولے رہیا سنایا۔ جس میرا لہنا دینا مکاونا کلجک میٹنی اندھیری راتا، رڑی اپنے نال مہکایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذاتاں پاتاں، دیناں مذہباں اکو رنگ چڑھایا۔ اوہ پچھنہارا ایکنارا میری واتا، وارث ہو کے دھیان لگایا۔ جن بھگتاں جوڑنہارا چرن ناتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے اس دے آگے دس دے اپنا حال، حالت دین دنی جنایا۔ جو سمبل وچ بہہ کے کرے سنبھال، سنگر داتا اک اکھوایا۔ جس دے تھم وچ کال مہاکال، رائے دھرم بیٹھا سیس نوایا۔ اوہ تیرا لہنا دینا ویکھے ہر گوبند بن گوپال، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جس دا سنگر شبد وچولا اک دلال، دو جہاناں تھم ورتایا۔ جو تیری لیکھے لاوے گھال، گھائل ہو کے دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہایا۔ دھرنی کہے نارد امیرا کی دساں حالت، کہن کچھ نہ پانیا۔ دین دنی دے اندر ہوئی جہالت، سچ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ دھرم دی دسے نہ کوئے عدالت، کلجک کرپا کوڑ ہلکایا۔ ساچا نام ملے نہ کسے نیامت، امرت رس نہ کسے چکھایا۔ میرے اتے آون والی قیامت، قائم مقام رہن کوئے نہ پانیا۔ صدی چودھویں اندھیرا ہونا شامت، شمع دیپ نور نہ کوئے رشنایا۔ اکو تھم ورتنا پروردگار صحیح سلامت، سانجھیا رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، بھیا بھید آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے پر بھ دے آگے دس دے بن نیز نیناں رو، بھید بھید جنایا۔ اوہ جانہارا دو جہاناں سو، سو پڑکھ زرنجن بے پرواہیا۔ جو جھگڑا میٹے دین دنی داو، دوہری اپنی کل ورتایا۔ جس دا بھیا نہ جانے کو،

قدرت دا قادر اک اھوآیا۔ اُس دا چرن کول دھرنیے تیرے اُتے جائے چھوہ، چھوہر بانکا اکو نظری آئیآ۔ کلجگ کوڑی کریا نوست لے کھوہ، دھول دھولے تیرا لیکھا پور کرائیا۔ ست دھرم نال سب دا بخشے موہ، مُجبت اکو نام جنائیا۔ نچھر دھاروں امرت رس دیوے چو، بوند سوانتی اگم پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے نارد میں رو کے ماراں دھا، ہائے، اُف میری ڈھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے میرے اُتے آ، آگن وچ تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے زرگن دھار کر رُشنا، دو جہاناں نور نورانہ نظری آئیآ۔ میں کوک پکاراں اچی کڈھ کے بانہہ، بہر حال دیاں بنائیا۔ کلجگ جیواں بدھی تک لے کاں، کاگ وانگ سرب گر لائیا۔ تیرے پیارے ہو کے پر بھوکسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، پشوآں کھل لہائیا۔ ہر ہر دیوں نکلیا تیرا ناں، ناؤں زرنکارا ڈھولا کوئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں نہانی دھرت سدار کھ ٹھنڈی چھاں، سدا سہیلے اک اکیلے میری آسا پور کرائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور کرتار سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے پر بھ دا کھیل تک اول، اول اللہ کی اپنی کل پر گٹائیا۔ جوتی دھار کھیل کرے اِکلا، شبدی شبد جنائیا۔ سمبل بہہ گیا سچ محلہ، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، اسگاہاں پھول بھلائیآ۔ آتم سنگھاسن اکو ملا، جس نوں جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ پورن ہو کے پورن وچ رلا، رل مل اپنی خوشی بنائیا۔ بھگتاں پھڑاؤن آگیا پلا، پک وچ اپنا میل ملائیآ۔ جس دا دیک سب توں نرالا جلا، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ اُس نے خبر سندیسہ اکو گھلا، سُنیسہڑا کی جنائیا۔ میرا حکم سدار ہے اٹلا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جس دے پیار وچ وشن برہما شو پھرے جھلا، جھک تکے نور الاہیا۔ محمد پکار کے کہا اللہ، عالمین تیری وڈیائیآ۔ اوہ مہربان ہو کے بھگتاں نام دیوے سکھلا، ساوریا قیمت نال کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے اُتانہہ ویکھ اٹھا کے کھ، نین نیناں وچوں بدلایا۔ جس دیاں سارے سکھناں

گئے سگھ، سکھیں ساندی آگیا دُھر دا ماہیا۔ جو غریب نمائیاں ونڈے دُکھ، دلدریاں دیا کمائیا۔ سچ نام دی تیرے اُتوں میٹے بھکھ، دست اگم ورتائیا۔ بھاگ لگا کے تیری گکھ، ہرجن ساچے دئے سہائیا۔ کچھ لیکھا اگلا اُس پر بھو توں بچھ، جو پُشت پناہ سب دے ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ آگیا پیراں دا پیر، پیغمبراں دا پیغمبر نور الایہا۔ جس دی سب توں وکھری تاثیر، بھيو سکے کوئے نہ پائیا۔ جس دا اشارہ دتا بن رسنا جہوا کبیر، کعبیاں توں باہر سنائیا۔ اوہ آگیا تیری بدن تقدیر، جس دینی وڈیائیا۔ شرع دے توڑے زنجیر، شہنشاہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اُس نوں لہجہ سکے نہ کوئے فقیر، فقیریاں والے ڈھولے گائیا۔ اوہدا نور بے نظیر، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ آیا بے تصویر، جس نوں تصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ جس لہنا تیرا دینا آخر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جس لیکھے لایا رویداس چمارے کبیر، کوڈی اپنے ہٹ وکائیا۔ اوہ بدن والا دین دنی ضمیر، بھگتاں بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دانام کھنڈا شرع توں باہر شمشیر، دھار دو دھار آپ پرگٹائیا۔ جس ویکھنا جل تھل مہینل نیر، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجائیا۔ جس دھرنی دھول تیرے کلج کوڑ دے بدلنے چیر، چری وچھنئیے تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ سنجگ سچ کرے تعمیر، طمع لالچ نہ کوئے رکھائیا۔ اکومان دیوے شاہ حقیر، پاتشاہ دُھر درگاہیا۔ بھگتن پیتا بھگتن دیوے دھیر، دھیرج دھرم دھار سمجھائیا۔ مالک ہو کے گنی گھیر، گہر گور اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادی سب دامالک سب دامیر، مدتاں دے لیکھے سب دی جھولی پائیا۔

* ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ گالڑیاں ضلع ہوشیار پور رام سنگھ، دربارا سنگھ، منگل سنگھ، گیان چند تے آتم چند تلواڑا *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال باپا، پت پریشور بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ ترے گن میرے انتشکرن میٹ دے تاپا، ترے گن اتیتے ٹھانڈے پیتے اپنا رنگ رنگائیا۔ دین دنی دے اندروں کڈھ دے پاپا، پت پُنت آپ کرائیا۔ مہربان محبوب میری اتم بچھ واتا، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ کلج

کر یا کوڑ میٹ دے راتا، سَتجگ سچ چند کر رُشانیآ۔ آتم پر ماتم جوڑ دے ناتا، سُرَتی شبد شبد ملائیآ۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتا، دین مذہب نہ کوئے لڑائیآ۔
 اپنا ڈونگھا دسدے کھاتہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ تُوں میرا آد جگادی پت ماتا، پت پر میثور اک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر سورے سربنگ، بگ پڑے کلجک جیو ویکھ وکھائیآ۔ مہربان میرے اُتوں بُجھا دے اگت،
 اگنی تتوت نہ کوئے جلائیآ۔ نگاہ مار لے سرشٹی درشٹی اندر جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشانیآ۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوار
 لیکھا آپ مُکائیآ۔ ہر جن ہنس بنا لے پھڑ کے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیآ۔ دین دُنی دی دھار وچوں کر الگ، وکھرا اپنا رنگ رنگائیآ۔ ہر جن
 رہے نہ کوئی پڑا بگ، سر سر اپنا ہتھ لُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے
 اُتے انتشکرن کر پوت، پت پُنیت ہووے تیری خلق خدائیآ۔ ہر جن ہر دے وس چت، چیتن سُرَتی سب دی آپ کرائیآ۔ نچ نیتر درشن ہووے نت،
 نور نورانے اپنا نور کر رُشانیآ۔ بھگت سہیلا تیرا اکو ہووے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ بنمایاں بن جات پت، پت پر میثور ہو کے اپنی گود
 اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میری آشا تیرے چرن، چرنودک جام دینا
 پیائیآ۔ اکو بخش دُھر دی سرن، سرنگت اک سمجھائیآ۔ میں لگی تیرے لڑن، پلو تیرا گنڈھ بندھائیآ۔ تُوں سب دا لیکھا مُکاؤنا سیس دھرن، وجوداں ونڈ
 نہ کوئے ونڈائیآ۔ سرشٹی درشٹی اندر تیرا ڈھولا اکو پڑھن، تُوں میرا میں تیرا راک الائیآ۔ منزل حقیقی سچھنڈ دوارے ایکنکارے تیرے چڑھن، آگے ہو
 نہ کوئے اٹکائیآ۔ سچھنڈ دوار پروردگار سانجھے یار تیرے وڑن، درگاہ ساچی اپنا آسن لائیآ۔ جتھے دیا باقی کملاپاتی پت پر میثور تیرا ہوئے اُجیار، اُجالا دو
 جہان کرائیآ۔ تُوں کرپا کرنی بھگت وچھل گردھار، گرو تیرے اُتے اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے
 مالک ہونا سہائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ست سچ کر پردھانی، محبوب تیری سرنائیآ۔ لیکھے لالے جیو پرانی، پورب لہنے جھولی پائیآ۔ سب دا شہنشاہ
 بن سُلطانی، سٹی سرشٹی درشٹی اندر لے اُٹھائیآ۔ نام ندھان دی مار کانی، کائنات دے ہلائیآ۔ لیکھا مُکا دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج ویکھنا

تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں امرت رس نچھر ہووے بوند سوانت دینا پانی، نا بھی کول کول اُلٹانیا۔ شبد انادی برہم برہمادی سناوئی دُھر دی بانی، بان انیلا تیر چلائی۔ کایا مندر اندر دیک جوت جگاؤنی مہانی، مہما اکھ کھ سنائی۔ ہر جن اندر رہے نہ مول پریشانی، پشچاتاپ دینا مٹائی۔ اِکو دس کے منزل رُوحانی، رُوح بُت میلنا میلنا سہج سُبھائی۔ تُوں جوتی جاتا سب دا جان جانی، جانہار اک اُکھوائیا۔ میرے کول اوتار پیغمبر گُر دے کے گئے نشانی، نشانے دین دُنی بدلائی۔ کلجگ انت سِری بھگونت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے پردھانی، پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میس کو جھی کملی نمائی، نو نو تیرے چرن کول سیس نوایا۔ میرا لہنا دینا مُکا دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج تیرے چرن لُکائی۔ کرپا ندھان میرے اُتے کرپا کر مہانی، مہما اکھ کھ سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہنکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا نال زمیں اسمانی، دو جہاناں مالک خالق پرتپالک تیری بے پرواہیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ پنڈ مکیریاں محلہ بانیاں مکان نمبر ۴۴ ضلع ہوشیار پور ریشم سنگھ دے گرہ *

دھرتی کہے پر بھ میرے دُھر دے سنگی، سگلے ساتھی ہر رگھوناتھی پُرکھ سمراتھی تیری وڈ وڈیائی۔ سچ دست اموک انت دے دے منگی، رسنا جہوا مکھ بچن نہ کوئے سنائی۔ تیرے محم وچ جگ چو کڑی میرے اُتے لئھی، کلجگ انتم ویکھنا چائیں چانیا۔ جن بھگت سہیلے لالے اپنے کار انگی، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائی۔ پُشت ہون نہ دیویں نگی، پٹھ اپنا ہتھ لُکائی۔ جنم کرم دی کٹنی تنگی، دُکھیاں درد وڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک اُکھوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا سہا دے سہنجنا کھیڑا، نو ست دے وڈیائی۔ دین مذہب چکا دے جھیرا، ذات پات نہ کوئے لڑائی۔ ست سچ دا گھلا کر دے ویڑا، دھرم دی دھار اک سمجھائی۔ جن بھگتاں بٹھ دے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائی۔ کلجگ کرپا کوڑ کر نکھیڑا، ست سچ پر گٹائی۔ انت اخیر اپنے محم دادے دے گیرا، نو ست دے بھوائیا۔ مہربان ہو کے کرپا ندھان کر مہرا، مہر نظر اُٹھائی۔ ہر جن تیرے

چرن ہووے ڈیرہ، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نواںیا۔ اکو نام گائے توں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم بل کے وجے ودھائیا۔ درس دکھا دے نج نیتز نیرن نیرا،
دور دراڈا پندھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسانہ رہے
ادھوری، انتر زرنتر ویکھنا چائیں چائیا۔ کلجگ تک میری مجبوری، دکھی ہو کے رہی سناںیا۔ نوست کرپا ہوئی کوڑی، کوڑ کُٹب دے لوکائیا۔ تیری خاک
مستک چرن لائے کوئے نہ دھوڑی، ٹکے سچ نہ کوئے رماںیا۔ زرگن جوت اپنا پرکاش کر نوڑی، نور نورانے کر رُشناںیا۔ میں بیننتی کراں سچکھنڈ تیرے
حضوری، حضرتان دے مالک دینی مان وڈیاںیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا راہ تگن ضروری، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایکا دینا ساچا ور، سچ داستگ آپ بناںیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت تیرا تگدے راہ، رہبر دینی مان وڈیاںیا۔ زرگن دھار بن ملاح، سرگن بیڑا لے
ترائیا۔ نام شبد دھر کلمہ دے صلاح، مشورہ اکو اک درڑائیا۔ جنم جنم دے بخش گناہ، کرم کرم دا لیکھا دے مکائیا۔ توں آد جگادی سب دا پتا ماں، پت
پر میثور تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ غریب بنائیاں جوتی جاتے پکڑ بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نتھوایاں بخش دے ساچا تھان، چرن کول دے سرناںیا۔ پھڑ پھڑ
۱۵۷۲
ہنس بنا کاں، کاگوں ہنس بناںیا۔ اکو تیرا انتر زرنتر اُتجے ناں، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے بل بل جاں، آپ آپا
تیرے بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آد جگاد جگ
چو کڑی کراں واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع ہوشیار پور * *

دھرنی کہے پر بھ ہو جا بھگتاں جوگا، جگتی اپنی دے سمجھائیا۔ رنگ چاڑھ دے کایا ماٹی چوگا، تن وجود رنگت اگم رنگائیا۔ انتر زرنتر درسن دے
اموگھا، نج لوچن نین اکھ کھلاںیا۔ پاربر ہم برہم کر انتم سنجوگا، جگ جنم دے وچھڑے نال ملاںیا۔ مایا ممتا ہوئے کٹ دے روگا، جگت وکار رہن نہ پائیا۔

چنتا غم چکا دے سوگا، ہر کھ سوگ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دا گیان دے دے بودھا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ہر جن ہر دا جائے سودھا، سُدھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ بھگت سُہیلا تیرا ہووے جودھا، جگت جھگڑے دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں دُھر بنا لے ساتھی، سگلے سنگی بہنہ رنگی اپنی دیا کمائیا۔ نرگن دھار اکل کلا سمرا تھی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ ہر جن ویکھ اتا تھ اتا تھی، دین اپنے گلے لگائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، جوت للائی کر رُشنائیا۔ توں صاحب سلطانا سیری بھگوانا سرب کلا سمرا تھی، سمرا تھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت سُہیلے ویکھ لے کملے کوچھے، قُدرت دے قادر دیا کمائیا۔ انہاں انتر دے دے سوچھے، سُدھ اپنی دے سمجھائیا۔ جنم جنم دے بھار لاه دے بوجھے، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ پُر کھ اکالے دین دیا لے تیرا بھگت تیتوں مول نہ کھو جے، گھر گھر درشن دینا چائیں چائیا۔ تیرے پیار وچ شرع دے رکھنے پین نہ روزے، رازق رزق رحیم دینی مان وڈیائیا۔ لالچ موہ مایا رہے نہ لو بھے، ممتا کوڑ دینی مٹائیا۔ ہر بھگت سُہیلا تیرے چرن دوارے سوہ جے، صُبح شام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جاتے پُر کھ بدھاتے بخش دے مَو جے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے ہر دے دے سودھے، پتت پُنیت پار برہم پر بھ کرائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱۱ سوم راج سنگھ دے گرہ پنڈ کوئلہ ضلع ہوشیار پُر *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرا سب نوں ڈنڈاوت بندنا نال آداب، نمستے کہہ کے سپس نوائیا۔ سچ حضورِ میرے دُھر دے جناب، جنابے عالی کہہ کے دھوڑی خاک رمائیا۔ مہربانو نوجوانو میری کرو امداد، مدد وچ تشدد رہن کوئے نہ پائیا۔ سچھنڈ دی دھاروں آ کے میرے اُتے کرو حساب، بن ہندسیاں اکھراں گنت گنائیا۔ بھوکتاں والی کھول کے تلو کتاب، جس اُتے الف یے نہ کوئے پڑھائیا۔ میرا در دروازہ ویکھو محراب، محبوب اپنے سنگ

رکھائیا۔ میں کلجگ انت سب دی ہوئی محتاج، نو نو لاگاں پائیا۔ دھرم دی دھار تکو اپنا دین مذہب سماج، گرہ گرہ اندر دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ
 جگت جگیا سو ویکھو راج، رعیت پردہ آپ چکائیا۔ تسیں چار جگ دے میرے گرو مہاراج، محبوب دھر دے نظری آئیا۔ اوہ لیکھا پورا تکو جو اشارہ دے
 کے آیا نانک وچ بغداد، بغلگیر تن وجود سرب کرائیا۔ ست ستوادی ہو کے برہم برہمادی ہو کے شبد اگم سناؤ ناد، دُھن اندروں آپ پرگٹائیا۔ دین دنی
 دے انتر نرنتر میٹو واد وواد، وکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دانو کھنڈ کھیڑا میرا کرو آباد، اُجڑی بستی دیو وسائیا۔ اکو ڈھولا سوہلا سارے لو ارادھ،
 اکو مل کے ایکنکارا وجے ودھائیا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہاناں موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن سدا سناٹیا۔ سو سوامی جو سب دے سوارن ہارا کاج، کرنی دا
 کرتا اک اکھوائیا۔ اُس دی آسا منسا میٹوں دس جاو آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جس نے سب توں انم لیکھا منگنا حساب، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اگم ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرا ویکھو لہنا، لہنیدار ہو کے سیس نوائیا۔ نو
 ست تکو اپنے نچ نینا، جگ نیز دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈا سکھ مُرید کیوں تہاتھوں ہویا طرفینا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ کیوں نام کلمے چھڈ مایا ممتا پایا
 گہنا، تن وجود کوڑ شنگار کرائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ ساک سجن سینا، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ کس بدھ برہم دھار پار برہم نالوں ہوئی طرفینا،
 طرفداری نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر ویکھو میرے
 اُتے ہوئی اندھیری راتی، چار گنٹ کلجگ اندھیرا چھائیا۔ مہربان ہو کے دیو ساچی داتی، دین مذہب دی دھار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لہنا تکو اپنے نام کلمے
 کاغذاتی، اکھرا اکھرا نال ٹکرائیا۔ سب دی زندگی جیون تکو حیاتی، سواس سواساں پھول بھلائیا۔ پردہ چک کے نگاہ مارو باطن باطنی، اوہلا رہن کوئے نہ
 پائیا۔ کیوں سب دا وچھوڑا ہویا کملا پاتی، پت پر میثور ملن کوئے نہ پائیا۔ سچ پریم دے سے کسے نہ ناتی، جوڑی جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ میں اک اکل دھرنی
 دھرت دھول دھول میرا لیکھا لوک ماتی، ماتر بھومی ہو کے دیاں سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا
 ۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرے اُتے آو جلدی، جل تھل مہیئل پنڈھ مکائیا۔ نو ست کوڑی اگ ویکھو بلدی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ مایا

متتا ہر گھٹ اندر آسن ملدی، موہ وکار سکے نہ کوئے تجانیا۔ گھڑی سہنجنی ہوئی کھج کل دی، کل کاتیاں اپنے رنگ رنگیایا۔ میٹوں گل یاد آوندی بل دی، جو باون نال مل کے گیا سناپیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دے لحم دی دھار کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تہاڈی سار کوئی نہ پاوے پل دی، پکاں دے پچھے بہن والیو تہاڈا درس کوئے نہ پانیا۔ جدھر ویکھو من کلپنا سب نوں پھرے چھلدی، دھوکھے وچ خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ سہنایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنے اپنے ویکھو مُرید سکھ، ساکھیات ہو کے پردہ لاہیا۔ بن اکھراں تکو پورب بھوکھ، پیشین گویاں اپنے نال لیانیا۔ میں خوشیاں وچ سب نال کراں ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھانیا۔ تہاڈا لہنا دینا لیکھا میرے نال نت، نوت آون والیو تہانوں سیس نوانیا۔ جگت جہان دی ٹھگوری ویکھو چت، چیتن سرتی نہ کوئے کرایا۔ کھج کرپا کوڑ سکے نہ کوئے نجھ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک ورتانیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر سُنو لحم سو، سو پُرکھ زرنجن کرنی دا کرتا کی درڈانیا۔ کی لہنا دینا جانے سب دا زرنجن ہو، ہر پُرکھ زرنجن زوریر زراکار زرنکار ہو جنانیا۔ ایکنکارا جو آد جگادی زرنجن سرگن دھار دو، درد دُکھ بھے بھجن بھو ساگر کس بدھ پار کرایا۔ جوتی جاتا ہو کے پرکاش کرے لو، آد زرنجن انت انت اپنا پردہ لاہیا۔ سری بھگوانا نوجوانا کس بدھ بندھائے موہ، سجن میت مُرا را اک اکھوانیا۔ اپناشی کرتا دین دنی دی کیہڑی دھاروں آوے پرگٹ ہو، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکانیا۔ پاربرہم پت پر میثور کس بدھ جگت جہان میٹے دویت دو، حد حدود اپنی اک درسایا۔ سنگر شبد جو کرے کرائے سب دا سانجھا بنائے گروہ، بندگی اکو اک جنانیا۔ تسیں سارے مہربان سب نوں دستاں رو، سندیسہ دیواں چائیں چانیا۔ اٹھو کاہنو رامو میرے گوپال مورت موہن مدن کیوں ہوئے زرموہ، مدھسودن ہو کے ویکھ وکھانیا۔ پیغمبر و نوری دھار ویکھو لگن جو، لگ ماتر ڈیرہ ڈھانیا۔ گرو گردیو لیکھا جانو اوہ، جو سورا سر بگن سمرتھ اکھ اپنا لحم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سب دا میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی آپ اکھوانیا۔

* ۲۰ پھلن شهنشاهی سمت ۱۱ ار جن سنگھ، میانی منشی رام، فتح گڑھ جو گندر سنگھ دے نوت

پنڈ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر *

دھرنی کہے پر بھو میں منگاں ہتھ بدھی، بندنا ڈنڈاوت سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا تیرا لہنا دینا ہندا کدی کدی، قدرت دے قادر قدیم دے مالک تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں پاپاں بھار دئی، بوجھ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ توں میرا مہربان مہبان بیدو نور الاهی ربی، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ پروردگار سانجھے یار ایکنکار میرے اُتوں میٹ دے بدی، بدلہ کریا کوڑ چکایا۔ لیکھے لالے پیغمبراں والی صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ کرپا ندھان کرپا کر دے ابھی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مانو ذاتی ہر جن بنا لے سبھی، سبھا ملیچھاں دے مٹایا۔ توں تن وجوداں دا مالک اکو طبعی، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ دے وڈایا۔ دھرنی کہے پر بھو توں صاحب میرا سورا سرگا، ہر کرتا اک اھوایا۔ نوست نرگن دھار دیکھ لے جگہ، سرگن پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نرگن دھار تک لے اپنی حداء، حدو داں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں بنانی ہو کے تیتوں دیواں سداء، سد سد تیری اوٹ نکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ڈکھڑے کر دے دور، دور دراڈے دیا کمایا۔ نرگن دھار میرے حاضر حضور، حضرتاں دے مالک تیرے ہتھ وڈایا۔ توں آد جگادی سدا سدا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ جگ بدلنا تیرا دستور، ریتی جگ چوکڑی چلی آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر میرے مہربانا، مہر نظر نظر اٹھایا۔ ست دھرم جھلا نشانہ، نشانہ دین دنی بدلایا۔ آتم پر ماتم تیرا اکو ہووے گیانا، نام ندھانا اک جنایا۔ شبدی شبد دھار کھیل دس مہانا، مہما کتھ کتھ سنایا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دے کے گیا رام کاہنا، کاہنا کاہن تیری دھار سمجھایا۔ بھو کھلا دے دھر اما، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ میرے اُتوں دین دنی دا بدل زمانہ، زمیں زماں دا لیکھا دے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،

دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو اوتار پیغمبر گر شبدری دھار دے کے گئے اقبال، سندیسہ نریشا ڈھر دا اک جنایا۔ تُوں آ کے میری سُر ت سنجال، سمبل دے مالک اپنی دیا کمایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشایا۔ جھگڑا مُکا دے شاہ کنگال، مانو ذاتی اکو رنگ چڑھایا۔ نام ندھانا سری بھگوانا ساچا دے دھن مال، اتوٹ اٹھ ورتایا۔ بھگت سہیلے اپنے ویکھ لے لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ میری نو نو چار دی لیکھے لالے گھال، گھائل ہو کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در اک گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرا لیکھا کر دے پورا، پر م پُرکھ دے وڈیایا۔ کلج کرپا کوڑ میٹ دے کوڑا، سبج سچ پر گٹایا۔ زرگن سرگن بخش اپنی دھوڑا، ٹکے خاک خاک رمایا۔ چتر سنگھڑ بنا دے مورکھ موڑھا، پتت پُنت بے پرواہیا۔ اپنا رنگ چاڑھ دے گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ دُھن آتمک دے سرورا، سُر ت شبد وچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ دھرنی کہے پر بھ مانو ذاتی چاڑھ دے رنگ، رنگت اگم رنگایا۔ آتم پر ماتم بخش دے سنگ، سگلے سنگی ہو سہایا۔ شبد اناد و جا مردنگ، دُھن انادی اک درڑایا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھا پانیا۔ لیکھا مُکا دے تت پنچ، پنچم شبد کر شنوایا۔ چنتا غمی رہے نہ رنج، رنجش اندروں باہر کڈھایا۔ تیرا دوارا ایکنکارا ویکھاں لنگھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ تُوں دین دیال سد بخشند، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے سرشی درشی اندر بخش دے انند، انند انند وچوں پر گٹایا۔ میرا خوشی ہووے بند بند، بندگی وچ سیس نوایا۔ کلج کرپا کوڑ میٹ دے پنڈھ، اگے لیکھا رہے نہ رانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دین دُنی گاوے چھند، سوہلا ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو اکو سنا دے شبد اناد، انادی دُھن پر گٹایا۔ بھو چکا دے برہم برہماد، برہمانڈ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ تُوں مالک خالق آد جگاد، انت کنت بھگونت تیری اوٹ تکایا۔ ہر ہر داتیتوں لئے ارادھ، رسنا جہوا تیرے ڈھولے گانیا۔ ہر گھٹ ہو وساد، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ تُوں میرا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دے سناہیا۔ تیرا حکم سندیسہ ہووے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو

اِکو تیرا نام میرے اُتے وجے ڈنکا، ڈورُو دو جہان سُنائیا۔ دھرم دوار سُہا دے بکا، بنک دواری تیری اوٹ نکائیا۔ اِکو پیار بخش دے راؤ رنکا، شاہ حقیر اِکو در سُہائیا۔ اوہ آشنا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا بھگت جنکا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ پر بھ دا کھیل بار اَنکا، اَنک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ دین دُنی دا سر شئی در شئی اندروں پھیر دے منکا، منسا منسا وچوں بدلایا۔ بھو کھلا دے اپنے برہم کا، پار برہم پر بھ پردہ آپ اُٹھایا۔ مارگ دس دے ساچے دھرم دا، چار ورن اٹھاراں برن اِک ہووے سرنائیا۔ رستہ دس دے منزل چڑھن دا، سچھنڈ دوار اِکنکار اِک سمجھایا۔ ڈھولا دس دے آتم پر ماتم تیرا گیت پڑھن کا، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں مالک خالق آد جگادی گھاڑن گھڑن کا، بھننہار اِکنکار تیری بے پرواہیا۔

* ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ صورت سنگھ، سنت سنگھ دے گرہ پنڈ ڈالا ضلع کپورتھلا *

دھرنی کہے سنگر شبد میرے اُتے کر مہربانی، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ کلجگ کرپا کوڑ میٹ نشانی، نشانہ سچ دھرم دھرم پر گٹایا۔ انتر آتم ست سچ بخش گیانی، اندھ اگیان رہن کوئے نہ پائیا۔ نرویر ہو کے ساچا نام کر پردھانی، پر م پڑکھ پر ماتم تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں دھول دھرت تیرے در منگاں نمائی، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطانی، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے میرے پریم پیار دی تلو دھار، بن اکھراں اکھراں جنایا۔ نگاہ مارو تیتی اوتار، سچگ تریتا دوا پر کلجگ نال ملایا۔ نو ست ہو یا دھاں دھار، نوری چند نہ کوئے رُشائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے نہ کوئی جے جے کار، شبدی شبد نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ دھرنی کہے پیغمبر واپنے اپنے تلو کلام، کلمہ کائنات کھوج کھوجایا۔ اپنا سجدہ تلو سلام، بن نیناں نین اُٹھایا۔ جس کارن شرع وچ ہوئے غلام، زنجیر بن تند تند بندھایا۔ کی حکم سندیسہ دیوے دھر امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائيا۔ دھرنی کہے میرے گرو گُردیو سوامی، سر سر دوویں دیاں نوایا۔ میرے انتکرن
 دے انترجامی، نرنتر ویکھنا چائیں چانیا۔ نوست ہوئی اندھیری شامی، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ پوتر رہیا کوئی نہ پانی، پگھٹ بیٹھی خلق خُدا یا۔
 منزل رہی نہ کوئے رُوحانی، جسم جسمانی سارے رہے گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی دا کرتا کی اپنی کار
 کمائیا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی دھرت دھول، دھولے تیتوں دیاں جنایا۔ میرا نور الاهی اول، عالمین ہو کے ویکھ وکھایا۔ جو رسولاں نال کیتا قول،
 کائنات دیاں بھگتایا۔ موزے نو عرشے نزو غمستال مُبائے زوا زخم زو ستل دزو مزی نورے نزع فرشے اسماں زمیں زماں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گُرو رہے آکھ، بن اکھراں اکھر درڑایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا
 یار پرگٹ ہووے ساکھیات، ساجن میت اپنا بھيو چُکائیا۔ جو لہنا دینا میٹنہارا دین مذہب ذات پات، پت پر میثور پروردگار اگم اتھاہ اک اکھوایا۔ سر شئی
 در شئی اندر جوتی جاتا ہو کے کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورب دیوے باقی باقی، نرگن ہو کے جھولی دئے بھرایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی دھولے دیا کماواں گا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھاواں
 گا۔ شبد انادی ڈنک وجاواں گا۔ دو جہاناں آپ سناواں گا۔ دوار بنک اک وڈیاواں گا۔ راؤ رنگ اکھ کھلاواں گا۔ مانو ذاتی میٹ کے شنک، سنسے وچ نہ
 کوئے رکھاواں گا۔ اپنے نام دا اکو دس کے انک، انگیکار آپ ہو جاوانگا۔ شبدی سرتی لا کے تنک، میلا آتم پر ماتم آپ کراواں گا۔ جو اشارہ دے کے گیا
 جنک، جانکاری اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتاواں گا۔ ساچا حکم اگم
 ورتایگا۔ سو پُرکھ نرنجن بھيو کھلایگا۔ ہر پُرکھ نرنجن پردہ لایگا۔ ایکنکارا ویکھ وکھایگا۔ آد نرنجن ڈگمگایگا۔ ابناشی کرتا سوبھا پائگا۔ سری بھگوان سنگ
 نبھایگا۔ پاربرہم رُپ پرگٹایگا۔ سچ دوار اک وڈیایگا۔ درگاہ ساچی سوبھا پائگا۔ سنگر شبد شبد اُچجایگا۔ وشن برہما شو نال ملائگا۔ ترے گن اتیتا ویکھ وکھایگا۔
 پنچم تتاں کھیل کھلایگا۔ دھرنی دھولے تیرے نال جوڑا گئی ناتا، ناتا بدھاتا آپ رکھایگا۔ انتم پچھے تیری واتا، سر سر اپنا ہتھ کھایگا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے

پورب جگ چوکڑی دا کھاتہ، خاطر تیری پھیرا پائیگا۔ نو کھنڈ پر تھی تکی اکو احاطہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ
 آپ اٹھائیگا۔ سنگر شبد کہے دھرنی لوک مات نہ ہو دِگِیر، چنتا غم نہ کوئے رکھائیگا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا دیونہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار درڑائیگا۔ کلج
 اتم ویکھے تیری پیر، پیر پیراں دامالک نور الاہیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کبیر، قبراں باہر اپنا حکم ورتائیگا۔ اوہ تیری بدل دیوے تقدیر، تکبر دین دنی
 مٹائیگا۔ جس دے کول اگئی تدبیر، طریقہ سمجھ کسے نہ آئیگا۔ اوہ شرع دے توڑے زنجیر، بندھن رہن کوئے نہ پائیگا۔ جھکڑا مٹا کے غریب امیر، امر اپد
 دامالک سر سب دے ہتھ اٹھائیگا۔ جس لیکھے لایا رویداس کسیر، گنگا گنگوتری ویکھن سپس نوآئیگا۔ اوہ امرت رس تیتوں دیونہارا سیر، امیوں رس آپ
 چوآئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیگا۔ سنگر شبد کہے دھرنی اوہ دیونہار دلاسا، دھرم دی دھرم دھار
 جنائیگا۔ جس دے اُتے آد جگاد سب دا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیگا۔ اوہ لیکھ مکائے پر تھی آکاشا، گگن گگنتر ویکھ دکھائیگا۔ اوہ حکم دیون والا شکر
 کیلاشا، کلادھاری کی اپنی کار کمائیگا۔ جس وچ فرق آوے نہ تو لا ماشہ، رتیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ جس دی آد جگاد اکو شبد دی بھاشا، جگت و دیا ونڈ نہ
 کوئے ونڈائیگا۔ اوہ تیرے اُتے ویکھن والا تماشا، نوست کھوج کھوجائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 ورتائیگا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی دھرت دھول، دھولے دیاں جنائیگا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا نور الاهی اول، اول اللہ کی کھیل کھلایگا۔ جس دا کھیل آد
 جگاد جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو آس نال قول، وعدے سب دے ویکھ دکھائیگا۔ اوہ نور نورانہ الاهی روپ ساول سول، سندریا بھو کوئے نہ پائیگا۔ اوہ
 کلج انت کنت بھگونت کھیل کرے اچھل اچھل، ول چھل اپنی دھار جنائیگا۔ جس وعدہ پورا کرنا باون بل، سنجج جس دی دے گواہیا۔ ست ستوادی
 برہم برہادی دھار ہو کے تیرے اُتے آوے چل، بن قداں بنے پاندھی راہیا۔ بھاگ لگائے سمبل سچ محل، آسن سنگھاسن اک سہائیگا۔ جوتی جاتا پُرکھ
 بدھاتا شبدی جوت دھار جائے رل، نیتز ویکھن کوئے نہ پائیگا۔ جو کلا میٹے کلج کل، کل کاتیاں کرے صفائیگا۔ انت کنت بھگونت تیرا مسدہ کرے حل،
 جس دی مشال سکے نہ کوئے پائیگا۔ پاوے سار سمنند ساگر جل تھل، ٹلے پربت پہاڑ مہینل ویکھ دکھائیگا۔ سو سنگھاسن پُرکھ ابناشن لئے مل، مالک ہو کے

اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا در اک سہایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی پیار وچ دیواں دلیری، ہمت پر بھ
 دا نام جنایا۔ زرگن ہو کے مارے پھیری، سرگن دیکھے چائیں چانیا۔ تیرے انتر زرت خوشی دے گھنیری، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ جو کھجک میٹے رین
 اندھیری، اندھ آتم کرے رُشانیا۔ اکورنگ رنگائے سنجھ سویری، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دے حکم وچ کھجک آئیونگ گئی بٹھیری، آگے اور
 نہ کوئے ودھایا۔ کوڑی کرپا ڈھاہ کے کرے ڈھیری، خاکی خاک وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن زر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان ہو کے کرے مہری، محبوب محبت اپنی اک جنایا۔

* ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤد پُر ضلع کپور تھلا *

پھلگن کہے میرا پروشا دو اک دی دھار، اکیسے جگدیش تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری پاؤنی سار، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا
 کمایا۔ آد جگادی برہم برہادی سانجھے یار، نور نورانے شاہ سلطانے تیرے ہتھ وڈایا۔ توں سدا سہیلا اک اکیلا جگ چار، سنجگ تریتا داو پر تیری اوٹ
 تکایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم نگاہ مار وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ سنگر شبد اکو سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ نو کھنڈ پر تھی
 ست دیپ میرا لہنا دینا دے اُدھار، پورب لیکھا جھولی پائی۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، بھوکھتاں کھتاں وچ سنایا۔ کل کلکی آوے نہہکنک
 اوتار، اوتری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے مار لے
 جھاک، بن نیتر لوچن نیناں نین اٹھایا۔ کرپا کر دے میرے کملاپاتی، پت پر میثور پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ انت کنت بھگونت میری بچھ واتی،
 نو ست نیناں نیر وہایا۔ دھرم دی رہی نہ کوئے پر بھاتی، کھجک اندھ اندھیرا چھایا۔ جھگڑا تک لے ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑایا۔ سچ پریتی رہی نہ
 کسے ناتی، تیرے چرن کول نہ کوئے سرنا یا۔ جھگڑا تک لے ذات پاتی، دین مذہب رہیا گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا

و، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکایا۔ کِرپا ندھان دین دیا لے، دینا ناتھ تیری سرناٹیا۔ ٹدھ
 بن میری سُرَت نہ کوئے سمبھالے، سمبل دے مالک ہو سہایا۔ ترے گن میٹ دے کوڑ جنجالے، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ میرے اُتوں داغ میٹ
 دے کالے، کِرپا کوڑ دے چُکایا۔ لہنا دینا تک لے حالے، حالت وِگڑی خلق خُدا یا۔ کایا مندر سوہے نہ کوئی سچّی دھر مسالے، کعبہ حق نہ کوئے جنایا۔
 پھل لگے کسے نہ ڈالے، ساڈھے تن ہتھ پت ٹہنی نہ کوئے مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا و، سچ دے مالک ہو سہایا۔
 دھرنی کہے پر بھو میرے شہنشاہ نوابا، ست ستوادی تیری اوٹ تکایا۔ امرت میگھ بخش دے آبا، آب حیات دے برسایا۔ لیکھا پورا کر دے کول ناہجا،
 بوند سوانتی کھیل کھلایا۔ میری آشا ویکھ لے کار کراں وِچ دوآبہ، دوہری تیری کھیل ویکھ دکھایا۔ تُوں سب دا حق جنابا، پیغمبر رسول تیتوں سپس نوایا۔
 ستگر ناک نرگن سرگن دھار وجائی ربابا، بن تند تند شنوایا۔ میرے پروردگار سانجھے یار جوتی جاتے ہو کے آجا، عاجز ہو کے سپس نوایا۔ دو جہاناں
 بن کے راجا، راجن راج ویکھنا چائیں چانیا۔ بھاگ لگا دے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنایا۔ تیرا سماج ہووے سانجھا، دوسر ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ کلجک
 انت سری بھگونت میرا سوار کاجا، کرنی دے کرتے قُدرت دے مالک ٹدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا والا
 بازاں، گو بند گو بند تیری دھار درڑایا۔ مہربان محبوب ٹدھ بن کرے نہ کوئے امداد، آمد وِچ تیرا دھیان لگایا۔ اِکو شبد سنا دے دُھر انا د،
 انادی دُھن دے درڑایا۔ حکم جنا دے بودھ اگادھا، بُدھی توں پرے کر پڑھایا۔ تُوں میرا موہن مادھو مادھا، مادھو تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا و، سچ در دینا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے میرے انتشکرن، باہر ویکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اِکو
 اوٹ بخش دے اپنے چرن، چرنودک جام دینا پیا یا۔ میرا گھل جائے ہرن پھرن، نچ نیز کر رُشٹایا۔ اِکو سوامی بخش دے سرن، سرنگت اِک درڑایا۔
 اِکو ڈھولا دس دے پڑھن، نام ندھانا اِک جنایا۔ اِکو منزل دس دے چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ میرے اُتوں قلعہ توڑ ہنکاری گڑھن، ہنگ برہم
 دے سمجھایا۔ جگت جگیا سو اِکو تیرا لڑ پھرن، دوسر اوٹ نہ کوئے تکایا۔ تُوں مالک خالق ہار بھن گھرن، سمرتھ اکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری لیکھے لالے گھال، گھائل ہو کے سیس نوایا۔ سنگر
 شبد وچولا ہوئے دلال، دو جہاناں دیکھے چائیں چانیا۔ پھل لگاوے میرے نو کھنڈ دے ڈال، ست دیپ دے مہکانیا۔ آپے دیکھے مریداں حال، مرشد
 بنے دھر در گاہیا۔ سچ سوامی انتر جامی میرا لہنا دینا تیرے نال، دوسراوٹ نہ کوئے تکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ
 دوار اک سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا سہا دے دوارا بنک، بنک دواہی ہو کے دیا کمایا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی وار انک، انک کل دھاری تیری تیرے
 ہتھ وڈیایا۔ مہربانا سیری بھگوانا دین دنی دی انتر نر متر کڈھ دے شنک، سنسار ہن کوئے نہ پانیا۔ شبدی دھار ایکنکار سرت سوانی لا دے تنک، بن تند
 ستار اپنے نال بندھانیا۔ سنجگ ست سچ بنا دے بنت، گھرن بھنہنار تیرے ہتھ وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سر شئی در شئی اندر ہوئے منت،
 منتو سب دا حل کرایا۔ تیرے حکمے اندر جیو جنت، سادھ سنت جگ جگ تیرا نام دھیانیا۔ تیری مہما آد جگاد سدا اگنت، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیایا۔
 ۱۵۸۵ مہربان سیری بھگوان میری من لے منت، نمو نمو کہہ کے سیس نوایا۔ سچھنڈ نو اسی دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری آجا سمت، بن قدماں قدم
 اٹھانیا۔ چوتھے جگ میری میٹ دے چنت، چنتا چکھا رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔
 دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے پھلگن دوس دہاڑا اگی، پروشٹا دو آ ایکال کے وجے ودھانیا۔ میری بیننتی سب توں وڈی سب توں نیکی، نرکار نرکار تیرے
 چرن ٹکانیا۔ تیریاں بھگتاں دی سرتی تیرے وچ ہووے لگی، ٹکے مستک دھوڑی خاک تیری رمانیا۔ میری لیکھے لالے اچ دی متی، متر پیارا ہو کے دیکھ
 دکھانیا۔ نرگن سرگن تیرا کراں ہتی، ہتکاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں چرن کول دھول نمائی ہو کے قدماں اُتے لٹی، لٹاں کھول کے دیاں دکھانیا۔
 میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری منظور کر لے ہا ہے والی ٹپی، ہنگ برہم پار برہم اپنے رنگ رنگانیا۔ سو پُرکھ نرنجن میری دھار کر دے چٹی،
 دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ تیری کھیل دیکھاں انڈھٹی، انڈھٹی دینی دکھانیا۔ تیرے کول اوتار پیغمبراں گرو آں والی چٹھی، جو بن اکھراں حرف
 حروفان میرے انتر گئے ٹکانیا۔ جس دی اکو بات مٹھی، رسنارس دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در

ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو چٹھی داسب توں دکھرا لیکھ، جگت اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس بدھ تیرا ہونا اولڑا بھیکھ، تیری بے پرواہیا۔ جس نال میری بدلنی رکھ، رکھی مُنی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس وچ جھگڑا میڈنا ملا شیخ، مشاکاں پنڈھ رہے نہ رائیا۔ تیرا گرہ سُنہنجا سمبل دیس، دیس دیسنتریاں وجے ودھائیا۔ تیرا حکم چلنا نر نریش، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ جو حکم سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا دشا سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میٹے کلیش، کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرا حکم آد جگاد جگ چوکڑی سدا ہمیش، ہم ساجن راج راجن غریب نوازن تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ سنتو کھ سنگھ جنڈیالا نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

۱۵۸۶

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں چاڑھ دے مستی، خُماری نر نکاری تیری نظری آئیا۔ جوتی جاتے بھو کھلا دے اپنی ہستی، ہست کیٹ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے دستی، اُدھار اور نہ کوئے جنائیا۔ چرن پریتی بخش دے سستی، قیمت کرتے کوئے نہ پائیا۔ آتم دھار بخش دے درسی، انتر نر نتر میل ملائیا۔ جنم کرم دی میٹ حرصی، ہوس کوڑی دینی مکائیا۔ توں مہربان مالک عرشی، عرشی پریتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں کوک پکاراں دھرنی فرشی، مٹی خاک ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت آد جگاد تیرے، جگ جگ دیا کمائیا۔ انتر نر نتر چاؤ بخش گھنیرے، ست ستوادی ہو سہائیا۔ سد ڈھولے گاؤن میرے تیرے، دوسر اشٹ نہ کوئے منائیا۔ دین دنی دے وچوں کڈھ اندھیرے، ست سچ کر رُشائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو بخش دے مہرے، مہربان اکو رنگ رنگائیا۔ سد درشن دینا ستمگھ ہو چیرے، چری وچھنے لینا ملائیا۔ جھگڑے میٹ دے اندج جیرے، اُتبج سیتج لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھ جن بھگتاں لاه دے آلس نندر، غفلت رہن کوئے نہ پائیا۔ بجر کپائی توڑ چندر، زندگی

۱۵۸۶

زندگی وچوں بدلایا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی کندر، کایا مائی کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا ساچا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں میٹ ڈکھ سنتاپ، وسورے سنگے دے گوائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم اِکو چین اجیا جاپ، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ ترے گن مایا میٹ پاپ، ترے گن اتیتے دیا کمایا۔ کلجگ اتم پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ تُوں ٹھا کر سوامی کملاپات، پت پر میثور اک اکھوایا۔ نگاہ مار لے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت بخش دے بوند سوانت، امیوں رس نبھروں آپ چوایا۔

* ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۱۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

۱۵۸۷

دھرنی کہے پر بھ میرے اتوں کوڑ گڑیارا کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ سر سرور اک دکھا دے تٹ، کنارہ گھاٹ دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ست دھرم گھلا دے ہٹ، ہٹوانے اپنی کھیل دکھایا۔ مہربانا سری بھگوانا تیرا نام سارے لین رٹ، جھگڑا جگت رہے نہ رانیا۔ شبد انادی دُھن آتمک لگا دے سٹ، ستیاں لئے جگایا۔ کرپا ندھان ہو کے بدل کروٹ، پاسا دین دُنی بدلایا۔ میں دست منگاں جھٹ، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے دُھر دے رام، رمیا تیری اوٹ تکایا۔ نرگن نرؤیر دُھر دے کاہن، کاہن کاہنا تیری بے پرواہیا۔ نور الہی اگم امام، مقامے حق دے مالک اِکو اوٹ تکایا۔ کلجگ انت میرا کر انتظام، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ گرو گریو تیرا لیکھا دس کے گئے عوام، بھیو ابھید جگت گھلایا۔ نگاہ مار لے نوست میری اندھیری شام، شمع نور جوت نہ کوئے رُشانیا۔ نام حقیقی بن رسن پیائے کوئی نہ جام، انرس نہ کوئے چکھایا۔ میں نوست ہوئی حیران، حیرت وچ دیاں دُہانیا۔ سچ دھرم نہ رہیا ایمان، سر سر نہ کوئے اٹھایا۔ پھری دروہی وچ جہان، جہالت دسی وچ لوکایا۔ سچ جھلائے نہ کوئے نشان، نشانے دین دُنی جھلایا۔ تُوں مالک خالق میرا مہربان، محبوب نور الہیا۔ میں

۱۵۸۷

نیوں نیوں کراں سلام، سجدیاں وچ سبب جھکائیا۔ میرے اُتے دس اگسی کلام، کلمہ کائنات درڑائیا۔ جگت اندھیرا میٹ دے شام، بن الف یے سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے تمام، طمع لالچ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشنا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے پرکاش دے سچ ست، ست ستوادی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم بخش دے نت، رشتہ فرشتیاں باہر جڑائیا۔ دھرم دی دھار بخش دے مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رتن امولک گرگھ ہیرے لینے بنائیا۔ توں میرا سوامی کملاپت، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر نام ندھانا وست گھت، انملی جھولی پائیا۔ ساچے دیس آوت، بے وطنیاں دے مالک اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سہنجے ہون دھرم دے ہٹ، دھرم دی دھار وڈیائیا۔ پوتر کرنے تٹ، کنارے سو بھاپائیا۔ ہر جن لاہا لین کھٹ، کھٹکار ہے نہ کوئے لوکائیا۔ مہربانا کرپا کرنی جھٹ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیرا نام ندھانا سارے لین رٹ، رٹا دین دنی مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر ہردا نرگن تیرا نام لئے رٹ، سرگن مل کے سرگن وجے ودھائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دوندر سنگھ دے گرہ پنڈ ملووال ضلع امرتسر *

سنگر شبد سدا کرپال، کرپا ندھ اگم اتھاہیا۔ آد جگادی دین دیال، جگ چوکڑی بے پرواہیا۔ ہر جن دیکھے اپنے لال، لال اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہتھے اوتھے کرے سنبھال، دو جہاناں میل ملائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہربان سر اپنا ہتھ کُکائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، پورب لہنا جھولی پائیا۔ پھل لگائے ساچے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد سدا بخشند، بخشنہار اک اکھوائیا۔ ہر جن دیونہار اند، اند اپنا روپ درسائیا۔ جوتی نور چاڑھ کے چند، جگت

اندھیرا دئے مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دسّ کے چھند، آتم پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ آون جاون پتت پاؤن میٹ دے پندھ، جگت راہی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میرا لہنا نال بھگتاں، بھگوان دتی مان وڈیائیا۔ میرے وچ اگئی شکتا، شکتی شالی اک اکھوائیا۔ لیکھے لاواں بوند رکتا، تن وجود رنگ رنگائیا۔ سنگ رکھاواں دُھر دی سنگتا، سگلا سنگی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سچ پیار دا بناں منگتا، جن بھگتاں اگے جھولی ڈاھیا۔ جنم جنم بناواں ساچی بنا، گھرن بھننہار دتی وڈیائیا۔ ہر جن لیکھا جانا آدن انتا، انت اخیر اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں آد جگاد سچ پیار، پریکی پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ لہنا دینا تک جگت سنسار، دین دُنی دھیان لگائیا۔ پورب لیکھا کر وچار، بن وچریاں دئے سمجھائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، قُدرت دا قادر دُھر درگاھیا۔ جس پھلگن دی رت سہاؤنی بہار، پھل بھل آپ مہکائیا۔ ہر جن دیوے چرن ادھار، چرن کول کول سرنائیا۔ پریتی بخش سرب پروار، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ ہر جن جائے سچ سچے دربار، دربارا سنگھ درگاہ ساچی سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ جس دے سنگ بنتی دا ہو یا ادھار، پھلگن دا مہینہ دئے گواہیا۔ پورب لہنا رام وشٹ دا ادھار، بناسی رام دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے پھلگن سچ سنائے سو، پورب لیکھ جنائیا۔ دھرم دی دھار لہنا پچھلا دو، دوہری کھیل کھلائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ وشٹ دے چیلے رام نال موہ، مُجت اندرے اندر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے رام اندر ماری جھاک، چیلے وشٹ دھیان لگائیا۔ بن رسنا کیتی بائی، باطن بھیو چکائیا۔ کلجگ انتم آوے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ کرپا کرے کملاپاتی، پت پر میثور دُھر درگاھیا۔ تہاڈی پھیر بچھے واتی، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جنم ہووے بہہ بھانتی، کرم اکو رنگ رنگائیا۔ اکو در ہووے کھاتی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو جیہی ہووے حیاتی، انتر پر بھ دے چرن سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ رام شبدی دھار کہا سُنو میرے میت، گر بھائی رنگ رنگائیا۔ تہاڈا لیکھا نال ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دئے

وڈیاں۔ جس ویلے تریتا دوا پر گیا بیت، کھج انتم کھیل کھلایا۔ بھگت بھگوان چلائے ریت، مارگ اِکو اِک درسایا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اِک وکھایا۔ ساچی بخش چرن پریت، پریتم ہو کے میل ملایا۔ دھرم دی دھار ویکھے نیت، نیتوان اگم اتھاپا۔ پھلگن کہے میرا دوس دہاڑا ٹھانڈا سیت، چیترا سے داروپ بنایا۔ اندر اپنے گاؤے گیت، میلا اپنے سنگ رکھایا۔ خوشیاں نال خوشیاں والا سماں گیا بیت، پچھلا لیکھا رہیا نہ رایا۔ اِکو سوامی وسیا چیت، چت ٹھکوری دتی گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے وششٹ بیتے جگت دھار، تن وجود ملی وڈیاں۔ کرپا کری بھگت وچھل گردھار، گرور اپنے رنگ رنگایا۔ جنم جنم دا لیکھا دتا اتار، پورب لہنا نال ملایا۔ پھلگن خوشیاں والی موئی بہار، بھگت بھگوان مل کے وجی ودھایا۔ اِکو رنگ ہویا سچھنڈ سچے دوار، دوارکا واسی جتھے بیٹھے آسن لایا۔ رام وششٹ ویکھن نین اگھاڑ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ پورب لہنا پورب ادھار، لیکھا اِکو وار مکایا۔ دوویں متر دوویں یار، دوہاں دا لہنا نرگن دھار سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی پاؤنہارا سار، سنگر داتا اِک اکھوایا۔

۱۵۹۰

۱۵۹۰

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

سمت شہنشاہی باراں کہے چڑھیا اگم چیت، سو پُرکھ نرنجن دے وڈیاں۔ آد جگادی برہم برہادی کرے ہیبت، ہر پُرکھ نرنجن مالک دُھر درگاہیا۔ نرگن ہو کے لیکھا جانے نیتن نیت، ایکنکارا پروردگارا اگم اتھاپا۔ اِک اِکلا کھولنہارا ہیبت، آد نرنجن درد دُکھ بھے بھجنن پردہ آپ اٹھایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اچھل اچھید، ابناشی کرتا حکم ورتایا۔ جس دی نرگن نرگن دھار ساچی سیدھ، سری بھگوان نوجوان مرد مردان بھیو چکانیا۔ جو ست ستوادی ہو کے کھیلے کھید، پاربرہم پر بھ اپنا بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ سمت شہنشاہی کہے میرا چیت مہینہ سہنجنی رت، رتڑی پر بھ دے نال مہکایا۔ جس دا اِکو شبد دلارا ست، آپے بنے پتا مایا۔ جس دا لہنا دینا نال لکھ چوڑا سی بت، تن وجوداں

سنگ رکھائیا۔ اوہ بھیو اجد ا کھولے ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک ورتائیا۔ چیت کہے میں چڑھیا لوک مات، متا سنگر شبد جنائیا۔ دھر سندیسہ دتا پات، پتر کا بن قلم شاہی لکھائیا۔ زرگن زرگن جوڑیا نات، تن وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ دھر فرمانا اپنی بھانت، جس دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر مالک اگم اتھاپیا۔ چیت کہے میں لوک مات چڑھیا، چار جگ دا پنڈھ مکائیا۔ بن اکھراں شبد انوکھا پڑھیا، جس دا لیکھ قلم شاہی نہ کوئے بنائیا۔ جس میرا آد جگادی گھاڈن گھڑیا، روپ رنگ ریکھ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میں اوسے دی سرنی پڑیا، بن سیس سیس جھکائیا۔ جس لیکھا تکنا چوٹی جڑیا، چیتن پردہ دئے گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ چیت کہے میرے سنگر شبد بیتے، مترا تیری سرنائیا۔ میرے نو سو چرانوے چو کڑی جگ بیتے، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا روپ بدلایا۔ میٹوں یاد وعدے قول اقرار جو کیتے، بن اکھراں اکھ لکھائیا۔ توں ویکھنہارا آد جگادی ریتے، ریتوان تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھایا۔ چیت کہے میرے سنگر شبد دیاو، دیا بندھ تیری سرنائیا۔ آد جگادی اگم کرپالو، کرپن ہو کے سیس نوائیا۔ میں سدا سدا رہیا تیرا شر دھالو، شر دھا تیرے چرن بھیٹ کرائیا۔ میں خیران ہو گیا کلجگ انت کون سمبھالو، سمبل دے مالک ویکھنا چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبراں دی دھار وچ میرا سال ہو گیا چالو، چار جگ دے بھوکت دین گواہیا۔ میرے واسطے اشارہ دے کے گیا نانک ست کالو، کلیمیاں باہر درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ چیت کہے میرے سنگر شبد شہنشاہ، شہنشاہ شاہ پاتشاہ بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی اگم اتھاہ، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چرن کول پنا سیس سیس لوں نو، نو نو لاگاں پائیا۔ بیننتی کراں میرے مالک حق خدا، خادم ہو کے سیس نوائیا۔ مہربانا میری منظور کر دعا، دو جہاناں مالک تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ چیت کہے میرے سنگر سجن، شبدی شبد دھار تیری وڈیائیا۔ ساچی دھوڑ کرا دے محن، جگت مٹی خاک دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پنا اکھراں توں نام ندھانا پا دے کجل، جگت اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بن رسنا

جہو ا دے دے بھجن، مٹی دند نہ صفت صلاحیا۔ بنا تن سر پر وجود توں میرے پردے آ جا کجھن، مالک بن کے دُھر دا ماہیا۔ میں پریم پریتی وچ میریا
 محبوبا تیتوں آیا سدن، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے مینوں دے دے انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ سچھنڈ نو اسی
 تیرے چرن میری بدن، سج دیاں وچ سیس جُھکائیا۔ کجھگ کوڑی کرایا کر دے کھنڈن، کھنڈا گو بند کھڑگ نام چکائیا۔ جے سچ بھنڈارا آئیوں ونڈن، نام
 ندھانا دے ورتائیا۔ تیرا لہنا دینا وچ برہمنڈن، برہمانڈ دا لیکھا دے چکائیا۔ تُوں صاحب سورا سرنگن، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ تیری دھوڑی لاواں مستک
 اگئی چندن، چند چاندن کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہوئے چھندن، سوہلا ڈھولا اک سمجھائیا۔ بنا جگت رنگ توں چاڑھ دے رنگن،
 انڈھ آپ رنگائیا۔ تُوں مالک خالق و برہمنڈن، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ نگاہ مار لے وچ جیرج انڈن، اُتہج سیج کھوج کھوجائیا۔ دین دیاں بن بخشندن،
 رحمت اپنی آپ کمائیا۔ تیرے در توں آیا منگن، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا در، سچ تیری
 سرنائیا۔ چیت کہے پر بھو میرے کول بھوکھتاں والی دھار، دھرنی اُتے دھرم نال جنائیا۔ مینوں سندیسہ دے کے گیا برہماست کمار، سنت سچ سچ سنائیا۔
 ۱۵۹۲ براہ دتا اشار، جگت اشارہ نہ کوئی وڈیائیا۔ یکے پُرش دے ادھار، ادر دا لیکھا گیا مکائیا۔ ہاوگریو کیتی پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ نر نرین سچی سرکار، اشٹ
 گیا سمجھائیا۔ کپل من کوک کیتی پکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنائیا۔ دتاترے کیتا اظہار، صفتاں صفت صلاحیا۔ تُوں سب دا میت مرار، رکھپ دیو گیا
 درڑائیا۔ پرتھو دھوڑی لا کے چھار، شہنشاہ تیرے رنگ سمائیا۔ متس بن نیاناں نیر وہایا جل دی دھار، سمند ساگر سنگ بنائیا۔ کجھپ مندر اچک کے پٹھ
 دے بھار، سمند ورولیا چائیں چائیا۔ دھنتر ہس کے کہا اگما یار، صاحب سوامی تیری صفت صلاحیا۔ نر سنگھ تیرا کھیل روپ اپار، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ نر نرائن ہو ہوشیار، دھرو دتا درڑائیا۔ بل باون کر اُجیار، پردہ کھولیا چائیں چائیا۔ نیوں نیوں سدا کراں نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ ہری ہر پردہ
 کھول نراکار، گج دتا درڑائیا۔ میری میننتی سُن سُننہار، اننت دیاں درڑائیا۔ رام راما ہو کے خبردار، راون بھيو گیا چکائیا۔ پرسے کھیل کیتا اپار،
 براہمن کھتری ونڈ ونڈائیا۔ وید ویاسا بن کے جگت لکھار، پُران اٹھاراں چار لکھ ہزار ستاراں سلوک گیا سمجھائیا۔ کرشن کاہن کیتا خبردار، بے خبراں خبر

درڑا ئیا۔ دواپر تیری دھار وچوں سانول سندر ہو یا باہر، سانوریا اپنی کار کما ئیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا رُوپ اگم اپار، اپر پیر تیری وڈ وڈیا ئیا۔ موسیٰ
 منہ دے سُٹیا بھار، کوہ طور رنگ رنگا ئیا۔ بُدھ بُدھی دا لیکھا سمجھے نہ کوئے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھن سیس نو ا ئیا۔ عیسیٰ صلیب دی چاڑھ
 کے دھار، پھاسی گل لٹکا ئیا۔ اُس سندیسہ دتا بن رسن جھوا اُچار، بن بلاں بل ہلا ئیا۔ محمد بنا کے بر خوردار، کلمہ کائنات درڑا ئیا۔ انت کوک کے کہا پکار،
 چار یاری نال ملا ئیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے پروردگار، بے عیب نور الاہیا۔ نانک نرگن سرگن وجائی ستار، سرگن نرگن کھیل کھلا ئیا۔ گوہند کھنڈا
 کھڑگ کھچ کٹار، کٹاکش دین دُنی سمجھا ئیا۔ تیرا کھیل سب توں باہر، خلق دے خالق بھو کوئے نہ پائیا۔ پہلی چیت کہے پر بھو میرا چار جگ دا لہنا پورب
 ادھار، پورن سنگر دیاں درڑا ئیا۔ میرے پر وٹھے وچ سب نے تیرے اگے کیتی پکار، پنے پنے سیس نو ا ئیا۔ کلج انت سری بھگونت تیرا کھیل ہووے
 اپار، جگ نیتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جاتا ہو کے ہونا ظاہر، ظاہر ظہور کر رُشنا ئیا۔ نوست تیرا اکو ہوئے ادھار، ادر دا لیکھا دینا مُکا ئیا۔ برہنڈ کھنڈ
 پُری لوء آکاش پاتال تیری بے بے کار، اکو ڈھولا صفت صلاحیا۔ سو پُرکھ نرنجن سب نوں کرنا خبردار، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پردہ
 دین دُنی دا اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجا ئیا۔ ایکنکارے سانجھے یار، متر پیارے دینی وڈیا ئیا۔ آد نرنجن تیری مولے اگم بہار، رُتھی اپنے رنگ
 رنگا ئیا۔ ابناشی کرتے بنا شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اک اھوا ئیا۔ سری بھگوان تیرا کھیل ہووے اپار، نرگن اپنا رنگ رنگا ئیا۔ پار برہم پت پر میثور تھدھ
 بن دوجا نظر نہ آئے کوئی سنسار، سنسار جگت رہے نہ رانیا۔ وشنوں ہلونا دے دے اپنی دھار، وشو دے مالک دیا کما ئیا۔ برہما برہم دی پاوے سار، برہم
 ویتا ہو کے ویکھ وکھا ئیا۔ شکر اپنا چک لے آپے بھار، سنگھاری ہو کے اپنا حکم ورتا ئیا۔ ترے گن مایا پردہ دئے اُتار، رجو طمعو ستو لیکھا رہے نہ رانیا۔
 پنجاں تتاں پاوئی سار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھوجا ئیا۔ پہلی چیت کہے پر بھو میری ڈنڈاوت بندنا سجیاں توں باہر نمسکار، بن سیس سیس
 نو ا ئیا۔ توں کل کلکی نہہکنک چو بیسا ہر جگدیشا امام اماما نور اُجیار، جوتی جاتا اک اھوا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 بھو آپ چکا ئیا۔ سنگر شبد کہے سُن چیتر میتا، جگت متر ایتوں دیاں جنا ئیا۔ جگ بدلنا آد جگادی پر بھ دی ریتا، ریتوان اک اھوا ئیا۔ جس دے حکم وچ

سَتَجِ تَرِيتا دواپرِيتا، دوس رين بھجے واہو داہيا۔ سو پُرکھ اکالا دين دِيالا کَلجِ انتم ويکھنہارا نيتا، نيتيوان اگم اتھاہيا۔ جس جھگڑا ميٹنا مندر مسيتا، کايا
 کعبياں بھيو چُکائيا۔ اپنا بھانا دَسنا سب نوں پيٹھا، سر سر اپنا ہتھ لُکائيا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دِپِ جس دے حکم وچ تين والا انگيٹھا، کَلجِ کريا کوڑاگي
 رہيا ڈاہيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائيا۔ چیت کہے سُن سَتگر شبد پيارے، پریم نال درڑائيا۔ کي حکم
 ورتے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری کي سيو کمائيا۔ کي لہنا دينا تيمی اوتارے، اوتري کي کي حکم جنايا۔ کي سَتجِ کَلجِ کھيل ہووے اپر
 پارے، اپر پر سوامی کي حکم ورتائيا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی پیتے سارے، سر سکے نہ کوئے اٹھائيا۔ اوہ کَلجِ انت سري بھگونت نرگن نور
 کرے اُجيارے، جوتی جاتا ويس وٹائيا۔ سمبل بہہ کے سچ چُبارے، چارے کُنٹ ويکھ وکھائيا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن کھيل کرے دوبارے،
 دوہری اپنی کل ورتائيا۔ ميں اُس دے جاواں بلہارے، بل بل اپنا آپ کرائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کمائيا۔ جھٹ نارد آکے ہسياء، پہلی چیت خوشی بنايا۔ ميں دُور دُراڈا آيا نسياء، بن قداماں قدم اُٹھائيا۔ ميں ويکھيا جگت مایا وچ پھسيا، حيرانی وچ دياں
 ۱۵۹۲ دُہائيا۔ چاروں کُنٹ ہوئی اندھیری رين مسيا، نوری چند نہ کوئے چکائيا۔ دھرم دی دھار پے گئی غشياء، سرتی سرت نہ کوئے جگائيا۔ ميں نو کھنڈ پر تھی
 ستاں دِپِیاں بنا قداماں کچھيا، کچھ مجھ دا ليکھا پور کرائيا۔ ميں ہر ہردا ويکھيا پُرکھ اکالا کتھے وسيا، کون کوئے ڈيرہ لائيا۔ کس کس نوں کَلجِ مایا ڈسني ڈسيا،
 وکھ اپنا روپ بنايا۔ کس کس دا سگل و سورا لتھيا، ستر يارڈا سچ ہنڈھائيا۔ کون سُنے شبد انادی کتھيا، دُهن آتمک راگ راگ جنايا۔ کون دُنیا دی دھار
 ٹیکے متھيا، کون ہردے ہر جو رہيا وسايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھاہيا۔ نارد کہے چیت جی ميٹوں
 آوے ہاسی، ہس ہس کے دياں جنايا۔ برہمے نوں بچھ لے پنڈتا کي تيري کہندی راشی، راشی کي جنايا۔ وشنوں نوں بچھ لے کس بدھ دُنیا دی مٹے ترسنا
 پياسی، بھکھياں بھکھ گوائيا۔ شکر نوں بچھ لے کس بدھ چوراسی وچوں ہووے خلاصی، پھاسی جم نہ کوئے لُکائيا۔ رائے دھرم نوں بچھ لے کون ویلا مٹے
 اُداسی، چنتا نظر کوئے نہ آيا۔ چتر گپت توں ليکھا تک لے کي لہنا دتے حسابی، اکھراں ہندسياں انکڑياں باہر جنايا۔ لاڑی موت نوں بچھ شتابی، کي ليکھا

دینِ دُنی نال بندھائیآ۔ کی حکم دیوے حق جنابی، جنابے عالی کی کہہ کے گیا درڑائیآ۔ کون کون کون ہووے امدادی، اِس دا کون کون کون سہائیآ۔ جھٹ نارد ہس کے کہا پہلی چیت آہ تک لے جو نانک سندیسہ دے کے آیا وچ بغدادی، بنگلگیر اپنا آپ کرائیآ۔ جتھے نہ عشقِ حقیقی نہ مجازی، جگت شرع وند نہ کوئے ونڈائیآ۔ نہ کوئے اکھر وِ دیا دے کتابی، کتب خانیاں دی لوڑ نہ کوئے دکھائیآ۔ نہ کوئی سجدہ نہ بندنا نہ آدابی، نو نو کوئی نہ لاگے پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اگم ورتائیآ۔ نارد کہے چیت جی میں چار جگ دا پاندھا، بن اکھراں وِ دیا دیاں جنائیآ۔ میں بنا جھواتوں گاندا، ڈھولے اگم اتھاپیا۔ میں پُت بنیا نہیں کدے کسے ماں دا، جننی گود نہ کوئے کٹائیآ۔ میں ونجارا نہیں سور گاں دا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میںتوں اشارہ سنگر شبد دتا اکو اگے ناں دا، ناؤں نرنکارا کہہ کے جس نوں سارے گائیآ۔ میں ونجارا بنیا اکو تھاں دا، سنگھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ اکو سندیسہ سُن لے جس دا بول واہ واہ واہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ اوہ مالک تھل اسگاہ دا، مہینل اپنا کھیل کھلایآ۔ جس دو جہان ونجارا بنایا اپنے راہ دا، رہر بنیا نورِ الہیآ۔ جس دا کلمہ گایا پیغمبراں حق خُدا دا، خود مالک اک اھوئیآ۔ اُس دا اصول معقول بدلنا بندگی والی دُعا دا، دوہری اپنی کل ورتائیآ۔

۱۵۹۵

۱۵۹۵

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیآ۔ نارد کہے چیتا، میںتوں نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دا چیتا، چیتا تیتوں دیاں کرائیآ۔ کچھ میںتھوں پُچھ لے بھیتا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ اوہ وقت یاد کر لے جو سنگر ارجن اشارہ دتا جس ویلے سیس پوائی ریتا، تتی توی دے گواہیا۔ اکو پُرکھ اکلا دین دیا سب دا ہونا نیتا، نرویر نرنکار نرنکارا ہو کے اپنا حکم ورتائیآ۔ بے پرواہ اگم اتھاہ ہو کے نو کھنڈ پر تھی پھرے اپنیاں وچ کھیتاں، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ چیت کہے نارد منی، منیشتر اچھ اگلا حکم جنائیآ۔ کون حکم ڈھردر گاہ توں سنی، انسنت کی درڑائیآ۔ کون داتا وڈ گن گنی، گہر گبھیر اک اھوئیآ۔ نارد کہے چیت جی، اُس دی اگنی دھنی، جگت سادھ سمجھ کچھ نہ پائیآ۔ اوہ سندیسہ دیوے ہن ہنی، یدی یدپ دیاں درڑائیآ۔ جس دے حکم وچ لکھ چورا سی چھانی پُنی، پُن چھان کر تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیآ۔

نارد کہے چیت جی، اوہ ویکھو اوتار پیغمبر گرو پر بھو دے دوار، بنک دواہی ہو کے سیس نوایا۔ بنا رسنا جہوا پنا کلمے نام توں کرن جے جے کار، توں میرا
 میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ بن تن وجود سریر جھکن سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو اک درشن پائی۔ جس داروپ نہ مؤنڈ منڈایا نہ سیس بدھی
 دستار، تن وجود خاکی نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا سچھنڈ و سے جوت اجیار، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے چیت جی، آہ ویکھ میرے کول پرائی لکھت، لیکھا چار جگ دے شاستر سمجھ کچھ نہ پائی۔ جس وچ
 اوہ اگم بھوکھت، جس دیاں پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا اکو ہووے اشٹ، اشٹ دیو اکو نظری آئی۔ جو سب دی انتر نرنتر کھولنہارا
 درشت، اشٹ دیو آتما اپنے رنگ رنگیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا رام وششٹ، وشیاں توں باہر سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ نارد کہے چیت کچھ لیکھا سُن لے اگلا، دھر دی دھار وچوں جنایا۔ پر بھو بھو کھولے سگلا، پردہ پردیاں
 وچوں اٹھایا۔ اوہ دین دنی دامو ویکھنہارا بپرا بگ بغلا، بن نیناں دھیان لگایا۔ جس دین دنی دی دھار ویکھنی پہاڑ جوہاں جنگلاں، سمنڈ ساگراں کھوج
 کھوجایا۔ جس شرع دے توڑنے سنگلا، سگلا سنگی بہرے رنگی اکو نظری آئی۔ اوہ سوامی ٹھا کر جگ نیتز کدے نہ ہووے اندھلا، اندھ آتم ویکھے خلق خدایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے چیت، سنگر شبد کی کچھ کہندا، کہہ کہہ کی جنایا۔ جس دا
 محکم سدا جگ چوکڑی رهندا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ جس دے محکم وچ آد جگاد جگ چوکڑی وشن برہما شو بہندا، اوتار پیغمبر گرو بیٹھن سیس نوایا۔
 جس دا پیار وچ جیو جنت بھانا سہندا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ مینوں ایوں دسدا اُس دا جھگڑا پینا کچھ دشا لہندا، محمد دی آسا چار یاری نال پور کرایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے چیت جی، میں مینوں کچھ دساں اگم بھاشا، جس دی لپی
 اکھراں وچ سمجھ کسے نہ آئی۔ جس دا بھاؤ جانے نہ کوئے خلاصہ، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ جس دی لبھے کسے نہ شاخا، شناخت وچ نہ کوئے سمجھایا۔
 نہ اوہدی پہلی تے نہ اوہدی دوجی کلاس، کلاس ون ٹو دا لیکھا رہے نہ رایا۔ نہ اوہدا انک لبھے پر تھی آکاشا، گنگن گگننتر ویکھن کوئے نہ پائی۔ جس

دے حکم وچ شکر بھجھا پھرے اُتے کیلاشا، اپنا پندھ مُکائیا۔ میٹوں ایوں جاپدا اس سرشی اُتے چڑھنیاں لاشاں اُتے لاشاں، لشکر شاہی اپنے رنگ رنگائیا۔
 میٹوں اُس اُتے پورا بھروسا، جو پورن برہم دے سمجھائیا۔ جس دین دُنی دا سُبھاوک ہی اُلٹا دینا پاشا، پیشر اپنا بھو چُکائیا۔ تانہیے چیت جی اوہنوں
 کہندے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا کہہ کے سیس نوایا۔ میٹوں ایوں جاپدا اُس دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنی اگئی پاوئی راسا، بن گوپی کاہن اپنا
 کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در اک وڈیایا۔ چیت کہے نارد جی تسیں بڑے پُرانے پاندھے،
 پاندھیا میٹوں دے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی تھکے ماندے، بلہین نظری آئی۔ جگ چوکڑی اپنے وطن وقت نال جانڈے، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ تسیں
 ونجارے اکوناں دے، دُجا اکھر نہ کوئے پڑھایا۔ کیوں کلج جیو روپ بنے کاں دے، کاگ وانگ گُرائیا۔ کیوں ونجارے ہوئے سور گاں دے،
 پشوآں کھل لہایا۔ کیوں مان رہے نہیں کسے تھاں دے، تھنتر روون مارن دھاہیا۔ اوہناں مارگ لبھن نہ ساچے راہ دے، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔
 کیوں نہیں درشن ہندے اُس بے پرواہ دے، جو گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ جس دے کھیل تھل اسگاہ دے، مہیئل اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے چیت جی، اوہ مالک اگم خُدا، خُدی سب دی ویکھ دکھایا۔ جس نوں کائنات
 سمجھیا جُدا، جُز دکھرا بیٹھے بنایا۔ نرگن نور دل رُبا، رحمتاں دا مالک اک گوسانیا۔ جس دے اگے محمد کیتی دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ یا وضو ماوستی نوا
 عرشے زوا لئم جگے نوی فرشے طلوه دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو اپنے ہتھ رکھایا۔ نارد
 کہے، چیترا، اوہ سوامی دُھر دا تک، بن نیتراں نین اُٹھایا۔ جس نے سب دا پورا کرنا حق، حقیقت دو جہان نوجوان ویکھ دکھایا۔ لکھ چوراسی اندروں
 کڈھنا شک، شکوے سب دے دے گوائیا۔ کلج دا لیکھا اپنے حکم نال کرنا فک، دین دُنی رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نوست جنگل جوہ پہاڑ ویکھنے ڈھک،
 سمند ساگراں کھوج کھوجایا۔ اوہ واحد مالک اکو یک، جو یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبراں گروآں اپنا حکم سنایا۔ جس دا اشارہ دیوے عیسیٰ والا کلاک،
 جگت گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو ہنا آواز توں کرے ٹک ٹک، ٹاک اپنی بن اکھراں رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ چیت کہے نارد جی انج بڑا دہاڑا چنگا، چنگی طرح جنایا۔ میرا نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ پچھے لنگھا، لنگڑا لولا ہو کے بھینیا واہو داہیا۔ میں اتار پیغمبراں گروآں کردیاں دیکھیا دنگا، جگت شاستراں نال لڑایا۔ پرہ دے حکم دا وجدا دیکھیا مردنگا، تن وجوداں جو اپنے ڈھولے سنايا۔ میرا آد جگادی جگ چوکڑی اکو سنگر شبد نال سنگا، سکلا ساتھی اکو اک نظری آيا۔ جس نے بھار اٹھاونا اپنے کندھا، کندھی گھاٹ بیٹھی دیکھے خلق خدایا۔ جس جگ جگ مانو ذاتی پائیاں ونڈاں، حصے تن وجود جنایا۔ دین مذہب دیاں دے کے گنڈھاں، مہر اپنا حکم دکھایا۔ سب توں پرے دس کے اپنا دوار ٹھنڈا، سچھنڈ ساچا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوایا۔ جھٹ کلج آگیا شتابی، مستی وچ جنایا۔ دُنیا دارو میرا ویس نہیں کوئی پنجابی، پنجاں تتاں والیاں دیاں جنایا۔ میں کردا نہیں کسے نوں آدابی، سر سر نہ کوئے جھکایا۔ میرا نہ کوئی جناب نہ جنابی، جنابے اعلیٰ کہہ نہ کسے نوں بلایا۔ نہ کوئی گھرانہ نہ کوئی میرا محرابی، چار دیواری چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ نہ کوئی میری نارتے نہ میں بنیا کنت سہاگی، دُلھا جگت نہ کوئے اکھوایا۔ میٹوں شرم حیا کاہدی، کعبے والیاں دینا لڑایا۔ میٹوں حکم مل گیا سچھنڈ توں آدی، آد پُرکھ دتا سمجھایا۔ کلج انت، پتو، صدی چودھویں کر دینی ضرور بربادی، بدلہ چکے تھاؤں تھانیا۔ نہ کوئی شاہ رہے نوابی، سیس تاج نہ کوئے لکایا۔ کلج کہے میٹوں خوشی ہوئی ڈاڈھی، ڈنڈاوت بندنا کرن والیو تہانوں دیاں سمجھایا۔ سب دا اکو پُرکھ اکال گاڈی، جس نوں گاڈ کہہ کے موسیٰ عیسیٰ سیس گئے نوابیا۔ اوہ ضرور دیکھن والا دین دُنی دی آبادی، تکه تھاؤں تھانیا۔ جس نے چار جگ دی کھیل کھیلی دین مذہب سماجی، سماج وادی اکو دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ جھٹ ستجگ آیا سُن اوئے کلج ویرا، پہلا چیت گیا آيا۔ اوہ تیرے وچوں تیری بدلن والی تقدیرا، تدبیر پرہ اپنے ہتھ رکھایا۔ اُس پر بھو دی بنا اھیاں توں تک لے تصویرا، جس دی تصویر تصور موصور کر نہ کوئے دکھایا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا کبیرا، قبراں توں باہر درڑایا۔ اکو سوامی انترجامی گہر گھیرا، گور اک اکھوایا۔ جس لیکھے لایا رویداس دا کسیرا، قسم کھا کے دین دُنی دے اٹایا۔ جس پریم بنایا جٹ پھیمے نائی جھیور جھیرا، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ در اک سہا ئیا۔ نارد کہے چیت جی، اوہ در کپہڑا، سبجنا مینوں دے درسا ئیا۔ جتھے مٹ جائے جگت شرع دا جھیرا، جھگڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو پر م پُرکھ
 دا دے ویہڑا، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے اکو ڈھولا گائیا۔ سہنجنا ہووے کپہڑا، اکو نور جوت رُشنا ئیا۔ سارے کہن توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ
 آئیا۔ کی ہو گیا جے سنگر شبد ہو گیا شیرا، شہنشاہ اپنا روپ بدلایا۔ مہربان ہو کے جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، محبان بیدوبی خیر یا اللہ جس نوں سجریاں
 وچ سیس جھکائیا۔ زلوے زو عرشے زہو تھنٹھہ زم کلزما ئے یزویو نمائے نمبائے وزی وزیول زوا کنیول غزا مافستے ناخستے جاؤ کو زوی شہنشاہے ازی پاتشاہ
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بنک اک وڈیائیا۔ چیت کہے نارد ا جگ چوکڑی سنگیا، سگلا سنگ جنا ئیا۔
 کپہڑیاں کپہڑیاں منگاں منگیاں، مینوں دے سنا ئیا۔ نارد ہس کے کہا کئی جگ چوکڑیاں لنگھیاں، بھچیاں واہو داہیا۔ میں بڑیاں شرع دیاں ویکھیاں تنگیاں،
 تنگ دست ویکھی لوکائیا۔ چوٹیاں ویکھیاں ننگیاں، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیا۔ جلدھاراں ویکھیاں گنگیاں، جمنا سرتی گوداوری بھججن واہو داہیا۔ دین دنی
 دیاں اکھیاں ویکھیاں اندھیاں، نج نیتر پر بھ دا درشن کوئے نہ پائیا۔ تن وجود نوں شرع دیاں ہوئیاں کندھیاں، پاندھی بن کے پندھ نہ کوئے مکائیا۔ آہ
 ویکھ لے بنا قلم شاہی کاغذ توں گرو اوتار پیغمبر اں نراکھر دھار پُرکھ اکال دین دیاں نال کیتیاں سندھیاں، جس دا سندیس دے کے گیا گو بند ماہیا۔ جس
 دے بچھنڈ وچ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دیاں آشاں ٹنگیاں، ویکھن والا نظر کوئے نہ پائیا۔ اوہ ضرور کلجگ انت کھیل کرے بہہ رنگیا، بن رنگت
 رنگ رنگائیا۔ جس لہنا دینا نال تارا چندیا، سوریا اپنا سنگ جنا ئیا۔ جس دے پیار وچ جن بھگت وھاؤندے انجھیاں، ہنچھو آں ہار بنا ئیا۔ اوہ دیونہارا پرما
 نندیا، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جو آتما پرما تپا پرتاں ٹٹیاں دیوے گنڈھیاں، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں انتر نرنتر پاوے ٹھنڈیاں،
 ترے گن گنی تت تت بچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم حکم آپ پرگٹائیا۔ حکم کہے میں سب دا مالک،
 بن حکم توں نظر کچھ نہ آئیا۔ آد جگادی سب دا خالق، مخلوق اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن سرگن دھار پاک، پالن ہار اگم اتھائیا۔ جوتی جاتا اکو اک سچالک،
 ست سچ دا حکم اک ورتائیا۔ میرا اکو اک پتا میں اکو اُس دا بالک، اکو میری جنیندی مائیا۔ جگ بدلنا مینوں آد جگادی عادت، جگ چوکڑی ریتی چلی

آئی۔ نام کلیاں بدلاں عبادت، بندگی بندگی وچوں پرگٹائی۔ ساچی دست دیاں نیامت، بن رسنارس چکھائی۔ میں سچ دساں اُس دے حکم وچ آؤن والی
 قیامت، قائم مقام رہن کوئے نہ پائی۔ بنا پُرکھ اکال توں رہے نہ کوئی صحیح سلامت، اسلاما علیکم کہن والے پتہ نہیں کدھر جاؤن کھ چھپائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو چکائی۔ حکم کہے میں دُھر دا آیا دوڑا، بھھیٹا واہو داہیا۔ پُرکھ اکال میرا اکو لایا پوڑا، پوڑی
 ڈنڈا نظر کوئے نہ آئی۔ میں حکم نیا براہمن گوڑا، جس دی ذات سمجھ کسے نہ آئی۔ جس دامارگ سب توں سوڑا، بھڑی گلی پار نہ کوئے کرائی۔ میں
 ویکھنہارا پھل مٹھا کوڑا، لکھ چوڑا سی پھول بھلایا۔ دُھر دے حکم وچ اٹکا سکے کوئی نہ روڑا، روڑی سکھر پھراں تے لیٹ کے نانک گیا سمجھائی۔ جس دا
 گوہند گایا دوہرا، دادو دے دہرے آیا سمجھائی۔ جس دی بھینٹا کیتا فتح سنگھ تے زورا، جھجار اجیت رنگ رنگیائی۔ اُس دا سوت ڈلارا سنگر شبد بانکا چھوہرا،
 نوجوان اکو روپ درسائی۔ جو پچھے ہور آگے ہو جائے ہورا، ہور دا ہور روپ بدلایا۔ جس دا حکم لکھ چوڑا سی کلج انتم اکو ملنا کورا، جو کوراواں پانڈواں
 نوں کرشن گیا سمجھائی۔ کسے دے سپس اُتے جھلنا نہیں چوڑا، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئی۔ دین دُنی دا انتر ہونا بورا، بدھی چلے نہ کوئے چترائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک درتائی۔ حکم کہے میں دُھر دی دھار، دھرنی والیو تہانوں دیاں جنائی۔ میرا اکو
 پُرکھ اکال یار، یارڈا اک اھوئی۔ جو سچکھنڈ و سے سچے دربار، درگاہ ساچی سوہا پائی۔ جس نوں سب نے نیا پروردگار، پاربرہم پت پر میثور نور الاہیا۔
 میں اُس دے حکم وچ حکم ہو کے پھراں سدا جگ چار، جگ چو کڑی اپنا کھیل کھلایا۔ جس دے پیار وچ بدھے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے ویکھ
 دکھائی۔ میں سندیسہ دیون آیا دین دُنی سنسار، سنساریو جگیا سو اوسب نوں دیاں جنائی۔ اوہ کل کلکی نہہنکا اوتار، امام اماں نور الاہیا۔ سب دے ساہنے
 بہہ گیا سمبل دھام نیار، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے بنا لئے دو چار، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے توں
 میرا میں تیرا دس کے اک جیکار، بے بے کار دتی کرائی۔ ویروا رکھیا نہیں کوئی پُرکھ نار، بردھ بال جوان ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست
 دیپ جو پاؤنہارا سار، مہاسار تھی اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ڈھولا اک سنائی۔ چیت کہے جن

بھگتو اِکو ڈھولا گاؤنا، گا گا خوشی بنائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر پاؤنا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم سیجا خوشیاں نال سُہاؤنا، سرتی شبد نال سمایا۔ جگت
 واسنا ڈیرہ ڈھاہنا، کلپنا تن رہے نہ رائیا۔ اِکو سَنگَرُ شبد مناؤنا، پُرکھ اکلا اِشٹ جنائیا۔ پہلی چیت نہ دوس بھلاؤنا، بُھلیاں مارگ دے لگائیا۔ جن بھگتو
 تہانوں سُنْتیاں پھڑ پھڑ اُٹھاؤنا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ چار جگ دیو وچھڑیو تہانوں آپ ملاؤنا، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ سَنجگ داساچا مارگ لاؤنا، سَت دھرم
 دی ساچی دھار پرگٹائیا۔ دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈاؤنا، اِکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ
 آپ اُٹھائیا۔ چیت کہے بھگتو آیا وقت سُنھنجا، پر بھ سوہنی دے وڈیائیا۔ کرپا کرے آد زرنجا، نر نرائن نور الاہیا۔ سدا سہیلا درد ڈکھ بھے بھنجا، بھو
 ساگر پار کرائیا۔ درشن دیوے گوپال مورت مدنا، مڈھسودن کھیل کھلائیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو اشارہ دے
 کے گیا قصائی سدھنا، صدمے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا مائی بدنا، تن وجوداں ڈیرہ ڈھائیا۔ سب نے اِکو ڈھولا گیت گاؤنا چھندنا، توں
 میرا میں تیرا اِکو نور تیرا رُشائیا۔ اِکو صاحب کرنی بدنا، بندگی وچ سپس جھکائیا۔ جو آتم پر ماتم دیوے اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جھگڑا میٹے جیرج
 ۱۶۰۱ اندنا، اُتبھج سبتج لیکھا رہے نہ رائیا۔ مان دیوے وچ ورجھنڈنا، برہمنڈاں پنڈھ مکائیا۔ دوار بنک وکھائے سچھنڈنا، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیا۔ جتھے نہ کوئی
 سوریہ چندنا، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لائے اپنے انگنا، انگیکار اِک اکھوائیا۔ جس گو بند دھار سب نوں پہنایا کنگنا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو تن کایا مائی رنگو، رنگت پر بھ دے چڑھائیا۔
 چرن پریتی ساچی منگو، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین دُنی وچ نہ سنگو، جگت شرع شرع نہ کوئے جنائیا۔ بھگت بن کے دین مذہب دی حد لنگھو، بن
 قداماں قدم ڈکائیا۔ اپنی جیون جوانی پر بھو پیار وچ ہنڈھو، حیاتی کملا پاتی بھیٹ چڑھائیا۔ جے پچھے ٹٹ گئی، پہلی چیت کہے، جن بھگتو اِج گنڈھو، جو ٹٹیاں
 گنڈھ پوائیا۔ بن جل دھارا تہاڈے اندر دیوے ٹھنڈو، ٹھنڈک اِکو اِک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ
 آپ بنائیا۔ چیت کہے میرے مترو بن جاؤ بھگت سہیلے، سئیا اِکو نظری آئیا۔ سَنگَرُ شبد نال کدی کدی ہندے میلے، قدیم دے وچھڑیو تہانوں دیاں سَنائیا۔

کدی کدی مل کے بہندے گرو چیلے، چیلے گرو وچ سمایا۔ جس پر بھونوں بھالن خاطر پھر دے جنگلیں بیلے، ٹلے پربت چوٹیاں آسن لایا۔ مات پت
 بھین بھراواں کولوں ہو کے ویہلے، تن بھوٹیاں خاک رمایا۔ اوہناں نوں پتہ نہیں کدوں ملے تے ملے کیہڑے ویلے، گھڑی پل سمجھ کسے نہ آیا۔ تسیں
 اک چھن وچ ہن اندروں اک سنکٹ دین دُنی نالوں ہو جاؤ ویہلے، ویہلیو تہاڈا سہیلا تہاڈے اندر وڑ کے اپنا پردہ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا درس اک دکھایا۔ نارد کہے پر بھو میرے کول اک عرضی، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ ویکھیں، کلج سنگر و نہ
 بنیں فرضی، تتاں والا کھیل کھلایا۔ زرگن دھار اپنی رکھیں کوئی نہ فرضی، غرض بھگتاں پور کرایا۔ جے پچھے نہیں بنیا پہلی چیت توں بن جا بھگتاں دا
 درد، دردیاں درد لینا ونڈایا۔ کسے نوں پوہ نہ سکے شرع دی چھری کردی، قاتل مقنول دا ڈیرہ دینا ڈھایا۔ تیری اکو سرن لئی نرائن زردی، نراں دیا
 مالکا نراں نوں دینا ترایا۔ پر یاد کر لے بنا بھگتاں دی آتما توں تینوں کدے نہیں کوئی وردی، جے بھگت نہ ہون رنڈیا تیری قیمت کوئے نہ پانیا۔ ویکھ
 لے کلج کتنی دُنیا تیرے کولوں مول نہیں ڈردی، اوتار پیغمبراں گرو آں دا بھے نہ کوئے رکھایا۔ کلج کوڑ کریا روپ بنی ہڑ دی، ہوڑا سسے والا دے
 گواہیا۔ ہنگ برہم دھار جانے نہ کوئے چیتن جڑ دی، ست دے مالک تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ میں اک خبر دستاں تیرے گھر دی، گرہ گرہ دے مالک
 پردہ دینا چکایا۔ اوہ گل چیتے کر لے پچھلا سال چیت پر دی، پرانیاں پراناں توں باہر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ دے مالک در ساچے منگ منگایا۔ چیت کہے جن بھگتو سُنو اگئی سو، سو پڑکھ زرنجن رہیا جنایا۔ اک وچ ایکا روپ جاو ہو، ایکا رنگ سمایا۔
 آتما پر ماتما کدے نہ سمجھو دو، دویتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جیہڑے پیار وچ ستکار وچ ہتکار وچ اک وار سنگر دی چرن گئے چھوہ، شوہر بانکا اپنے رنگ
 رنگایا۔ اوہ دُرمت میل در آیاں دی دیوے دھو، پاپیاں پت پُنیت بنایا۔ جگت واسنا اندر وڑ کے لئے کھوہ، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ جے بھگتو تہاتھوں
 نہیں مٹیا تے سنگر ہو کے پنجاں وکاراں دا میٹے آپ گروہ، پنجاں تتاں والیو پنچم شبد نال جڑایا۔ تسیں گھر تے ہونتا تے سنگر تہاڈے اندر وڑ کے دیوگا لو،
 نین تیا آپ کھلایا۔ تہانوں اکو کافی سوہنگ سو، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ دُنیا نالوں دُنیا والا توڑ کے موہ، مُجت اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دے وڈیاں۔ چیت کہے جن بھگتو میری صلاح آگے کدے نہیں جی، جگت روپ نہ کوئے دکھایا۔
 جس دا لیکھا نہیں نال کایا ماٹی چھی، چم درستی نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ اوگنہار نہیں کئی، نہکر من روپ نہ کوئے بنایا۔ ایہنوں خوشی نہیں کوئی غمی، چنتا
 چکھانہ کوئے جنایا۔ ایہنوں لالچ نہیں کوئی تمعی، لوبھ موہ نہ کوئے رکھایا۔ جدوں دیکھوں نویں دی نویں، نویں سال دی سب نوں ملے ودھایا۔ پھر
 تہانوں پچھیا کرنگے کیہڑا سی اوتار چوی، چوہیسا جگدیشا کون اکھوایا۔ پتہ نہیں نو سو نرنوے کروڑ اس دے ضرور بننگے کوی، صفتاں والے ڈھولے گایا۔
 ایہہ پانہے گنڈھیاں اشارہ دتا سی رویداس چمارے روی، رمی آر سر اُتے رگڑایا۔ بنا زبان توں اکو اکو تک گوی، گا گا اپنے وچ لکایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ چیت کہے جن بھگتو تہاڈا پتہ نہیں کدھروں ساتھی لبھیا، بن لبھیاں بن
 کھوجیاں کھوجی بن کے گیا آئی۔ میں خیران ہو گیا کس بدھ میل ہو یا سبیا، سچ نال میلا لیا ملائی۔ جس نوں کھندے نور الہی ریا، قدرت دا قادر نور
 اگم اتھاپیا۔ جس نے پیار وچ ہر بھگت دوار وچ تہانوں سدیا، سندیے شبد والے جنایا۔ نام تھاری دے کے مدھیا، رس اکو اک دکھایا۔ دُھن آتمک
 راگ درڑا کے ندیا، نادی دُھن دتی جنایا۔ جن بھگتو اچ توں پُرکھ اکال دا ڈنکا وچیا، دُھر دے رام دا ڈورو کاہن ہو سنائی۔ جس دا پیغمبراں بنا مکے کعبے
 توں کیتا حجیا، امام اماما نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک پرگٹایا۔ چیت کہے بھگتو میرا سمت شہنشاہی
 چڑھ گیا باراں، اک دونال مل کے وجی ودھایا۔ بھگتو بھگوان نال سب توں دکھریاں بہاراں، جگت دی بسنت دے گواہیا۔ کیوں اوہ متر یار یاراں دا
 یارا، یارانہ آگے نہ کوئے تڑایا۔ جدوں دیکھو تہاڈیاں آتم اُس پر ماتا دیاں ناراں، دوجا کنت ہور نہ کوئے ہنڈھایا۔ جگت وڈیائی کسے کم نہیں آوندی نہ
 سوہون تن شنگارہ، بستر بھوشن پریم نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ چیت
 کہے جن بھگتو میں اکو دساں منت، منتر دیاں جنایا۔ پر بھ توں چنگا کیہڑا کنت، جو جے تے مر جانا۔ کیہڑا وڈا پنڈت، جگت پنڈت اکھراں کرن
 پڑھایا۔ تہاڈے نالوں کیہڑی چنگی سنگت، جتھے چار ورن مل کے بیٹھے اکو رنگ سمانیا۔ سچ پیار دی تہاڈی پنکت، نام رس چکھنا چائیں چانیا۔ تہانوں کسے

دے اگے کرن نہیں دینی مہنت، ہتھ بٹھ نہ واسطہ پائیا۔ رائے دھرم چتر گپت کوئی کر نہ سکے علّت، چوڑاسی سزانہ کوئے بھگتائیا۔ تہانوں لوڑ نہیں ہن کرن دی ہمت، سننگر ہو کے تہانوں اپنی گودی لئے ٹکائیا۔ آون جاون جنم مرن چوڑاسی دی میٹے چنت، جگت دی چنتا چکھا وچوں کڈھ کے سچکھنڈ دوار دے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا دوار اک سہائیا۔ نارد کہے بھگتو میں تہاڈے نال کرن والا ہاسی، مسخرہ ہو کے محول دیاں اڈائیا۔ تہاڈی پنا بھگتی توں بھگتو ہو گئی بند خلاصی، بندھن اگے رہن کوئے نہ پائیا۔ تہانوں ستکار نال اگے چھڈ کے آوے کیلاسی، کلا پر بھ اپنی دے ورتائیا۔ تہاڈا مالک خالق اکو شہنشاہ ابناشی، پاتشاہ دُھر درگاہیا۔ جے تئیں بن نہیں سکے وشواسی، تے وشا اپنا تہاڈے اندر دے ٹکائیا۔ بے شک تہاڈا تن وجود رکت بوند بڈ ناڑی ماسی، جگت جہان نظری آئیا۔ تہاڈے مندر اندر اک جوت پرکاشی، جس نوں سورہ چند سپس نوایا۔ جو انت سب دی کر دیوے بند خلاصی، بنا بندگی توں بند یو بندھنا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پہلی چیت کہے سمت شہنشاہی باراں جی، کی باراں رتڑی کھیل کھلائیا۔ سمت کہے سُن چیت متر پیارا جی، مترا دیاں سنائیا۔ جن بھگت خوارا ہونا کی، خوار ہووے خلق خدائیا۔ بھگت اُدھارنا پر بھ نے انج توں دھرم دی رکھی نینہہ، مارگ دین دُنی درڑائیا۔ ضرور سب دا لیکھا لگیگا ساڈھے تن ہتھ سیں، رویداس چمارا دے گواہیا۔ جو اشارہ دے کے گیا گرداس ویہہ اکیہ، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چیت کہے اوہ ویکھو چار یار اُمت دی چچی آوندے ڈولی، مُردا مُرید وچ نہ کوئے سائیا۔ اوہ ویکھو گو بند دی دھار کھیلدے آوندے ہولی، ہولا کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکائیا۔ اوہ ویکھو رام ہنونت کوک کے پاوندے آوندے رولی، دو جہان سنائیا۔ اوہ تک لو کورو پانڈو دی دھار کرشن نال بیٹھی اُتے بولی، جلدھارا ویکھ وکھائیا۔ کی اشارہ دیوے عیسیٰ ہولی ہولی، سچ نال جنائیا۔ موئی کس بدھ تکے اقرار تولی، کوہ طور نال رلایا۔ کی کوک پکارے دھولی، دھرنی دھرت دھول کی جنائیا۔ سارے کہن صدی چوڑھویں کی سندیسہ دیوے اپنی گولی، بن اکھڑاں اکھڑ درڑائیا۔ پہلی چیت جن بھگتاں سنگ شبد اک جنائے بولی، دُھر دی دھار درڑائیا۔ وعدہ پورا ہووے تولی، اقرار نال درڑائیا۔ سب دی خوشیاں والی رت ہووے

مَوّٰی، مَوّٰلے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ صدی چوُدھویں کہے میرا لنگن والا پنچہ،
 پنجاں دریاواں وچ رہن والیو دیو جنائیا۔ لیکھا پورا ہون والا جو گوہند اشارہ دتا کوی بونجا، باون اکھری نال ملایا۔ جو سندیسہ دتا کرشن سنایا سنجاء، دواپر وڈ
 وڈیایا۔ جو منگ منگی کورو دھار اندھا، بن نیناں نین اٹھایا۔ کاہنا کس بدھ کلجگ اتنم ہووے دھندا، دھندوکار کی جنایا۔ کاہن ہس کے کہا بندگی والا
 رہے کوئی نہ بندہ، بندھنا وچ ہووے خلق خدایا۔ انتر نرنتر ہووے نہ اندا، اندپر واسی گوہند بھيو کوی نہ پانیا۔ نشان سمجھے نہ کوی تارا چندا، نبی
 رسول پردہ نہ کوی اٹھایا۔ پُستک پڑھ سکے کوی نہ پنڈا، جگت ودیا نہ کوی چترایا۔ اُس ویلے سنگر شبد دا اگئی ہووے کھنڈا، کھڑگاں توں باہر چکایا۔
 جو پچھلیاں میٹے ونڈاں، آگے اکو رنگ رنگایا۔ ایہہ کرشن نے خوشی نال کہا اُس دی نشانی ست رنگ دا ہووے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔
 جس دے حکم وچ جگ چوکڑی ہووے ہنڈھا، ہانڈی سب دی پھوڑ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم
 اتھایا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو میں سب نوں دیاں ودھائی، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ دھن بھاگ جے تیس بن کے آئے راہی، قدم قدم پنڈھ
 مُکایا۔ تہاڈا آگے دا لیکھا گیا تھل اسگاہی، جگت جہان لہنا دتا چُکایا۔ جس کارن گوہند نے بوٹا پٹیا کاہی، گر سکھو تہاڈے اندروں کلجگ دی جڑ دتی اُکھڑایا۔
 تہاڈا اکو پتا اکو مائی، اکو سنگر شبد جو سب نوں گود لئے اٹھایا۔ پر بھو دے پیارے بھگتو خوشی وچ اٹھا دیو باہیں، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ آتما
 پر ماتما آد جگاد سچا ماہی، محبوب ہو کے سر اپنا ہتھ اُکھڑایا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم دھار سارے بھائی بھائی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوی ونڈایا۔
 یاد رکھ لو پہلی چیت سنگر شبد پریتی تہاڈی سرتی نال لائی، لاواں لین والیو لائن اپنی لینی بدلایا۔ تہاڈا پریم ستجگ دی دے گواہی، شہادت سچ والی
 بھگتایا۔ خوشیاں دا دوس خوشیاں دی رین خوشیاں دے ڈھولے گائی، گا گا شکر منایا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو پر بھو نے تہاڈی گھال لیکھے لائی، جو
 گھائل ہو کے آئے پنڈھ مُکایا۔ تہاڈی دُرمیت میل دھووے شاہی، شہنشاہ ہو کے اپنا رنگ چڑھایا۔ پہلی چیت کہے میں سب دے نو نو لگاں پائی،

ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیآ۔ شہنشاہی سمت باراں دھوڑی خاک رہیا رمانی، ٹکا اکو مستک نام لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آسا منسا سب دی پور کرائی، نراسا رہن کوئے نہ پائیآ۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر موتا سنگھ شام سنگھ دلپ سنگھ پرتاپ سنگھ بھمن سنگھ دے گرہ *

پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو سنگر سب دی پٹھ تے لاوے پنچہ، پنجاں تتاں دا لیکھا دے مکائیآ۔ جنم جنم دا ہرکھ سوگ میٹے رنجہ، رنجس انتر نرتر دے گوائیآ۔ ویکھو جھٹ حاضر ہو گیا تیجا سنگھ گنجا، متھے توڑی رہیا دکھائیآ۔ تیرا کھیل تکیا بن مہانے ونجھا، اتھاہ تیری بے پرواہیآ۔ تیرے پیار وچ ' پورب پورب لنگھا، آگے لیکھا دینا سمجھائیآ۔ میں اکو وست اگئی منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیآ۔ تیرا سکھ رہے کوئی نہ بھکھانگا، گھر گھر دینا رزق سبائیآ۔ کسے دا بھاگ ہووے نہ مندا، مند بھاگی دینے ترائیآ۔ ہر جن چکنے اپنے کندھا، کندھی گھاٹ پار لنگھائیآ۔ میں دو جہان تیرا اکو سُن دا آیا چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا صفت صالاجیآ۔ بے شک تیرا تن وجود بندیاں ورگا بندہ، تیری بندگی بے پرواہیآ۔ میرے مہربانا نوجوانا گرکھیاں اندروں توڑ دے چندا، زندگی زندگی وچوں بدلایآ۔ تُوں مالک گئی گہندا، گھر گور اک اکھوائیآ۔ میں بے شک تیری صفت نال کردا رہیا بندا، اپنی خوشی بنائیآ۔ انتر آتم تیرا تیری بن گئی بندا، بندرا بن دا کاہن نال آیا چائیں چانیا۔ آہ ویکھ لے تیرا بھلوان اندر سنگھ چھندا، بل تیرے نال وڈیائیآ۔ ساڈی سدا لئی کھل گئی بندا، آلس رہن کوئے نہ پائیآ۔ بے شک ساڈا تن وجود سریر نہیں کوئی پنڈا، انڈ پنڈ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیآ۔ پنچم جیٹھ کہے میرا آیا دوس سہنجنہ، پر بھ سوہنی دے وڈیائیآ۔ جن بھگتاں دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل گوائیآ۔ رنج نیز نرگن دھار پاوے انجنا، جوتی نور کر رُشائیآ۔ جس دابھد انادی ناد وجنا، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا دو جہاناں پار کرا کے حدنا، حدو اپنی اک درسائیآ۔ جس نوں کھندے گوپال مورت مدنا، سو سوامی انترجامی دیا کمائیآ۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنی، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھائیآ۔ کلج

کوڑ گڑیارا دھرنی اُتوں کڈھنا، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم ناتا گنڈھنا، ٹٹیاں لئے جڑائیا۔ اِکو نام نِدهانا ونڈنا، اتوٹ اتٹ آپ
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا سوہنا سُنھنجا قول، اِقرار دیاں جنائیا۔ میرا
 جگت جہان توں باہر دا بول، انبولت راگ درڑائیا۔ میرا سوامی میرے انتر گیا مول، مولا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دے پیار وِچ آ گیا سنگھ بہول، بن
 قدام قدم اُٹھائیا۔ اوہ سچ پریتی آپا گیا گھول، گھولی گھول گھمائیا۔ اوہدا لیکھا پورا ہویا اُتے دھول، دھرنی ہس ہس خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامالک اِک گوسانیا۔ پنچم چیت کہے مینٹوں سب دا آد جگادی چیتا، چیتن سرتی نال جنائیا۔ چار جگ دے گر اوتار
 پینغمبراں کھولیا بھیتا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ ساچا سوامی اِکو ہونا نیتا، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دیناں مذہباں پورا کرنا ٹھیکا، ٹھاکر ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 جس دے جگ چوکڑی روپ انیکا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ اوہ کلجگ انتم ویکھے ترے گن مایا سیکا، اگنی تت کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں کھولے اپنا
 بھیتا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اِک اھوائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا دوس سہادا، سوہنی
 خوشی بنائیا۔ میں اِکو پُرکھ اکال دا ڈھولا گاواں، گا گارہیا درڑائیا۔ اِکو مالک خالق ٹھاکر سوامی راواں، دوسر سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اِکو دے چرن کول بل
 بل جاواں، بلہاری بلہار اپنا آپ درسائیا۔ اِکو دی آسا آد جگاد رکھاواں، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جو میرا لہنا دینا پورا کرے نال چاواں، چاؤ گھنیرا اِک
 وکھائیا۔ اوہ دے پیار وِچ بنا بُجھاں اُٹھاواں باہواں، بن ہتھاں ہتھ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اِک
 سنائیا۔ پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو سب نے بنا جیٹھے سٹ، سٹیو لو انگڑائیا۔ کرپا کرے انباشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا ماٹی
 بُت، بُتخائیاں کرے صفائیا۔ جس دے پیار دی مولی رُت، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ پریمیو پیاریو جگت دی دھار لٹ لو لٹ، لٹیرے بنا تھاؤں تھانیا۔
 کسے دا بھاگ نہ جائے کھٹ، کھوٹیاں کھرے رہیا بنائیا۔ ہر دے یاد رکھنا کوئی لوڑ نہیں ہلاوے بل بُت، رسنا جہوانہ کوئے چترائیا۔ تھادی پریتی پر بھ
 نالوں کدے نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں رہیا جڑائیا۔ اِکو وار اِچ دی رین امرت دے کے جائے گھٹ، بن رسنا رس چکھائیا۔ ہر ہر دے پریم دی لہر جائے

بھٹکل دے نہ خلق خُدا ئیا۔ تن وجود اندروں پئے اُٹھ، اپنی لئے انگڑا ئیا۔ کرپا ندھان ہو کے رہیا تھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ تھاڈے دیکھے کایا کعبے
 والی گُٹھ، حُجرہ اِکو اک سہائیا۔ بے شک لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے مُٹھ، مُٹھی اپنی وچ بند کرائیا۔ جو پچھلے جگاں دے گئے رُٹھ، اِنج سبھے لئے ملا ئیا۔
 آتم پر ماتم بنا کے جُٹ، جوڑی ہر جگدیش دکھائیا۔ بیچ وکارا اندروں کڈھے کُٹ، کایا کُٹیا کرے صفائیا۔ ساچی پریت بخش اٹھ، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ سب
 نوں بنھنے گانے پریم دے گُٹ، محمد آشنا نال ملا ئیا۔ پچھلی ریتی بچھے جائے چُھٹ، چُھٹکی لو لئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھایا۔ پنچم چیت کہے جن بھگتو پر بھ دیونہارا داتا، دیاوان اھوایا۔ آد جگادی برہم گیتا، پاربرہم نور الایہا۔ جس نے اپنا حکم
 پچھاتا، اپنے پریم نال وڈیا ئیا۔ اوہ لیکھا جانے ذاتا پاتا، دیناں مذہباں کھوج کھوجایا۔ آتم پر ماتم تھے ناتا، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھایا۔ جس دا سب توں
 وکھرا کھاتہ، انگڑیاں وچ نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ بھگتاں پچھن آیا واتا، وارث ہو کے دُھر دا ماہیا۔ راتی سُنتیاں کرے باتاں، باطن پردے آپ گھلایا۔
 جن بھگتاں بن کے پتا ماتا، ماتر بھومی اُتے دے وڈیا ئیا۔ لیکھے لاوئی سب دی بھنڑی رین راتا، رُٹڑی اپنے نال مہکائیا۔ پنچم چیت کہے جن بھگتو دھرم
 رائے توں اِنج کھس گیا سب دا کھاتہ، بھلیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پنچم
 جیٹھ کہے سُن پنچم شبد پیارے، سا جن سجنو آدیاں جنائیا۔ آد جگادی تیرا لہنا دینا سدا جگ چارے، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ تیرے ونجارے بن دے
 گئے پیغمبر گر اوتارے، سنجگ تریتا دواپر لکھ جگت دے گواہیا۔ بھگت ہندے گئے تیرے سہارے، ستن اپنا رنگ رنگائیا۔ اگلے کھیل دسنے نیارے،
 نرگن ہو کے بھيو چکائیا۔ جس کارن تیرے سب نے دتے اشارے، بن سینت سینت لگائیا۔ توں کل کلکی اوتارے، نہہکنک نور الایہا۔ امام اِماما
 پروردگارے، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ کرپا کرنی گھٹ گھٹ انتر پاوئی سارے، مہاسار تھی ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جیہڑے بھگت تیرے توں بنا رہے
 کوارے، آتم پر ماتم ہر کرتار لینی پرنا ئیا۔ پنچم چیت سمت شہنشاہی باراں پھیر نہیں آوونا دوبارے، نو سو چرانوے چوکڑی دا پندھ اگلا نظری آئیا۔ میری
 اِکو آشا اِکو میننتی منظور کر لے ہاڑے، ہر ہر دیوں دیاں جنائیا۔ میرے سوامیا انتر جامیا اِنج رنگن رنگ چاڑھ دے گاڑھے، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔

جیہڑے اگے چار جگ سچکھنڈ نہیں واڑے، اوہناں نوں اگے لا کے کھڑنا چائیں چائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا بھگتاں نے کیتا نہیں کرائے بھاڑے، تیرے اگے مٹاں کر کر سیس جگدیش نہ کوئے نوایا۔ جو نو کھنڈ پر تھی وچوں آگے تیرے چرن کول اکھاڑے، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ درگاہ ساچی مقامے حق دے حقیقت والے بنا لئے لاڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ پنجم جیٹھ کہے پر بھو جن بھگتاں اندروں میٹ دے غمی، غم خوار دینی مٹایا۔ کسے دی بچھلی رہے مول نہ کمی، اونٹائی نظر کوئے نہ آیا۔ پون سواسی پیارا بنا دمی، دامنگیر آپ ہو جایا۔ سب دا جھگڑا میٹنا درشتی چئی، سدرشتی دینی سمجھایا۔ اوہ آشنا ہن پوری کرنی جو رکھ کے گیا سنت منی، سنگھ سنگھ تیری اوٹ تکایا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کملیاں دا ہو جاتنی، سگلے سنگی اپنا سنگ بنایا۔ میں بہہ کچھ سُن دا رہیا چار جگ بنا سروناں کئی، کائنات دھیان لگایا۔ تڈھ جیوڈ اور دے نہ کوئی دھنی، دھناڈھ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ پنچ چیت کہے میرے پنجم بیتے، مترادے وڈیا یا۔ یاد کر لے قول اقرار کیتے، وعدے وعدیاں وچوں نال ملایا۔ تیرے حکم وچ جگ چو کڑی بیتے، جگ جگ گئے پندھ مکایا۔ تیرے کھیل تگے ترے گن اپتے، ترے بھون دھنی تیری وڈیا یا۔ تیرے لیکھے دیکھے مندر مسیتے، کعبیاں کھوج کھو جایا۔ تیرے سنگر شبد دی دھار اوتار پیغمبر دیکھے جیتے، پون سواس سواساں نال چلایا۔ تیرا نام کلمہ سُن دے پڑھدے رہے حدیث، صفتاں وچ صلاحیا۔ انت اشارہ دتا بیس پیسے، اک ایسے گئے درڑا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ پنجم چیت کہے بھگتو آئی رت بہار، بسنت لئے انگڑا یا۔ ملیا یار یاراں دا یار، جس دی یاری بے پرواہیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے سدا جگ چار، چار جگ دا لیکھا جھولی پایا۔ اوہ زرگن سرگن کھیل کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوایا۔ اوہ کل کلکی نہکلنکا اوتار، امام اماما نور الاہیا۔ جو سب دی تیج رہیا سوار، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ اکو نام ڈھولا دس کے نام جیکار، تُوں میرا میں تیرا رگ درڑا یا۔ آون جاون لکھ چوراسی وچوں کڈھکے باہر، جم دی پھاسی دے تڑا یا۔ سچکھنڈ دوار اینکار اکو بخشے سچا گھر بار، گرہ مندر اک سہا یا۔ جتھے بن تیل باقی ہوئے اجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگایا۔ سچکھنڈ نواسی سچ سنگھاسن کر تیار،

سچھنڈ دیوے سہایا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ اکلا دین دیا لا تہاڈی پاؤن آیا سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ جس دے حکم وچ دین دُنی لکھ
 چوڑاسی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سارے کرن نمسکار، نو نو لاگن پانیا۔ اوہ اک اکل سچ محلا سمبل بیٹھا دھرم دوار، در دروازہ اک
 کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنچم چیت کہے جن بھگتو کسے دی اشارہ نہ تھری، تھڑے
 تھڑکیاں دے وڈیاں۔ ساچی رنگن چاڑھے گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ جایا۔ پر بھ دوار بھو نہیں کوئی مُنڈا گڑی، تن وجود نہ کوئے پترایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ پنچم چیت کہے پر بھ میری بھگتاں نال اک ارداس، مل مل کے دیاں
 جنایا۔ سد و سنا سب دے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ بنا میننتی پوری کرنی آس، آس نندر دُور کرایا۔ ہر کرنی بند خلاص، بندی توڑ
 تیرے ہتھ وڈیاں۔ ایک نور جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹایا۔ ہر ہر دے بخشنا وشواس، جگت و شیاں توں باہر کڈھایا۔ شبدی سرت پواؤنی
 ۱۶۱۰ راس، گوپی کاہن اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں کرنا آپ تلاش، کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پنچم چیت کہے میرا خوشیاں والا ماس، مست خُماری نام دینی
 چڑھایا۔ تیرا بھگت سہیلا کدے نہ ہوئے اُداس، چنتا غم رہن کوئے نہ پانیا۔ اکو رنگ رنگاؤنا جنگل جوہ ٹلے پر بت پر بھاس، سمنڈ ساگر جل تھل مہیئل
 دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنچم چیت کہے پر بھو میری میننتی کرنی قبول، کامل
 مُرشد دیا کماںیا۔ جن بھگتاں بخشیں چرن دھول، دھوڑی ٹلے خاک رمانیا۔ ست سچ ہووے اصول، نیم زمانتا وچ جنایا۔ ہر جن تیرا پریم کرے قبول،
 قبراں دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ تیرا سندیسہ ہووے مقبول، مہربان دینا جنایا۔ ہر جن کوئی نہ جائے بھول، بھلیاں مارگ لینا لگایا۔ توں مالک خالق کنت
 کنوئل، ہر کرتا اگم اتھایا۔ تیرا پریم پنگھوڑا بھگت سہیلے لین جھول، ہلارا دو جہان جنایا۔ توں مالک خالق پرتپالک اکو کنت کنوئل، خصم خصمانہ نوجوانا
 سری بھگوانا اک اکھوایا۔ ہر جن اُدھارنا تیرا کھیل معمول، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگایا۔ پنچم چیت کہے پر بھو میری آخری آسا، آسا دیاں جنایا۔ تیریاں بھگتاں تیرا ہووے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ خوشیاں وچ

سارے کرن ہاسا، ہستی تک نور الاہیا۔ توں سب دا ہونا داسی داسا، سیوک ہو کے سیوکماںیا۔ جنم کرم دی بدلیں راسا، رستہ اپنا دینا دکھائیا۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ شاہباشا، پاتشاہ اگم اتھائیا۔ میری میننتی قبول کریں ارداسا، دُعا بے پرواہ تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ انتر تیرا ہووے داسا، نواس استھان سری بھگوان جن بھگتاں گرہ اپنا لینا بنائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ رنجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

پنچم میتا ہر ہر سجن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ آد جگادی پردے کجن، پاربرہم پت پر میثور نور الاہیا۔ جس دے نام دماے دو جہان وجن، پُری لوء ناد ناد شنوائیا۔ سو پر ماتم آتم دھار کرائے مجن، تن وجود مائی خاک لیکھا رہے نہ رانیا۔ جگت شرع دی پار کرے حدن، حدود محدود اکو اک دکھائیا۔ جتھے نظر آئے کوئی نہ بدن، بندگی وچوں اکو سیس نوائیا۔ پاربرہم برہم دھار دیوے انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ پرکاش کرے بن سورہ چندن، جوتی جاتا ہو کے ڈگگائیا۔ نام سنائے اگم چھندن، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر بھگت سہیلے لائے انگن، انگیکار آپ اکھوائیا۔ دُوبے در جان نہ منگن، کرپا کرے دُھر داماہیا۔ آون جاون میٹے پنڈھن، درگاہ ساچی آپ ٹکائیا۔ جتھے اکو ایکنکارا چاڑھے رنگن، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ ہر جن بھاگ نہ ہووے مندن، مند بھاگی لئے ترانیا۔ لیکھے لا کے تت پنجن، پنچم دامالک ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ پنچم میتا ہر سوامی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے دُھر داماہیا۔ جو ایہتھے اوتھے سندیسہ دیوے ست نامی، ست ستوادی اگم اتھائیا۔ جس دی منزل اگم رُوحانی، رُوح بُت رنگ رنگائیا۔ ناد شبد دئے دھنکانی، انحد نادى راگ سنائیا۔ امرت رس نچھر دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی کول نا بھی ٹپکائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت سادھ سنت پرانی، پورن برہم پردہ آپ اٹھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا

لہنا دینا تکے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سبیج دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھا مکائے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرچیت کور دے نوٹ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

پنچم کہے میرا لیکھا جگت اولہ، اول اللہ کی درڑائیا۔ میں وساں چوڈاں طبق دے باہر محلہ، محمد آشارہی جنائیا۔ میرا نور ظہور اک اکلہ، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ لہنا دینا جاناں جلاں تھلاں، مہینل پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی دھار ہو کے انتر نرنتر نرگن نور رلاں، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ شبدی دھار شبد پھڑاواں پلا، پکاں دے پچھے بہہ کے اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ پنچم کہے میرا لہنا دینا نال جگ، جاگرت جوت جوت جگائیا۔ میرا مالک سورا سرگ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جو سے اُپر شاہ رگ، نو دوار دیکھن کوئے نہ پائیا۔ کوڑ ترسنا میٹے اگ، تتوت نہ کوئے جلائیا۔ اوہا میلا ہندا نال سب، جگ چوکڑی ریتی چلی آئی۔ کھوجیاں سکے کوئی نہ لہ، بن کرپا ملن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں کہندے نور الہی رب، یامین کہہ کے سپس نوئیا۔ اوہ وسنہارا بھگتاں دی حد، حدوڈ اک سمجھائیا۔ جتھے چیت سنگھ دی جد، یدی اپنا پردہ لاہیا۔ نام نُماری بخش کے مد، مدھر دُھن کرے شنوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ سہائیا۔ پنچم کہے میرا اکو سگلا سنگی، ہر سنگت سنگ بنائیا۔ جو سب توں وکھری رنگت چاڑھے رنگی، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جس دی نام ستار عجب سُرنگی، سُر ت شبد نال ملائیا۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑی لنگھی، سہجگ تریتا دوا پر بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ جو سوربیر بہادر یودھا جنگی، شتر و چھتر دھاری دے مٹائیا۔ جس دی نام کٹار کلجگ دھار وچوں ہون والی ننگی، پردہ نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا لیکھا لہنا دسدا نال فرنگی، فارس دی کھاڑی دے گواہیا۔ جس دی نرگن دھار عیسیٰ نال سندھی، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ اُس دے تھم دی لاؤن والا پابندی، پابند کرے خلق خدائیا۔ جس نوں محمد منیا لہنا دینا دیوے یک

شہسبى، وعدہ اپنا تھم ورتائيا۔ جس جھگڑا ميٺنا پر کرتى پنجهي، پنچم اپنا پردہ لاهيا۔ جس دى هٺھ نہ آوے و نجهي، مہانا سار کوئے نہ پائيا۔ کلجگ کريا کوڑ واسنا کڈھے گندى، انتر نرتر کرے صفائيا۔ پر بھو دانام چپائے بنا بلاں دندى، رسارس نہ کوئے چکھائيا۔ اوہ شرع دى ميٺن والا کندھى، کندھى گھاٹ بيٺھا ڈيرہ لائيا۔ آتم پر ماتم سب نوں بخشنہارا اندى، انند انند وچوں پر گنائيا۔ پنچم کہے سب نے گاؤنا توں ميراميس تيرا چھندى، دوجا راگ نہ کوئے لائيا۔ پر بھ دين ديال سدا بخشندى، رحمت سچ ديوے کمائيا۔ جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، نہہکلنگ نرائن نر، مہاران شير سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے تھم وچ آد جگادى جگ چو کڑى لنگھى، سنجگ تريتو دوا پر کلجگ اپنا پندھ مکائيا۔

* ۶ چيت شهنشاهى سمت ۱۲ پيرا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسياں ضلع امرتسر *

پنچم کہے پر بھ ميٺ دئى دويت، پنجاں تتاں رنگ رنگائيا۔ وست نام کر عنایت، بخشش رحمت اگم کمائيا۔ تيرے تھم دى اكو ہوئے رعيت، سر سکه نہ کوئے اٹھائيا۔ جھگڑا ميٺ دے شرع شرايت، شريعت اپنى اڪ سمجھائيا۔ آتم پر ماتم کر حمايت، ہم ساجن هوکے ويکھ دکھائيا۔ آد جگادى جگ چو کڑى اوتار پينغمبر گرو تيرے ماتحت، بردے بر خوردار نظرى آيا۔ سچ پيار دى نو کھنڈ پر تھي دس دے رھت، پردہ پردياں وچوں چکائيا۔ جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائيا۔ پنچم کہے پر بھ پوتر کر دے تن وجود خاکی، مہربان مہربان ديا کمائيا۔ امرت دھار بن ساقى، جام اگما اڪ پيائيا۔ پورب ليکھامکا دے باقى، اگے اور نہ کوئے درڑائيا۔ چرن پریت جوڑ لے ناتی، سرن بخش سرنائيا۔ توں مالک دھر دا کملاپاتى، پت پر ميشور اڪ اھوائيا۔ کلجگ وچوں سنجگ بدل دے حياتى، جيون زندگى اپنے وچ ملايا۔ جھگڑا ميٺ دے کاغذاتى، اکھراں کرے نہ کوئے لڑائيا۔ اكو علم دس صفاتى، صفه هستى اپنے ليکھے لائيا۔ جھگڑا رہے نہ دين دنى ذاتى، اذاتى ڈيرہ دينا ڈھائيا۔ اٹھے پھر کر پر بھاتى، بھانڈا بھرم بھو بھنائيا۔ جن بھگتاں پچھے واتى، وارث هوکے ويکھ دکھائيا۔ دھر دانام انتر نرتر دے دے سوغاتى، جگت جھولى نظر کسے نہ آيا۔ تيرى دھار اينکار جگ نيتز نہ

جاوے پچھتی، اکھیاں ویکھن کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کر دے لوک ماتی، مہربان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ انتشکرن بدل دے شانتی، گنی اگت باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنچ کہے پر بھ انتر نرتر کر دے اپنا بودھ، بُدھی توں پرے بھو چُکائیا۔ من منسا دے سودھ، سُدی ودی دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ تُوں ٹھا کر سوامی جودھن جودھ، سُر پیر اک اکھوائیا۔ دُئی دویت میٹ وِرودھ، کلجک وِشیاں باہر کڈھائیا۔ کلپنا کوڑ نہ رہے کرودھ، چنٹا چکھا نہ کوئے جلائی۔ تُوں آد جُگادی جودھن جودھ، سُر پیر بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں چرن پریتی بخش دے ساچا لوبھ، جگت لالچ دا انتر لیکھا رہے نہ رانیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سجن سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

پنچ کہے پر بھو جن بھگتاں اندر چاڑھ دے مستی، مستوانے دا لیکھا سنگھ منی پور کرائیا۔ امرت دھار پرگٹا دے لوڑ رہے نہ گنگا گوداوری جمنا سُرستی، تیر تھ تٹ کنارے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایکنکارے پروردگارے سانجھے یارے تیری نظر آوے ہستی، ہست کیٹاں پردہ آپ اٹھائیا۔ کایا دھار تیری بھگتاں وسدی ہووے بستی، محل اٹل اک جنائیا۔ پریتم اپنی پریتی بخش دے سستی، پوجا پاٹھ لوڑ رہے نہ رانیا۔ من کلپنا نو در پھرے نہ نسدی، دوس رین بھجے نہ واہو داہیا۔ سُرتی شبد نال پھرے ہسدی، تُوں میرا میں تیرا خوشیاں ڈھولے گائیا۔ ہر ہردے وڈیائی ہووے تیرے جس دی، صفتی صفتاں نال صلاحیا۔ دھار بخش دے امیوں رس دی، امرت اگتا آپ چوائیا۔ تیری جوت اکالن اپنا مارگ ہووے دسدی، دوس رین بھگتاں بھو چُکائیا۔ کلجک کریا کوڑ ہووے نسدی، تن وجوداں رہن نہ پائیا۔ گھڑی سہنجی کر دے کلجک رین اندھیری مس دی، نور نورانے اپنا چند چکائیا۔ تیری کھیل ہووے اکھنا اکھ دی، اکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنی دھار پرگٹا دے پر تکھ دی، پاربرہم پر بھ اپنا نور کر رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن ساڈا پر بھ میلا ہووے تیرے چرن، پنچم پنچم جوڑ جڑائیا۔ بودھ اگادھی بخش دے سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ تیرا سوہلا ڈھولا گیت بھگت سہیلے سارے پڑھن، راگ ناد جنائیا۔ سرتی شبدی پلو پھرن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے تیری منزل چڑھن، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ توں ہارا بھٹن گھرن، سمرتھ اکھ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں لیکھا مکا دے چوٹی جڑن، جیتن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی سب تیرے پوجن چرن، درگاہ ساچی مل کے وجے ودھائیا۔ جتھے مرن توں بعد پھر نہ ہووے مرن، مر جیوت روپ بدلایا۔ توں کرپا ندھان کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن تیری اکو ہووے سرن، سرنگت اک جنائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر بھمن سنگھ دے گرہ * *

پنچم کہے میں خوشیاں منگ منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا آد جگادی پُرکھ اکالے سدا سنگا، بھگون بھگتاں سنگ بنائیا۔ میٹوں یاد آگیا پچھلا سماں لنگھا، بیتی دھار دھار درڑائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا پریم نال سنگھ رنگا، رنگت تیری دیکھ دکھائیا۔ جس کارن تیرا لیکھ لکھایا پُری انندا، انندا انندا وچوں پرگٹایا۔ منی سنگھ نے من توں باہر گایا چھندا، دُھر دی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ پنچم کہے پر بھو تیرا آد جگادی سچ انصاف، سچ نال جنائیا۔ جھٹ آشانو کے کہے میٹوں کر معاف، ہر نام سنگھ جنائیا۔ جو تن واری بچن کیتے گستان، غصہ جگت جگت جنائیا۔ میرے انتکرن سب کچھ رہیا بھاکھ، بھیو رہیا نہ رانیا۔ اوہ لیکھا ختم کر دے جو آکھی مکھ زبان نال تینی و ساکھ، جگت دھار نال درڑائیا۔ بن تیری کرپا میری لیکھے لگے نہ راکھ، جگت تن رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ مہربانا میں اپنی زندگی وچ نو وار تیرے تن دی پائی پوشاک، نو در دا لیکھا دے مکائیا۔ میرا لہنا دینا اگلا کرنا صاف، ناتا بھائیاں والا تڑائیا۔ کیوں میرے سٹ ڈلارے توں میرا میں تیرا کر دے جاپ، دُھر

دا ڈھولا گائیا۔ تُوں نرگن ہو کے آیا آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ میری پُچھ لے وات، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ ترے گن تت رہے نہ تاپ، ترے گن اتیتے
 دیویں مان وڈیائیا۔ دوہاں دا اکو جگت پتا باپ، اکو تن وجود والی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم آپ ورتائیا۔
 پنچم کہے سنگر کرپا کر گن ندھانے، گنوت تیری سرنائیا۔ بنس سر بنس آپ پچھانے، جگ جیون داتے دیا کمائیا۔ تیرے سمیں کدے نہ ہوئے پُرانے،
 پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ تیرا پیار روپ بنے نہ کدے بیگانے، دُئی نظر کوئے نہ آئیا۔ چرن کول ساچا دے مانے، سچھنڈ واسی اپنے رنگ رنگائیا۔ بیننتی کر
 پروانے، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ میرے لیکھے لالے پینے کھانے، پاربرہم پت پر میثور سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تڈھ بن میری گت کوئی نہ جانے، جانہار
 اک ہو آئیا۔ میں تیرے پیار دا بنیا رہیا پہلوانے، کشتی جگت والی رکھائیا۔ میرے مکھ چوں بچن نکلے نال زبانی، رسنا نال سٹائیا۔ اوہ تیر وجدے رہے
 کانے، کائنات توں باہر دیاں درڑائیا۔ جے آگیوں دھرم دی دھار کر بہانے، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا لہنا دینا پورب رہے نہ وچ جہانے، جگت دا لیکھا رہے
 نہ رائیا۔ سدا میرے کھڑا رہیں سرہانے، سر تیرے قدم ٹکائیا۔ تھر گھر بخشا اک مکانے، مقام اپنا دینا دکھائیا۔ سچھنڈ تیرا نور تک نورانے، نور ظہور
 دینا پر گٹائیا۔ تڈھ بن انت کنت نہ کوئی پچھانے، بے پچھان ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ
 بنائیا۔ سنگر شبد کہے پنچم لیکھے لگا سنگھ ہر نام، ہر ہر اپنے وچ ملایا۔ لیکھا رہیا نہ تن وجود مائی چام، چم درشی دتی بدلایا۔ جس دا لہنا دینا چھٹیا وچوں پنڈ
 گونڈ گرام، ساچے مندر اندر ملے سرنائیا۔ پورب لہنا جھولی پایا تمام، طمع لالچ نہ کوئے رکھائیا۔ کرپا کرے آپ امام، مہربان دھردر گاہیا۔ جس نام
 ندھان پیاونہا جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 شبدی پلو پھڑا ونہارا دام، دامنگیر بے نظیر اک ہو آئیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ سِدھواں ضلع امرتسر منی رام دے گرہ * *

گڈیا کہے میرے جگت نیتز بند، اکھیاں والیو دیاں جنایا۔ میرے انتر اُس صاحب دا انند، جو انند دا مالک اک اکھوایا۔ جس دا ڈھولا گاواں بنا
 بلاں دند، رسنا جگت نہ کوئے ہلایا۔ بنا سور یہ چند توں چاڑھ اپنا چند، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس لیکھے لاؤنا میرا تن سر پر بند بند، بندگی اپنی وچ رکھایا۔
 میں جگت کلا دی دھار وچ پابند، اپنی آسانہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گڈیا کہے
 میں چاروں کُنٹ دیکھیا نال غور، بن اکھال اکھ اٹھایا۔ میرا کرم گیا سور، بن جنم توں جنم ملی وڈیایا۔ میرا لیکھا ہو گیا ہور دا ہور، اور دی اور کار
 بھگتایا۔ بھيو چکا کے تور مور، مورتی دا لہنا دینا مکایا۔ میں کوک پکاراں پاواں شور، سچ سچ نال سنايا۔ جن بھگتاں سب دی پر بھ دے ہتھ وچ ڈور،
 جو مرید و مرشد اپنے رنگ رنگایا۔ جدھر چاہے چاروں کُنٹ وچوں اودھر دیوے تور، ترت اپنا حکم سنايا۔ مینوں دین دنی دا دسیا اندھیرا گھور، چاروں
 کُنٹ چند نہ کوئے چکایا۔ دین مذہباں تکیا کھور، پنچ تت دے پتلے جگت کرن لڑایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 ۱۶۱۷ کھیل آپ دکھایا۔ گڈیا کہے جن بھگتو میں اپنا سینہ کھول دکھایا چھاتی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جتھے دے سب دا مالک کملاپاتی، پت پر میثور ڈیرہ
 لایا۔ بے شک تہاڈی سواساں والی حیاتی، تن وجوداں سو بھاپایا۔ میں کڑی دھار میرا لیکھنا ل میٹیریکل دھاتی، دھول دے اُتے رنگ رنگایا۔ پر ماتم
 میرا اپنے چرنا جوڑے ناتی، رشتہ اپنے سنگ دکھایا۔ میں بنا زبان توں کراں باقی، باطن رہی جنایا۔ دھن بھاگ میری پر بھ پچھی واتی، وارث ہو کے
 ویکھ دکھایا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھانتی، بھيو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمایا۔ گڈیا کہے بھگتو میں اک اک پیر پڈی، سچ سچ نال جنایا۔ تال والیو ایہہ گھڑی سہنجی لٹ دی، لٹیر یو نام لٹنا چائیں چانیا۔ پر بھ درشن نال چپو
 جنت دھار کدے نہ کھٹدی، کھوٹیاں کھرے دے بنایا۔ جس قیمت پالئی میرے بُت دی، بن تن سر پر دتی وڈیایا۔ تہانوں بخشش دتی سچ ست دی،
 ستیو لو انگر انیا۔ اج گھڑی سہنجی بھگت بھگوان دی رت دی، رتڑی اپنے رنگ دکھایا۔ میں و نجانر ہو گئی ابناشی اچت دی، چیتن ہو کے رہی سنايا۔

جس ویلے میں آواز سُنی تُوں میرا میں تیرا تک دی، میرا انترِ نرترِ تخمِ تاثیر گیا بدلائیا۔ میں بنا سیس توں اُس جگدیش نوں جھکدی، جو سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دھار آپ سمجھائیا۔ گڈیا کہے جن بھگتوتت سر پر اپنا تکو، پر بھ سوہنی بنت بنائیا۔ لوک مات پچھانو حقو، حقیقت حقیقت کھوج کھوجائیا۔ اپنا پردہ پر بھ چرن پریتی نال ڈھکو، اوڈھن اِکو سیس رکھائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہ پر بھ دی ڈھٹھو، بن قدام قدم اُٹھائیا۔ سرنگت سرنائی اِکو ڈھٹھو، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جھگڑا چک جائے مندر مسجد شودوالے مٹھو، گروڈوار چرچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو تہاڈے لیکھے لاوے تت اٹھو، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بده اپنا سنگ بنائیا۔ جس دانور ظہور پرکاش لٹ لٹو، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹو، گھٹ بھیت سب دے بیٹھا آسن لائیا۔ بھاگ لگائے کایا مٹو، مٹکی ساڈھے تن ہتھ ویکھ دکھائیا۔ اوہ سب دا مالک خالق چھیمبے جھیور نائی براہمن جٹو، جٹا جوٹ دا لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دی سرن سرنائی اِکو ڈھٹھو، جو ڈھٹھیاں لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سرب کلا سمر تھو، سمر تھ اکھ بے پرواہ اگم اتھاہ اِک اکھوائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں

ضلع امرتسر (کوٹھی اُتے وِ سرام دھام تے) *

گیاراں چیت کہے میٹوں یاد بکرمی اُنی سو اٹھتالی، پورب لیکھا دیاں سنائیا۔ کوئی آئیو نہیں بیٹی باہلی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ منی سنگھ پر بھ دے آگے بنیا سواہی، میننتی وچ سیس نوائیا۔ تیری بھگتی کیتی باہلی، دوس رین بن رسنا ڈھولے گائیا۔ اپنا درس دکھا دے جوت اکالی، پردہ آپ اُٹھائیا۔ تیرا گھر ویکھاں سچّی دھرم مسالی، دھرم دوارا دینا جنائیا۔ پھل لگاؤنا میری ڈالی، پتّ ٹہنی دینی مہکائیا۔ میرا گرہ رہے نہ خالی، بھر پور دینا دکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرانیا۔ گیاراں چیت کہے منی سنگھ ویراگ وچ وہائیاں انجھی، ہننجھو آس ہار بنائیا۔ اپنا
 چھڈ کے بسترا منجی، مٹی خاک اُتے رُل رُل کے ماریاں دھاہیا۔ میٹوں پیار نہیں پر کرتی پننجھی، پنچ تت نہ کوئے وڈیائیا۔ اکو پریتی تیری لگدی چنگی،
 بھاویں مٹی خاک وچ رُلایا۔ نگاہبان ہو کے لاونا انگی، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور
 کرانیا۔ منی سنگھ لیٹ کے اُتے مٹی خاک، آسن سوہنا لیا بنائیا۔ بنا اکھاں توں رہیا جھاک، بن نیناں نین تکائیا۔ اپنے گھر دا کھول کے تاک، پردہ دے
 اٹھائیا۔ جھٹ سنگر شبد دا ہویا واک، واقف کار دتا کرانیا۔ نال ٹائم دسیا عیسیٰ والے کلاک، کلا دھاری تک دُھر دا ماہیا۔ جس دے چرناں پُجھاؤنا اپنا
 ناک، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے پچھلا واک، لیکھا اگلا پور کرانیا۔ آسو اگے چڑھے راک، پون پوناں ویکھ وکھائیا۔ بنا پاکھر زین
 توں مارے پلاک، پلاک وچ دو جہاناں پھرے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔
 گیاراں چیت تھت منی سنگھ نیتراں وہایا نیر، وچھوڑے وچ گرا لایا۔ تک نال کڈھی لکیر، لائن دتی بدلایا۔ اپنے بستر پاڑ کے چیر، مٹی تن اُتے رمانیا۔
 میٹوں زنج کر لے بنا شمشیر، تن وجود لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گیاراں
 چیت کہے شبد سندیسہ آیا پنچ پنچ دی دھار، انک پچونجا دتا بنائیا۔ پنجاں تتاں اندر پنجاں شداں کیتی دھنکار، شبد شبد وچوں سنائیا۔ منی سہاں اٹھ ویکھ
 لے دُھر دا یار، یارانہ تیرے نال جنایا۔ جس آونا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی سیو کمائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، جگ
 چوکڑی سیس نوایا۔ جو سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ آون دا پنچم جیٹھ ہونا اجیار، پری گھنک وجے ودھایا۔ بنا تیل باقی دیپک ہوئے
 ظاہر، ظاہر ظہور کرے شنوائیا۔ پچونجا دن کرنی انتظار، ایہہ لیکھا بے پرواہیا۔ گیاراں چیت کہے میں خوشیاں وچ بن گیا نچار، نچیا ٹیٹیا واہو داہیا۔ انتر
 انتر کیتی وچار، بنا وچریاں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ گیاراں چیت کہے جھٹ منی
 سنگھ نے اپنے اُتے ہور لائی مٹی، تن وجود خاک رنگ رنگایا۔ جاں نیتز میٹے ہاے اُتے دسی ٹپی، بن اکھاں نظری آئی۔ جس دی دھار اگئی چٹی،

جگت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا در آپ سہایا۔ گیاراں چیت کہے میٹوں پنچم جیٹھ آون لگا یاد، منی سنگھ اندرے اندر دھیان لگایا۔ جھک کے کیتا آداب، سیس جگدیش نوائیا۔ جھٹ اگے روپ دس پیا سنگھ مہتاب، جو بنا مہتابیاں کرے رُشنائیا۔ جن پنچہ لایا اوہ مالک آوے پنجاں دا وچ پنجاں، پنچ پنچ نال ملایا۔ جس دے پیار وچ نانک وجائی رباب، تند ستار ہلایا۔ اوہد سب توں وکھرا خطاب، خطا وچ کدے نہ آیا۔ جس بھگتاں کرنی امداد، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گیاراں چیت کہے میٹوں پنچ جیٹھ نے دوبارہ دتا آکھ، آون توں پہلاں دتا سنا یا۔ میٹوں کرنا معاف، غصہ گلہ نہ کوئے جنایا۔ اے وچوں لنگھنا مہینہ وساکھ، پھر میں آواں واہو داہیا۔ میٹوں خوشیاں وچ آوندا ہاس، پریم دے ڈھولے گایا۔ پنچم جیٹھ کہے چیت جی میرا جی کردا میں تیرا دیواں ساتھ، دوہاں دا میلا اگو گرہ مل کے وجے ودھایا۔ چیت کہا، پنچ جیٹھ تہاڈا مالک انا تھاں داناتھ، پُرکھ سمرا تھ بے پرواہیا۔ اوہدے اگے جوڑیئے ہاتھ، جو اگلے لہنے پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ جھٹ منی سہوں کیتا اشارہ، ۱۶۲۰

سچ نال جنایا۔ میں تکیا اگم نظارہ، بن نیراں ویکھ وکھایا۔ جوتی نور دے چمتکارا، بن تن وجود رُشنائیا۔ اوہ آوے وچ سنسارا، پنچم جیٹھ واہو داہیا۔ پھر کھیل کرے اپارا، اپر پر اپنا ویس وٹایا۔ کل کلکی لئے اوتارا، شبدي ڈنک وجایا۔ گیاراں چیت جس ویلے شہنشاہی سمت اک نال اک مل کے اپنی بدل لئی بہارا، بھیو اپنا دے کھلایا۔ پنچ جیٹھ تیرا چیت نال پورا ہووے قول اقرار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ایسے کارن پنچ چیت پنچ چیت دی دھار پنچ جیٹھ بنایا لکھارا، لکھاریاں قلم شاہی رنگ چڑھایا۔ انہاں دوہاں دے ملن نال جگت دی ریتی وچ بدل جانی سب دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ گیاراں چیت کہے میری اونی سواٹھتالی والی رات، منی سنگھ خوشیاں نال بتایا۔ اک ہس کے کیتی بات، پردہ پردیاں وچوں کھلایا۔ جس ویلے کھج انت کھیل کرے آپ، اپنا رنگ رنگایا۔ بن کے دھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اٹھایا۔ میری آسا منسا پوری کرے لوک مات، متا اور نہ کوئے جنایا۔ میرا پورب لیکھا ویکھے کھات، بن اکھراں پھول بھلایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ منی سنگھ کہا جس ویلے شہنشاہی سمت گیاراں جاوے آ، اپنا پندھ
 مکائے واہو داہیا۔ شہنشاہی سمت باراں نوں چڑھے چا، جس دا پروٹھا اپنی دے گواہیا۔ سب دا لہنا دینا دے چکا، لیکھا رہے نہ رانیا۔ نو وار اشارہ کیتا
 شہنشاہی سمت گیاراں کھیلے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ شہنشاہی سمت باراں وچ پنج چیت پنج جیٹھ دا لیکھا اکو رنگ دتا رنگا، گیاراں دی دھار
 نال پرنائیا۔ منی سنگھ دا لہنا دینا دتا چکا، پورب رہیا نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔
 شہنشاہی سمت باراں کہے میرا پروٹھا چیت دا گیا آ گیاراں، اک اک سنگ لینا بنائیا۔ میں پریم نال دیاں اشارہ، سچ سچ سنائیا۔ لکھاریو ہونا ہوشیارا، منی
 سنگھ لکھاری تہانوں رہیا سمجھائیا۔ اکٹھے اٹھو سنگھاسن تے چڑھ جاؤ شبد دا بولو جیکارا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ اپنے چرناں دی دھوڑ سنگر نوں بخشو چھارا، جو
 ٹکے لا کے خوشی بنائیا۔ اوہ تہاڈا بنے بھکھارا، بھکھیا منگے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک
 گوسانیا۔ لکھاریو، اپنے چرناں دی دیو دھوڑی، ٹکے مستک خاک رانیا۔ جن بھگتو رنگت چاڈھو گوڑھی، اتر کدے نہ جائیا۔ منی سنگھ دی لکھت ہووے نہ
 کوڑی، ست سچ دینی بنائیا۔ گیاراں چیت نوں جیہڑی تھلے وچھائی پھوہڑی، پنج جیٹھ نوں ایہہ وی میٹھوں دیوے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لحم اک ورتائیا۔ گیاراں چیت کہے، جن بھگتو سنگر سنگر شبد سدا غریب، جگ جگ غریبی وچ اپنا جھٹ
 لنگھائیا۔ جس دا کھیل سدا عجیب، بیو سکے کوئے نہ پائیا۔ زرگن سرگن دیونہارا ترتیب، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دے وڈیائیا۔ منی سنگھ کہے میرے انتر آیا ویراگ، گیاراں چیت دیاں جنائیا۔ پر م پُرکھ وڈ وڈ کرے بھاگ، بھاگ ہین
 لئے ترانیا۔ جوتی دیپ جگائے چراغ، چار کٹ کرے رُشنائیا۔ ہر ہر دیوں بچھاو نہارا آگ، اگنی تت گوائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی نام
 چوگ چگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در دے وڈیائیا۔ منی سنگھ تیرا لیکھا حساب کیتا پورا، پچھلا رہیا نہ رانیا۔
 آگے سچ دی ساچی بخشے ثورا، تریاتوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت دادے کے نورا، دو جہان پردہ لاہیا۔ جن بھگتاں نام کرے مشہورا، صفت صفتی ڈھولے

گایا۔ جو آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طورا، ترت اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد حاضر حضورا، ہر گھٹ اندر اپنا آسن لایا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ لدھیانہ شہر گردیو سنگھ دے گرہ *

باراں چیت کہے موہے چاؤ گھنیرا، خوشیاں ڈھولے گایا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے میرا، مہربان محبوب ڈھدر گاہیا۔ جس دا وقت سہنجنا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ اکو رنگ رنگائے گروگر چیرا، چیللا گر اپنا روپ درسایا۔ کلج کرپا کوڑ میٹے اندھیرا، اندھ اگیان گوائیا۔ مہربان ہو کے کرے مہرا، محبوب نور الاہیا۔ جس دا نو نو چار پچھوں ہوئے پھیرا، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنا حکم ورتائیا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، بھگت وچھل ڈھدر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں انتر نر نتر نچ آتم لائے ڈیرہ، آسن سنگھاسن پڑکھ ابناشن اک سہایا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ لدھیانہ شہر جوگندر سنگھ بگا دے گرہ *

باراں چیت کہے میرا سندیسہ اگئی پاتر، پترکا بن اکھریں نظری آئی۔ پڑکھ اکالا دین دیالا ڈھدر دا چاتر، چاترک ہرجن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آد جگادی برہم برہمادی پر بھ پرگٹ ہووے بھگتاں خاطر، خطرہ دین دنی تجایا۔ کلج رین میٹے اندھیری راتر، رٹڑی اپنے نال مہکایا۔ نام ندھانا دے کے وست سچ ماتر، من مت بدھ دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا، چیت کہے میرا دوس دہاڑا باراں، نرگن سرگن مل کے وجے ودھایا۔ اک دو دی اگئی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول سو بھاپایا۔ کرپا کرے پڑکھ اکالا پروردگارا، سانجھیا ر

اگم اٹھاہیا۔ بھگت سہیلا بن کے میت مرارا، ساجن ہو کے دیکھے چائیں چانیا۔ لوک مات ست ستوادی ہو کے پاوے سارا، برہم برہمادی پردہ آپ اٹھایا۔ بھگت وچھل بن گرور گردھارا، گہر گبھیر بے نظیر دھر دا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچی سرکارا، پاتشاہ شہنشاہ اگم اگمرا اک اکھوایا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ کھیر و ضلع سنگرور گر بھج کور دے گرہ *

سنگر شبد جن بھگتاں بخش نام ٹھاری، انتر نر نتر اپنی دیا کمایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھ اگمی دھاری، دھرم دی دھار اینکار پروردگار آپ درڑایا۔ بھاگ لگا محل اٹل اٹل اٹاری، تن وجود حق محبوب اپنی دیا کمایا۔ دیا باقی کملاپاتی نرگن نور جوت کر اجیاری، اندھ اندھیرا رہن کوئے نہ پانیا۔ شبد دھن ناد دے سچی دھکاری، انحد نادى ناد سنايا۔ امرت بخش اگم اٹھنا ڈھاری، کلجگ اگنی تت بھجایا۔ ٹوں شہنشاہ شاہو بھوپ سکداری، دو جہاناں مالک خالق اک اکھوایا۔ تیرے حکم دی سارے کرن داری، تابعداری وچ سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد جن بھگتاں چاڑھ اگم رنگ، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہو سنگ، سگلے سنگی بہرہ رنگی اپنا پردہ دے اٹھایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی دھر دی ساچی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد جن بھگتاں بخش دے اپنی مستی، نام ٹھاری دے چڑھایا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے دکھا دے ہستی، ہست کیٹاں پردہ آپ اٹھایا۔ سچ کہانی جنادے اکتھنا اکتھ دی، جگت کتھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیری کھیل سدا پڑکھ سمرتھ دی، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ ہر جن آسا پیاسی اکو وتھ دی، دست امولک کایا گولک اک ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ سنگر شبد جن بھگتاں کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرانیا۔ بھیو چکا دے آپا آپ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ ٹوں نرگن نرگن سب دامائی باپ، پتا پڑکھ اکال اک اکھوایا۔ ٹوں

میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس دے جاپ، رسنا جہوا ڈھولا کہن کچھ نہ پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد جن بھگتاں بخشے چرن دھوڑی، ٹکے ڈھر دے خاک رمانیا۔ انتر نرنتر واسنا رہے نہ کوڑی، مایا ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگاد نوڑی، نور نورانہ اک اکھوایا۔ سب دی لیکھے لہنے دینے لا مزدوری، جو دوس رین تیرا نام دھیایا۔ کلجگ انت سری بھگونت غریب نمائیاں آسانسا کر دے پوری، پاربرہم پت پر میثور دے درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پندھ مکائے نیرن دوری، دور ڈراڈا ہر جن دیکھے چائیں جانیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دھوری شہر ضلع سنگرور مادھا سنگھ، امرجیت کور، بلجیت سنگھ دلجیت سنگھ دے گرہ *

۱۶۲۲

دھرنی کہے پروردگار میری دروہی، دو جہاناں مالک خالق تیری اوٹ تکایا۔ بھگت سہیلا جگت جہان دے سے کوئی کوئی، کوٹ کوٹی کوٹاں وچوں نظری آیا۔ کلجگ سرشی درشی مایا ممتا وچ موہی، مہربان محبوب تیرا میل نہ کوئے ملایا۔ غریب نوازے سرتی سرت اٹھے نہ سوئی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شبد ستار نہ کوئے ہلایا۔ پر م پڑکھ پر ماتم میری تیرے آگے اک عرضوی، آرزو خواہش تمنا تیرے چرن کول ٹکایا۔ آہ تک لے میرے اتے اوتار پیغمبر گرو دے کے گئے پیشینگوئی، پیشتر تیرا بھوکھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا ملے کسے نہ ڈھوی، در دوار ایکنکار سو بھا کوئے نہ پایا۔ چار جگ دے شاستر بن اکھیاں رہے روئی، بن نیتز لوچن نین نیر وہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ سلطان، شاہو بھوپ تیری سرنایا۔ سچکھنڈ نو اسی ہونا نگاہبان، بن نیناں نین اٹھایا۔ دھرم دارہے نہ کوئے نشان، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ سرتی شبدی میلا ہووے نہ ڈھر دے رام، آتم پر ماتم تیرا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ چار گنٹ کلجگ کوڑ پھرے شیطان، شرع چھری جگت ہتھ اٹھایا۔ میں دیکھ دیکھ ہوئی حیران، حیرت اندر میری تیرے آگے ڈھایا۔ جدھر تکاں جوٹھ جھوٹھ پھرے شیطان، بن قداماں بھجیاں واہو داہیا۔ توں

۱۶۲۲

مالک میرا مہربان، محبوب تیری اوٹ تکایا۔ اوتار پیغمبر گروآں نام سندیسے دتے پیغام، کلمے کائنات درڑایا۔ کلجگ انت سری بھگونت لیکھا جانے جیو
 جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشانیا۔ تیرا لہنا دینا دھرنی دھرت دھول دھول چکاوے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں جھکنے زمیں اسمان،
 چوڈاں لوک چوڈاں طبق برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سپیس نوایا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے بال نادان، نئے نچے نرگن سرگن نرگن
 سرگن رنگ سمایا۔ اوہ شاہو بھوپ شہنشاہ سلطان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے
 میرے پر م پڑکھ سلطانے، ست ستوادی تیری آس تکایا۔ کرپا کرگن ندھانے، گہر گہیہر گور میرا لیکھا پور کرایا۔ کلجگ کرپا کوڑ میٹ نشانے، نشانہ
 سری بھگوان اپنا اک سمجھایا۔ سنجگ ست دھرم کر پردھانے، نام امولک اگم اتھاہ آپ ورتایا۔ مانس مانو مانکھ آتم دھار تیتھوں رہن نہ بیگانے، پر ماتم
 ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا مندر کایا اندر اگم دس استھانے، بھومکا اکو اک سہایا۔ جتھے شبد ناد تیرا سنن دھنکانے، انحد ناد ناد جنایا۔ دیا باقی کملا پاتی
 جوت جگا مہانے، نور نورانے نور ظہور دے دکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا نام کلمہ اکو گائے ترانے، تریا توں باہر اپنا پردہ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں آد جگاد دی تیری منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مانو ذاتی گڑھ
 توڑ دے ہوئے، ہنگتی، ہنگ برہم پاربرہم دینا سمجھایا۔ میل ملاؤنا ساچی سنگتی، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ذات پات راؤ رنک نظر کوائے نہ آئی۔
 توں بودھ اگادھا بنا اکھراں توں پنڈتی، نراکھر دھار اینکار دینی سمجھایا۔ آسا ترسنا کوڑ میٹنی من دی، منسا موہ نہ کوائے ہلکایا۔ شرع شریعت رہے کوئی نہ
 تن دی، وجود محبوب حق دینا سمجھایا۔ سرن بخشنی اکو سنگر شبد گو بند سورے چن دی، چند چاندنی کر رُشانیا۔ بھيو کھلاؤنا سرشی درشی آتم دھار برہم
 دی، پاربرہم پردہ آپ اٹھایا۔ جگت واسنا خواہش رہے نہ چم دی، چم درشی دینی گوایا۔ پون سواس تکی دمی، دامنگیر آپ ہو جایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کرپا کر مہان، مہما کتھ کتھ جنایا۔ تیرا اکو نام کلمہ
 ہوئے پردھان، دو جہانان وجے ودھایا۔ وشن برہما شو دیوت سر ڈھولے گان، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ کلجگ کرپا کوڑ مٹے نشان، میرے اُتے نو

۱۶۲۵

۱۶۲۵

ست رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچا سچ کر پردھان، پردھانگی اکو ہتھ پھرائیا۔ اکو تیری منزل حقیقی چڑھن سکھ مُسلم ہندو اکو دھرم ہووے ایمان، دوجا
 ایشٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ توں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی گھٹ گھٹ جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا پورا کرنا مانگت ہو کے منگاں دان، ساچی بھچھیا ڈھر دی اچھیا دھرنی
 دھرت دھول دھول دھرم دی دھار اینکار پروردگار سانجھے یار بن ہست کولان بن دست دستگیر بے نظیر لاشریک میری جھولی دینی پائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ برنالہ شہر شام سنگھ دے گرہ ضلع سنگرور *

دھرنی کہے پر بھو میں نمائی دھول، دھرت دھول ہو کے سیس نوائیا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی پورا کر دے قول، اقرار نامہ ویکھنا چائیں
 چائیا۔ توں بودھ اگادھا بڈھی توں پرے اگتا رول، جس دی ویدیا دو جہان سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں آپ اپنا تیرے چرن کول گھولی رہی گھول، گھائل ہو
 کے سیو کمائیا۔ میرے پر م پڑھ پر ماتم میرا بھار کر دے ہول، سیس جگدیش بوجھ رہن کوئے نہ پائیا۔ نرگن داتے پڑھ بدھاتے میٹوں کر اڈول،
 سائتک ست ست کرائیا۔ سچ دوارا اینکارا اگم اگے اگتا ایکا کھول، خالق خلق مخلوق، اپنا رنگ رنگائیا۔ ست ستوادی اپنا تول تول، ترازو نام کنڈا اکو اک
 اٹھائیا۔ سچ دوارا میرے اُتے کھول، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو نعرہ بول، انبولت دینا سمجھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن وسنا کول،
 کایا کئی اپنا آسن لائیا۔ پنچ وکارا میرے اُتے کرے نہ گھول، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ توں پیما پریتم میرا سندر ساول سول، سانوریا
 تیرے اگے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے پنا نیناں، لوچن اکھ
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں نمائی جگ جگ تیرا بھانا سہنا، سہہ سہہ اپنی خوشی بنائیا۔ تیرے حکم وچ سچ سوامی رہنا، انترجامی در تیرے سیس نوائیا۔
 تیرے چرن کول دھول ہو کے بہنا، دوجا در نظر کوئے نہ آئیا۔ توں نرگن داتا میرا ساک سینا، سجن اک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو بالمیک لکھیا

باہر رمانا، بن اکھراں اکھر درڑا گیا۔ تیرا پیار نہ رہے طرفینا، طرفداری وند نہ کوئے وندایا۔ سبج سہیلا اک اکیلا بنا ساک سینا، متر پیارا میت اک
 اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا تک لے آپ، دوسراوٹ نہ کوئے
 نکایا۔ توں آد جگادی ڈھر دا باپ، تڈھ بن جمن والی کوئے نہ مایا۔ تیرا ایٹھے اوٹھے دو جہاناں پر تاپ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ میں کوک
 پکاراں دھرنی دھول لوک مات، دھول ہو کے دیاں ڈھانیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت میرے اوتوں میٹ اندھیری رات، سبجگ ساچا چند کرنا رشنا گیا۔
 جھگڑا رہے نہ ذات پات، پت پر میثور ہونا آپ سہایا۔ اکو سندیسہ فرمانا دے دے لوک مات، پترکا اپنی دینی جنایا۔ میرے بھگونت انت کنت بچھ
 میری وات، بھگون ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سچ پریتی چرن کول جوڑ اپنانا، رشتہ فرشتیاں باہر سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکانیا۔ دھرنی کہے پر بھو نرگن دھار لالے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ میری سچ سہا پلنگ، بنا پاوا چول دے وڈیایا۔ بنا باڈیاں
 چاڈھ دے رنگ، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ سدا سہیلے وسنا سنگ، سنگی بہہ رنگی اپنی دیا کمائیا۔ میں نمائی ہو کے منگاں منگ، کو جھی کملی خالی جھولی دینی
 بھرائیا۔ میرے اٹے سبجگ تریتا دوپر گئے لنگھ، کلجگ انتم ویلا گیا آ گیا۔ تیرے کول سب توں دکھرا انوکھا ڈھنگ، تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ اکو نام ندھانا
 سیری بھگوانا میرے اٹے و جا مردنگ، دو جہاناں کر شنوایا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا میرے اوتوں کڈھ ملنگ، چار کنت لیکھا دینا مکایا۔ لہنا دینا پورا کر دے جمن
 سرتی گوداوری گنگ، گنگوتری بیٹھی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکانیا۔ دھرنی کہے پر بھو
 میرے محبوب نوجوان، محبان تیری سرنا گیا۔ میری بیننتی کر پروان، بے عیب نور الاہیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ میں بالی بدھ
 آنجان، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ نوکھنڈ میرے ویکھ شرع ہوئی شیطان، ست وچ نہ کوئے سما گیا۔ نوست بے ایمان، بیوہ روپ دے خلق خدا گیا۔ قائم
 رہیا نہ دھرم ایمان، عمل حق نہ کوئے کمایا۔ توں سنگر داتا میری بیننتی کر پروان، پر م پڑکھ تیری وڈیایا۔ ست دھرم دا میری جھولی پا دے دان،
 وست اٹل آپ ورتایا۔ لہنے دینے لیکھے پورے کر دے جو سییا نوں کہہ کے گیا رام، رادھا کرشن گیا سمجھانیا۔ جو پیغمبراں دتے پیغام، بن اکھراں

اکھڑ درڑائیا۔ جس کارن زِ رِ گن منتر چلایا ستنام، منتر ست سچ سمجھائیا۔ جس دھار وچوں گوہند فتح ڈنک وجایا آن، فاتحہ کرنا خلق خدائیا۔ اکو تیرا
 حکم ہووے زِ میں اسمان، زِ میں زماں دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں بال آنجانی تیری چرن دھوڑی خاک آئی رمان، بن مستک لواں جُھہائیا۔ پرم
 پُرکھ پرماتم میری بیننتی کر پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر رہی سناٹیا۔ میرا سندیسہ کوئی سُن سکے نہ سروں کان، تن وجوداں سمجھ کچھ نہ پائیا۔
 توں آد جُگادی جانی جان، جانہار تیری وڈیائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک رحیم رحمان، مہربان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ڈھر داور، نہہکنک زراٹن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن میری کرے نہ کوئے پچان، بے پچان میرا لہنا پور دینا کرائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سنگرور شہر ہر بنس سنگھ دے گرہ *

۱۶۲۸ سنگر شبد سدا دیاو، دین دیاں دیا نڈھ ٹھا کر اک اکھوائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی بنے کرپالو، کرپا نڈھ نوجوان سری بھگوان بے پرواہیا۔ جس دا
 کھیل جُگ چوکڑی بے مثالو، مسل اصل سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا حکم سندیسہ فرمان کلجگ انتم ہووے چالو، چارکٹ دہ دشا ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جو
 لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انت سمبھالو، سمبل دا مالک اکو حکم ورتائیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا نانک سُت کالو، اکل کل دھاری پروردگاری
 سانجھیا نور اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد دیا نڈھ ٹھا کر، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔
 جو آد جُگاد گہر گمبھیر گونتا وڈ ساگر، تٹ کنار نظر کوئے نہ آتیا۔ جو نام نڈھانا وچ جہانا اک ونج کرائے بن سوڈاگر، سچ وست بن دست آپ پھڑائیا۔
 جن بھگتاں زمل کرم کرے اُجاگر، درمت میل انتر زمرتن وجوداں کرے آپ صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک اک گوسائیا۔ دین دیاں پر بھو سچ سوامی، ست ستوادی برہم برہمادی اک اکھوائیا۔ زِ رِ گن سرگن سرگن زِ رِ گن ہووے انترجامی، انتشکرن ویکھے
 خلق خدائیا۔ جو آتم پرماتم پاربرہم برہم ناتا جوڑے باہمی، ایش جیو جگدیش اپنا رنگ رنگائیا۔ جو نیت نوت سدا سدا ہووے نہکامی، نہچل بیٹھا آسن

لایا۔ سو پڑھ اکالا دین دیا کھجک میٹے رین اندھیری شامی، شمع نور نور جوت کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی کوڑی کر یا لاپے غلامی،
 شرع زنجیر دے کٹائیا۔ ایکا بخشے گنوتا نام گن ندھانی، وست امولک کایا گوک آپ ٹکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کھیل کرے مہانی، مہما کتھ کتھ سٹائیا۔
 امرت رس نجرنا بوند سوانتی دیوے پانی، نا بھی کول کول اٹائیا۔ شبد ناد دُهن آتمک بخشے سچ دُھکانی، مدھر دُهن آپ جنائیا۔ دیا باقی کملا پاتی جوت
 جگائے نورانی، نور نورانہ نوجوانا شاہ سلطانا اکو نظری آئی۔ میرا لہنا دینا لیکھا ویکھے جگت جہانی، اندج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی پھول بھلایا۔ جودھا
 سورپیر بن بلوانی، بلدھاری اپنا حکم ورتائیا۔ مہربان محبوب ہو کے سچ کرے مہربانی، مہبان بیدو اپنا کھیل کھلایا۔ اکو منزل حق دس رُوحانی، رُوح بُت دا
 پردہ دے چُکائیا۔ جھگڑا میٹے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اندروں دے بدلایا۔ شاہو بھوپ بن سلطانی، سنگر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسائیا۔ سنگر دین دیاں سدا دُکھ بھنجن، بھو ساگر پار کرایا۔ جن بھگتاں دھوڑی چرن کرائے مہن،
 ۱۶۲۹ دُرمت میل اندر باہر رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بنے سجن، سگلا سنگی بہہ رنگی اک اکھوائیا۔ نیتز نام ندھانا پاوے انجن، نچ لوچن نین کرے رُشنائیا۔ دین
 دُنی دی پار کرائے حدن، حدود اپنی اک درسائیا۔ جتھے دیک جوتی بن تیل باقی جگن، کملا پاتی نرگن دھار کرے رُشنائیا۔ ہر بھگت سہیلے سچ پیار وچ
 کرے مگن، نام خُماری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک دکھائیا۔ سنگر دیاں آد جگاد، جگ چو کڑی
 دیا کمائیا۔ جس دالہنا دینا برہم برہما، برہمانڈ ویکھے چائیں چائیا۔ جو نرگن ہو کے سرگن دیوے داد، وست امولک نام ندھان اگم ورتائیا۔ جس نوں رسنا
 جہوا انتر نتر سارے رہے ارادھ، سوہلے ڈھولے صفتاں والے گائیا۔ اوہ پڑھ اکالا دیاں موہن مادھو مادھ، مدھر دُهن دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد انت جگا جگت بن اکھراں والی یاد، حرف
 حروف جگ نیتز نظر کوئے نہ آئی۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سُرندر کور دے گرہ پنڈ چھوٹا کوماجرہ ضلع سنگرور *

سنگر شبد کہے دھر حکم سچی سرکارا، آد جگاد برہم برہما چلیا آئیآ۔ سو پڑکھ نرنجن دیونہارا میت مُرارا، ہر پڑکھ نرنجن پردہ اوہلا آپ چُکائیآ۔ ایکنکار
سد پاونہارا سارا، آد نرنجن بودھ اگادھ کرے جنائیآ۔ ابناشی کرتا ویکھے وگسے ویکھنہارا، سری بھگوان نوجوان مرد مردان اپنا بھیو چُکائیآ۔ پاربرہم پت
پریشور پاوے سارا، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا حکم ورتائیآ۔ سنگر شبد لہنا دینا جانے سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیآ۔
پورب لیکھا تکے پیغمبر گر اوتارا، چار جگ دے شاستراں کھوج کھوجائیآ۔ شاہو بھوپ بن وڈ سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جاتا ہو کے ہوئے
ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیآ۔ کلجگ کریا کوڑ میٹے پسارا، اندھ اگیان دئے مٹائیآ۔ ست سچ دئے ادھارا، دھرم دی دھارا اک سمجھائیآ۔ چار ورن
اٹھاراں برن کریا کرے آپ نرنکارا، نرور ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لیکھا جانے جیو جنت پاربرہم پت پریشور نرنجن سرگن لے
اوتارا، اوتری ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ جس دا لیکھ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، جگت و دیا عقل بدھی بھیو کوائے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانتی، بھیو ابھید سمجھ کسے نہ آئیآ۔ کلجگ اتم میٹے اندھیری راتی، رُتڑی دھر دے
حکم نال مہکائیآ۔ ستجگ ساچی سچ کرے پر بھاتی، سندھیا لیکھا رہے نہ رائیآ۔ دین دنی جھگڑا میٹے کاغذاتی، شرع شریعت ونڈ نہ کوائے ونڈائیآ۔ اتم پر ماتم
پاربرہم برہم جوڑے ساچا ناتی، ایش جیو جگدیش بھیو آپ گھلایآ۔ کریا کرے ہر کملاپاتی، پت پریشور دھر درگاہیا۔ جن بھگتاں امرت بخشے بوند سوانتی،
بھجر بھجرنا آپ بھرائیآ۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیآ۔ انت کنت بھگونت نرنجن ہو کے بچھے واتی، سرگن
اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا گمی داتی، نام
ندھانا نوجوانا سری بھگوانا سر شئی در شئی اندر آپ لکائیآ۔

۱۶۳۰

۱۶۳۰

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلپ کور دے گرہ پنڈ سنام ضلع سنگرور *

دھرنی کہے دھرم دی دھار بخش دے دھوڑی، ٹکے نام خاک پاکی پاک دے لگایا۔ دین دیاں دیاں دے میرے اتوں کلپنا میٹ دے کوڑی، کوڑ
 گڑیاں جگت بُریار وچ سنسار رہن کوئے نہ پائیا۔ دین دنی پتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھی، پت پر میثور پاربرہم در تیرے اوٹ تکایا۔ زرگن سرگن
 ساچی رنگت چاڑھ دے گوڑھی، نوست برہم مت متوت اتر کدے نہ جانیا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان سنگر شبد اکو میرے اُتے کرے مشہوری،
 مشورہ تیرا تیرے نال رکھایا۔ نام خُماری ایکنکاری پروردگاری دے سروری، سرت اکال مورت اپنے نال ملایا۔ دین دیاں درد ڈکھ بھے بھنجن تیرا درشن
 ہووے حضور، حضراتاں دے مالک خلق دے خالق نور نورانے نور دینا چکایا۔ آتم پر ماتم پنڈھ مکا دے نیڑ دُوری، منزل منزل اپنا بھیو گھلایا۔ میری
 آسا منسا انت کنت بھگونت کر دے پوری، پاربرہم برہم اپنا بھیو گھلایا۔ توں شاہو بھوپ سلطان سرب کلا بھر پوری، سمر تھ اکھ اگم اتھاہ اک اھوایا۔
 جلوہ گر نور نورانے آسا منسا ویکھ لے جو آشار کھی کوہ طوری، موسیٰ مسلسل کی گیا درڑایا۔ جس کارن عیسیٰ تیرا جلوہ تکیا نوری، بن نیت لوجن نین درشن
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا تک لے جگ، جاگرت جوت بن
 ورن گوت دھیان لگایا۔ میرے شاہو بھوپ سرگ، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ تیری سرشی درشی وچوں تیرے نالوں ہوئی الگ، آتم پر ماتم تیرے رنگ
 نہ کوئے سمایا۔ مانو ذاتی ہنس بنی گگ، کریا کوڑ نال ہلکایا۔ پنچ وکارا گھر گھر لگی اگ، اگنی ت نہ کوئے بھجایا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میری اکو اک
 منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ہرجن بھگت سہیلے لالے انگ، انگیکار آپ اک اھوایا۔ مانس جنم ہون نہ دینا بھنگ، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ آتم سچ
 سہا پلنگ، سکھاسن اکو اک وڈیایا۔ جتھے تیرے نام دا وجے مردنگ، انحد نادی ناد شنوایا۔ امرت رس ملے بنا سرتی گنگ، گوداوری لوڑ رہے نہ رانیا۔
 سچ دوارا ایکنکارا اکو لنگھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ میں کلجگ انت سری بھگونت ہوئی تنگ، تنگ دست دے لوکایا۔ گھر گھر تیرے نام دی ہوئی بھکھ
 ننگ، سچ وست نہ کوئے ورتایا۔ کسے بھیو کھلے نہ برہم ہنگ، پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ میرے اُتے سنجگ تریتا دوا پر پچھے گیا لنگھ، کلجگ انتم لہنا

دے چکائیا۔ کوڑ گڑیا را میرے اُتوں میٹ دے جنگ، بن شستراں شترؤ آں کر صفائیا۔ تیرے نام دانو کھنڈ پر تھی وجے اک مردنگ، ڈھولا سوہلا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے جگدیشے، جگدیش تیری سرنائیا۔ نرگن دھار اوتار چو پیسے، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ لہنا دینا تک لے بس اکیسے، اکل کل دھاری پردہ آپ اٹھائیا۔ دھر حکم دیاں ویکھ حدیشے، جو حضرتاں گیا جنائیا۔ لہنے دینے تک لے راگ چھتیسے، شہنشاہ ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تاج رہیا کسے نہ سیسے، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ کرپا کوڑ سب نے نشے پیتے، پیت پیتمبر سپس نہ کوئے لکائیا۔ سب دے لہنے دینے پورے کر جو قول اقرار کیتے، وعدے وعدیاں وچوں ویکھ دکھائیا۔ پیغمبراں دے سمیں میرے اُتے پیتے، پچھلے لیکھے رہے مکائیا۔ دین دنی دی تک لے نرگن دھار پیتے، نیتیاں نظر کوئے نہ آئیا۔ جگڑا میٹ دے مندر مسیتے، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دین دنی گائے گیتے، گیت گوہند اک درٹائیا۔ سب دا انتر نر نتر پوت کر پت پُنتے، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ ہر جن کر دے ٹھانڈے سیتے، کلجگ اگنی اگ بُجھائیا۔ جن بھگتاں سدا وسنا چیتے، چت وت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ ست ستوادی بنا پیتے، ۱۶۳۲ متر پیارے اپنا بھو چکائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ وچوں سنجگ دھرم دی بدل دے ریتے، ریتیاں تیری تیرے ہتھ وڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوٹن کوٹ جگ چو کڑی میرے اُتے پیتے، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھانچلا ضلع سنگرور *

دھرنی کہے پر بھو میری بیننتی چو داں چیت، چو داں لوک چو داں طبق چیتن سب نوں دے کرائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر اوتار پیغمبر گر اکو دس ہیت، ہتکاری ایکنکاری پروردگاری ہو کے دیا کمائیا۔ نج آتم پر ماتم نظر آویں نیتن نیت، نر نرائن بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چو کڑی میرا کھیل ویکھ لے لکھ چو اسی کھیت، کھتری براہمن شو در ویش پھول بھلایا۔ پروردگارے سانجھے یارے تڈھ بن کھولے کوئے نہ بھیت، پردہ

پاربرہم برہم سکے نہ کوئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پر م پُرکھ کرپالے، کرپا ندھان تیری سرنائیا۔ دیناں بندپ دین دیا لے، دیندھ تیری وڈیائیا۔ میں جگ چوکڑی تیری گھالن رہی گھالے، سَجگ تریتا دوا پر اپنی سیو کمائیا۔ پت پر میثور ندھ بن میری سُر ت نہ کوئے سمجھالے، سمبل دے مالک سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میرا لہنا دینا اوتار پیغمبر گر کر کے گئے تیرے حوالے، احوال اور نہ کوئے جنائیا۔ پاربرہم پت پر میثور میرے دُرمت میل داغ دھو دے کالے، کلجگ کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوانا دس دے سکھالے، سَت ستوادی برہم برہادی ہو کے پردہ لاہیا۔ ترے گن مایا ترے گن اتیتے ترے بھون دھنی توڑ جنجالے، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ سچ دوارا وچ سنسارا اک دسا سچّی دھر مسالے، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ پھل لگا دے میرے چوراسی والے ڈالے، پت ٹہنی سرب دے مہکائیا۔ میری اکو بینتی اک سوالے، منسا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا پورا کر دے لیکھا، کھت بھوکھت نال ملایا۔ کلجگ کرپا کوڑ میٹ بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے مُلا شیخا، مسانکاں لہنا دینا چُکائیا۔ اکو اک اگم اگڑے میرے اُتے دے سندیسہ، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں مالک نر نریشا، نر نران نور الاہیا۔ جگ بدلنا تیرا پیشہ، پیشین گونیاں وچ اوتار پیغمبر گر گئے درڑائیا۔ توں آد جگاد سدا رہیں ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ تینوں جھکدے وشن برہما شو گنیشا، گنپت بیٹھا سیس نوائیا۔ میں چاہندی میرے اتوں کرپا میٹ کل کلیشا، کل کلکی تیرے اگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا سہا دے بنک، نوست اپنا رنگ رنگائیا۔ جوت نور چکا دے نہکلنک، کل کلکی تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا نام ندھانا دو جہاناں سری بھگوانا وجے ڈنک، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر زمیں اسماناں آپ جگائیا۔ میرے مہربانا میرے اتوں جھکڑا میٹ دے راو رنگ، مانو مانس مانگھ اکو رنگ رنگائیا۔ شبد انادی برہم برہادی لا دے تنک، سرتی شبد نال اٹھائیا۔ اوہ وعدہ پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا جنک، بن اکھراں اکھرنائیا۔ تیرا لہنا دینا بار انک، انک کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دنی دا پھیر دے من کا منک، منسا کوڑی

دے مٹائیا۔ ہر جن ہر بنا لے اپنے سنت، سنگر ہو کے دیکھ دکھائیا۔ آتم پر ماتم دھار بنا لے جنت، کنت کنتوہل اکو اک اکھوائیا۔ تن وجوداں مائی خاک چاڑھ دے رنگت، رنگ رنگیلے دیا کمائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بنا لے ساچی سنگت، پاربرہم برہم میل لے ملائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بدھی توں پرے دے سمجھائیا۔ میری در دوارے ایکنکارے تیرے منت، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ انت اخیر بے نظیر میری میٹ دے چنت، چنتا چکھنا نہ کوئے جلائیا۔ میرے وچ کلج بھار چکن دی رہی نہ ہمت، حوصلہ اپنا بیٹھی ڈھاہیا۔ سچھنڈ نو اسی پرکھ ابناشی آ جا لوک مات دی میری سمت، چارگنٹ دا لیکھا دے مکائیا۔ نوست تیرا رہے کوئی نہ نندک، نرگن نرور اپنا رنگ لینا رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ست پیار نرگن دھار آپ اپنا بخش دے وچ ہندوین ہندک، ہند ہند دے مالک نرند تیری بے پرواہیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ چھا جلا ضلع سنگرور *

دھرنی کہے پر بھو میرا پورا کر دے گھاٹا، نام ندھان سری بھگوان اتوٹ اٹھ دے ورتائیا۔ امرت رس تن وجوداں بخش اگما باٹا، بوند سوانتی کول نا بھی نہجھر جھرنا دے جھرائیا۔ سچ دوار ایکنکار نوست کھول دے ہاٹا، نام ندھان نوجوان سری بھگوان اک ورتائیا۔ سچ سرور دین دیال دا اکو تیر تھ ہووے تاٹا، کنارے گھاٹ اکو سو بھاپائیا۔ پرکھ اکالے دین دیالے میری انم کلج دیکھ لے واٹا، پاندھی ہو کے بھجی واہو داہیا۔ سچ سھنجنی پوتر رہی کوئی نہ کھاٹا، کھٹیا میا تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ میں ویراگن جگت تیاگن میرا گھلا تک لے جھاٹا، مینڈھی سیس جگدیش نہ کوئے گندا ئیا۔ کلج کریا کوڑ کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ ست دھرم دا ہر ہر دے اندر پیا سناٹا، کریا کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ تیرا نور ظہور جوتی جاتے نظر نہ آئے وچ للاٹا، دھوڑی خاک پاکی پاک مستک نہ کوئے رمائیا۔ بن رسنا جھوا تیرا رس سکے کوئی نہ چاٹا، چینک وچ دے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دُھر دے مالک دیا کمائی۔ دھرنی کہے میرے پروردگار، مہربان محبان بیدو تیری آس تکائی۔ آد جگادی سانجھے یار،
 یخنمزو زے نُور نُور نُور الاہیا۔ میں دھرتی مٹی خاک تیری قدم بوسی وچ کراں پیارا، پیار مُجّت تیری اِکو نظری آئی۔ میرے اللہ اگم اتھاہ انت کنت
 بھگونت میری آکے پاسارا، مہاسار تھی تیرے اگے واسطہ پائی۔ نوست بن نیز لوچن نین تک اندھیارا، اندھ اندھیرا سکے نہ کوئے مٹائی۔ چار جگ دے
 شاستر کرن پکارا، پُنه پُنه سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا بھار کر
 دے ہولا، دھول ہو کے سیس نوایا۔ توں آد جگادی اِکو مولا، مالک خالق پر تپالک نُور الاہیا۔ تیرا سب دے نال اقرار قول، وعدے پورب تکیں چائیں
 چانیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کرشن سانول سولا، سانوریا ہو کے گیا درڑایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کجگ انت سری بھگونت جوتی جاتا ہو کے بدلے اپنا
 چولا، چوہی پریتم اپنا کھیل کھلایا۔ انتر نرتر نام ندھان سری بھگوان توں میرا میں تیرا دے ڈھولا، سوہلا کلمہ کائنات درڑایا۔ ست ستوادی برہم
 برہمادی شبد انادی ہوئے وچولا، جگ جنم دے وچھڑیاں میل ملایا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر رہن نہ دیوے اوہلا، بجر کپائی پردہ آپ اٹھایا۔ من ممتا
 وچ مول پائے نہ رولا، منساہ دِش نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ سچ سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تن وجوداں وسنہارا کولا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ اندھیری راتی، اندھ آتم دھیان لگایا۔
 توں پر م پُرکھ پر ماتم کملاپاتی، پت پریشور تیری وڈ وڈیایا۔ تیرے ہتھ میری زندگی حیاتی، جیون تیرے قدم لگایا۔ انت زرگن زرویر میری پُچھ واتی،
 وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ سچ دھرم دارہیا کوئی نہ دیا بائی، نوست نہ کوئے رُشنا یا۔ پریم دی رہی نہ کوئے پر بھاتی، کجگ کوڑ اندھیرا سندھیارُپ گیا
 بدلایا۔ ہر دا پوتر رہیا کوئے نہ چھاتی، شانتی وچ دے نہ خلق خدایا۔ جھگڑا ویکھ لے لوک ماتی، ماتر بھومی ہو کے دیاں سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہلنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اِکو نام کلمہ زرگن دھار ایکنکار بخش صفاتی، صفحہ ہستی ہست کیٹ
 ایکنکار اِکو رنگ رنگایا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کھانگ ضلع سنگرور *

سنگر شبد کہے سُن دھرنی دھول دھول دھرت، دھرم دی دھار وچ سنسار بھيو اگم جنائيا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن زرویر آوے پرت، پت پر میثور پار برہم پر بھ اپنا پردہ لاپیا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی اوتار پیغمبراں گروآں پوری کرے شرط، شرع دا لیکھا لہنا دینا چکاوے تھاوں تھانیا۔ نرگن دھار اینکار جوتی جاتے کرنا درس، بن نیتز لوجن نین نین بگسائیا۔ مہربان محبوب تیرے اُتے کرے ترس، رحمت رحیم رحمان آپ کمائیا۔ نام ندھانا نوجوانا امرت میگھ دیوے برس، کلجگ اگنی تت تت بُجھائیا۔ اوہ ویکھنہارا مالک والی عرش، عرشی پریتم اک اکھوائیا۔ بھاگ لگاوے تیرے فرش، مائی خاک رنگ چڑھائیا۔ جس نوں تیری پوری کرنی پینی غرض، اپنی غرض نہ کوئے رکھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسپرج، اچرج لپلا دئے ورتائیا۔ جو سب دے لہنے دینے پورے کرے پورب لاہے قرض، مقروض قرضہ سب دا دئے چکائیا۔ نرگن دھار سرگن منظور کرے عرض، آرزو تمنا تیری اپنے چرن ٹکائیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں دکھ دئے گوائیا۔ جو دھاسو پیر مردانہ بن کے مرد، مدد کرے تھاوں تھانیا۔ جگت شرع قتل کرے کسے نہ کرد، قاتل مقول دا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے دھرنی سو پُرکھ نرنجن دیا کمایگا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھيو چکاوگا۔ اینکارا پردہ لاہویگا۔ آد نرنجن ڈمگاوگا۔ ابناشی کرتا سو بھاپاوگا۔ سری بھگوان ویس وٹاوگا۔ پار برہم پر بھ سنگ نبھاوگا۔ سنگر شبد اٹھاوگا۔ وشن برہما شو ہلاویگا۔ کروڑ تیتسیا اپنا حکم ورتاوگا۔ گن گندھرب کنریشپ ناچ نچاوگا۔ دُھر دا حکم اپنا آپ سناویگا۔ ترے گن مایا لیکھا لیکھ وکھاوگا۔ پنج تت تت درسایگا۔ جوتیئی اوتار دے کے گتے مت، متاسب دا ویکھ وکھاوگا۔ جو پیغمبراں جوڑیا نت، رشتہ فرشتیاں باہر ویکھ وکھاوگا۔ جو اوتار پیغمبر گرو گرو دیو دسی مت گت، گہر گمبھیر ہو کے ویکھ وکھاوگا۔ جیہڑی تیرے اُتے لکھ چوڑا سی اُبلے رت، رتی رت کھوج کھجاوگا۔ جس دے اُتے گوبند یارڈا ستھر گیا گھت، اوہ دھرنی تیری سوہنی سچ سہاوگا۔ جس دے کول چار جگ دے بن حرف حروفناں خط، خطوطاں پڑھ کے تیتوں سمجھاوگا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آوے وت، بے وطن تیرا وطن سہاوگا۔ تیرے ویکھے پتن تٹ، گھاٹ کنارے نو ست کھوج

۱۶۳۶

۱۶۳۶

کھجواویگا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی مٹ، ساڈھے تن ہتھ پردہ لاهویگا۔ جس دانام کلمہ جیو جنت رہے رٹ، اوہ رٹا کریا کوڑ مٹاویگا۔ نام نِدھانا نوجوانا شبد اگئی
 مار کے سٹ، سوئی سرت آپ اٹھاویگا۔ اوہ لہنا دینا تکے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمننا سرتی پھول بھلاویگا۔ سار پائے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دوار
 چرچاں پنڈھ آپ مُکاویگا۔ اوہ پنڈھ اتم میٹے نٹھ نٹھ، بن قداماں قدم اٹھاویگا۔ جس تیرے اُتے اتار پیغمبراں گرو آں کرنا اکٹھ، بن تتاں سوبھا پاویگا۔
 اُس دے تھم وچ اُلٹی گرتنی لٹھ، نوست آپ بھواویگا۔ کلجک بُرج ہنکاری جانے ڈھٹھ، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتاویگا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے تیرا مالک سوامی اک اگم، اگمڑی کار کمائی۔ جیہڑا جننی کھوں کدے نہ پئے جم، تن
 وجود نہ کوئے رکھائی۔ اوہ پاوے سار لکھ چوراسی جیو برہم، پار برہم ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔ جھگڑا میٹے درِ شئی چم، چم درِ شئی لیکھا رہے نہ رایا۔ میرے
 انتر رہن نہ دیوے غم، غم خوار بنے ڈھر دامہیا۔ جو اشارہ دے کے گیا رام، دسرتھ بیٹا گیا سنایا۔ جو لیکھا بنایا کاہن گھنیا شام، نیا گیا سنایا۔ سو
 کھیل کھیلے سری بھگوان، بھگوان مینا بے پرواہیا۔ جس نے جوتی نور موسیٰ دکھایا چن، کوہ طور تُوڑ رُشائی۔ جس حضرت عیسیٰ اپنے اسم نال دتا بنھ، صلیب
 گل گل لٹکائی۔ جس محمد نوں سندیسہ دتا ملوزی زکے نوو عرشے طلوع فرشے موا نوری خدا خود مالک بے پرواہیا۔ اوہ، کو جھینے کھیلے تیری قبول کرے
 دُعا، دو جہاناں مالک خالق ہو کے ویکھ دکھائی۔ جس دے تھم وچ سارے مندے اُس دی رضا، رازق رازق رحیم اک اکھوائیا۔ اوہ کلجک کوڑ کریا تیرے
 اُتوں دئے گوا، گواہ اتار پیغمبر گرو نال ملائی۔ توں خوشیاں ڈھولا لینا گا، گیت گاونا گو بند ماہیا۔ جو لہنا دینا دئے چکا، چار جگ دا لیکھا تیری جھولی پائی۔
 پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن نور جوت کر رُشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائی۔ اندر دُھن ناد شبد اگم سنا، انحد راگی راگ درڑائی۔ انتر آتم نچھر جھرنیوں بوند
 سوانت دئے ٹپکا، نا بھی کول کول اٹائی۔ دھرنیے دھرتے تیرا پوتر کرے تھاں، تھان تھنتر دئے وڈائی۔ نرگن ہو کے پکڑے بانہہ، سرگن اپنا رنگ
 رنگائی۔ سبجگ ساچا دیوے لا، مارگ اپنا اک سمجھائی۔ جیو جنت سارے کرن واہ واہ، واگرو تیری بے پرواہیا۔ تیرے اُتے دھرم دی دھار دئے چلا،
 مارگ اکو اک سمجھائی۔ نہ کوئی سور کھائے نہ گاں، غریب نمائیاں سر اپنا ہتھ لٹکائی۔ ہنس بدھی جگت بنائے کاں، پھڑ کاگوں ہنس بنائی۔ توں میرا میں

تیرا آتم پر ماتم نام دے جنا، آپے بنے جنیندی مائیا۔ سر سر اپنا ہتھ دے چھہا، پشت پناہ اپنا ہتھ لگائیا۔ تیرا نگر کھیڑا نوست سے گراں، گرہ مندر اندر آوے دھر دامہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کلجک کوڑ گڑیار وچ سنسار انت انت دے مٹا، دھرنی دھرت دھول دھول مٹی خاک روپ نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ موہن سنگھ دے گرہ نابھہ شہر وکھے *

دھرنی کہے سنگر شبد میں پر بھ نوں کراں پریت، پریتم پاربرہم پت پریشور اک منائیا۔ جو آد جگادی میرے اُتے بدلے ریت، جگ چوکڑی دھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ جو زرگن ہو کے میری کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ جو جیواں جنناں سادھاں سنتاں ویکھنہارا نیت، نیتوان سِری بھگوان اِکو ایکنکار بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ انتر و سیا بھیتر بھیت، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو آں کہا ترے گن اتیت، سچجک تریتا دوا پر جس دی دے گواہیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے ہست کپٹ، کپٹ کپٹاں وکھ وکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی اپنا رس دیوے پیٹھ، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد کرپا کرے پر بھو بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ میرا ٹھا کر سوامی بن کے کنت، کنٹوہل ہو کے ویکھے چائیں چائیا۔ ایکا نام ندھانا دیوے منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ ہر جن ویکھے دھر دے سنت، گرگھ گرگر رنگ رنگائیا۔ سچجک سچ بنائے بنت، کلجک کرپا کوڑ مٹائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرے انت، انتشکرن تکه خلق خدائیا۔ سہانک نانک بنے جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ میری کو جھی کملی دی منظور کرے منت، نو نو لاگاں پائیا۔ کلجک اتم میٹے چنت، دُکھ شکھ وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دی منگ آپ منگائیا۔ دھرنی کہے سنگر شبد

کرپا کرے میرا سوامی، سنگر دیونہار وڈیا گیا۔ آد جگادی بن کے انترجامی، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ میری رین اندھیری میٹے شامی، شمع نور جوت کرے
 رُشائیا۔ دین مذہب زنجیر کٹے غلامی، غربت اندروں باہر کڈھائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی منزل دے حق آسانی، اصل وصل یار دے کرائیا۔
 جھگڑا میٹے جسم جسمانی، ضمیر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن کول دھول بخشے اک دھیانی، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ ست ستوادی ہو کے دیوے
 منزل رُوحانی، رُوح بُت اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے اُتوں شرع میٹے پُرانی، پورن برہم دے سمجھائیا۔ میں چرن دھوڑ کراں اشانی، دُرمت میل دھوئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن جان
 جانی، جانہار اینکار اک اکھوئیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بلونت سنگھ دے گرہ پٹیالا شہر *

سنگر شبد کہے دھرنی، بن نیئاں نیر وہانہ ہنجھو، بہبل ہو نہ دے ڈھائیا۔ کرپا ندھان سری بھگوان تیرا لہنا دینا لیکھا جانے چنگو، چار جگ دا مالک
 خالق نور الایہا۔ جس دی ہاتھ نہ آوے مہانے جگت ونجھو، ساگر سار کوئے نہ پائیا۔ اوہ دیکھنہارا جیو جنت تن وجود پنہو، پنچم پیتا ٹھانڈا سیتا اپنا پردہ
 لایا۔ جو دین دُنی دا میٹنہارا رنجو، رنجش تیرے اندروں باہر کڈھائیا۔ جس دا پریم پیار ساگر سندھو، گہر گور اک اکھوئیا۔ جس دین دُنی جھگڑا میٹنا
 مُسلم سکھ عیسائی ہندو، ہندوان نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس دی لکھ چوراسی بندو، بندھن توڑے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں جگت
 جہان رسنا جھوا ہٹی دند کوئی نہ نندو، نندیا وچ دے نہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔
 سنگر شبد کہے دھرنی پر بھ دیونہارا لہنا، جگ جگ دیا کمائیا۔ اوہ دیکھے انتم بنائیاں، نیز لوچن نین نہ کوئے جنائیا۔ جیہڑا نرگن دھار اینکار پروردگار تیرا بننا
 ساک سینا، ساجن میت جگت جہان سری بھگوان اک اکھوئیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا ہو کے دیوے دینا، دیونہارا پروردگار اپنا حکم حکم ورتائیا۔

جس دا اوتار پیغمبر گرسبدي دھار محم اگڑا سہنا، سر سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس دے چرن کول اُپر دھول نوست نوست نو پینا، پون پانی بچا رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محم آپ ورتایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی کرے کھیل پُرکھ سمرا تھی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو آد جگادی لیکھا جانے ناتھ انا تھی، غریب نمائیاں دیا کمایا۔ جس نے چار جگ دے اوتار پیغمبر گرسبدي تیرے بناوئے ساتھی، سگلا سنگی بہہ رنگی اپنا کھیل کھلایا۔ توں مستک لہنا دینا تک لے ماتھی، پورب پورب کھیل کھلایا۔ جو کلجک چلاو نہارا راتھی، رتھ رتھوا ہی دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے، دھرنی اوتار پیغمبر گرسبدي تیرے گواہ، شہادت بن اکھراں دینی بھگتایا۔ بن رسنا جہوا کرن واہ واہ، مٹی دند رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جو تیرا لہنا دینا ویکھن تھل اسگاہ، جل تھل مہیئل دھیان لگایا۔ نوست پھرن واہو داہ، بن قداماں قدم لگایا۔ دین دُنی دا ویکھن پوتر تھان، تھان تھنتران کھوج کھوجایا۔ لہنا دینا ویکھن کیوں جھگڑا پیا سورگاں، کی پشوآں کل وڈیایا۔ اوہ تیری تمنا والی پکڑن بانہہ، آسا منسا والی سنگ رکھایا۔ تیرا ویکھن آون گراں، نوست کھیڑا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر شبد آد جگادی سنگی، سنگر تیری اک سرنایا۔ میرے اتوں نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھے لنگھی، سبجک تریتا دواپر کلجک اپنا پندھ مکایا۔ میرے مہربانا میں مانگت ہو کے منگ کدے نہ منگی، بھگھارن ہو کے جھولی کوئے نہ ڈاہیا۔ تیرے چرن کول دھول ہو کے دسی کدے نہیں تنگی، دُکھی ہو کے دُکھ نہ کوئے سنا یا۔ مہربانا کلجک انتم میری چوٹی ہو گئی تنگی، اوڈھن سپس نہ کوئے لگایا۔ دین دُنی دی انتر زرنتر واشنا ہو گئی گندی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے انندی، انند انند وچوں نہ کوئے پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئے نہ چھندی، شہنشاہ ملن کوئے نہ پایا۔ سرتی شبد سکے کوئے نہ رنگی، رنگت حق نہ کوئے وکھایا۔ نوست شرع دی ویکھ پابندی، حد حدو داں پھول بھلایا۔ میرا نام کلماں نال آد جگاد دا لیکھا بنا لیکھ توں سندھی، جس دا بھیو نہ کوئے سمجھایا۔ جس ویلے کلجک انت کنارہ آیا کنڈھی، کنڈھی گھاٹ بیٹھی خلق خدایا۔ انتر زرنتر کسے آتما ہووے نہ ٹھنڈی، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ نوست ہو یا پاکھنڈی، بھیکھا دھاری کی تیری

بے پرواہیا۔ دین دُنی پے گئی اوجھڑ ڈنڈی، ڈنڈاوت تیری گئے بھلایا۔ میں دیکھے اپنے بن کھنڈی، ٹلے پربت سمند ساگر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی دُھر دا اگم پیغام، پیغمبراں باہر جنایا۔ تیرا لہنا لیکھا پورا کرے نور الہی امام، عملاں توں رہت ویکھ دکھایا۔ جس دین دُنی شرع دی کیتی غلام، دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ نام کلمے دس کلام، کائنات کیتی پڑھایا۔ لیکھا جانے سرب تمام، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ اوہ کھجک کوڑ میٹے اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشانیا۔ جس نے سب دا پکڑیا دام، دامنگیر اک اھوایا۔ اوہ جھگڑا میٹے درشتی چام، چم درشتی ڈیرہ ڈھایا۔ جس دے حکم وچ دھرنی اُتے آیا اسلام، اسم اعظم اک سمجھایا۔ اوہ لہنا دینا انتم ویکھنہارا بن اگم امام، اللہ اک اھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی میا، ماتر بھومی دیاں جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا تیرا سنیا، ساجنو نور الہی۔ جس دا لیکھا لہنا دینا بنا حساب بہنیا، کھاتہ جگت نہ کوئے جنایا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا پورا کرن والا گوہند ڈھنیا، ڈھونکا دیکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی دھول دھولے کر دھیان، دھرم نال جنایا۔ اوہ پاربرہم پت پر میثور نوجوان، سوربیر بے نظیر اک اھوایا۔ جو تیرا لہنا دینا چکائے آن، آنا فنا اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں جھکنے زمیں اسمان، دو جہان بیٹھن سیس نوایا۔ اوہ تیرا بدل دے ودھان، جگت و دیا دا لیکھا دے چکایا۔ اکو سندیسہ دیوے دُھر فرمان، فرنیاں باہر سمجھایا۔ جس دے حکم وچ توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گان، نوست گا گا خوشی منایا۔ تیرا لہنا دینا دین دُنی چکائے آن، آپ اپنا ویس وٹایا۔ تیری بینتی دُعا کرے پروان، آرزو خواہش اپنے چرن رکھایا۔ توں انت کھجک دیکھ نہ ہونیں حیران، حیرت تیری دُور کرایا۔ اوہ جو دھا سوربیر بلی بلوان، بلدھاری اک اھوایا۔ جو کھجک وچوں سنجگ کرے پردھان، نام ندھانا اکو جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شاہ سلطان، شہنشاہ شاہو بھوپ بھوپت اک اھوایا۔

۱۶۴۱

۱۶۴۱

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ راج سنگھ دے گرہ پٹیلا شہر *

ساچا تھم ڈھر فرمان، آد جگاد جگ چوکڑی اگم اتھاہ اک اکھوائیا۔ سو پڑکھ اکالا سو پڑکھ نرنجن دیونہارا نوجوان، جوتی جاتا ہو کے آپ درڑائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن آپ اپنا کر پروان، پر م پڑکھ پر ماتم اپنی دیا کمائیا۔ اینکارا بن کے وڈ بلوان، بلدھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ آد نرنجن جوت نور جگایا مہان، کملاپاتی کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا بن پردھان، تھم فرمانا دیوے چائیں چائیا۔ سری بھگوان لہنا دینا جانے وچ جہان، نرنجن اپنی کار کمائیا۔ پاربرہم پت پر میثور کھیلے کھیل مہان، مہما اکھ وڈیائیا۔ ڈھر دا تھم سنگر شبد کرے پروان، بن اکھراں اکھرنائیا۔ وشن برہما شوٹن فرمان، سیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دے تھم وچ مایا ت ہوئے پردھان، لکھ چوراسی کھیل کھلائیا۔ چارے کھانی دے کے دان، اندج جیرج اُتبیج سیتیج اپنا رنگ رنگائیا۔ نرنجن سرگن لیکھا جانے جیو جہان، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ ساچا تھم دیوے آپ نرنکارا، جگ جگ آپ جنائیا۔ نرنجن سرگن لئے اوتارا، اوتری ہو کے کھیل کھلائیا۔ شبد انادی دے ڈھکارا، انحد نادی ناد درڑائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیارا، جوتی جاتا ڈگگائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل کھیلنہارا، دیکھنہارا تھاوٹھائیا۔ جس دا تھم ورتے سدا جگ چارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے تھم وچ لوک مات سندیسہ دے کے گئے تینی اوتارا، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا اپنا تھم ورتائیا۔ جس دانام سندیس کلمہ کائنات ہو یا اُجیارا، نوست برہم مت وجدی رہی ودھائیا۔ جس دے تھم وچ ڈنڈاوت بندنا سجدے کرن نمسکارا، نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک درڑائیا۔ ساچا تھم اک بھگونت، بھگون آپ جنائیا۔ آد جگادی جس دامت، منتو دین دنی درڑائیا۔ بھيو اہیدا جو کھولنہارا ساچے سنت، ست ستوادی ہو کے پردہ لاہیا۔ نرنجن سرگن آتم پر ماتم بن کے کنت، کنتوہل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا لکھ چوراسی نال جیو جنت، چارے کھانی چارے بانی اپنا تھم ورتائیا۔ اوہ مالک خالق نرویر سد بے انت، بے عیب نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ساچا تھم ورتے آپ اگم، اگڑی کار کمائیا۔ جس دا لہنا دینا نال لکھ چوراسی برہم، پاربرہم پر بھ اپنا بھيو چکائیا۔ جو نرنجن

سرگن نیت نوت دو جہاناں کرے اپنا کم، دو جہاناں لیکھانہ کوئے درڑائیا۔ جس داس ت ستواد اِکو دھرم، دھرم دی دھار اِک سمجھائیا۔ جو سنجگ تریتا
دواپر کلجگ بنا جننی توں دیونہارا جرم، آپے بنے جنیندی مائیا۔ جو جگ چوکڑی کھیل کھلاؤنہارا کایا مائی چرم، چم در شئی جگت ونڈ ونڈائیا۔ اوہ آد جگادی سب
کچھ کرنی کرن، کرتا پڑکھ دُھر در گاہیا۔ جس ذات پات بنائی ورن برن، دینا مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ جس دے تھم وچ اوتار پیغمبر گرام کلمے ڈھولے گیت
پڑھن، اکھڑ اکھڑاں نال بدلائیا۔ جس دے تھم وچ منزل حقیقی چڑھن، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ جس دے تھم وچ سچکھنڈ دوارے کھڑن، در گاہ ساچی
مقامے حق اِکو نُور نُورانہ نظری آئیا۔ جس دے تھم وچ کھیل ہووے سریر دھڑن، جگت جگدیش اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سنگر تھم سدا بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیا۔ جس دے تھم وچ سنگر شبد ہوئے پردھان، پردھاگی
اِکو اِک جنائیا۔ ساچا نام جنائے نشان، نشانہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے تھم وچ برہمنڈ کھنڈ کھیل ہوئے زمیں اسمان، زمیں زماں دامالک اِکو نظری آئیا۔
جس دے تھم وچ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا لا کلجگ انت ہوئے مہربان، مہبان بیدو نُور
نُور نُور الاہیا۔ جو ساچا تھم دُھر سندیسہ در گاہ ساچی کرے فرمان، جگت فرنییاں باہر سٹائیا۔ ست ستوادِی برہم برہمادی شبد انادی دیوے دان، بودھ
اگادھی کرے پڑھائیا۔ جس دے تھم وچ نوست دوس رین سیو کمان، آد جگاد جگ چوکڑی بھجن واہو داہیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک دو جہاناں تھمران،
سر سر اپنا تھم منائیا۔ جس کلجگ کِریا کوڑ دھرنی دھرت دھول دھول میٹنا نشان، نشانہ تارا چند دے مٹائیا۔ ست ست کرے پردھان، سنجگ سچ سچ
وڈیائیا۔ جس دے تھم نال ڈھولا گیت منتر نام سارے گان، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ آد جگاد اِکو تھم سب نوں ہووے پروان، پر م پڑکھ دیونہارا گم اتھائیا۔
جس دے تھم وچ دین دُنی دا بدل جانا ودھان، وعدے پورب سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک
نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان ہو کے اپنا تھم ورتائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲، ۱۰۱ ڈی، سندر پال دے گرہ پٹیالا *

ہر بھگت سدا بال، بالی بدھ دئے وڈیائی۔ مہربان ہو کے کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جاتا ہو کے چلے نال، آد جگادی دھر در گاہیا۔ کلجگ انت کرے سنبھال، سمبل دا مالک بے پرواہیا۔ دیوے دست نام سچا دھن مال، دولت اتوٹ اٹھ ورتائی۔ بھاگ لگائے کایا مائی سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک رکھائی۔ دیا باقی کملا پاتی تن اندر دیوے بال، بن تیل باقی ڈگمگائی۔ سچ پریتی اینکارا رکھے اپنے نال، بھگت پیتا اپنے رنگ رنگائی۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ جن بھگت سدا بالی بدھ، سنگر دیونہار وڈیائی۔ سرتی شبدی بخشے سدھ، ودی سدی دا لیکھا دئے مکائی۔ گھر ٹھا کر سوامی جائے سبھ، جگت کھو جن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ اپنا دوارا آپے جاوے بھج، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ پر م پرکھ پر ماتم بھیو کھلئے گجھ، اوہلا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائی۔ جن بھگت ہر جن دیکھے اپنے لال، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ کایا مندر اندر کھیل کرے کمال، کملا پاتی دھر در گاہیا۔ نوری جلوہ بخش جلال، جوتی جاتا ہو کے نظری آئی۔ پھل لگا کے کایا مائی ڈال، پت ٹہنی روم روم مہکائی۔ سچ پریتی نادشبد وجائے تال، تریا دا لیکھا اک درڑائی۔ گھر سوامی سنگر ٹھا کر چلے نال نال، نیت نیت اپنا رنگ رنگائی۔ لیکھا رہن نہ دیوے شاہ کنگال، اکو رنگ اکو گرہ دئے وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائی۔ ہر بھگت ڈلارا پر بھو داست، ست ستوادی رنگ رنگائی۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سرتی دئے جنائی۔ بھاگ لگائے کایا سہنجنی رت، زرتی اپنے نال مہکائی۔ دیا کمائے کایا مائی بت، بتخانیں کرے صفائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پرکھ بدھاتا ہو کے آپے لئے بچھ، پشت پناہ بے پرواہ پاربرہم پت پر میثور ابناشی کرتا سر اپنا ہتھ لکائی۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شام کور دے گرہ پٹیلا شہر *

دھرنی کہے پر بھو میرا تم کر دے کرم، نہکرمی ہو کے دیا کمائیا۔ مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے بھگتاں دے دے جرم، جنم کرم دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست ستوادی ست سچ بخش دے دھرم، دھرم دی دھار اینکار اک پر گٹائیا۔ سچ پریتی مانو ذاتی ہووے کرم، کوڑی کریا انتر نرنتر باہر کڈھائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا مائی چرم، چم درشی وچوں باہر کڈھائیا۔ دئی دویتی رہے کوئی نہ بھرم، بھرانٹ بھلیکھتاں وجوداں کر صفائیا۔ میں پُرکھ اکالے تیری آئی سرن، دھر دے رام تیری سرنائیا۔ توں کرپا ندھان کرپا آئیوں کرن، کرنی دے کرتے دھر درگاہیا۔ میں چاہندی دین دئی تیرا نام ڈھولا اکو پڑھن، گیت سہاگی اکو گائیا۔ منزل حقیقی دھر دی چڑھن، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ وچے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داستگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش دے اپنی دھول، نئے سچ نام نام لگائیا۔ زرگن زرگن دس اصول، سرگن سرگن سرگن مل کے وچے ودھائیا۔ تیرا نام فرمانا کوئی نہ جائے بھول، ابھل دینی وڈیائیا۔ توں مالک خالق اگم کنتول، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ تیرے حکم وچ میرے اُتے پیغمبر آئے رسول، لوک ماتی ویس وٹائیا۔ تیرا حکم سندیسہ دیندے گئے معقول، مکمل تیرا بھو چکائیا۔ سچ پنکھوڑا تیرا گئے جھول، سچ سنگھاسن بیٹھے سو بھاپائیا۔ تیرا منڈے گئے اصول، اصل وصل یار تیرا گئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکرنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن تیرا نام پنکھوڑا لے جھول، جھک خلق پلک اوہلے دینی دکھائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ بکرم جیت سنگھ دے گرہ پٹیلا شہر *

بھگتی کہے جن بھگتو میرے بنو سنگی، سگلے ساتھی نظری آئیا۔ میری پشت پناہ ہو گئی تنگی، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ میتوں کلج مایا کیتا بھکھی تنگی، وسنت سچ رہی نہ رائیا۔ جگت واشنا پر بھوپیار وچ رہی نہ چنگی، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ میتوں جگت و دیا کیتا تنگی، تنگدست ہو کے دیاں سنائیا۔

میری پورب پچھے لنگھی، آگے دا لہنا دیاں درڑا ئیا۔ کلج کوڑ گڑیا را ہر گھٹ اندر وڑ گیا جنگی، شستر کام کرددہ لو بھ موہ ہنکار ہتھ اٹھایا۔ جس پھیری دروہی وچ ورجھنڈی، نوکھنڈی دے دہایا۔ دین دنی دی آسا ہو گئی رنڈی، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ دین مذہب دی رہن دتی نہیں کوئی ڈنڈی، ڈنڈاوت وچ سیس نہ کوئے نوایا۔ جگت سادھو سنت ہوئے پاکھنڈی، جگیا سو پریم نہ کوئے بنایا۔ کلج دا اتم گھاٹ آ گیا کنڈھی، ویلا وقت دے دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ بھگتی کہے جن بھگتو میرے نال کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ ایکا چو دھر دا جاپ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ کلج کریا کوڑ میٹو سنتاپ، ممتا موہ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالا مٹو اکو باپ، پت پر میثور دھر درگا ہیا۔ پاربرہم برہم جوڑو دھر دانات، وچھوڑے وچ وچھڑ کوئے نہ جانیا۔ جھگڑا چھڈو ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ اکو میرے نال کرو سچی بات، باطن پردہ دیاں چکایا۔ بن پُرکھ اکالے دین دیا لے پچھے کوئی نہ وات، وارث نظر کوئے نہ آیا۔ میرے کول چار جگ دا لہنا جو اتار پینمبراں لکھیا نال قلم دوات، شہادت کاغذ رہے بھگتایا۔ بنا بھگتاں توں دھرم دی رہنی نہیں کوئی جماعت، جملہ اکھر کرے نہ کوئے پڑھایا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ ہوئی اندھیری رات، نور نورانہ چند نہ کوئے چکایا۔ مانس مانکھ مانو کرے گھات، گھاؤ لگا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک اھوایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا ملے نہ کوئے ساتھی، سنگی بہے رنگی نظر کوئے نہ آیا۔ میں دین دنی جگت ہوئی انا تھی، دین ہو کے سیس نوایا۔ منگاں منگ کولوں پُرکھ سمراتھی، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری بخش لئیں گستاخی، غصہ گلہ جگت نہ کوئے جنایا۔ مہربان میتوں دیس معافی، مشکل میری حل کرایا۔ کلج کوڑ گڑیا را میرے نال کرے بے انصافی، عدل سچ نہ کوئے جنایا۔ میں آد جگادی تیری داسی، داستان پچھلی دے گواہیا۔ جن بھگتاں سنگ میری ہووے رہا سی، دوہاں مل کے وجے ودھایا۔ جن بھگتو ساڈا دوہاں دا مالک اکو پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دھر درگا ہیا۔ جس دے حکم اندر شکر کیلاشی، کلا دھاری بیٹھا سیس نوایا۔ اوہ میٹنہارا سرب اُداسی، چنتا غمی وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ وڈیایا۔ بھگتی کہے جن بھگتو دھرم دھار دا تکر راہ، رستہ وابستا اپنے

نال بنائیا۔ اِکو سَنگَر شبد دی لَوو صلاح، مشورہ اور نہ کوئے جنائیا۔ سَنگَر پورا بناؤ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ بن رسنا جہوا لُو گا، ڈھولے سوہلے صفت
 صلاحیا۔ جو رہبر بن کے دسے راہ، رستہ اِکو اِک جنائیا۔ جس دا آد جُگادی اگمناں، ناؤں نرکارا اِک سمجھائیا۔ جو دیونہارا نتھاویاں تھاں، تھان تھنتر
 دے وڈیائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو اُس پر بھو دی پکڑو بانہہ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ جیہڑا ہنس پھڑ پھڑ بنائے کاں، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ اوہ نور
 نورانہ شاہ سلطانا جوتی جاتا ہو کے گیا آ، جس دی آمد وچ سپیس نوائیا۔ میں وی اوسے دی تکاں سرن سرن، سرنگت اِکو نظری آئی۔ جس نوں اوتار
 پیغمبراں گرواں کہا واہ واہ، واحد واگرو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میلا میلے سچ سُبھا، سُبھاوک اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ اشوک کمار دے گرہ پٹیللا شہر *

بھگتی کہے پر بھو جن بھگت بنا لے اپنی ذات، آتم دھار پر ماتم لے پرنائیا۔ نرگن نرگن بنا پتاماں، پاربرہم پت پر میسور اپنی گود کائیا۔ جھگڑا
 میٹنا دین دنی ذات پات، پت پتونے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی اپنا جوڑ لے نات، نرگن سرگن سرگن نرگن میلا میلنا سچ سُبھائیا۔
 تیرا درس انتر نرتر کرن اِکانت، اِک اِکلے سچ محلے دینی مان وڈیائیا۔ نچھر جھرننا بوند بخش دے پریم سوانت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ بن نیتز لوجن نیناں
 مار جھات، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ ست سچ دی اِکو دس اگنی بات، باطن بھيو دے گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دا میلا آپ ملائی۔ بھگتی کہے پر بھو جن بھگت تیرا گاؤن گیت، گن گو بند گائیا۔ ساچی کرن پریت، پریت مل کے خوشی بنائیا۔ پوتر ہوئے نیت، دُرمت
 میل دھوئیا۔ کایا ہووے سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ تیرا درشن ہووے بھیت، بھگتاں دینا دکھائیا۔ جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیت، کایا کعبہ اِک دکھائیا۔ توں
 میرا میں تیرا گاؤن گیت، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ مانس جنم لین جگ جیت، جیون داتے دینی وڈیائیا۔ بھگتی کہے پر بھو میری پچھلی پچھے گئی بیت، اگلا

لیکھا تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن تیرے گن
گاؤن ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پیارا سنگھ دے گرہ راج پُرا شہر ضلع پیٹالا *

دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا تک لے گھر دا، گرہ مندر اندر نوست دھیان لگائیا۔ تیرا روپ انوپا شاہو بھوپا نرین نر دا، نر ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔
میرا انتشکرن سری بھگوان کلج کرپا کوڑ کولوں ڈردا، مہربان محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا رس امرت رہیا نہ کسے سروور سر دا، سُرستی گوداوری جمنا
لنگا رہی سنائیا۔ رس انتر نر نتر رہیا نہ کسے جل دا، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ میرا وعدہ قول اقرار تک لے باؤن دوارے راجے بل دا، پورب لیکھے
پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در کراں عرضوئی، آرزو
آد جگاد دیاں سنائیا۔ ٹدھ بن دو جہان نہ دے کوئی، مالک خالق ثالث نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا انتشکرن تیرے نام دی دے دروہی، دو جہاناں مالک
تیری وڈ وڈیائیا۔ ست دھرم میرے اُتے ملے کسے نہ ڈھوئی، پاربرہم تیرے رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ست دست میرے اُتوں گئی کھوہی، خالق تیرے رنگ
نہ کوئے رنگائیا۔ میرے سینے اُتے بنا حرفاں لکھی گئی پیشینگوئی، پیشتر اوتار پیغمبر گرو گئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر
دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری بیننتی کر منظور، نسا تیرے آگے رکھائیا۔ توں مالک خالق حاضر حضور، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ
لیکھا پورا کر دے جو آشار کھی کوہ طور، موئی نین موند جنائیا۔ توں سب دا ٹھا کر سوامی حاضر حضور، حضراتاں دا مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرا اکو اک واسطہ، واسٹک دیاں جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرا پیار دا
ہووے راستہ، رستہ وابستا اپنے نال کرائیا۔ تیرا کھیل تکان آہستہ آہستہ، سچ سچ ویکھ وکھائیا۔ توں مالک خالق پر تھی آکاش دا، گگن گگنتر تیری

وڈیاںیا۔ میرے اُتے لہنا دینا پورا کردے پون سواس دا، ساہ ساہ کھوج کھوجاںیا۔ تیرا نور ظہور پُرکھ ابناش دا، ابناش کرتے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ کچھ لیکھا تک لے شکر کیلاش دا، کلا دھاری کی درڑاںیا۔ وشنوں انتر نرتر کی کچھ بھاسدا، وشو دے مالک دینا سمجھاںیا۔ برہے برہم دھار کھیل تک لے راس دا، خوشی خوشی وچوں پرگٹاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر پردہ آپ اٹھاںیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اوتوں پردہ چک دے، کلجگ کرپا کوڑ رہن نہ پائیا۔ بھيو چکا دے اوہلے لگ دے، مہربان تیری سرناںیا۔ حکم جنا دے اپنی اگمی تک دے، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ وعدے گر اوتار پیغمبراں ویکھ لے ڈھکدے، گھڑی پل دین گواہیا۔ نالے اشارے تک لے سنگر شبد ڈلارے سوت دے، جو ستیاں رہیا جگائیا۔ تیرے کھیل ویکھاں ابناش اچت دے، پاربرہم پر بھ پردہ دینا اٹھاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے دھرنی، دھرم دھار پرگٹاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے لاواں چرنی، چرنودک اکو جام پیاواں گا۔ اینکار بن کے بخشاں دھر دی سرنی، سرنگت اک درڑاواں گا۔ آد نرنجن ہو کے اکو منزل چڑھنی، دوجا در نہ کونے درساواں گا۔ ابناش کرتا ہو کے نوں گھاٹ گھڑنی، گھٹن ۱۶۴۹

بھٹنہار آپ ہو جاواں گا۔ سری بھگوان ہو کے دھر دی کرنی کرنی، قدرت دا قادر ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ پاربرہم پت پر میثور ہو کے تیرا لہنا دینا مُکاواں دھرنی، دھولے تیرا بھار چکاواں گا۔ توڑ کے ہومے ہنگتی گڑھنی، ہنگتا دور کراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلاواں گا۔ ساچی کھیل کھلائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ دھرنی دھول دھول تیرا بھار ونڈائیگا۔ پورب ویکھے قول، قول اقرار توڑ نبھائیگا۔ جو سندیسہ دے کے گیا کاہن سندر ساول سول، سانوریا اپنی کار کمائیگا۔ جو لہنا دینا محمد دسیا نال نور الہی اول، عالمین ہو کے ویکھ دکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آشا ہون نہ دیوے بول، پائل اپنا نام اکو رس چکھائیگا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ کرتار سنگھ دے گرہ راج پُرا شہر ضلع پٹیالا *

دھرنی کہے پر بھو مینوں تیری اکو اوٹ، آدانت دے مالک اوڑک تیری آس رکھائی۔ میرے اُتے جگ چو کڑی لنگھ گئے کوٹی کوٹ، نیت نیت اپنا پنڈھ مکائی۔ تیرے نام نگارے دی سُن دی رہی چوٹ، بن سروناں ہندی رہی شنوائیا۔ انت سری بھگونت دین دُنی دے اندروں کڈھ دے کھوٹ، جگت وکارا دے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر داسگ آپ رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو مانو ذاتی بنا لے بھگت، بھگون اپنے رنگ رنگائی۔ میرا سُنجنا کر دے وقت، گھڑی پل مل کے وجے ودھائی۔ اوتار پیغمبراں گرو آں پوری ہووے شرط، شہنشاہ دینی مان وڈیائی۔ تُوں مالک خالق والی عرش، عرشی پریتم تیری بے پرواہیا۔ مہربانا کر دے ترس، رحمت آپ کمائی۔ سچ پریتی میگھ برس، نام ندھانا اک ٹپکائی۔ کلج کوڑی کریا میٹ حرص، ہوس ممتا دے مکائی۔ نچ گرہ اپنا دے درس، پردہ پردیاں وچوں چُکائی۔ میرے اُتے خوشیاں والا ہووے برس، شہنشاہ تیرے نال مل کے وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامالک آپ اکھوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو بھگت بنا لے اپنے میت، غریب نمانے انگ لگائی۔ دوس رین وس چیت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاون گیت، آتم پر ماتم تیرے رنگ سمائی۔ کایا کر دے ٹھانڈھی سیت، اگنی تت بُجھائی۔ تُوں مہربان پتت پُنیت، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائی۔ دھرنی کہے پر بھو بھگت سہیلے وسادے میرے گھر، گرہ دینی مان وڈیائی۔ تُوں سوامی ٹھا کر نرائن نر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ میں سرن سرنائی تیری رہی پڑ، پاربرہم تیرے چرناں دھوڑ خاک رمائی۔ مینوں دُھر دا دے دے ور، بخشش رحمت میری جھولی پائی۔ تیرے سنت سہیلے میرے اُتے جاون تر، تارنہار دینی وڈیائی۔ گرگھ گر سکھ تیرا بھانا لین جر، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا ندھان کرپا دینی کر، کرپن تیری اوٹ تکائی۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ آسا سنگھ، سرین سنگھ، بنتا سنگھ، کالا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع گرو کشتیر * *

دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن ویکھ لے دھکھا، ست ستوادی برہم برہادی سائک ست نہ کوئے کرائیا۔ چار گنٹ دہ دشا لہنا دینا تک لے مانو
 مائس مانگھ دا، ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیتے اپنا دھیان لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرے اُتے وقت رہیا نہ سکھ دا، سکھ ساگر وچ نہ کوئے سمایا۔
 کلج کوڑ گڑیا راونجارا بنیا ڈکھ دا، دردی ہو کے درد نہ کوئے ونڈایا۔ مانو ذاتی لہنا تک لے اُلٹے رُکھ دا، بن نیتز لوجن نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا کر دے پورا، پورب نال ملایا۔ توں نرگن داتا سورا، سوربیر
 اک اکھوایا۔ اکو اگئی تیرے نام دی تورا، تریا توں باہر دینی جنایا۔ توں سدا سدا سرب کلا بھر پورا، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں
 پچن کر دے پورا، پر پُرکھ پر بھ تیری اوٹ رکھایا۔ کلج کریا کوڑ میٹ دے کوڑا، کرنی دے کرتے دینی اک سرنایا۔ ست ستوادی بخشنی اپنی چرن
 دھوڑا، ٹکے مستک خاک رمایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا رنگ چاڑھ دے گوڑھا، ایہتے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ کلج جیو پتر سنگھڑ بنا
 لے مورکھ موڑھا، پنت پُنیت آپ کرائیا۔ ہر ہر دے انتر نر نتر گڑھ توڑ غرورا، غُربت اندروں باہر کڈھایا۔ نام خُماری مستی دے سرورا، سرتی شبد
 نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لھم آپ ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا پا دے میری جھولی، وست اگم
 دے ورتایا۔ میں آدج گادی تیری گولی، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ میں سنجگ تریتا دوا پر کلج تیرے نام شبد دی سُن دی رہی بولی، انبولت تیرا گ بن
 سروناں سُنیا چائیں چانیا۔ تیری چرن پریتی ساچی یتنی نال آپا رہی گھولی، گھولی گھول گھول گھمایا۔ توں سچ ترازو نام کنڈھے میرا کرم دھرم تولیں، بن
 ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ ست ستوادی ہو کے اکو دھرم دوارا کھولیں، خالق خلق دینی سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا ویکھاں در سُنھنجا، سوہنی بنت بنایا۔ سوامی بنا درد ڈکھ بھے بھنجا، کلج ساگر پار کرائیا۔ نیتز نام ندھانا پاؤنا
 انجا، اگیان اندھیر مٹایا۔ گھر سوامی بنا دھر دا سجنجا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ چرن دھوڑ کراؤنا مجنا، دُرمت میل کر صفایا۔ شرع دی رہن

۱۶۵۱

۱۶۵۱

دینی کوئی نہ حدنا، حدود اپنی دینی سمجھائی۔ جھگڑا رہے نہ کایا مائی بدنا، بدلا چکاؤنا تھاؤں تھانیا۔ کلجگ انتم توں لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ تیرا میل ملاوا ہندا ناں سبنا، ست ستوادی تیری تیرے ہتھ وڈیائی۔ میرا انت کنت بھگونت پردہ کجنا، بن ہتھاں ہتھ سسٹس ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کھول دھرم دوارا، جو دوارکا واسی گیا جنایا۔ ست سچ دادس جیکارا، بے بے کار کرے خلق خدایا۔ جو پیغمبراں لایا نعرہ، وعدہ سب دا پور کرایا۔ جوتی جاتا ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل دکھائی۔ میرا لیکھا ویکھ لے جو جھگڑا ہون والا وچ قاہرہ، قہر ورتے خلق خدایا۔ جگت جگیا سو رہے کوئی نہ بہرہ، بہر حال دیاں درڑائی۔ تیرا بھیو ابھیدا گمبھیر گہرا، گور تیری سار کوئے نہ پایا۔ صفت کر سکے کوئی نہ شاعرہ، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مانس مانو مانکھ تیرے در رہے کوئے نہ غیرا، گہر گمبھیر گور اپنا رنگ دینا رنگیائی۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ ٹھیکری ضلع گرو کشیتر ہر بنس سنگھ دے گرہ سپورن سنگھ،
 لکھا سنگھ ٹھیکری، سلوندر سنگھ قومی فارم، رندھیر سنگھ ہرناہا، موہن سنگھ گڑھی لانگری،
 سوڈاگر سنگھ بھٹھ ماجرہ، بیر سنگھ جیت نگر دے نوٹ *

دھرنی کہے پر بھو ست دھرم دا گھاڑن دے گھڑے، بن جگت ٹھھیاراں بنت بنایا۔ بے شک میرے اُتے جگ بیت گئے بڑے، چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ کلجگ انتم کوڑی کریا تک لے گڑھے، نو ست دھیان لگایا۔ مانو ذاتی بنے دھڑے، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آیا۔ دین مذہب تیرے حکم وچ کھڑے، آپ اپنی لین انگڑائی۔ جگت شرع وچ سڑے، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ تیری سرن کوئے نہ پڑے، قدم بوسی نہ کوئے کرایا۔ کوڑی کریا دے وچ ہڑے، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ ترے گن مایا دے وچ سڑے، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ جھگڑا تک لے چوٹی جڑے، چیتن بھیو

نہ کوئے کھلایا۔ تیرا پلّو نام نہ کوئے پھڑے، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوار کوئے نہ وڑے، کواڑ بند نہ کوئے تڑایا۔ میٹوں ایوں جا پدا پتہ نہیں
 کس ویلے پین لڑے، جھگڑے وچ خلق خدایا۔ تیرے لحم وچ نوستّ جان پھڑے، رائے دھرم دئے سزایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے مار دھیان، دھول ہو کے رہی جنایا۔ تیرے نام دا رہیا نہ کوئے گیان، اگیان
 اندھیرا گیا چھایا۔ ساچا مندر دے نہ کوئے مکان، مقامے حق دے مالک تیرا نور نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت دھرم دا مٹ گیا نشان،
 ست رہن کوئے نہ پانیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، حیرت وچ دیاں دُہانیا۔ بڈھ بیک رہی نہ کسے انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ آیا۔ پتہ نہیں کتھے چھپ
 گئے رام، کاہن گھنیا نظر کوئے نہ آیا۔ پیغمبراں اسم رہیا نہ کسے اسلام، اعظم تیری سار کوئے نہ پانیا۔ کدھر دھار چھپ گئی تیری ستنام، ڈنکا فتح سکے
 نہ کوئے وجایا۔ پرکاش رہیا نہ کسے بھان، رُوس نین شرمایا۔ بنا نیتراں توں روون زِیں اسمان، زِیں زماں دے مالک میری اک دُہانیا۔ میری میننتی
 سُن لے پناکان، کائنات دے مالک دیاں دِرڑایا۔ تُوں آد جگادی سدا سدا مہربان، محبوب نور الہیا۔ میرا لہنا دینا چکا آن، آپ اپنی دیا کمایا۔ میں
 کلجگ انت ہوئی پریشان، پشچاتپ وچ گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری
 میننتی اگم، الکھ اگوچر دیاں جنایا۔ ست دھرم دا میرا بھانڈا ہویا سکھ، وست دھرم رہن کوئے نہ پانیا۔ کرپا ندھان سِری بھگوان اپنا پردہ لاه پر تکھ،
 پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ جوں بھاوے توں میرا مان لینا رکھ، رکھیا کرنی چائیں چانیا۔ میرے اُتے تیرا ست دُلارا ستھر گیا گھت، یارڑے سچ ہنڈھانیا۔
 سو صاحب سوامی انترجامی سنگر شبد تیرا آوے وت، بے وطنان وطن دینا دکھایا۔ نرگن دھار بن کے کملاپت، پت پر میثور ویکھنا چائیں چانیا۔ تیرے
 اگے نرُور واسطہ رہی گھت، گھائل ہو کے سیس نواپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ اگم اتھایا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میں کلجگ رہی ترس، بے ترس ویکھنا چائیں چانیا۔ میری پورب تک لے حرص، ہوس تیرے چرن دکھایا۔ تیرا خوشیاں والا برس، سمت سمتی نال
 ملاپا۔ جے نرگن دھار کرپا کریں فرش، فرش دینی وڈیایا۔ بے شک تُوں واسی عرش، عرشی پریتم اکو نظری آیا۔ آون جان دا، میریا مالکا، میتھوں لے

لئیں خرچ، سچ پریتی تیرے اگے دیاں ٹکائیا۔ میرے پریم وچ جاویں پرچ، پراچین دا لیکھا دینا مکائیا۔ میری میننتی اک کسے مندر مسجد شو دوالے مٹھ
 گرو دوار آویں وچ نہ چرچ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی آسن کوئے نہ لائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اسپرچ، اچرچ لیل دینی دکھائیا۔ جے میرے اُتے ترس نہیں
 کرنا بھگت اُدھارنا تیرا فرض، فاضل ہو کے دیا مکائیا۔ میری منظور کر لے عرض، آرزو تیرے چرن رکھائیا۔ جن بھگت اُدھارنا ایہہ تیری تیتوں غرض،
 تُوہ بن غرض مند نظر کوئے نہ آئیا۔ غریب بنائیاں ونڈ لے درد، دیناں ڈھکیاں ہو سہائیا۔ تُوں یودھا سُو پیر مردانہ مرد، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔
 میرے اُتوں جگت شرع قاتل مقتول دا لیکھا میٹ دے کرد، قُدرت دے قادر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دوارے اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں سکھنا رہی سکھی، سکھ ڈکھ ڈکھ وچوں بدلایا۔ تیرا ڈھولا گاواں بنا مکھی، بن رسنا صفت صلاحیا۔
 اپنا لہنا دینا تک لے جگت دھار منکھی، مانس مانو کھوج کھوجائیا۔ نوست دی دھار ہوئی دکھی، دکھیاں دکھ نہ کوئے مٹائیا۔ بن تیری کرپا بھاگ لگے کسے نہ
 لکھی، بھگت جنمے کوئے نہ مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو کرپالے،
 کرپن دے وڈیائیا۔ تُوہ بن سُرت کون سمبھالے، سمبل دے مالک میتوں جگ جگ ہونا سہائیا۔ میں جگ جگ تیری گھالن رہی گھالے، گھائل ہو کے
 سیو مکائیا۔ پھل لگا دے میرے ڈالے، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جن بھگت سہیلے میرے اُتوں جگالے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ لیکھا رہے نہ شاہ کنگالے،
 ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچے مارگ لاسکھالے، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھو داغ کالے، کل کلکی تیرے اگے واسطہ پائیا۔
 اوتار پیغمبر گُر تیرے دے کے گئے احوالے، حالت تیتوں دتی جنائیا۔ ساچی وست دے دھن مالے، دولت اوتھ اٹھ ورتائیا۔ ہر جن بھگت سہیلے زندگی
 وچوں مرے آپ جوالے، جیون جیون وچوں بدلایا۔ کایا مندر وکھا سچّی دھر مسالے، پردہ پردہ آپ اٹھائیا۔ بن تیری کرپا دیک جوتی جوت کوئی نہ
 بالے، تن وجود ہووے نہ کوئے رُشنائیا۔ مہر بانا سری بھگوانا جن بھگتاں توڑ جنجالے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جیہڑے سدا سد بیٹھے رہن چرن دوالے،
 دو جہاناں اپنا سنگ بنائیا۔ اکو گھر وکھا دے سکھنڈ سچّی دھر مسالے، جتھے چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ میری اک میننتی اکو اک سوالے، سنگر تیرے چرن

ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سدا سدا پرتپالے، پرتپالک مالک خالق در تیرے منگ منگائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ بلوچ پُر ضلع گرو کشیتر ارجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں تیری یاد وچ بیٹھی اکانت، اکل کل دھاری ایکنکاری اپنا آسن لائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاربرہم پت پر میثور میتوں اپنا دس سدھانت، ست ستوادی ہو کے بھو ابھد گھلایا۔ نوست برہم مت کس بدھ بدلے ودھانت، طریقہ ڈھنگ سادھن دین دنی دنی جنایا۔ بن نیز لوچن نینا نوست برہم مت مار جھات، بن اکھیاں ویکھنا چائیں چانیا۔ میری دروہی وچ لوک مات، ہائے اف میری ڈھانیا۔ مانو ذاتی انتشکرن رہیا نہ کسے اکانت، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ تیرا شبد انادی آواز سنے نہ کوئی باطن بات، بے وطن تک لے خلق خدایا۔ ست ستوادی میری انتم پچھ وات، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا بن جا اگئی سخا، نخن پچھلے پور کرایا۔ تیرا بھو سمجھ نہ کوئے کروڑی لکھا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ میتوں درشن دے دے بنا اکھاں، اکھیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میرا وقت سہنجھنا ہوئے سلکھا، سوہنی ملے وڈیایا۔ توں صاحب سوامی پُرکھ اکال سمرتھا، سمرتھ تیری سرنایا۔ آتم پر ماتم اکو دس دے کتھا، جگت کہانی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سیس جگدیش تیرے چرن جھکے متھا، مستک لہنے سب دے پور کرایا۔ سنجگ ست دھرم سچ چلا دے رتھا، رتھ رتھوا ہی ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس کارن گو بند تیرے ستر لٹھا، یارڑا سچ گیا ہنڈھانیا۔ تیرے چرن کول اپنا رکھ کے بھٹھا، سیس جگدیش دیا نوانیا۔ نالے ہس کے کہا پھیر شستر پھڑنا نہیں کوئی وچ ہٹھا، شتر روپ نہ کوئے درسایا۔ اکو سچ نام دی دینی و تھا، وست اگم اتھاہ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا وسادے اگم جھگا، جگت جھو نپڑیاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ اپنا نام کردے اگھا، دو جہاناں وچے ودھانیا۔ میں پیار دی

دھار ہوئی تیری بسدھا، بے سدھ ہو کے دیاں دُہائیا۔ اوہ آشنا تک لے جو اشارہ کردا بدھا، بدھی توں پرے درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دی آشا ویکھ لے مدعا، جو مدتاں توں گئے سمجھائیا۔ میرے مالک خالق میرے اُتے ہون نہ دیویں یدھا، یدھسٹر دی آشا دُھر دے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری زندگی بدل دے جینی، جیوت جیوت جیوت تیری اوٹ تکائیا۔ میری آشا کلجک ہون نہ دیویں کینی، کملاپاتی بہہ بھانتی اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ میری آشا جگت رہے نہ پینی، سچ سوامی انترجامی سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں کسے آگے کلجک انت نہ ہوواں ادھینی، بن تیرے سپس جگدیش نہ کسے نوائیا۔ میری لج پت کلجک انت جائے نہ چھینی، شہنشاہ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو نہ میں نر نہ مدینی، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ میرا نیز لوچن نہ میں نیہین ناپینی، اندھ اندھیر وچ نہ کوئے رکھائیا۔ نہ میں ودیا پڑھی نہ میں ویکھی تعلیمی، صفتاں والے ڈھولے کوئے نہ گائیا۔ نہ میرے وچ گڑھ ہنکار نہ دسے کوئے حلیمی، نمرتا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میرا مالک خالق اک آینی، یامین کہہ کے سپس نوائیا۔ توں مہربان محبوب حق کریمی، قدرت دا قادر اک اھوائیا۔ میرے بھگونت دُھر دے کنت میری آسا پوری کردے یقینی، یک واحد تیری اوٹ تکائیا۔ جو مانو جاتی ستجگ تریتا دوپر کلجک دیناں مذہباں وچ کیتی تقسیمی، حصے کلمے نام نال پوائیا۔ ستجگ واسطے نویں کردے تنظیمی، تعمیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو پر بھو پر بھ میتے، ساجن سجنو آ تیری سرنائیا۔ سدا سدا ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیا۔ میرے پوربلے جگ ویکھ لے بیٹے، ستجگ تریتا دوپر اپنا پنڈھ مکائیا۔ گرنٹھ شاستراں نام اکھراں ودیا تک لے ریتے، نت نت تیری صفت صلاحیا۔ اوتار پیغمبر گروآں نام کلمے تک لے ٹھانڈے سیتے، جگت جگت گئے درڑائیا۔ جس وچ تیرے ملن دے طریقے، رستے رہبر ہو کے گئے دکھائیا۔ دوہری دھار کھیل کھیلے مانس مانو بنائے شریکے، شرکت سکے نہ کوئے مٹائیا۔ توں لہنے دینے جانے جیو جی کے، لکھ چوڑا سی پھول بھلائییا۔ مینوں یاد آوندے تیرے پورب قول اقرار کیتے، کرنی دے کرتے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بنک اک سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے میرے نوست بنک دوارے،

چار دیواری نظر کوئے نہ آیا۔ چھپر چھن دسے نہ کوئے وچ سنسارے، جگت جہانا سری بھگوانا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ سنگر شبد
دیندا رہیا اشارے، بن نیت لوچن نین سینت نام لگائیا۔ کوک کوک دسدے رہے پیغمبر گر اوتارے، ڈھولے سوہلے راگاں وچ درڑائیا۔ کلجگ کریا کوڑ
دھرنیے تیرے اُتے کرے پساہے، پشو پنچھی پنکھی مانو سارے روون مارن دھائیا۔ کسے دا میل ہووے نہ نال متر پیارے، پر م پُرکھ پر ماتم آتم ملن
کوئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی منزل حق پار نہ کوئے اُتارے، اتر پورب پچھم دکھن نیا پار کنارے گھاٹ نہ کوئے لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلجگ
پھرے کوڑ گڑیارے بن قداماں واہو داہیا۔ سو وقت سہیلا اک اکیلا پُرکھ اکالا دین دیا تیری پاوے سارے، پروردگار سانجھا یار اینکار اپنی دیا کمائیا۔
مہربان محبوب جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تیری آکے پیچ سوارے مہاسار تھی ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ کوجھیے کھلیے تیرے بنک دوارے بھگت گرہ سد دسدے
رہن وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس نوں سیس نوایا۔ تیرا لہنا دینا جگ چوکڑی کرنی دا کرتا قدرت دا قادر قرض اُتارے،
مقرؤض ہو کے لیکھا جھولی دیوے پائیا۔ توں اُس دے چرن کول دھول ہو کے کریں نمسکارے، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس نوایا۔ جس کلجگ کریا
کوڑ کولوں تیرے کراؤنے چھٹکارے، بندھن دین دنی تڑائیا۔ اکو نام ڈھولا کلمہ آتم پر ماتم دسے جیکارے، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اکو بھگت سہیلا گرو
گر چیلنا جنائے در دربارے، در دروازہ غریب نوازا اک کھلایا۔ اکو ایشٹ درشٹ انتر نرنتر مائس مانکھ منن سارے، دوسر اوٹ نظر کوئے نہ آیا۔ کریا
کرے بھگت وچھل پر بھو گرو گر دھارے، گہر گمبھیر بے نظیر مہر نظر اٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول توں نو نو مستک دھوڑی لاؤنی چھارے، ٹلے
مستک خاک خاک رمائیا۔ اوہ نرگن نرویر نراکار نرنکار آد جگادی پروردگارے، سانجھا یار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
دیونہارا ساچار، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکڑی سب نوں دیونہار سہارے، سہانک نانک اکو نظری آیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ نانک پُر ضلع کرنال بھان سنگھ، ٹھاکر سنگھ سوہن سنگ

ہ پریتم سنگھ جگتار سنگھ نانک پُر نرنجن سنگھ گرمیز سنگھ تھنسیسر *

کچا تند کہے میں نانک دی دھار پریم دی کھسی، خالص ثالث اکو ویکھ وکھانیا۔ جس دے تھم نے پھیریا دیس پردیسی، دھرنی دھرت دھول
دھول رنگ رنگانیا۔ اوہ مالک خالق دھر دا نرنیشی، نرگن نروریر نرنکار اگم اتھانیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی کرے اگم ویسی، ویس انکا اپنا روپ بدلانیا۔
جس دے تھم وچ پھر دے وشن برہما شو ہمیشی، آد جگاد بھجن واہو داہیا۔ اوہ مالک خالق نور نورانہ نرنیشی، نرنران اک اکھوانیا۔ جس دا لہنا دینا ناں
گوہند دس دسمیشی، دہ دشا توں باہر ویکھ وکھانیا۔ اوہ کلج کریا کوڑ میٹے کلیشی، کلمہ کائنات سمجھانیا۔ جس دی صفت صلاح کردا باسک تشکا شیشی، مکھ
سہنسر ڈھولے گانیا۔ میری اُس دے چرن کول آدیسی، نو نولاگاں پانیا۔ جس دے اگے کلج انت سب دی ہونی پیشی، پیشین گونیاں اپنا حال سنانیا۔
اوہ سوامی ٹھاکر نور نورانہ نرنیشی، نران ساک سین اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتانیا۔
دھرنی کہے میرا مالک انک کل دھاری، کلمہ کائنات جنانیا۔ دو جہاناں شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ اگم اتھانیا۔ جوتی جاتا ہو کے نرگن جوت کرے اُجیاری،
اُجالا دین دنی آپ کرائیا۔ جو بھگتاں پیج رہیا سواری، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ میں اُس دے چرن کول دھول ہو کے کراں نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدریاں
وچ سیس نوانیا۔ ست ستوادی ہو کے جاواں چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو انت کنت بھگونت بھگتاں پیج رہیا سواری، سر سر اپنا ہتھ
لکانیا۔ میں اُس دی آد جگاد پنہاری، پٹگھٹ بیٹھی دھیان لکانیا۔ جو نرگن نروریر ہو کے پاوے ساری، مہاسار تھی اپنی دیا کمانیا۔ جس دی جگ چوکڑی
پچھوں آئی واری، نو نو چار دین گواہیا۔ اوہ کلج انت کل کلکی اوتاری، اوتر ہو کے کھیل کھلایا۔ میں اُس دی بن آسا توں ہوواں پُجاری، پوجنیک کہہ
کے سیس نوانیا۔ جیہڑا میری کلج انت کٹے دُشواری، دُئی دوتی میٹے تھاوں تھانیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں آتم پر ماتم دے یاری، یارڈا سچ اپنی دے
وکھانیا۔ آد جگاد جس دا نور نور اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگنیا۔ جو بھگتاں دیونہارا نام خُماری، مستی اپنی ہستی وچوں چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک درتائیا۔ دھرنی کہے میرا ٹھاکر سوامی سرب گنوت، گہر گمبھیر بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی
 بناؤ نہارا بنت، گھرن بھنہنار ایکنکار اک اکھوائیا۔ جس دانام ندھانا دو جہاناں اگتا منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ جس نوں آد جگاد گاؤندے ہر جن
 ساچے سنت، ست ستوادی کہہ کے سیس نوائیا۔ میرے اُتے جن بھگتاں بناؤ نہارا بنت، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میرا پڑکھ اکالا لکھ، لکھ اکھننا اک اکھوائیا۔ جو
 نرگن دھار ہو پرتکھ، پار برہم پت پر میثور اپنا درس دکھائیا۔ ہر جن بھگت سہیلے کرے وکھ، کلج کوڑی کرپا وچوں باہر کڈھائیا۔ سر سوامی ٹھاکر ہتھ دے
 کے لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ دھرنی کہے میرا پر م پڑکھ
 پر بھ پیارا، پر یتم اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں دے سہارا، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرہ مندر سہائے اک دوارا، ٹھاکر ہو کے پردہ لاہیا۔ بن رسنا جہوا
 بول جیکارا، شبد انادی دُھن دے سنائیا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیارا، جوتی جاتا ہو کے ڈمگائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دیوے ٹھنڈی ٹھارا، اگنی
 ۱۶۵۹ تت تت بُجھائیا۔ بھگت سہیلا بن کے ایکنکارا، اکل کل دھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا
 اک پرگٹائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگیلے مادھو دیا کمائیا۔ نرگن دھار سرگن لالے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ شبد ناد سنا
 مردنگ، انحد نادی ناد وجائیا۔ آتم سچ سہا پنگ، بن پاوا چول وڈیائیا۔ میری آسا پوری کردے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں بھيو چکا دے
 برہم ہنگ، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی خوشیاں نال آوٹا لنگھ، تن وجود حق محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن داتے پڑکھ بدھاتے توں
 میرا میں تیرا گاؤنا چھند، سوہلا ڈھولا اک سنائیا۔ جن بھگتاں خوشی کرنا بند بند، بندگی اپنے وچ رکھائیا۔ بن رسنا جہوا دینا انند، انند دے مالک اپنی دیا
 کمائیا۔ سرتی شبد سماونی پرمانند، پر م پڑکھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، دین دیال سدا بخشند، بخشش رحمت رحیم رحمان دینی کمائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلی شہر ہر بھگت دوار دھیر پڑ ترلوک سنگھ، گرچرن سنگھ، چندا سنگھ، ہر بھجن سنگھ، رُلدا سنگھ،

مہندر سنگھ، اوتار سنگھ، گر بلوندر سنگھ، مہنگا سنگھ، بھجن سنگھ، گدرشن سنگھ سرہند، مل سنگھ فرید آباد *

دھرنی کہے جن بھگتو اپنے چرن پُھہاؤ میرے سپس، صدقے واری گھول گھمایا۔ تہاڈے انتر نرتر میٹوں دسے حق جگدیش، جگدیش دھر دا ماہیا۔ جس دا آد جگاد پیسن رہی پیس، جگ چو کڑی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میری آد جگادی بیننتی، سپس جگدیش نوائیا۔ میرا لہنا دینا ناں سنگتی، سگلے سنگی اپنا رنگ وکھایا۔ میٹوں دوجے در ہون نہ دیویں منگتی، بھگتک ہون نہ جھولی ڈاہیا۔ ساچا مان رکھاؤنا وچ سنگتی، سگلے سنگی اپنا سنگ نبھایا۔ میں بغیر آشا اکو آشا منگدی، اکو آس رکھایا۔ در تیرے الکھ جگاؤندی مول نہ سنگدی، سگلے سنگی تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اگم ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت بنا دے سہیلے، ساچن دھر دے نظری آئی۔ دین دنی نالوں کردے ویہلے، پریم پریتی تیری وچ سمایا۔ اکو رنگ رنگا دے گرو گریچیلے، چیلار گرو وڈیا ئیا۔ لہنے دینے میرے تک لے میرے جنگل جوہ بیلے، اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت ساگراں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو بنا زباں کرو بیننتی، کھ دند دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تہاڈی منظور ہووے پنگتی، بن اکھراں اکھر صفت صلاحیا۔ بدھی توں پرے بنو پنڈتی، جگت ویدیا لوڑ رہے نہ رایا۔ اپنی دھار تکو سنگتی، سگلا سنگ جنایا۔ جگت ترسنا میٹو من دی، متا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ مُجبت تلو گو بند سورے چن دی، جو چند ستار نشانہ دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وچ آپ کرایا۔ دھرنی کہے پر بھو، میرا بن جا دکھ بھجن، بھو ساگر پار کرایا۔ جن بھگتاں نیر پا دے انجن، نراکار ڈگمگایا۔ بنا جگت پریت بن جا سجن، سر سر تیرے بھیٹ کرایا۔ تیرے دپیک جوتی میرے گرہ جگن، گھٹ گھٹ ہوئے رُشانیا۔ میں سدا سہیلے تیرے وچ ہوواں مگن، تیرے رنگ سمایا۔ توں میری میٹنی اگن، چنتا چکھا دینی جلائی۔ مہربان لاؤنا اگن، انگیکار آپ ہو جانیا۔ تیرے در تے آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے لیکھے لالے تت پنجن، پنچم پیتے اپنے چرن کول

رکھائیا۔ آتم دھار پر ماتم بخش دے محن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ نوست برہم مت تیرے نام نگارے وجن، دو جہان سری بھگوان سُنن چائیں چائیا۔
 کوڑ کڑیاں میرے اتوں کھج کلپنا میٹ دے ہنگ برہمن، پار برہم پر بھ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم
 اک سنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اندروں چک دے پردہ، دویت جگت رہے نہ رائیا۔ انتشکرن کسے رہے نہ سڑدا، اگنی تت تت بُجھائیا۔ سہارا بخشنا
 اپنے پلو لڑ دا، دین دنی دی گنڈھ جھڈائیا۔ پریم پیار مُجبت وچ سچکھنڈ چوٹی ویکھنا چڑھدا، بن قداماں قدم لکائیا۔ میٹوں ایوں جا پدا نو کھنڈ تیرے کولوں
 مول نہ ڈردا، بھے سر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگت
 تیری کردے ہوون یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ بھاگ لگاؤن اکو میٹوں لین ارادہ، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ زرگن داتے پُرکھ پدھاتے
 موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سنائیا۔ کھج انت سری بھگونت ہر جن ہون نہ دیویں برباد، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرے نال کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے جاپ، تُوں
 میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تن وجوداں اپنا دُور کراؤ پاپ، پنت پُنیت کرے دُھر درگاہیا۔ تہاڈا لہنا دینا لیکھا لگے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا سوہنگ سب نے جپنا جاپ، اجپا جاپ آپ درڑائیا۔ سچ پریتی دھرنی دھرت دھول دھول کھیل ویکھنا اک اِکانت، کلا دھاری کی اپنی
 کل ورتائیا۔ اندر وڈ کے مندر چڑھ کے اپنا آپ کرو شانت، باہروں اگن نہ لاگے رائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سب دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پریم پُرکھ دے وسو نیڑے، دُور دُراڈے
 پندھ مکائیا۔ شرع شریعت دے میٹو جھیرے، جھگڑا دے نہ خلق خدائیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرے خالی دسن ویڑے، وست نظر کوئے نہ آئیا۔ دوس رین
 تکو جھیرے، جھگڑے وچ خلق خدائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے بن تیری کرپا سانوں کوئی نہ چاڑھے دُھر دے بیڑے، بیڑی نوکا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دا اکو لو سہارا، سماجک رازک اپنے رنگ رنگائیا۔

کھج کر یا کوڑ چھڈو پسار، جگ نیز لوچن نین ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اپنا اپنا بل لو دھارا، دھرنی کہہ کے رہی سٹائیا۔ پچھے جگت و اشلاؤندی نعرہ، جگت حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ پڑکھ اکلا دین دیا لا پاونہارا سارا، مہاسار تھی ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادی دیونہارا دان، داتا دانی شاہ سلطانی اینکارا پروردگارا سانجھا یارا، مہربان محبوب اک اکھوائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلی شہر ہر بھگت دوار دھیر پورن پورن سنگھ، درشن سنگھ، سرؤپ سنگھ، سُرندر کور،

مہندر کور، رتن سنگھ، کرتار سنگھ، سری ناتھ داس دلی *

دھرنی کہے کرپا کر الف بے دے مالک اب، ابھی یدی یدپ اپنی دیا کمائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار نور الہی رب، یامین کہہ کے سپس نوائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا ہر جن سنت سہیلے لہج، بن نیز لوچن نیناں ویکھ دکھائیا۔ دین دنی دی میرے اتوں میٹ دے حد، حدود محدود اپنی اک سمجھائیا۔ آتم دھار پروردگار اینکار اپنی بنا لے جد، یادو دا لیکھا پور کرائیا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن سنت سہیلے رہن نہ تیتھوں الگ، دکھری دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ توں شہنشاہ پاتشاہ سورا سرگ، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری جگدی ویکھاں اگمی جوتی، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے دینی وڈیائیا۔ آتم دھار بھگت سہیلے بنا لے اپنے گوتی، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سبھائیا۔ ہر جن سرتی انتر نرتر رہے نہ سوتی، آلس نندرا کر یا کوڑ باہر کڈھائیا۔ ہر جن سنت سہیلے اپنے اٹھالے مانک موتی، سوہنگ ہنسا کو چوگ چگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا تک بدحالی، حالت ویکھ خلق خدائیا۔ پھل رہیا نہ دھر دی ڈالی، پت ٹہنی نہ کوئے مہکائیا۔ میری لیکھے لالے گھال گھالی، گھائل ہو کے سپس نوائیا۔ تھد بن انتر نرتر کرے نہ کوئے دلالی، وچولا رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنا جلوہ دے دے نور جلالی، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ میرا بھنڈارا اینکارا پروردگارا سانجھا یارا بھر دے خالی، خالق مخلوق دینی مان

وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت سہیلے میرے بنا دے مت، متر
 پیارے دیا کمائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کر ہت، ہتکاری ہو کے ایکنکاری دھیان لگائیا۔ جگت ٹھکوریوں کڈھ باہر جن بھگتاں وڑ جا وچ، تن وجود حق
 محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ میری سہنجی نر نرین کر دے تھت، گھڑی پل دے گواہیا۔ توں آد جگادی برہم برہادی ٹھا کر سوامی میرا مت، متر پیارا اگم
 اتھاہیا۔ بن نیز لوچن نیئاں تیرا درشن کراں نت، نچ نیز دینا گھلائیا۔ کایا ماٹی بجر کپائی پردہ پاڑ کھولنا بھت، بھیترا اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں کلج کیتا کملی کوچھی، قدرت دے قادر دیاں جنائیا۔ میرے انتر نر متر
 ست دھرم دی رہی کوئی نہ سوچھی، ست سچ وچ نہ کوئے ملائیا۔ بدھی توں پرے دا ملے کوئے نہ بودھی، انجھو درشت نہ کوئے گھلائیا۔ پُرکھ اکالے دین
 دیا لے تڈھ بن چکے کوئے نہ گودی، گوداوری دا کنڈھا گو بند گیا سمجھائیا۔ پر م پُرکھ دا کھیل ہونا کلج انتم دھار وچ سنسار جس دا لہنا دینا ویدی سوڈھی،
 سو پُرکھ نرنجن اپنی کل ورتائیا۔ جس دے پیار وچ جن بھگت سہیلے بنے جوگی، جگیشتراں اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دے ڈکھ میٹ کے رہن دینا کوئی
 نہیں روگی، جگت دلدرائ ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اپنی
 بخش دے دھار، دھول ہو کے واسطہ پائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کر پیار، ہر پُرکھ نرنجن جوڑ جوڑنا چائیں چائیا۔ ایکنکارے دے ادھار، آد نرنجن کر رُشائیا۔
 اباشی کرتے پاسار، سری بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ پار برہم پت پر میشور دے ادھار، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ میرا لہنا دینا رہے نہ وچ سنسار، دین دُنی ونڈ
 نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، ستجگ تریتا دوا پر کلج اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تڈھ بن بنے نہ کوئے سہار، سہانک نانک لوک
 ماتی پُرکھ بدھاتی نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ دلی شہر یو-۱۵ گرین پارک ایکسٹینشن مہندر سنگھ سورنجیت کور دے گرہ *

سنگر شبد کہے میری آد جگادی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے پرگٹایا۔ میرا کھیل سدا جگ چارا، سنجگ تریتا دوپر کلجگ دیکھاں چائیں
چانیا۔ کلجگ انت نوست پاواں سارا، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ لہنا دینا تکاں گر اوتارا، پیغمبراں بھو چکایا۔ ہرجن دیکھاں میت مرارا، متر پیارا ہو کے کھوج
کھوجایا۔ لہنا دینا پورا کراں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ میرا مالک خالق چوویاں اوتارا، چومیس جگدیشا اک اکھوایا۔ جس داسنت منی
سنگھ ڈلارا، دُلہا شبد دھار وڈیایا۔ جس دامیل گپت ظاہرا، انتر نرتر ویکھ وکھایا۔ بن رسنا جہوا بول جیکارا، انبولت راگ درٹایا۔ بن رسنا امرت رس
پپوے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت تت بُجھایا۔ ست سچ بن ادھارا، ادر دا لیکھا گیا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم
اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، ایککار دتی وڈیایا۔ جگ چوکڑی سب دی ٹیک، دو جہاناں حکم ورتایا۔ نام سندیسہ کلمہ کانتا دیواں نیک،
نیکن نیکا ہو کے دین دنی ورتایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی ہو کے لواں ویکھ، دیکھنہارا اک اکھوایا۔ میرا جگ چوکڑی اولٹا بھیکھ، ویس اویسا آپ
درسایا۔ میرا لہنا دینا گوبند نال دس دسمیش، دہ دشا سنگ بنایا۔ جو سدا سدا رہے ہمیش، سو میرا رُپ الاہیا۔ جس داسنت منی سنگھ دے کے گیا
سندیس، سوہلا ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جس نوں جھکدے شاہ پاتشاہ راج راجان نریش، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس کلجگ انت میٹنا کلیش، کل کاتیاں کرے
صفایا۔ اُس نوں سجدہ اکو آدیس، دھر فرمانا جو فرمانیاں وچوں جنایا۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی کرے شیش، شاہ پاتشاہ ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی آپ، آپ اپنا بھو جنایا۔ نام کلمے صفت
صلاح میرا جاپ، اکھراں ڈھولے راگ دیاں درٹایا۔ زرگن دھار سرگن سب دامائی باپ، پتا پوت گود کایا۔ سچ سندیسہ سنیہہرا دیواں پات، پترکا اک
سمجھایا۔ جس دا لہنا دینا لیکھناں کملاپات، پت پریشور کی سمجھایا۔ جو ہرجن بھگت سہیلا جوڑے اپنانا، بدھاتا ہو کے ویکھ دیکھایا۔ جو جھگڑا میٹے
ذات، پات، دین دنی دا لہنا دینا دیوے تھاواں تھانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں کلجگ انت میٹنہارا اندھیری رات، رُترئی اپنے نال مہکایا۔ وسنہارا سچکھنڈ

دوار اینکار اک اِکانت، اکل کل دھاری اینکاری اپنا کھیل کھلایا۔ سو بھگت جناں دیونہارا دُھر دی دات، نام ندھانا جھولی پانیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن پچھنہارا دات، وارث ہو کے ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی گھر گسپہرا، گور اک اکھوایا۔ تن وجود نہ کوئے سرپرا، مائی چم نہ کوئے وڈیایا۔ سیس بدھانہ کوئے چیرا، مونڈ منڈایا روپ نہ کوئے درسایا۔ جس دی ویکھ سکے نہ کوئے تصویرا، موصور تصور کر نہ کوئے جنایا۔ میرا کھیل کلج انت اخیرا، آخر دیاں سنایا۔ جو سندیسے دے کے گیا کسیرا، قدرت دا قادر کی اپنا حکم ورتایا۔ جس نے لیکھے لایا رویداس کسیرا، کوڈی قیمت اپنے گھر پانیا۔ اوہ جن بھگتاں زندگی وچوں زندگی کرے تعمیرا، جیون وچوں جیون دے بدلایا۔ نام ندھانا سیری بھگوانا امرت رس دیوے سیرا، سرتی شبد نال ملایا۔ ست سنتو کھ بخشے دھیرا، دھیرج دھرم دھار درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسانیا۔ سنگر شبد کہے میرا سندیسہ سنگھ منی، منیشراں باہر جنایا۔ جو دُھر دھار دا بنایا دھنی، دھرت دھول دھول وڈیایا۔ نام سنایا بنا کئی، کانتا کیتی پڑھایا۔ وسیرا کرایا بنا چھپر چھنیں، محل اٹل اک درڑایا۔ ۱۶۶۵

نور جوت پرکاش کر کے چٹی، چند چاندنیاں باہر ڈگمگایا۔ سچ پریتی اکو بنھی، بندنا اکو اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم پیار بنیا تتی، تن وجوداں لیکھا رہیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے سنت منی سنگھ خوشیاں وچ بول جیکارا، سچ نال دتا سمجھایا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے تیرا کھیل ہووے نیارا، نراکار نرنکار تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ تیرا ناؤں نرین ہووے چوویاں اوتارا، اوتری تیری بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ لاواں تیرا نعرہ، نر نرین تیرا ڈھولا گایا۔ میرا لہنا دینا یاد رکھنا اقرارا، قول تیرے چرن لکایا۔ جس ویلے کلج ہووے اندھ اندھیارا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ میرا سنگی پیارا سکھ ہووے تیرا دلارا، دو جہاناں مالک اپنی گود اٹھایا۔ سنگر شبد خوشیاں نال کیتا اظہارا، سچ سچ نال جنایا۔ تیرا قرضہ مقروض ہو کے لاہواں سارا، لہنا تیرے ہتھ پھڑایا۔ جس ویلے بھگت بھگوان دا اکو ہویا جیکارا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جھٹ سنت منی سنگھ لایا نعرہ، میں تیرا پنا تتاں توں دلارا دو جہاناں دے مالک

سچ سرناہیا۔ جھٹ سٹگر گوہند دتا اشارہ، جس ویلے سمت شہنشاہی آوے باراں، باراں ماس دا لیکھا رہے نہ رانیآ۔ تیرا پورا قول ہووے وچ سنسارا، ست ستوادی ہو کے پور کرائیا۔ جھٹ منی سنگھ بنا دھوڑ توں مستک لائی چھارا، ٹکے ساچے نام رمانیا۔ او سے دا لہنا او سے دے لیکھے پاؤن آئے آپ کرتارا، قدرت دا قادر دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت پوتر پوت پُنت کرے گھر بارا، گرہ مندر اندر آپ اپنا نام رنگ چڑھانیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گڑگاؤں شہر سیوا سنگھ دے گرہ *

پرائمری کہے میریاں جماعتاں چار، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میرا لہنا دینا چار کُنٹ دی دھار، چار ورناناں ویکھ وکھانیا۔ چوہتھے جگ دیکھاں نین اگھاڑ، بن نیترا اکھ اکھ اٹھانیا۔ میرا مالک خالق اکو پروردگار، سانجھیا راکو نور الاہیا۔ سٹگر شبد جو سندیسہ دیوے وارو وار، بھیا اجد اگم کھلایا۔ میری سکھیا جگت اکھراں باہر، و دیا وچ ودت نہ کوئے کرائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرگھ و رلا پڑھے وچ سنسارا، جس سر سٹگر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ میری پہلی جماعت بڑی دُشوار، دُشمن چاروں کُنٹ انتر نر نتر نظری آئیآ۔ میرا لہنا دینا نال نو دوار، جگت دانشا سنگ بنائیآ۔ دہ دشا کراں وچار، بنا سوچ سمجھ اپنی لواں انگڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ پرائمری کہے میری جماعت پہلی، ایکا ایکا ویکھ وکھانیا۔ جس وچ ہوئے نہ کوئے انگھلی، غفلت روپ نہ کوئے درسائیآ۔ جیہڑی و دیا بنا زبان توں کہہ لئی، بنا سروناں سننی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ پرائمری کہے گرگھ و رلا میری پہلی کرے پاس، پاسا دین دُنی بدلایا۔ سٹگر شبد اُتے کرے وشواس، جگت وشیاں ڈیرہ ڈھانیا۔ تن وجود لیکھاتکے اپ تیج وائے پر تھی آکاش، من مت بدھ نال رلایا۔ نو دواریاں نگاہ مارے خاص، پردہ پردیاں وچوں چکانیا۔ جس اُتے کرپا کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ پرائمری کہے جیہڑا

ہر جن پہلی پڑھدا، جگت لیکھ شرع نہ کوئے رکھایا۔ دھرم دی دھار وچ دوجی چڑھدا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ اکو تکے ڈھر دا ماہیا۔ اندروں قلعہ توڑے
 ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا دُور کرائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، چیتن ہو کے دیکھ وکھایا۔ لہنا تکے بہتر نڑ دا، ہڈ ماس کھوج کھوجایا۔ کھیل تکے سریر دھڑ
 دا، تن وجود پھول بھلایا۔ جگت دوارے پار کردا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھایا۔ راہ دیکھے اپنے گھر دا، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پرائمری کہے میری دوجی جماعت چنگی، پہلی نالوں ملے وڈیایا۔ سنگر پیار وچ لاوے اگی، انگیکار آپ ہو
 جایا۔ آسا پوری کرے منگی، منسا جگت ٹکایا۔ امرت دھار پیائے گنگی، بوند سوانتی کول نابھ ٹپکایا۔ منوآ دہ دس نہ دھائے فرنگی، چار گنت نہ اٹھ اٹھ
 دھایا۔ ساچے پیار دی دتے پابندی، نام بندھن وچ بندھایا۔ سچ پریم بنا کے سنبندھی، سگلا سنگ جنایا۔ اندروں دویت دی ڈھائے کندھی، پردہ پردیاں
 وچوں اٹھایا۔ لیکھا مکے پر کرتی پنجمی، پنجاں تتاں سنگ بنایا۔ لہنا میٹے وکار جنگی، کام کردھ لوبھ موہ ہنکار نہ رنگ رنگایا۔ جگت واسنا کرے کوئے نہ تنگی،
 تنگدستی دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دوجی اپنے رنگ رنگایا۔ پرائمری کہے جس میری دوجی کر لئی پور، پورا
 سنگر دیا کمایا۔ تیجی جماعت دا اک دستور، اصول نیم اک جنایا۔ انتر زمرتر رہے نہ کوئے غرور، غربت اندروں باہر کڈھایا۔ ساچے نام دا دئے سرور،
 سرتی شبد نال ملایا۔ جگت وکارا کرے چور، کیریا کوڑ باہر کڈھایا۔ امرت رس نال کرے بھرپور، ترسنا جگت گوانیا۔ پندھ مکا کے نیڑا دُور، گھر گھر وچ
 دئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ تیجی جماعت کہے میٹوں گرگھ دیکھے چنگی طرح، طریقہ
 سنگر دئے جنایا۔ جس وچ پابندی نہیں کوئی شرع، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت و دیا اکھر نہ کوئی پڑھا، کاغذ قلم نہ کوئے چترایا۔ جگت سروور لوڑ
 رہے نہ سرا، تیرتھ تٹ نہ کوئے چترایا۔ تیجی جماعت وچ ملے اگتا ورا، ورداتا ہو کے دئے وڈیایا۔ اکو حکم سنائے کھرا، خالص اکو رنگ رنگایا۔ امرت
 جام پیا کے ذرا، ذرے ذرے وچوں اپنا نور درسایا۔ انتر زمرتر جس دے نال ٹھرا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ تیجی جماعت کہے میرے شبد دی اگنی دھن، دھن آتمک راگ درڑایا۔ بھگت سہیلا لئے سن، انسنت دئے

جنائیا۔ ہر جن اپنے لئے چُن، کھوجنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دی سکھیا وچ وڈا اُگن، اوگن کوڑے باہر کڈھائیا۔ بھگت سہیلے سنت میت آپے چُن، آپے دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے رکھ مَن، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تیجی جماعت کہے میری بڑی سوہنی پڑھائی، الف بے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا سوہنا ہندسہ اکائی، ایکا ایک سو بھاپائیا۔ جس دی خوشی میرے انتر نہ سکے سمائی، گنتی گنت نہ کوئے جنائیا۔ میری بدھی نالوں ہوئے جدائی، مت چلے نہ کوئے چترائیا۔ منو آدہ دیش نہ اٹھ اٹھ دھائی، نوست بھجے نہ واہو داہیا۔ اکو پیتا سنگر ملے گوسائیں، گہر گور اک اکھوایا۔ جو اپنا پردہ دے اٹھائی، بجر کپائی رہن نہ پائیا۔ امرت جام بوند سوانتی نجھہر جھرنیو دے پیائی، ناہی کول کول اٹھائیا۔ سہنس دل نچے نچے چائیں چائیں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ شبد ڈھن ناد کرے شنوائی، بن سروناں دے سٹگرا پورا میری پرکھیا لئے چائیں چائیں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ تیجی جماعت کہے میں وی جاواں مک، مکمل دیاں درڑائیا۔ اس توں آگے اکو ہووے تک، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ آتم پر ماتم رہے کوئی نہ لگ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ چوتھی جماعت وچ ۱۶۶۸ ہر جن چڑھ کے ہوئے خوش، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ اکو سنگر شبد ساچی سنھتھ لئے پچھ، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پرائمری کہے میری جو چڑھ جائے چوتھی جماعت، جملہ اکھرنہ کوئے پڑھائیا۔ سنگر اپنی کرپا کرے عنایت، مُفت مُفت ورتائیا۔ دھر دا شبد کرے ہدایت، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ مہربان ہو کے ساچی کرے حمایت، ہم ساجن اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چوتھی جماعت کہے میرے اُتے میرا صاحب کرے مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ میتوں کوٹاں وچوں پڑھے کوئی جیو پرانی، جس اُپر سنگر اپنا ہتھ لگائیا۔ اوہدا لہنا دینا مک جائے نالوں چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چار ورن نہ کرن پریشانی، برناں ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچی منزل اکو ملے رُوخانی، رُوخ بُت توں باہر وجدی رہے ودھائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں جسم جسمانی، جسم ضمیر دے بدلایا۔ جتھے لیکھا نہیں قلم کانی، کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چوتھی جماعت نوں پڑھ سکے نہ کوئی عقل والا ودوانی، بدھی دی چلے نہ کوئے

چترائیا۔ جس اُتے سَنگَر کَریا کرے اوہ میری وِدیا کرے پَچانی، بن اکھراں اکھروکھ وکھیا۔ جتھے لہنا دینا نہیں زمیں اسمانی، منڈلاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ چو تھی کہے میرا لیکھا نہیں کوئی پنڈتی، جگت وِدیا نہ کوئے چترائیا۔ میرا لہنا دینا نہیں کوئی ہنگتی، ہنکار گڑھ نہ کوئے رکھائیا۔ میری ترسنا نہیں کوئی من دی، متا موہ نہ کوئے جنائیا۔ میں ونجاری نہیں کدے کن دی، سروناں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ چو تھی جماعت کہے جن بھگتو میری اکو اگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔ میری منزل دا لیکھناں کملاپات، پت پر میشور مل کے وِجے ودھائیا۔ اکو گرہ اکو دوارا جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، سورہ چند نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پرائمری کہے میری پڑھائی جگت جماعتاں چار، چارے کھانی چارے بانی پرائسنٹی مدھم بیکھری ڈھولیاں وِچ صفت صلاحیا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی میرا یار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وِچ میری خوشیاں والی بہار، رت مَوَلے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ پرائمری کہے میری پڑھائی دی اگئی دھر مسال، کُتب سچ حق جنائیا۔ جس دی وِدیا بے مثال، مسل سکے نہ کوئے جنائیا۔ جتھے مُرشد مُریداں پُچھے حال، مالک بے پرواہیا۔ اوتھے اکو اک سوال، بن اکھراں جنائیا۔ جس اُپر کَریا کرے دین دیاں، دیندھ ہوئے سہائیا۔ اُس دی سکھیا بڑی کمال، کامل مُرشد ہو کے دئے جنائیا۔ جس وِدیا نوں پڑھ کے کدے نہ ہووے زوال، جنم مرن وِچ کدے نہ آئیا۔ چو تھی جماعت وِچوں چو تھی منزل ہوئے بحال، چو تھے پد دا مالک ملے دُھر دا ماہیا۔ جو ماسٹر ٹیچر اُستاد ہو کے آپے لئے سنبھال، سر سر اپنا ہتھ ڈکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چو تھی جماعت کہے میرے توں اگے کوئی نہ جاندا، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ چو تھے گھر دے ڈھولے ہر جن گاؤندا، بن رسناراگ ورتائیا۔ اکو سندیسہ واہ واہ دا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا بنا اکھراں والے ناں دا، نر نر نکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چو تھی جماعت کہے ذرا تکناں ناں غور، گھر گور جنائیا۔ میٹوں خوشیاں نال پڑھ کے وِدیا پوری کیتی بلونت

کور، لیکھا دینِ دُنی مُکانیا۔ جس دامنس جنم گیا سور، سوہرے پیئے اِکو گھر ملی وڈیا نیا۔ دُھر دا مالک ملیا بانکا شوہر، شہنشاہ نُورِ الٰہیا۔ جو آد جُگادی بھگتاں
 جائے بہرے، جگت جہان دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جو مٹھے رس کرے کوڑ، گرتن اندروں باہر کڈھانیا۔ جس دا لیکھناں براہمن گوڑ، گوبند میلا سہج سُبھانیا۔
 اوہ پہلی دُوجی تیجی بھج کے چو تھی منزل چٹھ گئی پوڑ، بن قدام قدم لکانیا۔ جس داماگ رہیا نہ سوڑ، بھیرے گلی نظر کوائے نہ آنیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ بلونت کور کہے جن بھگتو میں جماعت چو تھی بن اکھراں توں پڑھی، پڑھن والیو دیاں
 جنانیا۔ میری و دیا دو جہاناں بڑی، بن اکھراں ملی وڈیا نیا۔ جس نے میری سُلکھنی کیتی گھڑی، وقت پل نال وڈیا نیا۔ بٹن سنگھ دے ماسٹر سنگر شبد نے
 میری بانہہ پھڑی، بن ہتھاں ہتھ اٹھانیا۔ پرائمری پڑھ کے بھگتو میں سچھنڈ دوارے کھڑی، کھڑی کھڑوتی سب نوں دیاں سمجھانیا۔ جگت و دیا والے تن
 سڑ گئے وچ تن دی مڑھی، مساناں وچ آسن لائیا۔ میری آتما پرماتماناں مل کے کھری دی کھری، خالص اپنا رنگ رنگانیا۔ کیوں سنگر شبد نے کرپا کر،
 کرنی دے کرتے دتی وڈیا نیا۔ میں پُنج گئی اپنے اگے گھری، جس گھرانے وچوں باہر نہ کوائے کڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ بلونت آتما کہے میں چو تھی جماعت پڑھ کے ہو گئی پاس، پاسا دینِ دُنی بدلائیا۔ ڈھولا گاواں بنا پون سواس، ساہ ساہ نہ
 کوائے پترانیا۔ پندھ مُکا کے پرتھی آکاش، گگن گلگنتراں ڈیرہ ڈھانیا۔ ست سچ دی دیکھاں راس، بن گوپی کاہن سو بھاپانیا۔ جتھے اِکو نُور جوت پرکاش،
 بن تیل باقی ڈگمگانیا۔ ہر جن آتم دھار بیٹھے بن چرناں چرناں پاس، سوہنا سنگ بنانیا۔ میرا خوشیاں وچ نکلے ہاس، ہس ہس کے دیاں جنانیا۔ جن بھگتو پر بھو
 دی چرن پریتی چو تھی منزل دی کلاس، چو تھے پد دا لہنا جگت دی حد حد دے مُکانیا۔ جتھے سنگر شبد دیوے شاباش، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ گرکھو چو تھی
 جماعت پڑھن والیو سب دا انتم سچھنڈ وچ ہونا نواس، جگت جماعتاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا در اک سہانیا۔ آتما کہے میں چو تھی جماعت پڑھی زراں، زرگن زرویر دتی پڑھانیا۔ بن اکھراں و دیا دس سکھالی، سوہنی سچّی دتی وڈیا نیا۔ میرا لیکھا لہنا تک
 لو حال، ہر ہر دے دیاں جنانیا۔ جتھے نہ کوئی جواب نہ سوالی، طالبِ علم بنا علم توں کرے شنوائیا۔ کرپا کرے پُرکھ اکالا جوت اکالی، اکل کل دھاری اپنی

دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پرائمری کہے جن بھگتو میرے توں آگے نہیں کوئی پریم، پرا
 پسنتی مدھم بیکھری میرے ڈھولے گانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا آد جگادی نیم، حکم حکم وچوں سمجھایا۔ جو زرگن سرگن سرگن زرگن دیونہارا دین، جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چوتھی جماعت کہے میرا اکو چوتھا پد،
 سوہنی ونڈ ونڈایا۔ سنتو بھگتو صوفیو، تہاڈی منزل دی اگئی حد، حدود اکو اک جنایا۔ جتھے بنا جگت ساز توں وے ند، انحد نادی ناد سنایا۔ بنا تیل باقی دپیک
 توں جوت جائے جگ، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جگت ودیا نالوں ہو جان الگ، ہر جن ہر جن ہر جن ملے مان وڈیایا۔ ایہہ ودیا سنگر پورا دیوے سرگ، ہر کرتا
 دُھر درگاہیا۔ جس دے پڑھن نال جگت ودیا مجھ جائے آگ، سائک ست ست کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 اپنا حکم ورتایا۔ پرائمری کہے جس نوں میری ودیا پڑھن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ سنگر شبد شبد مناؤ، منسا اور نہ کوئے درڑایا۔ پریم پُرکھ پر ماتم منو
 دُھر دا پتا ماؤں، دوسر اور نہ کوئے جنیندی مایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ سماؤ، جگت رنگت رہن کوئے نہ پایا۔ سچ سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی آپا
 ۱۶۷۱ بھیٹ کراؤ، سرگن زرگن زرگن سرگن اکو رنگ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، جو آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ایہتھے اوتھے دو جہان پکڑے باہوں، مالک خالق پرتپالک ہو کے اپنی دیا کمایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہر بنس سنگھ دے گرہ گڑگاؤں شہر *

ہری دا بنس بھگوان دا پرپوار، بھگت سہیلے سو بھاپایا۔ جنہاں دالہنا دینا سدا جگ چار، جگت جگت جگ چوکڑی اپنا رنگ رنگایا۔ پیار محبت والی سدا
 مہکدی رہے بہار، پت ٹہنی پھل پھل اپنے رنگ رنگایا۔ ویکھے وگسے پاؤنہارا سار، مہربان اپنی دیا کمایا۔ لوک ماتی گلشن حق ویکھے گلزار، ہر جن نوست
 دھیان لگایا۔ جنہاں دے انتر نرنتر اک جیکار، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ تنہاں دا مالک میت مرار، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جس دا کھیل سدا اپار،

اپر مپر ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ بھگت وچھل بن گردھار، گھر گمبھیر اپنا رنگ رنگائیآ۔ جن بھگتاں تیج دیوے سوار، صاحب سوامی سر اپنا ہتھ ٲکائیآ۔ جنم جنم دا
 لہنا دے نوار، کرم کرم دا لیکھا دے مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در اک وڈیائیآ۔ ہری کہے میرا بنس سہاوا،
 ہر جن ساچے سو بھا پائیآ۔ جنہاں دے اُپر پریم پیار دا دعوا، دعوے دار اک اکھوائیآ۔ اوہناں دا وزن سچ دوار سانواں، کنڈا تول ترازو اکو اک وکھائیآ۔ پنا
 اکھراں توں چرن کول لگائے ناواں، بن حرف حروف پڑھیاں دے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک
 اکھوائیآ۔ ہری بنس کہے میرا دھرم دھار دا ناواں، ناؤں نرنکار دتی وڈیائیآ۔ میریاں پریم پیار دیاں باہواں، جگ نیز نظر کسے نہ آئیآ۔ بلونت کہے میں
 ہر بنس پُت پالیا ودھ کے نالوں ماواں، آپ اپنی گود ٲکائیآ۔ میرا سنگر سوامی سر رکھے جس دے چھاواں، مہربان ہو کے دیا کمائیآ۔ میں اوسے دے بل
 بل جاواں، جس سچھنڈ دوار مینٹوں دتی وڈیائیآ۔ جس دے پیار وچ ہر بھگت رہے نہ کوئے نتھاواں، تھان تھنتر اپنا اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ جھٹ سنت منی سنگھ دھار رہی ٲکار، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ میرا پورب لہنا چکھیا اُدھار، در سچ ملی
 وڈیائیآ۔ کرپا کری آپ نرنکار، مہربان ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ بشن سنگھ بن وشن برہما شو دتا تار، بن شنکر لیکھا دتا مکائیآ۔ خوشیاں وچ رکھ پروار، پر م پُرکھ
 دے وڈیائیآ۔ جو آد جگادی لہنا دینا دیوے وچ سنسار، سر سر اپنا ہتھ ٲکائیآ۔ میرا اک اوڈھن جو ----- بخشے بخشش والی کار، رحمت رحمت وچوں
 کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دامیت مرار، متر
 پیارا اک اکھوائیآ۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ گردیو سنگھ، جیٹھا سنگھ، بیر سنگھ، بٹھلانا پنڈ مانک پُر کمر ضلع انبالہ *

دھرنی کہے میرے اُتے جگ چو کڑی جاندی لنگھی، پاندھی بن کے بن قدماں قدم اُٹھایا۔ سبج تریتا دواپر میں منگ کدے نہ منگی، کلجگ اتم مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میری پٹھ ہو گئی نگی، پشت پناہ بے پرواہ ہتھ نہ کوئے لگایا۔ مہربان سری بھگوان جگت دست رہی کوئے نہ چنگی، چار کُنٹ کُنٹ گر لایا۔ جھکڑا مٹے نہ پر کرتی پنچھی، پنچم تت نہ کوئے وڈیا۔ میرے انتشکرن آوندی رنجی، رنجش وچ ڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری حالت ویکھ لے جگت، دین دنی دے مالک دھیان لگایا۔ ست سہیلے اپنا تک لے وقت، گھڑی پل پل نال ملایا۔ توں ساجن پیتا ٹھانڈا پیتا ایکنکارا اکو فقط، فقرہ سوبلا ڈھولا دے جنایا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اوتار پیغمبراں گرو آں نال شرط، شہنشاہ ہو کے ویکھنا چائیں چانیا۔ میں تیرے پیار وچ ایکنکار ہواں مست، مست مستانی منزل رُوحانی وچ لینا کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے انتشکرن دا دکھ، بن نیتر لوچن دھیان لگایا۔ مانو جاتی دھار تک مانگھ، مانس مانس وچوں پکڑ اُٹھایا۔ نو ست سچ پیار دی میرے اُتے پی اگڑی بھکھ، ترسنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در سچ الکھ جگایا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرنی دھول جگت دھار دی دھرت، ست سچ دیاں درڑایا۔ تیرا مالک خالق ٹھاکر سوامی آوے پرت، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس دی جگ چو کڑی شبدی دھار اگئی شرط، شرع دے لیکھے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک درڑایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی دین دیال دیا کماویگا۔ پُرکھ اکالا ویس وٹاویگا۔ دُھر دا دے اگم سندیس، سندھیا سرگھی اکو رنگ رنگاویگا۔ کلجگ میٹے انت کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ بھيو گھلائے جو وسے آد جگاد ہمیش، ہم ساجن اک جناویگا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گو بند دس دسمیش، دہ دشا حکم آپ ورتاویگا۔ کلجگ کریا کوڑ میٹے کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ انتر آتم دیوے دُھر سندیس، ساچی سکھیا سکھ سمجھاویگا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھواویگا۔ جس دے حکم اندر سارے ہوئے پیش، پیشینگوی آپ درڑاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامالک ہو کے دیا کماویگا۔ سَنگَر شبد کہے دھرنی تیرا پورا ہووے حق، حقیقت دامالک دے وڈیائیا۔ تیرا سنسامیٹے شک، شکوہ اندروں دے کڈھائیا۔ تُوں بن نیتز لوچن نیناں لہنا تک، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سَنائیا۔ سَنگَر شبد کہے دھرنی سُن حکم سِری بھگونت، ہر کرتا کی دَرڑائیا۔ جو آد جگادی میرا کنت، کنت کنتوہل نور الاہیا۔ جو کایا چولی رنگ چاڑھے اگئی رنگت، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے سَنگَر شبد میری بن رسنا جہوا پکار، پنے پنے سِیس نوائیا۔ میرا لہنا دینا تک لو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری کی اپنا حکم ورتائیا۔ دُھر دے حکم وچ نو کھنڈ پر تھمی ہونی بے جیکار، ستاں دیپیاں ڈھولا اکو لینا گائیا۔ سَنگَر شبد پر م پُرکھ دا اکو ہونا برخوردار، عزیز تمیز آپ دے دَرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن جوتی جاتا دیونہارا دان، دست امولک انمل اٹل داتا دانی ہو کے جن بھگتاں دھولے دھولے دھرنی دھرت تیری جھولی نال بھرائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ مانک پُر کمر ضلع روپڑ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں ناتا جوڑ، دو جہاناں مالک خالق تیری آس رکھائیا۔ امرت رس مٹھے بنا دے کوڑ، کوڑی کریا تن وجود باہر کڈھائیا۔ منو آدہ دیش نہ اٹھ اٹھ جاوے دوڑ، چار کنت نہ کوئے ہلاکئیا۔ گھر سوامی دکھا دے اپنا اگتا پوڑ، بن پوڑی ڈنڈے منزل دینی چڑھائیا۔ تیتوں اوتاراں نرگن دھار نیا براہمن گوڑ، گوہند دھار تیرا روپ اگم اتھاپیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر سچ دوارے آپے بہر، گرگھ گر سکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ میری بیننتی، بن ہتھیاں ہتھ رہی جوڑ، نمو نمو کہہ کے سِیس نوائیا۔ دو جہاناں ٹھاکر درشن دے چڑھ اگے گھوڑ، پینڈا دو جہان مکائیا۔ کلجگ کریا کوڑ میرے اتوں دے ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ کلجگ انتر ست دھرم دا پا دے موڑ، دُھر دا حکم حکم جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں کدی نہ جاویں چھوڑ،

چھٹکی لو لینی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت بنا لے دھر دے چیلے، چیلگر اپنا کھیل کھلایا۔ آتم پر ماتم کر میلے، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ساچے سہیلے، ساچن تیرے ہتھ وڈیایا۔ کرپا کر دے آد جگادی اک اکیلے، اکل کل دھاری اپنی دیا کمایا۔ بھو کھلا دے اپنے دھام نویلے، بچھنڈ پردہ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکایا۔ جگ چوکڑی زرگن تیرا پیسن رہی پیس، جگ جگ ساچی سیو کمایا۔ تیرے نام کلمے سُن دی رہی حدیث، حضرت رسول پیغمبر گئے جنایا۔ تُوں مالک خالق پر تپالک اینکارا اک اکیس، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے بیس بیس، آد جگادی اپنا تحم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دھر دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے پر بھو ہر جن اپنے بنا لے سنت، ست ستوادی ہو کے دیا کمایا۔ آتم پر ماتم دھار بن جا کنت، کنتوہل تیرے ہتھ وڈیایا۔ جیون وچوں جیون زندگی زندگی والی بنا دے بنت، گھرن بھنہنہار اپنا رنگ رنگایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاؤن منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ تُوں بودھ اگادھا اگما پنڈت، بن اکھراں کر پڑھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بنا لے اکو سنگت، سگلے سنگی بہرے رنگی اپنی دیا کمایا۔ دھرنی کہے میں در تیرے بنی منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری قبول کرنی میننتی منت، مہربان ہونا سہایا۔ جن بھگتاں انشکرن کڈھنی چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ اپنے ملن دی بخشنی ہمت، سر اپنا ہتھ لگایا۔ میرے اتے مہربانا سری بھگوانا نوجوانا رہے کوئی نہ نندک، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دین ذنی تیرے نام دے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرا لہنا دینا پورا کر دے چارے سمت، چارکٹ دے مالک اپنی دیا کمایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چوئی کلاں ضلع روپڑ *

دھرنی کہے پر بھ جن بھگتاں بخش دے چرن ٹیکا، ٹکے دھوڑی خاک پاکی پاک تیرے لین لگانیا۔ آتم پر ماتم اپنا پیار بخش دے ایکا، ایکنکار پروردگار سانجھے یار تیری سرناہیا۔ ترے گن مایا تن وجود لاسکے نہ سیکا، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ انتر نر نتر بدھی من کر بیکا، پتت پُنیت کرانیا۔ ہر جن سنت سہیلے گر چیلے بنا لے نیکا، نکے وڈے ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اگو گھر وکھا دے سوہرا پیکا، ساوریا ہو کے اپنا سنگ بنانیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرا کھیل ٹکیا وار ایکا، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش نام انما، جگت قیمت نہ کوئے لگانیا۔ سچ دوار ایکنکار وکھا دے گھلا، خلق دے مالک دینی وڈیانیا۔ دھر دانام چپا دے بن رسنا جہوا ہلاں، بتی دند کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کلا، کائنات دے مالک ہونا آپ سہانیا۔ نوست تیرا بھگت سہیلے میرے اُتے ہووے پھلیا پھلا، پت ٹہنی سچ پریت والی مہکانیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی دسنی صلح کلا، کل مالک اپنا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں کرنا آپ پیار، پریتم ہو کے دیکھ وکھانیا۔ جوتی جاتا ہو کے دینا درس دیدار، بن نیتز لوچن نین اپنا نور نور چکانیا۔ سچ دوار ایکنکار امرت بخشنا ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نا بھی کول کول کول اٹانیا۔ شبد انادی بن رسنا جہوا سناوئی دھنکار، دھن آتمک راگ درڑانیا۔ بن تیل دیا باقی کملا پاتی کر اُجیار، جوتی جاتے ہو کے اپنا نور دینا چکانیا۔ دھرنی کہے میری بیننتی تیرے سچھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی منگ منگانیا۔ توں دیونہارا سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو در بیٹھے سیس نوانیا۔ تیرا لہنا دینا میرے اُتے سدا جگ چار، سبجگ تیرتا دواپر کھجگ دے گواہیا۔ تیرا تھم سندیہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اگو تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگت سہیلے دین دنی وچوں لاؤنے پار، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھدھ، بن کوئے نہ پائے سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آنیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شہر چنڈی گڑھ گردیو سنگھ، نرمل سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر م پڑکھ پر ماتم میری پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھنا چائیں چانیا۔ سو پڑکھ نرنجن ٹدھ بن دے نہ کوئے ادھار، ہر پڑکھ نرنجن
 سیس ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ اکنکار لہنا دینا میرا لینا وچار، آد نرنجن بن نیتز لوچن نیئاں نین اٹھائی۔ ابناشی کرتے ڈھر دا بننا میت مرار، سری بھگوان سنگے
 سنگی بہہ رنگی اپنی کھیل دینی دکھائی۔ پاربرہم پت پر میثور بن نیتز نیئاں میں کراں گریہ زار، اُف ہائے میری ڈھائی۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے نرنجن میری
 پاؤنی سار، ساجن میت ہو کے دیکھ دکھائی۔ سنگر شبد اگما میرا سنگی بنا دے تیرا ست ڈلار، دُلھا اکو نظری آئی۔ جس نوں جہنی جنے نہ کوئے وچ سنسار،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس نوں سیس نوائیا۔ توں بیس یسا ہر جگدیشا کل کلکی اوتار، نہہکٹک امام ااما اک اکھوائیا۔ نوست میرا لہنا دینا
 پورب قرضہ دے اُتار، مقروض ہو کے لیکھا دے مکائی۔ چارکٹ دہ دشا میرے اُتے ہویا اندھیار، اندھ اگیان نہ کوئے مٹائی۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے
 تیرا دے نہ کوئے میت مرار، سانجھے یار تیرا سنگ نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اگم سٹائی۔
 دھرنی کہے اوتار پیغمبر میرے بنو سنگی، سنگے سنگی اک اکھوائیا۔ میری دھرم دی دھار دیکھو ہوئی سنگی، ست سچ رہن کوئے نہ پائی۔ میری پشت پناہ جگت
 جہان ہوئی سنگی، پیٹھ ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ میرے وہندیا سبج تریتا دوا پر دھار لنگھی، اپنا پنڈھ مکائی۔ کجگ انت سچ پرکاش کسے رہیا نہ مول نو چندی،
 چند چاندنا نظر کوئے نہ آئی۔ میری آشا ترنا جگت واسنا وچ لگی پابندی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائی۔ سب دی نیتز اکھ ہو گئی اندھی، اندھ اندھیرا سکے نہ
 کوئے مٹائی۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئے نہ چھندی، شہنشاہ تیری منزل حق چڑھن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک درڑائی۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا چک کے دیکھو پردہ، بن ہتھاں ہتھ لگائی۔ دین مذہب جگت جہان دیکھو سڑدا،
 اگنی تت تت تپائی۔ کجگ کریا کوڑ وچ جاوے ہڑدھا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ نوست گرہ بنیا ہنکار گڑھ دا، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹائی۔ میرا لہنا دینا نکو
 چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو اپنا

اپنا دیکھو ایشٹ، ایشٹ دیو کی جنایا۔ نگاہ مارو وچ سرشٹ، سریشٹ اپنی سیو کمایا۔ کوڑ واشنا سب نوں کیتا بھر شٹ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ لیکھا لہنا تلو جو رام اشارہ کیتا وششٹ، وششٹ گردیو کی وڈیایا۔ جو پیغمبراں لیکھا لکھیا نال اگئی لکھت، کاغذ قلم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اپنا اپنا دیکھو بھوکھت، پیشین گویاں ہتھ اٹھایا۔ دین دنی جگت دھار اتم ہندی جاندی نشٹ، چاروں گنت گنت گرلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن دھیرج دھیر دھرم دی دھار دیوے کوئی نہ صدق، صبورئی نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ چنڈی گڑھ شہر ہرچرن سنگھ دے گرہ *

سنگر بخشے ساچا ناؤں، نر نرکارا آپ درڑایا۔ جن بھگت اٹھائے پھڑ کے باہوں، آپ اپنی دیا کمایا۔ نماںیاں دیوے ساچا تھاؤں، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ مانک موتی چوگ چگایا۔ بھاگ لگائے کایا کھیرا نگر گراؤں، ساڈھے تن ہتھ وے ودھایا۔ سدا سہیلا بخشے ٹھنڈی چھاؤں، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ دو جہاناں جن بھگتاں بنے پتا ماؤں، گرگھ اپنی گود اٹھایا۔ سرشٹی درشٹی اندر لیکھا جانے بے پرواہو، بے پرواہی وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سنگر سچا صاحب بخشند، قدرت قادر اک اکھوایا۔ ہر جن بنائے اپنی بند، پتا پوت گود ٹکایا۔ جنم جنم دی میٹے چند، کرم کرم دی ریکھ مٹایا۔ داتا بن کے گہر گبھیر گنی گہند، گور ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ نام ندھانا دیوے ساگر سندھ، امرت امیوں رس جام پیایا۔ جن بھگتاں سدا سدا سگلی میٹے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد گنی گہند، گونتا دھر دا کنتا اک اکھوایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ چنڈی گڑھ شہر سورگ واسی کرم سنگھ دے نوت * *

آتما کہے میرے پُرکھ زرنجن سو، سویم تیرا رُوپ انُوپ نظری آئیآ۔ ہر پُرکھ زرنجن تیری دھار نہیں کوئی دو، زرنجن زرویر زراکار زرنکار تیری وڈ
 وڈیائیآ۔ ایکناک سچ پیار تیرا میتوں لئے موہ، مُجبت مہربان اِکو تیرے نال رکھائیآ۔ آد زرنجن پنا تیل باقی بخشیش اگئی لو، بن لوئن لوچن نین دیکھاں چائیں
 چائنیآ۔ ابناشی کرتے تُوہ بن دسے نہ کو، قُدرت دے قادر تیری بے پرواہیآ۔ سری بھگوان میں تیرا ست سرُوپ تیرے نال جاواں چھوہ، شوہر بانکے تیرا
 تیرے وِچ سمائیآ۔ پاربرہم پت پر میشور تُوں میرا میں تیرا اِکو نُور جاواں ہو، ہوکا حق حق سنائیآ۔ ست وست زرنجن رس اپنا اگتا چو، جس نوں رسنا جہوا
 سمجھ سکے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیآ۔ آتما کہے پر بھو میں تیرا آد جگادی سْت، بن جننی
 لوک مات کھیل کھلایا۔ تُوں مالک خالق پاربرہم ابناشی اچت، اگم اتھاہ بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ نت نوت میری سُنجنی تیرے نال ہووے رُت،
 رُتڑی دو جہان نُوجوان سری بھگوان تیرے نال مہکائیآ۔ بے شک میرا لہنا دینا تن وجود ماٹی خاک پنجاں تتاں والے بُت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش مل
 ۱۶۷۹ کے خوشی بنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیآ۔ آتما کہے پر بھو میں تیرا آد جگادی نُور، نُور نُورانہ
 نظری آئیآ۔ تُوں صاحب سوامی میرا سرب کلا بھرپور، پاربرہم پت پر میشور دُھر در گاہیآ۔ زرنجن زرنجن سد دینا رہیں سرور، مستی اپنی آپ چڑھائیآ۔
 چوڑاسی وِچ کھیل کھلایا ایہہ تیرا حکم ضرور، ضرورت تیری نال وڈیائیآ۔ میں کدے نہیں ہو یا مجبور، مُشکل آگے نہ کوئے رکھائیآ۔ تُوں شہنشاہ سلطانا سری
 بھگوانا جگ چو کڑی تیرا دستور، مریدا تیری تیرے وِچوں نظری آئیآ۔ میں انڈج جیرج اُتتج سیتج چارے کھانیاں وِچ تیرا بناں مزدور، سیوک ہو کے
 سیوکمائیآ۔ تُوں آد جگادی سدا سد حاضر حضور، ہر جو اپنا آپ لئے پرگٹائیآ۔ میں تیرا ٹھاکر سوامی ہوواں مشکور، شکرانے وِچ سیس نوئیآ۔ تیرے شب
 انادی دُھن دی سناں تُوں، تریا توں باہر تیری شنوائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے لکھ جگائیآ۔ آتما کہے پر بھو
 میں آد جگادی تیرا سنبندھی، رشتہ فرشتیاں باہر رکھائیآ۔ تیرے حکم دی میرے اُتے پابندی، جگ جگ تیری بے پرواہیآ۔ لکھ چوڑاسی چارے کھانی نال

ساجی سندھی، شرط دھرت اُتے لگایا۔ میری خواہش تمنا کدے نہ ہوئی مندی، واسنا کوڑ نہ کوئے ہلکایا۔ نرگن دھار تیرا سدا سدا انندی، انند انند وچوں پرگٹایا۔ تیرے ظہور دا اگتا چندی، جس نوں جگت نیتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ آتما کہے پر بھو میں چارے کھانیاں ویکھیاں نال پیار، پریتم بن نیناں نین اٹھایا۔ انڈج جیرج پاؤنی سار، اُتہج سیتج ویکھ وکھایا۔ میرا کھیل سدا جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کجگ دے گواہیا۔ میرا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتار، سرگن نرگن نرگن سرگن تیرے رنگ رنگایا۔ میں سدا سدا وسال کایا مندر اندر تٹاں والی دیوار، چھپر چھن جگت نہ کوئے جنایا۔ تیرے تھم دا سدا کراں انتظار، ویکھاں بن نیناں نین اٹھایا۔ کون ویلا کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دُھر در گاہیا۔ میرا لہنا دینا پورا کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنایا۔ آتما کہے میں تیرا سُت دُلا لال، دُلو دُلو اک اکھوایا۔ میری سدا سدا کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ چارے کھانی میری تگنی گھال، انڈج جیرج اُتہج سیتج پھول بھلایا۔ میری میننتی اکو سوال، چرن کول دیاں جنایا۔ آتما کہے پر بھو جے میں نہ ہندا کتھوں لکھ چوڑا سی تن وجود سرپر کردا کوئی سنجال، ساتھی سنگی نظر کوئے نہ آیا۔ توں کس نوں پریم نال کہنو اپنا بال، ننھاں کہہ کے خوشی بنایا۔ جگ چوڑی لکھ چوڑا سی اندر وڑ کے تیرا کھیل کھلاؤندا رہیا کمال، کامل مُرشد ایہہ تیری دتی وڈیایا۔ انت میری میننتی سُن لے حال، حالت دیاں جنایا۔ پتہ نہیں کوٹاں وار میرے جسم نوں کھا گیا کال، لاڑی موت تن وجود پرنا یا۔ چتر گپت لیکھے گیا وکھال، رائے دھرم دیوے جگت سزایا۔ میرا کھیل تیرے تھم وچ جس نوں سکے نہ کوئے سنجال، سمبل دے مالک تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ آتما کہے پر بھو میں سدا سدا نرلیپ، نرگن تیرا تیرا رُپ درسایا۔ بن تیرے اور نہ کوئی میرا ہیبت، ہتکاری نظر کوئے نہ آیا۔ توں مالک سوامی نیتن نیت، نیرن نیرا دُھر در گاہیا۔ میری میننتی سُن لے پروشٹا ویکھ لے تیئی مہینہ چیت، چیتن ہو کے دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ آتما کہے پر بھو میری اکو آسا جگت، دین دُنی دے مالک دیاں جنایا۔ جدوں کرپا

کریں میٹوں بناویں اپنا بھگت، اپنا بھگتی توں دوسر لوڑ رہے نہ رانیآ۔ آد جگادی میری تیرے نال نام شرع والی شرط، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈانیآ۔ نرگن سرگن ہو کے جدوں آویں اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول پھیرا پانیآ۔ جودھا سور پیر بنیں مردانہ مرد، مدد میری کرنی چائیں چانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیانیآ۔ آتما کہے جے بھگت بناویں لوک مات، مہربان دیا کمانیآ۔ چرن پریتی جوڑیں نات، رشتہ اکو اک سمجھانیآ۔ نرگن ہو کے میری پچھیں وات، وارث ہو کے ویکھ وکھانیآ۔ میرا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وکھانیآ۔ نہ سڑاں نہ پاواں وفات، مقبریاں وچ نہ کوئے دبا نیآ۔ میرا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی قلم دوات، کاغذ شاہی نہ کوئے چٹرائیآ۔ توں پر م پرکھ میرا پتاما، پت پریشور تیری اوٹ تکانیآ۔ میرا لہنا دینا تیرے انتر ڈونگھا کھات، جگت کھاتہ ویکھن کوئے نہ پانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیآ۔ آتما کہے بھگتن بنا دیویں جنم، آپ بنیں جنیندی مانیآ۔ سچ پریتی بخشنا دھرم، دھرم دی دھار اک درڑانیآ۔ اکو پرساں تیرے چرن، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھانیآ۔ اکو تیری ہووے سرن، سرنگت اک جنانیآ۔ اکو نیتز کھولنا ہرن پھرن، نج لوچن کر رُشانیآ۔ بھے چکاؤنا مرن ڈرن، بھو اپنا اک درڑانیآ۔ تیری و دیا تیرے پیار وچ لگاں پڑھن، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیآ۔ ساچی منزل بن قداماں لگاں چڑھن، پوڑی ڈنڈا اکو ویکھ وکھانیآ۔ نر ویر تیرا پھڑنا لڑن، پلو اپنی گنڈھ بندھانیآ۔ جس ویلے لیکھا چکے سر پر دھرن، پنجاں تتاں ہوئے جدانیآ۔ توں کرپا کرنی کرنی دے کرتے اپنی بخشنی سرن، در دینی مان وڈیانیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوانیآ۔ آتما کہے پر بھو میرا لیکھاتن وجوداں نال جگت سر پر، مائی خاک مل کے وجے ودھانیآ۔ توں مالک خالق میرا پیراں دا پیر، حضراتاں دا حضرت نور الایہا۔ آد جگادی دستگیر، ساجن میت نور الایہا۔ سدا سدا کرنا اپنے بغلگیر، وچھوڑے وچ وچھوڑا نہ کوئے رکھانیآ۔ جن بھگت بنا کے اپنا نام پیائیں سیر، بن رسنا رس چکھانیآ۔ مہر نال مہربان بدلنی تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑانیآ۔ میں تیرا نور نہ شاہ نہ حقیر، پاتشاہ روپ نہ کوئے درسانیآ۔ توں مالک خالق بے نظیر، نظراں توں اوہلے تیری بے پرواہیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگانیآ۔ آتما کہے پر بھو میرا ویکھیں نہ جگت دھار دا کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ

ڈھائیآ۔ اِکو پریم پھڑاونا لڑن، دوسر نظر کوءے نہ آئیآ۔ تُوں مالک خالق ترنی ترن، تارنہار تیری وڈیائیآ۔ میرا لہنا مُکاؤنا چوٹی جڑن، چیتن اپنے وِچ سمائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیآ۔ آتما کہے میں کرم سنگھ دی دھار، قُدرت دے قادر تیری وڈیائیآ۔
 میتھوں چُھٹ گیا سنسار، جگت ناتا کوڑ رہیا نہ رانیآ۔ میں بنا پوڑی ڈنڈے منزل پنہہ مُکایا دُشوار، دوتی دُشمن نظر کوءے نہ آئیآ۔ سنگر شبد میتوں کیتا آپ
 پیار، پریمی ہو کے اپنی گود اُٹھائیآ۔ لے کے گیا سچھنڈ سچے دربار، تھر گھر تیرے چرن کول دتا اُکائیآ۔ میں بن رسنا جہواتوں گیا بلہار، بولن دی لوڑ رہی
 نہ رانیآ۔ اگے بھگت سہیلے ملے میت مُرار، متر پیارے سوہنے نظری آئیآ۔ جیہڑے اِکو نور جوت اُجیار، جوتی جاتے وِچ سمائیآ۔ میں خوشیاں وِچ اِکو بولیا بنا
 رسن جیکار، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوءے نہ آئیآ۔ سنگر دُلھے شبد اگے بن ہتھاں میتوں دتا پیار، بن سیس دتی وڈیائیآ۔ بنا وجود کیتی نمسکار، بن
 ڈنڈاوت سیس نوائیآ۔ میتوں سوہنا ملیا گھر بار، سچھنڈ وجی ودھائیآ۔ میرا سندیسہ اِکو اک جگت پر یوار، پرا پسنتی مدھم بیکھری باہر دیاں جنائیآ۔ بنا پر بھوتوں
 چوراسی وچوں کرے کوئی نہ پار، بنا سنگر شبد نہ کوءے سہائیآ۔ جن بھگتو دین دُنی وِچ رہنا خبردار، بے خبراں خبر سنائیآ۔ غفلت نندرا دیو اُتار، اُتر پورب
 پچھم دکھن ویکھو نین اُٹھائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سب دا سانجھا یار، پروردگار نور الایہیا۔ جو کلجک انت سیری بھگوت سب دے لہنے دیوے قرض اُتار،
 لیکھا پورب نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا
 جگ چار، سبجگ تریتا دواپر کلجک اپنی کل ورتائیآ۔

* ۲۳ بیت شہنشاہی سمت ۱۲ چنڈی گڑھ شہر امر چند دے گرہ *

جن بھگتاں پر بھ بخش دے جوگ، جگتی اِکو اک جنائیآ۔ چنتا غم مٹا دے سوگ، ہرکھ نظر کوءے نہ آئیآ۔ تن وجود رہے نہ روگ، سر اپنا ہتھ
 اُکائیآ۔ نرگن دھار درس دے اموگھ، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیآ۔ انتر آتم پر ماتم بخش بھوگ، بن رسنارس چکھائیآ۔ جگت وچھوڑا رہے نہ کوءے جوگ،

سنجی ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری ڈیائیا۔ جن بھگتاں پر بھ دے دے درس نِرا، جگ نیتز باہر جنائیا۔ کرپا کر دین دِیالا، دِیا ندھ تیری سرنائیا۔ بھگت وچھل بن رکھوالا، رکھک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لالے گھالا، سَنگر اپنا سنگ بنائیا۔ سچ پیار دی بنا منکیاں بخش دے مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ اپنے ملن دامارگ دس سگھالا، جگت او جھڑ راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ پھل لگا دے کایا مائی ڈالا، تن وجود اپنے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگائیا۔ جن بھگتاں پر بھ ہونا سدا سہا، سہانک نانک اکو نظری آئیا۔ دین دِیال دِیا دینی کما، کرپاندھ کرپن ہونا سہائیا۔ رکھیا کرنی تھاؤں تھاں، تھنترن دینی مان ڈیائیا۔ بن ہتھاں پکڑنی بانہہ، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ آپے بنا پتا ماں، آتم پر ماتم ہونا جنیندی مائیا۔ نام ندھانا اکو دینا درڑا، درڑھ وشواس اپنا دینا بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہر نظر اک ٹکا، ٹکے دھوڑی مستک خاک وچ رمائیا۔

۱۶۸۳

۱۶۸۳

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ بڑھیڑی نیڑے چنڈی گڑھ نتھائنگھ جاگیر سنگھ بنہ سنگھ کرنیل سنگھ نصیب کور *

دھرنی کہے جن بھگتو اکو پُرکھ اکال بناؤ سخا، ساجن میت ترے گن اتیت ترے بھون دھنی اگم اتھاپیا۔ جو لہنا دینا نرگن سرگن پورا کرے وچوں لکھٹاں، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دِیا کمائیا۔ جو لہنا دینا تن وجود مائی خاک جانے کھٹاں، ایہتھے او تھے دو جہاناں دیکھے تھاؤں تھانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار جو ہر دے اندر وسا، واستو وصل یار اک جنائیا۔ جو بن رسنا جہوا پتی دند انتر نرنتر دیونہارا رسا، بن رسنا رس چکھائیا۔ جس دا جوت نور پرکاش بن رو سسا، دیا باقی کملا پاتی گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ جو آد جگاد برہم برہماد نرگن دھار پھرے نسا، سرگن لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ اُس دی صفت صلاح بن اکھراں والا جسا، ڈھولا سوہلا اپنا دے سمجھائیا۔ جو انتر نرنتر کجگ میٹے رین اندھیری مسا، مستی نام ٹھاری ایکنکاری دے چڑھائیا۔ جس دے حکم وچ مان ملن والا اکو سسا، ہوڑا اپنا انگ بنائیا۔ ہا ہا ٹپی نال پھرے نسا، دو جہان بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دے بنو سگی، سگلا سنگ بنا ئیا۔ دیوے دست امنگی، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ کرپا کرے سورا
 سر بنگی، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ جوتی جاتا ہو کے لاوے انگی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ تہاڈی پُشت پناہ ہون نہ دیوے ننگی، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس دی کھیل
 سدا چنگی، چنگی طرح سمجھائیا۔ جس دے تھم وچ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ لکھی، بھجی واہو داہیا۔ اوہ جن بھگتاں نیتز لوچن نین اکھ ہون نہ دیوے
 اندھی، نور نور نور کرے رُشنا ئیا۔ سچ پیار مُجّت وچ سارے اُس دے نال کر لو سندھی، وچولا سنگر شبد شبد بنا ئیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے پر کرتی پنچھی،
 پنجاں تیاں اپنا سنگ بنا ئیا۔ اُس دے پیار وچ بنا وچھوڑیوں واہا اٹھی، بن نیناں نیر واہیا۔ جو سرتی تہاڈی اپنے نال لئے گنڈھی، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی
 دیا کما ئیا۔ نج آتم پر ماتم دھار دیوے ٹھنڈی، اگنی تت تت بُجھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اندروں واسنا کڈھو گندی، کرپا کوڑ نہ کوئے ہلکائیا۔ گھر پرکاش تکنا
 چند نو چندی، نور نور نہ دئے چمکائیا۔ نام گاؤنا بن مٹی دندیں، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ مذہب دی رہے نہ کوئے پابندی، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دے بن جاؤ اگے بالے، اکو سمجھو پتا مائیا۔
 جو مہربان مہر کرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری پروردگاری اپنی دیا کما ئیا۔ جھگڑا چھڈو شاہ کنگالے، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پھل
 لگاؤ اپنے کایا والے ڈالے، پت ٹہنی لو مہکائیا۔ پھیر پر م پُرکھ پر ماتم جن بھگتو آپ سمجھالے، سمبل دا مالک ہو کے دیا کما ئیا۔ ترے گن میٹے کوڑ جنجالے،
 جاگرت جوت کرے رُشنا ئیا۔ جس دا کھیل اگتا ہونا حالے، حالت ویکھے خلق خدائیا۔ اوہ ترے گن میٹے کوڑ جنجالے، جاگرت جوت بن ورن گوت کر
 رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلا ئیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو گن گاؤ اک گوبند، گوبند گوبند دھار
 سما ئیا۔ انتشکرن مٹاؤ چند، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ درشن پاؤ ہر گہر گمبھیر گنی گہند، گور ویکھ وکھائیا۔ جس دی آتم دھار سارے بند، بچیا رہن کوئے نہ
 پائیا۔ اوہدا لہنا دینا ویکھو نال بھارت ہند، ہندوانن نرائن کی درڑائیا۔ جس دا امرت رس ساگر سندھ، سندھو ہندو ہو کے دیا کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا سد میٹنہارا چند، چنتا چکھا جگت نہ کوئے جلا ئیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ بڑہیڑی نیڑے چنڈی گڑھ مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کرپا کر پڑھ اکال، اکل کل دھاری اینکاری اپنی دیا کمائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میری بنا سچی دھر مسال، گروڈوارا گردیو اکو اک
جنائی۔ امرت رس سر سرور اکو دے دکھال، جل تھل مہینل اپنا رنگ رنگائی۔ نام ندھانا سری بھگوانا دے دست سچا دھن مال، اتوٹ اٹوٹ دین دنی
ورتائی۔ پھل لگا دے میرے چوراسی والے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ بھگت سہیلے میرے اُتے بھال، سنت ساجن ویکھ دکھائی۔ گرگھ تک اپنے لال،
گر سکھ اپنی گود دکائی۔ میرا لیکھا پورا کر دے پچھلی گھالی گھال، گھائل ہو کے سیو کمائی۔ ست ستوادی سنگر شبد میرا وچولا بنا دلال، جگت جہان خوشی بنائی۔
جو ویکھنہارا حق حلال، حقیقت کھو بے تھاوں تھانیا۔ تیرا سندیسہ دیوے بے مثال، مسل اپنی اک جنائی۔ کھجگ کرپا کوڑ کرے زوال، سنجگ سچ چند
چکائی۔ جوتی جلوہ دے جمال، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ بھاگ لگائے کایا مائی کھال، پنجاں تیاں مانس مانو مانکھ دے وڈیائی۔ جھگڑا مکائے شاہ کنگال، امیر
غریب رہن کوئے نہ پائی۔ تیرے نام دا دین دنی وجائے اکو تال، تال تلوڑا اک درسائی۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ہوواں خوشحال، خوش خبری
میتوں دے سنائی۔ اوہ لہنا دینا پورا کیتا جو گو بند کیتا نال روال، روال سر دا لیکھا دے سمجھائی۔ میں نو ست خوشیاں وچ پاواں دھال، نچاں ٹپاں گداں
چائیں چانیا۔ میرے اتوں ترے گن مایا میٹ جگت جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ کھجگ انت سری بھگوانت میری کر سنجال، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ
دکھائی۔ میرا لہنا دینا تک لے حال، حالت تک خلق خدائی۔ سب دے سرتے کو کے کال، کھجگ کوڑ نگارہ ڈنک رہیا وجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن بنے نہ کوئے پرتپال، پرتپالک خالق بالک ہو کے تیرے چرن
کول دھول نمائی سیس نوئی۔

۱۶۸۵

۱۶۸۵

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ گھڑو آ ضلع روپڑ سُرچیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو اِکو اِشٹ مٹو سِری بھگوانے، سِری بھگوان نوجوان نظری آئیآ۔ جس دے آد جُگاد جُگ چوکڑی کھیل مہانے، سَت ستوادی برہم برہمادی ہو کے تھم جنائیآ۔ جس دے سنگر شبد نال لہنے دینے دو جہانے، نرگن نرگن ہو کے اپنا تھم ورتائیآ۔ جو وِشن برہما شو دتے کھیل مہانے، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیآ۔ جس اوتار پیغمبر گر کھیل وکھایا زمیں اسمانے، بن اکھاں اکھ اُٹھائیآ۔ اُس دے تھم سندیسے پُرانے، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ جس دے تھم وچ بدل جانے زمانے، ظاہر ظہور اپنا تھم ورتائیآ۔ جس دا بھیو پا سکن نہ علم علمانے، عالماں چلے نہ کوئے چترائیآ۔ اوہ شہنشاہ شاہو بھوپ سُلطانے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پرگٹ ہوئے دو جہانے، دوہری اپنی کل ورتائیآ۔ جو بھگت سہیلے لکھ چوڑاسی وچوں پچانے، پیشتر اپنا رنگ رنگائیآ۔ جنھاں دا اِکو ہوئے گانے، تُوں میرا میں تیرا گ درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کمائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دا تکو درس، انتر نر نتر دھیان لگائیآ۔ تہاڈی جنم جنم دی مٹے حرص، ہو س اگلی دئے چُکائیآ۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی حق کمائیآ۔ میرے اُتے سمت شہنشاہی باراں خوشیاں والا برس، جس دی برسی چار جُگ دے شاستر لین منائیآ۔ اپنی جنم کرم دی میٹو حرص، ہو س کوڑ نہ کوئے رکھائیآ۔ نگاہ مارو اُتے فرش، بن نیتر نین اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک گوسانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اندرو اندر بدلونیتا، نرت سرت اِکو رنگ رنگائیآ۔ پچھلا جیون چھڈو بیتا، اگے پر بھ دے رنگ سمانیا۔ اِکو سوامی جانو بیتا، متر پیارا اِک اکھوائیا۔ جو تن وجود کرے تھانڈا سیتا، اگنی تت بُجھائیآ۔ جیہڑا نرگن دھار سدا جگ جیتا، جگ جیون داتا اِک اکھوائیا۔ جس دے سب توں وکھری نرالی ریتا، نر ویر ہو کے رہیا چلائیآ۔ سو جھگڑا مٹائے مندر مسیتا، کایا کعبہ اِک وکھائیآ۔ سَت دھرم دی سَت ستوادی ہو کے کرے تاکیدہ، دُھر دا تھم جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دیاں آسانسا پوریاں کرے امیدان، ترسنا تر کھا جگت جگت بُجھائیآ۔

۱۶۸۶

۱۶۸۶

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ گھڑو آ ضلع روپڑ گردیو سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد سچا گردیوا، دیو آتما اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں جگ جگ لیکھے لائے سیوا، سیوک سیوا اپنا انگ بنایا۔ نام ندھانا سری بھگوانا بخشے اگئی میوہ، امرت رس اپنا آپ چکھایا۔ جس دی صفت کرنہ سکے جہوا، رسناگن نہ کوئے وڈیایا۔ سو سوامی الکھ ابھیوا، اکھنا اپنی کار بھگتایا۔ جو وسنہارا پنچل دھام نہکیوا، سچکھنڈ آسن لایا۔ جن بھگتاں آد جگاد دوسرا کرن دیوے نہ کدے کریوا، کرنی دا کرتا مالک آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار آپ سہایا۔ سنگر شبد جن بھگتاں پوری کرے منسا، آساتر سنا اپنے نال ملایا۔ ست ستوادی ہو کے بخشے بھراسا، چرن کول دے وڈیایا۔ دیا باقی کملا پاتی کر پرکاشا، اندھ اگیان دے بھجایا۔ لیکھے لائے پون سواسا، جو ساہ ساہ دھیایا۔ جنم کرم دا لہنا دینا پورا کرے لیکھا رہے رتی نہ ماشہ، اتول اتل اپنی وست ورتایا۔ انتر آتم نرنتر مل کرے ہاسا، ہستی اپنی اک درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد جن بھگتاں ہر دا کرے شدھ، سدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نرمل پوتر کرے بدھ، چتر چلتر اپنا دے سمایا۔ نام خمار مستی وچ کرے بے سدھ، بسدھا تے دے وڈیایا۔ پنچ وکار انتر کرے نہ یدھ، جس نوں ملیا دھر دا ماہیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے کلج، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ ہر جن بھاگ آپے کرے اگھ، اگن آتھن دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو پر بھ پریتی جگت نرالی، نر اکار دے جنایا۔ بنا سنگر کرپا کسے کولوں جائے نہ سمبھالی، سمبھل کے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ جس دی کرپا نال مٹے جگت جنجالی، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ اوہ بھگتاں پچھے اپنی گھال رہیا گھالی، سیوک ہو کے سیو کما یا۔ بنا جان پچھان کرے دلالی، وچولا ہو کے میل ملایا۔ بھاگ لگا کے کایا دھر مسالی، دھرم دوارا اک درڈایا۔ پھل لگا کے جنم کرم دی ڈالی، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت سہیلے نوست نرگن ہو کے رہیا بھالی، بھيو اپنا اپنے وچوں پرگٹایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ رُڑکی ضلع روپڑ سیوا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا تیرے اگے ہاڑا، نرگن نرویر نرکار نرکار واسطہ پانیا۔ میٹوں تن وجود اگ لگی بنا ناڑاں، سریر بے نظیر جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلج کریا کوڑ لایا اکھاڑا، بیچ وکارا نچے چائیں چانیا۔ پھری دروہی ٹلے جوہ اجاڑ پہاڑا، سمند ساگر راون مارن دھانیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرے نام دامنگن آئے کوئی نہ واڑا، سچ دوار اینکار الکھ نہ کوئے جگایا۔ نو ست برہم مت کلج چبا گیا اپنیاں تھلے داڑھاں، بھے بھیت کیتی خلق خدایا۔ میری میننتی تیرے اگے میرا لیکھے لاونا اچ دا ہاڑا، دوہاڑی تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر سورے سربگ، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ کلج جیو ہنس بنا گگ، کاگوں ہنس روپ وٹانیا۔ ترے گن میرے اتوں بوجھا دے اگ، متوت نہ کوئے جلائی۔ جن بھکتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ پردہ آپ اٹھانیا۔ ساچے نام دا وجا گئی ند، انحد نادی ناد کر شنوایا۔ جگت کریا کوڑ میٹ دے حد، حدود محبوب اپنی اک سمجھایا۔ سرشی درشی اندر توں میرا میں تیرا گاوے چھند، آتم پر ماتم میلا میلنا سچ سبھانیا۔ بن رسنا جہوا جیو جنت آتم دھار بخش انند، پرمانند وچ سمایا۔ دئی دوتی شرع شریعتی میٹ دے کندھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ مانو ذاتی خوشی کردے بند بند، بندگی اپنی اک درڑانیا۔ بنا سورہ چند توں چاڑھ دے چند، نور نورانے اپنا نور دے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری دھار تک لے آپ، دھول ہو کے دیاں جنایا۔ بن تیری کرپا مٹے مول نہ پاپ، پت پت نہ کوئے کرانیا۔ میرے انتشکرن انتر نرتر میٹ روگ سنتاپ، سنسا کریا کوڑ دے مٹانیا۔ توں مالک خالق میرا ڈھر دا کملاپات، پت پر میشور اک اھوانیا۔ سچ پریتی جگت ریتی بخش اپنانات، پریتم ہو کے میل ملانیا۔ کلج انت سری بھگونت بچھے وات، واسطہ تیرے چرن رکھانیا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی دیونہارا دات، داتا دانی اک اھوانیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں بچھے وات، وارث ہو کے ویکھ دکھانیا۔ نو ست میرے اتوں میٹ اندھیری رات، رُڑی اپنے نال مہکانیا۔ پردہ کھول دے باطن بات، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

سچ دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے اپنی کر مہربانی، محبوب تیری سرنائیا۔ دین دیا لے ساچی دست دینی اگم نشانی، نشانہ دین دنی بدلائیا۔ اکو منزل دے رُو حانی، رُو ح بُت وجدی رہے ودھائیا۔ جھگڑا میٹ جسم جسمانی، تتوت دے سمجھائیا۔ دُھر دا کلمہ نام دس پیغامی، پراپسنتی مدھم بیکھری اکو رنگ رنگائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اپنی منزل دس آسانی، اصل وصل یار دے کرائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرے پیار دی ہووے حق قربانی، کربلیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آب حیات امرت رس پیا دے ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنیوں بوند سوانت آپ ٹپکائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں دیناں مذہباں بن جابانی، وارث ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تیری صفت صلاح بے پرواہ اگم اتھاہ کوئی لکھ نہ سکے قلم کافی، کائنات وچ بھيو کوئے نہ پائیا۔ میری بیننتی پروردگار سانجھے یار اکو مانیں، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لہنا کر دے پورا، پورن برہم دے جنائیا۔ مالک خالق بن حاضر حضور، حضرتتاں توں باہر لہنا دے سمجھائیا۔ جگ بدلناں تیرا دستورا، آدج گادی ریتی چلی آئی۔ کلج انت سری بھگونت میں دھرنی ہوئی مجورا، مُشکل وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ آسا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں باہر گیا درڑائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہا میرا باپ اسمانی نورا، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ محمد دی آشنا دُھر امام کلمہ کائنات دا لیکھانہ رہے ادھورا، حدود محدود اک جنائیا۔ میں تیری پروردگار ہوداں مشکورا، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدج گادی سرب کلا بھر پورا، سمرتھ اکھ تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ شیخ پُر ضلع روپڑ ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

شرع کہے سُن میرے انترجامی، انتر نرنتر جگت جہان دھیان لگائیا۔ میری دھار وچ نوست ہوئی اندھیری شامی، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ دین دنی دانا تا جڑے مول نہ باہمی، ایکا رنگ نہ کوئے سمائیا۔ دیناں مذہباں وچ میں ہوئی نہہکامی، اپنا بل نہ کوئے دھرائیا۔ شرع جگت بدھی غلامی،

بندھن دینِ دُنی دکھائیآ۔ جھگڑا پایا تیرے کلمے نال کلامی، کائناتِ دتی لڑائیآ۔ میرے انتر کھجک آئی خامی، خاموش بیٹھی دیاں دُہائیآ۔ میرا سندیس تیرے چرن کول پیغامی، پیغمبراں دے مالک دیاں دِرڑائیآ۔ دھرنی دھول اُتوں جھگڑا میٹ اسمانی، اسمِ اعظم اک سمجھائیآ۔ میرے اُتے کرنی مہربانی، مہر نظر اُٹھائیآ۔ دینِ مذہب ذاتِ پات جھگڑا رہے نہ کوئی انسانی، مانس مانو مانس تیرے رنگ رنگائیآ۔ میری شرع شریعت کر بیگانی، لوک مات رہن نہ پایا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ سلطانی، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ میں جگت کو جھی ہوئی نمائی، نو نولاگاں پایا۔ میرا لہنا دینا لوک مات چکا آسانی، اصل اپنا حکم ورتائیآ۔ میرے پیار وچ اوتار پیغمبراں گروآں دینی پئی قربانی، کر بلا شہادت رہیا بھگتائیآ۔ میں جھگڑا پایا جسمانی، ضمیر سب دی اندروں دتی بدلائیآ۔ تُوں میرا مالک ایکا ایک اسلامی، اسمِ اعظم نورِ الہیآ۔ میری میننتی کریں پروانی، پر م پُرکھ پُرکھ دِرڑائیآ۔ میری اکھراں والی نہیں کہانی، شبدی دھار منگ منگائیآ۔ میرا جھگڑا مُکا دے نالوں جیرج کہانی، تن وجود لیکھا رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در ملے وڈیائیآ۔ شرع کہے پر بھو میرا جھگڑا تک لے لوک مات، مت متانتر اں ڈیرہ ڈھاہیآ۔ میرا لیکھا تک لے ذاتِ پات، دینِ مذہب پھول پھلایا۔ میری اکو میننتی اکو بات، باطن بھو دینا چکائیآ۔ کرپا کر دے میرے کملاپات، پت پر میشور تیری اوٹ تکائیآ۔ سچ پریتی مانو ذاتی اپنا جوڑ لے نات، دینِ دُنی دا لیکھا آپ نہ کوئے لکھائیآ۔ چار گنٹ دا جھگڑا میٹ دے کاغذات، نرا کھر کر پڑھائیآ۔ تُوں آد جگادی سب دا پت مات، پت پر میشور اک اکھوائیآ۔ لیکھا رہن نہ دینا کاغذات، آتم پر ماتم دینا سمجھائیآ۔ انت کنت بھگوت میری پچھنی وات، وارث ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ میں پیغمبراں ول رہی جھاک، بن اکھیاں اکھ اُٹھائیآ۔ کون ویلا میرا لہنا دینا مکے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک منائیآ۔ شرع کہے پر بھو میری شریعت مُکا دے جلدی، بھتی دیر نہ کوئے لگائیآ۔ کھجک کلا میٹ دے کل دی، کل کاتیاں کر صفائیآ۔ کپٹ کھیل رہے نہ چھل دی، اچھل چھل دھاری ہو سہائیآ۔ ونڈ رہے نہ پانی جل دی، تیرتھاں رنگ رنگائیآ۔ کھیل ویکھ لے مارو تھل دی، کعبے رہے گر لائیآ۔ شرع کہے میں تیرا حکم سندیسہ رہی جھلدی، سر سر نوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در ملے وڈیائیآ۔ شرع کہے پر بھو میرا لہنا دینا مُکا جہانا،

دین دُنی وند نہ کوئے ونڈایا۔ کرپا کر میرے بھگوانا، بھگون تیری اوٹ نکایا۔ توں سچ دھرم دسّ اک نشانہ، نشانے دین دُنی بدلایا۔ دھرم دی دھار اِکو وکھا دھرم نشانہ، جگت جہان کر شنوایا۔ توں مہابلی سلطانا، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ شرع کہے میری میننتی کر پروانہ، پر م پُرکھ تیرے چرن ٹکایا۔ میرا لیکھا لہناتک زمیں اسماناں، زمیں اسمان دے مالک ہونا سہایا۔ میں چاہندی تیرا اِکو اشٹ ہووے سری بھگوانا، دوسر سیس نہ کوئے نوایا۔ تیرے نام کلمے دا اِکو ہووے گانا، نوست مل کے ڈھولا گایا۔ میرا وقت سہنجنا شہنشاہ کر شہانہ، شاہو بھوپ اپنی دیا کمایا۔ سرشی درشی اِکو بخش دھیانا، چرن کول اِک سرنایا۔ شرع حدود رہے نہ کوئے وچ انسانا، انسانیت سب نوں دینی درڑایا۔ میری دھار سبج وچ بدلے نال بدل دین زمانہ، زمیں زماں اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دا بخش دے دانا، داتے دانی دیاوان اپنا رنگ رنگایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ شیخ پُر ضلع روپڑ مہر سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے پر بھو میرا اگھا کردے دھرم، دھرم دی دھار اینکار دینی پر گٹایا۔ جن بھگتاں دھرنی دھول دھول اُتے دے دے جرم، جنم جنم دے مالک دیا کمایا۔ ساچے سنتاں سرشی درشی اندر بدل دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھایا۔ دین دُنی دا اندروں میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ نو کھنڈ ست دیپ اِکو ٹیک بخش دے چرن، چرنودک دُھر دا جام پیایا۔ ست ستوادی پُرکھ اکالے تیری ہووے سرن، سرنگت اِک رکھایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، اِکو راگ صفت صلاحیا۔ اِکو منزل محبوب تیری چڑھن، بھجن بن کے پاندھی راہیا۔ اِکو سچھنڈ دوارے وڑن، درگاہ ساچی سو بھا پائی۔ توں نرگن نرویر لاؤنا اپنے لڑن، پو سکے نہ کوئے جھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرم کہے پر بھو میرا دھرم دھار دا بنا دے جگ، جگتی اپنی نال بنایا۔ بھگت سہیلے لوک مات جگ، پچھلی نندیا وچوں باہر کڈھایا۔ ساچا نام بخش

دے آتھن اگ، اُدے است تیری وجدی رہے ودھائیا۔ ہرجن پوتر کر بُدھ، بیکی اپنا رنگ چڑھائیا۔ نرمل صاف کردے شدھ، بسدھا اُتے دے وڈیائیا۔ لیکھے لالے جننی والا دُدھ، بٹی دھار سیس بخشائیا۔ تُوں دیونہارا سب کجھ، قُدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیپک لوک مات جائے نہ کجھ، جوتی جوت کرنی رُشنائیا۔ سگلا سنگی نہ دے بن تُدھ، ساچا مان نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در آپ سہائیا۔ دھرم کہے پر بھو میرا کھول دے دھرم دوارا، دھرم دی دھار نال جنائیا۔ سچ دست نال اگئی دے دے تھارا، تھر گھر واسی اپنی دیا کما ئیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ تیرا اکو ہووے دوارا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرشٹی درشٹی انتر نر نتر نرگن دھار بن سہارا، سہانک نانک اکو اک اکھوائیا۔ تُوں قُدرت قادر بے عیب پروردگار، نور نورانہ نور الاہیا۔ آد جگادی سانجھا میت مُرارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ دھرتی اُتوں دین مذہب جھگڑا میٹ جگت سنسارا، شرع شریعت کرے نہ کوئے لڑائیا۔ مانو ذاتی تیرے چرن کول کرے نمسکارا، نو نو لاگے پائیا۔ تُوں سب نوں دیونہار داتارا، دیاندھ اکھوائیا۔ بھگت وچھل بن گردھارا، گہر گبھیر اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلا نظری آئے میت مُرارا، متر پیارے تیری بے پرواہیا۔ ہرجن ساچے گنڈھ پاوچ سنسارا، پتا پوت گود سہائیا۔ دھرتی کہے میں نمو نمو کراں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ اک سکدارا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا چرن کول سب دا سانجھا ہوئے دوارا، دو جہاناں مالک دینی وڈیائیا۔ تیرا نور ظہور پرکاش ہووے چوویاں اوتارا، چوویسے جگدیشے دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن انت نہ کوئے سہارا، سہانک جگت جگت نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ دھیان پُر ضلع روپڑ پجن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے پر بھ ست سچ دس دے راہ، مانو جاتی اکو مارگ لائیا۔ دو جہاناں سری بھگوانا بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بوجھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ تیرا اکو نام لین گا، گو بند سولہ ڈھولا اک سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندرون پکڑ لے بانہہ، آتم پر ماتم میلا ملاؤنا چائیں چائیا۔ دھرتی

دھرت دھول دھول تیرا پوجن ہووے اک تھان، اِکو دوار دے وڈیاںیا۔ کھیل تک لا جوتی جاتے ہو کے تھل اسگاہ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ کھج کِریا کوڑ دے مٹا، مایا ممتا موہ نہ ہوئے ہلکایا۔ ساچا مارگ اِکو اک درسا، دہ دشا پردہ لاہیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ، پاربرہم پت پر میثور نُور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا در آپ سہایا۔ دھرم کہے پر بھ میرا دین دُنی نال کِریا، مُجّت سنگر شبد بنا یا۔ دین مذہب رہے کوئی نہ کھار، دُئی دویتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ذات پات دا کرے نہ کوئی وچار، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا اِکو اشٹ سرشٹ ہووے سرب سنسار، دو جہاناں اِکو رنگ وکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا نام ہوئے بے بے کار، سوہلا ڈھولا اِکو گایا۔ اِکو چرن کول ہووے نمسکار، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم کہے میرا دھرم دوارا دھول اُتے سب نوں دے ادھار، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی دست اگم ورتایا۔ دھرم کہے میرا دھرم دوارا اگم کھول، خالق خلق دے وڈیاںیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا شبدی دھار بول، دو جہاناں کر پڑھایا۔ دھرم دا دھرم ترازو کنڈے جگت تولنا تول، لکھ چوڑا سی اپنے ہتھ اُٹھایا۔ سچ دوارا ایکنکارا پروردگار ساخے یارا اِکو کھول، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے تیرا ڈھولا لین بول، انولت دینا بنا یا۔ نرگن سرگن وسنا سدا کول، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جگت جگیا سو، میرے سچ سوامی رہے نہ میرے کول، بھلیاں مارگ دینا لایا۔ اپنا وعدہ تک لے اوتار پیغمبراں گرو آں والا قول، اقرار نامہ دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ دھرم کہے پر بھو دھرم دی دھار بنا دے مانکھ، مانس اپنے رنگ رنگایا۔ شرع دار ہے نہ کسے ڈکھ، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ممتا موہ نہ کلے بھکھ، ترسنا کوڑ دینی مٹایا۔ سُپھل کراونی جگت جننی گکھ، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ اُجل کرنا لوک مات کھ، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے صاحب میرے گوسانیا۔ دھرم کہے پر بھو میرا دھرم دوارا ہووے ایک، ایکنکار تیری سرنا یا۔ مانو ذاتی اِکو ہووے ٹیک، ٹکے دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ ہر ہر دے اندر کر بُدھ بیک، پت پت آپ کرایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت دینا بھجایا۔ ترے گن مایا لاسکے نہ سیک، امرت میگھ دینا برسایا۔ تیرا کھیل سدا سدنیک، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیاںیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤ بھگوان، ست دھرم دھرم دی دھار ایکنکار اپنی
بخشنی دُھر دی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک خاک رمانیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سنت ۱۲ پنڈ دھسوری ضلع روپڑ پچھن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو ست دھرم پر گٹا دے مات، جگت جگت اپنی دیا کمائیا۔ غریب نمائیاں دین دُنی بچھ وات، کوجھیاں کملیاں ہو سہائیا۔ نو کھنڈ
پر تھی میٹ اندھیری رات، سبجگ ست چند کر رُشائیا۔ ورننا برناں سچ پریتی بخش اپنی دات، وست اُل اٹل آپ ورتائیا۔ توں سب دا سوامی ٹھاکر
کملاپات، پت پر میثور اگم اتھاپیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر بچھ وات، وارث ہو کے دیکھ وکھائیا۔ مانس ذاتی اندر مار جھات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دھرم دی دھار کر اگھی، نرگن نر ویر دیا
کمائیا۔ کلجگ اودھ دیکھ لے پگی، اپنا بیٹھی پنڈھ مکائیا۔ میں رو پکاراں دھرت نمائی بُدھی، بے سدھ ہو کے رہی جنائیا۔ سرشی درشی اندروں پوتر کر
دے بُدھی، من کلپنا کوڑ مٹائیا۔ نام انیالے تیر نال سب دی سرتی جائے ودھی، انتر نر نتر لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو سبجگ دھرم دوارا کھول، مٹی خاک دے وڈیائیا۔ شبد انادی اگتا بول، انبولت راگ درٹائیا۔ مانو
ذاتی دین دُنی دھرم ترازو تول، کنڈا اکو ہتھ اٹھائیا۔ بجر کپائی جیواں جتناں سادھاں سنتاں پردے کھول، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر گھٹ انتر
سوامی ہو کے جامول، مولا اپنا بھو گھلائی۔ اوتار پیغمبر گرو آں انتم پورا کردے قول، اقرار نامہ اپنے رنگ رنگائیا۔ میں کوجھی کملی جگت نمائی دھول،
دھول ہو کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائی۔ دھرنی کہے پر بھو اکو بخش دے دُھر دا چرن،
چرنودک ساچا جام پیائیا۔ میرے اتوں جھگڑا میٹ دے ذات پات ورن، برن دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نو ست ڈھولا پڑھن،

تن مندر اندر سب دے وجدی رہے ودھائیا۔ تیری منزل حقیقی لاشریکی پروردگار ساچے چڑھن، درگاہ ساچی مقامے حق سچھنڈ ساچے مل کے وجے ودھائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ہار بھن گھن، سمرتھ اکھ تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر مالک دیا کمائییا۔ دھرنی کہے پر بھو دُھر دا تیرا ہووے نور اُجالا، اندھ اگیان مٹائییا۔ آتم پر ماتم مارگ دس سکھالا، پاربرہم برہم میلا ہوئے سچ سُبھائییا۔ سُر ت شبد اکو دسنی پئی دھر مسالہ، گردوارا اکو نظری آئییا۔ پھل لگا دے میرے اُتے مائس والے ڈالا، ساڈھے تن کروڑ پت تھنی روم روم مہکائییا۔ کلج کرپا کوڑ ہر ہر دیوں کڈھ جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔ ست نام آتم پر ماتم بن رسنا جہوا بنا مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ جیو اپنا گھر سہالا، سوہنا رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائییا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا اکو دھرم ہووے اُجاگر، نو ست برہم مت دینی مان وڈیائیا۔ میرا نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل میل دھوائیا۔ سچ دوار ایکنکار پروردگار دے آدر، آدرش اپنا اک جنائییا۔ اکو وست نام ونج کرا سو داگر، اُل اٹل میری جھولی پائییا۔ تُوں یودھا سوربیر بہادر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر، کریم رحیم نور الایہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اُوچ نیچ میٹ دے دُکھ، آتم برہم سرب سمجھائییا۔ اُجل کر سب دا کھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ میری پوتر کر دے کُکھ، در تیرے واسطہ پائییا۔ مہربان ہو کے تھ، سری بھگوان سر اپنا ہتھ لکائییا۔ جو تیرے تیرے نالوں گئے رُٹھ، شبدی دھار لینے ملائییا۔ نگاہ مارنی میری اُتر پورب پچھم دکھن والی گُٹھ، دہ دشا دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا سماں سُنھنا کر دے وقت، گھڑی پل اپنے رنگ رنگائییا۔ میں برہوں ویراگن وچ جگت، جگت جگت دے مالک دینی وڈیائیا۔ مانو ذاتی پر م پُرکھ اپنے بنا لے بھگت، بھگوان ہو کے ویکھ دکھائییا۔ ہر ہر دے انتر اپنی بخش دے شکت، شکتی شالی تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سب دی لیکھے لالے بوند رکت، تن وجوداں کر صفائییا۔ شرع دارہن دیویں نہ کوئی فرق، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ آد جگادی اوتار پیغمبراں وعدے پورے کر دے شرط، شرع عام اپنا حکم ورتائییا۔ میں رو رو دُہائی دیواں نمائی

دھرت، دھول ہو کے منگ منگایا۔ کرپا کر دے میری مٹی خاک اُتے فرش، عرش دے مالک ہونا سہایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار دے درس، بن نیتز لوجن نین اپنا نور نور درسایا۔ نام ندھانا نوجوانا سری بھگوانا نوست اپنا امرت برس، میگھ میگھلا اگم پُکایا۔ میری آدانت دی میٹ حرص، ہوس کوڑ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے کر ترس، رحمت اپنی حق کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے میرے اُتے نگاہ مارنی پرت، پت پر میثور میری آشا آشا وچوں پور کرایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ دھسوری ضلع روپڑ درشن سنگھ دے گرہ *

دھرتی کہے جن بھگتو پر بھو دے بنو بالے، جیون بچین پر بھ دی جھولی پانیا۔ کرپا کر پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے آپ سمبھالے، سمبل دامالک اگم اتھاپیا۔ دوس رین کرے پرتپالے، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھایا۔ تھاڈے مارگ رکھے سکھالے، سکھ ساگراں وچ سمایا۔ جنم جنم دے داغ دھوے کالے، کالکھ کالی شاہی ٹکا دے گوانیا۔ ممتا موہ وکار توڑے جنجالے، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ بے سدھاں آپ سمبھالے، بسدھا اُتے دیوے مان وڈیایا۔ بھاگ لگاوے جنم کرم دے ڈالے، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ لیکھے لاوے نام چین دی گھالے، سیوا اپنے رنگ رنگایا۔ سچ دوار دکھائے سچھنڈ سچی دھر مسالے، درگاہ اکو نظری آیا۔ جتھے امیر غریب اکو در بہالے، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا در آپ سہایا۔ دھرتی کہے جن بھگتو پر بھ دے بنو ڈلارے ست، اپرادھی رہن کوئے نہ پانیا۔ اشٹ متو ابناشی اچت، پاربرہم مل کے وجے ودھایا۔ تھاڈی سہنجنی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ تھاڈے لیکھے لائے کایا ماٹی تن پنچ بھت، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرتی کہے جن بھگتو پر بھو دے پچے بنو ندھان، اپنی رکھو نہ کوئے چترانیا۔ چرن پریتی منگو دان، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سو دیونہار سری بھگوان، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان

بیٹھن سیس نوایا۔ جس دے تھم وچ کھیل کھیلیا رام کاہن، کاہن کاہنا اک اھوایا۔ جس پیغمبراں کلمہ دتا مہان، صفتی صفت صفت وڈیایا۔ جو
 گروآں گر شبد کر پروان، پرم پڑکھ ہو کے دیکھ دکھایا۔ سو کلجگ انت لہنا دینا چکائے آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ انتر آتم بن پڑھیاں دے گیان، درشتی
 اپنے رنگ رنگایا۔ ہر جن بھگت سہیلے لوک مات پہچان، میلا میلے سچ سبھایا۔ لکھ پوراسی کر پُن چھان، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اگم اتھایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھو دا اشٹ منو تمام، طمع لالچ جگت نظر کوئے نہ آیا۔ جو آد جگادی
 دھر امام، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دی اٹھراں والی صفت صلاحی کلام، کائنات دے درڑایا۔ جس دے تھم وچ دین مذہب غلام، سر سکے نہ کوئے
 اٹھایا۔ سو سوامی انترجامی دیونہارا ساچا پیغام، سنیہہرا اکو اک سٹنایا۔ شرع دارہو نہ کوئے غلام، غربت اندروں باہر کڈھایا۔ نام حقیقی پیوا جام، ساقی ہو
 کے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ دا لیکھا دیکھو اکائی، اک
 اکلا سو بھاپایا۔ جس دا لہنا سینکڑے نال نہیں دہائی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ دیونہارا داتا اگم اتھایا، الکھ اگوچر اک اھوایا۔ جو نام پیالہ جن بھگتاں
 دیوے بنا جگت صراحی، بن رسنارس چکھایا۔ رندو پینا چائیں چائیں، اکھٹاں میٹ دھیان لگایا۔ جس دی پیائی کدے اترے ناہیں، اتر پورب پچھم دکھن اکو
 رنگ رنگایا۔ ساقی تکتا دھر دا ماہی، بندہ خاکی نظر کوئے نہ آیا۔ مدہوش ہو کے ڈھولا گاؤنا چائیں چائیں، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھایا۔ اوہ کھیل
 دکھائے تھل اسگاہی، استھل اپنا گرہ جنایا۔ سو سوامی ستگر لہنا دینا لیکھے لئے لگائی، نرگن ہو کے سرگن میل ملائی۔ جگت مسافر دو جہاناں ستگر بن کے
 راہی، رہبر ہو کے رہیا درڑایا۔ جن بھگتو دھرنی کہے پر بھ دے ملن دی سب نوں ودھائی، جس دی جگت و دیا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دھن بھاگ تہاں
 مستک دھوڑی میری مٹی پر بھ چرن خاک رمائی، روم روم روم وچ سمائی۔ جس سچ محبت وچ تہاڈا لیکھا لیکھے لیا لائی، آون جاون سب دا سچھل کرایا۔
 میں اچی کوک پکاراں کڈھ کے باہیں، بدھی توں باہر دیاں سٹنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی دیوے توڑ نبھائی، ایٹھے اوٹھے آگے ہو نہ کوئے تڑایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پنڈ گوسلاں ضلع روپڑ اجیت سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے آد جگادی ڈھر گوبند، گوبند دھار ایکنکار تیری سرنایا۔ نرگن نرویر نرکار نرکار گنی گہند، گہر گبھیر بے نظیر تیری تیرے ہتھ
 وڈیایا۔ دین دیال وڈ کرپال سد بخشند، رحمت رحیم رحمان دیا دینی کمایا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری میٹنی چند، چنتا چکھا غمی وچوں غم خوار باہر
 کڈھایا۔ لکھ چھوڑا سی جیو جنت قدرت قادر کرنی کرتے تیری سارے بند، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا منسا ویکھ لے دھرت، دھول دھول دھرنی ہو کے سیس نواہیا۔ آد جگادی برہم برہادی سنگر شبد
 دھار ویکھ لے شرط، جو نرگن سرگن اوتار پیغمبراں گرو آں شبدی گنڈھ پوایا۔ توں مالک خالق دو جہاناں ست ستوادی والی عرش، عرشی پریتم بے پرواہ
 تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ میری سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے انت کنت بھگونت ملن دی حرص، پاربرہم پت پر میثور پروردگار دینی مٹایا۔ میں بنا تن
 وجود مائی خاک تیرا پاؤنا چاہندی درش، اپ تیج وائے پر تھی آکاش نظر کوئے نہ آیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پرکھ ابناشی میرا خوشیاں والا
 لوک ماتی برس، برسی تیرے چرن چرن منایا۔ کرپا ندھان نوجوان سری بھگوان رحمت وچوں کرنا ترس، رحیم رحمان دیا کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا وقت تیرے چرن کول ہوئے سہنجنا، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ کرپا
 کر دے کرپال آد نرنجنا، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ توں نرگن نرویر سدا سدا درد ڈکھ بھے بھنجنا، پروردگار سانجھیاں نور الہ اک اکھوایا۔
 مہربانا نام ندھان نرنج نیتز ساچا پا دے انجنا، اندھ اگیان جیو جہان دے مٹایا۔ جگت شرع دی میٹ دے حدنا، حدوڈ محدود اک سمجھایا۔ جتھے تیرا شبد
 انادی دھن آتمک راگ وجائے ندنا، انحد نادی ناد کرے شنوایا۔ اوہ مالک خالق پر تپالک مدھ سوڈن مدنا، اکال مورت تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں
 چاہندی لیکھے لالے اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ راؤ رنگ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری آسا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا قصائی سدھنا، صدقے واری گھول
 گھمنا۔ جھگڑا مانو جاتی میٹ دے تن وجود بدنا، سر پر بے نظیر اپنے رنگ رنگایا۔ گھر سوامی ٹھا کر کرا دے اکو ججنا، جگت ججریاں لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں

۱۶۹۸

۱۶۹۸

خوشیاں نال میرے محبوب تیتوں اپنے گرہ سدا، ہوکا دیواں چائیں چائیا۔ مینوں اوتار پیغمبراں گروآں کہا اُس دا دیک جوت اِکو جگنا، بن تیل باقی کملاپاتی کرے رُشائیا۔ جس نے مہربان ہو کے جن بھگت سہیلے آپے لہنا، نوست برہم مت دھیان لگائیا۔ پنا جگت نگاریاں دو جہاناں ڈکا وِجنا، راو رنک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہرکناک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سدا سہیلے اِک اکیلے آد جگادی برہم برہمادی پروردگار ساچھے یار ایکنکار میرا انت کنت بھگونت کھج پردہ کجنا، سر سمرتھ ہتھ اپنا اِک لگائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رنکیل پُر ضلع روپڑ *

دھرنی کہے کرپا کر سری بھگوان، بھگوان بھگونت ہو کے دیا کمائیا۔ آد جگادی شبد انادی وڈ مہربان، مہان محبوب نور الاہیا۔ ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن نوجوان، جوتی جاتے تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرگن نرور نرکار تیرا کھیل مہان، مہما کتھ کتھ سمجھائیا۔ میں بالی بڈھ بڈھ آنجان، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ توں لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ سنگر شبد تیرا دولھا نوجوان، سور پیر بے نظیر اِک اکھوائیا۔ جو آد جگادی سدا ٹھکران، سندیسہ دیوے تھاؤں تھانیا۔ جس دا دھرنی کہے میرے اُتے ودھان، دُھر دا ٹھکم ٹھکم پرگٹائیا۔ میں سنجگ تریتا دوا پر کھج او سے دا سُن دی رہی وکھیان، نراکھ دھار شبد اکھراں وِچ درڑائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دا دیندے گئے بیان، سوہلے ڈھولے راگ سناٹیا۔ جس نام کلمے دین ذنی کیتے پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ اوہ داتا دانی گہر گہسپیر وڈ پردھان، پردھانگی اپنی اِک جنائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھج جس دی منڈے رہے آن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ مہابلی تیرا سٹ ڈلارا بن تتاں دے نہ کسے انسان، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ کھج انت سری بھگونت میری بیننتی کرے پروان، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جس نوں ویکھ میں ہوئی خیران، خیرت وِچ جنائیا۔ اوہ کس بڈھ میری کرن آیا کلیان، کلمہ کائنات درڑائیا۔ تن وجود نہ دے کوئی مسان، ماٹی خاک نہ کوئے چترائیا۔ جس دی شبد اگمی دھنکان، دُھر دا ٹھکم ٹھکم سناٹیا۔ اوہ بھگت سہیلا تیرا روپ گن ندھان، گنونت کی درڑائیا۔

دُھر د اشد سُنایا بناکان، کائنات دتا سُنایا۔ پھیر ہو گیا مہربان، مہر نظر اُٹھایا۔ جن بھگتاں انشکرن دے گیان، بن رسنا جہوا کری پڑھایا۔ میل ملایا اُتے
 زمیں آن، اسماناں پندھ مُکائی۔ میں چرن دھوڑی خاک لگی رمان، ٹکے مستک بن مستک آپ جُھہایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لگی گان، بن رسنا راگ
 الاہیا۔ اُس اگم دتا فرمان، سندیسہ اک جنایا۔ دھر نیے دھولے دھولے تیرے اُتے دھرم دا بدل دینا نشان، ستاں دیپاں اکو رنگ دکھایا۔ جس دی آشا
 رکھ کے گیا پیر دوارے کاہن، سُداما صدقے واری گھول گھمایا۔ جس نوں رام بھیلنی کیتا پروان، پر م پُرکھ ہوئے سہایا۔ اوہ لیکھا پورا کرے سری
 بھگوان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے سنگ بھگتاں دا بننا ودھان، جگت دھارا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اُس کرپا کیتی آپ نوجوان، جو بن ونتے کھیل
 کھلایا۔ بھگت سہیلا آتم دھار لیاندا وچ میدان، تن وجود خوشی بنایا۔ ستاں رنگاں کایا مندر اندر دتا دھیان، جاگیر سنگھ پر بھ جگتی نال سمجھایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ رکھایا۔ نشان کہے سُن سنگھ جاگیر، جاگرت جوت دھیان لگایا۔ آد جگادی پر بھ دا
 کھیل بے نظیر، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس دی شرع توں باہر تصویر، جگت تصور کر نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لوک مات آیا
 گھت وہیر، بن قدماں قدم اُٹھایا۔ جس داسندیسہ دے کے گیا بھگتاں وچوں بھگت کبیر، قبراں کعبیاں باہر سُنایا۔ اوہ شاہو بھوپ جو دین دُنی دی بدلن
 والا ضمیر، زمیں زماں دا مالک اک اکھوایا۔ جو آد جگادی سب دی بدلن والا تقدیر، تلبراں ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ست رنگا کہے جن بھگت کدے نہ ہوئے وچھوڑا، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بھگتن بھگتن سنگ جوڑا، جوڑی ہر
 جگدیش بنایا۔ ایہہ پچھلا پورب تھوڑا جہا روڑا، جو روڑاں اُتے سُننا ناک تھم گیا درڑایا۔ راہ لنگھدیاں دوہاں نے تھوڑا جہا بچن بولیا کوڑا، مُسافر کہہ سُنایا۔
 تیتوں کس دی لوڑا، کیوں پتھراں سچ ہنڈھایا۔ کیوں باہر سُننا وانگ چورا، اپنا آپ چھپایا۔ اسیں پر بھو دے پیارے اوہ ساڈا میکا سوہرا، دوویں رنگ
 دکھایا۔ ساڈا اکو بانکا چھوہرا، اپنا رنگ دکھایا۔ پتہ نہیں تیتوں درس دتا ہے تھوڑا تھوڑا، ذرا ذرا درساہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ جھٹ سنگر ناک ہس کے بولیا، اکو بچن سُنایا۔ بنا کڈے توں ترازو تولیا، مُٹھی اپنی دتی دکھایا۔ بھيو اگتا کھولیا،

سچ نال سمجھائیا۔ تُوں جھڈنا اک چولیا، تن وجود رہن نہ پائیا۔ پھیر اشارہ دتا نال کیتا قولیا، اقرار دتا سمجھائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑ گڑیا را مولیا، نوست
 اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالا آوے اُپر دھولیا، دھرم دی دھار سمجھائیا۔ جس دا اِکو شبد نگارہ ہووے اڈولیا، دو جہان دے دُلائیآ۔ سچ سندیس رکھنا تُوں
 کولیا، اپنے انتر لینا لُکائیا۔ اوہ شبد دوارا دھرنی اُتے دیوے کھولیا، خالق خلق خلق سمجھائیا۔ تہاڈا میل سُبھاوک ہووے انھولیا، سُرقتی وِچ سمجھ کسے نہ آئیآ۔
 سال اٹھاراں پریم والا رکھے ڈھولیا، ڈنکا ڈنکے نال وجائیآ۔ پھیر مایا دا چاڑھے اگم وِرولیا، جھکھڑ دین دُنی وکھائیآ۔ تہاڈا اِنج دا ہاسا پورا کرے قولیا، پردہ
 پردیاں وِچوں چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ جھٹ سنگر نانک دھرم دا لایا اکھاڑ، خوشیاں ڈھولا
 گائیآ۔ وقت سُنھننا کیتا وِچ اُجاڑ، سوہنی ملی وڈیائیآ۔ شبد سندیسہ دتا تاڑ تاڑ، دُھر دا حکم حکم درڑائیآ۔ تہاڈے اگ لگنی ناڑ ناڑ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیآ۔
 تہانوں ضرور وِچھوڑا ہونا جو بچن بولیا ماڑ، میرا صاحب گوسائیں میتوں وِچھڑ کدے نہ جائیآ۔ جگت وِکارا ہووے دھاڑ، ڈاکہ مارے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد کہے سُن ست رنگ نشانیا، نشانہ دین دُنی بدلایآ۔ دُھر دا حکم ہووے
 پروانیا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیآ۔ گرکھ کی جانن بال آنجائیاں، کی پر بھ دی بے پرواہیا۔ وڈیائی چلے نہ چتر سگھڑ سیانیاں، بُدھی سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ جس
 دا کھیل سدا سدا اوہ چلاؤنہارا اپنے وِچ بھانیا، جگ جگ حکم ورتائیآ۔ جگت مایا کھیل چکے کانیا، جگتی پر بھ دے سمجھائیآ۔ جس دا پیار رہیا نہیں راجے
 رانیاں، شاہ سلطاناں خاک ملائیآ۔ گر گوہند سٹ کے سرسا والے مہانیاں، گرکھاں گیا درڑائیآ۔ اِکو رکھو سنگر چرن دھیانیاں، جو دیونہارا ہوئے سبنی
 تھانیا۔ جو خالی بھرے خزانیاں، اتوٹ اٹ ورتائیآ۔ گرکھ گر سکھ پیار رہے نہ جگت وانگ بے گانیاں، پریتی پریتم پریتم اپنے نال جڑائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ ست رنگا کہے جگت مایا بھگتاں دے چرن چُج، دھولی خاک خاک رمائیآ۔ تُوں کلجگ
 بتھیرا لیا گھنم، گھنمن گھیری وِچ کیتی جگت لُکائیآ۔ اگلا حکم سُن، انسنت کی سنائیآ۔ جس پر بھو دا کھیل ہونا پھن، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ جس
 چوڑاسی وِچوں بھگت سہیلے لئے چُن، چار کُنٹ دے لیکھے دتے مُکائیآ۔ دویت دی تھان اِنج توں بھگتاں دے اندر پریم دی آ جائے دُھن، دُھن آتمک

راگ درڑائیا۔ پچھے نالوں اگے بہتا بخشے گن، سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھائیا۔ ست
 رنگا کہے، اٹھ میرے نوجوان سنگھ جاگیر وچ جگت دین دنی دا نشانہ بنیا تے جس دی چھایا وچ بیٹھے بھگت، برہمنڈ کھنڈ جس نوں سیس نوایا۔ بھگتو تہاڈا
 وچھوڑے دا پچھلا ساری سنگت دا کٹ دتا بخت، وقت نال اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈی لیکھے لاکے بوند رکت، جننی دا لہنا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ ست رنگ نشانہ کہے بھگتو تھیں اُس پر بھو دے ست، جس دلا رے تہانوں لیا بنائیا۔ تھیں
 کوئی پنجاں تہاں والے نہیں بُت، بتھانیاں دی نہیں کوئی وڈیائیا۔ تہاڈا مالک ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ بھجن سنگھ چھیتی آجا دوہاں دی اکو
 جہی کر دیاں رت، رتڑی اپنے چرن مہکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ ست رنگ کہے جاگیر
 سنگھ میرا سگلا سنگی، جس نوں ملی مان وڈیائیا۔ چار جگ دی دھار جس میرے چرناں وچ کیتی نگی، میرا رپ انوپ دتا درسائیا۔ جس دے پیار وچ میری
 سبج تریتا دواپر کلج والی چوکڑی لنگھی، اپنا پنہہ مکائیا۔ جس دی صفت وڈیائی کیتی گوہند دھار کوی بوئی، باون اپنا پردہ لاہیا۔ جس دی یاد وچ نیر
 ۱۷۰۲ وہائے جمناسرتی گوداوری گنگی، اٹھسٹھ بیٹھے نین وہائیا۔ سو شاہو بھوپ سوراسرنگی، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ بھگتو جس دا حکم مہربان ہو کے انج توں سب
 دی کٹ دتی تگی، تنگدست رہن کوئے نہ پائیا۔ گھر پرکاش دیوے نور جو چند چڑھائے نوچندی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھائیا۔ سب دی انتھکرن دی دھار کرے
 ٹھنڈی، امرت میگھ نام برسائیا۔ دھر دی دات داتا ہو کے رہیا ونڈی، امل امل تہاڈی کایا چولی دے ٹکائیا۔ ہر جن ہر بھگت رہن دیوے نہ کوئے پاکھنڈی،
 بھیکھادھاری بھیکھ نہ کوئے درسائیا، بھگتو بھگت بھگوان پریم دی اکو ڈنڈی، جو ڈنڈاوت دین دنی بدلایا۔ جگت واسنا کلج کلپنا مایا والی منڈی، کوڑ وچ دین
 دنی دکھائیا۔ جس نے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گایا چھندی، سنسا جگت والا چکائیا۔ نرمتر دیونہارا انندی، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ دھرنی کہے بھگتو میں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ میرا تہاڈے نال سدا پیار، جگ
 چوکڑی ریتی چلی آئی۔ کیوں، کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر دھر درگاہیا۔ جیہڑا جگ جگ جنم جنم دے وچھڑے میلے یار، میل ملاوا کرے چائیں

چانیا۔ جس نے تہاڈا ساریاں دا سانجھا بنایا اِکو بھگت دوار، بھگتو تہانوں دتی وڈیاںیا۔ بھگتو اُس دا اِکو جھلدا رہے نشان، نشانہ دین دُنی دکھانیا۔ تہاڈی پیار مُجّت دی دھار آپ کرے پروان، پرَم پُرکھ پر ماتم ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ انبالہ سنگت تہاڈے تن وجود دکھڑے اندروں سب دی پیاری اِکو جان، جس نوں آتما کہہ کے پر ماتما اپنا رنگ رنگائیا۔ خوشیاں دے ڈھولے خوشیاں نال مل کے سارے گان، خوشی وچوں خوشی یسّی پر گٹائیا۔ تئیں کوئی تئاں والے نہیں انسان، بھگون بھگونت کرپا کر کے بھگت دتے بنائیا۔ دھرنی کہے ہر سنگت میں وی خوشیاں وچ تہاڈی ساریاں دی چرن دھوڑی خاک لگی رمان، ارمان اپنے پر بھ دے چرن اِکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا جن بھگتو تہاڈے اُتے مہربان، مہربانی دی نشانی، تہاڈے پیار دی زندگی مُجّت دی زندگانی، جیون وچوں جیون، حیاتی وچوں حیاتی، کملاپتی پت پر میثور ہو کے اندروں دئے بدلایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری سُنو پکار، سچکنڈ دوار درگاہ ساچی پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تئیں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی کھیل کھیلنہارے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دین گواہیا۔ تہاڈا لہنا دینا سبجگ تریتا دوا پر کلجگ جگ چار، چو تھے جگ رو رو دیاں ڈہایا۔ نو کھنڈ پر تھی ہو یا دھواں دھار، ست دیپ دیپ نہ کوئے رُشائیا۔ مانو ذاتی انتر نر نتر دھرم دارہیا نہ کوئے پیار، پریتی وچ پریتم ملن کوئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں پنج وکار سب نوں رہیا لکار، بھے بھو اپنا رہیا جنائیا۔ کلجگ کوڑ تن وجوداں کیتا شنگار، مایا ممتا موہ کپڑا رنگ رنگائیا۔ میں نہانی برہوں وچھوڑے وچ روواں زارو زار، بن نیتز لوچن نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر نرگن دھار سُنو پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ شبدی دھار دیو سہارا، سر میرے ہتھ اِکائیا۔ تہاڈا سب دا قول اقرار، وعدہ پورب ویکھ دکھانیا۔ دیناں مذہباں

امرت رس بخشو ٹھنڈا ٹھارا، آب حیات جام پیا۔ کلجک کریا کوڑ میرے اُتے نہ رہے پسارا، نشانہ دینِ دُنی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر بن اکھیاں نیتراں تلو لوک مات، نوست دھیان لگائیا۔ میری انتم پچھے کوئی نہ
 وات، وارث رہن کوئے نہ پائیا۔ میری شبد اگمی سُنو باطن بات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ست ستوادی ہو کے جوڑونات، آتم پر ماتم میل ملاؤ چائیں
 چائیا۔ انتر نر نتر دیناں مذہباں سرتی کرو اکانت، منو آدہ دِش نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو
 آپ گھلایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر پریم دی پاو بھکھ، دست ست ست ورتائیا۔ اپنی دھار ویکھو مُرید سکھ، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جو کاغذ قلم شاہی نال
 لیکھا لئے لکھ، بھوکھتاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک گوسانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن، شبدی دھار
 آوان گے۔ سو پُرکھ نرنجن نال لیاواں گے۔ ہر پُرکھ نرنجن سنگ رکھاواں گے۔ ایکنکارا میل ملاواں گے۔ آد نرنجن جوڑ جڑاواں گے۔ ابناشی کرتا گوڑ
 براہمن بھيو گھلاواں گے۔ سری بھگوان لگا ونہارا جو اکو پوڑ، دو جہاناں پنڈھ مُکاواں گے۔ پاربرہم جس دا مارگ کدے نہ ہووے سوڑ، سنگر شبد نال
 اٹھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گے۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دھول دھول کر
 بھرداسا، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جس دا انتر ساچا واسا، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ اُس دا نور ظہور ہووے
 پرکاشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دھرم دی دھار تیتوں دیئے دلاسا، دھیرج دھیر نال دھرائیا۔ اوہ کھیل کرے پر تھی آکاشا، گنگن لگنتریاں ویکھ وکھائیا۔ کلجک
 کوڑی کرپا کرے ناسا، ناستک رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن
 دھرنی سُن دھول کر دھیان، ست سچ جنائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیری بیننتی کرے پروان، پر م پُرکھ دُھر در گاہیا۔
 کلجک کریا کوڑ میٹے نشان، سنجگ سچ سچ جنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی اکو بخشے چرن دھیان، اشٹ دیواک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم سارے ڈھولا گان، دو جہاناں وجدی

رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا کرپا کرے مہان، مہربان ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک
نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، جو بن ونا سِری بھگونتآ آدن انتا اک اکھوائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۲ سرچیتم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ *

دھرنی کہے بھگتو میں کی دساں، صفتاں توں باہر صفت بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ بنا دند لکھ جہوا توں ہساں، بن تن وجود خوشی بنائیا۔ بن
قدم چاروں کُنٹ نساں، بھجیاں واہو داہیا۔ دھن بھاگ پر بھ یلیا مینٹوں مساں، جو مسیا رین اندھیری دے گوائیا۔ اوہدے چرناں بیٹھاں دساں، واسطہ
اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک گوسائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں کی کراں صفت صلاح،
صلاحن یوگ بے پرواہیا۔ جو نرگن ہو کے بنیا میرا ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جو لیکھا جانے میرا تھل اسگاہ، مہینل کھوج کھوج جائیا۔ پردہ پردیاں وچوں
دے چکا، چاروں کُنٹ کرے رُشائیا۔ اوہ سوامی ٹھا کر میرا مہرواں، محبوب نور الاہیا۔ جس دے قدماں اُتوں بل بل جاں، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ اوہ
ست ستوادی ہو کے میری پکڑن آیا بانہہ، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ بگھنڈ نواسی ہو کے کرے نیاں، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ دین دِیال ٹھا کر ہو
کے سر میرے رکھے چھاں، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے جن
بھگتو پر بھ دا خوشیاں وچ کرو شکرانہ، انتر نرنتر ڈھولے گائیا۔ جو آگیا والی دو جہاناں، دوہری کل ورتائیا۔ جوتی جاتا پھر کے بانا، انیلا تیر چلائی۔ کھیلے
کھیل سِری بھگوانا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ مینٹوں سندیسہ دیوے فرمانا، بن اکھراں اکھرجنایا۔ میں سُن کے ہوئی حیرانا، حیرت میرے وچ دُہائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے جن بھگتو پر بھ تلو گہر گسبیر، گور اک اکھوائیا۔ جس دی دسے
نہ کوئے تصویر، تصور کر نہ کوئے درڑائیا۔ جس دا نور بے نظیر، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا جن بھگتاں تت سریر، تن وجوداں

پھول بھلائی۔ امرت آتم نجھرخستہ سیر، بوند سوانتی آپ پکائی۔ شبد انادی دے -----، دھن آتمک راگ سنائی۔ جوتی جاتا ہو کے بدلے
 تقدیر، تلبر رہن کوئے نہ پائی۔ جن بھکتو بھگتاں اندر رہن نہ دیوے خمیر، خالص اپنا رنگ رنگائی۔ ست دھرم دی انتر کرے تعمیر، آپ اپنا حکم ورتائی۔
 شرع دی کٹ زنجیر، شریعت لیکھا دے مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ دھرنی کہے جن بھکتو
 متو اک سری بھگونت، بھگون اک اکھوائی۔ جو آدجگادی دھر دا کنت، کنٹوہل بے پرواہیا۔ جس دانام ندھانا منت، منتو سب دے حل کرائی۔ مانو ذاتی
 بناونہارا بنت، گھرن بھنہنہار دھر درگاہیا۔ ست ستوادی بنو سنت، ست ست وچ سمائی۔ گڑھ توڑو ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درڑائی۔ جگت و دیا باہر
 بناوے پنڈت، بدھی توں باہر کرے شنوائی۔ لہنا دینا مکا دے بہشت جنت، سورگ اپنا گرہ دکھائی۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درسائی۔
 چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب بنا کے اپنی سنگت، سگلا سگی بہ رنگی اپنا رنگ رنگائی۔ جن بھگت سہیلا دوجے در بنے نہ منگت، بھچھیا دین دنی منگن
 کوئے نہ جائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد انت،
 انتشکرن ویکھے تھاؤں تھانیا۔

